DỊ GIỚI DƯỢC TỀ SƯ

Tác giả: Nhất Điều Hàm Ngư C

Thể loại: Kinh Dị, Hệ Thống, Hài Hước

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Quỷ hút máu, ác linh, khoa học kỹ thuật, ma dược, quỷ quái, người nhân bản, bói toán, khôi lỗi... Lâm Ân xuyên qua đến một nơi dị thế giới quỷ bí như vậy, rồi trở thành một tên dược tề học đồ bên trong một cửa tiệm quái vật. Nhưng may mắn là hắn tùy thân mang theo phần mềm treo máy. 【 đinh! Ngươi vừa chữa trị xong chứng ghét nam cho tiểu thư mị ma, ngươi đạt được 《 phối phương dược tề kéo dài 》x1, 500 tiền khô lâu, độ hảo cảm của tiểu thư mị ma +100】【 đinh! Thuật xoa bóp của ngươi khiến cho Công chúa Huyết tộc cảm thấy thể xác và tinh thần sung sướng, ngươi đạt được 《 y thuật: Bàn Tay Ưng Đằng》x1, 500 tiền khô lâu, độ ỷ lại của Công chúa Huyết tộc +100】【 đinh! Ngươi sửa xong thân thể tổn thương cho khôi lỗi hệ cấm dục, ngươi đạt được 《 bí kỹ: Khôi lỗi thuật 》, 500 tiền khô lâu, độ hảo cảm của tiểu thư khôi lỗi +200】 Hãy xem một thiếu niên Nhân tộc từng bước đi lên đỉnh phong nhân sinh tại thế giới hắc ám, nơi quái vật đi đầy đất, ác linh không bằng chó này đi. Lâm Ân buông tay nói: "Thật có lỗi, tất cả các bác sĩ chủ trị có xuất thân là quái vật, các ngươi muốn giết ta, thì phải hỏi đám bệnh nhân của ta có đồng ý hay không đã!"

Chương 1: Ta Mở Treo Máy Ở Dị Thế Giới!!!

【 Đây là một dị thế giới quỷ bí. 】

【 Quỷ hút máu, người sói, khoa học kỹ thuật, ma dược, quỷ quái, người nhân bản, bói toán, khôi lỗi, chỉ cần là toàn bộ những yếu tố đáng sợ mà ngươi có thể nghĩ đến, thế giới này đều có đủ. 】

【 Ra ngoài cửa nhớ phải cầm đèn. 】

【 Còn không thể đi quá xa. 】

【 Sau khi rời khỏi cửa chính mười mét, hắc ám bên ngoài sẽ cắn nuốt ngươi. 】

【 Không cần biết đối tượng đến chạy chữa là người, là quỷ, hay là quái khâu lại, ngươi đều phải duy trì vẻ trấn tĩnh. 】

【 Bởi vì nếu ngươi không trấn tĩnh, nó sẽ sinh ra ác ý với ngươi. 】

Phía trước cái bàn cũ nát, Lâm Ân đang cầm bút lông chim, ngồi sát bên cạnh ngọn đèn dầu, viết xuống nguyên tắc mà bản thân hắn nghiệm ra được trong hai năm thời gian xuyên qua đến thế giới xuống cuốn nhật ký của mình.

"Lâm Ân! Đã đến giờ rồi, mau treo đèn ra ngoài, chuẩn bị mở cửa buôn bán!" Một chất giọng khàn khàn giống như đang gặm nhấm xương cốt vừa truyền đến.

Lâm Ân lắc lắc đầu, giọng nói này thuộc về ông chủ tiệm dược

tề của bọn họ, cũng là người thầy mà hai năm trước đã cứu hắn về đây, còn cho hắn làm người phục vụ tại tiệm dược tề ở dị thế giới này.

"Con đến đây!" Lâm Ân hô to.

Nhưng ngay sau đó, đột nhiên trong đầu hắn vang lên một âm thanh nhân tạo lạnh như băng.

【 đinh! Thầy của ngươi Cuồng Nhân Cưa Máu vừa tuyên bố nhiệm vụ cho ngươi: Mở cửa buôn bán, treo hồn đăng ngoài cửa, khen thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ: Tiền khô lâu x10, kinh nghiệm cơ sở x5, máu người tinh khiết x100 ml. 】

Lâm Ân ngẩn ra.

Âm thanh này là ... Hệ thống sao?

Chẳng lẽ sau hai năm xuyên qua đến thế giới này, rốt cuộc hắn cũng thức tỉnh được bàn tay vàng rồi?

Nhưng hắn không lập tức đi nghiên cứu, bởi vì hắn biết, nếu không lập tức hành động dựa theo mệnh lệnh của thầy, hắn sẽ chết.

Lâm Ân nhanh chóng bước ra bên ngoài tòa lầu tối tăm u ám, hình ảnh đập thẳng vào mặt chính một màn thầy của hắn đang kéo một khối thi thể của sinh vật không rõ đã bị cắt thành hai nửa, thản nhiên đi vào phòng giải phẫu bên cạnh.

Huyết dịch màu đỏ tươi kéo thành một đường thật dài trên cái sàn nhà mốc meo.

Phì —— phì ——

Rất nhanh, bên trong phòng giải phẫu đã truyền đến âm thanh chói tai do cưa điện phát ra.

Thứ âm thanh khàn khàn như đang nhấm nuốt lại truyền đến.

"Sau khi khai trương, nhớ thu dọn lại toàn bộ những bình dược tề đã quá thời hạn từ ngày hôm qua, sau đó đi đút cho Tiểu Bảo Bối ở hậu viện ăn. Nhanh tay lên, nắm chắc thời gian một chút."

【 Đinh! Thầy của ngươi Cuồng Nhân Cưa Máu vừa tuyên bố nhiệm vụ cho ngươi: Sửa sang lại dược tề quá thời hạn, mang đi nuôi dưỡng【 Tiểu Bảo Bối 】ở hậu viện, khen thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ: Tiền khô lâu x10, độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối -10, độ thuần thục việc nhà +1】

Lâm Ân có chút ngạc nhiên khi nghe được âm thanh này.

Quả nhiên, những gì hắn vừa suy đoán là đúng.

Đây chính là hệ thống của riêng hắn, chẳng lẽ nó có thể hình tượng, cụ thể hóa toàn bộ những chuyện mà hắn gặp được trở thành nhiệm vụ của hệ thống?

Âm thanh nhấm nuốt lại truyền đến từ phía sau, vẻ mặt Lâm Ân lập tức bình tĩnh trở lại.

Ken két—— Ken két ——

Tấm ván gỗ dưới chân truyền đến tiếng vang chói tai do sử dụng lâu năm không được tu sửa.

Lâm Ân đi vào sảnh trước, cầm lấy ngọn đèn ở trong góc phòng, vặn dây cót một cái, một giọt lại một giọt máu màu đỏ tươi lập tức từ bên trong nhỏ lên bấc đèn.

Hô ——

Một ngọn lửa màu đỏ tươi lập tức bùng cháy.

Nếu cẩn thận lắng nghe, còn có thể nghe được từ bên trong

ngọn đèn truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết rất nhỏ.

Lâm Ân mang theo vẻ mặt trấn tĩnh, cẩn thận mở cửa ra.

Bên ngoài là một mảnh hắc ám, mơ hồ còn có một chút sương mù quanh quẩn, ngẫu nhiên cũng có thể nghe được từng tiếng cười đùa quỷ dị truyền đến từ trong bóng đêm.

Hắn vẫn duy trì vẻ trấn tĩnh, treo ngọn đèn lên cột chống cửa, chiếu sáng tấm bảng hiệu rách nát bên cạnh.

【 Tiệm Dược Tề Cưa Máu 】

【 đinh! Ngươi vừa nhận được tiền khô lâu x10, kinh nghiệm cơ sở x5, máu người tinh khiết x100 ml. 】

Lâm Ân đang định nhanh chóng xoay người, trở lại bên trong tiệm dược tề.

Nhưng ngay sau đó, từ trong bóng tối truyền đến một tiếng cười trầm thấp mà âm u.

"Chàng trai... Buổi sáng tốt lành nha, cháu có mấy thứ rác rưởi vô dụng có thể cho lão thái bà ta hay không, ta sẽ cho cháu thù lao tương ứng, ha hả."

Trong bóng đêm, từng chút từng chút ánh sáng ảm đạm từ ngọn đèn dầu truyền đến, thân thể lão thái bà lưng còng, trên người mặc một bộ quần áo bằng vải bố cũ nát đang lôi kéo một chiếc xe đi ra.

Trên mặt bà ta mang theo vẻ hiền lành và nụ cười tươi rói.

Nhưng Lâm Ân lại có thể nhìn thấy rõ ràng, trong tay bà ta cầm theo một chiếc đèn lồng da người, và cái xe rỉ sét loang lổ đang được kéo theo kia, lại trực tiếp mọc ra từ trên tay bà ta.

Chương 2: Người Nhặt Rác!!!

【 Đinh! Kẻ nhặt rác da người vừa tuyên bố nhiệm vụ có thể lựa chọn cho ngươi: Mang【 rác rưởi vô dụng 】 cho người nhặt rác, khen thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ có thể lựa chọn: độ hảo cảm của người nhặt rác +10, tiền khô lâu +20, thù lao của người nhặt rác x1】

Lâm Ân vẫn duy trì vẻ trấn định.

"Có thể, bà chờ một chút nhé."

Lâm Ân nói xong đã nhanh chóng xoay người, trở về tiệm dược tề, cầm lấy hai cái gói to màu đen ở ngay cạnh cửa.

Trong mơ hồ, có thể ngửi được mùi máu tanh và hôi thối phát ra từ bên trong gói to nọ, dường như ở bên trong gói to này vẫn còn thứ gì đó đang giãy giụa, nó không ngừng bật ra từng chuỗi những âm thanh rên rỉ khàn khàn.

Lâm Ân trấn tĩnh đặt hai gói【 rác rưởi vô dụng 】lên cái xe của lão thái bà kia.

"Cám ơn cháu, chàng trai, cháu đúng là người tốt." Nụ cười vẫn nở rộ trên gương mặt lão thái bà nọ. Chỉ thấy bà ta chậm rãi vươn bàn tay khô héo của mình, móc lấy hai con ngươi đầm đìa máu tươi từ bên trong chính hốc mắt của mình ra.

"Chàng trai, đây là thù lao mà lão thái bà ta đưa cho cháu."

【 đinh! Ngươi đạt được khen thưởng nhiệm vụ: độ hảo cảm của người nhặt rác +10, tiền khô lâu +20! 】

【 đinh! Ngươi có thể lựa chọn nhận lấy thù lao mà người

nhặt rác cho ngươi, cũng có thể lựa chọn từ chối, nếu từ chối độ hảo cảm của người nhặt rác -50】

Lâm Ân nhìn hai cái tròng mắt vẫn còn bốc lên hơi nóng kia, trấn tĩnh mà vươn tay tiếp nhận, nói: "Cháu nhận, cám ơn."

Hành động này làm nụ cười trên gương mặt lão thái bà nọ trở nên rạng rỡ vô cùng, nhưng hai hốc mắt trống rỗng cũng dọa người đến lạ.

"Tốt, tốt!"

Sau đó dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, lão thái bà lại lôi kéo chiếc xe, chậm rãi biến mất bên trong bóng tối.

【 đinh! Ngươi đạt được thù lao của người nhặt rác: Nhãn cầu của ông chủ tiệm may x1, nhãn cầu của ông chủ tiệm thịt heo x1, hảo cảm của người nhặt rác +20】

Lâm Ân vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh, nhưng lại âm thầm thở nhẹ một hơi, rồi không chút do dự, hắn lập tức trở lại tiệm dược tề.

Từ trong miệng của thầy mình, hắn được biết, nguyên liệu của tiệm may chính là da người, còn thứ mà tiệm thịt heo bán chính là thịt người, mà hai cửa hàng ấy lại nằm ngay trên con đường này, phía đối diện với tiệm dược tề của bọn họ.

Và ở trong tay người nhặt rác lại có nhãn cầu của ông chủ hai nhà nọ.

Đây là một nguyên tắc khác mà hắn tổng kết được sau khi bước đến thế giới này.

【 vĩnh viễn đừng có ý đồ đắc tội với kẻ hành tẩu trong bóng đêm. 】

Lâm Ân xoay người, cố gắng giữ cho vẻ mặt của mình trở nên bình tĩnh.

Hắn nhanh chóng dọn dẹp từng lọ dược tề hắc hồng đã quá hạn ở trên quầy, rồi đặt chúng vào bên trong hòm dược tề tùy thân của mình, cuối cùng mới xoay người đi về phía hậu viện.

Tại thời điểm hắn đi ngang qua phòng giải phẫu, bên trong vẫn còn vang lên âm thanh dùng kim loại cắt xoẹt xoẹt của cuộc giải phẫu nọ.

Lâm Ân biết, vào thời điểm này, tốt nhất là hắn đừng đi quấy rầy thầy của mình.

Nếu hắn dám đi, chẳng biết thứ kế tiếp sẽ nằm lên bàn giải phẫu kia là ai đâu.

Lâm Ân đi vào hậu viện, mở cửa hầm ra. Chỉ trong nháy mắt, một mùi tanh tưởi nồng nặc đập thẳng vào mặt hắn, giống như hương vị của thịt thối đã để thật lâu hòa trộn cùng cặn bã bài tiết tỏa ra vô cùng gay mũi.

"Tê —— tê —— "

Bên trong hầm truyền đến từng chuỗi những âm thanh quỷ dị.

Lâm Ân biết, thứ được nuôi trong căn hầm này, chính là Tiểu Bảo Bối trong miệng thầy của hắn.

Và rốt cuộc nó là thứ gì thì ngoại trừ thầy của hắn, không một ai biết nữa.

Lâm Ân vươn tay, trút toàn bộ những bình dược tề trong cái hòm trên tay xuống hầm.

【 đinh! Ngươi vừa đạt được tiền khô lâu x10, độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối -10, độ thuần thục đồ vật trong nhà +1】

Rống ——

Rống ——

Rất nhanh, từ bên trong hầm đã truyền đến một tiếng rít gào đầy thê lương và nổi giận, đồng thời từng luồng khí tức máu tanh ập vào mặt.

Lâm Ân lập tức đóng cửa hầm lại, khẽ thở phào một hơi.

Đây là nhiệm vụ mà hắn cần phải hoàn thành vào mỗi buổi sáng từ sau khi trở thành người phục vụ của tiệm dược tề này.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất cũng là điều cực kỳ, cực kỳ quan trọng giúp hắn có thể sống sót đến ngày hôm nay, chính là hắn luôn nghe theo lời nói của thầy, và chỉ làm mà không hỏi. Trong khi những người phục vụ không nghe lời trước đó, đã sớm đã bị thầy của hắn tách rời ra, và mang đi nuôi nấng Tiểu Bảo Bối này rồi.

Lâm Ân bình tĩnh trở lại, thử nói một câu: "Hệ thống?"

Mà cũng chính tại một khắc này, đột nhiên trước mắt Lâm Ân xuất hiện một cái giao diện.

【 Lâm Ân 】

【17 tuổi 】

【 cấp bậc 】: 2

【 chủng tộc: Nhân tộc 】

【 lực lượng 】: 3

【 nhanh nhẹn 】: 4

【 trí lực 】: 7

【 thể chất 】: 3

【 kỹ năng cơ sở 】

【 độ thuần thục việc nhà trung cấp: 901/1000】

【 chế tạo dược tề sơ cấp: 90/100】

【 năng lực giải phẫu sơ cấp: 20/100】

【 tiền khô lâu 】:100

【 nổi tiếng 】: không

【 giới thiệu 】: một người phục vụ vô danh bên trong Tiệm Dược Tề Cưa Máu vắng vẻ, một thiếu niên Nhân tộc yếu ớt nhưng khôn khéo, hắn đã sống hai năm tại thế giới này rồi, nhưng nói không chừng, đến một lúc nào đó, hắn sẽ chết đi...

Chương 3: Lời Dặn Dò!!!

Lâm Ân bình tĩnh xem kỹ toàn bộ nội dung của giao diện đột nhiên xuất hiện này một lần.

Trong hai năm này, hắn đã học được năng lực mặt không đổi sắc, khiến cho khi đối mặt với bất cứ chuyện gì, hắn cũng có thể duy trì vẻ trấn định.

Hắn lại không ngừng nghiên cứu toàn bộ nội dung kia thêm một lát nữa, rốt cuộc đã có thể hiểu được phần nào những bộ phận chức năng của hệ thống này.

"Có nghĩa là, chỉ cần ta không ngừng đi hoàn thành những nhiệm vụ mà sinh vật của thế giới này đưa cho, ta có thể đạt được khen thưởng tương ứng, từ đó đề cao các phương diện năng lực của chính mình?"

Lâm Ân thầm suy tư trong lòng.

Nếu là như vậy, tỷ lệ sinh tồn của hắn trên thế giới này lại gia tăng thêm vài phần rồi.

Mà đúng vào lúc này, đột nhiên trong phòng lại truyền đến âm thanh khàn khàn và bước chân của thầy hắn.

"Lâm Ân, ta muốn ra ngoài một chuyến, đại khái là trong hai ngày sẽ trở về, con ở lại trông coi cửa hàng cho tốt, buổi tối nhớ phải khóa kỹ cửa, đừng để những tên kẻ trộm đáng ghét kia lấy đi cái gì."

Lộc cộc——

Phía trên hành lang truyền đến từng âm thanh kéo dài.

【 đinh! Thầy của ngươi Cuồng Nhân Cưa Máu vừa tuyên bố nhiệm vụ cho ngươi: Trông nom cửa hàng, khen thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu x50, kinh nghiệm cơ sở x100, khen thưởng đặc thù x1 】

【 trừng phạt khi nhiệm vụ thất bại: Có khả năng trong tiệm dược tề cần càng cất chứa nhiều thứ hơn. 】

...

Lâm Ân lập tức trở lại trong phòng, cùng lúc này, ở phía trước cửa sảnh chính, thầy của hắn đang kéo một bao tải đầm đìa máu tươi, dường như bên trong còn có vật phẩm gì đó đang không ngừng sột soạt sột soạt giãy giụa.

Thân hình mọc đầy những u nang màu đỏ sậm, cao ít nhất là hai mét kia, chính là thân thể của thầy hắn.

Mà ngay tại khoảnh khắc ấy, trước mắt Lâm Ân xuất hiện một cái giao diện.

【 Cuồng Nhân Cưa Máu 】

【 chủng tộc: Quái khâu lại 】

【 cấp bậc: ? ? ? 】

【 thuộc tính 】: Trận doanh tà ác

【 năng lực chiến đấu 】: Xin đừng có ý đồ đi trêu chọc hắn.

【 giới thiệu 】: ông chủ Tiệm Dược Tề Cưa Máu ở hẻm Du Hồn, am hiểu tiến hành các loại giải phẫu ngoại khoa, nhưng ngoài giải phẫu, hắn cũng thường xuyên làm một vài nghề phụ "Thú vị"...

Trong lòng Lâm Ân lập tức chấn động, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên như cũ.

"Thầy, trong khoảng thời gian người đi này, con có cần chú ý đến điểm gì hay không?" Lâm Ân hỏi.

Hắn biết, đây là điều mà hắn cần phải hỏi, nếu không, rất có khả năng hắn sẽ chết.

Cuồng Nhân Cưa Máu dùng một tay đặt cái bao tải kia ra phía sau lưng, khàn khàn nói: "Có tiền lấy tiền, không có tiền trao đổi đồng giá, đã không có tiền còn không nguyện ý trao đổi, tự con ra tay cắt là được."

Ba ——

Một thanh đao xương nhuộm đầy máu bị lão để xuống ngay trước mặt Lâm Ân.

【 đinh! Ngươi vừa đạt được đạo cụ đặc thù: Đao Lóc Xương của Cưa Máu x1 】

【 Đao Lóc Xương của Cưa Máu 】

【 cấp hoàn mỹ 】

【 cấp bậc: ? ? ? 】

【 chuyên chúc 】: Cuồng Nhân Cưa Máu (đã đạt được trao quyền)

【 giới thiệu 】: đây là con dao ông chủ Tiệm Dược Tề Cưa Máu thường xuyên sử dụng để giải phẫu, cực kỳ sắc bén, có tính cắt rất mạnh đối với huyết nhục và quỷ hồn, nghe nói nếu dùng thứ này lâu, ngươi sẽ không nhịn được mà muốn cắt một chút gì đó đấy...

"Nhớ kỹ." Cuồng Nhân Cưa Máu khiêng bao tải đầm đìa máu tươi kia, đi nhanh ra bên ngoài cửa tiệm, vừa đi vừa nói: "Không cần biết con nghe được bên ngoài có động tĩnh gì, đều không được

bước khỏi phạm vi của hồn đăng."

"Mặc kệ là ai bảo con đi ra ngoài làm nghề y, con cũng không cần để ý tới họ."

"Vào buổi tối nhớ đóng chặt cửa lớn, khép kín cửa sổ, ai tiến vào liền giết, ai gọi con cũng không cần chú ý đến!"

Lâm Ân gật đầu, hắn lập tức ghi nhớ thật kỹ những lời thầy vừa dặn vào trong lòng.

"Vâng! Con đã biết thưa thầy."

Sau đó dưới cái nhìn chăm chú của hắn, thân thể khôi ngô của Cuồng Nhân Cưa Máu kia nhanh chóng tiến vào rồi biến mất bên trong mảnh hắc ám dày đặc ngoài kia.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Lâm Ân bắt đầu làm công việc hằng ngày của mình, đó là nhiệt tình chà lau những vết máu dưới đất, thử điều chế các loại dược tề chữa trị những tật bệnh bình thường, sau đó lập tức đi ra trước quầy, cầm dao lóc xương trong tay, nhắm mắt lại, chờ đợi thời gian trôi qua.

Mà ngay tại lúc đó.

"Đông đông đông —— "

Ngoài cửa truyền đến ba tiếng tiếng gõ.

Lâm Ân ngẩng đầu nhìn về phía cửa chính.

Chỉ thấy một cô bé toàn thân bẩn thỉu vô cùng đang đứng ngay ngoài cửa chính, trong lòng ôm một con búp bê, bàn tay nhỏ bé đang nhẹ nhàng gõ vào cửa chính.

Trên mặt cô bé mang theo vẻ đáng thương, nói: "Ông chủ có ở

đây không? Cánh tay búp bê của cháu bị đứt rồi, ngài có thể cứu búp bê của cháu hay không?"

Chương 4: Thật Ngon Miệng Nha!!!

【 đinh! Khôi Lỗi Máu vừa tuyên bố nhiệm vụ cho ngươi, trị liệu búp bê bị thương cho cô bé, nhiệm vụ hoàn thành: Tiền khô lâu +50, kinh nghiệm năng lực giải phẫu +50, khen thưởng đặc thù +1】

Lâm Ân lướt mắt nhìn thoáng qua, chỉ thấy ngọn hỏa diễm bên trong chiếc hồn đăng ngoài cửa vừa khẽ rung động một chút.

Thứ ánh sáng hỗn độn chập chờn này đại diện cho cường độ sức mạnh của người tới, mà dưới hồn đăng che chở, chỉ cần hắn không chủ động mời đối phương vào cửa, đối phương chỉ có thể đứng ngoài, không thể tiến vào.

Đương nhiên, ngoại trừ sinh vật mạnh mẽ.

Trước mắt hắn cũng lập tức hiện ra tin tức về cô bé kia.

【 Huyết Oa Oa 】

【 cấp bậc 】: 5

【 chủng tộc: Ác linh huyết nhục 】

【 thuộc tính: Hỗn loạn trung lập 】

【 năng lực chiến đấu 】: Ngươi có thể trêu chọc nó một chút

【 giới thiệu 】: Oa Oa mang theo búp bê, đi tìm mẹ của mình trong hẻm Du Hồn, ai muốn cướp lấy con búp bê mà cô bé yêu nhất, cô bé sẽ cho búp bê ăn luôn hắn...

Trong lòng Lâm Ân thầm sợ hãi, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ trấn tĩnh.

"Vào đi."

Làm nhân viên phục vụ trong tiệm dược tề ở hẻm Du Hồn, Lâm Ân biết, nơi này cũng có quy tắc của riêng nó, đối với những ác linh quỷ quái này, chỉ cần hắn không chạm đến điều cấm kỵ của bọn họ, bọn họ cũng không phải thật sự giết chóc thành tánh.

Tóm lại là vụ làm ăn này có thể làm được.

Ngay sau khi được hắn cho phép, cô bé kia tỏ vẻ đáng thương vô cùng ôm con búp bê trong lòng ngồi xuống trước quầy.

Lâm Ân nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy một cánh tay của con búp bê trong lòng cô bé đã bị xé toang ra, bên trong có từng giọt máu màu đỏ tươi chảy ra ngoài hòa cùng với vết bẩn.

Giống như đã bị một thứ gì đó hung hăng mà cắn xuống vậy.

"Bác sĩ, anh hãy cứu búp bê của em đi, cánh tay của nó bị cắt đứt rồi, em lại không tìm thấy cánh tay của nó. Nó là con búp bê mà em thích nhất, nếu cứ tiếp tục như vậy, nó sẽ chết mất." Cô bé kia lại tỏ ra vô cùng đáng thương nói.

Sau đó đột nhiên, khóe miệng của cô bé hung hăng kéo một cái, kéo thẳng tới sau gáy, chỉ trong nháy mắt, trên mặt đã lộ ra nụ cười tươi đầy máu.

"Anh nhất định có thể cứu được búp bê của em mà? Phải không? Đại ca ca."

【 Giá trị tinh thần của Lâm Ân -5】

Lâm Ân vẫn duy trì vẻ trấn định, hắn nhanh chóng vươn tay

lật xem phần mặt cắt trên cánh tay cụt của con búp bê nọ.

Mà ngay tại thời điểm đó, trong đầu hắn lập tức truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Miệng vết thương có dấu vết bị răng nanh xé rách. Dấu vết nhỏ nhắn, ăn khớp với răng sữa của người nhà mục tiêu. Bên cạnh đó, thành phần máu tươi trong miệng cô bé kia cũng ăn khớp với máu tươi của con búp bê trong tay cô bé. Bước đầu chẩn đoán bệnh, người nhà của mục tiêu đã ăn luôn một cánh tay của mục tiêu rồi. 】

Lâm Ân: "? ? ?"

Quả nhiên hệ thống này lợi hại thật, hóa ra nó còn có thể tự động trợ giúp hắn tiến hành chẩn đoán chính xác nữa?

Nếu là như vậy, mọi chuyện trở nên đơn giản hơn rất nhiều rồi.

Hắn liếc mắt một cái nhìn cô bé kia, tự động bỏ qua nụ cười tươi đầy máu ấy, thản nhiên nói: "Có phải gần đây em đã ăn cái gì đó phải không?"

Cô bé kia lập tức thu nụ cười tươi đầy máu lại, và một lần nữa khôi phục dáng vẻ cả người lẫn vật vô hại đáng thương như lúc trước kia, sau đó chắp hai tay trước ngực, nói:

"Đã rất nhiều ngày rồi em không có ăn cái gì, đã đói bụng vô cùng, nhưng lúc đêm qua đi ngủ, đột nhiên trong mộng em mơ thấy mình hung hăng ăn xong một bữa tiệc lớn." Nói đến đây, cô bé liếm liếm khóe miệng, đột nhiên phát ra nụ cười trong như tiếng chuông bạc, nói: "Thật ngon miệng nha."

Kẹt kẹt——Kẹt kẹt——

Đột nhiên con búp bê đang ở trên bàn cũng phát ra nụ cười

kinh hãi đến dọa người giống hệt cô bé nọ, thậm chí nó còn không ngừng lặp lại câu nói kia.

"Thật ngon miệng nha! Thật ngon miệng nha! Hì hì hì hì!"

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Lâm Ân vẫn duy trì trấn định, nói: "Nếu là như vậy, bước đầu anh đang hoài nghi hẳn là em đã ăn nhầm thứ rồi. Thứ mà em đã ăn chính là cánh tay của con búp bê này."

Nụ cười tươi trên mặt cô bé kia lập tức trở nên cứng đờ.

Nhưng tiếng cười của con búp bê nọ vẫn không ngừng vang lên: "Búp bê yêu mẹ! Mẹ yêu búp bê! Hì hì hì hì!"

Lâm Ân ngẩng đầu, mở to đôi mắt cá chết, nói: "Có phải gần đây em thường có cảm giác bụng mình không được thoải mái hay không?"

Cô bé kia cứng ngắc nói: "Trong bụng cứ vang lên tiếng cười khanh khánh, có cảm giác như bị thứ gì đó cào cào ngưa ngứa."

Lâm Ân gật đầu, hắn lập tức ghi chép chi tiết này vào sổ rồi thuận miệng nói:

"Thế chắc là đúng rồi, xem ra nó còn chưa bị tiêu hóa. Bây giờ em muốn mổ hay là vật lý trị liệu?"

Cô bé kia cứng ngắc nói: "Là làm như thế nào..."

Leng keng ——

Lâm Ân dùng một tay đâm con dao lóc xương máu chảy đầm đìa xuống cái bàn trước mặt: "Mổ bụng, lấy cánh tay búp bê của em ra, sau đó anh sẽ khâu lại cho em."

Nói một chút về giá trị tinh thần: Giá trị tinh thần hay giá trị

San - Sanity là một khái niệm được đề cập đến trong Board game Cthulhu. Nói đơn giản, khi bạn nhìn thấy điều gì đó siêu nhiên hoặc điều gì đó quá mức đáng sợ khiến tinh thần của bạn bị kích thích thì SAN của bạn sẽ giảm xuống, nếu lúc này, kẻ địch dùng đòn tấn công rối loạn tinh thần sẽ dễ dàng thành công. Cuối cùng, khi giá trị tinh thần giảm xuống còn 0, bạn sẽ rơi vào điên cuồng, mất hết lý trí.

Chương 5: Vật Lý Trị Liệu!!!

Chỉ trong nháy mắt, tiếng cười của con búp bê kia đột nhiên ngưng bặt.

Cơn ớn lạnh bắt nguồn từ dưới lòng bàn chân cô bé chạy thẳng một mạch đến đỉnh đầu.

"Vậy vật lý trị liệu thì sao?"

Lâm Ân đứng lên, lấy ra bao tay cùng khẩu trang từ trên quầy, rồi lạnh nhạt nhìn cô bé, nói: "Phương pháp này rất đơn giản, không cần động dao kéo, em muốn lấy từ phía trên, hay lấy từ phía dưới, anh đều có thể giúp em được, hơn nữa giá cả vô cùng rẻ."

Cô bé: "! ! !"

Búp bê: "! ! !"

【 Giá trị tinh thần của cô bé -20】

Cô bé kia đờ đẫn nói: "Bên... Bên trên đi..."

"Được." Lâm Ân dẹp mấy thứ trên quầy qua một bên, hoạt động cổ tay một chút, rồi thản nhiên nói: "Vóc dáng của em khá nhỏ, không cần đi vào phòng giải phẫu, cứ ngồi yên tại nơi này là anh có thể giúp em được, nhưng em cần phải kiên nhẫn một chút, đừng có cắn đứt cánh tay anh."

Rồi dưới cái nhìn chăm chú đầy hoảng sợ cô bé kia, cái bóng đen của Lâm Ân quét tới, mang theo khẩu trang và bao tay da, trong mắt lóe lên ánh sáng, biểu cảm vô cùng trấn định.

Cô bé ngồi trên băng ghế nhỏ, lập tức ôm lấy con búp bê của mình: "Có thể không điều trị được không?"

Lâm Ân thản nhiên nói: "Không được, thầy của anh nói một khi bước vào cửa tiệm này là phải xem bệnh, bằng không hoặc ít hoặc nhiều cũng phải lưu lại một thứ gì đó."

Cô bé kia đờ đẫn cả người, toàn thân khẽ run run, rốt cuộc vẫn phải thỏa hiệp, nói: "Được rồi..."

Sau đó, cô bé dùng sức mà mở miệng ra.

"Mở lớn hơn một chút!"

Soạt soạt——

Cô bé trực tiếp kéo cái miệng tới tận gáy, mở ra cái miệng khổng lồ của mình.

Một thứ mùi vô cùng khó ngửi lập tức ập vào mặt.

Vẻ mặt Lâm Ân vẫn rất bình tĩnh, hắn lấy một cái giá từ trên quầy xuống, kẹp chặt vào hai hàm trên dưới của cô bé, phòng ngừa đối phương xuất hiện phản ứng quá khích.

Sau đó, hắn hoạt động cánh tay một chút, lại trực tiếp nhét cánh tay vào trong miệng của cô bé kia.

Nhanh chóng cắm xuống dưới!

Sâu xuống cổ họng!

Cô bé kia lập tức mở to hai mắt nhìn qua.

"Ô —— ô —— "

"Đừng có lộn xộn." Lâm Ân sầm mặt xuống, vẫn bình thản sục sạo, thăm dò bên trong dạ dày của cô bé.

"Một chút nữa là xong rồi, nếu em không muốn để búp bê của mình bị thiếu sót, không trọn vẹn, thì ngoan ngoãn ngồi yên một chút."

【 đinh! Ngươi đạt được tóc x50】

【 đinh! Ngươi đạt được mảnh nhỏ thân thể không biết tên x2】

【 đinh! Ngươi đạt được thịt thối x5】

【 đinh! Ngươi đạt được cái lược x1】

Cùng lúc đó, cô bé nọ lại trừng lớn con mắt, há thật to miệng, không ngừng phát ra âm thanh ô ô đầy sợ hãi.

"Tìm được rồi!" Trong lòng Lâm Ân khẽ động. Tay hắn vừa đụng tới một thứ gì đó đang không ngừng tung tăng nhảy nhót.

【 đinh! Ngươi đạt được cánh tay tung tăng nhảy nhót x1】

Soạt soạt——

Đúng là cánh tay của con búp bê đã bị cô bé kia ăn mất.

Lâm Ân vẫn giữ vẻ bình tĩnh, mang cánh tay nọ đi rửa một phen, sau đó đặt lên quầy, nói:

"Chắc chính là nó rồi. Có vẻ như đêm hôm đó, em đã đói không chịu nổi rồi vô ý thức mà ăn luôn cánh tay con búp bê của mình. Con búp bê của em thấy em quá đói, cho nên không nhắc nhở em. Nhưng mà về sau em vẫn nên chú ý một chút, đừng có tùy tiện ăn mấy thứ kỳ quái kia, không tốt cho tiêu hóa."

Cô bé kia vẫn đờ đẫn, lại bị cái giá chống thẳng vào miệng, một câu cũng nói không nên lời.

"Vật lý trị liệu 10 tiền khô lâu, một lần khâu lại 30 tiền."

Lâm Ân đeo khẩu trang vào, bình tĩnh tìm đến một sợi dây thừng và cây châm dài sắc bén. Phía trên cây châm không ngừng lóe lên ánh sáng chói mắt.

"Bây giờ trực tiếp khâu lại sao?"

Con búp bê trong lòng cô bé lập tức bị dọa sợ. Nó khóc rống lên, đập chân đập tay phành phạch phành phạch, hòng chạy trốn.

"Bây ——Giờ—— Khâu —— Lại" Cô bé kia vẫn bị cái giá chống vào miệng, khó khăn nói ra từng chữ.

Lâm Ân đeo bao tay vào, thản nhiên nói: "Được, vậy em ấn nó chắc một chút, để anh châm xuống."

Cô bé kia lập tức trừng lớn hai mắt, ấn con búp bê còn đang giãy giụa phành phạch phành phạch trong lòng mình xuống quầy. Hình ảnh Lâm Ân in trên đôi mắt của búp bê lập tức lóe lên hàn quang, dọa cho nó lại phát ra từng tiếng thét chói tai.

"Bắt đầu nhé."

Xoát xoát xoát——

Xoát xoát xoát ——

【 đinh! Kinh nghiệm giải phẫu sơ cấp +1】

【 đinh! Kinh nghiệm giải phẫu sơ cấp +1】

【 đinh! Kinh nghiệm giải phẫu sơ cấp +1】

Hơn nửa giờ sau, cùng với những tiếng kêu thảm thiết nha nha nha nha của búp bê, Lâm Ân lấy kéo ra, cắt đứt đầu sợi dây, nói: "Được rồi, trở lên bôi chút dược tề, mỗi ngày một lần, không quá một tuần, cánh tay này có thể khôi phục lại như bình thường."

Lâm Ân nói xong, lập tức vươn tay lấy một bình dược tề màu

xanh biếc trên quầy xuống. Sau khi mở nắp bình dược tề ra, hắn nhanh chóng rót xuống vị trí vết khâu, con búp bê kia lập tức phát ra một tiếng kêu to đầy hoảng sợ.

Cô bé nọ đờ đẫn nói: "Xong... Xong rồi sao..."

Chương 6: Mắt Phải Của Huyết Oa Oa!!!

Lâm Ân vỗ vỗ tay, bình thản trả lời: "Hoàn thành, giờ em có thể trả tiền rồi, vật lý trị liệu 10 đồng, khâu 30 đồng, một lọ dược tề giá 10 đồng, tổng cộng bảy bình, cộng lại là 110 đồng! Cám ơn đã chiếu cố, hoan nghênh lần sau lại đến."

Con búp bê kia vội vàng gục vào trong lòng cô bé, thân thể run rẩy đầy sợ hãi, nó đưa mắt nhìn về phía Lâm Ân.

Hiển nhiên Lâm Ân đã để lại bóng ma tâm lý khó có thể quên được trong lòng nó rồi.

Cô bé kia lại đờ đẫn mò mẫm trên người.

Hồi lâu sau, cô bé tìm ra 20 đồng tiền, run rẩy đặt nó lên quầy, nói: "Em... em chỉ mang theo hai mươi đồng..."

Lâm Ân thản nhiên nói: "Cũng được, còn thiếu 90 đồng nữa, em định dùng bộ phận trên cơ thể mình để thế chấp đây? Anh có thể cắt thay em, chuyện này thì miễn phí."

Nói xong, Lâm Ân lại cầm con dao lóc xương dưới quầy lên.

Chỉ trong nháy mắt, cô bé kia đã lộ ra vẻ mặt (ΩДΩ), vội vàng lui về phía sau một bước.

"Vẫn còn mười đồng nữa!" Cô bé kia nhanh chóng lấy ra thêm mười đồng tiền từ trong quần áo, đặt lên quầy.

Lâm Ân thản nhiên nói: "Còn thiếu 80."

Cô bé kia vô cùng hoảng hốt, (ΩДΩ) vội vàng buông sáu bình dược tề kia xuống, nói: "Về sau em lại đến mua dược tề cũng được."

Lâm Ân thu hồi dược tề lại, thản nhiên nói: "Còn thiếu 20."

Cô bé kia run rẩy nói: "Có thể nợ tiền không?"

Lâm Ân cầm con dao đi ra ngoài, thản nhiên nói: "Cửa tiệm làm ăn nhỏ, không thể cho nợ tiền, anh lại không làm chủ được. Nhưng 20 tệ cũng không nhiều lắm, chỉ cần em để lại một con mắt của mình là được. Ừm dược tề có thể cho em cầm đi, ngược lại anh còn có thể đưa cho em 40 đồng tiền."

Cô bé kia hoảng hốt ôm búp bê lui về phía sau một bước, bàn tay vô thức bịt chặt mắt mình lại, run rẩy nói: "Có thể sử dụng phương thức trả tiền khác hay không?"

Lâm Ân thản nhiên nói: "Em cứ nói đi, để anh định giá."

Cô bé kia nuốt một ngụm nước miếng, run rẩy nói: "Em cho anh pằng một lần, anh miễn cho em tất cả tiền, thế nào?"

Lâm Ân thản nhiên nói: "Cửa tiệm làm ăn nhỏ, không chấp nhận dùng thân xác để gán nợ. Em cứ yên tâm, anh chỉ muốn mắt phải của em thôi, về sau nếu em kiếm được tiền, có thể tìm tới anh chuộc lại."

Cô bé kia o(□□□)o nói: "Được... Được rồi... Ô ô!"

…

Vài phút lúc sau.

【 đinh! Ngươi đạt được vật phẩm hiếm: Mắt phải của Huyết Oa Oa x1 】

【 Mắt phải của Huyết Oa Oa: Sau khi đeo vào độ đói khát

＋10, có thể sử dụng kỹ năng: Dạ dày vô địch. 】

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ, đạt được khen thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu x50, kinh nghiệm năng lực giải phẫu ＋50, khen thưởng đặc thù: độ sợ hãi của Huyết Oa Oa ＋30, độ sợ hãi của búp bê Huyết Oa Oa ＋50】

Lâm Ân bình tĩnh lau vết máu trên tay, sau đó nhanh chóng để nhãn cầu vào một cái chai chứa thuốc thử đặc thù, dán nhãn lên, rồi hắn xoay người, nhìn cô bé đang ôm một con bên mắt của mình o(x□□)o, lễ phép nói: "Hoan nghênh lần sau em lại đến chiếu cố việc làm ăn của tiệm, Tiệm Dược Tề Cưa Máu luôn chân thành phục vụ."

Lâm Ân lại khom lưng xuống, tư thế vô cùng tiêu chuẩn.

Cô bé kia o(x□□)o ôm búp bê đi ra ngoài, từ xa xa vẫn có thể nghe được giọng nói của cô.

"Vẫn nên đi tìm mẹ nhanh hơn một chút, về sau không bao giờ đến nơi này nữa đâu, ô ô... Đúng là hắc điếm mà..."

【 đinh, ngươi vừa phát động nhiệm vụ ẩn tàng: Huyết Oa Oa tìm mẹ, trợ giúp Huyết Oa Oa tìm được mẹ của cô bé, khen thưởng sau khi nhiệm vụ hoàn thành: độ hảo cảm của Huyết Oa Oa ＋200, độ hảo cảm của búp bê Huyết Oa Oa ＋100, khen thưởng đặc thù x1】

【 Tiến độ hoàn thành nhiệm vụ trước mắt: 2%】

Lâm Ân ngẩn ra, lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, lúc này bóng dáng cô bé kia đã biến mất trong bóng tối rồi.

Độ hoàn thành 2%?

Ánh mắt Lâm Ân lập tức dừng lại trên mấy bộ phận hắn móc được từ bên trong dạ dày của cô bé nọ ra ngoài, đang được đặt

trong cái khay trên quầy.

【 tóc của người phụ nữ không biết tên x50】

【 lỗ tai của người phụ nữ không biết tên x2】

【 lược của người phụ nữ không biết tên x1】

Lâm Ân: "..."

Không thể không nói, đúng là hắn vừa có một suy đoán vô cùng khủng bố.

Lâm Ân đứng lên, rửa sạch mấy bộ phận kia, sau đó bỏ vào cái chai niêm phong cất giữ, chuẩn bị chờ lần sau cô bé kia tới, lại nói chuyện này với cô bé.

Xong xuôi mọi chuyện, hắn lại mở ra giao diện của mình.

Bởi vì có khen thưởng lúc trước, lần này tổng cộng hắn thu hoạch được 50 điểm kinh nghiệm năng lực giải phẫu, và 50 đồng tiền khô lâu ngoài định mức thuộc về chính mình.

Tiền khách hàng trả thuộc về cửa tiệm, hắn không thể động vào được.

Cho nên tổng tài sản hiện tại trên người hắn là 150 tiền khô lâu.

Chương 7: Ma Đầu Heo!!!

Tiền khô lâu là một loại tiền cơ sở được lưu hành tại thế giới này, chúng có thể sử dụng giống như vật ngang giá, nhưng trong hai năm nay, Lâm Ân còn chưa từng chân chính bước ra bên ngoài cửa hàng.

Cho nên hắn cũng chẳng có cơ hội sử dụng tiền.

Có điều … tiền nhiều vĩnh viễn không đáng ngại.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Lâm Ân nhắm mắt lại, trong tay nắm chặt con dao lóc xương, ngồi yên như một pho tượng.

Hồn đăng ngoài cửa đại biểu cho một loại quy tắc, nó sẽ nói cho đám du hồn trong bóng tối kia biết rằng, nơi này có chủ, nếu trong lòng mang ác ý, nhất định phải trả cái giá tương xứng.

Bình thường, phần lớn đám du hồn quái vật đều không sẽ xâm lấn ở thời điểm hồn đăng sáng lên.

Bởi vì tại nơi được hồn đăng che chở, chỉ cần chủ nhân nguyện ý, bất cứ lúc nào bọn họ cũng có thể lợi dụng hồn đăng đến trấn áp đám ác linh quỷ quái xâm lấn.

Nhưng trong danh sách này cũng không thể loại trừ một vài thứ ác linh quỷ quái không sợ trời không sợ đất, tà ác đến cực độ, bởi vì đối với chúng nó, thế giới này vốn không có bất cứ loại quy tắc gì cần phải tuân thủ cả.

Đông đông đông ——

Vừa vặn lúc này, bên ngoài mới truyền đến tiếng đập cửa.

"Hoan nghênh." Lâm Ân mở to mắt, lập tức lên tiếng nói.

Cũng trong nháy mắt này, Lâm Ân đã nhìn thấy một con quái vật mình người đầu heo rất khôi ngô vừa xuất hiện ngay trước cửa lớn. Một con mắt của đối phương đang chảy máu đầm đìa, bên trong không có nhãn cầu, trên người mặc một chiếc tạp dề màu đỏ tươi, trong tay còn cầm theo một con dao mổ có vẻ như mới chặt qua thứ gì đó.

Một cái giao diện lập tức xuất hiện ngay trước mặt Lâm Ân.

【 Ma Đầu Heo 】

【 cấp bậc 】: 21

【 chủng tộc: Dị dạng quái thai 】

【 thuộc tính 】: Trận doanh tà ác

【 năng lực chiến đấu 】: Chỉ cần ngươi nguyện ý bị ăn, cứ thử xem sao...

【 giới thiệu: ông chủ tiệm thịt heo trong hẻm Du Hồn, hắn là hàng xóm "Thân mật" của ngươi, hơn nữa hắn còn rất vui vẻ khi chia sẻ cùng ngươi con mồi hắn vừa làm thịt, hoặc là cùng người khác chia sẻ ngươi... 】

【 Giá trị tinh thần của Lâm Ân -5】

"Móa nó xui quá." Ma Đầu Heo kia đang ôm chặt hốc mắt của mình, không ngừng mở miệng chửi mắng: "Chỉ vì không có rác rưởi vô dụng cho lão thái bà kia, mà bà ta lập tức móc một con mắt của tôi xuống, chờ lần tiếp theo gặp được ba ta, tôi nhất định... Nhất định... Phi!"

Gã nói đến đây, lập tức ói ra một ngụm đờm tanh hôi, cái

miệng tiếp tục mắng chửi không ngừng.

Mà trong đầu Lâm Ân cũng lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Nhiệm vụ đến từ Ma Đầu Heo: Trợ giúp đối phương tìm một viên nhãn cầu thích hợp, khen thưởng nhiệm vụ: 50 tiền khô lâu, kinh nghiệm năng lực giải phẫu +50, hảo cảm của Ma Đầu Heo +20. Khen thưởng đặc thù +1】

"Mời vào." Lâm Ân thản nhiên ngồi sau quầy, âm thầm nắm chặt con dao lóc xương, nói.

Ma Đầu Heo đi nhanh m đến, hồn đăng bên ngoài vù vù chớp động.

Một luồng khí tức tanh hôi mà huyết tinh ập thẳng vào cửa hiện, khiến trong lòng Lâm Ân dâng lên một loại xúc động muốn nôn mửa.

Ma Đầu Heo đặt mông ngồi trên cái ghế phía trước quầy, con mắt heo còn sót lại ném một ánh nhìn sắc bén về phía Lâm Ân, sau đó lại quan sát chung quanh, nói: "Cưa Máu đâu? Bảo hắn bước ra đây đi, đổi cho tôi một cái tròng mắt. Tôi sẽ dùng con mồi hảo hạng tới trao đổi với hắn!"

Lâm Ân vẫn duy trì vẻ trấn định, lặng lẽ nói: "Thầy có việc đi ra ngoài rồi. Nếu anh có chuyện gì, cứ nói cho tôi nghe."

Ma Đầu Heo dừng lại một chút, lập tức quay đầu, con mắt còn lại khẽ nheo, ánh nhìn dán sát lên người Lâm Ân, giống như đang đánh giá một miếng thịt tươi mới.

"Hả?"

【 đinh! Nguy cơ gia tăng tới 89%】

Trong lòng Lâm Ân dâng trào nỗi bất an mãnh liệt, nhưng trên mặt hắn vẫn duy trì vẻ trấn định như cũ.

Đúng vậy. Quyết định của hắn vô cùng chính xác.

Bởi vì nếu hắn có ý đồ lừa gạt, nói với Ma Đầu Heo này rằng thầy của hắn đang ở ngay trong hậu viện, thì chờ sau khi gã phát hiện ra điều đó không đúng, gã sẽ lập tức xuống tay với hắn.

Mà hắn thẳng thắn, thành khẩn nói ra như vậy, ngược lại có thể làm cho đối phương kiêng kị.

"Anh cần loại tròng mắt gì?" Lâm Ân xoay người, lặng lẽ chỉ về phía ngăn tủ, nơi chất đầy những con mắt được ngâm bên trong thuốc thử.

"Ở nơi này của chúng tôi có mắt người, mắt heo, mắt tử linh, mắt dơi, mắt Huyết Oa Oa, anh xem mình hợp với loại nào thì chọn loại đó đi. Đương nhiên con mắt khác biệt giá cả cũng khác biệt."

Hung quang lóe sáng trong mắt Ma Đầu Heo, gã lập tức lộ ra cái miệng đầy răng nanh, một luồng hơi thở hôi thối nồng nặc, hung hăng tràn vào cửa hiệu.

"Tôi cảm thấy tròng mắt của cậu cũng không tệ." gã vươn đầu lưỡi, liếm liếm khóe miệng khô nứt của chính mình.

【 Giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

【 đinh! Nguy cơ gia tăng tới 91%】

Chương 8: Chẳng Lẽ Hắn Đã Bị Cải Tạo Thành Quái Khâu Lại Rồi?

Lâm Ân biết, hiện tại chỉ cần hắn tỏ ra một chút rụt rè thôi, khẳng định là con Ma Đầu Heo kia sẽ không chút cố kỵ mà ra tay với hắn.

"Tôi sao?" Lâm Ân nghiêng đầu qua, bình tĩnh nhìn gã.

Sau đó dưới cái nhìn chăm chú đầy hung tàn của Ma Đầu Heo, Lâm Ân chậm rãi vươn ba ngón tay lên, đưa vào bên trong hốc mắt của chính mình, và từng chút từng chút một, móc con mắt của mình ra, ngay trước mắt đối phương.

Chi —— chi ——

【 đinh! Sinh mệnh của ký chủ tổn thất! 】

【 đinh! Khí quan của ký chủ thiếu mất! 】

Vài giây sau, Lâm Ân đưa tròng mắt đã rơi vào trong lòng bàn tay của mình, tới trước mặt đối phương.

【 Giá trị tinh thần của Ma Đầu Heo -20! 】

Nhưng gương mặt hắn vẫn không đổi sắc.

"Một cái 200 tiền khô lâu, kể cả khi không thích hợp, cũng không thể trả hàng."

Lần này đến Ma Đầu Heo đờ đẫn cả người rồi.

Gã thật không ngờ, hóa ra nhân loại trước mặt nhìn như vô cùng yếu ớt này, lại có thể tàn nhẫn đến mức trực tiếp móc nhãn cầu của bản thân ra ngoài, ngay trước mắt gã.

Mà ở thời điểm gã bị người nhặt rác kia móc lấy nhãn cầu, chỉ có thể thống khổ mà kêu rên hồi lâu không ngớt.

Trong khi đối phương vẫn có thể duy trì vẻ trấn định, lạnh lùng nhìn gã...

【 đinh! Nguy cơ giảm xuống tới 50%】

Ánh mắt Ma Đầu Heo chớp động.

Gã bắt đầu có chút hoài nghi, rất có khả năng tên học đồ của Cưa Máu này đã bị Cưa Máu cải tạo trở thành quái khâu lại (Frankenstein) mất rồi.

Bởi vì nếu đối phương là người bình thường, tuyệt đối không có khả năng giữ được vẻ trấn định như vậy ở thời điểm đối diện với gã.

"Tôi không cần mắt của cậu, tôi muốn tròng mắt của chính mình." Ma Đầu Heo nặng nề mà khàn khàn nói.

【 đinh! Nguy cơ giảm xuống tới 45%】

Vẻ mặt Lâm Ân vẫn vô cùng bình tĩnh, hắn tiện tay ấn nhãn cầu của mình, để nó một lần nữa trở về hốc mắt ban đầu, rồi im lặng ngồi xuống chiếc ghế dựa, vươn tay, mò vào trong ngực mình.

"Đúng là tôi có thật."

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của Ma Đầu Heo, Lâm Ân tìm ra một viên nhãn cầu cực lớn còn dính huyết nhục từ trong ngực mình.

Viên nhãn cầu còn đang chuyển động.

Rầm ——

Ma Đầu Heo lập tức đứng lên, chấn động nói: "Này... Này..."

Đúng vậy!

Gã chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra, viên nhãn cầu kia chính là con mắt đã bị lão thái bà nọ móc đi của gã, nhưng… vì sao nhãn cầu của gã lại có thể nằm trong tay tên học đồ nhân loại kia?

Lâm Ân đặt cái nhãn cầu nọ lên quầy, lặng lẽ nói: "Buổi sáng hôm nay tôi có gặp lão bà tốt bụng kia, đây là món đồ chơi mà bà ấy tặng cho tôi."

【 Giá trị tinh thần của Ma Đầu Heo -30! 】

Ma Đầu Heo gắt gao nhìn chằm chằm vào viên nhãn cầu trên quầy, từng mồ hôi lạnh đã chảy từ cái cổ heo đầy lông của gã xuống dưới sống lưng.

Bởi vì hơn ai hết, chính gã, một nạn nhân, hiểu rõ vô cùng về sự đáng sợ của người nhặt rác kia.

Phải biết rằng, gã vốn tự hào rằng thực lực của bản thân không hề yếu ớt, nhưng vẫn dễ dàng bị người nhặt rác kia móc đi một bên nhãn cầu của mình mà không thể phản kháng được. Hơn nữa, nếu đối phương muốn, khẳng định là bà ta cũng có thể tiện tay lấy luôn cái đầu trên cổ gã xuống.

Mà người nhặt rác kia... lại đơn giản đưa nhãn cầu của gã cho nhân loại yếu nhược này?

Càng ngày gã càng cảm thấy tên học đồ nhân loại này không tầm thường.

Không.

Thậm chí là hình tượng của đối phương trong lòng gã đã bắt đầu có chút khủng bố rồi.

Bởi vì gã không nhìn thấu sâu cạn của nhân loại này.

【 đinh! Nguy cơ giảm xuống tới 20%】

Ma Đầu Heo có chút do dự đưa mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, nói: "Lão thái bà kia đã cho cậu đồ... mà cậu dám tùy tiện đưa nó cho tôi sao?"

Lâm Ân thản nhiên nói: "Không phải cho, là bán, một viên trị giá 200 tiền khô lâu, theo đúng giá thị trường."

Hắn thật sự không sợ một chút nào?

Ma Đầu Heo vẫn một mực nhìn chằm chằm vào hắn, muốn tìm ra chút sơ hở nào đó trên gương mặt kia.

Chẳng lẽ tên học đồ này lại có mối quan hệ nào đó rất thân mật với người nhặt rác kia?

【 đinh! Cảm giác nguy cơ giảm xuống tới 10%】

Rào rào rào——

Ma Đầu Heo móc túi tiền từ trong lòng ra, trút lượng lớn tiền khô lâu lên quầy, lại nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, nói: "Được, tôi mua."

Lâm Ân trấn định thu những đồng tiền trên quầy lại, sau đó một lần nữa mang bao tay và khẩu trang lên, lại lấy ra con mắt nọ, thản nhiên nói: "Thành giao, vậy anh muốn tôi làm cho anh ngay tại chỗ này hay theo tôi đi vào bàn giải phẫu?"

"Tại nơi này." Quái Đầu Heo dứt khoát nói một câu như chém đinh chặt sắt.

Chỉ cần là cư dân trong hẻm U Hồn này, khẳng định là không một ai muốn đi lên bàn giải phẫu của Cưa Máu.

Chương 9: Quên Một Chút Thôi Mà...

“Được thôi." Lâm Ân lạnh lùng cầm lấy dao lóc xương, nói: "Được rồi, tựa lên quầy, gối đầu lên mặt bàn. Nếu đau, anh có thể kêu lên."

Quái Đầu Heo cười lạnh mà dữ tợn nói: "Tôi sẽ sợ đau sao?"

Phốc ——

Lâm Ân uống một ngụm rượu cồn rồi “Phụt” một tiếng, trực tiếp phun xuống lưỡi dao.

Ma Đầu Heo lập tức im bặt không nói năng câu gì nữa.

Lâm Ân lại nhanh chóng châm một ngọn nến, để ngọn lửa tới tới lui lui liếm qua liếm lại trên lưỡi dao chừng mấy phút đồng hồ, sau đó mới nheo hai mắt, cầm đao, từng chút từng chút mà tới gần cái đầu của Ma Đầu Heo kia.

Một giọt mồ hôi lạnh “Tí tách” rơi thẳng xuống quầy.

Ma Đầu Heo run rẩy nói: "Chỉ đặt nhãn cầu vào trong mắt thôi mà, có cần phải dùng dao hay không?"

【 Giá trị tinh thần của Ma Đầu Heo -10】

Lâm Ân lặng lẽ nói: "Vừa nãy tôi có nhìn một chút, bên trong hốc mắt của anh có khá nhiều sỏi và cục máu đông, bởi vậy mới nhìn ra bình thường anh đều không chịu cẩn thận bảo dưỡng hai mắt của mình. Bước này xem như là phục vụ ngoài định mức cho anh. Anh không cần phải cảm tạ tôi đâu."

"Chờ... Chờ một chút!" Ma Đầu Heo hoảng hốt nói, nhưng đã là quá muộn.

Ca ca ca —— ca ca ca ——

"Nha —— nha —— "

Ma Đầu Heo phát ra kêu to, hoảng sợ đến tê tâm liệt phế.

...

【 Giá trị kinh nghiệm đao công +1】

【 Giá trị kinh nghiệm đao công +1】

【 Giá trị kinh nghiệm đao công +1】

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Ân dùng dược tề tiêu độc rửa sạch sẽ vết bẩn bên trong hốc mắt của Ma Đầu Heo, trong lòng thầm buồn bực vì sao giá trị tăng trưởng lần này không phải năng lực giải phẫu mà lại là đao công?

"Được rồi." Lâm Ân bình tĩnh dùng khăn lau khô con dao lóc xương vừa được rửa sạch sẽ.

"Anh không nên cử động, kế tiếp tôi sẽ gắn nhãn cầu lại cho anh, nếu anh lộn xộn không chịu nằm yên, cẩn thận tôi sẽ lắp ngược đó."

Con Ma Đầu Heo kia vẫn đang tựa vào nơi đó, trong miệng heo không ngừng “Ùng ục ùng ục” phun ra bọt mép, thân thể co giật co giật, hiển nhiên gã vốn không nghe được những gì Lâm Ân vừa nói.

Lâm Ân ngẩn ra, theo bản năng nói: "Móa nó..."

【 Đã quên dùng thuốc tê... 】

Hình như lúc hắn khâu cánh tay cho con búp bê kia, cũng quên không dùng rồi...

Mặc kệ nó.

Lâm Ân lắc đầu, vẻ mặt khôi phục lại bình tĩnh.

Hắn nhanh chóng dùng cái nhíp gắp【 nhãn cầu của ông chủ người heo】vừa được mình ngâm vào bên trong thuốc thử ra ngoài, sau đó quay đầu, ánh mắt tìm kiếm trên quầy dược tề sau lưng.

Vài giây sau, Lâm Ân lấy một cái chai dược tề màu trắng từ phía trên ngăn tủ ra.

Trong mơ hồ có thể nhìn thấy bên trên viết mấy chữ "5" "0" "2" làm ký hiệu, rõ ràng là loại chữ này vốn được viết tay nên.

"Đây là cái gì?" Cảm giác mát mẻ ập tới khiến Ma Đầu Heo run rẩy hỏi.

Lâm Ân mang theo nhãn cầu, quơ quơ dược tề trong tay, bình tĩnh nói:

"Là thuốc nước dính hợp cường lực do tôi đặc chế. Ở thời điểm gắn nhãn cầu lên, nó có thể ngăn cản tình huống nhãn cầu của anh bị tróc ra, lại cộng thêm thuốc nước khôi phục cường lực do thầy tôi đặc chế, có thể cam đoan xác suất thành công của ca phẫu thuật này lên tới 95%." Lâm Ân nghiêm trang giảng giải.

Ma Đầu Heo run rẩy nói: "Mau lắp vào cho tôi đi! Nghe rõ rồi chứ? Tôi không muốn tiếp tục ở lại nơi này nữa đâu! Nghe rõ rồi chứ? !"

Lâm Ân gật đầu, nói: "Yên tâm đi, bác sĩ chúng tôi cũng là nghề nghiệp được dày công tu dưỡng đó."

Lâm Ân nói xong lại bình tĩnh điều chế thức dược tề đặc sệt, dấp dính trong tay mình, sau đó hắn bắt đầu đều đặn bôi loạn thứ dược tề nọ lên khắp nơi xung quanh nhãn cầu, cuối cùng là nhắm chuẩn vị trí, rồi nhẹ nhàng đặt nhãn cầu vào trong hốc mắt.

Tiếp đó, hắn lấy ra công cụ chuyên nghiệp, điều chỉnh góc độ nhãn cầu,

Xong đâu đấy, hắn sờ sờ thùng dụng cụ, lại lấy ra một cây búa từ bên trong.

Quái Đầu Heo: "(ΩДΩ)! !"

【 Giá trị tinh thần của Quái Đầu Heo -20! 】

"Làm cái gì! Làm cái gì thế hả! ! !" Quái Đầu Heo run rẩy thét lên một tiếng chói tai.

Lâm Ân nhíu mày, nói: "Đừng có lộn xộn. Đây đã là phân đoạn vật lý cuối cùng trong trình tự thao tác rồi, nếu bởi vì anh lộn xộn mà làm sai lệch vị trí, tôi lại phải lấy ra rồi một lần nữa đặt vào cho anh, đến lúc đó, chắc chắn sẽ phải tính thêm cho anh một khoản phí giải phẫu cực lớn."

Lâm Ân lắc đầu, nhanh chóng ấn cái đầu heo đang hoảng sợ kia xuống, sau đó lại thật cẩn thận mà dùng cây búa, “Đông đông đông” gõ lên, vẻ mặt chuyên chú, từng chút từng chút một lắp nhãn cầu vào cho đối phương.

Vài phút sau, Lâm Ân ngẩn ra.

Ma Đầu Heo lập tức run lên, vội vàng hỏi: "Làm sao vậy? ! Làm sao vậy? !"

Lâm Ân nhíu mày, nói: "Lắp ngược rồi."

Ma Đầu Heo: "(ΩДΩ)! !"

"Đừng lo lắng." Lâm Ân vẫn giữ nguyên vẻ mặt trấn định, nhanh chóng vươn tay tới, bắt lấy cái khung cố định nhãn cầu, dùng sức lôi kéo nó lên trên.

Chương 10: Sự Cố Chữa Bệnh Nho Nhỏ!!!

Soạt soạt——

Giao diện nhanh chóng hiện lên, giá trị tinh thần điên cuồng giảm bớt kèm theo đó là tiếng kêu to đầy hoảng sợ của Ma Đầu Heo, trong khi ấy, Lâm Ân dứt khoát rút viên nhãn cầu vừa bị lắp ngược kia ra ngoài.

"Chỉ là một sự cố chữa bệnh nho nhỏ thôi." Lâm Ân lại bình thản một lần nữa điều chỉnh xong vị trí, nói: "Lần này không thu phí, tôi sẽ điều chỉnh lại vị trí cho anh."

Ma Đầu Heo không khỏi sợ hãi, lập tức phát ra từng chuỗi những tiếng kêu to bén nhọn, rồi điên cuồng giãy giụa nói:

"Tôi không lắp mắt nữa! Tôi không lắp mắt ở chỗ này nữa đâu! !"

【 giá trị tinh thần —20! 】

【 giá trị tinh thần —20! 】

"Đừng động đậy!" Ánh mắt Lâm Ân trở nên sắc bén, hắn lập tức quát to: "Đây đã là công đoạn cuối cùng của trình tự thao tác rồi. Tôi là bác sĩ, anh là bệnh nhân còn đã thanh toán tiền, thì tôi nhất định phải chịu trách nhiệm với anh! Tôi phải cam đoan sao cho mỗi một bệnh nhân của tôi khi bước ra ngoài đều phải hoàn hảo như lúc ban đầu!"

Nói xong, Lâm Ân vô cùng hung hăng mà giơ cây búa trong tay lên.

"Dừng tay! !" Ma Đầu Heo hoảng sợ rống to một tiếng rồi vươn tay lên muốn ngăn cản.

Phanh ——

Hoa lửa bắn ra bốn phía.

...

Hơn mười phút sau.

【 đinh! Ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ, đạt được 50 tiền khô lâu, kinh nghiệm năng lực giải phẫu +50, khen thưởng đặc thù +1】

【 đinh! Bởi vì nguyên nhân ngoài ý muốn đặc thù, không thể khống chế, độ hảo cảm của Ma Đầu Heo đã chuyển hóa thành độ sợ hãi, độ sợ hãi của Ma Đầu Heo +50】

Toàn thân Ma Đầu Heo không ngừng run rẩy, vẻ mặt đờ đẫn ngồi ở chỗ kia.

Mà phía bên kia quầy, Lâm Ân mặc áo dài màu trắng, đang bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, cầm bút lông chim, không nhanh không chậm mà ghi chép báo cáo chữa bệnh của mình.

Xong việc, hắn lại đẩy nhẹ vào mấy phần dược tề ra ngoài: "Những dược tề này, một nửa uống vào, một nửa bôi ngoài da, mỗi ngày hai lần, nhớ uống thuốc đúng giờ. Đại khái là hai ngày sau, con mắt của anh có thể bước đầu khôi phục thị giác. Đương nhiên, nếu anh muốn dược tề có hiệu quả trị liệu nhanh hơn, giá cả tăng lên gấp mười lần."

"Tính tiền đi. Bao gồm phí giải phẫu, phí dược tề, phí hộ lý, phí dụng nhãn cầu anh đã tiền rồi nên không tính vào đây, tổng cộng là 546 tiền khô lâu, nếu không có vấn đề gì, anh mau ký tên lên đây đi."

Lâm Ân ngẩng đầu, mở to đôi mắt cá chết, thân mật nói: "Lăn tay cũng được."

Ma Đầu Heo run rẩy vươn tay tới, ấn một cái xuống trang giấy. Sau đó, gã lại run rẩy thò tay vào trong ngực, tìm ra một túi tiền lớn, đặt hơn năm trăm đồng tiền khô lâu lên quầy, nói: "Tôi có thể đi hay chưa…"

Lâm Ân nhanh chóng đếm tiền, rồi ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên túi tiền còn căng phồng của Ma Đầu Heo. Nhưng ngay sau đó, ánh mắt hắn đã bị cái bụng béo phình to ra của đối phương hấp dẫn.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ ẩn tàng của Ma Đầu Heo, cái bụng khác thường, khen thưởng sau khi nhiệm vụ hoàn thành: Tiền khô lâu +50, kinh nghiệm năng lực giải phẫu +50, mở ra chức năng mục chẩn 】

Ma Đầu Heo xoay người muốn đi.

Lâm Ân đã vươn tay tới, chặn đối phương lại nói: "Chờ một chút!"

Có thể nhìn thấy thân thể Ma Đầu Heo lập tức run rẩy theo bản năng, gã lắp bắp hỏi: "Lại làm sao vậy? !"

Gã ngoảnh đầu nhìn lại, sau đó lại vừa vặn nhìn thấy Lâm Ân vừa ngước mắt nhìn lên, viên nhãn cầu hơi lỏng lẻo trong mắt hắn lập tức vang lên một tiếng “Lạch cạch”, trực tiếp rơi xuống bàn.

Nhưng Lâm Ân vẫn vô cùng bình tĩnh nhặt nó lên, ấn trở về vị trí.

【 Giá trị tinh thần -1 】

Lâm Ân lắc đầu nói: "Tôi vừa nhìn ra một vấn đề mới trên người anh, nếu không chẩn đoán bệnh, có khả năng nó sẽ tạo

thành ảnh hưởng không biết cho thân thể của anh."

Ma Đầu Heo cắn răng nói: "Cậu đừng có gạt tôi! Tôi hận nhất là người khác lừa gạt tôi!"

Lâm Ân nghiêm túc, nói: "Tôi là bác sĩ, tôi sẽ không gạt người, chỉ cần tiến vào cửa tiệm của tôi thì đều là người bệnh của tôi. Tôi phải chịu trách nhiệm với thân thể của người bệnh, nếu tôi nhìn ra vấn đề mà không chịu nói cho anh biết, đó mới là không có y đức chân chính."

Nhìn thấy đôi mắt nghiêm túc mà chân thành của Lâm Ân, cuối cùng Ma Đầu Heo cũng mang theo vẻ mặt đầy kháng cự, ngồi trở lại băng ghế trước quầy, do dự nói: "Làm sao lại có vấn đề? Tôi cảm thấy mình thực khỏe mạnh."

Lâm Ân nhanh chóng đeo khẩu trang lên, nói: "Vươn tay, để tôi bắt mạch cho anh."

Ma Đầu Heo do dự một chút, cuối cùng cũng đặt cánh tay đầy lông heo của mình lên quầy.

Cuối cùng gã vẫn quyết định tin tưởng đối phương một lần.

Lâm Ân mang theo vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ nhàng vươn tay tới đặt phía trên mạch đập của Ma Đầu Heo, bắt đầu cẩn thận cảm thụ.

【 kinh nghiệm chẩn đoán bệnh +1】

【 kinh nghiệm chẩn đoán bệnh +1】

【 kinh nghiệm chẩn đoán bệnh +1】

Chương 11: Thai Ngoài Tử Cung!!!

Dần dần, Ma Đầu Heo nhìn thấy hàng chân mày của Lâm Ân cau lại, ngay lập tức, trái tim của gã lao thẳng lên cuống họng.

"Thật sự đã xảy ra vấn đề lớn sao?" Gã khẩn trương hỏi han.

Gã sợ nhất chính là bác sĩ nhíu mày ngay trước mặt mình.

Bởi vì xảy ra tình huống đó chẳng bao giờ có chuyện tốt đâu.

Lâm Ân thu tay trở về, ngẩng đầu trịnh trọng nhìn về phía Ma Đầu Heo, sau đó nhíu mày nói: "Vấn đề này nói nhỏ cũng không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, cần phải xem xử lý như thế nào thôi."

Ma Đầu Heo khẩn trương hỏi: "Là vấn đề gì?"

Lâm Ân trịnh trọng nói: "Thai ngoài tử cung."

"..."

"..."

Bầu không khí rơi thẳng vào yên tĩnh, từng cơn gió lạnh từ ngoài cửa thổi vù vù vào bên trong.

Ngay sau đó, Ma Đầu Heo hét lớn một tiếng, dứt khoát lao lên nắm lấy cổ áo Lâm Ân, rồi nổi giận xách cả người hắn lên, rít gào: "Đùa cái con khỉ gì thế hả? Mày là lang băm! Mày đang trêu tao hả? Tao cho mày thêm một cơ hội nữa để mà sắp xếp lại lời nói! !"

Vẻ mặt Lâm Ân vẫn vô cùng trấn tĩnh. Hắn vươn tay nâng

nhãn cầu của mình lên, trịnh trọng nói: "Mạch tượng nói cho tôi biết như vậy, không thể sai được. Anh phải tin tưởng vào tiêu chuẩn y học của tôi."

Ma Đầu Heo rít gào nói: "Mạch tượng của tao hả? Mày (beep) cái (beep)! ! Tao lặp lại lần nữa! Tao là heo đực! !"

Lâm Ân gật đầu, nặng nề nói: "Cho nên tôi mới nói là thai ngoài tử cung, nếu có thai ở trong mới chân chính là phiền toái. Bởi vì trường hợp như vậy, tôi cần phải giải phẫu chuyển đổi giới tính cho anh, loại phẫu thuật trình độ cao này sẽ mang đến gánh nặng cực lớn cho anh."

"..."

"..."

Ma Đầu Heo run rẩy buông cổ áo của Lâm Ân ra, sau đó đặt mông ngồi xuống băng ghế.

"Anh đang suy nghĩ cái gì vậy?"

"Tao đang nghĩ nên chặt mày ra như thế nào!" Ma Đầu Heo trợn trừng đôi mắt heo như muốn nứt ra, rồi thẹn quá hoá giận mà nghiến răng ken két.

"Đừng nghĩ mấy thứ vô dụng đó vội." Lâm Ân sửa sang lại cổ áo một chút, ngồi trước quầy, lấy ra hồ sơ bệnh án, bình thản nói: "Có phải gần đây anh thường xuyên có cảm giác bụng trướng đau, nôn khan muốn ói, muốn ăn mà không ngon miệng, khắp nơi chảy máu hay không?"

Ma Đầu Heo lập tức đập bàn đứng lên, cố nén cơn run rẩy và cảm giác bị sỉ nhục trong lòng, nói: "Mày nói rõ một chút xem tao chảy máu như thế nào! ! Mày nói rõ ràng xem tao chảy máu kiểu gì (nghiến răng)!"

Lâm Ân tiếp tục ghi chép, vừa đưa tay nâng nhãn cầu vừa nói: "Xin người bệnh bình tĩnh lại, đừng quá kích động. Đây chỉ là một câu hỏi rất bình thường mà thôi. Vậy ngoại trừ chảy máu ở phía dưới, những loại triệu chứng khác có từng xuất hiện hay không?"

Quái Đầu Heo cắn răng, trừng to mắt như muốn nứt ra, nói: "Xuất hiện thì thế nào? Mày không cho phép tao ăn đồ vớ vẩn bị đau bụng hả?"

Lâm Ân nâng nhãn cầu lên, liếc mắt nhìn gã, nói: "Những triệu chứng này đã xuất hiện bao lâu rồi?"

Quái Đầu Heo nghiến răng nói: "Một tháng!"

Lâm Ân tiếp tục ghi chép, bình tĩnh nói: "Hành vi xx gần đây nhất của anh là khi nào? Bình thường có đam mê gì đó khác người hay không? Ví dụ như vận động tập thể hoặc là sử dụng loại đạo cụ xấu xa nào đó?"

Ma Đầu Heo đờ đẫn đứng tại chỗ, cánh tay càng không ngừng run run, nói: "Mày thử hỏi lại một câu nữa xem?"

Hiển nhiên là gã cực kỳ phẫn nộ khi nghe đến vấn đề này.

Lâm Ân bình tĩnh vươn tay ngăn đối phương lại, nói: "Được, tôi không hỏi vấn đề này nữa, một vấn đề tiếp theo. Gần đây, ở thời điểm anh thực hiện hành vi xx, có cảm thấy phía dưới... hay không?"

Đến đây, Lâm Ân thoáng nhíu mày, chợt làm một thủ thế bung xòe, nở rộ, nói: "Đau đớn tương tự như bị xé rách đó?"

Tới lúc này, Ma Đầu Heo thật sự không nhịn được nữa, gã lại lao lên, tóm lấy cổ áo của Lâm Ân, thẹn quá hoá giận mà rít gào: "Tao con mẹ nó nhịn mày hơi lâu rồi đấy! Mày phiên dịch cho tao nghe một chút xem cái gì gọi là đau đớn như bị xé rách? ! Mày phiên dịch thử cho tao nghe xem, cái gì! Là đau đớn như bị xé

rách? ! !"

Lâm Ân vươn tay, dùng sức mà vỗ về lồng ngực của gã, rồi lắc đầu nói: "Xin hãy bớt giận. Muốn tiến thêm một bước chẩn đoán nữa là phải cần tới thiết bị chuyên nghiệp phụ trợ. Anh thông cảm, đây chỉ là quy trình mà một người làm bác sĩ như tôi nhất định phải làm theo tuần tự thôi. Về bản chất, tôi làm như vậy cũng chỉ vì lo lắng cho thân thể của anh! Là vì muốn tốt cho anh đó!"

"Tôi thiết nghĩ hẳn là anh cũng không muốn mình bị bệnh, phải không nào?"

Ma Đầu Heo hung hăng phun vài hơi thở từ trong lỗ mũi lên mặt hắn, lồng ngực kịch liệt phập phồng, vẻ mặt vô cùng tức giận, nhưng tới cuối cùng, Lâm Ân vẫn có thể trấn an được gã.

【 kinh nghiệm trấn an +1】

【 kinh nghiệm trấn an +1】

【 kinh nghiệm trấn an +1】

Lâm Ân sửa sang lại cổ áo thêm một lần nữa, lần này hắn buông cây bút trên tay xuống, liếc mắt nhìn đối phương, lắc đầu nói với tốc độ nhanh hơn: "Nói như vậy, vẫn còn một loại khả năng khác. Có thể là anh ăn nhầm một thứ gì đó ẩn chứa quái lực, khiến cho vật phẩm kia ở trong cơ thể anh xuất hiện nhiễu sóng, từ đó, cơ thể anh sinh ra biểu hiện mang thai giả!"

Chương 12: Mổ Ra Nhìn Xem!

"Bởi vì tôi nhìn thấy khí sắc của anh không tốt, quầng mắt thâm đen dày đặc, sắc mặt tái nhợt, cổ tay lạnh lẽo. Có phải gần đây không cần biết anh ăn như thế nào đều cảm thấy không đủ no hay không? Hơn nữa còn thường xuyên cảm thấy đói khát?"

Ma Đầu Heo do dự đôi chút, nhưng cuối cùng vẫn ngồi xuống.

Tuy những lời trước đó của Lâm Ân không đáng tin cậy cho lắm, nhưng đúng là những lời nào đã điểm trúng nỗi lo trong lòng gã.

Quả thật gần đây gã thường xuyên cảm thấy đói khát, thậm chí dù đã ăn uống quá độ vẫn khó có thể giảm bớt loại cảm giác đói khát này.

"Làm sao mà mày biết được?"

Lâm Ân thản nhiên đứng dậy, lấy ra một cái chậu gỗ từ phòng sau, đổ nước trong vào đó, rồi lại lấy ra một bình dược tề màu lục nhạt từ dưới quầy, đổ vào giữa chậu gỗ.

Hô ——

Một làn khói xanh hình cái đầu khô lâu từ giữa chậu gỗ gào thét bay thẳng lên.

Lâm Ân vỗ vỗ tay, nói: "Đây là dược tề Hoán Ma, anh thả tay mình vào bên trong đi, nếu đúng là trong cơ thể anh có tồn tại ác linh ký sinh, hoặc là quỷ dị khác làm nhiễu sóng, thứ dược tề này có thể kích phát ra một chút chân tướng."

Ma Đầu Heo do dự đưa mắt nhìn hắn một cái, rồi dè dặt thò

cái mũi heo tới ngửi ngửi một chút. Sau khi xác định được thứ nước trong cái chậu này cũng không có gì nguy hiểm, gã mới thử đưa bàn tay của mình vào trong chậu gỗ.

Trong phút chốc, gã lập tức cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo chậm rãi từ vùng bụng bốc lên cao.

"Chuyện này... Đây là!" Sắc mặt gã hơi đổi.

Chỉ thấy làn nước xanh biếc bên trong chậu gỗ bắt đầu không ngừng sôi trào, mà ở trên người Ma Đầu Heo lại chậm rãi hiện ra từng luồng khí đen quỷ dị.

Mà cũng chính tại một khắc này, đột nhiên cái bụng của gã quặn đau một đợt, thậm chí trên bụng còn nổi gồ lên đường nét của một gương mặt tươi cười.

"Hì hì hi! Hì hì hi!"

"Ngao —— ngao ——" Tóc gáy của Ma Đầu Heo (ΩДΩ) lập tức dựng thẳng đứng lên.

"Bụng của ta! Bụng của ta nha! !"

Đột nhiên tiếng cười vui vẻ vừa nãy lại biến đổi một cách quỷ dị, nó phát ra từng chuỗi những tiếng khóc nỉ non.

"Oa —— oa —— "

Thấy một màn như vậy, toàn thân Ma Đầu Heo đều run rẩy, sợ hãi.

"Thứ này … móa nó là cái gì vậy?"

Phanh ——

Lâm Ân quyết đoán cầm cái chảo bên cạnh tới, vung mạnh đáy chảo vào gương mặt đột nhiên nổi gồ lên đó.

Một chảo đập cho cái bụng của Ma Đầu Heo bẹp dí.

Tiếng khóc nỉ non cùng với âm thanh vui cười trực tiếp ngưng bặt trong nháy mắt.

Phù phù ——

Ma Đầu Heo đặt mông ngồi xuống băng ghế, vẻ mặt dại ra nói: "Chuyện này... Chuyện này..."

Lâm Ân đẩy chậu gỗ kia qua một bên, bình tĩnh nói: "Bước đầu đã có thể xác định được kết quả chẩn đoán là chính xác, bệnh của anh thuộc loại ác linh ký sinh, nhưng xem hiệu quả của một đập bằng đáy nồi kia là biết con quỷ nhỏ này còn chưa hoàn toàn thành hình. Gặp được tôi, anh đúng là vô cùng may mắn nhé."

Lần này, Ma Đầu Heo hoàn toàn tin phục đối phương rồi.

Gã “Phù phù” một tiếng lập tức quỳ gối xuống mặt đất, run rẩy nói: "Người anh em! Vừa rồi thái độ của lão Trư tôi quá mức kịch liệt, mong cậu đừng để trong lòng nhé. Mong cậu hãy cứu tôi! Hãy cứu tôi đi mà!"

Gã thực sự sợ hãi rồi nha!

Nếu con ác linh kia có thể đao thật thương thật chiến một trận với gã, gã vốn chẳng thèm sợ hãi như thế này, nhưng vấn đề là trong bụng xuất hiện ác linh, dù biết, gã cũng chẳng có cách nào để xử lý nó cả!

Lâm Ân bình tĩnh cầm bút lên, nói: "Anh còn nhớ mình đã ăn cái gì không sạch sẽ không?"

Ma Đầu Heo run rẩy nói: "Tôi còn nhớ khoảng một tháng trước, lúc tôi ra bên ngoài, có ăn một con tiểu quỷ. Không là một hơi hít nó vào trong bụng, ngoại trừ con tiểu quỷ này, tôi chỉ ăn heo và người thôi."

Lâm Ân suy tư một lát, sau đó ngẩng đầu, nghiêm nói: "Mổ ra nhìn xem!"

...

Một lát sau, trong phòng giải phẫu tối tăm.

Mấy ngọn nến và mấy gương đồng chiếu những tia sáng yếu ớt lên cái bụng béo đầy mỡ của Ma Đầu Heo.

Ma Đầu Heo run rẩy nằm trên chiếc bàn giải phẫu làm trong lòng gã không ngừng run rẩy, sợ hãi kia, nói: "Cậu chỉ khám xét qua loa như vậy đã quyết định mổ bụng tôi rồi? Cậu không định chẩn đoán bệnh kỹ càng hơn một chút sao? !"

Lâm Ân đeo bao tay và khẩu trang vào, bình tĩnh làm động tác tiêu độc cho dao mổ, nói: "Tại thời điểm này chỉ có dùng dao sắc chặt đay rối, dùng thủ đoạn đơn giản thô bạo mới là lựa chọn chính xác. Anh phải tin tưởng vào năng lực chẩn đoán bệnh và tiêu chuẩn đạo đức của tôi. Hiện giờ, tôi sẽ rạch một lỗ hổng nhỏ trên bụng anh, nếu có thể cắt bỏ, tôi nhất định sẽ xử lý cho anh, nếu không cắt được..."

Ma Đầu Heo run rẩy nói: "Tôi sẽ xử lý cậu!"

Lâm Ân lắc đầu.

Hắn lấy ra con dao lóc xương mà thầy của hắn vẫn thường dùng, sau đó coi thứ này là cái mặt của gã Ma Đầu Heo kia, bắt đầu hung hăng mài đao.

Hồng hộc ——Xoẹt xoẹt——

Ma Đầu Heo đờ đẫn nằm thẳng trên bàn giải phẫu, quan sát từng cái cái móc sắt rủ xuống từ trên trần phòng giải phẫu, cùng với các loại bộ phận cơ thể của những con quái vật đáng sợ được ngâm bên trong những cái bình lớn đặt chung quanh.

Không biết vì sao, gã chợt có cảm giác được mình giống như một con heo đực đang nằm trên thớt đợi đồ tể mài dao.

Chương 13: Hôm Nay Anh Làm Cũng Phải Làm! Mà Không Làm Cũng Phải Làm!

Xoẹt xoẹt—— Xoẹt xoẹt——

Hoa lửa văng khắp nơi.

"Cậu đừng có mài nữa! Làm ơn đi, cậu đừng có mài nữa! !" Ma Đầu Heo không chịu nổi âm thanh mài đao chói tai kia, lập tức phát ra tiếng rít gào thúc giục.

"Sắp xong rồi đây." Lâm Ân nói xong, cũng dừng tay lại, rồi trực tiếp nhúng con dao giải phẫu đã được mài thật sắc vào trong dịch tiêu độc, rửa sạch tẩy.

Đến thời điểm hắn cầm nó đi về phía bàn giải phẫu, con dao đã trở nên sắc bén đến mức có thể phản quang rồi.

Lâm Ân cầm theo con đao đi đến bên người Ma Đầu Heo, nghiêng tai dán lên cái bụng đầy mỡ của gã, nghiêm túc lắng nghe. Sau đó hắn tỏ ra vô cùng chuyên nghiệp mà lấy bút máy, đánh một cái dấu hình chữ thập lên bụng đối phương.

Lâm Ân bình tĩnh nói: "Anh đã chuẩn bị tốt xong chưa?"

Ma Đầu Heo run rẩy nói: "Chuẩn... Chuẩn bị..."

Tạp ca ca ca ——

Lâm Ân ấn một cái nút trên bàn giải phẫu, tứ chi của Ma Đầu Heo lập tức bị bốn cái cùm sắt khóa chặt lại.

"Ngao —— ngao ——" Ma Đầu Heo (ΩДΩ) hoảng sợ kêu to.

Lâm Ân nhíu mày, cầm dao nói: "Anh kêu làm gì? Tôi đã hạ dao xuống đâu? Còng tay chân anh lại như vậy chỉ để phòng ngừa anh giãy giụa làm ảnh hưởng tới năng lực giải phẫu của tôi thôi. Làm vậy vì tốt cho anh đó."

Ma Đầu Heo run rẩy nói: "Trước kia cậu đã giải phẫu cho người khác chưa?"

Lâm Ân mài mài con dao trên tay, bình tĩnh nói: "Đã xem thầy của tôi giết heo rồi. Ừm, anh là người bệnh đầu tiên của tôi, nhưng chỉ đại khái là như vậy mà thôi, tôi vẫn cực kỳ tự tin với năng lực giải phẫu của mình đó. Cứ yên tâm đi."

"..."

Bầu không khí chợt rơi vào yên tĩnh.

"Ngao —— ngao —— tôi không làm! Tôi không làm! Ngao —— Mau thả tôi ra! Thả tôi ra! !"

Ma Đầu Heo phát ra (ΩДΩ) một tiếng rống to, rồi điên cuồng giãy giụa.

Ánh mắt Lâm Ân lập tức trở nên thô bạo, mở miệng quát to:

"Đùa cái gì thế hả? Dao đã mài xong rồi, giờ anh lại nói không làm! Anh không sợ cái bụng của anh sẽ càng lúc càng lớn, sau đó bị ác linh phá bụng ra ngoài hả?”

"Hơn nữa, nếu anh đã leo lên bàn phẫu thuật của tôi rồi, tôi đây nhất định phải chịu trách nhiệm với sức khỏe của anh! Hôm nay anh làm cũng phải làm! Mà không làm cũng phải làm!"

Phì ——

Ngao ————

...

Nửa giờ sau.

【 kinh nghiệm đao công +10】

【 kinh nghiệm đao công +10】

【 năng lực giải phẫu +1】

Ma Đầu Heo chết lặng nằm trên bàn giải phẫu, toàn thân không ngừng run rẩy. Tới lúc này, gã cũng không biết rốt cuộc mình đã đau đến hôn mê rồi đau đến tỉnh lại bao nhiêu lần rồi.

Mà cũng chính tại một khắc này.

"Oa ——— "

Một tiếng khóc nỉ non to rõ, vô cùng kinh khủng vang vọng cả phòng giải phẫu.

Lâm Ân mỉm cười ôm con tiểu quỷ kia, lau mồ hôi, nói: "Chúc mừng, giải phẫu đã hoàn thành mỹ mãn."

Mà trước mắt hắn cũng lập tức hiện ra giao diện của hài nhi kia.

【 Ác Linh Huyết Anh (chưa thành hình)】

【 chủng tộc 】: Tà linh

【 thuộc tính 】: Hỗn loạn tà ác

【 cấp bậc: 1】

【 giới thiệu 】: là quỷ linh do oán khí và quỷ khí kết hợp, lại hấp thu lượng lớn khí huyết của sinh linh, sau đó ngưng tụ thành Ác Linh Huyết Anh, một khi thành hình, sẽ cắn nuốt linh hồn và

huyết nhục của ký chủ, cũng từng bước lớn mạnh, cuối cùng trở thành hóa thân của tai họa.

Ma Đầu Heo dại ra lẩm bẩm nói: "Khâu... Khâu đi..."

Lâm Ân gật đầu, sau đó hắn lấy giấy tờ ra, suy nghĩ một lát mới nói: "Tuy bây giờ thực sự không phải lúc, nhưng tôi vẫn phải nói cho anh nghe một chút. Phí giải phẫu tổng cộng là 300 tiền khô lâu, nhưng bởi vì đây là lần đầu tiên của tôi, cho nên có thể giảm giá 20% cho anh, tổng cộng là 240 tiền khô lâu. Phí khâu lại tính khác, tổng cộng cả hai khoản là 280 đồng, nếu không anh ký cho tôi một chữ trước nhé?"

"Ngao —— ngao —— " Ma Đầu Heo phát ra tiếng heo kêu đầy bi thảm, tinh thần sắp sụp đổ đến nơi rồi.

"Khâu đi! Khâu đi!" Gã run rẩy nói.

Lâm Ân gật đầu, lại chỉ vào các loại sợi trên tường, nói: "Nơi này của chúng ta có chỉ gai, len sợi, sợi bông, thanh sắt, dây thép, mỗi loại sợi sẽ có giá cả khác nhau, xin hỏi anh cần loại nào?"

Một hàng nước mắt chảy xuống từ khóe mắt Ma Đầu Heo, gã lẩm bẩm nói: "Chỉ gai..."

Lâm Ân gật đầu, nhanh chóng lấy chỉ gai xuống, nói: "Xin hỏi anh còn yêu cầu..."

"Khâu! Khâu! !" Ma Đầu Heo lại rít gào.

Lâm Ân gật đầu, tiếp đó hắn thuần thục cầm lấy kim thép của mình, búng sợi chỉ gai trên tay, đi tới bên người Ma Đầu Heo, kẹp đầu sợi kéo một cái.

"An tâm một chút chớ nóng vội. Anh cố gắng nhẫn nhịn nhé, tôi bắt đầu đây."

【 kinh nghiệm kỹ xảo khâu +1】

【 kinh nghiệm kỹ xảo khâu +1】

【 kinh nghiệm kỹ xảo khâu +1】

Rốt cuộc, hơn mười phút sau, Lâm Ân lấy kéo ra, cắt một đầu sợi chỉ gai, vỗ vỗ lên cái nơ con bướm bên trên, sau đó rót dược tề vào miệng mình, phun một ngụm lên bụng Ma Đầu Heo.

Ngay lập tức, phần huyết nhục ở chỗ khâu kia bắt đầu từng chút từng chút một khép lại, nhanh chóng phục hồi.

Chương 14: Giải Phẫu Gì Mà Giống Như Giết Heo Vậy???

【 đinh! Ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ ẩn tàng, đạt được 50 tiền khô lâu, 50 kinh nghiệm giải phẫu, kinh nghiệm mục chẩn ＋50,! 】

【 đinh! Ngươi đạt được độ sợ hãi của Ma Đầu Heo ＋200】

【 đinh! Ngươi đạt được độ nổi tiếng ở hẻm Du Hồn ＋10】

Lâm Ân tháo khẩu trang xuống, mở mấy cái còng tay trên bàn giải phẫu ra, ôm con tiểu quỷ nọ, mỉm cười nói: "Chúc mừng, cả phẫu thuật tiến hành vô cùng thuận lợi, anh cũng thấy đó, tình huống này tuyệt đối là một lần ác linh ký sinh mang tính thường quy, may mà anh gặp được tôi, bằng không phiền toái của anh sẽ lớn lắm đó!"

Ông ——

Trong nháy mắt, Lâm Ân cảm thấy hai mắt mình hơi hoa. Sau đó hắn lại bắt gặp một bóng đen run run rẩy rẩy mà chạy khỏi bàn giải phẫu, bàn tay ôm chặt lấy bụng mình, còn dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi lao về phía ngoài cửa, rồi cướp đường chạy như điên.

Sẽ không đến nữa!

Ma Đầu Heo thề về sau gã tuyệt đối sẽ không đến nơi này nữa!

Giải phẫu gì mà giống như đang giết heo, hay trực tiếp chém người vậy?

Gã chỉ đi gặp bác sĩ có một lần, mà đối phương chỉnh cho gã… con mẹ nó xuất hiện cả bóng ma tâm lý luôn rồi!

…

"Ông chủ! Anh quên dẫn theo con gái của mình này! Chỗ chúng tôi là tiệm dược tề, không phụ trách trông con giùm người ta đâu!"

Lâm Ân nhanh chóng đuổi theo hô lớn, hắn một mực chạy thẳng đến cửa tiệm, nhưng ở thời điểm đến nơi, đưa mắt nhìn ra ngoài, giữa khoảng không hắc ám bên ngoài đâu còn bóng dáng tên Ma Đầu Heo kia nữa.

Lâm Ân thở dài một tiếng, bất đắc dĩ phải ngừng chân lại, trong đầu hắn thoáng suy nghĩ một lát, lập tức hô lớn với bóng đêm quỷ dị đằng kia: "Ông chủ, nếu trong bụng vẫn không thoải mái, anh nhớ đến tôi giải phẫu cho nhé, lần sau tôi cam đoan sẽ gây mê cho anh, còn nữa! Mau chóng tới mang đứa con gái mới sinh của anh đi này! !"

Chỉ trong nháy mắt, một mảnh hắc ám vốn đang xao động gợn sóng, đột nhiên chuyển thành im lặng vô cùng quỷ dị.

Lâm Ân xoay người quay lại tiệm dược tề của mình. Sau đó, hắn lập tức lao tới quầy trước, lục tung ngăn kéo bên dưới tìm ra một bình dược tề mạnh mẽ khôi phục nhỏ, rồi ùng ục ùng ục dổ thẳng vào mắt phải của mình.

Nhãn cầu bị hắn cứng rắn lấy xuống kia đã chậm rãi khôi phục lại sắc thái linh động vốn có.

Tuy vẫn còn rất đau, nhưng hiệu quả thật không tồi.

Lâm Ân xoa xoa hốc mắt hơi hồng hồng, lẩm bẩm nói: "Con người sống tại thế giới này đúng là luôn thấp thỏm lo âu nha..."

Hắn dám lấy ra hai mắt của mình như vậy, cũng không phải vì hắn quá mức tàn nhẫn, mà vì hắn biết, trong tiệm có dược tề cao cấp đủ khả năng làm cho thương tích khôi phục trở lại cực nhanh.

Nhưng đây là xa xỉ sản phẩm, hắn không làm ra được, chúng là đống hàng mà thầy hắn tích trữ được.

Bình thường đều cất trong kho, thuộc loại hàng không bán.

【 đinh! Nhiều hạng năng lực của ngươi vừa thăng cấp, lời đồn đại về ngươi ở hẻm Du Hồn đã được đổi mới, xin xem giao diện trước. 】

Lâm Ân ngẩn người, vội vàng mở giao diện hệ thống ra quan sát.

【 Lâm Ân 】

【 cấp bậc 】: 3

【 chủng tộc: Nhân tộc 】

【 lực lượng 】: 4

【 nhanh nhẹn 】: 5

【 trí lực 】: 8

【 thể chất 】: 4

【 điểm số có thể phân phối 】: 4

【 kỹ năng cơ sở 】

【 độ thuần thục việc nhà trung cấp: 909/1000】

【 chế tạo dược tề sơ cấp: 90/100】

【 năng lực giải phẫu trung cấp;203/1000】

【 đao công sơ cấp 26/100】

【 năng lực chẩn đoán bệnh sơ cấp 55/100】

【 tiền khô lâu 】;250

【 nổi tiếng 】: 15

【 giới thiệu 】: Tên học đồ có chút bệnh hoạn của tiệm Dược Tề Cưa Máu, nhiều người bệnh cảm nhận được ác ý thật lớn tới từ phía hắn, dường như hắn đã dần dần mà bắt đầu kế thừa phong cách biến thái của thầy hắn rồi...

Lâm Ân: "..."

Đoạn lời bình cuối cùng này có ý gì?

Không phải đang muốn sỉ nhục người khác sao?

Chẳng có tí teo khách quan ngay thẳng nào cả.

Hơn nữa, ngoại trừ không dùng thuốc tê, hắn luôn có thái độ cực kỳ trách nhiệm với người bệnh của mình mà. Đúng vậy, thứ hệ thống này quá mức ác ý với hắn!

Lâm Ân lắc đầu.

Nhưng rất nhanh hắn lại chú ý tới, mình vừa thăng cấp rồi.

Từ cấp 2 lên tới cấp 3, còn có thêm bốn điểm số có thể tự do phân phối.

Không thể không nói, dựa vào điểm này hoàn toàn có thể đưa ra nhận xét giao diện mà hệ thống cung cấp rất giống với thứ xuất hiện bên trong những trò chơi trực tuyến loại kém, nhưng đến khi tinh tường ngẫm lại, hắn cũng nhớ ra rằng nơi này vốn không phải trò chơi trực tuyến, mà là một cái dị thế giới ác độc và hắc ám, một khi chết, nghĩa là chết thật.

Lâm Ân không chút do dự đã phân phối toàn bộ bốn điểm thuộc tính kia tới hạng mục thể chất rồi.

Chẳng vì điều gì khác, chỉ vì muốn trở thành một bác sĩ đủ tư cách, điểm thể chất này nhất định phải đủ mạnh, đặc biệt là ở bên trong thế giới hỗn loạn này, không cần biết ở thời điểm nào, một thân thể yếu ớt đều sẽ trở thành cọng rơm cuối cùng muốn mạng của ngươi.

Không cần biết như thế nào, sinh tồn mới là yếu tố được nâng lên hàng đầu trong thế giới này.

Chương 15: Không Thể Chịu Được, Nó Quá Xấu Rồi!!!

"Xác định."

Trong nháy mắt, Lâm Ân lập tức cảm nhận được một luồng nhiệt lưu không ngừng chạy trong cơ thể của mình.

Hắn biết, bốn điểm thuộc tính kia đã bắt đầu phát huy tác dụng rồi.

Trong mơ hồ, toàn bộ những mệt mỏi do quá trình giải phẫu hồi nãy mang đến đã nhanh chóng biến thành hư không dưới luồng nhiệt lưu kia, ngược lại, trong cơ thể hắn lại sản sinh ra khí lực dùng không hết.

Hắn cởi áo khoác của mình ra, nhìn xuống dưới bụng.

Chỉ thấy ngay trong vài phút ngắn ngủi vừa rồi, cái bụng vốn bằng phẳng của hắn lại xuất hiện đường nét vài múi cơ bụng.

Lâm Ân nhanh chóng cảm nhận được chỗ tốt do một bộ thân thể khỏe mạnh mang đến.

"Oa —— oa —— "

Đột nhiên từ phía sau quầy, truyền đến từng tiếng khóc nỉ non của con Quỷ Anh kia.

Lâm Ân lập tức đi tới, ôm lấy con Quỷ Anh còn bê bết máu tươi, quan sát một chút, mà không nhìn thấy còn không sao, vừa nhìn thấy con tiểu quỷ nọ Lâm Ân đã cảm nhận được vấn đề rồi.

Bởi vì con Quỷ Anh này còn chưa phát dục hoàn toàn, chỉ có kích cỡ bằng bốn nắm tay của một người trưởng thành thôi, trên gương mặt, ngoại trừ cái miệng mở ra nhìn giống như hố đen của nó, toàn bộ những nơi khác đều bóng loáng như được phủ lên trên một mảnh tơ lụa, và không hề phập phồng.

【 Ác Linh Huyết Anh (chưa hình)】

【 giới tính 】: Nữ

【 cấp bậc: 2】

Lâm Ân: "? ? ?"

Cũng không khó hiểu vì sao Lâm Ân lại kinh ngạc như vậy, bởi vì vừa nãy, con Quỷ Anh nọ chỉ có cấp một, mà chỉ qua một đoạn thời gian ngắn ngủi như vậy, nó đã lên tới cấp hai rồi?

Chẳng lẽ con Quỷ Anh này đang nhanh chóng thành hình?

Mà đúng vào lúc này, trong đầu hắn lập tức truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ ẩn tàng có thể lựa chọn: Quỷ Anh phá hình, bởi vì Quỷ Anh xuất thế trước thời hạn, khiến cho quỷ khí ẩn chứa trong cơ thể đang nhanh chóng làm biến dạng dung mạo của Quỷ Anh, dung mạo càng khủng bố, sau khi khôi phục, ác ý do Quỷ Anh biểu lộ ra ngoài càng lớn! 】

【 nhiệm vụ có thể lựa chọn chi nhánh một: biến nó thành dầu thắp cho hồn đăng, khen thưởng nhiệm vụ: số lần sử dụng hồn đăng +2】

【 nhiệm vụ có thể lựa chọn chi nhánh hai: mang đi cho Tiểu Bảo Bối ở hậu viện ăn, khen thưởng nhiệm vụ: độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối +50】

【 nhiệm vụ có thể lựa chọn chi nhánh ba: nhúng vào thuốc thử sau đó mang đi cất giữ, khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm chế tác tiêu bản +10】

【 nhiệm vụ có thể lựa chọn chi nhánh bốn: Chờ đợi Ma Đầu Heo đến đón con gái của mình trở về, khen thưởng nhiệm vụ: Còn chờ phân tích... 】

Lâm Ân rất bình tĩnh đọc hết bốn nhiệm vụ chi nhánh mà hệ thống đưa ra cho mình.

"Đương nhiên là lựa chọn thứ tư rồi."

Đã làm ra quyết định, Lâm Ân ngồi phía trên quầy, trực tiếp đặt Quỷ Anh lên bàn, rồi lạch cạch lạch cạch mà gõ bàn tính, nghiêm túc nói:

"Ta là một bác sĩ, người ta đã gửi con của mình tại nơi này, nếu ta lại trực tiếp xử lý luôn con cái nhà người ta, chẳng phải ta đã quá mức biến thái rồi? Tiêu chuẩn đạo đức của ta không cho phép ta làm loại chuyện như vậy."

"..."

"Ta đã có phẩm đức nghề nghiệp như thế, hệ thống ngươi không định cho ta thêm điểm gì ư?"

【 đạo đức +10】

"..."

Lâm Ân cầm theo con dao, tiếp tục chờ vị khách mới đến cửa.

Hai phút sau, hắn mở mắt ra nhìn thoáng qua quỷ oa bên cạnh, chợt phát hiện hình dáng bên ngoài của nó đã bắt đầu vặn vẹo trở thành một cái bánh quai chèo dữ tợn rồi.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân —1】

Năm phút đồng hồ sau, ở thời điểm, Lâm Ân lại đưa mắt nhìn qua, trên mặt con quỷ nhỏ ấy đã bắt đầu mọc lên từng khối u nang to to nhỏ nhỏ, trong cái miệng tối đen trên mặt phát ra âm thanh ô oa ô oa khàn khàn.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân —10】

Mười phút sau, ở thời điểm Lâm Ân lại một lần nữa mở to mắt, trên khuôn mặt kia đã xuất hiện từng vật thể vặn vẹo to to nhỏ nhỏ cùng những đoạn xúc tu màu đen ghê người.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân —30】

Khóe mắt Lâm Ân điên cuồng giật giật.

Xem ra những lời hệ thống nói tuyệt không sai, nếu hắn cứ mặc kệ như vậy, khẳng định là con Quỷ Anh này sẽ liên tục vặn vẹo theo phương hướng càng ngày càng khó có thể hình dung nổi mất!

Không được!

Nếu để chuyện này tiếp diễn như vậy, không nói đến chuyện con Ma Đầu Heo kia có còn nhận ra con gái của gã hay không, hắn đã không chịu nổi trước rồi!

Bởi vì nó quá xấu!

Thật sự là con mẹ nó quá xấu nha! Còn là cái loại xấu đến kinh hồn nữa!

Lâm Ân (□￣ 皿 ￣) đứng lên, hoạt động cổ tay một chút, nói:

"Quên đi, coi như cho nhóc được lợi một chút, để anh đây miễn phí phẫu thuật thẩm mỹ cho nhóc. Hiện giờ dáng vẻ của nhóc đã làm anh đây sợ rồi, về sau nhóc đi ra ngoài sẽ dọa người khác mất!"

Lâm Ân đeo khẩu trang và bao tay lên, cầm một cuộn dây thừng trực tiếp buộc chặt con Quỷ Anh nọ lên quầy.

"Chít chít——Chít chít—— "

Đột nhiên những sợi xúc tu vặn vẹo trên mặt Quỷ Anh biến dị ra vô số cái miệng. Chúng lập tức hướng về phía Lâm Ân, phát ra từng tiếng rít gào khủng bố.

Chương 16: Phẫu Thuật Thẩm Mỹ Và Nặn Tượng Đất Nó Cũng Na Ná Như Nhau Thôi!!!

Ba ——

Lâm Ân tát một cái đánh cho những xúc tu nọ rụt trở về.

"Thành thật một chút đê!"

Lâm Ân đeo chiếc kính một mắt lên, vẻ mặt lạnh nhạt, lại “Ca ca” hoạt động các đốt ngón tay một chút, sau đó hắn vươn hai bàn tay to lên trực tiếp quơ lấy một nhánh xúc tu đang điên cuồng vặn vẹo trên mặt Quỷ Anh, dùng sức xoa nắn giống như đang nhào bột mì.

"Oa —— oa ——" Trong cơ thể Quỷ Anh phát ra từng âm điệu cùng loại với tiếng kêu đầy hoảng sợ.

【 Độ sợ hãi của Ác Linh Huyết Anh +10】

Lại nói, phẫu thuật thẩm mỹ vốn là một kỹ thuật sống.

Tuy trước kia Lâm Ân chưa từng phẫu thuật thẩm mỹ cho người khác, nhưng kỹ xảo nặn tượng đất của hắn lại vô cùng thuần thục.

Kỳ thật trên một ý nghĩa nào đó, có vẻ như hai loại kỹ năng này cũng na ná như nhau.

Mà bước đầu tiên trong quá trình phẫu thuật thẩm mỹ chính là trộn lẫn, dàn đều toàn bộ những thứ đặc sệt, dấp dính, lung tung

rối loạn trên gương mặt, làm cho nó trở nên mượt mà. Như vậy coi như đã đánh vững cơ sở hoàn mỹ để tiếp tục chuyển sang bước thứ hai là nặn gương mặt rồi.

【 Độ sợ hãi của Ác Linh Huyết Anh +10】

Lại nói, nặn gương mặt cũng là một công đoạn cần đủ kỹ xảo, không thể quá khô, không thể quá ướt, ngươi cần phải làm cho nó có đủ độ co giãn và tính dẻo.

Ừm… đây cũng là một quá trình đầy thử thách đòi hỏi sức lực của bàn tay phải chuẩn xác.

"Đừng có lộn xộn."

"Nếu anh đây đã đỡ đẻ cho em xong, thì là một bác sĩ, anh đây còn có nghĩa vụ phải cam đoan trong khoảng thời gian này em luôn khỏe mạnh an toàn. Đừng lo lắng, chuyện về gương mặt của em cứ giao cho anh đi!"

Gương mặt Lâm Ân vô cùng nghiêm túc, hắn đang phát huy đầy đủ những kỹ xảo làm mì sợi của bản thân trước khi xuyên qua đến nơi này, sau khi nhào cho những thứ trên gương mặt Quỷ Anh thành trở mềm mại, đều đặn, hắn bắt đầu lôi kéo ra ngoài.

【 Độ sợ hãi của Ác Linh Huyết Anh +20】

Hơi xoay chuyển cái bánh quai chèo kia rồi ấn vào bên trong một cái.

【 Độ sợ hãi của Ác Linh Huyết Anh +20】

Lại lôi kéo!

Xoay chuyển hai vòng bánh quai chèo rồi ấn vào bên trong một cái.

Đảm bảo cho toàn bộ những thứ vật chất đặc sệt, dấp dính kia

đều trở nên co giãn đầy đủ và đều đặn.

Mà âm thanh từ bên trong thân thể Quỷ Anh lại vọng ra, nhưng lần này giọng điệu đã trở nên càng ngày càng hoảng sợ.

【 Độ sợ hãi của Ác Linh Huyết Anh +20】

Đông đông đông ——

Sau đó, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Chỉ thấy một con quái vật hình người toàn thân đầy rẫy những vết cháy sém, trên mặt toàn vết thương mưng mủ đang đứng nơi đó, lớp dịch nhầy màu đỏ tươi mà tanh tưởi không ngừng phun ra từ bên trong hốc mắt của gã, khủng bố mà quỷ dị.

"Tôi muốn... Đổi khuôn mặt..." Từ trong cổ họng con quái vật kia phát ra một âm thanh trầm thấp mà khàn đặc.

Lâm Ân lập tức xem xét.

【 Quỷ Chết Cháy 】

【 chủng tộc 】: Ác linh

【 cấp bậc: 15】

【 thuộc tính 】: Hỗn loạn trung lập

【 năng lực chiến đấu 】: Phổ thông bình thường

【 giới thiệu 】: Một con ác linh đã hoàn toàn chết cháy trong lửa lớn, toàn thân bị tới 99. 9% bỏng, tính cách vặn vẹo mà âm trầm, luôn ôm trong lòng ác ý thật lớn với bất cứ sự vật gì tốt đẹp trên đời.

【 đinh! Phát động nhiệm vụ: Trợ giúp Quỷ Chết Cháy đổi một gương mặt, khen thưởng nhiệm vụ: 50 tiền khô lâu, kinh nghiệm

giải phẫu ngoại khoa +50, khen thưởng đặc thù +1】

"Hoan nghênh quang lâm! Mời qua chỗ ngồi bên kia chờ một chút!"

Lâm Ân nhô đầu khỏi con Quỷ Anh phía trước, trong ánh mắt xuất hiện một nụ cười tiêu chuẩn của nghề nghiệp.

Phì ——

Dịch thể đặc sệt trên mặt Quỷ Anh bị nhào tới nát bét, lập tức bắn thẳng lên khẩu trang của Lâm Ân.

Con Quỷ Chết Cháy vừa bước vào bên trong lập tức trở nên cứng đờ.

"Mời ngồi, tôi sắp xong việc rồi đây." Lâm Ân mỉm cười nói.

Sau đó, lực chú ý của hắn tiếp tục tập trung về phía con Quỷ Anh đang bị buộc chặt trên quầy, vì đẩy nhanh tốc độ, Lâm Ân chỉ có thể dùng cả hai tay.

Hắn quơ một cái, dùng sức nhào nặn gương mặt Quỷ Anh thành hai khối thịt tròn tròn ở hai bên, lại hung hăng kéo một cái.

"Oa nha ————" Từ bên trong thân thể Quỷ Anh phát ra âm thanh dọa người sợ hãi.

“ Hoa lạp lạp”, gõ cái bánh quai chèo, lại ấn vào bên trong mặt.

"Nha nha ——" Quỷ Anh run rẩy.

Lâm Ân trực tiếp lật ngược, san bằng Quỷ Anh, dùng lực đạo lớn hơn nữa, “rầm rầm” bắt đầu nhào nặn khối thịt đã vặn vẹo trên mặt nó.

"Sắp xong rồi đây, xin quý khách cứ an tâm một chút chớ nóng

vội." Lâm Ân mỉm cười ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt chân thành tha thiết với Quỷ Chết Cháy đang ngồi trên ghế ở cách đó không xa.

Quỷ Chết Cháy đờ đẫn nhìn khung cảnh khủng bố đang diễn ra trên quầy kia. Bàn chân nó vô ý thức bắt đầu dẫm “Phành phạch phành phạch” xuống dưới mặt đất.

Kéo một cái.

Lại là hai mét.

Quỷ Chết Cháy: "! ! !"

【 Giá trị tinh thần của Quỷ Chết Cháy -20! 】

Nhào một cái.

Cầm lấy cây lăn bột.

Rầm rầm ——

Gương mặt con Quỷ Anh kia đã bị cán đến bẹp dí, nó hoảng sợ không ngừng chít chít chít kêu loạn.

Những bọc mủ khắp toàn thân Quỷ Chết Cháy đều bắt đầu run rẩy.

Chương 17: Vì Sao Đến Lượt Gã, Hắn Lại Lộ Ra Nụ Cười Quỷ Dị Như Vậy?

【 Giá trị tinh thần của Quỷ Chết Cháy -20! 】

Quá bất thường!

Quá bất thường!

Vì sao tiệm y dược mà gã bước vào này, mẹ nó lại giống như hơi bị bất bình thường nha!

Nó run rẩy mà vươn bàn tay đã bị đốt rụi, nói: "Xin hỏi... anh đang làm..."

Lâm Ân nghe vậy, lại hung hăng xoa nắn cục thịt trên mặt Quỷ Anh một cái nữa, mới ngẩng đầu, trên mặt lộ ra nụ cười nghề nghiệp chân thành tha thiết, nói: "À, tại vì con tiểu quỷ này quá xấu, thậm chí còn xấu mang tính ô nhiễm. Tôi là bác sĩ, chuyện tôi phải làm chính là thay đổi cho nó một gương mặt bình thường."

Toàn thân Quỷ Chết Cháy lập tức run rẩy một cái. Gã ngu ngơ nói: "Anh... Đúng là thủ pháp của anh thật... rất có phong cách riêng nha..."

Cả người Quỷ Chết Cháy trở nên cứng ngắc, con mắt đã bị thiêu cháy trợn trừng to tướng, cũng không biết từ khi nào thân thể vốn còng còng kia đã thẳng tắp lên.

Từ đầu tới giờ, gã vẫn một mực đưa mắt quan sát gương mặt Quỷ Anh trong tay vị bác sĩ kia, phải nói là nó không ngừng biến

dạng, vặn vẹp giống như mì sợi...

Càng nhìn, hai chân gã càng run rẩy.

Đột nhiên trong đầu gã xuất hiện một chuỗi những hình ảnh khủng bố miêu tả khuôn mặt của gã đang bị bác sĩ này không ngừng lôi kéo.

Quỷ Chết Cháy bắt đầu hoảng sợ.

Không phải gã vừa bước vào một cái hắc điếm chứ? !

Mà cũng chính tại thời điểm trong đầu gã vừa sinh ra loại ý tưởng này.

Ba ba ba ——

Ba ba ba ——

Chỉ thấy bác sĩ kia vươn tay tới, không ngừng ba ba ba mà đập nát mười mấy mụn nhọt vừa nhô lên trên gương mặt Quỷ Anh. Huyết thanh đậm đặc phát ra một tiếng "Phì" to tướng, thậm chí chúng còn bắn tung toé tới trên mặt của gã.

Nổ não rồi!

Nổ não cmn rồi!

[Nguyên văn của nó là 爆浆 – bạo tương, nó ám chỉ một vụ nổ phát sinh sau đó dịch thể từ bên trong tràn ra ngoài, nhưng cũng có nghĩa là nổ não…]

"Ma ma nha (ΩДΩ)! ! !"

【 Giá trị tinh thần của Quỷ Chết Cháy -30! ! 】

Gã theo bản năng lập tức che kín những nốt u nang bởi vì bị lửa thiêu cháy mà mọc lên khắp mặt mình. Ngay tại khoảnh khắc

đó, trong đầu gã chợt xuất hiện hình ảnh bản thân sắp bị bác sĩ nọ trói lại, rồi "Ba ba ba" bóp nát.

Đát đát đát đát ——

Gã hoảng sợ, run rẩy, hàm răng không chịu nổi bắt đầu đánh vào nhau lập cập.

【 Độ sợ hãi của Quỷ Chết Cháy +20】

【 Độ sợ hãi của Quỷ Chết Cháy +20】

Mà ngay sau đó, Quỷ Chết Cháy lại thấy Lâm Ân tháo chiếc khẩu trang dính đầy huyết thanh trên mặt mình xuống, lộ ra một nụ cười tươi hiền lành, nói với Quỷ Chết Cháy: "Tôi sẽ ra đằng sau lấy một số dụng cụ, anh lại chờ thêm một chút nữa nhé, kế tiếp sẽ đến lượt anh."

Hàng đống u nang khắp toàn thân Quỷ Chết Cháy (ΩДΩ) đều nhảy dựng lên.

Nụ cười kia quá mức đáng sợ rồi!

Vì sao đến lượt gã, hắn lại lộ ra nụ cười quỷ dị như vậy?

【 Giá trị tinh thần của Quỷ Chết Cháy -20】

【 Giá trị tinh thần của Quỷ Chết Cháy -20】

Vốn dĩ hôm nay gã nhìn thấy lão biến thái của Tiệm Dược Tề Cưa Máu kia rời khỏi cửa, cho nên mới muốn đến thử thời vận một phen, xem mình có thể nhân cơ hội hiếm có này mà thoáng sửa chữa cơ thể bị bỏng cho nó bớt đáng sợ hơn một chút hay không.

Nhưng ai mà biết được lão biến thái đi rồi, còn lưu lại một tên tiểu biến thái?

Gã sợ hãi đưa mắt nhìn con Quỷ Anh đang nằm trên quầy không ngừng run rẩy kia, giờ này, toàn bộ khuôn mặt của nó gần như đã biến thành hồ dán đặc sệt, màu đen rồi.

"Chẳng lẽ... đây chính là kết cục tiếp theo của ta sao..." Gã không khỏi nỉ non, lẩm bẩm một câu.

Mà đúng vào lúc này, đột nhiên từ bên trong lớp mành vải treo ở hậu viện truyền đến từng chuỗi những âm thanh kịch liệt chói tai hệt như cưa điện đang được khởi động.

Xoẹt xoẹt —— xoẹt xoẹt ——

Rè rè rè rè rè——

Quỷ Chết Cháy (ΩДΩ) vội vàng ôm chặt cái đầu mình, gã bị dọa đến xương cốt toàn thân đang muốn rời ra từng mảnh.

Cưa điện! ! Là cưa điện! !

Không phải vừa nãy hắn có nói mình sẽ ra hậu viện lấy vài món công cụ sao?

Nhưng vì cớ gì từ trong hậu viện lại truyền đến âm thanh cưa điện chứ?

Hắn muốn lấy cưa điện để thể hiện cái quái gì đây?

Chỉ trong nháy mắt, từ trong đầu Quỷ Chết Cháy đã xuất hiện gương mặt mang theo nụ cười tươi đầy biến thái của tên sát nhân cuồng mang theo cưa điện, và dáng vẻ hắn đang từng bước từng bước tiến về phía mình.

Trên đầu Quỷ Chết Cháy lập tức bốc lên từng luồng khói đen (°Д°).

Mà cũng chính tại một khắc đó, lỗ tai gã khẽ động.

Đông ——

Đông ——

Tiếng bước chân càng ngày càng gần!

Là người kia đang cầm theo cưa điện đi thẳng về phía này!

Rất nhanh, một cái bóng đen chậm rãi xuất hiện trên tấm rèm vải che đi con đường thông tới hậu viện, âm thanh cưa điện chuyển động lại gần như xông pha đi trước.

"Nha —— nha —— nha —— "

Quỷ Chết Cháy hoảng sợ ôm lấy cái đầu của mình, trên đầu lại không ngừng bay lên một vài giá trị.

【 giá trị tinh thần -20! 】

【 giá trị tinh thần -30! 】

【 giá trị tinh thần -40! 】

Ngay sau đó, giá trị tinh thần hoàn toàn về không.

Quỷ Chết Cháy trải qua quãng thời gian tra tấn tinh thần, đã vượt quá giới hạn chịu đựng, lập tức hoảng sợ mà lao thẳng về phía cửa chính, trong miệng hét lớn: "Hắc điếm! ! Hắc điếm nha! ! Cứu mạng! Cứu mạng! !"

Chương 18: Mái Tóc Của Oán Linh!!!

【 đinh! Nhiệm vụ của Quỷ Chết Cháy thất bại! 】

【 đinh! Độ sợ hãi của Quỷ Chết Cháy đối với ngươi +400! 】

【 đinh! Chúc mừng ngươi đã có được khách hàng đầu tiên với thái độ đạt đến cấp "Cực độ hoảng sợ", ngươi đạt được 100 tiền khô lâu 】

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi +10】

Lâm Ân: "? ? ?"

Hắn vén rèm lên, vừa kinh ngạc vừa khó hiểu mà nhìn Quỷ Chết Cháy ba chân bốn cẳng bò sát ra bên ngoài, một đường lưu lại tro tàn đầy đất, ngơ ngác hỏi: "Chuyện gì vậy? Chỉ vì dao giải phẫu của ta không còn sắc bén nữa nên ta đi mài đao một chút thôi mà, vì sao khách hàng nói đi là đi luôn rồi?"

Hơn nữa độ sợ hãi với ta +400 lại là chuyện gì đã xảy ra chứ?

Vì sao tự nhiên vị khách kia lại tỏ ra cực độ sợ hãi ta?

Hay nhỉ? Ta vẫn một mực tuân theo tôn chỉ mỉm cười khi phục vụ khách hàng cơ mà? Lúc nói chuyện rất lễ độ, hành động cũng cực kỳ nghiêm túc tôn trọng khách hàng… Chẳng phải khi ta dùng thái độ hiền lành đối xử với đối phương thì đối phương nên cảm động rồi độ hảo cảm với ta tăng lên gấp bội sao?

Lâm Ân chẳng thể nào hiểu nổi tình huống vừa rồi.

Nhưng thôi, người đi rồi thì cứ đi đi.

Lâm Ân có chút tiếc nuối.

Được rồi, mặc kệ chuyện vừa rồi như thế nào, hắn cứ giải quyết xong chuyện của Quỷ Anh đã lại nói sau.

Đinh ——

Con dao phẫu thuật sắc bén trong tay Lâm Ân lại lóe ra quang mang chói mắt.

...

Một giờ sau.

Lâm Ân ngồi trước quầy, trên mặt nở nụ cười vừa lòng mà thả con dao xuống, nhìn Quỷ Anh đang ngồi ngay ngắn trước mặt mình.

"Không phải hiện giờ đã thuận mắt hơn nhiều rồi sao?"

Cái miệng anh đào nhỏ nhắn, khuôn mặt phúng phính đáng yêu, đôi mắt to to, cái mũi tinh xảo.

Hiển nhiên dưới quá trình tạo hình tỉ mỉ của Lâm Ân, con quái vật có hình dạng vặn vẹo không sau miêu tả nổi đã thay đổi trở nên vô cùng đáng yêu, rất linh hoạt, lanh lợi.

Lại nói, trước khi xuyên qua đến nơi này, Lâm Ân đều là người có điểm số đứng đầu môn thủ công trong lớp.

Những bức tượng chân dung làm bằng chất dẻo của hắn đều được đám học sinh nhất trí khen ngợi và tán dương.

Lâm Ân nở nụ cười tươi tắn, tâm trạng vui vẻ.

Mà đúng lúc này, đột nhiên trên trán Quỷ Anh mọc ra một đôi

mắt dựng thẳng.

Ba ——

Lâm Ân lập tức chọc cho nó nổ tung. Xong việc, hắn nhắm mắt lại, nói: "Nơi này không phải chỗ để mọc ra con mắt, đây là gương mặt mà vất vả lắm anh đây mới nặn ra đươợc, nếu em còn muốn phá hỏng nó đi, thì đừng có trách anh đây lại động dao với em."

【 Độ sợ hãi của Ác Linh Huyết Anh +50】

【 Độ sợ hãi của Ác Linh Huyết Anh +50】

【 đinh! Hệ thống kiểm tra đo lường thấy, độ sợ hãi của Ác Linh Huyết Anh đối với ngươi đã vượt qua tốc độ tăng trưởng của oán khí, cấp bậc nguy cơ đã giảm xuống tới -321%, vẫn đang liên tục giảm xuống. 】

【 đinh! Ngươi vừa kích hoạt nhiệm vụ ẩn tàng: oán khí của Áp chế Quỷ Anh, độ hoàn thành trước mặt: 321%, ngươi đạt được khen thưởng: 151 tiền khô lâu, kinh nghiệm kỹ xảo chỉnh hình +100, khen thưởng đặc thù: Mái tóc của Oán Linh x5】

Lâm Ân ngẩn ra.

Hóa ra làm như vậy cũng có thể phát động nhiệm vụ ẩn tàng?

Xem ra hệ thống này ẩn chứa rất nhiều chức năng, chúng vẫn đang chờ hắn đi tới thăm dò.

Ngay sau đó, trên tay hắn xuất hiện năm lọn tóc thật dài, trước mắt hắn lập tức hiện ra giới thiệu nội dung giới thiệu tỉ mỉ về năm lọn tóc kia.

【 mái tóc của Oán Linh 】: Tóc của nữ quỷ ẩn chứa cực độ oán khí, sau khi bị phụ thân, mục tiêu sẽ bị mái tóc này gắt gao quấn quanh cổ rồi hít thở không thông mà chết.

Lâm Ân sờ sờ cằm.

Có vẻ như thứ này là một loại đạo cụ phòng thân không tồi, nhưng chỉ có năm cái, coi như lúc dùng đến cần phải cân nhắc cẩn thận rồi.

Lâm Ân thu hồi mái tóc ấy lại, ngồi ở trước quầy, tiếp tục lạch cạch lạch cạch mà gảy bàn tính, im lặng chờ một vị khách hàng khác quang lâm.

Đương nhiên, lực chú ý của hắn lại thời thời khắc khắc đều đặt lên người Quỷ Anh trước mặt, chỉ cần nó dám có can đảm để bản thân xuất hiện một chút dấu hiệu hủy hoại hình tượng nào, Lâm Ân lập tức ấn trở về, bắt nó phải điều chỉnh lại.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Quang mang của chiếc hồn đăng ngoài cửa dần dần ảm đạm xuống.

Mà điều này cũng có nghĩa là buổi tối trong thế giới này sắp buông xuống rồi.

Phương pháp để phân biệt ban ngày và đêm tối của thế giới hắc ám trước mắt, chính là quan sát ánh sáng của hồn đăng, bởi vì bọn họ không thể thắp sáng được hồn đăng khi buổi tối của thế giới này buông xuống.

Mà điều này lại có nghĩa là, không có hồn đăng che chở, bất cứ con quái vật nào cũng có thể tùy ý mà xâm nhập vào nơi ẩn núp của ngươi, xé rách ngươi ra thành trăm mảnh nhỏ.

Mà ngay tại thời điểm ngọn đèn dần tối, Lâm Ân đã sắp đóng cửa.

"Đông đông đông —— "

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Chỉ thấy một người đàn ông cao lớn với mái tóc dài màu xám trắng, khoác lên mình chiếc áo choàng tối đen thật dày, trên đầu đội chiếc mũ phớt cao màu đen, xuất hiện tại nơi đó.

Chương 19: Thợ Săn Ma!!!

Bóng đen thật lớn kia nhanh chóng từ ngoài cửa tiến vào bên trong, trống rỗng mang đến cho người ta một loại cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Trong lòng Lâm Ân lập tức trở nên căng thẳng, bởi vì trước mắt hắn hiện ra giao diện của người kia.

【 Ma Thú Nhân Ocarlos 】

【 chủng tộc 】: Nhân tộc

【 cấp bậc: ? ? ? 】

【 năng lực chiến đấu 】: Không có ngoài ý muốn, ngươi sẽ chết

【 trận doanh: Hỗn loạn thiện lương 】

【 giới thiệu 】: tay thợ săn ma thú mạnh mẽ một mình đi qua thế giới hắc ám, hắn không thuộc về bất cứ tổ chức nào, hắn vô cùng thần bí, cả đời hắn đều cố gắng hết sức để săn giết những con quái vật khổng lồ bị hắn nhận định là tà ác kia. Xin đừng ôm ý đồ muốn đi tìm hiểu hắn. Người này vô cùng nguy hiểm.

Lâm Ân: "? ? ?"

Hình như vị khách vừa bước vào là... Một con người!

Đối phương chính là nhân loại đầu tiên mà hắn gặp được bên trong thế giới hắc ám này trong suốt hai năm hắn có mặt ở nơi đây.

Hơn nữa xem giao diện, đối phương còn là một tồn tại có năng lực chiến đấu vượt quá biểu hiện bên ngoài.

"Tôi cần trị liệu, còn cần một chút dược tề chiến đấu và dược tề khôi phục nữa." Bên dưới chiếc mũ phớt cao to to kia chợt phát ra giọng nói khàn khàn của đàn ông trung niên.

Lâm Ân lập tức đứng lên, trên mặt lại nở rộ nụ cười nghề nghiệp, nói: "Hoan nghênh quang lâm, mời vào."

Thợ Săn Ma kia đi nhanh vào cửa chính, hồn đăng ngoài cửa lập tức vù vù mà điên cuồng lập lòe, gần như chuẩn bị tắt ngấm đến nơi.

Tình huống này đã đủ để nói lên rằng thực lực của Thợ Săn Ma này mạnh mẽ đến biến thái.

Thợ Săn Ma kia ngồi phía trước quầy, ngẩng đầu, đưa mắt nhìn kỹ Lâm Ân.

Lâm Ân lập tức cảm nhận được phía trên làn da của mình xuất hiện tình trạng rát bỏng đau đớn.

Chỉ vẻn vẹn là một ánh mắt đã làm cho hắn bị thương tổn, có thể hiểu được phần nào về thực lực của vị khách hàng này.

"Tôi thực sự không ngờ, ở bên trong thế giới hắc ám này, tôi còn có thể gặp được một người đồng tộc còn sống." Thợ Săn Ma kia liếc mắt nhìn hắn một cái, bình thản nói. Sau đó gã phán tháo bầu rượu treo trên thắt lưng xuống, uống một ngụm, mùi rượu nồng đậm gay mũi đập vào mặt.

【 đinh! Phát động nhiệm vụ: trị liệu thương tích cho Thợ Săn Ma, khen thưởng nhiệm vụ: 500 tiền khô lâu, độ hảo cảm của Thợ Săn Ma ＋50】

【 trừng phạt nếu nhiệm vụ thất bại: Bị Thợ Săn Ma giết chết.

】

【 đinh! Ngươi vừa phát động nhiệm vụ ràng buộc đồng tộc, trừng phạt khi nhiệm vụ thất bại: xóa sổ! 】

Trong lòng Lâm Ân thoáng run rẩy một chút.

Ở thời điểm nội dung trừng phạt khi nhiệm vụ thất bại nhảy ra, hắn lập tức dự cảm được chuyện này không ổn rồi.

Mà quả nhiên nó không nằm ngoài những gì hắn dự đoán.

Một Thợ Săn Ma hành tẩu trong thế giới hắc ám, đương nhiên sẽ không có lấy một chút hảo cảm nào đối với đám quái vật ở nơi này rồi, mà cũng may, hắn vốn là Nhân tộc.

Nói cách khác, nếu hắn không phải Nhân tộc, chỉ sợ người đàn ông mạnh mẽ này sẽ chém ra một đao, bổ sống hắn.

Đến đây, cõi lòng Lâm Ân đã bình yên trở lại, hắn trấn định đưa mắt nhìn Thợ Săn Ma kia, mỉm cười nói: "Xin hỏi anh cần tôi trị liệu thương tích như thế nào cho anh?"

Bờ môi trắng bệch bên dưới chiếc mũ phớt cao kia khẽ động. Sau đó, Thợ Săn Ma cởi chiếc áo choàng trên cơ thể xuống, xoay người qua.

Trong phút chốc, con ngươi của Lâm Ân trực tiếp co rụt lại.

Chỉ thấy toàn bộ bả vai của gã là một mảnh tối đen đỏ sậm, bên trên còn ngưng kết từng cục máu đen như mực, dữ tợn tột cùng.

Có thể nói là thương tích cực kỳ đáng sợ.

Mà trong đầu Lâm Ân lập tức xuất hiện suy nghĩ, rốt cuộc là tồn tại gì lại có thể đánh cho Thợ Săn Ma bị thương thành như thế này?

Thợ Săn Ma khàn khàn nói: "Tôi bị một con Lệ Quỷ áo đỏ ám toán, suýt chút nữa đã đánh mất tánh mạng. Tôi sẽ không bỏ qua ả nhưng đầu tiên tôi cần trị liệu thương tích trước đã."

【 đinh! Hệ thống đã hoàn thành bước đầu chẩn đoán bệnh thay cho ký chủ, vai phải của mục tiêu bị kịch độc của "Hắc Hồ Điệp" xâm thực, kịch độc đã thẩm thấu tiến vào khung xương của mục tiêu, tình huống vô cùng nghiêm trọng. 】

"Hắc Hồ Điệp?" Lâm Ân do dự một chút mới nói ra cái tên này.

Thợ Săn Ma kia khẽ động, chợt cười lạnh nói: "Hóa ra cậu cũng biết thứ độc vật này? Xem ra tôi đã coi thường cậu rồi."

Lâm Ân cười gượng.

Không.

Hắn không biết.

Hắn chỉ theo bản năng mà lặp lại một danh từ mấu chốt bên trong lời nhắc nhở của hệ thống mà thôi.

"Hệ thống, Hắc Hồ Điệp là cái gì?" Hắn thầm hỏi.

【 đinh! Hắc Hồ Điệp là một dạng thể tụ hợp hoàn toàn được cấu thành từ oán niệm và tử linh khí trong thế giới hắc ám. Chúng có tính xâm thực và hủ thực cực cao đối với sinh mệnh, nếu là sinh vật bình thường, chỉ cần lây dính một chút kịch độc này, trong năm giây sẽ hóa thành máu mủ. 】

Lâm Ân chấn động. Ngay sau đó, hắn không nói hai lời, đã mặc vào nguyên bộ trang phục phòng hộ, cũng nhân tiện đeo khẩu trang cùng một đôi bao tay lên.

"Vậy ta có thể chữa được bệnh này không?" Hắn thầm hỏi hệ thống.

【 đinh! Ngươi có thể thử dùng phương pháp cạo xương chữa độc để tiến hành bước đầu trị liệu. 】

Chương 20: Hoàn Mỹ Phù Hợp Với Thịt Của Anh!!!

Thợ Săn Ma kia quay đầu sang, không quá kiên nhẫn nói: "Có thể bắt đầu chưa?"

Lâm Ân lập tức hoàn hồn, trấn định cảm xúc, chỉnh sửa chiếc khẩu trang trên mặt cho cẩn thận rồi nghiêm túc nói: "Quý khách, thương thế của anh có chút nghiêm trọng, hơn nữa xem tình huống này, có vẻ như độc tính đã xâm nhập vào khung xương của anh rồi, nếu muốn trị liệu, chỉ có thể xử lý những bộ phận bị độc vật xâm thực trước."

Xoẹt xoẹt——

Lâm Ân dựng hai con dao lóc xương lên, nghiêm túc nói: "Cần tiến hành một lần giải phẫu ngoại khoa, cắt bỏ trước."

Thợ Săn Ma kia chần chờ một lát, nói: "Năng lực giải phẫu của cậu như thế nào?"

Lâm Ân gật đầu nói: "Xin anh cứ yên tâm, kinh nghiệm của tôi vô cùng phong phú, tuy đây là lần thứ hai tôi động đao, nhưng một vị quý khách trước đó đã cho tôi đánh giá rất cao. Tôi tin tưởng vào tay nghề của mình."

Rõ ràng là Thợ Săn Ma vừa im lặng trong chốc lát, có vẻ như gã đang cân nhắc mặt lợi và mặt hại trong quyết định này.

Sau đó, Lâm Ân chợt nghe thấy âm thanh do dự phát ra từ bên dưới chiếc mũ phớt cao kia: "Gần đây còn phòng khám nào khác hay không?"

Lâm Ân miết hai con dao lóc xương của mình vào nhau, cười ha hả nói: "Hắn là không có đâu, dù có, nó cũng bị thầy của tôi làm cho không có rồi. Chúng tôi tuyệt không cho phép có phòng khám thứ hai tồn tại ở nơi này đâu, ha hả ha hả..."

"..."

"..."

Không khí tạm rơi vào yên tĩnh, cơn gió vù vù thổi qua cuốn chiếc áo choàng trên cơ thể Thợ Săn Ma bay lên một chút.

Sau đó, gã xoay người, kéo phần bả vai của mình để lộ ra ngoài, nhắm mắt nói: "Được! Tôi tin cậu một lần, động đao đi."

"Được rồi!" Trên mặt Lâm Ân lộ ra nụ cười tươi đầy thỏa mãn.

Hai con dao trong tay hắn đang xoẹt xoẹt ma sát vào nhau.

Soạt——

Soạt ——

Đốm lửa văng khắp nơi.

Mơ hồ có thể nhìn thấy, trên khuôn mặt ẩn giấu bên dưới chiếc mũ phớt cao kia của Thợ Săn Ma, khóe miệng râu ria xồm xàm nọ vừa khẽ co rúm lại một phần.

【 Giá trị tinh thần của Thợ Săn Ma -1 】

Không biết vì sao, gã cứ có cảm giác hình như mình đã đến nhầm nơi rồi.

Có vẻ như nơi này vốn không phải phòng khám, ngược lại nó giống một quán mổ heo hơn.

Chẳng lẽ đây là ảo giác của gã?

Vì sao một thanh niên nhìn qua thực lực vô cùng yếu ớt này, lại không ngừng mang đến cho người ta một loại xúc động muốn lập tức xoay người bỏ chạy chứ?

"Cần tiêm thuốc tê không?" Lâm Ân ôm tâm lý nóng lòng muốn thử, lập tức hưng phấn hỏi.

"Không cần." Thợ Săn Ma uống một ngụm rượu, liếc mắt nhìn hắn rồi thản nhiên nói: "Thuốc tê chỉ làm ảnh hưởng tới tốc độ phản xạ thần kinh của tôi thôi. Đàn ông chân chính sẽ không dùng thuốc tê."

Lâm Ân “Ba” một tiếng liền giơ ngón tay cái lên, chân thành nói: "Thật tốt quá, từ trước đến giờ, tôi cũng chưa dùng thuốc tê cho ai cả. Đây đã trực tiếp đụng tới bộ môn chuyên nghiệp của tôi rồi đó!"

Trong lòng Thợ Săn Ma thoáng run rẩy một chút.

Hắn vừa nói cái gì nhỉ?

Nhưng ngay tại thời điểm gã còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ nghe “Phì” một tiếng, âm thanh con dao cắm vào trong thịt vang lên, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ cơ thể gã đã trở nên cứng ngắc.

Gã khó nhọc, “Ca ca” nghiêng đầu nhìn qua, rồi lập tức trông thấy con dao đang cắm thẳng lên vai mình, đờ đẫn hỏi: "Đã bắt đầu rồi ư?"

Lâm Ân trấn định nói: "Không, tôi chỉ muốn thử dao trước thôi."

"Ừm." Thợ Săn Ma nghiêng đầu qua, lại vươn tay cầm lấy bầu rượu của mình, theo bản năng muốn uống một ngụm, nhưng cũng không biết vì sao, đột nhiên bàn tay đang cầm bầu rượu chợt run rẩy một thoáng.

Ừm… trong lòng gã thầm nghĩ, hẳn là không có vấn đề gì lớn đâu, tuy nhìn qua có thể thấy thanh niên này có chút không đáng tin cậy, nhưng khẳng định là hắn không dám ôm trong lòng ý định gì xấu xa đâu, đắc tội với gã, đường đường là một tay săn ma cũng...

Phì ——

Thợ Săn Ma (ヽ ノ ° ╭ °)——

"Cậu… con mẹ nó lại vừa làm cái quái gì thế hả? !" Thợ Săn Ma nghiêng đầu qua, nhìn thấy con dao thứ hai cắm trên vai mình, lập tức trừng to mắt như muốn nứt ra.

Lâm Ân nghiêm túc ôm thùng dụng cụ trên tay, nói: "Tôi đang tìm công cụ thích hợp, hai con dao tôi vừa cắm là dự phòng."

Thợ Săn Ma trừng to mắt như muốn lòi ra ngoài, nói: "Cậu dự phòng không thể đặt ở bên cạnh sao? Vì sao hết lần này tới lần khác cậu lại muốn cắm trên vai tôi? ? !"

Lâm Ân lắc đầu, bình tĩnh nói: "Quý khách, tôi đang thí nghiệm trình độ sắc bén của dao giải phẫu. Hẳn là anh cũng biết rõ, nếu bác sĩ sử dụng một con dao không sắc bén, khi cắt xuống người bệnh nhân sẽ sinh ra thống khổ vô cùng kịch liệt. Đây là chuyện cực kỳ không đáng để phạm phải."

"Cho nên là một bác sĩ, tôi phải cam đoan mỗi con dao của mình phải hoàn mỹ mà tương xứng với thịt của anh."

"Hơn nữa, chỉ chốc lát thôi, nơi mà tôi vừa cắm kia sẽ bị cắt bỏ, cho nên quý khách à, anh không cần phải đặc biệt chú ý đến trình độ hoàn hảo của bả vai mình như thế đâu."

Thợ Săn Ma lập tức cứng ngắc tại chỗ.

Móa nó… lời nói của hắn cũng có chút đạo lý nha.

Nhưng mà hắn thật sự không cố ý làm như vậy sao? Vì sao gã nghe kiểu gì cũng cảm thấy những lời này… con mẹ nó đều là ngụy biện nha!

Chương 21: Tuyệt Đối Là Dao Lướt Đến Đâu, Lông Theo Đến Đấy!!!

"Đừng thử nữa!" Thợ Săn Ma nghiến răng một cái, tay kia dùng sức nắm chặt bầu rượu, nói: "Cứ dùng hai con dao này đi, lập tức cắt bỏ cho tôi! Nếu cậu còn dám lằng nhằng kéo dài thêm nữa, tôi lập tức bắn chết cậu!"

Nói đến đây, gã lập tức để lộ ra khẩu súng lục lấp lánh sáng như bạc trắng được cài trên thắt lưng của mình.

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng mà gì hết! Lập tức tiến hành bước tiếp theo cho tôi!" Thợ Săn Ma vỗ cái bàn, vẻ mặt đầy hung ác.

"Được rồi." Lâm Ân bất đắc dĩ lại nâng lên chiếc kính một mắt của mình.

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú của Thợ Săn Ma, Lâm Ân nhanh chóng xốc lên tấm mành vải đi tới hậu viện, mà cũng ngay tại thời điểm Thợ Săn Ma do dự, không biết hắn lại muốn làm chuyện ngu ngốc, điên rồ gì nữa đây, thì Lâm Ân chuyển một cái bếp lò đi ra.

Phừng phừng——

Hắn cầm con dao trên tay, không ngừng đảo qua đảo lại bên trong than lửa, sau đó cắm các loại công cụ khác nhau trên quầy vào.

【 Giá trị tinh thần của Thợ Săn Ma -1 】

"Cậu lại làm cái gì vậy?" Khóe mắt Thợ Săn Ma không nhịn được, lập tức trở nên run rẩy.

Lâm Ân trấn định cầm lấy một con dao đã được đốt đến đỏ bừng, nói: "Tiêu độc, Hắc Hồ Điệp là một loại kịch độc mang tính hủ thực cực kỳ mãnh liệt, vì phòng ngừa trong quá trình cắt bỏ không cẩn thận mà để độc dịch thẩm thấu tiến vào những bộ phận khác trên cơ thể anh, biện pháp tốt nhất chính là dùng nhiệt độ cực nóng diệt sát nó, tuy quá trình này sẽ hơi đau một chút, nhưng hiệu quả đặc biệt xuất sắc."

Xoẹt xoẹt——

Lâm Ân gõ gõ con dao giải phẫu đã được đốt đến đỏ ửng kia, làm nó phụt ra một vài tia lửa nhỏ.

Thợ Săn Ma lập tức có cảm giác yết hầu khô rang, không biết vì sao đột nhiên toàn thân gã lại khẽ rùng mình một cái.

Tuy… có vẻ những lời bác sĩ này nói không hề sai, trước kia khi gã bị thương, cũng thường xuyên dùng nhiệt độ cực nóng làm cho miệng vết thường nhanh chóng dính liền lại, phòng ngừa bị lây nhiễm...

Nhưng mà...

Vì sao gã cứ có cảm giác bác sĩ này không hề đáng tin như vậy?

"Trước kia cậu đã từng thực hành chuyện này chưa?" Thợ Săn Ma do dự hỏi.

Lâm Ân chân thành nói: "Tuy tôi chưa từng thực hành, nhưng lại đi theo bên người thầy tôi hai năm rồi, đã xem thầy thực hành!"

Thợ Săn Ma thoáng buông lỏng một hơi.

Lâm Ân: "Đặc biệt là ở thời điểm giết heo nhổ lông, dùng con dao đã được đốt đỏ như vậy cạo một cái, tuyệt đối là dao lướt đến đâu, lông theo đến đấy."

Thợ Săn Ma: "? ! ! !"

...

Vài phút sau, Lâm Ân rút hai con dao đã được đốt đến đỏ bừng từ trong bếp lò ra, lại mang theo vẻ mặt bình tĩnh mà đi đến phía sau Thợ Săn Ma, kiên định nói: "Tôi muốn bắt đầu rồi đây! Kế tiếp có thể sẽ hơi đau một chút, anh cố gắng chịu đựng nhé."

Thợ Săn Ma dùng sức nắm chặt tay, nhắm mắt nghiến răng nói: "Khẳng định là tôi có thể chịu đựng được, nhưng tôi cũng muốn hỏi một chút, cậu... con mẹ nó bày ra một đống chén đĩa trên quầy để làm gì?"

"Muốn nấu ăn hả? !"

Gã rít gào một tiếng rồi dùng ngón tay chỉ vào những bộ chén đĩa được đặt trên quầy ngay trước mặt mình, còn cả chiếc khăn ăn mà Lâm Ân đưa cho gã tự mang lên cổ mình nữa.

Người biết sẽ nghĩ rằng gã đến phẫu thuật, người không biết, chắc chắn sẽ cho rằng gã đến đây ăn cơm!

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Quý khách, anh suy nghĩ quá nhiều rồi. Đống chén đĩa này được dùng để đựng thịt thối đã bị cắt bỏ, bởi vì tôi nhất định phải căn cứ vào lượng thịt bị cắt bỏ trên cơ thể anh, để từ đó đưa cho anh lượng dược tề tăng sinh huyết nhục tương ứng."

"Bởi vì nếu liều lượng không được khống chế tốt, sẽ dễ dàng làm cho bả vai của anh mọc thêm một vài bộ phận không cần

thiết. Tôi làm như vậy cũng vì muốn tốt cho anh thôi."

Thợ Săn Ma nghiến răng phát ra âm thanh “Ca ca” dọa người: "Mau làm đi! !"

Nếu không phải trong phạm vi mấy trăm km quanh đây, chỉ có duy nhất một tiệm dược tề này là đủ khả năng chữa bệnh, gã thề gã tuyệt đối sẽ không bước vào nơi quỷ quái này một bước.

Bởi vì từ lúc ban đầu đến giờ, gã vẫn có cảm giác nơi này chính là hắc điếm!

[Giải thích một chút, hắc điếm chính là quán trọ giết người cướp của]

"Được! Tôi bắt đầu ngay đây!"

Lâm Ân lộ ta vẻ mặt nghiêm túc, rồi chỉ trong nháy mắt.

Phì —— phì ——

Âm thanh hai con dao cắm vào thịt truyền đến, sau đó là từng chuỗi những âm thanh cắt thịt xoẹt xoẹt cùng với tiếng xòe xèo khi thịt bị nướng chín vang lên, dồn dập, không ngừng.

Ngao ——

Thợ Săn Ma (ヾ ﾉ ° ╭ °)——

Đau!

Con mẹ nó đau như muốn chết lão tử rồi!

Hơn nữa, cơn đau này không chỉ là đau do bị cắt thịt, còn mang nỗi thống khổ do bị đốt cháy, thậm chí còn mơ hồ trộn lẫn với một chút nhức trứng nữa.

Chó chết!

Loại đau đớn này còn mang theo nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau nữa cơ!

Chương 22: Cậu Sợ Tôi Đi Không Đủ Nhanh Sao???

【 kinh nghiệm đao công +1】

【 kinh nghiệm đao công +1】

【 kinh nghiệm đao công +1】

"Nếu đau, hiện tại tiêm thuốc tê còn kịp!" Lâm Ân lại chân thành nhắc nhở một câu.

Đồng thời trong lòng hắn cũng đang nghi hoặc, vì sao lần này thuộc tính tăng thêm lại không phải là năng lực giải phẫu ngoại khoa, mà là đao công chứ?

"Cút!" Thợ Săn Ma rít gào.

"Cậu nhìn thấy tôi đau hả? Tôi móa nó một chút cũng không đau, có hiểu hay không?" Thợ Săn Ma yếu ớt ôm lấy quầy hàng, sắc mặt tái nhợt, không ngừng run rẩy nhưng ngoài miệng vẫn nhất quyết không chịu thua.

Lâm Ân dùng một tay nâng chiếc kính một mắt lên, còn một tay khác cầm dao tiếp tục xoát xoát cắt bỏ thịt thối trên bả vai Thợ Săn Ma, khụ khụ nói: "Vậy mong anh hãy buông lỏng bàn tay đang bám lên mặt quầy tiệm tôi một chút. Cũng mong anh di chuyển vị trí móng tay đang cắm xuống bàn, đây là loại cổ mộc tốt nhất, rất đắt tiền."

Thợ Săn Ma rít gào nói: "Tôi sẽ bồi thường gấp đôi cho cậu! Thế là được chứ gì? Hơn nữa, chẳng lẽ cậu còn không cho phép tôi bám vào quầy một cái sao? ! Cắt! Mau dùng sức cắt cho tôi! Cậu

còn dây dưa lằng nhằng cẩn thận tôi băm tay cậu!"

Lâm Ân nghiêm túc cầm hai con dao trong tay, nói: "Đang chờ những lời này của anh đó. Rốt cuộc tôi cũng có thể buông tay mà thoải mái cắt rồi!"

Thợ Săn Ma run lên, vội vàng nói: "Chờ một chút!"

Xoát xoát xoát xoát ——

Thợ Săn Ma (ヾ ﾉ ° ╭ °)——

"God! God! My God!"

Gã lập tức được trông thấy một màn kinh dị… (ΩДΩ), khi mà từng mảnh từng mảnh thịt thối đã biến thành màu đen còn mang theo mùi thịt, bị người ta xoát xoát xoát, lóc từ trên người của gã xuống dưới, rồi chỉnh tề đáp xuống đống chén đĩa được bày sẵn trên quầy.

Lại nói, chỉ cần đao công lưu loát, linh hoạt, thì không cần biết thứ đang được cắt kia là mì hay là thịt, quá trình cắt này vẫn điệu nghệ như nhau.

Và bất cứ người nào được quan sát quá trình cắt thịt này đều không nhịn được phải giơ ngón tay cái lên, cho “nghệ nhân” Lâm Ân một like.

Nhưng mà...

"Cậu con mẹ nó đang giải phẫu cho tôi hay là tự mình lăng trì tôi hả! !"

Thợ Săn Ma “ba ba ba” không ngừng vỗ mặt bàn rít gào, tròng trắng mắt cũng muốn lật ngược ra ngoài, trên người toát mồ hôi như mưa.

"Cậu không đi làm đao phủ đúng là nhân tài không được trọng

dụng nha! Lóc thịt người ta còn đảm bảo độ dày đều đặn nữa!"

"Dừng tay! Mau dừng tay cho tôi!"

Thấy vậy, Lâm Ân cũng trở nên nóng nảy.

Hắn cũng hung hăng vỗ cái bàn, bực bội nói: "Sao mà anh nhiều lời vô nghĩa đến vậy? Tôi cắt chậm anh không hài lòng, tôi cắt nhanh anh cũng không vừa lòng, tôi bảo anh dùng thuốc tê đi, anh lại không chịu. Sao mà anh lắm yêu cầu thế hả?"

Thợ Săn Ma dùng sức ôm lấy cái quầy, rít gào nói: "Cậu cắt một phát ăn ngay không được hả? Vì sao hết lần này tới lần khác cậu lại muốn cắt từng mảnh từng mảnh? Cậu sợ tôi đi không đủ nhanh sao?"

Lâm Ân chỉ trích: "Nếu cho một dao mà xong được, chẳng phải sẽ thành chém một đao vĩnh viễn không quay lại nữa [1] hả? !"

[1] : chỉ bán giá đắt cắt cổ, lần sau khách hàng không bao giờ quay lại nữa.

"..."

"..."

Thợ Săn Ma ngây người hỏi: "Cậu nói cái gì?"

Lâm Ân trừng mắt nói: "Tôi muốn nói là làm chuyện gì cũng phải chú ý đến độ tinh tế, chính xác, chém một dao xuống đương nhiên là mau hơn, nhưng nếu làm ảnh hưởng tới động mạch chủ, tôi cam đoan là anh còn đi nhanh hơn bây giờ đó!"

"Tôi là bác sĩ, là hộ lý, anh phải tin tưởng tôi. Từ trước đến nay, tôi đối xử với người bệnh cũng như đối xử với con mình vậy, tôi tuyệt đối sẽ không cho phép con của mình mất mạng chỉ vì không được chữa trị đàng hoàng!"

Thợ Săn Ma run rẩy há miệng ra, nhưng rốt cục vẫn không nhịn được rít gào nói: "Cắt! Cắt cho tôi! Về sau tôi không bao giờ bước vào cái hắc điếm chết tiệt này nữa!"

"Yên tâm, sau khi tôi giải phẫu cho anh, khẳng định là anh sẽ thích dao của tôi thôi!"

Xoát xoát xoát xoát ——

Xoát xoát xoát xoát ——

【 kinh nghiệm đao công +1】

【 kinh nghiệm đao công +1】

...

Hơn mười phút sau.

Thợ Săn Ma giống như một con lợn chết ôm chặt lấy cái quầy, thậm chí còn nằm hẳn lên đó, khóe miệng càng không ngừng ùng ục ùng ục sùi bọt mép, tròng trắng mắt lật ngược, gần như không nhìn thấy một chút màu đen nào nữa, thân thể không ngừng co giật, hiển nhiên đã ngất đi rồi.

Ùng ục ùng ục ——

Gã có cảm giác mình vừa nằm mơ một giấc.

Trong giấc mơ kia có một con ác ma cầm hai thanh khoái đao ở phía sau gã, trên mặt nó mang theo một nụ cười gằn độc ác, sau đó bắt đầu xoát xoát xoát, trực tiếp cắt gã thành từng miếng mỏng.

Thậm chí nó còn bày đống thịt của gã ra trước mặt gã, để gã tự đánh giá chất lượng đao công.

"Được rồi!"

"Bước đầu cắt bỏ đã hoàn thành."

Lâm Ân cầm lấy bầu rượu mạnh được Thợ Săn Ma đặt trên bàn, trộn lẫn cùng một ngụm rượu cồn dùng cho y học, sau đó ùng ục ùng ục lấy loại hỗn hợp này để súc miệng.

Tiếp theo, hắn “Phù” một tiếng trực tiếp phun lên mặt ngoài của vết thương trên vai Thợ Săn Ma.

"Ngao —— "

Một tiếng rít gào đầy hoảng sợ, ẩn chứa vô cùng chua xót vang lên.

Chương 23: Cạo Xương!!!

Thợ Săn Ma (ヾ ﾉ ° ╥ °)—— vốn đang nằm xụi lơ dưới quầy lập tức bị một ngụm rượu mạnh + cồn đậm đặc mang tính bạo tạc kinh người trùng kích tới, trực tiếp bị nổ cho giật mình tỉnh lại từ trong hôn mê.

Gã run run rẩy rẩy mà vươn tay, không ngừng quơ quơ về phía trước, trong miệng lảm nhảm như đang mê sảng: "Đủ rồi! Đủ rồi! Để cho tôi đi! Bây giờ lập tức để cho tôi đi!"

Lâm Ân đang nghiêm túc mài dao bên cạnh, nghe vậy lập tức cười ha hả nói: "Đi? Quý khách à, anh nói đùa gì vậy, hiện tại tôi vừa mới hoàn thành quá trình cắt bỏ và tiêu độc, chúng tôi còn không làm một bước quan trọng nhất đâu. Quý khách, anh mau nhìn xem!"

"Trong khoảng thời gian anh ngất đi kia, để làm cho tâm tình của quý khách thả lỏng hơn một chút, tôi còn đặc biệt khoét tạo hình cho anh một cái. Anh xem có phải nó vô cùng nice (đẹp) hay không?"

Thợ Săn Ma ôm theo cõi lòng đầy hoảng sợ mà run rẩy nghiêng đầu qua, nhìn về phía vết thương trên vai mình.

(ΩДΩ)! !

【 Giá trị tinh thần của Thợ Săn Ma -20】

Trong nháy mắt, cả người Thợ Săn Ma đều lung lay bất ổn.

Chỉ thấy trên bờ vai gã, phía trên một đống xương cốt tối đen kia, đột nhiên xuất hiện một vết lõm có tạo hình khác biệt, là hình

… "♥" .

Nhìn qua, thực sự phải nói rằng… con mẹ nó có một tia đáng yêu!

"Anh có cảm thấy tâm trạng mình lập tức buông lỏng, nhẹ nhõm hơn hay không?" Lâm Ân chân thành hỏi han.

Thợ Săn Ma (ΩДΩ) nói: "Tao cho mày (beep) cái (beep)! Tao xx mày (beep) cái (beep) nha! Tao con mẹ nó giết mày!"

Thợ Săn Ma run rẩy, vươn tay ra mò được một khẩu súng lục đang gài tại thắt lưng, rồi không nói không rằng trực tiếp ngắm bắn Lâm Ân.

Quét ——

Một con phi đao từ trên tay Lâm Ân dứt khoát đâm vào họng súng trên tay Thợ Săn Ma, hắn thấp giọng nói: "Quý khách, giải phẫu còn chưa chấm dứt, nếu ngay bây giờ anh giết tôi cũng chính là vô trách nhiệm với chính bản thân mình đó. Hơn nữa, tôi đang cứu anh, anh lại muốn giết tôi. Quý khách chẳng lẽ anh không cảm thấy mình làm như vậy là quá mức vô liêm sỉ sao?"

"Tôi nói cho anh biết, tôi là bác sĩ có y đức, dù anh muốn giết tôi, cũng phải chờ cho đến khi tôi làm xong ca phẫu thuật này đã!"

"Tôi tuyệt đối sẽ không cho phép người bệnh trong tay mình bỏ dở nửa chừng!"

Hắn dùng mu bàn tay đẩy đẩy chiếc kính một mắt của mình, rồi dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Thợ Săn Ma, phía trên thấu kính còn “Đinh” một tiếng lóe sáng.

Thợ Săn Ma run rẩy.

Phanh phanh phanh ——

Gã liên tiếp bắn ra mười mấy phát lên trần nhà.

"Tôi cảnh cáo cậu, cậu đừng có tiếp tục tạo hình cho tôi nữa, cũng đừng câu thêm thời gian của tôi. Bây giờ, nhanh nói cho tôi biết cậu còn muốn làm cái gì nữa hả?"

Lâm Ân cũng không nói thừa, lập tức dựng con dao nhỏ trong tay lên, nghiêm túc nói: "Cạo xương!"

...

Vài phút sau, Thợ Săn Ma run rẩy nhìn chuỗi xiềng xích không biết từ nơi nào đột nhiên xuất hiện, sau đó trói chặt gã lại, từ trên xuống dưới, nhìn giống hệt một đòn bánh tét.

"Cậu cạo thì cứ việc cạo đi, còn trói tôi lại làm gì? ! Cậu cho rằng thứ xiềng xích bình thường này thật sự có thể trói được một Thợ Săn Ma sao? ! Cậu quá ngây thơ rồi!"

Lâm Ân mang theo vẻ mặt nghiêm túc, đẩy đẩy kính mắt, nói: "Quý khách."

"Không phải tôi muốn trói anh lại đâu. Trên thực tế, làm như vậy bởi vì tôi sợ trong quá trình phẫu thuật, anh không nhịn được đau đớn rồi nâng tay lên mà bắn cho tôi một phát."

"Tôi chết cũng không sao, nhưng nếu ca phẫu thuật này thất bại, chẳng khác nào đó chính là nỗi sỉ nhục lớn nhất của cuộc đời tôi, cũng là anh cực kỳ vô trách nhiệm với bản thân mình, cho nên bất đắc dĩ, tôi cũng chỉ có thể đưa ra hạ sách này mà thôi."

Lâm Ân đi đến phía sau gã, dựng thẳng con dao nhỏ lên, cực kỳ nghiêm túc mà chăm chú nói: "Quý khách, tôi chuẩn bị cạo cho anh đây! Anh nhất định phải cố gắng chịu đựng! Lần này mới đúng là đau đớn thấu xương theo ý nghĩa chân chính của nó đấy."

"Chờ một chút, để tôi chuẩn bị cái đã..."

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

"Ngao —— "

Thợ Săn Ma hoảng sợ mà há to miệng, nhưng chưa kịp nói hết câu, gã lập tức phát ra một tiếng thét dài làm cho người khác hoảng sợ, không rét mà run.

Nếu nói quá trình cắt bỏ từng mảnh thịt trước kia là đau đớn, thì lần này, hành vi dùng dao cạo xương lập tức thăng hạng trở thành nỗi đau như có người đang hung hăng “Phanh phanh phanh phanh” giáng liên tục hơn trăm quyền vào thẳng mệnh căn của gã!

"fuck! You! ! Fuck you! !" Trong khi Thợ Săn Ma không ngừng rít gào, gã còn kịch liệt giãy giụa khiến cho chuỗi xiềng xích đang quấn chặt trên người gã cũng muốn nứt ra.

【 Độ sợ hãi của Thợ Săn Ma đối với ngươi +10】

【 Độ sợ hãi của Thợ Săn Ma đối với ngươi +10】

"Dừng tay! Dừng tay! Đau! Đau quá!"

Thợ Săn Ma hoảng sợ mà rít gào, rốt cục gã cũng hoàn toàn không chống đỡ nổi nữa.

Lâm Ân cũng đang cắn răng, cố gắng ngăn chặn gã giãy giụa, một tay cầm dao vẫn đang xoát xoát nhanh chóng cạo bỏ những phần xương cốt tối đen kia, hổn hển nói: "Cố gắng chịu đựng một chút! Đàn ông chân chính chưa bao giờ sợ hãi đau đớn! Cái này gọi là đau dài không bằng đau ngắn, chỉ cần anh khẽ cắn môi một cái là mọi chuyện đều trôi qua thôi!"

Chương 24: Hoa Lửa Văng Khắp Nơi, Mảnh Xương Bay Tán Loạn!!!

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

【 đao công +2】

【 đao công +2】

Thợ Săn Ma ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, rồi run rẩy há miệng cắn lấy chuỗi xiềng xích trên thân, cắn đến mức hoa lửa văng tung tóe khắp nơi.

"Thuốc tê... Thuốc tê! ! Lập tức tiêm cho tôi thuốc tê! ! Tôi không chịu nổi! Tôi không chịu nổi nữa rồi!"

Lâm Ân (□‾ 皿 ‾) vẫn tiếp tục cạo, hung hăng mở miệng nói: "Hiện giờ có tiêm thuốc tê cũng vô dụng. Nói gì thì nói, tôi cũng không thể tiêm thuốc tê vào trong xương của anh được! Anh lại kiên trì thêm một chút nữa đi, sắp xong rồi!"

【 đao công +2】

"Tao tin mày đúng là có quỷ mà! !" Thợ Săn Ma rít gào một tiếng.

Chỉ trong nháy mắt, xiềng xích đang trói chặt trên người gã cũng đứt đoạn. Thợ Săn Ma vươn tay chộp lấy khẩu súng lục của mình đang được đặt trên quầy.

Muốn bắn một phát giết chết tên bác sĩ khốn khiếp Lâm Ân

kia!

Mà mắt thấy động tác của gã, Lâm Ân cũng trở nên tức giận.

Mẹ nó!

Ta chịu khổ chịu nhọc cạo xương chữa thương cho ngươi, mà ngươi lại năm lần bảy lượt muốn bắn chết ta!

Đúng là khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng mà!

(ノ｀皿´)ノ ⌒┻┻

Xoát——

Lâm Ân cướp lấy khẩu súng lục nọ trước khi bàn tay của Thợ Săn Ma chạm đến nó, rồi lập tức cắm thẳng vào trong miệng đối phương, bực bội nói: "Anh lại cử động một chút tôi xem nào! !"

"Nếu anh còn không ngoan ngoãn phối hợp với công tác của tôi, tôi trực tiếp bắn chết anh luôn!"

"Tôi nói cho anh biết! Tôi là một bác sĩ! Anh có thể sỉ nhục nhân cách của tôi, nhưng anh không thể sỉ nhục tình yêu thương của tôi dành cho người bệnh được! Hôm nay tôi con mẹ nó liều mạng, cũng nhất định phải chữa khỏi cho anh!"

Lâm Ân rít gào.

Thợ Săn Ma hoảng sợ nhìn nòng súng đang cắm thẳng vài miệng mình. Gã ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, hai hàng lệ lã chã tuôn rơi.

Tôi không làm! Tôi thật sự không muốn làm mà!

Nghĩ mà đắng, gã lang thang trong thế giới hắc ám này thật nhiều năm rồi, đã bị thương vô số, nhưng đây là lần đầu tiên gã gặp được một tên bác sĩ mang đến cho gã thứ cảm giác gọi là sống

mà không tự chủ được, gọi là sống mà không bằng chết!

Đau nha!

Con hàng này lại thích cường ngạnh đè ra mà cạo ư?

"Bà nó (□¯ 皿 ¯), anh không thích làm từ tốn chứ gì? Được, tôi trực tiếp lấy cho anh thứ lớn hơn!"

Lâm Ân nhanh chóng lao thẳng về phía hậu viện, sau đó trực tiếp mang theo một cái cưa điện, hùng hùng hổ hổ, nghiến răng nghiến lợi chạy ra ngoài.

Thợ Săn Ma (ΩДΩ)! !

【 giá trị tinh thần -10】

【 giá trị tinh thần -10】

"Cậu muốn làm gì? ! Cậu con mẹ nó muốn làm gì? ! Đừng có đi đến đây!" Thợ Săn Ma hoảng sợ lui về phía sau.

Lâm Ân (□¯ 皿 ¯) hung hăng kéo dây khởi động cưa điện. Ngay lập tức, cái cưa điện trong tay hắn đã phát ra âm thanh xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt.

"Hừ, xương cốt trên người anh rất cứng, nếu cạo từ từ, nhất định phải mất đến mấy giờ mới hoàn thành. Quá lâu, quá lãng phí thời gian, còn không bằng trực tiếp một phát ăn ngay, dùng thứ to tướng này cạo cho anh, tuyệt đối là đau dài không bằng đau ngắn!"

"Tôi tới đây!"

"Chờ một chút (ΩДΩ)! !"

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt——

Chỉ trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết thê lương đầy hoảng

sợ vang vọng khắp không trung.

【 Giá trị tinh thần của Thợ Săn Ma -20】

【 Giá trị tinh thần của Thợ Săn Ma -20】

...

"Ông chủ, tôi đến mua mấy bình dược tề khôi phục. Nơi này có hàng mới hay không?" Chỉ thấy ở ngoài cửa, có một con nữ quỷ tóc dài (￣□￣) vừa nhẹ nhàng bay đến, thân thể bồng bềnh bồng bềnh, vừa nhìn đã biết không phải loại khách hàng ác liệt, nhưng ngay khi nữ quỷ này vừa đứng ở cửa.

Ba ——

Một bàn tay lại lập tức bắt lấy mắt cá chân cô ta.

Vẻ mặt nữ quỷ cứng đờ.

Tiếp theo, ngay phía sau tấm rèm cửa tiệm, cô ta lập tức nhìn thấy Thợ Săn Ma với gương mặt tái nhợt, đôi môi điên cuồng run rẩy, hấp hối, một tay gã dùng sức bám lấy bậc cửa, còn tay kia tóm chặt mắt cá chân của cô, run rẩy nói: "Cứu tôi... Cứu tôi! !"

Đúng vào khoảnh khắc này, nữ quỷ chợt nghe thấy âm thanh xoẹt xoẹt xoẹt của cưa điện truyền đến từ phía sau tấm rèm vải nọ.

Gương mặt nữ quỷ dại ra, cô ta run rẩy vươn cánh tay tái nhợt, nhẹ nhàng vén lên một góc rèm.

Chỉ trong nháy mắt.

(ΩДΩ)! !

Mái tóc dài từ trên đầu, kéo tới mắt cá chân của nữ quỷ trực tiếp xõa tung ra, dựng đứng lên.

Chỉ thấy ở phía sau tấm rèm vải nọ là một thiếu niên cầm theo cái cưa điện.

(˝ ▼ 皿 ▼) Toàn thân thiếu niên này đều là máu, hắn đang hung hăng cưỡi lên người Thợ Săn Ma, không ngừng dùng cưa điện xoẹt xoẹt xoẹt, ma sát trên bờ vai của gã.

Hoa lửa văng khắp nơi, mảnh xương bay tán loạn.

Chương 25: Kẻ Mang Đến Nỗi Đau!!!

Mà có vẻ như Lâm Ân đã phát hiện ra vị khách mới xuất hiện bên ngoài tấm rèm của cửa tiệm, hắn lập tức ngẩng đầu lên, vẻ hung hăng trên mặt hắn nhanh chóng chuyển biến, trở thành nụ cười nghề nghiệp, cả quá trình cực kỳ liền mạch, tự nhiên, lại lộ ra hàm răng trắng nõn (lành lạnh), nói: "Hoan nghênh, bên trong có sẵn rất nhiều dược tề, mời cô bước vào chờ tôi một chút. Sau khi tôi xử lý xong quý khách này, sẽ đi lấy cho cô. Rất nhanh thôi, ha hả ha hả —— "

Lâm Ân phát ra tiếng cười thân mật.

【 Độ sợ hãi của Quỷ Tóc Dài đối với ngươi +30】

【 Độ sợ hãi của Quỷ Tóc Dài đối với ngươi +40】

"Nha —— nha —— "

Nữ quỷ tóc dài lập tức ôm lấy đầu mình, phát ra một tiếng thét dài đầy hoảng sợ (ΩДΩ).

Dưới cái nhìn chăm chú đầy vẻ ngơ ngác, khó hiểu của Lâm Ân, nữ quỷ tóc dài kia vẫn không ngừng thét chói tai. Cuối cùng, cô ta không còn chịu đựng nổi nữa, cứ vậy mà vừa khập khiễng ôm đầu vừa gào thét inh ỏi, nhanh chóng dung nhập vào trong sương mù màu đen.

【 đinh! Ngươi đạt được độ nổi tiếng ở hẻm Du Hồn +1】

【 đinh! Ngươi đạt được độ nổi tiếng ở hẻm Du Hồn +1】

【 đinh! Ngươi thành công dọa cho một vị khách sinh ra bệnh tâm lý, tính cách của Quỷ Tóc Dài từ【 hoạt bát 】 đã thành công chuyển biến thành 【 khiếp đảm 】, ngươi đạt được thành tựu: Kẻ Hù Dọa Khách Hàng! 】

【 Kẻ Hù Dọa Khách Hàng 】: Bởi vì quá mức biến thái mà thường xuyên làm cho khách hàng xuất hiện tình huống hoảng sợ quá độ, tên học đồ của Tiệm Dược Tề Cưa Máu đang đi lên một con đường không thể quay về... Ngươi đạt được tăng phúc vĩnh cửu: độ sợ hãi của khách hàng đối với ngươi vĩnh cửu +1, ngươi tạo thành cảm giác đau đớn +1

Lâm Ân sửng sốt.

Vô số những dấu "? ? ?" đang lơ lửng bay trên đầu hắn.

Ơ hay nhỉ? Sao tự dưng hắn lại trở thành Kẻ Hù Dọa Khách Hàng rồi? !

Hắn vẫn một mực tuân theo tôn chỉ khách hàng là số một, dùng thái độ chân thành để đối đãi với người, luôn mỉm cười phục vụ nha!

Cái hệ thống chó má này ngươi không thể gán cho người ta mấy cái thành tựu kỳ kỳ quái quái như vậy được!

"Muốn chạy? !"

Lâm Ân (□￣ 皿 ￣) lại hung hăng ấn Thợ Săn Ma đang có ý định lao về phía trước kia xuống, tay cầm cưa điện lập tức lao lên.

"Mặc kệ, cứ chữa khỏi bệnh cho người này đã lại nói sau!"

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

"God! My God!"

Cuối cùng, khoảng hơn mười phút sau, Lâm Ân vô cùng vừa

lòng vứt bỏ cái cưa điện trên tay đi, mỉm cười nhìn khung xương đã bị mài đến trắng nõn bóng loáng, vẻ mặt đầy kiêu ngạo, khoe khoang nói:

"Quý khách, đã hoàn thành rồi! Độc tố xâm thực vào tầng ngoài của xương cốt đã bị tôi cạo sạch hết, hiện tại chỉ cần làm cho huyết nhục tiến thêm một bước tái sinh là cánh tay của anh sẽ hoàn hảo lại như lúc ban đầu!"

Lâm Ân lau mồ hôi trên đầu mình, gương mặt lộ ra nụ cười tươi chân thành tha thiết, đầy vẻ tự hào sau khi trải qua một hồi lao động là vinh quang.

Loại cảm giác cứu một mạng người hơn xây bảy tầng phù đồ này thật sự làm cho con người ta xúc động muốn thăng hoa mà.

"Quý khách, anh xem đi, có thấy vừa lòng không?"

"Quý khách?"

Lâm Ân nghi hoặc quay đầu nhìn lại, rồi lập tức phát hiện toàn thân Thợ Săn Ma không ngừng co rúm lại, (°Д°), có vô số bọt trắng phun ra từ khóe miệng, tròng trắng mắt lật ngược lại gần như đã không còn nhìn thấy tròng đen.

"Quý khách! Quý khách ơi! !"

Lâm Ân vô cùng sợ hãi lao đến.

...

Hơn nửa giờ sau.

【 đinh! Ngươi dùng thủ đoạn đặc thù, vượt cấp khiến cho Thợ Săn Ma truyền kỳ đánh mất năng lực chiến đấu, ngươi đạt được khen thưởng thành tựu: Kẻ Mang Đến Nỗi Đau! 】

【 Kẻ Mang Đến Nỗi Đau 】: danh hiệu thành tựu, vĩnh cửu

gia tăng +5% giá trị đau đớn do ký chủ sử dụng các dạng công cụ tạo thành.

Lâm Ân kinh ngạc nghe nội dung nhắc nhở không hợp lẽ thường của hệ thống vang lên trong đầu.

Mà tới lúc này, cuối cùng Thợ Săn Ma đang nằm trên bàn giải phẫu trước mặt hắn, cũng chậm rãi khôi phục lại ý thức từ trong hôn mê.

"Anh tỉnh rồi sao?"

Gã vừa mở to mắt, trong mắt lập tức phản chiếu nụ cười nghề nghiệp của Lâm Ân kia.

Xoẹt xoẹt ——

Gần như là phản xạ có điều kiện, Thợ Săn Ma nọ lập tức trở nên hoảng sợ, vội vàng nhảy dựng lên khỏi bàn giải phẫu, rồi nhắm thẳng về phía Lâm Ân, “Phanh phanh phanh” bắn liền mười mấy phát súng.

“Cậu đừng đi tới! Đừng tới đây!"

【 Giá trị tinh thần của Thợ Săn Ma -10】

【 Giá trị tinh thần của Thợ Săn Ma -5】

【 Giá trị tinh thần của Thợ Săn Ma -1】

Gã vô cùng hoảng sợ, cứ một mực cầm chắc khẩu súng lục trong tay, kinh hồn mãi không bình tĩnh lại được.

Mà ở phía đối diện, Lâm Ân trừng mắt nhìn qua, hắn đang dùng tư thế hình chữ "Đại" (大) dựa sát vào tường. Còn mười mấy viên đạn vừa rồi lại găm thẳng vào bức tường phía sau, cùng nhau tạo thành một đường nét miêu tả chính xác thân thể của hắn.

(Nói chính xác hơn là bắn trượt, nhưng viên đạn lại đi sát rạt bên ngoài thân thể, găm thẳng vào tường.)

Chương 26: Cậu Cảm Thấy Tôi Đang Khen Cậu Sao?

"Bình tĩnh! Xin quý khách bình tĩnh! Quên những ký ức không thoải mái kia đi, yên tâm, tôi đã chữa trị xong vết thương trên người quý khách rồi!" Lâm Ân duỗi hai tay, nghiêm túc mà quyền uy nói.

Đồng thời, hắn cũng dùng chân mà không chút dấu vết mà đẩy cái cưa điện bên chân sang chỗ khác, phòng ngừa vị khách này lại liên tưởng đến một vài ký ức không mấy tốt đẹp vừa rồi.

Thợ Săn Ma thở hào hển, cố gắng giữ cho hơi thở cũng như tâm trạng của mình bình tĩnh lại, sau đó quay đầu, nhìn về phía bả vai.

Chỉ thấy ở nơi đó đang được quấn quanh bởi một tầng băng gạc thật dày, ngoại trừ lúc hoạt động bả vai vẫn còn lại một chút cứng ngắc, không mấy tự nhiên, thì trên đó đã không còn cảm giác trống rỗng như lúc bị cạo hết thịt, càng không còn cảm giác đau đớn như bị xé toạc ra như lúc độc tố Hắc Hồ Điệp vẫn còn xâm thực nữa rồi.

Như thế hết thảy những khung cảnh khủng bố mà gã từng trải qua trước kia, đều là một giấc mộng.

Thợ Săn Ma ngạc nhiên hỏi: "Nhanh như vậy sao?"

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Đã khôi phục gần như hoàn hảo rồi. Sau khi tôi loại trừ toàn bộ độc tố lây nhiễm gây ảnh hưởng tới tổ chức cơ bắp và ở tầng nông trong xương cốt trên vai anh, công đoạn còn lại chỉ là nên làm như thế nào để làm cho huyết nhục

của anh một lần nữa mọc lại nhanh chóng hơn thôi."

Lâm Ân cầm trong tay một bình dược tề trống rỗng, nói tiếp: "Tôi đã cho anh dùng loại dược tề tái sinh huyết nhục tốt nhất trong tiệm, hơn nữa thể chất của anh vốn đã khác hẳn với người bình thường, sinh mệnh lực vô cùng dũng mãnh, cho nên phần lớn huyết nhục đã mất đi kia cũng sinh trưởng ra rồi."

"Chỉ có một bộ phận nhỏ ở khu vực trung ương nhất, bởi vì nó cách phần huyết nhục chung quanh quá xa, tôi mới bổ sung cho anh một chút thịt thích hợp khác. Nhưng anh cứ yên tâm, tính bài xích đã bị tôi xử lý xong rồi!"

Thợ Săn Ma ngẩn ra, gã lập tức kéo mảnh băng gạc trên vai mình xuống.

Chỉ thấy đúng là hiện giờ trên vai gã đã thật sự khôi phục lại như lúc ban đầu rồi, còn có màu hồng hồng, mềm mại, mà tại vị trí trung tâm nhất của miệng vết thương lúc trước, lại mơ hồ có thể nhìn thấy một bộ phận cơ bắp mang màu khác biệt với làn xa xung quanh.

Nó trắng nõn nà, mềm mại, bên trên còn có một sợi lông cứng dựng thẳng lên.

【 thịt heo! 】

Chỉ trong nháy mắt Thợ Săn Ma đã tức muốn xù lông. Gã quơ tay một cái, lập tức tóm lấy cổ áo Lâm Ân, xách hắn lên, trừng lớn con mắt, nghiến răng kèn kẹt.

Lâm Ân nhanh chóng giơ hai tay lên, tỏ vẻ vô tội: "Quý khách, tuy trong quá trình chữa bệnh có khả năng phát sinh một chút không thoải mái, nhưng chẳng phải kết quả vô cùng hoàn mỹ đó sao?"

Lâm Ân không ngừng nháy mắt, dục vọng cầu sinh lập tức kéo

đầy.

"Hơn nữa tôi có thể cam đoan với anh, nếu ngày sau, vết thương trên vai anh còn tái phát, bất cứ lúc nào anh cũng có thể đến nơi này, tôi miễn phí cho anh. Hơn nữa, ở lần thứ hai phục vụ, tuyệt đối sẽ làm cho anh vừa lòng!"

Thợ Săn Ma run rẩy nói: "Phục vụ lần thứ hai? ! Mày còn muốn phục vụ lần thứ hai cho tao ư?"

【 Cảm xúc của Thợ Săn Ma cực kỳ không ổn định. 】

【 độ nguy cơ +30%】

【 độ nguy cơ +50%】

【 độ nguy cơ +99%】

"Quý khách!" Lâm Ân nghiêm túc nói: "Tôi là một bác sĩ, tuy trong quá trình vừa nãy, đã xảy ra một chút thăng trầm nho nhỏ, nhưng anh suy nghĩ lại một chút đi!"

"So với mặc kệ cho Hắc Hồ Điệp lan tràn khắp toàn thân, cuối cùng hư thối mà chết, thì quá trình cạo xương chữa thương mang đến một chút đau đớn nho nhỏ kia, có đáng là gì đâu?"

"Còn sống mới quan trọng hơn hết thảy!"

【 kinh nghiệm trấn an +1】

【 kinh nghiệm trấn an +1】

【 đinh! Độ nguy hiểm của mục tiêu đang giảm xuống... 】

Cuối cùng, sau khi được Lâm Ân rưới cho một bát súp gà có độc [1], Thợ Săn Ma vẫn nghiến răng kèn kẹt nhưng đã chịu hạ cánh tay đang nắm cổ áo của Lâm Ân xuống dưới.

[1] : Thoạt nghe cứ tưởng là súp gà cho tâm hồn, kỳ thực bên trong ngầm chứa những nội dung lừa gạt và giả dối, thật giả trộn lẫn vào nhau, dễ làm người ta nhầm lẫn.

Thợ Săn Ma hít sâu một hơi, từ từ buông Lâm Ân ra rồi nghiến răng nghiến lợi nói: "Quả không hổ là đồng tộc của ta. Cậu có thể sống sót bên trong thế giới hắc ám đến tận bây giờ, đúng là có bản lĩnh lợi hại! Ít nhất là thủ đoạn tra tấn người đã đạt tới hàng nhất lưu rồi!"

Lâm Ân sờ sờ đầu, cười ha hả nói: "Quá khen! Quá khen!"

"Cậu cảm thấy tôi đang khen cậu sao? !" Thợ Săn Ma lập tức túm lấy cổ áo Lâm Ân, lần thứ hai xách nó lên, đôi mắt trừng to như muốn nứt ra, nghiến răng nghiến lợi nói: "Có phải từ trước đến nay cậu chưa từng làm giải phẫu cho người ta hay không? Nói!"

Lâm Ân nhanh chóng lắc đầu, lại kiên định dựng ba ngón tay lên, nghiêm túc nói: "Tôi thề là tôi đã làm rồi, tôi hoàn tất một lần sinh mổ cho người ta! Hơn nữa cả cha lẫn con đều bình an vô sự! Người ta còn like cho tôi một cái cơ mà!"

Thợ Săn Ma cứng người.

Ngươi mới giải phẫu sinh mổ cho người ra có một lần, lại dám cạo xương chữa thương cho ta?

Ngay lúc này, Thợ Săn Ma chỉ hận không thể trực tiếp ăn sống nuốt tươi thằng nhóc con trước mắt.

Nhưng tới cuối cùng, gã vẫn nhịn xuống.

Bởi vì… nói đi cũng phải nói lại, tuy cả quá trình vừa rồi không quá mức êm đềm, thoải mái, nhưng đúng là con hàng này đã chữa khỏi thương tích trên người gã.

Chương 27: Thành Tội Nghiệt!!!

Tới cuối cùng, Thợ Săn Ma lại hít một hơi thật sâu, cố nén cảm xúc táo bạo như muốn phát điên trong lòng, để buông Lâm Ân xuống.

Gã nhìn chằm chằm vào đôi mắt hắn, rồi nặng nề mà nghiến răng nhắm mắt, nói: "Cậu nhớ kỹ cho tôi, nếu khi hành tẩu bên ngoài mà tôi nghe được bất cứ lời đồn đại nào có liên quan tới chuyện tôi ngất xỉu ở trong này, hẳn là cậu đã biết hậu quả của nó rồi! Cậu có hiểu hay không?"

【 độ nguy cơ 99%】

Lâm Ân trố mắt nhìn đối phương, rồi vươn cái cổ tới, gật đầu như trống bỏi: "Xin quý khách cứ yên tâm. Sự riêng tư của khách hàng là sinh mệnh của chúng tôi!"

【 độ nguy cơ 10%】

Thợ Săn Ma hít sâu một hơi, đeo cái mũ lên đầu, sau đó, lấy một cái túi tiền từ trong ngực ra, nghiến răng nói: "Phí giải phẫu là bao nhiêu? Cậu ra giá đi."

Chung quy lại, về sau gã tuyệt đối sẽ không đến cái hắc điếm này nữa!

Quá hại người! [1]

[1] : nguyên văn : 太消耗人 – rất tiêu hao người, có thể hiểu là ở nơi này chẳng được ích lợi gì, còn ngày càng sa sút đi.

Lâm Ân lập tức lắc đầu, rồi chân thành tha thiết mà mỉm cười vô cùng đáng yêu, lại chắp hai tay trước ngực nói: "Không cần

thanh toán, coi như lần giải phẫu này là tôi làm miễn phí cho đồng tộc, chỉ cần về sau anh thường xuyên ghé thăm ủng hộ cửa tiệm là được."

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ, đạt được tiền khô lâu x500】

Thăm cái em gái nhà ngươi á!

Thợ Săn Ma hít sâu một hơi, cầm khẩu súng lên rồi nhắm mắt nói: "Cậu đừng tưởng cứ nịnh bợ là tôi sẽ quên những chuyện vừa rồi. Kể cả khi cậu là đồng tộc cũng vậy thôi!"

Đương nhiên, gã chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra Lâm Ân đang có tính toán bò lên cây đại thụ là gã đây.

Nhưng từ trước đến nay, gã vốn độc lai độc vãng.

Hơn nữa, gã cũng tuyệt đối không muốn mang theo một tên tiểu quỷ thời thời khắc khắc đều làm mình phải nhớ tới đoạn ký ức đau đớn này.

Thợ Săn Ma liếc mắt nhìn Lâm Ân một cái, sau đó dứt khoát mặc áo vào, chỉnh lại cái mũ trên đầu, cuối cùng trầm thấp nói: "Hơn nữa, tôi cũng khuyên cậu, tốt nhất là đừng có sống lâu tại nơi này. Nếu những sinh vật như nhân loại chúng ta mà không có cho mình một chút bản lĩnh cầu sống, thì sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ trở thành cơm trong miệng quái vật!"

Thấy vậy, Lâm Ân lập tức biết cơ hội của mình tới rồi.

Tuy Thợ Săn Ma này hơi một tí là muốn bắn chết hắn, nhưng vẫn có thể nhìn ra, trên phương diện đối đãi với đồng tộc này, đối phương rất tốt.

Ít nhất cũng không thật sự bắn chết hắn.

"Vậy tôi nên làm như thế nào mới có thể rời khỏi thế giới này?" Lâm Ân lập tức thỉnh giáo: "Thực không dám giấu giếm, vì một chuyện ngoài ý muốn mà tôi lọt vào thế giới này. Hơn nữa, ngoại trừ cửa tiệm, tôi hoàn toàn không hay biết gì về thế giới bên ngoài!"

Thợ Săn Ma sửa sang lại mái tóc đen nhánh, óng mượt của mình, khẽ cười lạnh một tiếng, nói: "A, vậy xem như cậu rất may mắn đó. Trên thực tế, có rất nhiều những nhân loại giống như cậu, từ mỗi một thế giới khác nhau, rơi vào thế giới này, nhưng đại đa số bọn họ đều trở thành cơm trong miệng đám quái vật kia rồi."

"Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết một điều. Nơi này là tầng dưới chót của Thành Tội Nghiệt, nếu cậu muốn rời khỏi thế giới này, ngoại trừ chết, biện pháp duy nhất chính là làm cho bản thân mình đủ mạnh."

"Chỉ có cường giả, mới nắm được một tia khả năng thoát khỏi nơi này."

Gã nói xong, chợt xoay chuyển khẩu súng lục trong tay một cái, rồi lạnh nhạt dùng họng súng nâng vành mũ lên.

Lâm Ân: "..."

Được rồi.

Nói cũng tương đương với chẳng nói gì.

Nhưng rốt cuộc hắn cũng nhận được một manh mối mang tính mấu chốt. Đơn giản là hẻm Du Hồn – nơi hắn đang sống, là khu vực thuộc tầng dưới chót của một tòa thành tên là 【 Thành Tội Nghiệt 】.

Lâm Ân nỉ non nói: "Nói vậy, không phải cả đời này tôi đều không có cách nào để rời khỏi nơi quỷ quái này sao? Mỗi lần đều nhìn thấy những con quái vật kia, tôi sắp sợ muốn chết rồi..."

Không đúng! Tuyệt đối không đúng!

Thợ Săn Ma vừa nghe xong câu này đã nghiến răng, khóe mắt điên cuồng co rúm lại.

Dựa vào thủ đoạn trị liệu vừa rồi của ngươi, nói kiểu gì cũng phải là đám quái vật ở nơi này sợ ngươi muốn chết mới đúng!

Móa nó.

Gã nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lâm Ân một cái, nói: "Mấy lời vô nghĩa không nói nhiều, con người của tôi rất coi trọng giao dịch công bằng. Hiện giờ cậu đã giúp tôi trị liệu xong thương thế, đương nhiên tôi không thể bạc đãi cậu được. Nếu cậu đã không cần tiền, vậy cứ xem trên người tôi có thứ gì đáng giá, sau đó tùy tiện lấy đi."

Nói xong, gã lập tức dang hai tay, biểu hiện ra đầy đủ cái gọi là Thợ Săn Ma hào phóng.

Lâm Ân ngập ngừng một chút, sau đó ánh mắt trực tiếp dừng lại trên hai khẩu súng lục mang tới cảm giác lạnh lẽo như được làm bằng kim loại, đang được gài trên thắt lưng của gã.

【 Súng Lục Săn Ma (nguyền rủa): Thương Bạch Thú Ma Giả 】

【 phẩm chất 】: Truyền thuyết

【 dung lượng 】: Sáu phát Đạn Săn Ma (tự động bổ sung)

【 giới thiệu 】: một trong hai thanh Súng Săn Ma được Thợ Săn Ma Ocarlos mang đến từ thế giới trên mặt đất, có thể tạo thành thương tổn cực cao cho ác linh, quỷ hút máu, ác ma, quái nhân, quỷ bí.

Ba ——

Lâm Ân trực tiếp quơ lấy một khẩu súng trong đó.

Ba ——

Thợ Săn Ma nhanh nhẹn tóm được cổ tay hắn.

Bầu không khí chung quanh lại rơi vào yên tĩnh quỷ dị.

Chương 28: Khẩu Súng Bị Nguyền Rủa!!!

Khóe mắt Thợ Săn Ma khẽ nhếch lên, gã cười lạnh nói: "Móa nó, ánh mắt tinh tường đấy, vừa liếc nhìn một cái đã chọn trúng thứ quý giá nhất trên người tôi rồi!"

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Tôi cảm thấy hai khẩu súng này rất ngầu."

Thợ Săn Ma cười lạnh nói: "Ngầu, đương nhiên là ngầu rồi, cậu cũng không nhìn xem nó là súng của ai hả? Sao có thể xấu được?"

"..."

"Anh có thường xuyên dùng hai khẩu súng này để săn giết những con quái vật kia không?"

"Không, tôi chưa từng dùng chúng nó để giết một con quái vật nào." Thợ Săn Ma thản nhiên nói.

"Vì sao?"

Xoát xoát xoát——

Ngón tay của Thợ Săn Ma nhẹ nhàng gẩy một cái, hai khẩu súng lục trực tiếp quay tròn ngay trên tay gã, rồi chỉ trong nháy mắt, hai cái họng súng tối om trực tiếp ngắm thẳng vào đầu của Lâm Ân.

Lâm Ân: "? ! ! !"

Vẻ mặt Thợ Săn Ma vô cùng lạnh nhạt, sau đó, gã kéo cò súng.

Phanh phanh phanh bang bang ——

Tiếng súng liên tiếp vang lên mười hai phát

Mười hai viên đạn xé gió bay ra ngoài.

Lâm Ân (°Д°) ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ. Cùng lúc ấy, trên vách tường phía sau hắn xuất hiện hình dáng một cái đầu bị những viên đạn kia khắc họa nên.

"Phù..." Thợ Săn Ma nhẹ nhàng thổi làn khói đen vừa bốc lên từ họng súng, thản nhiên nói: "Tuy nhìn hai khẩu súng này ngầu thật, nhưng chúng nó lại tồn tại một chỗ thiếu hụt trí mạng. Theo tôi nghĩ, hẳn là vừa rồi cậu cũng thấy được."

Lâm Ân (°Д°) nói: "Người... vẽ lại đường nét trên cơ thể con người?"

Thợ Săn Ma cười lạnh nói: "Vẽ lại đường nét trên cơ thể con người? Miêu tả rất hình tượng đó. Nói đúng ra, hai khẩu súng này từng bị nguyền rủa. Cậu có thể hiểu loại nguyền rủa nọ như sau, bất kể cậu nổ súng ở góc độ nào, viên đạn của đều không thể bắn trúng mục tiêu, cho nên..."

Gã nhàn nhạt thu hai khẩu súng lại, nói: "Dưới tình huống bình thường ngoại trừ có thể sử dụng chúng nó để làm màu, cũng chỉ có thể sử dụng chúng nó để khoe mẽ mà thôi."

"..."

"..."

Không khí chợt rơi vào yên tĩnh.

Lâm Ân đờ dẫn nói: "Được rồi, tôi từ bỏ..."

Nói xong, hắn xoay người muốn đi.

Phanh phanh phanh phanh ——

Viên đạn lại "Ba ba ba ba" bắn xuống dưới chân hắn, khiến cho Lâm Ân (ΩДΩ) sợ tới nhảy dựng lên, nhanh chóng mà dán sát tới vách tường.

Thợ Săn Ma cầm theo khẩu súng còn đang bốc hơi nghi ngút, thản nhiên nói: "Cậu đã lựa chọn xong rồi thì phải nhận lấy chúng, không thể từ bỏ được. Con người của tôi coi trọng nhất là công bằng thủ tín. Nếu cậu không cần, đó chính là khinh thường tôi, cho nên hiện giờ, tôi cho cậu thêm một lần cơ hội nữa. Nói xem, cậu có cần hay không?"

Lâm Ân trừng mắt nói: "Muốn!"

Khóe miệng đầy râu của Thợ Săn Ma khẽ nhếch lên, hai khẩu súng lại "Hoa lạp lạp" mà quay thêm vài vòng trên tay gã, sau đó được gã đặt xuống bàn giải phẫu.

"Quả nhiên không hổ là đồng tộc của tôi, rất sảng khoái, dứt khoát. Cho cậu biết một bí mật, nếu không phải nguyền rủa làm cho tôi không thể chủ động vứt bỏ hai khẩu súng này, tôi đã sớm ném chúng nó đi từ lâu rồi. Hiện giờ cậu có thể thay tôi đồng ý tiếp nhận chúng nó, lòng tôi thật vui sướng."

Lâm Ân quá sợ hãi, hỏi: "Anh có ý gì?"

Thợ Săn Ma cười nhạt nói: "Bởi vì nguyền rủa, cho nên tôi không vứt bỏ hai khẩu súng ấy đi được, cần phải chờ đến khi một vị đồng tộc nào đó biểu hiện ra xúc động mãnh liệt muốn có được chúng, lại thông qua thủ đoạn giao dịch công bằng, tôi mới có thể giao dịch chúng ra ngoài."

"Nhưng cậu cũng biết đó, Nhân tộc ở khu vực quỷ quái này quá là ít, muốn tìm được một người đồng ý tiếp nhận chúng nó,

chẳng quá dễ dàng đâu."

【 Độ hảo cảm của Thợ Săn Ma ＋20】

Mẹ nó, độ hảo cảm còn tăng thêm nữa chứ?

Lâm Ân (〝▼皿▼).

Thợ Săn Ma ấn chặt cái mũ trên đầu mình, lần này gã xoay người đi về phía đại sảnh, vừa đi vừa từ tốn nói: “Lần này cậu đã giúp tôi một chuyện lớn như vậy, tôi cũng thuận miệng nói cho cậu nghe một chút tin tức. Vào buổi tối hôm nay, không cần biết cậu nghe được âm thanh gì ở bên ngoài, nhất định phải làm như không nghe thấy, cũng không được có ý đồ bước ra, càng đừng đi mở cửa."

"Có một con quái vật rất ghê gớm đã đến vùng đất này của các cậu rồi..."

Lời này vừa nói ra, Lâm Ân lập tức ngẩn người.

Bởi vì thầy cũng cảnh cáo hắn như vậy.

Lâm Ân lập tức hỏi: "Là quái vật gì?"

Thợ Săn Ma cười lạnh nói: "Theo tôi nghĩ, tốt nhất là cậu đừng biết đến nó sẽ thỏa đáng hơn, còn nữa... Nếu cậu còn có thể sống đến ngày mai, tôi nghĩ là chúng ta còn có thể gặp lại đó. Ha hả."

Ngay sau đó, thân thể Thợ Săn Ma kia đã hóa thành một luồng khói nhẹ, chậm rãi biến mất ngay trước mặt Lâm Ân.

...

Đại sảnh.

Lâm Ân thưởng thức khẩu súng lục đã lấy được trên tay, trong đầu lại không ngừng suy tư về những lời Thợ Săn Ma nọ từng nói.

Hắn nhìn thoáng qua khung cảnh bên ngoài cửa chính.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, chỉ thấy sau khi màn đêm buông xuống, dường như vùng hắc ám bên ngoài đã trở nên đậm đặc hơn bình thường một chút

Chương 29: Nhiệm Vụ Sống Sót!

Hắn nhìn thời gian, còn khoảng nửa giờ nữa là hồn đăng sẽ tắt, mà khi ấy cũng báo hiệu rằng màn đêm của thế giới hắc ám này đã chính thức buông xuống.

"Hẳn là tiếp theo sẽ không còn một vị khách nào đến đây nữa đâu."

Lâm Ân thưởng thức khẩu súng lục trên tay, ánh mắt thoáng nhìn mọi thứ trong cửa tiệm, cuối cùng dừng lại trên người Quỷ Anh tại quầy.

【 Ác Linh Huyết Anh 】

【 cấp bậc 】: 7

【 thuộc tính 】: Hỗn loạn tà ác

【 giới thiệu 】: là quỷ linh do oán khí và quỷ khí kết hợp, lại hấp thu lượng lớn khí huyết của sinh linh, sau đó ngưng tụ thành Ác Linh Huyết Anh, một khi thành hình, sẽ cắn nuốt linh hồn và huyết nhục của ký chủ, cũng từng bước lớn mạnh, cuối cùng trở thành hóa thân của tai họa.

Chỉ một khoảng thời gian không xem, vậy mà Quỷ Anh đã trưởng thành tới cấp 7 rồi.

Với loại tốc độ trưởng thành đáng sợ này, phỏng chừng không được bao lâu nữa, nó sẽ trở thành một tồn tại vô cùng khó giải quyết.

"Chẳng lẽ khẩu súng này đúng như những lời hắn nói, không cần biết bắn như thế nào cũng không trúng mục tiêu?" Lâm Ân do dự vô cùng, cuối cùng hắn quyết định đứng lên, đặt Quỷ Anh ngồi lên chiếc ghế trước quầy, sau đó nhắm một con mắt lại, ngắm chuẩn vào đầu nó.

Phanh ——

Chỉ trong nháy mắt, từng viên đạn nối đuôi nhau bắn đến, lướt sát bên tai Quỷ Anh bay về phía sau.

【 Độ sợ hãi của Ác Linh Huyết Anh +10】

Ác Linh Huyết Anh: "(ΩДΩ)!"

Lâm Ân nhướng mày, nhẹ nhàng thổi họng luồng khói đen vừa chui ra khỏi họng súng, nói: "Thực sự bắn không trúng? !"

Hắn có chút không tin tà.

"Dù sao vẫn còn nửa giờ, vừa lúc dùng khoảng thời gian này để tập bắn súng đi."

Vẻ mặt Lâm Ân rất bình tĩnh.

Phanh ——

【 Độ sợ hãi của Ác Linh Huyết Anh +10】

Phanh ——

【 Độ sợ hãi của Ác Linh Huyết Anh +10】

Phanh ——

...

Rất nhanh, nửa giờ đã trôi qua như giây lát.

Chỉ nghe “Hô” một tiếng, đột nhiên chén hồn đăng vốn được gắng trên cây cột chống cửa kia, lại không một dấu hiệu mà tắt ngấm.

Lâm Ân không nói hai lời, lập tức ngẩng đầu, dùng vẻ mặt nghiêm túc mà nhanh chóng mà vọt đến phía trước cánh cửa chính, cầm chén hồn đăng kia lại.

Mảnh hắc ám ngoài cửa càng trở nên dày đặc, không gian yên tĩnh đến mức không nghe được bất cứ âm thanh nào.

Lâm Ân biết, màn đêm đã buông xuống rồi!

Ken két——

Hắn lập tức đóng cửa chính, dùng một sợi xích sắt hoen rỉ khóa chặt nó lại. Đồng thời, toàn bộ cửa sổ ở hai bên cửa chính cũng được dùng tấm ván gỗ cẩn thận niêm phong, không chừa ra dù chỉ một khe hở nhỏ.

Kinh nghiệm trong suốt hai năm vừa qua đã nói cho hắn biết, chỉ cần hồn đăng tắt, màn đêm buông xuống, thì đó nhất định là một lần khảo nghiệm cực kỳ nặng nề.

Bởi vì dưới loại tình huống này, không cần biết là ai, cũng không thể vượt qua sự cho phép của ngươi mà tùy ý xâm nhập vào nơi ẩn núp của ngươi được.

Lại nói, đống huyết nhục mà buổi sáng hôm nay thầy của hắn băm nát kia, chính là con quái vật đã lẻn vào hồi đêm qua.

Nhưng hôm nay trong cửa tiệm không có thầy của hắn tọa trấn, và thật hiển nhiên, khi chỉ có một mình ở lại nơi này, hôm nay tuyệt đối là một đêm không ngủ với hắn.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ, đêm không ngủ, nhiệm vụ yêu cầu: Sống đến sáng sớm ngày hôm sau, khen thưởng nhiệm vụ:

500 tiền khô lâu, cấp bậc +1, khen thưởng đặc thù x1】

Trong lòng Lâm Ân thoáng run rẩy một cái, nhưng vẻ mặt lại nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh ban đầu.

Thứ này không phải là dấu hiệu tốt.

Có thể phát động nhiệm vụ, nghĩa là buổi tối hôm nay hắn sẽ có xác suất cực kỳ lớn gặp phải nguy cơ kinh người.

Bởi vì khen thưởng lần này lại nhiều tới 500 tiền khô lâu!

Theo lẽ thường, khen thưởng càng cao, nguy cơ càng lớn!

"Đi thôi." Lâm Ân dùng một tay mang theo Quỷ Anh đã sớm toát mồ hôi đến ngất đi (((;° ♂ °;))), lại cầm lấy dao lóc xương, nắm chặt súng lục, nhanh chóng đi về phía tòa lầu nhỏ của mình.

Chăn trùm kín đầu, nắm chặt dao lóc xương trong tay, vẻ mặt đầy bình tĩnh, hắn nhắm mắt lại nói: "Hi vọng ta có thể an toàn vượt qua buổi tối này."

...

Đông —— Giữa đêm khuya, chợt truyền đến một tiếng chuông ngân thật lớn.

Lâm Ân lập tức ngưng thần, mở to mắt, tiếng chuông đồng hồ reo vang báo hiệu hiện tại đã tới 12 giờ đêm rồi.

Mà đúng vào thời khắc này, đột nhiên bên ngoài cánh cửa dưới lầu truyền đến từng tràng tiếng đập cửa dồn dập.

"Lâm Ân! Mở cửa nhanh! Thầy đây! Có ác linh đang đuổi giết ta! Mau! Mau để cho ta đi vào..." Kèm theo đó là một giọng nói đầy áp lực mà thống khổ.

"Thầy? !"

Lâm Ân trực tiếp ngồi dậy từ trên giường, rồi đột ngột cầm lấy con dao lóc xương, nhanh chóng vọt tới đại sảnh.

Sau đó. hắn lập tức nhìn thấy phía trên cửa chính không ngừng chấn động, vang lên những tiếng "Đông đông đông" liên hồi, hắn cũng lập tức nghe được tiếng thở dốc kịch liệt cùng với âm thanh rên rỉ đầy áp lực và thống khổ truyền tới từ bên ngoài cửa lớn kia.

Đó là giọng nói của thầy hắn.

Chương 30: Một Trong Những Bí Quyết Để Sống Sót!!!

"Lâm Ân! Mau! Mau... Mở cửa... Thầy sắp không được rồi..."

Lâm Ân gật đầu.

Hắn cầm theo con dao lóc xương, nhanh chóng vọt đến phía trước cửa lớn, sau đó cầm lấy dao lóc xương, “Phì” một tiếng đâm thẳng ra ngoài thông qua khe hở phía trên cánh cửa lớn nọ.

Phì ——

Chỉ trong nháy mắt, dòng máu tươi màu đỏ đã từ kẽ hở bên ngoài cửa, phun vào bên trong.

Lâm Ân quát to: "Thầy, nếu đã không được rồi, vậy cứ chết bên ngoài đi."

"..."

"..."

Không khí tạm thời chìm vào yên tĩnh, sau đó từ ngoài cửa truyền đến âm thanh mơ hồ: "Mày không xác định xem tao có không phải là thầy của mày không, đã trực tiếp đâm tao một dao rồi?"

Phì ——

(ヾ ﾉ ° ╭ °)——

Lâm Ân rút đao ra, lại thay đổi một góc độ, hung hăng đâm

vào.

"Bởi vì nếu tao ở bên ngoài, thầy của tao cũng sẽ đâm!" Lâm Ân nghiêm túc nói.

Tất cả lại rơi vào yên tĩnh.

Mà cũng chính tại một khắc này, từ ngoài cửa lập tức truyền đến từng tiếng rít gào chói tai, âm thanh gõ cửa kia càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng vang, giống như có một thứ gì đó đang dán sát lên ván cửa rồi điên cuồng mà muốn chen vào trong.

“Ca sát” một tiếng nổ truyền ra.

Đột nhiên một bàn tay máu chảy đầm đìa, gần như đã hư thối, trực tiếp đâm xuyên qua cánh cửa, lập tức tiến vào bên trong.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Soàn soạt —— Soàn soạt ——

Bàn này vừa xuyên vào kia không ngừng cào lên ván cửa, phát ra âm điệu chói tai đến dọa người.

"Tao sẽ ăn mày! Ta muốn xé mày thành từng mảnh nhỏ, rồi từng chút, từng chút một bỏ vào trong miệng, nhấm nháp!" Một âm thanh vô cùng dữ tợn từ ngoài cửa truyền vào.

Lâm Ân không hề hoảng sợ, hắn cầm lấy dao lóc xương, trực tiếp cho một dao ghim bàn tay kia lên ván cửa.

Ngay lập tức, từ ngoài cửa lại truyền đến từng tiếng thét dài bén nhọn mà vặn vẹo, rồi cùng lúc đó, không ngừng có máu tươi đỏ thẫm chảy dọc theo tấm ván gỗ tiến vào bên trong.

Ngay tức khắc, cả đại sảnh tràn ngập mùi máu tươi làm cho người khác buồn nôn.

Lâm Ân biết, sợ là lần này hắn gặp được một con ác linh khó chơi rồi.

Nhưng hắn cũng không sợ hãi, bởi vì hắn vô cùng rõ ràng, càng là thời khắc nguy hiểm, bản thân càng lạnh lùng, bình tĩnh, tỷ lệ sống sót càng cao.

Lâm Ân không nói hai lời, alij nhanh chóng kéo xuống một lọn tóc màu màu đỏ tươi đang quấn trên cổ tay.

【 Mái Tóc Ác Linh 】

Đây đúng là một trong những phần thưởng hắn từng nhận được từ hệ thống vào ban ngày, hiện tại vừa vặn phát huy tác dụng.

Xoạt xoạt——

Ngay sau khi lọn tóc nọ chạm vào bàn tay đầm đìa máu tươi, lở loét hư thối kia, nó đã nhanh chóng lan tràn ra ngoài cửa, không ngừng quấn chặt lấy bàn tay kia, chỉ vẻn vẹn là vài giây ngắn ngủi, tiếng cười bén nhọn ngoài cửa lại đột nhiên ngưng bặt, thay vào đó là từng chuỗi những âm thanh khò khè tựa như hít thở không thông.

Giống như con quái vật bên ngoài đang bị một thứ gì đó bóp nghẹt ở cổ, đang điên cuồng giãy giụa muốn thoát ra.

"Xem ra chỉ là một con tiểu quỷ, cường độ sức mạnh không cao lắm." Lâm Ân nghiến răng nói.

Hắn không chút do dự, lại túm chặt lấy mái tóc vừa sinh trưởng thật dài kia, rồi nhanh chóng vắt nó lên xà nhà, rồi dụng lực hung hăng kéo xuống.

Tư tư tư ——

Ngoài cửa không ngừng truyền đến âm thanh huyết nhục bị xé rách.

Mà cùng với tiếng xé rách kia, tần suất giãy giụa của bàn tay bị đóng đinh lên ván cửa cũng càng ngày càng kịch liệt.

Rốt cuộc, cường độ giãy giụa kia cũng dần dần chậm lại, sau đó, bên ngoài không còn bất cứ tiếng động nào nữa.

Nhưng Lâm Ân vẫn không thả lỏng, hắn trực tiếp rút dao lóc xương ra, rồi men theo khe hở ở cửa, điên cuồng đâm hơn trăm đao nữa.

Sau khi một chuỗi âm thanh "Phì phì phì" vang lên, hắn mới bình tĩnh trở lại.

Một trong những bí quyết để sống sót tại thế giới này, chính là

【 Không cần biết đối phương đã chết hay chưa, cứ chém nhiều hơn mấy đao, kiểu gì cũng đúng! 】

Mà cũng gần như ngay thời khắc đó, bên tai Lâm Ân truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi đã giết chết Kẻ Lừa Gạt Huyết Nhục x1, đạt được 100 điểm kinh nghiệm. 】

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Lâm Ân mới cảm thấy yên tâm.

Nói cách khác, đúng là vừa rồi con quái vật này còn chưa thực sự chết đi, mà sau khi hắn đâm cho nó thêm hơn trăm nhát nữa, rốt cuộc nó mới ợ ra rắm.

Lâm Ân lau chùi vết máu còn đọng trên con dao nhỏ, trong lòng không cảm thấy quá mức tội lỗi. Bởi vì hắn biết, thầy của mình tuyệt không có khả năng trở về vào lúc này, hơn nữa dù kẻ

kia thực sự là thầy của hắn đi chăng nữa, nên đâm vẫn phải đâm, bởi vì nếu kẻ bên ngoài kia là hắn, thầy cũng sẽ đâm thôi.

Nhưng xem ra, buổi tối hôm nay đúng là đêm không ngủ thật.

Vừa tới lúc nửa đêm, đã có quái vật tìm tới tận cửa rồi, ai mà biết được sau nửa đêm còn có thể phát sinh chuyện gì nữa đây?

Chương 31: Bác Sĩ! Phát Hiện Ra Anh Rồi!!!

Lâm Ân nhanh chóng đứng lên cọ sạch những vết máu trên mặt đất.

Nhưng đúng vào lúc này…

【 cảnh cáo! Cảnh cáo! Có quái vật cấp căn nguyên đang tới gần! Cấp bậc nguy cơ 100%! 】

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân Lâm Ân lập tức trở nên cứng đờ, nhưng hắn phản ứng cũng rất nhanh, gần như ngay tại khoảnh khắc đó, hắn đã dán sát người lên tường, gắt gao nhìn chằm chằm vào cánh cửa chính bên cạnh mình, thậm chí còn dứt khoát nín thở.

Cấp căn nguyên? !

Đây con mẹ nó là tình huống gì vậy?

Chẳng lẽ nó chính là con quái vật kinh khủng mà Thợ Săn Ma từng nói sẽ xuất hiện vào buổi tối hôm nay?

Mà cũng chính tại một khắc đó, đột nhiên hắn cảm nhận được một luồng khí tức âm lãnh, băng hàn đến thấu xương không ngừng xâm lấn lên làn da mình.

Tiếp theo, Lâm Ân lập tức trừng mắt nhìn chằm chằm về phía trước. Bởi vì đột nhiên cánh tay quái vật vừa nãy đã xuyên qua cánh cửa, chợt khe khẽ cử động một cái.

Sau đó, cánh tay kia trực tiếp bị lôi tuột ra bên ngoài, giống

như đã bị một thứ gì đó mạnh mẽ kéo đi vậy. Và chỉ trong nháy mắt, cánh tay hư thối kia đã biến mất khỏi cánh cửa.

Lâm Ân không nói hai lời, trực tiếp cho một đao cắt đứt mái tóc của Oán Linh còn đang vắt trên xà nhà.

Hô ——

Từng luồng sương mù âm lãnh bắt đầu theo lỗ hổng trên ván cửa kia, tràn vào bên trong.

Lâm Ân nín thở.

Trong mơ hồ, hắn có thể nghe được từng chuỗi âm thanh nhai nuốt truyền đến từ bên ngoài, giống như có một thứ gì đó đang gặm xương sườn vậy.

Kèn kẹt, kèn kẹt.

Nói cách khác, hiện giờ, con quái vật cấp căn nguyên kia đang hiện diện ngay trên con đường bên ngoài cánh cửa, mà thứ khí tức âm lãnh bậc này cũng là hắn lần đầu gặp được.

Đúng là Thợ Săn Ma không có lừa hắn, vào buổi tối hôm nay, khu vực bên ngoài không hề yên ổn như bình thường.

Móa nó!

Đừng bảo là số hắn đỏ đến thế nhé!

Chẳng lẽ hắn thực sự gặp được nó rồi?

Mà đúng lúc này, từ ngoài cửa truyền đến từng đợt âm thanh chấn động đến kinh người.

Đông ——

Đông ——

Giống như đang có một sự vật khổng lồ chậm rãi di động trên con đường.

Hơn nữa khoảng cách giữa nó và cửa tiệm này… càng ngày càng gần.

Càng ngày càng gần!

Mà ngay sau đó, đúng vào thời khắc tiếng bước chân kia chỉ còn cách cửa chính của cửa tiệm nhỏ này không đầy mấy mét, đột nhiên nó ngưng bặt.

Lâm Ân lập tức nín thở.

Trong mơ hồ, hắn thấy được một luồng ánh sáng bắn vào bên trong từ cái lỗ mà con quái vật huyết nhục vừa nãy đã phá vỡ.

Lâm Ân tin tưởng, luồng ánh sáng kia chính là đôi mắt của con quái vậy không biết này.

Lâm Ân vẫn không nhúc nhích, chỉ một mực dán lên vách tường như một bức tượng điêu khắc, mà vào giờ khắc này, ngay khi khoảng cách giữa hắn và lỗ hổng trên cánh cửa kia chỉ còn không đến một mét, một con mắt thật lớn đã thông qua lỗ hổng nhỏ nọ, bắt đầu quan sát tình huống bên trong.

Vào thới khắc khẩn trương đến nghẹt thở này, thậm chí Lâm Ân còn có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình.

Sàn sạt ——

Sàn sạt ——

Từ tên ngoài truyền đến từng chuỗi âm thanh nghe như con quái vật kia đang liếm ván cửa.

【 giá trị tinh thần -1 】

【 giá trị tinh thần -1】

Lâm Ân trừng lớn con mắt, một cử động nhỏ thôi, hắn cũng không dám làm, nhưng không biết vì sao, hắn lại có cảm giác âm thanh sàn sạt, sàn sạt đang liếm cánh cửa kia lại có chút đáng yêu dị thường.

Tựa như có một em bé Loli nào đó đang ngồi xổm trước mặt ngươi, sau đó sàn sạt, sàn sạt…

Nhưng lại ngay vào lúc này, Lâm Ân chợt nhìn thấy một cái xúc tu màu huyết hồng mang theo xúc cảm không khác gì đầu lưỡi, đang chậm rãi luồn vào từ lỗ hổng trên cửa.

【 giá trị tinh thần -40! 】

Không! Ta thu hồi câu nói vừa rồi nh!

Cái này và tính từ đáng yêu kia tuyệt đối không có một chút xíu liên quan nào nha!

Lâm Ân (ΩДΩ) nín thở, một cử động nhỏ cũng không dám làm.

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú của hắn, nhánh xúc tu màu huyết hồng nọ lại từng chút từng chút mà nhiệt tình liếm láp một ít máu tươi còn sót lại trên sườn bên trong của cánh cửa, rồi giống như còn chưa thỏa mãn, nhánh xúc tu kia lại chậm rãi nhúc nhích, từ từ lan tràn về phía Lâm Ân.

Sàn sạt ——

Sàn sạt ——

Giống như đầu lưỡi, thứ xúc tu kia để lại trên mặt Lâm Ân từng dấu vết hồng hồng, ướt át như bị liếm láp.

Lâm Ân đơ người đứng nguyên tại chỗ, toàn thân cứng ngắc.

Giá trị tinh thần lại điên cuồng giảm xuống.

Mà nếu đổi lại là hắn của hai năm trước, hoặc là nhân loại khác, chỉ sợ dưới loại tình huống này, bọn họ đã sớm thét lên một tiếng chói tai và điên cuồng bỏ chạy rồi.

Nhưng nói cho cùng, Lâm Ân cũng không phải người bình thường.

Hắn vô cùng rõ ràng, dưới loại tình huống này, chỉ cần hắn dám chạy, hoặc là biểu hiện ra một tia kích động hoặc sợ hãi nào đó, hắn lập tức sẽ bị con quái vật ngoài cửa kia ăn luôn.

Nhưng ngay tại thời khắc nọ, đột nhiên ngoài cửa truyền đến một giọng nói ngô nghê như trẻ nhỏ: "Bác sĩ —— phát hiện ra anh rồi —— "

Chương 32: Quái Vật Cấp Căn Nguyên ???

Trong lòng Lâm Ân thầm run rẩy một cái.

Mà ngay sau đó, âm thanh kia lại một lần nữa truyền đến.

"Mở cửa —— đau răng —— "

Lâm Ân (°Д°)? ?

Ai...

Không thích hợp!

Không thích hợp!

Chẳng lẽ con quái vật ngoài cửa này không đến để ăn hắn, mà tới để xem bệnh?

Lâm Ân cố gắng làm cho bản thân trấn định trở lại, trừng mắt nói: "Nhưng... Buổi tối cửa tiệm chúng tôi không tiếp khách..."

Đây là quy củ trong tiệm.

Là học đồ duy nhất của thầy, tuân theo quy củ vẫn luôn là ưu điểm lớn nhất của hắn!

Nói buổi tối không tiếp khách thì khẳng định là không tiếp khách!

"Không tiếp khách —— liền ăn anh —— "

"Tôi đến ngay đây." Lâm Ân dùng tốc độ cực nhanh lấy chìa

khóa ra, mở khóa, kéo cửa, một chuỗi những động tác cực kỳ liền mạch lưu loát, không một chi tiết thừa.

"Tiệm Dược Tề Cưa Máu chân thành phục vụ quý khách." Lâm Ân đứng thẳng tắp rồi lập tức dùng tư thế tiêu chuẩn, cúi gập người chín mươi độ chào đón khách hàng.

"Cửa tiệm chúng tôi luôn tuân thủ truyền thống tốt đẹp thuốc đến bệnh tan, dao đến bệnh trừ, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho quý khách?"

Hô ——

Ngay trong nháy mắt, một luồng khí tức âm lãnh từ ngoài cửa, đã lao đến đập thẳng vào mặt Lâm Ân.

Mà chờ đến khi trông thấy rõ ràng toàn bộ hình dáng của con quái vật ngoài cửa kia, trái tim Lâm Ân lại mất khống chế, lập tức gia tốc, đập lên những nhịp kinh hoàng, giá trị tinh thần cũng điên cuồng giảm xuống!

Bởi vì con mẹ nó, đây rút cuộc là thứ quái vật gì chứ?

【 giá trị tinh thần -20】

【 giá trị tinh thần -20】

Nói đúng ra, đó là một cái đầu người.

Là một cái đầu hài nhi cao cỡ hai tầng lầu, không có thân thể, ở phần cổ lại mọc ra đầy những sợi xúc tu màu đỏ rậm rạp chi chít, giống như những con rắn lớn.

Đôi mắt khổng lồ trên cái đầu kia giống hệt một cặp đèn pha, không ngừng phụt hai luồng ánh sáng màu trắng ảm đạm, mù mịt ra bên ngoài.

Mà trước mắt Lâm Ân cũng lập tức xuất hiện giao diện mô tả

của nó.

【???】

【 cấp bậc 】:???

【 chủng tộc 】:???

【 năng lực chiến đấu 】: Chạy!

【 giới thiệu 】: Nếu trong bóng đêm, ngươi nghe được tiếng vui cười của hài nhi, nếu trong lúc tuyệt vọng, ngươi nhìn thấy một đôi mắt thuần túy, làm ơn đừng có đáp lại, bởi vì đó vốn không phải hi vọng, mà là vực sâu...

Trong lòng Lâm Ân trực tiếp rơi vào chết lặng (°Д°), nhưng trên mặt hắn vẫn cứng rắn duy trì vẻ trấn định như cũ.

Bởi vì hắn biết, nếu hiện tại hắn dám chạy trốn, vậy không có bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn sẽ xảy ra đâu, bởi vì hắn lập tức bị ăn luôn rồi!

Trấn định! Nhất định phải duy trì trấn định!

Coi đối phương trở thành là một vị khách bình thường thôi! Lâm Ân, ngươi có thể!

Kèn kẹt——

Cái đầu hài nhi khủng bố kia chậm rãi mở miệng ra, chỉ trong nháy mắt, một thứ mùi tanh tưởi đập thẳng vào mặt Lâm Ân, thiếu chút nữa đã làm hắn ngất đi.

"Đau răng —— bác sĩ —— " Rõ ràng là một cái đầu hài nhi vô cùng lớn, nhưng trong miệng lại phát ra giọng nói trong trẻo, tinh tế của trẻ thơ.

Mà một hàm răng sắc bén còn đang nhỏ máu kia lại quỷ dị đến

mức có thể quét sạch toàn bộ giá trị tinh thần của người ta ngay tại chỗ.

"Trị không hết —— ăn luôn —— "

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Ơ hay?

Vì sao bỗng dưng hắn lại có cảm giác giọng nói này còn có chút đáng yêu chứ?

Lâm Ân trợn trừng hai mắt, mồ hôi lạnh sau lưng đã thấm ướt quần áo trên người. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, nếu đối phương đã tới đây muốn chẩn đoán bệnh, mà không phải trực tiếp muốn ăn luôn hắn, nghĩa là tạm thời hắn còn không có nguy hiểm về sinh mệnh.

Ở đằng sau lớp mặt nạ phòng độc vừa được đeo lên mặt, khóe mắt điên cuồng giật giật của Lâm Ân vừa vặn nhìn thấy cái miệng khổng lồ màu đỏ tươi cùng với hai hàng răng lợi bén nhọn còn dính đầy huyết nhục bên trên.

"Yên tâm, khẳng định là có thể chữa khỏi, đau răng chỉ là một vấn đề rất nhỏ mà thôi! Xin hỏi ngài bị đau cái răng nào?" Lâm Ân mở lớn hai mắt dò hỏi.

"Răng hàm sau —— " Âm thanh truyền đến từ bên trong cái đầu hài nhi kia.

Lâm Ân lập tức nhìn thẳng vào cái miệng khổng lồ to như bồn máu trước mặt, nhưng vị trí quá sâu, ánh sáng cực kỳ ảm đạm, căn bản không nhìn rõ được.

Lâm Ân cắn răng một cái, hắn quyết định làm ra một quyết định lớn mật.

"Ngài làm ơn mở lớn miệng hơn một chút, ngay bây giờ tôi sẽ chẩn đoán bệnh cho ngài."

"Nha ——— " Cái đầu hài nhi kia mở lớn miệng hơn một chút.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Trị liệu đau răng, khen thưởng nhiệm vụ: Khen thưởng đặc thù x1, Hảo cảm của ??? +50, tiền khô lâu +1000, trừng phạt nhiệm vụ thất bại: Vô. 】

Lâm Ân: "! ! !"

Là vô sao?

Bởi vì khẳng định là sau khi thất bại, ta sẽ biến thành hư vô cho nên ngoại trừ “vô” ra, chẳng còn cái gì nữa hả? !

Chương 33: Thần Thánh Chi Mâu!!!

Lâm Ân hít sâu một hơi, cố gắng trấn định tâm thần.

Loại thời điểm này, hắn cũng chỉ có thể coi ngựa chết thành ngựa sống để trị [1] mà thôi.

Giữ tâm thế bình thường, giữ tâm thế bình thường [2]!

Cứ coi nó là một đứa nhỏ phổ thông bình thường là được mà!

Lâm Ân, ngươi có thể!

[1] : cụm thành ngữ này có nghĩa là dù biết tình thế đã vô vọng nhưng vẫn ôm lấy một tia hy vọng và tích cực tìm cách cứu nó, cũng thường ám chỉ việc thực hiện nỗ lực cuối cùng.

[2] : nguyên văn 平常心 – bình thường tâm. Từ này chỉ một thái độ vừa tích cực chủ động, muốn làm hết sức, lại thuận theo tự nhiên, không quá nghiêm khắc cưỡng ép tất cả mọi chuyện phải thật hoàn mỹ, hoặc hiểu đơn giản là cố gắng hết sức, thành bại do trời.

Sau đó, Lâm Ân thật cẩn thận mà bò vào trong miệng của cái đầu hài nhi kia, rồi nhảy lên bựa lưỡi của nó, cố nén cảm giác tanh tưởi, đi thẳng một đường về phía răng hàm sau.

Mà càng đi vào bên trong, thứ mùi kia càng thêm tanh tưởi.

"Không có ánh sáng, tôi không nhìn rõ!" Lâm Ân hô to.

Ngay tiếp theo, một màn vô cùng kinh hãi xuất hiện.

Chỉ thấy một nhánh xúc tu chậm rãi duỗi về phía trên đầu hài nhi, sau đó, Lâm Ân lập tức nhìn thấy, nhánh xúc tu kia quấn lấy một viên nhãn cầu, kéo nó vào bên trong cái miệng khổng lồ.

Ngay lập tức, con mắt trắng bệch nọ đã chiếu sáng cả khoang miệng.

Lâm Ân đổ mồ hôi đầm đìa.

"Giờ thì rõ rồi!" Hắn hô to.

Hắn không dám trì hoãn thêm, vội vàng quay đầu, đưa ánh mắt hướng về phía răng hàm sau, tỉ mỉ quan sát.

Trong mơ hồ, hắn có thể nhìn thấy, khắp nơi chung quanh hàm răng này đều dính các loại cặn "Đồ ăn", có tay đứt, có đầu vỡ, có nội tạng và thịt thối… Đây tuyệt đối là một cảnh trong bộ phim điện ảnh kinh hoàng và khủng bố đến dị thường.

Hiển nhiên, thực đơn của con quái vật này vô cùng phong phú.

【 giá trị tinh thần -1】

【 giá trị tinh thần -1】

Lâm Ân cố nén cảm giác kinh tâm động phách trong lòng, bắt đầu cẩn thận tìm tòi căn nguyên gây bệnh.

Mà ngay sau đó, ánh mắt Lâm Ân lập tức dừng lại bên trên một cây trường mâu đang cắm thẳng vào răng hàm sau của quái vật.

【 Thần Thánh Chi Mâu (tổn hại)】

【 phẩm chất: Truyền thuyết 】

【 giới thiệu 】: một cây trường mâu từ thế giới không biết tên rơi xuống thế giới hắc ám, trong đó ẩn chứa thần thánh chúc phúc,

có tác dụng khắc chế rất mạnh với ác linh, quỷ dị, ác ma.

Trong lòng Lâm Ân khẽ động.

Xem ra hắn đã tìm được nguyên nhân làm cho con quái vật này đau răng rồi.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ được, hóa ra ngọn nguồn của căn bệnh kia lại là một kiện vũ khí vốn không thuộc về thế giới hắc ám, còn có tác dụng tương đồng với khẩu súng lục của Thợ Săn Ma.

Nó mang theo thuộc tính thần thánh, chẳng lẽ chính nó đã làm trường mâu tạo thành đau đớn kịch liệt đối với con quái vật này?

Vẻ mặt Lâm Ân có chút do dự.

Hắn cẩn thận tiến lên phía trước quan sát, sau đó lập tức nhìn thấy, ở phần phía trước của cây trường mâu còn có một cánh tay đứt đang dính làm một thể với nó.

Hiển nhiên, đối phương chính là người sử dụng trường mâu kia.

Là người nọ bị con quái vật này há miệng, một ngụm ăn luôn, những bộ phận thân thể khác đã bị tiêu hóa, nhưng vũ khí trong tay lại cứng rắn kẹt vào răng hàm sau của quái vật răng.

"Quý khách! Tôi tìm được nguyên nhân đau răng rồi!" Lâm Ân hô to.

Âm thanh đáng yêu, tinh tế kia lại truyền đến: "Nhổ ra —— không nhổ ra được —— ăn luôn —— "

Lâm Ân ổn định tâm thần, sau đó ánh mắt hắn lập tức chăm chú quan sát một đống lớn những phần còn sót lại của tay cụt, chân cụt, một mực quấn xung quanh chiếc răng hàm sau “gặp nạn”

nọ.

【 Mảnh nhỏ xúc tu của Y Liệu Hành Giả Mắt Ma x1 】

【 Cánh tay của Ác Linh Vu Y x1 】

【 Con mắt của Luyện Ngục Cuồng Y x1 】

Trái tim Lâm Ân hung hăng đập mạnh.

Hiển nhiên, toàn bộ những thứ này đã đủ để chứng mình rằng, nó không chỉ ăn một vị bác sĩ…

Xem ra trước khi nó đi đến nơi này, nó cũng đã đến thăm rất nhiều bác sĩ khác, hơn nữa xem tình huống này, có vẻ như bệnh nhân của hắn khá là cáu gắt, nóng nảy.

Nói ăn ngươi, tuyệt đối sẽ ăn ngươi!

Nhưng rất nhanh, Lâm Ân lại phát hiện một điểm giống như giữa những vị bác sĩ xấu số trước đó. Bọn họ đều là ma thú của thế giới hắc ám này.

Mà cây trường mâu kia lại có tác dụng khắc chế cực cao đối với. Hiển nhiên đây chính là nguyên nhân khiến bọn họ không nhổ nó ra được.

Nhưng hắn lại khác.

Hắn là nhân loại.

Sẽ không bị lực lượng thần thánh khắc chế.

Có lẽ thân phận này sẽ trở thành một ưu thế cực lớn cho hắn.

Lâm Ân lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng đi đến phía trước cái răng hàm sau tanh hôi kia, hoạt động hai tay một chút, sau đó bắt đầu dùng lực tóm lấy cán cây trường mâu.

Ông ——

Cây trường mâu kia tản ra một luồng quang mang cực kỳ ảm đạm, nhưng lại nhanh chóng biến mất.

Không có phản phệ!

Quả nhiên tình huống giống hệt những gì hắn vừa suy đoán.

Lâm Ân đã ổn định lại tâm thần.

"Tôi bắt đầu rút đây!" Hắn hô to.

Chương 34: Đồng Tâm Hiệp Lực!

Sau đó, Lâm Ân lập tức dùng hết toàn bộ khí lực bú sữa mẹ, hai tay nắm chặt trường mâu, một chân đạp lên răng hàm sau, dùng sức kéo trường mâu ra bên ngoài.

Hắn quyết tâm dùng toàn bộ khí lực, bởi vì tánh mạng của bản thân hắn đều dựa vào hành động hiện tại, xem hắn có thể nhổ trường mâu kia ra hay không!

Nhổ ra được thì hết thảy đều dễ bàn!

Nhưng không nhổ ra được, hắn sẽ có cùng số phận với đám đồng nghiệp chung quanh kia, bị khách hàng nhai nát, hầm nhừ!

Ca ca —— ca ca ——

"Buông lỏng rồi ——!" Viên nhãn cầu đang chiếu sáng giùm Lâm Ân kia cũng lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Mắt thấy công việc chuẩn bị thành công, Lâm Ân càng thêm dùng sức túm lấy cây trường mâu kia mà nhổ ra bên ngoài (〃 > 皿 <) , nhưng đáng tiếc, chung quy lại khí lực của hắn cũng quá nhỏ, ngoại trừ làm cho cây trường mâu nọ mơ hồ buông lỏng một chút, hắn không làm được gì khác nữa, càng đừng nó đến chuyện kéo nó ra ngoài, chữa khỏi bệnh cho đối phương.

"Ngài cũng nắm lấy đi! Nắm lấy thứ này đi!" Lâm Ân cắn răng, không còn cách nào khác, hắn đành phải hô to với những nhánh xúc tu đang vui mừng nhảy nhót và vây xem bên ngoài khoang miệng.

Chỉ trong một thoáng ngắn ngủi, những nhánh xúc tu kia lập tức chen chúc tiến vào, sau đó, chúng quấn quanh lưng Lâm Ân, từng nhánh, từng nhánh một, bắt đầu dùng sức cùng hắn nhổ cây trường mâu ra bên ngoài.

Nhưng hành động trợ giúp này, ngoại trừ đã siết cho Lâm Ân thiếu chút nữa chảy máu não ra, thì tiến độ kéo cây trường mâu vẫn vô cùng chậm chạp.

Lâm Ân nóng nảy rồi: "Dừng lại trước đã! Tất cả nghe theo hiệu lệnh của tôi, tôi đếm 123, mọi người cùng nhau dùng sức, đã biết chưa?"

"Biết rồi—— —— "

Lâm Ân thâm thở ra một hơi, sau đó lại nắm chặt trường mâu, vẻ mặt chuyển thành vô cùng nghiêm túc.

"1!"

"2!"

"3!"

"Kéo!"

Lâm Ân hét lớn.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Ân và những nhánh xúc tu kia (〃 > 皿 <) bắt đầu đồng tâm hiệp lực, cùng nhau kéo.

"123! Kéo!"

"Cố lên!"

"123, kéo!"

Phì ——

Cùng với quán tính thật lớn, cộng thêm quá trình co kéo của Lâm Ân và rất nhiều nhánh xúc tu, rốt cuộc cây trường mâu nọ cũng bị kéo ra bên ngoài khoang miệng, rồi nặng nề rơi xuống mặt đất.

"Thành công rồi!" Lâm Ân kinh ngạc nhìn cây trường mâu nọ.

Nói cách khác, hắn không cần phải chết nữa rồi?

【 Độ hảo cảm của ??? đối với ngươi +20】

"Nhưng ——thật là—— đau nha—— " Ánh mắt của viên nhãn cầu còn sót lại trên cáu đầu đang há miệng thật lớn kia lập tức chiếu xuống, giống như Lâm Ân đang bị bao phủ bởi ánh sáng của đèn pha.

Lâm Ân đưa mắt nhìn vào bên trong, ánh mắt lập tức dừng lại trên lỗ hổng thật lớn bị bỏ lại trên răng sau khi cây trường mâu lúc trước bị rút ra.

Mà giờ khắc này, máu từ bên trong lỗ hổng nọ đang phun ra bên ngoài như suối.

"Chờ một chút!" Lâm Ân không nói hai lời, lập tức mỉm cười, rồi nhanh chóng quay trở lại cửa hàng, lục tung mọi thứ và lấy lượng lớn thuốc tê cùng với thuốc cầm máu từ bên trong ra ngoài .

Nếu dị vật đã bị nhổ ra, quy trình kế tiếp sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Hơn nữa, khi bỏ qua vẻ bề ngoài kinh khủng của con quái vật này, kỳ thật đối phương cũng chẳng khác những vị khách lúc trước của hắn là mấy.

Lâm Ân đã chuẩn bị xong công cụ và thuốc men, lập tức chạy vội trở về.

"Phun máu là phản ứng bình thường, nhưng nếu ngài muốn vết thương lần này hoàn toàn khôi phục trở lại, chúng ta còn phải

tiến hành thêm một bước trị liệu nữa!"

"Bởi vậy mong ngài tiếp tục há miệng ra và đừng cử động."

Nếu đã tìm được nguyên nhân, cũng rút ra thứ đầu sỏ gây nên phản ứng đau răng ra đối phương rồi, chuyện tiếp theo sẽ vô cùng đơn giản.

Dù sao đây cũng là lĩnh vực chuyên nghiệp của hắn.

Lâm Ân mang theo vẻ mặt nghiêm túc, nhanh chóng tiến vào khoang miệng của quái vật, đi tới vị trí phun máu trên răng hàm sau. Lần này, hành động của hắn đã trở nên thuần thục hơn rất nhiều.

Tuy lỗ hổng nọ chỉ có kích cỡ bằng nắm tay, nhưng hiển nhiên nó đã ăn sâu vào phần bên trong của hàm răng. Vừa rồi hắn không có nhìn kỹ, hiện giờ khi cẩn thận quan sát, mới phát hiện ra, phần bên trong của hàm răng đã bị lực lượng thần thánh xâm nhập, thậm chí hắn còn có thể mơ hồ nhìn thấy khu vực này có mang theo một chút ánh sáng.

Thực rõ ràng, những tia lực lượng thần thánh vốn tản mạn, lan tràn khắp nơi kia đang liên tục gây nên đau đớn cho con quái vật này.

Tình trạng mất máu rất nghiêm trọng, nhưng muốn đưa thuốc cầm máu và thuốc gây tê vào bên trong hàm răng lại là chuyện vô cùng lao lực.

Lâm Ân suy nghĩ một lát, rồi ngay lập tức, ánh mắt đã dừng lại phía trên viên nhãn cầu vốn theo hắn cùng tiến vào bên trong xem xét tình hình kia, cùng với một nhánh xúc tu đỏ như máu ở phía trên nó.

Thoạt trông khá là nhẫn nhụi, mềm mại, đáng yêu.

Bẹp ——

Lâm Ân lập tức nắm lấy nhánh xúc tu kia.

"Quý khách, ngài còn những loại xúc tu này hay không? Tôi cần dùng nó để cắt cơn đau cho ngài!" Lâm Ân hô lớn.

"Ai —— "

Phì ——

Lâm Ân dứt khoát dùng một dao chặt đứt nhánh xúc tu đáng yêu trơn nhẵn kia.

Quái Anh Đầu: "(ΩДΩ)! !"

Chương 35: Chữa Răng!

Chỉ trong nháy mắt, vô số những nhánh xúc tu từ bên ngoài khoang miệng ùn ùn kéo vào bên trong, đang muốn ra tay với Lâm Ân.

Nhưng rất nhanh chúng nó đã ngừng lại.

Chỉ thấy Lâm Ân cầm lấy đoạn xúc tu vừa bị chém đứt kia, ấn thẳng xuống chậu gỗ, vẻ mặt đầy nghiêm túc, nhanh chóng rót từng bình dược tề vào chung với xúc tu kia, rồi lấy ra ống chích, “Phù phù phù phù” tiêm dược tề vào bên trong xúc tu.

Những nhánh xúc tu khác bị hành động này làm sững sờ tại chỗ, chúng nâng viên nhãn cầu đầy vẻ tò mò, bình tĩnh lại gần quan sát.

Vài phút sau.

"Phát sáng!" Lâm Ân nắm lấy đoạn xúc tu đã bị đổ đầy dược tề, mở miệng hét lớn.

Lâm Ân đã hoàn toàn tiến vào trạng thái rồi!

Rõ ràng là nhánh xúc tu đang nâng viên nhãn cầu kia có chút run rẩy, nó vội vàng chiếu chùm tia sáng từ bên trên nhãn cầu về phía chiếc răng hàm sau vẫn đang phun máu.

Lâm Ân hùng hổ (ˋ 皿 ´) nhảy lên, nhắm thẳng đoạn xúc tu đã được tiêm đầy dược tề vào lỗ hổng lúc trước, vẻ mặt đầy chuyên chú, sau đó hắn dứt khoát dụng lực cắm xuống.

"Á —— " Con Quái Anh Đầu (quái vật đầu trẻ nhỏ) bị đau, lập tức rít gào một tiếng.

Đoạn xúc tu đã bị cắm vào lỗ hổng, nhưng thật rõ ràng đoạn xúc tu trong tay Lâm Ân khá là lớn, trong khi lỗ hổng phía sau cái răng kia lại hơi nhỏ, hắn muốn hung hăng cắm vào chỗ sâu nhất, nhưng chỉ dựa vào sức lực của một mình hắn lại không đủ, khẳng định phải mượn dùng công cụ phụ trợ mạnh mẽ mới có thể hoàn thành công việc này.

Chỉ có thể miễn cưỡng cắm xuống trước đã!

Ngay sau đó, Lâm Ân lại nhanh chóng nhảy xuống khỏi cái miệng kia rồi chạy như điên trở về cửa tiệm.

Vài phút tiếp theo, Lâm Ân khiêng theo thật nhiều công cụ lại một lần nữa nhanh chóng chui vào bên trong khoang miệng của quái vật.

"Anh muốn —— làm gì —— vậy?" Rõ ràng là viên nhãn cầu kia vừa thoáng rung động một chút.

Vẻ mặt Lâm Ân đầy lạnh nhạt, một tay hắn cầm búa sắt, một tay hắn cầm thiết côn, trên mặt đeo khẩu trang, lại dùng tay đẩy đẩy chiếc kính một mắt của mình.

Ngay sau đó, hắn “Phì” một tiếng, trực tiếp cắm cây thiết côn nọ lên trên đoạn xúc tu đang miễn cưỡng gắn lên lỗ hổng.

Quái Anh Đầu: "(ΩДΩ)! !"

Rất nhanh, tiếng gõ kim loại cực kỳ lớn đã truyền đến.

Chỉ thấy Lâm Ân nghiến răng nghiến lợi (++皿++) cầm cái búa lớn, nện từng búa thật lực lên cây thiết côn, đóng cho đoạn xúc tu ban đầu từ từ, chậm rãi chui sâu vào bên trong hố răng.

Ba!

"Á —— "

Ba!

"Á ——— "

Ngay tức khắc, hoa lửa văng khắp nơi, như chớp vang sấm giật.

Lâm Ân không ngừng điều động khí lực toàn thân, vung búa sắt lớn lên, mạnh mẽ đánh cho đoạn xúc tu kia càng ngày càng tiến vào chỗ sâu nhất của lỗ hổng.

Mà toàn bộ đám xúc tu cùng với con mắt đang vây xem bên trong khoang miệng đều sợ tới mất vía mất hồn mà cuộn mình rúc vào trong góc, đưa mắt hoảng hốt nhìn Lâm Ân đang dùng sức vung búa sắt lên.

"Đau ——— đau ——— đau ——— " Con Quái Anh Đầu nọ bắt đầu điên cuồng giãy giụa.

Hiển nhiên, loại va chạm kịch liệt dồn dập, hết lần này đến lần khác như vậy, đã làm nó cảm nhận được đau đớn không nhỏ, giống như cả khoang miệng đều bị xé rách vậy.

"Đây là tình huống bình thường! Ngài cố gắng nhẫn nhịn một chút, chỉ cần nhét xúc tụ vào tận cùng bên trong, lập tức sẽ hết đau! Ngài phải tin tưởng vào tiêu chuẩn nghề nghiệp của tôi!"

Trong lúc nói chuyện, hắn vẫn liên tục đóng thêm trăm nhát nữa.

Tới cuối cùng, đoạn xúc tu được Lâm Ân tiêm đầy dược tề cũng bị hắn gõ thẳng vào bên trong hố răng thối nát.

"Không đau nữa ——— ——— " Viên nhãn cầu kia lộ ra vẻ ngơ ngác.

Lâm Ân lau mồ hôi, cười nhạt một tiếng, lại nhanh nhẹn vác

thiết côn lên, nói: "Đương nhiên rồi, hiện giờ dược tề đã bắt đầu phát huy tác dụng, nhưng đây mới chỉ là khởi đầu. Nếu ngài muốn có một hàm răng khỏe mạnh, còn phải tiến hành thêm một bước gia công nữa."

【 Độ tín nhiệm của ??? đối với ngươi +20】

Viên nhãn cầu kia dùng sức di chuyển lên xuống một cái, (✪ω✪) tỏ vẻ tín nhiệm: "Ừm —— ừm —— "

Hiển nhiên, trải qua nỗ lực mang đến kết quả khá xuất sắc vừa rồi của Lâm Ân, quái vật này đã có chút tín nhiệm với hắn.

Lâm Ân tính toán thời gian một chút, vừa qua khoảng năm phút đồng hồ.

"Được rồi! Chúng ta có thể bắt đầu khởi công!"

Lâm Ân ngẩng đầu, vẻ mặt đầy nghiêm túc. Hắn nhanh chóng cầm lấy chiếc máy khoan điện của thầy ở bên cạnh, rồi dùng sức lôi kéo.

Xoẹt rồi ——

Hoa lửa văng khắp nơi.

"Kính bảo hộ!"

Một nhánh xúc tu gần đó nhanh chóng đưa kính bảo hộ cho Lâm Ân.

"Phát sáng!"

Nhóm xúc tu lập tức giơ viên nhãn cầu lên, nhắm thẳng vào vị trí Lâm Ân đang thi công.

Lâm Ân vung vẩy hai tay một cái, rồi dùng sức cầm lấy máy khoan điện, dựng thẳng nó lên, nhắm đúng vào chiếc răng hàm sau

kia, bắt đầu hành vi kinh tâm động phách.

Chương 36: Nha Sĩ Của Quái Vật Cấp Căn Nguyên!!!

"Phần bên trong chiếc răng này của ngài đã bị lực lượng thần thánh xâm thực, nó chính là nguyên nhân chủ yếu nhất làm cho ngài không ngừng đau đớn, nhức răng, nếu không loại trừ toàn bộ những vật chất thần thánh tàn dư bên trong, một khi hiệu quả của dược tề chấm dứt, ngài vẫn sẽ đau đớn khó nhịn."

"Cho nên tôi cần tiến hành một lần dọn dẹp sơ bộ đối với hàm răng của ngài, sau đó lại làm cho ngài một chiếc răng mới chắc chắn hơn là xong!"

"Hóa ra —— là như thế —— "

【Độ tín nhiệm của ??? đối với ngươi ＋20】

Viên nhãn cầu kia lộ ra vẻ tò mò, hơi có chút ngơ ngác, khó hiểu, nhưng vẫn không quên làm nhiệm vụ chiếu sáng cho Lâm Ân.

Xoẹt xoẹt xoẹt ——

Lâm Ân cầm máy khoan điện, từng chút từng chút một mà mài sạch toàn bộ những vật chất phát sáng bên trong cái răng kia.

"Lấy thùng!" Lâm Ân hét lớn.

Một nhánh xúc tu nhanh chóng chui vào bên trong cửa hàng, quấn quanh một cái thùng gỗ, khẩn trương đưa tới.

Vẻ mặt Lâm Ân rất nghiêm túc, hắn cũng nhanh chóng vét sạch toàn bộ những phần bột răng vừa được mài ra kia, trút vào trong thùng.

"Lấy nước!" Lâm Ân lại hét lớn.

Nhánh xúc tu kia lại nhanh chóng quấn quanh một cái vại nước lớn, lao vào bên trong.

Lâm Ân dùng nước đó để cọ sạch sẽ toàn bộ bột phấn xung quanh chiếc răng, sau đó vẻ mặt hắn lại chìm vào suy nghĩ.

"Còn cần —— gì nữa?" Có vẻ như con quái vật nọ đã nhìn ra sự nghi hoặc trong lòng Lâm Ân, âm thanh tinh tế, non nớt kia lại vang lên.

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Cần nguyên liệu để trám răng, nhưng nguyên liệu trong cửa tiệm của tôi không đủ, nói cách khác, tôi đang cần nguyên liệu để tu sửa cho ngài một chiếc răng thép lấp lánh sáng!"

"Thép ư?"

Lâm Ân ôm suy tư trong lòng, nói: "Đúng vậy, nhưng muốn nhập hàng, ít nhất cũng phải chờ đến ngày mai. Chuyện này thực sự là..."

"Ta —— có thép —— "

Lâm Ân lập tức sửng sốt.

Mà ngay tại thời điểm hắn còn chưa suy nghĩ cẩn thận về ý nghĩa của câu nói này, hắn lại nhanh chóng cảm nhận được phần thịt dưới chân mình thoáng rung động. Sau đó, hắn lại nhìn thấy toàn bộ đống kiến trúc bên ngoài đang nhanh chóng rút lui.

Hiển nhiên, cái đầu khổng lồ này đang cấp tốc di chuyển.

Chỉ một khắc sau, bọn họ đã đi đến phía trước một cánh cửa sắt bên ngoài tòa kiến trúc thật lớn. Rồi ngay tại thời điểm Lâm Ân còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ trong nháy mắt, đầu lưỡi sắc như

lưỡi dao đã từ trong khoang miệng của con quái vật, bắn mạnh ra ngoài.

Phì ——

Gần như ngay lập tức, tòa kiến trúc nọ đã bị chia thành hai.

【 Khôi Lỗi Thép 】

【 cấp bậc: ??? 】

【 chủng tộc 】: Khôi lỗi

【 thuộc tính 】: Hỗn loạn tà ác

【 năng lực chiến đấu 】: Rất mạnh!

【 giới thiệu 】: khôi lỗi sắt thép hoạt động bên trong thế giới hắc ám. Từ sau khi chúng nó sản sinh ra ý chí dưới ảnh hưởng của lực lượng hắc ám, những sinh vật mạnh mẽ đao thương bất nhập này đã trở thành ác mộng trong lòng những cư dân của thế giới hắc ám.

Lâm Ân: "! ! !"

Phải biết rằng, hắn đã từng trông thấy loại quái vật này một lần rồi.

Chuyện là trước kia từng có một con khôi lỗi cùng loại dung nhập vào bên trong cửa tiệm của bọn họ, muốn phá hoại. Thầy hắn đã cầm cưa điện, đại chiến mười mấy giờ cùng thứ quái vật này mới có thể bức lui đối phương.

Hiện giờ, Quái Anh Đầu lại đưa hắn đến nơi này...

Ba ——

Một tiếng nổ vang rền.

Chỉ thấy một con khôi lỗi ở bên trong căn phòng được dựng hoàn toàn bằng lá sắt (miếng tôn) kia còn chưa kịp phản ứng lại, đã trực tiếp bị đầu lưỡi của Quái Anh Đầu đập cho một cái, bẹp thành bánh thép.

Lâm Ân ngơ ngác.

Chuyện này… quá mức biến thái rồi.

Rõ ràng trong mắt hắn, cấp bậc của cả hai thứ quái vật này đều là ??? , vậy mà chênh lệch giữa chúng lại lớn đến thế sao?

"Một tấm này có —— đủ không?" Âm thanh non nớt như trẻ thơ lại truyền đến.

"Ách..."

Ba ——

Lại một con Khôi Lỗi Thép trực tiếp bị đập bẹp.

"Hai tấm—— thì sao?"

"Cái kia..."

Ba ba ba ba ——

"Đủ rồi! Đủ rồi! Kỳ thật một tấm đã đủ rồi!"

"..."

...

Dung luyện, rèn, khuôn đúc.

Dưới quá trình rèn luyện của đầu lưỡi kiên cường dẻo dai trong miệng Quái Anh Đầu, chỉ tốn chừng mấy giờ, Lâm Ân đã miễn cưỡng dựa theo hình dạng lỗ hổng bên trên chiếc răng hàm

sau kia mà rèn ra một phần răng thép.

Sau đó hắn lại dùng dược tề dính hợp có hiệu quả cực kỳ mạnh mẽ, chuẩn xác hàn phần răng thép nọ cùng răng hàm sau vào cùng một chỗ.

Lại trải qua một quy trình mài mòn và đánh bóng, tới cuối cùng, dưới một loạt thao tác của Lâm Ân, một chiếc răng mới tinh đã thành hình, còn trở nên rực rỡ hẳn.

"Hoàn mỹ!" Lâm Ân vươn tay lau mồ hôi trên đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười hài lòng, hắn vừa cảm nhận được nhân cách của mình thăng hoa.

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ, đạt được 1000 tiền khô lâu, độ hảo cảm của ??? đối với ngươi +50, ngươi đạt được khen thưởng đặc thù: Phối phương dược tề bạo kích x1】

【 đinh! Ngươi đạt được thành tựu duy nhất "Nha sĩ của quái vật cấp căn nguyên" 】

【 nha sĩ của quái vật cấp căn nguyên 】: Ngươi là nhân loại đầu tiên đủ can đảm khám răng cho quái vật cấp căn nguyên, hơn nữa còn thành công chữa khỏi cho nó, ngươi đạt được đặc tính vĩnh cửu: độ thân thiết với quái vật cấp căn nguyên +1, toàn bộ thuộc tính +10

Chương 37: Kem Đánh Răng Thương Hiệu Thế Giới Hắc Ám!!!

"Bác sĩ —— thật lợi hại —— " Cái đầu hài nhi khổng lồ kia lại phát ra âm thanh non nớt.

Đồng thời hai viên nhãn cầu thật lớn cũng đang chăm chú nhìn lên người Lâm Ân.

"Ta —— không ăn anh đâu —— "

【Độ tín nhiệm của ??? đối với ngươi ＋40】

Lâm Ân nâng lên chiếc kính một mắt của mình, rồi cúi đầu chín mươi độ đúng tiêu chuẩn, lộ ra nụ cười nghề nghiệp vô cùng rạng rỡ.

"Lời khen ngợi của khách hàng vĩnh viễn là động lực để chúng tôi vững vàng tiến về phía trước đi. Xin hỏi ngài có nguyện ý trải nghiệm một chút dịch vụ chăm sóc sức khoẻ cho hàm răng mà bản tiệm mới đưa vào kinh doanh hay không?" Lâm Ân chớp mắt nói một hồi.

Thật vất vả mới gặp được một con quái vật siêu cấp có hảo cảm với mình, nếu hắn không nhanh chóng leo lên, khiến cho đối phương trở thành khách hàng quen của mình, chẳng phải là đầu óc có bệnh rồi sao?

"Dịch vụ—— chăm sóc sức khoẻ?" Con quái vật kia truyền đến giọng nói đầy tò mò.

Lâm Ân mỉm cười nói: "Đúng vậy, một khi ngài đăng ký gói dịch vụ này, bản tiệm có thể tiến hành chăm sóc hàm răng cho ngài trong khoảng thời gian rất lâu, có thể xử lý toàn bộ những vấn đề, tật bệnh bên trong khoang miệng của ngài, cũng có thể bảo trì vệ sinh để hàm răng của ngài luôn luôn khỏe mạnh, phòng ngừa xuất hiện những bệnh trạng dị thường như đau răng, khoang miệng lở loét, rụng răng... vân vân."

"Ai —— " Lâm Ân nghiêm túc nói: "Nếu không ngài cứ thử trải nghiệm một chút trước đi. Nếu sau trải nghiệm, ngài cảm thấy vừa lòng với dịch vụ của bản tiệm, ngài lại quyết định xem bản thân có muốn trở thành hội viên trường kỳ của chúng tôi hay không nhé."

Dường như cái đầu hài nhi kia đang tự hỏi, sau đó Lâm Ân đã nhận được câu trả lời đồng ý.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ mới: Trợ giúp??? Hộ lý hàm răng, khen thưởng nhiệm vụ: 50 tiền khô lâu, độ hảo cảm của ??? đối với ngươi +50】

(๑>□<)ง

Đúng vậy!

Thứ hắn muốn chính là thứ hiệu quả này!

Theo lẽ thường, khi sống tại dị thế giới này, nhiều thêm một người bạn sẽ có thêm đường để đi!

Hơn nữa, một khi đã gặp được loại quái vật cấp bậc này rồi mà còn không tranh thủ kết giao, khẳng định là đầu óc đã bị lừa đá.

"Xin quý khách chờ tôi một chút!"

Lâm Ân không nói hai lời, đã vội vàng chạy vào trong cửa tiệm, lấy ra các loại công cụ cọ rửa hắn thường dùng để xử lý việc

nhà, sau đó, chạy lại, chui thẳng vào bên trong khoang miệng của con quái vật, bắt đầu dọn dẹp những phần tay cụt, chân gãy mắc kẹt bên trong hàm răng của nó.

【 đinh! Ngươi đạt được tay cụt của sinh vật không biết tên x15】

【 đinh! Ngươi đạt được nội tạng kỳ dị x54】

【 đinh! Ngươi đạt được đầu lâu vỡ nát x31】

【 đinh! Ngươi đạt được hoàng kim x132g】

【 đinh! Ngươi đạt được Hộ Giáp Phụ Ma cấp hoàn mỹ (không trọn vẹn)x1】

Lâm Ân càng dọn dẹpp càng khiếp sợ.

Bởi vì nơi này… con mẹ nó tuyệt đối là một cái bách bảo khố nha!

Mà sau khi Lâm Ân đã dọn dẹp xong xuôi toàn bộ những phần còn lại như tay chân cụt bên trong khoang miệng của quái vật, ngay dưới cái nhìn tò mò, đầy chăm chú của viên nhãn cầu kia, hắn lại nhanh chóng chạy thẳng vào kho hàng bên trong cửa tiệm, chuyển ra hàng đống thùng tài liệu, và khẩn trương bắt tay vào điều phối thứ hỗn hợp gì đó ngay giữa đại sảnh.

"Đây là cái gì?" Viên nhãn cầu kia tản ra quang mang tò mò.

Lâm Ân cầm gậy gỗ nhanh chóng khuấy lớp dịch nhầy bên trong thùng lớn, nhiệt tình mở miệng giải thích: "Nó là lớp dịch nhầy của Dark Slime, có thể sinh ra lượng lớn bong bóng, còn có tác dụng tạo chất sừng, sát trùng, làm sạch, khiến cho khoang miệng trở nên vô cùng thoải mái, lại cộng thêm dược tề trắng đẹp sáng bóng do thầy của tôi đặc chế. Tôi đảm bảo chỉ cần sử dụng thứ này, nó có thể làm cho hàm răng của ngài luôn duy trì được vẻ

sáng bóng đáng kể, lại có hơi thở tươi mát, thơm tho!"

【Độ tín nhiệm của ??? đối với ngươi ＋20】

"Thật —— lợi hại —— "

Viên nhãn cầu kia lại không ngừng lên lên xuống xuống tỏ vẻ khen ngợi.

Tuy nó không quá hiểu những thứ mà Lâm Ân vừa nó, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sản phẩm kia vô cùng lợi hại.

Rất nhanh sau đó, "Kem đánh răng thương hiệu thế giới hắc ám" đã được điều phối thành công.

Nhưng đương nhiên Lâm Ân còn chưa xong việc (++皿++) , hắn lại đứng lên, nhanh chóng lấy ra một chiếc bàn chải cỡ lớn từ hậu viện, tiếp đó, mang theo chiếc thùng chứa đựng lớp dịch nhầy đang “Ùng ục ùng ục” sôi trào bong bóng, dứt khoát nhảy vào bên trong khoang miệng của con quái vật, bắt đầu công tác đánh răng.

"Ta có thể —— hỗ trợ không —— " Viên nhãn cầu kia tò mò nhìn công tác chà chà đánh đánh của Lâm Ân, đúng là nó cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Bởi vì thoạt nhìn thứ này vô cùng mới mẻ.

"Cho ngài đó."

Lâm Ân rất keo kiệt lại chạy vào bên trong cửa tiệm ôm ra một đống lớn bàn chải nhỏ.

Chương 38: Người Đặt Tên Cho Căn Nguyên!!!

Những nhánh xúc tu kia lập tức học theo dáng vẻ của Lâm Ân, mỗi nhánh xúc tu tóm lấy một cái bàn chải, sau đó, vô cùng thích thú dính một chút dịch nhầy trong thùng lên bàn chải, đưa vào trong miệng, vừa chải vừa dùng nhãn cầu xoay qua ngó thử một cái, đảm bảo mình có thể mô phỏng chính xác động tác của Lâm Ân.

"Trước tiên là chải như vậy, sau đó chải thế này, còn thế này nữa!"

"Nha nha —— "

【Độ tín nhiệm của ??? đối với ngươi +10】

"Cũng phải dọn dẹp toàn bộ những thứ bẩn thỉu bên trong hàm răng ra ngoài, làm như vậy mới có thể phòng ngừa tình huống bị lây nhiễm!"

"Ác ác —— "

【Độ tín nhiệm của ??? đối với ngươi +10】

Cả hai kiên trì đánh răng suốt một tiếng đồng hồ.

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ, đạt được 50 tiền khô lâu, Độ hảo cảm của ??? đối với ngươi +50】

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Lâm Ân với toàn thân tuôn đầy mồ hôi, mỏi mệt buông chiếc bàn chải trong tay xuống, ngồi bệt xuống bậc cầu thang, trên mặt lộ ra nụ cười tươi

thỏa mãn sau quá trình lao động vất vả.

"Có phải hiện giờ cả hàm răng của ngài đã trở nên rạng rỡ hơn lúc trước rồi?"

Đinh ——

Hàm răng lóe sáng mà trắng nõn lập tức phản xạ ra ánh sáng chói mắt.

"Woa—— "

Con mắt kia cũng trở nên lấp la lấp lánh (✪ω✪).

Hàm răng trắng bóng của hiện giờ và hàm răng vàng khè đầy máu của lúc trước, tuyệt đối là hai hình thức hoàn toàn khác nhau!

Hàm răng của hiện rại trắng bóng, sạch sẽ, lại còn tỏa sáng lấp lánh hệt như thời điểm nó vừa mới sinh ra vậy!

Có một hàm răng đẹp đẽ như vậy, không cần biết bản thân chuẩn bị thưởng thức cái gì, người ta đều cảm thấy thèm ăn!

"Xin hỏi, ngài có hài lòng với dịch vụ của bản tiệm hay không?"

"Có —— "

"Xin hỏi, ngài có muốn trở thành hội viên trọn đời của bản tiệm hay không? Một khi trở thành hội viên trọn đời, bất cứ khi nào, ngài cũng có thể đi đến đây làm sạch răng lợi miễn phí?"

"Muốn—— "

"Xin hỏi tên của ngài là gì để tôi có thể đăng ký hồ sơ. Sau khi đăng ký hồ sơ xong, xin ngài chờ thêm một lát nữa, là có thể nhận được một tấm thẻ hội viên hoàng kim do bản tiệm chuyên môn đặc chế vì ngài, kèm theo một món quà nhỏ."

"Cái gì là —— tên?"

"Chính là cách xưng hô làm ngài trở nên không giống những con sinh vật khác."

"Ta không có —— tên —— "

"Nếu không hãy cho tôi được quyền thay ngài lấy một cái tên miễn phí nhé?"

"Được —— "

【 đinh! Ngươi đã thành công lấy cho quái vật cấp căn nguyên một cái tên thật là "Tiểu Tiểu", ngươi đạt được thành tựu chuyên chúc: Người Đặt Tên Cho Căn Nguyên! 】

【 Người Đặt Tên Cho Căn Nguyên 】: Là nhân loại đầu tiên trong thế giới hắc ám, từ trước tới nay, dám đặt tên cho quái vật cấp căn nguyên ???, cũng được đối phương vui vẻ tiếp nhận, ngươi đã sáng tạo nên lịch sử. Ký chủ vĩnh cửu đạt được: Độ thân thiết với quái vật cấp căn nguyên +1, độ thân thiết với quái vật +10, năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa x1

...

"Cảm tạ ngài đã quang lâm cửa tiệm của chúng tôi, hoan nghênh lần sau ngài lại đến chiếu cố." Lâm Ân vừa nói vừa làm một động tác cúi đầu chín mươi độ đúng tiêu chuẩn hướng về phía con quái vật cấp căn nguyên đang nhảy nhót tung tăng trên đường, còn tỏ vẻ hài lòng mà không ngừng mỉm cười, khoe hàm răng lóe sáng, nhanh chóng đi về phía cuối con đường.

Hắn vẫn một mực đứng nguyên tại chỗ mỉm cười nhìn theo bóng dáng con quái vật nọ rời đi.

Ngay sau khi bóng dáng nó biến mất, Lâm Ân lập tức lao thẳng vào bên trong tiệm dược tề, cầm lấy cây búa và cái đinh, khẩn cấp

“Đông đông đông” đóng đinh toàn bộ cửa chính.

Việc đã xong, đôi mắt hắn trợn trừng, con tim không ngừng điên cuồng đập loạn.

Lúc này, tâm trạng của hắn mới hoàn toàn bình tĩnh lại.

Tuy nhìn bề ngoài, hết thảy quá trình vừa rồi đều trải qua vô cùng hài hòa, nhưng là nhân loại, hắn phải đối mặt với một con quái vật đáng sợ như vậy, nói không sợ tuyệt đối là giả.

"May mắn tố chất tâm lý của ta đã vượt qua thử thách. Nói cách khác, nếu trong suốt quá trình, ta không giữ được bình tĩnh, chỉ sợ cái mạng này tuyệt đối không giữ được qua buổi tối hôm nay!"

Lâm Ân thoáng buông lỏng một hơi, lại không nhịn được vươn tay lên lau mồ hôi trên trán.

Cũng may, hắn đã dựa vào tài ăn nói xuất sắc cùng với tiêu chuẩn về y học, cuối cùng đã thành công chiếm được hảo cảm của con quái vật cấp căn nguyên kia.

Lâm Ân hiểu rất rõ về ý nghĩa của quái vật cấp căn nguyên bên trong thế giới hắc ám này. Chúng đã gần tương đương với BOSS mãn cấp trong truyện võng du rồi.

Chỉ tùy tiện lấy ra một con thôi cũng không phải tồn tại mà đám quái vật bình thường khác có thể chống lại được.

"Hơn nữa, vì sao ta cứ có cảm giác không chỉ một con xuất hiện ở nơi này nhỉ?" Lâm Ân trừng lớn con mắt, cố gắng làm cho hơi thở và nhịp tim của mình bình thường trở lại.

Bởi vì thực rõ ràng, tay Thợ Săn Ma kĩa đã lần theo dấu vết của những con quái vật cấp căn nguyên này để đến nơi này, nhưng gã lại không hề xuất hiện tại hẻm Du Hồn.

Điều này đã cho thấy rằng, ở những khu vực khác xung quanh hẻm Du Hồn cũng có những con quái vật mạnh mẽ và nguy hiểm tương đương với Quái Anh Đầu vừa nãy.

Chương 39: Năng Lực Xóa Bỏ Thời Gian Nguyền Rủa!!!

Mà may mắn lần này, hắn lại gặp được một con quái vật cấp căn nguyên có "Thiện ý" muốn trao đổi cùng mình.

Nói cách khác, nếu vị khách mà hắn gặp được hôm nay không phải Quái Anh Đầu hoặc không dễ nói chuyện như nó, thì kết cục bị trực tiếp đập bẹp của Khôi Lỗi Thép kia cũng chính là vận mệnh của hắn.

"Quả nhiên, có đôi khi một nghề mà mình vững vàng nắm giữ trong tay lại có thể trở thành thủ đoạn bảo mệnh." Lâm Ân nỉ non một câu.

Nói cho cùng, không cần biết đặt ở đâu, binh chủng kỹ thuật vẫn là đội quân được hoan nghênh nhất.

"Hệ thống, mở ra giao diện."

【 Lâm Ân 】

【 cấp bậc 】: 5

【 chủng tộc: Nhân tộc 】

【 lực lượng 】: 17

【 nhanh nhẹn 】: 18

【 trí lực 】: 21

【 thể chất 】: 20

【 điểm số có thể phân phối 】: 8

【 độ thân thiết với quái vật cấp căn nguyên 】: 2

【 độ thân thiết với quái vật 】: 10

【 tiền khô lâu 】:2051

【 nổi tiếng 】: 34

【 giới thiệu 】: tên học đồ điên cuồng mà bệnh hoạn của Tiệm Dược Tề Cưa Máu, từng mang đến thống khổ thật lớn cho một tay Thợ Săn Ma đỉnh cấp, thậm chí lời khen ngợi từ miệng của một con quái vật cấp căn nguyên vẫn khó có thể thay đổi được bản tính biến thái và điên cuồng của hắn...

Tự động bỏ qua những lời bôi nhọ nhân phẩm của mình trên phần giới thiệu.

Trải qua lễ rửa tội của ngày hôm nay, cấp bậc tổng hợp lại của Lâm Ân cũng được đề cao tới cấp 5 rồi.

Mà kỹ năng cơ sở trên các phương diện cũng đạt được tăng phúc rất lớn.

Lâm Ân nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó quyết đoán dùng toàn bộ 8 điểm có thể phân phối lên thuộc tính thể chất.

Thể chất của hắn lập tức tăng vọt tới 28 điểm!

Mà sau khi điểm số được phân phối xong, toàn bộ mệt nhọc cả đêm nay cũng đang nhanh chóng bị quét sạch không còn.

Nói thật, hắn lựa chọn phân phối điểm số vào thể chất vốn là hành vi bất đắc dĩ mà thôi, nói cho cùng, nghề nghiệp của hắn ở thời điểm hiện tại còn chưa thuộc hệ chiến đấu.

Đơn giản là mỗi ngày hắn sống sót sau khi đối mặt với những

ma thú cao cấp kia đều dựa vào y thuật và ba tấc lưỡi của mình, còn lực lượng và nhanh nhẹn hoàn toàn không hề sử dụng đến.

Về phần trí lực, dựa theo những gì hắn hiểu được, hắn là có thứ công cụ nào đó có thể gia tăng ngộ tính và độ lý giải về hiện tượng xung quanh.

Nhưng ở thời điểm hiện tại, hắn cũng cũng không cần tới những điều này.

Thân thể tốt mới là vương đạo!

Lại nói, ở bên trong thế giới quỷ dị này, nói không chừng bản thân sẽ bị lây dính đến một chút thứ khủng bố gì đó, rồi chỉ trong nháy mắt, cái mạng nhỏ sẽ bay đi. Dù không gặp phải trường hợp như vậy, thì sống càng lâu bên trong thế giới hắc ám, thể chất cũng không thể tránh khỏi tình huống bị suy yếu.

Sau khi Lâm Ân phân phối xong điểm số, hắn lập tức mở ra phần thưởng mà vừa rồi hệ thống đã cho mình.

【 năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa 】: Ngươi có thể lựa chọn một mục tiêu bị nguyền rủa, rồi xóa bỏ hiệu quả nguyền rủa kia trong vòng 24 giờ, một lần chỉ có thể tiến hành thanh tẩy cho một mục tiêu. Thời gian làm lạnh: 12 giờ.

Trước mắt Lâm Ân lập tức trở nên sáng ngời.

Xóa bỏ nguyền rủa? !

Tuy năng lực này không có tính vĩnh cửu, nhưng vừa đọc xong nội dung này, Lâm Ân đã lập tức nghĩ tới một thứ cần dùng đến nó rồi.

Đó chính là khẩu súng lục hắn từng đạt được từ trong tay Thợ Săn Ma.

Nếu có thể xóa bỏ lời nguyền bên trên khẩu súng kia, chẳng khác nào hắn đã chân chính có được một thanh vũ khí phòng thân cấp truyền thuyết rồi?

Lâm Ân không chút do dự, lập tức từ lấy khẩu súng lục vốn đang được cất trong rương ra ngoài.

"Xóa bỏ nguyền rủa!" Hắn vung tay lên, hét lớn.

Chỉ trong nháy mắt, từng luồng khí tức tối đen mà đặc sệt, dấp dính chậm rãi bị bài tiết từ bên trong khẩu súng lục màu bạch ngân kia ra ngoài. Và dường như trong đó còn mơ hồ mang theo những tiếng thét dài bén nhọn.

Ngay sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, thứ khí tức đặc sệt, dấp dính vừa bị hút ra kia đã nhanh chóng gặp phải áp chế.

【 đinh! Ngươi đã hoàn thành một lần xóa bỏ nguyền rủa có thời hạn, thời gian làm lạnh 12 giờ. 】

【 đinh! Ngươi thu hoạch được một điều mục nguyền rủa: Trăm phần trăm không trúng! Thời gian còn lại: 24 giờ. 】

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Lâm Ân khẽ nhếch khóe miệng, lộ ra hàm răng trắng đến dọa người.

Cạch ——

Hắn cầm lấy khẩu súng lục.

Tuy thời hạn xóa bỏ nguyền rủa chỉ kéo dài có 24 giờ, nhưng ở thời khắc mấu chốt, khẩu súng này tuyệt đối có thể phát huy ra tác dụng thật lớn!

Lâm Ân xoay người, ngắm thẳng vào một cái chai trên góc bàn.

Kéo cò súng.

Phanh ——

Một viên đạn màu bạc lập tức bị nổ bắn ra ngoài.

Rồi thành công mà găm trúng vào vách tường.

Phanh ——

Phanh ——

Lâm Ân lại liên tục bắn thêm vài phát nữa.

Nhưng chẳng có một phát nào bắn trúng cái chai kia.

"Hệ thống, chẳng lẽ năng lực ngươi đưa cho ta là giả? Rõ ràng ta đã loại bỏ nguyền rủa rồi, vì sao tỷ lệ bắn trúng vẫn thấp như vậy?"

【 đinh! Tinh thông súng ống của ngươi là "0" 】

"..."

"..."

Chương 40: Mở Ra Thương Thành!

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, quyết đoán không nhìn phần giải thích của hệ thống kia.

Nhưng rất nhanh, hắn lại rơi vào suy tư.

Xem ra nếu bản thân thật sự muốn dùng khẩu súng này vào thực chiến, vẫn cần một đoạn thời gian dài luyện tập thuật bắn súng mới được.

Suy cho cùng, kể cả khi trong tay có công phu thâm hậu có thể mài sắt thành kim thì muốn luyện thành một tay súng giỏi cũng không phải chuyện một sớm một chiều!

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Ân bắt đầu nổi lên hứng thú!

Hắn đặt cái bình kia ở cửa sổ, đứng cách xa hơn mười mét.

Nhắm!

Nổ súng!

Phanh ——

Miss! (Trượt)

Phanh ——

【 tinh thông súng ống cơ sở +1】

Phanh ——

Miss!

Phanh ——

【 ngươi bắn trúng ma thú cấp 75: Hắc Dạ Thực Hủ Giả, đạt được kinh nghiệm +10】

Lâm Ân: "???"

Chỉ thấy phía trên tấm ván gỗ ngoài cửa sổ vừa có thêm một vết đạn lớn bằng ngón tay, mà ở phía trên con đường xa xa, lập tức truyền đến từng chuỗi gào rú dạo người: "Là ai! ! Là tên khốn nạn nào (beep) cái (beep) dám đánh lén ta? !"

Lâm Ân nhanh chóng lao tới cửa sổ, “Xoạt” một cái kéo tấm ván gỗ kia xuống, thay tấm ván gỗ mới lên, rồi “Đông đông đông” đóng đinh thật chắc, cuối cùng là nhanh như chớp lao thẳng về phía lầu các của mình, chui vào trong chăn, ngả đầu xuống, nhắm mắt ngủ.

Một loạt hành động liền mạch lưu loát như mây bay nước chảy.

...

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ: Đêm không ngủ, đạt được 500 tiền khô lâu, cấp bậc +1】

【 đinh! Ngươi thành công sống sót qua một buổi tối từ sau khi hệ thống thức tỉnh. Trong ngày hôm nay, ngươi đã trải qua thật nhiều những tình huống phong phú mà thỏa mãn, tổng cộng tiếp đãi năm vị khách hàng, đánh giết ma thú x1, đánh cho ma thú bị thương x1, còn tạo thành bóng ma tâm lý nặng nề cho người bệnh, ngươi cảm thấy cuộc sống này vô cùng thú vị và vui vẻ. 】

【 đinh! Ngươi đã thành công lên tới cấp 6, cũng mở ra thương thành trao đổi thường ngày của hệ thống, mỗi ngày đều sẽ nảy

sinh cái mới. Ngươi có thể dùng tiền khô lâu để trao đổi hàng hóa tương ứng! 】

【 đinh! Có lòng tốt nhắc nhở, sau khi đạt tới cấp 10, ngươi có thể lựa chọn chức nghiệp tiến hành chuyển chức lần đầu tiên, xin hãy chờ mong! 】

Lâm Ân đột nhiên mở to mắt từ trên chiếc giường mốc meo.

Đống lớn mạng nhện giăng trên xà nhà vẫn đang không ngừng nhắc nhở hắn.

Đây tuyệt đối không phải một giấc mơ.

Nghĩa là hiện tại hắn vẫn đang ở bên trong thế giới hắc ám.

Và ngày hôm nay đã đánh dấu mốc hắn tồn tại được 2 năm 01 ngày ở nơi đây rồi!

Sàn sạt —— sàn sạt ——

Ngay lúc này, từng nhánh xúc tu đặc sệt, dấp dính đang vuốt ve trên khuôn mặt và phần cổ của hắn, bên trong chăn lại "Ùng ục ùng ục" mà truyền đến âm thanh gì đó nghe như tiếng bong bóng sôi.

Khắp cơ thể đều bị lây dính bởi các loại chất lỏng đặc sệt, dấp dính.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -1 】

Hắn hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, sau đó trực tiếp cầm lấy khẩu súng lục ngân bạch đang đặt trên đầu giường, chĩa thẳng vào giữa chăn, "Phanh phanh phanh" bắn xuống phía dưới thân thể mình ba phát súng đanh gọn.

Miss!

Miss!

【 đinh! Độ tinh thông súng ống của ngươi +1】

【 đinh! Ác Linh Huyết Anh ký sinh vào ngươi thất bại, độ sợ hãi với ngươi +20】

Lâm Ân trực tiếp xốc chăn lên.

Chỉ trong nháy mắt, từng nhánh xúc tu tối đen giống như bạch tuộc, lập tức nổ tung bên trong cái chăn của hắn, rồi "rầm rầm" chạy trốn về tứ phía.

Vào giờ khắc này, con quái vật mang khuôn mặt xinh xắn của một cô bé đang nằm trên bụng hắn, vẻ mặt dại ra.

Vô số xúc tu vừa nãy đúng là những thứ vặn vẹo điên cuồng mọc ra từ trên người nó.

"Quả nhiên lại hỏng rồi." Lâm Ân trừng mắt nhìn nó.

Chẳng trách quãng thời gian sau nửa đêm, hắn cứ có cảm giác một thứ gì đó đang muốn tìm nơi để chui vào thân thể mình.

Sàn sạt sàn sạt.

Hóa ra hắn con mẹ nó đã ôm một con quái vật bạch tuộc ngủ cả một buổi tối!

Lâm Ân ấn mở giao diện của nó.

【 Ác Linh Huyết Anh (ấu niên kỳ)】

【 chủng tộc 】: Tà linh

【 thuộc tính 】: Hỗn loạn tà ác

【 cấp bậc: 10】

【 giới thiệu 】: Là quỷ linh do oán khí và quỷ khí kết hợp, lại hấp thu lượng lớn sinh linh khí huyết ngưng tụ mà thành Ác Linh Huyết Anh, một khi thành hình, sẽ cắn nuốt linh hồn và huyết nhục của ký chủ, cũng từng bước lớn mạnh, cuối cùng trở thành hóa thân của tai họa. Ps: Bởi vì trong đầu có bóng ma tâm lý thật lớn với một người nào đó, cho nên tính công kích đối với người nào đó kịch liệt giảm xuống.

Lâm Ân: "???"

Mà cũng ngay tại thời điểm này, bên tai hắn lại vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Bởi vì độ sợ hãi của Ác Linh Huyết Anh đối với ngươi đã đạt tới 1.321, độ phục tùng của nó đối với ngươi cũng vượt qua 200, ngươi phát động nhiệm vụ đặc thù: Huyết Anh trưởng thành 】

【 giới thiệu nhiệm vụ: Ác Linh Huyết Anh đã đạt tới cấp 10, cũng tương đương với bước vào giai đoạn đầu tiên của tố hình kỳ. Giai đoạn hình thành tính cách này sẽ quyết định phương hướng trưởng thành và tính cách của Huyết Anh trong tương lai, bởi vì ngươi đã mang đến tác dụng thật lớn trong quá trình trưởng thành sơ kỳ của Huyết Anh, bởi vậy ngươi đã đạt được tư cách tiến hành điều chỉnh sơ bộ đối với Huyết Anh. 】

【 mục tiêu nhiệm vụ: làm cho Huyết Anh hoàn thành giai đoạn hình thành tính cách đầu tiên. 】

【 khen thưởng nhiệm vụ: độ phục tùng của Ác Linh Huyết Anh ＋50, kinh nghiệm cơ sở ＋200】

Thương thành: cửa hàng

Chương 41: Phẫu Thuật Thẩm Mỹ Lần Hai!!!

Vẻ mặt Lâm Ân đầy mờ mịt.

Thế này cũng có thể phát động nhiệm vụ sao?

Sau khi đọc kỹ phần giới thiệu nhiệm vụ, hắn cũng đại khái hiểu được yêu cầu của cô bérồi, đồng thời trong lòng cũng cảm thán không thôi về tốc độ trưởng thành của chủng tộc Ác Linh Huyết Anh này.

Bởi vì tới lúc này mới trôi qua không đến một ngày, mà cô bé đã lên tới cấp 10 rồi, hơn nữa còn bị hủy hoại nghiêm trọng nữa.

Ngoại trừ khuôn mặt đã được hắn nặn cẩn thận từ ngày hôm qua, toàn bộ những nơi khác trên thân thể đều bị đám xúc tu điên cuồng sinh trưởng kia phủ kín rồi.

"Hệ thống, nếu ta tùy ý để cô bé tiếp tục phát triển thì chuyện gì sẽ xảy ra?"

【 đinh! Mục tiêu là tà linh, bởi vậy oán khí thật lớn trong cơ thể sẽ liên tục phát sinh những biến hóa đặc thù thay đổi vẻ bề ngoài, nếu để mục tiêu tùy ý phát triển, cô ta sẽ từng bước vặn vẹo trở thành một sinh vật cực kỳ tà ác, cũng sinh ra ác ý thật lớn đối với ký chủ. 】

Lâm Ân: "..."

Có nghĩa là… trước khi thành hình, hắn phải thời thời khắc khắc đều khống chế của oán khí Quỷ Anh này, nếu không chờ đến khi cô bé không còn sợ hắn nữa, sẽ dứt khoát xử lý hắn luôn?

Xem ra cô bé này là một cái mầm tai vạ không nhỏ nha!

"Một khi đã như vậy, ngày hôm nay ta cũng chỉ có thể tiếp tục tỉ mỉ điều chỉnh ngoại hình cho cô ta một chút thôi."

Lâm Ân “Ca ca” hoạt động cổ tay một chút, vẻ mặt đầy nghiêm túc, rồi vươn tay đến, túm lấy phần gáy vận mệnh của Quỷ Anh.

Từng nhánh xúc tu đều ủ rũ xuống.

Bởi vì hôm qua đã tích lũy quá nhiều giá trị sợ hãi đối với Lâm Ân, khiến cho ở trước mặt Lâm Ân, Quỷ Anh không thể nổi lên bất cứ dục vọng phản kháng nào.

Cũng tương tự như lúc đứng trước một người làm cho bản thân ngươi cực kỳ sợ hãi, ngươi sẽ chuyển thành ngoan ngoãn vô cùng...

【 Độ nghi hoặc của Huyết Anh đối với ngươi +1】

Quỷ Anh cứ đờ đẫn đưa mắt nhìn nhân loại đáng sợ đang xách mình lên, ý thức mông lung khiến cho đã kết nối cho cô bé hiểu được chuyện gì vừa xảy ra rồi, bởi vậy trong lòng Quỷ Anh cũng có chút lo âu.

Hắn muốn làm cái gì đây?

Chẳng lẽ vẫn muốn hung hăng mà nhào nặn gương mặt của cô bé trở thành hình thù kỳ quái giống ngày hôm qua nữa?

Mà ngay sau đó, Lâm Ân đã túm lấy hai nhánh xúc tu thô to, trơn trơn nhẵn nhẵn ở trên người cô bé, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, rồi chỉ trong nháy mắt tiếp theo, hắn lại bắt đầu lôi kéo, một đẩy một vò hệt như quá trình đắp nặn gương mặt của cô bé lúc trước!

Quỷ Anh (ΩДΩ)! !

【 Độ sợ hãi của Ác Linh Huyết Anh đối với ngươi +20】

"Cháu vẫn cực kỳ hư hỏng, không chịu nghe lời, không được bác sĩ đồng ý, lại dám mọc ra nhiều xúc tu kỳ quái như vậy trên người!"

"Đây là trạng thái cực kỳ không khỏe mạnh đối quá quá trình trưởng thành của một đứa nhỏ!"

Lâm Ân (□￣皿￣) hung hăng thắt từng nhánh xúc tu lộn xộn kia lại với nhau, lần lượt từng nhánh một.

Xoát xoát xoát… cuối cùng là cứng rắn ấn chúng nó trở về bên trong thân thể.

“Hãy để chú Lâm Ân một lần nữa phẫu thuật thẩm mỹ cho cháu đi!"

Quỷ Anh (ΩДΩ)! !

【 Độ sợ hãi của Ác Linh Huyết Anh đối với ngươi +20】

【 Độ sợ hãi của Ác Linh Huyết Anh đối với ngươi +20】

…

【 đinh! Ngươi đã hoàn thành tố hình cho Ác Linh Huyết Anh ấu niên kỳ, cũng sinh ra ảnh hưởng thật lớn tới hình thái phát triển của nó. 】

Hơn nửa giờ sau, Lâm Ân vừa lòng nhìn Ác Linh Huyết Anh với vẻ mặt dại ra, đang bị hắn đặt trên cái bàn trước mặt.

Ngày hôm qua, hắn chỉ đủ thời gian nặn xong gương mặt cho Quỷ Anh, tới hôm nay sau khi hoàn thành quá trình phẫu thuật thẩm mỹ toàn thân cho cô bé, khiến cho Lâm Ân cảm thấy vô cùng vừa lòng đối với năng lực thao tác của bản thân.

Hai má phúng phính, bàn tay nhỏ bé mũm mĩm xinh xinh, một cô bé giống hệt búp bê sứ

Nếu đặt ở thế giới nhân loại, Quỷ Anh ở hình dáng hiện tại tuyệt đối sẽ là cô bé xinh đẹp hoàn mỹ mà khỏe mạnh, làm cho đôi mắt của rất nhiều những bà mẹ phải tỏa sáng khi trông thấy, lại làm cho người ta không nhịn được mà muốn yêu thương.

Đương nhiên, bởi vì quá trình tan vỡ của cô bé làm cơ thể mọc lên quá nhiều xúc tu, bởi vậy tới cuối cùng, trên người cô bé vẫn còn lại khá nhiều bộ phận chưa được sắp xếp xong.

Sau một hồi suy nghĩ, Lâm Ân đã quyết định điều chỉnh một bộ phận nhỏ trên cơ thể cô bé.

Hắn vươn tay tới, khẽ búng lên đôi tai thú tinh xảo mà đáng yêu.

(๑>□<)و

Siêu cấp đáng yêu, có đúng không nào?

"Cứ duy trì hình dạng như vậy nhé, đừng có tùy tiện phá vỡ nó đi!" Lâm Ân nghiêm túc mở miệng dặn dò: "Chỉ có như vậy, cháu mới khỏe mạnh mà lớn lên, sau đó biến thành một cô người gặp người thích, đã biết chưa?"

Vẻ mặt Ác Linh Huyết Anh vẫn đờ đẫn.

【 đinh! Đã xác định được hình thái sơ bộ của Ác Linh Huyết Anh, mở ra tính cách và bước đầu chỉnh lý phương hướng trưởng thành. 】

【 đinh! Số liệu hóa bắt đầu trong... Số liệu hoá hoàn thành... 】

Lâm Ân ngẩn ra.

Mà cũng chính tại một khắc này, trước mặt hắn hiện ra một giao diện.

Chương 42: Mở Ra Thương Thành!!!

【 Ác Linh Huyết Anh 】

【 phương hướng tính cách 】: Giả dối, oán hận, giết chóc

【 tâm lý đặc thù 】: Vặn vẹo, tan vỡ, bệnh hoạn

【 phương hướng trưởng thành 】: Quái nhiều tay không thể hình dung được, Oán Linh mang đến sợ hãi và tai hoạ vặn vẹo cho người khác, ác quỷ gieo rắc tai hoạ và giết chóc.

Hóa ra thứ này cũng có thể điều chỉnh được sao?

Lâm Ân thầm suy tư một thoáng, rồi khi tùy tiện nhìn lướt qua Quỷ Anh trước mặt, hắn lập tức quyết đoán lắc đầu.

Loại phương hướng trưởng thành này hơi bị biến thái rồi! Quả nhiên đây đúng là thế giới hắc ám, tuyệt đối sẽ không dẫn đường để người khác trở nên tốt đẹp hơn!

Lâm Ân quyết đoán tiến hành điều chỉnh.

Vài phút sau.

【 Ác Linh Huyết Anh 】

【 phương hướng tính cách 】: Ngọt ngào, khôn khéo, giết chóc

【 tâm lý đặc thù 】: Hiền lành, đáng yêu, bệnh hoạn

【 phương hướng trưởng thành 】: Tiểu Loli ngọt ngào động

lòng người, cô gái xinh đẹp mang đến hạnh phúc và an bình cho người khác, ác quỷ gieo rắc tai hoạ và giết chóc.

"Hệ thống, vì sao ta lại không thể điều chỉnh được hạng mục cuối cùng kia? Chẳng lẽ ta chỉ có thể điều chỉnh ra một thứ bán thành phẩm thôi sao?"

【 đinh! Quyền hạn của ký chủ không đủ, giai đoạn thứ nhất chỉ có thể điều chỉnh được hai thuộc tính đặc thù trên mỗi một hạng mục mà thôi. 】

"Như vậy sao?"

Lâm Ân lại rơi vào suy tư, nhưng rất nhanh trên mặt hắn lại lộ ra nụ cười hài lòng, hắn vỗ vỗ tay, nói: "Vậy trước mắt cứ để thế này đã, chờ khi tới giai đoạn kế tiếp, chú Lâm sẽ xóa bỏ ba thuộc tính đặc thù phía sau cho cháu, đến lúc đó, cháu chính là một cô bé hoàn mỹ rồi!"

"Xác định!"

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ: Huyết Anh trưởng thành, đạt được khen thưởng: độ phục tùng của Huyết Anh +50, kinh nghiệm cơ sở +200】,

【 đinh! Giai đoạn điều chỉnh thứ nhất đã hoàn thành, Ác Linh Huyết Anh sẽ tiến vào khoảng thời gian ngủ say, hoàn thành bước đầu hình thành và uốn nắn tính cách. 】

...

Sau khi luyện tập nửa giờ thuật bắn súng, Lâm Ân rời giường, và vẫn giống ngày xưa, hắn nhanh chóng cầm lấy chổi, bắt đầu công tác dọn dẹp mỗi ngày.

【 đinh! Năng lực gia vụ kinh nghiệm +1】

【 đinh! Năng lực gia vụ kinh nghiệm +1】

Sau khi dọn dẹp xong, Lâm Ân cầm lấy hồn đăng, dùng đá đánh lửa cẩn thận châm bấc đèn, sau đó treo hồn đăng ở phía trên cột chống cửa, bắt đầu mở cửa buôn bán.

Cũng giống ngày hôm qua, ngoài cửa vẫn là một mảnh sương mù mênh mông, ngoài mười bước sẽ không nhìn thấy bất cứ điều gì.

Lâm Ân đặt Quỷ Anh lên quầy, rồi ngồi xuống, tính toán xem xét một chút công năng mới của hệ thống.

"Hệ thống! Mở ra thương thành!"

Lại nói, hắn không thể động vào thu nhập bình thường trong tiệm, nhưng thông qua nhiệm vụ đạt được tiền khô lâu, hiện tại trong hắn đã có 2.551 đồng rồi, cũng có thể coi là một người giàu có.

【 đinh! Giao diện thương thành mở ra. 】

【 thương phẩm 1: lớp dịch nhầy của Slime Kịch Độc x10 kg: 50 đồng tiền 】

【 thương phẩm 2: Con Rối Mèo Chiêu Tài sẽ đưa tới vận rủi x1: 200 đồng tiền 】

【 thương phẩm 3: tã giấy của hài nhi (phiên bản bó sát người)x10 bao: 50 đồng tiền 】

【 thương phẩm 4: phối phương dược tề tăng sinh huyết nhục (phiên bản đặc thù): 500 tiền khô lâu 】

【 thương phẩm 5: thịt khối của Huyết Ma x5,: 100 tiền khô lâu 】

【 thương phẩm 6: Nước hoa Mị Ma kích tình x1 bình: 500

tiền khô lâu 】

Xem xong toàn bộ thương phẩm được bán ra, Lâm Ân "Hưu" một tiếng lập tức đứng lên, trừng lớn con mắt, nói: "Hệ thống, ngươi xác định đây là hàng hóa mà ngươi muốn bán ra cho ta?"

Đúng vậy.

Hắn vốn ôm cảm giác mong đợi cực cao đối với thương thành của hệ thống.

Nói cho cùng, trước khi hắn xuyên qua đến nơi này, đã được xem qua những cuốn tiểu thuyết kia rồi, và loại khái niệm 'hàng hóa hệ thống tất là tinh phẩm' chính là sự thật!

Cái gì mà huyết mạch siêu nhân, Cửu Vĩ Hồ Bảo Bảo, Tiêm Tinh Hạm [1], nữ nô đáng yêu nào đó kia... Tổng kết lại, chỉ có thứ ngươi không thể tưởng tượng ra được, chứ không có thứ nào hệ thống không bán!

[1] : Tàu khu trục ngôi sao, hoặc kẻ hủy diệt các vì sao là những con tàu chủ lực trong vũ trụ hư cấu Chiến tranh giữa các vì sao (Star Wars).

Nhìn lại hệ thống nhà mình, ai không biết còn cho rằng nó đều đi thu phế phẩm về bán cho hắn! Bởi vì hắn vừa liếc mắt nhìn một cái, chẳng phát hiện ra đồ nào hữu dụng cả!

"Hệ thống! Đổi mới hàng hóa đi!"

【 đinh! Tạm thời chức năng này chưa được mở ra, xin ký chủ kiên nhẫn chờ đợi, cứ đến 5 giờ mỗi ngày thương thành sẽ tự động đổi mới! 】

"..."

Lâm Ân hít sâu một hơi, nghiến răng và... một lần nữa ngồi

xuống.

Được rồi!

Tuy tình huống này phát triển hoàn toàn trái ngược với những gì hắn chờ mong, nhưng tốt xấu gì cũng coi như có thêm được một con đường nhập hàng hóa, không phải thế sao?

Chương 43: Sương Mù Mênh Mông, Hắc Khí Đằng Đằng!!!

Dịch nhầy của Slime Kịch Độc?

Mua!

Nói không chừng về sau hắn còn có thể sử dụng nó để luyện chế dược tề kịch độc!

【 tiền khô lâu -50! 】

Con Rối Mèo Chiêu Tài sẽ đưa tới vận rủi? ?

Thứ này có tác dụng gì chứ? ! Chẳng lẽ ta còn cảm thấy vận khí của chính mình quá tốt nên mua về để lấp kín vận khí cho vui? !

Mua!

Có cơ hội thì dùng làm quà tặng người là được!

【 tiền khô lâu -200! 】

Tã giấy của trẻ nhỏ (phiên bản bó sát người)?

Theo bản năng, Lâm Ân lập tức liếc mắt một cái nhìn về phía Quỷ Anh (ㅍ _ ㅍ) đang bị hắn bày thành linh vật trên quầy.

Ừm...

Tốc độ trưởng thành của cô bé này nhanh như vậy, mà hiện tại nhóc con này cũng bị hắn tạo thành hình người rồi, cứ để nó trần truồng như vậy cũng không tốt lắm.

Mua! Thứ này còn có chút tác dụng!

【 tiền khô lâu -50】

Lâm Ân trực tiếp dùng tã giấy trùm lên đầu Quỷ Anh (???).

Rất nhanh, lực chú ý của hắn đã bị kiện thương phẩm thứ tư hấp dẫn.

【 phối phương dược tề tăng sinh huyết nhục】: Sau khi phục dụng dược tề, có thể đề cao tốc độ khôi phục thương tích trên diện rộng! Nhu cầu tài liệu: Cục thịt của Huyết Ma, lớp dịch nhầy của Slime Không Thuộc Tính, Bạo Quân Hoa, chất kích thích sinh trưởng Hoa Ăn Thịt Người.

Xem như phối phương này là một loại không tệ giữa đống hàng hóa mà hệ thống bán ra. Nhưng nó lại yêu cầu nguyên liệu là【 cục thịt của Huyết Ma 】, một thứ vật phẩm cực kỳ khó kiếm được. Cho nên thương phẩm này tuyệt đối vượt qua giá trị bản thân của nó! Mua!!!

【 tiền khô lâu -500】

【 tiền khô lâu -100】

Lâm Ân không chút do dự đã đút hai kiện thương phẩm này vào trong túi, lại cộng thêm dược tề bạo kích hôm qua hắn vừa được hệ thống khen thưởng, tới hiện tại trong tay hắn đã có hai loại phối phương dược tề chuyên chúc rồi!

Nhưng Lâm Ân cũng không vội vàng đi luyện chế. Hắn làm công ở tiệm dược tề, và cứ cách một đoạn thời gian, đều có thương nhân mang theo các loại nguyên vật liệu tiến vào cung cấp hàng hóa.

Mà tính toán thời gian một chút, thời điểm cung cấp hàng hóa chính là ngày hôm nay.

Lâm Ân lập tức chuẩn bị tiền khô lâu, cũng nhanh nhẹn thu toàn bộ rác rưởi như phần còn lại của chân cụt, tay cụt, ngày hôm qua vừa đào được từ trong hàm răng của con quái vật căn nguyên kia, vào trong bao.

Ngoài cửa, sương mù mênh mông, hắc khí đằng đằng.

Lâm Ân kiên nhẫn chờ ở cửa. Từ từ, trên con đường hắc ám chợt vang lên âm thanh ken két dát của bánh xe và tiếng bước chân người.

Chỉ thấy một lão thái bà cầm theo cái đèn lồng da người, trên mặt nở nụ cười hiền lành mà quỷ dị xuất hiện trong tầm nhìn của hắn, rồi từ từ ngừng lại phía trước tiệm dược tề.

"Chào cậu thanh niên, cháu có thứ rác rưởi nào đó không dùng được muốn cho lão thái bà này không?"

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Rác rưởi vô dụng (2), khen thưởng nhiệm vụ: 50 tiền khô lâu, kinh nghiệm cơ sở +100, độ hảo cảm của người nhặt rác +50, khen thưởng đặc thù x1】

"Có!" Nghe được âm thanh nhắc nhở nhiệm vụ của hệ thống xuất hiện, Lâm Ân như mở cờ trong bụng. Hắn vô cùng thoải mái mở miệng nói với lão bà nhặt rác, sau đó nhanh chóng trở lại trong tiệm, cực kỳ cố sức kéo một cái bao tải to ra bên ngoài.

"Lần này cháu có nhiều thứ cần xử lý như vậy sao?" Dường như nụ cười tươi trên mặt lão bà bà cũng trở nên rực rỡ hơn hẳn.

Lâm Ân lễ phép hỏi: "Vâng, lão bà bà, bà có cần cháu giúp để lên xe hay không?"

"Có, có! Đúng là làm phiền cháu rồi." Lão bà bà cười hiền lành đến lạ.

Lâm Ân không chút do dự đã dùng sức khiêng một bao "Rác

rưởi" thật to lên, đặt trên chiếc xe mà người nhặt rác vẫn một mực lôi kéo, mà cũng chính trong nháy mắt khi hắn buông tay ra, nụ cười tươi trên mặt lão bà bà nọ lập tức trở nên cứng ngắc.

"Khí tức… Cấp căn nguyên?" Vẻ mặt lão bà bà vô cùng khác thường, giữa hai tròng mắt đục ngầu hiện lên một tia khiếp sợ.

Bà ta lập tức cảm nhận được trên xe truyền đến sức nặng ngàn quân và tính áp bức mạnh mẽ. Ánh mắt bà ta nhìn về phía Lâm Ân cũng nhanh chóng chuyển thành kinh dị.

【 Độ nghi hoặc của Kẻ Nhặt Rác Da Người đối với ngươi +10】

Lâm Ân mỉm cười nói: "Có khả năng là chúng nó đã lây dính một chút rồi. Đêm qua cháu có khám răng miệng cho một vị khách quen, đây là mấy thứ vô dụng lấy ra từ bên trong miệng của ngài ấy. Cháu cho rằng bà sẽ cần chúng nó, cho nên mới đặc biệt giữ lại cho bà."

Vẻ mặt lão thái bà lập tức trở nên chấn động, hỏi: "Cháu khám răng lợi cho quái vật cấp căn nguyên sao? ! Cháu không sợ bị nó ăn mất à?"

Càng nói, ánh mắt lão thái bà nhìn Lâm Ân càng trở nên kinh dị, giống như vừa có thêm hiểu biết về thanh niên đối diện

Lâm Ân cười ha hả nói: "Sợ cái gì? Vì khách hàng phục vụ là tôn chỉ của Tiệm Dược Tề Cưa Máu chúng cháu, mặc kệ người tới là ai, chúng cháu đều sẽ đối xử bình đẳng!"

【 Độ kính sợ của Kẻ Nhặt Rác Da Người đối với ngươi +10】

Ngay tức khắc, Lâm Ân có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng, ánh mắt lão bà bà trước mặt này nhìn hắn đã thay đổi rồi, chuyển thành giống như đang nhìn một con quái vật vậy.

Chương 44: Quả Nhiên... Giữa Thế Giới Hắc Ám Sẽ Không Tồn Tại Một Kẻ Bình Thường!!!

Bà ta đè thấp âm thanh xuống, rồi từ trong cổ họng phát ra giọng nói khàn khàn: "Đêm qua, khu chúng ta đang sống có ba con【 Thâm Uyên Kẻ Săn Đầu 】cấp căn nguyên đi đến, hẳn là cháu đã giúp một con nhỏ nhất trong số chúng. Bà bà khuyên cháu, đừng nên tiếp xúc với chúng nó, hẳn là cháu còn không biết đâu..."

"Đêm qua, hẻm Đồ Tể, phố Ác Hồn và hẻm Âm Hồn cách vách đã bị ba con Kẻ Săn Đầu kia ăn sạch rồi, mười lăm Thợ Săn Ma cấp cao và ma linh đều bị giết một nửa..."

Lâm Ân cứng đờ tại chỗ.

"Hẳn là con Kẻ Săn Đầu mà cháu gặp được ngày hôm qua đã tính toán đến hẻm Du Hồn chúng ta ăn cơm, có vẻ như vì cháu giúp đỡ nó mà hẻm Du Hồn chúng ta đã tránh được một kiếp đó."

Lâm Ân ngạc nhiên hỏi: "Nhưng theo cháu cảm nhận, quý khách ngày hôm qua kia rất là đáng yêu, không đến mức hung tàn như vậy chứ?"

"..."

Không khí tạm trôi vào yên tĩnh.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua… Vi vu vi vu.

Lão thái bà nọ bày ra biểu cảm vô cùng khoa trương, giống như bà ta vừa nghe được lời nói làm bản thân quá đỗi rung động

và không sao tin nổi.

“Đáng... Yêu sao?"

Lâm Ân: "Đúng là đáng yêu mà..."

【 đinh! Ngươi đã Kẻ để lại trong lòng Nhặt Rác Da Người một ấn tượng sâu nặng khó có thể xóa nhòa! 】

【 đinh! Ngươi đạt được độ nổi tiếng ở hẻm Du Hồn +1】

【 đinh! Ngươi đạt được độ nổi tiếng ở hẻm Du Hồn +1】

Lâm Ân còn muốn giải thích thêm, nhưng lão thái bà kia lại lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói: "Quả nhiên... giữa thế giới hắc ám sẽ không tồn tại một kẻ bình thường... Đặc biệt là những kẻ nhìn qua rất đỗi bình thường kia..."

Lâm Ân: "..."

【 đinh! Chúc mừng ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ, đạt được 50 tiền khô lâu, 100 kinh nghiệm cơ sở, độ hảo cảm của Kẻ Nhặt Rác Da Người +50】

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, lão thái bà kia vươn đôi tay khô héo của mình tới, chậm rãi mò vào trong ngực của mình: "Cậu thanh niên à, lần này cháu cho bà thứ quá nặng rồi, trong thoáng chốc bà không tiêu hóa hết được, coi như vật phẩm này là thứ bà vừa nhặt mót được, có lẽ nó sẽ hữu dụng với cháu đấy."

Kẽo kẹt kẽo kẹt ——

Một chuỗi những âm thanh cắm sâu vào thịt truyền đến.

Tiếp đó, Lâm Ân lập tức nhìn thấy, lão thái bà vừa cắm bàn tay vào trong lồng ngực của chính mình, rồi cứng rắn lấy ra một trái tim vẫn còn đang đập và chảy máu.

Trái tim bốc lên thật nhiều nhiệt khí, “Phù phù phù phù” không ngừng co bóp trong không khí bên ngoài.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

“Cháu hãy nhận lấy đi." Lão thái bà khàn khàn cười nói.

【 Vô Diện Ma trái tim 】

【 phẩm chất: Vật bị nguyền rủa 】

【 nguyền rủa 】: Có thể kết nối cùng trái tim của mục tiêu bị chỉ định, nhưng mỗi ngày cần lượng lớn máu tươi để nuôi dưỡng.

【 giới thiệu 】: mỗi một bộ phận trên người Vô Diện Giả mạnh mẽ đều ẩn chứa một loại nguyền rủa, đặc biệt là trái tim của bọn họ. Ngay tại khoảnh khắc ngươi nghe được tiếng tim đập của chính mình, nhất định phải cẩn thận, bởi vì rất có khả năng, đó đã không còn là trái tim của ngươi nữa...

Lâm Ân: "! ! !"

Lão thái bà nọ âm trầm cười nói: "Nếu cháu muốn ai chết, chỉ cần nghĩ thầm đến nó ở trong lòng, sau đó dùng phương pháp ác độc của bản thân đến đối phó với trái tim này, cháu sẽ thu được niềm vui cực lớn, khặc khặc —— "

Lâm Ân lập tức sởn tóc gáy.

Quả nhiên mấy thứ mà lão thái bà này mang theo trên người chẳng có mấy loại là bình thường. Nhìn hiệu quả này là biết, trái tim trong tay hắn tuyệt đối là một đại sát khí doạ người. Nhưng mà tất nhiên, rất có khả năng cái giá để sử dụng nó cũng lớn y như tác dụng của nó vậy.

Rất nhanh, lão thái bà kia đã lôi kéo chiếc xe của mình rồi từng chút từng chút một mà biến mất ngay trong mảnh sương mù

màu đen phía trước.

Lâm Ân đứng nhìn theo lão bà bà nọ dần đi xa, lại đưa mắt quan sát trái tim đang không ngừng đập trong tay mình, đôi mắt lộ ra vẻ quái dị.

Ừm… hắn càng ngày càng tích trữ nhiều thứ quỷ dị rồi, nhưng giao dịch lần này tuyệt đối không thiệt.

Lại nói, sáng nào người nhặt rác này cũng đi ngang qua cửa tiệm một lần, bà ấy tuyệt đối là một vị npc thân mật có thể cố định trao đổi các loại đạo cụ!

Đợi cho đến khi con quái vật mỗi tuần đều đến đưa hàng hóa một lần xuất hiện, Lâm Ân trả cho đối phương lượng lớn tiền khô lâu, và một lần nữa nhét đầy kho hàng trong tiệm.

Mà tính toán thời gian, hẳn là buổi tối hôm nay hoặc là ngày mai, thầy của hắn sẽ trở lại.

Lâm Ân không đứng bên ngoài nữa, nhanh chóng quay về vị trí của mình sau quầy và im lặng chờ đợi hôm nay vị khách của hôm nay tới cửa.

Ngoài cửa, sương mù màu đen nhanh chóng cuộn trào.

Mà đúng vào lúc này…

Đông đông đông ——

Từ bên ngoài truyền đến ba tiếng đập cửa.

Lâm Ân lập tức ngẩng đầu, treo nụ cười nghề nghiệp trên mặt, nói: "Hoan nghênh..."

Cùng lúc đó, chiếc hồn đăng vốn được treo lên cột chống cửa bắt đầu “Vù vù…” chớp lóe kịch liệt.

Con ngươi trong mắt Lâm Ân co rụt lại.

Bởi vì một khi hồn hỏa dao động kịch liệt như vậy, nghĩa là cấp bậc của người tới tuyệt không thấp.

Chương 45: Huyết Y Ác Linh!!!

Ngoài cửa.

Chỉ thấy một người phụ nữ mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đỏ thẫm đang mỉm cười mà đứng ngay phía trước bậc cửa, mái tóc quăn cuộn sóng nhẹ nhàng buông sau lưng. Đây là một người phụ nữ vô cùng duyên dáng mà đối phương chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, cũng có thể ép khô ngươi.

"Ông chủ, làm ăn thịnh vượng nhé."

【 Huyết Y Ác Linh 】

【 cấp bậc 】: ???

【 trận doanh 】: Hỗn loạn tà ác

【 năng lực chiến đấu 】: Cô ta sẽ từng chút từng chút một đào rỗng ngươi.

【 giới thiệu 】: thể tụ hợp lang thang bên trong thế giới hắc ám vặn vẹo, vĩnh viễn đừng bị hình thể tuyệt vời của cô ta hấp dẫn, bằng không thứ đang chờ đợi ngươi sẽ là một cơn ác mộng...

Trước mắt Lâm Ân lập tức hiện ra giao diện của người phụ nữ kia.

Trên tay cô ta còn bưng theo một bộ chén đĩa, mơ hồ còn có thể ngửi được từng luồng hương vị của thịt truyền đến từ bên trong.

Lâm Ân lập tức đề cao cảnh giác, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ trấn định như cũ, nói:

"Chào quý khách, xin hỏi quý khách có chỗ nào không thoải mái cần trị liệu hay không?"

Huyết Y Ác Linh nở nụ cười xán lạn đến lạ, đôi môi đỏ thẫm hé mở, để lộ ra hàm răng trắng nõn có chút lành lạnh, mang đến cho người ta một loại cảm giác quỷ dị nói không nên lời.

Huyết Y Ác Linh vén mái tóc quăn của mình rồi phong tình vạn chủng mà nhu mì nói: "Tôi chẳng có chỗ nào không thoải mái cả, chỉ vì buổi sáng hôm nay tôi vừa chuyển đến con hẻm này, cho nên muốn đi qua thăm hỏi hàng xóm nhà mình một chút, hẳn là... cậu sẽ chào đón tôi chứ?"

Cô ta nói xong lại nhẹ nhàng liếm đôi môi đỏ thẫm một cái.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -1】

Bởi vì Lâm Ân vô cùng rõ ràng, ở bên trong thế giới hắc ám này, con quái vật với vẻ ngoài càng bình thường lại càng nguy hiểm.

Mà người phụ nữ trước mặt hắn đang tản ra loại khí tức vô cùng khó xác định được.

"Hoan nghênh, đương nhiên là hoan nghênh rồi!" Nụ cười tươi trên mặt Lâm Ân vẫn không thay đổi, đồng thời hắn cũng âm thầm đặt khẩu súng lục và trái tim ở dưới quầy, ngay tại vị trí mà bản thân tiện tay là có thể lấy được.

"Mời vào, Tiệm Dược Tề Cưa Máu chúng tôi luôn hoan nghênh toàn bộ những vị hàng xóm thân mật quanh đây."

Đối với loại quái vật hoàn toàn không nhìn ra cấp bậc này, gần như chén hồn đăng ngoài cửa kia hoàn toàn không mang đến tác dụng quá lớn.

Nếu cô ta thật sự ôm theo ác ý đến đây, bất kể ngươi dùng

biện pháp gì cũng không ngăn cản được.

Ngay sau đó, người phụ nữ mang theo nụ cười tươi trên mặt và dáng người thướt tha uyển chuyển kia cũng nhanh chóng bước vào bậc cửa.

Mà gần như cùng thời điểm đó, bên tai Lâm Ân chợt vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Sống sót. 】

【 Mục tiêu nhiệm vụ: Trước khi ác ý của Huyết Y Ác Linh đối với ngươi đạt tới 100%, hãy duy trì sao cho giá trị tinh thần của mình không giảm xuống dưới "0", đồng thời bảo đảm ác ý của đối phương đối với ngươi không đạt tới 100%, kiên trì trong vòng 30 phút. 】

【 khen thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu x 500, kinh nghiệm cơ sở ＋200, khen thưởng đặc thù ＋1】

Gần như ngay lập tức, trong lòng Lâm Ân đã trở nên căng thẳng.

Quả nhiên, con ác linh này đến không có ý tốt.

Hơn nữa nhiệm vụ mà nó phát động lại là loại "Sống sót" khủng bố này, chỉ sợ trình độ nguy cơ của nhiệm vụ lần này cũng tương đương với nhiệm vụ đêm qua.

Hắn hiểu vô cùng rõ ràng, nếu đêm qua hắn không làm cái gì cả, thì Kẻ Săn Đầu kia sẽ ăn luôn toàn bộ những cư dân hẻm Du Hồn mà nó gặp được, có thể nói là nguy cơ thật lớn.

Thế người phụ nữ này thì sao?

Nhìn cô ta không giống như quái vật cấp căn nguyên, nhưng khẳng định là cô ta có thể dễ dàng giết chết hắn.

"Ông chủ, nhìn cậu không giống dân bản địa của nơi này nhỉ?" Người phụ nữ kia vừa thướt tha ngồi xuống chiếc ghế đặt phía trước quầy, rồi uyển chuyển nâng mu bàn tay lên chống cằm, khóe môi nở nụ cười mỉm, phong tình vạn chủng mà chăm chú nhìn vào Lâm Ân.

"Chẳng lẽ cậu hoàn toàn không sợ hãi, bản thân sẽ bị một vài vị khách hàng không có ý tốt, ăn luôn sao?" Khi nói chuyện, một ngón tay của cô ta lại nhẹ nhàng chạm vào trước ngực Lâm Ân.

Mị hoặc vô cùng.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Nhưng Lâm Ân lại lập tức bình tĩnh xuống, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nghề nghiệp, “Soát” một cái, hắn đã cầm lấy con dao lóc xương do thầy lưu lại, cắm thẳng nó xuống bàn rồi mỉm cười nói: "Sợ thì đương nhiên là có chút sợ, nhưng mà thiên chức của bác sĩ chính là trị bệnh cứu người, dù tôi có sợ hơn nữa, chỉ cần đối phương là khách hàng, tôi sẽ nghiêm túc đối xử. Đây là nguyên tắc của một vị bác sĩ."

【 đinh! Độ nguy cơ trước mắt 51%】

Người phụ nữ phong tình vạn chủng mà nhu mì kia khẽ chớp chớp đôi mắt, thổ khí như lan cười nói:

"Rất thú vị đó nha, thế nếu đối phương không phải khách hàng của cậu thì sao?"

"Hoặc là nếu... Tôi muốn ăn cậu thì sao?"

Chương 46: Ánh Trăng Sáng Trong Lòng Tôi!!!

Cô ta nhẹ nhàng thổi vào tai Lâm Ân một hơi như vậy, lời nói vô cùng êm ái như thể có ai đó vừa nhu tình rót mật vào tai hắn vậy.

【 đinh! Độ nguy cơ trước mắt 61%】

Lâm Ân vẫn duy trì trấn định, trên mặt mang theo ý cười, nghiêm túc nói: "Không có khả năng, chị gái xinh đẹp như vậy, khẳng định là tâm địa cũng tốt đẹp như những người bên ngoài kia thôi. Hơn nữa, một quý bà xinh đẹp mà tao nhã như chị đây, dù muốn ăn uống, cũng phải dùng bữa cực kỳ khoan thai giống như thân phận của chị chứ?"

【 đinh! Độ nguy cơ trước mắt 56%】

"Thật dẻo miệng nha." Người phụ nữ kia quyến rũ cười nói, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên môi, lại hỏi: "Cậu thực sự cho rằng tôi rất xinh đẹp sao?"

"Đương nhiên rồi!"

"Thế hiện giờ, cậu còn cảm thấy tôi đẹp nữa không?"

Ngay trong nháy mắt kia, dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, gương mặt người phụ nữ nọ chậm rãi nứt ra từ khoảng giữa, trong khi ý cười vẫn nở rộ trên môi.

Mà ngay bên trong khe hở huyết nhục vừa xuất hiện kia, chợt chậm rãi mọc ra một hàm đầy răng bén nhọn, cùng với đó là từng sợi xúc tu đặc sệt, dấp dính mà tanh tưởi, chen chút nhau, chui ra

từ bên trong đường nứt trên gương mặt xinh đẹp nọ.

Cùng thời điểm này, một thứ mùi nồng nặc, tanh tưởi hòa trộn cùng mùi máu tươi tản ra từ trên người người phụ nữ kia.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -30! 】

"Thế bây giờ cậu còn cho rằng tôi rất đẹp hay không?"

Ngay bên trong đường nứt kinh khủng xuất hiện trên gương mặt lạnh lùng kia, chợt phát ra từng chuỗi tiếng cười khàn đặc, dấp dính.

【 đinh! Độ nguy cơ trước mắt 81%】

【 đinh! Độ nguy cơ trước mắt 85%】

【 đinh! Độ nguy cơ trước mắt 90%】

Dần dần, cùng với độ nguy cơ tăng lên trên diện rộng, gương mặt bị nứt vỡ của nữ quỷ kia cũng từng chút từng chút một mà tới gần gương mặt Lâm Ân.

Thứ âm thanh đặc sệt, dấp dính mà khàn khàn nọ cũng càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

"Tôi... Thật sự rất đẹp ư?"

Khuôn mặt khủng bố nọ từ từ tiến tới, đến khi khoảng cách giữa nó và gương mặt của Lâm Ân còn chưa đầy năm cm, từng sợi xúc tu đặc sệt, dấp dính kết hợp cùng hàm răng sắc nhọn gần như đã bao phủ lấy Lâm Ân.

Mà cũng chính tại khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc đó.

Muah…

Lâm Ân trực tiếp hôn cô ta một cái.

"..."

"..."

Xung quanh là một mảnh yên tĩnh.

Nữ quỷ kia vừa đứng đờ người tại chỗ.

Nguy cơ vừa tăng lên tới 99%, lại trực tiếp giảm xuống 50% chỉ trong nháy mắt.

"A?" Nữ quỷ nọ đờ đẫn cả người.

Lâm Ân có chút ngượng ngùng họ khụ khụ vài cái, nói: "Thật có lỗi, tại đột nhiên chị lại xán tới gần tôi như vậy, thật sự đã làm cho người ta không nhịn được muốn hôn một cái rồi. Mong chị tha thứ cho hành vi vô lễ của tôi, bởi vì chị thật sự rất phù hợp với thẩm mỹ của tôi."

Nữ quỷ kia lắp bắp nói: "Phù hợp với... Thẩm mỹ của cậu?"

Từng giọt chất lỏng đặc sệt, dấp dính từ trên gương mặt bị nứt kia từ từ nhỏ giọt xuống dưới, kết hợp với xúc tu và những chiếc gai ngược tanh hôi, trông cô ta giống hệt một con quái vật đang trình diễn trong một bộ phim điện ảnh khủng bố nhất.

Lâm Ân đưa tay ôm lấy trái tim đang “Thình thịch thình thịch” đập mạnh của mình, nét mặt già nua ửng đỏ nói: "Đúng vậy... từ nhỏ tôi đã vô cùng ngưỡng mộ những cô gái có hàm răng và những chiếc xúc tu dài rồi..."

Hắn vừa nói vừa vươn tay, cầm lấy hai sợi xúc tu đặc sệt, dấp dính, mang theo một lớp dịch nhầy chui ra khỏi vết nứt giữa gương mặt kia, rồi nhẹ nhàng vuốt ve.

"Đặc biệt là loại hình dính nhơm nhớp như của chị đây, có thể coi đó chính là tồn tại như Ánh trăng sáng [1] trong lòng tôi đó."

[1] : ánh trăng sáng - chỉ người hoặc vật trong lòng rất khát khao yêu thích nhưng lại không thể đụng vào.

Nữ quỷ kia dại ra nói: "Ách..."

Không thích hợp!

Nhân loại này có chút không thích hợp!

Vì sao khi cô ta để lộ ra loại dung nhan hoàn mỹ của mình thì biểu hiện trên mặt hắn luôn trong trạng thái bình tĩnh, còn khi cô ta trực tiếp chuyển đổi thành một khuôn mặt đáng sợ, hắn lại trở nên hưng phấn như vậy? !

Lâm Ân vẫn đứng bên cạnh cô ta (ฅ´□□`ฅ) mà vuốt ve sợi xúc tu dính nhơm nhớp kia.

Thời gian giống như dừng lại.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên động tác trên tay Lâm Ân ngừng lại, hắn khẽ nhướng mày.

Nữ quỷ kia phản ứng rất nhanh, cô ta nheo mắt cười lạnh hỏi: "Làm sao vậy? Không phải cậu rất thích những chị gái dính nhơm nhớp, có hàm răng tua tủa sao?"

【 độ nguy cơ 70%】

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Tôi vừa nhìn ra một chút vấn đề, có phải lúc bình thường chị chẳng mấy chú trọng đến vấn đề vệ sinh khoang miệng?"

Nữ quỷ kia ngơ ngác hỏi: "Thế thì liên quan gì đến cậu?"

Lâm Ân đột ngột đứng lên, vô cùng sâu sắc nói: "Lời ấy sai rồi, nếu chị đã là một quý bà xinh đẹp thì làm sao chị có thể cho phép chính mình mang theo một chút tỳ vết được? Tôi cảm thấy chị cần phải được chăm sóc tỉ mỉ một lần!"

"Mà tôi lại chính là nhân sĩ chuyên nghiệp vô cùng am hiểu chuyện chăm sóc sắc đẹp cho người khác."

Nữ quỷ kia ngơ ngác nói: "Ách..."

Chương 47: Tôi Là Mẹ Con Bé!!!

Vài phút sau, Lâm Ân vừa lòng nhìn nữ quỷ với hàm răng trắng nõn ở ngay trước mặt, nhưng quy trình này còn chưa chấm dứt. Tiếp theo, hắn lại lấy ra một bình dược tề hơi thở thơm mát hình dáng tinh xảo, rồi "Phụt phụt" lên hàm răng kia.

"Có phải hiện giờ chị cảm thấy hơi thở của mình lập tức trở nên tươi mát hơn rất nhiều hay không?" Lâm Ân lấy một cái gương ra, mỉm cười rồi đặt ngay trước mặt người phụ nữ nọ.

Cô ta nhìn thấy toàn bộ gai ngược cùng với xúc tu chui ra từ bên trong vết nứt trên mặt mình đều đã chuyển thành màu sáng bóng, còn có hương vị vô cùng tươi mát nữa, vẻ mặt lập tức dại ra.

Trên thực tế, trong vài phút thời gian này, gần như đại não của cô ta vẫn đang rơi vào trạng thái mơ màng.

Bởi vì loại chuyện này quá mức khó hiểu!

Phương hướng phát triển của nó hoàn toàn không giống những gì cô ta vẫn luôn tưởng tượng!

Hắn không sợ coi như xong, nhưng vì sao hắn có thể lộ ra vẻ mặt hưng phấn mà vui vẻ chăm sóc khoang miệng cho cô ta chứ...

Đây là phản ứng mà một nhân loại bình thường nên làm ra sao?

Không phải dựa theo kế hoạch bình thường, hắn nên hoảng sợ mà thét chói tai, sau đó còn khủng hoảng tới mức tè ra quần rồi ba chân bốn cẳng chạy trốn sao?

Không thích hợp!

Nhân loại này không thích hợp!

Ca ca ca ——

Người phụ nữ kia vươn tay, dùng sức mà khép lại gương mặt mới nứt vỡ của mình, khôi phục lại hình tượng ngự tỷ nhân loại phong tình vạn chủng lúc trước kia.

Ba ——

Cô ta đập xuống quầy, lạnh lùng nói: "Bớt mở miệng tâng bốc lão nương đi, lần này tôi tới đây tìm cậu là có chuyện chính sự. Nói mau! Có phải ngày hôm qua cậu đã làm giải phẫu cho một tên Ma Đầu Heo, đúng hay không?"

【 độ nguy cơ 71%】

Lâm Ân suy tư một chút rồi đáp: "Đúng."

Nữ quỷ kia nheo mắt, cười lạnh nói: "Cậu đã giải phẫu cho hắn, còn lôi ra một đứa hài nhi từ trong bụng hắn, có đúng hay không?"

Ngay lập tức, trong đầu Lâm Ân đã xuất hiện hình bóng của con Quỷ Anh kia.

"Xin hỏi chị là?"

Nữ quỷ kia đầy sát ý nói: "Tôi là mẹ con bé."

Lâm Ân: "!!!"

...

Đây tuyệt đối là chuyện Lâm Ân không thể ngờ nổi.

Bởi vì hắn hoàn toàn không nghĩ ra điểm liên hệ giữa con Quỷ Anh thích tan vỡ kia và nữ quỷ xinh đẹp trước mắt.

Lâm Ân trừng mắt nói: "Chị cứ an tâm một chút chớ nóng vội, an tâm một chút chớ nóng vội, tôi chỉ cảm thấy vô cùng khó hiểu mà thôi, bởi vì một quý bà xinh đẹp như chị, làm sao có thể vừa mắt tên Ma Thịt Heo xấu xí kia? Hơn nữa kể cả khi câu chuyện này là thật, thì có gì để chứng tỏ rằng cô bé kia là con của chị?"

Người phụ nữ kia cười lạnh một tiếng, nói: "Cậu đừng có giả bộ hồ đồ với tôi."

“Cậu có biết tình huống đó là gì hay không? Ừm… hắn là hắn cũng nói cho cậu nghe rồi, là một tháng trước hắn từng ăn một con tiểu quỷ, nhưng rất không may, con tiểu quỷ kia chính là một bộ phận rơi ra từ trên người tôi."

"Cho nên nếu nó đã thành hình, thì tôi chính là mẹ của nó."

Lâm Ân: "!!!"

Lâm Ân dùng sức mà giữ cho cảm xúc của bản thân bình tĩnh lại, hắn tiếp tục thăm dò: "Vậy chị tới nơi này là..."

Người phụ nữ kia cười lạnh mà liếm đôi môi màu đỏ tươi của mình, nói: "Đương nhiên là muốn đón con gái của tôi trở về rồi, nếu tôi đoán đúng, hắn là hiện giờ, con gái của tôi đã trở thành một con quái vật tai họa rồi?"

Lâm Ân trừng lớn con mắt, sau đó lui về phía sau từng bước một: "Ách, nói như thế nào đây..."

Mà chỉ trong nháy mắt này, gương mặt của người phụ nữ kia lại một lần nữa nứt toác ra, toàn thân từ trên xuống dưới không ngừng chảy xuôi một lớp dịch nhầy tanh hôi.

Vô số sợi xúc tu “Hoa lạp lạp” mà lan tràn trên mái tóc của cô

ta, hai cánh tay mảnh khảnh lại “Ca ca ca” mà mọc dài ra từng viên, từng viên nhãn cầu.

Cô ta cười lạnh lập tức tới gần Lâm Ân từng bước một, nói: "Giết chóc! Ác ý! Oán niệm! Tà ác!"

"Con gái của tôi sẽ có được hết thảy những phẩm chất làm cho người ta sung sướng từ tôi, nếu nó đã được sinh ra, thì nhất định phải trở thành một tay thợ săn đủ tư cách, mang đến tai họa và ác mộng cho tất cả mọi người!"

【 độ nguy cơ 81%】

【 độ nguy cơ 91%】

Lâm Ân run rẩy lui về phía sau, nhưng phần lưng đã đụng phải quầy thuốc đằng sau, đã hết đường, không thể tiếp tục lùi lại được nữa.

"Quý bà này, chị cứ chờ một chút trước đã! Làm sao chị có thể chứng minh được rằng cô bé kia chính là con gái của chị chứ? Nếu chị muốn nhận lại nó, theo tôi cảm thấy hẳn là chị nên để cho tên Ma Đầu Heo kia đi tới giáp mặt đối chứng nha!"

Lâm Ân vội vàng nói chuyện, muốn kéo dài thời gian.

Người phụ nữ kia nghe xong lý do của hắn, lập tức cười lạnh nói: "Đối chứng sao? Được! Để tôi gọi hắn ra đối chứng cùng cậu!"

Vừa dứt lời, “Oa” một tiếng, chỉ trong nháy mắt người phụ nữ nọ lại mở cái miệng khổng lồ như chậu máu của mình ra, cùng với từng chuỗi âm thanh nôn ọe.

Rất nhanh, cái đầu heo bị phủ kín bởi một lớp dịch nhầy đã chui thẳng ra ngoài từ trong miệng cô ta, rồi rơi xuống quầy hàng.

Chương 48: Con Bé Kia Là Ai???

Phù phù ——

Đôi mắt trên cái đầu heo gần như đã bị ăn mòn sạch sẽ rồi, đang trợn trừng trừng nhìn chằm chằm vào Lâm Ân. Lâm Ân liếc mắt một cái đã nhận ra, gã chính là con Ma Đầu Heo vừa được hắn giải phẫu cho vào ngày hôm qua!

Lâm Ân: "(ΩДΩ)! !"

【 giá trị tinh thần -20! 】

【 giá trị tinh thần -20! 】

Ăn!

Hóa ra con Ma Đầu Heo kia đã bị nữ quỷ này ăn luôn rồi!

"Hiện tại lập tức giao con gái của tôi ra đây!" Người phụ nữ kia vừa cười lạnh vừa từng bước một từ từ tới gần, vô số nhánh xúc tu “Hoa lạp lạp” mà lao đến bủa vây quanh người Lâm Ân.

"Nếu ngoan ngoãn nghe lời, có lẽ tôi còn có thể cân nhắc để tha cho cậu một mạng!"

Phía sau lưng Lâm Ân đã dán lên vách tường, hắn nghiêm túc nói: "Giao! Khẳng định là giao rồi! Chỉ là... Cái kia... có khả năng thân thể con gái của chị sẽ có một chút sai khác so với những gì chị đã tưởng tượng..."

Nhưng đúng vào lúc này, từ bên trong bức mành che kín thông

đạo đi ra hậu viện, lại đột nhiên truyền đến một chuỗi những tiếng bước chân nho nhỏ.

Lâm Ân thoáng run rẩy một cái.

Nữ quỷ kia lập tức ngẩng đầu, cảm ứng được khí tức, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh, nói: "Xem ra, con gái của tôi đã nghe được âm thanh mà đi tới đây rồi, ha hả..."

Cô ta không thèm để ý tới Lâm Ân nữa, thay vào đó là vội vàng xoay người, gương mặt nhìn thẳng về phía bức rèm, vô số xúc tu điên cuồng phun ra xung quanh thân thể, nụ cười tươi trên mặt cô ta cũng trở nên hỗn loạn mà vặn vẹo hơn nhiều.

"Vừa lúc để cho tôi nhìn xem, hiện giờ con gái của tôi đã biến thành dáng vẻ gì rồi, là vặn vẹo không thể diễn tả thành lời? Hay là ác quỷ cấm kỵ với ác ý quay cuồng xung quanh, thật đáng để chờ mong mà! Ha hả ha hả —— "

Lâm Ân nuốt một ngụm nước miếng, trừng mắt nói: "Tôi cảm thấy… tốt hơn hết là chị đừng quá mức chờ mong sẽ tốt hơn đó!"

Bởi vì...

Bởi vì...

Chính tại khoảnh khắc đó, mành rèm phía sau hậu viện người ta chậm rãi vén lên, chỉ nhìn thấy một cô bé toàn thân mập mạp, mũm mĩm, vừa ngáp một cái, vừa mơ mơ màng màng rời khỏi hậu viện.

(つ ˆ-ˆ。)

Trên đầu có một đôi tai đầy lông xù rủ xuống, mơ hồ mà mông lung.

Gương mặt non mềm, đôi tai lông nhung, vô cùng khả ái đáng

yêu.

Chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt nữ quỷ kia đã trở nên cứng ngắc, toàn thân đờ ra tại chỗ, giống như một bức tượng điêu khắc, triệt để đứng yên không nhúc nhích.

"..."

Bầu không khí yên tĩnh đến quỷ dị không chút kiêng nể lập tức lan tràn ra xung quanh.

"Con bé kia là ai?" Nữ quỷ kia máy móc hỏi một câu.

Lâm Ân khụ khụ vài tiếng rồi nghiêm túc nói: "Chính là cô bé Ma Đầu Heo vừa sinh ra hôm qua, có phải cô bé rất đáng yêu không?"

Ông ——

Ánh mắt nữ quỷ kia trở nên trống rỗng.

Cô ta lại theo bản năng mà vươn một sợi xúc tu thật dài từ bên trong thân thể ra, chậm rãi bò về phía cô bé trước mặt, mà sau khi sợi xúc tu nọ tới gần cô bé, cô ta lại nhanh chóng chặt đứt nó đi.

Sợi xúc tu trực tiếp rơi xuống mặt đất, rồi nhanh chóng trườn đến quấn quanh trên đùi cô bé kia giống như một con rắn nhỏ, và sau đó gần như không gặp phải một chút trở ngại nào, nó đã thẩm thấu chui vào bên trong thân thể nhỏ bé đó.

Hoàn mỹ dung hợp.

Không xuất hiện bất cứ phản ứng bài xích gì cả.

Nữ quỷ kia thoáng run run một hồi, ánh mắt dần dần dại ra, bởi vì tình huống này có nghĩa là… cô bé đáng yêu có đôi tai thú trước mặt này chính là bộ phận đã rời khỏi thân thể cô ta từ một tháng trước.

Nói cách khác, cô bé này chính là con gái của cô ta.

Nhưng mà … nói đùa gì vậy!

Cô ta lại run rẩy.

Bởi vì dựa theo phương hướng phát triển bình thường, dù mảnh nhỏ ác ý từng rời khỏi thân thể cô ta kia có phát sinh một chút biến hóa, thì nói cho cùng, nó cũng sẽ biến hóa trở thành một con quái vật vô cùng vặn vẹo!

Một con tà linh vừa ra sinh ra đã rơi vào trạng thái hỗn loạn tan vỡ, một tồn tại tà ác vô cùng!

Mang theo vô vàn ác niệm… Giết chóc! Ác ý! Oán niệm! Tà ác! Mới đúng…

Nhưng vì sao cô ta lại cảm nhận được, trình độ tà ác và hỗn loạn trên người cô bé trước mắt mình không đạt tới tiêu chuẩn vậy?

Lâm Ân nhìn vẻ mặt trống rỗng của nữ quỷ kia, ý thức được tình huống có biến, hắn lập tức nhân cơ hội này để lén lút hỏi: "Hệ thống, giải thích một chút đi."

【 đinh! Ác Linh Huyết Anh đã hoàn thành bước đầu biến hóa, cũng được điều chỉnh nhân sinh quan và giá trị quan đúng theo những thiết lập mà lúc trước ký chủ từng đặt ra, hiện tại Ác Linh Huyết Anh đang dừng lại ở ấu niên kỳ. 】

Sau đó, trước mặt Lâm Ân lập tức xuất hiện giao diện giới thiệu về Ác Linh Huyết Anh.

【 Ác Linh Huyết Anh (ấu niên kỳ)】

【 cấp bậc: 10】

【 thuộc tính 】: Hỗn loạn thiện lương

【 giới thiệu 】: Vốn là ấu thể ác linh từ ác ý và oán hận sản sinh ra, nhưng vì một người nào đó can thiệp và cải biến phương hướng trưởng thành, hiện giờ đã đổi thay thành một sinh vật không còn quá mức tà ác và hỗn loạn như vậy nữa...

【 độ phục tùng trước mắt: 351 】

【 độ sợ hãi trước mắt: 591 】

Lâm Ân: "..."

Chương 49: Thuần Khiết!!!

"Nghiêm!"

“Xoẹt xoẹt” một cái, cô bé vốn đang mơ mơ màng màng bước đi thong thả, lập tức (;ОдО) đứng thẳng lên giống như một loại phản xạ có điều kiện.

Lạch cạch ——

Hai chân áp sát cùng một chỗ, thân mình đứng thẳng tắp, hai mắt nhìn về phía trước, cô bé lập tức bày ra tư thế nghiêm hoàn mỹ.

"Di chuyển về phía trái!"

Cô bé nghe xong hiệu lệnh, lập tức xoay người, đứng thẳng tắp, gương mặt hướng về phía Lâm Ân, vẻ mặt ⊙□⊙. Mà chưa hết, cái đuôi sau lưng còn không ngừng ngoe nguẩy ngoe nguẩy. Hiển nhiên tình huống ám ảnh và độ phục tùng lúc trước đã được ghi khắc vào trong xương cốt rồi.

Lâm Ân: "..."

【 Rất...Rất nghe lời... 】

【 xem ra đây là tình huống phát sinh sau khi độ phục tùng bị kéo đầy. 】

【 nhưng không quá ổn à nha! 】

Nữ quỷ kia đờ đẫn nhìn một màn này, có cảm giác cả thế giới quan đều sụp đổ.

Lâm Ân đi qua, nhanh chóng nắm lấy cô bé, rồi kéo đến trước mặt nữ quỷ kia, nghiêm túc nói: "Quý bà, đây đúng là một cô con gái vô cùng khỏe mạnh nữ, nếu chị đã xác định được đây là con của mình, thì có thể nhận nuôi cô bé bất cứ lúc nào."

Nói đến đây, Lâm Ân lại đưa tay chọc chọc vào khuôn mặt mềm mại của cô bé, nói: "Bé con, mau gọi mẹ đi."

"Mẹ." Cô bé kia mở to hai mắt nhìn qua, dường như cũng cảm nhận được nữ quỷ trước mặt này và mình có một loại kỳ diệu liên hệ, vì vậy nhanh chóng tiến đến gần đối phương, rồi xoạt xoạt —— vươn đầu lưỡi, liếm một cái (๑>□<๑) lên mặt nữ quỷ nọ, để lại một vệt nước bé xíu đáng yêu.

Nữ quỷ: "!!!"

【 giá trị tinh thần -10】

【 giá trị tinh thần -10】

"Không có khả năng! Nó không thể là con gái tôi được..." Nữ quỷ chợt nỉ non một tiếng, có cảm giác toàn bộ thế giới quan và nhân sinh quan của mình đều bị đả kích trầm trọng.

Bởi vì cô ta vốn là thể tụ hợp ác linh, là tà linh dị dạng được hình thành từ vô số ác ý và hận ý vặn vẹo!

Cho nên, một mảnh nhỏ từ trên người cô ta rơi xuống hóa thân thành con gái đương nhiên sẽ là một tồn tại càng thêm dữ tợn và vặn vẹo hơn cô ta mới đúng!

Nghĩ đến đây, cô ta không khỏi run rẩy mà hoàn hồn, rồi đưa mắt nhìn về phía con mắt của cô bé kia.

Ca sát ——

Cô ta có cảm giác một thứ gì đó trong lòng mình vừa vỡ tan

rồi.

Thuần khiết...

Hóa ra nữ quỷ vừa thấy được sự thuần khiết trong ánh mắt của cô bé kia!

Hóa ra trong mắt của một con ác linh lại có thứ đáng sợ mang tên thuần khiết này, nó tuyệt đối không phải phẩm chất mà một sinh vật hắc ám bình thường nên có!

"Có khả năng đây là ngụy trang!" Nữ quỷ nỉ non tự nói: "Cũng giống như ta thường xuyên biến thành hình dáng của một người phụ nữ rất xinh đẹp, để hấp dẫn những con mồi kia. Đúng vậy! Nhất định là như vậy rồi!"

"Khẳng định là dưới vẻ bề ngoài thuần khiết này đang cất giấu một linh hồn tà ác mà vặn vẹo!"

Cô ta không ngừng nỉ non tự tìm lý do cho chính mình.

Xoạt xoạt ——

Cô bé kia lại kiễng chân, để lại thêm một vệt nước nhỏ trên gương mặt nữ quỷ, trong ánh mắt tràn đầy ngọt ngào.

Hiển nhiên cô bé cũng đã cảm nhận được mối quan hệ thân mật giữa nữ quỷ trước mặt này và mình rồi.

Cô bé thơm xong lại ngẩn đầu lên, dùng cái trán nhỏ bé đáng yêu, vô cùng thân thiết mà (ω>□<) mà cọ cọ vào nữ quỷ trước mặt này.

"Nhã đạt—— "

Ông ——

Đại não của nữ quỷ kia lập tức trở nên trống rỗng, chút nhận

thức mà vừa rồi vất vả lắm cô ta mới thành lập được lên, đã nhanh chóng vang lên một tiếng “Răng rắc” vỡ vụn thành cặn bã rồi.

【 giá trị tinh thần -10】

【 giá trị tinh thần -10】

"Không nên..." Nữ quỷ kia ngây dại nói: "Dựa theo tình huống bình thường, mảnh nhỏ ác linh rớt từ trên người xuống sẽ biến hóa trở thành một tồn tại vặn vẹo, làm sao có thể... Làm sao có thể..."

Đột nhiên cô ta quay đầu, trực tiếp đưa ánh mắt ác độc mà giận dữ nhìn Lâm Ân, cùng với đó là vô số những sợi xúc tu cũng “Hoa lạp lạp” chỉ thẳng vào người hắn.

"Là mày giở trò quỷ? !"

【 đinh! Độ nguy cơ 91%】

Mắt thấy nữ quỷ này sẽ ra tay với mình, Lâm Ân cũng trừng mắt, rồi quyết đoán giơ Quỷ Anh đáng yêu trong lòng lên, hướng về phía trước.

Chỉ trong phút chốc, trước mắt nữ quỷ kia lại bị gương mặt đáng yêu của cô bé (๑>□<๑) lấp đầy.

Xoạt xoạt ——

Quỷ Anh vươn đầu lưỡi, liếm liếm cái đầu nhọn của sợi xúc tu trước mặt.

"Nhã đạt ~~ "

【 đinh! Độ nguy cơ 71%】

【 đinh! Độ nguy cơ 61%】

【 đinh! Độ nguy cơ 51%】

"A —— A —— " Nữ quỷ kia rít lên một tiếng, hai tay ôm chặt lấy đầu mình, cả người như muốn sụp đổ: "Không có khả năng! Con bé này không thể là con gái của ta được! Tuyệt đối không có khả năng!"

Loại cảm xúc sụp đổ này vốn không phải một người bình thường có thể hiểu được.

Như thể một linh hồn vốn tự nhận là vô cùng xấu xí và dơ bẩn, lại có được một đứa con gái mang theo phẩm chất thuần khiết thiện lương và tốt đẹp vậy.

Đây tuyệt đối không phải sự thật mà một con ác linh xấu xí có thể thừa nhận nổi!

Chương 50: Chị Không Thể Gạt Được Tôi Đâu!!!

【 đinh! Ký chủ phát động nhiệm vụ: Ác linh ma ma 】

【 giới thiệu nhiệm vụ: Hãy làm cho mục tiêu chịu thừa nhận Huyết Anh chính là con gái của mình, đồng thời cũng loại trừ ác ý của mục tiêu đối với ký chủ. 】

【 khen thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu x300, kinh nghiệm cơ sở +100, độ hảo cảm của Huyết Y Ác Linh +50】

Lâm Ân: "? ? ?"

Hệ thống này… đúng là nó sẽ tận dụng mọi thứ để nhét cho ngươi các loại nhiệm vụ kỳ quái nha!

Nhưng ngẫm lại cũng thấy đúng, đứng trước loại tình huống này mà muốn làm cho con ác linh trước mắt từ bỏ ác ý đối với hắn, cũng chỉ có thể xuống tay từ trên người con gái của cô ta thôi.

Lâm Ân lập tức cất giọng từ tốn, ấm áp, nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Chị hai à, chị cứ an tâm một chút chớ nóng vội. Nếu chị đã lặn lội đến nơi này của tôi tìm con gái mình, cũng có nghĩa là chị vô cùng quan tâm đến cô bé, một khi đã như vậy..."

Lâm Ân ôm lấy cô bé đáng yêu trong lòng, tiếp tục nói: “Là một người mẹ yêu con, chẳng lẽ chị nhìn thấy con gái mình lớn lên đáng yêu mà khỏe mạnh như vậy, chị lại không vui sao?"

Lâm Ân nói đến đây, chợt do dự một chút.

Nữ quỷ kia lập tức phát ra một tiếng cười lạnh đầy phẫn nộ, cô ta mạnh mẽ áp chế cơn tức giận trong lòng để nói: "Ha hả, thế tôi hỏi cậu, nếu cậu nhìn thấy con mình lớn lên trở thành một con quỷ, cậu có vui nổi không?"

Lâm Ân có chút sửng sốt, chợt buột miệng hỏi: "Chẳng lẽ tôi không nên vui vẻ sao?"

"..."

"..."

Nữ quỷ kia ngây dại mà đứng nguyên nơi đó.

Cô ta chợt phát hiện đúng là tại ví dụ này, mình hoàn toàn không có cách nào phản bác được hắn, bởi vì hắn vốn không phải một người bình thường.

Hắn là tên biến thái có thể cảm thấy hưng phấn trước một con ác linh khủng bố như cô ta!

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, lắc đầu nói: "Quý bà ơi, nói tới đây, tôi nhất định phải tử tế trò chuyện với chị một lần, đều là một miếng thịt từ trên người mình rơi xuống, dù vẻ ngoài của cô bé có vặn vẹo dị thường đến mức nào, cô bé cũng là con gái của chị nha!"

"Huống chi..." Lâm Ân ôm lấy cô bé đáng yêu trong lòng, nghiêm túc nói: "Cô bé còn đáng yêu như vậy!"

Nữ quỷ lập tức ném ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía hắn, rồi “Ca ca” hung hăng nắm chặt móng vuốt, nói: "Cậu bớt nhiều lời vô nghĩa đi, nếu sinh ra bình thường, con gái của tôi tuyệt đối không thể biến thành cái dạng này được!"

"Nhất định là cậu đã động tay động chân với nó rồi!"

Lâm Ân vung bàn tay to lên, nghiêm túc nói: "Vấn đề này không nhắc đến vội. Tôi hỏi chị trước, ngươi chẳng lẽ chị thật sự thích con gái của mình biến thành một con ác quỷ không ngừng sụp đổ, hoặc một con quái vật mọc đầy xúc tu vặn vẹo?"

Nữ quỷ kia ngẩn ra.

Nhìn thấy sự biến hóa trên gương mặt nữ mặt quỷ, Lâm Ân lập tức bắt được điểm đột phá rồi. Hắn không để cho nữ quỷ có cơ hội phản ứng, đã sâu sắc nói: "Chị cho rằng, mình yếu thích một tồn tại ác độc vừa nhìn thấy mình đã lập tức phát động công kích, hay là thích một cô bé hiểu chuyện động lòng người, vừa nhìn thấy chị đã ngọt ngào kêu lên một tiếng mẹ nào?"

Lâm Ân nói xong, lập tức dùng tay búng một cái “Ba” lên đôi tai thú tinh xảo trên đầu cô bé đáng yêu trong lòng mình..

"Mẹ ~" Cô bé đáng yêu nọ lập tức hô một tiếng.

Tòan thân nữ quỷ kia run lên, ẩn sâu trong đôi mắt ác độc cũng hiện ra một tia mờ mịt.

【 kinh nghiệm trấn an +1】

【 kinh nghiệm trấn an +1】

Lâm Ân trấn định nhìn cô ta, nói: "Hơn nữa, nếu tôi không có đoán sai, kỳ thật ở trong lòng chị cũng vô cùng khát khao như vậy, vô cùng mong muốn con gái mình có vẻ bề ngoài và nội tâm thuần khiết như cô bé này?"

Lời này vừa nói ra, nữ quỷ kia lập tức giận dữ, nói: "Cậu bớt nhiều lời vô nghĩa đi, nếu không hiện tại tôi liền..."

【 đinh! Độ nguy cơ 81%】

【 đinh! Độ nguy cơ 91%】

Lâm Ân lại búng đôi lỗ tai nhỏ nhắn của cô bé đáng yêu trong ngực.

"Nhã đạt ~" Cô bé đáng yêu (๑>□<) ๑ lập tức vung vẩy cái đuôi.

Xoẹt xoẹt ——

Nữ quỷ kia lại run rẩy một cái, sát ý vừa mới bốc lên lập tức bị âm thanh non nớt này áp chế xuống.

【 đinh! Độ nguy cơ -10%】

【 đinh! Độ nguy cơ -10%】

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Kỳ thật ở sâu trong lòng chị cũng rất tán thành lời nói của tôi."

"Cậu đánh rắm!" Mớ xúc tu phủ kín toàn thân nữ quỷ lập tức bay múa, cô ra đưa ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía Lâm Ân, hung hăng quát một tiếng.

"Chuyện đánh rắm này để nói sau đi." Lâm Ân lại vung bàn tay to lên, từ bên trong chiếc kính một mắt phản xạ ra quang mang cơ trí: "Chị không thể gạt được tôi đâu thưa quý bà. Chẳng lẽ chị vẫn chưa phát hiện ra? Ở thời điểm chị lộ ra hình thái nhân loại, nhất cử nhất động đều tự tin đến lạ, đặc biệt là ánh mắt của chị, bên trong đó tràn ngập mị lực của một người phụ nữ thành thục."

"Cái loại cảm giác này tuyệt đối không thể giả bộ được. Cho nên, nói một cách chân thật rằng, ở trong lòng chị cũng rất muốn thật sự có được một bộ thể xác và dung nhan hoàn mỹ như vậy?"

Chương 51: Nhà Diễn Thuyết Không Cần Văn Bản!!!

Nữ quỷ kia lập tức theo bản năng mà run rẩy một cái, giống như vừa bị nói trúng bí mật nào đó vẫn luôn ẩn giấu nơi đáy lòng mà luôn xấu hổ không dám mở miệng nói ra.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, gương mặt cô ta đã lộ ra vẻ thẹn quá hoá giận.

"Đừng vội phẫn nộ!" Lâm Ân vươn tay, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đây vốn là chuyện thường tình mà, chẳng phải chuyện gì quá mức xấu hổ đến nỗi không dám mở miệng nói ra, hơn nữa chẳng lẽ chị vẫn chưa rõ ràng sao?"

"Nơi này là thế giới hắc ám, sinh vật như nhân loại vốn đã ít, lại càng thêm ít, nếu chị đổi thay trở nên xinh đẹp như thế, chỉ vì muốn dùng nó để mê hoặc nhân loại, chẳng lẽ chị không biết rằng... Ở một nơi như thế này, ngoại trừ có thể mị hoặc được tôi, ngoại hình này của chị vốn chẳng có đất dụng võ đối với những sinh vật bên ngoài kia sao?"

Nữ quỷ kia lại đờ đãn đứng nguyên tại chỗ.

Hiển nhiên, mỗi một câu nói của Lâm Ân đều như một thanh kiếm sắc trực tiếp chọc thẳng vào nơi mềm mại nhất trong lòng cô ta.

Bởi vì những lời Lâm Ân nói đều là sự thật.

"Đương nhiên, cả hai gương mặt của chị đều có thể mê hoặc được tôi, nhưng chuyện này không nhắc đến vội." Lâm Ân nâng

chiếc kính một mắt lên, lại nghiêm túc nói:

"Thưa quý bà, tuy có khả năng chị chính là một tà linh, nhưng theo những gì tôi cảm nhận được, một tà linh đam mê theo đuổi sự xinh đẹp, thì cô ấy nhất định không phải tồn tại đáng ghê tởm, mà chị cũng tuyệt đối không phải một con quái vật tan vỡ mà tà ác như những gì chị vừa nói."

【 độ nguy cơ 41%】

【 độ nguy cơ 31%】

【 độ nguy cơ 20%】

Nữ quỷ kia vẫn một mực ngây dại đứng tại chỗ, nhưng mớ xúc tu phủ kín toàn thân cô ta lại chầm chậm rơi xuống đất.

Bởi vì trước kia, chưa từng có một ai nói với cô ta những điều như vậy, cũng chưa từng có người nào không cho rằng cô ta không phải một con ác linh sa đọa...

"Ví dụ như ở trong mắt tôi, chị vô cùng xinh đẹp, cái đẹp này không chỉ là vẻ bề ngoài, còn có bản chất bên trong nữa. Nét đẹp ấy đã được thể hiện ra bên ngoài bởi ánh sáng của tình mẫu tử, thứ ánh sáng tâm linh này càng tản ra mị lực khiến chị giống hệt một con người!" Lâm Ân nghiêm túc lại chân thật nói: "Chẳng lẽ tới tận lúc này rồi mà chị còn không rõ hay sao?"

"Mảnh nhỏ ác linh từ trên người chị rơi xuống lại có thể ấp ra một cô bé đáng yêu ngọt ngào như vậy, chẳng lẽ... nó còn không đủ để chứng minh cho phẩm chất chân, thiện, mỹ ở sâu trong nội tâm của chị hay sao?"

Vài chữ cuối cùng, Lâm Ân đột nhiên cất cao giọng, giống như một loại lực lượng tràn ngập rung động lòng người.

【 đinh! Độ nguy cơ giảm xuống tới 5%】

【 đinh! Độ nguy cơ giảm xuống tới 0%】

【 đinh! Độ hảo cảm của Huyết Y Ác Linh đối với ngươi +10】

Nữ quỷ kia há miệng thở dốc và vẫn ngơ ngác đứng tại nơi đó.

Ngay tại khoảnh khắc này, đúng là cô ta đã bị những lời nói của hắn làm ảnh hưởng, khiến cho tự bản thân cũng cảm thấy mình... Có chút xinh đẹp...

Mắt thấy tâm lý của nữ quỷ trước mắt này đã bị mình làm dao động, Lâm Ân tiếp tục tăng lớn thế công, nghiêm túc nói: "Cũng giống như cô bé này vậy, chị hãy thử suy nghĩ một chút xem, vì sao những tà linh khác đều sinh ra đã vặn vẹo tan vỡ, nhưng chỉ một mình cô bé có thể sở hữu một gương mặt đáng yêu như vậy, một ánh mắt thuần túy đến thế..."

"Hơn nữa, chị cho rằng một nhân loại nho nhỏ như tôi thật sự có năng lực chuyển biến một tà linh tan vỡ trong miệng chị, thành như vậy một cô bé đáng yêu mà tốt đẹp như vậy sao?"

"Không!" Lâm Ân vung bàn tay to lên, quát lớn: "Ngay cả chính tôi cũng không tin tưởng!"

【 kinh nghiệm diễn thuyết +1】

【 kỹ xảo lừa gạt +1】

【 kinh nghiệm ăn nói +1】

Khóe môi nữ quỷ nọ khẽ giật giật, cô ta vẫn trong trạng thái đờ đẫn đứng nguyên tại chỗ, đúng là một câu cũng không chen nổi.

Bởi vì những lời hắn nói đều có lý cả.

"Ách... Cái kia..." Lâm Ân quay đầu lại, nghiêm túc nâng chiếc

kính một mắt lên, sau đó dùng giọng nam hùng hồn, nặng nề nói: "Cho nên! Hãy quý trọng đi, thưa quý bà xinh đẹp! Cô bé này chính là món quà trân quý nhất mà trời cao ban tặng cho chị. Thử hỏi, trên thế gian này, có người mẹ nào thực sự không vui khi con gái của mình là một cô bé đáng yêu như vậy chứ? !"

Lâm Ân vừa dứt lời đã vung tay búng lên đôi tai thú tinh xảo của cô bé đáng yêu kia.

"Nhã đạt ~" Quỷ Anh (๑>□<) ۶.

"..."

"..."

Xung quanh là một mảnh yên tĩnh.

Từ nãy tới giờ, nữ quỷ kia vẫn giữ nguyên tư thế mà đứng ở nơi đó, vừa nghe xong câu nói kia, cô ta chợt theo bản năng vươn hai sợi xúc tu đến, rồi “Ba ba” mà cứng ngắc vỗ xuống hai cái.

Kỳ thật cô ta cũng không biết vì sao mình lại muốn vỗ tay, chỉ có cảm giác rằng không khí đã lên tới đỉnh điểm rồi, sau đó bản thân cũng không nhịn được mà muốn vỗ vỗ hai cái thôi.

Lâm Ân cất giọng trong trẻo lại nghiêm túc nói: "Chị cảm thấy thế nào?"

Toàn thân nữ quỷ kia run lên, ánh mắt có chút kinh hoảng như muốn trốn tránh điều gì đó, rồi lắp bắp trả lời: "Ách... Giống như có... vài phần đạo lý..."

【 đinh! Chúc mừng ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ: Sống sót, đạt được khen thưởng: Tiền khô lâu 500, kinh nghiệm cơ sở +200, khen thưởng đặc thù: 《 Từ Trường Cảm Nhiễm Tính Khí 》x1 】

【 đinh! Chúc mừng ngươi hoàn thành nhiệm vụ: Ác linh ma ma, đạt được khen thưởng: Tiền khô lâu x300, kinh nghiệm cơ sở ＋100, độ hảo cảm của Huyết Y Ác Linh ＋50】

【 đinh! Ngươi vừa đạt được thành tựu: 《 nhà diễn thuyết không cần văn bản 》 】

【 nhà diễn thuyết không cần văn bản (thành tựu)】: Trong một lần ngươi tùy hứng mà mở miệng diễn thuyết, cuối cùng đã thành công thuyết phục được một sinh vật nữ tính đẳng cấp cao vốn ôm trong lòng ác ý với mình, vì vậy, đã đạt được thuộc tính gia tăng vĩnh cửu: Xác suất thuyết phục thành công ＋1%, độ hảo cảm của nữ tính vĩnh cửu ＋1

Lâm Ân âm thầm buông lỏng một hơi, khóe miệng lại khẽ run rẩy.

Hắn biết, tuy nhiệm vụ đã hoàn thành, nhưng hiện tại vốn không phải lúc mở miệng chửi mắng hệ thống kia.

"Có đạo lý là được rồi, bởi vì tôi đều nói những câu có lý cả!" Lâm Ân nghiêm túc mà ngồi thẳng tắp ở chỗ kia.

Chương 52: Từ Trường Cảm Nhiễm Tính Khí!!!

Hoa lạp lạp ——

Gương mặt vốn nứt vỡ của nữ quỷ kia đã chậm rãi khép kín lại, đồng thời, từng sợi xúc tu đặc sệt, dấp dính cũng bị cô ta thu vào trong cơ thể của chính mình. Cô ta lại một lần nữa khôi phục khuôn mặt phụ nữ thướt tha thành thục trước kia.

Cô ta mở to hai mắt, hai tay ôm trước ngực, nhìn về phía cô bé đáng yêu trong lòng Lâm Ân kia.

Đúng là khoảnh khắc này có chút bất an.

"Tôi... Tôi cái kia..." Cô ta né tránh ánh mắt thuần khiết của cô bé đáng yêu trước mặt, rồi có chút khó xử như một thiếu nữ vừa trở thành thiếu phụ.

"Đến đây nào, mau ôm con gái của chị đi." Lâm Ân chân thành nói.

Nữ quỷ kia có chút nhăn nhó nghiêng đầu qua, không dám nhìn cô bé đáng yêu nọ, rồi chầm chậm, hai bàn tay có chút do dự vươn về phía trước.

Lâm Ân thấy vậy, cũng không nói hai lời, trực tiếp nhét cô bé đáng yêu trong lòng mình vào vòng tay của nữ quỷ kia.

"Nhã đạt ~ "

Quỷ Anh (๑>□<) ۶ nhanh chóng ôm lấy cổ nữ quỷ, rồi vươn đầu lưỡi, xoạt xoạt mà liếm hai má cô ta, lưu lại vài vệt nước nho

nhỏ trên mặt.

Nữ quỷ có chút mờ mịt, cứng ngắc đứng ở nơi đó, tùy ý để cô con gái trong lòng tỏ ra vô cùng thân thiết mà liếm liếm gương mặt mình.

Hiển nhiên là trước kia cô ta chưa từng thân thiết với người khác như vậy.

Bởi vì trước kia cô ta cũng chính là một mảnh nhỏ rơi xuống từ trên người ác linh, rồi hóa thành một con Quỷ Anh, tồn tại ác độc mà gần như cứ nhìn thấy sinh vật là giết. Thậm chí ngay cả những mảnh nhỏ từng rơi từ trên người cô ta xuống hóa thành ác linh cũng vậy, chúng nó vốn không hề coi cô ta là mẹ.

"Thế nào?" Lâm Ân nghiêm túc mà chân thành hỏi: "Có phải chị cũng lập tức cảm nhận được một chút vui sướng và ngọt ngào phát ra từ nội tâm hay không?"

Nữ quỷ kia vẫn mờ mịt mà cứng ngắc ôm lấy cô bé trong lòng, lắp bắp nói: "Không quá thích ứng..."

Lâm Ân gật đầu rồi giơ ngón tay cái lên, nghiêm túc nói: "Đây là tình huống bình thường thôi, lần đầu tiên làm một người mẹ bình thường, đương nhiên sẽ có một chút luống cuống chân tay như vậy, cũng giống như lần đầu tiên biết yêu vậy, trong lòng sẽ cảm nhận được một chút quẫn bách, ngượng ngùng."

"..."

Hồi lâu sau, rốt cục nữ quỷ kia cũng dùng sức mà lắc đầu, trên mặt đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng. Cô ta ôm con mình, nói: "Hừ! Tiểu quỷ xảo ngôn lệnh sắc [1], cậu đừng tưởng rằng chỉ tùy tiện nói mấy câu, là có thể lấp liếm được sự thật rằng dáng vẻ bên ngoài của con ta đã bị thay đổi ở nơi này! Hiện giờ tôi đã sống ngay nhà cách vách rồi, cứ chờ một ngày nào đó tôi cảm thấy hứng

thú với cậu, sẽ chọn một buổi tối, lẩn vào nơi này ăn cậu."

[1] : nghĩa của từ này là dùng hoa ngôn xảo ngữ, ngụy trang làm gương mặt hiền lành để lấy lòng người ta, cả biểu cảm lẫn lời nói nha.

"Nhã đạt ~" Cô bé đáng yêu kia lại (๑>□<) ۶ xoạt xoạt mà liếm hai má nữ quỷ kia một cái.

Nữ quỷ kia lập tức đờ đẫn xuống.

"Đi thôi... Cứ chờ xem!"

...

Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười tươi trên mặt, nhưng toàn thân đang đổ mồ hôi đầm đìa nhìn theo người phụ nữ phong tình vạn chủng kia ôm Quỷ Anh đi ra ngoài cửa tiệm.

Sau khi đối phương rời khỏi, rốt cuộc Lâm Ân cũng có thể buông lỏng một hơi, cả người đều co quắp, ngồi trên ghế.

Hắn thì thào lẩm bẩm: "Không được, xem ra ta cần phải nhanh chóng đề cao năng lực chiến đấu của mình, bằng không về sau, nếu còn rơi vào loại tình huống này, chỉ sợ sẽ không gặp may mắn được nữa..."

Hơn nữa nữ quỷ kia đã nói, cô ta sẽ lại đến tìm mình!

Tuy hôm nay hắn đã thành công thuyết phục được cô ta ném bỏ ác ý với mình, nhưng ai cũng không dám chắc tới khi nào đó cô ta lại tâm huyết dâng trào, rồi tới buổi tối thực sự tiềm hành tiến vào tử hình hắn tại chỗ.

"Chỉ có thể chờ đợi đến buổi tối hôm nay thôi, hắn là thầy sẽ nhanh chóng trở về!" Lâm Ân cố gắng ổn định cõi lòng, rồi lập tức mở ra không gian hệ thống, lấy phần khen thưởng đặc thù vừa đạt

được kia ra.

【 Từ Trường Cảm Nhiễm Tính Khí 】

【 phẩm chất 】: Kỹ năng bị động hiếm thấy

【 giới thiệu 】: Ở thời điểm tiến hành thuyết phục, có tỷ lệ nhất định đề cao độ thuyết phục mục tiêu, cũng giảm xuống ác ý từ phía mục tiêu.

【 thuộc tính gia trì 】: Độ thuần thục kỹ năng trấn an vĩnh cửu +1

Hóa ra là kỹ năng!

Lâm Ân cẩn thận đọc kỹ phần giới thiệu một lần, coi như đã đại khái hiểu được tác dụng của kỹ năng này rồi.

Nói cách khác, ở thời điểm hắn tiến hành các loại thao tác tâm lý chỉ dẫn mục tiêu, loại kỹ năng này có thể đề cao xác suất thành công gây ảnh hưởng tới đối tượng đó.

Mặc kệ nói như thế nào, cũng coi như đây là một loại kỹ năng phụ trợ không tồi!

"Học tập!"

Chỉ trong nháy mắt, cuốn sách kỹ năng kia đã hóa thành một luồng ánh sáng dài tiến vào trong thân thể hắn.

Trên giao diện hệ thống của hắn cũng lập tức có thêm một cái kỹ năng bị động.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Lâm Ân lại tiếp tục công tác trực ban buồn tẻ chán nản mỗi ngày.

"Đông đông đông —— "

Một tiếng đập cửa từ bên ngoài truyền đến.

Lâm Ân vốn đang buồn ngủ lập tức giật mình, nhưng rất nhanh, hắn lại lộ ra nụ cười nghề nghiệp, ngẩng đầu nói: "Hoan nghênh..."

Một luồng khí tức âm lãnh chậm rãi từ ngoài cửa tiến vào.

Trước mắt Lâm Ân lập tức hiện ra một bóng người cao lớn, khôi ngô, trên người mặc bộ áo giáp dữ tợn tối đen, phần rìa của hai bên gò má là mảnh xương trắng ởn, mái tóc dài trên cái đầu đầy xương trắng rối tung sau người, trong mắt chớp động lưu quang màu đỏ tươi.

Mà ngay phía sau gã, còn có một con chiến mã ác linh trên người mọc đầy lông đen không rõ.

【 Hắc Kỵ Sĩ 】

【 cấp bậc 】: ???

【 thuộc tính 】: Hỗn loạn trung lập

【 năng lực chiến đấu 】: lực công kích và phòng ngự rất mạnh.

【 giới thiệu 】: Kỵ Sĩ Tử Vong hành tẩu trong thế giới hắc ám, có được chiến ý cường đại, cũng như lực lượng và khát vọng cực mạnh muốn khiêu chiến với tất cả cường giả trong thế giới hắc ám.

Lâm Ân xem mà chấn động.

Hiển nhiên, vị khách tiếp theo lại là một kẻ hung ác!

Hơn nữa xem trang phục và phần giới thiệu này, chắc chắn đối

phương cũng thuộc phạm trù BOSS tinh anh!

Quả nhiên, Thợ Săn Ma nói rất đúng, đã có rất nhiều tồn tại ghê gớm đặt chân đến gần hẻm Du Hồn rồi!

Chương 53: Dược Tề Bạo Kích!!!

"Tôi cần một chút dược tề phụ trợ chiến đấu đủ mạnh mẽ." Trong miệng Hắc Kỵ Sĩ kia phát ra âm thanh khàn khàn.

Nói xong, gã lập tức lấy ra một cái túi tiền dính đầy vết máu từ trong lòng, "Loảng xoảng", có thể nghe được tiếng những đồng tiền va chạm vào nhau bên trong.

"Tôi sẽ trả thù lao, không thiếu của cậu dù một cắc."

【 đinh! Ngươi vừa phát động nhiệm vụ: chuẩn bị cho Hắc Kỵ Sĩ những loại dược tề chiến đấu đủ mạnh mẽ hợp với tâm ý của hắn, khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm cơ sở +200, tiền khô lâu +100, tỷ lệ quay trở lại của Hắc Kỵ Sĩ +1】

Rốt cục cũng có một vị khách hàng bình thường đến đây rồi!

Lâm Ân lập tức đứng lên, vẫn duy trì nụ cười nói: "Mời quý khách vào, xem như anh đã tìm đúng địa chỉ rồi! Cả hẻm Du Hồn này cũng chỉ Tiệm Dược Tề Cưa Máu chúng tôi là có dược tề cao cấp nhất!"

Hắc Kỵ Sĩ kia khàn khàn nói: "Không phải trong phạm vi vài trăm dặm quanh đây chỉ có duy nhất một tiệm dược tề vUtHFCả eVfSklḃ nhà các cậu sao?"

Hắc Kỵ Sĩ vừa nói vừa tiến vào cửa chính, chỉ trong nháy mắt, chiếc hồn đăng bên ngoài đã "Hô hô hô" mà chớp lóe liên tục.

Chiếc áo giáp toàn thân kia phát ra âm thanh kim loại ma sát "Ca ca".

Một luồng khí tức bức người truyền đến.

Không cần phải nghi ngờ, vị khách này tuyệt đối là một chiến sĩ vô cùng mạnh mẽ!

"Quý khách, xin hỏi anh cần loại dược tề phụ trợ nào?" Lâm Ân mỉm cười lên tiếng giới thiệu, rồi lập tức lấy xuống từng bình dược tề khác biệt từ trên quầy hàng, đặt xuống bàn.

"Trong tiệm chúng tôi có đủ các loại dược tề, đặc tính đa dạng, tuyệt đối sẽ làm cho anh vừa lòng."

Lâm Ân vừa nói vừa đẩy một bình dược tề trên bàn đến trước mặt Hắc Kỵ Sĩ: "Ví dụ như thứ này. Nó là dược tề lực lượng, có thể đề cao cường độ công kích trên diện rộng, cũng là sản phẩm bán chạy trong tiệm chúng tôi, anh có thể thử nghiệm một chút."

Hắc Kỵ Sĩ liếc mắt nhìn một cái, rồi cầm lấy bình dược tề kia, đưa lên mũi ngửi ngửi, và không nói không rằng lập tức uống một ngụm cạn sạch.

【 đinh! Độ nguy cơ 10%】

"Không có tác dụng." Hắc Kỵ Sĩ cất giọng khàn khàn, buông bình dược tề trên tay xuống, nói: "Hiệu quả tăng phúc chiến đấu của loại dược tề này quá nhỏ đối với năng lực của tôi, gần như có thể bỏ qua được, cậu đang trêu đùa tôi hả?"

Lâm Ân lập tức cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ triệt để bao phủ lấy hắn.

Hắn cố gắng áp chế trái tim, không cho nó đập nhanh hơn, trong đầu đã nhanh chóng ý thức được tính nguy hiểm ẩn núp bên trong nhiệm vụ này rồi.

Có nghĩa là… nếu Hắc Kỵ Sĩ trước mắt không tìm được loại dược tề làm cho gã vừa lòng, có khả năng gã sẽ động võ? !

Lâm Ân trừng mắt nhìn qua, rồi không nói hai lời, hắn lại nhanh chóng mở quầy, lấy loại dược tề tăng phúc phẩm chất cao được thầy của hắn tỉ mỉ nghiên cứu từ trong ngăn tủ ra ngoài.

"Anh thử loại này xem, lần này tuyệt đối sẽ làm anh vừa lòng." Lâm Ân nghiêm túc nói.

【 Dược tề cuồng bạo đỉnh cấp 】: Có thể đề cao toàn bộ năng lực trên diện rộng, cũng khiến cho mục tiêu rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Hắn đặt bình dược tề màu huyết hồng kia lên bàn.

Không cần phải nghi ngờ, bình dược tề này tuyệt đối là hàng hóa thượng đẳng áp đáy hòm của Tiệm Dược Tề Cưa Máu bọn họ!

Hắc Kỵ Sĩ vươn tay, bắt lấy bình dược tề kia rồi một ngụm uống cạn.

Chỉ trong nháy mắt, hồng quang chợt lóe trên người gã, trong mắt cũng mơ hồ mà xuất hiện một vài sợi tơ màu huyết hồng, hiển nhiên đó là dấu hiệu cho thấy dược tề đang phát huy tác dụng.

【 đinh! Độ nguy cơ 20%】

"Hiệu quả quá nhỏ." Hắc Kỵ Sĩ kia lại tiện tay vứt bỏ bình dược tề, khàn khàn nói: "Có lẽ loại dược tề này sẽ mang đến một chút hiệu quả cho những sinh vật nhỏ yếu kia, nhưng với tôi, gần như có thể bỏ qua được."

"..."

Lâm Ân trừng lớn hai mắt, lại nhanh chóng lấy ra một bình dược tề phẩm chất cao khác từ dưới quầy lên, nói: "Vậy anh thử loại này xem!"

"Mặt hàng rác rưởi!"

【 độ nguy cơ 30%】

...

"Này thì sao? !"

"Chữa bệnh trĩ."

【 độ nguy cơ 40%】

...

"Đây tuyệt đối là hàng tốt nhất!"

"Quá thời hạn!"

【 độ nguy cơ 60%】

"..."

Vài phút sau, Lâm Ân đưa ánh mắt nặng nề nhìn một đống bình dược tề trống rỗng trên quầy, lại nhìn vị Hắc Kỵ Sĩ rõ ràng có chút không kiên nhẫn trước mắt.

Hiển nhiên, đối với loại quái vật cấp bậc Hắc Kỵ Sĩ này, toàn bộ những loại dược tề đang được tiệm dược tề bọn họ bán ra kia tuyệt đối không thể thỏa mãn yêu cầu của gã được.

【 độ nguy cơ 91%】

Trong lòng Lâm Ân cũng có chút lo âu.

Nhiệm vụ lần này tưởng như đơn giản, nhưng trên thực tế độ nguy hiểm của nó lại không hề thua kém những nhiệm vụ hắn đã hoàn thành trước đây.

"Xem ra cửa tiệm này của các cậu cũng không lấy ra được loại dược tề càng tốt hơn." Hắc Kỵ Sĩ nọ chợt ngẩng đầu, rồi “Ca ca”

mà hoạt động phần cổ vài cái, lại khàn khàn nói: "Cậu đang lãng phí thời gian của tôi."

【 đinh! Độ nguy cơ 95%】

"Chờ một chút!" Mắt thấy độ nguy cơ đã vượt quá biểu hiện bên ngoài, Lâm Ân vội vàng vươn tay, nâng chiếc kính một mắt lên, trấn định nói: "Trong tiệm chúng tôi vẫn còn một loại dược tề nữa. Và lần này, tôi tin tưởng tuyệt đối nó có thể thỏa mãn được yêu cầu của anh, nhưng tôi không có hàng tồn, cần lập tức luyện chế tại đây! Anh có thể chờ tôi một lát hay không? Tôi cam đoan nó sẽ là thứ dược tề tốt nhất!"

Hắc Kỵ Sĩ khàn khàn nói: "Hả?"

Lâm Ân trấn định nói: "Nếu anh vẫn không vừa lòng với loại dược tề này, anh có thể trực tiếp chém tôi tại chỗ!"

【 đinh! Độ nguy cơ giảm xuống 5%】

Lưu quang không ngừng chớp động trong mắt Hắc Kỵ Sĩ, vẻ mặt gã toát ra một chút hứng thú, thản nhiên nói: "Vậy ư? Được, tôi cho cậu nửa giờ đi luyện chế, cũng như những lời cậu vừa nói, nếu lần này cậu vẫn không thể làm tôi vừa lòng, tôi liền chém cậu."

"Được!" Lâm Ân nghiêm túc nói.

...

Lâm Ân nhanh chóng vọt thẳng vào hậu viện, rồi không nói hai lời, hắn trực tiếp lấy ra phối phương được khen thưởng sau khi chữa trị cho con quái vật cấp căn nguyên kia, vẫn còn được giữ lại bên trong không gian hệ thống.

【 dược tề bạo kích 】

【 phẩm chất 】: Đặc thù

【 tài liệu 】: Phần mô của sinh vật cấp căn nguyên x1, dịch Quả Bạo Liệt x1, Cỏ Ba Lá Địa Ngục x4, cánh của Hắc Biên Bức x1… vân vân

【 giới thiệu 】: dược tề có thể đề cao tỷ lệ bạo kích trên diện rộng, nhưng đồng thời cũng mang đến một chút tác dụng phụ kỳ quái có thể bỏ qua...

Chương 54: Luyện Dược!!!

Đây là khen thưởng nhận được sau khi chữa trị thành công cho quái vật cấp căn nguyên, nó tuyệt đối là loại dược tề tốt nhất mà hắn có thể lấy ra vào lúc này.

"Chỉ có thể coi ngựa chết thành ngựa sống để trị, hẳn là phối phương dược tề do hệ thống khen thưởng sẽ càng tốt hơn những loại dược tề của thế giới này mới đúng!"

Lâm Ân bày ra vẻ mặt nghiêm túc, rồi nhanh chóng lao mình vào giữa kho hàng, vơ vét các loại tài liệu cần thiết để luyện chế dược tề.

Phần lớn những tài liệu được nêu trong đó đều có trữ hàng tương ứng tại kho hàng của thầy hắn.

Mà nguyên liệu khó nhất chính là mô của sinh vật cấp căn nguyên, hắn cũng có.

Đêm qua, ở thời điểm sửa răng cho Kẻ Săn Đầu kia, hắn đã lấy được lượng lớn mảnh vụn răng và lớp dịch nhầy khoang miệng của nó.

Hắn vẫn một mực giữ lại chúng, bởi vì đây tuyệt đối là thứ tài liệu tốt nhất.

Sau khi tập hợp xong tài liệu, Lâm Ân nhanh chóng lao vào phòng luyện dược trong hậu viện, chuẩn bị bắt tay vào luyện chế!

Cấp bậc luyện dược của hắn cũng không cao lắm, nhưng hai năm nay vẫn miệt mài đi theo bên người thầy, coi như mưa dầm thấm đất, cũng khiến cho tài nghệ của hắn gia tăng thật lớn.

"Bắt đầu luyện chế!"

【 đinh! Ngươi vừa nghiền nát thuốc bột, kinh nghiệm luyện dược +1】

【 đinh! Ngươi vừa lấy ra dịch Quả Bạo Liệt, kinh nghiệm luyện dược +1】

【 đinh! Ngươi vừa chiết xuất lớp dịch nhầy của Slime, kinh nghiệm luyện dược +1】

Ùng ục ùng ục ——

Trước cái vại lớn, Lâm Ân cầm một cây gậy rồi dùng sức mà quấy không ngừng, thứ bọt khí đặc sệt quỷ dị cùng với lớp dịch nhầy dấp dính bên trong đang sôi trào ùng ục.

Ngọn lửa bên dưới hừng hực thiêu đốt.

Lâm Ân đeo theo khẩu trang, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Thả cánh của Hắc Biên Bức vào trước, sau đó là răng nanh của Nhân Diện Lang Chu (con nhện mặt người)."

【 đinh! Ngươi vừa bỏ vào nguyên liệu dược tề, kinh nghiệm luyện dược +1】

【 đinh! Ngươi vừa bỏ vào nguyên liệu dược tề, kinh nghiệm luyện dược +1】

Oanh ——

Một vại dược tề lớn lập tức từ màu trắng chuyển sang màu tím, rồi "Ùng ục ùng ục" mà bốc lên một cái đầu lâu.

Lâm Ân lạnh nhạt đứng phía trước vại lớn, càng không ngừng quấy lên. Dược tề trong vại đang liên tục chuyển màu, từ đỏ, lam, đen, tím.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Rất nhanh, hai mươi phút đã hết.

【 đinh! Ngươi luyện chế dược tề bạo kích x1, kinh nghiệm luyện dược +10】

【 đinh! Ngươi luyện chế dược tề bạo kích x1, kinh nghiệm luyện dược +10】

【 đinh! Ngươi luyện chế dược tề bạo kích x1, kinh nghiệm luyện dược +10】

Cùng với từng tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, Lâm Ân nhanh chóng múc dược tề vào những cái bình rỗng, rồi "ba ba ba ba" mà đặt chúng lên bàn quầy.

Một lần điều chế được tới mười bình dược tề bạo kích, cũng trong nháy mắt làm hắn đạt được 100 điểm kinh nghiệm luyện dược.

【 dược tề bạo kích 】: Chỉ giới hạn cho sinh vật hình người sử dụng, có thể đề cao 100% tỷ lệ bạo kích của mục tiêu, nhưng kèm theo một chút tác dụng phụ nho nhỏ nào đó...

"Có thể vượt qua bậc cửa này hay không, phải dựa vào hiệu quả của dược tề!" Vẻ mặt Lâm Ân trở nên vô cùng nghiêm túc.

...

Đại sảnh.

Lâm Ân cẩn thận đưa tay đẩy bình dược tề bạo kích màu hắc hồng tới trước mặt Hắc Kỵ Sĩ.

Hắn nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Thứ này là dược tề bạo kích, là loại dược tề có phẩm chất cao vừa được bản tiệm đưa ra thị trường, anh chính là vị khách hàng đầu tiên được

thử nghiệm loại dược tề mới này của bản tiệm. Rốt cuộc là hiệu quả của nó như thế nào, do anh định đoạt!"

Hắc Kỵ Sĩ liếc mắt nhìn bình dược tề giản dị tự nhiên kia một cái, lại cầm nó trong tay thưởng thức hồi lâu, mới thản nhiên nói: "Cậu xác định đây là loại dược tề tốt nhất ở nơi này? Cậu cần phải hiểu rõ rằng, nếu dược tề này vẫn không đạt tới tiêu chuẩn tôi cần, tôi nhất định sẽ làm theo ước định vừa rồi, chém cậu."

Lâm Ân trấn định nói: "Tuyệt đối sẽ làm anh vừa lòng!"

Nhưng kỳ thật trong lòng Lâm Ân cũng đang bồn chồn ghê gớm. Nói cho cùng, bản thân hắn cũng không biết rốt cuộc loại dược tề này sẽ có hiệu quả như thế nào.

Nhưng đến lúc này rồi, hắn cũng chỉ có thể tin tưởng vào phẩm chất của hệ thống mà thôi!

Lạch cạch ——

Hắc Kỵ Sĩ kéo cái nút gỗ trên bình dược tề ra.

Ngay lập tức, một thứ mùi vị gay mũi nhàn nhạt quanh quẩn chui ra ngoài, mà trong nháy mắt khi ngửi được thứ mùi này, Hắc Kỵ Sĩ kia lập tức ngẩn ra.

Tanh tưởi! Hiển nhiên hương vị này chẳng dễ chịu tí nào.

Nhưng làm cho người ta kinh ngạc chính là, chỉ vẻn vẹn ngửi một chút dược khí tỏa ra từ bình dược tề kia thôi, gã lại có thể cảm nhận được lực lượng bên trong thân thể mình vừa xuất hiện phản ứng cực kỳ lớn.

Mà đối với kẻ hàng năm đều cắn thuốc như gã, loại cảm giác này tuyệt đối là thứ đã rất nhiều năm rồi chưa từng xuất hiện.

Thái độ của Hắc Kỵ Sĩ bắt đầu trở nên trịnh trọng, gã cầm lấy

bình dược tề kia, hé miệng, uống một hơi cạn sạch.

Ông ——

Gần như trong nháy mắt đó, gã lập tức cảm nhận được một luồng nhiệt lưu vô cùng chua xót cứ “Ù ù” mà dũng mãnh tràn vào thân thể mình.

"Này... Loại lực lượng này!" Hắc Kỵ Sĩ run rẩy đưa mắt nhìn hai tay của mình, rồi lập tức đứng lên.

Gã cảm nhận được!

Gã rõ ràng mà cảm nhận được lực lượng toàn thân mình đều đang điên cuồng gào thét!

Bình dược tề vừa rồi giống như một cô vợ vô cùng hoang dã, đang nhảy một vũ điệu thướt tha mà nóng bỏng trong cơ thể ông chồng là gã đây, khiến cho huyết mạch toàn thân gã đều sôi trào!

"Rống —— "

Hắc Kỵ Sĩ thống khoái mà ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.

“Oanh”

Bộ áo giáp trên người gã trực tiếp nổ tung ra, mái tóc dài bay múa, để lộ ra phần bắp thịt tái nhợt mà đầy lực lượng bạo tạc bên dưới.

Hắc Kỵ Sĩ không nhịn được, trực tiếp đánh một quyền vào không khí.

Oanh ——

Không khí trực tiếp bị đánh ra âm bạo.

Gã vô cùng khiếp sợ với lực lượng hiện tại của chính mình.

Cái loại cảm giác này giống như mỗi một lần bản thân công kích đều có thể tạo thành một đòn bạo kích thật khủng bố cho địch nhân.

Lực lượng cuồng bạo vô cùng.

"Dược tề thật mạnh!" Gã hít sâu một ngụm lãnh khí, nói: “Tôi đã hành tẩu trong địa ngục nhiều năm như vậy, nhưng vẫn chưa từng gặp được một loại dược tề nào có thể đề cao sức chiến đấu của bản thân lên nhiều như thế! Quá mức mạnh mẽ rồi!"

【 đinh! Độ nguy cơ giảm xuống tới 0%】

Chương 55: Tác Dụng Phụ!!!

Đột nhiên gã quay đầu, dùng ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Lâm Ân nói: "Đây là loại dược tề gì? Vì sao hiệu quả của nó lại bạo tạc như thế? !"

Lâm Ân mỉm cười, giơ ngón tay cái lên, nói: "Nó là đặc sản của bản tiệm! Dược tề bạo kích!"

"Dược tề bạo kích..." Hắc Kỵ Sĩ thì thào mà lặp lại một lần cái tên loại dược tề kia, ánh mắt dần chuyển thành cuồng nhiệt.

"Lợi hại... Tôi thật không ngờ, ở nơi chim không thèm ị này lại có thể sản sinh ra thứ dược tề cường độ đến thế. Có loại dược tề này phụ trợ, hẳn là lực lượng của tôi đã đủ để nghiền ép tay Thợ Săn Ma kia rồi..."

Gã thề. Đây tuyệt đối là loại dược tề có hiệu quả bùng nổ mạnh nhất mà gã từng được gặp.

Loại hiệu quả tăng phúc này, tuyệt đối là không gì sánh kịp, đối với chiến đấu lực, cũng như đối với loại người hiếu chiến như gã!

Lâm Ân bày ra vẻ mặt nghiêm túc, do dự một chút mới nói: "Quý khách, tuy loại dược tề này có hiệu quả vô cùng mạnh mẽ, nhưng trên cương vị là một người chịu trách nhiệm trực tiếp với loại dược tề này, tôi vẫn phải nhắc nhở anh một câu. Nói thực, loại dược tề có sinh ra một chút tác dụng phụ nho nhỏ... Nhưng cụ thể là loại tác dụng phụ như thế nào, vẫn cần phải nghiên cứu, quan sát thêm."

Tới cuối cùng, Lâm Ân vẫn quyết định nhắc nhở Hắc Kỵ Sĩ này

một câu.

"Tác dụng phụ sao?" Hắc Kỵ Sĩ kia lập tức hoàn hồn, sau đó khóe miệng lại cười lạnh, nói: "Ha hả, quả thật, loại dược tề có thể đề cao sức chiến đấu của tôi lên gần gấp đôi chỉ trong nháy mắt như vậy, chắc chắn sẽ mang theo một chút phản ứng tiêu cực! Nhưng cũng không có gì! Dù phản ứng có tiêu cực hơn nữa, chẳng lẽ nó còn có thể đáng sợ hơn cái chết sao?"

Khóe miệng gã khẽ nhếch lên, kiêu ngạo nói.

Mà cũng chính vào lúc này, một cơn gió vù vù từ ngoài cửa thổi tới.

Mái tóc dài mang theo mỹ cảm đến tột cùng trên đầu gã cũng lập tức bay múa theo gió, rồi... thứ mượt mà đến khó tin ấy cũng chắp cánh đi theo.

"..."

"..."

Ánh mắt Lâm Ân lập tức chuyển thành một mảnh trống rỗng, nói: "Quý khách, hình như tác dụng phụ đã xuất hiện rồi..."

Hắc Kỵ Sĩ nhướng mày nói: "Hả?"

Lâm Ân trừng mắt nói: "Nếu không anh cứ sờ đầu mình một cái coi?"

Hắc Kỵ Sĩ nhướng mày, rất nhanh, gã cũng theo bản năng mà vươn tay lên, sờ vào mái tóc xinh đẹp trên cái đầu đầy xương trắng của mình.

Sàn sạt ——

Thứ xúc cảm bóng loáng vô cùng phản hồi lại. Chỉ trong nháy mắt, con ngươi trong mắt Hắc Kỵ Sĩ đã co rụt vào. Một loại cảm

giác bất an vô cùng lập tức xuất hiện trong lòng.

Chẳng lẽ... Gã lại theo bản năng nhìn về phía chiếc gương bên cạnh.

Ông ——

Ánh mắt lập tức rơi vào trống rỗng.

Chỉ thấy trong chiếc gương kia, có một cái đầu trọc bóng loáng mà chói lọi xuất hiện ngay giữa tầm nhìn của gã.

Trọc đến mượt mà, trọc đến triệt để, và trọc đến sáng cả hai mắt.

Đinh ——

Trên cái đầu trọc kia còn lóe lên một vầng sáng chói lòa.

"..."

"..."

Bầu không khí yên tĩnh đến quỷ dị không chút kiêng nể đã lan tràn ra xung quanh.

"Tóc tôi đâu?" Hắc Kỵ Sĩ ngây dại nói.

Lâm Ân trố mắt nói: "Ở dưới đất rồi..."

"Đây là tác dụng phụ mà cậu nói đó hả?" Hắc Kỵ Sĩ lẩm bẩm hỏi.

Lâm Ân ngơ ngác trả lời: "Hình như là vậy..."

"..."

Xung quanh tạm thời trở nên yên tĩnh.

"Tao giết mày! !" Chỉ trong nháy mắt, Hắc Kỵ Sĩ đã lao tới, túm lấy cổ áo Lâm Ân, trong lòng thẹn quá hoá giận, đã tức đến sùi bọt mép.

Đinh đinh đinh ——

Cái đầu trọc mượt mà nọ cũng di động cùng với gã, chớp lóe lên từng luồng sáng.

Lâm Ân cũng nóng nảy, nói: "Không phải anh mới nói cái chết anh còn không sợ sao? Anh sợ gì chút tác dụng phụ nho nhỏ ấy? !"

Hắc Kỵ Sĩ trừng to mắt như muốn nứt ra nói: "Nhưng cậu không có nói uống dược tề này vào thì đầu trọc! !"

Lâm Ân trừng mắt nói: "Đúng là anh trọc thật, nhưng anh cũng biến cường nha! Đây chỉ là cái giá nho nhỏ mà anh trả cho lực lượng thôi!"

Hắc Kỵ Sĩ cắn răng, cuối cùng cũng buông lỏng cổ áo Lâm Ân ra, cái miệng không ngừng “Hô hừ hô hừ” phì phò thở.

Ánh mắt gã không ngừng chớp lóe, trong lòng cũng không ngừng tiến hành đấu tranh.

Quả thật, là một chiến sĩ miệt mài theo đuổi lực lượng mạnh mẽ như gã thì cái đầu trọc cũng không phải chuyện gì quá mức khó thừa nhận.

Đinh ——

Hơn nữa, đúng là hiệu quả của thứ dược tề này quá mức kinh người, sau khi uống vào, nó đã tăng phúc lực lượng của gã lên gần gấp đôi.

Đây tuyệt đối là loại dược tề vô cùng tốt.

Leng keng ——

Hơn nữa dù cái đầu bị trọc thì đã làm sao?

Là một Hắc Kỵ Sĩ, chẳng lẽ gã còn để ý tới những tiểu tiết cỏn con này?

Đinh đinh đinh ——

Đúng vậy! Không phải chỉ là rụng tóc thôi sao? So sánh với lực lượng chân chính, rụng một tí tóc có là gì?

Đinh đinh đinh đinh ——

Nhưng mà... gã lại nổi giận mà giơ một ngón tay giữa lên, hướng về phía cái đầu trọc sáng bóng không ngừng đinh đinh đinh mà lóe lên kia, rít gào nói: "Trọc tôi nhịn! Nhưng vì sao nó lại lóe sáng chứ! ! Là bóng đèn hả? ! Cậu đã nhìn thấy cái đầu của ai mà cứ một mực đinh đinh đinh, lóe sáng không ngừng như nó hay không?"

Có thể nhận thấy, cái đầu mượt mà bóng loáng của gã đã mang theo một loại đặc hiệu nào đó rồi. Bởi vì cứ cách vài giây chung, trên đấy lại xuất hiện một luồng ánh sáng.

Còn chói mắt đến lạ.

Đây thực sự là một chuyện phá hỏng tâm trạng của người khác!

Lâm Ân lau mồ hôi lạnh trên đầu, cố gắng trấn định nói: "Quý khách, xin hãy an tâm một chút chớ nóng vội, có khả năng đây cũng là một phần của tác dụng phụ. Hơn nữa không phải chỉ là lóe sáng thôi sao? Hơn nữa, thêm vào một chút đặc hiệu, không phải càng khiến anh trở nên khác biệt với người bình thường hơn hả?"

Hắc Kỵ Sĩ càng không ngừng nghiến răng, rồi “Ca ca” mà nắm nắm tay, ánh mắt hung hăng lóe sáng.

Mà tương ứng với nó, là cái đầu bóng loáng trên cổ gã, cứ cách vài giây lại lóe lên một chút ánh sáng.

"Bao nhiêu tiền một bình＞" Gã nghiến răng nói.

Lâm Ân lập tức dựng lên một ngón tay, nghiêm túc đáp lời: "1000 tiền khô lâu, tuyệt đối là tác dụng vượt qua giá cả."

"Cậu còn bao nhiêu bình dược tề như vậy?"

"Cộng cả bình anh vừa uống kia, tổng cộng là mười."

"Tôi muốn toàn bộ!" Hắc Kỵ Sĩ nói xong, lập tức vỗ xuống quầy, vẻ mặt âm trầm.

Chương 56: Tuy Tao Trọc, Nhưng Cũng Biến Cường!!!

Lâm Ân ngẩn ra: "Không phải anh vô cùng phản cảm với tác dụng phụ của loại dược tề này sao?"

Hắc Kỵ Sĩ kia xoạt một tiếng đã tóm lấy cổ áo Lâm Ân, trừng to mắt như muốn nứt ra mà rít gào nói: "Tôi đã trọc thành cái dạng này rồi, chẳng lẽ còn sợ hãi trọc thêm một chút nữa sao? ! Mau đi lấy ra gói lại cho tôi! Cậu còn lằng nhằng thêm nữa, tôi giết cậu!"

...

Vài phút sau.

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ, đạt được khen thưởng nhiệm vụ: 200 tiền khô lâu, kinh nghiệm cơ sở +200, tỷ lệ quay trở lại củaủa Hắc Kỵ Sĩ +1】

Lâm Ân đứng trước cửa tiệm dược tề, vẫy tay với Hắc Kỵ Sĩ đang cưỡi ngựa chạy như điên về phía xa xa, hô lớn: "Quý khách, hoan nghênh lần sau lại đến chiếu cố việc buôn bán của bản tiệm! Nếu lần sau anh còn cần dược tề cùng loại, tôi có thể chiết khấu 1% cho anh!"

Giữa mảnh sương mù màu đen, tiếng vó ngựa đi xa dần.

Nhưng vẫn mơ hồ có thể nhìn thấy, cứ cách một, hai giây, ở chỗ sâu trong sương mù màu đen sẽ “Đinh” một tiếng lóe lên một chút ánh sáng.

Chói mắt đến lạ.

...

Mấy chục phút sau, tại một khu phế thổ địa ngục hắc ám mà hoang vu.

Thợ Săn Ma đội mũ phớt cao chậm rãi di chuyển giữa vùng hắc ám, họng súng khẽ chọc vào vành nón.

Cuồng phong phần phật cuộn lên vạt trường bào trên người gã.

"Tôi đã chờ anh thật lâu rồi, Hắc Kỵ Sĩ." Khóe miệng Thợ Săn Ma khẽ nhếch lên, sâu kín nói: "Tôi cứ cho rằng anh sẽ khiếp chiến mà chạy, không dám tới ứng chiến cơ."

Hắc Kỵ Sĩ vừa từ ngàn dặm xa xôi chạy tới, đã nhanh chóng nhảy xuống từ trên lưng chiến mã.

Gã không nói không rằng đã rút thanh cự kiếm dữ tợn từ sau lưng ra, từng tia hàn mang không ngừng lưu động trong ánh mắt lạnh lùng bên dưới lớp mũ giáp.

Đến lúc này, gã mới cất giọng khàn khàn mà âm trầm, rồi giơ kiếm lên chỉ vào Thợ Săn Ma, nói: "Bớt nói lời vô nghĩa đi, hôm nay, không phải mày chết thì chính là tao mất mạng!"

Thợ Săn Ma cười ha ha, vẻ mặt đầy châm chọc, trào phúng nói:

"Ha ha ha ha! Chỉ dựa vào anh thôi sao? Mấy chục năm trước, anh đã không phải đối thủ của tôi, hiện tại cũng chẳng khá hơn đâu. Anh từ ngàn dặm xa xôi đuổi theo tôi đến tận nơi này, chính là muốn tự mình chết dưới đao của tôi hả?"

"Một khi đã như vậy, tôi cũng vui lòng chiều theo ý nguyện của anh thôi!"

Trong nháy mắt, gã cũng rút cây trường đao săn ma đang giắt tại thắt lưng ra. Ngay lập tức, phía trên trường đao đã bốc lên ngọn hỏa diễm hừng hực,

Cuồng phong vù vù lại cuộn bay trường bào trên người Thợ Sơn Ma, ý cười trên mặt cũng trở nên tàn nhẫn mà băng hàn.

"Lần này, chẳng biết hươu sẽ chết về tay ai đâu. Đừng có mạnh miệng!" Ánh mắt Hắc Kỵ Sĩ lóe sáng.

Ba ——

Ngón tay gã khẽ động, đã nhanh chóng kéo cái nút gỗ trên bình dược tề trong tay ra, rồi uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, đột nhiên gã ném cái bình dược tề rỗng xuống mặt đất.

"Đến đây đi!" Làm xong một loạt động tác vô cùng dứt khoát như vậy, Hắc Kỵ Sĩ nheo mắt, đã bày xong tư thế, nói.

"Dược tề ư?" Khóe miệng Thợ Săn Ma lóe lên nụ cười nhạt, nói: "Vô dụng, Hắc Kỵ Sĩ ơi, dù anh có uống nhiều dược tề hơn nữa thì chênh lệch vẫn chính là chênh lệch, anh không thể là đối thủ của tôi đâu. Nhưng mà, tôi vẫn nguyện ý cho anh cơ hội lần này..."

Đinh ——

Thợ Săn Ma đang thao thao bất tuyệt, chợt ngẩn người, rồi theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn tới, ánh mắt lập tức dừng trên cái mũ giáp của Hắc Kỵ Sĩ.

Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng rõ ràng là vừa rồi, gã có nhìn thấy bên trong lớp mũ giáp của đối phương có một thứ gì đó mới lóe lên.

Hình như còn mang theo một loại âm hiệu vô cùng kỳ lạ...

Đinh ——

Lại lóe lên nữa rồi? !

Vẻ mặt Thợ Săn Ma không khỏi trở nên do dự, gã nheo mắt lập tức hỏi: "Xem ra, lần này anh đã chuẩn bị một thứ ám khí gì đó rất lợi hại để đối phó với tôi?"

Hắc Kỵ Sĩ khàn khàn nói: "Mày cho rằng tao cũng giống mày ư? Kỵ Sĩ Địa Ngục tuyệt đối không thèm dùng những thứ vũ khí mờ ám, không thể đưa ra ngoài ánh sáng đó!"

Đinh đinh——

Hắc Kỵ Sĩ: "..."

Thợ Săn Ma: "? ? ?"

Cả hai người đều nghe được hai tiếng “Đinh” trong trẻo kia.

Hắc Kỵ Sĩ "Ca ca" nắm chặt hai tay, từ từ nhắm mắt lại, khóe mắt điên cuồng co rúm.

"Là cái gì thế hả?" Thợ Săn Ma càng thêm do dự, hỏi: "Bên trong mũ giáp của anh vừa lóe lên hai lần đó."

Hắc Kỵ Sĩ nghiến răng, vẫn nhắm chặt mắt nói: "Mày chỉ cần biết rằng, đó không phải ám khí là được..."

Đinh đinh đinh ——

Hắc Kỵ Sĩ: "..."

Thợ Săn Ma: "? ? ?"

Gió nhẹ thổi qua.

"Bom Ma Năng ư?" Thợ Săn Ma càng thêm do dự.

"Không phải!" Hắc Kỵ Sĩ vẫn nhắm mắt, "Ca ca" nắm chặt hai tay, gân xanh lồi lên khỏi thái dương.

"Vậy là Quyển Trục Thần Thánh?" Thợ Săn Ma càng cảm thấy đối phương vô cùng khả nghi.

"Không phải!" Hắc Kỵ Sĩ điên cuồng nghiến răng quát.

"Đó là cái gì?" Thợ Săn Ma hoàn toàn bị đối phương gợi lên lòng hiếu kỳ rồi.

Cuồng phong vù vù thổi qua Hắc Kỵ Sĩ, gã vẫn nhắm hai mắt, khóe mắt điên cuồng giật giật.

Cạch cạch——

Rốt cuộc, gã cũng không chịu đựng nổi nữa, trực tiếp đưa tay lột cái mũ giáp trên đầu xuống, để lộ ra cái đầu bóng loáng, lóe sáng bên dưới.

Đinh ——

Cái đầu trọc mượt kia cũng phối hợp mà hung hăng lóe lên một luồng ánh sáng.

Thợ Săn Ma: "Moá nó! Cái đầu bóng thật! (ΩДΩ)!"

Hắc Kỵ Sĩ đưa ánh mắt bạo ngược chăm chú nhìn hai tay mình, cơ bắp toàn thân lập tức phát ra âm thanh “Ca ca ca”, điên cuồng bành trướng. Gã cắn răng nói: "Đây là cái giá tao phải bỏ ra chỉ vì đánh bại mày!"

Đinh ——

"Tuy tao trọc, nhưng cũng biến cường!"

Leng keng ——

"Dùng lời nói của thằng nhóc nhân loại kia, bạo kích của tao đã kéo đầy rồi!"

"Đinh đinh đinh —— "

Đột nhiên gã giơ thanh cự kiếm trong tay lên, đỉnh đầu trọc lóc, một ngón tay chỉ thẳng về phía Thợ Săn Ma, trong miệng rít gào một tiếng. Gần như trong nháy mắt, lực lượng tối đen giống như hỏa diễm đã bao lấy toàn thân.

Ngay lập tức, Hắc Kỵ Sĩ đã biến thành một con hồng hoang cự thú nổi giận, lao thẳng về phía Thợ Săn Ma.

"Mà ngày này năm sau chính là ngày an táng của mày!"

Gã điên cuồng rít gào, một bước nhảy kéo dài trăm mét, cự kiếm trong tay hung hăng dùng tư thế Thái Sơn Áp Đỉnh mà chém về phía Thợ Săn Ma.

Thợ Săn Ma; "(ΩДΩ)! !"

Chương 57: Mới Một Ngày Trôi Qua...

Một giờ sau, tại Hẻm Du Hồn.

"Đông đông đông —— "

Bên ngoài lại một lần nữa truyền đến tiếng đập cửa.

"Hoan nghênh!" Lâm Ân lập tức lộ ra nụ cười nghề nghiệp, hắn ngẩng đầu, nhanh chóng nhìn về phía vị khách ngoài cửa.

Mà ngay sau khi bắt gặp bóng dáng ngoài cửa kia, Lâm Ân lại ngẩn người.

Bởi vì đó là một người quen.

【 Ma Thú Nhân, Ocarlos (trọng thương)】

【 chủng tộc 】: Nhân tộc

【 cấp bậc: ??? 】

【 năng lực chiến đấu 】: Trọng thương hấp hối

Chỉ thấy tay Thợ Săn Ma lúc trước đang ôm lấy lồng ngực máu tươi đầm đìa, toàn thân từ trên xuống dưới đều là vết thương bị cắt nát, trong miệng không ngừng thở hào hển, gã tựa vào cột chống cửa, ngón tay vẫn đang chảy máu không ngừng.

"Moá nó, vừa qua một ngày, sao anh lại bị thương nghiêm trọng như vậy rồi? !" Lâm Ân lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

"Bớt nói lời vô nghĩa đi." Thợ Săn Ma cắn răng, dùng sức mà

túm chặt lồng ngực mình, nói: "Nhanh trị liệu cho tôi đi! Càng nhanh càng tốt! Tôi có thể trả gấp đôi giá cho cậu!"

【 đinh! Ngươi vừa phát động nhiệm vụ: Trị liệu thương tích cho Thợ Săn Ma, khen thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu ＋200, kinh nghiệm cơ sở ＋300, độ hảo cảm của Thợ Săn Ma ＋20】

Lâm Ân chớp chớp mắt, lập tức đi đến trước cửa lớn, nâng Thợ Săn Ma tiến vào, cho gã ngồi xuống ghế: "Vết thương trên người anh rất nghiêm trọng!"

Thợ Săn Ma gian nan tháo cái mũ trên đầu xuống, dùng sức thở hào hển, trong mắt toát ra phẫn nộ và bực bội: "Tôi gặp một kẻ từng là bại tướng dưới tay. Trước kia, hắn vốn không phải đối thủ của tôi, nhưng cũng không biết hôm nay, hắn kiếm được loại tà dược gì, mà lập tức trở nên hung mãnh tới dị thường!"

"Chém người toàn là đao đao bạo kích chứ! Mẹ nó!"

(++皿++) Gã mở miệng mắng một câu thô tục, lồng ngực kịch liệt phập phồng, thậm chí còn không nhịn nổi mà trực tiếp nện một quyền xuống quầy cho hả giận.

Lâm Ân: "???"

Nếu không phải Thợ Săn Ma chạy nhanh, chỉ sợ hôm nay gã thật sự muốn ngã xuống trong tay kẻ kia rồi. Gã lại gian nan mà xoa xoa hốc mắt khô khốc tràn đầy tơ máu của mình.

Đặc biệt là cái đầu trọc điên cuồng lóe sáng kia.

Mỗi lần gã tập trung tinh lực muốn phát động công kích, cái đầu bóng loáng ấy lại hung hăng mà lóe lên một cái.

Thứ hiệu ứng chết tiệt này không chỉ quấy nhiễu nghiêm trọng đến lực chú ý của gã, còn lấp lánh lấp lánh đến mù mắt con mẹ nó luôn!

Nhất định là thằng khốn kia đã dùng một loại pháp môn nào đó để phụ ma thuộc tính thần thánh lên đầu mình rồi!

"Cái tên đầu trọc chết tiệt kia! (++皿++) "

"Nhất định là thằng khốn đó đã cắn loại dược tề vứt đi nào đó rồi, nếu để tôi biết là ai đã cho hắn loại dược tề chó má kia, tôi nhất định sẽ băm nát kẻ nọ! !"

Gã bực bội vô cùng mà “Ba ba ba” vỗ bồm bộp xuống quầy, nhưng bởi vì tác động đến miệng vết thương, lại khiến chính mình đau đớn tới mức phải hít sâu một ngụm khí lạnh.

Lâm Ân: "..."

Chẳng lẽ … gã đang nói đến hắn?

Chẳng lẽ Hắc Kỵ Sĩ kia tới nơi này của ta mua dược tề, để đi đối phó với tay Thợ Săn Ma này?

Vì sao bỗng dưng hắn lại có cảm giác tình thế của mình vừa trở nên nguy hiểm rồi?

Lâm Ân trố mắt, nói: "Anh ở trong này chờ tôi một chút, để tôi vào hậu viện lấy cho anh dược tề khôi phục có hiệu quả trị liệu càng tốt hơn."

"Đi nhanh lên!" Hiện giờ, Thợ Săn Ma đang nghẹn một bụng lửa giận, tính tình vô cùng táo bạo.

Lâm Ân thở nhẹ một hơi, lại nhanh chóng xốc lên tấm rèm vải đi về phía hậu viện.

Nhìn tình huống này, xem ra Thợ Săn Ma không hề hoài nghi đến hắn, dù sao một tiệm dược tề nho nhỏ đặt tại nơi chim không thèm ị này, làm sao có thể sản sinh ra loại dược tề mạnh mẽ đến thế?

Không phát hiện ra là tốt nhất!

Bằng không hắn cũng chỉ có thể tranh thủ thời gian mà chuồn đi thôi!

...

Đại sảnh.

Thợ Săn Ma ngồi trước quầy, nhe răng trợn mắt mà xoa những vết bầm tím trên người. Gã tiện tay cầm mấy bình dược tề khôi phục vừa được Lâm Ân đặt lên quầy, rồi "Ừng ực ừng ực" mà uống một hơi cạn sạch, lúc này, cơ thể mới trở nên dễ chịu hơn.

Gã buồn chán, liếc mắt nhìn xung quanh một cái.

Nhưng chính tại khoảnh khắc này, đột nhiên ánh mắt gã bị một bình dược tề trống rỗng đang đặt tại góc quầy hấp dẫn.

Ông ——

Trong nháy mắt, vẻ mặt Thợ Săn Ma liền cứng ngắc tại chỗ.

"Đây là..." Gã vươn tay cầm lấy cái bình kia, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh bình dược tề xuất hiện trong tay tên đầu trọc chết tiệt vừa đối chiến cùng mình một giờ trước đó.

Giống... Giống nhau như đúc!

Chẳng lẽ nói...

Vẻ mặt gã rơi vào ngây dại.

Cũng chính tại một khắc này, Lâm Ân vừa cười ha hả vừa cầm mấy bình dược tề khôi phục đẳng cấp cao từ hậu viện đi ra: "Quý khách, một bình này có giá 200 tiền khô lâu, lần này anh chỉ cần uống, không cần mổ, cam đoan sau đó anh sẽ sinh long hoạt hổ lại thôi, ha hả —— "

Phanh ——

Một viên đạn gào thét bay sát qua bên tai Lâm Ân.

Lâm Ân: "???"

Thợ Săn Ma nọ lập tức lao lên, quơ tay một cái đã túm được cổ áo Lâm Ân, rồi nghiến răng nghiến lợi nói: "Hay cho thằng nhóc này, vừa rồi mày giả vờ làm người thiện lương cũng đạt lắm đó! Tao thật sự trăm triệu lần cũng không ngờ, mày lại chính là kẻ đã cung cấp dược tề cho tên đầu trọc kia? !"

Lâm Ân lộ ra vẻ mặt ngơ ngác hỏi: "Loại dược tề gì? Vì sao tôi nghe không hiểu chứ?"

Thợ Săn Ma lập tức nổi giận, nói: "Mày vẫn còn giả vờ với tao? ! Tao đã nhìn thấy bình dược tề mà tên đầu trọc kia uống vào trước khi quyết chiến cùng tao, và cái bình đựng dược tề nọ giống cái bình mà mày đặt trên quầy này như đúc! !"

Lâm Ân ヾ(ﾟдﾟ)ﾉ.

Lâm Ân hắng giọng một cái, chuyện đã bại lộ, hắn cũng không giả vờ thêm nữa, ngược lại còn tò mò hỏi: "Tên đầu trọc mà anh nói đến kia... Có phải là một tay Hắc Kỵ Sĩ cưỡi chiến mã hay không?"

Thợ Săn Ma (〝▼皿▼) điên tiết túm cổ áo hắn, nói: "Thế mày nghĩ hắn là thằng chó nào? !"

Lâm Ân nhắm hai mắt lại, sắp xếp suy nghĩ trong đầu một thoáng, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười, nói: "Như vậy nha."

"Đúng là mấy giờ trước, vị quý khách kia có bước vào trong tiệm của tôi dùng rất nhiều tiền chọn mua một nhóm dược tề. Anh ta rất có tiền nha! Còn trực tiếp cống hiến thành tích một vạn tiền khô lâu cho cửa tiệm của tôi đó! Ha hả —— "

Nghiêm túc mà không mất lễ phép.

Hoàn toàn đặt mình trở thành người ngoài cuộc.

Chương 58: Hãy Tin Tưởng Tôi!!!

Thợ Săn Ma nghiến răng, ánh mắt chớp động, nói: "Cậu đưa cho hắn là loại dược tề gì?"

Vừa thấy cơ hội đẩy mạnh tiêu thụ tới, trong nháy mắt, trên mặt Lâm Ân lập tức treo lên nụ cười nghề nghiệp, nói: "Là sản phẩm dược tề mới nhất vừa được bản tiệm đưa lên thị trường, một loại dược tề bạo kích có thể đề cao năng lực chiến đấu của anh trên diện rộng! Hàng tốt giá rẻ, tuyệt đối là sự lựa chọn đúng đắn nhất để chuẩn bị đi giết người cướp của!"

"Hãy tin tưởng tôi! Anh tuyệt đối không mua được ở bên ngoài!"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt, vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Thợ Săn Ma âm hung hăng nói: "Hóa ra cậu lại giúp một con sinh vật hắc ám đến làm thịt đồng tộc của mình? !"

Lâm Ân quyết đoán đưa tay ra, nghiêm túc nói: "Xin đừng phán đoán một cách chủ quan như vậy thưa quý khách. Đầu tiên, tôi vốn không biết mối quan hệ giữa các anh, thứ hai, hắn đến nơi này của tôi tìm kiếm một loại dược tề mạnh mẽ, hơn nữa còn ra tay vô cùng hào phóng, tôi không có lý do gì mà đuổi người ta đi nha."

"Thứ ba." Lâm Ân nhắm mắt lại, dựng lên ba ngón tay: "Bản tiệm vốn đối xử thân mật với tất cả các vị khách hàng tìm tới, hắn có thể mua loại dược tề này muốn làm thịt, thì đồng dạng, anh cũng có thể mua loại dược tề này từ chỗ tôi đi làm thịt hắn!"

Lâm Ân nghiêm túc nhìn Thợ Săn Ma trước mặt, ánh mắt đầy chân thành tha thiết làm người ta cảm động: "Nể mặt đồng tộc, thậm chí tôi còn có thể giảm giá 20% cho anh!"

"..."

"..."

Không khí tạm thời yên tĩnh.

Thợ Săn Ma chợt nheo hai mắt, nói: "Bao nhiêu tiền?"

Lâm Ân thành thật dựng lên hai ngón tay, nói: "Đơn giá 2000 tiền khô lâu! Nhưng nể mặt anh là đồng tộc, lại là khách hàng cũ của tiệm, tôi cho anh ưu đãi giảm giá 20%, 1600 tiền một bình, tuyệt đối là phá giá bán cho anh đó!"

Ánh mắt Thợ Săn Ma chớp động, suy tư trong chốc lát, lại do dự nói: "Hoặc là ngay lúc này tôi giết chết cậu, đoạt cửa tiệm của cậu, cũng không phải là không thể được..."

Lâm Ân nhắm mắt, lắc đầu nói: "Quý khách ơi, chúng ta vốn có cùng một tộc quần, có quan hệ huyết thống! Cái gọi là ở nhà dựa vào cha mẹ, ra ngoài dựa vào đồng tộc, loại quan hệ này của chúng ta tuy không cùng cha mẹ, nhưng hơn hẳn cha mẹ nha, đều là cảm tình chảy xuôi bên trong máu mủ đó!"

"Hơn nữa, thậm chí tôi còn có thể giảm giá 20% cho anh cơ mà..."

Lâm Ân cất giọng bi ai vô cùng, khiến toàn thân Thợ Săn Ma nổi đầy da gà.

Gã chợt phát hiện chỉ một ngày không gặp thế mà bản lĩnh làm ghê tởm người khác của thằng nhóc trước mặt mình lại tăng lên biên độ rộng rồi.

"Bớt nói lời vô nghĩa đi!" Thợ Săn Ma cắn răng, xoa thái dương, nói: "Tên đầu trọc kia mua bao nhiêu, thì cậu lấy ra cho tôi bấy nhiêu! Trong tay tôi có tiền!"

"Được rồi!" Chỉ trong nháy mắt Lâm Ân liền mở cờ trong bụng.

...

Hơn mười phút sau.

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ: Trị liệu thương tích cho Thợ Săn Ma, đạt được khen thưởng: Tiền khô lâu +200, kinh nghiệm cơ sở +300, độ hảo cảm của Thợ Săn Ma +20】

"Đã chế tác hoàn thành!"

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Lâm Ân mang theo nụ cười trên mặt, đặt 10 bình dược tề bạo kích mới mẻ vừa ra lò lên quầy.

"Mười bình dược tề tổng cộng 16 ngàn tiền khô lâu, hoặc là 16 tiền hắc lâu, cộng thêm 6 bình dược tề khôi phục bình thường có giá 300 tiền khô lâu, hai bình dược tề khôi phục đặc hiệu 600 tiền khô lâu, tổng cộng tương đương 16.900 tiền khô lâu."

"Tôi làm tròn cho anh là, 17 ngàn tiền khô lâu, cám ơn đã chiếu cố!"

Lâm Ân cúi đầu chín mươi độ.

Thợ Săn Ma cắn răng, “rào rào” trút tiền từ trong túi ra ngoài.

Gã cũng không biết vì sao, nhưng trong lòng cứ có cảm giác, đối phương còn muốn đào hố lừa gạt mình thêm một lần nữa.

Trả tiền xong, gã do dự nhìn dược tề trong tay, hỏi: "Uống thứ này vào thật sự sẽ trọc đầu hả?"

Nói thật, gã vẫn có chút kháng cự với chuyện này.

Bởi vì gã phải mất rất nhiều năm mới nuôi dưỡng được một mái tóc đen óng mượt mà như hiện tại.

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Trọc là việc nhỏ, cường mới là chuyện cả đời, hơn nữa không phải chỉ là tóc thôi sao? Anh rụng đi rồi, chỉ cần đến cửa tiệm của tôi chi ra một chút tiền, tôi còn có thể cấy lên cho anh nha!"

Đột nhiên Lâm Ân nghĩ tới một chuỗi công nghiệp không tồi.

Dược tề bạo kích + dịch vụ cấy tóc = tiền tiền cuồn cuộn không ngừng chui vào trong túi.

Thợ Săn Ma có chút do dự, nhưng ngẫm lại tình cảnh vừa rồi, chỉ thiếu chút nữa thôi, gã sẽ chết tại chỗ, trong tay tên Hắc Kỵ Sĩ vốn không mạnh bằng mình, trong lòng gã lập tức trở nên ấm ức.

Nếu đầu trọc thật sự có thể biến cường, thì hình như đây cũng không phải chuyện gì đó hoàn toàn không thể thừa nhận được.

Nghĩ đến đây, gã chợt “Ba” một tiếng mở nút bình dược tề, cầm nó trong tay uống một hơi cạn sạch.

Ông ——

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân gã từ trên xuống dưới, đều có hồng quang chớp động.

Vẻ mặt Thợ Săn Ma trở nên vô cùng kinh dị, sau đó, gã lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng khó có thể hình dung nổi đang cuộn trào trong cơ thể mình, từ cao xuống thấp.

“Chuyện này... Đây là..." Gã kinh ngạc, hô hấp trở nên dồn dập.

“Oanh” một tiếng nổ tung.

Dưới ảnh hưởng của lực lượng quá hùng mạnh, bộ y phục trên người gã nổ tung, để lộ ra toàn bộ cơ bắp bên dưới.

Gã có thể rõ ràng cảm nhận được hiệu ứng tăng phúc khủng bố trong cơ thể mình kia!

Tuyệt đối là khó có thể tưởng tượng nổi!

Vào giờ khắc này, rốt cuộc gã cũng ý thức được trình độ nghịch thiên của loại dược tề trong tay mình, nếu đưa lên bàn cân thì tác dụng này và cái đầu trọc kia, tuyệt đối không thiệt thòi nha!

Một cơn gió vù vù thổi qua.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, mái tóc đen bóng mượt mà của Thợ Săn Ma cũng lập tức theo gió mà đi.

Đinh ——

Một luồng ánh sáng nhanh chóng lóe lên từ cái đầu bóng loáng còn sót lại.

Lâm Ân: "Phốc —— "

Nhưng hắn nhịn xuống, tuyệt đối không được cười thành tiếng

Bởi vì hắn biết.

Cười sẽ chết.

Nhưng thực sự là rất khó nhịn nổi nha.

Bởi vì cái đầu trước mắt hắn này… rõ ràng là càng thêm mượt mà, càng thêm bóng loáng hơn hắn cái đầu trước đó!

Thợ Săn Ma xoay người, nhìn cái đầu trọc bóng loáng của mình trong gương, không khỏi lẩm bẩm nói: "Ta trọc… Cũng cường?"

Đinh ——

Cái đầu lại “xoẹt xoẹt” một cái, lóe lên ánh sáng.

"..."

Chương 59: Kẻ Hô Người Đáp!!!

Nhìn thấy vẻ mặt ngây dại của Thợ Săn Ma kia, Lâm Ân vỗ vỗ bờ vai gã, mở miệng an ủi nói: "Quý khách à, kỳ thật đây chính chuyện tốt nha. Anh hãy suy nghĩ rộng thêm một chút đi, có phải về sau khi ra ngoài, anh chẳng cần bất cứ dụng cụ chiếu sáng gì, bởi vì đã tự mình mang theo nguồn sáng rồi? Thứ này còn tiết kiệm giùm anh một khoản phí chiếu sáng xa xỉ đó, không phải thế sao?"

Hắn nói rất có đạo lý.

Nhưng cũng không biết vì sao, trong lòng Thợ Săn Ma vẫn có một loại xúc động rất muốn xử lý thằng nhóc nhân loại này tại chỗ.

Hơn mười phút sau, trong bóng đêm hắc ám bên ngoài hẻm Du Hồn.

Mơ hồ có thể nhìn thấy ở chỗ sâu nhất trong vùng hắc ám, có một thứ nguồn sáng không ngừng lấp lóe, giống hệt đèn tín hiệu đang nhanh chóng tiếp cận nơi này.

Ánh sáng kia giống như con đom đóm giữa vùng hắc ám vậy.

Chớp lóe, chớp lóe không ngừng!

Mà cũng chính tại một khắc này, cùng với tiếng hí của một đám chiến mã, Hắc Kỵ Sĩ với vẻ mặt âm trầm cùng đỉnh đầu trọc lóc, bóng loáng cũng nhanh chóng vọt tới.

Có thể thấy một đống thiêu thân đang hối hả bay chung quanh đầu gã.

Ánh mắt Hắc Kỵ Sĩ vô cùng âm trầm, gã đã chạy khắp nơi tìm kiếm tung tích tay Thợ Săn Ma kia rồi.

Hơn nửa giờ trước đó, gã vừa đánh trọng thương Thợ Săn Ma, nhưng cuối cùng vẫn sơ sảy để cho đối phương trốn thoát ngay tại khoảng thời gian dược hiệu kết thúc.

Nhưng gã tin tưởng, tay Thợ Săn Ma kia tuyệt đối không chạy được quá xa.

Là kẻ thù cũ mấy trăm năm nay, chỉ cần có thể giết chết đối phương, khẳng định là thứ tự xếp hạng chiến lực của gã tại thế giới hắc ám này lại có thể đề cao thêm một cấp bậc.

Lần này thật vất vả mới bắt lấy cơ hội, gã tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ!

Ngay vào lúc này, ánh mắt gã chợt lóe.

Vì trong nháy mắt, gã đã cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc truyền đến từ phương hướng hẻm Du Hồn.

"Tìm được mày rồi!" Gã cười lạnh, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía sương mù màu đen mênh mông xa xa kia.

Đinh ——

Một luồng ánh sáng vừa lóe lên trong sương mù màu đen.

Gã lập tức ngẩn người.

"Đây là..." Hắc Kỵ Sĩ do dự một chút, gã vừa nhận ra một loại cảm giác quen thuộc khó có thể nói ra thành lời.

Gã vừa mơ hồ trông thấy một vầng sáng lóe lên ở chỗ sâu trong sương mù tối đen quay cuồng, đang từ từ tới gần mình. Tần suất lóe sáng nọ khá thường xuyên, khoảng một, hai giây một lần lóe sáng, hào quang khá là chói mắt.

Không biết vì sao, gã lại cảm thấy thứ này có chút quen thuộc.

Tựa như...

Giống như...

Mà cũng chính tại một khắc này, một bóng dáng để trần cánh tay, hai mắt ẩn tàng trong bóng đêm chậm rãi xuất hiện trước mắt gã.

Hắc Kỵ Sĩ lập tức chấn động.

Bởi vì gã đã nhận ra bóng dáng kia. Đối phương chính là tay Thợ Săn Ma vừa đại chiến cùng mình trước đó!

"Kia... Đó là..." Gã khiếp sợ lui về phía sau một bước.

Thợ Săn Ma cầm theo trường đao, vẻ mặt âm trầm lạnh lùng, hai mắt ẩn bên trong bóng tối, từng bước một tiến về phía Hắc Kỵ Sĩ.

Đinh ——

Cái đầu của đối phương cũng giống gã y như đúng, nó không ngừng lóe lên từng vầng sáng mang theo ký hiệu "+".

Thợ Săn Ma chậm rãi ngừng lại, sâu kín mà mở hai mắt, bàn tay nắm chặt thanh đao, nói: "Hiện tại, chúng ta có thể tiếp tục hồi chiến đấu vẫn chưa hoàn thành."

Đinh ——

Trên đầu gã lại lóe lên một tia sáng.

Đinh ——

Hệt như kẻ hô người đáp, cái đầu bóng loáng mượt mà của Hắc Kỵ Sĩ cũng lóe lên một cái.

"..."

"..."

Bầu không khí yên tĩnh quỷ dị không sao hiểu nổi lại lan tràn ra xung quanh.

Hắc Kỵ Sĩ vừa kinh ngạc vừa hoảng hốt đưa mắt nhìn đối thủ của mình, ánh mắt lập tức dừng lại phía trên bình dược tề trong tay Thợ Săn Ma, cắn răng nói: "Chẳng lẽ..."

"Đúng vậy!"

“Hô” một tiếng, khí thế cuồn cuộn từ trên người Thợ Săn Ma nhanh chóng tỏa ra bên ngoài, gã ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nhìn xuống Hắc Kỵ Sĩ, nói: “Tao trọc, nhưng cũng biến cường."

Đinh ——

Trên cái đầu trọc lạnh lùng, lại xuất hiện một luồng ánh sáng với độ chói lòa càng cao hơn.

"Mày đừng tưởng chỉ có một mình mày là trọc được, nếu tao mà trọc, thì mày, tuyệt đối phải đứng thẳng sang một bên [1]!" Ánh mắt Thợ Săn Ma trở nên âm trầm, hai mắt mở lớn, chiến ý và sát ý ngút trời.

[1] : nguyên văn 靠边站 – kháo biên trạm, từ này còn có nghĩa là đi chỗ khác chơi, nhường đường, tránh ra…

Gương mặt Hắc Kỵ Sĩ tối sầm xuống, gã sâu kín đáp lời: "Xem ra! Chúng ta đã trở lại cùng một khởi điểm."

Đinh ——

Hào quang chợt lóe trên đầu gã.

"Đúng vậy." Thợ Săn Ma lạnh nhạt nhìn về phía đối thủ của

mình.

Đinh đinh——

Cái đầu gã lập tức lóe lên hai cái.

"Hơn nữa, tần suất lóe sáng của tao còn cao hơn mày, điều này có nghĩa là..."

Gã "Ca ca" hoạt động cần cổ một cái, rồi “sàn sạt” một tiếng khẽ vuốt cái đầu bóng loáng của mình, trong tiếng cuồng phong thét gào, âm trầm nói: "Tao càng mạnh hơn mày!"

Đinh đinh đinh ——

Cái đầu gã lóe sáng liền ba lần, như thể đang phô trương thanh thế.

"..."

Cuồng phong vù vù cuộn trào dưới chân bọn họ, sinh ra từng luồng khí xoáy.

Chiến ý hung hãn ù ù bốc lên khỏi người bọn họ, phát ra áp lực lan tràn.

Hai người vẫn không nhúc nhích, tất cả đều nheo mắt, theo dõi đối phương.

Giống như đang yên lặng đứng trên đỉnh Tử Cấm, khí thế toàn thân hai người đều điên cuồng cất cao.

Thậm chí ngay cả ánh sáng phát ra từ trên đầu bọn họ, cũng muốn phân cao thấp, tựa như ngươi “đinh” một cái, ta cũng phải “đinh” một cái, không thể chịu thua ngươi được.

Mà cũng ngay sau đó, không hề nhiều lời, ngay giữa vùng hắc ám, có hai điểm sáng nhanh chóng tiếp cận nhau.

“Leng keng” một tiếng.

Trong nháy mắt, khi đao kiếm va chạm, hai người cùng nổi giận mà “Ca ca” hung hăng đối chọi với nhau.

Vô số hoa lửa từ chỗ tiếp xúc giữa hai thanh đao kiếm kia điên cuồng bắn tung ra ngoài.

Hai người gắt gao áp trán vào nhau, lại cắn răng không muốn nhường nhịn đối thủ.

"Mày, tên đầu trọc chết tiệt, tao đã sớm nhìn mày không vừa mắt rồi! Mày đừng tưởng mày trọc rồi thì có thể đánh bại được tao, (〝 ▼ 皿 ▼) thực sự nghĩ rằng không ai trọc được như mày hả?"

"(▼ 皿 ▼#) Kể cả mày có trọc, cũng không phải đối thủ của tao! ! Tao cho mày lóe sáng! Tao cho mày ăn cắp bản quyền của tao này! Tao cm mày—— "

Chương 60: Thị Giới!!!

Phanh ——

Hoa lửa văng khắp nơi.

"Móa nó! Mày lại dám đụng vào tao hả! Tao con mẹ nó cũng đụng cho mày u đầu mẻ trán! (ˋ 皿 ˊ) ﾉ"

Phanh ——

Ngay tức khắc, hai điểm sáng nổi bật giữa vùng hắc ám, lại điên cuồng không ngừng va chạm vào nhau, không ai nhường ai.

...

【 đinh! Chúc mừng ký chủ đạt được thành tựu: Nhân viên kinh doanh bán phá giá dược tề, ngươi đạt được 200 kinh nghiệm cơ sở 】

【 nhân viên kinh doanh bán phá giá dược tề 】: Thông qua bán cùng loại dược tề, đạt được thu nhập vượt quá 20 ngàn tiền khô lâu, ngươi đã đạt được hiệu ứng mang tính vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính +1, bán dược tề có thể đạt được 1% tiền lời ngoài định mức.

【 đinh! Ngươi đã thành công thăng tới cấp 6, hệ thống đã mở ra chức năng mới "Thị Giới" cho ngươi, ngươi có thể tùy thời đăng nhập vào xem xét. 】

Trước quầy, trong đầu Lâm Ân liên tiếp vang lên vài tiếng nhắc nhở của hệ thống. Hắn nhanh chóng cộng toàn bộ 4 điểm thuộc tính mình mới đạt được vào hạng mục thể chất.

"Thị Giới? Đây là chức năng gì nhỉ?" Trong đầu Lâm Ân khẽ động.

Hắn lập tức kêu gọi giao diện hệ thống, rồi lập tức nhìn thấy một cái icon to to hình con mắt ở trong góc giao diện.

Hệ thống: "Thị Giới chính là một loại lĩnh vực hư ảo chồng chéo lên thế giới hắc ám, được sinh ra từ ý chí tối cao trong thế giới hắc ám, là một dạng thế giới mặt gương đã kéo dài tới ngàn vạn năm."

"Chỉ cần ở bên trong phạm vi của thế giới hắc ám, bất cứ loại sinh vật hắc ám nào cũng có thể thông qua【 Đá Thị Giới 】đặc thù để cho ý thức của chính mình bước vào Thị Giới."

"Ngươi có thể tiến hành trao đổi tin tức cùng với những sinh vật đang hoạt động bên trong Thị Giới, sau khi tử vong, ngươi sẽ bị cưỡng chế đẩy ra khỏi Thị Giới, nhưng không tạo thành tổn thương quá lớn với bản thể."

Nghe xong lời giải thích của hệ thống, Lâm Ân đã đại khái hiểu được một chút.

Có vẻ như Thị Giới này chính là một dạng thế giới ý thức cùng loại với internet ở thế giới hiện đại.

"Xem ra ta vẫn còn hiểu biết quá ít về thế giới hắc ám này..." Lâm Ân thoáng suy tư một chút.

Có thể nói, trong hai năm này, bởi vì quá mức nhỏ yếu, nên gần như hắn đều không có cơ hội rời khỏi cửa tiệm này, càng không muốn nói là có thể tiếp xúc đến thế giới càng thêm rộng lớn bên ngoài hẻm Du Hồn kia.

"Ta đi vào Thị Giới có cần tiêu hao cái gọi là【 Đá Thị Giới 】kia không?" Lâm Ân do dự hỏi.

【 đinh! Hệ thống đã hoàn thành công tác tích hợp cho ký chủ, mỗi lần đăng nhập, ngươi chỉ cần tiêu hao phí dụng là 500 tiền khô lâu, hệ thống sẽ tự động tiến hành kết nối thay ngươi. 】

"Đắt như vậy? !" Lâm Ân ngạc nhiên hỏi.

Nhưng cũng may, hiện tại trong tay hắn cũng tích góp được một khoản thu nhập không nhỏ rồi, có thể thử một lần.

Không nói hai lời, Lâm Ân vươn tay, trực tiếp điểm vào icon hình đôi mắt trên hệ thống kia.

"Mở ra!"

Mà cũng chính tại một khắc này, Lâm Ân lập tức có cảm giác đại não mình vừa bị thứ gì đó nặng nề đánh cho một cái, ý thức "Ông" một tiếng liền rơi vào hắc ám.

Trong mơ hồ, có cảm giác như thể một dạng ý chí vô cùng vĩ đại nào đó trực tiếp tập trung vào hắn, nhìn thấu cả linh hồn của hắn, làm cho người ta không rét mà run.

Nhưng loại cảm giác này chỉ vẻn vẹn xuất hiện trong nháy mắt mà thôi.

Ngay sau đó, đột nhiên Lâm Ân mở to hai mắt.

"Nơi này là..." Lâm Ân ngạc nhiên vô cùng.

Bởi vì lúc này, thứ xuất hiện trước mắt hắn đã không còn là cửa tiệm kia nữa, mà là phía trên một quảng trường vô cùng khổng lồ, liếc mắt một cái không thể nhìn thấy cuối.

Không trung là một mảnh tối đen, phía trên quảng trường có rất nhiều những hư ảnh giống như linh hồn, không ngừng đi qua đi lại.

Mà phía trên đỉnh đầu, còn có một viên nhãn cầu đang lơ lửng

giống như mặt trời, tản ra ánh sáng màu đen nhạt, chăm chú nhìn xuống cả thế giới.

【 đinh! Ký chủ đã thành công thông qua ý chí tối cao xét duyệt, bước vào Thị Giới. 】

【 nơi này là thế giới thâm uyên số 11, khu vực quảng trường Thị Giới số 900. Xin chú ý, ý chí tối cao nghiêm cấm bất cứ hình thức xung đột nào ở trong phạm vi quảng trường Thị Giới. 】

【hiện tại ngươi có thể thông qua phù văn trên cổ tay, tùy ý xem xét tin tức của mình. Xin chú ý, nếu không cần thiết, nhớ đừng tùy ý tiết lộ tọa độ và thân phận của mình ở thế giới hắc ám, nếu không tự gánh lấy hậu quả. 】

【 tiền khô lâu là loại tiền duy nhất có thể tiến hành lưu thông trong Thị Giới, hệ thống đã tự động chuyển hóa 1000 tiền khô lâu của ngươi tiến vào trong Thị Giới. 】

Lâm Ân nâng cánh tay hư ảo của mình lên, quả nhiên, hắn đã nhìn thấy một cái phù văn hình con mắt màu lam đậm trên cổ tay mfinh.

Lâm Ân nhanh chóng làm cho bản thân bình tĩnh xuống.

"Quả nhiên thế giới hắc ám đã vượt quá sức tưởng tượng của ta, nó lại có thể sản sinh ra một không gian cho phép ý thức của rất nhiều sinh vật giao thoa với nhau, còn đạt đến quy mô lớn nhường này."

Ý chí tối cao.

Lâm Ân đã bắt giữ được từ khóa kia.

Hiển nhiên đối phương có liên quan đến viên nhãn cầu thật lớn trên đỉnh đầu kia, chẳng lẽ nói, ý chí tối cao này chính là Thượng Đế bên trong thế giới hắc ám?

Lâm Ân do dự một chút rồi cũng chạm vào phù văn trên cổ tay mình.

Mà ngay tại khoảnh khắc đó, trước mắt hắn chợt xuất hiện một đoạn tin tức.

【 Lâm Ân 】

【 chủng tộc: Dị giới Nhân tộc 】

【 thân phận 】: Không

【 tài nguyên 】: 1000 tiền khô lâu

【 trình độ nguy hiểm】: nguy hiểm cường độ thấp.

Thực ngắn gọn.

So sánh với giao diện dài dằng dặc của hệ thống, thứ này có chút đơn sơ.

Lâm Ân do dự một thoáng lại hỏi: "Hệ thống, ngươi và ý chí tối cao này có liên quan hay không? Ta cứ có cảm giác các ngươi khá là tương tự nhau nha."

Hệ thống: "Không có liên quan."

Trả lời vô cùng đơn giản.

Lâm Ân nhún nhún vai, không tiếp tục hỏi thêm nữa, ánh mắt lại nhanh chóng nhìn lướt qua xung quanh.

Dựa theo những gì hắn hiểu được, hẳn là nơi này cũng cùng loại với khái niệm nguyên vũ trụ [1] trong võng du lại địa cầu, ý thức có thể truyền đến nơi này, và không cần biết ngươi đang ở nơi này, vẫn có thể tùy thời thông qua thế giới này hiểu biết được tin tức tại những nơi khác.

Mà đây chính là con đường tốt nhất dành cho những kẻ cửa lớn không ra, cửa sau không bước như hắn.

[1] : Nguyên vũ trụ (tiếng Anh: metaverse, tạm dịch là vũ trụ ảo) là một vũ trụ kỹ thuật số kết hợp các khía cạnh của truyền thông xã hội, trò chơi trực tuyến, thực tế tăng cường (AR), thực tế ảo (VR), Internet và tiền điện tử để cho phép người dùng sử dụng công nghệ thực tế ảo để tương tác.

Chương 61: Nó Là Hắc Điếm!!!

"Nếu nơi này còn phân chia khu vực khác biệt, hẳn là quảng trường số 900 chính là khu vực lớn bao hàm hẻm Du Hồn vào bên trong."

Lâm Ân bắt đầu suy tư phân tích hoàn cảnh nơi này.

Mà ngay tại thời điểm hắn còn đang tự hỏi, đột nhiên trước mắt hắn lập tức xuất hiện một hàng chữ máu màu đỏ tươi được tổ hợp từ thật nhiều điểm sáng.

【 thân phận: tình báo giả, tuyên bố tin tức với tất cả những sinh linh thuộc quảng trường số 900: "Đại chiến lại bùng nổ gần hẻm Du Hồn, Thợ Săn Ma đối chiến với Hắc Kỵ Sĩ" . 】

【 tiền khô lâu tiêu hao để tiếp thu tình báo: 20 đồng tiền 】

Lâm Ân lập tức ngẩn ra. Ngay sau đó, hắn lại nhìn thấy rất nhiều hư ảnh vốn đang lang thang phía trên quảng trường cũng đồng thời ngừng lại.

Hiển nhiên bọn họ cũng nhận được tin tức y như hắn.

"Hóa ra còn có thể truyền tin tức như vậy sao?" Lâm Ân khá là kinh ngạc với chuyện này.

Nếu đây là một loại chức năng nào đó của Thị Giới, chẳng phải nó cũng là con đường nhanh chóng để biến tình báo trở thành tiền lưu thông sao?

Lâm Ân không nói hai lời, lập tức ấn vào nút xác định.

【 tiền khô lâu -20】

Mà ngay tại khoảnh khắc tiền bị trừ đi, trước mắt Lâm Ân lập tức xuất hiện một khung cảnh tối đen.

Chỉ thấy một mảnh sương mù màu đen nằm ngay giữa màn ảnh nọ đang cuồn cuộn sôi trào, nhưng từ phía xa xa lại không ngừng truyền đến những tiếng nổ mạnh, như thể đang chứng thực rằng bên trong mảnh sương mù màu đen kia đang có hai sinh linh điên cuồng chiến đấu với nhau.

Mà ngay tại một khắc nọ, đột nhiên bên trong mảnh sương mù màu đen kia lại xuất hiện hai điểm sáng chói lòa, chúng nhanh chóng nhảy lên giao kích với nhau.

"Đó là..." Lâm Ân giật mình một cái.

Tiếp sau đó, hình ảnh trở nên rõ ràng, sương mù cuồn cuộn xung quanh bị đánh tan đi.

Hai bóng dáng chợt hiện, đúng là Hắc Kỵ Sĩ và Thợ Săn Ma, hai vị khách từng ghé thăm cửa tiệm của hắn!

Đinh ——

Đinh ——

Cái đầu bóng loáng của hai người bọn họ cùng lúc lóe sáng giữa màn ảnh.

Lâm Ân lập tức rơi vào trống rỗng.

Mà cùng lúc đó, phía trên hình ảnh không ngừng xuất hiện những tin nhắn của nhóm sinh linh cùng khu vực. Chuỗi tin tức biểu hiện bên cạnh màn ảnh cho thấy nhân số tiếp nhận tin tình báo này đã đạt tới 2013!

"Đúng vậy! Tôi đã trông thấy bọn họ, kia đúng là Hắc Kỵ Sĩ xếp hạng 171, cùng với Thâm Uyên Thợ Săn Ma xếp hạng 143 trên

Bảng Cuồng Săn! Hóa ra lúc này bọn họ đang ở ngay gần hẻm Du Hồn? !"

"Từ lâu rồi, hai kẻ này vẫn kẻ thù cũ. Hai năm trước, bọn họ từng đánh một lần tại bình nguyên Lửa Địa Ngục."

"Khoan đã... Mọi người có cảm thấy tạo hình của bọn họ có chút kỳ lạ hay không?"

"Hình như cả hai đều... Trọc đầu rồi? ? Hơn nữa vì sao cái đầu của bọn họ lại có thể phát sáng nha? Thật hiếu kỳ mà!"

"Tò mò quá! Rõ ràng là tôi tới xem chiến đấu, nhưng vì sao con mắt của tôi lại không thể dời khỏi cái đầu của bọn họ chứ?"

"Chói quá! Chói mắt quá cơ!"

"Đôi mắt chó hợp kim Titan của tôi! !"

"Tuy tôi không biết vì sao cả hai đều trọc đầu, nhưng có vẻ như bọn họ đã mạnh hơn trước kia rồi!"

"Thật là lợi hại!"

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đến trố mắt của Lâm Ân, phía trên màn ảnh không ngừng xuất hiện một chuỗi tin nhắn giống hệt nhau "Chói quá!".

Không biết vì sao, đột nhiên Lâm Ân lại có cảm giác mình đang đọc bình luận trên web trước khi xuyên qua đến nơi này.

Thế giới hắc ám này cũng bắt kịp xu hướng, theo kịp thời đại thế sao?

Lâm Ân nhanh chóng xem xong đoạn video trước mặt, tâm thần bình tĩnh trở lại.

Xem ra, đây đúng là một thế giới ý thức có thể tiến hành

truyền tin tức cho nhau.

Không thể không nói, đúng là có một thế giới như vậy, những sinh vật sống trong này có thể phát triển thêm nhiều càng nhiều tính khả năng khác.

Ví dụ như hắn chẳng hạn, nếu hắn có thể quảng cáo tên của cửa tiệm nhà mình, biến cái tên này trở nên nổi tiếng trong Thị Giới, từ đó khai thác được càng nhiều nghiệp vụ, thì kể cả bày bán dược tề hay là chữa bệnh cứu trợ, đều sẽ thuận tiện hơn là cứ ngồi trực ban bên trong cửa tiệm kia!

Mà nếu hắn có thể tiến vào Thị Giới, thì hắn là thầy của hắn cũng biết đến nơi này mới đúng.

Nhưng đương nhiên, dù ôm một ý tưởng to lớn như vậy, Lâm Ân vẫn rất cẩn thận.

Chuyện đầu tiên hắn phải làm hiện tại, chính là tìm hiểu cho rõ ràng phương thức mọi người chuyển giao tin tức cho nhau ở thế giới này, như vậy cũng có lợi cho quá trình phát triển của hắn sau này.

Ánh mắt Lâm Ân lại một lần nữa dừng trên mảnh phù văn băng lam ở cổ tay mình.

Hắn thử ấn vào đó một cái.

Trước mắt hắn lập tức hiện ra giao diện thân phận của bản thân ở Thị Giới.

Hắn lại ôm tâm lý thử thăm dò, ấn tiếp hai cái nữa.

Ngay lập tức, trước mắt hắn đã mở ra một giao diện hoàn toàn mới.

"Đây là..." Lâm Ân chấn động.

【 kênh khu vực 】

Sau đó, Lâm Ân nhanh chóng nhìn thấy từng tin nhắn không ngừng chuyển động qua lại ngay giữa màn ảnh.

Loại cảm giác quen thuộc đến dữ dội này làm Lâm Ân không nhịn được thầm suy đoán rằng, rốt cuộc là hắn xuyên qua dị thế giới, hay là xuyên qua một thế giới võng du rồi?

Bởi vì loại kí thị cảm này quá mức mạnh mẽ mà!

Lâm Ân cau mày, nhanh chóng đưa mắt đọc tin tức đang được những sinh linh khác không ngừng nhắn trên kênh khu vực.

【 Huyết Oa Oa 】: "Các vị thúc thúc, a di, xin hỏi mọi người có nhìn thấy mẹ của cháu không không? Nếu có hãy mau chóng liên hệ với cháu, cháu sẽ trả thù lao rất dày."

【 Khô Lâu Ma 】: Đừng tiếp cận con bé kia! Cảnh cáo mọi người, lần trước con bé kia đã ăn mất một cánh tay của tôi, nếu không phải tôi chạy trốn mau, nó chỉ hận không thể há miệng nuốt gọn cả người tôi vào! Mọi người nhất định phải đề cao cảnh giác!

【 Quỷ Tóc Dài 】: Các vị hàng xóm... Tôi trịnh trọng nhắc nhở mọi người, tiệm dược tề trong hẻm chúng ta chính là một hắc điếm! Ngày hôm qua, tôi đến đó chỉ muốn mua một bình dược tề, mọi người đoán xem tôi đã nhìn thấy những gì? !"

【 Quỷ Tóc Dài 】: (vẻ mặt hoảng sợ) tên bác sĩ biến thái trong tiệm kia đang cưỡi lên người một vị khách hàng, tay cầm cưa điện “Xoẹt xoẹt xoẹt” mà phân thây đối phương! Tôi đã sợ tới mức nhanh chóng mà bỏ chạy rồi!

Lời này vừa nói ra, đột nhiên số lượng tin nhắn trong kênh điên cuồng tăng vọt.

Chương 62: Đang Sợ Hãi Chuyện Gì Ư???

【 Huyết Oa Oa 】: Đúng vậy! Đúng vậy! Nó là siêu cấp hắc điếm! Chính là tên bác sĩ nhân loại nọ, ngày hôm qua, hắn đã móc họng Oa Oa! Còn đào mấy một con mắt của Oa Oa, bây giờ Oa Oa vẫn còn đau đây này!

【 Ác Linh Nữ Vương 】 "【 hình ảnh 】(ấn vào để xem) "

Lâm Ân trừng lớn hai mắt, sau đó lại theo bản năng ấn một cái vào hình ảnh kia.

Ngay lập tức, trước mắt hắn xuất hiện một nhánh xúc tu dẫn theo một cô bé đáng yêu (๑>□<๑).

【 mọi người 】: "???"

【 Ác Linh Nữ Vương 】: "Con gái của tôi."

【 mọi người 】: "!!!"

【 Ác Linh Nữ Vương 】: "Thằng nhóc nhân loại kia nói, tôi có một đứa con gái như vậy đó là vì chân thiện mỹ trong lòng tôi được thể hiện ra ngoài, nhưng tới cuối cùng, tôi vẫn cho rằng, hắn đã giở trò quỷ với con gái của tôi rồi, bởi vì những đứa nhỏ khác của tôi đều như vậy. 【 hình ảnh 】(ấn vào để xem) "

Lâm Ân ấn mở hình ảnh.

Giữa hình ảnh lập tức xuất hiện từng con quái vật xúc tu vặn vẹo tan vỡ, quái nứt miệng, vật tụ hợp thịt thối nát, ô nhiễm thị giác nghiêm trọng.

【 Quỷ Chết Cháy 】: “Ách... Vị nữ vương này, buổi sáng hôm qua, lúc tôi đi đến cửa tiệm kia, có nhìn thấy bác sĩ Nhân tộc nọ đang dùng phương thức rất đáng sợ, thay đổi vẻ ngoài cho một con Quỷ Anh... Không biết đứa nhỏ ấy có phải là con gái của chị hay không..."

【 Ác Linh Nữ Vương 】: "??? !"

【 Ác Linh Nữ Vương 】: "Nói chuyện riêng, nói kỹ càng tỉ mỉ một chút!"

Ba ——

Lâm Ân trừng lớn hai mắt, nhanh chóng đóng cửa kênh khu vực.

Nói đùa!

Vì sao trước đó hắn không hề hay biết, hóa ra giữa thế giới hắc ám này còn có hệ thống trao đổi tin tức cùng loại với nguyên vũ trụ chứ?

Hôm nay vất vả lắm hắn mới lừa gạt được nữ quỷ kia, chẳng lẽ chưa đầy một ngày, bản án đã bị lật lại rồi? !

Vốn dĩ Lâm Ân còn muốn tiếp tục từng bước đi thăm dò càng nhiều chức năng của Thị Giới hơn, nhưng vào giờ khắc này, hắn chẳng còn một chút xíu lòng dạ nào cả.

Rất nhanh, Lâm Ân đã offline.

Ngay tại một khắckhi ý thức trở lại thân thể, Lâm Ân trực tiếp dùng loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, vọt thẳng về phía cửa lớn, không nói hai lời, muốn đóng cửa.

Nhưng gần như cùng thời gian đó, trong mảnh sương mù màu đen ngoài cửa truyền đến một tiếng cười kéo dài.

"Chào nhân viên gương mẫu, sao hôm nay cậu lại muốn đóng cửa sớm như vậy? Đang sợ hãi chuyện gì đó ư?"

Vẻ mặt Lâm Ân cứng đờ tại chỗ.

Lạch cạch —— lạch cạch ——

Một chuỗi những tiếng bước chân truyền đến.

Rất nhanh, trong mảnh sương mù màu đen ở cách đó không xa, đã xuất hiện một người phụ nữ với dáng người thướt tha, xinh đẹp vô cùng.

Trên mặt cô ta mang theo nụ cười quyến rũ, mỗi bước chân đạp xuống, đều làm dấy lên cuộn sóng thật dài kéo ra phía sau mình, bước chân xinh đẹp đến lạ.

Đúng là Huyết Y Ác Linh lúc trước kia rồi.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Tới nhanh như vậy?

Trên mặt Lâm Ân lập tức lộ ra nụ cười nghề nghiệp, hắn xoa xoa huyệt Thái Dương, nói: "Không có, chỉ là hôm nay trong người tôi có chút không thoải mái, muốn đóng cửa sớm hơn bình thường, tử tế nghỉ ngơi một phen thôi."

Huyết Y Ác Linh thướt tha đi tới, chậm rãi cắn cắn đôi môi màu đỏ tươi, nói: "Như vậy sao? Thế thì thực đáng tiếc à nha. Vốn dĩ tôi còn muốn trân trọng cảm tạ cậu một chút vì đã chăm sóc con gái cho tôi mà."

【 đinh! Độ nguy cơ 79%】

Lâm Ân theo bản năng lui về phía sau một bước, âm thầm cầm lấy khẩu súng lục phía sau mình, mỉm cười nói: "Không cần không cần, đây đều là chuyện tôi phải làm, đâu cần cảm tạ!"

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Sống sót, khen thưởng nhiệm vụ: 200 tiền khô lâu, 200 kinh nghiệm cơ sở, khen thưởng đặc thù x1】

Lâm Ân: "!!!"

Huyết Y Ác Linh vẫn mỉm cười mà từng bước một đi vào.

Ánh mắt vô cùng nhu hòa, nhưng đi cùng với hình ảnh này, lại là độ nguy cơ không ngừng được đề cao.

【 độ nguy cơ 81%】

【 độ nguy cơ 85%】

【 độ nguy cơ 90%】

Nhưng cũng ngay tại thời điểm cô ta chuẩn bị bước đến bên người Lâm Ân thì từ trong bóng tối xa xa, đột nhiên truyền đến từng tiếng bánh xe chậm rãi lại gần.

Lộc cộc——Lộc cộc——

Âm thanh cực kỳ chói tai.

Huyết Y Ác Linh vội vàng ngừng lại, nụ cười tươi trên mặt cũng chuyển thành nhạt nhòa.

Dần dần, trước mắt chậm rãi xuất hiện một bà lão trên người đầy nếp nhăn, đang từ từ lôi kéo chiếc xe, ngừng lại phía trước tiệm dược tề của Lâm Ân, mỉm cười với hắn, còn mở miệng bắt chuyện trước: "Chàng thanh niên, cháu muốn đóng cửa sao?"

Lâm Ân lập tức cười ha hả mà tiến lên nghênh đón bà ấy, giống như vừa bắt được cây cỏ cứu mạng ven đường, nói: "Đúng vậy, trong lòng cháu có chút không thoải mái, cho nên muốn sớm nghỉ ngơi. Bà ơi, hôm nay bà thu hoạch thế nào?"

Người nhặt rác vui tươi hớn hở nói: "Già rồi, chẳng ai muốn gặp bà già này nữa, nhưng có mấy thứ cháu cho ta hôm nay, là đủ để vài ngày sắp tới ta không cần đi nhặt rác nữa rồi, ha hả —— "

Không nói hai lời, Lâm Ân nghiêm túc hỏi: "Đừng nói vậy mà bà, hôm nay cháu lại tích góp được một chút rác rưởi mà có vẻ như bà sẽ cảm thấy hứng thú đó, nếu không bây giờ cháu đi lấy cho bà nhé?"

"Hả?" Người nhặt rác cười ha hả nói: "Vậy đa tạ cháu, cậu thanh niên."

Lâm Ân nhanh chóng trở lại tiệm dược tề, rồi vội vàng mang theo mái tóc dài từng rụng xuống từ trên đầu của Thợ Săn Ma và Hắc Kỵ Sĩ, và trịnh trọng đặt chúng lên xe của người nhặt rác.

【 đinh! Ngươi cho người nhặt rác: mái tóc dài của Thợ Săn Ma x1 】

【 đinh! Ngươi cho người nhặt rác: mái tóc bạc của Hắc Kỵ Sĩ x1 】

Thân thể người nhặt rác chấn động, ánh mắt lập tức chuyển thành cực kỳ phức tạp mà nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, nói: "Vừa nãy khi ta đi ngang qua đầu hẻm, vẫn thấy hai kẻ ngoại lai kia đang đánh nhau, cái đầu bọn họ lóe sáng làm con mắt lão bà tử đau đớn. Hóa ra hai người bọn họ biến thành đầu trọc ở nơi này của cháu sao?"

Lâm Ân mỉm cười nói: "Đúng vậy, hai người bọn họ đều là khách hàng của cháu."

Người nhặt rác dừng một chút, lập tức lộ ra nụ cười tươi cùng với cái nhìn hoàn toàn khác xưa, nói: "Lợi hại, lợi hại, không ngờ mấy kẻ ngoại lai vừa xuất hiện tại hẻm Du Hồn chúng ta trong khoảng thời gian gần đây, đều quen biết với cháu, đúng là hậu

sinh khả uý nha."

"Nhưng lần này lão bà tử ta chẳng có gì để cho cháu rồi, cháu không ngại để lão bà tử ta nghỉ chân một chút ở ngoài cửa tiệm chứ?"

Chương 63: Huyết Yến!!!

Lâm Ân vội vàng nâng lão bà bà kia lên, cười ha hả nói: "Cháu cầu còn không được, bà mau ngồi xuống đi, bà muốn nghỉ bao lâu cũng không thành vấn đề."

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ, Huyết Y Ác Linh đã từ bỏ ác ý đối với ngươi, ngươi đạt được khen thưởng: Tiền khô lâu 200, kinh nghiệm cơ sở 200, khen thưởng đặc thù: 《 Sách Kỹ Năng Chẩn Đoán Nguyền Rủa 》x1 】

Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười trên môi, nhưng trong lòng lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hắn biết mình vừa đi một vòng quanh Quỷ Môn Quan, bởi vì rõ ràng là vừa rồi con Huyết Y Ác Linh kia muốn đến để giết hắn!

Nếu không phải bà lão nhặt rác có mối quan hệ không tồi với hắn xuất hiện, chỉ sợ hôm nay hắn thật sự phải ngã xuống nơi này rồi.

"Cậu thanh niên, vị này là?" Người nhặt rác mỉm cười quay đầu, nhìn về phía Huyết Y Ác Linh mặc một bộ y phục màu đỏ đang đứng cách đó không xa, hỏi.

Lâm Ân lập tức cười ha hả giới thiệu: "À, vị quý bà đây cũng là một khách hàng của cháu. Chị ấy là hàng xóm mới chuyển đến gần đây, là một quý bà vô cùng thân thiện và xinh đẹp."

Huyết Y Ác Linh cười nhạt một tiếng, hàn ý phun trào trong mắt.

Cô ta không có ý định ở lại thêm nữa, đã chậm rãi xoay người, vén mái tóc dài của mình qua, khóe miệng khẽ nhếch, nói: "Nếu

cậu đã có việc, tôi sẽ không quấy rầy thêm nữa, nhưng buổi tối hôm nay, tôi đã tính làm một bàn đồ ăn thịnh soạn, hẳn là cậu không ngại tới nhà tôi làm khách chứ? Nhà tôi ở ngay số 45, con gái tôi... rất thích cậu."

【 đinh! Ngươi vừa phát động nhiệm vụ: Huyết yến 】

【 nhiệm vụ chi nhánh một 】: Chấp nhận lời mời của Huyết Y Ác Linh, tiến đến làm khách.

【 nhiệm vụ chi nhánh hai 】: Từ chối lời mời của Huyết Y Ác Linh, sau đó sống qua buổi tối hôm nay.

【 khen thưởng nhiệm vụ 】: Tiền khô lâu 1000, kinh nghiệm cơ sở 500, khen thưởng đặc thù x1

Xoạt xoạt——

Khóe miệng Huyết Y Ác Linh lập tức nứt tới mang tai, thậm chí còn có thể nhìn thấy từ sợi xúc tu không ngừng ngoe nguẩy cùng với những cái gai ngược dữ tợn ở bên trong.

"Hẳn là cậu sẽ không từ chối chứ?" Cô ta dịu dàng nói.

Sau đó, cô ta vòng tay ôm bộ ngực, rồi xoay người, thướt tha bước đi, và một lần nữa lại chìm vào bóng đêm hắc ám ngoài kia.

Nghe tiếng bước chân của cô ta xa dần, lúc này Lâm Ân mới thở dài một hơi, thả lỏng xuống dưới.

"Cậu thanh niên à." Người nhặt rác bên cạnh hắn mỉm cười nói: "Cháu trở về đi, nhưng cần phải cẩn thận hơn một chút, cháu có trêu chọc cái gì cũng đừng nên trêu chọc Oán Linh. Một khi làm như vậy, bọn họ sẽ vĩnh viễn bám riết lấy cháu đó."

Lâm Ân vội vàng hoàn hồn, lập tức nói lời cảm tạ nói: "Mặc kệ nói như thế nào, vừa rồi vẫn phải cám ơn bà. Đúng là vừa nãy,

tình huống của cháu vô cùng nguy hiểm."

Người nhặt rác vui cười rồi tập tễnh mà lôi kéo chiếc xe rời đi, mỉm cười nói: "Nếu đêm qua không có lời nói của cháu, hẻm Du Hồn này sẽ không còn tồn tại nữa. Nhưng ta cũng chỉ có thể giúp được cháu một lần này thôi, kế tiếp cháu sẽ làm như thế nào, không còn liên quan đến ta nữa."

Lộc cộc——Lộc cộc——

Lâm Ân nhìn theo bóng dáng lão bà bà lôi kéo chiếc xe kia từ từ biến mất trong mảnh sương mù màu đen.

Vẻ mặt của hắn dần trở nên nặng nề, rồi không chút do dự đã nhanh chóng quay trở lại tiệm dược tề.

Hắn nhìn thời gian, khẽ nhướng mày nói: "Chỉ có thể trông đợi xem buổi tối hôm nay thầy có thể trở về hay không, nếu hôm nay thầy vẫn chưa trở về, lần này thực sự có chút phiền phức rồi đây!"

...

Rất nhanh, chiếc hồn đăng vẫn không ngừng lập lòe tỏa sáng ngoài cửa, đã chậm rãi chuyển thành ảm đạm.

Màn đêm buông xuống, nhưng bên ngoài vẫn không có dấu hiệu cho thấy thầy của hắn sắp trở về.

Lâm Ân không ngừng bước đi thong thả.

Hắn biết, có lẽ hôm nay thầy của hắn sẽ không trở về rồi, cũng có nghĩa là ở trước mặt hắn hiện tại, cũng chỉ có hai lựa chọn kia mà thôi.

Hoặc là đi làm khách, hoặc là ở lại nơi này chống cự đến sáng hôm sau.

Nhưng hiển nhiên, với thực lực hiện tại của hắn, muốn chống

cự được đến sáng hôm sau, tuyệt đối là chuyện khó khăn vô cùng.

Hắn nhíu mày, rồi không nói hai lời, lập tức tiêu hao 500 tiền khô lâu, nhanh chóng đăng nhập Thị Giới, muốn tỉ mỉ tìm hiểu một chút tình báo trước.

Mà vừa mở kênh khu vực ra, hắn lập tức trông thấy nick name quen thuộc kia.

【 kênh khu vực 】

【 Quỷ Chết Cháy 】: "Nữ vương đại đại, chị đã xử lý thằng nhãi Nhân tộc kia chưa?"

【 Ác Linh Nữ Vương 】: "Thằng nhãi kia vận khí tốt thật, vừa lúc có một người nhặt rác thực lực không rõ đi ngang qua. Hình như mối quan hệ giữa hắn và lão thái bà kia không tầm thường, nên tôi không ra tay."

【 Khô Lâu Ma 】: "Chẳng lẽ người chị nói là lão bà da người? ! Vậy chị cần chú ý một chút rồi. Có thể nói bà ta chính là một trong số ít những cư dân có mặt sớm nhất tại hẻm Du Hồn chúng ta. Rất nhiều cư dân khác đều bảo rằng, vị kia rất có thể là bộ da bị lột bỏ trên người một con quái vật cấp căn nguyên, thực lực vô cùng đáng sợ đó!"

【 Ác Linh Nữ Vương 】: “Khá thú vị đấy, nhưng nếu thực sự bùng nổ chiến tranh, tôi cũng không sợ bà ta!"

【 Ác Linh Nữ Vương 】: "Đêm nay tôi đã mời thằng nhóc kia tới nhà tôi làm khách rồi, nếu hắn dám đến, sẽ có trò hay chờ hắn, nếu hắn không đến, ha hả —— tôi cũng nên đi tìm một chút niềm vui cho mình."

【 Quỷ Chết Cháy 】: "Nữ vương vô địch!"

Toàn bộ những tin nhắn bên dưới đều là lời khen tặng.

Hiển nhiên, dù Huyết Y Ác Linh nọ vừa chuyển đến nơi đây không lâu, nhưng cô ta đã xác lập đủ uy quyền ở hẻm Du Hồn rồi.

Quả nhiên đây là thế giới thực lực vi tôn!

【 Khô Lâu Ma 】: "Nữ vương, có khả năng hắn đã xuất hiện tại Thị Giới, mà lúc này còn đang xem chúng ta nói chuyện phiếm hay không?"

【 Ác Linh Nữ Vương 】: "Không có khả năng, thực lực của thằng nhóc kia rất yếu, còn chưa đủ năng lực tiến vào Thị Giới. Mà kể cả hắn có mặt ở đây thì sao chứ? Hiện giờ tôi đang hận hắn đến ngứa răng đây! Ngày mai mấy người cứ chờ chiến báo của tôi đi!"

【 Ác Linh Nữ Vương 】: @ cẩu bác sĩ Nhân tộc, có ở đây không? Có ở đây không?

【 Ác Linh Nữ Vương 】: @ vương bát đản dạy dỗ con gái của ta, có ở đây không? Có gan thì mau ra đây!

Chương 64: Tử Hình Công Khai!!!

Ba ——

Lâm Ân nhanh chóng đóng cửa kênh khu vực, hai mắt trừng lớn.

Đây tuyệt đối là trắng trợn lên kế hoạch đối phó với hắn nha!

Không được!

Lâm Ân lập tức offline, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Sau đó, hắn nheo mắt, lục tìm toàn bộ những món vũ khí có trong tay mình hiện tại, như súng lục, trái tim và dao lóc xương, tất cả đều mang theo bên người.

Trước mắt, chúng cũng là những đạo cụ phòng thân tốt nhất mà hắn có được.

Ngay lập tức, hắn lại mở ra giao diện của chính mình.

【 kỹ năng 】

【 Từ Trường Cảm Nhiễm Tính Khí 】: có thể đề cao xác suất thuyết phục thành công lên một chút.

【 Chẩn đoán bệnh nguyền rủa】: ở thời điểm chẩn đoán bệnh, có thể phát hiện ra đối phương có trúng nguyền rủa hay không.

Lâm Ân: "..."

Một loại có thể mang tới một chút điểm thuộc tính và một loại kỹ năng cuộc sống chẳng có tí năng lực chiến đấu nào [1]...

[1] : nguyên văn 战五渣 – chiến ngũ tra, câu đầy đủ của nó là 'Lực chiến đấu chỉ có ngũ tra' có nghĩa là lực chiến thấp rất thấp, năng lực không đủ, yếu như sên.

"Không thể chính diện cứng đối cứng, nghĩa là phải dùng trí rồi." Vẻ mặt Lâm Ân vô cùng nghiêm túc.

Mắt thấy hồn đăng ngoài tiệm đã tắt, Lâm Ân không do dự thêm, đã nhanh chóng đóng cửa chính lại, sau đó mang theo chiếc hồn đăng đang dần dần ảm đạm mà lần đầu tiên rời khỏi tiệm dược tề.

Ánh sáng mờ nhạt của hồn đăng xua tan sương mù màu đen bên ngoài.

Trong bóng đêm, yên tĩnh không người.

Rất nhanh, Lâm Ân đã dừng lại phía trước cánh cửa chính số 45 ở hẻm Du Hồn.

Hắn ngẩng đầu, một căn nhà xưa cũ mà rách nát lập tức hiện ra trước mắt, kèm theo đó là mùi máu tươi nồng đậm cùng với hơi thở mốc meo cũng ùa tới, ập thẳng vào mặt.

Mà nơi này cũng chính là cửa hàng lúc trước của tên Ma Đầu Heo kia, đương nhiên ngày hôm qua, gã bị ăn mất rồi.

Ken két——

Lâm Ân mang theo hồn đăng chậm rãi đẩy cánh cửa gỗ cũ nát kia ra.

"Chào quý bà! Tôi đến làm khách đây!" Lâm Ân hô lớn.

Trong phòng là một mảnh hắc ám, từng luồng hơi thở mốc

meo nồng đậm đập vào mặt.

Lâm Ân cẩn thận đi vào.

Giữa vùng hắc ám, hắn mơ hồ nghe được từng âm thanh “Loạt xoạt loạt xoạt” của thứ gì đó đang nhúc nhích.

Như thể xung quanh nơi này có thứ gì đó đang treo ngược mình, phát ra động tĩnh nhỏ bé rất giống tiếng xiềng xích va chạm vào nhau “Keng keng”.

Mà ngay tại thời điểm đó.

Hô —— Những cây nến được gắn trên vách tường xung quanh, lần lượt từng cây bừng sáng lên ngọn lửa, và chỉ trong nháy mắt, chúng đã chiếu sáng khắp gian phòng.

Mà Lâm Ân cũng lập tức nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh. Đúng là ở nơi này có rất nhiều những đoạn xiềng xích được gắn móc câu, treo trên trần nhà, thả rơi xuống dưới, trên mỗi một cái móc câu kia, lại có một con người bị lột da, đang hong gió!

Thậm chí Lâm Ân còn có thể rõ ràng trông thấy biểu cảm vặn vẹo đến biến dạng, bị đọng lại trên gương mặt của bọn họ.

Hiển nhiên, trước khi tên Ma Đầu Heo kia chết đi, nơi này vẫn luôn là một cái lò sát sinh máu tanh mà tàn nhẫn.

Lâm Ân vươn tay, chọc chọc vào mặt một bộ thi thể đang được treo ngược ngay trước mặt mình.

"Không đẹp trai bằng ta."

Hắn lắc lắc đầu rồi vươn tay, đẩy người bị treo ngược kia ra, tiếp tục tiến về phía trước.

Ngay sau đó, Lâm Ân lại nhìn thấy ở khoảng giữa của căn phòng này, có đặt một cái bàn tứ phương, bên trên có một chiếc

khăn trải bàn màu máu đỏ, với hai ngọn nến đang bập bùng cháy.

Bên cạnh bàn là một đôi giày cao gót.

Không khí lập tức trở nên quỷ dị và hoàn toàn xa lạ nói không nên lời.

"Quý bà ơi, chị đang ở đâu rồi?" Lâm Ân hô to.

Nhưng không người đáp lại.

Lâm Ân trừng lớn hai mắt, rồi nhún vai tỏ vẻ không quá quan tâm.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn thấy chiếc ghế dựa có vẻ như được chuẩn bị cho mình ở ngay bên cạnh chiếc bàn tứ phương kia, và không chút do dự lại tiến lên, đặt mông ngồi xuống,

...

Mà cùng lúc ấy, tại một nơi nào đó trên lầu hai, bên trong có vô số những sợi xúc tu đặc sệt, dấp dính đang "Hoa lạp lạp" mà leo lên vách tường.

Huyết Y Ác Linh nheo mắt, nhìn chằm chằm vào chiếc gương tản ra ánh sáng nhạt đang phản chiếu hình ảnh ở lầu một trước mặt, trong mắt cô ta tràn đầy hàn ý.

"Các vị, tên bác sĩ kia đến đây rồi. Mấy người đã muốn xem tử hình công khai như vậy, thì hôm nay tôi sẽ cho mọi người nhìn đến đã mắt thì thôi."

Thị Giới.

Vào giờ khắc này, trên một khung màn ảnh truyền hình trực tiếp bên trong kênh khu vực đang hiện lên hình ảnh trong gương.

Mà người theo dõi đã tăng lên tới 541!

【 Huyết Oa Oa 】: "Tôi cảm thấy chuyện này không được ổn lắm, dù sao hắn cũng là học trò của Cưa Máu, nếu hiện giờ hắn bị chỉnh chết, chỉ sợ lúc Cưa Máu trở về, ông ta sẽ rất kinh khủng!"

【 Quỷ Chết Cháy 】: "Nữ vương mà sợ ông ta sao? ! Tên Cưa Máu kia chính là sát nhân ma biến thái, tên học trò này của ông ta cũng là tiểu sát nhân ma biến thái, hơn nữa một Nhân tộc lại dám kiêu ngạo như vậy tại hẻm Du Hồn của chúng ta, hắn nên trả giá thật đắt!"

【 Khô Lâu Ma 】: "@ Ác Linh Nữ Vương, chị định giết hắn như thế nào?"

Trước mặt gương, Huyết Y Ác Linh lạnh lùng cười, lại vươn tay nhẹ nhàng vén mái tóc dài của mình, cất giọng châm chọc nói: "Tôi sẽ không dễ dàng giết chết hắn như vậy đâu, nếu đã là nhân loại, thì chẳng phải phương thức xử quyết hắn tốt nhất chính là trước tiên đánh tan tinh thần của hắn sao?"

"Chẳng lẽ mấy người không muốn trông thấy vẻ mặt hoảng sợ của hắn? Tôi nghĩ, hình ảnh kia sẽ rất thú vị đó!"

Nói đến đây, Huyết Y Ác Linh chợt quay đầu, nhìn cô bé đáng yêu đang "Vù vù" ngủ vô cùng dễ thương trong góc phòng,

Nếu không phải cô ta đã biết tên Nhân tộc kia giở trò quỷ, chỉ sợ cô ta cũng thật sự bị hắn lừa gạt rồi!

Con gái đáng thương của ta.

Rõ ràng con có thể trở thành một tay thợ săn mạnh mẽ mà vặn vẹo, nhưng hiện tại, con chỉ có thể trở thành cô bé đáng yêu, nhưng đáng yêu mà vô dụng.

Tất cả những chuyện này đều do thằng khốn kia giở trò quỷ!

Huyết Y Ác Linh đột ngột quay đầu lại, gắt gao nhìn chằm

chằm vào mặt gương, nói:

"Các vị, đây là cảnh tượng đã được tôi tỉ mỉ bố trí, mấy người cứ chờ để xem hắn chết như thế nào đi!"

Ngay lập tức, cô ta giật một sợi xúc tu đang treo ở phía trên xuống dưới.

Ken két——

Giống như một thứ gì đó vừa bị kích hoạt.

...

Chương 65: Bạo Cúc Cuồng Ma!!!

Cùng lúc đó, tại lầu một.

Lâm Ân vừa ngáp một cái, còn đang kiêu ngạo bắt chéo chân ngồi trên chiếc ghế dựa, kiên nhẫn chờ đợi.

Chính vào lúc này, đột nhiên Lâm Ân nghe được từng chuỗi những tiếng xiềng xích bị va chạm, truyền đến từ phía sau lưng.

Hắn lập tức quay đầu, sau đó nhìn thấy từng bộ thi thể bị lột da hong gió vừa rồi còn treo ngược mình ngay giữa không trung, thì vào giờ khắc này, tất cả bọn chúng đều đứng đầy dưới đất.

Và không hề nhúc nhích.

Một luồng khí tức quỷ dị mà âm hàn trực tiếp đập thẳng vào mặt.

Lâm Ân trố mắt nhìn một thoáng, rồi chậm rãi xoay đầu lại, ngồi nghiêm chỉnh.

Lạch cạch ——

Tiếng vang truyền đến, hắn lại quay đầu, rồi nhanh chóng nhìn thấy, vị trí của những bộ thi thể không da vốn vẫn đứng yên tại chỗ, lại tiến tới gần mình hơn một chút.

Lâm Ân nhướng mày, lần này hắn không ngoảnh đầu đi nữa, mà thẳng tắp nhìn chằm chằm vào những bộ thi thể không có da kia, xem rốt cuộc là bọn chúng có động hay không.

Hồi lâu sau, hắn chớp mắt một cái.

Chỉ một nháy mắt ngắn ngủi, nhưng ngay khi Lâm Ân lại một lần nữa mở mắt ra, một bộ tử thi không da đã lặng yên không tiếng động mà xuất hiện ngay trước mặt hắn rồi.

Khuôn mặt khủng bố kia chỉ cách mặt hắn không đến 5 cm.

Lâm Ân chớp chớp mắt, thân thể cứng ngắc ngửa về phía sau một chút.

...

Lầu hai.

Huyết Y Ác Linh cười lạnh, ánh mắt chớp động, nhìn thân hình Lâm Ân trở nên cứng ngắc hiện lên trong chiếc gương, vẻ mặt vô cùng khoái chí.

Mà các loại ác linh đang xem live stream thông qua kênh khu vực tại Thị Giới, lại hưng phấn vô cùng.

"Quả nhiên, không hổ là Huyết Y Nữ Vương! Phương thức chế tạo cảm giác khủng bố thật mạnh mẽ, nếu tôi là tên kia, phỏng chừng cũng bị dọa sợ rồi!"

"Đúng vậy! Đúng vậy! Hắn phải chứng kiến nhiều thi thể đồng tộc không da đột nhiên sống lại như vậy, đổi lại là ai cũng sẽ sởn tóc gáy mà thôi!"

“Hắn là lúc này hắn đã bị dọa đến mức không dám nháy mắt nữa rồi, nếu còn dám nháy mắt thêm, sẽ lập tức bị cắn đứt cổ!"

Chúng ác linh vô cùng hưng phấn thảo luận.

Sau đó, bọn họ lại nhìn thấy, ở giữa hình ảnh, Lâm Ân đang cẩn thận ngửa người về phía sau, trừng lớn hai mắt, rồi chậm rãi vươn tay tới, và cẩn thận mà hướng về phía cái miệng của bộ thi

thể không da kia.

"Hắn muốn làm gì?"

Chúng ác linh sửng sốt, có chút không hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Bởi vì hình như biểu hiện bên ngoài của hắn hoàn toàn không giống một kẻ đã bị dọa đến ngốc nghếch.

Cùm cụp ——

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy ngạc nhiên của bọn họ, Lâm Ân trong hình ảnh, lập tức bẻ đi một cái răng vàng bên trong khoang miệng của bộ thi thể không da đang ở sát cạnh mình, sau đó hắn thản nhiên xoa xoa, thổi thổi, cuối cùng là ném thẳng nó vào túi tiền.

Huyết Y Ác Linh: "..."

Quỷ Chết Cháy: "..."

Huyết Oa Oa: "..."

Chỉ trong nháy mắt, kênh khu vực vốn đang hưng phấn vô cùng, chợt chuyển thành một mảnh yên tĩnh.

Mọi người đều lộ ra vẻ mặt ngây dại.

Loại chuyện này… không quá thích hợp nha.

Hình như diễn biến trước mắt này có một chút xung đột với những gì bọn họ mới tưởng tượng.

"Hắn đang làm cái gì vậy?" Một câu hỏi ngây ngô vừa xuất hiện tại kênh khu vực.

"Hình như ở thế giới nhân loại, vàng là thứ rất quý giá, nó

cũng là đồng tiền mạnh [1] giống như tiền khô lâu..." Một ác linh lên tiếng giải thích. Nhưng lời giải thích này lại không làm người ta tin phục.

[1] : đồng tiền mạnh chỉ loại tiền có chỉ số tín dụng quốc tế tốt hơn, giá trị ổn định hơn, trạng thái tỉ suất hối đoái ổn định bền vững hơn.

【 Khô Lâu Ma 】: "Mau nhìn! Hắn hành động rồi! Chẳng lẽ đến lúc này, hắn đã tính toán chạy trốn rồi?"

Chúng ác linh lập tức gắt gao nhìn chằm chằm vào hình ảnh.

Chỉ thấy ngay giữa hình ảnh kia, Lâm Ân vừa chậm rãi luồn qua phía dưới cách tay của bộ thi thể không da trước mặt, hơn nữa toàn bộ quá trình, hắn đều trừng lớn hai mắt, không có nháy một cái nào.

Sau đó, hắn vòng ra sau lưng bộ thi thể không da nọ, dứt khoát rút ra con dao lóc xương đang giắt tại thắt lưng.

"Phì" một tiếng, không chút do dự đã trực tiếp đâm vào từ một lỗ hổng bên dưới.

Huyết Y Ác Linh: "!!!"

Huyết Oa Oa: "(ΩДΩ)! !"

Quỷ Chết Cháy: "Đâm vào rồi! Hắn đâm vào rồi kìa!"

Thấy một màn như vậy, tất cả đám sinh vật hắc ám đang vây xem tại kênh khu vực đều cảm nhận được phía dưới tê rần, hoa cúc căng thẳng, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Phì —— phì —— phì ——

Mỗi lần Lâm Ân trong hình ảnh, dùng dao đâm một cái, toàn thân đám sinh vật hắc ám đang theo dõi tại kênh khu vực đều run

rẩy một lần.

Tiếp đó, bọn họ chợt nhìn thấy, sau khi chàng thanh niên trong hình ảnh kia đâm chừng mười mấy dao xuống phía dưới bộ thi thể nọ, hắn lại quay đầu, trừng lớn hai mắt, đi đến phía trước một bộ thi thể không có da khác.

Phì ——

Lại là vị trí đồng dạng, lại là một dao đồng dạng.

"Bạo cúc cuồng ma! (ΩДΩ)! !"

Lần này, cả đám sinh vật hắc ám trong kênh khu vực đều loạn lên rồi.

Mỗi một lần Lâm Ân đâm vào một cái, thân thể bọn họ đều run rẩy một lần, kèm theo đó là hoa cúc co rúm lại, tựa như thứ mà hắn vừa đâm kia vốn không phải là những bộ khôi lỗi trên màn ảnh, mà là chính bọn họ.

"Không thích hợp! Tuyệt đối không thích hợp! !"

"Những khôi lỗi này hoàn toàn không dọa được hắn, mà hình như hắn càng đâm càng hăng say nha!"

"Không được! Hình ảnh này quá mức tra tấn người! Tôi không muốn nhìn thấy loại hình ảnh làm da đầu run rẩy thế này đâu! (ΩДΩ)!"

"Hắn hoàn toàn không sợ chút nào!"

Mắt thấy Lâm Ân trong hình ảnh lại đang nhìn chằm chằm vào mục tiêu kế tiếp, Huyết Y Ác Linh cắn răng, lập tức truyền mệnh lệnh.

"Xử lý hắn!"

Ngay lập tức, những thi thể không da vốn đang bất động trong hình ảnh kia lại "Ca ca" bắt đầu vặn vẹo người.

Đột nhiên một bộ thi thể mở miệng, phát ra một tiếng thét dài khủng bố mà khàn khàn về phía Lâm Ân.

Phì ——

Nhưng mà đối phương còn chưa kịp gào lên, đã bị Lâm Ân dùng con dao lóc xương vừa đâm xuống phía dưới kia, trực tiếp chọc thẳng vào trong miệng.

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn ngây dại của vô số người xem trêm kênh khu vực, Lâm Ân bắt đầu hành động điên cuồng, như thể vừa mở sát chiêu.

Một đao một cái!

Một đao một cái!

Một cái nối tiếp một cái bị hắn lưu loát quật ngã, hơn nữa mỗi lần đều đâm xuống vị trí vô cùng xảo quyệt.

Chỉ vẻn vẹn không đến ba phút, mấy chục bộ khôi lỗi không da đều bị hắn quật ngã dưới mặt đất.

"..."

Chương 66: Móa Nó! Dám Làm Ta Sợ!!!

Không còn nghi ngờ gì nữa, kênh khu vực trực tiếp rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Tất cả nhóm ác linh đều ngây dại nhìn chằm chằm vào bóng dáng cầm dao, đẹp trai đầy khí thế của Lâm Ân trên màn ảnh.

"Nhân... Nhân loại này ghê gớm đến vậy sao?"

"Cả đám đều bị hắn xử lý hết rồi!"

"Hơn nữa, hình như hắn còn không sợ một chút nào nha!"

"Hức… vì sao tôi lại có chút sợ nhỉ? (ΩДΩ) "

Mà cũng ngay tại thời điểm mọi người đang vô cùng khiếp sợ, đột nhiên bọn họ lại nhìn thấy Lâm Ân nhanh chóng chạy về phía cửa chính.

Ngay lập tức, hai mắt chúng ác linh tỏa sáng.

"Hắn muốn chạy rồi? !"

Nhưng chưa tới vài giây sau khi Lâm Ân biến mất giữa hình ảnh, bọn họ lập tức nghe được từng chuỗi những âm thanh “Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt”, truyền ra từ bên ngoài.

"Đó là âm thanh gì?" Một con ác linh ngạc nhiên hỏi.

Mà cũng chính tại một khắc này, Lâm Ân đã nhanh chóng lao vào, (++皿++) trong tay hắn cầm theo một cây cưa điện, giống như

một kẻ sát nhân cuồng ma, không ngừng xoẹt xoẹt —— xoẹt xoẹt ——hung hăng kéo cưa điện.

Mọi người: "(ΩДΩ)? ! !"

"Móa nó… dám làm ta sợ! Sống cũng không yên ổn mà! (++皿++) hôm nay ta sẽ băm tất cả chúng mày ra thành từng mảnh, đi cho đại bảo bối nhà ta ăn!"

Xoẹt xoẹt —— xoẹt xoẹt ——

Rồi dưới cái nhìn chăm chú, đầy hoảng sợ của đám người xem, Lâm Ân cầm theo cưa điện, (++皿++) bắt đầu tiến hành một màn hủy diệt nhân đạo, hoàn toàn có thể dọa khóc những đứa trẻ con, đối với đám khôi lỗi không da vừa bị quật ngã xuống đất kia.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

Ngay tức khắc, vài hình ảnh máu tanh, khủng bố vô cùng được trình diễn ngay trên màn ảnh phía trước kia.

【 Huyết Oa Oa 】: "(thét chói tai) không nhìn! Không nhìn! ! Quá dọa người! Ngay cả thi thể, hắn cũng không buông tha! !"

【 Quỷ Tóc Dài 】: "(cực độ hoảng sợ) đúng vậy! Ngày hôm qua, hắn đã làm như vậy đó! A —— A —— "

【 Quỷ Chết Cháy 】: "(ôm đầu hoảng sợ) hắn vốn không phải nhân loại bình thường! ! Nữ vương, chị không thể dùng thủ đoạn đối đãi với người bình thường đến đối phó hắn được! Nhìn hắn cầm cưa tiến tới kìa, còn hung ác hơn thầy của hắn nữa! !"

Trên kênh khu vực, lập tức xuất hiện vô số những đoạn spam【 Giá trị tinh thần -1 】.

Mắt thấy đám người xem sắp bị dọa tới mức gặp phải bóng ma tâm lý, Huyết Y Ác Linh vội vàng tắt hình ảnh đi, hai tay nắm chặt,

(〃 ´ 皿 `)q nói: "Thằng nhóc chết tiệt kia...!"

...

Lầu một.

【 đinh! Thái độ của Huyết Oa Oa đối với ngươi đã đạt đến trạng thái cực độ hoảng sợ, ngươi đạt được kinh nghiệm 100】

【 đinh! Thái độ của Quỷ Chết Cháy đối với ngươi đã đạt tới trình độ bóng ma tâm lý, ngươi đạt được kinh nghiệm 150】

【 đinh! Tính cách đặc thù【 khiếp đảm 】 của Quỷ Tóc Dài đã thành công bị ngươi thay đổi thành 【 tự bế 】, ngươi đạt được kinh nghiệm 200】

Vân vân và vân vân…

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở hẻm Du Hồn vừa được đề cao thêm 30! 】

Lâm Ân: "???"

Hắn cầm theo cưa điện, có vẻ vô cùng kinh ngạc mà quay đầu, nhìn nhìn chung quanh.

Không thích hợp nha.

Hắn chỉ xử lý một vài con khôi lỗi thôi mà, vì sao lại đột nhiên nhận được nhiều kinh nghiệm như vậy, còn những cái tên quen thuộc kia là chuyện gì đã xảy ra rồi?

Chẳng lẽ chúng nó vốn đang có mặt ở trong phòng này?

Nghĩ như vậy, Lâm Ân nhanh chóng ngó hai bên trái phải một hồi, và cầm theo cưa điện, bước đi trong phòng, cẩn thận tìm tòi một phen, nhưng chẳng tìm thấy cái gì khác nữa.

"Kỳ quái thật."

Lâm Ân mờ mịt nhún nhún vai, sau đó cũng chẳng quan tâm tới nữa, hắn nhanh chóng đi rửa sạch hiện trường, cuối cùng là thản nhiên quay trở lại trên ghế, ngồi như không có việc gì vừa xảy ra, thậm chí còn móc một cái bình rượu lâu năm nhỏ từ trong lòng ra, rót vào chiếc cốc chân cao trên bàn, nhắm mắt lại tinh tế thưởng thức.

...

Giữa kênh khu vực.

Rốt cuộc chúng sinh vật hắc ám vốn đang mở lớn hai mắt, cũng chậm rãi phục hồi lại tinh thần từ những hình ảnh khủng bố vừa rồi.

"Tôi cho rằng, người kia đã sớm được rèn luyện từ trước rồi! Hơn nữa nhìn thủ pháp cưa người hồi nãy, đây tuyệt đối là kết quả đạt được nhờ mưa dầm thấm đất, sau hàng năm trời đều đi theo bên người ông thầy biến thái của hắn! !"

"Tên kia, hắn chẳng hề sợ hãi một chút nào!"

"Đúng vậy! Theo tôi nhận thấy, chúng ta muốn nhìn thấy hắn sụp đổ, tuyệt đối không phải chuyện đơn giản đâu!"

Huyết Y Ác Linh híp mắt, nói: "Thế thì đã làm sao? Mặc kệ nói như thế nào, hắn cũng chỉ là một tên nhân loại yếu nhược mà thôi. Nếu hắn đã không sợ thực thể quái vật, thì chúng ta dùng ác linh mơ hồ khó nắm bắt. Tôi không tin hắn cũng có thể miễn dịch với chúng!"

Rầm ——

Vừa dứt lời, cô ta lại dùng sức mà lôi kéo một nhánh xúc tu khác đang treo bên người, rơi xuống dưới.

Mà ở giữa hình ảnh trước mặt, Lâm Ân vốn đang nhắm mắt lại, tinh tế thưởng thức ly rượu trong tay, đột nhiên cảm nhận được từng luồng gió âm lãnh vừa thổi qua bên tai, khiến cho hắn theo bản năng mà sợ run cả người.

Cùng lúc đó, hai ngọn nến vốn đang bập bùng cháy trên bàn kia, cũng đột nhiên “vù vù” chớp lóe.

Lâm Ân ngẩn người, nhanh chóng buông ly rượu trên tay xuống, rồi quay đầu nhìn cảnh tượng tối tăm xung quanh, nghi hoặc hỏi: "Lại muốn làm chuyện ngu ngốc, điên rồ gì nữa đây?"

Không biết vì sao, dường như không khí xung quanh vừa nhanh chóng chuyển thành âm lãnh.

Ngay tại khoảnh khắc đó, đột nhiên khóe mắt Lâm Ân bắt gặp một hình ảnh ghê người. Dường như con mắt của bức chân dung được vẽ bằng tranh sơn dầu vốn đang gắn trên vách tường vừa khẽ chuyển động một cái.

Lâm Ân lập tức quay đầu, nhìn thẳng về hướng kia, sau đó khoanh tay, đi nhanh đến phía dưới bức tranh sơn dầu trên vách, ngẩng đầu, quan sát gương mặt một người đàn ông nhân loại quý tộc tóc vàng mắt xanh được vẽ trên bức tranh sơn dầu kia.

"Nguyên cớ vì sao mà ở nơi này lại có tranh sơn dầu của thế giới nhân loại nhỉ?"

Lâm Ân nghi hoặc, tiếp tục quan sát nó, nhưng hắn lại không chú ý tới, ngay giữa vùng hắc ám sau lưng hắn kia, vừa có một thứ gì đó đang từng bước tiếp cận, tiến về phía hắn.

Chương 67: Chào Cô, Tên Cô Là Gì?

Ánh nến không ngừng lập lòe lập lòe.

Mà cũng chính vào lúc này, thật chậm rãi, đột nhiên Lâm Ân cảm nhận được trên vai mình hơi lành lạnh, tựa như một thứ gì đó vừa ấn vào vai hắn.

Gần như là theo bản năng, Lâm Ân quay đầu, nhìn về phía bả vai mình

Ngay lập tức, bốn mắt nhìn nhau.

Một nữ quỷ với vẻ mặt trắng bệch hư thối, thất khiếu đổ máu, gần như đã áp sát vào hắn với khoảng cách giữa hai bên là không.

"..."

"..."

Không khí rơi vào sự yên tĩnh vô cùng quỷ dị.

Giữa kênh khu vực, khi từng con sinh vật hắc ám nhìn thấy hình ảnh này, tất cả đều hồi hộp đến nín thở, hai mắt mở lớn, khẩn trương chú ý hết thảy những diễn biến trên kia.

"Quả thật, loại u linh hư vô mờ mịt này là khủng bố nhất!"

"Nếu là tôi, vừa quay đầu một cái đã bắt gặp một màn như vậy, chỉ sợ cũng bị dọa cho són ra quần."

"Hẳn là tố chất tâm lý của nhân loại này sẽ không mạnh đến

mức không hề sợ hãi gì. ngay cả khi đối diện với tình huống bất ngờ không kịp phòng bị như vậy!"

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn chằm chằm vào hình ảnh kia.

Cùng lúc ấy, bầu không khí trên màn ảnh vừa tạm thời yên tĩnh trong vài giây ngắn ngủi.

Sau đó, đột nhiên bọn họ lại nhìn thấy, Lâm Ân chớp chớp mắt như thể đang quyến rũ cái mặt nữ quỷ kia.

Mọi người: "(°Д°) ノ? ?"

Mà có vẻ như cái mặt quỷ nọ cũng đứng hình tại chỗ.

Bởi vì nó có thể cảm nhận được rõ ràng, nhân loại trước mặt này chẳng hề sợ hãi một chút nào với sự xuất hiện đột ngột của nó.

Lâm Ân nhắm hai mắt lại, hô một hơi, rồi thở dài nói: "Đừng phí sức nữa, cô cũng là diễn viên mà vị quý bà kia phái ra để chỉnh tôi sao? Nhờ cô nhắn chị ấy giùm tôi một tiếng, đừng làm mấy chuyện không thiết thực này nữa, nếu tôi đã quyết định đến đây làm khách, mà mấy người lại muốn làm thịt tôi như vậy, ta thật sự rất khó xử đó nha."

Cái mặt quỷ kia thoáng dừng lại một chút, sau đó lập tức mở to hai mắt nhìn qua, rồi không chút do dự, nó kéo cái miệng rộng cả mấy mét ra, hướng về phía Lâm Ân, phát ra một tiếng gào thét khủng bố.

Ba ——

Lâm Ân càng thêm dứt khoát, hắn lập tức dùng mu bàn tay, tát một cái vang dội lên cái mặt quỷ nọ.

Mọi người: "!!!"

Mặt quỷ kia bị cái tát đến quá mức đột ngột này làm kinh hãi, cái miệng khổng lồ kia trực tiếp khôi phục nguyên trạng, vẻ mặt ngây dại.

Lâm Ân lắc lắc đầu, từ từ nhắm mắt lại nói:

"Miệng mở lớn như vậy làm gì? Muốn chết à? !"

Kênh khu vực.

"Chờ một chút! Không thích hợp! Không thích hợp nha! Không phải u linh vốn là tồn tại hư vô mờ mịt ư? Vì sao hắn có thể tát nó một cái vang to đến thế? (ΩДΩ)!"

"Chẳng lẽ ngay cả u linh, hắn cũng có thể đủ đụng tới? !"

"Có vấn đề! Có vấn đề nha!"

Giữa màn ảnh, sau khi Lâm Ân tát cho mặt quỷ một cái, ép nó phải hiện nguyên hình, hắn lại tỏ ra hòa ái dễ gần mà vươn tay tới, nắm lấy mái tóc của cái mặt quỷ vốn đang ngây dại kia, rồi xoay người, ánh mắt trực tiếp dừng lại phía trên một bộ thân thể bán trong suốt không đầu đang đứng sau lưng mình khoảng một mét.

Lâm Ân không chút do dự, đã nhẹ nhàng đặt cái đầu quỷ lên bộ thân thể bán trong suốt nọ.

"Ca ca" ——

Để nó vào đúng vị trí của mình.

"Đừng có để cái đầu bay tới bay lui như vậy, cũng đừng có tùy tiện hù dọa người ta, làm một cô bé ngoan ngoãn yên tĩnh không phải tốt hơn sao? Vì cớ gì lại muốn học người khác đi hù dọa chứ?"

Lâm Ân còn dịu dàng giúp cô ta vuốt vuốt mái tóc trên gương mặt hư thối.

Cả quá trình, con u linh kia cứ một mực ngây dại nhìn hắn, rốt cục cũng không nhịn được, lập tức mở miệng hỏi han: "Vì sao anh có thể chạm vào tôi được?"

Lâm Ân lập tức cười ha hả, móc một cái bình dược tề trống không từ trong lòng ra, nói: "Tôi vốn là dược tề sư đó, hàng năm đều giao tiếp cùng ác linh. Nếu cô không thường xuyên uống loại dược tề có thể chạm vào ác linh này vào thì làm sao có thể khai đao với người ta được nữa?"

Con u linh kia: "(°Д°)..."

Lâm Ân dùng một tư thế tràn ngập mị lực mà nâng tay cô ta lên, rồi mỉm cười theo kiểu quý ông nói: "Chào cô, tên cô là gì? Có thể cho tôi biết được không?"

Câu hỏi tràn ngập mị lực lại đến quá mức đột ngột nọ, lập tức khiến cả kênh khu vực rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều ngây dại nhìn vào màn ảnh, trong lòng cứ có cảm giác câu chuyện này đang từ từ phát triển theo một phương hướng vô cùng kỳ quái rồi.

Không thích hợp!

Thật sự không thích hợp một chút nào!

Mà ở giữa hình ảnh, trong lúc nhất thời, nữ u linh kia cũng không biết nên làm gì, sau đó, cô ta lập tức nghĩ đến lời nữ chủ nhân căn dặn, bởi vậy mà cuống quít lúng túng kéo cái mặt của mình ra, cố gắng chế tạo một cảnh tượng khủng bố.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ khuôn mặt của cô ta trực tiếp nứt ra từ khoảng giữa.

Lạch cạch lạch cạch ——

Hai con ngươi vốn đang yên vị trong hốc mắt cũng rơi thẳng xuống đất.

"..."

"..."

Khung cảnh tạm thời chìm trong yên tĩnh.

Lâm Ân không có bất cứ phản ứng gì.

Nữ quỷ kia cũng máy móc, giữ nguyên tư thế khủng bố của mình.

Bầu không khí vô cùng khó xử lại không chút kiêng nể mà lan tràn ra xung quanh.

"Anh không sợ sao?" Rốt cuộc cô gái vốn đang ngây dại kia cũng không nhịn được nữa, lập tức mở miệng hỏi.

Loại cảm giác này, giống như một diễn viên hài kịch đang cố gắng nói ra những mẩu chuyện cười muốn lấy lòng người xem dưới đài, nhưng người xem dưới đài lại xụ mặt, bày ra biểu cảm chết lặng, hoàn toàn không có ý định phối hợp với đối phương.

Loại tình huống này thực sự làm người ta cảm nhận khó xử.

Lâm Ân khụ khụ một tiếng, rồi tiến lên vỗ vỗ bả vai của cô ta, nói: "Quý bà nhà cô đã dùng loại phương thức dọa người này với tôi rồi, tuy tôi cũng rất muốn phối hợp với cô, nhưng mà... tôi cho rằng mình không đủ sức làm cô hài lòng được..."

U linh: "(°Д°)..."

Lâm Ân lại tỏ ra vô cùng tri kỷ giúp cô ta nhặt đôi con ngươi ở dưới đất lên, ấn vào tròng mắt trống rỗng nọ.

Sau đó, hắn còn nhẹ nhàng giúp cô ta khép gương mặt của mình lại, coi như đã tận tình biểu lộ ra hình tượng một người đàn ông có phẩm chất tốt đẹp, vô cùng ấm áp.

Chương 68: Nào, Đã Học Được Chưa???

Đến đây, Lâm Ân lại dùng vẻ mặt vừa ôn hòa vừa tà mị, tới gần cô ta, sau đó chậm rãi hữu lực mà nắm lấy cổ tay nữ u linh nọ, cuối cùng khóe miệng khẽ nhếch lên, tạo thành một đường cong dịu dàng, nói: "Kỳ thật dọa người cũng là một môn học vấn, đặc biệt là đối với những người có tố chất tâm lý rất mạnh kia, kể cả khi đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng khủng bố, cũng không thể làm bọn họ sụp đổ được."

“Hẳn là cô nên tiến thêm một bước nữa...

"Ví dụ như..."

Lâm Ân dịu dàng mỉm cười, cầm lấy cổ tay nữ u linh nọ rồi từng chút từng chút một mà nhét cô ta vào trong lòng mình.

Xoạt xoạt xoạt xoạt——

Khoảng giữa vạt áo hắn lập tức truyền đến từng chuỗi âm thanh của một thứ gì đó đang đâm sâu vào thịt.

Lượng lớn máu tươi lập tức nhiễm đỏ lồng ngực.

"Có cảm nhận được một thứ gì đó đang đập hay không?"

"Có phải thứ kia còn mang theo một chút ấm áp hay không? Có phải máu tươi đang chảy ra hay không? Đúng vậy, đúng như cô đang nghĩ đó, hiện tại cô đang nắm lấy trái tim của tôi."

Tất cả mọi người đang theo dõi trên kênh khu vực lại không hẹn mà cùng ngừng hô hấp, cùng hít thở không thông nhìn chằm

chằm vào dòng máu tươi chảy ra từ trong ngực Lâm Ân trên màn ảnh.

Tới khi ánh mắt bọn họ đọng lại trên nụ cười tươi dịu dàng của hắn, một loại cảm giác bệnh hoạn, khủng bố tới run rẩy cả người, lại cực kỳ khó miêu tả, lập tức lan tràn trong lòng bọn họ.

【 giá trị tinh thần -1】

【 giá trị tinh thần -1】

【 giá trị tinh thần -1】

Mà trên màn ảnh, Lâm Ân vẫn duy trì vẻ dịu dàng trên mặt, lại từng chút từng chút một cầm lấy cổ tay nữ quỷ kia, bình thản tới gần cô ta.

Tới lúc này, trong mắt con u linh nọ đã run rẩy không ngừng, thậm chí còn mơ hồ mà xuất hiện từng tia sợ hãi.

Lâm Ân thấp giọng nói bên tai cô ta: "Chính là như vậy, cô cần phải từng chút từng chút một mà nắm lấy trái tim đối phương, khiến cho mục tiêu có thể rõ ràng cảm nhận được sự sợ hãi khi trái tim mình bị nắm lấy, sau đó nhất định phải cho đối phương tận mắt nhìn thấy cô móc trái tim kia, từ trong lồng ngực hắn ra ngoài..."

Con u linh nọ không ngừng run rẩy mà nhìn chằm chằm vào cánh tay đang bị Lâm Ân cầm lấy và vẫn cắm sâu vào trong lồng ngực của hắn.

Sau đó, từng chút từng chút một, cổ tay đang bị bị Lâm Ân cầm lấy của cô ta, bị hắn từ từ rút khỏi lồng ngực của mình.

Kèm theo đó là một trái tim màu đỏ tươi vẫn còn đang đập, cũng bị bàn tay cô ta run rẩy cầm lấy, rồi móc ra bên ngoài.

Máu tươi giàn giụa.

【 giá trị tinh thần -1】

【 giá trị tinh thần -1】

Lâm Ân vẫn tiếp tục thấp giọng nói bên tai cô ta: "Mà chờ đến khi cô để cho hắn nhìn thấy cô từng chút từng chút một móc trái tim của hắn ra ngoài, thì tinh thần của mục tiêu cũng trở nên vô cùng căng thẳng rồi..."

Con u linh kia lại run rẩy, tinh thần nó đang vô cùng căng thẳng.

Tất cả đám sinh vật hắc ám đang chăm chú nhìn vào màn ảnh đều nín thở, trái tim hoàn toàn trồi lên tới cổ họng rồi.

Lâm Ân chậm rãi thấp giọng nói: "Mà sau đó, cô chỉ cần..."

A————! !

Đột nhiên Lâm Ân há miệng, trừng lớn hai mắt, rồi ngay lập tức, hai tay hắn đã đổi sang tư thế cong lại. Và nhân lúc đối phương không kịp đề phòng, hắn hung hăng phát ra một tiếng hét to với cường độ âm thanh (mức Decibel) cực cao.

Gần như trong khoảnh khắc đó, con u linh kia trực tiếp 0ДQ sợ đến co rúm người lại, trên mặt lộ ra vẻ khiếp đảm vô cùng, trực tiếp bị một tiếng hét của Lâm Ân dọa cho sụp đổ.

"A —— A ——! !"

Con u linh kia cầm lấy cái đầu, kinh hoàng thét lên một tiếng chói tai.

Mà giữa kênh khu vực, mọi người vốn đang nín thở, tập trung cao độ cũng lập tức (ΩДΩ) bị tiếng hét bất ngờ không kịp đề phòng của Lâm Ân dọa cho sợ vãi cả ra quần [1].

[1] : Nguyên văn là 吓出了翔 – hách xuất liễu tường, nghĩa như trên nhé, hoặc là sợ ra sản phẩm, không phải t bịa ra đâu.

"A ——A——! !"

【 Giá trị tinh thần của Huyết Oa Oa -50! 】

【 Giá trị tinh thần của Quỷ Chết Cháy -50! 】

【 Giá trị tinh thần của Khô Lâu Ma -60! 】

【 Giá trị tinh thần của Huyết Y Ác Linh -40! 】

Chỉ trong nháy mắt, cả kênh khu vực lập tức nổ tung, mà gần như cùng một lúc, ở mỗi một góc khác nhau trên hẻm Du Hồn, đều vang lên một tiếng thét chói tai kinh hoàng đến khó có thể miêu tả được.

"Không chơi! Không chơi nữa! (ΩДΩ)! ! Về nhà! Tôi phải về nhà đây!"

"Mẹ ơi! Có người làm con sợ! !"

"Không xem! Không xem nữa! !"

Cả kênh khu vực đều bị dọa sợ, một đám sinh vật hắc ám đang không ngừng gào khóc thảm thiết.

Mà ở giữa hình ảnh, Lâm Ân lại không nhịn được, lập tức bật ra tiếng cười ha ha sang sảng.

Đúng vậy, hắn đang cười ôm bụng, cười đến chảy cả nước mắt.

Một lát sau, hắn ngừng cười, đi đến cầm lấy trái tim dơ bẩn của Vô Diện Ma đang nằm trong tay con u linh vừa bị dọa sợ, 0ДQ một mực ngồi chồm hổm trong góc run run rẩy rẩy kia, thổi nó vài cái, sau đó lại thu vào trong túi, còn không quên giơ ngón tay cái

với cô ta, mỉm cười nói: "Thế nào? Có phải hiệu quả cực kỳ tốt hay không?"

"Muốn làm thì phải làm như vậy, nhớ là làm cho tinh thần của đối phương trở nên căng thẳng trước, sau đó đột nhiên chế tạo một chút âm hiệu và hình ảnh khủng bố, khiến cho tinh thần của bọn họ lập tức sụp đổ. Như vậy mới đạt tới hiệu quả bất ngờ không kịp đề phòng!"

"Nào, cô đã học được chưa?"

Con u linh kia vẫn một mực cuộn mình ở trong góc run run rẩy rẩy, 0ДQ nói:

"Học phế [2] rồi, học phế rồi! Anh đừng có đi tới đây nha! Ô ô!"

[2] : từ 会 – hội (huì - huây) và từ 废 – phế (fèi – fây) có cách phát âm gần giống nhau, nên khi người ta dùng từ phế thay cho từ hội, nghĩa là họ đang muốn ám chỉ loại chuyện đó rất khó học, không thể học nhanh được, hoặc là quá trình học rất khốn khổ. (Nếu dùng từ hội, câu đó có nghĩa là học được rồi)

【 giá trị tinh thần -10】

【 giá trị tinh thần -10】

【 đinh! thái độ của Huyết Oa Oa đối với ngươi đã từ 【 hoảng sợ 】 chuyển biến thành 【 cực độ hoảng sợ 】, ngươi đạt được 200 kinh nghiệm cơ sở! 】

【 đinh! tính cách đặc thù 【 dũng cảm 】 của Khô Lâu Ma đã bị ngươi chuyển hoán thành 【 mẫn cảm 】, ngươi đạt được 300 kinh nghiệm cơ sở! 】

【 đinh! tính cách đặc thù 【 tự bế 】 của Quỷ Tóc Dài đã bị ngươi chuyển hóa thành 【 cực độ tự bế 】, ngươi đạt được 300

kinh nghiệm cơ sở! 】

Lâm Ân: "? ? ?"

Chương 69: Mau Thả Con Gái Tao Ra!!!

Lâm Ân nghe bên tai vang lên từng chuỗi âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Đương nhiên là đến giờ hắn vẫn không hiểu ra sao.

Nhưng nói gì thì nói, đây đã không phải lần đầu tiên mấy tin kỳ quái kiểu này xuất hiện rồi, bởi vậy gần như chỉ trong nháy mắt, Lâm Ân chợt tạm ngừng.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy toàn bộ những cư dân của hẻm Du Hồn vừa được hệ thống nhắc nhở kia, trên kênh khu vực của Thị Giới.

Chẳng lẽ nói, những tình huống hiện tại của hắn ở nơi này, đều bị đồng bộ chuyển tiếp tới kênh khu vực trên Thị Giới kia rồi?

Thế thì khinh thường hắn quá!

Lâm Ân lập tức do dự mà đưa ánh mắt nhìn ra khắp nơi xung quanh.

Mà ở giữa kênh khu vực, đủ loại bình luận đã sớm nổ tung rồi.

【 Huyết Oa Oa 】: "(thét chói tai) nữ vương! Ác Linh Nữ Vương! Tôi cảm thấy không cần phải tiếp tục buổi live stream nữa đâu! Hắn vốn không phải loại người bình thường dễ bị sụp đổ như vậy!"

【 Khô Lâu Ma 】: "Hơn nữa, hắn còn không sụp đổ, sợ là mấy chúng tôi muốn tan vỡ trước rồi!"

【 Quỷ Chết Cháy 】: "(ΩДΩ) nữ vương ơi, cô thị nữ của chị đã bị hắn dọa khóc rồi kìa. Hình như hắn từng chuyên môn luyện tập qua phương diện này! !"

Huyết Y Ác Linh dùng sức mà nghiến chặt răng, bàn tay “ca ca ca” nắm chặt lại.

Tuy cô ta biết thằng nhóc kia da dày thịt béo, không phải người bình thường, nhưng thật không ngờ, hắn lại có sức chịu đựng bền bỉ đến vậy!

Xem ra… cô ta chỉ có thể tự mình lên ngựa thôi!

Nói cách khác, vì hắn mà ngày hôm nay, cô ta đã quá mất mặt trước đám tiểu quỷ thuộc hẻm Du Hồn này rồi!

Ba ——

Cô ta vỗ cái bàn, cắn răng nói: "Live stream dừng ở đây, hiện tại tôi sẽ xuống dưới làm thịt hắn. Ngày mai, mấy người cứ chờ tin tức tốt của tôi là được!"

Sau đó, cô ta đột nhiên đứng lên, muốn tắt đi tấm gương thăm dò, nhưng ở thời điểm ánh mắt cô ta rơi xuống mặt gương kia, cô ta lại theo bản năng mà run rẩy cả người.

"Người... Người kia..."

Chỉ thấy ở giữa hình ảnh, Lâm Ân đã tìm được vị trí của công cụ nhìn lén rồi, và giờ khắc này, hắn đang đứng trên một chiếc băng ghế nhỏ, tò mò mà gắng sức dùng một bên mắt ngó vào bên trong xem xét ống kính truyền hình ảnh.

Sau đó, màn ảnh khẽ động.

Hiển nhiên là ống kính nhìn trộm kia đã bị Lâm Ân móc xuống dưới rồi.

Sau khi cẩn thận xem xét thứ trong tay một hồi, cuối cùng, hắn tỏ ra vô cùng nghiêm trang (￣□￣) mà nhét nó vào trong túi tiền.

"..."

Huyết Y Ác Linh: "(nghiến răng)!"

【 Huyết Oa Oa 】: "Nữ vương, lần này phải dựa vào chị rồi! Oa Oa rời khỏi buổi Live stream này trước đây, cho chị một đề nghị, cứ bóp lấy cổ hắn trước, đánh cho một trận, sau đó cắt bỏ cái đầu là được!"

【 Khô Lâu Ma 】: "Đúng vậy! Đừng có cho hắn cơ hội há miệng, chị cứ trực tiếp bẻ gãy cổ hắn là xong, dĩ tuyệt hậu hoạn!"

【 Quỷ Tóc Dài 】: "(ó□ò。), làm như vậy có phải hơi bất lịch sự hay không?"

【 mọi người 】: "? ? ?"

【 Quỷ Tóc Dài 】: "⊙□⊙||| Ách, tôi chỉ tùy tiện nói thôi, đừng để ý..."

【 Ác Linh Nữ Vương 】: "Yên tâm, cứ chờ tin tức tốt của tôi là được, sau ngày mai, cái đầu của hắn sẽ được đặt ở trong góc phòng nhà tôi, làm cái bô cho con gái tôi!"

Nói xong câu này, Huyết Y Ác Linh nhanh chóng tắt mặt gương nhìn trộm, rồi híp hai mắt lại.

Hoa lạp lạp ——

Từng nhánh xúc tu từ trên thân thể cô ta điên cuồng bành trướng.

Huyết Y Nữ Vương cắn răng một cái, rồi chỉ trong nháy mắt thân thể cô ta đã hòa tan trở thành một bãi huyết dịch màu đỏ tươi, rồi “Róc rách róc rách” mà thẩm thấu xuống sàn nhà, chui

xuống lầu một.

Trong phút chốc, ánh nến tại lầu một phát ra những âm thanh “Hoa lạp lạp” mà bắt đầu lập lòe không ngớt.

Mà ở trên trần nhà, từng máu tươi đặc sệt, dấp dính không ngừng “Tí tách tí tách” rơi thẳng xuống đất.

Rất nhanh, những giọt máu tươi đặc sệt, dấp dính kia đã bắt đầu tụ hợp, rồi hóa thân trở thành Huyết Y Ác Linh với gương mặt rạn nứt.

Cô ta đột nhiên xuất hiện.

Nhưng lúc này, dưới lầu một, ngoại trừ con u linh vốn là tôi tớ của cô ta, vẫn đang ngồi chồm hổm run run rẩy rẩy trong góc kia, chẳng còn thấy bóng dáng Lâm Ân đâu nữa.

"Thằng nhóc kia đâu?" Huyết Y Ác Linh cắn răng hỏi.

Ánh mắt cô ta lập tức dừng lại trên người con u linh tôi tớ kia.

Con u linh kia ngây dại mà vươn tay chỉ về phía cánh cửa gỗ đi thông tới hành lang, nói: "Chủ nhân, hắn nói, hắn chờ đã lâu, trong lòng có chút không kiên nhẫn, cho nên muốn tự mình đi tìm ngài, vừa rồi hắn đã mở cửa tiến vào hậu viện rồi..."

"Thằng nhóc khốn nạn này!" Huyết Y Ác Linh cắn răng một cái, rồi trong nháy mắt lại hóa thân thành một con ác quỷ vặn vẹo mang theo tiếng rít, gào ầm ầm lao về phía cánh cửa kia.

Một đường vọt tới hậu viện, cô ta nhanh chóng thăm dò những căn phòng ở giữa trước, nhưng làm thế nào cũng không nhìn thấy bóng dáng Lâm Ân.

Mà ngay một khắc sau đó, đột nhiên ánh mắt cô ta dừng lại trên một cái bóng đen đang in lên cánh cửa sổ tại lầu hai.

Chỉ trong nháy mắt, con ngươi trong mắt cô ta lập tức co rụt lại.

"Người kia... Hắn đụng đến phòng riêng của ta? !" Huyết Y Ác Linh trực tiếp phẫn nộ rồi.

Ngay sau đó, cô ta nhảy lên, ngay lập tức nhảy tới phía trước cửa sổ, lại không chút do dự "Phần phật" một tiếng xốc cánh cửa sổ kia lên. Và chỉ trong nháy mắt, cô ta đã trông thấy một màn khiến cho hình tượng của bản thân sụp đổ.

Bởi vì giờ khắc này, ngay giữa khuê phòng tại lầu hai, Lâm Ân đang đứng trước giường, trong lòng ôm lấy cô bé đáng yêu đã thức tỉnh, đang mở to hai mắt. Đôi tay hắn vui vẻ sờ sờ đôi tai thú tinh xảo kia, vẻ mặt đầy vui sướng (❁´◡`❁).

Huyết Y Ác Linh lập tức kinh hãi.

"Mau thả con gái của tao ra! !" Một tiếng thét dài bật ra, Huyết Y Ác Linh đã nổi giận, chỉ trong nháy mắt xúc tu toàn thân cô ta đã biến thành sắc nhọn tựa như băng trùy, chúng không ngừng "Hoa lạp lạp" mà lão tới vây quanh Lâm Ân, ngắm chuẩn vào người hắn.

Lâm Ân lập tức hoàn hồn, ánh mắt khẩn trương dừng lại trên người quý bà đang nổi giận kia.

Chương 70: Được Rồi... Tôi Thừa Nhận Là Tôi Đã Giở Trò Quỷ!!!

Rất nhanh, hắn đã lấy lại bình tĩnh, ngón tay khẽ búng chiếc kính một mắt của mình, khóe miệng mỉm cười nói: "Thưa quý bà, đây tuyệt đối không phải là đạo đãi khách đâu nha. Hồi sáng chị có nói buổi tối nay muốn mời tôi ăn cơm, vậy mà vừa rồi khi tôi còn ở dưới lầu, ngoại trừ ăn vài pha kinh hồn bạt vía ra, thì ngay cả mặt chị, tôi cũng không nhìn thấy."

Hắn nói đến đây, lại ôm lấy cô bé đáng yêu kia, thở dài nói: "Chuyện này thực sự khiến trái tim người ta băng giá mà."

Huyết Y Ác Linh lập tức cười lạnh, nói: "Bới giả vờ lương thiện ở trước mặt tao đi, tao đã sớm biết những chuyện mày làm với con gái tao rồi. Giờ mày làm sao? Còn muốn dùng những lời lúc ban ngày đến lừa dối tao ư?"

"Rõ ràng mày là kẻ đã giở trò quỷ với con gái tao, thế mà vẫn dám nói cái gì mà chân thiện mỹ trong lòng tao thể hiện ra ngoài! Tao chỉ hận ngay lúc này không thể trực tiếp xé nát cái miệng của mày thôi!"

Lâm Ân biết, nếu việc đã đến nước này, hắn tuyệt đối không được lơ là, để lời nói của cô ta dẫn dắt.

Nói cách khác, nếu hùa theo lời nói của cô ta thì kể cả hắn có tới trăm cái miệng cũng giải thích không rõ được.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, bình tĩnh nói: "Quý bà,

tôi mặc kệ chị đã biết được cái gì, nhưng tôi dám cam đoan, những lời tôi từng nói với chị không có lấy một câu lừa dối nào cả, nếu tôi có một chút ý tứ lừa dối ý chị... Trời sẽ giáng ngũ lôi oanh!"

Rầm rầm——

Chỉ trong nháy mắt, ngoài cửa sổ vừa xẹt qua một đạo tia chớp, nó trực tiếp bổ xuống trong sân.

"..."

"..."

Lâm Ân lau mồ hôi, nói: "Ách... Chị cũng thấy đấy, không biết vì sao tia sét đánh xuống nhưng không đánh trúng vào tôi, cho nên chuyện này đã đủ để chứng minh rằng lời nói của tôi có thể tin được rồi, chị nghĩ thế nào?"

Huyết Y Ác Linh cười lạnh, biểu cảm trên mặt như đang nói, ‘Cứ nói tiếp đi, ta sẽ đừng ở đây, lặng lẽ nhìn ngươi giả vờ, ngụy biện.’

Chuyện đã đến nước này rồi, Lâm Ân chợt “Hô” hít sâu một hơi, cũng dứt khoát ngả bài luôn thể, không thèm giả vờ nữa.

Hắn đặt mông ngồi xuống giường, ôm cô bé đáng yêu trong lòng, thở nhẹ một hơi, cuối cùng mới lắc đầu nói:

"Được rồi... Tôi thừa nhận là tôi đã giở trò quỷ, nhưng mà thưa quý bà, chị nhất định phải hiểu được rằng tôi thật sự không có lấy một chút ác ý nào cả."

"Hơn nữa, ở thời điểm tôi vừa mới đỡ đẻ cho con gái của chị xong, gương mặt cô bé tan vỡ quá mức, không chỉ mọc lên bọc mủ, còn nổ não cơ..."

"Mà là một bác sĩ giàu tinh thần trọng nghĩa." Lâm Ân bất đắc

dĩ thở dài nói: "Nếu tôi không bất đắc dĩ ra tay sửa chữa lại, thì chờ cho đến lúc tên Ma Đầu Heo kia thật sự trở về muốn nhận lại Quỷ Anh đã chui từ trong bụng hắn ra ngoài, chẳng lẽ tôi có thể chỉ vào đứa nhỏ trên mặt đầy mủ kia rồi thản nhiên nói rằng, đây là con gái anh hả?"

"Vẻ ngoài của cô bé quá mức kinh khủng mà!"

Huyết Y Ác Linh cười lạnh một tiếng, nói: "Bịa đi! Tiếp tục bịa đi! Tao xem mày còn có thể bịa chuyện tới khi nào!"

【 độ nguy cơ 87%】

【 độ nguy cơ 97%】

Lâm Ân lập tức nhấc tay đầu hàng, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, vẫn còn nguyên nhân khác nữa, lần này tôi sẽ nói thật."

"Nói!"

"Thứ nhất." Lâm Ân từ từ nhắm mắt lại, rồi dựng lên một ngón tay, nói: "Tôi sợ chết, tôi sợ thời điểm con gái của chị hoàn toàn tan vỡ, cô bé kia sẽ xử lý tôi trước, dù sao nó cũng là một con ác linh."

Huyết Y Ác Linh cười lạnh nói: "Cái cớ này coi như hợp lý."

"Thứ hai." Lâm Ân ngẩng đầu, nhắm mắt nói: "Ừm… Tôi muốn thử năng lực của mình một chút, nhìn xem mình ra tay có thể nặn ra một cô bé phù hợp với thẩm mỹ của mình hay không, cho nên mới mượn con gái của chị quét chút kinh nghiệm thôi."

Huyết Y Ác Linh "Ca ca" nghiến răng nói: "Thứ ba thì sao? !"

"Thứ ba..." Lâm Ân có chút mất tự nhiên nói: "Đương nhiên, trong lòng tôi cũng ôm một chút ý tưởng khác, cho rằng có lẽ Ma Đầu Heo kia sẽ không tới nhận con gái đâu. Cho nên… tôi cảm

thấy mình cứ thử ra tay xem sao, lỡ đâu có thể nặn ra một cô bé đáng yêu, rồi chờ đến khi nuôi lớn rồi, cũng có thể kết hôn, sinh con gì đó..."

"Nhã đạt ~" Cô bé đáng yêu trong lòng hắn lập tức kêu lên kia (ω>□<) ﻭ.

"..."

"..."

Huyết Y Ác Linh trực tiếp ngây người tại chỗ giống như hoá đá,.

Lâm Ân liếc mắt một cái, rồi nâng chiếc kính một mắt lên, vui tươi hớn hở nói: "Nói đùa! Lâm Ân tôi làm sao có thể ôm trong lòng ý nghĩ xấu xa như vậy được? Nói thật, tôi chỉ đơn thuần muốn nặn ra một cô bé xinh xắn đáng yêu thôi, nhìn thấy đẹp mắt một chút là được, ha hả —— "

"..."

"..."

"Mày cảm thấy câu này buồn cười lắm hả?" Huyết Y Ác Linh "Ca ca" mà nghiến răng.

Lâm Ân lắc đầu, nhắm mắt nói: "Không buồn cười."

Huyết Y Ác Linh tức quá mà nở nụ cười, nói: "Tao lại cảm thấy buồn cười lắm nha, mày có muốn ngay lúc này tao xé nát cái miệng của mày ra, cho mày cười đủ hay không? Mày có thích không?"

Trên mặt Lâm Ân lộ ra nụ cười thản nhiên, nói: "Quý bà, tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên ngồi xuống từ từ bàn bạc, nói chuyện cho thỏa đáng trước đã. Nếu chị thực sự muốn xử lý tôi, đúng là

tôi không phải đối thủ của chị, nhưng chị cần phải hiểu được cái gì gọi là có chừng có mực nha."

Huyết Y Ác Linh cười lạnh, phía trên xúc tu trực tiếp “Hoa lạp lạp” mà mọc ra từng cây gai ngược bén nhọn, lạnh lùng nói: "À? Vậy ư?"

Lâm Ân trấn định nói: "Đầu tiên, tôi là một bác sĩ có lòng nhân ái, đồng dạng, tôi cũng có rất nhiều người bệnh và khách hàng cũng có lòng nhân ái như tôi, nếu tôi không còn nữa, bọn họ không tìm thấy tôi, trong lòng sẽ rất thương tâm đó."

"Ví dụ như, hai kẻ đầu trọc hiện giờ còn đang đánh nhau ngươi chết ta sống ngoài hẻm kia chẳng hạn. Bọn họ chính là khách hàng trung thực và bạn tốt của tôi đó."

Huyết Y Ác Linh nheo mắt, cười lạnh nói: "Vậy ư? Mày muốn nói đến Thợ Săn Ma và Hắc Kỵ Sĩ? Mày cho rằng tao sẽ tin lời mày nói..."

Cô ta còn chưa kịp nói xong.

Crack——

Âm thanh mở chốt an toàn vang lên.

Lâm Ân chậm rãi lấy khẩu súng lục màu bạc từ trong lòng mình ra, mỉm cười rồi nâng nó lên, nhắm thẳng về phía trần nhà, nói: "Hẳn là chị nhận ra khẩu súng này?"

Chương 71: Chẳng Lẽ Chị Còn Không Nhìn Ra???

Huyết Y Ác Linh lập tức chấn động, ánh mắt nheo lại, nói: "Nó chính là Súng Lục Săn Ma của Thợ Săn Ma? !"

Phải biết rằng, cô ta cực kỳ quen thuộc với tay Thợ Săn Ma tao bao [1] kia.

[1] : nguyên văn 骚包 – tao bao có nghĩa là phù phiếm, hay khoe của, thích khoe mẽ, đỏm dáng…

Và hai khẩu Súng Lục Săn Ma trong tay gã kia chính là thứ gã đã mang từ thế giới bên trên xuống đây, để rồi suốt từ ngày đó đến nay, chúng vẫn một mực không rời thân thể gã, được bảo vệ cực kỳ chặt chẽ.

Nói vậy thì làm sao khẩu súng này lại có thể xuất hiện ở trong tay tên bác sĩ nhân loại trước mặt được?

Lâm Ân mỉm cười giơ súng lên, nói: "Anh ta vốn là đồng tộc của tôi, cũng là một ông chú vô cùng yêu thích tôi. Khẩu súng này chính là thứ mà anh lưu lại cho tôi dùng để phòng thân, nếu tôi gặp nguy hiểm, chỉ cần tùy tiện nã một phát súng, anh ta sẽ lập tức xuất hiện giúp đỡ."

"Mà hiện giờ, anh ta đang ở ngay ngoài hẻm, muốn chạy tới, cũng không mất quá nhiều thời gian."

...

Hắt xì —— Ngoài hẻm, tên đầu trọc nào đó vừa hung hăng đánh một cái hắt xì.

...

Huyết Y Ác Linh nheo mắt, hung quang chớp động.

Lâm Ân mỉm cười thu hồi khẩu súng ấy lại, rồi tiếp tục mò mẫm, tìm ra một sợi lông tóc xoăn xoăn, dài mảnh từ trong ngực.

"Đây lại là cái gì?" Huyết Y Ác Linh lạnh lùng hỏi.

Lâm Ân khẽ nhếch khóe miệng, cười nhạt nói: "Nó là tín vật mà Hắc Kỵ Sĩ lưu lại cho tôi. Nó chính là sợi lông ngực dài nhất, xoăn nhất của anh ta!"

"Hắc Kỵ Sĩ nói, chỉ cần tôi nhẹ nhàng búng nó một cái, là anh ta có thể cảm ứng được, sau đó lao tới hỗ trợ. Nếu chị không tin, chúng ta có thể thử xem."

Vẻ mặt Huyết Y Ác Linh lập tức ngây dại, nói: "Là lông... Lông ngực?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt của mình lên, trấn định mà cười nhạt nói: "Đúng vậy, hẳn là chị cũng có thể cảm nhận được khí tức bên trên sợi lông ngực này? Hồi hôm nay Hắc Kỵ Sĩ có tới thăm tôi, bảo tôi xử lý mái tóc giùm anh ấy, còn thuận tiện để lại tín vật này cho tôi, nói ấn đường của tôi biến thành màu đen, e rằng khoảng thời gian gần đây sẽ phát sinh tai vạ. Xem ra, anh ấy nói quá đúng mà."

Huyết Y Ác Linh há miệng thở dốc.

Cũng không biết vì sao, tại thời điểm này, cô ta chẳng thể thốt lên bất cứ câu phản bác nào.

"Hơn nữa nếu chị đã biết về anh ấy, hẳn là chị cũng hiểu, Hắc Kỵ Sĩ vốn là một kẻ cực kỳ chú ý tới ngoại hình của bản thân, nếu người khác dám cạo trọc cái đầu của anh ấy, anh ấy nhất định sẽ giết kẻ kia đi." Lâm Ân khẽ nhếch khóe miệng, nói:

"Cho nên, chị suy nghĩ một chút đi, xem vì sao tôi vẫn yên ổn vậy?"

“Chẳng lẽ đến mức này rồi, chị vẫn không nhìn ra mối quan hệ cực kỳ thân thiết giữa hai chúng tôi?"

...

Hắt xì —— Ngoài hẻm, một tên đầu trọc khác cũng đánh một cái hắt xì, vẻ mặt đầy mờ mịt.

...

Vẻ mặt Huyết Y Ác Linh lập tức chấn động.

Ánh mắt cô ta điên cuồng chớp động, trong lòng bắt đầu trở nên do dự không quyết đoán.

Bởi vì hắn nói rất đúng.

Phải biết rằng, trước kia cô ta cũng từng giao thủ với kẻ điên đó. Đúng là tên Hắc Kỵ Sĩ này cũng đỏm dáng y hệt tay Thợ Săn Ma kia. Một kẻ chú trọng ngoại hình đến thế, làm sao có thể làm thinh nếu thực sự bị người ta cạo trọc đầu?

Mà ngay tại khoảnh khắc này, trong đầu cô ta cũng xuất hiện tình huống mới diễn ra không lâu trước đó, hình ảnh thằng nhãi nhân loại này giao hai mớ tóc dài hỗn loạn cho người nhặt rác kia.

Chẳng lẽ nói...

Huyết Y Ác Linh bắt đầu trở nên ngưng trọng.

Quả nhiên, thằng nhóc nhân loại này có thể bình yên vô sự mà mở tiệm tại thế giới hắc ám tràn ngập quái vật như thế, đúng là phải có một vài mối quan hệ ở đây.

Chẳng trách hắn lại không hề sợ hãi.

Nhưng mà...

"Không đúng!" Ánh mắt cô ta trở nên âm trầm, nói: "Mày đừng có gạt tao! Mày đừng tưởng rằng tao không biết, hai tên kia vốn là kẻ thù cũ đã mấy trăm năm rồi, nếu bọn họ đều có mối quan hệ thân thiết với mày như thế, thì dựa vào cái gì mỗi lần gặp nhau đều sẽ liều mạng đánh đến ngươi chết ta sống? !"

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch, thản nhiên mở miệng nói: "Quý bà của tôi ơi, chẳng lẽ một chút mắt nhìn chị cũng không có? Chẳng lẽ chị còn không nhìn ra..."

Đến đây, Lâm Ân chợt nheo mắt, sâu kín nói: "Hai người bọn họ vốn là tương ái tương sát [1] chứ?"

[2] : Có thể hiểu đó là vừa yêu vừa hận, làm thương tổn lẫn nhau, nhưng vẫn có thể tha thứ cho đối phương, để lần sau lại tiếp tục như vậy, hết lần này tới lần khác đều như vậy, coi đây là một loại tình thú.

…

Hắt xì ——

Hắt xì ——

Đúng vào khoảnh khắc đó, ở ngoài hẻm, Thợ Săn Ma và Hắc Kỵ Sĩ cùng đánh một cái hắt xì.

Thợ Săn Ma lập tức chĩa một ngón tay vào Hắc Kỵ Sĩ, bực bội nói: "Tao đã nói mà, vì sao bỗng dưng tao lại hắt xì, xem ra nguyên nhân chính là mày rồi. Trong lòng mày đang âm thầm mắng lão tử đúng không? Mày cmn xong đời rồi!"

Hắc Kỵ Sĩ cắn răng, trừng to mắt như muốn nứt ra, rồi cũng nâng tay, chỉ thẳng vào Thợ Săn Ma, nói: "Mày bớt đánh rắm giùm tao, rõ ràng mày mới là kẻ đang âm thầm chửi bới, châm biếm tao!

Được, hôm nay tao nhất định phải đánh cho mày bại liệt!"

Chỉ trong nháy mắt, hai kẻ trọc đầu, (〝▼皿▼) lại một lần nữa hung hăng lao vào đánh đấm.

...

Trong phòng.

Huyết Y Ác Linh gắt gao nhăn mặt nhíu mày, đôi mắt không ngừng nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, đúng là trong lúc nhất thời, cô ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Tuy cứ có cảm giác tên nhân loại này đang nói dối, nhưng sợi lông ngực và khẩu súng lục kia lại chính là chứng cứ xác thực nhất để nói lên rằng giữa hắn và hai kẻ kia có mối quan hệ không tầm thường.

Trái ngược với cô ta, Lâm Ân ở bên kia đang mỉm cười, hắn thản nhiên chống khuỷu tay xuống bàn, nâng cằm, vẻ mặt ung dung thoải mái mà ngồi yên tại chỗ, trong lòng không loạn, nói: “Coi như tôi không nói đến hai người đó đi, thì bên cạnh tôi vẫn còn thầy Cưa Máu. Chị cứ tùy tiện hỏi thăm một chút sẽ biết. Là tồn tại cấp ??? bên trong hẻm Du Hồn này, chẳng biết bao nhiêu người sẽ biết đến thầy ấy. Mà tôi lại chính là học trò kiêm người thừa kế duy nhất của thầy, chị cho rằng thầy của tôi sẽ tùy ý để cho một đứa nhỏ ngoan ngoãn như tôi dễ dàng chết đi như vậy sao?"

Chương 72: Tài Ăn Nói!!!

Nói đến đây, hắn hoạt động phần cổ một chút, khẽ vươn tay, nới lỏng cổ áo của mình, □(□▽□)□ rồi thản nhiên nói: "Còn nữa nha, lão bà của hẻm Du Hồn chúng ta cũng vô cùng yêu thích tôi đó. Bà đã thật tâm yêu thương, coi tôi như con cháu trong nhà. Tôi còn phải giúp bà dưỡng lão đưa ma cơ. Haizz… nếu một đứa cháu lanh lợi mà hiếu thuận như tôi chết đi, chẳng biết bà sẽ thương tâm đến mức nào nữa~ "

【 tài ăn nói +1】

【 tài ăn nói +1】

【 tài ăn nói +1】

Huyết Y Ác Linh cắn răng, đưa đôi mắt điên cuồng nhìn về phía Lâm Ân, kẻ chết tiệt càng nói càng hăng say kia.

Cũng không biết vì sao, trong lòng cô lại dâng trào một thứ xúc động muốn hung hăng giết chết hắn.

"Đúng rồi." Lâm Ân lại chuyển đề tài, hắn mỉm cười, nhanh chóng móc vào trong ngực, lấy ra một khối nhỏ long lanh trong suốt giống hệt bạch ngọc, nói: "Chị xem đây là cái gì?"

Ánh mắt Huyết Y Ác Linh lập tức dừng lại phía trên khối nhỏ nhìn giống như mảnh răng vụn trong tay hắn.

Rồi chỉ trong nháy mắt, sắc mặt cô ta biến đổi.

Bởi vì cô ta vừa cảm nhận được một luồng khí tức cấp căn nguyên khó có thể nói nên lời từ trên vật thể màu trắng nho nhỏ kia.

"Đây... Đây là..."

Lâm Ân khẽ nhếch khóe miệng, tạo thành một đường cong nhỏ, ung dung nói: "Thật đáng tiếc thưa quý bà, hẳn là chị cũng biết Thâm Uyên Kẻ Săn Đầu đại danh đỉnh đỉnh chứ?"

Huyết Y Ác Linh lập tức chấn động toàn thân, rồi gần như theo bản năng, cô ta vội vàng lui về phía sau một bước.

Cùng lúc ấy, ánh mắt cô ta vẫn gắt gao nhìn chằm chằm về phía Lâm Ân.

Thâm Uyên Kẻ Săn Đầu!

Là sinh vật của thế giới hắc ám này, đương nhiên cô ta biết rất rõ về chúng.

Đó là một loại quái vật cấp căn nguyên cực kỳ khủng bố. Hàng năm, chúng nó đều đi du đãng tới mỗi một khu vực trên thế giới hắc ám này, mà mỗi lần chúng nó xuất hiện, đều sẽ cắn nuốt vô số sinh linh và huyết nhục.

Không quá đáng khi nói, chúng là tồn tại mà ngay cả cường giả cấp quân vương trong thế giới hắc ám, cũng phải bất đắc dĩ mà nhượng bộ lui binh!

Hơn nữa, cực kỳ không may chính là, ngay ngày hôm qua thôi, rất nhiều điểm tập kết của sinh vật hắc ám ở phụ cận hẻm Du Hồn, đều bị mấy Kẻ Săn Đầu kia ăn sạch.

Mà nói đâu xa, chính bản thân cô ta đây, cũng phải vất vả lắm mới thoát được từ trong miệng một Kẻ Săn Đầu, sau đó trốn đến nơi này.

Chẳng lẽ nói...

Lâm Ân mỉm cười nâng chiếc kính một mắt lên, mở miệng

ngầm gợi ý: "Xem ra chị có biết bọn họ nhỉ? Vậy chị thử đoán xem nào, vì sao có nhiều sinh linh chết ở xung quanh hẻm Du Hồn như thế, mà chỉ có duy nhất một mình hẻm Du Hồn có thể tránh thoát được một kiếp này?"

Toàn thân Huyết Y Ác Linh chấn động, đôi mắt không tự chủ được, lại nhìn xuống vật phẩm giống hệt khối ngọc trong tay hắn, kinh hãi nói: "Chuyện này... Không thể nào!"

Lâm Ân cười yếu ớt mà đứng lên, □(□▽□)□ nói: "Thật không may, tôi chính là nha sĩ tư nhân mà Kẻ Săn Đầu yêu thích nhất. Đêm qua ngài ấy vừa đặc biệt đến tìm tôi khám răng. Hiện giờ, ngài ấy đã là hội viên vinh dự của bản tiệm rồi, còn vô cùng chiếu cố việc làm ăn của tôi đó! Ha hả —— "

Nghe xong câu này, đại não của Huyết Y Ác Linh vừa vang lên một tiếng nổ ầm ầm.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ suy nghĩ chuyển thành trống rỗng.

Đúng là mấy kẻ lúc trước hắn từng nhắc đến, có thể làm cô ta cực kỳ kiêng kị, nhưng nếu cô ta thực sự quyết đoán ra tay, cũng chẳng phải kiêng nể kẻ nào cả.

Dù sao lăn lộn giữa thế giới hắc ám này lâu đến vậy, cô ta cũng chẳng phải thứ vô dụng chuyên sợ đầu sợ đuôi.

Nhưng... quái vật cấp căn nguyên lại khác.

Nếu chỉ vì một tên nhân loại cỏn con này, mà cô ta phải đối mặt với quái vật cấp căn nguyên, khẳng định là phải suy nghĩ cẩn thận một phen.

Bởi vì đối với loại quái vật cấp bậc này, nếu ngươi thực sự bị nó thù địch, chúng nó có thể sử dụng các loại phương pháp để tìm được ngươi, dù ngươi trốn đến thế giới tầng trên cũng vô dụng!

Bởi vì từng có một vị lãnh chúa cấp quân vương của thế giới hắc ám đắc tội với một con quái vật cấp căn nguyên, và chỉ vẻn vẹn là một ngày thôi, toàn bộ sinh linh bên trong lãnh địa của gã đã bị tàn sát không còn.

Mà chính gã cũng rơi vào trạng thái nguy cơ, không ai dám thu nhận, lưu trữ.

Cuối cùng, gã cũng bị con quái vật cấp căn nguyên kia đuổi giết đến chết!

Nói thật, dù cô ta có trí tưởng tượng phong phú tới cỡ nào, cũng không thể nghĩ ra được, hóa ra... Hóa ra một thằng nhóc nhân loại yếu nhược như thế, lại có một tầng liên quan khủng khiếp đến cỡ này!

Lâm Ân nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của cô ta, lại mỉm cười mà ôm cô bé đáng yêu trong lòng, nói: “Tôi nói này quý bà, nhìn người không thể nhìn mặt ngoài được. Ừm… đúng là tôi rất yếu nhược, nhưng quan hệ rộng cũng là một dạng biểu hiện của thực lực đó nha. Hơn nữa, tội gì chị phải nổi giận với tôi chứ?"

Lâm Ân đứng lên, lộ vẻ buồn bã mà vỗ vỗ đầu nhọn trên xúc tu của Huyết Y Ác Linh, (￣□￣) nói:

"Dù sao chúng ta cũng là hàng xóm, mà hàng xóm láng giềng không phải nên yêu mến lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, cùng ôm đoàn sưởi ấm sao? Huống hồ, chị còn là một đại tỷ tỷ xinh đẹp mà thành thục như vậy nữa~ "

【 tài ăn nói +1】

【 tài ăn nói +1】

Ánh mắt Huyết Y Ác Linh lóe sáng, cô ta "Ca ca" nghiến răng một cái, nhưng không nói gì.

Trên thực tế, cô ta chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra, tên nhân loại này đang thực thi chính sách vừa đấm vừa xoa, đánh một gậy cho một quả táo với cô ta.

Nhưng quả thật… Quả thật là lúc này cô ta không dám ra tay nữa.

Chưa xét đến những lời hắn nói vừa nãy có phải là sự thật hay không, chỉ tính tới chuyện hắn có thể lấy ra mảnh răng mang theo khí tức cấp căn nguyên kia thôi, cô ta đã không cần phải suy nghĩ thêm rồi.

Bởi vì lỡ như những lời hắn vừa nói đều là sự thật… chẳng phải cô ta đã tự dẫn lửa thiêu thân rồi?

Nhưng mà... (〝▼皿▼)! Thật sự rất muốn, rất muốn xử lý thằng nhãi nhân loại này! !

Chương 73: Dạ Bách Hợp!!!

"A A A———— "

Cô ta gào lên một tiếng thật to, từng nhánh xúc tu trên thân thể hung hăng múa loạn, rồi “Ba ba ba ba” đập thẳng vào vách tường xung quanh, như muốn điên cuồng mà phát tiết toàn bộ bất mãn và phẫn nộ trong lòng.

Sau đó, cô ta thở hào hển một hồi, lại nghiến răng, ngồi phịch xuống dưới sàn nhà, âm thanh nghiến răng không ngừng vang lên, cực kỳ vang dội.

Loại cảm giác giận mà không có chỗ xả này, thật sự làm cô ta vô cùng uất ức.

"Quý bà của tôi, xin chị hãy bớt giận." Lâm Ân vẫn bình tĩnh ôm cô bé đáng yêu kia, từ tốn nói: "Tuy những lời tôi nói với chị hồi sáng có ba phần là giả, nhưng tôi lại không hoàn toàn lừa dối chị. Ây cha, đúng là nhắc đến mấy thứ như chân thiện mỹ kia có chút vô nghĩa, nhưng mà… tôi thực sự thấy được một chút phẩm chất khác không hề giống với ác linh từ trên người chị."

Huyết Y Ác Linh nghiến răng (〃´ 皿 `)q nói: "Mày đứng có mơ mà tiếp tục lừa dối tao thêm nữa! Mày là con cháu của con rùa (thằng khốn nạn)! !"

Cô ta thề cô ta tuyệt đối không tin những lời mà tên nhân loại kia nói, một chữ cũng không tin.

Nếu không phải bản thân cũng nhìn không thấu thằng nhãi này, thì ngay hiện tại, cô ta đã xử lý hắn rồi!

Lâm Ân hít sâu một hơi, trấn định mỉm cười nói: “Tôi không lừa chị mà. Thưa quý bà, bởi vì điểm này chị không thể không thừa nhận... Có phải chị rất yêu cái đẹp [1] hay không?"

[1] : nguyên văn 爱美 – ái mỹ, có thể hiểu là yêu cái đẹp, thích chưng diện, thích hào nhoáng…

Huyết Y Ác Linh thoáng ngẩn người.

Lâm Ân lập tức đứng lên, ôm cô bé đáng yêu trong lòng, mỉm cười mà đưa mắt nhìn xung quanh, nói: “Bởi vì căn phòng này của chị rất xinh đẹp, khác hoàn toàn với gian phòng âm lãnh, buồn nôn bên dưới. Thật hiển nhiên, chị từng tốn rất nhiều công sức để bố trí gian phòng ngủ của mình. Nhìn xem này, cả vách tường, cả chiếc giường, lẫn cái bàn bên trong đều mang đến cho người ta một loại cảm giác hoàn toàn mới mẻ, dễ chịu. Và nếu không phải chị, tôi dám chắc là không một con ác linh nào khác sẽ bỏ thời gian ra làm loại chuyện này đâu."

Hắn nói đến đây, lập tức xoay người lại, dùng ánh mắt nhu hòa nhìn về phía cửa sổ, nơi có một bông hoa trắng được cắm lên cái bình nhỏ đơn sơ.

"Tôi đã nhìn thấy đóa hoa này rồi. Nó là Dạ Bách Hợp, một loại hoa hiếm thấy, không mang theo độc tính ở trong thế giới hắc ám này. Cũng không tính là loài hoa quá hiếm có, nhưng trong phòng ngủ của một con ác linh, lại có đóa hoa này, chị cảm thấy chuyện này có bình thường không?"

"Hơn nữa, có vẻ như chị chăm nó khá là tươi tốt đấy."

Cùng lúc ấy, đóa hoa trắng trong suốt phía trên cửa sổ kia cũng khẽ khàng lay động, để lộ ra một vài giọt trong suốt, lấp lánh bên trên.

Kiều diễm ướt át.

Lâm Ân: (￣▽￣)/【 tiến độ công lược +50%】

Huyết Y Ác Linh kinh ngạc đưa mắt nhìn đóa hoa bên đó, rồi đột nhiên thân thể run lên, đầy bực bội và phẫn nộ mà chỉ vào Lâm Ân, nói: "Cậu bớt nói mấy lời êm tai ấy đi. Cái... Cái kia chỉ là..."

"Được rồi, chúng ta không đề cập đến nó nữa." Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, hai tay nhẹ nhàng ôm cô bé đáng yêu trong lòng, nói: "Tôi đang rất muốn hỏi một câu, nếu chị thực sự cảm thấy chán ghét hình hài hiện tại của con gái mình, thì hãy trả lời giùm tôi xem, áo chẽn và chiếc váy xinh đẹp trên người cô bé này là chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Huyết Y Ác Linh lập tức lia qua bên cạnh, chột dạ trốn tránh, còn trong miệng hoảng hốt nói: "Kia...Thứ kia chỉ là..."

Phải biết rằng, chiếc váy nhỏ màu phấn hồng trên người cô bé đáng yêu được phản chiếu trong gương kia có vẻ dễ thương đến lạ, nó hình thành nên khung cảnh đối lập rõ ràng với thế giới bẩn loạn buồn nôn bên ngoài.

Hơn nữa, còn có thể rõ ràng nhìn thấy, bên trên không có một chút dơ bẩn nào, chỉ có vài đầu chỉ vụn, hiển nhiên là vừa mới may xong không lâu.

Lâm Ân (￣▽￣)/ nói: "Được rồi! Được rồi! Chị chối làm gì? Mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi. Kỳ thật, chị cũng cảm thấy con gái mình rất đáng yêu, khẳng định là lúc chỉ có hai mẹ con với nhau, chị cũng vô cùng khao khát muốn được thân thiết với cô bé, hôn nhẹ một cái, ôm một cái, và cọ cọ vào người?"

Chỉ trong nháy mắt, gương mặt Huyết Y Ác Linh đã chuyển thành một mảnh đỏ bừng, cô ta bực bội nói: "Tôi không có! Cậu đừng có nói bừa! Đừng có tùy tiện đoán linh tinh!"

Lâm Ân (ﾟ∀ﾟ)=3 nói: "Ây cha, chuyện này thì có gì mà không dám thừa nhận chứ? Đây là biểu hiện vô cùng bình thường, vô cùng thân thiết giữa mẹ và con gái nha. Hơn nữa, chị may cho cô bé một bộ quần áo xinh đẹp như vậy, có nghĩa là chị vô cùng vừa lòng với vẻ ngoài hiện tại của con gái mình!"

"Nhã đạt ~" cô bé đáng yêu (ω>□<) ﻭ lập tức vươn tay chân ra.

Huyết Y Ác Linh đỏ mặt, bối rối đến mức một câu cũng nói không nên lời.

Nhưng … cô ta không thể không thừa nhận những lời người kia nói đều là sự thật.

Đúng vậy, so với những đứa con gái vặn vẹo, tan vỡ lúc trước, cô ta càng thích cô con gái tương đối bình thường mà đáng yêu hiện giờ. Nhưng bị người ta vạch trần ngay trước mặt như vậy, cô ta vẫn cảm nhận vô cùng xấu hổ, thực sự không chịu nổi.

Lâm Ân lộ ra vẻ mặt hiền lành, dịu dàng nói: “Quý bà, kỳ thật tôi vẫn luôn tin tưởng rằng, nếu trong lòng một người luôn muốn theo đuổi cái đẹp, thì khẳng định là nội tâm đối phương cũng rất tốt đẹp. Mà điểm này đã đủ để nói lên rằng, về bản chất, chị hoàn toàn khác những con ác linh kia."

"Hơn nữa, tôi cũng tin tưởng rằng, nếu ở trong thế giới nhân loại, chị sẽ là một cô gái luôn làm người khác yêu thương."

Bên tai nghe giọng nói từ tốn dịu dàng của Lâm Ân, tuy trong lòng vẫn một mực dùng sức mà tự thuyết phục bản thân rằng, ngươi không thể tin tưởng bất cứ lời nào bật ra từ trong miệng thằng nhãi nhân loại kia, một chữ cũng không được, nhưng không biết vì sao, Huyết Y Ác Linh vẫn cảm nhận được trái tim mình đang đập mạnh.

Cô ta gắt gao cắn chặt răng, ánh mắt lóe sáng nhìn về phía vách tường bên cạnh.

Nhưng bất kể cô ta có làm gì chăng nữa thì những lời nói của Lâm Ân vẫn một mực quanh quẩn trong đầu.

Bởi vì… những lời này đã thực sự chạm đến phần mềm mại nhất trong lòng cô ta.

Chương 74: Bản Thể Chân Chính!!!

Là một luồng ý chí từ thân thể đã chết ở thế giới nhân loại, sau đó phục sinh tại mảnh thế giới hắc ám này, tuy cô ta vẫn một mực cố gắng để làm cho bản thân đi thích ứng với thế giới hắc ám, nhưng dù làm thế nào chăng nữa, cô ta vẫn không thể quên được những ký ức khi còn sống kia.

Cô ta luôn ngẩn ngơ với suy nghĩ rằng...

Nếu mình không chết đi thì sao?

Nếu mình vẫn còn là cô gái nhỏ trong thế giới kia, thì có phải hiện giờ cô ta đã sớm có một bầy con đàn cháu đống ngồi kín cả sảnh đường hay không?

Có phải hiện giờ cô ta đã sớm có thể nhìn thấy con gái của mình trưởng thành, kết hôn sinh cháu hay không?

Nhưng mỗi lần như vậy, chỉ cần cô ta nhìn thấy dung nhan vặn vẹo của mình trong gương thôi, là bao nhiêu tưởng tượng đều sụp đổ hết.

Bởi vì cái gương mặt vặn vẹo đó, thời thời khắc khắc đều nói với cô ta rằng…

Ngươi đã chết!

Hiện tại ngươi chỉ là một con ác linh vặn vẹo!

Một con ác quỷ mà thôi!

【 đinh! Phát động nhiệm vụ: Hóa giải oán kết của Huyết Y Ác Linh, tiến độ trước mắt: 11%, khen thưởng nhiệm vụ giai đoạn thứ nhất: Tiền khô lâu 500, kinh nghiệm cơ sở 500, khen thưởng đặc thù x1 】

Trong đầu Lâm Ân lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Hắn nhanh chóng bình tĩnh trở lại, và nhìn thấy gương mặt rõ ràng có chút mất hồn mất vía của Huyết Y Ác Linh trước mắt.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được những lời này của mình đã chạm đến phòng tuyến tâm lý trong lòng đối phương rồi, mà chỉ cần tìm được điểm đột phá, hắn hoàn toàn có thể hóa giải được địch ý của cô ta đối với mình.

Đại não Lâm Ân đang nhanh chóng vận chuyển.

Rốt cuộc, ánh mắt hắn cũng tập trung lên khuôn mặt tan vỡ, không ngừng phun ra nuốt vào xúc tu và gai ngược của cô ta kia.

Và hắn rung động.

Đúng vậy!

Đây tuyệt đối là một điểm đột phá!

Nếu Huyết Y Ác Linh đã là một con ác linh một mực theo đuổi cái đẹp, thì phương pháp đột phá phòng tuyến tâm lý của cô ta tốt nhất, chính làm cho cô ta thoát khỏi hình dáng vặn vẹp hiện tại của mình!

Mặc kệ nói như thế nào, đã phát hiện ra một cơ hội tốt như vậy, hắn cũng chỉ có thể coi ngựa chết thì ngựa sống mà chữa thôi!

Lâm Ân lập tức hoàn hồn, nâng chiếc kính một mắt của mình

lên, nhu hòa nói: "Thưa quý bà, theo tôi, hẳn là chị cũng không thích dáng vẻ hiện tại của mình đâu? Nếu chị nguyện ý, nói không chừng tôi có thể giúp đỡ để chị chân chính biến thành hình dáng của nhân loại đó."

Ông ——

Trong nháy mắt khi lời này được nói ra, nó giống như có một tia sấm sét nổ tung trong đầu Huyết Y Ác Linh.

Gần như là theo bản năng, cô ta ngẩng đầu, đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Lâm Ân.

Ngay tức khắc, ánh mắt đọng lại.

Nhưng rất nhanh, cô ta đã khôi phục vẻ mặt cười lạnh mà cay nghiệt vốn có của mình rồi nặng nề nói:

"Chỉ dựa vào cậu? ! Đừng có nói đùa. Cậu tưởng rằng mình có thể ban cho con gái của tôi một hình hài cố định, là thật sự cho rằng mình có chút tài năng sao?"

"Cậu có thể làm như vậy với con gái tôi, vì nó còn là ấu sinh thể, ác linh nguyền rủa trong cơ thể nó còn chưa thành hình. Sợ rằng cậu còn chưa chân chính nhìn thấy bản thể của ác linh?"

Trong nháy mắt.

Ca ca ca —— Cùng với từng chuỗi âm thanh khung xương và huyết nhục vặn vẹo vang lên, thân thể của Huyết Y Ác Linh không ngừng rạn nứt, bành trướng.

Cơ thể thướt tha ban đầu đã mọc lên từng cánh tay rữa nát, cùng với những mảng thịt thối đặc sệt, dấp dính, tanh hôi không ngừng mà đè ép lên nhau.

Huyết Y Ác Linh kia đang biến hình ngay trước mặt Lâm Ân,

thân thể cô ta từng chút từng chút một mà bành trướng và vặn vẹo trở thành một con quái vật hoàn toàn không thể hình dung.

Vô số gương mặt lộ ra bên ngoài cơ thể cô ta, mỗi một gương như vậy đều ngập tràn ác độc.

Cơ thể kia giống như thể tụ hợp khủng bố dùng vô số thân thể con người bỏ vào trong máy xay thịt, rồi xoắn vặn, nghiền ép vào bên trong, cuối cùng là mạnh mẽ ghép nối chúng lại với nhau.

Ngay trong nháy mắt đó, bên tai Lâm Ân chợt truyền đến vô số những tiếng thầm thì khàn khàn, ác độc, gộp chung vào cùng một chỗ.

"Đây mới là! bản thể chân chính của tôi!"

"Hiện tại! Cậu còn cảm thấy mình có thể! Làm được những điều đã dự tính hay không? !"

Tí tách —— tí tách ——

Từng giọt dịch nhầy tanh tưởi rơi xuống mặt đất,

Cái đầu phụ nữ được gắn lên cần cổ thật dài giống như một con rắn vặn vẹo, ác độc mang theo nụ cười lạnh tàn nhẫn, quanh quẩn một vòng rồi dừng lại trước mặt Lâm Ân.

"Oa —— oa ——" Cô bé đáng yêu trong lòng Lâm Ân kia trực tiếp bị dọa sợ tới mức khóc òa lên.

【 giá trị tinh thần -10】

【 giá trị tinh thần -10】

Lâm Ân có chút kinh ngạc nhìn con quái vật với tạo hình không thể diễn tả bằng lời trước mặt kia, và đúng vào thời điểm này, hắn cũng nói không nên lời.

Huyết Y Ác Linh cười lạnh mà dữ tợn nói: "Nguyền rủa, thống khổ, oán niệm, là chúng nó đã biến tôi trở thành dáng vẻ hiện tại! Cậu thực sự cho rằng chỉ dựa vào con dao giải phẫu trong tay cậu là có thể hóa giải được sao? !"

Loại âm thanh trào phúng mà lạnh như băng này cứ ù ù vang lên bên tai Lâm Ân.

【 độ nguy cơ 80%】

【 độ nguy cơ 99%】

【 cảnh cáo! Cảnh cáo! Độ nguy cơ của mục tiêu với ngươi sắp tiếp cận 100%】

Nhưng sau đó, Lâm Ân đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại, trên mặt không hề biểu hiện ra một chút kích động nào cả. Cùng lúc đó, hắn cũng bắt được từ khóa mấu chốt trong lời nói của cô ta rồi.

【 nguyền rủa 】!

Nếu nói đây là nguyên nhân làm cô ta biến thành hình dáng hiện tại…

"Tôi có biện pháp." Lâm Ân trấn tĩnh nói.

Vẻ mặt Huyết Y Ác Linh lập tức ngẩn ra.

Lâm Ân đang gắt gao nhìn chằm chằm vào cô ta, rồi không chút do dự, hắn vươn tay chạm đến phần cổ uốn lượn như con rắn kia.

Gần như là trong nháy mắt, hắn đã kích hoạt năng lực chẩn đoán bệnh nguyền rủa của mình.

【 đinh! Đang chẩn đoán bệnh nguyền rủa cho mục tiêu... 】

【 đinh! Hoàn thành quá trình chẩn đoán bệnh nguyền rủa cho

mục tiêu! 】

【 ác linh nguyền rủa: Được tụ hợp từ vô số oán niệm của sinh linh sau khi chết mà thành, mục tiêu càng cắn nuốt nhiều oán niệm và sinh linh, cường độ nguyền rủa càng kịch liệt, hình thái của mục tiêu cũng càng thêm vặn vẹo. Chính là nguyền rủa cấp bậc cực cao. 】

Chương 75: Xóa Bỏ Nguyền Rủa!!!

Mà ngay trong nháy mắt nghe được nội dung chẩn đoán bệnh, Lâm Ân chợt ngẩng đầu lên, nói: "Sử dụng năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa!"

【 đinh! Năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa đã tác dụng lên 【 Súng Lục Săn Ma 】, xin hỏi có hoán đổi mục tiêu hay không? 】

"Có!"

Ông ——

Lại trong nháy mắt đó, đột nhiên Huyết Y Ác Linh mở to hai mắt, từ bên trong ánh mắt lộ ra vô vàn khiếp sợ.

Bởi vì cô ta đang được chứng kiến một cảnh tượng vô cùng khó tin, chỉ thấy phần cổ của cô ta, nơi bị Lâm Ân chạm vào kia đang tản ra một luồng ánh sáng vô ngần, mênh mông bát ngát.

Mà chỉ trong nháy mắt, vầng hào quang kia lại biến thành những đường nét nhu hòa, nhanh chóng và dũng mãnh tràn vào thân thể của cô ta.

Cô ta lập tức cảm nhận được nguyền rủa trong cơ thể mình đang từ từ bong tróc, dưới tác dụng của vầng sáng ấy.

"Chuyện này... Chuyện này..." Cô ta quá mức sợ hãi, gương mặt đầy rẫy kinh hoàng.

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú của cô ta, vô số những sợi

đen vặn vẹo, không ngừng thét chói tai đã bị vầng hào quang ấy từng chút từng chút một lôi kéo từ thân thể của cô ta ra ngoài.

Đột nhiên con ngươi trong hốc mắt Huyết Y Ác Linh nở to ra, giống như vừa bị người khác ép khô vậy.

Cô ta cảm nhận được năng lượng nguyền rủa trong cơ thể mình đã bị tước đoạt đi, cảm nhận được thứ luôn thời thời khắc khắc mang đến cho mình nỗi thống khổ và vặn vẹo kia đang từng chút từng chút một mà rời đi xa, thật xa.

"A—— "

Cô ta không nhịn được, lập tức ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài đầy thống khổ.

Mà cũng chính tại một khắc này, dưới quầng sáng thánh khiết nọ, thân thể vốn đã suy đồi và vặn vẹo của cô ta kia lại từng chút từng chút một mà tan rã, để rồi sau đó, một bộ thân thể Ketone [1] trắng nõn mà thon dài xuất hiện ngay phía trên vũng máu đen và thịt nát dưới mặt đất.

[1] : Ketone là một lớp hợp chất hữu cơ được tạo ra khi cơ thể đốt cháy chất béo để lấy năng lượng. Cơ thể sử dụng các chất dinh dưỡng để giúp tạo ra năng lượng gồm: carbohydrate, chất béo, protein. Carbohydrate sẽ được cơ thể sử dụng trước, thế nhưng nếu không có sẵn, cơ thể sẽ chuyển sang đốt cháy chất béo và lúc này ketone sẽ được tạo ra.

(Nói đơn giản là toàn bộ phần nguyền rủa ở bên ngoài như chất béo, còn cơ thể nguyên bản của Huyết Y Ác Linh là thể Ketone được lộ ra ngoài)

【 đinh! Thành công hút ra nguyền rủa, năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa tiến vào giai đoạn làm lạnh, thời gian làm lạnh trước mắt: 12 giờ. 】

【 đinh! Kinh nghiệm xóa bỏ nguyền rủa +1】

【 đinh! Kinh nghiệm xóa bỏ nguyền rủa +1】

Hoa lạp lạp ——

Vầng hào quang bên ngoài chậm rãi tán đi, phía trên lòng bàn tay Lâm Ân cũng xuất hiện một cái phù văn tối đen mà dữ tợn.

Đây đúng là năng lượng ác linh nguyền rủa vừa bị hắn thanh tẩy thu nạp.

Cùng với luồng hào quang tán đi, tầm nhìn khôi phục, ánh mắt Lâm Ân cũng lập tức dừng lại phía trên bộ thân thể Ketone trắng nõn dưới sàn nhà tanh hôi đầy máu đen kia.

Mái tóc quăn thật dài giống như thác nước buông thả xuống dưới, đẹp tới rung động lòng người.

"Tạm thời nguyền rủa đã bị tôi thanh tẩy." Lâm Ân mỉm cười, vẻ mặt không hề thay đổi.

Mà bên dưới sàn nhà, Huyết Y Ác Linh vẫn còn chìm đắm trong kinh ngạc, ngồi yên tại chỗ. Tiếp đó, cô ta từng chút từng chút một mà ngồi sụp xuống đất, ảnh ngược phản chiếu trong mắt là đôi tay thon dài của mình, hồi lâu sau, cô ta ngơ ngác quay đầu lại, nhìn hình dáng hiện tại của mình trong gương.

Trong nháy mắt, đại não trở nên trống rỗng.

"Chuyện này... Không có khả năng..." Cô ta thì thào tự nói, rồi run rẩy mà vươn tay đặt lên hai gò má của mình.

Bởi vì cô ta cảm nhận được, đây là thân thể của cô ta. Hoàn toàn không phải là cơ thể với vẻ ngoài được ngụy trang bởi tầng tầng máu thịt tụ hợp lại, mà đây chân chính là bản thể của cô ta.

Hơn nữa, trong cơ thể vô cùng trống trải, hiển nhiên thứ năng

lượng ác linh nguyền rủa vẫn một mực tra tấn cô ta hơn trăm năm nay đã biến mất, không… giống như từ trước đến nay, nó vốn chưa từng xuất hiện bao giờ.

"Vừa rồi cậu đã... Làm cái gì với tôi?" Cô ta nỉ non một tiếng, giống như đang chìm đắm trong một giấc mơ.

Lâm Ân mỉm cười, ôm cô bé đáng yêu nói: "Vừa rồi tôi có nói mà, tôi đã giúp chị thanh tẩy ác linh nguyền rủa trong cơ thể. Bây giờ, chị còn cho rằng tôi đang lừa gạt chị hay không? Thưa quý bà."

Lâm Ân bày ra dáng vẻ vô cùng trâu bò.

Huyết Y Ác Linh lại kinh ngạc nhìn hình dáng của mình trong gương.

Bộ thân thể hoàn mỹ không tỳ vết này thực sự làm cô ta có cảm giác mình đang gặp phải một cơn ác mộng khủng khiếp.

"Cậu... Cậu thật sự..." Tới cuối cùng, cô ta cũng ôm lấy cõi lòng đầy kinh ngạc, hồi lâu cũng khó mà tin được ấy, để từ từ tỉnh táo lại từ trong trạng thái trống rỗng.

Thứ năng lượng ác linh nguyền rủa đã gắn chặt lấy cô ta hơn trăm năm rồi... lại thật sự bị thiếu niên nhân loại này tùy tiện... thanh tẩy đi sao?

"A —— A —— " Cô ta dùng sức mà nắm lấy mái tóc của mình, rồi nhắm mắt, phát ra một tiếng lại một tiếng kêu

Cô ta bắt đầu nói năng lộn xộn!

Thậm chí còn không biết nên dùng dạng ngôn ngữ gì để hình dung tâm trạng kích động pha lẫn phức tạp trong lòng mình vào giờ khắc này.

Lâm Ân trừng lớn hai mắt, hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn người phụ nữ đột nhiên trở nên điên cuồng giống như phát bệnh động kinh kia.

"Hệ thống, nguyền rủa thật sự bị thanh tẩy rồi sao?"

"Thanh tẩy rồi."

"Nhưng vì sao ta lại có cảm giác cô ta càng điên hơn lúc trước chứ?"

"..."

Tới cuối cùng, sau hồi lâu nói năng lộn xộn và hét to để phát tiết, Huyết Y Ác Linh lại trở về trạng thái thất thần, tê liệt ngồi dưới đất, kinh ngạc mà ôm mặt, nói: "Thực xin lỗi, cậu có thể đi ra ngoài trước không? Hãy để cho tôi thời gian để bình tĩnh lại một chút. Hiện giờ tâm trạng của tôi có chút rối bời, bất ổn..."

Lâm Ân chớp chớp mắt, khẽ gật đầu một cái, tỏ vẻ hiểu được.

Sau đó, hắn nhanh chóng ôm cô bé đáng yêu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Lâm Ân đã đi rồi, còn một mình Huyết Y Ác Linh ngơ ngác ngồi dưới sàn nhà, rồi cứ như vậy, cô ta đưa mắt ngắn nhìn hình dáng xinh đẹp của chính mình trong gương.

...

Chương 76: Độ Hảo Cảm Điên Cuồng Tăng!!!

【 đinh! Ngươi hoàn thành giai đoạn thứ nhất của nhiệm vụ: Huyết Y Ác Linh oán kết, ngươi đạt được tiền khô lâu 500, kinh nghiệm cơ sở 500, khen thưởng đặc thù: Ác Linh Hồn Đăng x1】

【 đinh! Độ hảo cảm của Huyết Y Ác Linh đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của Huyết Y Ác Linh đối với ngươi +10】

Trước cái bàn dưới lầu, Lâm Ân đang đứng ngồi không yên mà chờ ở nơi đó, trong lòng ôm cô bé đáng yêu, da đầu không ngừng run lên từng đợt.

Hắn đã chờ ở chỗ này khoảng nửa tiếng rồi, mà sau khi nghe được âm thanh nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, cứ cách một phút, bên tai hắn lại vang lên một đợt nhắc nhở【 độ hảo cảm +10】.

Mấy phút trước đó, độ hảo cảm đã đột phá cửa ải lớn 300 rồi!

Nhưng hắn cũng không biết rốt cuộc là Huyết Y Ác Linh đang ở trên lầu kia đã trải qua quá trình tâm lý biến hóa như thế nào, nhưng mặc kệ nói như thế nào, có nhiều độ hảo cảm như vậy gia trì, khẳng định là hắn có thể bình yên mà vượt qua buổi tối hôm nay rồi.

"Hẳn là hiện giờ cô ta sẽ không muốn giết ta nữa đâu." Lâm Ân chìm vào suy tư.

Tuy quá trình này vô cùng trắc trở, nhưng thật hiển nhiên kết

quả cuối cùng vẫn phát triển theo phương hướng tốt đẹp.

Mà chỉ cần qua buổi tối hôm nay thôi, chờ đến ngày mai, sau khi thầy của hắn trở về, hắn thật sự không cần phải thấp thỏm lo âu như vậy nữa.

Nói gì thì nói, thực lực của thầy hắn tuyệt đối là siêu phàm xuất chúng đó!

Mà đúng vào lúc này, một bàn tay trắng nõn vừa chậm rãi đẩy cửa ra. Từ bên trong lập tức truyền đến một âm thanh ngọt ngào, quyến rũ: "Đã để cậu đợi lâu rồi."

Lâm Ân vội vàng ngẩng đầu, nhìn về phía cửa chính.

Chỉ thấy dưới ánh nến ảm đạm, người phụ nữ mặc chiếc váy đỏ kia đang nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trên đầu vẫn là mái tóc quăn cuộn sóng, gương mặt mang theo chút ửng đỏ đặc thù của phụ nữ thành thục, nhẹ nhàng đi ra.

Ngay một khắc khi nhìn thấy cô ta, Lâm Ân cũng không nhịn được phải giơ ngón cái lên.

Bởi vì so với lớp ngụy trang lúc trước, sau khi nguyền rủa bị loại trừ, vẻ đẹp của cô ta đã trở nên chân thật hẳn lên.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, Huyết Y Ác Linh mang theo sắc mặt ửng đỏ đi đến ngồi đối diện với hắn.

So với con người của lúc trước kia, hơi một tí là mở miệng châm chọc, khiêu khích cay nghiệt, thì hiện tại thoạt nhìn Huyết Y Ác Linh đã thay đổi hoàn toàn, thậm chí nhìn cô ta còn có chút giống với một thiếu phụ nhà bên dịu dàng, tươi đẹp.

"Thực xin lỗi." Cô ta cúi đầu với Lâm Ân, hai tay ôm lấy gò má, sắc mặt ửng đỏ nói: "Tôi xin lỗi vì những hành vi mất lịch sự đối với cậu lúc trước, cả một đoạn thời gian trước nữa, trong đầu tôi

từng nảy sinh ác ý thật lớn đối với cậu... Tôi thật sự cảm thấy xấu hổ vô cùng!"

Hệt như vừa thay đổi trở thành một người hoàn toàn khác nha! !

Lâm Ân điên cuồng phỉ nhổ trong lòng.

"Không có việc gì, không có việc gì." Lâm Ân khụ khụ, nói: "Đều là hàng xóm mà. Hàng xóm với nhau vốn nên hòa thuận ở chung, thông cảm cho nhau mà?"

【 đinh! Độ hảo cảm của Huyết Y Ác Linh đối với ngươi +20】

【 đinh! Độ hảo cảm của Huyết Y Ác Linh đối với ngươi +20】

Không ổn nha...

Hai má Huyết Y Ác Linh càng thêm đỏ bừng, nói: "Tuy cậu đã nói như vậy, nhưng trong lòng tôi vẫn vô cùng tự trách, hơn nữa... Hơn nữa tôi cũng thật không ngờ, hóa ra cậu lại thật sự có thể loại trừ đi ác linh nguyền rủa trong cơ thể tôi..."

Chuyện đến đây, Lâm Ân không ngồi yên được nữa, hắn nghiêm túc dựng một ngón tay lên, thành thật nói: "Tôi xin đính chính một chút, tôi chỉ tạm thời giúp chị thanh tẩy nguyền rủa mà thôi. Điểm này chị nhất định phải hiểu được, tình trạng hiện giờ của chị không phải là vĩnh cửu, thời hạn xóa bỏ nguyền rủa chỉ kéo dài chừng 24 giờ mà thôi, nếu sau 24 giờ không tiến hành thanh tẩy, chị vẫn sẽ quay về dáng vẻ ban đầu."

Điểm này, Lâm Ân nhất định phải nói cho cô ta biết.

Chung quy lại, là một vị bác sĩ, điều hắn cần chú ý nhất chính là trung tâm thành thật!

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất lại là, nếu không nói rõ trước, chờ một ngày sau, cô ta biến trở về nguyên trạng, ai cũng không dám chắc cô ta có cảm thấy hắn lại tiếp tục lừa gạt cô ta, sau đó hung hăng mà nhào tới làm thịt hắn hay không.

Huyết Y Ác Linh cũng ngẩn ra, hỏi: "Chỉ có hai mươi bốn giờ thôi sao?"

Nói thật.

Sau khi thân thể rũ bỏ được sự tra tấn của ác linh nguyền rủa, trong vòng nửa giờ này, cô ta cảm thấy bản thân được thả lỏng vô cùng, loại cảm giác chưa từng có từ trước tới nay.

Mà ở thời điểm hiện tại, chỉ cần tưởng tượng đến hơn trăm năm thống khổ trước kia thôi, cô ta đã không nhịn được mà cảm nhận run rẩy cả người rồi.

Cô ta thật sự không muốn quay về dáng vẻ của trước kia đâu.

Lâm Ân nghiêm túc gật đầu.

Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mất mát chuẩn bị lộ ra trên gương mặt Huyết Y Ác Linh , Lâm Ân lại chuyển câu chuyện. Hắn nhắm mắt nói: "Nói là nói như vậy, nhưng cách 12 tiếng, tôi lại có thể thanh tẩy giúp chị một lần, cho nên nói cách khác, tôi vẫn có cách giúp chị duy trì dáng vẻ này vĩnh viễn."

"Thật ư? !" Đôi mắt Huyết Y Ác Linh sáng rực lên.

【 đinh! Độ hảo cảm của Huyết Y Ác Linh đối với ngươi +20】

【 đinh! Độ hảo cảm của Huyết Y Ác Linh đối với ngươi +20】

"Đúng vậy." Lâm Ân mỉm cười, giơ ngón tay cái lên, nói: "Hơn

nữa chúng ta vốn là hàng xóm, ở gần nhau như vậy, nếu chị muốn duy trì hình dáng này lâu dài, chỉ cần mỗi ngày đi một chuyến qua cửa tiệm của tôi, tiếp nhận trị liệu là được. Hơn nữa là hàng xóm, tôi còn có thể giảm giá 20% cho chị!"

Như vậy là tuyệt đối không thành vấn đề rồi!

Chỉ cần mỗi ngày hắn tiêu hao một chút năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa, là không những có thể miễn trừ nguy hiểm, còn có thể cung cấp cho bản thân một vị khách hàng và nguồn thu ổn định!

Có nghĩ thế nào thì đây cũng là một vụ mua bán chỉ có lời mà không lo lỗ!

Hắn thật… cmn quá mức thông minh mà!

"Giảm giá 20%?" Huyết Y Ác Linh nâng má, cười tủm tỉm nhìn Lâm Ân, nói: "Vẫn cần trả phí sao?"

Chương 77: Quý Bà, Xin Tự Trọng!!!

Lâm Ân lập tức xoa xoa bả vai của mình, trên mặt lộ ra một chút yếu ớt, cười khổ nói: "Quý bà, tôi nói thật với chị, chị đừng thấy quá trình loại trừ nguyền rủa đơn giản mà lầm, thật ra làm chuyện này rất hao phí tinh lực của tôi đó. Thôi được, nể tình hàng xóm láng giềng, tôi có thể miễn vài lần cho chị..."

"Nhưng về sau kiểu gì cũng phải thu phí, dù sao, cửa tiệm chúng tôi cũng làm buôn bán nhỏ..."

Muốn miễn phí sao? !

Không có chuyện ấy đâu!

Huyết Y Ác Linh cười khanh khách nói: "Cậu ra giá bao nhiêu? Hoặc là nói, cậu cần thù lao là gì?"

Lâm Ân suy nghĩ một lát, rồi mỉm cười mà dựng thẳng một ngón tay lên, nói: "Một lần 1000 tiền khô lâu, giảm giá 20% cho chị là 800 tiền khô lâu. Thế nào? Giá cả này rất ưu đãi rồi đó?"

Đối với loại ác linh cao cấp này, Lâm Ân cũng không tin cô ta thật sự không có tiền.

Nói cho cùng, những tồn tại như Hắc Kỵ Sĩ hay Thợ Săn Ma kia, bọn họ đều dùng tiền hắc lâu cả, vừa nhìn đã biết là giàu chảy mỡ rồi.

Nhưng Lâm Ân cũng không định giá quá cao, nói gì thì nói, đây cũng là vụ làm ăn lâu dài, cần phải chú ý tới tế thủy trường xakcaḷ [1], không thể làm quá nhanh được!

[1] : sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu, làm một ít và kiên trì làm mãi.

Nhưng ai ngờ, Huyết Y Ác Linh lại cười tủm tỉm mà lắc lắc đầu, rồi dùng ngón tay nhẹ nhàng cuốn lấy một lọn tóc, nói: "Tôi không có tiền."

Lâm Ân ngẩn ra.

"Quý bà, chắc chị nói đùa hả." Lâm Ân dở khóc dở cười, nói: "Chị là tồn tại mạnh mẽ như vậy, làm sao lại không có tiền chứ? Chị đừng gạt tôi."

Huyết Y Ác Linh cười tủm tỉm ôm hai má, nói: "Tôi thật sự không có tiền mà, bởi vì trước kia nếu muốn thứ gì đó, tôi đều trực tiếp ăn luôn đối phương cho bớt việc, bởi vậy, căn bản không cần giao dịch, cũng sẽ không có tiền."

Lâm Ân sởn tóc gáy.

Không thể nào!

Độ hảo cảm đã gia tăng đến trình độ này rồi, chẳng lẽ cô ta vẫn muốn ra tay với hắn?

Lâm Ân đổ mồ hôi đầm đìa, nói: "Không có tiền... Vậy dùng thứ khác cũng không phải là không thể được, chỉ cần giá cả thích hợp, bất cứ món gì cũng có thể dùng để giao dịch..."

"Thật sự?" Huyết Y Ác Linh nhíu nhíu đôi lông mày đẹp.

Lâm Ân ôm hai tay, nhắm mắt nói: "Thật sự, cả bộ phận thân thể, thảo dược, vật bị nguyền rủa, hay là thi thể, tôi đều có thể thu mua với giá cao, chỉ cần giá cả..."

Nhưng ngay tại nháy mắt này, đột nhiên Lâm Ân cảm nhận được một luồng hương khí đập thẳng vào mặt.

Hắn hốt hoảng mở to mắt, trên đỉnh đầu hiện lên một chuỗi những ký tự "!!!" .

Cũng không biết từ khi nào, Huyết Y Ác Linh đã chống bàn lấn tới, khoảng cách giữa cô ta và chóp mũi của hắn quá gần, thậm chí còn chưa đầy một cm. Chỉ thấy khóe môi kia khẽ động, một làn gió thơm đầy tính khiêu khích, lại ập thẳng vào mặt.

Cô ta mị nhãn như tơ, thổ khí như lan nói: "Vậy cậu cảm thấy tôi giá trị bao nhiêu tiền?"

Lâm Ân: "!!!"

Cô ta nhẹ nhàng vươn ngón tay thon dài lên, lôi kéo dây đeo trên vai mình, ngay lập tức, làn da trắng nõn đến chọc mù mắt người ta lộ ra bên ngoài.

Loại mị lực tỏa ra từ trên người phụ nữ thành thục này giống như độc dược, một khi đã chạm phải, nó sẽ gắt gao mà túm chặt lấy ánh mắt của ngươi.

Lâm Ân cũng không ngoại lệ, hắn đang trố mắt nhìn.

Dù vẫn theo bản năng mà ngả về phía sau, muốn kéo giãn một chút khoảng cách, nhưng rất nhanh, gương mặt phong tình vạn chủng kia lại tiến thêm một bước mà tới gần hắn.

Hiển nhiên là hắn có làm gì cũng vô tác dụng.

Nguy rồi!

Lâm Ân cố gắng trấn định tâm thần, nói: "Quý bà, xin tự trọng!"

Đôi môi đỏ mọng của Huyết Y Ác Linh khẽ động, cô ta nhẹ nhàng mà dịu dàng nói: "Không phải lúc trước cậu vẫn... gọi tôi là chị sao? Chẳng lẽ cậu không biết là cách xưng hô như vậy càng dễ

nghe hơn hả?"

Tê ——

Một ngụm khí lạnh vừa chảy ngược vào lồng ngực Lâm Ân.

Hắn lập tức cảm nhận được tình hình nguy cấp, hình như hắn vừa thoát khỏi một cái hố to, lại chui thẳng vào một cái hố to khác rồi.

Lâm Ân cố gắng bình phục tâm trạng, dùng sức nói: "Trong tiệm chúng tôi... Không tiếp nhận phương thức dùng thân xác làm vốn để trả nợ cho người khác..."

Huyết Y Ác Linh đã nằm hẳn lên trên bàn, cúi người về phía trước, tiến đến bên tai hắn, thổ khí như lan mà ngọt ngào nói: "Thật sự không cần sao? Đây chính là bộ thân thể rất tuyệt vời đó, hơn nữa còn vừa mới thoát khỏi nguyền rủa, chưa từng lây nhiễm bất cứ điều gì không sạch sẽ nha."

"Cậu thật sự không muốn... Chơi đùa thử xem ư?"

Cô ta lại ném cho Lâm Ân một ánh mắt phong tình vạn chủng, đầy ý cười quyến rũ.

Lâm Ân (°Д°) ノ

【 định lực -10】

【 định lực -10】

Lâm Ân thề, nữ quỷ này tuyệt đối là một loại yêu tinh vô cùng am hiểu mị hoặc lòng người!

Mà đối với một thiếu niên mười mấy tuổi ngây thơ như hắn, hai bên căn bản không phải là đối thủ cùng cấp bậc mà!!!

Lâm Ân cứng ngắc thở ra một hơi khói.

Mà cô bé đáng yêu vẫn một mực bị hắn ôm trong lòng kia, lại đang dùng vẻ mặt tò mò nhìn qua, hiển nhiên cô bé hoàn toàn không hiểu được rốt cuộc đây là tình huống gì.

"Thật ư? Cậu không muốn thử một lần hả?" Huyết Y Ác Linh tiếp tục mê hoặc.

Lâm Ân cứng ngắc nói: "Con của chị đang nhìn kia kìa..."

Khóe miệng Huyết Y Ác Linh nhẹ nhàng nhếch lên, lại thở một hơi vào tai hắn rồi nhẹ nhàng nói: "Có thể vào phòng tôi mà..."

Phù phù.

Phù phù.

Phù phù.

Lâm Ân có thể nghe được tiếng trái tim mình đập mạnh.

Nói cho cùng, hắn cũng chỉ là một thiếu niên mới mười mấy tuổi xuyên việt đến loại thế giới quỷ bí này mà thôi, khi đối diện với cấp bậc mị hoặc cao đến thế, hắn cũng lực bất tòng tâm.

Đây thật sự không phải định lực bình thường có thể chống đỡ được.

Hơn nữa bên tai cũng không vang lên âm thanh nhắc nhở độ nguy cơ của hệ thống.

Nói cách khác, chuyện này không có một chút nguy hiểm nào cả.

Nhưng cũng vì không có tính nguy hiểm, hắn mới càng khó tiếp tục duy trì sự trấn định và lý trí nha!

Mà trên danh nghĩa đây là đang lấy thù lao...

Rốt cuộc, Lâm Ân cũng gian nan thở ra một hơi, nhắm hai mắt lại, trống rỗng nói giống như đã chấp nhận số mệnh: "Tôi không được."

Huyết Y Ác Linh sửng sốt.

Hả?

Không được sao?

Là chỉ phương diện nào vậy?

Chương 78: Ngươi Có Cảm Giác Mình Vừa Bị Sỉ Nhục Nặng Nề!!!

Một thanh niên ăn nói ngọt xớt như vậy, một thanh niên đẹp trai như vậy, chẳng lẽ trước kia hắn vẫn chưa từng làm chuyện vui vẻ với con gái sao?

Bởi vì nếu đặt ở thế giới nhân loại, hắn tuyệt đối là loại hình tra nam có thể dễ dàng lừa gạt một đám con gái rơi vào trong tay mình nha.

Huyết Y Ác Linh lộ vẻ mặt kỳ quái hỏi: "Cậu chưa từng thân thiết với con gái sao?"

Lâm Ân từ từ nhắm mắt lại, không trả lời.

"Cũng chưa từng hôn?"

Lâm Ân kiên quyết nhắm mắt, huyệt Thái Dương điên cuồng giật giật.

"Đừng bảo là chưa cầm tay ai nhé?"

Đỉnh đầu Lâm Ân lập tức xuất hiện từng sợi chỉ đen, âm thanh nghiến răng vang lên ken két.

【 đinh! Ngươi có cảm giác mình vừa bị sỉ nhục nặng nề. 】

Nhìn thấy vẻ mặt cố nén đến khó nhịn của Lâm Ân, khóe miệng Huyết Y Ác Linh chậm rãi lộ ra ý cười kỳ quái, đôi mắt cũng sáng lên, giống như một con sói xám hung hăng trông thấy thỏ

trắng đáng yêu xinh đẹp.

"Như vậy sao..." Cô ta nhẹ nhàng liếm liếm khóe miệng, khẽ cười bên tai Lâm Ân nói: "Vậy để chị đây dạy cậu nha!"

Lâm Ân: "..."

...

—— dải phân cách——

...

【 đinh! Chúc mừng ký chủ vừa mở khoá thành tựu: Trải nghiệm ban đầu kỳ diệu (một), ký chủ đạt được 200 kinh nghiệm cơ sở 】

【 trải nghiệm ban đầu kỳ diệu (một)】: Thành tựu tính giai đoạn, ký chủ vừa thành công đạp ra bước đầu tiên ngây ngô mà kiên định từ thiếu niên tiến về phía đàn ông... Ký chủ đạt được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Thể chất +1, kéo dài lực +1, sức chịu đựng +1

【 đinh! Độ hảo cảm của Huyết Y Ác Linh đối với ngươi +50】

【 đinh! Thái độ của Huyết Y Ác Linh đối với ngươi đã từ 【 bình thản 】 chuyển thành 【 hảo cảm 】, ngươi đạt được kinh nghiệm cơ sở +400】

Lâm Ân: "..."

Vù vù ——

Hồn đăng ngoài cửa vừa cháy lên, chứng minh một ngày mới đã đến.

Lâm Ân cái lại từng cái nút áo trên người, gương mặt vẫn

mạnh mẽ duy trì vẻ trấn định, nhưng chung quy lại, đôi mắt vốn đang nhắm nghiền cứ điên cuồng giật giật kia đã bán đứng nội tâm không bình tĩnh của hắn rồi.

Quả nhiên... Cuối cùng hắn cũng không nhịn được.

Về phần, mấy tiếng vừa rồi đã trôi qua như thế nào, Lâm Ân cho rằng mình không cần đề cập đến sẽ thỏa đáng hơn, bằng không thật dễ dàng nói đến chuyện thiếu nhi không nên biết.

"Buổi tối ngày mai nhớ chờ chị nha, chị còn phải vào trong tiệm của cậu, ngoan ngoãn mà tiếp nhận trị liệu đó." Bên tai truyền đến một âm thanh quyến rũ.

Thậm chí Lâm Ân còn không dám ngoảnh đầu lại nhìn, bởi vì hắn thực sự sợ hãi nếu mình nhìn thấy đôi mắt thành thục đầy mị lực kia thêm một lần nữa, thì có khả năng là tâm trí vừa vô cùng vất vả mới có thể khôi phục lại, sẽ bị cô ta hớp đi.

"Cái kia, tôi đi về trước." Lâm Ân khụ khụ hai câu.

Giọng nói kia lại nhẹ nhàng vang lên bên tai: "Cậu giúp chị loại trừ nguyền rủa, chị sẽ dạy cho cậu một chút tri thức mới, tuyệt đối... là lợi hại hơn lúc trước..."

Lâm Ân không dám nghe thêm, lập tức lao đi như trốn.

Phía sau truyền đến tiếng cười quyến rũ vang như chuông đồng của người phụ nữ kia.

Huyết Y Ác Linh ôm ngực, nhìn theo bóng dáng Lâm Ân rời đi, lại thướt tha mà vén vén mái tóc cuộn sóng trên vai mình qua một bên, gương mặt lộ ý cười nồng đậm.

Rồi ngay lập tức, cô ta lấy ra một tấm gương như ảo thuật, đôi mắt chăm chú quan sát dung nhan của mình trong gương, rồi không khỏi chìm vào ngơ ngác, say mê trong niềm vui sướng mênh

mông khi đã thoát khỏi thứ nguyền rủa lúc trước.

...

【 đinh! Ngươi đã xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ: Huyết yến 】

【 ngươi đạt được khen thưởng: Tiền khô lâu 1000, kinh nghiệm cơ sở 500, khen thưởng đặc thù: Áo Choàng Huyết Yêu 】

【 Áo Choàng Huyết Yêu 】

【 phẩm chất 】: Hiếm

【 đặc tính 】: Sau khi sử dụng có thể che giấu khí tức của chính mình, cũng có thể xuyên thấu thực thể giống như quỷ mị.

【 giới thiệu 】: ác linh vô hình vô chất luôn trở thành nỗi sợ hãi trong đáy lòng mọi người, cho nên đám quái vật thâm uyên đã chế tác nên một kiện áo choàng như vậy. Nó có thể làm cho ngươi biến thành một tồn tại vô hình vô chất giống hệt ác linh, nhưng phải cẩn thận, khi mặc nó vào, ngươi cũng mất đi hết thảy năng lực công kích.

【 đinh! Ngươi đã thăng cấp, xin phân phối điểm thuộc tính. 】

Trên đường, Lâm Ân nhanh chóng mở ra giao diện thuộc tính của mình.

【 Lâm Ân 】

【 cấp bậc 】: 9

【 chủng tộc: Nhân tộc 】

【 lực lượng 】: 31

【 nhanh nhẹn 】: 32

【 trí lực 】: 35

【 thể chất 】: 44

【 điểm số có thể phân phối 】: 16

【 nổi tiếng 】: 64

【 giới thiệu 】: tên học đồ mang theo nội tâm biến thái vặn vẹo của Tiệm Dược Tề Cưa Máu, ẩn dưới vẻ bề ngoài thuần khiết lương thiện kia chính là một trái tim tàn nhẫn, chuyên gieo rắc sợ hãi, kinh hoàng. Hiện giờ, hắn đã tạo thành bóng ma tâm lý thật lớn trong lòng khách hàng, cũng như đã xúi giục hai sinh vật cấp cao dùng dược tề ác tính. Tuy hắn cũng có danh tiếng đối với quái vật cấp căn nguyên, nhưng chuyện này vẫn khó có thể thay đổi được hành vi ác liệt khi hắn lừa gạt phụ nữ đàng hoàng, bức người ta phải dùng thân xác làm vốn để trả nợ cho mình...

Lâm Ân: "! ! !"

(╯‵皿′)╯︵┻━┻

Thứ này móa nó… giới thiệu vớ vẩn gì thế hả?

Ta đâu có cố ý trở thành vặn vẹo biến thái?

Ta làm gì mà bảo là gieo rắc sợ hãi, kinh hoàng?

Còn cái gì gọi là lừa gạt phụ nữ đàng hoàng, bức người ta dùng thân xác làm vốn để trả nợ cho ta chứ?

Rõ ràng lần đầu tiên của ta bị đối phương hiểm ác cướp đoạt cơ mà?

Ta bị dụ dỗ đó nha!

Còn nữa, vì sao Huyết Y Ác Linh lại được gọi là là phụ nữ đàng hoàng? Nếu cô ta được gọi là phụ nữ đàng hoàng thì chẳng phải ta đây chính là một chú cừu non ngây thơ vô hại rồi?

(〃´皿`)q

Lâm Ân đen mặt, sau khi điên cuồng chửi mắng một hồi xong, hắn lại dựa theo lệ thường, chuyển tất cả điểm thuộc tính vào thể chất.

Tuy thêm điểm vào mấy phương diện khác cũng mang lại ưu thế nhất định, nhưng vô luận như thế nào, sức chống chịu bền bỉ vẫn có ưu thế tốt nhất để sinh tồn trong thế giới hắc ám.

Chương 79: Ta Không Có!!!

Hơn nữa sau khi thể chất cường đại rồi, các phương diện năng lực khác cũng sẽ có ẩn tính tăng lên, ví dụ như lực kéo dài, sức chịu đựng, dù vung quyền đánh ra lực đạo, cũng mạnh hơn một chút suy với thời điểm thể chất suy nhược.

Mà hiện tại hắn đã đạt tới cấp 9 rồi.

Nói cách khác, chỉ cần tiếp tục thăng thêm một bậc, là đạt tới yêu cầu chuyển chức của hệ thống!

Mà cũng không biết ở thời điểm kia, hệ thống sẽ phát động loại nhiệm vụ chuyển chức như thế nào.

Lâm Ân nhanh chóng cầm theo hồn đăng, đi về phía tiệm dược tề.

Hiện tại hắn vẫn không dám ở bên ngoài quá lâu, tuy hắn đã cường đại hơn trước kia rất nhiều, nhưng ai mà biết được vào thời khắc nào đó, bên trong mảnh sương mù màu đen này sẽ đột nhiên xuất hiện một con quái vật hung hăng kéo người ta vào hắc ám.

Chung quy lại, hắn vẫn còn quá mức nhỏ yếu!

Nhưng cũng may, dọc theo đường đi, hắn không gặp phải bất cứ tình huống ác liệt nào.

Đi đến cửa tiệm, Lâm Ân thiêu đốt hồn đăng, tản ra quang mang mỏng manh. Lúc này trong tiệm cũng không có bất cứ dấu hiệu gì cho thấy đã có người đi tới.

"Cho nên… thầy đã gặp phải chuyện gì rồi sao?"

Lâm Ân do dự một chút, rồi ngồi sau quầy, gõ gõ cái bàn.

Lúc trước, khi thầy hắn vội vàng rời đi, đã nói trong vòng hai ngày sẽ trở về, nhưng hiện giờ đã là ngày thứ ba, thầy vẫn không xuất hiện, Lâm Ân không thể không hoài nghi có phải trong chuyến đi lần này đã phát sinh một chút sự cố nào đó hay không.

"Có thể là gặp phải chuyện gì trì hoãn rồi."

Ánh mắt Lâm Ân trở nên trấn định, hắn gõ gõ cái bàn, cuối cùng vẫn quyết định tiến vào【 Thị Giới 】 thăm dò một phen trước.

Ngày hôm qua, bởi vì chuyện của Huyết Y Ác Linh nên tiến trình thăm dò của hắn bị gián đoạn, bởi vậy hôm nay, hắn cần phải tỉ mỉ thăm dò một phen.

"Tiến vào!"

【 tiền khô lâu -500】

Sau một hồi cảm giác ghê tởm kịch liệt, đột nhiên Lâm Ân ngưng thần, mở to mắt, trước mắt lại một lần nữa xuất hiện khu quảng trường khổng lồ kia, cũng như viên nhãn cầu thật lớn ở phía trên quảng trường.

Hắn lại một lần nữa đi tới Thị Giới.

"Cứ đi xem bọn họ đang nói chuyện gì trước đã!" Lâm Ân nhanh chóng mở kênh khu vực, nhìn xem mình có thể đạt được một chút tin tức gì đó từ nơi này hay không.

【 kênh khu vực 】

【 Huyết Oa Oa 】: "Nữ vương! Nữ vương! Chuyện kia tiến triển thế nào rồi? ! Tên học đồ nhân loại kia đã chết thảm thiết hay chưa? ! Có phải chị đã vặn cái đầu của hắn xuống làm bô rồi?"

【 Quỷ Chết Cháy 】: "@ nữ vương! Xin nói một câu kỹ càng tỉ mỉ, chúng tôi đều cực kỳ muốn biết những chuyện đã xảy ra!"

【 Quỷ Tóc Dài 】: "Tự bế - ing "

【 Khô Lâu Ma 】: "Nữ vương, chị có đó không? ! Có phải chị đã quyết đoán mà giải quyết thằng nhóc dám ăn gan hùm gan báo tới bắt nạt con gái kia của chị rồi?"

【 Ác Linh Nữ Vương 】: "..."

【 Huyết Oa Oa 】: "(hưng phấn) nữ vương xuất hiện rồi! Thế nào? ! Tên kia đã chịu trừng phạt đích đáng hay chưa?"

【 Ác Linh Nữ Vương 】: "Ừm... (thẹn thùng) hắn... làm tôi thực thoải mái..."

Ông ——

Trong nháy mắt, kênh khu vực biến thành một mảnh yên tĩnh.

"..."

"..."

Sau đó vô số "???" Bắt đầu hiện lên dày đặc.

【 Huyết Oa Oa 】: "(°Д°) Gì vậy?"

【 Quỷ Chết Cháy 】: "(ngây dại) cái... Cái gì gì thực thoải mái?"

【 Ác Linh Nữ Vương 】: "Ngày hôm qua, tôi quá táo bạo (mặt đỏ). Ừm … hắn đúng là một bác sĩ vô cùng có khả năng, tôi thực sự không nên dùng thái độ vô lễ như vậy đối xử với hắn, nhưng tôi cũng không nuốt lời, đã nói muốn ăn hắn, thì khẳng định là sẽ ăn hắn, nhưng chỉ thay đổi một loại phương thức khác mà thôi (thẹn thùng) "

【 mọi người 】: "? ! ! !"

【 Ác Linh Nữ Vương 】: "Khụ khụ, không nói nữa, hắn quá dùng sức, một chút sưng phù đau (˘•ω•˘) tôi muốn đi tử tế ngủ một giấc, gặp lại mọi người sao!"

【 mọi người 】: "(ΩДΩ)! !"

Cái gì gọi là một chút sưng phù đau, chị mau nói rõ ra đi!

Còn nữa, phương thức khác là phương thức gì chứ?

Vì sao cứ có cảm giác đêm qua ở trong nhà nữ vương, đã xảy ra… đã xảy ra một chút chuyện kỳ kỳ quái quái không thể miêu tả nhỉ?

【 Quỷ Chết Cháy 】: "(ΩДΩ) nữ vương, chị mau nói rõ một chút đi! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Nữ vương! Nữ vương!"

【 Khô Lâu Ma 】: "(ngây dại) Chị nói đùa hả? Nói đùa có phải không? Chẳng lẽ thằng nhóc con nhân loại kia còn chưa chết, ngược lại, hắn còn mạnh mẽ công lược xong Ác Linh Nữ Vương... rồi? !"

Ba ——

Lâm Ân dùng một loại tốc độ nhanh đến khó có thể tưởng tượng nổi để trực tiếp đóng kênh khu vực lại, hai mắt trừng lớn, mồ hôi lạnh “Độp độp độp” rơi rụng như mưa rào.

Không.

Ta không có!

Các ngươi đừng có đoán mò!

Hức… nữ ác linh kia quá mức cởi mở rồi, vì sao chuyện gì cô

ta cũng có thể tùy tùy tiện tiện mà nói ra chứ?

Lâm Ân dùng sức lắc lắc đầu.

Lại nói, đúng là buổi tối hôm qua hai người bọn họ có chơi một vào trò mờ mờ ám ám, nhưng tuyệt đối không có tiến hành đến một bước "Bùm bùm" kia, là tuyệt đối không có!

Lâm Ân mạnh mẽ làm cho chính mình trấn định xuống.

Hắn đóng kênh khu vực, quyết định không nghĩ đến mấy chuyện kỳ quái kia nữa, sau đó bắt đầu cẩn thận thăm dò những chức năng khác của Thị Giới.

Nói không chừng về sau này Thị Giới còn có thể trở thành một phương hướng phát triển khác của hắn. Ừm… nếu có thể mở ra một cửa tiệm online hệt như shop bán hàng trên internet ở thời hiện đại, đương nhiên là không thể tốt hơn được rồi.

Không mất quá nhiều thời gian, rất nhanh, Lâm Ân đã đại khái thăm dò được một vài chức năng cơ sở của Thị Giới.

Mà sau khi thăm dò được, Lâm Ân cũng càng ngày càng hoài nghi, có phải cái gọi là ý chí tối cao kia vốn đến từ cùng một chỗ với hắn?

Bởi vì rất nhiều nguyên tố ở trong này giống hệt với võng du.

Đầu tiên.

1, ở trong Thị Giới, tất cả các sinh vật đều có thể thông báo tin tức với bên ngoài, ngươi có thể thu phí, nhưng ở thời điểm thông báo tin tức, cần nộp lên trên một phần tiền khô lâu làm thủ tục.

2, ngươi có thể tiến hành thông báo ngay tại khu vực của mình, cũng có thể lựa chọn tiến hành thông báo cho toàn bộ Thị Giới, hoặc là với khu vực lớn hơn nữa, nhưng muốn làm được

điều này lại cần quyền hạn và phí dụng càng cao hơn.

Chương 80: Ta Ái La!!!

3, ngoại trừ mỗi 【 kênh khu vực 】 tương ứng với một quảng trường, còn có【 kênh giới vực 】với phạm vi lớn hơn, cùng với【 kênh thế giới 】công khai lớn nhất.

Đúng vậy!

Cũng chính vì mấy chữ【 kênh thế giới 】này mới khiến cho Lâm Ân vô cùng hoài nghi về yếu tố hợp thành của Thị Giới.

Bởi vì phong cách không tương xứng nha!

4, ngươi có thể tiêu hao một phần tiền khô lâu, chuyên môn đăng kí lĩnh vực thuộc về cửa hàng và thân phận của mình tại Thị Giới, nhưng mỗi ngày đều sẽ thu phí dụng là một tiền hắc lâu.

Đúng vậy!

Tới 1000 tiền khô lâu một ngày!

5, ngoại trừ có thể tiến hành giao dịch ở Thị Giới, lĩnh vực của ngươi cũng có thể đặc biệt tiếp nhận nhận các loại nhiệm vụ do những sinh linh khác tuyên bố, cũng dùng hình thức này để đổi lấy tiền khô lâu trả thù lao.

Có thể nói gần như Thị Giới đã tự thành một hệ thống kinh tế độc lập rồi.

Nếu không phải tuyệt đại bộ phận những tồn tại đang đi lại trong này đều là sinh linh hắc ám, thậm chí hắn còn có suy nghĩ rằng mình vừa đăng nhập một tựa game võng du rộng lớn nào đó rồi!

Mà 6!

Cũng là một điểm làm Lâm Ân chú ý đến nhất.

Ở trong Thị Giới, còn có một lĩnh vực khác mang tên là 【 Khế Ước Lĩnh 】.

Căn cứ theo lời giới thiệu bên trên, nơi này sẽ thu gom toàn bộ những lời cầu nguyện và hiến tế từ khắp các thế giới khác, sau đó truyền đến thế giới hắc ám.

Mà chỉ cần thỏa mãn điều kiện, là ngươi có thể ký kết khế ước tạm thời với một sinh linh nào đó.

Tiếp sau, ngươi sẽ dùng hình thức【 triệu hồi ác ma 】, để buông xuống thế giới của sinh linh kia, sau khi hoàn thành khế ước, ngươi sẽ đạt được tế phẩm mà sinh linh kia hiến tế.

"Nếu nói như vậy..." Lâm Ân suy tư: “Chẳng biết ở nơi này có lời cầu nguyện đến từ địa cầu hay không? Nếu có, chẳng biết ta có thể thông qua phương thức này để về nhà hay không?"

Đây tuyệt đối là một chuyện làm người ta động tâm vô cùng.

Bởi vì đối với một thiếu niên mười mấy tuổi như hắn, rời nhà đã hai năm, còn ở bên trong thế giới hắc ám như thế này, nói không nhớ nhà, khẳng định là giả.

Nhưng Lâm Ân cũng không nóng vội, bây giờ hắn vẫn còn chuyện mình muốn làm.

"Truyền tống, khu giao dịch!"

Lâm Ân ấn vào phù văn trên tay kia.

Ngay sau đó, một loại pháp trận hình ngôi sao sáu cánh đã lóe ra lam quang ngay dưới chân hắn. Rất nhanh, thân hình hắn đã biến mất ngay tại chỗ.

...

【 Tiệm vũ khí cấp cao Thành Tội Nghiệt: Bán ra cự thuẫn Hắc Trạc Thạch, thích hợp sinh vật loại nhân hình, giá cả: 11 tiền hắc lâu, tập trung thị giác tiến hành truyền tống. 】

【 Tiệm cơ giới Mắt Ma: Cung cấp dịch vụ tái tạo chân tay đứt, bán ra Hạch Tâm Ma Năng đẳng cấp cao, giá cả có thể thương lượng, tập trung thị giác tiến hành truyền tống! 】

【 Tiệm nô lệ Độc Nhãn Cự Nhân: Bán ra【 Hồ Nương 】thế giới Tử La Lan x1, da trắng mặt xinh, có thể điều khiển tinh thần, có thể dạy bảo, có thể nuôi dưỡng, giá cả: 5 tiền hắc lâu, tập trung thị giác tiến hành truyền tống. 】

Vừa xuất hiện ở khu giao dịch, trong mắt Lâm Ân đã hiện ra từng đoạn quảng cáo không ngừng chớp động.

Khóe miệng hắn thoáng run rẩy một hồi.

Bởi vì thứ này đúng là thái quá trong thái quá mà!

Hệt như lúc ngươi ấn mở một trang web nào đó, bên trên lập tức bắn ra mấy trăm đoạn quảng cáo vậy, tin tức oanh tạc kinh hồn nha!

Nhưng Lâm Ân không quá để ý đến chuyện này, sau khi tiến vào khu giao dịch, phù văn trên cổ tay hắn lại có thêm một vài chức năng mới.

【 truyền tống cửa hàng】, chỉ cần đưa vào số thứ tự và tên gọi tương ứng, là có thể trực tiếp truyền tống tiến vào không gian của một cửa hàng nào đó.

【 sáng tạo cửa hàng】: Tiêu hao 10000 tiền khô lâu, mở thuộc cửa hàng thuộc về chính mình.

【 công thức giao dịch 】: Đến khu giao dịch chuyên biệt với những vật phẩm giá trị cao, có thể tiến hành bán đấu giá và thu mua.

Không nói hai lời, Lâm Ân trực tiếp ấn vào 【 sáng tạo cửa hàng】.

Hiện tại, khoản tiền khô lâu trên người hắn đã sớm vượt qúa 30 ngàn đồng, đúng là có thể sáng tạo một cửa hàng thuộc về chính mình ở Thị Giới.

Lâm Ân nhanh chóng nhập vào cái tên【 Tiệm Dược Tề Cưa Máu 】và địa chỉ ở hẻm Du Hồn. Nhưng ngay sau đó, trước mắt hắn lại hiện ra thông báo "Tin tức trùng lặp".

Lâm Ân thoáng suy tư một hồi.

"Chẳng lẽ thầy đã sáng lập cửa hàng cùng tên ở Thị Giới?"

Quả thật có khả năng này.

Dù sao thầy hắn cũng là một sinh vật hắc ám lớn lên ở nơi này, hiển nhiên đã sớm có thể tiếp xúc đến 【 Thị Giới 】, không có lý do gì mà ông ấy không biết đến nơi này.

"Truyền tống! Tiệm Dược Tề Cưa Máu!"

Không nói hai lời, Lâm Ân trực tiếp chuyển thành nhập tên cửa hàng, ấn vào truyền tống.

Cùng với từng chuỗi lam quang chớp động, đột nhiên Lâm Ân ngưng thần, mở to mắt, hắn vừa phát hiện mình đã đi đến một không gian độc lập nhỏ hẹp nhìn qua chừng năm mươi m^2.

Mà ở phía trên cửa tiệm trước mặt hắn kia có viết mấy chữ to【 Tiệm Dược Tề Cưa Máu 】

Lâm Ân liếc mắt một cái đã trông thấy ký hiệu Cưa Máu đặc

trưng nằm ngay bên cạnh tiệm dược tề này.

Đúng vậy!

Đây là tiệm dược tề của thầy rồi, không thể nghi ngờ được!

Bởi vì dấu hiệu Cưa Máu kia vốn là dấu hiệu chuyên chúc của thầy hắn.

Lâm Ân ngẩng đầu, nhìn mặt tiền cửa hàng rỗng tuếch, lại theo bản năng mà vươn thủ, đẩy đẩy cửa.

Nhưng ngay lập tức, trước mắt hắn đã hiện ra một hàng chữ bằng máu.

【 chưa kiểm tra thấy được trao quyền, xin đưa mệnh lệnh vào tiệm. 】

"Mệnh lệnh sao?" Lâm Ân do dự sờ sờ cằm, lẩm bẩm: "Hóa ra còn có thể thiết lập mật mã ư? Nhưng nếu đây là cửa hàng của thầy, mà ta đi vào, hẳn là thầy cũng sẽ không ý kiến gì đâu."

Lâm Ân suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định thử một lần.

Tuy hắn cũng không đặc biệt hiểu biết về thầy của mình, nhưng sớm chiều ở chung như thế, vẫn có thể biết được một chút thói quen của đối phương.

"Kính bạo cơ nhục nam."

【 mệnh lệnh sai lầm, từ chối tiếp nhập 】

"Độc thân hai trăm năm."

【 mệnh lệnh sai lầm, từ chối tiếp nhập 】

"Đồ nhi đáng yêu nhất."

【 mệnh lệnh sai lầm, từ chối tiếp nhập 】

"..."

Lâm Ân nghiêm mặt, suy nghĩ một lát, cuối cùng mới mở to đôi mắt cá chết, nặng nề nói: "Ta, ái, la [1]!"

【 mệnh lệnh chính xác, tiếp nhập thành công. 】

[1] : Nguyên văn 我爱萝 – cái này có nghĩa là ta yêu mặt Tu La của bản thân, chỉ yêu chính mình, vì mình mà chiến, hoặc là Gaara trong truyện Naruto. ^^!

Chương 81: Tháp Người Treo Ngược! Hiệp hội Ma Nhân!

Ken két——

Cửa chính của cửa hàng trước mặt chậm rãi mở ra.

Lâm Ân: "..."

Quả nhiên, thầy vẫn dùng loại mệnh lệnh mà kẻ đại gian đại ác đam mê này, giống như đúc với mật mã của két bảo hiểm.

Lâm Ân thuận lợi bước vào cửa hàng.

Sau khi bước vào, Lâm Ân cũng xác định được, đúng là cái gọi là Thị Giới này còn cao hơn hẳn những cái gọi là thế giới giả thuyết kia rất nhiều.

Bởi vì ngươi có thể nhập vật phẩm ngoài hiện thực vào thế giới rộng lớn này.

Đây tuyệt đối là một loại lĩnh vực hắc khoa kỹ [2] hiệu suất cực cao.

[2] : hắc khoa kỹ được xuất phát từ light novel Toàn Kim Chúc Cuồng Triều, đề cập tới tri thức khoa học của những phi nhân loại, có trình độ hơn xa khoa học kỹ thuật của nhân loại hiện giờ.

Nhưng bên trong cửa hàng này chẳng có món gì hiếm thấy, thậm chí là dược tề ở nơi này cũng không có trữ hàng quá lớn.

Hiển nhiên, thầy hắn cũng không quá mức coi trọng cửa hàng ở Thị Giới.

Nhưng chỉ cần ngẫm lại cũng hiểu được rồi, mỗi lần ra vào nơi này đều cần bỏ ra 500 tiền khô lâu, còn cần Đá Thị Giới, loại vật phẩm chỉ cần nhìn một cái cũng biết nó là tiêu hao phẩm rồi.

Nói cách khác, nếu sinh vật bình thường mở tiệm trong này, tuyệt đối là buôn bán lỗ vốn.

"Nhưng xem ra, thầy vẫn thường xuyên tiến hành duy trì sản nghiệp này."

Lâm Ân ấn mở giao diện cửa hàng, chợt phát hiện hóa ra bên trong còn tồn lại 4000 tiền khô lâu dùng để khấu trừ tiền thuê hàng ngày.

Mà khiến cho Lâm Ân cảm thấy ngoài ý muốn chính là, hóa ra cửa hàng trong Thị Giới còn có nhật ký để xem xét.

Lâm Ân lật qua lật lại.

【 ngày 90: Bán ra nguyên bộ cơ quan của Ai Chú Ma trưởng thành, thu nhập 5 tiền hắc lâu 】

【 ngày 93: Bán ra đầu của Địa Ngục Kết Đế Ma x1, thu nhập 1 tiền hắc lâu 】

【 ngày 95: Nghỉ ngơi 】

【 ngày 97, bán ra Phệ Hồn Nhãn Cầu x2, thu nhập 2 tiền hắc lâu 】

Lật xem lịch sử ghi chép hàng ngày, Lâm Ân không khỏi mở to hai mắt nhìn vào.

"Quả nhiên là thầy cũng làm một chút nghề phụ nha!"

Bởi vì Lâm Ân vẫn còn nhớ rất rõ ràng, đại khái là theo như trong nhật ký ghi lại, khoảng thời gian trước, thầy của hắn có ra ngoài, và đúng là mỗi lần đều khiêng mấy bao tải máu về, sau đó,

nhanh chóng mang vào phòng giải phẫu.

Lâm Ân thường xuyên nghe được tiếng chặt truyền từ bên trong ra ngoài.

Hóa ra, tiệm dược tề chỉ là một lớp ngụy trang bên ngoài thôi. Nguồn gốc chính của thu nhập trong tay thầy chính là buôn bán bộ phận cơ thể của những con quái vật này!

Lâm Ân chợt hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhưng cũng bởi vậy mà hắn có thể tưởng tượng ra sự mạnh mẽ của thầy mình, bởi vì vừa nghe tên đã biết những loại quái vật được nêu lên trong nhật ký bán hàng kia, là ma thú cực kỳ mạnh mẽ rồi.

Lâm Ân tiếp tục lật về phía sau.

Mà ngay sau đó, ánh mắt hắn chợt dừng lại trên một dòng nào đó trên nhật ký.

【 ngày 105, một người bạn cũ của hiệp hội Ma Nhân tới tìm ta, muốn mời ta đi tháp Người Treo Ngược, dò xét một vài việc lạ mới phát sinh gần đây trong hiệp hội. Ta đã rời khỏi hiệp hội Ma Nhân được 10 năm, hiện tại bọn họ còn tới tìm ta, cũng có chút kỳ quái... 】

Lâm Ân quan sát thời gian.

Nhật ký này vừa được biên tập chừng ba ngày trước.

Xem ra, đây chính là nguyên nhân khiến thầy rời đi vào hai ngày trước.

"Tháp Người Treo Ngược? Hiệp hội Ma Nhân?"

Lâm Ân rơi vào trầm tư.

Hiển nhiên, đây là một tổ chức bên trong thế giới hắc ám, mà thầy của hắn từng là một thành viên trong đó.

Nhưng hắn cũng không quá hiểu biết về mấy chuyện kiểu này, bởi vì là một tên học đồ an phận thủ thường, thầy hắn vốn chẳng có lý do gì để tiết lộ càng nhiều tin tức hơn cho hắn.

Lâm Ân lắc lắc đầu.

"Nhưng nếu đã là lời mời của bạn cũ, hẳn là thầy sẽ không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn mới đúng."

Lâm Ân nhắm mắt lại, rất nhanh, hắn đã ném chuyện này ra sau đầu.

Bởi vì hiện tại chuyện trọng yếu nhất với hắn chính là kiếm tiền, đẩy mạnh tiêu thụ, gia tăng độ nổi tiếng!

Đã có một khu vực càng thêm rộng lớn như Thị Giới này rồi, hắn nhất định phải phát huy ra ưu thế xuyên việt của mình!

Hắn nhanh chóng rời khỏi Thị Giới, offline, một đường vọt thẳng vào hậu viện, rồi nhanh chóng chuẩn bị xong các loại tài liệu luyện chế dược tề.

Nếu muốn phát triển tại Thị Giới, thì điều quan trọng nhất đó là phải có thương phẩm đủ khả năng bán ra.

Mà cả hai loại【 dược tề bạo kích 】và【 dược tề tăng sinh huyết nhục 】trong tay hắn đều là phối phương cực phẩm độc nhất vô nhị đạt được từ hệ thống.

Thêm nữa, dược tề bạo kích đã được nghiệm chứng là một loại dược tề vô cùng tốt, có thể đề cao sức chiến đấu!

Hắn tuyệt đối tin tưởng, hai loại dược tề này nhất định có thể giúp hắn chiếm được thị trường rộng lớn ở Thị Giới!

【 Mô của sinh vật cấp căn nguyên x1 】【 dịch Quả Bạo Liệt x1 】【 ngục Cỏ Ba Lá x4 】【 cánh của Hắc Biên Bức x1 】 vân vân…

Hắn lần lượt liệt kê ra những phần tài liệu tương đối đặc biệt của dược tề bạo kích.

Những tài liệu còn lại tương đối bình thường, nhưng mô của sinh vật cấp căn nguyên lại rất hiếm có. Hiện giờ trong tay hắn chỉ còn lưu lại một chút răng vụn của Kẻ Săn Đầu, dựa theo định lượng luyện chế lúc trước, lại tính toán những nguyên liệu trong tay mình, có vẻ như hắn còn có thể luyện chế thêm chừng 30 bình nữa.

Mà muốn chế tạo hàng loạt, hiển nhiên phải có càng nhiều nguồn cung cấp hơn.

Nhưng trước mắt, số lượng này đã đủ dùng rồi!

Không nói hai lời, Lâm Ân lập tức mang theo tài liệu đi vào phòng luyện dược, bắt đầu luyện chế dược tề bạo kích.

Ùng ục ùng ục ——

Nhóm lửa, đặt nồi, luyện chế.

【 đinh! Ngươi luyện chế dược tề bạo kích x1 】

【 đinh! Ngươi luyện chế dược tề bạo kích x1 】

【 đinh! Ngươi luyện chế dược tề bạo kích x1 】

Cùng với những lời nhắc nhở của hệ thống, hai tiếng nhanh chóng trôi qua.

Mà trong tay của hắn cũng có thêm 30 bình dược tề nửa vàng nửa đỏ.

Lâm Ân nhanh chóng rót dược tề vào bình, niêm phong lại, gương mặt mỉm cười, lại tiêu phí 500 tiền khô lâu truyền tống bước vào Thị Giới.

Hết thảy đã đại công cáo thành!

Mà hiện tại, điều quan trọng nhất đó là bán số dược tề trong tay đi.

Ừm… giá hơi đắt một chút, cứ dứt khoát để 3000 tiền khô lâu một bình đi.

Hắn tin tưởng chỉ cần có người từng sử dụng qua dược tề của hắn, chắc chắn đối phương sẽ trở thành khách hàng quen.

Và hiện tại, điều quan trọng nhất đó là thông báo!

Chương 82: Là Các Ngươi Ép Ta!!!

Không nói hai lời, Lâm Ân trực tiếp ấn mở trên cổ tay phù văn, biên tập tin tức chia sẻ nội dung.

【 Tiệm Dược Tề Cưa Máu: dược tề bạo kích cực mạnh đã lên kệ! Sau khi dùng xong, có thể đề cao cường độ công kích trên diện rộng, 3000 tiền khô lâu một bình! Số lượng ba mươi bình, giá cả vừa phải! Tới trước được trước! Chỉ một nhà này! Không còn chi nhánh! Nhanh đến tranh mua! 】

Ấn vào.

【 tiền khô lâu -1000】

Tin tức chia sẻ thành công!

Lâm Ân mỉm cười, mơ hồ có chút nóng lòng muốn thử mà nhanh chóng hoán đổi vị trí, bước vào kênh giao dịch.

Nhìn thấy tin tức vừa được chia sẻ ra ngoài, trong lòng Lâm Ân lập tức xuất hiện dự cảm bậc cửa bên ngoài tiệm sẽ bị vô số quý khách đạp nát tan tành.

...

...

Nửa giờ sau.

Lâm Ân ngồi trước quầy, nhắm mắt lại, ngoài miệng khẽ mỉm cười, đôi mắt khẽ nhìn thoáng qua khu vực rỗng tuếch bên ngoài

tiệm.

Ừm... Bình thường.

Có khả năng là hiệu quả của thông báo kia còn chưa thể hiện ra, mới nửa giờ thôi mà, chỉ cần chờ một chút, rất nhanh sẽ có quý khách tới cửa.

Cũng có thể tiêu hao thêm 1000 tiền khô lâu để thông báo một lần nữa...

...

..

Hai giờ sau.

Lâm Ân cau mày khoanh tay, không ngừng đi qua đi lại ngoài cửa tiệm.

Vì sao chẳng có lấy một ma nào vậy? !

Hắn đã đăng tới ba lượt quảng cáo, chẳng lẽ không có lấy một người nào cảm thấy hứng thú với tin tức kia ư?

Không nên gấp gáp, vẫn nên đợi thêm một chút nữa đã, vội vàng không ăn được đậu hũ nóng!

Đúng vậy!

Cố lên!

...

...

Ba tiếng đồng hồ sau.

Lâm Ân cứng đờ tựa vào trước quầy, trên đỉnh đầu giăng đầy

mạng nhện, vẻ mặt ngây ngô.

Hắn đã chi tới 5000 tiền khô lâu, liên tục đăng quảng cáo tới năm lần!

Chẳng lẽ mọi cố gắng của hắn cũng không thể thu hút dù chỉ một người tiến vào trong cửa tiệm này? !

Tiền giống như nước chảy mà "Róc rách róc rách" trôi tuột đi rồi!

Ba ——

Lâm Ân (++皿++) hung hăng vỗ cái bàn.

"Đây chính là các ngươi ép ta, ta vốn không muốn dùng đến cách này! Nhưng xem ra không dùng là không được!"

Lâm Ân nghiến răng (〟▼ 皿 ▼) dứt khoát kéo giao diện chia sẻ tin tức ra, nhanh chóng biên tập một đoạn văn xuống dưới.

【 Kinh hãi! ! Bí mật làm cho mãnh nam càng thô càng tráng! ! Đỉnh cấp Thợ Săn Ma kính dâng toàn bộ, không cầu hồi báo, khiến cho mị ma nhìn mà mặt đỏ, khiến cho nữ vương phải hô lớn ta chịu không nổi rồi. Dược tề bạo kích thương hiệu mãnh nam! Một bình nổ áo! Hai bình thăng thiên! Ba bình mạnh như máy ủi đất! Muốn làm một người đàn ông chân chính nhất trụ kình thiên hay không? ! Toàn bộ mau ấn vào: Tiệm Dược Tề Cưa Máu! 】

Ba ——

Ấn vào thông báo!

Ta còn chưa chơi xong đâu!

Móa nó!

Lâm Ân (〟▼ 皿 ▼) lại đẩy nhanh tốc độ tay, liên tục dùng giá

cả mỗi tin 100 tiền khô lâu, nhanh chóng biên tập mười mấy tin tức nặc danh phát tán trên kênh giao dịch.

【 oa! ! Dược tề bạo kích của Tiệm Dược Tề Cưa Máu quá mức high (lợi hại) nha! Uống vào một cái, ông xã nhà ta lập tức dập đầu như giã tỏi. Chỉ một bình lại khiến cho người ta chịu không nổi mà! ! 】

【 không được nha! Tiệm dược tề cấp bảo tàng như vậy, làm sao có thể tùy tiện chia sẻ ra ngoài được? Hơn nữa, hóa ra chỉ cần 3000 tiền khô lâu là mua được một bình rồi, oa oa! Giá rẻ như vậy, bị người nhanh chân mua đi thì biết làm sao bây giờ? ! 】

【 Đừng có chia sẻ nữa! Cẩn thận dược tề tăng giá đó nha! (++皿++), lén lút cất giấu không tốt hơn sao? ! Để cho một mình mình lén lút biến cường, biến uy mãnh! Biến tráng kiện thôi! Chẳng lẽ làm như vậy không thơm hơn sao? ! 】

【 Chẳng lẽ dược tề này thật sự mạnh như vậy? ! 】

【 không! Một chút cũng không mạnh! Sau khi sử dụng, chỉ tùy tiện đề cao sức chiến đấu lên gấp đôi, mỗi lần tiến công, đều có thể hoàn mỹ đánh ra bạo kích thôi mà! Nó chẳng mạnh tẹo nào! 】

【 nhưng thật sự có thể nổ áo không? ! 】

【 không những nổ áo! Còn trực tiếp nổ cả những nơi nên nổ lẫn không nên nổ nữa cơ! Dược tề này có thể làm cho toàn thân ngươi bạo! Bằng không làm sao có thể gọi là dược tề bạo kích được? ! 】

Ba ——

Lâm Ân cắn răng, trực tiếp buông xuống tốc độ tay của một kẻ đã độc thân tới mười bảy năm như mình.

Mà sau khi tin tức liên tục oanh tạc như vậy, trên kênh giao dịch chợt xuất hiện một thoáng yên lặng tạm thời.

"..."

"..."

Một chuỗi những điểm đen bay qua đỉnh đầu Lâm Ân.

Nhưng ngay một khắc sau đó, dị biến phát sinh.

Chỉ thấy ngoài cửa tiệm không ngừng "Xoát xoát xoát" mà hiện ra vô số những hào quang truyền tống, ánh sáng dày đặc đến mức làm lóa mắt người ta.

Cùng lúc ấy, bên tai Lâm Ân cũng vang lên vô số âm thanh nhắc nhở.

【 Hắc Ám Cự Nhân Lôi Bác Đức, thỉnh cầu tiến vào cửa hàng. 】

【 Đọa Lạc Ngưu Đầu Nhân, thỉnh cầu tiến vào cửa hàng. 】

【 Mị Ma A Lạp Nhã, thỉnh cầu tiến vào cửa hàng. 】

【 Ma Nhân Nhiều Tay, thỉnh cầu tiến vào cửa hàng. 】

Không nói hai lời, Lâm Ân trực tiếp lựa chọn cho phép toàn bộ.

Mà cũng chính trong nháy mắt này, vô số hư ảnh chồng chất đã như nước lũ ùn ùn từ cửa chính tiến vào bên trong.

Ngay lập tức, dòng người đã lấp kín ba tầng trong ba tầng ngoài cửa tiệm, mỗi một vị trí đều có ít nhất là mười mấy hư ảnh chen chúc nhau.

Mà trong mắt mỗi một hư ảnh đều lóe sáng, cất lên giọng nói hưng phấn vô cùng.

"Ông chủ! Phần giới thiệu tin tức của cậu là thật sao? ! Trong tiệm của cậu thật sự bán ra loại dược tề thần kỳ đó hả? !"

"Thật sự có loại dược tề đỉnh cấp đủ khả năng biến tôi thành siêu cấp uy mãnh, đủ khả năng làm nữ vương nhà tôi phải hô lớn em chịu không nổi sao? !"

"Tôi muốn mười bình dược tề bạo kích! Ông chủ! Tôi trực tiếp mua luôn!"

"Thật sự là đỉnh cấp Thợ Săn Ma nhiệt tình đề cử sao? ! Ông chủ! Cho tôi 50 bình! Tôi phải thử một chút hiệu quả!"

“Tất cả cút ngay! Là tôi đến trước! Ông chủ! Cho tôi một bình (hô to)!"

"(ˊ 皿 ˋ) ﾉ làm càn! Rõ ràng là tôi đến trước! Ông chủ! Tôi bao toàn bộ dược tề!"

"Hi hi! Hi hi! Ông chủ có chấp nhận người ta dùng thân xác gán nợ hay không? ! Có thể tới tận cửa nha! Là mị ma cực kỳ ngon lành đó!"

Chương 83: Áy Náy Quá!!!

Ngay tức khắc, một tiệm dược tề vốn không có ai hỏi thăm, chỉ trong nháy mắt đã bị vô số những kẻ háo sắc ẩn núp bên trong thế giới hắc ám chen lấn đến chật cứng.

Lâm Ân (눈 □ 눈).

Quả nhiên… nơi này cũng giống hệt địa cầu, nếu ngươi không cho bọn họ một vài thứ kịch tính bắn ra bốn phía, đúng là chẳng một kẻ nào nguyện ý đến thăm ngươi.

Nhưng thật hiển nhiên nơi này vẫn là một mảnh Niết bàn, nhóm khách hàng đều rất hưng phấn và thuần khiết, không hề có những kẻ cao cao tại thượng, chuyên khịt mũi khinh bỉ với phương thức quảng cáo cấp thấp kiểu này như trên địa cầu.

"Thật sự có chút khó xử." Lâm Ân ra vẻ khó xử, lúng túng nói: "Các vị, tuy dược tề của bản tiệm là hàng thật giá thật, nhưng cửa tiệm vốn luôn làm buôn bán nhỏ, trữ hàng không nhiều, hiện tại cũng chỉ có vẻn vẹn là 30 bình dược tề bạo kích, nhưng lại có 10 bình là khách hàng cũ đặt trước rồi..."

"Chuyện này... Thật sự làm tôi khó xử quá..."

Lâm Ân tuôn ra một chuỗi những lời áy náy.

Mà nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Lâm Ân, nhóm khách hàng vốn đang chen chúc tới kia lập tức bùng nổ.

"(ˋ 皿 ´) ノ Móa! Ông chủ, cậu khó xử cái lông gì! 4000 tiền khô lâu một bình! Mang hết ra đây cho tôi! Nếu cậu cảm thấy khó xử, tôi lại cho cậu mỗi bình thêm 500 đồng nữa! ! Tôi có tiền!"

"Mẹ nó! (▼ 皿 ▼#), mày cho là chỉ một mình mày có tiền hả? ! Ông chủ! 5000 một bình! Mang cho tôi toàn bộ 30 bình hiện có trong tiệm đi! Nếu hiệu quả tốt! Ngày sau sẽ tăng gấp đôi cho cậu!"

"5000 hả? ! Lom da lom dom! Tôi 6000!"

"7000!"

"7500! !"

Mắt thấy cục diện bắt đầu bùng nổ không thể cứu vãn nổi nữa, Lâm Ân vội vàng vươn tay, khuyên nhủ: "Mọi người đừng cãi nhau! Tuy dược tề của bản tiệm tốt thật, nhưng mọi người cần phải mua sắm lý trí một chút! Đừng tùy tiện tùy tiện tiêu xài như vậy! Kiếm tiền không dễ đâu nha! ——trả phí bên kia, trực tiếp chuyển khoản là được!"

...

【 đinh! Ngươi thu nhập 1 vạn tiền khô lâu! 】

【 đinh! Ngươi thu nhập 1 vạn tiền khô lâu! 】

【 đinh! Ngươi phát động thành tựu: 【 thiên hạ dược tề nhất bàn hắc 】, ngươi đạt được kinh nghiệm cơ sở 500! 】

【 thiên hạ dược tề nhất bàn hắc 】: Thành tựu đặc thù, có thể đạt được thông qua bán ra cùng loại dược tề, trong một lần duy nhất đã thu nhập được từ 30 vạn tiền khô lâu trở lên, ngươi đạt được gia tăng vĩnh cửu: đề cao thu nhập đạt được sau khi bán ra dược tề 1%, trí lực +1, tài ăn nói +1

(Thiên hạ dược tề nhất bàn hắc: có thể hiểu là bất cứ loại dược tề nào trong thiên hạ cũng có thể lừa gạt khách hàng mà bán được với giá cao)

Trong cửa hàng, Lâm Ân 〒▽〒 đang ngồi trên đống tiền, đếm

từng đồng, từng đồng tiền khô lâu một.

"Áy náy quá đi, áy náy quá đi, nhưng ta thề là mình không có lừa gạt người tiêu dùng, nếu sức chiến đấu có thể đề cao gấp đôi, thì không cần biết là sức chiến đấu trên phương diện gì, chỉ số cũng sẽ tăng lên mới đúng."

"Danh tiếng của Tiệm Dược Tề Cưa Máu chúng ta tuyệt đối là nhất lưu, nếu khách hàng lúng túng vì gặp phải vấn đề rụng tóc, ngày mai ta lại nghiên cứu chế tạo một nhóm dược tề mọc tóc, giá cả cực kỳ rẻ luôn! TˆT "

...

Cùng lúc đó, phía trên một bình nguyên tại thế giới hắc ám.

Từng Hắc Ám Tinh Linh được võ trang hạng nặng đang xếp thành hàng, ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng vào mảnh sương mù màu đen phía trước.

Hắc Ám Tinh Linh cầm đầu lộ ra ánh mắt ngưng trọng, trong tay nắm chặt trường thương, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Hiện giờ là ngày thứ năm Tinh Linh Vương Đình bọn họ chống đỡ với đàn côn trùng Thâm Uyên, cũng là trận đánh mấu chốt để quyết thắng, chỉ cần cánh quân bọn họ có thể thành công mà chống chịu được hồi phản công kịch liệt của đàn côn trùng, khẳng định là bọn họ có thể đợi cho đến khi viện quân đi tới.

Giữa vùng hắc ám trước mắt không ngừng truyền đến tiếng rít gào mơ hồ.

Dường như có thể nhìn thấy từng đôi mắt màu đỏ tươi không ngừng chớp lóe.

"Hàng tiếp tế của chúng ta còn chưa tới sao? !" Đội trưởng tinh linh quay đầu, nhíu mày nhìn đám bộ hạ phía sau.

Hoàn cảnh hiện tại bọn họ vô cùng nguy hiểm.

Toàn bộ các tuyến đường tiếp viện ở khắp nơi đều đã bị chặt đứt, hiện giờ bọn họ chỉ còn duy nhất một biện pháp, đó là tiến hành lưu thông từ Thị Giới đến đây.

Nhưng【 Đá Thị Giới 】trong tay bọn họ đã gần cạn.

Nếu không thể ngăn cản được hồi tiến công lần này của đàn côn trùng, tới ngày mai phòng tuyến của bọn họ sẽ bị hoàn toàn công phá.

"Đội trưởng!" Một Hắc Ám Tinh Linh nhanh chóng vọt từ xa tới, vừa thở hồng hộc vừa ngừng lại trước mặt gã, hổn hển nói: "Tôi đã kết nối được với vương đình ở Thị Giới, vương đình đã khẩn cấp đưa tới cho chúng ta một bộ phận hàng tiếp tế, nhưng con đường lưu thông qua Thị Giới hữu hạn, nhóm đầu được đưa tới đây chỉ có hơn một trăm bình dược tề chiến đấu do vương đình khẩn cấp chọn mua thôi!"

"Hi vọng có thể trợ giúp được chúng ta!"

Gã nói xong, lại nhanh chóng đặt cái rương đang cõng trên lưng xuống đất, mở nắp.

Bên trong là từng hàng dược tề đủ các loại hình được sắp đặt vô cùng chỉnh tề.

"Có một nửa trong đó là dược tề trị liệu khẩn cấp, hai phần ba là dược tề loại hình phụ trợ lực lượng, một phần ba còn lại là vài bình dược tề chiến đấu cao cấp do nhân viên tiếp tế của vương đình khẩn cấp chọn mua!"

Gã lại cầm lấy một bình dược tề lẫn vàng lẫn đỏ từ trong đó, rồi nghiêm túc đưa cho vị đội trưởng kia.

"Đội trưởng! Cho anh này!"

Đội trưởng tinh linh khẽ nhíu mày, cũng nhanh chóng tiếp nhận bình dược tề kia, nhìn thấy chất lỏng đục ngầu làm người ta buồn nôn bên trong, không nhịn được hỏi: "Đây là loại dược tề gì? Sao tôi cứ có cảm giác nó giống hệt nước tiểu vậy?"

Tinh linh kia nghiêm túc nói: “Áp lực tiếp vận cho các cánh quân quá lớn, hàng tồn kho của vương đình đã thấy đáy, cho nên lượng chọn mua dược tề gần đây có chút không đồng đều, nhưng nghe nói, loại dược tề này có thể đề cao gần gấp đôi sức chiến đấu cho người sử dụng, hiệu quả cực kỳ mạnh!"

Gấp đôi? !

Lời này vừa nói ra, tất cả những Hắc Ám Tinh Linh xung quanh đều lộ vẻ mặt kinh dị.

Chương 84: Tốt Xấu Gì Cũng Nên Mặc Áo Giáp Vào...

Bọn họ vô cùng rõ ràng, theo tình huống bình thường, loại dược tề có thể đề cao chiến lực trên diện rộng, trong khoảng thời gian ngắn này, đều là thứ có giá mà không có hàng, mà dược tề có thể đề cao gấp đôi sức chiến đấu trở lên, lại chính là dược tề cấp vương bài có thể cứu mạng ở thời khắc mấu chốt!

Nhưng cũng bởi vì vậy, tác dụng phụ của loại dược tề này sẽ vô cùng kịch liệt.

Thậm chí còn có loại dược tề, sau khi dùng xong, cơ thể sẽ biến thành cực kỳ suy yếu trong thật nhiều ngày sau đó.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, loại dược tề này vẫn vô cùng hữu dụng.

"Có tác dụng phụ gì không?"

"Tình huống khẩn cấp, tạm thời còn không rõ lắm."

"Bên trên đưa tới tổng cộng là bao nhiêu bình loại dược tề này?"

"Năm bình."

Ánh mắt đội trưởng tinh linh kia trở nên ngưng trọng, gã nặng nề nói: "Anh phân phát dược tề xuống đi, nếu thứ này thực sự có thể đề cao gấp đôi chiến lực trong khoảng thời gian ngắn, tôi có tin tưởng sẽ đánh bại con thể dị dạng kia!"

Mà chỉ cần có thể giết chết con mẫu trùng kia, nguy cơ không

ngừng đè lên phòng tuyến này của bọn họ cũng giảm bớt đi thật nhiều.

Ngay vào lúc ấy, đột nhiên giữa vùng hắc ám trước mặt lại truyền đến từng tiếng rít gào bén nhọn.

Tiếp đó, sương mù màu đen cuồn cuộn sôi trào, vô số những con côn trùng khổng lồ bắt đầu điên cuồng tràn ra từ dưới mặt đất. Chúng hướng về phía bọn họ phát ra những tiếng rít đáng sợ đi kèm với hơi thở tanh hôi.

Mà ở phía SKsDgẒ xa, một con mẫu trùng có hình thể cực lớn đột nhiên xuất hiện ngay giữa tầm mắt của bọn họ.

"Đến đây!" Đội trưởng tinh linh kia lập tức ngẩng đầu, rồi không chút do dự, chính gã cũng phát ra một tiếng rít gào.

"Chuẩn bị phòng ngự!"

Đàn côn trùng như thủy triều lập tức phát động tiến công.

Đội trưởng làm đầu tàu gương mẫu, chỉ trong nháy mắt đã dung nhập vào giữa đàn côn trùng, trên tay nắm chắc thanh trường thương, dữ tợn mà điên cuồng, không ngừng công kích đến, xé từng con côn trùng thành mảnh nhỏ.

Ánh mắt gã lập tức tập trung vào con côn trùng thể dị dạng đang chỉ huy đám đồng loại của mình, ở chỗ sâu trong đàn côn trùng.

Đôi mắt trở nên tàn nhẫn.

Nếu dược tề này thật sự có thể đề cao gấp đôi sức chiến đấu, gã tuyệt đối có tin tưởng mình sẽ chém giết được côn trùng thể dị dạng luôn vây khốn, quấy nhiễu bọn họ giữa vạn địch xung quanh!

Ba ——

Đội trưởng tinh linh trực tiếp vặn nắp bình dược tề, cắn răng, vươn tay, trực tiếp uống một hơi cạn sạch bình dược tề.

Mà cũng chính trong nháy mắt này, gã chợt cảm nhận được một luồng nhiệt lưu khó có thể nói thành lời đang cuồn cuộn sôi trào từ dạ dày lan khắp toàn thân.

Con ngươi lập tức nở to ra.

"Loại... Loại lực lượng này..." Trong ánh mắt gã lộ ra vẻ khiếp sợ.

Gã có thể cảm nhận được lực lượng của mình đang nhanh chóng tăng lên, giống như huyết dịch toàn thân đều sôi trào, kịch liệt.

Loại dược tề kia giống như một dạng chất xúc tác mang theo hiệu quả mạnh mẽ nào đó, khiến cho lực lượng của hắn đạt được tăng phúc thật lớn chỉ trong nháy mắt!

Mà cũng chính tại một khắc này, gã ngửa mặt lên trời rống to.

Bộ áo giáp toàn thân trực tiếp nổ tung ra.

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn khiếp sợ của toàn bộ những binh sĩ tinh linh đang chiến đấu xung quanh, đội trưởng của bọn họ lập tức lộ ra thân thể cơ bắp tràn ngập tính nổ mạnh, từng múi cơ không ngừng “Phanh phanh phanh” mà giật giật, rắn chắc như đá tảng.

"Đội trưởng? !" Bọn họ quá đỗi sợ hãi và mừng rỡ.

Bởi vì cũng trong nháy mắt này, bọn họ đã cảm nhận được khí tức của đội trưởng vừa tăng trưởng cực nhiều, còn gần như ngay lập tức!

Nhưng vào thời khắc đó, lại một tiếng nổ khủng khiếp vang

lên.

Chỉ thấy mái tóc đen dài sáng bóng trên đầu đội trưởng bọn họ vừa trực tiếp nổ tung theo kiện áo giáp vừa bị hủy hoạt lúc nãy, lộ ra mảng da đầu bóng loáng bên dưới.

Đinh ——

Một tia chớp vừa lóe lên từ cái đầu bóng loáng của đội trưởng bọn họ, xuất hiện trong con ngươi của đám thủ hạ tinh linh xung quanh.

Chúng tinh linh: "(ΩДΩ)! !"

"Thật! Thật chói mắt! Nhưng vì sao cả tóc cũng nổ được nhỉ?"

Đúng vào thời khắc đó,

Oanh ——

Oanh ——

Từ phía xa xa lại truyền đến tiếng nổ mạnh tương tự.

Chúng tinh linh quá mức sợ hãi quay đầu qua. Rất nhanh, bọn họ đã nhìn thấy, tình huống giống hệt đội trưởng xuất hiện trên người bốn binh sĩ thuộc cánh quân tinh linh cũng nhận được bình dược tề bạo kích nọ..

Cả bốn cũng nổ tung chiến giáp rồi! !

Cơ bắp toàn thân bạo phát, mà mái tóc thì ầm ầm nổ tung đi.

Năm cái đầu bóng loáng không ngừng “Đinh đinh đinh” làm cho bọn họ trở thành đối tượng đẹp trai nhất, nổi bật nhất trên chiến trường!

"Cũng trọc rồi nha (ΩДΩ)! !"

Chúng tinh linh kinh hãi.

Ừm… đúng là bọn họ trọc hết rồi, nhưng có vẻ như cả đám cũng trực tiếp mạnh hơn rất nhiều!

Chẳng lẽ đây là tác dụng phụ của loại dược tề mạnh mẽ này? !

Mà cũng chính tại một khắc ấy, được lực lượng mênh mông trong cơ thể ủng hộ, vị đội trưởng kia trực tiếp giơ cây trường thương trong tay lên, trên miệng bật ra một tiếng rít gào, ngón tay chỉ thẳng về phía con côn trùng thể dị dạng đang ở chỗ sâu trong đàn côn trùng.

"Chuẩn bị xung phong! !"

Dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của đám bộ đội tinh linh, năm vị tinh linh vừa phục dụng dược tề, đã mang theo vũ khí, dùng tư thế hung hăng như một con hồng hoang cự thú, lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, xung phong liều chết, lao thẳng về phía con côn trùng thể dị dạng trước mặt.

Chỉ trong nháy mắt, đám đông đàn côn trùng ven đường đã bị bọn họ dễ dàng càn quét không còn sót lại một mống, giống như chặt dưa thái rau.

"Thật mạnh! Mấy người đội trưởng trực tiếp biến thành mạnh mẽ như vậy!"

"Rốt cuộc đây là loại dược tề gì? Lại có thể tăng phúc sức chiến đấu đến trình độ này chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn?"

"Nhưng mà đội trưởng ơi! Tốt xấu gì anh cũng nên mặc một bộ áo giáp vào đi! Đừng để mông trần xung phong như vậy! (ΩДΩ)!"

"Đội trưởng! !"

Ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn kinh hãi của bọn họ,

năm vị mãnh nam đầu trọc, mông trần đã bộc phát ra lực lượng vô cùng dũng mãnh, giống như vừa được Chiến Thần phụ thể, không ngừng hung mãnh giống máy ủi đất xung phong liều chết tới chỗ sâu nhất trong đàn côn trùng.

Chương 85: Yêu Tinh Bướm Đen!!!

Mà cùng lúc đó, ở khắp các nơi bên trong thế giới hắc ám, từng vị mãnh nam đầu trọc, mông trần tương tự cũng đồng thời lộ ra một mặt bá đạo của mình ở những lĩnh vực khác nhau.

...

Thị Giới.

【 tin tức trọng đại, Thập Tuế của Huyết Ma tộc Thành Tội Nghiệt đột nhiên rụng tóc, nhưng thực lực cũng bạo tăng lên, trực tiếp để mông trần tới đánh bại thí luyện mười lăm con xúc tu ma, phá vỡ ghi chép trăm năm qua của Huyết tộc! 】

【 tin tức trọng đại, đội tàu của Độc Giác quỷ tộc gặp nạn tại biển Tịch Diệt đã thành công được cứu vớt. Nguyên nhân nghi ngờ là da đầu của một vị lái chính trên tàu đột nhiên xuất hiện tia chớp cường độ cao, khiến cho những con thuyền qua lại xung quanh coi đó là hải đăng, cuối cùng đã thành công tìm được vị trí của bọn họ! 】

【 tin tức trọng đại, một người sói nào đó của Thành Tội Nghiệt bị Huyết tộc vây công, sau khi hóa sói, bạo y, lại đột nhiên rụng tóc nổ lông, thực lực người sói nọ trực tiếp tăng thêm mảng lớn, cuối cùng đã mông trần đánh bại mười mấy con quỷ hút máu, thành công thoát khỏi quá trình truy đuổi! 】

...

Tiệm dược tề.

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở Thành Tội Nghiệt +10】

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở vương đình Hắc Ám Tinh Linh +5】

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở quần thể mị ma +10】

Trong suốt mấy giờ khi Lâm Ân điều phối dược tề tăng sinh huyết nhục, bên tai hắn không ngừng truyền đến đủ loại nhắc nhở.

Hiển nhiên, toàn bộ những giá trị nổi tiếng này đều được thiết lập nên nhờ 30 bình dược tề bạo kích đã được bán ra ngoài kia.

Nhưng Lâm Ân cũng không để ý đến nó, vì giờ khắc này, hắn đang hết sức chuyên chú, vẻ mặt nghiêm túc mà đứng trước một cái nồi lớn, nhìn chằm chằm vào thứ chất lỏng màu đỏ đặc sệt, dấp dính trong nồi kia.

Ùng ục ——

Từng cái bọt khí không ngừng nổi lên trong nồi.

"Bỏ vào cục thịt của Huyết Ma x1 miếng."

"Kết hợp với lớp dịch nhầy của Slime x1 lít."

"Đuôi Thằn Lằn Ác Ma x1 cái."

"Phân Dơi Hắc Ám x1 gam."

"Sau khi trộn đều tất cả, lại bỏ vào một chút cao răng của Kẻ Săn Đầu..."

Lâm Ân đang đeo khẩu trang, cẩn thận dựa theo phối phương dược tề tăng sinh huyết nhục mà tỉ mỉ bắt đầu luyện chế dược tề.

【 đinh! Kinh nghiệm luyện dược +1】

【 đinh! Kinh nghiệm luyện dược +1】

【 đinh! Ngươi nắm giữ luyện dược thuật trung cấp, đạt được trí lực +1, kinh nghiệm cơ sở +200】

Bên tai không ngừng truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Suốt nửa tiếng sau, Lâm Ân nhanh tay rót từng muỗng dược tề mới mẻ vừa ra lò vào từng bình từng bình dược tề được sắp sẵn bên cạnh.

"Đại công cáo thành!"

Lâm Ân mỉm cười, vươn tay khẽ lâu mồ hôi trên trán.

Đây là một trong hai cái phối phương do hệ thống khen thưởng cho hắn. Khác với dược tề bạo kích kia, dược tề tăng sinh huyết nhục được xếp vào loại dược tề phụ trợ khôi phục, nghe tên là biết, nó có thể nhanh chóng làm cho huyết nhục tăng sinh, khôi phục thương tích.

【 dược tề tăng sinh huyết nhục 】: Dược tề đỉnh cấp, sau khi sử dụng có thể nhanh chóng trị liệu ngoại thương, khôi phục chân tay đứt, nhưng có khả năng sẽ mang theo một chút tác dụng phụ nho nhỏ...

Hắn luyện chế được tổng cộng 17 bình loại dược tề này.

Cũng không phải vì hắn không muốn luyện nhiều một chút, chỉ vì loại nguyên liệu mấu chốt nhất là phần mô của quái vật cấp căn nguyên đã bị hắn dùng hết rồi.

Mà loại nguyên liệu này chỉ có thể gặp chứ không thể cầu nha.

Trở lại sảnh trước, Lâm Ân nhanh chóng bày dược tề do mình tỉ mỉ luyện chế lên quầy, rồi nhắm mắt lại, chờ đợi khách hàng tới

cửa.

Lại nói, có vết xe đổ từ dược tề bạo kích, Lâm Ân rất muốn biết tác dụng phụ của loại dược tề này là gì, nhưng hẳn là nó sẽ không sinh ra loại phản ứng quá mức kỳ quái, tiêu cực đâu.

Hiện tại, chỉ cần chờ con chuột bạch nhỏ tới cửa là xong thôi!

"Đông đông đông —— "

Bên ngoài nhanh chóng truyền đến tiếng đập cửa.

Lâm Ân lập tức đứng lên, trên mặt lộ ra nụ cười nghề nghiệp, nói: "Hoan nghênh quang lâm Tiệm Dược Tề Cưa Máu, bản tiệm luôn chân thành phục vụ khách hàng."

Chỉ thấy ở trước cửa tiệm, có một con yêu tinh bướm đêm sau lưng mọc ra đôi cánh thuần màu đen, vừa chậm rãi hạ xuống đất.

Nhìn qua, có vẻ như hình thể của con yêu tinh này không tới năm mươi cm, toàn thân được bao trùm bởi một bộ áo giáp kỵ sĩ toàn thân màu đen, bộ ngực nhô cao, trên thắt lưng bên trái có giắt một thanh trường kiếm dạng bỏ túi.

Nhưng nửa người bên phải lại trong tình trạng máu chảy đầm đìa, cánh tay lủng lẳng như bị một thứ gì đó hung hăng xé rách xuống.

Huyết nhục mơ hồ.

Lạch cạch ——

Con yêu tinh kia vươn bàn tay nhỏ bé, đẩy phần mặt nạ phía trước mũ giáp lên trên, lộ ra một đôi mắt đen huyền, cất giọng non nớt mà nghiêm túc nói: "Cần giải phẫu, khoát lặc!"

Trước mắt Lâm Ân cũng nhanh chóng hiện ra giao diện của cô ấy.

【 Yêu Tinh Bướm Đen 】

【 cấp bậc 】: 88

【 tuổi 】: 99

【 chủng tộc 】: Yêu tinh

【 trận doanh 】: Hỗn loạn thân thiện

【 năng lực chiến đấu 】: Nhỏ nhưng thuần chất, áp súc đều là tinh hoa.

【 giới thiệu 】: Là một thành viên thuộc Yêu Tinh nhất tộc xuất hiện sớm nhất tại thế giới trên mặt đất, nhưng thật lâu trước kia, một bộ phận nhỏ trong đó đã bị trục xuất bước vào thế giới hắc ám, cho nên bọn họ đã từng bước diễn biến trở thành Hắc Ám Yêu Tinh để thích ứng với hoàn cảnh tại thế giới hắc ám này, có được tính cơ động và năng lực nhìn đêm rất mạnh, nhưng bởi vì năng lực chiến đấu không đủ để tranh phong cùng chủng tộc đồng cấp bậc khác, bọn họ thường xuyên bị coi là vật cưng để nuôi dưỡng...

Lâm Ân sửng sốt.

Bởi vì đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy một chủng tộc như vậy.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Tay cụt trùng sinh, khen thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu: 200, kinh nghiệm cơ sở: 200, khen thưởng đặc thù x1】

"Mời vào!" Trên mặt Lâm Ân mang theo nụ cười nghề nghiệp, ánh mắt trực tiếp dừng trên cánh tay bị xé rách của đối phương.

Hoa lạp lạp ——

Yêu Tinh Bướm Đen đập cánh, bay đến phía trên chiếc ghế dựa

trước quầy, nhưng vì thân thể quá thấp, khiến cho cô ấy đứng trên ghế, cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngang bằng với Lâm Ân.

(Bàn một chút về từ “Khoát lặc” - 阔勒 từ này nó không có nghĩa gì cả, kiểu như một loại từ đệm hoặc đặc trưng của dân tộc vậy, cũng tương đương với từ “Nhã đạt” của Quỷ Anh

Chương 86: Không Chỉ Dễ Gạt Còn Mất Não!!!

"Cánh tay tôi bị quái vật ăn luôn rồi!" Yêu Tinh Bướm Đen chỉ vào cánh tay trái huyết nhục mơ hồ của mình, rồi vươn tay đẩy chiếc mặt nạ vừa hạ xuống lên trên, để lộ ra một đôi mắt đen, vẻ mặt nghiêm túc.

"Tôi cần trị liệu, bằng không sẽ chết, thật vất vả mới tìm được một tiệm dược tề, anh có thể chữa khỏi cho tôi không? Khoát lặc."

Mơ mơ hồ hồ, có cảm giác cô bé này rất dễ lừa.

Trên mặt Lâm Ân lộ ra nụ cười hiền lành, vươn tay nâng chiếc kính một mắt lên, nói:

"Yên tâm, Tiệm Dược Tề Cưa Máu chúng tôi chính là tiệm dược tề tốt nhất trong phạm vi trăm dặm xung quanh hẻm Du Hồn này, danh tiếng vang xa, chẳng những chữa được một cánh tay đứt, ngay cả khi cô đốt thành tro, tôi cũng có thuốc cứu trở về!"

Yêu Tinh Bướm Đen dùng sức nhìn chằm chằm vào hắn.

"Vậy ư khoát lặc?"

Tuy cô rất muốn tin tưởng, nhưng không hiểu vì sao cô cứ có cảm giác đằng sau nụ cười tươi nhìn có vẻ hiền lành này đang ẩn giấu một chút nhân tố bất ổn nào đó?

"Anh sẽ không lén lút đánh ngất tôi, trói chặt, sau đó giấu vào bên trong lầu các kia, tiến hành một vài hành vi ác liệt nào đó chứ?" Cô nghiêm túc hỏi han.

"..."

"..."

Một câu hỏi gọn gàng dứt khoát này lập tức hỏi cho Lâm Ân á khẩu.

Chẳng lẽ đây là câu hỏi đặc trưng của chủng tộc Hắc Ám Yêu Tinh?

Vì sao cô ấy có thể hỏi loại vấn đề này ngay trước mặt người ta như vậy?

Hơn nữa dù người ta có muốn làm như thế thật, họ sẽ thừa nhận với cô đâu!

"Sẽ không." Lâm Ân nghiêm túc trả lời.

"Vậy là tốt rồi." Yêu Tinh Bướm Đen thả lỏng xuống, có thể cảm nhận được khóe miệng bên trong chiếc mặt nạ nho nhỏ kia vừa thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

【 đinh! Độ hảo cảm của Yêu Tinh Bướm Đen đối với ngươi +10】

Lâm Ân: "? ? ?"

Không thích hợp!

Không thích hợp nha!

Vì sao hắn chỉ phủ nhận một tiếng đã tăng 10 điểm độ hảo cảm rồi?

Độ hảo cảm này gia tăng cũng quá dễ dàng đi? !

Không phải chứ? Cô ấy chỉ tùy tùy tiện tiện hỏi một câu đã nhanh chóng bình tĩnh lại như vậy rồi, thật sự không có vấn đề gì

hả?

Loại phẩm chất【 dễ gạt 】này đã viết rõ lên trên mặt cô rồi đó! Nhưng nơi này chính là thế giới hắc ám nha, cô dễ gạt như vậy, cô sinh tồn cái kiểu gì?

"Vì sao cô lại hỏi vấn đề kỳ quái này?" Lâm Ân trố mắt nhìn cô gái trước mặt, tới cuối cùng, hắn vẫn không nhịn được buột miệng hỏi một câu.

Lạch cạch ——

Yêu Tinh Bướm Đen đẩy chiếc mặt nạ vừa hạ xuống dưới lên, lộ ra một đôi mắt nghiêm túc, nói: "Bởi vì trước khi di chuyển, trưởng lão trong tộc đã đặc biệt dặn dò tôi, sinh vật thuộc thế giới này vốn cực kỳ tà ác, có rất nhiều đồng bào của chúng tôi đã dễ dàng bị chủng tộc tà ác nào đó lừa gạt, sau đó bị bọn họ chăn nuôi như một món đồ chơi!"

"Cho nên, trưởng lão nói cho chúng tôi biết rằng, khi đối mặt với ngoại tộc, nhất định phải đề cao cảnh giác! Tránh bị lừa!"

Lâm Ân ngơ ngác nói: "Ách..."

"Cho nên, anh có phải kẻ lừa đảo hay không khoát lặc?" Cô ấy nheo mắt, dùng ánh mắt nguy hiểm hỏi han.

Lâm Ân nói: "Không phải."

"Vậy là tốt rồi." Yêu Tinh Bướm Đen lại nhẹ nhõm thở ra một hơi, sau đó lấy một cái ấn nước từ trong lòng ra, “Ừng ực ừng ực” uống mấy ngụm, vẻ mặt lại thả lỏng xuống dưới.

【 đinh! Độ tín nhiệm của Yêu Tinh Bướm Đen đối với ngươi +10】

Lâm Ân: "? ? ? !"

Chỉ vậy mà đã thêm độ tín nhiệm rồi? !

Không phải trưởng lão của cô đã dặn cô phải đề cao cảnh giác sao? !

Vì sao cô chỉ hỏi một câu đã cảm thấy tín nhiệm người xa lạ như vậy rồi?

Cô… thật sự bình thường hả? !

"Cô vừa nói, chủng tộc các cô đang di chuyển sao?" Lâm Ân nghi hoặc hỏi han.

Yêu Tinh Bướm Đen liếc mắt nhìn hắn, nói: "Trưởng lão nói, loại chuyện cơ mật này không thể tiết lộ cho bất cứ sinh vật không thân thiện nào, tránh bị điều tra ra. Anh có phải sinh vật không thân thiện hay không?"

Lâm Ân nói: "Tôi rất thân thiện."

Bướm Đen gật đầu nói: "Ừm, vậy là tốt rồi, nếu là sinh vật thân thiện, nói cho anh biết cũng không sao!"

"Đúng là chúng tôi đang di chuyển, muốn đến một dãy núi ở phương Bắc bình nguyên Lửa Địa Ngục định cư, nơi đó có nguồn nước và đồ ăn, cũng đủ điều kiện cho tộc quần chúng tôi sinh sản sinh lợi, là một nơi rất tốt, khoát lặc."

"..."

Được rồi.

Lâm Ân ôm trán, hắn cảm thấy mình đã nắm giữ một phương pháp có thể nhanh chóng tiến vào nội bộ tộc quần này, hoặc là dễ dàng hủy diệt bọn họ.

Đó là cảm giác tín nhiệm của chủng tộc này quá thấpp!

Nếu đây là phẩm chất của cả chủng tộc này, thì chuyện bọn họ có thể sống sót tại thế giới này lâu đến vậy, đúng là do ông trời mở mắt mà.

Lâm Ân có chút nhức trứng mà xoa xoa huyệt Thái Dương, nói: "Vậy cô phải ..."

Yêu Tinh Bướm Đen lại "Ừng ực ừng ực" uống thêm vài ngụm nước, lau miệng, sau đó đột nhiên đứng lên, nghiêm túc mà vinh dự nói: "Tôi là kỵ sĩ trưởng mạnh mẽ của Yêu Tinh nhất tộc, cũng là vị kỵ sĩ vĩ đại đầu tiên đã thông qua thí luyện của Yêu Tinh tộc, anh có thể gọi tôi là Nguyệt Nguyệt đại nhân. Mũi kiếm của tôi hướng đến đây, đó chính là phương hướng tộc của tôi tiến về phía trước!"

Leng keng một tiếng.

Cô ấy trực tiếp rút mũi kiếm bỏ túi được đeo trên thắt lưng ra, chỉ vào phía trước quát to: "Kẻ khai phá Yêu Tinh nhất tộc! Người dò đường lãnh địa vĩ đại! Khám phá quang minh tại thế giới hắc ám! Quan tiên phong di chuyển siêu xa! Nguyệt Nguyệt đại nhân vĩ đại khoát lặc! Tôi chắc chắn sẽ suất lĩnh tội của mình đi tới tương lai quang minh khoát lặc!"

"..."

"..."

Hai người yên tĩnh đối diện với nhau, từng con quạ đen bay qua đỉnh đầu, kéo theo sáu chấm.

Bầu không khí khó xử không kiêng nể gì bắt đầu lan tràn.

Yêu Tinh Bướm Đen bước khỏi cái bàn, lại thẳng tắp mà ngồi trên ghế dựa, thu hồi mũi kiếm, nhắm mắt lại nói: "Thật có lỗi, là tôi kìm lòng không đậu."

Lâm Ân á khẩu không trả lời được.

Hắn chợt phát hiện con yêu tinh này không chỉ dễ gạt, dường như cô ta còn hơi mất não nữa, có cảm giác cô ấy có thể sống đến bây giờ, thực sự không dễ dàng mà.

"Nhưng tôi rất nghi hoặc." Lâm Ân vừa rửa sạch máu đen trên cánh tay cụt cho cô ấy, vừa nghiêm túc dò hỏi: "Không phải bình nguyên Lửa Địa Ngục ở phương Bắc sao? Vì sao cô lại chạy đến hẻm Du Hồn ở phương Nam chứ? Nói thế nào chăng nữa, nơi này cũng cách bình nguyên mà cô nói kia tới mấy trăm km mà?"

Phải biết rằng, ở bên trong Thị Giới, Lâm Ân cũng có một chút hiểu biết về hoàn cảnh địa lý xung quanh hẻm Du Hồn.

Chương 87: Lợi Nhuận Gấp Trăm Lần!!!

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt nhắm mắt, cầm ấm nước nói: "Xin đừng tùy tiện nói mấy câu kỳ quái như vậy! Bản quan tiên phong một mực đi về phía Bắc, hơn nữa rất nhanh sẽ tìm được lãnh địa mới của Yêu Tinh nhất tộc chúng ta khoát lặc!"

Lâm Ân sờ sờ cằm, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn do dự hỏi thêm: "Thế theo cô, phương Bắc ở đâu?"

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt vươn một ngón tay chỉ thẳng về phía trước, nhắm mắt nói:

"Đó, phương hướng ngón tay tôi chỉ kìa."

"..."

"..."

Lâm Ân trống rỗng nói: "Cô xác định hả? Nhưng phương hướng cô vừa chỉ chính là phía Nam nha! Cô thực sự xác định mình không có đi sai phương hướng? !"

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt “Cùm cụp” một tiếng nâng mặt nạ bảo hộ bên ngoài mũ giáp kỵ sĩ lên, nheo mắt nói: "Xin đừng nghi ngờ cảm giác phương hướng của quan tiên phong. Tôi đã rời nhà hai ngàn dặm, trèo đèo lội suối mà đi đến nơi này, anh cho rằng tôi sẽ đi nhầm phương hướng sao? Từ trước đến nay, trực giác của tôi vốn vô cùng chuẩn xác đó."

"Chẳng lẽ tộc quần các cô đều tìm đường dựa vào trực giác?"

"Bằng không thì sao?"

"..."

Lâm Ân rơi vào im lặng, một hồi sau lại hỏi: "Vậy lãnh địa mới cách vị trí hiện tại của tộc quần các cô là bao xa?"

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt nhắm mắt, dựng lên năm ngón tay nói: "Khoảng năm trăm km khoát lặc!"

Lâm Ân gõ gõ cái bàn, nói: "Thế tôi xin hỏi cô, nếu lộ trình chỉ có năm trăm dặm, thì vì sao cô đã đi cả hai ngàn dặm vẫn chưa tới?"

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt lập tức trở nên cứng đờ.

Ngón tay đang dựng thẳng cũng đứng hình tại chỗ.

"..."

Bầu không khí xung quanh trực tiếp rơi vào sự yên tĩnh quỷ dị.

Giống như đột nhiên ý thức được một chuyện gì đó khó hiểu, vẫn luôn bị mình xem nhẹ, nhưng lại là một chuyện vô cùng quan trọng, hồi lâu sau, con yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt nọ lộ ra ánh mắt trống rỗng nói: "Lại nói, hình như chuyện này có chút kỳ quái thật..."

"..."

Đương nhiên kỳ quái nha!

Rốt cuộc là cô gái này đã mất não đến trình độ như thế nào để miệt mài bay từ nhà đi suốt hai ngàn km, nhưng vẫn chưa ý thức được mình đã đi nhầm phương hướng rồi?

Haizzz... cô gái này vẫn có thể sống sót đến hiện giờ, đúng là sỉ nhục ý chí tối cao và không tôn trọng thế giới này mà!

"Này." Lâm Ân hít sâu một hơi, sau đó tìm một cái la bàn từ dưới quầy ra, đặt nó tới trước mặt cô gái nọ.

"Xem như một người hảo tâm đồng cảm với chuyện của cô đi, bán cho cô với giá hữu nghị là 200 tiền khô lâu. Ccó nó, tôi tin tưởng rằng về sau cô tuyệt đối sẽ không tiếp tục lạc đường nữa."

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt nâng mặt nạ bảo hộ kỵ sĩ lên, nghi hoặc nhìn vào món đồ nho nhỏ bên dưới, hỏi: "Đây là..."

Lâm Ân nhắm mắt nói: "La bàn, một loại dụng cụ thần bí có thể giúp cô phân biệt chính xác phương hướng ở bên trong thế giới hắc ám này. Với người khác, tôi đều bán giá 1000 tiền khô lâu, nhưng đối với cô, tôi chỉ bán 200 tiền khô lâu thôi, coi như là đồng tình."

"Ừm!" Yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt lộ ra vẻ mặt tò mò, cô ta đưa tay tiếp nhận chiếc la bàn bên dưới, đùa nghịch với nó một hồi: "Sử dụng nó như thế nào?"

Lâm Ân chỉ vào cái kim chỉ nam bên trên.

"Cô nhìn thấy cái kim chỉ nam kia không? Kim đồng hồ luôn chỉ về phương Nam, nếu cô muốn đi về hướng Bắc, chỉ cần đi theo phương hướng ngược lại với cái kim kia thôi, có phải chuyện này vô cùng đơn giản hay không?"

"Oa!" Yêu tinh Nguyệt Nguyệt (✪o✪) nói: "Thật thần kỳ, đúng là một món đạo cụ đơn giản mà thực dụng!"

"Cô cần mua không?"

"Cần."

【 đinh! Chúc mừng ký chủ phát động thành tựu: Lợi nhuận gấp trăm lần, chúc mừng ký chủ đạt được 200 kinh nghiệm cơ sở. 】

【 lợi nhuận gấp trăm lần 】: thành tựu đặc thù, thành công bán được một kiện vật phẩm bất kỳ với giá cả gấp 100 lần phí tổn ban đầu, ngươi đạt được gia tăng vĩnh cửu: Trí lực +2, đạo đức -1.

Yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt cầm la bàn trên tay, nghiêm túc nói với Lâm Ân: "Ông chủ, anh đúng là một người ngoại tộc vô cùng thân thiện. Anh chính người tốt đầu tiên sau khi gặp được bản yêu tinh, lại không hề có ý định đánh ngất mang về. Anh là một tồn tại có thể coi như bạn thân của Nguyệt Nguyệt rồi, khoát lặc!"

【 đinh! Độ tín nhiệm của Yêu Tinh Bướm Đen đối với ngươi +30】

【 đinh! Độ hảo cảm của Yêu Tinh Bướm Đen đối với ngươi +30. 】

Lâm Ân: "..."

Cũng không biết vì sao, hắn nghe được hai tiếng nhắc nhở này, chẳng những không có chút vui vẻ nào, ngược lại trong lòng còn dâng lên một chút cảm giác tội ác.

Quả nhiên, hắn đúng là một người đạo đức bại hoại mà.

Lâm Ân đỡ trán nói: "Nếu cô coi tôi là bạn thân, như vậy người bạn thân tôi đây cũng có lòng tốt nhắc nhở cô một chút, những người mở miệng nói mình không phải kẻ xấu, cũng không nhất định sẽ là người tốt, những người mở miệng nói sẽ không lừa gạt cô, cũng không nhất định sẽ thật lòng đối xử với cô mà không lừa gạt."

"Đừng tùy tiện ăn thứ mà người khác đưa cho cô, đừng tùy tiện đưa lưng về phía người khác, đừng tùy tiện theo người ta về nhà, chỉ cần nhớ kỹ mấy câu nói đó, tôi cam đoan con đường trước

mắt cô sẽ bằng phẳng."

Cùm cụp ——

Yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt đẩy mũ giáp kỵ sĩ lên, nghiêm túc nói: "Đây đúng là lời khuyên rất chân thành, tôi sẽ nhớ kỹ khoát lặc."

【 đinh! Độ tín nhiệm của Yêu Tinh Bướm Đen đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của Yêu Tinh Bướm Đen đối với ngươi +20. 】

Lâm Ân: "..."

Hiển nhiên, cô cũng không nhớ kỹ.

Nhưng nếu cô ấy vẫn còn sống sót sau khi rời nhà đi cả hai ngàn dặm, thì hẳn là cô ấy cũng có rất nhiều thủ đoạn bảo mệnh.

Mặc kệ. Đôi bên vốn là bèo nước tương phùng, lòng hảo tâm của hắn cũng dừng ở đây thôi.

Ánh mắt Lâm Ân lại một lần nữa dừng phía trên cánh tay cô ấy, sau khi rửa sạch vết máu, đã có thể nhìn thấy dấu vết bị xé rách dữ tợn bên trên.

Giống như cả cánh tay này đã bị một con gì đó trực tiếp cắn xuống, hình dung vô cùng khủng bố.

"Cô bị thương như thế nào vậy?" Lâm Ân tò mò hỏi.

Yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt nhắm mắt lại, nói: "Trên đường mạo hiểm, tôi có gặp một người khổng lồ khôi ngô. Tôi đến gần hỏi đường, ai ngờ lại bị người khổng lồ kia cắn cho một cái, nếu không phải bản kỵ sĩ trốn tránh đúng lúc, thứ bị cắn đứt kia sẽ không phải cánh tay, mà là đầu."

"Đó là con quái vật mạnh hơn tôi rất nhiều! Tôi không phải đối thủ của hắn khoát lặc."

Chương 88: Nguyệt Nguyệt Sắp Nứt Ra Rồi!!!

Cùm cụp ——

Phần mặt nạ bảo hộ trên mũ giáp kỵ sĩ của cô ấy lại một lần nữa rớt xuống dưới, che khuất gương mặt.

Lâm Ân lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, cũng không biết nên nói gì.

"Được rồi." Lâm Ân nhắm mắt, nhanh chóng đeo khẩu trang và bao tay vào, nói: "Xem thương thế của cô, nhất định phải xử lý bước đầu cầm máu trước, nhưng phòng ngừa bị lây nhiễm, chúng ta cần phải tiến hành thêm một bước cắt bỏ nữa. Cô cởi khôi giáp đi, tôi tiến hành một bước lâm sàng đơn giản cho cô trước."

Cùm cụp ——

Yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt nâng mặt nạ bảo hộ kỵ sĩ lên, nghiêm túc nói: "Từ chối, kỵ sĩ không cởi khôi giáp của mình, khoát lặc!"

Lâm Ân nhún nhún vai, nói: "Được rồi, không cởi cũng được, cô có cần tôi tiêm thuốc tê không? Trước khi làm, tôi nhắc nhở cô một chút, không tiêm thuốc tê sẽ vô cùng thống khổ!"

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt nghiêm túc nâng mặt nạ bảo hộ lên, nói: "Từ chối! Thuốc tê chỉ làm ảnh hưởng tới tốc độ phản ứng của kỵ sĩ thôi, hơn nữa, tôi có thể chịu được đau đớn lên đến giá trị max! Đây là một trong những kết quả đạt được trong quá trình huấn luyện gian khổ của kỵ sĩ, khoát lặc!"

Lâm Ân nói: "Không tệ! Cô là người thứ hai dám dũng cảm nói

vậy trước mặt tôi."

...

Vài phút sau, trước bàn giải phẫu.

Yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt nằm thẳng trên bàn giải phẫu, nghiêm túc chăm chú quan sát Lâm Ân đang cầm hai con dao cạo.

"Bất cứ lúc nào anh cũng có thể bắt đầu, khoát lặc! Tôi, hiện giờ tôi đã là thịt cá trên thớt rồi!"

Lâm Ân đầy đầu chỉ đen.

Con yêu tinh này luôn thích dùng vẻ mặt nghiêm túc để nói ra những lời kỳ kỳ quái quái.

Vẻ mặt cũng Lâm Ân trở nên nghiêm túc, hắn nặng nề nói: "Nếu không chịu được nhất định phải mở miệng kêu lên, tuyệt đối đừng có cắn lưỡi đấy. Tôi bắt đầu ra tay đây!"

Đinh ——

Phía trên con dao giải phẫu trong tay Lâm Ân lập tức xuất hiện một luồng hàn mang.

Yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt nhắm mắt nói: "Tôi đã nói rồi, năng lực chịu đựng đau đớn của tôi đã đạt tới giá trị max! Thuộc tính kháng đau đớn đã kéo đầy, tôi sẽ không..."

Phì ——

"Khoát lặc! ! !"

Một đao đi xuống, chỉ trong nháy mắt, con ngươi của yêu tinh Nguyệt Nguyệt đã phóng đại, cái miệng mở lớn, trực tiếp bật ra một tiếng thét chói tai với mức Decibel cực cao, hiển nhiên hành động của hắn đã khiến cô ấy bất ngờ không kịp đề phòng rồi.

Phì ——

"Nhã đạt! Nhã đạt!" Yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt lập tức ngồi thẳng dậy.

Nước mắt giàn giụa chảy dưới chiếc mũ giáp kỵ sĩ, cô ấy ôm lấy nửa người, (≧ 口 ≦) thân thể run rẩy không ngừng, nói: "Vì sao anh dùng dao lại đau hơn người khác tới vài lần vậy? ! Chẳng lẽ anh đã dùng thứ gì đó kỳ kỳ quái quái có thể phóng đại cảm giác đau đớn của người ta? !"

Lâm Ân nhắm mắt, mấy lời vô nghĩa không nên nói nhiều, chỉ bình thản khuyên nhủ: "Tiêm thuốc tê đi."

"Từ chối." Yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt lại nằm xuống, cắn chặt khớp hàm, nước mắt như mưa, nói: "Kháng tính với đau đớn của tôi đã kéo đầy, là một kỵ sĩ có được phẩm chất nhẫn nại hoàn mỹ, tôi sẽ không..."

Phì ——

"Á! !"

Phì ——

"Á mỹ! !"

Phì ——

"Đau! Nhẹ một chút đi! Anh quá dùng sức rồi đó khoát lặc! A a a...!"

【 đao công +1】

【 đao công +1】

"Không phải cô đã nói kháng tính với đau đớn của cô đạt tới giá trị max rồi sao? ! Đừng có xoay loạn như vậy, nếu còn xoay

loạn nữa tôi sẽ cắt vào nơi khác đó!"

"Đúng vậy! Đúng vậy! Tuy kháng tính của tôi đã max! Nhưng mỗi một đao của anh đều làm cho người ta đau đớn đột phá ngưỡng max kia!"

Phì ——

"A a a—— sắp nứt ra rồi! Nguyệt Nguyệt sắp nứt ra rồi o(≧ 口 ≦)o! Muốn hỏng rồi!"

"Đừng có kêu mấy âm thanh kỳ quái như vậy mà! (` 皿 ´*) ノ Tôi mới cạo có vài cái thôi!"

【 đao công +1 】

【 đao công +1 】

"ᐡ ᐢ nhã đạt nhã đạt nhã đạt! ! Anh làm đau tôi! Kỵ sĩ đại nhân đau muốn chết!"

"Cứu mạng! Cứu mạng! Bị kéo rách rồi! Tôi phải về nhà, tôi không muốn làm nữa! Ô ô!"

"Đồ ngu! Đồ ngu kia, khoát lặc! !"

Yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt kêu to, hàm răng sắc bén lập tức mở ra, “Oa nha nha”, cô ấy điên cuồng giãy giụa sau đó hung hăng cắn một phát lên cánh tay Lâm Ân.

Hiển nhiên, dưới cường độ đau đớn kinh hoàng này, kể cả một kỵ sĩ trưởng mạnh mẽ như cô ấy cũng đi đến bờ vực mất đi lý trí rồi.

Lâm Ân cũng nóng nảy, hắn vừa vươn tay rồi dùng sức ấn cái đầu con yêu tinh đang “Cùm cụp cùm cụp” không ngừng há ngâm há ngậm hàm răng, cắn mình đau muốn chết kia, vừa dùng sức cắt bỏ phần vết thương giúp cô ấy.

Tới cuối cùng, để hoàn thành công đoạn cắt bỏ cuối cùng, Lâm Ân nhanh chóng cầm cây lăn bột ở cách đó không xa, rồi chớp ngay lấy thời cơ con yêu tinh kia vừa há miệng…

Phì ——

Hắn trực tiếp cắm vào, chống hàm răng sắc bén kia.

"Ô ——~"

Yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt kinh hãi mở to hai mắt nhìn qua, rồi liều mạng phản kháng.

"(ˆ 皿 ˊ) cắn chặt, chỉ cần kiên trì thêm một chút nữa thôi, lập tức! Rất nhanh sẽ hoàn thành! Cần phải kiên trì! Kiên trì nha!"

…

Hơn mười phút sau.

【 đinh! Đao công của ngươi đã thành công đạt tới trung cấp, ngươi đạt được kinh nghiệm cơ sở 300】

【 đinh! Năng lực giải phẫu của ngươi đã thành công đạt tới trung cấp, ngươi đạt được kinh nghiệm cơ sở 300】

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt với đầu óc ong ong, con mắt trống rỗng, tối om trợn trừng lên, cả người hoàn toàn thoát lực, nằm im lìm trên bàn giải phẫu, bởi vì đau đớn kịch liệt mà mồ hôi tuôn như mưa, ướt cả người.

Ba ——

Lâm Ân đã rút cây lăn bột dùng để phòng ngừa cô ấy cắn vào lưỡi từ trong cái miệng kia ra, sau đó vừa lòng tháo bao tay xuống, nói: "Bước đầu cắt bỏ đã hoàn thành, hiện tại cô có thể đứng lên, chúng ta sẽ tiến hành bước kế tiếp."

Yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt trống rỗng đứng lên khỏi bàn giải phẫu, dụng lực mà lắc lắc cái mũ giáp kỵ sĩ trên đầu mình, sau đó mờ mờ mịt mịt xoa xoa hai mắt, nói: "Y như vừa nằm mơ một cơn ác mộng vậy, thiếu chút nữa... là hỏng rồi..."

Lâm Ân rửa vết máu trên miệng vết thương, nhắm mắt nói: "Đó là phản ứng bình thường thôi."

Nguyệt Nguyệt kinh ngạc nhìn phần bả vai bên trái đã được rửa sạch hoàn thành, lại dùng sức mà lắc lắc đầu, rồi nghiêm túc nhìn về phía Lâm Ân, chỉ vào hắn nói: "Anh là người đàn ông đầu tiên có thể làm cho tôi đau đến vậy. Anh đã để lại cho tôi ấn tượng rất sâu sắc đó khoát lặc!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Yêu Tinh Bướm Đen đối với ngươi +20】

Lâm Ân: "? ? ?"

Chương 89: Người Ngốc, Thân Mềm, Tiền Nhiều, Dễ Gạt!!!

Cô sợ hãi chống tay xuống bàn giải phẫu, rồi nheo mắt, cầm lấy cây lăn bột thô thô kia, nhìn dấu răng bên trên, không nhịn được nói tiếp: "Anh cũng là người đàn ông đầu tiên dám dùng thứ tráng kiện như vậy cắm vào miệng tôi đó!"

【 đinh! Ấn tượng của Yêu Tinh Bướm Đen đối với ngươi +50】

Lâm Ân: "! ! !"

Cô đừng có tùy tùy tiện nói ra những lời kỳ quái như vậy mà!

Cái gì gọi là người đàn ông đã cắm vào miệng cô chứ? Rõ ràng đó là thủ đoạn ứng phó lúc khẩn cấp để phòng ngừa cô tùy tiện cắn người thôi? !

Cô cứ tùy tùy tiện tiện nói như vậy, sẽ làm người ta hiểu theo hướng khác đó!

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đừng vội nói những lời vô dụng kia, kế tiếp còn một bước quan trọng nhất. Hiện giờ cả cánh tay của cô đã hỏng, đương nhiên, bản tiệm có biện pháp làm cho chân tay đứt trùng sinh nhưng phải xem cô có trả nổi chi phí hay không."

Yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt nghiêm túc nói: "Trả được chứ, trước khi xuất hành, tôi đã mang theo toàn bộ kinh phí trong tộc đến đây rồi!"

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, cô ấy đẩy

đẩy chiếc mũ giáp kỵ sĩ to to trên đầu, dụng lực duy trì cân bằng, sau đó bàn tay nhỏ bé trực tiếp luồn từ cổ áo, vào trong bộ ngực của mình.

Lâm Ân mở to hai mắt nhìn.

Đây là thao tác gì đây? !

Mà cũng chính tại một khắc này, yêu tinh Nguyệt Nguyệt (〃 > 皿 <) tiếp tục dùng sức hung hăng kéo thứ bên trong ra ngoài.

Hoa lạp lạp ——

Bị quán tính kéo, cô ấy trực tiếp ngồi phịch xuống đất. Cùng lúc ấy, một túi tiền to to đã bị kéo rời khỏi bộ ngực của cô ấy, rơi thẳng xuống đất, phát ra âm thanh loẻn xoẻn của những đồng tiền va chạm vào nhau.

Lâm Ân: "(ΩДΩ)? ?"

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, sau khi túi tiền rời khỏi vị trí vốn có của mình, bộ ngực vốn phình to kia lại trực tiếp xẹp xuống như thể bị chiên đến khô quắt rồi.

Giả...

Giả...

"Khoát lặc!" Yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt (๑•̀ᴗ•́๑)ﾉ giơ ngón tay cái lên, nghiêm túc nói: "Tất cả tiền đều ở trong này! Nhiều đến mức hoàn toàn có thể mua cả anh nữa đó!"

Cô ấy nhẹ nhàng kéo túi tiền một cái, để lộ một khoảng hở. Chỉ thấy không gian bên trong đều bị từng đồng tiền hắc lâu lấp kín.

Lâm Ân: "! ! !"

Nói cách khác, một viên tiền hắc lâu tương đương với 1000 tiền khô lâu, mà dựa theo thể tích của túi tiền kia để tính, có vẻ như con yêu tinh này luôn mang theo bên người một khoản tiền kếch xù, ít nhất cũng đạt tới mấy trăm ngàn đồng!

Đúng là vô cùng giàu có nha!

Cô ấy nhắm mắt lại, vươn bàn tay nhỏ bé lấy một nắm lớn đầy tiền hắc lâu từ bên trong túi tiền ra ngoài, đặt lên bàn giải phẫu, hỏi: "Có đủ hay không?"

"Đủ!" Lâm Ân trố mắt nhìn.

【 người ngốc, thân mềm, tiền nhiều, dễ gạt! 】

Cô ấy đúng là một người trực tiếp hội tụ tất cả những yếu tố bên trên nha!

Lâm Ân lắc lắc đầu, trực tiếp ném bỏ toàn bộ mấy ý tưởng không thực tế kia đi.

Hắn nhanh chóng xoay người, lấy【 dược tề tăng sinh huyết nhục 】đã sớm chuẩn bị xong từ ngăn tủ phía sau ra, mặt mang mỉm cười nói: "Một khi đã như vậy, tôi lập tức dùng loại dược tề mình mới nghiên cứu ra để trị liệu cho cô đi. Tiền nào của nấy, đây là dược tề đẳng cấp cực kỳ cao, một bình chỉ thu của cô 3 tiền hắc lâu thôi, không quá đáng chứ?"

Rốt cuộc dược tề của hắn cũng phát huy công dụng rồi.

Yêu Tinh Bướm Đen ngẩn ra, rồi lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: "Có khả năng sẽ không hiệu quả đâu."

"? ?"

"Bởi vì thể chất của tôi rất đặc thù, kháng tính với các loại độc tính đều kéo đầy rồi!" Cô ấy nhắm hai mắt lại, nghiêm túc dựng

thẳng một ngón tay lên, nói: "Có nghĩa là, độc tính tiêu cực không có tác dụng với tôi! Đồng dạng, dược tề khôi phục tích cực cũng không có tác dụng với tôi! Cho nên đây là một chuyện cực kỳ khó làm."

Nói xong, cô ấy lại lấy một bình dược tề màu xanh biếc từ trong lòng ra, rồi dùng sức mà mở nắp bình.

Phốc ——

Một đầu lâu to to dạng sương khói lập tức bay ra khỏi bình.

Lâm Ân: "? ? ?"

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt nghiêm túc nói: "Ví dụ như thứ này, nó là một loại thuốc cực độc nhưng cũng là dược tề thường dùng của Yêu Tinh nhất tộc chúng tôi. Tôi đã uống nó từ nhỏ đến lớn, nhưng một chút tác dụng cũng không có."

Nói xong, cô ấy ngẩng đầu, sau đó ừng ực ừng ực mà uống một hơi cạn sạch.

Ba ——

Cái bình rơi xuống đất.

Nước thuốc còn sót lại trực tiếp ăn mòn làm mặt đất bốc lên từng luồng khói nhẹ.

Nấc ~

Cô ấy lau miệng, nghiêm túc nói: "Anh cũng thấy đấy, độc dược mạnh đến vậy cũng không thể sinh ra tác dụng với tôi, nếu đổi lại là yêu tinh bình thường, đã sớm bất tỉnh nhân sự bị người mang đi rồi! Mà tôi vẫn có thể khỏe mạnh bình thường, sinh long hoạt hổ!"

Lâm Ân: "..."

Cô đúng là một con búp bê độc nha!

Lâm Ân không biết nên nói gì: "Vậy cô đến nơi này của tôi làm gì?"

"Thử thời vận!" Yêu tinh Nguyệt Nguyệt nghiêm túc nói: "Tuy tôi không quá sợ đau, nhưng thiếu một bên cánh tay, vẫn làm người ta rất khó chịu, cho nên muốn tìm một phòng khám, nếu có thể, làm một cánh tay giả cường đại cũng được."

Lâm Ân nhìn bình dược tề tăng sinh huyết nhục trong tay mình, suy nghĩ một lát, cuối cùng mỉm cười, nói: "Được rồi, nhưng cô có thể dùng thử một chút, loại dược tề này của tôi vô cùng đặc thù, nói không chừng nó có thể mang đến một chút hiệu quả nhất định cũng nên, ý cô sao?"

"Nếu không có hiệu quả, tuyệt không thu phí!"

Nếu là phối phương dược tề do hệ thống cung cấp, mặc kệ nói như thế nào, nó vẫn sẽ mang đến hiệu quả khác biệt với dược tề ở thế giới này.

Hắn vô cùng có tự tin với hệ thống.

...

Vài phút sau, trên bàn giải phẫu.

Lâm Ân mở nút bình dược tề, rồi dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn tò mò của yêu tinh Nguyệt Nguyệt, hắn dùng tăm bông thật cẩn thận mà chấm từng chút từng chút một dược tề lên vết đứt.

Lạnh lẽo, tê tê, còn có một chút đau đớn.

"Sẽ có hiệu quả chứ?" Giọng nói của yêu tinh Nguyệt Nguyệt cũng không khỏi khẩn trương lên.

Bởi vì nếu thứ dược tề này có hiệu quả thì chẳng phải cô ấy sẽ

có một cánh tay thật của chính mình sao?

Đương nhiên là cô ấy không hề muốn một cánh tay giả rồi, làm sao nó có thể sử dụng linh hoạt bằng cánh tay thật của mình được?

Chương 90: Bác Sĩ, Anh Đừng Có Tùy Tiện Liếm Mặt Tôi Như Vậy!!!

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt, nói: "Cứ bình tĩnh chờ đợi một chút. Nói thật, đây là lần đầu tiên tôi dùng loại dược tề này cho một sinh vật sống, tình huống cụ thể sẽ phát sinh như thế nào, còn phải quan sát."

"Ai? !" Yêu tinh Nguyệt Nguyệt ngơ ngác.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Ân, cô ấy lập tức trừng lớn hai mắt, dùng sức mà nuốt một ngụm nước miếng.

Haizz… đã đến nước này, cô ấy còn có thể làm gì nữa đây, chỉ có thể cẩn thận mà nhìn chăm chú vào miệng vết thương vừa được bôi dược tề của mình thôi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Vài phút sau, Nguyệt Nguyệt thở ra một hơi, nghiêm túc nói: "Xem ra một chút hiệu quả cũng không có rồi. Tôi đã nói mà thể chất của tôi rất đặc thù, kháng tính đối với các loại dược tề đều đã kéo đầy. Nếu không được, nhờ anh trang bị cho tôi một cánh tay giả thích hợp!"

Nhưng ngay sau đó, đột nhiên cô ấy cảm nhận được miệng vết thương trên cánh tay trái vừa mơ hồ truyền đến từng đợt cảm giác ngứa ngáy.

Cô ấy lập tức ngẩn ra, rồi vội vàng quay đầu nhìn thẳng vào bả vai mình.

Trong nháy mắt, vẻ mặt cô ấy trở nên kinh hãi: "Cái này... Đây là..."

Chỉ thấy miệng vết thương của cô ấy đang dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được từng chút từng chút một mà mọc ra máu thịt hồng hồng mềm mại.

Thậm chí ngay cả xương cốt bên trong cũng mơ hồ có dấu hiệu sinh trưởng,

"Có hiệu quả rồi? ! !" Cô ấy khiếp sợ mà hô lên.

Hiển nhiên đây là điều cô ấy thực sự không ngờ được, bởi vì hơn ai hết, cô ấy hiểu rất rõ về thể chất của chính mình.

Phải biết rằng, chính vì thân thể này có kháng tính với tất cả những yếu tố bên ngoài, mới giúp cô ấy tránh thoát được rất nhiều nguy hiểm, nhưng cũng chính vì nó mà cuộc sống của cô ấy có rất nhiều vấn đề.

Người khác chỉ cần dùng một bình dược tề khôi phục là có thể giải quyết được chuyện, nhưng cô ấy lại phải chờ thật lâu cho miệng vết thương khép lại tự nhiên.

Được rồi, đó là trước kia, còn hiện giờ, cô ấy tuyệt đối không ngờ được, thứ dược tề do vị bác sĩ nhân loại này cung cấp lại thật sự sinh ra tác dụng với cô ấy!

"Tốc độ có chút chậm. Đúng là thể chất kháng tính của cô có mang đến một chút ảnh hưởng đối với hiệu quả của dược tề, nhưng ảnh hưởng không lớn." Lâm Ân nghiêm túc quan sát cánh tay đang chậm rãi sinh trưởng kia, sau đó nhanh chóng lấy ra một cuốn sổ nhỏ, ghi lại biểu hiện lâm sàng của dược tề.

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt trừng lớn hai mắt, trên mặt lộ vẻ khẩn trương nhìn cánh tay đang chậm rãi mọc ra, mồ hôi trên trán không ngừng nhỏ giọt “Tí tách tí tách” xuống dưới.

"Thật... Thật là lợi hại! Bác sĩ, dược tề của anh thật lợi hại! Rất! Rất lợi hại!"

"Không hổ là người đàn ông có thể khắc sâu ấn tượng kinh khủng trong lòng tôi! Rất có năng lực!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Yêu Tinh Bướm Đen đối với ngươi +50】

“Đừng tùy tiện sinh ra hảo cảm với tôi vội." Lâm Ân đang nghiêm túc ghi chép biến hóa của thực nghiệm, nói: "Nói xem, cô đang có cảm nhận như thế nào? Để tôi ghi chép lại."

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt (❁´◡`❁) đong đưa hai cẳng chân nhỏ, nói: “Ngứa ngứa, tê tê, đau đau, hơn nữa loại cảm giác này không chỉ phát sinh ở cánh tay, mà những nơi khác cũng ngứa ngứa tê tê đau đau nữa!

Lâm Ân lần lượt ghi chép lại toàn bộ.

"Còn gì nữa không?" Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, tiếp tục hỏi.

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt (❁´◡`❁) nói: "Thực thoải mái, cảm giác cánh tay đang sinh trưởng, lại cảm giác giống như mình có thêm hai cánh tay khác vậy, thực kỳ diệu ～ "

Lâm Ân lần lượt ghi chép lại, sau đó ngẩng đầu, nhưng ngay tại thời điểm đang muốn nói điều gì đó, đột nhiên hắn mở to hai mắt nhìn qua rồi cứng ngắc tại chỗ.

"..."

"..."

Chỉ thấy một nhánh xúc tu đặc sệt, dấp dính có kích cỡ bằng cổ tay, vừa chậm rãi mọc ra từ bên trong khôi giáp nằm ngay phía

sau bả vai của yêu tinh Nguyệt Nguyệt.

【 giá trị tinh thần -10】

"Ách (°Д°)..."

Sàn sạt ——

Sàn sạt ——

Ngay dưới cái nhìn chăm chú mà cứng đờ của Lâm Ân, nhánh xúc tu hồng hồng mềm mại kia đang vuốt ve khuôn mặt yêu tinh, nhân tiện cũng để lại từng vệt chất lỏng đặc sệt, dấp dính.

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt (๑´ ㅂ `๑) nhắm mắt lại, cần cổ lắc lư loạn lên, nói: "Nhã đạt nhã đạt! Bác sĩ, anh đừng có tùy tiện liếm mặt tôi như vậy, tuy tôi biết bác sĩ anh rất giỏi, cũng để lại ấn tượng rất sâu trong lòng tôi, nhưng anh vẫn không thể tùy tiện đụng vào thân thể tôi được ～ "

【 đinh! Độ hảo cảm của Yêu Tinh Bướm Đen đối với ngươi +5】

Lâm Ân nói: "Ách... Cái kia..."

Sàn sạt ——

Sàn sạt ——

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, nhánh xúc tu kia lại chậm rãi chui vào bên trong mũ giáp của yêu tinh Nguyệt Nguyệt (๑´ ㅂ `๑), và chậm rãi luồn dọc theo khe hở bên trong mũ giáp, chui thẳng vào bên trong áo giáp.

"Nhã đạt! (≧▽≦), đừng có tùy tiện đụng vào cổ tôi nha! Ngứa lắm! Chờ một chút, vì sao anh có thể tùy tiện chui vào bên trong quần áo của tôi như vậy, khoát lặc! Nhã đạt!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Yêu Tinh

Suy nghĩ trong đầu Lâm Ân cũng trở nên mờ mịt, không linh hoạt.

"Cái kia... Tôi cho rằng, cô nên mở to mắt xem một chút sẽ tốt hơn..."

Yêu tinh tên Nguyệt Nguyệt (๑>□<๑) thoáng khựng lại rồi mở to mắt. Để rồi ngay tức khắc, cô ấy đã bắt gặp Lâm Ân với gương mặt cứng đờ, đang đứng cách xa mình tới hai mét.

Cô ấy lập tức sửng sốt: "Ai? Bác sĩ, sao anh lại đứng xa như vậy?"

Lâm Ân cứng ngắc nói: "Thì ngay từ đầu, tôi vẫn đứng xa vậy mà."

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt lập tức ngẩn người, rồi hoảng hốt khi vẫn cảm nhận được một thứ gì đó đang “Sàn sạt sàn sạt” ma sát trên cổ mình.

Cô ấy theo bản năng khẽ di chuyển con ngươi, nhìn về phía mũ giáp của mình.

"..."

"..."

Ông ——

Vẻ mặt yêu tinh Nguyệt Nguyệt lập tức chuyển thành trống rỗng.

【 giá trị tinh thần -30! 】

【 giá trị tinh thần -30! 】

Ngay sau đó, một tiếng thét chói tai với mức cường độ âm thanh cực lớn, trực tiếp nổ mạnh, vang vọng cả hẻm Du Hồn.

...

Phòng giải phẫu.

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt vừa kêu to vừa không ngừng lăn lộn trên bàn giải phẫu, (ΩДΩ) nói:

"Xúc tu! Vì sao trên người tôi lại có xúc tu chứ?! Cứu mạng! Thứ xúc tu kỳ quái kia đang chạm vào thân thể tôi! !"

"Đừng cử động! Để tôi giúp cô!"

Chương 91: Chặt Một Tặng Một!!!

Mắt thấy tình huống phát sinh như thế, Lâm Ân trực tiếp làm đầu tàu gương mẫu vọt qua, (〝 ▼ 皿 ▾) nhanh chóng túm lấy phần rễ của xúc tu.

"Cứu mạng! Trơn quá trơn quá! Nó sắp luồn vào rồi khoát lặc!"

"Luồn vào rồi? ! Nó luồn vào đâu? !"

"Nơi nào có khe hở là nó luồn vào, khoát lặc!"

"! ! !"

Quá kinh khủng! Không thể như thế được!

Lâm Ân (〝 ▼ 皿 ▾) nhanh chóng ấn chặt Nguyệt Nguyệt xuống, dùng toàn bộ khí lực lực bú sữa mẹ, vươn tay nắm chặt lấy phần rễ của xúc tu, rồi cắn răng, gian nan mà rút nó ra khỏi mũ giáp của cô ấy.

Sàn sạt sàn sạt ——

Nhánh xúc tu kia vẫn không ngừng lay động trong tay Lâm Ân, làm lớp dịch nhầy bên trên vương vãi ra khắp nơi xung quanh, dọa cho giá trị tinh thần của yêu tinh Nguyệt Nguyệt điên cuồng giảm xuống. Cô ấy run rẩy ôm mũ giáp của mình, hét to một tiếng kinh tâm động phách: "Nó là thứ mọc ra từ trên người tôi! Nó lại mọc ra từ trên vai tôi!"

"Hãy kiên nhẫn một chút!" Lâm Ân (ˆ 皿 ˆ) ﾉdứt khoát dùng một tay cầm lấy con dao bên cạnh, còn một tay khác hung hăng ấn

nhánh xúc tu kia lên bàn giải phẫu, sau đó vung dao chém xuống.

Phì ——

Nhánh xúc tu kia lập tức “Phành phạch phành phạch” mà rơi xuống bàn giải phẫu.

Nguyệt Nguyệt: "(;╥Д╥`)! !"

Lâm Ân đạp “Ba ba ba” mấy cái xuống nhánh xúc tu nọ, đạp thành nát bét.

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt vẫn chưa bình tĩnh lại được, vươn tay túm lấy ngực Lâm Ân, rồi run rẩy mà nghiêng đầu qua, nhìn nhánh xúc tu kia vẫn còn tung tăng nhảy nhót.

"Đây là tình huống gì vậy, khoát lặc? !"

Lâm Ân suy tư nói: "Xem ra đây hẳn là một chút tác dụng phụ nho nhỏ của dược tề."

"Tác... Tác dụng phụ..." Yêu tinh Nguyệt Nguyệt khiếp sợ nói.

Lâm Ân nhắm mắt nói: "Đúng vậy, cô cũng biết đó, càng là dược tề mạnh mẽ, tác dụng phụ do nó mang đến lại càng kỳ quái. Nếu loại dược tề tăng sinh mạnh mẽ này có thể làm cho chân tay đứt của cô trùng sinh, thì khẳng định là nó cũng sẽ làm mọc ra một vài thứ kỳ quái khác vượt quá quy định!

"Đây là hiện tượng thực bình thường."

"Bình... Bình thường?" Yêu tinh Nguyệt Nguyệt ngây dại nói: "Bình thường cái lông á! !"

Cô ấy (ΩДΩ) cầm lấy mũ giáp của mình, chỉ trong nháy mắt đã rút ra thanh trường kiếm phiên bản mini từ thắt lưng, rồi xoát xoát xoát vung vẩy vài đường kiếm hoa từ trên xuống dưới trước mặt Lâm Ân.

Ngươi đã nhìn thấy thứ dược tề đáng sợ nào có thể tùy tùy tiện tiện làm cho người ta mọc ra loại xúc tu kỳ quái như vậy chưa?

Thứ này không phải là trị liệu!

Đây là biến dị đó!

Hiện giờ chỉ mới mọc ra xúc tu kỳ quái, nếu nó mọc ra thứ càng thêm kỳ quái...

"Biến dị đó khoát lặc!"

Hai mắt cô ấy đẫm lệ mà run rẩy cầm kiếm chĩa thẳng về phía Lâm Ân, mũi kiếm mini "Xoát xoát xoát" lắc lư trong không khí đầy vẻ uy hiếp.

【 Giá trị tinh thần của Yêu Tinh Bướm Đen -10】

【 Giá trị tinh thần của Yêu Tinh Bướm Đen -10】

Lâm Ân vươn hai ngón tay tới đẩy mũi kiếm của cô ấy qua một bên, rồi nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Đừng sợ hãi, người ta thường nói, người giàu có dựa vào khoa học kỹ thuật, người nghèo dựa vào biến dị, tuy cô là người giàu có, nhưng ngẫu nhiên biến dị một chút cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, hơn nữa tuy cô biến dị rồi, nhưng mà..."

Lâm Ân chỉ vào cánh tay cô ấy: "Không phải cánh tay của cô đã mọc dài ra rất nhiều rồi sao? Đây không phải bằng chứng nói lên rằng loại dược tề kia vô cùng có hiệu quả hả?"

Vẻ mặt Lâm Ân đầy nghiêm túc.

"Nhưng mà... Nhưng mà…" Yêu tinh Nguyệt Nguyệt nói: "Thật sự rất đáng sợ đó!"

【 Giá trị tinh thần của Yêu Tinh Bướm Đen -10 】

Lâm Ân bình tĩnh trấn an đối phương: "Đừng sợ, có bác sĩ đây rồi, cô cứ yên tâm là được, hãy nghe tôi, lần này không cần biết nó mọc ra thứ gì kỳ quái, tôi đều có thể chém một dao, chặt đứt nó giùm cô!"

"Cô phải tin tưởng tôi!"

Đinh ——

Bên trên con dao lóc xương trong tay Lâm Ân lập tức lóe lên tia sáng chói mắt.

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt ngây dại ôm mũ giáp, nói: "Thật... Thật sự sao?"

Lâm Ân nghiêm túc gật đầu, nói: "Thật sự. Hơn nữa chẳng lẽ cô không muốn có được một cánh tay khỏe mạnh? Vì thân thể khỏe mạnh, biến dị một chút nào đó, đâu đáng kể gì?"

Nguyệt Nguyệt ngây dại - ing.

Rất... Rất có đạo lý.

Nhưng không hiểu vì sao cô cứ có cảm giác kẻ này còn mang theo một chút mục đích kỳ quái gì khác nữa!

"Một... một lần cuối cùng!" Yêu tinh Nguyệt Nguyệt ngước đôi mắt đẫm lệ lên nói.

Lâm Ân "Đinh" một tiếng, lập tức giơ ngón tay cái lên với cô ấy, hắn dùng hành động thay cho lời thừa nhận và khẳng định cực cao đối với lòng dũng cảm và sự kiên cường của cô ấy.

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú và run rẩy của Yêu Tinh Bướm Đen, chút dược tề mới lại được bôi lên phần tay cụt kia.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Mà cũng chính tại một khắc này.

"Cái đuôi! ! Tôi vừa mọc ra một cái đuôi đáng sợ! (ΩДΩ) chặt mau! Mau chặt nó đi nha! !"

Phì ——

"Tôi lại cảm thấy! Đằng sau có thứ gì đó kỳ kỳ quái quái đang ngoáy loạn trong quần áo của tôi! Lại là xúc tu đặc sệt, dấp dính đó! Chặt đi, chặt đi!"

Phì ——

"Nha! ! Cánh! ! Lại mọc ra một đôi cánh mới ư! Ai? Rất đẹp nha, hình như có thể giữ nó lại..."

Phì ——

"Nha! (ΩДΩ) Tôi nói có thể giữ nó lại mà, vì sao anh chặt bỏ rồi? !"

...

Hơn mười phút sau.

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ chân tay đứt trùng sinh, đạt được 200 tiền khô lâu, 200 kinh nghiệm 】

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt run rẩy mà ngây dại nằm tại chỗ, cánh tay đã hoàn hảo như lúc ban đầu, đang khe khẽ hoạt động một chút.

Mà bên trong cái thùng gỗ gần đó, đều là những phần tứ chi kỳ quái vừa bị chặt xuống.

"Cô cảm thấy thế nào?" Lâm Ân nghiêm túc nâng cô ấy dậy.

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt ngây dại nói: "Cảm giác... Toàn thân

từ trên xuống dưới đều mọc đầy những thứ kỳ quái..."

"Không phải sợ, đó đều là ảo giác thôi, tôi đã chặt hết cho cô những thứ không nên mọc dài ra kia rồi."

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt gian nan nâng đôi tay run rẩy lên, lẩm bẩm nói: "Anh đã đòi tiền dược tề rồi... sẽ không đòi tiền chặt những thứ kỳ quái kia đi chứ..."

Đôi mắt Lâm Ân lóe sáng: “Đại hạ giá mừng năm mới, chặt một tặng một nha!"

...

Chương 92: Đêm Máu!!!

Mấy phút đồng hồ sau, yêu tinh Nguyệt Nguyệt ngây dại đứng lên, tùy ý để Lâm Ân đội mũ giáp lên đầu mình, đeo túi xách vào người mình, còn cho những bộ phận kỳ quái vừa bị chặt xuống trên người cô vào một cái túi to, treo lên lưng để cô cõng.

Hắn nói cô có thể coi chúng nó là kỷ niệm.

“Một lần trị liệu hoàn mỹ." Lâm Ân giơ ngón tay cái lên với cô, lộ vẻ mặt mỉm cười nói: "Nếu quý khách cảm thấy lần trị liệu này cũng không tệ lắm, có thể cho chúng tôi một like, nếu lần sau lại đến, tôi sẽ chiết khấu cho cô 11%."

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt nhanh chóng o(□□□)o ôm lấy mũ giáp, nói: "Tạ ơn... Tạ ơn ông chủ, ô ô, tôi có thể đi được chưa?"

Lâm Ân lập tức lia ánh mắt nhìn cô ấy từ trên xuống dưới, hàng chân mày khẽ nhíu, ngay lập tức, con dao lóc xương trong tay “Xoát xoát xoát” vài cái, xoay chuyển không ngừng, suy tư nói: "Hình như điểm nào đó có chút không thích hợp thì phải, tôi còn nhớ một lần cuối cùng bôi thuốc cho cô, trên người cô không có mọc ra thứ gì kỳ quái..."

Ánh mắt Lâm Ân có chút do dự nói: "Bởi vậy tôi có chút không xác định được, rốt cuộc là trên người cô còn chỗ nào đó phát sinh biến dị hay không."

【 Giá trị tinh thần của Yêu Tinh Bướm Đen—10】

Yêu tinh Nguyệt Nguyệt (ǑдǑ;): "Không thể nào đâu?"

Lâm Ân do dự hỏi thêm: "Cô có cảm nhận được thân thể mình

có chỗ nào đó không thích hợp hay không? Nếu cảm nhận được tốt nhất là mau nói ra đi."

Nguyệt Nguyệt lờ đờ ôm lấy mũ giáp, nói: "Hình như chẳng có chỗ nào không thích hợp đâu."

Cô ấy nói xong, lại tò mò buông cái túi trong tay ra, nhảy lên nhảy xuống một hồi.

Trọng lượng của thân thể vẫn giống hệt lúc trước.

Nếu thực sự có một tổ chức kỳ quái nào mọc ra, khẳng là cô ấy có thể dễ dàng cảm nhận được.

"Không có gì kỳ quái cả." Cô ưỡn ngực, có vẻ kỳ quái nói.

Lâm Ân thả lòng một hơi, mỉm cười nói: "Vậy là tốt rồi, tình huống trước mắt cho thấy, không phải lần nào sử dụng dược tề này cũng sẽ biến dị, coi như đây là một điều rất đáng để học hỏi, vô cùng cảm tạ cô đã phối hợp cùng làm thí nghiệm với tôi, ha hả —— "

"..."

Sau đó ngay dưới cái vẫy tay đầy vui mừng của Lâm Ân, tiểu yêu tinh chán nản ôm đầu, vừa chập chờn vỗ cánh, biến mất bên trong sương mù màu đen.

Lâm Ân vui mừng vô cùng, hắn khẽ buông lỏng một hơi rồi (￣□￣) nhanh chóng trở lại phòng giải phẫu, dự định dọn dẹp cho sạch sẽ một chút, bởi vì cũng không biết đến khi nào hắn mới gặp được một vị khách tốt bụng như vậy nữa.

Nhưng đúng vào lúc này.

Hoa lạp lạp ——Một tiếng kim loại va chạm vào nhau truyền đến từ dưới chân.

Lỗ tai Lâm Ân khẽ động. Rồi ngay sau đó, hắn đã trông thấy một cái gói to đùng còn nằm nguyên dưới đất, vẻ mặt hắn lập tức cứng đờ.

"Khoan đã, hình như cái này là..." Hắn theo bản năng vươn tay tới mở cái gói to ấy ra.

Ngay lập tức, không gian bên trong ngập tràn tiền hắc lâu đã xuất hiện trước mắt Lâm Ân, nhiều đến mức muốn chói mù mắt hắn.

Hắn vô cùng kinh ngạc.

Khoan đã!

Chuyện này không thích hợp!

Vì sao túi tiền của tiểu yêu tinh kia lại ở chỗ này? !

Rõ ràng vừa nãy hắn đã nhìn thấy bộ ngực của cô ấy phình to lên rồi mà? Còn gần như muốn phá áo mà chui ra ngoài nữa. Lúc ấy, hắn chỉ cho rằng cô ấy đã nhét túi tiền trở lại vị trí rồi.

Chỉ là... Nếu túi tiền vẫn chưa bị cô ấy nhét vào, thì hiện tại, thứ ở trước ngực cô ấy là cái gì chứ...

"Chẳng lẽ, giả biến thành thật sao? !"

Đầu óc Lâm Ân “ông” một cái, lập tức rơi vào trống rỗng.

Hắn nhanh chóng dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi cầm lấy túi tiền lao ra ngoài cửa, nhưng bên ngoài đã sớm đã không còn bóng dáng của Yêu Tinh Bướm Đen kia rồi.

Trong đầu Lâm Ân lập tức xuất hiện một chuỗi hình ảnh khủng bố... ở thời điểm tiểu yêu tinh kia muốn lấy tiền ra ngoài, nhưng lại kéo ra một thứ chân thực...

Lâm Ân (;д;).

Nếu thực sự là như vậy, chỉ hi vọng cô ấy nhanh chóng ý thức được tình huống của mình, sau đó khẩn cấp trở về nhà, nhân lúc hình dạng kia còn chưa bị định tính, trực tiếp ấn cho nó nhỏ xuống vẫn còn kịp nha.

...

Lâm Ân cầm túi tiền tiếp tục ngồi trước quầy, vừa ngủ gà ngủ gật vừa chờ đợi vị khách mới xuất hiện.

Nhưng cũng không biết vì sao, việc làm ăn của hôm nay cũng không phải tốt lắm.

Ngoại trừ Yêu Tinh Bướm Đen từ xứ xở khác đi tới, chỉ có ít ỏi vài vị khách tiến đến mua sắm hàng.

Cứ như thế, trong lúc hắn đang nhàm chán muốn chết, thời gian lại một lần nữa trôi tới chạng vạng.

"Thầy còn chưa trở về sao?" Lâm Ân nhìn thoáng qua mảnh sương mù màu đen ngoài cửa, vẻ mặt đầy lo lắng không yên.

Bởi vì hôm nay đã là ngày thứ ba rồi.

Dù thầy của hắn thực sự bị chuyện gì đó trì hoãn, thì tới hiện tại cũng nên có tin tức truyền về mới đúng?

Tuy thầy của hắn không phải người, tuy bình thường thầy cũng đối xử khá lạnh nhạt với hắn, nhưng trong hai năm nay, nếu không có thầy chiếu cố, thì hắn, một tên nhân loại nho nhỏ muốn sống đến tận bây giờ trong thế giới hắc ám này, tuyệt đối là người si nói mộng.

Đó là chưa kể tới, nếu không có thầy tự mình chỉ dạy, hắn cũng không thể nắm giữ nhiều thủ pháp luyện dược và y thuật

như hiện nay.

"Hi vọng, sáng mai thầy có thể trở về." Lâm Ân đưa ánh mắt đầy sầu lo nhìn mảnh sương mù màu đen ngoài cửa.

Hắn cầm lấy chiếc hồn đăng sắp tắt trên cây cột, đã đêm rồi, không tiếp tục kinh doanh nữa.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên con ngươi trong mắt hắn nở to ra, sau đó trên mặt lập tức lộ ra vẻ thống khổ, còn không kiềm được mà hộc ra một bãi máu màu đỏ tươi tanh tưởi.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của hắn, bãi máu tươi kia sôi lên "Ù ù" rồi bắt đầu nhúc nhích chuyển động, cuối cùng chúng vặn vẹo, tạo thành mấy chữ bằng máu dữ tợn, ngay dưới mảnh đất trước mặt hắn.

【 Nguy hiểm! Lập tức! Rời đi! 】

Rầm ——

Sáu chữ bằng máu màu đỏ tươi kia giằng co chừng mấy giây, sau đó lập tức bốc lên thành khói nhẹ, biến mất tại chỗ.

Mà gần như cùng lúc đó, bên tai hắn cũng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi vừa thành công phát động nhiệm vụ: Đêm máu. 】

【 giới thiệu nhiệm vụ: Hãy dùng hết mọi biện pháp để sống đến sáng sớm ngày hôm sau 】

【 khen thưởng nhiệm vụ: 2000 tiền khô lâu, 2000 kinh nghiệm, khen thưởng đặc thù x1, thành tựu đặc thù x1】

Chương 93: Nguy Cơ Ập Tới!!!

Con ngươi trong mắt Lâm Ân lập tức co rụt lại, hắn vội vàng ngồi chồm hổm xuống dưới, nhíu mày nhìn dấu vết biến mất của bãi máu vừa rồi.

"Thầy? !"

Hắn liếc mắt một cái đã nhận ra chủ nhân của sáu chữ bằng máu kia, chẳng lẽ thầy đã dùng một loại chú thuật đặc biệt nào đó để truyền lời cảnh cáo đến hắn? !

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? !

Đột nhiên Lâm Ân ngẩng đầu, chau mày nhìn vào chỗ sâu trong mảnh sương mù màu đen ngoài cửa.

Hơn nữa cùng lúc với sự xuất hiện của lời cảnh báo kia, hệ thống cũng phát động nhiệm vụ cho hắn. Và không khó để nhận ra rằng khen thưởng cho nhiệm vụ lần này nhiều hơn gấp mấy lần hai nhiệm vụ sống sót lúc trước.

Thậm chí còn dày hơn nhiệm vụ lần trước khi con quái vật cấp căn nguyên kia muốn đến nơi này!

Tình huống trước mắt đã đủ để nói lên rằng, hắn đang gặp phải một mối nguy hiểm vô cùng kinh khủng!

Nhưng rốt cuộc nó là cái gì chứ? !

Chẳng lẽ thầy đã gặp phải nguy cơ gì đó ở bên ngoài, sau đó nguy cơ kia lại lan tràn tới Tiệm Dược Tề Cưa Máu? !

Tự hỏi đến đây, gần như không có bất cứ do dự gì, Lâm Ân đã

nhanh chóng trấn định xuống dưới, rồi dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi xông về phía cửa hàng.

【 dược tề tăng sinh huyết nhục 】【 trái tim Vô Diện Ma】【 Súng Lục Săn Ma 】【 dao lóc xương 】【 hồn đăng 】 vân vân…

Đây là những món đạo cụ đặc thù hắn đã đạt được trong khoảng thời gian gần đây, và ngay lúc này, chúng cũng là chỗ dựa lớn nhất cho hắn.

Hắn không lựa chọn lưu lại, bởi vì nếu thầy đã phát cảnh cáo đến đây, nghĩa là lưu lại sẽ lành ít dữ nhiều!

"Tới nhà của Huyết Y Ác Linh tá túc một đêm đi, tuy có khả năng sẽ bị chị ta xâm phạm, nhưng tuyệt đối an toàn hơn ở lại nơi này nhiều lắm!"

Lâm Ân kéo một cái túi theo, ngẩng đầu nhìn lên, rồi nhanh chóng bước về phía cửa chính.

Vù vù ——

Từng luồng gió lạnh thổi tới từ chỗ sâu trong sương mù màu đen.

Lâm Ân vừa bước được nửa chân ra ngoài, lại trong nháy mắt cứng đờ tại chỗ.

Chỉ thấy ở chỗ sâu trong sương mù màu đen, có một hình dáng khổng lồ đang chậm rãi bước tới, nhưng rất nhanh, nó đã xuất hiện trong tầm nhìn của hắn.

Đông ——

Đông ——

Ngay sau đó, thứ truyền đến là từng chuỗi những tiếng bước chân nặng nề, đáng sợ, giống như có thể làm cho trái tim người

khác nổ tung ra.

Cũng không biết vì sao mảnh sương mù tối đen kia lại đang chậm rãi chuyển biến thành màu máu đỏ, cùng với đó là mùi máu tươi gay mũi đến khó có thể hình dung được, cuồn cuộn sôi trào, đập thẳng vào mặt.

【 cảnh báo! cảnh báo! Độ nguy cơ của ??? đối với ngươi đề cao tới 100%】

【 cảnh báo! cảnh báo! 】

Trong nháy mắt đó, đột nhiên Lâm Ân lao mình trở lại cửa hàng, rồi cắn răng nhanh chóng đóng cửa tiệm.

Ánh mắt hắn lóe sáng, hồn đăng đang cầm trong tay không ngừng "Hô hô hô" điên cuồng lay động, gần như muốn hoàn toàn tắt ngấm đi.

Xong rồi.

Không đi được rồi.

Hắn không ngờ nguy cơ lại tới nhanh như vậy.

Hơn nữa hệ thống đã cảnh cáo vô cùng rõ ràng, nguy cơ lần này nhằm thẳng vào hắn.

Hoặc là nói, nhằm thẳng vào Tiệm Dược Tề Cưa Máu này!

"Nếu không chạy được, chỉ có thể tự cứu thôi!"

Lâm Ân cắn răng, không nói hai lời đã nhanh chóng lao thẳng vào hậu viện, cố gắng hết sức để lấp kín cửa chính.

...

Oanh ——

Một tiếng nổ truyền đến.

Cửa chính của tiệm dược tề ầm ầm nổ tung, đã mất đi hồn đăng che chở, sương mù màu máu không chút kiêng nể, đã cuồn cuộn từ bên ngoài chen chúc kéo vào.

Cùng với đó là một hình dáng khổng lồ kéo theo cái bóng thật dài phía sau, bước vào đại sảnh.

Theo sự xuất hiện của đối phương, từng luồng gió mang theo mùi máu tươi tanh tưởi cũng từ từ kéo đến, giống như một bộ thi thể hư thối đã bị ngâm dưới nước thật nhiều ngày rồi đang chậm rãi bước đi dưới mặt đất!

Đông ——

Đông ——

Từng tiếng bước chân nặng nề truyền đến.

Trong phòng giải phẫu tại hậu viện, Lâm Ân tựa vào vách tường, một tay cầm dao lóc xương, một tay nắm súng lục, vô cùng nghiêm túc mà chau mày, dán sát lưng vào vách tường.

Hồn đăng đã dập tắt.

Có nghĩa là, màn đêm buông xuống.

Hiện tại đã không còn thứ gì có thể che chở cho hắn nữa.

Choang——

Từ phía sảnh lớn truyền đến âm thanh giòn vang phát ra khi bình dược tề rơi xuống mặt đất, một tiếng nối liền một tiếng, thanh thúy chói tai.

Lâm Ân nhắm mắt lại, gắt gao mà cắn chặt răng, gân xanh trên thái dương điên cuồng giật giật.

【100 tiền khô lâu! 】

Choang——

【500 tiền khô lâu! 】

Choang——

【821 tiền khô lâu! 】

Mỗi lần bên ngoài vang lên một tiếng bình vỡ, trong lòng Lâm Ân lại hung hăng mà hiện ra vài chữ.

Không phải sợ hãi, là đau lòng!

Bởi vì tất cả chúng nó đều là tiền! Là những đồng tiền tròn vo tinh tế! Là tồn tại còn quan trọng hơn cả mạng sống của hắn!

Lâm Ân nheo hai mắt, ánh sáng bên trong chớp động.

Tình huống trước mắt vô cùng nguy hiểm, nhưng phương thức cứng chọi cứng lại không khả thi rồi, bởi vì chỉ vẻn vẹn dựa vào khí tức do đối phương phát ra vừa nãy thôi, hắn đã cảm thấy trái tim đau đớn như muốn nổ tung ra rồi.

Một chi tiết kia cũng đủ để chứng minh tên quái vật vừa xuất hiện vô cùng mạnh mẽ.

Hiện tại, người duy nhất có thể cứu được hắn, chính là...

【 Huyết Y Ác Linh! 】

Không chút do dự, Lâm Ân nghiêm túc vươn hai tay, lập tức nắm chặt khẩu súng lục, ánh mắt trấn định xuống.

Huyết Y Ác Linh ngụ tại căn nhà số 44 thuộc hẻm Du Hồn, ngay con đường đối diện, không quá xa nơi này.

Nếu kịp thời, cô ta nhất định có thể nhận được tín hiệu của hắn, rồi tới đúng lúc!

"Xóa bỏ nguyền rủa!" Hắn nặng nề phát động mệnh lệnh.

【 đinh! Xin hỏi có giải trừ năng lực xóa bỏ nguyền rủa đối với "Huyết Y Ác Linh", và sử dụng năng lực xóa bỏ nguyền rủa đối với【 Súng Lục Săn Ma 】hay không? 】

"Có!"

Trong nháy mắt, Lâm Ân lập tức cảm nhận được thứ năng lượng ác quỷ nguyền rủa vốn bị lôi ra từ bên trong thân thể Huyết Y Ác Linh, vẫn một mực được lưu trữ trong người hắn, đã bắt đầu trở nên mờ nhạt.

Mà chỉ trong nháy mắt, từng luồng dịch thể màu đen đặc sệt, dấp dính bắt đầu bị phân tách ra từ bên trong khẩu súng lục trên tay hắn.

Hoa lạp lạp ——

Những giọt chất lỏng màu đen trực tiếp chui vào bàn tay hắn, bị hắn thanh tẩy khỏi khẩu súng lục.

Khẩu súng lục mơ hồ phát ra một vầng hào quang.

Chương 94: Địa Ngục Hành Giả!!!

【 đinh! Ngươi đã hoàn thành quá trình xóa bỏ nguyền rủa đối với Súng Lục Săn Ma! Thời gian làm lạnh 12 mấy giờ, thời gian duy trì 24 giờ. 】

Cùm cụp ——

Lâm Ân lập tức mở chốt bảo hiểm của súng lục, híp mắt, cảnh giác dán sát người lên cửa.

Nguyền rủa đã bị hắn giải trừ.

Có nghĩa là, hiện tại Huyết Y Ác Linh đã biến trở về dáng vẻ ban đầu.

Trong tình hình trước mắt, đây chính là phương pháp duy nhất hắn có thể làm được để truyền tin tức ra ngoài. Hắn tin tưởng, sau khi Huyết Y Ác Linh khôi phục nguyền rủa, cô ta nhất định sẽ lập tức đến tìm hắn.

Bởi vì chỉ có hắn mới đủ khả năng trợ giúp cô ta thanh tẩy nguyền rủa trong cơ thể!

Mà hiện tại, hắn chỉ cần sống đến thời điểm Huyết Y Ác Linh xuất hiện là sẽ có một đường sinh cơ!

Vù vù ——

Mùi máu tươi tanh tưởi bay đến từ phương hướng đại sảnh.

Lâm Ân có thể rõ ràng cảm nhận được âm thanh trong đại

sảnh vừa thoáng tạm dừng một chút, hiển nhiên, khoảnh khắc vừa rồi khi hắn phát động năng lực thanh tẩy nguyền rủa, đã làm tên quái vật kia chú ý.

Rèm vải bị chậm rãi xốc lên.

Một cái bóng thật dài phủ kín hành lang.

Lâm Ân liếc nhìn cái bóng thật dài không rõ hình dạng vừa xuất hiện bên ngoài cửa phòng giải phẫu kia, rồi khẽ nheo mắt lại, dùng sức nắm chặt khẩu súng lục trong tay.

Đông ——

Đông ——

Tiếng bước chân lại một lần nữa vang lên, và càng ngày càng gần.

Trong quá trình này, cái bóng khổng lồ kia cũng từng chút từng chút một mà tràn về phía hậu viện.

Lâm Ân nín thở, ánh mắt chuyển thành vô cùng bình tĩnh.

Giữa bầu không khí im lặng đến đáng sợ kia, hắn chỉ có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình và tiếng bước chân nặng nề truyền đến từ phía hành lang.

Từng chút từng chút một.

Từng chút từng chút một.

Thứ mùi máu tươi tanh tưởi nọ cũng nhanh chóng lan tràn tới.

Mà cũng chính tại một khắc này, tiếng bước chân ngoài cửa chợt ngừng lại.

Và ngay trong nháy mắt, khi tinh thần Lâm Ân trở nên căng

thẳng

Phì ——

Một tiếng nổ đột ngột vang lên.

Con ngươi trong hốc mắt Lâm Ân nở to ra.

Một bàn tay mọc đầy gai ngược vừa xuyên thấu vách tường phía sau hắn, xuyên thấu cả lồng ngực hắn, kèm theo đó là vòi máu tươi điên cuồng phun ra từ lỗ hổng trên ngực.

Phù phù ——

Con ngươi trong mắt Lâm Ân tan rã, hắn nặng nề ngã xuống mặt đất phía trước.

Mà sau lưng hắn, phía trên vách tường cứng rắn kia, một bàn tay màu đỏ tươi mà vặn vẹo vừa chậm rãi rút khỏi vị trí ban đầu, nhưng không có một chút dấu vết phá hư gì cả, tựa như đối với nó vách tường kia chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Mùi máu tươi vô biên vô hạn lan tràn.

Máu tươi trong ngực Lâm Ân cuồn cuộn phun trào, nhuộm đỏ mặt đất.

Con ngươi hắn mở to, trong khi thân thể không ngừng co rúm lại, để mặc máu tươi tùy ý chảy xuôi.

Đông ——

Đông ——

Tiếng bước chân lại một lần nữa vang lên.

Sau đó, ngay tại hình ảnh phản chiếu bên trong đôi con ngươi đã trở nên rời rạc của Lâm Ân, một bóng dáng khổng lồ vặn vẹo

chậm rãi đẩy cửa ra, xuất hiện bên ngoài phòng giải phẫu.

Rốt cuộc đó là một con quái vật như thế nào chứ?

Nó giống như một khối thịt thối thật lớn bị ai đó cứng rắn dùng kim khâu lại, tạo thành một bộ thân thể.

Nó không có đầu, không có ngũ quan, chỉ có một con mắt thật lớn chen lấn giữa đống thịt thối tanh hôi, vất vả lắm mới lộ được ra bên ngoài.

Con mắt khổng lồ kia gần như đã chiếm cứ toàn bộ thân thể con quái vật nọ.

Nhưng chưa hết, lại có thêm mấy chục viên nhãn cầu với kích cỡ bằng mắt nhân loại, phân bố rải rác xung quanh thân thể kia.

Trên người con quái vật này còn mọc ra rất nhiều loại cánh tay hoàn toàn khác biệt, có tay người, có xúc tu, có vuốt thú, có tứ chi vặn vẹo của ác linh, cũng có chân tay đáng sợ của máy móc.

Hoàn toàn là một con quái vật dị dạng bị ai đó dùng bạo lực khâu những phần thân thể khác biệt của những chủng tộc khác biệt vào cùng một chỗ!

【 Khôi Lỗi Huyết Nhục hình thái thứ ba: Địa Ngục Hành Giả 】

【 cấp bậc 】: ? ?

【 chủng tộc 】: Quái khâu lại

【 trận doanh 】: Hỗn loạn tà ác

【 năng lực chiến đấu 】: tạo vật mạnh mẽ không thể địch nổi.

【 giới thiệu 】: là tạo vật mũi nhọn của Hiệp hội Ma Nhân, một trong số những bộ máy móc huyết nhục đỉnh cao nhất Tháp

Treo Ngược. Nó xuất hiện chắc chắn sẽ mang đến giết chóc và hủy diệt. Đây là một loại binh khí chung cực do hiệp hội Ma Nhân chuyên môn chế tạo để săn giết những phần tử phản loạn. Nó có thể không ngừng cắn nuốt sinh vật để hoàn thành quá trình tiến hóa, xin vĩnh viễn đừng để nó chú ý tới...

Máu tươi ồ ồ không ngừng chảy xuôi từ giữa thân thể Lâm Ân.

Con ngươi hắn trợn tròn lên, nhìn tên quái vật kia từng chút từng chút một tới gần.

Hoa lạp lạp ——

Từng sợi xúc tu màu đỏ tươi vươn ra từ giữa thân thể con quái vật kia, chúng bò dưới mặt đất như những con rắn, sau đó từng chút từng chút một đâm vào hai chân Lâm Ân, hệt như ống tiêm.

Chi dát —— chi dát ——

Từng âm thanh máu tươi nhập thịt truyền đến.

Nó đang cắn nuốt hắn!

Nhưng ngay sau đó, những xúc tu đang đâm vào thân thể hắn thu lấy huyết dịch chợt ngừng lại.

"Phân biệt cơ thể... Nhân tộc... Giám định phẩm chất... Thấp..."

"Cấp ưu tiên cắn nuốt... Không đề nghị cắn nuốt... Khởi động thanh lý..."

Âm thanh chói tai vang lên bên tai Lâm Ân.

Soạt soạt ——

Chỉ trong nháy mắt, những xúc tu giống hệt con rắn đang cắm vào hai chân Lâm Ân trực tiếp bị nổ thành mưa máu.

Nhưng gần như cùng khoảnh khắc đó, trái tim vừa tan vỡ của Lâm Ân lại đột nhiên kịch liệt nhảy lên một cái, một luồng huyết lưu trực tiếp truyền dưới làn da, tới thẳng cổ tay hắn.

Giống như một loại phản ứng nào đó với nguy cơ vừa bị kích hoạt.

Trong nháy mắt, đột nhiên con ngươi của Lâm Ân co rút lại, hệt như hồi quang phản chiếu, hắn trực tiếp nắm chặt khẩu súng lục trong tay, dùng sức mà xoay người, cắn chặt khớp hàm, nhắm ngay họng súng vào con ngươi thật lớn trên thân thể tên quái vật kia.

Phanh ——

Một tiếng súng nổ vang.

Viên đạn săn ma trực tiếp bắn vào khu vực trung tâm nhất trong con ngươi của tên quái vật kia.

Một tiếng thét dài bộc phát.

Lực lượng thần thánh giống như điện lưu nổ ‘Xẹt xẹt” lan tràn khắp toàn thân nó, vô số cánh tay trên bộ thân thể kia điên cuồng công kích mọi thứ xung quanh.

Dưới đòn tấn công này, vách tường cũng sụp đổ.

Mà chớp lấy cơ hội cuối cùng đó, đột nhiên Lâm Ân vươn tay, cắn răng, móc ra một chiếc áo choàng màu đỏ tươi từ trong túi tiền, phủ lên người.

Chương 95: Săn Giết!!!

Ngay tại một khắc khi bàn tay khổng lồ khủng bố nọ tập kích đến, Lâm Ân cuộn người lại, thân thể trực tiếp dung nhập vào mặt đất, bóng dáng biến mất.

"Sai lầm... Đang xác định tin tức lần thứ hai... Mục tiêu có tính ngụy trang rất mạnh..."

"Điều chỉnh chủng tộc... Người nhân bản từng được sinh vật cao cấp tiến hành cải tạo..."

"Độ ưu tiên cắn nuốt... Cao... Đề nghị săn giết..."

Tầng hầm ngầm.

Lâm Ân khoác áo choàng, dùng sức mà băng bó lồng ngực đang không ngừng chảy máu của mình, rồi cắn răng lấy con dao lóc xương ra, đột nhiên chém thẳng về phía hai chân.

Hắn kịch liệt thở hào hển, trên trán không ngừng tuôn ra từng giọt mồ hôi to tướng.

Quá khinh địch!

Vừa nãy hắn đã quá khinh địch!

Ở thời điểm đối mặt với loại quái vật cấp bậc này, ngươi nên biết rằng, bọn chúng nắm giữ rất nhiều loại phương pháp có thể phát hiện ra vị trí của ngươi!

Là kinh nghiệm!

Kinh nghiệm chiến đấu và kinh nghiệm phản ứng với nguy cơ

của hắn vẫn còn quá ít!

Nếu không phải hắn phản ứng kịp rồi mặc vào 【 Áo Choàng Huyết Yêu 】 ngay tại thời khắc cuối cùng kia, sợ rằng hắn cũng không vượt qua nổi.

【 Áo Choàng Huyết Yêu 】

【 phẩm chất 】: Hiếm thấy

【 đặc tính 】: Sau khi sử dụng có thể che giấu khí tức của chính mình, cũng có thể xuyên thấu thực thể giống như quỷ mị.

【 giới thiệu 】: Ác linh vô hình vô chất luôn là nỗi sợ hãi trong đáy lòng mọi người, sở dĩ nhóm quái vật thâm uyên chế tác nên một kiện áo choàng như vậy, vì nó có thể làm cho ngươi biến thành một tồn tại vô hình vô chất giống như ác linh, nhưng phải cẩn thận, khi ngươi mặc nó vào, ngươi cũng mất đi hết thảy năng lực công kích.

Lâm Ân cắn răng, ôm chặt lấy ngực, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cửa chính của tầng hầm ngầm.

"Mấy ngày nay trôi qua quá mức an nhàn, đã khiến ta quên đi mất chính mình đang tồn tại trong một thế giới như thế nào, một thế giới hung hiểm mà không biết tới thời khắc nào bản thân sẽ chết đi..."

Hắn dùng lực mà nhổ ra một ngụm nước bọt lây dính cả máu tươi và nội tạng.

Rồi không nói hai lời, hắn lấy ra một bình dược tề tăng sinh huyết nhục, rót thẳng xuống hai chân đã gãy lìa và lồng ngực bị xuyên thấu của mình.

Hắn nghiến răng, "Ca ca" mà vặn vẹo cổ, nói: "Quả nhiên ở thời điểm mấu chốt, thể chất cao vẫn có tác dụng, nhưng đúng là

lần này ta phải cảm tạ thầy rồi, nếu lúc trước không làm loại phẫu thuật kia, chỉ sợ hiện tại ta đã chơi xong rồi!"

Xoạt xoạt xoạt xoạt——

Dược tề tăng sinh huyết nhục đã bắt đầu có tác dụng.

Lồng ngực và hai chân bị tổn hại của hắn lập tức khôi phục lại bằng một thứ tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi.

Loại dược tề này còn có thể phát sinh hiệu quả trên người một con yêu tinh sở hữu kháng tính cực mạnh với dược tính, thì khi dùng trên người bình thường, nó trực tiếp thể hiện ra hiệu quả khôi phục nhanh đến khó có thể tưởng tượng nổi.

Chỉ vẻn vẹn là mấy hô hấp, thân thể Lâm Ân đã trở nên hoàn hảo như lúc ban đầu.

Lâm Ân thở hào hển, dùng sức mà đứng lên, rồi "Ca ca" hoạt động bộ thân thể mệt mỏi rã rời, suýt chút nữa đã đi tong của mình một chút.

Mà gần như ngay tại khoảnh khắc đó, bên tai Lâm Ân truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Thân thể ngươi đã xảy ra nhất cấp biến dị! 】

【 đinh! Thân thể ngươi đã xảy ra nhất cấp biến dị! 】

【 đinh! Thân thể ngươi đã xảy ra nhị cấp biến dị! 】

Phì ——

Phì ——

Hai nhánh xúc tu mọc đầy gai ngược nhanh chóng mọc ra từ phía sau lưng Lâm Ân.

Cùng lúc ấy, làn da trên gáy hắn lại đột nhiên nứt vỡ, chậm rãi xuất hiện một con mắt dựng thẳng.

【 đinh! Hệ thống giám sát thấy ba chỗ biến dị có thể khống chế, đang tiến hành phân tích mục tiêu... 】

【 đinh! Phân tích hoàn thành! 】

【 Xúc Tu Huyết Nhục 】: Liên kết với trung khu thần kinh, có thể tùy ý điều khiển quá trình thu hẹp và sinh trưởng.

【 Ác Linh Thụ Nhãn 】: Liên kết với thần kinh thị giác, có thể nhìn thấu chướng ngại, giám sát khí tức ác linh.

Rầm ——

Hai nhánh xúc tu được Lâm Ân điều khiển, lập tức lộ ra từng hàng gai ngược bén nhọn, linh hoạt di động trước mặt hắn.

Hắn cắn răng, nheo mắt nói: "Có lẽ dựa vào mấy thứ này, ta có thể đi thăm dò một chút, ít nhất cũng biết được lực sát thương do khẩu súng lục này gây ra có ảnh hưởng lớn đến con quái vật kia hay không?"

Nói gì thì nói khẩu súng lục này cũng là vật tùy thân của Thợ Săn Ma, là một kiện vũ khí săn ma phẩm chất cao!

Cờ rắc——

Hắn mở chốt bảo hiểm trên súng lục.

Mà cũng chính tại một khắc này, Lâm Ân khoác áo choàng màu máu, lại giống như quỷ mị trực tiếp xuyên qua vách tường trước mặt.

Dựa vào khả năng quan sát của Ác Linh Thụ Nhãn, Lâm Ân lập tức trông thấy con quái vật huyết nhục khổng lồ kia đang đứng giữa hành lang.

Hắn tập trung tinh thần cao độ, rồi giống như một con quỷ mị, tùy ý xuyên qua vách tường, từng chút từng chút một tới gần con quái vật kia.

Hô ——

Chỉ trong nháy mắt, một cái bóng màu đỏ tươi xuyên qua bên cạnh người con quái vật kia.

Con ngươi thật lớn đã khôi phục lại của con quái vật kia đang chậm rãi chuyển động, nó nhìn lướt qua vách tường xung quanh. Ngay tại khoảnh khắc đó, những cánh tay cuồng loạn trên người nó đột nhiên ngừng lại, như thể đang chuẩn bị súc lực, chờ đợi một cơ hội đột kích bất ngờ.

Xoạt——

Một cái bóng máu vừa xuất hiện phía sau nó.

Ngay lập tức, trên lưng con quái vật nọ nứt ra từng đôi mắt, chúng một mực nhìn chăm chú vào hành lang phía sau lưng.

Nhưng gần như trong nháy mắt khi lực chú ý của nó bị khu vực hành lang phía sau lưng kia hấp dẫn, thân thể Lâm Ân lại xuất hiện ngay bên trong lỗ thủng to lớn xuất hiện trên cửa chính của phòng luyện dược, hắn nheo mắt: "Mày xong rồi!"

Lâm Ân lập tức kéo cò súng!

Phanh phanh phanh phanh phanh phanh ——

Liên tiếp sáu phát súng bị bắn ra.

Sáu viên đạn săn ma trực tiếp xuyên thấu cửa chính, găm lên người con quái vật kia.

Trong nháy mắt.

Bùm bùm ——

Từng luồng điện lưu thần thánh nổ mạnh trên thân thể con quái vật kia.

Phải biết rằng, Súng Lục Săn Ma có tác dụng khắc chế rất mạnh đối với sinh vật của thế giới hắc ám này, bởi vì lực lượng thần thánh là thiên địch với tuyệt đại đa số bọn chúng!

Chương 96: Đánh Không Lại Còn Cố Chấp Lấy Cứng Đối Cứng, Đó Không Phải Dũng Cảm, Mà Là Ấm Đầu!!!

Gần như trong nháy mắt, Lâm Ân đã bắt gặp khoảnh khắc thân thể con quái vật kia chợt ngưng trệ lại.

Khoảng thời gian đạn dược trong súng lục khôi phục chính là một cơ hội thật tốt cho hắn!

Lâm Ân không chút do dự, lập tức rút dao lóc xương ra.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc hắn muốn phá cửa ra ngoài, đột nhiên lại nhìn thấy sáu viên nhãn cầu xuất hiện ngay tại vị trí của sáu viên đạn vừa nãy.

Ánh mắt trống rỗng kia trực tiếp theo dõi hắn.

Một loại cảm giác nguy cơ thật lớn nhanh chóng ập đến.

"Không tốt!" Lâm Ân khẩn cấp khoáng chiếc áo choàng lên mình, rồi không chút do dự đã chui thẳng vào vách tường bên cạnh.

Nhưng đã quá muộn.

Ánh mắt trống rỗng kia trực tiếp dừng lại trên mặt hắn.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

Một tiếng rên rỉ đầy thống khổ.

Trong chốc lát, khuôn mặt Lâm Ân cùng với phần da bị ánh mắt của con quái vật kia chăm chú nhìn đến đã bắt đầu hòa tan, bốc lên từng luồng khói nhẹ.

Hiển nhiên ánh mắt của nó mang theo nguyền rủa!

Lâm Ân cắn chặt răng, chịu đựng cơn đau đớn kinh hoàng, rồi đột nhiên xoay người biến mất bên dưới lòng đất.

...

"Hồng hộc—— hồng hộc —— "

Trong tầng hầm ngầm, Lâm Ân đang kịch liệt thở hào hển.

Hắn mở ra một bình dược tề tăng sinh huyết nhục mới, rót thẳng vào khuôn mặt và phần cổ đã bị hòa tan của mình.

Chất lỏng màu đỏ tươi "Tư tư" thẩm thấu xuống làn da, miệng vết thương trên mặt hắn nhanh chóng khôi phục lại.

Mà đồng thời, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên ngay sau đó.

【 đinh! Ngươi xuất hiện nhất cấp biến dị! 】

【 đinh! Ngươi xuất hiện nhất cấp biến dị! 】

Hoa lạp lạp ——

Ngay lập tức, từ sau lưng cái bóng in lên vách tường của Lâm Ân đã mọc ra hai nhánh xúc tu thật lớn.

Nhưng Lâm Ân không để ý đến chúng, ánh mắt hắn trở nên nghiêm túc, lại lợi dụng Ác Linh Thụ Nhãn, quan sát con quái vật kia từ phía xa xa.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy tình huống bên ngoài. Sáu viên

đạn vừa bắn vào thân thể con quái vật kia đang bị máu thịt của nó từng chút từng chút một đẩy ra ngoài.

Những luồng điện lưu bao phủ khắp người nó cũng nhanh chóng suy giảm.

Nói cách khác, chỉ vẻn vẹn hai hiệp đấu, con quái vật kia đã thích ứng với thương tổn thần thánh được phụ gia bên trên viên đạn săn ma? !

Hay là nói, nó đã kích phát một loại hình thái đặc thù nào đó chuyên môn nhằm vào công kích của hắn rồi? !

"Không ổn nha!" Lâm Ân nhíu mày.

Bởi vì chỗ dựa lớn nhất hiện giờ của hắn chính là khẩu Súng Lục Săn Ma kia.

Nếu ngay cả thương tổn thần thánh của nó cũng bị địch nhân miễn dịch trên diện rộng, thì đừng nói tới chuyện hắn có thể chiến thắng được con quái vật này, bởi vì ngay cả tới gần nó cũng trở thành một chuyện cực kỳ nguy hiểm!

Hắn nhanh chóng trấn tĩnh xuống.

Quá trình thăm dò vừa rồi không đáng tiếp thu, nhất định phải giữ cho bản thân luôn duy trì lý trí!

"Chỉ có thể rời khỏi nơi này trước, lại tính sau."

Lâm Ân đã quyết định hành động tiếp theo.

Hiển nhiên hắn không thể dựa vào thực lực hiện tại của mình để chiến thắng quái vật này được.

Không nói hai lời, hắn trực tiếp xuyên qua vách tường, một khắc cũng không ngừng, điên cuồng bỏ chạy ra ngoài.

Đánh không lại còn cố chấp lấy cứng đối cứng, đó không phải dũng cảm, mà là ấm đầu.

Hơn nữa, hắn của hiện giờ chỉ là một tên phế vật cấp 9, tuy trong tay có mấy món đạo cụ không tồi, nhưng từng đó vẫn không đủ để bù lại khoảng chênh lệch lực lượng giữa hai bên.

Về sau, nhất định phải hành động dựa theo lý trí.

Vẻ mặt Lâm Ân trở nên ngưng trọng, nhanh chóng xuyên qua dưới đất.

Mà đồng thời, con mắt dựng thẳng ở sau lưng hắn vẫn không ngừng giám sát mọi diễn biến của con quái vật kia.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Nhưng ngay tại thời điểm hắn vừa bước chân ra khỏi ranh giới của Tiệm Dược Tề Cưa Máu, đột nhiên thân thể con quái vật kia chợt lóe lên một chút, sau đó, biến mất khỏi tầm nhìn của Ác Linh Thụ Nhãn.

Nó che chắn khí tức của chính mình? !

Sắc mặt Lâm Ân khẽ biến.

Ông ——

Một luồng khí tức khủng bố trực tiếp thổi quét đến từ sau lưng.

Gần như là theo bản năng, Lâm Ân đột nhiên ngoặt sang một bên.

Rồi trong phút chốc, một bàn tay khổng lồ tựa như ảo ảnh, hung hăng xuyên thấu mặt đất, xẹt qua gương mặt, đánh cho sườn mặt của hắn bị thương.

Là cánh tay ác linh lúc trước đã đâm xuyên qua trái tim hắn!

Hóa ra nó còn có thể tập kích đến hắn khi đã mặc Áo Choàng Huyết Yêu!

Phanh ——

Thân thể Lâm Ân nặng nề lăn lộn hơn mười mét dưới mặt đất. Hắn bịt chặt bên mắt trái máu chảy đầm đìa của mình, rồi cắn răng, nhanh chóng xoay người, dung nhập xuống dưới lòng đất, không ngừng di động giống như quỷ mị.

Cùng thời điểm đó, hắn lại nhanh chóng lấy dược tề tăng sinh huyết nhục ra, rồi dùng sức mà rót xuống gương mặt mình.

Hoa lạp lạp ——

Huyết nhục nhanh chóng khép lại.

【 đinh! Thân thể ngươi đã xảy ra nhị cấp biến dị! 】

Trong nháy mắt, phần cổ hắn vỡ tan, mở một con Ác Linh Thụ Nhãn mới.

Hai mắt chất chồng!

Mà cũng gần như trong khoảnh khắc ấy, khí tức của con quái vật vốn đã biến mất lúc trước, cũng trực tiếp xuất hiện trong tầm nhìn của hai con mắt dựng thẳng kia.

Nhưng tại thời điểm nhìn rõ địch nhân, con ngươi trong mắt Lâm Ân chợt co rút lại.

Hắn đã trông thấy bàn tay hư ảo khổng lồ đang không ngừng truy đuổi phía sau lưng mình. Phần gốc của cánh tay nọ vẫn dính liền trên người quái vật, nhưng cánh tay lại điên cuồng sinh trưởng, và hoàn toàn bỏ qua chướng ngại là mặt đất, nó một mực đuổi theo hắn không rời.

Hơn nữa bởi vì đôi bên cùng có hình thái ác linh, cho nên bàn tay khổng lồ kia có thể công kích đến hắn khi đang mặc áo choàng!

Mà Lâm Ân lại có thể rõ ràng nhìn thấy, một con mắt trên người con quái vật đang đứng trên mặt đất kia vẫn một mực tập trung vào hắn, nó xoay chuyển dựa theo quỹ tích di chuyển của hắn.

"Mẹ nó!" Lâm Ân không nhịn được thầm mắng một tiếng.

Thế cục hiện giờ lại quay về vị trí ban đầu.

Vốn dĩ ưu thế khi có được Áo Choàng Huyết Yêu, lại lập tức trở thành nhược thế của hắn.

Bởi vì dưới ảnh hưởng của áo choàng, hắn không thể thực hiện bất cứ hành vi công kích nào, ngay cả nổ súng cũng không.

Mà cánh tay kia của đối phương lại có thể tiến hành công kích hắn!

"Phải nghĩ biện pháp cắt đuôi cánh tay kia!" Lâm Ân cắn răng, ánh mắt nhanh chóng xoay chuyển.

Gần như ngay lập tức, ánh mắt hắn đã dừng lại trên Tiệm Dược Tề Cưa Máu.

Chương 97: Át Chủ Bài Trái Tim Vô Diện Ma!!!

Rồi không chút do dự, dưới sự trợ giúp của bốn nhánh xúc tu, hắn trực tiếp đề cao tốc độ của bản thân tới cực hạn, và chỉ nháy mắt đã từ dưới lòng đất dung nhập vào bên trong cửa hàng.

Rầm ——

Sau khi trực tiếp lột chiếc áo choàng trên người xuống, Lâm Ân hệt như một con nhện, thuần thục lợi dụng bốn nhánh xúc tu trên người mình, để nhanh chóng leo lên vách tường, sau đó đột nhiên chui thẳng vào bên trong lầu .

"Tìm được rồi!"

Đột nhiên Lâm Ân mở cửa quầy, ánh mắt dừng phía trên ngăn viqhố tề mới đầy được một nửa, nhưng gần như đồng thời, dưới tầm nhìn thông qua Ác Linh Thụ Nhãn của Lâm Ân, cánh tay ác linh của con quái vật kia cũng đột phá mặt đất, trực tiếp bỏ qua mọi chướng ngại xung quanh đâm thẳng về phía hắn.

Một khắc kia, đột nhiên hai mắt Lâm Ân nheo lại, hắn lập tức nâng con dao lóc xương trong tay lên, lưỡi dao sắc bén xuất hiện, rồi “Rầm” một tiếng chém nát nửa ngay dược tề kia.

Dược tề màu xanh lá rơi xuống toàn thân hắn, thấm đẫm lên con dao lóc xương màu đỏ tươi trong tay.

"Ta qnmd!"

Trong nháy mắt, cơ bắp toàn thân hắn bùng nổ, hai tay nắm chặt con dao, dùng hết tất cả khí lực, đột nhiên đâm thẳng xuống

sàn nhà dưới chân mình!

Mà gần như cùng thời điểm đó, cánh tay ác linh kia cũng xuyên qua sàn nhà, lưỡi dao thấm đẫm dược tề nọ vừa vặn đóng đinh lên bàn tay khổng lồ kia.

Xèo xèo xèo ——

Từng chuỗi âm thanh ăn mòn vang lên, chỉ trong nháy mắt bàn tay khổng lồ nọ đã phát ra tiếng rít gào như trẻ nhỏ.

Chi dát ——

Chi dát ——

Mà dược tề lan tràn đầy đất, lại giống như axit sulfuric, rất nhanh đã khiến làn da phía trên cánh tay ác linh kia tan ra.

【 dược tề ác linh hiện hình 】

Đây cũng là loại dược tề do thầy của hắn nghiên cứu ra, nó cho phép sinh vật thực thể có thể tiếp xúc đến ác linh quỷ quái!

Là học đồ của thầy, trong tay hắn cũng có rất nhiều loại dược tề này!

Bởi vì bình thường, hắn cần phải đối mặt với đủ các loại khách hàng muôn hình muôn vẻ, hiển nhiên hắn cũng chuẩn bị cho mình thật đầy đủ!

Và tại thời khắc này, loại dược tề ấy đã phát huy tác dụng!

Phì ——

Lâm Ân lộ vẻ mặt dữ tợn rút ra một con dao lóc xương, sau đó điên cuồng, đâm từng đao từng đao xuống dưới bàn tay nọ.

Phì ——

Một ngăn tủ dược tề nặng nề rơi thẳng xuống mặt đất, dược tề đặc sệt, dấp dính tràn lan khắp phòng ngủ của Lâm Ân.

Cánh tay ác linh đập mạnh vào vách tường, "Ca ca ca" mà vặn vẹo, bên trên bị đốt cháy, ăn mòn không ngừng bốc lên khói mỏng.

Lâm Ân kịch liệt thở, từng hơi, từng hơi, nhưng không chút do dự, hắn lại vươn tay chộp thẳng về phía ngăn tủ dược tề khác, hắn biết nơi này tuyệt đối không thể ở lâu, mình phải...

Phì ——

Một âm thanh nhập thịt truyền đến.

Con ngươi trong mắt Lâm Ân trực tiếp bị phóng đại lên. Cũng ngay trong nháy mắt đó, phần phía trước yết hầu của hắn cũng lồi ra.

Mà ở phía sau lưng hắn, vừa có một bàn tay tinh tế thò lên khỏi sàn nhà, nơi đang bị một vũng dược tề màu xanh lá lấp kín, sau đó, trực tiếp xuyên thẳng qua lớp da sau lưng, bắt được xương cột sống của hắn.

Từng giọt từng giọt máu màu đỏ tươi tí tách tuôn rơi.

Con mắt dựng thẳng đằng sau cổ Lâm Ân lập tức trở nên rung động...

Bởi vì hắn vừa trông thấy cánh tay mới tập kích mình.

Bởi vì hắn rất quen thuộc với cánh tay kia!

Bởi vì đó là cánh tay của yêu tinh!

Mà cũng trong nháy mắt này, hắn đã nghĩ đến nguyên nhân con yêu tinh nọ tìm đến tiệm dược tề của hắn , cô ấy nói cô ấy đã gặp phải một người khổng lồ, kết quả là thiếu chút nữa đã bị cắn rơi đầu, cuối cùng phải trả giá bằng một cánh tay, mới thoát được.

Hóa ra... người khổng lồ mà cô ấy gặp được kia chính là... Nó!

Mà nói cách khác, sau khi con quái vật này cắn nuốt cánh tay của cô ấy, nó cũng có được phẩm chất kháng dược tính rất mạnh.

Nghĩ là dược tề bình thường vốn không có bất cứ tác dụng gì với nó!

Tuyệt vọng!

Cả trời tuyệt vọng vừa rơi xuống!

Nhưng ngay tại một khắc khi cánh tay kia chuẩn bị bóp vỡ xương sống hắn, Lâm Ân chợt ngửa đầu rít gào, huyết dịch toàn thân trực tiếp tụ tập lại phía trên bốn nhánh xúc tu.

Phì phì ——

Phì phì ——

Gần như ngay lập tức, dưới khả năng khống chế tới cực hạn của hắn, bốn nhánh xúc tu nọ đã quấn quanh bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy xương sống lưng của hắn.

Răng rắc ——

Dù vậy, bên trên xương sống lưng của hắn vẫn xuất hiện từng vết rách.

Cũng may, đòn phản công cuối cùng Lâm Ân vẫn mang đến một chút tác dụng, bị bốn nhánh xúc tu của hắn quấn quanh, cánh tay yêu tinh kia đã ngưng lại một chút và thoáng buông lỏng.

Chớp lấy cơ hội cuối cùng này, Lâm Ân dứt khoát rời khỏi sự kiềm chế của cánh tay ấy, hung hăng xoay người, đao lóc xương trong tay quét ngang ra ngoài một cái.

Phì ——

Cánh tay yêu tinh, bao gồm cả bốn nhánh xúc tu của hắn trực tiếp bị hắn hung ác chém qua, một phân thành hai.

Bàn tay nhỏ bé nọ nặng nề rơi xuống mặt đất, nhưng nó vẫn không chịu từ bỏ, vẫn bò lên, vẫn phát ra tiếng rít gào.

Lâm Ân cắn răng, hắn dùng một chút khí lực cuối cùng, nặng nề mà đâm thêm một đao, đóng đinh nó xuống sàn nhà. Ngay sau đó, hắn cũng thoát lực, toàn thân tê liệt, ngồi bệt xuống trước ngăn tủ.

Vào giờ khắc này, thậm chí hắn còn không kịp sử dụng dược tề tăng sinh huyết nhục, bởi vì trong tầm nhìn thông qua con mắt Ác Linh Thụ Nhãn của hắn, con quái vật kia đã về tới cửa tiệm dược tề.

Tình hình cấp bách.

Tại thời khắc cuối cùng này, Lâm Ân lại dùng sức mà vươn bàn tay ngập ngụa máu tươi của mình, đột nhiên túm lấy con bài chưa lật lớn nhất vẫn cất trong người.

【 trái tim Vô Diện Ma! 】

Ngay lập tức, trong đầu Lâm Ân đã xuất hiện hình ảnh của con quái vật kia, Ác Linh Thụ Nhãn lại gắt gao nhìn chằm chằm con quái vật dưới lầu.

"Tao chơi với mày!" Hắn dữ tợn nói.

Chi dát ——

Trong nháy mắt, năm ngón tay của hắn dứt khoát đâm vào trong đó, từ khoảng giữa, một vòng xoáy màu đen tựa như nước chảy lập tức phun trào, giống như có vô số con ác linh vốn ẩn núp bên trong trái tim nọ, mới được tháo cũi sổ lồng, cả đám điên cuồng phát ra tiếng rít.

Cũng gần như trong nháy mắt kia, thân thể con quái vật khổng lồ dưới lầu kia đột nhiên cứng đờ tại chỗ, viên nhãn cầu thật lớn phía trên thân thể nó lập tức co rụt lại.

Như thể phần hạch tâm bên trong vừa hứng chịu một loại thương tổn khó có thể tưởng tượng nổi.

Chương 98: Đại Não Và Trái Tim Đang Đánh Nhau!!!

Ba ——

Ba ——

Ba ——

Chỉ trong nháy mắt, từng con mắt phía trên thân thể quái vật kia lập tức nổ tung ra.

Đồng thời, những cánh tay xuất hiện khắp nơi trên người nó cũng điên cuồng vặn vẹo, tựa như đã mất đi khống chế, thậm chí chúng còn không ngừng cào xé, móc máy thân thể con quái vật kia.

Chưa hết, phía trên bộ thân thể to lớn nọ, lại không ngừng xuất hiện từng gương mặt người, hết cái nọ đến cái kia đều lộ rõ ngũ quan, liên tục phát ra những tiếng rít gào chói tai, hệt như muốn phá thể ra ngoài.

"Trái tim hạch tâm... Đã trúng một đòn công kích không rõ hiệu quả..."

"Hình thái kháng tính thần thánh mất tác dụng... cảm nhận ác linh mất tác dụng... Khả năng ràng buộc tế bào yếu bớt... Khả năng kiểm soát nguyền rủa yếu bớt..."

"Bắt đầu khẩn cấp chữa trị... Bắt đầu đếm ngược... 20... 19... 18..."

Lầu các.

Toàn thân Lâm Ân đã tê liệt. Tại một khắc cuối cùng khi thần kinh bị hao tổn, hắn cắn chặt răng, dùng hết khí lực cuối cùng mở ra một bình dược tề tăng sinh huyết nhục.

Ngay tại thời điểm dược tề tưới lên bàn tay kia, xương sống bị hao tổn lập tức tước

"20 giây... Hi vọng tới kịp..."

Hắn cắn chặt khớp hàm, ánh mắt rơi thẳng xuống【 trái tim Vô Diện Ma 】bên cạnh mình.

Vật bị nguyền rủa này đúng là một đạo cụ cực kỳ mạnh mẽ, nó cũng là đòn sát thủ cuối cùng trong tay hắn, nhưng hắn thực sự không ngờ, kể cả khi mình bị ép phải vận dụng đạo cụ bug như thế, cũng không thể xử lý con quái vật kia!

Vào giờ khắc này, trái tim nọ biến thành một mảnh tối đen.

Thật hiển nhiên, tuy trái tim trong tay hắn cực kỳ mạnh mẽ, nhưng một vật nguyền rủa mạnh mẽ như vậy cũng sinh ra tác dụng phụ kịch liệt đến không sao tưởng tượng nổi.

Hoa lạp lạp ——

Đột nhiên một luồng lực lượng hút phệ thật lớn truyền đến từ giữa trái tim kia, hắn lập tức cảm nhận được máu tươi toàn thân đang sôi trào.

Mà cũng chính tại một khắc này, trên bề mặt trái tim ấy lại nứt ra một lỗ hổng, sau đó, nó leo thẳng lên lồng ngực hắn.

Phù phù ——

Phù phù ——

Trái tim nọ bắt đầu không ngừng đập mạnh. Mà ngay tại thời điểm này, máu tươi toàn thân hắn lại cuồn cuộn không ngừng bị

trái tim kia hút đi.

Trong quá trình điên cuồng hút máu hắn, trái tim kia cũng chuyển thành màu đỏ bừng như máu.

Nếu liếc mắt nhìn thoáng qua một cái, sẽ có cảm giác trên ngực Lâm Ân vừa mọc lên một cái u máu.

"Đúng là hai tầng đả kích!" Lâm Ân gắt gao cắn chặt răng, cố gắng chịu đựng hết thảy đau đớn.

Cũng may, dược tề tăng sinh huyết nhục đã cảm nhận được huyết dịch trong thân thể đang nhanh chóng xói mòn, nó bắt đầu cuồn cuộn không ngừng tạo máu cho hắn.

Gần như quá trình hút máu và trái tim và quá trình tạo máu của dược tề đã hình thành nên một trạng thái giằng co.

Nhưng Lâm Ân lại biết, nếu hắn không nhanh chóng khôi phục lại, chỉ cần thời gian hai mươi giây vừa đến, hắn vẫn sẽ chết như thường.

Lâm Ân cắn chặt hàm răng, hai mắt đã giăng đầy tơ máu.

"Mau! Biến dị! Biến dị đi!"

Hiện tại, thứ duy nhất hắn có thể dựa vào chính là tác dụng phụ làm thân thể biến dị của dược tề tăng sinh huyết nhục.

Xương sống bị hao tổn, gần như đã tước bỏ quyền điều khiển tứ chi của hắn, cũng có nghĩa là tại thời điểm này, nhu cầu bức thiết của hắn chính là mọc ra tứ chi mới.

Mà ngay một khắc sau đó, rốt cuộc âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên.

【 đinh! Thân thể ngươi xuất hiện tam cấp biến dị. 】

Thử lạp——

Gần như là cùng thời gian đó, đột nhiên mắt trái của Lâm Ân lồi lên, một con rắn màu đỏ tươi thật dài nhanh chóng chui ra khỏi con mắt của hắn.

【 đinh! Đang phân tích biến dị... 】

【 đinh! Cảnh cáo! Thể chất và ý chí hiện tại của ngươi không thể hoàn toàn điều khiển dạng biến dị này, hiệu suất khống chế mục tiêu: 31%】

【 tam cấp biến dị: Não Xà 】: là con rắn huyết nhục sản sinh ra từ bên trong đại não, cực kỳ kích động khát máu.

Trong nháy mắt, Lâm Ân cảm nhận được kích động khát máu mãnh liệt tràn ngập bên trong biến dị thể kia.

Mà đồng thời, đại não hắn cũng bị nó ảnh hưởng, lập tức sinh ra dục vọng khát máu.

"Hiệu suất 31%? ! Chỉ có thể liều một lần!"

Lâm Ân cắn răng, tập trung toàn bộ tinh thần, gian nan mà khống chế con rắn vừa mọc ra từ bên trong hốc mắt của mình.

Con rắn kia không ngừng ra sức vặn vẹo, nhưng may mắn, Lâm Ân vẫn có thể điều khiển cho cái miệng khổng lồ của nó cắn lấy bình dược tề tăng sinh huyết nhục thứ hai được dắt tại thắt lưng mình.

Răng rắc ——

Bình dược tề lập tức nổ tung ra.

Dung dịch màu đỏ tươi bên trong vương vãi khắp trên thân thể hắn.

Mà ngay vào khoảnh khắc đó, Lâm Ân cũng hoàn toàn mất đi khả năng khống chế con Não Xà nọ, con Não Xà nọ bắt đầu điên cuồng mà vặn vẹo lên.

Hơn nữa, có vẻ như nó đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc ở gần đó, và đột nhiên nó mở cái miệng khổng lồ của mình ra, cắn một miếng vào viên 【 trái tim Vô Diện Ma 】vẫn đang đeo dính trên ngực Lâm Ân, điên cuồng hút máu.

Huyết dịch màu đỏ tươi bắn tung tóe.

Dường như giữa hai thực thể này vừa phát sinh một loại xung đột thật lớn.

Não Xà bắt đầu xé rách viên trái tim kia, mà viên trái tim kia cũng nhanh chóng làm ra phản ứng.

Mặt ngoài của trái tim không ngừng xuất hiện những tổ chức huyết nhục rất nhỏ, chúng bắt đầu bao vây con Não Xà kia, như thể muốn cắn nuốt cả nó vào trong bụng.

Mà Lâm Ân đang tê tiệt nằm ở nơi đó, không ngừng thở hào hển, trơ mắt nhìn một màn chiến đấu kịch liệt lại vô cùng hoang đường này.

Đại Não và Trái Tim đang đánh nhau!

E rằng chỉ có thế giới hắc ám này mới có thể xuất hiện loại cảnh tượng khủng bố trước mắt.

Nhưng cũng vì viên trái tim kia đang dây dưa cùng Não Xà, khiến tốc độ cắn nuốt máu tươi trong cơ thể Lâm Ân của nó bị giảm bớt rất nhiều.

Chớp lấy cơ hội này, dược tề tăng sinh huyết nhục đang nhanh chóng chữa trị phần xương sống bị hao tổn cho hắn.

"Thời gian... kịp rồi..."

...

Mà dưới lầu, vô số những cánh tay vốn đang cuồng loạn giãy giụa đã bình tĩnh trở lại, con ngươi thật lớn vừa bị đứng hình cũng khẽ xoay chuyển, tất cả những bộ phận trên thân thể con quái vật kia đang từ từ hoạt động.

"Hoàn thành chữa trị hạch tâm... Bắt đầu tiếp quản bộ phận thân thể..."

"Điều chỉnh chỉ số uy hiếp của mục tiêu... Cực cao... điều chỉnh giá trị cắn nuốt của mục tiêu... ưu tiên cao nhất..."

"Triển khai săn giết..."

Chương 99: Vì Sao Đêm Qua Chị Không Tới Tìm Tôi Chứ?

Ông ——

Con ngươi thật lớn rực rỡ hồng quang nọ, đột nhiên nâng lên, ánh mắt rơi vào trần nhà.

Mà cũng chính trong nháy mắt đó, thân thể khổng lồ của nó lập tức xuyên thấu trần nhà, để rồi sau khi một tiếng "Ầm ầm" vang lên, nó đã đứng thẳng trên lầu hai của tòa nhà ấy.

Ánh mắt nó đảo qua vách tường và mặt đất ngập ngụa máu tươi.

Nhưng ở nơi đó đã không còn bóng dáng của Lâm Ân nữa.

"Tập trung vào mục tiêu... ưu tiên cắn nuốt cấp cao nhất... Mở ra tầm nhìn ác linh..."

Đột nhiên một viên nhãn cầu trên người nó chuyển thành hư ảo.

Ngay sau đó, nó chợt xoay người, nhảy ra ngoài.

...

Cùng thời điểm này, phía trên con đường tràn ngập sương mù màu đen cuồn cuộn.

Lâm Ân khoác áo choàng không ngừng "Ca ca ca" vặn vẹo, thất tha thất thểu chạy dọc theo con đường nọ, tiến về phía trước

Con Não Xà chui ra từ giữa hốc mắt vẫn đang tranh đấu cùng trái tim Vô Diện Ma một mực đính trên ngực hắn, nhưng tại một khắc cuối cùng kia, xương sống của hắn đã được dược tề tăng sinh huyết nhục chữa trị xong, giúp hắn giành lại được quyền khống chế thân thể.

Hắn đang gắt gao cắn chặt răng, điên cuồng chạy về phía căn nhà số 44, loại đặc tính liều mạng hung ác trong cơ thể đã bộc phát ra ngoài.

Bởi vì hắn biết, khẳng định là con quái vật kia sẽ không bỏ qua cho hắn, nếu hắn muốn sống sót, cũng chỉ có thể đi nhờ vả con quỷ cũng có cấp SSS trong căn nhà kia hỗ trợ!

Rốt cuộc, ngay tại một khắc khi hắn phá tan mảnh sương mù bên ngoài kia, giữa tầm nhìn cũng xuất hiện một bóng dáng yểu điệu.

Tiếng ca nhẹ nhàng thanh thoát mơ hồ truyền đến từ phía trên con đường xa xa.

Chỉ thấy một người phụ nữ mặc váy dài màu huyết hồng, khóe miệng khẽ mỉm cười, bàn tay ôm chặt đứa nhỏ trong lòng, đang ung dung đặt từng bước chân ưu nhã xuống con đường xám xịt, từ tốn đi đến nơi đây.

Toàn thân cô ta đầy máu, gương mặt lại mỉm cười, biểu cảm thản nhiên, trên bàn tay còn cầm theo ba cái đầu, bên trên có cắm ống hút.

Huyết Y Ác Linh cũng liếc mắt một cái đã trông thấy Lâm Ân đang thất tha thất thểu mà chạy về phía này, gương mặt thoáng lộ vẻ sửng sốt.

"Nhóc con láu cá của tiệm dược tề kia?" Trong lời nói có mang theo một chút kinh ngạc.

Mà trong nháy mắt, cô ta cũng trông thấy cơ thể đầy máu màu đen của Lâm Ân, cả mấy nhánh xúc tu đã gãy lìa sau lưng hắn và con rắn mọc ra từ trong hốc mắt.

Hình dung quỷ dị tới cực hạn.

“Tạo hình hôm nay của cậu rất khác biệt nha? Thân ái, cậu đang thực hiện một hành vi nghệ thuật kỳ quái nào đó ư?"

Cô ta ôm cô bé đáng yêu trong tay, ưu nhã ngừng lại bên người Lâm Ân, sau đó dùng ánh mắt đầy hứng thú lệch lạc, đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Lâm Ân vốn đang kịch liệt hô hấp, cuối cùng cũng thở nhẹ được một hơi, hắn lau vết máu trên mặt, nhếch môi nở nụ cười tươi nói: "À! Cứ xem như thế cũng được, nguyền rủa trên người chị không khôi phục sao? Vì sao đêm qua chị không tới tìm tôi chứ?"

Huyết Y Ác Linh nhẹ nhàng ôm đứa nhỏ, đôi môi màu đỏ tươi khẽ nhếch lên, mị nhãn như tơ nói: "Làm sao? Nhanh như vậy cậu đã không chờ nổi rồi hả? Đang hồi tưởng lại ôn nhu hương [1] ngày hôm qua ư?”

[1] : có thể hiểu là sắc đẹp làm người ta trầm mê, không thoát nổi. Từ này xuất phát từ điển cố có liên quan tới Hoàng hậu Triệu Phi Yến của Hán Thành Đế, nàng biết cách nắm chắc trái tim của Hoàng đế khiến đối phương chỉ sủng ái một mình mình giữa hậu cung ba ngàn giai nhân mỹ lệ.

Cô ta quyến rũ cười, dường như tạo hình đầy máu tươi của Lâm Ân lúc này, càng phù hợp với gu thẩm mỹ của cô ta hơn.

"Chị không ở nhà hả?" Lâm Ân trố mắt hỏi.

Cô ta nâng ba cái đầu trong tay mình lên, sau đó ngọt ngào vuốt ve gương mặt mình, nghiêng đầu nói: "Đúng vậy, thật là hao

tổn tâm trí mà ~ hiện tại đang là thời điểm con gái tôi phát triển thể chất, nếu không có sản phẩm đầy đủ dinh dưỡng một chút đến bổ sung, nó sẽ phát dục không tốt. Haizz.. người làm mẹ như tôi đây chỉ có thể tự mình ra tay thôi~ "

"Âu lạp ~ " Cô bé đáng yêu (๑>□<) ๑ rung rung hai lỗ tai, lập tức cầm ống hút ôm lấy một đầu "Sột soạt" hút một hơi.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Huyết Y Ác Linh lại chăm chú tạo hình của Lâm Ân từ trên xuống dưới, sau đó mỉm cười hỏi: "Nói đi, thân ái của tôi, cậu vừa gặp được chuyện gì đó mà bản thân không giải quyết nổi phải không? Bằng không, với tính tình của cậu, sẽ không ồn ào, rêu rao mà chạy đi tìm tôi như vậy đâu?"

Lâm Ân cố gắng dời ánh mắt khỏi cái ống hút trên ba cái đầu trong tay cô ta kia, sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm túc, thở nhẹ một hơi nói: "Đúng là tôi gặp phải một chút phiền toái, không, là phiền toái rất lớn mới đúng. Tôi đã muốn tự mình giải quyết, nhưng chị cũng thấy đấy..."

Hắn xòe hai tay của mình ra, vẻ mặt vô tội, nói: "Tôi đã tổn thất ít nhất là một tấn máu rồi."

Huyết Y Ác Linh cười khanh khách nói: "Xem ra, ông chủ tội ác chất chồng của tiệm dược tề chúng ta, cũng có chuyện không giải quyết được?"

Lâm Ân nghiêm túc nâng con rắn bên trong hốc mắt của mình lên, nghiêm túc nói: "Đúng vậy, cho nên, hai chúng ta làm giao dịch đi. Tôi biết quý bà là tồn tại mạnh đến siêu cấp, nếu chị có thể xử lý giùm con quái vật đang đuổi giết tôi kia, tôi sẽ miễn phí phục vụ chị trong vòng năm tháng, chị thấy thế nào?"

"Giá trị vô cùng thực dụng, chỉ một lần thôi, đừng bỏ qua cơ

hội này ~ "

Huyết Y Ác Linh vẫn cười khanh khách như cũ, không hề có ý định động tay: "Cậu đã nói mình bị đuổi giết, vậy mà còn bình tĩnh đứng ở chỗ này nói chuyện phiếm cùng tôi như vậy, chẳng lẽ cậu không sốt ruột một chút nào sao?"

Lâm Ân xoa xoa huyệt Thái Dương, nghiêm túc nói: "Sốt ruột có thể giải quyết được vấn đề không?"

Huyết Y Ác Linh cười càng thêm tươi tắn.

Phía sau lưng bọn họ, mảnh sương mù màu máu dày đặc đang cuồn cuộn không ngừng thổi quét về bên này.

Đông ——

Đông ——

Một tiếng nổ giống như động đất vang lên.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Nguy cơ đang nhanh chóng tới gần! 】

【 cảnh báo! Cảnh báo! Nguy cơ đang nhanh chóng tới gần! 】

Chương 100: Yêu Muốn Chết!!!

Nhưng Lâm Ân vẫn không hề động đậy, đôi mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt đang cười khanh khách của Huyết Y Ác Linh kia, cuối cùng hắn thở ra một hơi, nói: "Vậy chị nói cái giá đi, muốn loại điều kiện hãy nói ra, chắc vậy là được rồi phải không nào? Tôi nghĩ, chị cũng không thật sự nhìn thấy tôi chết đi, đúng không?"

Huyết Y Ác Linh cười khanh khách nói: "Xem ra nhóc con giảo hoạt [1] cậu nghĩ mình ăn chắc tôi rồi phải không? Nhưng cậu đã cho tôi tự đưa ra yêu cầu của mình, đương nhiên tôi sẽ không khách khí."

[1] : nguyên văn 小滑头 - tiểu hoạt đầu: người có chút thông minh mà giảo hoạt, không đáng tin.

Nói xong, đầu lưỡi của cô ta nhẹ nhàng liếm quanh khóe miệng một chút, sau đó thân thể khẽ ngả về phía trước, đôi môi diễm lệ đỏ mọng tinh tế chạm vào gương mặt hắn một cái, mùi máu tươi làm ngất ngây lòng người từ trên thân thể cô ta ập đến, tràn đầy xoang mũi của Lâm Ân.

"Chị..."

"Dường như cậu còn chưa từng nhận thua trước mặt tôi nhỉ?" Giọng nói kia giống như tiếng thầm thì của ác ma khẽ khàng vang lên bên tai hắn: "Vậy đến cầu xin tôi đi. Quỳ gối trước mặt tôi, liếm mũi chân tôi, nói cho tôi biết cậu nguyện ý thần phục tôi, sau đó tôi sẽ ra tay giúp đỡ cậu."

Khóe miệng dán sát bên tay Lâm Ân khẽ nhếch lên, tràn ngập tư thái trêu tức.

Xung quanh trở nên yên tĩnh, như thể cả không khí cũng ngưng đọng lại.

"Đây là trêu chọc ư?" Lâm Ân nghiêng đầu, mỉm cười nhìn chăm chú vào đôi mắt cô ta.

"Không." Huyết Y Ác Linh vẫn duy trì ý cười trên mặt, nói: "Tôi không thích trêu chọc trong những loại thời điểm như thế này."

Yên tĩnh như gió không ngừng lan tràn ra xung quanh.

Ngay sau đó, khóe miệng Lâm Ân nhếch lên.

"Được thôi." Hắn vỗ vỗ bả vai cô ta, rồi trong nháy mắt đi lướt qua thân thể nọ, hắn đội mũ trùm đầu cảu Áo Choàng Huyết Yên lên, rồi giống như một tay ám dạ hành giả, nhanh chóng lao thẳng về con đường phía trước, đi vào chỗ sâu trong sương mù màu đen.

"Nếu buổi sáng ngày mai còn có thể buôn bán bình thường, tôi sẽ giúp chị loại trừ nguyền rủa, đương nhiên, vẫn có thể cho chị một mức giá ưu đãi hơn chút. Lần sau gặp lại!"

Lâm Ân ngửa mặt lên trời, giơ ngón tay cái lên với cô bé đáng yêu đang ở trong lòng Huyết Y Ác Linh vừa tò mò quay đầu nhìn hắn, khóe miệng lộ ra nụ cười tươi rạng rỡ.

Ngay sau đó, thân hình hắn đã biến mất bên trong mảnh sương mù màu đen xa xa.

Không có bất cứ lời giải thích gì, cũng chẳng trả lời lại, như thể vấn đề này căn bản không cần phải trả lời.

Huyết Y Ác Linh ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo phương hướng Lâm Ân đang dần dần đi xa, dường như trong lòng có chút kinh ngạc, lại kèm theo một chút dở khóc dở cười, thậm chí còn mang theo ... Vài phần kính trọng.

"Người kia..." Cô ta vỗ vỗ trán, trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ.

"Đúng là..."

Phì ——

Chỉ trong nháy mắt, một nhánh xúc tu đã bắn ra, lao thẳng vào bên trong sương mù màu đen, trực tiếp kéo Lâm Ân vừa mới đi xa lại.

Lâm Ân còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã bị Huyết Y Ác Linh o(≧▽≦) ツôm vào trong ngực. Cô ta dứt khoát dùng bộ ngực sung mãn thật lớn lao của mình, chà đạp hắn đầy yêu thương, cưng chiều.

"Rất đáng yêu nha! !"

【 đinh! Độ hảo cảm của Huyết Y Ác Linh đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của Huyết Y Ác Linh đối với ngươi +10】

"Là nói đùa! Nói đùa thôi mà! Quả nhiên … không hổ là nhóc con có thể loại trừ nguyền rủa của chị đây, ngẫu nhiên trở nên 'Manly' như vậy, đúng là… đặc biệt có hương vị đàn ông nha ～ "

"Còn nữa, nụ cười tươi vừa rồi thực sự đẹp trai siêu cấp luôn. Ây cha, chị đây rất thích một cậu trai có thể cứng rắn như vậy vào đúng thời điểm mấu chốt, thực sự làm cho tình thương của mẹ trong lòng chị đây không nhịn được mà tràn ra lênh láng! ☆(≧∀≦)ノ "

"Yêu muốn chết! Yêu muốn chết đi à!"

"Âu đạt âu đạt! !" Cô bé đáng yêu (๑>□<) ۶ cũng lắc lư chiếc

ống hút trong lòng bàn tay, như múa phụ họa.

Huyết Y Ác Linh bày ra vẻ mặt đầy thỏa mãn, cưng chiều mà ôm ghì lấy đầu Lâm Ân, giống như đang ôm búp bê, cứ không ngừng vặn vẹo thân thể.

Lâm Ân trong vòng tay cô ta lại giống như một con thuyền lá nhỏ rơi vào lốc xoáy, dù không ngừng giãy giụa, nhưng vẫn không thể thoát đi, tới cuối cùng chỉ có thể chịu khuất phục, để mặc cho lốc xoáy tà ác nọ nhấn chìm, chà đạp.

Bộ ngực khổng lồ hệt như cơn lốc xoáy hung hăng, ùn ùn đập tới, làm Lâm Ân một mực nhấp nhô lên xuống, thoải mái đến tê người.

Vất vả lắm mới có thể hít được một ngụm không khí.

"Chị có ý gì đây? !"

"Ý tứ chính là..."

【 độ nguy cơ 90%】

【 độ nguy cơ 100%】

Ngay trong nháy mắt Lâm Ân thành công thoát khỏi bộ ngực thật lớn kia, thò cái đầu đang trong trạng thái hít thở không thông, chui được ra bên ngoài, hắn lập tức trông thấy khuôn mặt đã tan vỡ, lộ ra gai ngược sắc bén và xúc tu kia đang gần trong gang tấc.

Gương mặt nứt toác làm đôi, gục xuống hai bên kia mỉm cười nói: "Giúp cậu đó."

Hoa lạp lạp ——

Trong nháy mắt, vô số xúc tu tối đen mà dữ tợn từ trên cơ thể cô ta, nổ bắn ra ngoài. Chúng giống như những sợi dây leo, “Phì phì” cắm thẳng xuống mặt đất xung quanh. Mặt đất rạn nứt, vô số

tảng đá lớn vốn ẩn sâu bên dưới đều bị những nhánh xúc tu nọ dễ dàng lôi ra cuốn lấy.

Tới cuối cùng, cả con đường đều bị vô số xúc tu hệt như dây leo chiếm cứ.

Oanh ——

Tiếng xé gió kịch liệt vang lên, ngay sau đó là mấy chục tiếng nổ bùng phát.

Những tảng đá thật to nổ bắn ra ngoài lập tức chặn đứng bước chân của con quái vật đang di chuyển trong cơn mưa máu đó.

Mưa máu tán loạn khắp nơi, Khôi Lỗi Huyết Nhục với thân hình vặn vẹo đã chậm rãi xuất hiện giữa tầm nhìn của bọn họ. Con ngươi dựng thẳng phía trên thân thể kia đang gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Ân và Huyết Y Ác Linh.

"Xác nhận mục tiêu... Triển khai săn giết..."

"Xuất hiện mục tiêu cường độ cao thứ hai can thiệp... Tiến hành phân tích tin tức..."

"Chủng tộc... Ác linh thể tụ hợp... Ưu tiên cắn nuốt cấp... Cao... Cường độ phân tích... Cao..."

Lâm Ân vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, ngơ ngác nhìn một màn này.

Huyết Y Ác Linh lại mỉm cười đưa cô bé đáng yêu trong lòng cho Lâm Ân, rồi dùng tư thế tao nhã yểu điệu, chậm rãi đi từng bước về phía con Khôi Lỗi Huyết Nhục đang đứng ngay trước mắt kia.

Chương 101: Rốt Cuộc Ngươi Yêu Ta Tới Cỡ Nào Hả???

Từng chiếc móng tay màu đen, không ngừng nhỏ máu, phía trên những ngón tay thon dài trắng nõn của Huyết Y Ác Linh đang không ngừng "Hoa lạp lạp" mà sinh trưởng, dài tới gần nửa mét.

Rồi chỉ trong nháy mắt, mái tóc dài cuồng loạn kia đã hóa thân trở thành vô số những con độc xà với đầy những gương mặt người trên thân thể.

Lạch cạch ——

Ở thời điểm cô ta lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn lên, thân thể yểu điệu ban đầu đã biến thành một con ác quỷ với biểu cảm sung sướng bệnh hoạn và điên cuồng không ngừng nhảy múa trong mắt.

"Lâm Ân, lần này cậu trêu chọc phải một con quái vật rất khó đối phó à nha, hì hì hì hì." Cái miệng cô ta nứt toác tới tận mang tai, móng tay thật dài chĩa xuống trước người, thân thể không ngừng lắc lư, di chuyển về phía trước, trong cổ họng lại phát ra tiếng cười cực kỳ bất thường, bệnh loạn.

"..." Lâm Ân chớp chớp mắt, ôm cô bé đáng yêu trong lòng, nhanh chóng lui về phía sau nói: "Chị phải cẩn thận, kẻ kia không dễ đối phó như vậy đâu, chị tuyệt đối đừng có khinh địch đấy!"

Lâm Ân nhanh chóng nói toàn bộ tin tức mình biết cho Huyết Y Ác Linh nghe, bao gồm những đặc tính mình đã thăm dò được, cũng như phương pháp

"Không phải dễ đối phó đâu... Hì hì hi... Không phải dễ đối phó

đâu..."

Nụ cười tươi trên mặt Huyết Y Ác Linh càng trở nên bệnh hoạn.

Cô ta chậm rãi lắc lư thân thể, nguồn năng lượng nguyền rủa cuồng loạn trên người kia, lập tức bốc lên, rồi như thực chất mà lan tràn khắp chốn.

Nó khủng khiếp đến mức ngay cả Lâm Ân đang đứng phía sau cô ta cũng cảm nhận được hàn ý và cuồng loạn nặng nề.

Mà cũng không biết rốt cuộc cô ta có nghe được những lời Lâm Ân vừa nói hay không.

"Hì hì —— hì hì —— "

Chỉ biết trong nháy mắt kia, bộ thân thể vốn đang lắc lư của cô ta lập tức biến mất ngay giữa tầm nhìn của Lâm Ân.

Ánh mắt Lâm Ân khẽ co rút lại.

Nhanh!

Quá nhanh!

Thậm chí còn nhanh hơn tốc độ di chuyển của hắn hồi tối hôm qua!

Chẳng lẽ đây là hình thái chiến đấu của Huyết Y Ác Linh? !

Quá đỉnh!

Gần như trong nháy mắt này, huyết quang chớp động, khuôn mặt tan vỡ xuất hiện ngay trước mắt con quái vật kinh khủng kia lập tức nở rộ nụ cười tươi bệnh hoạn.

Ai cũng không rõ rốt cuộc cô ta đã xuất hiện như thế nào.

"Hì hì hi!"

Trong nháy mắt…

Phì phì phì phì ——

Từng cái móng tay sắc bén mà tối đen hệt như dao sắc, trực tiếp để lại mười vết thương khủng bố trên người con quái vật ấy.

Vô số những nhánh xúc tu cuồng loạn không ngừng bay múa sau người cô ta, nhanh chóng triển khai thế công với con quái vật kia, khủng bố, mau lẹ đến khó có thể nhìn rõ. Thậm chí dùng thị lực của Lâm Ân, cũng chỉ trông thấy một cái bóng máu không ngừng chớp động.

Nụ cười trên khóe môi cô ta càng mở rộng đến đáng sợ, ánh mắt càng ngày càng tràn ngập vẻ bệnh hoạn và sung sướng điên cuồng, giống như là một tay thợ săn lão luyện đang theo dõi con mồi.

Mười cái móng tay giống như lưỡi dao điên cuồng bay múa, máu tươi trên mình con quái vật kia không ngừng “Phì phì” bắn ra xung quanh.

"Giết giết giết giết giết —— hi hi hi ha ha —— " Lưỡi dao đi kèm với tiếng cười bệnh hoạn, không ngừng công kích tới, giống như một cái máy xay thịt, khiến cho con quái vật kia lập tức lộ rõ diện mạo toàn thân.

Lâm Ân đứng ngoài xem cũng cứng đờ cả người.

Quả nhiên… không hổ là phương thức chiến đấu của quái vật cấp ??? nha!

Rơi vào tình huống này, không 666 thì biết làm gì nữa đây? !

(666 là khen ngợi)

Lâm Ân không chút do dự đã mở to mắt, hét lớn:

"Mạnh mẽ! Quá lợi hại! Quý bà, chị đẹp đến ngây người!"

"Hoàn mỹ! Tuyệt đối là thế công hoàn mỹ! Moá nó! Quá đẹp, đợt tiến công này siêu sắc bén! Bóng đẹp! Lăng không đá một cước, trúng chính giữa mệnh môn!"

(Có thể hiểu là đường bóng đi quá đẹp, sút thẳng vào khung thành. Mệnh môn là điểm yếu hại nhất trên cơ thể đàn ông, có thể hiểu là mệnh căn hà hà)

"Quá đỉnh! Siêu đỉnh! Chị vô địch luôn rồi! My God! Nhìn những nhánh xúc tu mê người kia kìa, chọc thẳng vào trái tim rồi. A! Bộ móng tay! Hoàn mỹ! Sắc bén! Thực sự đẹp đến ngất ngây người mà!"

Cô bé đáng yêu trong lòng Lâm Ân cũng mở lớn hai mắt, nắm tay nhỏ bé không ngừng vung lên ‼(• '□ '•)ʷᵒʷ!!! cái miệng bé xíu nói: "Âu đạt âu đạt!"

Không khí xung quanh lập tức trở nên sục sôi, hừng hực khí thế!

Lâm Ân không chút keo kiệt, dứt khoát dùng toàn bộ những lời lẽ hoa mỹ mà bản thân có thể nghĩ ra trong giờ phút này, lại trùng trùng điệp điệp xếp toàn bộ chúng vào cùng một chỗ, hung hăng nói ra.

Không cần biết là điểm nên khen hay không nên khen, tất cả đều tâng bốc hết lần này đến lần khác.

【 Độ hảo cảm của Huyết Y Ác Linh đối với ngươi +1】

【 Độ hảo cảm của Huyết Y Ác Linh đối với ngươi +1】

"Độ uy hiếp của mục tiêu thứ hai tăng lên... Triển khai thủ

đoạn ứng phó thứ cấp..."

"Mục tiêu ưu tiên cấp cao nhất... Mục tiêu thứ nhất..."

"Săn giết..."

Ông ——

Con ngươi thật lớn trên thân thể quái vật vừa bị Huyết Y Ác Linh cắt qua kia, chợt thay đổi hoàn toàn, xuất hiện một vầng sáng.

Gần như cùng thời điểm ấy, đột nhiên phía trên tầng tầng huyết nhục rách nát của nó, lại sinh trưởng ra tầng tầng xương cứng bên ngoài thật dày, trực tiếp ngăn cản quá trình cắt phá điên cuồng của Huyết Y Ác Linh.

Leng keng leng keng leng keng ——

Vô số hoa lửa văng khắp nơi.

Mà con ngươi dựng thẳng vốn bị cắt thành từng mảnh nhỏ kia cũng lập tức thay đổi, nó đột nhiên co rụt lại, ánh mắt chĩa thẳng về phía Lâm Ân đang đứng bên cạnh Huyết Y Ác Linh.

Ông ——

Lâm Ân lập tức cảm nhận được dao động nguyền rủa khổng lồ, giống y như lúc trước.

Là ánh mắt nguyền rủa kia!

Lâm Ân đang điên cuồng khen ngợi, lập tức trố mắt nhìn qua.

Không thể nào!

Người ta đã chém ngươi thành cái dạng này rồi, vì sao mục tiêu của ngươi vẫn là ta chứ? !

Rốt cuộc ngươi yêu ta tới cỡ nào hả? !

Lâm Ân lhông nói hai lời, đã vội vàng ôm cô bé đáng yêu, khẩn cấp thay đổi phương hướng, (++皿++) rồi “Đát đát đát đát” chạy như điên về phía xa xa.

"Quý bà! Nơi này giao lại cho chị! Vì sự an toàn của con gái chị! Tôi phải tạm thời lui lại phía sau! Nhưng chị cứ yên tâm! Rất nhanh tôi sẽ trở về gặp chị!"

Chương 102: Một Khi Đã Như Vậy!!!

Trong phút chốc, nguyền rủa phát động.

Nhưng lại gần như cùng thời khắc đó, Huyết Y Ác Linh với vẻ mặt cuồng loạn kia lại đột nhiên lao lên chắn ngay chính giữa Lâm Ân và con quái vật nọ. Vết nứt thật lớn trên gương mặt hướng về phía con quái vật kia, phát ra tiếng thét dài đầy khủng bố.

Gầm——

Vô số gương mặt giống như con ngươi lập tức "Hoa lạp lạp" bay từ giữa vết nứt nọ ra bên ngoài, triệt tiêu ánh mắt nguyền rủa kinh người kia.

"Mục tiêu ưu tiên... Mục tiêu số một... Tiếp tục chấp hành mệnh lệnh cắn nuốt cao nhất..."

"Ưu tiên săn giết... Mệnh lệnh có hiệu lực..."

Trong nháy mắt, những cánh tay phủ kín toàn thân con quái vật huyết nhục vốn đang hung hăng vung vẩy kia, lập tức điên cuồng sinhh trưởng.

Thân thể cao lớn của nó lại nhanh chóng lao về phương hướng của Lâm Ân, muốn tiếp cận hắn. Đúng là nó hoàn toàn bỏ qua sự ngăn cản của Huyết Y Ác Linh, lại giống như giòi bò trong xương, không ngừng tập trung vào Lâm Ân, thề phải giết chết hắn.

Rầm ——

Rầm ——

Từng bàn tay khổng lồ gào thét lao tới, từ mỗi một phương hướng khác nhau bay đến, vây quanh Lâm Ân.

"Đối thủ của mày là tao cơ mà, hì hì hi —— "

Đúng vào khoảnh khắc con quái vật nọ đi vòng qua người Huyết Y Ác Linh, tiếp tục đuổi giết Lâm Ân, phần cổ thật dài trên người cô ta trực tiếp lượn một vòng, xuất hiện ngay phía sau lưng nó, rồi "Hoa lạp lạp" mà quấn chặt nó vào cùng với mình.

Khuôn mặt tươi cười đầy vẻ bệnh hoạn và điên cuồng trên cái cổ kia, đối diện với con ngươi của quái vật kia.

Hoa lạp lạp ——

Ngay lập tức, mặt đất dưới chân quái vật nọ vỡ ra, từng nhánh xúc tu mọc đầy gai ngược giống như những con rắn, phát ra âm thanh "Hoa lạp lạp" điên cuồng chui lên từ dưới mặt đất, phân bố dày đặc xung quanh hai chân nó,

Trong nháy mắt, vô số xúc tu đã nổ bắn ra ngoài, văng lên giữa không trung cắt đứt những cánh tay trên cơ thể quái vật, bắt đầu điên cuồng xoắn vặn.

Huyết Y Ác Linh trực tiếp bỏ qua giai đoạn cắt phá, dứt khoát vận dụng xúc tu của mình, muốn xoắn nát con quái vật kia!

"Hì hì hi —— hì hì hi —— "

Bên trên từng nhánh xúc tu đang xoay quanh thân thể con quái vật kia, chợt xuất hiện những gương mặt trẻ nhỏ vui cười ầm ĩ, giống như Thao Thiết đang hưởng thụ một hồi thịnh yến.

Những gương mặt kia giống hệt u linh, chúng trực tiếp bỏ qua lân giáp toàn thân quái vật, để điên cuồng gặm nhấm từ bên trong thân hình của con quái vật huyết nhục nọ.

Dù vậy, con quái vật kia vẫn giống hệt một cỗ máy, nó khóa chết bóng dáng Lâm Ân, rồi “Ca ca ca” mà bước đến, đúng như câu ‘Chí tử phương hưu’ (trung thành tận tụy, đến chết mới thôi).

"Độ uy hiếp của mục tiêu số 2 vừa tăng thêm một bậc... Cấp ưu tiên cao nhất... Mục tiêu số một..."

"Hành vi chịu giới hạn... Triển khai ứng phó thứ cấp..."

"Săn giết..."

Trong nháy mắt, con ngươi thật lớn kia trực tiếp nứt ra, rồi vỡ vụn, như một viên trân châu to lớn, nổ tung ra, chỉ còn lại những mảnh nhỏ đặc sệt, dấp dính rồi “Lạch cạch lạch cạch” mà rơi xuống đất.

Sau đó, những mảnh nhỏ kia lại nhanh chóng tái sinh, hóa thành vô số viên nhãn cầu có kích cỡ bằng mắt người bình thường.

Và mục tiêu của nó vẫn là Lâm Ân!

Lâm Ân đột nhiên quay đầu lại, bắt gặp hình ảnh những viên nhãn cầu vừa rơi xuống đất kia lại đột nhiên cuộn ngược mình, “Tề xoát xoát” nhìn chằm chằm vào hắn. Ngay từ khắc, mặt sau của những viên nhãn cầu ấy bắt đầu sinh ra những sợi xúc tu thật nhỏ, chúng nhúc nhích, vẫy vùng, rồi “Hoa lạp lạp” trườn thẳng về phía hắn.

Lâm Ân khiếp sợ nói: "Có lầm không vậy? !"

Cô bé đáng yêu cũng mở to mắt nhìn một màn này, nắm tay siết chặt lại, nói: "Âu lạp âu lạp!"

Phì phì phì ——

Phần lớn nhãn cầu còn chưa kịp rời khỏi phạm vi xúc tu của Huyết Y Ác Linh, đã bị chúng nó đập nát, nhưng vẫn còn một phần

nhỏ nhãn cầu đột phá được vòng vây, nhanh chóng lan tràn về phía Lâm Ân.

Lâm Ân đột nhiên ngừng lại, xoay người, cắn chặt khớp hàm.

Xem ra hắn chạy không thoát!

Một khi đã như vậy...

Chỉ trong nháy mắt, hắn rút khẩu Súng Lục Săn Ma từ trong ngực mình ra, dứt khoát nhắm thẳng về phía thủy triều nhãn cầu đang đột kích tới.

Vẻ mặt hắn chuyển thành sắc bén vô cùng, được hai viên Ác Linh Thụ Nhãn gia trì, hắn có thể nhanh chóng tập trung vào mỗi một viên nhãn cầu đang nhanh chóng đột kích đến.

Một khi đã như vậy... chỉ có thể cứng đối cứng!

Cùm cụp ——

Trực tiếp kéo cò súng.

Phanh phanh phanh phanh phanh phanh phanh ——

【 đinh! Ngươi giết chết tổ chức nhãn cầu x1, trình độ tinh thông súng ống của ngươi +1】

【 đinh! Ngươi giết chết tổ chức nhãn cầu x1, trình độ tinh thông súng ống của ngươi +1】

【 đinh! Ngươi giết chết tổ chức nhãn cầu x1, trình độ tinh thông súng ống của ngươi +1】

Sau khi nhanh chóng cất súng lục đi, Lâm Ân ôm cô bé đáng yêu đang vui cười trong lòng, nhanh chóng lui về phía sau.

Hiện tại, hắn chỉ có thể liên tục bắn ra sáu viên đạn, muốn

tiếp tục bắn, cần phải chờ mười mấy giây thời gian đạn dược khôi phục.

Mà khoảng thời gian này, cũng chính là lúc nguy hiểm nhất!

"Cần nhiều xúc thể hơn!"

Lâm Ân nhanh chóng lấy một bình dược tề tăng sinh huyết nhục từ trong ngực ra, một ngụm uống cạn.

Dù sao hắn cũng biến dị rồi, vốn chẳng cần để ý trên người mình mọc thêm một vài loại quái chi.

Chỉ trong nháy mắt, máu tươi trên cơ thể vốn bị trái tim Vô Diện Ma hút đi, đã nhanh chóng được sản sinh, khôi phục nhờ ảnh hưởng của dược tề.

Mà đồng thời, dưới ảnh hưởng tẩm bổ của dược tề, huyết nhục bên trên bốn nhánh xúc tu từng bị hắn chặt đứt trước đó, cũng bắt đầu sinh trưởng.

Cùng lúc ấy, bên tai Lâm Ân lại lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Thân thể ngươi xuất hiện nhất cấp biến dị! 】

【 đinh! Thân thể ngươi xuất hiện nhất cấp biến dị! 】

【 đinh! Thân thể ngươi xuất hiện nhị cấp biến dị! 】

Hoa lạp lạp ——

Từng nhánh xúc tu lại một lần nữa điên cuồng mọc ra và phát triển trên thân thể Lâm Ân, nhưng so sánh với những nhánh xúc tu có chiều dài cả mấy trăm mét đang múa may trên cơ thể Huyết Y Ác Linh kia, xúc tu của hắn có vẻ nhỏ nhắn, đáng yêu hơn rất nhiều.

Lâm Ân lập tức xoay người, treo cô bé đáng yêu đang vui cười lên một nhánh xúc tu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Một tay cầm súng.

Một tay cầm dao.

Có vài nhánh xúc tu sắc bén lập tức "Hoa lạp lạp" ngắm chuẩn về phía thủy triều nhãn cầu vẫn từng bước áp sát kia.

Ánh mắt Lâm Ân trở nên hung ác.

Chương 103: Cắn Nuốt!!!

Cùng với tiếng súng vang lên, rất nhanh Lâm Ân đã bước chân về phía thủy triều nhãn cầu trước mắt. Rồi ngay lập tức, con dao lóc xương trong tay đã chém đứt đôi mười mấy viên nhãn cầu gần đó.

Mà đám xúc tu phía sau lưng hắn, lại chuẩn xác mà "Ba ba ba" đập nát lần lượt từng viên nhãn cầu một.

【 đinh! Kinh nghiệm chiến đấu của ngươi +1】

【 đinh! Kinh nghiệm chiến đấu của ngươi +1】

【 đinh! Kinh nghiệm chiến đấu của ngươi +1】

Phanh phanh phanh ——

Từng viên đạn từ khẩu súng trong tay hắn cũng không chịu thua kém, liên tục có nhãn cầu trúng đạn, nổ tung ra.

Một chuỗi những âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên bên tai Lâm Ân.

Dưới sự trợ giúp của Ác Linh Thụ Nhãn, dù giá trị tinh thông súng ống của hắn vẫn còn rất thấp, nhưng năng lực tập trung đã được gia tăng một mảng lớn.

Hơn nữa, đối mặt với những con tiểu quái này cũng là một cơ hội rất tốt để quét kinh nghiệm.

Phì ——

Lại một đao quét ngang, mười mấy viên nhãn cầu trực tiếp bị

con dao trong tay hắn chém làm đôi.

【 đinh! Kinh nghiệm chiến đấu của ngươi +1】

【 đinh! Kinh nghiệm chiến đấu của ngươi +1】

"Âu lạp âu lạp!"

Cô bé đáng yêu bị treo trên xúc tu, lập tức vui cười mà vung vẩy tay chân, trên tay cô bé cầm một viên nhãn cầu không biết đã quơ được khi nào, sau đó "Phì" một cái, coi nó là quả táo mà cắn.

Rất nhanh, dưới quá trình cố gắng kéo dài của Lâm Ân, rất nhanh thủy triều nhãn cầu vốn đang kịch liệt lan tràn về phía hắn, đã bị làn sóng công kích xé tan thành từng mảnh nhỏ.

"Dũng cảm xông lên nào! Thiếu niên!"

Huyết Y Ác Linh vặn vẹo cái đầu, cô ta vốn đang xoay quanh trên người con quái vật kia, điên cuồng gặm phệ và dây dưa triền đầu, cũng không quên mở miệng, lộ ra nụ cười cuồng loạn cổ vũ Lâm Ân một câu.

Lâm Ân chém ra một dao chặt đứt thêm mấy viên nhãn cầu, rồi giơ ngón tay cái lên với cô ta, hàm răng mỉm cười "Đinh" một tiếng xuất hiện một luồng hào quang.

"Cứ giao đống tiểu quái cho tôi xử lý là được!"

Tình huống đang nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp.

Dưới quá trình lôi kéo của Lâm Ân, dù những viên nhãn cầu cấp thấp kia có tạo thành thủy triều ập tới cũng không thể tạo thành thương tổn mang tính thực chất cho hắn.

Mà bản thể của con quái vật kia đã bị Huyết Y Ác Linh áp chế không thể thoát thân nổi một bước.

Ít nhất ở mặt ngoài là như vậy.

Thời gian nhanh chóng trôi đi.

"Quý bà! Tình huống bên chị thế nào rồi? !" Lâm Ân vừa dùng một dao chặt đứt viên nhãn cầu cuối cùng, lập tức hướng về phía Huyết Y Ác Linh hô lớn.

Lúc này, gương mặt hóa thành vô số xúc tu của Huyết Y Ác Linh gần như đã bao vây con quái vật nọ thành một cái bánh chưng, càng không ngừng có máu loãng từ khe hở giữa những nhánh xúc tu nọ, chảy xuôi xuống dưới.

"Hì hì hi! Tôi đang xâm nhập vào phần hạch tâm của nó, đó chính là nơi yếu ớt nhất của loại Khôi Lỗi Huyết Nhục này, một khi tiêu diệt phần hạch tâm kia, nó chỉ còn là một đống phế liệu!"

Từ bên trong đống xúc tu truyền đến tiếng cười cuồng loạn của Huyết Y Ác Linh.

Mà bên trong những tổ chức huyết nhục gần đó, từng cây gai ngược bén nhọn đang điên cuồng từng chút từng chút một đẩy mạnh vào trong, cũng từng chút từng chút một chui thẳng về phía hạch tâm của con quái vật ấy.

"Tiếp xúc tới rồi!" Huyết Y Ác Linh điên cuồng liếm liếm khóe miệng.

Dần dần, những cây gai ngược đã xâm nhập vào giữa thân thể con quái vật nọ, bắt đầu biến hình, cuối cùng hóa thành một bàn tay sắc bén, rồi từng chút từng chút một phủ kín phần hạch tâm ngay giữa thân thể con quái vật kia.

Phì ——

Chỉ trong nháy mắt, móng tay đã xâm nhập vào phần hạch tâm huyết nhục nọ, nhưng Huyết Y Ác Linh còn chưa dứt lời, từ bên

trong thân thể con quái vật kia lại truyền đến âm thanh lạnh như băng vừa nãy.

"Phân tích mục tiêu thứ hai xong... Đang bày ra chế độ phản kích..."

"Mở ra chế độ phản kích ác linh thể tụ hợp... Mở ra chế độ phản kích ác linh thể tụ hợp..."

"Điều chỉnh mục tiêu ưu tiên cấp cao nhất... Mục tiêu số hai... Chấp hành mệnh lệnh săn giết cao nhất..."

"Săn giết... Phản kích... Phá giải... Đồng bộ chấp hành mệnh lệnh cắn nuốt..."

Trong nháy mắt, Huyết Y Ác Linh lập tức cảm nhận được một luồng nguy cơ khó có thể nói nên lời ập thẳng tới trước mặt.

Mà cũng chính trong phút chốc này, Lâm Ân chính mình nhìn thấy, vô số những xúc tu vốn đang bao vây bên ngoài con quái vật kia, lại đột nhiên kịch liệt run rẩy, giống như có một thứ gì đó ở bên trong đang điên cuồng chui ra ngoài.

"Không thích hợp!" Đột nhiên Lâm Ân ngẩng đầu nhìn lên.

Ngay sau đó.

Phì phì phì ——

Chỉ trong nháy mắt, từng cái bàn tay người từ bên trong thân thể con quái vật kia, trực tiếp chui ra, bao vây lấy đống xúc tu đang quấn quanh người nó.

Gần như ngay lập tức, những bàn tay người này đã bắt được từng nhánh xúc tu - vốn tạo thành một bức tường ngoài phủ kín khắp thân thể nó, rồi rất nhanh nó đã hình thành nên một tấm lưới hoàn toàn được tạo thành từ tay người, bao vây ngược trở lại

nhánh xúc tu của Huyết Y Ác Linh đã bao vây lấy nó.

Lâm Ân đại chấn.

Chẳng lẽ…

Vừa rồi, con quái vật kia vẫn một mực đặt mục tiêu ở trên người hắn, chỉ vì đang triển khai phân tích đồng bộ và đưa ra phương pháp ứng phó với Huyết Y Ác Linh? !

Nghĩa là nó vẫn đang thích ứng và lựa chọn số liệu? !

"Không tốt!"

Nghĩa đến đây, nhịp hô hấp của Lâm Ân trở nên dồn dập, hắn lập tức tiến lên, không chút do dự đã nhanh chóng lao thẳng về phía kia.

Mà ngay lúc này, âm thanh cắn nuốt lại không ngừng truyền đến từ bên dưới tầng tầng lớp lớp những cánh tay người kia, giống như hiệu ứng âm thanh đáng sợ được phát ra sau khi máu thịt bị đặt vào trong máy xay thịt, và điên cuồng nghiền nát.

Cùng thời gian đó, vô số những nhánh xúc tu vốn thuộc về Huyết Y Ác Linh, mọc ra từ lòng đất xung quanh kia, cũng bắt đầu kịch liệt mà cuồng loạn, không ngừng giãy giụa vặn vẹo.

Giống như ngay từ bên trong thân thể cô ta đã xuất hiện một thứ gì đó đang tiến hành xé rách và cắn nuốt chính bản thân cô ta vậy.

"A ———— "

Một tiếng tiếng rít gào thê lương, thống khổ đến tột cùng vang lên.

Chương 104: Hấp Thu! Đồng Hóa!

Mà cũng chính tại một khắc này, đột nhiên một nhánh xúc tu tráng kiện ở gần Lâm Ân nhất, bắt đầu vặn vẹo biến hóa, cuối cùng trở thành dáng vẻ cuồng loạn mà giãy giụa của Huyết Y Ác Linh.

Nhưng lúc này, dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được từ trên người cô ta bắt đầu mọc lên vô số những cái lỗ chân lông có kích cỡ bằng cánh tay, giống như đang có một thứ gì không biết vẫn miệt mài cắn nuốt cô ta ngay từ bên trong thân thể cô ta vậy.

"Sai rồi! Sai rồi. Hì hì hi —— Nó không sợ tôi...Chỉ là nó thực sự cảm thấy, tôi không uy hiếp được nó mà thôi... Hì hì hi —— "

"Trong lúc tôi ăn nó... Nó cũng đang... Phân tích tôi..."

"Hì hì hi... Đây thực sự không phải đối thủ dễ xử lý đâu nha, hì hì..."

Hoa lạp lạp ——

Trong tiếng cười cuồng loạn đầy bệnh hoạn ấy, ngay lập tức, Huyết Y Ác Linh xuất hiện bên trên nhánh xúc tu vặn vẹo kia đã bị vô số những cánh tay thật nhỏ bắt đầu cắn nuốt từ trong nội bộ, hóa thành vô số những mẩu thịt nhỏ cùng loại với giòi bọ.

"Quý bà!" Lâm Ân gấp rút chạy thẳng về phía trước.

"Săn giết... Cắn nuốt... Sinh thành... Phân giải kết cấu nguyền rủa... Hấp thu... Đồng hóa..."

Trong nháy mắt sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy chấn động của Lâm Ân, phía trên mặt đất trước mặt hắn đột nhiên mọc lên một nhánh xúc tu khổng lồ đầm đìa máu tươi, tiến đến ngăn chặn đường đi của hắn.

Răng rắc ——

Phần mũi nhọn bên trên nhánh xúc tu thật lớn nọ đột nhiên nứt ra từ khoảng giữa, để lộ ra vô số gai ngược bên trong. Mà cùng thời điểm ấy, phía trên nhánh xúc tu nọ cũng xuất hiện từng con mắt dựng thẳng.

【 cảnh báo! Độ nguy cơ đang nhanh chóng bay lên! 】

【 cảnh báo! Độ nguy cơ trước mắt 70%】

【 cảnh báo! Độ nguy cơ trước mắt 87%】

Thứ này không phải là xúc tu của Huyết Y Ác Linh!

Nó đã bị kết hợp cùng tổ chức trên người ... Con quái vật kia!

"Kiểm tra mệnh lệnh cấp ưu tiên cao nhất... đang phân tích mục tiêu số một... đang phân tích mục tiêu số hai..."

"Sau khi trì hoãn điều chỉnh mục tiêu... ưu tiên săn giết cao nhất... Mục tiêu số một..."

Mà cũng ngay nháy mắt khi âm thanh kia vang lên, nhánh xúc tu thật lớn nọ không chút do dự, đã "Ầm ầm" phát động công kích mãnh liệt về phía Lâm Ân.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc khi nhánh xúc tu ấy sắp chạm vào người hắn, đột nhiên từ dưới lòng đất cũng có hai nhánh xúc tu tương tự như thế, nổ bắn ra ngoài, và "Rầm" một tiếng trực tiếp quấn chặt lấy nhánh xúc tu nọ.

"Đi mau!" Đột nhiên một âm thanh dữ tợn truyền đến từ trong

cơ thể con quái vật kia.

Đó là giọng nói của Huyết Y Ác Linh!

Cô ta còn chưa chết!

Cô ta vẫn đang đấu tranh cùng con quái vật kia ở trong cơ thể của nó!

"Quý bà!" Lâm Ân rống to.

Nhưng chính tại một khắc này, một nhánh xúc tu nặng nề chịu sự khống chế của Huyết Y Ác Linh kia chợt rơi thẳng xuống người Lâm Ân.

Con ngươi trong mắt hắn phóng đại. Nhưng dưới lực đạo kinh người ấy, chỉ trong nháy mắt, thân hình hắn đã bị đánh bay ra ngoài, hướng về phía con đường hắc ám xa xa kia.

Tầm nhìn nhanh chóng bị tầng tầng lớp lớp sương mù màu đen cản trở.

Hắn vươn tay tới nhưng vẫn không ngừng bị ảnh hưởng, không ngừng lui về phía sau, tầm nhìn cũng không ngừng bị kéo giãn. Rất nhanh, bên tai chỉ còn lại tiếng gió rít gào.

Phanh ——

Thân thể Lâm Ân nặng nề rơi xuống đất. Hắn không chút do dự lại nhanh chóng đứng lên, hô hấp dồn dập.

Tại sao có thể như vậy? !

Tại sao có thể biến thành cái dạng này!

Rõ ràng vừa rồi, hết thảy mọi chuyện còn đang nằm trong tầm kiểm soát, làm sao có thể đột nhiên biến thành cái dạng này chứ? !

Lâm Ân không chút do dự, lại cắn răng, lập tức chạy như điên về phía kia. Nhưng rất nhanh hắn đã ngừng lại.

"Không được!" Đột nhiên hắn ngẩng đầu, cố ép chính mình phải bình tĩnh một chút.

Hắn biết, nếu ngay cả Huyết Y Ác Linh cũng không thể đối phó được con quái vật kia, thì hắn tới đó, cũng chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Nhưng chẳng lẽ hắn phải quay đầu chạy trốn ư? !

Nhưng chẳng lẽ hắn phải thoát khỏi nơi này như một kẻ nhu nhược? Sau đó tìm kiếm cơ hội báo thù?

"Nói đùa gì vậy!"

Lâm Ân cắn chặt khớp hàm.

Không nói hai lời, hắn lại nhanh chóng chạy như điên về phía kia.

Nhưng hắn không gia nhập vào chiến đấu, lại khẩn cấp rẽ về phía tiệm dược tề của mình, chạy một mạch vào hậu viện, hung hăng lục tung mọi chỗ.

Ngay sau đó, hắn tìm ra và mang theo bên người một nửa phần dược tề tăng sinh huyết nhục vẫn được mình giấu ở trong này.

"Nếu cô ta vẫn có thể cố gắng kiên trì, ta nhất định sẽ có biện pháp để cứu cô ta!"

Mà ngay tại thời điểm hắn cắn răng, đang muốn rời đi, đột nhiên ngừng lại. Rồi không chút do dự, hắn nhanh chóng xoay người, hô hấp dồn dập đi tới cửa hầm.

"Đúng rồi! Nơi này vẫn còn con vật cưng của thầy, khẳng định

là nó có thể giúp ta một tay!"

Loảng xoảng đương ——

Đột nhiên Lâm Ân mở cửa chính của căn hầm nọ ra, thứ mùi tanh tưởi lập tức từ bên trong thổi quét ra bên ngoài.

“Này!" Lâm Ân cắn răng rống to với thứ đang ở bên trong, nói: "Ta biết ngươi đang giả chết, ta cũng biết từ trước đến nay, người mà ngươi ghét nhất chính là ta. Ngươi chán ghét vì mỗi ngày ta đều cho ngươi ăn nhiều dược tề quá thời hạn như vậy, nhưng tình huống hiện tại cực kỳ nguy hiểm, mặc kệ ngươi là cái gì, ta cũng cần sự trợ giúp của ngươi! !"

"Thầy đã gặp nguy hiểm, con quái vật kia còn tìm tới tận cửa! Mục tiêu của nó chính là Tiệm Dược Tề Cưa Máu chúng ta, mà nếu ta chết đi! Ngươi cũng là một thành viên của tiệm dược tề chúng ta, ngươi trốn không thoát!"

"Này! Ngươi có nghe được không? !" Lâm Ân rít gào một tiếng, sau đó hung hăng ném mấy tảng đá xuống phía dưới.

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -1 】

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -1 】

Tê tê ——

Ở chỗ sâu trong căn hầm hắc ám lập tức truyền tới âm thanh uy hiếp tựa như con rắn thè lưỡi.

Mà cũng chính tại một khắc này.

Hô lạp lạp ——

Chỉ thấy một cái bóng thật lớn uốn lượn từ giữa căn hầm, gào thét lao ra ngoài. Cái bóng thật lớn của nó trực tiếp che phủ cả người Lâm Ân.

Lâm Ân mở to hai mắt, vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

"Đây là..."

Chương 105: Diện Mạo Thật Của Tiểu Bảo Bối!!!

【 Tiểu Bảo Bối 】

【 cấp bậc 】: ???

【 trận doanh 】: Trận doanh tà ác

【 chủng tộc 】: ???

【 năng lực chiến đấu 】: ???

【 giới thiệu 】: Một cái ... đầu lưỡi ẩn núp trong căn hầm của Tiệm Dược Tề Cưa Máu, có vẻ như nó chính là bộ phận thân thể của một tồn tại nào đó, bởi vì nguyên nhân không biết mà tự nguyện bị Cưa Máu chăn nuôi. Bình sinh nó ghét nhất ăn phải thứ dược tề quá thời hạn giống hệt như phân kia, và thiếu niên Nhân tộc đã cho nó ăn phân cả hai năm ròng rã nữa...

"Tiểu Bảo Bối?" Lâm Ân lẩm bẩm nói.

Tê tê ——

Cái đầu lưỡi thật dài thật lớn kia nhìn xuống Lâm Ân, phía trên đầu lưỡi có chỗ nứt ra, bên trong lại phun ra nuốt vào một cái đầu lưỡi giống bề ngoài của nó như đúc, mà bên trong cái đầu lưỡi nhỏ vốn đang phun ra nuốt vào ấy, lại có một cái đầu lưỡi cũng phun ra nuốt vào giống nó như đúc...

Nó dùng một loại phương thức cực kỳ quái đản và đầy kỳ cục, xuất hiện trước mặt Lâm Ân.

"Tê tê tê (cnm)—— "

Nó nhìn chằm chằm vào Lâm Ân.

Cũng không biết vì sao, vừa nghe một cái Lâm Ân đã hiểu được ý tứ bên trong những âm thanh “Tê tê tê” của nó rồi.

Lâm Ân (++皿++) vươn tay tới, lập tức túm vào bựa lưỡi của nó, nói: "Ngươi lại mắng một câu nữa ta xem? !"

"Tê tê tê (cnb)—— "

Lâm Ân "Ca ca" nghiến răng, (++皿++) hung hăng túm chặt bựa lưỡi của nó, nói:

"Được lắm! Thích mắng thì cứ mắng đi! Nhưng hiện tại là thời khắc nguy cơ, bạn của ta đang đánh nhau cùng con quái vật kia bên ngoài. Ta nói cho ngươi biết, con quái vật kia đến đây vì chúng ta đó!"

"Tuy ngươi vừa xấu vừa hèn nhát, nhưng dẫu sao ngươi cũng là một thành viên của Tiệm Dược Tề Cưa Máu chúng ta! Hơn nữa, ngươi còn là thứ mà ta dọn phân dọn nước tiểu cực kỳ vất vả nuôi lớn lên!"

"Ngươi suy nghĩ một chút đi, nếu bạn của ta toang, ta cũng toang, thì đứa toang tiếp theo là ai nhỉ? !"

"Đúng vậy! Chính là cái lưỡi vừa xấu vừa hèn nhát là ngươi đó!" Lâm Ân hung hăng rít gào với nó.

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -10】

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -10】

"Tê tê tê tê (nwws)—— "

"..."

"..."

Lâm Ân (++皿++) túm chặt cuống lưỡi của nó, nói:

"Đó không phải phân! Là dược tề! Mặc dù có chút quá thời hạn, nhưng nó tuyệt đối là dược tề, là dược tề một trăm phần trăm!"

"Tê tê, tê tê tê tê (ntt, wws)—— "

Lâm Ân bực bội (〃´皿`)q túm chặt cuống lưỡi của nó nói: "Được lắm! Nếu bây giờ ngươi đi theo ta thì hai tháng tiếp theo, mỗi ngày ta đều cho ngươi uống dược tề thượng đẳng, cho ngươi uống loại dược tề cực tốt, làm ngươi vô cùng high! Thế nào?"

Không khí tạm thời yên tĩnh xuống.

"Tê tê (cj)—— "

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi đề cao 0.001】

Mà ngay một khắc sau đó, cái đầu lưỡi lớn giống như con rắn kia lập tức "Hoa lạp lạp" chui từ bên trong căn hầm ra, bắt đầu điên cuồng duỗi dài người, trực tiếp cuốn lấy Lâm Ân, và chỉ trong nháy mắt đã lao ra bên ngoài cửa hàng.

Ừm... đúng là một cái đầu lưỡi vô cùng linh hoạt!

...

Trên đường.

Chỉ vẻn vẹn không đến năm giây, Lâm Ân đã cùng cái đầu lưỡi lớn kia xuất hiện tại chiến trường.

Mà ngay khi nhìn thấy một màn trên con đường nọ, trong đầu Lâm Ân vang lên một tiếng "Ong" chấn động tâm thần.

Bởi vì ngay lúc này, cả con đường đã sớm hoàn toàn thay đổi, trên mặt đất đầy rẫy những dấu vết chiến đấu.

Mà ở vị trí trung tâm nhất trên con đường, con quái vật vốn bị vô số cánh tay bao phủ lấy, đang không ngừng co rút và bành trướng.

"Tiến độ cắn nuốt toàn diện... 54%... 55%..."

"Kiểm tra đo lường thấy mục tiêu số một tới gần... Hoán đổi mục tiêu ưu tiên săn giết cấp cao nhất..."

Hoa lạp lạp ——

Trong nháy mắt, từng nhánh xúc tu thật lớn mọc đầy những con ngươi dựng thẳng lại điên cuồng mọc ra từ dưới lòng đất.

Đầu lưỡi lớn: "!!!"

Không chút do dự, cái đầu lưỡi kia lập tức quay đầu muốn chạy.

"Ba tháng! !" Lâm Ân (++皿++) nhanh tay lẹ mắt hung hăng bám lấy phần đầu của cái đầu lưỡi lớn kia, nói: "Cứu bạn của ta ra! Trong ba tháng kế tiếp, mỗi ngày ta đều cho ngươi dùng dược tề phẩm chất cao!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối với ngươi đề cao 0.01 】

"Tê tê (cj)—— "

Ngay sau đó, đột nhiên cái đầu lưỡi kia bắt đầu cong mình.

Lâm Ân lập tức đặt cô bé đáng yêu qua một bên, búng búng cái tai thú của cô bé, rồi đột nhiên quay đầu cắn răng, nói: "Chúng ta xông lên!"

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Ân (++皿++) đã cầm theo con dao, rồi

cùng cái đầu lưỡi kia lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, nhanh chóng lao về phía cái kén ở vị trí trung tâm chiến trường.

"Giao cho ngươi những cái xúc tu này! Chỉ cần để cho ta tới bên người con quái vật kia là được, ta có biện pháp cứu bạn của ta ra!" Lâm Ân rít gào.

Cái đầu lưỡi kia nghe vậy, lập tức xoay quanh Lâm Ân mấy vòng, rồi vung đầu lưỡi lên, không ngừng phun ra nuốt vào, đánh nổ từng nhánh xúc tu ở xung quanh.

Mà cũng chính tại một khắc này, những con mắt dựng thẳng phía trên từng nhánh xúc tu nọ cũng phát động công kích với bọn họ.

"Tiến công!" Lâm Ân rít gào một tiếng, tay cầm dao, tay chỉ thẳng về phía trước.

Hoa lạp lạp ——

Trong nháy mắt, cái đầu lưỡi thật dài lại linh hoạt kia đã dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, trực tiếp liếm lên một nhánh xúc tu gần đó.

Sàn sạt ——

Âm thanh liếm láp vang lên cực kỳ rõ ràng.

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, nhánh xúc tu khổng lồ dính đầy nước miếng nọ, trực tiếp hóa thành một bãi máu loãng tang tưởi, dấp dính.

【 đinh! Hương vị như phân, độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối với ngươi -1 】

【 đinh! Không muốn liếm tí tẹo nào, độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối với ngươi -1 】

"Tốt lắm!" Lâm Ân hưng phấn la lên.

Hắn cũng không do dự, lập tức đội mũ trùm đầu vào, lại một lần nữa đề cao tốc độ của chính mình.

Ven đường, toàn bộ những nhánh xúc tu tiến lên ngăn cản hắn đều bị Tiểu Bảo Bối dùng thái độ vô cùng chán ghét, liếm liếm vài cái, rồi không ngừng mà hóa thành máu loãng và dịch nhầy.

Một trăm mét!

Tám mươi mét!

Ba mươi mét!

Gần!

Càng ngày càng gần rồi!

Chương 106: Khoảng Cách Giữa Sinh Và Tử!!!

“Phân tích mục tiêu số ba... Giống như một bộ phận bị đánh mất... cấp ưu tiên... ưu tiên thu dụng cấp cao nhất..."

"Mở ra hình thái kháng ăn mòn... Mở ra hình thái kháng nguyền rủa... khởi động thu dụng..."

(Thu dụng là thu nhận để sử dụng)

Ông ——

Trong nháy mắt kia, Lâm Ân chợt nhìn thấy từng nhánh xúc tu chi chít, rậm rạp lại một lần nữa mọc ra từ dưới lòng đất, sau đó cả đám tổ hợp lại thành một vách ngăn bằng huyết nhục, bên trên đầy rẫy những phần mô nhỏ bé, chằng chịt như mạch máu.

Phốc phốc phốc phốc ——

Ngay lập tức, những nhánh xúc tu kia lại dùng thứ tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, xuyên qua người hắn, trực tiếp xuất hiện từ bốn phương tám hướng, lao đến quấn quanh đầu lưỡi lớn.

"Tiểu Bảo Bối!" Lâm Ân kinh hãi hét lên.

Cái đầu lưỡi vừa bị quấn quanh kia đang dùng sức giãy giụa, đồng thời toàn thân nó cũng bắt đầu tuôn ra lượng lớn lớp dịch nhầy. Lớp dịch nhầy kia vừa rơi xuống đất, chỉ trong nháy mắt đã ăn mòn mọi thứ xung quanh, trực tiếp tạo thành từng khe rãnh sâu hoắm.

Nhưng đống xúc tu đang quấn quanh nó lại chẳng hề sợ hãi

loại dịch nhầy có tính ăn mòn mãnh liệt nọ.

"Chít chít—— "

Cái đầu lưỡi lớn phát ra một tiếng rít gào.

Nhưng vào giờ khắc này, Lâm Ân lại không còn tâm tư mà chú ý đến nó.

Hắn mang theo gương mặt dữ tợn, đi nhanh về phía con quái vật đang bị từng cánh tay bao lấy kia.

Một bước!

Hai bước!

Ba bước!

Ca ca ca ——

Hàng sa số những cánh tay đang bao lấy cơ thể con quái vật kia bắt đầu tách nhau ra, một con ngươi dựng thẳng thật lớn chậm rãi xuất hiện ngay chính giữa khe hở nọ.

Nhưng ngay tại một khắc khi con ngươi dựng thẳng hướng tầm nhìn lên người Lâm Ân, hắn lại dùng hết khí lực toàn thân, bao gồm cả đống xúc tu trên cơ thể, cùng nhau phát lực, chỉ nghe ngoài miệng rít gào một tiếng, rồi ngay sau đó, thân thể hắn hung hăng nhảy lên, vị trí rơi xuống chính là cái kén khổng lồ trước mặt.

Chiếc áo choàng màu đỏ tươi trên người bay phất phới.

Lâm Ân cắn răng, vươn tay tới, nương theo lực lượng mạnh mẽ và tốc độ gia tăng trong quá trình thân thể từ trên trời giáng xuống, hắn nhắm thẳng mục tiêu là phần trung tâm nhất bên trên con ngươi khổng lồ của quái vật.

"Tới rồi! !"

Trong nháy mắt, cánh tay Lâm Ân không gặp phải bất cứ trở ngại nào, đã trực tiếp xuyên qua con ngươi thật lớn kia.

Chịu ảnh hưởng của 【 Áo Choàng Huyết Yêu 】, thân thể hắn trong hình thái mị ảnh trực tiếp dung nhập vào bên trong túi kén khổng lồ.

Vô tận huyết nhục không ngừng nhúc nhích, điên cuồng động đậy trước mắt.

Vẻ mặt Lâm Ân biến thành dữ tợn.

Chính tại một khắc này, dựa vào tầm nhìn của Ác Linh Thụ Nhãn, hắn trực tiếp bắt được một cánh tay đã bị xay thành mảnh nhỏ.

Cái nút gỗ trên bình dược tề tăng sinh huyết nhục trực tiếp bị mở ra.

Hắn rít gào một tiếng, dùng hết sức lôi kéo bản thể gần như đã tan vỡ của Huyết Y Ác Linh tới bên cạnh mình, ngay sau đó, cả cái bình dược tề tăng sinh huyết nhục trực tiếp bị hắn ấn thẳng vào giữa ngực cô ta.

Hoa lạp lạp ——

Trong nháy mắt khi tiếp xúc với bình dược tề kia, nửa bên cơ thể vốn đã tan vỡ của cô ta lại bắt đầu sản sinh huyết nhục, vô số con ác linh hung hăng phát ra tiếng rít gào, rồi điên cuồng tụ tập lại.

Là ác linh thể tụ hợp, làm sao cô ta có thể dễ dàng bị cắn nuốt như vậy?

"Còn kém một bước cuối cùng!" Lâm Ân cắn răng, đột nhiên

vươn tay tới.

【 mái tóc của Oán Linh 】!

Trong phút chốc, vô số sợi tóc rào rào tuôn ra rồi "Hoa lạp lạp" lao tới quấn quanh toàn thân Huyết Y Ác Linh, mà một đoạn tóc khác đang bị Lâm Ân dùng hết toàn lực ném ra bên ngoài, "Xoát xoát xoát" nó lập tức quấn quanh lấy một phần kiến trúc hai bên con đường.

"Đi mau!" Lâm Ân rít gào.

Trong nháy mắt, mái tóc của Oán Linh bắt đầu co rút lại. Nó nhanh chóng mà cứng rắn kéo bộ thân thể đang trong quá trình không ngừng bị cắn nuốt, lại không ngừng khôi phục của Huyết Y Ác Linh, ra bên ngoài.

Huyết nhục càng không ngừng đè ép tới, túi kén không ngừng nổi gồ lên.

Ngay lập tức, từ bên trong cơ thể con quái vật kia lại phát ra giọng nói lạnh như băng.

"Từ bỏ mục tiêu số hai đang bị cắn nuốt... hoán đổi thành mục tiêu ưu tiên cấp cao nhất... Mục tiêu số một..."

"Mở ra u linh phản kích... Mở ra tiến trình cắn nuốt..."

Mà cũng chính tại thời khắc hoán đổi mục tiêu này, Lâm Ân đang ở trong trạng thái u linh, lập tức rít gào nói với đầu lưỡi lớn đang ở bên ngoài: "Chính là hiện tại!"

Bởi vì lúc trước, Lâm Ân đã giao phong vài lần cùng quái vật này, khiến cho hắn cũng nắm bắt được một loại nhược điểm duy nhất của nó. Đó là trong lúc nó hoán đổi mục tiêu, đều sẽ xuất hiện một chút khoảng trống cực đoan.

Mà trong khoảng trống này, hành động đối chiến với mục tiêu trước đó của con quái vật này sẽ bị ngưng lại, trong khi mệnh lệnh đối chiến với mục tiêu kế tiếp lại chưa hoàn toàn được quán triệt thi hành.

Bởi vậy, khoảng trống này sẽ trở thành thời cơ tốt nhất để hắn nghĩ cách cứu viện Huyết Y Ác Linh!

Chỉ trong nháy mắt, một phần【 mái tóc của Oán Linh 】khác lại bị Lâm Ân ném thẳng về phía Tiểu Bảo Bối trên mình đang bị một đống xúc tu bao vây ở phía xa xa. Sau đó, lọn tóc nọ trực tiếp quấn lấy đầu lưỡi của nó.

Ngay tại giây cuối cùng của khoảng trống kia, Tiểu Bảo Bối chợt dùng sức, cong mình chạy về phía sau.

Phì ——

Thân thể không ngừng khôi phục của Huyết Y Ác Linh lập tức bị một luồng lực lượng thật lớn, trực tiếp kéo từ bên trong cái kén của con quái vật kia, ra ngoài.

Mà thân thể trong trạng thái u linh của Lâm Ân, cũng nương theo lực kéo thật lớn kia, cùng Huyết Y Ác Linh, nhanh chóng lao ra bên ngoài.

Giống như hi vọng đang ở ngay trước mắt.

Con ngươi trong mắt Lâm Ân không ngừng phóng đại, mảnh sương mù màu đen “Ù ù” bên ngoài đang gần trong gang tấc.

Hắn dùng lực vươn tay về phía trước, muốn bắt lấy nó.

"Mở ra u linh phản kích... khởi động tiến trình cắn nuốt... ưu tiên cấp cao nhất... Mục tiêu số một..."

Ông ——

Trong nháy mắt, thân thể vốn đang lao ra của Lâm Ân trực tiếp bị túm chặt lấy.

Tại khoảng khắc này, biểu cảm kinh hoàng trong con ngươi của Lâm Ân như bị đứng hình tại chỗ.

Tại khoảnh khắc này, mái tóc của Oán Linh cũng trực tiếp đứt đoạn dưới kỹ năng u linh phản kích của con quái vật nọ.

Chỉ thiếu... một giây cuối cùng...

Nhưng một giây này lại là khoảnh cách giữa sinh và tử.

Chương 107: Chẳng Lẽ Nhân Sinh Vừa Mới Bắt Đầu Của Hắn, Lại Phải Kết Thúc Giữa Đường?

Áo Choàng Huyết Yêu trực tiếp bị xé toang.

Làn da trên người hắn bắt đầu bị vô số những mô thịt bao vây, bị vách tường thịt thật lớn hung hăng ép chặt, chỉ nghe thân thể "Răng rắc" một tiếng, thắt lưng vốn đang hứng chịu chèn ép, đã trở nên dị dạng, vặn vẹo.

Ý thức cũng chập chờn tựa như ngọn đèn sắp tắt.

Nhưng dường như lúc này... kể cả khi hắn chết đi rồi, cũng chẳng có ai khóc than vì hắn, càng chẳng có người thương tâm nhỏ lệ.

Thậm chí còn không một ai có thể nhìn thấy hắn chết đi.

Chẳng lẽ đây là điểm cuối cùng rồi?

Chẳng lẽ đây là vận mệnh ư?

Chẳng lẽ nhân sinh vừa mới bắt đầu của hắn, lại phải kết thúc giữa đường?

Nếu nói như vậy... Lâm Ân gần như đã bị ép lại thành một cục, lại gian nan mà vặn vẹo thân hình, dựng một ngón giữa lên.

"Ta cmn!"

Răng rắc ——

Răng rắc ——

Răng rắc ——

Cùng thời khắc này, gần như toàn bộ những bình dược tề tăng sinh huyết nhục đang được hắn mang trên người, cũng bị áp lực cực lớn kia trực tiếp nghiền nát.

Lượng lớn nước thuốc "Hoa lạp lạp" bắt đầu lan tràn, thấm đẫm lên bộ thân thể đã bị đè ép vặn vẹo, vo tròn thành một cục của Lâm Ân.

Hết thảy mọi chuyện sẽ không chấm dứt!

Nếu thực sự chạy không thoát, thì trước khi chết, ta cũng phải cho ngươi ăn một lần no căng nứt bụng!!!

【 đinh! Thân thể ngươi đã xảy ra tam cấp biến dị! 】

【 cảnh báo! Ký chủ dùng quá liều lượng dược tề tăng sinh huyết nhục, đã hoàn toàn không khống chế được biến dị! 】

【 cảnh báo! Cảnh báo! 】

【 đinh! Thân thể ngươi đã xảy ra tứ cấp biến dị! 】

【 đinh! Thân thể ngươi đã xảy ra lục cấp biến dị! 】

【 đinh! Thân thể ngươi đã xảy ra cửu cấp biến dị! 】

Biến dị đã bắt đầu ập đến, hoàn toàn không thể ngăn chặn được.

Mà cũng chính tại một khắc này, thân thể con quái vật kia lập tức bành trướng lên.

Chỉ trong phút chốc, bên ngoài tầng huyết nhục trần trụi của nó đã mọc lên vô số những khối u.

Giống như vào giờ khắc này, đang có một thứ gì đó hung hăng giãy giụa trong cơ thể nó, điên cuồng muốn phá thể ra ngoài.

Từng đường nét khuôn mặt người, từng đường nét xúc tu, không ngừng xuất hiện trên thân thể nó.

"Cảnh báo... Bị biến dị không biết gây hỗn loạn... Mở ra kỹ năng phân tích kết cấu cấp cao nhất... Khẩn cấp triển khai hành động áp chế toàn diện..."

"Phân tích mục tiêu... thành công phân tích mục tiêu... Mở ra chế độ phản kích..."

"Cảnh báo... Mục tiêu phát sinh đột biến dị thường... Số liệu phân tích mất đi hiệu lực... Mở ra phân tích lần thứ hai..."

"Phân tích lần thứ hai thành công... Mở ra phản... Cảnh báo... Mục tiêu phát sinh đột biến mới... Số liệu phân tích mất đi hiệu lực..."

"Lần thứ ba phân giải kết cấu... Số liệu mất đi hiệu lực... Lần thứ tư phân giải kết cấu... Số liệu mất đi hiệu lực..."

Vô số âm thanh hỗn loạn không ngừng vang lên giữa thân thể đang điên cuồng giãy giụa của con quái vật kia.

Mà ở bên ngoài, bởi vì dị biến đột ngột phát sinh mà Tiểu Bảo Bối vừa vùng vẫy thoát khỏi nguy hiểm chợt há to miệng, lộ ra vẻ khiếp sợ vô cùng nhìn về phía con quái vật đang điên cuồng vặn vẹo, không ngừng lồi lên những cục u kia.

Nó hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng nó lại có thể rõ ràng cảm nhận được, vào giờ khắc này,

dường như ngay bên trong thân thể con quái vật kia đang điên cuồng nảy sinh ra vô số những thứ khó có thể hình dung được.

Hơn nữa, nó còn rõ ràng phân biệt được, vô số những thứ khó có thể hình dung kia, đều mang theo khí tức của thiếu niên nhân loại nọ!

Mà ở bên cạnh nó, Huyết Y Ác Linh đang trong trạng thái nửa tan vỡ, bị kéo ra bên ngoài, cũng đột nhiên ngưng thần, mở to mắt.

Dưới tác dụng mạnh mẽ của dược tề tăng sinh huyết nhục, bộ thân thể đã tan vỡ được một nửa của cô ta đang nhanh chóng khôi phục.

"Chuyện này... Đây là..." Cô ta còn chưa kịp hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thì ngay lập tức, ánh mắt lại bị bộ thân thể dữ tợn không ngừng vặn vẹo, nổi u của con quái vật phía xa xa kia gây chấn động.

Mà cũng chính tại khoảnh khắc này, cô ta chợt cảm ứng được khí tức quen thuộc ở bên trong cơ thể con quái vật kia.

"Chẳng lẽ..." Sắc mặt cô ta chuyển thành tái nhợt, mặc kệ thân thể vẫn còn khiếm khuyết của mình, lại gian nan đứng lên.

"Lâm Ân? !"

"Không thể phân tích... Tin tức hỗn loạn... Hiệu suất biến dị của mục tiêu đã vượt quá trọng tải phân tích của hạch tâm..."

"Kích hoạt mệnh lệnh cắn nuốt cấp cao nhất... Kích hoạt thủ đoạn ứng phó cao nhất..."

"Mở ra ác linh phản kích... Mở ra hình thức lò luyện... Bắt đầu hình thức diệt sát sinh vật..."

"Cắn nuốt... Săn giết... Cảnh báo... Hủy diệt..."

Con quái vật huyết nhục kia cũng bắt đầu điên cuồng rít gào.

Ngay lập tức, từ trên người nó lại mọc ra vô số cánh tay, chúng phát ra những âm thanh "Hoa lạp lạp" rồi toàn bộ chui thẳng vào bên trong cơ thể của chính mình.

【 cảnh báo! Đã bị huyết nhục của Khôi Lỗi Huyết Nhục gây ảnh hưởng, toàn bộ biến dị đều không khống chế được! 】

【 cảnh báo! Bị huyết nhục bên ngoài quấy nhiễu nghiêm trọng! Biến dị đang toàn diện lan tràn! 】

【 đinh! Thân thể ngươi xuất hiện cửu cấp biến dị! 】

【 đinh! Thân thể ngươi xuất hiện cửu cấp biến dị! 】

Hoa lạp lạp ——

Gần như trong nháy mắt kia, dưới cái nhìn chăm chú đầy hoảng sợ của Huyết Y Ác Linh và cái đầu lưỡi lớn nọ, một nhánh xúc tu mọc đầy những lỗ hổng chứa mặt người, lập tức bùng nổ ngay giữa thân thể con quái vật kia.

Trong lúc hoảng hốt, nhánh xúc tu khổng lồ ấy đã bắn lên độ cao vài trăm mét.

Một tiếng rít gào vang vọng cả không trung.

Uy thế khủng khiếp nọ còn gây nên động đất, làm cả con đường xung quanh cũng chấn động "Ù ù".

"Kia... Kia rốt cuộc là cái gì..."

Giờ khắc này, ngay cả Huyết Y Ác Linh cũng không nhịn được mà sợ hãi lui về phía sau.

Bởi vì cô ta có thể nhìn thấy rõ ràng, toàn bộ những gương mặt phủ kín phía trên nhánh xúc tu khủng bố nọ, đều giống gương

mặt của Lâm Ân như đúc!

Vặn vẹo, hỗn loạn, tai họa!

Lại ngay trong khoảnh khắc này, dị biến tiếp tục phát sinh.

Từ bên trong con ngươi dựng thẳng to tướng của quái vật kia đột ngột xuất hiện những lỗ hổng thật lớn, và chỉ trong nháy mắt, vô số dịch nhầy đặc sệt, dấp dính màu đỏ tươi, vốn ở bên trong con ngươi nọ, lại không ngừng phun thẳng ra bên ngoài.

"Oa —— oa —— "

Tiếng khóc lớn của trẻ nhỏ mang đầy sợ hãi vang lên.

Giữa đống chất lỏng đặc sệt, dấp dính màu đỏ tươi kia, liên tục xuất hiện những đứa nhỏ còn trong trạng thái phôi thai không ngừng giãy giụa, khóc lớn.

Mà gương mặt của mỗi đứa hài nhi bên dưới đều giống Lâm Ân như đúc.

Chương 108: Biến Dị Đặc Thù!

【 Giá trị tinh thần của Tiểu Bảo Bối -50】

【 Giá trị tinh thần của Huyết Y Ác Linh -40】

Giờ khắc này, kể cả Huyết Y Ác Linh cũng bị một màn kinh hãi kia dọa sợ.

Bởi vì gần như hình ảnh nọ không chỉ trực tiếp đả kích linh hồn ngươi, nó còn không ngừng tiến hành ô nhiễm thị giác ngươi.

Mà đó chỉ vẻn

"Khởi động diệt sát sinh vật... Khởi động diệt sát sinh vật... Mở ra diệt sát khẩn cấp..."

Từ bên trong thân thể con quái vật kia không ngừng phát ra những mệnh lệnh dồn dập.

Con quái vật huyết nhục nọ không ngừng giãy giụa, vẫy vùng, muốn tìm cơ hội thoát khỏi tình trạng mất kiểm soát này.

Đột nhiên, một cánh tay trong đó hóa thành một cái đầu lâu cự long mọc đầy mụn nhọt, nó hướng thẳng về phía đám hài nhi trong trạng thái phôi thai đang nằm dưới mặt đất không ngừng gào khóc kia, dứt khoát phụt ra một long tức nóng cháy.

Hô ——

Hỏa diễm khủng bố cuồn cuộn bao trùm mặt đất.

Mà ở một bên khác, những cánh tay mọc ra trên người nó, cũng bắt đầu cuồng loạn mà quấn quanh nhánh xúc tu sinh trưởng

ra vô số gương mặt nọ, không ngừng xé rách săn giết.

Đây gần như đã trở thành một hồi hỗn chiến toàn diện.

"Cảnh báo... biến dị thể không biết thứ ba, thứ tư, thứ năm sắp phá thể... Diệt sát sinh vật... Diệt sát..."

Phì —— phì ——

Gần như tại khoảnh khắc âm thanh kia vang lên, mấy bộ phận dạng như thể tụ hợp huyết nhục không ngừng vặn vẹo, trực tiếp phá thể ra ngoài, xuất hiện ngay phía sau con quái vật kia.

Ngũ quan hỗn loạn dính ngay trên người chúng nó, mà vừa xuất hiện, chúng nó đã phát ra một tiếng rít gào điên cuồng rồi lao tới cắn xé thân thể con quái vật kia.

Con quái vật kia cũng chẳng còn cách nào khác ngoài mệt mỏi ứng phó.

Vô số cánh tay “Hoa lạp lạp” lại khẩn cấp xử lý đống biến dị thể mới sinh.

Một màn khủng bố này làm cho Huyết Y Ác Linh nhìn mà nét mặt không ngừng tái nhợt.

Cô ta nhanh chóng mở ra tầm nhìn ác linh, nhưng chờ tới khi cô ta xem rõ ràng tình huống bên trong cơ thể quái vật, vẻ mặt lại chuyển thành hoảng hốt.

"Lâm Ân!"

Trên thực tế, vào thời điểm này, cô ta cũng không còn nhìn rõ hình dáng của Lâm Ân nữa rồi.

Chỉ có thể trông thấy ngay bên trong thân thể con quái vật đang không ngừng vặn vẹo kia, có một khối thịt, đang không ngừng phát sinh những dạng biến dị trí mệnh!

Vô số những bộ phận biến dị đáng sợ, giống như là hồng thủy vỡ đê, một mực “Hoa lạp lạp” mà mọc ra từ bên trong khối thịt nọ, rồi bộc phát ra bên ngoài.

Tai họa!

Gần như có thể coi đây là một loại ô nhiễm tai họa khó có thể tưởng tượng nổi!

"Cảnh báo... Không thể ngăn chặn... Diệt sát sinh vật thất bại... Độ uy hiếp của mục tiêu được đề cao tới cấp không [1]..."

"Khẩn cấp kích hoạt huyết nhục tái sinh... khẩn cấp kích hoạt phương án dự phòng..."

[1] : Mình có đi tìm hiểu phản ứng bậc 0.

Phản ứng bậc 0 là loại phản ứng mà tốc độ không phụ thuộc vào nồng độ chất phản ứng. Theo mình, có thể hiểu bậc 0 là bậc khủng bố nhất, khi mà mục tiêu đó đang vượt ngoài tầm kiểm soát.

Những âm thanh phát ra từ bên trong cơ thể con quái vật kia cũng càng ngày càng dồn dập.

Mà chính tại một khắc này, toàn bộ những tổ chức bên ngoài thân thể con quái vật, bắt đầu khởi xướng áp chế nội bộ, cả người tản ra nhiệt độ cao mang tính liên tục, khó có thể ngăn chặn được, không ngừng đè ép vào phần bên trong cơ thể.

Tựa như nó muốn dùng phương thức này, trực tiếp thanh tẩy toàn bộ những tổ chức biến dị bên trong.

【 đinh! Huyết nhục của ký chủ đang bị toàn diện xâm lấn và cắn nuốt! Sinh mệnh ký chủ hao tổn nghiêm trọng! 】

【 đinh! Thân thể ngươi đã xảy ra cửu cấp biến dị! 】

【 đinh! Biến dị thất bại, huyết nhục đã bị tế bào quấy nhiễu nặng nề, hình thái sinh mệnh dị thường! Vật chất cấu tạo dị thường! 】

【 cảnh báo! Thân thể ký chủ đang phát sinh biến dị đặc thù không biết! 】

【 đinh! Biến dị không biết cấp bậc xuất hiện! Biến dị không biết cấp bậc xuất hiện sinh ra ý chí! Không thể khống chế! Không thể khống chế! 】

Mà cũng ngay tại một khắc kia, tầm nhìn ác linh của Huyết Y Ác Linh trực tiếp bị cắt ngang.

Nhưng tại giây cuối cùng trước khi bị cắt ngang, cô ta vẫn nhìn thấy một hình ảnh cực kỳ khủng bố, dường như có một thứ gì đó cực kỳ đáng sợ, mới đột ngột sinh trưởng từ bên trong đống huyết nhục dị hình kia.

Mà gần như tại khoảnh khắc đó, thân thể con quái vật kia cũng liên tục bành trướng, toàn thân từ trên xuống dưới không ngừng bị đè ép, chảy ra máu tươi đặc sệt, dấp dính.

"Cảnh báo... biến dị thể đặc thù không biết đã xuất hiện... Không thể phân tích... Khẩn cấp đẩy nhanh tiến trình tái sinh..."

"Mục tiêu xuất hiện địch ý mãnh liệt... Mục tiêu xuất hiện dục vọng cắn nuốt mãnh liệt... Huyết nhục tái sinh chạm giới hạn..."

"Cảnh báo... Mục tiêu bắt đầu xâm thực khung máy móc... Ác linh phản kích mất đi hiệu lực... Huyết nhục tái sinh mất đi hiệu lực... Diệt sát sinh vật mất đi hiệu lực..."

"Mục tiêu đang nhanh chóng lớn mạnh... Độ tổn thất của khung máy móc 12%... 21%... 26%... Không thể ngăn chặn... Không thể ngăn chặn..."

Mà ở bên ngoài, ngay dưới cái nhìn chăm chú và hoảng sợ đến tái nhợt mặt mày của Huyết Y Ác Linh, lượng lớn khối u nổi gồ lên ngoài da con quái vật kia đang dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu bằng phẳng trở lại.

Nhưng tình huống này không giống như nó đã áp chế thành công, mà càng giống như nó đã bị một thứ gì đó từng bước xâm thực ngay từ trong nội bộ.

"Hì hì hi —— ha ha ha —— "

Đột nhiên, từ bên trong thân thể nó truyền đến từng tràng cười khanh khách quỷ dị của trẻ nhỏ.

Nó làm da đầu Huyết Y Ác Linh lập tức run lên.

Con ngươi trong mắt cô ta dao động không ngừng.

Bởi vì tiếng cười này giống như đúc với tiếng cười từng phát ra vào thời điểm ý chí trong đầu cô ta trở nên hỗn loạn vì chuyển hóa thành hình thái chiến đấu.

Trong nháy mắt, cô ta có một loại suy đoán vô cùng khủng bố.

Nội bộ của con quái vật kia đang sản sinh ra một dạng tai họa nào đó khó có thể tưởng tượng nổi!

Mà trong đó, vẫn còn một bộ phận nguyền rủa và mảnh nhỏ thân thể đã bị nó cắn nuốt của chính bản thân cô ta.

Chương 109: Dị Biến!!!

"Chuyện này... Chuyện này rốt cuộc phải ..."

Rầm ——

Rầm ——

Ngay sau đó, cô ta chợt nhìn thấy, từng cánh tay vốn đã mọc ra từ trên thân thể con quái vật kia lại trực tiếp bị một thứ gì đó kéo vào bên trong, thậm chí lực kéo nọ còn mạnh tới mức kéo cả phần cơ thể dính liền với những cánh tay nọ trên người con quái vật kia nữa, toàn bộ đều lõm xuống, lún vào.

Từng cánh tay nối liền từng cánh tay.

Chỉ vẻn vẹn trong giây lát, toàn bộ những cánh tay mọc ra bên ngoài đều bị mạnh mẽ kéo vào bên trong.

"Hì hì hi —— ha ha ha —— "

Mà ngay sau đó, nhánh xúc tu mọc đầy gương mặt Lâm Ân vốn đã phá thể chui ra bên ngoài, cũng bị một luồng lực lượng thật lớn lôi kéo tiến vào bên trong thân thể con quái vật kia.

Dị biến chưa kết thúc tại đó, gần như cùng thời điểm nọ, vô số những bọc phôi thai khủng bố, đều lộ ra bên ngoài.

Tạp tư —— tạp tư ——

Và từ bên trong thân thể con quái vật kia không ngừng truyền đến những âm thanh nhấm nuốt khủng bố đến ghê người.

【 Giá trị tinh thần của Huyết Y Ác Linh -10】

【 Giá trị tinh thần của Huyết Y Ác Linh -10】

"Cảnh báo... Cảnh báo... Toàn bộ khung máy móc mất đi hiệu lực... Khung máy móc tổn thất độ 88%..."

"Cảnh báo... Mục tiêu bắt đầu cắn nuốt hạch tâm... Mục tiêu bắt đầu cắn nuốt..."

"Xoẹt xoẹt xoẹt... Cảnh..."

Toàn thân Huyết Y Ác Linh kịch liệt run rẩy.

Đột nhiên âm thanh bị cắt ngang làm trong lòng Huyết Y Ác Linh sinh ra một loại cảm giác bất an ghê gớm, khó có thể kiềm nén nổi.

Sau đó, cô ta lập tức nhìn thấy, những con ngươi trên thân thể con quái vật kia nhanh chóng ảm đạm xuống, còn bộ thân thể khổng lồ ấy lại trực tiếp ngã sang một bên tựa như đã mất đi toàn bộ lực lượng.

Giống như vừa rồi đã có một thứ gì không biết điên cuồng gặm nhấm, ăn tươi nó từ bên trong…

Cùm cụp ——

Ngay thời khắc đó, từ bên sườn thân thể con quái vật nọ lại nứt ra một cái lỗ hổng.

Một bàn tay dính đầy máu đen lập tức vươn ra từ bên trong lỗ hổng nọ, nó khẽ giật giật vài cái rồi không còn động tĩnh nữa.

Huyết Y Ác Linh kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ.

Đúng là vào thời khắc này, đại não cô ta hoàn toàn trống rỗng, hoàn toàn không biết mình nên làm sao.

Nhưng rất nhanh, cô ta đã phục hồi lại tinh thần, có điều

thoáng bình tĩnh đó cũng chẳng kéo dài được lâu, đột nhiên nhịp hô hấp của cô ta trở nên dồn dập.

"Con Khôi Lỗi Huyết Nhục kia... Đã chết rồi?"

...

Mà cùng lúc đó, bên trong một tòa tháp cao dựng thẳng đứng trên mặt đất tại thế giới hắc ám.

Oanh ——

Rất đột ngột, một tiếng nổ mạnh thật lớn trực tiếp vang lên từ bên trong một thiết bị nào đó được cất giấu dưới đáy tòa tháp cao nọ.

Gần như chỉ trong nháy mắt, dao động năng lượng kịch liệt phát sinh từ vụ nổ lớn nọ đã diệt sát toàn bộ những sinh vật tồn tại trong khu vực đó

"Cảnh báo... Cảnh báo... 【 Khôi Lỗi Huyết Nhục hình thái thứ ba 】đã mất đi kết nối... Mục tiêu đang kiểm tra... Khung máy móc tổn hại đạt 98%... Kết nối toàn diện mất đi hiệu lực..."

Giữa Tháp Treo Ngược không ngừng vang lên những tiếng cảnh báo chói tai.

Lửa lớn hừng hực lại từ bên trong thiết bị vừa mất khống chế kia, không ngừng lan tràn ra bên ngoài, đám đông nhân viên mang theo sắc mặt tái nhợt lập tức đổ dồn ra ngoài hành lang, điên cuồng chạy trốn.

"Chuyện gì vậy? !" Một giọng nói âm trầm mà khàn đục lập tức truyền đến từ bên trong một cái thùng khổng lồ, đang không ngừng bốc lên bọt khí, ở chỗ sâu nhất của Tháp Treo Ngược.

"Chủ nhân! Bộ Khôi Lỗi Huyết Nhục hình thái thứ ba do chúng

ta phái ra ngoài săn giết đám người Cưa Máu đã mất kết mối! Phát sinh dao động phản phệ, thiêu hủy cả căn cứ khống chế khôi lỗi hình thái thứ ba!" Một người mặc hắc bào vội vàng chạy từ cửa chính vào gian điện thờ này.

Mà ở xung quanh cái thùng khổng lồ nọ, lại có từng cái bàn thật lớn. Ngay khi nghe câu nói kia, sắc mặt của mấy chục ma nhân đang ngồi đó lập tức biến đổi.

"Nói đùa gì vậy? !" Một ma nhân cao mấy mét đứng lên, dữ tợn nói: "Khôi Lỗi Huyết Nhục Hình thái thứ ba là liệp sát giả mũi nhọn nhất của hiệp hội Ma Nhân chúng ta, ngoại trừ sinh vật cấp căn nguyên và sinh vật cấp quân vương, bên trong thế giới hắc ám này còn ai là đối thủ của nó nữa? !"

Tất cả ma nhân xung quanh cũng lộ ra ánh mắt âm trầm.

Bởi vì trong khoảng thời gian này, Khôi Lỗi Huyết Nhục hình thái thứ ba đã lộ ra tới lực phá hoại và năng lực săn giết rõ như ban ngày rồi.

Phải biết rằng, trong vòng 3 ngày nay, gần như toàn bộ những kẻ phản nghịch không muốn trở về hiệp hội Ma Nhân đều bị khôi lỗi hình thái thứ ba săn giết và tiêu diệt cả rồi.

Mà năm ngày trước, một con Khôi Lỗi Huyết Nhục do bọn họ phái ra đã giao thủ cùng một vị cường giả quân vương, tuy không địch lại, nhưng đối phương cũng chẳng thể làm gì được khôi lỗi của bọn họ.

"Cưa Máu?" Cùng lúc ấy, một giọng nói khàn khàn lại vang lên từ bên trong cái thùng khổng lồ nằm ngay chính giữa điện thờ.

"Ta biết hắn. Hắn chính là bộ khôi lỗi đời đầu năm đó, chính hắn cùng với 4 thành viên khác đã tạo thành năm người nắm quyền chủ đạo trong hội nghị, nhưng Khôi Lỗi Huyết Nhục hiện

tại đã vượt qua thời đại kia rồi."

"Hắn không đủ khả năng bóp chết tác phẩm hoàn mỹ của ta."

Ánh mắt mọi người lóe sáng, sau đó tất cả đều chau mày.

"Truyền lệnh." Giọng nói khàn khàn nọ lại một lần nữa vang lên.

"Định vị tọa độ cuối cùng trước khi khôi lỗi hình thái thứ ba bị ngắt kết nối, đồng thời điều động một đội quân kẻ đi săn, cùng với khôi lỗi hình thái thứ ba số 4 đến địa điểm mục tiêu tiến hành khẩn cấp thăm dò, cần phải có được tình báo chuẩn xác nhất mang về đây!"

"Rõ!"Mọi người cúi đầu nói.

...

Hẻm Du Hồn.

Trên con đường dày đặc sương mù màu đen.

Huyết Y Ác Linh nhanh chóng vọt tới trước mặt con quái vật kia, sau đó dùng sức xé toạc cơ thể nó ra.

Sau khi chứng kiến toàn bộ cảnh tượng bên trong, ngay cả cô ta cũng không nhịn được lập tức hút vào một hơi khí lạnh.

Sắc mặt tái nhợt.

Bởi vì gần như toàn bộ phần bên trong của con quái vật kia đã bị đào rỗng, nó chỉ còn lại một lớp vỏ rỗng hơi mỏng ở bên ngoài, thậm chí phía trên tầng vách thịt bên trong vẫn còn lưu lại chi chít những dấu vết cắn xé, gặm nhấm.

Chương 110: Chị Hoài Nghi Tôi …

Hiển nhiên, không lâu trước đó, trong cơ thể con quái vật này đã xuất hiện một loại dị biến cực kỳ khủng bố không thể hình dung được.

Mà hiện tại, tất cả những tổ chức vừa dị biến hồi nãy đã biến mất hoàn toàn rồi.

Loại tình huống kỳ lạ này không khỏi khiến người ta suy đoán, có phải chúng đã bị một thứ gì đó ăn luôn rồi?

"Lâm Ân, cậu có sao không?" Huyết Y Ác Linh cắn chặt khớp hàm, nhanh chóng lắc đầu, muốn ném văng toàn bộ những suy đoán đáng sợ vừa rồi ra khỏi đầu mình.

Cô ta nhanh chóng xé toan bộ xác rỗng của con quái vật kia đi, bắt lấy cánh tay bên trong, rồi dùng sức kéo toàn bộ thân thể của chủ nhân nó rời khỏi bộ xác rỗng kia.

Hoa lạp lạp ——

Thật nhiều máu loãng tanh hôi cũng theo đó mà phun ra ngoài.

Lúc này, thân thể Lâm Ân lại giống như một đứa hài nhi vừa mới sinh ra, quần áo trên người đã sớm biến mất, nhưng quỷ dị chính là, thân thể hắn hoàn toàn nguyên vẹn, không có lấy một vết xước.

Tựa như tất cả những khung cảnh kinh hoàng mới xuất hiện hồi nãy, vốn chẳng có một chút xíu liên quan gì tới hắn.

Nhưng ngược lại, hắn càng bình thường, càng khiến cho Huyết Y Ác Linh cảm nhận được sự quái dị và kinh hãi khó có thể nói rõ thành lời.

"Mặc kệ! Cứ đi về trước lại nói sau!" Huyết Y Ác Linh nhanh chóng đưa ra quyết định, cô ta cõng hắn lên lưng, cắn chặt khớp hàm.

Lâm Ân tựa vào bả vai Huyết Y Ác Linh, hai mắt nhắm nghiền, cánh tay trái buông xuống một mực đong đưa theo quán tính.

Nhưng chẳng một ai chú ý tới, một cái đầu lưỡi thật dài đột nhiên lướt ngang qua bàn tay đang buông thõng của hắn, khẽ liếm liếm một chút máu đen còn đọng lại trên mu bàn tay kia, sau đó lại nhanh chóng rụt trở về.

...

...

【 đinh! Chúc mừng ngươi hoàn thành nhiệm vụ vượt giai đoạn: Đêm máu, ngươi đạt được tiền khô lâu x2 vạn, kinh nghiệm cơ sở x5000, ngươi đạt được một phần khen thưởng đặc thù duy nhất: 《 cơ năng: Huyết nhục tai biến 》】

【 đinh! Cấp bậc của ngươi đã đạt tới cấp 10, mở ra nhiệm vụ chuyển chức, kinh nghiệm ngoài định mức tạm thời được tích lũy, sau chuyển chức, kinh nghiệm sẽ quay về. 】

Hồi lâu sau, Lâm Ân mở đôi mắt mơ mơ màng màng, tỉnh dậy. Hắn định vươn tay xoa xoa mắt, ngáp một cái, nỉ non nói: "Trời đã sáng, khai trương thôi..."

Nhưng ngay trong nháy mắt đó, ký ức về buổi tối hôm qua lại giống như thủy triều ầm ầm tràn tới.

Hắn mở to hai mắt, lập tức ngồi thẳng dậy trên giường.

"Nơi này là..." Hắn vô cùng ngạc nhiên đưa mắt nhìn xung quanh.

Đây là một gian phòng ngủ thanh lịch, chăn nệm gọn gàng, phía trên cửa sổ có đặt một một đóa hoa nhỏ trắng nõn, cách đó không xa còn một chiếc gương soi toàn thân cực kỳ lớn.

Ký ức nhanh chóng chồng khít lên cảnh tượng xung quanh.

Hắn nhận ra nơi này là phòng của Huyết Y Ác Linh.

"Không thích hợp!" Hắn dùng lực vươn tay, xoa xoa cái đầu đau đớn, thoáng nhíu mày nói.

Bởi vì hắn còn nhớ rất rõ, ngày hôm qua hắn đã bị con quái vật kia cắn nuốt, rơi sâu vào trong thân thể nó, ngay cả huyết nhục toàn thân cũng bị xoắn vặn thành một cục.

Nhưng chuyện sau đó… hắn gần như không nhớ được một điều gì, toàn bộ ký ức chuyển thành một mảnh mơ hồ.

"Vì sao ta lại ở chỗ này?" Lâm Ân nhanh chóng xốc chăn lên, đứng phía trước chiếc gương soi toàn thân nọ, cau mày nhìn kỹ thiếu niên đẹp trai được phản chiếu trong đó.

"Hơn nữa thân thể lại... Hoàn hảo không tổn hao gì?"

Lâm Ân do dự nhìn xuống hai tay mình, cảm thấy như đang nằm mơ chưa tỉnh.

...

"Lâm Ân, cậu tỉnh rồi? !"

Tại phòng khách dưới lầu.

Huyết Y Ác Linh vốn đang bận rộn trong phòng bếp, chợt kinh ngạc nhìn thấy Lâm Ân quấn một chiếc khăn trải giường trên

người, từ trên lầu đi xuống.

Cô ta vô cùng mừng rỡ, lập tức lao tới, quơ một cái, kéo cổ Lâm Ân đến trước mặt mình, hấp tấp nói:

"Sao rồi? ! Sao rồi? ! Thân thể có chỗ nào không thích hợp hay không? !"

Lâm Ân do dự hỏi: "Giờ là lúc nào rồi?"

"Đã là ngày hôm sau."

"Con quái vật kia đâu?"

Hơn mười phút sau, Lâm Ân nghe Huyết Y Ác Linh kể lại những chuyện cô ta biết từ sau khi tỉnh lại, hàng chân mày cũng không khỏi nhíu chặt.

"Chị muốn nói, ngày hôm qua, sau khi chị khôi phục ý thức, đã nhìn thấy trong cơ thể con quái vật kia mọc ra rất nhiều những sinh vật ác tính, sau đó con quái vật kia đã bị tách rời từ nội bộ?"

Huyết Y Ác Linh nhìn chằm chằm vào hắn, nói: "Ừm, sau đó khi tôi kéo cậu ra khỏi thân thể con khôi lỗi kia, cậu đã trở nên như thế này rồi."

Ngay lập tức, trong đầu Lâm Ân lại vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống, hắn nghe được đoạn hội thoại này trước khi hoàn toàn mất đi ý thức.

【 dược tề tăng sinh huyết nhục 】!

Đúng vậy!

Lời nhắc nhở cuối cùng của hệ thống là báo cho hắn biết biến dị đã toàn diện mất khống chế.

Hiển nhiên trong đoạn thời gian hắn mất đi ý thức kia, trên

thân thể đã nảy sinh thật nhiều tổ chức biến dị. Chẳng lẽ chính những xúc thể biến dị trên cơ thể hắn đã tách rời con quái vật kia từ bên trong?

Lâm Ân nhướng mày.

Nhưng nếu nói như vậy, thì vì sao hắn vẫn nguyên vẹn thế này?

"Thi thể con quái vật kia đâu?" Lâm Ân dò hỏi.

"Ngay tại hậu viện." Huyết Y Ác Linh nghiêm túc ghé xuống bàn, nói: "Ngày hôm qua, sau khi kéo cậu ra khỏi thân thể con quái vật kia, đưa về nơi này, tôi đã quay ngược trở lại, mang cả nó đi theo. Tôi cảm thấy, thứ tạo vật mạnh mẽ này sẽ ẩn giấu một dạng quỷ bí nào đó bên trong."

Lâm Ân lập tức đứng lên, ngẩng đầu nói: "Mang tôi đi xem."

...

Hậu viện.

Lâm Ân ngồi xổm xuống, nhíu mày nhìn một đống huyết nhục vặn vẹo, tanh tưởi được đặt dưới sân.

Hiện tại, gần như đã hoàn toàn không nhìn ra hình dạng của con quái vật ngày hôm qua, thứ còn lại chỉ là một bộ xác rỗng đã tan nát, vặn vẹo.

"Trên này có dấu vết cắn nuốt?" Lâm Ân vươn tay, chạm vào vách thịt bên trong thân thể con quái vật kia, vẻ mặt đầy suy tư.

Huyết Y Ác Linh gật đầu, nghiêm túc nói: "Đúng vậy, dường như con khôi lỗi này đã bị một thứ gì đó cứng rắn ăn sạch từ bên trong. Mà dựa vào tình huống ngay lúc đó, thứ còn tồn tại duy nhất ở bên trong thân thể con quái vật này chính là..."

Cô ta nói đến đây, chợt ngừng lại, đôi mắt cứ một mực nhìn chằm chằm vào Lâm Ân.

Lâm Ân đưa mắt nhìn cô ta, suy tư nói: "Chẳng lẽ chị hoài nghi là tôi đã ăn luôn nó?"

Chương 111: Nhiệm Vụ Phản Ứng Của Thân Thể!!!

Huyết Y Ác Linh nghiêm túc nói: "Không thể loại trừ khả năng này, bởi vì lúc ấy biến dị trên cơ thể cậu vô cùng lợi hại, thậm chí còn xuất hiện một vài dạng quái vật nữa, khiến cho tôi đứng ngoài xem mà tim đập liên hồi."

Ánh mắt Lâm Ân càng trở nên suy tư.

Bởi vì nếu thực sự là như vậy, thì nói không chừng bộ thân thể hiện tại của hắn, thoạt nhìn rất bình thường, nhưng trên thực tế đã sớm xuất hiện một dạng biến dị ẩn tính nào đó rồi.

Không nói hai lời, hắn lại nhanh chóng mở ra giao diện thuộc tính cơ sở của mình.

【 Lâm Ân 】

【 cấp bậc 】: 10(chờ chuyển chức)

【 chủng tộc: Nhân tộc biến dị 】

【 lực lượng 】: 22

【 nhanh nhẹn 】: 23

【 trí lực 】: 26

【 thể chất 】: 51

【 điểm số chờ phân phối 】: 4

(Vẫn còn số liệu, sorry)

【 giới thiệu 】: là tên học đồ biến dị điên cuồng của Tiệm Dược Tề Cưa Máu, có thể thành thạo đi lượn vòng xung quanh những sinh vật mạnh mẽ, cũng xuất sắc trong chuyện kết giao với mọi người, tuy không thể thay đổi được bản chân gian thương, nhưng vào thời khắc nguy cơ, hắn vẫn biểu hiện ra ngoài phẩm chất tốt đẹp và ý chí chiến đấu ngoan cường, chung quy lại, hắn vẫn xứng đáng được ca tụng...

"Biến dị?"

Tuy hệ thống bất ngờ đưa ra một đoạn giới thiệu mang tính tích cực như vậy, thực sự làm người ta cảm thấy vô cùng vui vẻ, nhưng sau khi băt gặp hai chữ “biến dị” kia, trái tim của Lâm Ân lập tức trồi lên tới cổ họng.

"Hệ thống! Giải thích một chút! Làm sao ta lại xuất hiện biến dị rồi? !" Lâm Ân không nhịn nổi, gấp gáp lên tiếng hỏi trong đầu.

Mà cũng chính tại một khắc này.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Phản ứng của thân thể, khen thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu x1000, kinh nghiệm cơ sở x500, khen thưởng cấp truyền thuyết WNxNCptCü

【 giới thiệu nhiệm vụ: Tại hoàn cảnh đặc thù, sau khi sử dụng lượng lớn dược tề tăng sinh huyết nhục, thân thể ký chủ đã dung hợp cùng huyết nhục của Khôi Lỗi Huyết Nhục, và xuất hiện biến dị ác tính đặc thù. 】

【 mục tiêu nhiệm vụ: trong vòng nửa ngày tìm ra bộ phận thân thể biến dị, cũng tìm ra phương pháp khống chế nó 】

【 nhiệm vụ thất bại: Biến dị sẽ hoàn toàn thay thế ký chủ, quá trình không thể nghịch chuyển 】

Lâm Ân: "!!!"

Ta đang hỏi ngươi là vì sao ta lại xuất hiện biến dị, vậy mà ngươi trực tiếp phát cho ta một cái nhiệm vụ như vậy, rốt cuộc là tình huống gì đây?

"Hệ thống! Ngươi trực tiếp nói cho ta biết vì sao ta lại xuất hiện biến dị, không phải là được rồi sao? !"

【 đinh! Xin ký chủ tự mình tìm hiểu. 】

Giờ khắc này, vô số bé Loli cưỡi ngựa cỏ bùn không ngừng nhảy chồm chồm trong lòng Lâm Ân.

Hiện giờ, hắn thật sự rất muốn hung hăng mà tóm lấy thứ hệ thống này, sau đó ấn nó xuống giường, “Ba ba ba” đánh mông mười ngàn cái.

【 đinh! Xin ký chủ đừng có tùy tiện tưởng tượng ra hình ảnh mình đang thực hiện hành vi ác liệt với hệ thống, hệ thống đã cung cấp trợ giúp ngoài định mức cho ký chủ rồi, ký chủ hãy tự mình tìm hiểu đi. 】

凸 (艹皿艹)

Ta cho ngươi cái biểu tượng này, ngươi tự mình đi tìm hiểu nhé! !

(Trên đây đã lược bớt một đoạn thăm hỏi chứa hàm lượng từ "mẹ" cực cao.)

Ngay sau đó, dưới cái nhìn chăm chú nhưng mờ mịt của Huyết Y Ác Linh, Lâm Ân chợt đứng lên, xoay người, trấn định nói: "Ngại quá, tôi còn có chút chuyện khẩn cấp cần xử lý, chúng ta gặp lại sau nhé!"

Nói xong, hắn đã nhanh chóng lao thẳng ra ngoài cửa chính.

Huyết Y Ác Linh lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, có chút ngơ ngác nói:

"Ai?" trực tiếp

Nhưng Lâm Ân vừa lao ra ngoài chưa đến năm giây, đã hấp tấp vọt trở về, sau đó khiêng bộ xác rỗng của Khôi Lỗi Huyết Nhục lên (++皿++), ngay trước mặt Huyết Y Ác Linh, rồi ôm theo nó, một đường chạy như điên ra ngoài.

"Tôi cầm đống huyết nhục vô dụng này đi luyện dược, chúng ta hẹn gặp lại sau!"

"Ai?"

...

Hơn mười phút sau, Lâm Ân khiêng trên vai một đống lớn huyết nhục, trên người chỉ có độc một cái khăn trải giường, hấp tấp trở về tiệm dược tề của mình.

Giữa đại sảnh là một mảnh rách nát, hiển nhiên, trải qua hồi chiến đấu kịch liệt ngày hôm qua, nơi này đã sớm trở

Lâm Ân không lãng phí thời gian, hắn nhanh chóng đào bới đống hỗn độn bên dưới, tìm ra chiếc hồn đăng quen thuộc, châm nó lên, treo tại cột chống cửa bên ngoài, sau đó, mới hối hả lao thẳng vào hậu viện.

Lầu các và sảnh trước đã hư hỏng nặng, nhưng phần lớn khu vực tại hậu vẫn được bảo tồn tương đối hoàn hảo.

Hầm mở cửa hầm, hiển nhiên Tiểu Bảo Bối đã trở lại.

Nhưng hiện tại hắn hoàn toàn không có thời gian đi để ý tới thứ kia, tình huống của hắn lúc này đang cực kỳ nguy hiểm.

"Bình tĩnh, phải nghĩ trước đã."

Lâm Ân nhanh chóng ép buộc chính mình phải bĩnh tĩnh trở lại, suy nghĩ trong đầu nhanh chóng xoay chuyển.

"Nếu trong thân thể xuất hiện biến dị, cần phải xử lý nó như thế nào? Ta còn nhớ hình như thầy cũng cất giấu loại sách cổ trân quý có nội dung tương tự như thế thì phải ..."

Không nói hai lời, Lâm Ân lại nhanh chóng vọt tới tầng hầm ngầm, một cước đá văng cửa chính, sau đó khẩn cấp chạy thẳng vào kho sách của thầy.

Lúc bình thường, thầy tuyệt đối không cho hắn đi đến nơi này.

Nhưng tình huống hiện tại vô cùng nguy cấp, hắn phải mau chóng nắm được tình hình biến dị bên trong thân thể mình

...

Xoát xoát xoát ——

Bên trong kho sách, Lâm Ân đốt một ngọn nến lên, mang theo chiếc kính một mắt, vẻ mặt đầy nghiêm túc, nhanh chóng lật xem thật nhiều những cuốn sách khác nhau.

《 Tiếp xúc với phóng xạ, sinh ra tế bào đột biến ác tính 》

《 một trăm loại nguyền rủa quỷ dị làm cho thân thể biến dạng 》

《 tiểu thuyết: Biến dị Loli và xúc tu của cô ta không thể ngừng kể chuyện 》

《 chỉ nam: ba mươi lăm loại thao tác thực dụng để thuần hóa ác linh muội muội 》

Thật nhiều những bộ sách cổ chuyên ngành bị Lâm Ân moi móc ra từ những xó xỉnh bí ẩn trong kho, rồi nhanh chóng lật xem cả đống cùng một lúc.

Miệt mài đọc hơn một giờ.

Ba ——

Tới cuối cùng, ánh mắt Lâm Ân lộ ra vẻ nghiêm túc, hắn nhẹ nhàng gập cuốn sách trên tay lại.

Chương 112: Tự Mình Tìm Chết!!!

"Nơi này có một trăm loại phương pháp, cứ lần lượt thử từng cái một đã, nếu thật sự không được, lại chơi một chiêu hiểm khác!"

Sau khi cân nhắc cẩn thận, Lâm Ân đã tổng kết được vài điểm.

Thứ nhất, hắn là hiện tại bộ phận biến dị ác tính trong thân thể hắn đang ở trong thời kỳ ủ bệnh, hoặc là nói, bởi vì một chút nguyên nhân đặc thù nào đó, khiến cho nó không thể phục hồi trước mà xử lý hắn luôn.

Logic rất đơn giản.

Nếu lúc này, loại biến dị kia có thể phục hồi, hệ thống sẽ không tuyên bố cho hắn nhiệm vụ có thời hạn nửa ngày như vậy.

Thứ hai, hắn không thể khống chế nó, hơn nữa rất có khả năng, loại tổ chức biến dị kia còn có được hành vi ý chí của riêng mình.

Thứ ba, hắn là thứ đã đào rỗng con quái vật kia chính là biến dị thể đang tồn tại trong cơ thể hắn. Nó có được lực phá hoại rất mạnh, và hắn tuyệt đối không làm gì được nó.

Thứ tư, hệ thống có cung cấp cho hắn một chút trợ giúp ngoài định mức.

Vẻ mặt Lâm Ân rất bình tĩnh, lại nhanh chóng mở ra danh sách kỹ năng.

【 Từ Trường Cảm Nhiễm Tính Khí 】【 nguyền rủa chẩn đoán bệnh 】【 cơ năng: Huyết nhục tai biến 】

Vừa nhìn, con ngươi trong mắt Lâm Ân đã co rụt lại.

Đúng vậy!

Chính là loại kỹ năng hắn đã đạt được sau khi hoàn thành nhiệm vụ đêm máu.

【 cơ năng: Huyết nhục tai biến 】

【 phẩm chất: Đặc thù 】

【 giới thiệu 】: là loại năng lực đạt được sau khi trải qua quá trình huyết nhục tái sinh và biến dị kịch liệt. Nó cho phép ký chủ tự do khống chế huyết nhục của chính mình tiến hành thiết lập và sinh sản lần thứ hai. Hạn mức cao nhất của năng lực được quyết định bởi điểm số thể chất của ký chủ.

"Khống chế huyết nhục sao?"

Lâm Ân nhìn thật sâu vào hai tay mình.

Xem ra hồi đêm qua, trong lúc liều chết chiến một trận cùng con quái vật kia, hắn cũng ngoài ý muốn đạt được dạng năng lực đặc thù hoàn toàn mới này.

Mặc kệ nói như thế nào, cứ phải thử một chút hiệu quả của nó đã!

Lâm Ân lập tức nhắm hai mắt lại, tập trung ý chí lên một nơi nào đó trên thân thể mình.

Ông ——

Trong nháy mắt, con ngươi Lâm Ân đột ngột phóng đại.

Hắn cảm nhận được...

Hắn cảm nhận được một chút biến hóa kỳ diệu!

Đúng là...

Đúng là loại năng lực này có thể cho phép hắn tiến hành thiết lập lại huyết nhục trên thân thể mình.

"Moá nó ~ quả nhiên là thay đổi được kích thước lẫn hình dạng, kỹ năng này quá lợi hại! Vô địch nha!"

Không!

Lâm Ân nhanh chóng trấn tĩnh xuống.

Hiện giờ không phải thời điểm để nghĩ đến những chuyện quái đản này, cũng không phải thời điểm đi tìm tòi và thử nghiệm những cách dùng kỳ cục của loại năng lực ấy, hiện giờ, chuyện mà hắn cần đi cân nhắc chính là nên làm như thế nào để xác định được biến dị thể đang ẩn núp trong cơ thể mình kia.

Hơn nữa không những xác định, còn phải tìm được phương pháp ngăn chặn nó.

Hơn nữa, nếu nói đêm qua cả con quái vật nọ đã bị biến dị thể kia ăn sạch rồi, thì lượng thịt lớn như vậy, sẽ được chứa đựng ở đâu?

Thân thể hắn gầy yếu thế này, tuyệt đối không lưu trữ được khối huyết nhục lớn như vậy nha!

Hơn nữa hắn cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, thể trọng của hắn không hề xuất hiện biến hóa dị thường.

"Cứ giả thiết khối huyết nhục kia vẫn còn tồn tại trong cơ thể ta, và chưa bị thay thế ra ngoài đi, có thể hiểu rằng, biến dị thể kia là một dạng tồn tại đặc thù, nó làm cho ta hoàn toàn không thể

cảm nhận được sự tồn tại của khối huyết nhục nọ."

Lâm Ân suy tư: "Hơn nữa… nếu biến dị thể nọ vẫn còn ở lại trong cơ thể ta, chẳng phải bất cứ tình huống khác thường nào đó phát sinh trên cơ thể ta, cũng sẽ gây ảnh hưởng đến biến dị thể nọ sao? Suy cho cùng, hiện tại chúng ta đang xài chung một bộ thân thể mà..."

"Nếu nói như vậy..."

Lâm Ân nheo mắt lại, trong mắt chợt lộ ra một tia nguy hiểm.

Sau đó, hắn yên lặng quay đầu, ánh mắt rơi thẳng vào cái chai hãy còn dựng trong góc.

Mơ hồ có thể nhìn thấy bên trên viết mấy chữ to "D" "D" "VP".

Xung quanh rơi vào một loại yên tĩnh quỷ dị.

...

...

"Cố! Lên! Nào! !"

Ngay sau đó, Lâm Ân (++皿++) vơ lấy một bình thuốc trừ sâu DDVP, bật nắp, và ừng ực ừng ực mà rót thẳng thứ chất lỏng bên trên vào miệng!

Lại nói, sau khi hắn theo thầy học dược tề được hai năm, hắn đã dựa theo ký ức còn lại trước khi xuyên qua, để phỏng chế nên một loại thuốc diệt côn trùng, đó cũng chính là loại thuốc này.

Một khi uống vào tuyệt đối sẽ làm cho ngươi tuôn ra ào ạt, nôn mửa như mưa, còn chưa hết, nó sẽ đi kèm với các loại bệnh biến chứng, cho ngươi dục tử dục tiên!

Nhưng chân nam nhân tuyệt không sợ hãi thuốc trừ sâu DDVP!

【 cảnh báo! Sinh mệnh của ký chủ tổn thất, nhận được buff dị thường: trúng độc thuốc trừ sâu DDVP】

Mà nhân lúc bản thân vẫn còn có thể hoạt động được cái miệng, Lâm Ân nhanh chóng chui thẳng vào phòng luyện dược, lục tung tất cả lên, dứt khoát lấy ra toàn bộ những loại dược tề quá hạn sử dụng mà hắn vẫn còn cất giữ, chưa đút cho Tiểu Bảo Bối Ăn.

Đến đây, Lâm Ân nheo mắt, bật ra một tia hung tàn, và "Ba" một tiếng, hắn bật nắp một bình dược tề.

Ngay lập tức, từng luồng sương khói có hình cái đầu lâu, nhanh chóng bốc lên từ bên trong cái chai nọ.

Nói thật, dù hắn cũng không biết, sau khi để quá thời hạn mấy tháng, những loại dược tề này sẽ sinh ra biến hóa dị thường như thế nào, nhưng mà…

"Cố lên nào! !"

Lâm Ân cắn răng, ngẩng đầu, lại ừng ực ừng ực mà uống cạn từng bình, từng bình một.

【 cảnh báo! Ký chủ nhận được buff dị thường: Ngứa ngáy mức độ nặng 】

【 cảnh báo! Ký chủ nhận được buff dị thường: Làn da mẩn đỏ nghiêm trọng 】

【 cảnh báo! Ký chủ nhận được buff dị thường: Virus lây lan 】

Bên tai không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Trên thực tế, suy nghĩ của Lâm Ân vô cùng đơn giản.

Nếu thứ biến dị thể kia là một thể với hắn, mà bản thân nó lại có hành vi ý chí của riêng mình rồi, chẳng phải hắn có thể lợi dụng phương pháp tự mình tìm chết này, để bắt nó phải xuất hiện sao?

Mà hiện tại chính là thời khắc so sánh xem ý chí lực của bên nào càng thêm kiên định!

Chương 113: Sốc Thuốc Rồi!!!

Không nói hai lời, Lâm Ân nhanh chóng lấy ra một đống lớn tài liệu từ bên trong kho hàng, lại vội vàng mở ra cuốn sách về dược tề của thầy, sau đó (++皿++) vừa lật sách, vừa ném đủ thứ tài liệu vào trong nồi.

Ùng ục ùng ục ——

Lửa lớn không ngừng thiêu đốt, rất nhanh nồi dược tề trên bếp đã bốc lên từng cái bong bóng to tướng, đủ mọi màu sắc.

Lâm Ân nghiến răng, hai mắt trợn tròn, khóe môi khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười đầy bệnh hoạn, nhìn chằm chằm vào nồi dược tề đang sôi ùng ục ùng ục kia.

Ánh sáng với đủ mọi màu sắc phản chiếu lên gương mặt hắn, có vẻ khủng bố đến lạ.

【 đinh! Ngươi luyện chế ra dược tề ôn dịch cường độ mạnh x1 】

【 đinh! Ngươi luyện chế ra dược tề hư nhược cường độ mạnh x1 】

【 đinh! Ngươi luyện chế ra dược tề virus ác tính x1 】

【 Kinh nghiệm luyện dược của ngươi +1 】

【 Kinh nghiệm luyện dược của ngươi +1 】

Những âm thanh nhắc nhở không ngừng vang lên bên tai Lâm Ân.

Ngắn ngủi không đến hai tiếng đồng hồ, Lâm Ân đã dựa vào nội dung được ghi chép trên sách dược tề, để luyện chế ra mười mấy loại dược tề khủng bố quái dị.

Hơn nữa, để hương vị của chúng nó ngon hơn một chút, Lâm Ân lại đào thật nhiều rượu quý lâu năm được thầy của hắn cất giấu rất lâu dưới mặt đất lên.

Hết thảy đều được chuẩn bị thỏa đáng, Lâm Ân lại đi kéo cái xích đu ra, đặt nó vào hậu viện, ung dung nằm lên trên đó, uống một ngụm dược tề virus, lại uống một ngụm rượu quý lâu năm, (￣□￣), lắc lư lên xuống, vẻ mặt đầy hứng khởi.

【 đinh! Ngươi trúng độc! Giá trị sinh mệnh trước mắt đang nhanh chóng giảm xuống, dự tính trong vòng 20 phút sẽ lìa đời. 】

Ừng ực——

【 đinh! Ngươi uống dược tề khôi phục, giá trị sinh mệnh tạm thời khôi phục. 】

【 đinh! Virus đang tùy ý phá hư các cơ quan nội tạng trong cơ thể ngươi, dự tính trong vòng 15 phút tới, ngươi sẽ chết do các loại bệnh biến chứng! 】

Ừng ực ——

【 đinh! Ngươi uống hai bình dược tề, sinh mệnh tạm thời khôi phục. 】

Ngắn ngủi mấy phút đồng hồ sau, Lâm Ân chợt cười lạnh mà giương hai tay ra, cảm nhận vô số loại bệnh biến chứng khó có thể hình dung đang đánh sâu vào thân thể mình.

Chỉ tính riêng đau đớn đã có tới mười mấy loại hình khác biệt, đó là chưa kể tới ngứa, cháy, mềm nhũn, rét lạnh, sốt cao… giống như có vô số con kiến đang bò qua bò lại trong thân thể ngươi,

hoặc như có người đang cầm cái bơm hơi dùng sức gâp sức ép lên lồng ngực của ngươi vậy.

Toàn bộ những phản ứng tiêu cực mà ngươi có thể nghĩ đến, trên thân thể hắn đều có cả.

"Ha hả ha hả ——nếu người bình thường phải chịu đựng tình huống như vậy, khẳng định là đối phương tan vỡ mười lần cũng không đủ!"

Lâm Ân cắn răng cười lạnh một tiếng.

Sau lúc dược tề bắt đầu phát huy tác dụng, chính là thời điểm liều mạng so đấu ý chí lực.

Lâm Ân ấn nút trên đồng hồ bấm giây, tạm thời xác định thời gian là hai mươi phút.

Hếu hai mươi phút mà biến dị thể kia còn không có phản ứng gì, vậy lại chờ thêm hai mươi phút nữa!

...

Rất nhanh, hai mươi phút đầu tiên sắp chấm dứt.

Lâm Ân vẫn không cảm nhận được bên trong thân thể có điểm gì khác thường ngoại trừ những phản ứng đến từ đống bệnh biến chứng này.

Hắn nghiến răng (˝ ▼ 皿 ▾) tiếp tục cầm lấy vài bình dược tề khôi phục, uống vào để trung hòa độc dược trong cơ thể mình.

Ba ——

Hắn vỗ cái bàn, không nói một lời đã trực tiếp cầm lấy một đống dược tề kịch độc được bày sẵn bên cạnh mình.

"Lại tiếp tục!"

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Hai mươi phút lần thứ hai sắp hết.

Mơ hồ có thể nhìn thấy tay trái hắn vừa khẽ run rẩy vài cái, nhưng Lâm Ân lại không phát hiện ra, bởi vì hiện tại không chỉ tay trái hắn đang run rẩy, mà toàn thân hắn, chỗ nào cũng đang đang run rẩy.

Hơn nữa, không chỉ run rẩy thôi đâu, sắc mặt hắn đang không ngừng chuyển màu đỏ, cam, hồng, lục, lam, tím…y như con tắc kè.

"Lại... Lại tiếp tục!"

Lâm Ân run rẩy vươn tay tới, cả người suy yếu uống vào hàng đống dược tề kịch độc.

...

Hai mươi phút lần thứ ba.

Lâm Ân đã (((;° ४ °;))) cứng ngắc nằm trên xích đu, toàn thân từ trên xuống dưới, đầy rẫy các loại bệnh biến chứng khủng bố cùng nhau phát tác, đau đớn như đang phải thừa nhận mười đại khổ hình thời Mãn Thanh.

Mà tay trái của hắn cũng bắt đầu không ngừng run rẩy.

Mơ hồ có thể nhìn thấy một đống chất lỏng màu vàng vàng thẩm thấu từ trong tay ra ngoài.

Nhưng Lâm Ân trong trạng thái này (((;° ४ °;))) , đã hoàn toàn không chú ý đến tình huống dị thường của tay trái, bởi vì hiện tại, toàn thân hắn có chỗ nào không dị thường đâu?

Hắn đã hạ độc bản thân đến mức gần sụp đổ rồi.

"Lại... Lại... Lại..." Lâm Ân đã nói không ra lời, nhưng hắn vẫn kiên cường cầm lấy một bình thuốc trừ sâu, và ừng ực ừng ực rót thẳng vào trong miệng.

...

Ở thời điểm hai mươi phút lần thứ tư sắp hết, rốt cuộc bên tai Lâm Ân cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống, nhưng rõ ràng là âm thanh lần này có chút run rẩy nhè nhẹ.

【 đinh... độ sợ hãi của ??? đối với ngươi +... +10... 】

Mà lúc này, lòng bàn tay trái của hắn đã sớm lật ngược ra ngoài, lỗ hổng vừa nãy trong lòng bàn tay đang ùng ục ùng ục phun trào bọt mép, nó còn thường xuyên co giật vài cái.

Nhưng (((;° ४ °;))) Lâm Ân trong trạng thái này lại chẳng nghe được cái gì.

Gần như hắn đã tự hạ độc bản thân đến sốc thuốc luôn rồi.

"Lại... Lại... Lại đến... Ta vẫn có thể... Làm..."

Lâm Ân (((;° ४ °;))) lại run rẩy vươn tay tới, kiên quyết vươn tay tới, cầm lấy bình thuốc trừ sâu ở phía xa xa kia.

Ngay lập tức, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên dồn dập bên tai hắn.

【 đinh! Độ sợ hãi của ??? đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của ??? đối với ngươi +11】

【 đinh! Độ sợ hãi của ??? đối với ngươi +12】

Tiếp đó, gần như không thể kiềm chế được nữa, tay trái của hắn vừa run rẩy vừa hốt hoảng bám chặt lấy dây xích đu, thậm chí nó còn gắt gao quấn quanh cái dây nọ hai vòng, hệt như đang bấu

lấy nhành cây cứu mạng cuối cùng.

Mà cùng lúc đó, trong lòng bàn tay lập tức nứt ra một cái lỗ hổng.

Ọe——

Vô số bong bóng phun ra từ miệng của cái tay kia o(x□x)o

Hiển nhiên là nó không chịu nổi nữa.

Sốc thuốc rồi! Sốc thuốc rồi!

Chương 114: Khát Vọng Được Sống Và Đấu Tranh Để Sống!!!

Nhưng (((;° ४ °;))) Lâm Ân trong trạng thái này đã hoàn toàn chập mạch, hắn chẳng còn suy nghĩ được gì nữa, cơ thể chỉ hành động dựa theo chấp niệm ban đầu. Và hiển nhiên, hắn cứng rắn kéo cái ghế xích đu kia đi theo mình, một mực phải tiến về phía trước, uống bình thuốc trừ sâu kia.

Qua hành động này, có thể hiểu được chấp niệm trong lòng hắn lớn tới mức nào.

"Ta... Ta... Còn có thể..."

Hệ thống: "!!!"

Tay trái: "Oa nha nha (ΩДΩ)!!!"

【 đinh! Độ sợ hãi của ??? đối với ngươi +15】

【 đinh! Độ sợ hãi của ??? đối với ngươi +20】

Mắt thấy Lâm Ân sắp uống bình thuốc trừ sâu kia, rốt cục tay trái của hắn cũng quýnh lên rồi, nó hoảng sợ lao thẳng về hướng ngược lại 0ДQ, đồng thời trong lòng bàn tay càng không ngừng phun ra thật nhiều bọt mép, để lại một vệt màu trắng dính nhơm nhớp thật dài trên mặt đất.

Sốc thuốc rồi! Sốc thuốc rồi!

Mẫu thể này là một tên biến thái sao? !

Nó chưa từng gặp phải loại nguyên thể nào lại cứng rắn đến

mức muốn tự xử lý bản thân mình như vậy.

Giải dược! Giải dược!

Chịu không nổi rồi!

0ДQ yamete!

Sau khi cánh tay trái run rẩy nọ cố gắng hết sức để vươn mình về phía trước, thậm chí nó còn trực tiếp kéo dài cổ tay ra, rốt cục nó cũng với tới bình giải dược, sau đó dùng lực mở nắp bình ra, o(□□□)o cái miệng trong lòng bàn tay mở lớn, ừng ực ừng ực, rót thẳng vào bên trong

Chờ làm được một nửa, nó lại theo bản năng lật tay, nhìn về phía Lâm Ân ở bên kia.

Tay trái: "Oa nha nha nha mỹ! (ΩДΩ)! !"

Ngay tại khoảnh khắc nhìn sang bên kia, nó đã điên tiết, tức muốn xù lông lên rồi.

Bởi vì vất vả lắm, nó mới rót được nửa bình giải dược vào mồm, thì Lâm Ân bên kia đã với được bình thuốc trừ sâu và đang ừng ực ừng ực rót thẳng thuốc trừ sâu vào miệng.

Ừng ực —— ừng ực ——

Hơn nữa nhìn hiệu suất của hắn còn nhanh hơn nó bên này.

Chơi xong cmn rồi!

Có nhìn thấy cả tay của nó cũng muốn nứt ra không?

【 đinh! Độ sợ hãi của ??? đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của ??? đối với ngươi +10】

Sau đó, thời gian chính là sinh mệnh!

Tay trái nhanh chóng cầm bình dược tề giải độc lên, run rẩy rót vào trong miệng mình.

Vốn dĩ nó cũng không quá sợ những loại độc dược này, nhưng không sợ, lại không có nghĩa là nó chịu nổi khi mẫu thể cứ một mực dốc thẳng độc dược vào họng như vậy!

Mà không cứ là độc dược, dù là bổ dược chăng nữa, nhưng cứ liều mạng trút một đống lớn dược tề vào bên trong như vậy, dù không có bệnh cũng uống thành có bệnh à nha!

Tới cuối cùng, sau khi uống cạn một bình giải dược, tay trái o(x□x)o thè lưỡi, rũ sàng một bên như hỏng mất rồi.

Nó cần nghỉ ngơi khôi phục lại một chút.

Nhưng ngay sau đó, nó lại cảm nhận được bộ thân thể đại gian đại ác ở phía sau mình kia lại bắt đầu cử động.

"Ai?" Theo bản năng, nó vừa run rẩy vừa khẽ khàng lật tay qua.

Sau đó, chỉ trong nháy mắt, nó lại nhìn thấy, tên Lâm Ân vừa tự tay hạ độc chính mình thành ngáo kia (((;° ♆ °;))), lại một lần nữa gian nan di chuyển trên mặt đất, bàn tay vươn tới, cố chấp hướng về phía bình độc dược còn chưa bị bật nắp trong số bình bình lọ lọ xếp thành đống trước mặt.

Không cần biết là ai, chỉ cần chứng kiến loại ý chí lực kiên định đến mức thề phải độc chết bản thân mình mới thôi này… cũng không nhịn được mà rơi lệ.

Tay trái: "Oa nha nha nha nha (ΩДΩ)! !"

【 đinh! Độ sợ hãi của ??? đối với ngươi +20】

【 đinh! Độ sợ hãi của ??? đối với ngươi +20】

Mà giờ khắc này, rốt cục tay trái kia cũng hành động, nó lại ra sức ôm chặt lấy cây cột ở cách đó không xa, rồi dùng hết sức bình sinh hét lớn:

“Da mei! Da mei Da mei!!!"

(Da mei nghĩa là không được làm như vậy.)

...

Bởi vì, nó thật sự đã chịu hết nổi rồi!

Rõ ràng buổi tối hôm nay nó được ăn rất nhiều thứ kỳ kỳ quái quái, vốn đang muốn tử tế tiêu hóa một phen, ai biết đâu, chưa kịp làm gì lại bị người ta rót vào người một đống thuốc trừ sâu kỳ kỳ cục cục như vậy!

???

Nếu chỉ là một chút thôi, cũng chẳng vấn đề gì, thoáng nhẫn nhịn một chút là xong.

Nhưng mà... Hắn lại liều mạng dốc cả đống dược tề tác dụng mạnh vào bên trong nha!

Nếu hắn muốn tự tử thì uống một lèo đến chết cũng thôi đi, vấn đề là hắn cứ cứng rắn uống đến một điểm mấu chốt nào đó, lại dùng giải dược, rồi cứ như vậy, liên tục nhảy qua nhảy lại giữa ranh giới sống và chết, không chịu dừng lại cơ!

Bắt nạt người!

Quá mức bắt nạt người!

Tay trái gắt gao dùng sức ôm chặt cây cột, mặc kệ cho thân thể đằng sau kia dùng lực như thế nào để tiến về phía trước, nó cũng

liều mạng ôm lấy không buông.

Mà tên Lâm Ân đã uống thuốc đến ngáo bên kia (((;° ♆ °;))) vẫn kiên quyết bước chân về phía trước.

Loại ý chí lực vô cùng kiên định này quá khủng khiếp, kể cả khi đã bị ngăn cản, hắn vẫn như cũ muốn vượt qua chướng ngại vật đó để thực hiện chấp niệm ban đầu của mình.

"Buông ra... Buông tay ra... Dược... Dược..." Lâm Ân vô ý thức phun ra một đống bọt mép, nỉ non nói.

"Không buông! Không dược! !" Tay trái kêu to.

Ngay tức khắc, song phương bắt đầu cuộc chiến giằng co gay cấn mà lâu dài của mình.

Vào thời điểm này, chỉ cần buông tay một cái, sẽ thực sự xong đời!

Vì thế, đôi bên cứ cứng rắn mà giằng co hơn mười phút như vậy.

Rốt cuộc trong mắt Lâm Ân cũng xuất hiện một đống vòng xoáy nho nhỏ…

Rốt cuộc bàn tay vốn đang run run rẩy rẩy hướng về phía bình thuốc trừ sâu kia cũng buông thõng xuống đất, ngay khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn lại vài cm cuối cùng.

Khoang miệng ùng ục ùng ục phun ra thật nhiều bọt mép, một luồng khói nhẹ lơ lửng bốc thẳng lên đỉnh đầu.

Cầu không được, muốn không xong...

Chỉ thiếu đúng hai cm cuối cùng...

Cái chết vắng ngắt.

Cuối cùng, Lâm Ân cũng bị một đống dược trong cơ thể mình quật ngã ...

"Ọe ——— "

Cùng lúc đó, tay trái cũng không chống đỡ nổi nữa, nó run rẩy trượt dọc xuống dưới, để lại một vệt bọt trắng thật dài trên cây cột cứu mạng kia.

Nhưng nó hoàn toàn không ngã xuống!

Nó vẫn kiên cường!

Nó lại dùng sức kéo bộ thân thể phía sau đã rơi vào tình trạng sùi bọt mép, co giật không ngừng, bốc hơi nghi ngút, rồi vươn năm ngón tay ra, vừa phun nước miếng, vừa run rẩy gian nan lết về phía phòng luyện dược.

Mỗi ngón tay tiến lên là một lần lảo đảo.

Thật nhiều bọt mép phun ra, để lại một vệt thật dài phía sau lưng nó.

Vào thời khắc này, khát vọng được sống và đấu tranh để sống đã hiện ra vô cùng sống động.

Chương 115: Bốn Mắt Nhìn Nhau...

"Dược... Dược... Giải dược... Ô ô..."

Tới cuối cùng, tay trái vừa run rẩy vừa miễn cưỡng đỡ lấy bộ thân thể đang bốc hơi nghi ngút kia, đi vào phòng luyện dược, sau đó gian nan bước tới bên cạnh cái giá, run rẩy mà bật nắp một bình dược tề khôi phục.

Ừng ực ừng ực ——

Ừng ực ừng ực ——

Tới khi đã dùng hết toàn bộ khí lực của mình, cuối cùng nó cũng uống được hết toàn bộ những loại dược tề mà mình có thể tìm được. Đến lúc này, cả tay trái cũng không chống đỡ được nữa, lòng bàn tay lật một cái, nó cũng "Ọc ọc" mà sùi bọt mép như Lâm Ân, hoàn toàn chìm vào hôn mê.

...

Cũng không biết đã qua bao lâu.

【 đinh! kháng tính với độc dược của ngươi +1】

【 đinh! kháng tính với độc dược của ngươi +1】

【 đinh! Ngươi đạt được thành tựu tính giai đoạn: Bình độc dược, ngươi đạt được kinh nghiệm cơ sở 300】

【 đinh! Ngươi đạt được thành tựu tính giai đoạn: Dược không độc chết được ta, ngươi đạt được kinh nghiệm cơ sở 300】

【 bình độc dược 】: trong khoảng thời gian ngắn, cùng lúc trúng hơn năm trăm loại độc mà không chết, sẽ có xác suất đạt được loại thành tựu đặc thù này. Ngươi nhận được thuộc tính gia trì vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính +1, kháng tính với độc dược +10

【 dược không độc chết được ta 】: trong khoảng thời gian ngắn, trúng hơn 200 loại kịch độc trở lên mà không chết có xác suất đạt được thành tựu đặc thù này. Ngươi nhận được gia trì vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính +2, thể chất +5, kháng tính với độc dược +5

Dưới một đống những âm thanh nhắc nhở của hệ thống oanh tạc xuống, rốt cuộc đầu óc Lâm Ân cũng tỉnh táo lại từ trong hỗn loạn, hắn lập tức mở to mắt, xoa xoa huyệt Thái Dương đau đớn như muốn nổ tung ra, rồi nhe răng trợn mắt mà bò dậy từ dưới mặt đất, có cảm giác toàn thân khó chịu vô cùng, giống như nó không còn thuộc về chính mình nữa.

"Biến dị thể kia đã bị ta chuốc dược do hoảng sợ, phải ló đầu ra chưa..."

Hắn gian nan muốn đứng lên, nhưng lại lập tức ngồi sụp xuống đất, cũng chẳng còn cách nào khác, thân thể quá mức hư nhược rồi.

Suy yếu giống như vừa trải qua mấy chục lần vận động đặc thù vậy.

Lâm Ân lắc lắc đầu, dùng sức mà nhớ lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra trước khi hắn hoàn toàn chìm trong hôn mê.

Tuy ý thức có chút mơ hồ, hỗn loạn, nhưng hắn vẫn còn nhớ được một điều, đó là tại mảnh nhỏ ký ức cuối cùng, dường như hắn đã cảm nhận được thân thể của mình xuất hiện tình huống gì đó khác thường, như thể một bộ phận nào đó trên thân thể đã tự mình hành động mà không cần đến hắn.

"Là cái gì nhỉ..." Lâm Ân xoa xoa mắt cố gắng nhớ lại.

Nhưng hắn lại không chú ý tới, ngay khi hắn miên man nghĩ ngợi, bàn tay trái vốn đang đặt trên đùi đột nhiên thoáng run rẩy một chút.

Sau đó, nó xoay người một cái, lòng bàn tay hướng ra bên ngoài, cái lỗ hổng trong lòng bàn tay không ngừng “Hô thứ hô thứ” mà thở phì phò, cuối cùng nỉ non nói: "Được... Được cứu rồi..."

Ngay trong nháy mắt ấy, thân thể Lâm Ân lập tức cứng đờ. Ánh mắt mờ mịt của hắn rơi xuống bàn tay trái đang không ngừng “Hô thứ hô thứ” thở dốc trên đùi mình.

Trước mắt hắn lập tức xuất hiện một cái giao diện.

【??? 】

【 chủng tộc 】: Dị thường biến dị

【 thuộc tính 】: Trận doanh tà ác

【 cấp bậc 】: Không

【 năng lực chiến đấu 】: Dục vọng cắn nuốt rất mạnh (trước mắt đang ở trong trạng thái suy yếu)

【 giới thiệu 】: một loại biến dị đặc thù, bởi vì một chút cơ duyên xảo hợp mà sinh ra trên người một thiếu niên nhân loại nào đó, đồng thời còn hỗn hợp với một bộ phận tổ chức huyết nhục của Khôi Lỗi Huyết Nhục hình thái thứ ba, trái tim Vô Diện Ma, một bộ phận mảnh nhỏ của ác linh thể tụ hợp, cộng sinh cùng mẫu thể, thực lực mạnh mẽ, nhưng đặc biệt chán ghét thuốc trừ sâu...

Mà cũng trong nháy mắt này, tay trái đã chú ý tới ánh mắt của Lâm Ân, nó lập tức chuyển hướng lực chú ý của mình qua bên đó.

Tuy nó không có con mắt, nhưng chẳng hiểu sao người khác vẫn cảm nhận được một loại trạng thái bốn mắt nhìn nhau không thể nói rõ thành lời.

"..."

"..."

Ngay tức khắc, xung quanh rơi vào yên tĩnh tạm thời.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

【 giá trị tinh thần của tay trái -9】

Mà cũng chính tại một khắc này, bàn tay trái của Lâm Ân lập tức mở ra cái miệng khổng lồ như bồn máu, để lộ hàm răng sắc bén của mình, rồi không chút do dự đã, hung tàn táp thẳng vào đầu Lâm Ân như một con dã thú.

"Ăn ngươi!"

Cũng gần như cùng lúc ấy, Lâm Ân đã phản ứng kịp, hắn nhanh chóng cắn răng, trực tiếp dùng tay phải bắt lấy phần cổ tay trái, dùng sức mà đẩy nó về phía sau, trong miệng la lớn: "Ta nhớ ra rồi! Quả nhiên là tay trái biến dị! Chẳng trách ở thời điểm ta muốn cắn dược, lại một mực không thể đến nơi? !"

“Rầm” một tiếng.

Lâm Ân lập tức bị luồng lực lượng thật lớn kia đẩy ngã xuống đất.

Mà cái miệng khổng lồ bên trên tay trái cũng càng lúc càng lớn, càng ngày càng hung tàn, hàm răng sắc bén của nó không ngừng “Cạp cạp cạp” mà dùng sức cắn mớ không khí trước mặt hắn.

Ở thời điểm đối diện với nguy cơ này, loại đặc tính liều mạng,

tàn nhẫn trong lòng Lâm Ân cũng lập tức bộc phát, trào dâng dữ dội.

Hắn vừa đánh vừa lăn, dùng sức cầm lấy cổ tay trái rồi cắn răng, không ngừng đấu tranh với nó.

Không được!

Khí lực của con biến dị thể này quá lớn!

Nếu còn tiếp tục như vậy, e rằng hắn sẽ lập tức bị nó cắn rơi đầu!

Phải nghĩ biện pháp!

Đúng rồi!

Ta vẫn còn cái kia!

Nháy mắt, trong đầu hắn đã xuất hiện loại cơ năng mà mình mới nhận được.

【 cơ năng; huyết nhục tai biến! 】

Ông ——

Lâm Ân dứt khoát tập trung ý thức của chính mình lên tay trái, rồi cắn răng, ngang nhiên phát động loại kỹ năng kia.

Trong phút chốc, máu tươi trên cánh tay bốc lên, huyết nhục điên cuồng khởi động.

Nhưng rất nhanh, hắn đã cảm nhận được một luồng lực lượng bài xích thật lớn đến từ phía tay trái, nó đang chống đối sự điều khiển của hắn.

Hiển nhiên, đây đúng là ý chí của con biến dị thể kia!

"Hóa ra ngươi vẫn còn thứ năng lực ác liệt này, hóa ra ngươi muốn khống chế bà cô ta đây, ta ăn ngươi! Nha đạt! !"

Đát đát đát đát đát ——

Hàm răng càng thêm điên cuồng mà cắn về phía trước.

Chương 116: Không Khoan Nhượng!

Có điều… dù Lâm Ân không thể hoàn toàn khống chế cánh tay trái kia, nhưng tới cuối cùng, hắn cũng thành công ngăn chặn được thế công của đối phương, áp lực lên tay phải cũng giảm bớt rất nhiều.

"Ta xx ngươi cái xx! Hóa ra ngươi còn có thể nói chuyện! Được, muốn chơi, ta và ngươi chơi đến cùng! Hôm nay để ta xem, giữa chúng ta, ai làm gỏi ai! Mẹ nó!"

Lâm Ân túm chặt lấy cánh tay trái kia, cả hai lại lao vào chiến đấu, không ngừng lăn lộn khắp nơi.

Ngay tức khắc, cả gian phòng rơi vào hỗn loạn gà bay chó sủa.

"Ngươi bớt mạnh miệng đi! Ngươi là tên khốn nạn xấu xa! Ngươi đừng tưởng ta sinh trưởng trên người ngươi thì không dám làm gì ngươi! ! Ngươi, thằng nhãi con kia!"

Lâm Ân dùng sức quật tay trái qua một bên, rồi dùng sức ấn nó xuống, nói: "Đến đây! Có can đảm thì ngươi đến đây! Lâm Ân ta lại sợ một bàn tay sao? !"

Làm phản! Muốn làm phản rồi!

Một con biến dị nho nhỏ lại dám kiêu ngạo liều lĩnh như thế!

Hôm nay không cần biết phải làm như thế nào, hắn nhất định phải xử lý được nó, cùng lắm thì từ nay về sau không cần bàn tay trái này nữa!

Không nói hai lời, Lâm Ân trực tiếp dùng hết khí lực bú sữa, nhằm thẳng vào vách tường gần đó, “Oanh” đập thẳng cánh tay trái lên tường.

【 giá trị sinh mệnh của Lâm Ân -1 】

【 Giá trị sinh mệnh của ??? -1 】

"Ngươi dám đụng ta, ô —— xem chiêu!"

Xoạt ——

Trong nháy mắt, đầu lưỡi từ trong miệng cánh tay trái kia đã duỗi dài gấp mấy lần vừa nãy, nó trực tiếp bắn thẳng lên mặt Lâm Ân.

Hiển nhiên, nếu bị đầu lưỡi khủng bố này đâm trúng, dù không chết, gương mặt hắn cũng bị chọc thủng một lỗ.

Mà mắt thấy cái đầu lưỡi kia sẽ chọc xuyên qua mặt Lâm Ân, hắn lại nắm bắt đúng thời cơ, chỉ trong nháy mắt đã hung tàn mở miệng.

Két ——

Tay trái: "Oa nha nha nha —— "

Lâm Ân vừa dứt khoát cắn cho cái đầu lưỡi kia một cái.

【 Giá trị sinh mệnh của ??? -10 】

【 Giá trị sinh mệnh Lâm Ân -10 】

Ngay sau đó, chớp lấy khoảnh khắc buông lỏng này, Lâm Ân cắn răng, trực tiếp lao vào bên trong phòng giải phẫu cách vách, rồi không chút do dự, đã vớ lấy con dao bầu bên trong, hung ác nâng nó lên, muốn làm một nhát, chặt đứt đôi cánh tay trái của chính mình.

"Chết —— oa (đi)—— lấy (ngươi)—— "

Nhưng cũng ngay tại thời khắc nguy cấp này, cánh tay trái đã dùng sức đột nhiên vung đầu lưỡi của chính mình lên, lập tức ném Lâm Ân ngả về phía sau, té ngã xuống đất.

Con dao bầu nặng nề rơi xuống, phát ra một tiếng động thanh thúy.

Nhưng cơn tức giận, tàn nhẫn đã lên đến đỉnh đầu Lâm Ân, hôm nay trong hai đứa bọn họ nhất định phải có một đứa chết!

Lâm Ân không nói hai lời, lại dứt khoát nhặt con dao bầu vừa rơi xuống đất lên.

Mà tay trái cũn không chút yếu thế, nó hung hăng cắn chặt hàm răng, trực tiếp cầm một con dao phẫu thuật trên cái bàn giải phẫu bên cạnh tới.

"Đến đây! Tự giết hại lẫn nhau đi!"

Leng keng ——

Leng keng ——

Chỉ trong nháy mắt, hai con dao va chạm cùng một chỗ, hoa lửa văng khắp nơi, chuông trống cùng reo.

Lâm Ân không ngừng đè về phía trước, nói: "Ngươi xong đời rồi! Hôm nay ta nhất định phải chặt rơi ngươi trước, sau đó, ném ngươi vào bên trong một cái bình, ngâm thành tiêu bản!"

Tay trái cũng dùng sức mà đè lại con dao trên tay hắn, nói: "Thử xem nào! Tiêu cái qq! !"

Leng keng ——

Leng keng ——

Ngay tức khắc, Lâm Ân và tay trái của hắn hung hăng so dao, không bên nào chịu thua bên nào, không bên nào nương tay với bên nào, đều điên cuồng chém tới.

Ngay tức khắc, dao dao chạm nhau, hoa lửa nổ tung, nơi nào cũng có.

Bọn họ đánh thẳng một đường từ phòng giải phẫu tới phòng luyện dược, lại từ phòng luyện dược tới sảnh trước, cuối cùng là từ sảnh trước tới hậu viện, trong lúc nhất thời, đúng là khó phân địch thủ, tình hình chiến đấu vô cùng gay go!

【 đinh! Năng lực chiến đấu của ngươi +1】

【 đinh! Năng lực chiến đấu của ngươi +1】

【 đinh! Năng lực chiến đấu của ngươi +1】

Cứ như vậy, Lâm Ân và tay trái của mình đánh nhau tới hơn mười phút chưa có dấu hiệu ngưng.

Leng keng ——

Lúc ấy, con dao trong tay bọn họ lại một lần nữa va chạm cùng nhau, cuộc chiến lại một lần nữa rơi vào giai đoạn giằng co, hai bên đều khẩn trương, căng thẳng, đứng đối diện với nhau.

"Ta cho ngươi một lần cơ hội. Hiện tại chỉ cần ngươi tự nguyện rời khỏi cơ thể của ta, ta tạm tha cho ngươi một mạng!"

"Phải là ta nói những lời này mới đúng! ! Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn đưa đầu cho ta ăn luôn, ta sẽ bỏ qua cho ngươi!"

"Xem ra hai chúng ta không thể thương lượng được rồi? !"

"Ai muốn thương lượng cùng ngươi chứ? Ăn ngươi!"

Leng keng ——

Leng keng ——

Mà ngay sau đó, khi tình hình chiến đấu lại một lần nữa bị đẩy lên cao trào, hai con dao nặng nề va chạm cùng một chỗ, gây ra lực phản tác dụng thật lớn, trực tiếp chấn cả hai con dao nọ cùng nhau bay ra ngoài.

Cùng lúc ấy, tay trái tỏ ra linh hoạt hơn, đã nhanh chóng bắt được cơ hội, dứt khoát mở cái miệng khổng lồ ra, hung hăng trùm xuống đầu Lâm Ân.

"Ăn ngươi! !"

Mắt thấy thời khắc nguy cơ ập tới, Lâm Ân cũng chẳng chú ý được quá nhiều, hắn dứt khoát để tay phải của mình vào trong cái miệng khổng lồ kia, rồi dùng sức chống đỡ vòm họng của nó, phòng ngừa nó sẽ cắn đứt cổ mình.

Ngay tức khắc, tình hình chiến đấu lại một lần nữa trở nên vô cùng căng thẳng.

"Ngươi —— xong ——rồi——!"

Tay trái dùng sức vung lên, hung ác đẩy ngã Lâm Ân xuống đất, nhưng rốt cục Lâm Ân cũng nắm được thời cơ, kéo cái đầu mình ra khỏi khoang miệng của nó.

Nhìn thấy cái miệng khổng lồ đầy hung tàn nọ lại tiếp tục lao về phía mình.

Lâm Ân cắn răng: "Còn chưa biết ai xong đời đâu!"

Mà cũng chính tại thời khắc nguy cơ này, Lâm Ân vốn đang nằm trên mặt đất lại đột nhiên trông thấy một bình thuốc trừ sâu vẫn được bảo tồn hoàn hảo nguyên vẹn trong đống bình bình lọ lọ đã được hắn sắp xếp từ trước kia.

Trong nháy mắt này, tựa như Lâm Ân đã trông thấy ánh bình minh chiến thắng!

Đúng vậy!

Nó chính là một bình còn sót lại duy nhất sau quá trình điên cuồng uống độc dược của hắn!

Giờ khắc này, Lâm Ân chẳng còn tâm tư để suy nghĩ thêm nữa, hắn lập tức cắn răng, lăn một vòng, hé miệng cắn chính xác vào bình thuốc trừ sâu nọ, sau đó nghiêng người, ấn cánh tay trái đã bành trướng thành khổng lồ kia xuống dưới người mình.

Mà cũng trong nháy mắt này, tay trái đã trông thấy nụ cười lạnh đầy hung tàn nở rộ trên mặt Lâm Ân lộ, đồng thời nó cũng trông thấy bình thuốc trừ sâu đang được hắn ngậm trong miệng.

Tay trái: "Oa nha nha nha! !"

Chương 117: Hắn Đã Quên Một Chuyện...

【 độ sợ hãi của ??? đối với ngươi +10】

【 độ sợ hãi của ??? đối với ngươi +10】

"Ngươi không đập bể được cái bình đó đâu! Đừng có hy vọng hão huyền!" Tay trái dùng sức vặn vẹo.

"Ngươi nghĩ vậy thật sao?" Lâm Ân cười lạnh một tiếng.

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú của tay trái, Lâm Ân dứt khoát phát động huyết nhục tai biến.

Rất nhanh, trên mặt hắn từ từ mọc ra một cánh tay nho nhỏ.

Sau đó, cánh tay này lướt ngang qua mặt tay trái, lạch cạch ——bật nắp bình dược tề.

Tay trái: "Oa nha nha nha! ! !"

Chỉ trong nháy mắt, ngay khi tiếng kêu đầy hoảng sợ với cường độ decibel cực cao của tay trái vang lên, một bình đầy thuốc trừ sâu đã ùng ục ùng ục mà rót thẳng vào miệng nó.

"Nghẹn chết ngươi! Ta cho ngươi nghẹn chết!"

"Da mei! Da mei! Ọc ọc! !"

Mười mấy giây sau.

Ợ——

Tay trái đờ đẫn tại chỗ, cái miệng không ngừng sủi bong bóng. Toàn bộ khoang miệng của nó đã bị thứ chất lỏng dính nhơm nhớp kỳ quái, tanh tưởi lấp đầy, khó có thể nuốt xuống được.

Bị... Nhồi...

"..."

"..."

【 đinh! Ký chủ nhận được trạng thái bất thường: trúng độc thuốc trừ sâu (một chút)! 】

【 cảnh báo! Cảnh báo! Lượng thuốc trừ sâu vừa bị ngươi uống vào đã kích hoạt phản ứng của phần độc tố còn sót lại trong cơ thể cơ, độc tính bắt đầu phản công! 】

【 đinh! Ngươi gặp phải trạng thái bất thường: trúng độc thuốc trừ sâu (một chút) đã chuyển thành: trúng độc thuốc trừ sâu (mãnh liệt)! 】

Lâm Ân ngẩn ra.

Ông ——

Chỉ trong nháy mắt, gương mặt hắn cũng trở nên đờ đẫn.

Không đúng!

Không đúng!

Hắn đã quên rồi!

Nếu hắn trúng độc sẽ làm con biến dị thể kia sinh ra phản ứng, thì khi hắn rót thuốc độ vào trong miệng con biến dị thể kia, chẳng phải hắn cũng...

Trong nháy mắt, ọc ọc ọc——dạ dày hắn bắt đầu sôi lên.

Một luồng cảm giác muốn nôn mửa trực tiếp bộc phát từ bên trong từng đường mạch máu dù là nhỏ nhất trên cơ thể hắn.

Sắc mặt hắn vốn từ trắng chuyển thành đỏ, lại từ đỏ chuyển sang tím, rồi từ tím biến thành xanh.

Lâm Ân ——

Tay trái đờ đẫn, mở miệng lẩm bẩm nói: "Ngươi... thứ mẫu thể ngu dại này... ngươi đã hạ độc ta, thì ngươi cũng phải... Cũng phải..."

Tay trái ——

Ngay trong nháy mắt nghe được câu nói này, Lâm Ân đột nhiên quay đầu, dùng sức đẩy cửa hầm ra, phun thẳng xuống dưới.

Ọe——

Ọe——

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -10! 】

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -10! 】

Tay trái vừa rơi vào trạng thái sốc thuốc, lại gian nan leo lên, rồi dùng sức cầm con dao lên cạnh tới, run run rẩy rẩy muốn đâm cho tên Lâm Ân bên cạnh một dao.

Giết ngươi...

Giết ngươi, tên khốn nạn tàn nhẫn này...

Ngươi dám cho ta uống loại thuốc trừ sâu khủng bố này, ta nhất định phải giết...

Tay trái ——

Trong nháy mắt này, rốt cuộc tay trái cũng không nhịn được nữa, nó lập tức nằm úp sấp bên người Lâm Ân, trời đất xoay vòng vòng, dứt khoát nôn thẳng xuống cái hầm bên dưới.

Chờ ta phun xong sẽ giết ngươi!

Ọe ——

【 đinh! Giá trị phẫn nộ của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi +10! 】

【 đinh! Giá trị phẫn nộ của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi +10! 】

...

Nôn ọe hơn mười phút, Lâm Ân với trạng thái mềm nhũn cả người, tựa vào bên cạnh hầm, toàn thân không ngừng run rẩy, hắn dùng sức mà thở hào hển, sắc mặt đã chuyển thành một màu trắng bệch.

Mà tay trái của hắn cũng trong tình trạng trời đảo đất nghiêng, nằm xuống bên cạnh hầm, đầu lưỡi thật dài rủ xuống dưới, đã phun đến sức cùng lực kiệt.

"Đình chiến..." Lâm Ân thở hào hển nói: “Chờ ta bớt bớt một chút sẽ chặt ngươi..."

"Đồng ý." Tay trái đờ đẫn gục xuống dưới, nói: "Hiện giờ ta cũng không có hứng thú ăn ngươi, chờ khỏe lại, sẽ ăn..."

...

Cứ như vậy, sau hiệp nghị đình chiến bằng mồm, hai bên vẫn bình an vô sự mà nghỉ ngơi suốt nửa tiếng đồng hồ.

Lâm Ân nhắm mắt lại tựa vào mép hầm, buồn bã nói: "Nếu không... tạm thời chúng ta cứ hòa bình sống chung với nhau đi,

ngươi cảm thấy thế nào?"

Tay trái nói: "Hình như đây là một đề nghị không tồi."

"Cứ đánh tiếp như vậy thật vô nghĩa."

"Ta đồng ý."

"Ngẫm lại mới thấy, bản thân ta vẫn có thể thừa nhận được tình huống trong một bộ thân thể có tới hai ý thức kiểu này!"

"Ta cũng vậy."

"..."

"..."

Bầu không khí xung quanh tạm thời trở nên yên tĩnh.

Leng keng ——

Hai con dao lập tức va chạm vào nhau, giữa một đống hoa lửa văng khắp nơi, Lâm Ân tức giận nói: "Ta biết ngay ngươi sẽ đánh lén ta mà! Cũng may ta phản ứng đủ nhanh! Ta thực sự không ngờ ngươi lại hung tàn đến thế!"

Tay trái vừa dùng sức đè con dao về phía trước vừa nói: "Rõ ràng là ngươi muốn thừa dịp ta không chú ý chặt bỏ ta đi! Ngươi mới là thứ tàn ác! Giết ngươi! Ngươi xong đời rồi!"

Leng keng —— leng keng —— leng keng ——

Vậy đó, một người một tay vừa khôi phục lại đã một lần nữa triển khai đao chiến kịch liệt rồi.

Mà đúng vào lúc này, đông đông đông —— bên ngoài truyền đến âm thanh một ai đó vừa gõ vào cột chống cửa.

"Xin hỏi trong tiệm có người không? Tôi cần trị liệu!"

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Chẩn đoán bệnh, khen thưởng nhiệm vụ: 200 tiền khô lâu, kinh nghiệm cơ sở 100, khen thưởng đặc thù x1 】

Nghe được âm thanh nhắc nhở vang lên bên tai, Lâm Ân lập tức phản ứng lại, rồi vừa kịch liệt đấu dao với tay trái của mình hắn vừa hô lớn: "Đến đây! Quý khách, mời vào!"

Không nói hai lời, Lâm Ân đã nhanh chóng vọt vào phòng giải phẫu, vội vàng mặc quần vào, cũng nhân tiện khoác thêm chiếc áo dài màu trắng.

"Nếu không phải khách hàng bước vào tiệm, ngay bây giờ ta đã chặt ngươi rồi!"

"Tên khốn tàn nhẫn kia, muốn chặt cũng là ta chặt ngươi mới đúng! !"

Leng keng ——

Leng keng ——

Lâm Ân nhanh chóng lao đến sảnh trước, và lập tức trông thấy bóng dáng của vị khách mình người đầu dê vừa bước vào cửa chính kia.

【 Quái Đầu Dê 】

【 chủng tộc 】: Dị sinh vật

【 thuộc tính 】: Hỗn loạn trung lập

【 cấp bậc 】: 69

【 năng lực chiến đấu 】: năng lực cận chiến mạnh mẽ!

【 giới thiệu 】: dị sinh vật lang thang trong thế giới hắc ám. Bọn họ tự nhận mình là con nối dòng của Shub-Niggurath [1], một tồn tại không thể miêu tả được trong cánh rừng thuộc núi Đen, nhưng đại đa số mọi người đều cho rằng bọn họ đang cố gò ép, chắp vá nên câu chuyện này thôi, bởi vì không cần phải nghi ngờ, bọn họ cũng chẳng khác biệt quá nhiều với những con sinh vật tại thế giới này như Ma Đầu Heo, Quái Đầu Chó…

[1] : Shub-Niggurath có tên khác là "Lord of the Wood" (Chúa tể của rừng rậm) hoặc "The Black Goat of the Woods with a Thousand Young" (Con dê đen trong rừng với một ngàn đứa con) trong tiểu thuyết của nhà văn H. P. Lovecraft. Là một vị thần được xếp thứ ba sau Azathoth và Yog Sothoth, cô là vợ của Yog Sothoth và là bà ngoại của Cthulhu, được sinh ra từ một thực thể không tên được gọi là Magnum Tenebrosum (Darkness) vào một thời điểm rất lâu về trước ở Shumath-Ghun hoặc cũng có thể là tinh vân tối.

Chương 118: Ta Có Cảm Giác Hắn Cố Ý Làm Như Vậy!!!

Ở thời điểm Lâm Ân nhìn thấy đối phương, con Quái Đầu Dê kia cũng liếc mắt một cái đã trông thấy thiếu niên nhân loại đang chạy từ bên trong hành lang ra ngoài này.

Gã lập tức sửng sốt.

Thật ra là gã hoàn toàn không hiểu được vì sao thiếu niên nhân loại kia lại mang theo hai con dao chạy đến.

Đối phương muốn cướp bóc sao?

Nghĩ đến đây, gã lại theo bản năng đưa mắt nhìn về phía năm chữ to viết rất rõ ràng【 Tiệm Dược Tề Cưa Máu 】trên cái bảng hiệu rách nát bên ngoài cửa tiệm kia.

Đây đúng là tiệm dược tề mà?

Ngay một khắc sau đó, “Leng keng leng keng leng keng” —— từng chuỗi những âm thanh dao dao choảng nhau lập tức truyền đến dọa cho Quái Đầu Dê sợ đến giật cả mình.

Gã trừng lớn hai mắt, vội vàng nhìn qua, mới phát hiện trên tay thiếu niên nhân loại kia đang cầm hai con dao, nhưng lạ một điều là … tay trái và tay phải của hắn lại đang điên cuồng đâm chém lẫn nhau “Loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng”.

Gã theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng xuống, lại có chút dè dặt nói: "Ách... Cái kia..."

"Hoan nghênh!" Lâm Ân lập tức quay đầu, vẻ dữ tợn ban đầu

lập tức chuyển biến thành nụ cười nghề nghiệp tươi rói, thậm chí quá trình chuyển biến còn nhanh đến mức gần như không phát hiện ra, nói: "Tôi là nhân viên phục vụ ở nơi này, bởi vì ông chủ ra ngoài, cho nên tôi tạm thời trở thành ông chủ, xin hỏi quý khách cần giúp đỡ chuyện gì?"

Sau đó, hắn lại quay đầu, tiếp tục "Loảng xoảng loảng xoảng" đấu dao cùng tay trái.

【 Giá trị tinh thần của Quái Đầu Dê -1 】

Quái Đầu Dê kinh ngạc, lại nuốt một ngụm nước miếng, rồi theo bản năng nhích lại gần cái cột bên cạnh cửa một chút, mở to mắt nói: "Tôi là người từ bên ngoài tới, cái kia...Tôi muốn nói... Hình như trong người tôi có chút bệnh, nghe nói dân phong nơi này thuần phác, lại trùng hợp đi ngang qua, cho nên... Ách... Cho nên muốn tới đây xem bác sĩ có thể nhìn ra một chút gì đó hay không..."

Leng keng leng keng leng keng ——

Hoa lửa văng khắp nơi.

Lâm Ân lại quay đầu, trực tiếp chuyển biến vẻ hung hăng thành nụ cười hòa ái dễ gần, nói: "Vậy anh tìm đúng người rồi đó. Chia sẻ thật với anh, nơi này trước không có thôn sau không có tiệm, phạm vi trăm dặm quanh đây chỉ có duy nhất một tiệm dược tề của chúng tôi thôi!"

"Xin quý khách cứ yên tâm! Không cần biết anh mắc phải bệnh gì, tôi cam đoan sẽ chữa khỏi cho anh, tuyệt đối là thuốc đến bệnh tan!"

Leng keng leng keng leng keng ——

Lâm Ân vừa dứt lời lại quay ngoắt trở lại, dùng sức mà triển khai áp chế với tay trái của mình.

Cảnh tượng ánh dao chói lòa, lửa hoa tung tóe làm Quái Đầu De nhìn mà trong lòng run lên cầm cập.

Không thích hợp!

Không thích hợp nha!

Vì sao ta cứ có cảm giác phong cách của tiệm dược tề này hoàn toàn khác xa những tiệm dược tề bình thường vậy?

Gã run rẩy dán sát lưng vào tường, chớp chớp mắt, nhẹ nhàng lui về phía sau, nói: "Ách... Chuyện này... Như vậy nhé, cái kia... Tôi cảm thấy ông chủ không có nhà thì một mình cậu làm việc chắc bận rộn lắm, nếu không... Nếu không hôm nào tôi lại đến sau?"

Nói xong, gã lập tức quay đầu.

Phiu —— Chỉ trong nháy mắt, một con dao đã lướt sát qua đầu Quái Đầu Dê, rồi cắm phập một cái lên vách tường ngay trước mặt gã.

Quái Đầu Dê: "!!!"

Má ơi, chỉ kém hai cm nữa thôi!

【 Giá trị tinh thần của Quái Đầu Dê -5】

【 Giá trị tinh thần của Quái Đầu Dê -5】

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi!" Lâm Ân lộ ra vẻ mặt xin lỗi.

Hắn nói xong đã nhanh chóng lắc mạnh đầu, tránh né con dao nhỏ do tay trái điều khiển vừa “Xoát xoát xoát” chém tới, rồi vội vàng chạy đến bên người vị khách kia, trực tiếp thu lại con dao nhỏ mới tuột khỏi tay mình, và không chút do dự, lại “Leng keng leng keng” kịch liệt đối dao với tay trái.

Trong quá trình này, Lâm Ân có bớt chút thời gian quay đầu lại, lộ ra vẻ mặt xin lỗi, nói: "Ngượng ngùng, tại tôi không cẩn thận bị trượt tay một chút. Anh có bị dọa sợ hay không?"

Hai chân Quái Đầu Dê không ngừng “Đát đát đát” run rẩy, gã ngây dại nói: "Ách... Không... Không có...Cái kia, tôi muốn hỏi... Anh thật sự chỉ trượt tay một chút thôi sao?"

Không giống nha!

Ta cứ có cảm giác đối phương cố ý ném nó qua bên này, bởi vì ngay vừa rồi, ta có nói rằng mình muốn rời đi!

"Đúng vậy, tôi chỉ trượt tay một chút mà thôi. Ừm… nói chính xác hơn, là bởi vì tôi nghe thấy anh nói muốn rời đi, trong đầu thoáng phân thần một cái, đã ảnh hưởng đến phán đoán, cuối cùng mới không cẩn thận làm con dao trên tay bay vút ra ngoài." Lâm Ân mang theo vẻ mặt ăn năn, hối lỗi, nhanh chóng giải thích.

Quái Đầu Dê.

Thật ư?

Vì sao ta cứ có cảm giác này loại lý do này cực kỳ không hợp lẽ thường nha!

"Anh không phải sợ, mau mời anh vào! Nói thật, anh chính là vị khách đầu tiên trong ngày hôm nay của cửa tiệm chúng tôi, bởi vậy vừa trông thấy anh, trong lòng tôi có chút kích động!" Lâm Ân thân mật nhường đường cho đối phương, lại dùng chân lôi một cái ghế từ quầy lễ tân đã vỡ nát ra, nhẹ nhàng nói: "Bởi vì gần đây bản tiệm đang trong giai đoạn cần phải trang trí lại, nên khung cảnh có chút lộn xộn, nhưng tôi cam đoan với anh, ngoại trừ đơn sơ một chút, toàn bộ những trang thiết bị mà một phòng khám cần có, chúng tôi đều có cả. Xin hãy yên tâm, tôi nhất định có thể mang lại cho anh một lần trải nghiệm vui sướng, hoàn toàn xứng đáng với

khoản tiền anh đã bỏ ra!"

Leng keng leng keng leng keng ——

Lâm Ân nói xong lại lập tức quay đầu, hung hăng chém nhau với tay trái.

Quái Đầu Dê ngây dại - ing.

Thực sự sẽ vui sướng sao?

Vì sao tôi lại cảm thấy lời khẳng định của anh nó hơi bất ổn vậy?

Quái Đầu Dê nuốt một ngụm nước miếng, run rẩy nói: "Cái kia, tôi muốn nói... Tôi có thể ra ngoài đi dạo một thoáng hay không? Vừa nãy tôi có bước chân trái vào cửa trước, hành động này có chút thất lễ..."

Lâm Ân lộ ra vẻ mặt tiếc hận, nói: "Vậy sao? Anh thực sự không muốn chữa trị ở chỗ tôi hả?"

Quái Đầu Dê ngây dại nói: "Nếu tôi nói là đúng thì sẽ thế nào?"

Lâm Ân lộ ra nụ cười tươi đầy thân mật, nói: "Đương nhiên là chẳng thế nào cả rồi, bởi vì khách hàng chính là Thượng Đế, Thượng Đế có quyền lựa chọn nha!"

Nói xong, Lâm Ân lập tức quay đầu, trên tay cầm theo con dao, tiếp tục "Hoa lạp lạp" chém nhau với tay trái, nhưng lần này, cường độ công kích của hắn càng thêm hung mãnh hơn vừa rồi, đã vậy, hắn còn vừa chém vừa gầm lên: "Chém chết ngươi! Ta x ngươi x, chém chết ngươi!"

Quái Đầu Dê: (°Д°)

【 Giá trị tinh thần của Quái Đầu Dê -5】

【 Giá trị tinh thần của Quái Đầu Dê -5】

Vì sao nhân viên phục vụ này lại có tới hai gương mặt chứ? Đã vậy thời gian lật mặt còn nhanh hơn cả hỏa tiễn nữa…

Chương 119: Thật Sao???

Không thích hợp nha!

Vì sao tay trái tay phải của hắn chém nhau, mà hắn lại buông ra câu nói hung ác "Ta chém chết ngươi" này?

Theo đạo lý mà nói, hình như ở nơi này chỉ có một người ngoài là ta thôi… Đây là hắn đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, để ám chỉ ta sao?

Nơi này có đúng là hẻm Du Hồn không vậy? !

Mẹ nó, con người thật chan hòa thuần phác nha…

Quái Đầu Dê đưa ánh mắt nơm nớp lo sợ nhìn thoáng qua khung cảnh ngoài cửa, lại nhìn thoáng qua hai con dao nhỏ không ngừng vật lộn với nhau, liên tục bắn tung đầy hoa lửa trên tay Lâm Ân kia.

Sau khi cân nhắc lợi hại một phen, cuối cùng gã vẫn quyết định cứ ở lại nơi này xem tình huống ra sao cái đã!

Cứ như vậy, hai chân Quái Đầu Dê gắt gao khép chặt lại, ngồi im thin thít trên ghế, hai bàn tay run rẩy đặt lên đầu gối, muốn bao nhiêu nghiêm chỉnh, có bấy nhiêu nghiêm chỉnh, nhưt hể gã sợ, chỉ cần mình ngồi sai tư thế một chút thôi là một trong số hai con dao đằng kia sẽ lia thẳng vào đầu mình.

"Ách… Cái kia…" Quái Đầu Dê ngây dại nói: "Ông chủ… Xin hỏi, vì sao cậu cứ cầm hai con dao trên tay rồi không ngừng chiến đấu với nhau vậy? Là đang tu luyện mọt loại chiến kỹ mạnh mẽ nào đó sao?"

Lâm Ân ngẩn ra, nhưng rất nhanh, hắn đã phản ứng lại: "Không phải, tôi chỉ đơn thuần muốn chặt cánh tay trái này đi thôi, ha hả."

Toàn thân Quái Đầu Dê run lên, ngây dại hỏi: "Vì... Vì sao? ! !"

Lâm Ân lại quay đầu, vừa “Leng keng leng keng” chém nhau với tay trái vừa trả lời: “Tôi không thể nói lý do cụ thể cho anh biết được, anh chỉ cần biết rằng cánh tay trái này chẳng phải thứ tốt lành gì, nó sẽ ăn thịt người đó! Vừa rồi nó còn muốn ăn luôn cả tôi, nếu tôi không ngăn chặn nó, nói không chừng, ngay cả quý khách, nó cũng muốn ăn luôn!"

Nói đến đây, hắn lại trực tiếp quay đầu, thoắt một cái, biểu cảm trên gương mặt đã đổi thành nụ cười tươi hiền lành, nói: "Đương nhiên, quý khách cứ yên tâm, có tôi ở đây, nó không gây thương tổn cho anh được!"

"!!!"

【 đinh! Độ run rẩy của Quái Đầu Dê +10】

【 đinh! Độ run rẩy của Quái Đầu Dê +10】

Quái Đầu Dê ngồi yên trên băng ghế nhỏ, hai chân đang khép chặt càng thêm run rẩy không ngừng.

Thật sao? !

Thật vậy sao? !

Vì sao tôi cứ có cảm giác cậu nói quanh co lòng vòng một hồi như vậy, nhưng trên thực tế, lại đang muốn ám chỉ rằng ‘Tao đang muốn giết mày đấy, khôn hồn thì ngoan ngoãn nghe chưa’?

Cậu không thể bắt nạt người từ bên ngoài đến như tôi được!

Dù chỉ số thông minh của tôi hơi thấp, nhưng cậu không thể sỉ

nhục người ta như thế được!

Đây tuyệt đối là hắc điếm rồi!

Nếu ta không đi nhanh, chỉ sợ đây chính là điểm đến cuối cùng của ta trên cuộc đời này rồi.

Hơn nữa trên thế giới hắc ám này, làm sao có thể tồn tại một cái cửa hàng do nhân loại làm ông chủ chứ? ! Chỉ cần hơi chút suy nghĩ là biết tình huống này tuyệt đối không bình thường rồi! Bởi vì nhân loại bình thường căn bản không có khả năng ung dung tự tại như vậy nha!

Đi!

Rốt cuộc trong đầu gã cũng này sinh suy nghĩ này.

"Ách... Ông chủ." Quái Đầu Dê nói: "Vậy khi nào cậu sẽ khám bệnh cho tôi, nếu không cậu đi chuẩn bị một chút trước đi?"

Lâm Ân ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã nở nụ cười hiền lành nói: "Rốt cuộc anh đã quyết định ở lại bản tiệm để chữa trị rồi? Thật tốt quá, quý khách, anh vừa có một lựa chọn vô cùng sáng suốt đó! Không cần chờ quá lâu đâu, tôi lập tức chẩn đoán bệnh cho anh đây!"

Nói xong, Lâm Ân vừa đấu dao với tay trái vừa xoay người, nhanh chóng tìm kiếm cái ống nghe bệnh của mình ở trong quầy lễ tân.

Leng keng ——

Leng keng ——

Chẩn đoán bệnh mlgbd (cái dcmm)! Rõ ràng là ngươi muốn giết ta! Tất cả đều viết lên mặt ngươi rồi.

Nếu ta còn lưu lại nơi này, ta mới thật sự là đầu óc có bệnh!

Hắc điếm!

Lão tử chuồn đây!

Sau đó nhân lực Lâm Ân quay lưng đi, gã lập tức đứng lên, cố gắng hết mức không để mình phát ra tiếng động, rón ra rón rén mà đi ra ngoài cửa.

Nhưng đúng vào lúc này, phía sau lại truyền đến âm thanh leng keng vang dội, và tiếng điên cuồng.

"Muốn chạy? ! Ta cho ngươi chạy đó! Muốn tránh? Ta cho ngươi tránh này! Ngươi cho là ngươi có thể tránh được ư? !"

Hô thứ ——

Hô thứ ——

Từng đợt âm thanh phá không lao đến.

"Cả hẻm Du Hồn này đều là hàng xóm của ta, ta không chặt được ngươi, được, cứ đợi ta gọi chị hàng xóm đến chặt ngươi!"

Nghe đến đây, Quái Đầu Dê lập tức dừng bước chân, một cử động nhỏ cũng không dám.

【 Giá trị tinh thần của Quái Đầu Dê -10】

Ách...

Cái kia...

"Ngươi cho là ngươi cầm con dao đó trên tay thì có thể chống đối được ta sao? Ta nói cho ngươi biết, nếu nối liền số tay ta từng chặt, có thể kéo dài tới mười mấy vòng quanh hẻm Du Hồn này đó!"

Quái Đầu Dê vừa nghe vậy, lập tức rụt bàn tay đang để trên

thanh đao treo tại thắt lưng trở về.

Không phải...

Ta chỉ định kiểm tra theo thói quen thôi...

【 Giá trị tinh thần của Quái Đầu Dê -10】

"Ngươi ngoan ngoãn cho ta một chút (âm trầm), chúng ta còn nhiều thời gian mà! Nếu ngươi chịu nghe lời, tạm thời ta có thể không chặt ngươi đi, nhưng nếu ngươi không nghe, vậy chớ trách ta hạ dao không nương tay!"

Lâm Ân vung dao ngang ngực, cắn răng một tiếng, đối phó với con dao trên cánh tay trái nguy hiểm kia.

【 Giá trị tinh thần của Quái Đầu Dê -30! ! 】

Giành được một chút thời gian hiếm hoi, hắn lập tức quay đầu, mỉm cười vừa cầm dao vừa cầm ống nghe bệnh, hiền lành nói: "Quý khách, chúng ta có thể bắt đầu rồi."

Mà Quái Đầu Dê đã sớm quay trở lại chỗ ngồi từ lúc nào không biết, đang gắt gao khép chặt hai chân, ngồi trên băng ghế nhỏ nghe vậy vội vàng gật đầu, run rẩy nói: "Được! Tất cả đều nghe cậu... Ô ô."

...

Vài phút sau, Quái Đầu Dê thấp thỏm không yên ngồi trước quầy, bàn tay không ngừng run run rẩy rẩy dựa theo yêu cầu của Lâm Ân, đặt một đầu của ống nghe bệnh lên ngực mình.

Mà phía đối diện, thiếu niên nhân loại kia đang nhắm mắt lại.

Hai con dao trên tay trái và tay phải của hắn vẫn "Ca ca" không ngừng đè nhau lại, hiển nhiên đã bước vào giai đoạn đấu sức.

Nhưng rõ ràng là tình hình của giai đoạn này tốt hơn rất nhiều so với giai đoạn đao chiến kịch liệt lúc trước.

Chương 120: Ngươi Cmn Không Nói Sớm Đi!

Lâm Ân nghe xong một hồi lâu, lại khẽ cau mày.

Chỉ trong nháy mắt nọ, trái tim Quái Đầu Dê lập tức bay lên, gã nói: "Bác sĩ, cậu vừa phát hiện ra tình huống không tốt gì sao?"

Nói thật, lúc này gã chẳng còn lo lắng về bệnh tình của mình nữa, chỉ lo lắng vị bác sĩ trước mặt này điên lên, sau đó “Xoẹt xoẹt” cắt quả thận của gã thôi!

Gã thật sự rất muốn nói thận dê ăn không ngon đâu! Thật đó!

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Nhịp tim của anh không được đều, dường như không lâu trước đó đã bị kinh hãi kịch liệt, khiến cho andrenalin trong cơ thể tăng vọt. Nhưng nếu chỉ là như vậy, coi như cơ thể không có vấn đề gì..."

Quái Đầu Dê: (((;°ϋ°;)))

Còn nói tôi bị cái gì đó làm kinh hãi… chẳng lẽ trong lòng cậu thực sự không hề hay biết một chút nào sao?

Cậu còn dám nói với tôi như vậy???

Nói đến đây, Lâm Ân chợt ngẩng đầu, dùng ánh mắt trấn định nhìn lên mặt Quái Đầu Dê, nói: "Nhưng tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen, ánh mắt vô thần, môi còn có chút tím tái, đây chính là dấu hiệu cho thấy đã trúng độc... Nếu sau khi trúng độ, lại chịu kinh hãi quá độ, làm cho huyết dịch nhanh chóng tuần hoàn, sẽ gặp nguy hiểm về sinh mệnh!"

Quái Đầu Dê: "!!!"

Nói đùa!

Vị bác sĩ này nói đùa rồi!

"Có phải lúc trước anh từng đi qua một khu vực có chướng khí dày đặc?"

Quái Đầu Dê ngây dại nói: "Có đi qua một khu đầm lầy."

"Có bị cái gì tập kích hay không? !"

Quái Đầu Dê ngây dại kéo tay áo mình lên, để lộ ra từng vết xước nhỏ trên cánh tay, nói: "Không bị tập kích, chỉ đơn thuần bị dây leo trong đó cào xước thôi, bởi vậy tôi băng bó một chút rồi không để tâm đến nó nữa."

【 đinh! Đang phụ trợ chẩn đoán bệnh, đã thu nhập cơ sở dữ liệu về độc vật đặc thù "Nhân Diện Đằng". 】

Leng keng leng keng leng keng ——

Lâm Ân nhanh chóng ứng phó mấy dao đánh lén của tay trái, sau đó lập tức quay đầu, nhanh chóng xem tư liệu do hệ thống cung cấp.

Đến đây, vẻ mặt hắn lại chuyển thành bình tĩnh, nói: "Nhân Diện Đằng, một loại thực vật kịch độc sinh trưởng tại vùng đất ẩm ướt âm lãnh, bình thường nó sẽ ẩn núp dưới đất, chờ thời cơ phát động công kích với những sinh vật đi ngang qua!"

"Nhưng thời kỳ ủ bệnh của kịch độc Nhân Diện Đằng rất dài, theo tình huống bình thường, nó gần như không thể lấy mạng của anh được!"

Quái Đầu Dê ngây dại nói: "Nếu tình huống không bình thường thì sao?"

Lâm Ân vừa đối dao với tay trái vừa nhanh chóng xem tư liệu, nói: "Đầu tiên cần phải tránh gặp phải kinh hãi, tránh làm cho tim đập quá nhanh, cần phải giữ cho tâm trạng của bản thân luôn bình lặng, hiền hòa, phòng ngừa huyết áp lên cao!"

Mà ngay tại khoảnh khắc Lâm Ân phân thần này.

Rầm ——

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Quái Đầu Dê.

Tay trái của hắn lập tức bành trướng gấp mấy lần, lộ ra hàm răng sắc bén, hung hăng ngoạm cả cái đầu của Lâm Ân vào trong.

Quái Đầu Dê: "Mẹ ơi! !"

【 Giá trị tinh thần của Quái Đầu Dê -10】

【 Giá trị tinh thần của Quái Đầu Dê -10】

"Thứ hai!"

Lâm Ân dùng huyết nhục tai biến, nhanh chóng gia cố cho phần cổ của mình trở nên cứng rắn, phòng ngừa bị tay trái cắn đứt, sau đó vung cước, dùng sức chống đỡ hàm dưới của cái miệng khổng lồ trên tay trái, cố gắng đẩy nó ra ngoài.

Lâm Ân nói: "Nếu đã xuất hiện tình huống độc dịch khuếch tán, toàn thân sẽ dần dần tản ra mùi thơm lạ lùng. Mà vào lúc này, thân thể của anh sẽ đặc biệt dễ dàng gợi lên dục vọng cắn nuốt của đám sinh vật tà ác!"

"Nhưng may mắn, tiệm dược tề của chúng tôi rất an toàn, không có sinh vật tà ác!"

Sàn sạt ——

Sàn sạt ——

Quái Đầu Dê (((;°ϑ°;))) toàn thân tản ra mùi thơm lạ lùng, vốn đang ngồi ở chỗ kia, đột nhiên cái đầu lưỡi dài tới mấy mét, dính nhơm nhớp đang rủ xuống bên trong cái miệng khổng lồ của tay trái, lại vô ý thức mà từ từ vươn tới, liếm liếm gương mặt gã.

【 Độ sợ hãi của Quái Đầu Dê ＋50】

【 Độ sợ hãi của Quái Đầu Dê ＋50】

"Thứ ba!"

Lâm Ân cố gắng dựng thẳng ba ngón tay phải lên, rất nhanh lại xem tư liệu do hệ thống cung cấp.

"Nếu mùi thơm lạ lùng nọ đã xuất hiện toàn bộ, hơn nữa còn hấp dẫn sinh vật tà ác tới rồi, vậy phải lập tức tiến hành chích máu trị liệu, muộn một phút đồng hồ cũng có khả năng gặp phải nguy hiểm về sinh mệnh!"

Quái Đầu Dê trong trạng thái đờ đẫn (((;°ϑ°;))) lập tức rút con dao nhỏ trên người ra.

Phập ——

Một đao cắm thẳng xuống động mạch chủ trên đùi mình.

Máu tươi lập tức “Rào rào rào” tuôn ra.

"Chờ một chút!” Lâm Ân lại vươn tay nói, nói: "Tôi nhìn nhầm rồi! Hẳn là uống thật nhiều nước và dược tề khôi phục để ngăn chặn độc dịch tụ tập lại, lấy máu là phương pháp giải thoát cấp tốc, không nên sử dụng!"

Quái Đầu Dê: "!!!"

Gã đưa mắt nhìn Lâm Ân, lại đưa mắt nhìn con dao đang cắm trên đùi mình và động mạch chủ đang ầm ầm phun máu.

Không nói sớm!

Ngươi cmn không nói sớm đi!

Ta đã cắm xuống rồi!!!

Rốt cuộc, Lâm Ân cũng dùng sức kéo được cái đầu mình ra khỏi cái miệng to tướng của tay trái.

Hắn dùng tay phải gắt gao ngăn chặn cái miệng khổng lồ kia lại, lập tức đưa mắt nhìn về phía Quái Đầu Dê, chợt thấy đùi gã đang phun máu, vội vàng la lên: "Quý khách, tuy tôi có nói lấy máu là phương pháp giải thoát cấp tốc, nhưng anh không cần phải vội vàng cho mình một dao như vậy đâu! Haizzz… anh đến nơi này không phải để tìm kiếm phương pháp trị liệu ư? Vì sao lại vội vã muốn giải thoát như vậy?"

Quái Đầu Dê đã đờ đẫn đến nỗi (ΩДΩ) một câu cũng không nói ra được.

Ta cmn...

Ta cmn…

Ta hoàn toàn không muốn giải thoát nha!

Nếu ngươi nói dứt khoát một câu cho xong thì vì cái gì ta lại tự đâm cho mình một dao chứ?

Gã chỉ xuống phần đùi đang phun máu của mình, trong miệng không nói nổi, chỉ có thể dùng tay không ngừng ra hiệu.

Ta muốn nó ngừng lại nha!

Mau cầm máu giùm ta đi!

Làm nhanh lên hộ cái!

【 Giá trị tinh thần của Quái Đầu Dê -10】

【 Giá trị tinh thần của Quái Đầu Dê -10】

"Anh đã nghĩ thoáng hơn rồi hả? Anh cũng hiểu được còn sống càng tốt hơn đúng không? Có thể thấy anh thay đổi ý kiến như vậy, tôi thực sự rất vui mừng!"

Lâm Ân bày ra vẻ mặt nghiêm túc, nhanh chóng vung chân tới, dùng cước pháp tinh chuẩn, đạp một cước xuống động mạch chủ đang phun máu của Quái Đầu Dê.

Xoẹt xoẹt xoẹt ——

Chỉ trong chớp mắt, vòi máu đang phun điên cuồng, lập tức ngừng lại.

Chương 121: Nếu Tôi Không Có Tiền Thì Sao???

Cả người Quái Đầu Dê lập tức rũ xuống, gương mặt gã ngây dại, còn mồ hôi lại “Tí tách tí tách” không ngừng chảy xuôi xuống.

"Tôi có thể rời khỏi nơi này được không? Có thể không tiếp nhận trị liệu ở nơi này được không? Cậu có thể bỏ qua cho tôi một lần được không... Tôi, tôi có thể thề, về sau nếu trông thấy cậu, tôi tuyệt đối sẽ đi vòng qua... Thật đó..."

Quái Đầu Dê mở to mắt, những giọt lệ ủy khuất không ngừng “Tí tách tí tách” tuôn rơi.

【 Giá trị tan vỡ của Quái Đầu Dê +10】

【 Giá trị tan vỡ của Quái Đầu Dê +10】

Lâm Ân cô đơn nói: "Thực xin lỗi, tôi vẫn chỉ là một dược tề sư học đồ, đã mang lại cho anh một chút trải nghiệm không thoải mái rồi, chỉ là… nếu anh rời khỏi nơi này, thì trong phạm vi vài trăm dặm quanh đây cũng không còn tiệm dược tề khác đâu."

Toàn thân Quái Đầu Dê run rẩy, hai má giàn giụa nước mắt, nói: "Có, khẳng định là có..."

Lâm Ân khó xử nói: "Thực sự là không có mà. À, đúng là trước kia cũng có thật, nhưng hiện tại, toàn bộ bọn họ đã bị ngâm làm tiêu bản trong gian phòng ở hậu viện rồi..."

Hắn nói xong, lại đưa tay chỉ về phía tiêu bản được ngâm đằng sau.

...

...

Giờ khắc này, rốt cục Quái Đầu Dê cũng hoàn toàn sụp đổ, một vị hán tử cứng rắn như gã, cũng không nhịn được phải khóc rống lên.

Gã nhớ cha mẹ.

Nhớ bản thân mình đã lang thang bên ngoài ròng rã ba năm chưa trở lại.

Nhớ tới đứa nhỏ hai tuổi gào khóc đòi ăn trong thư tín.

Nhưng chỉ chốc lát nữa thôi, gã sẽ gieo mình xuống, mãi mãi nằm tại gian hắc điếm này...

Gã càng khóc càng suy sụp.

"Anh đừng khóc, cứ yên tâm giao cho tôi đi. Tôi là bác sĩ, tôi cam đoan anh có thể khỏe mạnh, kiện khang, ung dung bước khỏi cửa chính!" Lâm Ân cố gắng trấn an.

"Hơn nữa độc của Nhân Diện Đằng cũng không quá mãnh liệt. Trên một ý nghĩa nào đó, nó được coi là một loại độc dược mãn tính, nhưng chỉ cần tìm ra loại dược tề trung hoà chính xác, vẫn có thể dễ dàng loại trừ."

Hắn lập tức dùng năng lực của mình, chế tạo ra một nhánh xúc tu, luồn vào tìm tòi giữa đống dược tề trên quầy hàng, sau đó ngay trước mắt Quái Đầu Dê, hắn nhanh chóng dựa theo tỉ lệ thích hợp, tiến hành điều chế vài loại dược tề.

Sau khi bước đầu phối trí hoàn thành, Lâm Ân híp mắt, chậm rãi chẻ đôi nhánh xúc tu kia ra, dùng nó để cầm lấy ống tiêm, nhìn kim tiêm bén nhọn “Xoẹt xoẹt xoẹt” phun ra chất lỏng, cuối cùng

bình tĩnh nói: "Để tôi chích cho anh một mũi trước đã! Tuy chích xong mấy mũi này không thể nói là thuốc đến bệnh tan, nhưng tuyệt đối có thể giúp anh sinh long hoạt hổ! Tôi chích đây!"

Quái Đầu Dê vội vàng vươn tay, run rẩy nói: "Chờ một chút nha! !"

Phập ——

"Be be!!!"

【 đinh! Độ sợ hãi của Quái Đầu Dê đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của Quái Đầu Dê đối với ngươi +10】

...

Mấy phút đồng hồ sau, Quái Đầu Dê ngây dại tựa vào phần lưng ghế dựa, trên người cắm tới mười mấy cái ống chích to to nhỏ nhỏ, vết thương trên đùi cũng được băng bó xong xuôi.

Lâm Ân (❁´◡`❁)* dùng xúc tu thắt một cái nơ con bướm trên đùi gã, nói: "Thế nào? Có phải hiệu quả vô cùng tốt hay không?"

"Loại dược tề tôi vừa phối trí cho anh là thuốc đặc hiệu do thầy của tôi nghiên cứu chế tạo ra, nó chuyên môn nhằm vào độc của Nhân Diện Đằng. Anh tìm đến Tiệm Dược Tề Cưa Máu chúng tôi để chữa trị tuyệt đối là tìm đúng nơi rồi."

"Tôi nói cho anh biết, nếu anh đến những nơi khác, chưa chắc bọn họ đã có được hiệu quả trị liệu tốt như chúng tôi ở nơi này đâu."

Quái Đầu Dê ngây dại, đờ đẫn ngồi ở nơi đó, dường như cảm giác suy yếu trong thân thể đang chậm rãi rút đi.

Nói đến cũng thấy lạ, sau khi gã bị chích tới mười mấy cái như vậy, tuy tinh thần bị đả kích cực lớn, nhưng đúng là loại cảm giác

suy yếu dị thường muốn hôn mê trong thân thể đã nhanh chóng bị ngăn chặn.

Thậm chí ngay cả mùi thơm lạ lùng phát ra từ bên trong thân thể cũng chậm rãi phai nhạt đi rồi.

Chẳng lẽ nói... đây vốn không phải hắc điếm giết người cướp của, mà là một tiệm dược tề đứng đắn?

Là gã hiểu lầm rồi ư?

Quái Đầu Dê ngây dại nói: "Cậu sẽ không chữa khỏi bệnh cho tôi, sau đó mang ra ngoài thái miếng chứ?"

Lâm Ân gắt gao áp chế dục vọng muốn ăn mình của tay trái, (〃＞皿＜) nói: "Làm sao có thể? Tiệm Dược Tề Cưa Máu chúng ta luôn tuân theo tôn chỉ khách hàng là Thượng Đế, chỉ cần anh có tiền, tôi sẽ không thái miếng anh ra, thậm chí còn có thể cho anh thái miếng chính mình!"

【 đinh! Kinh nghiệm trấn an của ngươi +1】

【 đinh! Kinh nghiệm trấn an của ngươi +1】

【 đinh! Tinh thần Quái Đầu Dê vừa được an ủi rất lớn, ngươi đang thành công rảo bước tiến về mục tiêu trở thành một bác sĩ đủ tư cách, có thể làm cho người ta cảm thấy an tâm. 】

Quái Đầu Dê khẽ buông lỏng một hơi, ngây dại nói: "Ách... Vậy nếu tôi không có tiền thì sao?"

Ông ——

Cả tiệm dược tề lập tức chìm sâu vào yên tĩnh.

Ngay cả âm thanh “Cạp cạp cạp” phát ra từ hàm răng muốn ăn Lâm Ân của tay trái cũng ngừng lại.

Lâm Ân giật mình tỉnh lại, hắn tiện tay giơ con dao trên tay lên, nói: "Không có tiền?"

Quái Đầu Dê lập tức (((;° ♈ °;))) sợ muốn xù lông.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Quái Đầu Dê -1】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Quái Đầu Dê -1】

"Có! Có! Khẳng định là có! Có rất nhiều!"

Gã vội vàng nói, rồi dùng tốc độ nhanh nhất từ khi sinh ra đến giờ để "Xoát xoát xoát" lấy từ trong lòng ra từng túi tiền khô lâu.

Tốc độ nhanh đến mức gần như đã xuất hiện tàn ảnh.

Nhìn thấy những đồng tiền vang lên loẻn xoẻn trong túi, trên mặt Lâm Ân lập tức nở nụ cười thật hiền lành ヽ(￣▽￣)ﾉ, nói: "Đúng là làm tôi sợ muốn chết. Quý khách à, anh đừng tùy tiện nói đùa như vậy nha. Đừng để tôi nghĩ rằng anh muốn đến nơi này dùng dược miễn phí đó. Ây cha, nếu thực sự là như vậy, tôi lại phải cân nhắc xem mình nên cắt bộ phận nào trên người anh xuống để trừ nợ. Loại chuyện này thật là kích thích nha, làm trái tim tôi không ngừng đập mạnh, suýt chút nữa đã bị anh dọa cho nhảy ra ngoài rồi, ha ha ha!"

Quái Đầu Dê (((;° ♈ °;))) nói: "Vậy.. Vậy ư? ... Cáp... Ha ha..."

【 Huyết áp của Quái Đầu Dê +1】

【 Huyết áp của Quái Đầu Dê +1】

Chương 122: Tôi Đề Nghị Anh Hãy Lưu Tròng Mắt Lại Nơi Này!!!

Gã nhanh chóng chuyển hướng đề tài, lau mồ hôi lạnh trên đầu, nói: "Cái kia... À khỏi phải nói, đúng là hiệu quả dược tề của cậu mang đến cho tôi cảm giác thật không tệ nha. Mới vài phút trôi qua, tôi đã cảm thấy thân thể mình tốt hơn rất nhiều rồi!"

Lâm Ân đếm tiền, trên mặt lộ ra nụ cười hiểu ý, (ฅ´□□`ฅ) nói: "Đương nhiên, là trước kia thầy tôi chuyên môn ươm trồng loại độc vật này trên quy mô lớn, cho nên người rất có tâm đắc trên phương diện chữa trị tổn thương do loại độc vật này gây ra. Có thể nói, cả thế giới hắc ám này, cũng chỉ có duy nhất tiệm dược tề của chúng tôi là biết phương thuốc đặc hiệu chữa trị độc của Nhân Diện Đằng."

"Như... Như vậy sao..." Quái Đầu Dê lau mồ hôi, nói: "Vậy nếu trúng loại độc này ở một nơi nào đó khác, đúng là một chuyện vô cùng phiền toái nha..."

Lâm Ân (❁´◡`❁) nói: "À về chuyện này, xin quý khách cứ yên tâm, ngoại trừ vùng đất này của chúng tôi, những nơi khác hoàn toàn không có loại độc vật này."

"..."

"..."

Quái Đầu Dê cứng đờ tại chỗ.

Không biết vì sao, gã lại có cảm giác bên trong những chia sẻ

của thiếu niên nhân loại này có ẩn núp một loại logic đặc thù nào đó cực kỳ liên quan đến nhau.

"Quý khách! Tôi đã tính xong chi phí chữa bệnh cho anh rồi. Tôi chích cho anh tổng cộng là 21 mũi, một mũi giá 100 đồng, tổng cộng là 2.100 đồng. Coi như miễn phí băng bó động mạch chủ cho anh. Tôi vừa tính toán xong rồi, tổng cộng số tiền anh bỏ ra trên bàn này là 1 tiền hắc lâu, bảy trăm tiền khô lâu. Vị chi là anh còn thiếu 400 đồng nữa."

Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười trên mặt, vô cùng chuyên nghiệp báo giá cho khách hàng.

Quái Đầu Dê theo bản năng sờ sờ cái túi trên người, sau đó lại đặt một túi tiền nhỏ khác lên bàn.

Lâm Ân tính toán cẩn thận một hồi lại mỉm cười nói: "Còn thiếu 100 đồng."

Quái Đầu Dê lập tức đưa tay mò mẫm toàn thân một lần.

Ông ——

Trong nháy mắt, vẻ mặt Quái Đầu Dê đã ủ rũ xuống: "Không... Không còn..."

Bầu không khí xung quanh tạm thời rơi vào yên tĩnh.

Lâm Ân đẩy một bản danh mục ghi chép đến trước mặt gã, nghiêm túc nói: "Mời anh xem qua một chút, ở nơi này của chúng tôi có chấp nhận dùng những thứ khác thay thế tiền."

Quái Đầu Dê đưa mắt nhìn danh mục ghi chép vừa được đưa tới.

Chỉ thấy bên trên viết.

【 thận 】: 1000 đồng tiền (bình quân)

【 nhãn cầu 】: 200 đồng tiền mỗi viên (bình quân)

【 cánh tay 】: 250 đồng tiền (bình quân)

【 chim 】: 500 đồng tiền.

Khoan, khoan đã...

Quái Đầu Dê: "!!!"

Lâm Ân cầm con dao lên, mỉm cười đầy hiền lành, nói: "Tôi đề nghị anh hãy lưu tròng mắt lại nơi này, chờ ít hôm nữa sau khi anh kiếm đủ tiền, bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại nơi này chuộc nó, chúng tôi sẽ bảo quản cẩn thận cho anh."

"Chờ một chút!" Quái Đầu Dê lập tức vươn tay tới, nói "Trên người tôi còn một thứ có thể dùng để gán nợ, cậu xem một chút trước đi!"

Nói xong, gã vội vàng lấy ra một vật gì đó từ trong túi của mình, đặt lên bàn.

"Đây là thứ mấy hôm trước tôi nhặt được khi lang thang bên ngoài, hình như nó là một loại linh kiện nào đó. Tôi cảm thấy nó đáng tiền nên giữ lại!"

Lâm Ân ngẩn ra, ánh mắt hắn lập tức nhìn chằm chằm vào vật thể vừa được Quái Đầu Dê đặt lên bàn.

Cả vật thể nọ có màu bạc, giống như mảnh nhỏ của một loại vật chứa nào đó, xung quanh còn có dấu vết cháy xém.

Mà trước mắt Lâm Ân cũng nhanh chóng xuất hiện lời giới thiệu về vật kia.

【 mảnh

【 phẩm chất 】: Tài liệu hiếm

【 giới thiệu 】: là mảnh nhỏ đầu lâu dùng bí ngân đặc chất cường độ cao tạo thành, loại bí ngân đã trải qua công nghệ rèn đặc thù này vô cùng trân quý, thường được hiệp hội Ma Nhân dùng để tạo ra sinh vật binh khí mạnh mẽ.

Hiệp hội Ma Nhân? !

Con ngươi trong mắt Lâm Ân lập tức co rút lại, vẻ mặt hắn cũng trở nên nghiêm túc hơn, vươn tay tới, cầm mảnh nhỏ kia lên, hỏi: "Anh nhặt được thứ này ở nơi nào?"

Vẻ mặt Quái Đầu Dê có chút mờ mịt, nói: "Tại một ngọn đồi ở phía Tây, đại khái là cách nơi này hơn một trăm km. Thời điểm tôi đi ngang qua nơi đó, hình như khu vực này từng phát sinh một hồi chiến đấu kịch liệt, bởi vậy tôi cũng không dám ở lâu, chỉ tùy tiện nhặt một chút linh kiện máy móc đã nhanh chóng bỏ chạy đi rồi."

Nói xong, gã lại móc những mảnh nhỏ linh kiện đã bị thiêu hủy nặng nề từ trong túi của mình ra ngoài.

Và tất cả đều không ngoại lệ, trên phần giới thiệu đều ghi chú rõ ràng, chúng có liên quan tới hiệp hội Ma Nhân.

Lâm Ân lập tức rơi vào suy tư.

...

Mấy phút đồng hồ sau.

【 đinh! Chúc mừng ngươi hoàn thành nhiệm vụ, ngươi đạt được khen thưởng, 200 tiền khô lâu, kinh nghiệm cơ sở 100, khen thưởng đặc thù: Ngón Tay Cụt Do Phóng Xạ x2】

【 Ngón Tay Cụt Do Phóng Xạ 】

【 loại hình 】: Tiêu hao phẩm

【 giới thiệu 】: Là xúc thể ngoài định mức mọc ra sau khi một

sinh vật không biết tên tiếp xúc với phóng xạ, ăn nó vào có thể làm cho thân thể tạm thời sinh ra lượng phóng xạ cực lớn.

Lâm Ân cười tủm tỉm tiễn Quái Đầu Dê rời khỏi cửa, rồi ngay sau đó, hắn nhanh chóng mang theo tay trái của mình, khẩn cấp quay về bên trong cửa hàng.

"Đình chiến!" Lâm Ân bày ra vẻ mặt nghiêm túc nói với nó: "Thứ nhất, tạm thời, ngươi còn không thể ăn ta được, cho nên ta đề nghi hãy đẩy chuyện này về sau lại giải quyết. Thứ hai, hiện tại ta có chuyện càng gấp gáp hơn để xử lý đây."

"Thằng ngốc mới nghe ngươi!"

Trong nháy mắt, tay trái đột ngột bành trướng, nó lại hung hăng mở cái miệng khổng lồ to như bồn máu, muốn tấn công Lâm Ân.

Hàm răng sắc bén gần trong gang tấc, đầu lưỡi thật dài phát ra âm thanh “Soạt soạt soạt soạt” khủng bố.

Xoát ——

Gần như trong nháy mắt, cả cái đầu của Lâm Ân đã bị nó ngoạm một cái, kín mít.

Nhưng bỗng nhiên tay trái chợt khựng lại, nó ấp a ấp úng, than thở nói: "Vì sao ngươi không né?"

Lâm Ân khoanh hai tay, để mặc cái đầu bị nó ngậm trong miệng, trấn định mà thản nhiên nói: "Ta biết ngươi không dám ăn ta, uống thuốc trừ sâu hơi nhiều, vừa rồi đầu óc có chút mơ hồ, hiện giờ khi tỉnh táo lại rồi, ta cũng đại khái hiểu được rằng, ngươi vốn không dám ăn ta."

Chương 123: Hợp Tác!

Tay trái cười lạnh nói: "Vậy ư? !"

Lâm Ân thản nhiên nói: "Bởi vì mối quan hệ giữa chúng ta vốn là có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, nếu ta uống thuốc trừ sâu, ngươi sẽ có phản ứng, ngươi uống thuốc trừ sâu ta, cũng sẽ phản ứng. Nói một cách logic, nếu ngươi ăn đầu ta, hẳn là ngươi cũng chịu chung số phận với ta thôi, không thể một mình tồn tại được đâu?"

Tay trái sửng sốt.

Lâm Ân từ từ nhắm mắt lại, thản nhiên nói: "Ta nói có đúng không?"

Khung cảnh tạm thời im ắng lại.

Tay trái chậm rãi mở miệng ra, thả cho cái đầu của Lâm Ân bình yên rời khỏi, rồi nhanh chóng khôi phục lại kích cỡ bình thường, nhe răng gầm gừ với hắn.

Lâm Ân lau nước miếng trên đầu, nheo mắt nói:"Xem ra ta nói đúng rồi."

Tay trái không nhịn được lại “Cạp cạp cạp” vài cái, cuối cùng mới cắn răng, nói: "Không, ta chỉ không xác định được sau khi cắn đứt cái đầu ngươi, nó sẽ sinh ra phản ứng tiêu cực gì cho ta thôi, nhưng chuyện này lại không có nghĩa là ta sẽ không không ăn ngươi!"

Hiển nhiên, sự kiện thuốc trừ sâu lúc trước đã tạo thành bóng ma tâm lý cực lớn với nó.

【 đinh! Trước mắt độ hoàn thành nhiệm vụ: hRBvHaplYkç ứng của thân thể của ngươi là 50%】

【 giới thiệu: Thông qua lượng lớn thuốc trừ sâu, ngươi đã làm cho biến dị thể sinh ra hoài nghi, không biết sau khi xử lý ngươi, nó còn có thể sống sót được hay không, nhưng biến dị thể vẫn duy trì địch ý rất mạnh với ngươi. 】

【 đinh! Ngươi phát động giai đoạn thứ hai của nhiệm vụ, nhiệm vụ thời hạn bị xóa bỏ, mục tiêu nhiệm vụ: sống chung, cùng tồn tại với biến dị thể, đừng để biến dị thể phát hiện ra chân tướng, kỳ thật sau khi xử lý ngươi, nó cũng chẳng làm sao cả. 】

Lâm Ân: "???"

Chờ một chút, chẳng lẽ đúng là sau khi xử lý ta rồi, nó vẫn có thể sống một mình được? !

Nói... Nói đùa gì vậy!

Nếu vừa rồi nó trực tiếp làm một miếng cắn đứt đầu ta, chẳng phải ta đã chết vô ích rồi? !

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

"Ừm?" Tay trái hung hăng hoạt động hàm răng nanh, chăm chú đánh giá Lâm Ân đột nhiên đổ mồ hôi giàn giụa.

Nhưng đương nhiên, bản lĩnh của Lâm Ân hắn cũng không phải đồ trang trí.

Tâm cảnh trấn định được luyện tập qua nhiều năm sống giữa thế giới hắc ám kinh khủng này, đã giúp hắn nhanh chóng lấy lại và duy trì vẻ mặt thản nhiên lúc trước.

Lâm Ân bình tĩnh nói: "Nếu ngươi đã không xác định được, thì ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng có đi thử nghiệm, bằng không,

một khi ngươi cắn xuống, thứ nhận lại được không phải vui vẻ mà chính là một xác hai mạng, bỗng dưng bị liên lụy rồi chết theo đó. Theo ta nghĩ, hẳn là ngươi cũng không muốn tới cuối cùng, bản thân lại rơi xuống kết cục tự mình xử lý chính mình ha?"

"Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, chỉ tổ khiến người ta cười đến rụng răng thôi!"

"Y ——— "

Tuy mặt ngoài, biểu cảm trên mặt Lâm Ân vẫn vững vàng như lão cẩu, nhưng trên thực tế, trong lòng hắn đã loạn thành một đoàn rồi.

Nhưng Lâm Ân lại biết, hắn nhất định phải bình tĩnh.

Bởi vì nếu hắn tỏ ra rụt rè, dù chỉ một chút thôi, cánh tay trái biến dị này sẽ không chút do dự, cắt đứt đầu hắn.

"Trước tiên hãy nói về chính sự đi!" Lâm Ân cố hết sức giả vờ trấn định, nâng chiếc kính một mắt lên, thấu kính lập tức chiếu tới một luồng bạch quang lành lạnh.

Hắn vươn tay, thưởng thức mảnh nhỏ bí ngân trên quầy, lặng lẽ nói:

"Đêm qua con quái vật tới đây chính là sản phẩm SownUụ hiệp hội Ma Nhân tạo ra. Ta đã từng đọc được cái tên này trong nhật ký của thầy ta. Căn cứ theo những gì được ghi chép lại trong nhật ký, thầy ta từng là một trong số những thành viên của tổ chức này."

"Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì..." Lâm Ân suy tư nói: "Nhưng căn cứ theo tình huống phát sinh trong ngày hôm qua, thì tám chín phần mười, thầy và hiệp hội kia có mâu thuẫn cực kỳ sâu sắc. Trên thực tế, con Khôi Lỗi Huyết Nhục ngày hôm qua tới đây là để diệt môn, nhưng nó không tìm được thầy, lại tìm được ta."

Tay trái nói: "Hừ —— "

Lâm Ân đứng lên, đi qua đi lại, nói: "Hơn nữa dựa vào manh mối từ những mảnh nhỏ này, hiển nhiên thế lực của hiệp hội Ma Nhân kia đã thẩm thấu tới gần nơi đây. Có vẻ như sau đêm qua, khi bộ khôi lỗi nọ bị xử lý, hiệp hội Ma Nhân đã thông qua một loại thủ đoạn đặc thù nào đó để biết được chuyện từng xảy ra ở nơi này rồi."

Tay trái nói: "Là ta xử lý, không phải ngươi!"

Lâm Ân không phớt lờ lời nói của nó, vừa bước đi thong thả vừa suy tư nói: "Nếu ta là bọn họ, kiểu gì ta cũng tiếp tục phái người tới nơi này tìm kiếm, hoặc là kiểm tra, hoặc là dọn dẹp. Nếu bọn họ phát hiện ta chỉ là một nhân loại phổ thông bình thường, hiển nhiên bọn họ sẽ không nói hai lời, trực tiếp bóp chết."

Nói đến đây, Lâm Ân lập tức ngẩng đầu, vẻ mặt trấn tĩnh nói: "Theo ta dự đoán, hoặc là buổi tối hôm nay, hoặc là ngày mai, chúng ta sẽ nghênh đón nguy cơ thứ hai!"

Lâm Ân phân tích một hồi, cuối cùng đưa ra tổng kết vô cùng nặng nề.

Tay trái tức giận nói: "Chuyện đó thì liên quan gì tới ta?"

Lâm Ân liếc mắt nhìn nó một cái, lại nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Ngươi đừng tưởng mình có thể đứng ngoài chuyện này. Hiện tại hai chúng ta là một thể, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, nếu ta bị giết, ngươi cũng ợ ra rắm theo luôn!"

Tay trái nói: "Hừ!"

Lâm Ân lập tức cười cười, đưa tay sờ sờ nó (mu bàn tay) đang lộ ra vẻ mặt “Ta khinh”, nói: "Ngươi bớt giận, tuy ta không biết ngươi đã dị biến ra như thế nào, nhưng nói gì thì nói, ngươi cũng là một miếng thịt trên người ta, còn là tay trái mà ta hay dùng đến

nhất, theo đạo lý mà nói... hẳn là ngươi phải vô cùng thân thiết với ta mới đúng nha."

【 kinh nghiệm trấn an +1】

【 kinh nghiệm trấn an +1】

Tay trái nói: "Đừng có dùng lời đường mật mê hoặc ta. Nếu bọn họ dám tới, ta sẽ ăn hết, không có phần của ngươi đâu. Còn nữa, không được uống thuốc trừ sâu! Thời gian hợp tác cũng chỉ kéo dài trong hai ngày này thôi!"

Lâm Ân đẩy đẩy chiếc kính một mắt, con ngươi lóe sáng nói: "Thành giao!"

...

Thời gian: Chạng vạng.

Lâm Ân vừa thay bộ trang phục chiến đấu mới ở bên trong lầu các, khẽ nheo mắt, lập tức chạy đi lấy một con dao tiện tay từ phòng giải phẫu tới.

Tay trái đang ngáy o o, cái miệng trong lòng bàn tay không ngừng phun ra bong bóng.

Chương 124: Đoạt Đồ Ăn Trong Miệng Hổ!!!

"Không được, ta vẫn còn quá ít trang bị tiện tay."

Lâm Ân lại cẩn thận tìm tòi một lần bên trong cái xác rỗng của Khôi Lỗi Huyết Nhục, nhưng vẫn không tìm được khẩu súng lục và con dao lóc xương mình đã đánh rơi ngày hôm qua.

Hơn nữa, nhìn phần giới thiệu của tay trái, chỉ sợ rằng con bài chưa lật lớn nhất trong tay hắn, cũng chính là trái tim Vô Diện Ma kia, đã trở thành một bộ phận của nó rồi.

Nói cách khác, rất có khả năng súng lục và dao của hắn cũng bị nó nuốt mất rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Ân khẽ nhíu mày, liếc mắt nhìn tay trái đang ngáy o o vừa ngủ vừa phun bong bóng của mình.

"Nếu không, ta cứ dứt khoát tìm thử xem sao?"

Lâm Ân suy tư một thoáng, cuối cùng đã đưa ra một quyết định vô cùng lớn mật.

Nghĩ là làm, hắn nhanh chóng đeo khẩu trang và bao tay vào, dựa vào ánh sáng phản xạ từ thấu kính, lén lút vươn tay phải tới, nhẹ nhàng kéo cái miệng của tay trái ra, để lộ một khoảng hở vừa đủ.

Hắn suy nghĩ một lát.

Hoa lạp lạp ——

Ngay lập tức, từ trên bờ vai đã mọc ra một sợi xúc tu dài nhỏ, rồi dưới quá trình điều khiển vô cùng cẩn thận của Lâm Ân, hắn đã khống chế sợi xúc tu vừa được năng lực tai biến đắp nặn ra kia, nhẹ nhàng, tỉ mẩn chui vào trong cái miệng của tay trái.

Ngô!

Sâu quá nha!

Kỳ quái thật!

Xem ra con biến dị thể này vốn không hề ZxuMzdIỤ rBqXKẹ giản như vẻ ngoài.

Thoạt nhìn, cứ nghĩ là nó sinh trưởng trên người hắn, nhưng rất có khả năng, nó lại tự mang trên mình một dạng kết cấu nội bộ đặc thù nào đó.

Lâm Ân cẩn thận mò mẫm, thậm chí còn dứt khoát nhắm mắt lại, tinh tế cảm nhận không gian bên trong.

Tới cuối cùng, sợi xúc tu nhỏ nhắn trên người hắn cũng lần mò đến chỗ sâu nhất trong bụng tay trái.

Đến lúc này, sợi xúc tu của Lâm Ân lập tức va chạm vào rất nhiều những tổ chức, khối thịt, máy móc, vừa khó có thể gọi tên, vừa khó có thể tiêu hóa.

"Xem ra phần thân thể của con quái vật đã bị nó nuốt vào kia đang ở nơi này." Lâm Ân thoáng suy tư một lát, sau đó bắt đầu ra ra vào vào, không ngừng moi móc những vật mình tìm được ra ngoài.

【 đinh! Ngươi đạt được hạch tâm vỡ nát x1 】

【 đinh! Ngươi đạt được tổ chức huyết nhục thối rữa x1 】

【 đinh! Ngươi đạt được Súng Lục Săn Ma x1 】

【 đinh! Ngươi đạt được Đao Lóc Xương của Cưa Máu x1 】

Trước mắt Lâm Ân sáng ngời.

Tìm được rồi!

Quả nhiên, hắn đã đoán đúng, cả hai kiện trang bị của hắn đều bị con biến dị thể này nuốt vào bụng rồi.

Hoa lạp lạp ——

Lâm Ân thu hồi sợi xúc tu của mình, trên môi nở nụ cười lạnh nhìn khẩu súng lục và con dao lóc xương đang dính nhơm nhớp kia.

Cờ - rắc——

Mở chốt bảo hiểm, hay lắm, không bị ảnh hưởng chút nào.

Dù sao nó cũng là vật phẩm cấp truyền thuyết, đâu dễ bị ăn mòn như vậy?

Rốt cuộc trang bị trên người hắn lại hoàn chỉnh rồi!

Đến đây, ánh mắt hắn lại thoáng nhìn xuống, chăm chú quan sát cánh tay trái còn đang há miệng ngáy o o kia.

"Nếu không, ta cứ dứt khoát chớp lấy cơ hội này, nạo vét ra một vài thứ khác nữa? Nói không chừng, trên người con quái vật kia vẫn còn một vài thứ gì đó được bảo tồn hoàn hảo."

Dù sao… cơ hội này vô cùng hiếm có, qua đi rồi không thể gặp lại nữa.

Lâm Ân nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng lại thật cẩn thận luồn một sợi xúc tu vào trong miệng của tay trái.

【 đinh! Ngươi đạt được nhãn cầu hội tụ x1 】

【 đinh! Ngươi đạt được cánh tay của long tức (tổn hại)x1 】

【 đinh! Ngươi đạt được mái tóc của Oán Linh x1 】

Sau khi không ngừng đào sâu thêm, moi móc ra ngoài, đôi mắt Lâm Ân càng ngày càng sáng.

Quả nhiên, trong này tích trữ nhiều hàng hóa thật!

Nhiều thứ tốt như vậy, nếu để nó tiêu hóa hết đi, chẳng phải hắn sẽ tiếc đến nhỏ máu sao?

Nói xong, Lâm Ân ôm trong lòng cảm xúc mênh mông, không ngừng moi móc từng món từng món đồ vật từ trong miệng tay trái ra ngoài, tốc độ ra vào của xúc tu cũng bị đẩy lên nhanh hơn.

"Ai?"

Trong lúc mơ mơ màng màng, tay trái chợt có cảm giác quái dị, như thể có một thứ gì đó dài dài thô thô, đang không ngừng chui ra chui vào cái miệng của mình.

Hơn nữa mỗi một lần như vậy, thứ kia đều húc vào cái miệng của nó, làm người ta vô cùng khó chịu.

Ba ——

Đống bong bóng thập thòm bên khóe miệng tay trái lập tức vỡ tan.

Nó đã tỉnh.

Sau đó, chỉ trong nháy mắt, nó đã trông thấy Lâm Ân với vẻ mặt sung sướng, (≧▽≦) đang khống chế một sợi xúc tu cắm thẳng vào trong miệng nó.

Tay trái (ΩДΩ): "Oa nha nha nha nha! !"

Đáng giận! Quá đáng giận!

Hóa ra mẫu thể dám lợi dụng lúc nó ngủ, hung hăng xâm phạm cái miệng của nó!

Vô sỉ! Biến thái! Hạ lưu!

(ノ｀皿´)ノ ⌒┻┻

Cái gì có thể nhịn được chứ cái này thì không! Tuyệt đối không nhịn được!

Răng rắc ——

Ngay lập tức, hàm răng sắc nhọn của tay trái đã (〟▼ 皿 ▾) cắn xuống.

Phập ——

Sợi xúc tu do Lâm Ân khống chế trực tiếp bị nó cắn cho một nhát, một chia thành đôi.

(((;° ▿ °;)))

【 đinh! Giá trị sinh mệnh của ký chủ bị tổn thất! 】

【 đinh! Giá trị sinh mệnh của ký chủ bị tổn thất! 】

"Ùng ục —— "

Tay trái hung hăng nuốt mảnh xúc tu trong miệng mình xuống, (〟▼ 皿 ▾) gần gừ nói: "Làm gì? ! Ngươi đang làm cái gì hả? ! Cắm thứ kỳ quái như vậy vào trong miệng cô nãi nãi ta đây làm gì? Muốn đánh nhau không?!"

Sau đó, chỉ trong nháy mắt, nó đã trông thấy một đống xúc thể và tổ chức huyết nhục dính nhơm nhớp đang ở bên người Lâm Ân.

Ngay tức khắc, tay trái đờ đẫn cả người.

Lâm Ân xòe tay ra, khụ khụ vài cái, mới mở miệng nói: "Ngươi hãy nghe ta giải thích. Ta chỉ muốn tìm lại mấy món đạo cụ ngày hôm qua đã bị ngươi nuốt vào trong bụng thôi mà. Ta không muốn khai chiến với ngươi đâu, thật đấy!"

Bầu không khí xung quanh tạm thời yên tĩnh xuống.

"..."

"..."

Ngay sau đó.

Leng keng leng keng leng keng leng keng ——

Tay trái không nói nửa lời, đã (〝▼皿▾) cầm lấy con dao “Ca ca ca” điên cuồng chém Lâm Ân, mà Lâm Ân cũng bất đắc dĩ (〃＞皿＜) phải nâng dao lên, đón đỡ.

"Ngươi hãy nghe ta giải thích! Ngươi cho ta một cơ hội để giải thích đi mà!"

"Giết ngươi! Giết ngươi! (ˆ 皿 ˆ) ﾉ nha đạt! Nha đạt! Hóa ra ngươi dám cướp đồ ăn trong miệng hổ à! Hóa ra ngươi dám trộm đi thứ mà ta đã ăn vào trong bụng rồi! Còn dám dùng thứ xúc tu kỳ quái như vậy cắm vào trong miệng ta! Ngươi xong đời rồi! Ta giết ngươi!"

Chương 125: Đêm Khuya Không Bình Lặng!!!

Leng keng leng keng leng keng ——

Sắp tới chạng vạng, sau khi Lâm Ân và tay trái trải qua giai đoạn tạm thời hòa bình, đôi bên lại một lần nữa triển khai đấu tranh ngươi chết ta sống.

Nhưng đúng vào lúc này, bên tai Lâm Ân lập tức vang lên một chuỗi âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Đêm khuya không bình lặng. 】

【 mục tiêu nhiệm vụ 】: sống sót trong quá trình tìm kiếm của ba Liệt Sát Giả, khen thưởng: Tiền khô lâu x1000, kinh nghiệm cơ sở x1000, đạo cụ đặc thù x1

【 mục tiêu nhiệm vụ đặc thù ngoài định mức 】: Đánh giết toàn bộ Liệt Sát Giả, khen thưởng: đạo cụ đặc thù cấp truyền thuyết x1, bộ hình minh họa kỹ năng cấp truyền thuyết x1

【 giới thiệu nhiệm vụ 】: ban đêm tại Hẻm Du Hồn, mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt, từ sau khi trải qua trận tử chiến tối hôm qua, nguy cơ mới lại trỗi dậy, đám Liệt Sát Giả quỷ bí giống như những con chó săn một mực vểnh tai lên, nghe ngóng mà tìm đến, xin hãy cố gắng ẩn mình...

Cắt ——

Lâm Ân vốn đang dùng sức đối dao với tay trái, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, nói: "Im lặng! Quả nhiên đúng như những gì ta

nghĩ, bọn chúng đến đây rồi!"

Vù vù ——

Hồn đăng ngoài cửa lập lòe vài cái, sau đó lặng yên ảm đạm xuống.

Nghĩa là… Màn đêm đã buông xuống.

...

Sương mù màu đen tuôn ra, phủ kín cả Hẻm Du Hồn.

"Tìm kiếm mục tiêu... Phát hiện vết máu của Khôi Lỗi Huyết Nhục hình thái thứ ba... Đang thu thập mẫu vật..."

"Hoàn thành so sánh mẫu vật... Đang triển khai tái hiện tình cảnh..."

Bên trong sương mù màu đen, một con quái vật đầu người thân nhện vừa ngẩng đầu, viên nhãn cầu trong hốc mắt nó lập tức trở nên sung huyết, đỏ như máu, sau đó trên mặt đất, lập tức xuất hiện một hình chiếu đầy màu máu đỏ.

Giữa khung hình chính là toàn bộ tình cảnh máu tanh hồi đêm qua trước khi Khôi Lỗi Huyết Nhục chết.

Hiển nhiên, nó đã dùng một loại thủ đoạn đặc thù nào đó, để tái hiện chi tiết cảnh tượng ngày hôm qua rồi.

"Phân tích tình cảnh... Khôi Lỗi Huyết Nhục chết do bị thứ gì đó trong cơ thể cắn nuốt và tan vỡ... Tin tức đã chuyển xong..."

"Đánh giá cấp bậc nguy hiểm... Cấp A... nhưng vẫn cần tiến hành thêm một bước tra xét..."

Ca ca ca ——

Bộ thân thể con nhện khổng lồ kia chậm rãi di chuyển cái nang nhện thật lớn, từ từ bước ra khỏi sương mù màu đen.

Mà ở phía sau con quái vật kia, còn có hai con quái vật giống nó như đúc, đang đi theo.

Mỗi lần hàng chân nhện sắc bén tựa lưỡi dao kia hạ xuống đất, đều có thể lưu lại những dấu vết kinh tâm động phách trên mặt đất.

...

Cùng lúc đó, Lâm Ân cầm súng lục bằng tay phải, lại phân hoá ra một nhánh xúc tu trên vai mình để cầm theo con dao, vẻ mặt đầy nghiêm túc, đang ẩn nấp trên xà nhà giống như một con mèo.

Có một lần kinh nghiệm lúc trước, lúc này, hắn không còn dán sát người bên vách tường nữa, phòng ngừa bị đối phương phá tường đánh lén.

"Trái trái." Lâm Ân nghiêm túc mở chốt bảo hiểm trên súng lục, nói: "Ngươi linh hoạt, mau leo lên khung cửa bên kia canh gác đi, hai chúng ta phân công hợp tác, chỉ cần đợi cho đến khi có người tiến vào, cả đám cùng tiến lên. Ta sẽ dùng xúc tu cuốn lấy nó, ngươi trực tiếp một ngụm ăn luôn. Yên tâm, lần này mà bắt được, toàn bộ con mồi đều cho ngươi!"

Tay trái (〝▼皿▼) nói: "Đừng gọi ta là trái trái! Ngươi cho là hai chúng ta thân lắm phỏng?"

Nhưng nói là nói như vậy, tới cuối cùng nó vẫn lặng yên không một tiếng động mà kéo dài, xòe ra năm ngón tay, lơ lửng bám phía trên khung cửa.

Cùng lúc ấy, ở bốn phương tám hướng, đã có bốn nhánh xúc tu do Lâm Ân phân hoá ra ngoài, đang một mực chờ đợi, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay đánh phủ đầu kẻ địch.

Bốn nhánh xúc tu đã là cực hạn của hắn rồi.

Nhưng hắn vẫn có chút tin tưởng, suy cho cùng, ngày hôm nay hắn đã có thêm một kẻ giúp đỡ xấu xa, cái gì cũng ăn được, trong khi ngày hôm qua hoàn toàn không có.

Hơn nữa, theo nội dung nhắc nhở vừa nãy, khẳng định là kẻ tới không phải Khôi Lỗi Huyết Nhục.

Một khi đã như vậy, đương nhiên bọn họ hoàn toàn đủ lực để chiến một trận!

Lâm Ân híp mắt, im lặng, ẩn mình … giống như một con báo săn trong đêm tối, tùy thời mà động.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Cũng không biết đã qua bao lâu, chỉ biết đúng tại một khắc này, con ngươi trong mắt Lâm Ân thoáng co rụt lại, ngay lập tức, hắn đã trông thấy một bóng người chậm rãi xuất hiện tại cửa tiệm dược tề.

"Đúng là lúc này rồi!" Lâm Ân dứt khoát hét lớn, và không nói hai lời, từng sợi xúc tu đã trực tiếp nổ bắn ra ngoài, chỉ trong nháy mắt, đã khóa chặt bóng dáng kia tại chỗ.

Mà tay trái đang ẩn giấu phía trên khung cửa cũng khẩn cấp bành trướng lên, mở ra cái miệng khổng lồ như bồn máu, hung ác mà ngoạm một cái xuống.

"Nha ô —— ô ô ô ô —— "

"Nhã đạt nhã đạt nhã đạt —— "

Chỉ trong nháy mắt, giữa cái miệng khổng lồ kia đã truyền đến hai tiếng kêu đầy hoảng sợ.

Lâm Ân sửng sốt.

Sao hắn lại có cảm giác tiếng kêu này có chút quen thuộc nhỉ?

Không nói hai lời, Lâm Ân vội vàng lao từ trên xà nhà xuống dưới, rồi lập tức nhìn thấy bốn cái chân một lớn một nhỏ, không ngừng "Oa oa oa" giãy giụa trong cái miệng khổng lồ đang khép kín của tay trái.

【 Giá trị tinh thần của Huyết Y Ác Linh -10】

【 Giá trị tinh thần của Ác Linh Huyết Anh -10】

Lâm Ân: "!!!"

"Ngừng! Ngừng! Là người một nhà đó!"

Lâm Ân kinh hãi vươn tay tới.

...

Vài phút sau.

Huyết Y Ác Linh và cô bé đáng yêu trên người dính nhơm nhớp đang ngây dại mà lưng tựa lưng, ngồi trên bậc cửa, từng vũng nước miếng đặc sệt, dấp dính từ trên người cặp mẹ con ấy, từ từ chảy xuôi xuống dưới.

"Tôi có cảm giác mình vừa nằm mơ một cơn ác mộng..." Huyết Y Ác Linh ngây dại mà nỉ non nói.

"Nhã đạt —— "

Cô bé đáng yêu (๑>□<) ۶ vươn đầu lưỡi, sàn sạt sàn sạt liếm liếm lớp dịch nhầy trên mặt mẹ.

Lâm Ân túm tay trái trở về, ngạc nhiên nói: "Quý bà, sao hai người lại đến đây?"

Huyết Y Ác Linh dùng sức lắc lắc nước miếng trên người, rồi

nghiêm túc nhìn hắn nói: "Đương nhiên là lo lắng cho cậu rồi. Lúc ban ngày, cậu vội

Chương 126: Liệp Sát Giả!

Lâm Ân nghe xong lập tức cảm động. Quả nhiên, sau tối hôm qua một mực kề vai sát cánh chiến đấu, mối quan hệ giữa hai người bọn họ đã tăng tiến thêm một bước rồi.

"Hơn nữa... Đây là..." Huyết Y Ác Linh lập tức tỏ vẻ cảnh giác nhìn về phía tay trái của Lâm Ân.

Mà thời điểm nhìn thấy bàn tay trái kia nứt ra, biểu cảm trên mặt Huyết Y Ác Linh càng thêm phần cảnh giác.

"Để tôi giới thiệu cho chị một chút." Lâm Ân hoàn hồn, rồi mỉm cười chỉ vào tay trái của chính mình, nói: "Đây là tên nhóc mà đêm qua tôi biến dị ra. Nó chính là đứa đã ăn luôn con quái vật kia, bởi vì nó là tay trái của tôi, cho nên tạm thời tôi gọi nó là Trái Trái."

Nha ô ——

Tay trái lập tức hung hăng (〝▼皿▼) cắn bàn tay phải của Lâm Ân, thứ đang chỉ thẳng vào nó.

【 độ hảo cảm của tay trái đối với ngươi -1】

【 độ hảo cảm của tay trái đối với ngươi -1】

Huyết Y Ác Linh lập tức lộ vẻ mặt kinh ngạc, nói: "Một bàn... Một bàn tay sao? !" Chỉ trong nháy mắt, cô ta đã hồi tưởng lại cảnh tượng khủng bố từng phát sinh vào tối hôm qua kia, đó cũng chính là cảnh tượng đáng sợ khi con quái vật nọ bị gặm nhấm từng chút từng chút một từ bên trong chính cơ thể của mình.

Chuyện này có chút vượt quá sức tưởng tượng của cô ta rồi.

Hơn nữa, dường như nó còn có được ý thức của chính mình.

Hiển nhiên lần này hắn đã biến dị ra một con quái vật không thể dùng lẽ thường để hình dung rồi.

Hơn nữa, có vẻ như nó còn không bị kiểm soát nữa...

Huyết Y Ác Linh kinh ngạc đưa mắt nhìn tay trái (〃 > 皿 <) đang càng không ngừng cắn tay phải của Lâm Ân, trong lòng dâng lên một thứ cảm giác vô cùng hoang đường quái dị.

"Tôi sẽ không nói mấy lời khách sáo với chị." Lâm Ân dùng sức ngăn chặn tay trái, trấn định nói: "Buổi tối hôm nay sẽ không thái bình. Sau khi con khôi lỗi ngày hôm qua chết, tổ chức điều khiển nó kia nhất định sẽ phái người đến đây tìm kiếm manh mối, hiển nhiên hôm nay lại là một đêm không ngủ!"

Huyết Y Ác Linh lập tức do dự mà liếc liếc mắt nhìn tình huống ngoài cửa một cái, nói: "Cậu xác định là buổi tối hôm nay sao?"

Lâm Ân cảnh giác nói: "Tôi có con đường tin tức đặc thù."

Ngay tại thời điểm bọn họ vừa nói xong câu này…

Leng keng ——

Leng keng ——

Trong mảnh sương mù bên ngoài cửa chính lập tức truyền đến từng chuỗi âm thanh tựa như lưỡi dao chọc xuống mặt đất.

Hai người vội vàng liếc mắt nhìn nhau, trong lòng ngầm hiểu mà không lên tiếng nữa.

Sau đó, Lâm Ân nhanh chóng lao thẳng lên xà nhà.

Huyết Y Ác Linh cũng trực tiếp chuyển hóa thành chân thân,

giống như một con bạch tuộc nhẹ nhàng dán lên mảnh nứt vỡ trên trần nhà, móng tay chậm rãi sinh trưởng, trong mắt từ từ lộ ra một chút bệnh hoạn và hưng phấn.

Cô bé đáng yêu vừa được một nhánh xúc tu của mẹ treo lên khung cửa, còn tay trái, cũng trong nháy mắt này, nó đã leo lên khung cửa, ẩn nấp gần chỗ cô bé đáng yêu, tùy thời mà động.

Sàn sạt ——

Cô bé đáng yêu (๑>□<)๑ vươn đầu lưỡi liếm liếm tay trái.

【 đinh! Độ hảo cảm của Ác Linh Huyết Anh đối với tay trái của ngươi +1】

"Ai?"

Tay trái ngơ ngác, lập tức liếc qua xem xét cô bé đáng yêu.

Sàn sạt ——

Nó cũng thử vươn đầu lưỡi liếm liếm khuôn mặt cô bé đáng yêu.

【 đinh! Độ hảo cảm của tay trái đối với Ác Linh Huyết Anh +1】

Sàn sạt ——

【 đinh! Độ hảo cảm của Ác Linh Huyết Anh đối với tay trái của ngươi +1】

Sàn sạt ——

【 đinh! Độ hảo cảm của tay trái đối với Ác Linh Huyết Anh +1】

Hai đứa này đều cảm thấy vô cùng vui vẻ, để rồi ngay tức

khắc, như tìm được người đồng đạo cùng yêu thích một thú vui, cả hai lại tiếp tục vui vẻ với trò chơi mới của mình, ngươi một cái ta một cái, say mê liếm liếm nhau.

Thế đó, niềm vui của những con quái vật cũng chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Nhìn thấy một màn hoang đường đang diễn ra trên khung cửa kia, Lâm Ân bực bội mà hạ giọng, nói: "Đừng liếm nữa! Đừng liếm nữa! Người tới rồi kìa!"

...

Mà cùng lúc đó, trong mảnh sương mù màu đen ngoài cửa.

Ba con thể tụ hợp đầu người thân nhện khổng lồ đã chậm rãi xuất hiện phía trước cửa chính của tiệm dược tề.

"Đã xác nhận được địa điểm của mục tiêu... Đang triển khai quét hình..."

Bên trong viên nhãn cầu đang nhìn chằm chằm về phía trước trong mắt con quái vật cầm đầu kia, lập tức nổi lên một tia hồng mang.

Để rồi ngay tức khắc, ánh mắt màu đỏ nọ đã rơi vào khoảng không trống rỗng bên trong cửa hàng.

Gần như trong khoảnh khắc kia, Lâm Ân xoay người lao xuống, một tay cầm súng dứt khoát ngắm chuẩn vào viên nhãn cầu trong mắt con quái vật nọ.

Phanh ——

Một tiếng súng rền vang.

Viên đạn săn ma nọ trực tiếp cắt qua không khí, hung hăng bay thẳng vào hốc mắt con quái vật kia.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

Chỉ trong nháy mắt, lực lượng thần thánh ẩn chứa trong viên đạn săn ma đã lan tràn tới toàn thân con quái vật, vô số điện lưu loẹt xoẹt, không ngừng tuôn ra.

"Không cần ẩn giấu nữa! Lần này, lại là sinh vật khôi lỗi xuất hiện! Tất cả chuẩn bị chiến đấu!" Lâm Ân hét lớn.

Sau khi nghe được âm thanh máy móc nhân tạo truyền đến từ ngoài cửa, Lâm Ân đã biết đối phương có năng lực quét hình, nhưng lũ này cũng đi đến ngoài cửa nhà bọn họ rồi, vậy cứ dứt khoát đối chiến chính diện là được!

"Đã tập trung vào mục tiêu... Xác nhận thân phận mục tiêu... Mục tiêu chính là kẻ đã đánh giết Khôi Lỗi Huyết Nhục hình thái thứ ba... Cấp bậc nguy hiểm cao nhất..."

"Săn giết..."

Gần như trong nháy mắt sau đó, ba con quái vật đã động.

Trong khoảnh khắc này, thân thể ba quái vật kia trực tiếp hóa thành mấy luồng tàn ảnh, phía trên song chưởng còn nhanh chóng mọc ra một đôi đường lang đao hình móc câu (đao trên tay con bọ ngựa).

Thật nhanh!

Ngay tại thời điểm này, trước mắt Lâm Ân cũng hiện ra giao diện của ba con quái vật kia.

【 Liệt Sát Giả phiên bản 120 】

【 cấp bậc: ??? 】

【 thuộc tính 】: Không

【 chủng tộc 】: sinh vật cơ giới thể tụ hợp

【 năng lực chiến đấu 】: tốc độ cực nhanh và năng lực khôi phục mạnh mẽ!

【 giới thiệu 】: là công cụ săn giết đỉnh cấp của hiệp hội Ma Nhân, nổi tiếng bởi tốc độ và khả năng linh hoạt, có được năng lực chém giết và truy tung rất mạnh, là công cụ săn giết siêu cường, thường được hiệp hội Ma Nhân phái đi chấp hành nhiệm vụ săn giết, bởi vì không có linh hồn, khiến chúng không sợ công kích trên cấp độ tinh thần và nguyền rủa...

Quả nhiên là tạo vật của hiệp hội Ma Nhân!

Chương 127: Phó Hội Trưởng Giới Ma!!!

Gần như trong khoảnh khắc ấy, ba Liệt Sát Giả kia đã nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, rồi không chút do dự, chúng nhanh chóng triển khai quá trình săn giết hắn.

Đúng vào thời điểm thanh đường lang đao trên tay Liệt Sát Giả xẹt qua gương mặt Lâm Ân, một đôi móng vuốt màu đỏ tươi đã lướt ngang đến.

"Giao cho tôi đi!" Trong phút chốc, một cái bóng màu đỏ máu lập tức xuất hiện ngay trước mắt Lâm Ân.

Huyết Y Ác Linh trong hình thái ác quỷ vừa hạ xuống đất đã trực tiếp xuất hiện bên người hắn, bộ móng tay sắc bén dài cả nửa mét phát ra một tiếng “Leng keng”, hung hăng đối chọi cùng lưỡi đao nhọn hoắt trên tay hai Liệt Sát Giả.

Trong đôi mắt màu đỏ tươi của cô ta lóe lên biểu cảm hưng phấn và bệnh hoạn.

Ngay lúc ấy, một đường nứt khủng bố chậm rãi hé mở, bắt đầu từ giữa trán, dần dần xé toạc cả gương mặt xinh đẹp kia, để lộ ra bên trong đầy những gai ngược và xúc tu đáng sợ.

"Hì hì hì hì —— giao cho tôi đi —— ngày hôm qua, tôi rất—— rất tức giận đó—— hì hì hi —— "

Sắc thái bệnh hoạn trộn lẫn với hưng phấn trong mắt cô ta càng ngày càng nồng đậm, cả người lại vì hưng phấn mà không ngừng run rẩy.

Lâm Ân trông thấy một màn như vậy, trong đầu lập tức hiểu, Huyết Y Ác Linh đã bước vào trạng thái điên cuồng chiến đấu rồi.

"Vậy bên này xin nhờ chị nhé!" Lâm Ân hô to.

Rồi không nói hai lời, hắn đã nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với mấy tồn tại kia, cánh tay trái cũng nhanh chóng co rút lại, “Ba” một tiếng, đã quay về bên cạnh Lâm Ân.

"Cứ giao con Liệt Sát Giả kia cho chúng tôi đi! Tay trái! Cắn nó!" Lâm Ân hét lớn.

Tay trái lập tức phát ra âm thanh “Hoa lạp lạp” mà điên cuồng sinh trưởng, sau đó, không chút khách khí, nó (〝▼皿▼) hung hăng há cái miệng khổng lồ như bồn máu

Tay trái hệt như một con rắn thật dài, đột nhiên triển khai công kích về phía Liệt Sát Giả còn lại.

Oanh ——

Một tiếng nổ tung trời.

Chỉ trong phút chốc, lực lượng khủng bố của tay trái đã tạo thành một hố to ngay trên mảnh đất dưới chân Liệt Sát Giả kia, nhưng tốc độ của Liệt Sát Giả quá nhanh, gần như tại một khắc khi tay trái phát động công kích, nó đã nhanh chóng làm ra phản ứng.

Chỉ thấy thân thể nó đột ngột nhảy dựng lên, giống như một con thằn lằn, trong khi tám cái chân nhện bén nhọn tựa lưỡi dao lại trực tiếp đâm sâu vào vách tường, cố định thân thể.

Ngay lập tức, hồng quang trong mắt nó dồn dập chớp động.

"Phân tích mục tiêu... Sinh vật thể không biết... Triển khai săn giết..."

Ông ——

Tại khoảnh khắc từ “Săn giết” kia truyền đến, hai thanh đường lang đao trên tay Liệp Sát Giả lập tức phụt ra hoa lửa điện sắc bén.

Ngay sau đó, cả thân thể nó bắt đầu xoay tròn tựa như lưỡi dao gió xoáy, trực tiếp dùng tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía Lâm Ân.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

Từng viên gạch bằng đá cứng rắn nằm trên đường bay của nó, đều bị lưỡi dao khủng bố kia cuộn lên, thổi đi.

Lâm Ân không nói hai lời, lập tức cắn răng, khống chế bốn nhánh xúc tu sinh trưởng trên thân thể mình, kéo cả người nhanh chóng lui về phía sau.

Đồng thời, hắn cũng chớp lấy thời cơ, kéo cò súng.

Phanh phanh phanh ——

Từng viên đạn săn ma lao thẳng về phía lưỡi dao gió xoáy khủng bố nọ.

Chịu ảnh hưởng bởi thuộc tính thần thánh ẩn chứa trên viên đạn nọ, trong nháy mắt sau đó, tốc độ của Liệt Sát Giả đã bị chặn lại, thậm chí còn trực tiếp giảm xuống trên diện rộng.

【 đinh! Độ thuần thục súng ống của ngươi +1】

【 đinh! Độ thuần thục súng ống của ngươi +1】

"Tay trái!" Lâm Ân hét lớn.

"Giao cho ta đi!" Tay trái nhanh chóng quay trở về, không chút do dự đã mở ra cái miệng khổng lồ như bồn máu.

Trong nháy mắt, đầu lưỡi thật dài tách ra, một phân thành hai, hai chia làm bốn, rất nhanh đã hóa thành hàng trăm cái lưỡi dài, tựa như lợi kiếm lao thẳng về phía lưỡi dao gió lốc kia.

Leng keng ——

Leng keng ——

Leng keng ——

Từng chuỗi những âm thanh kim loại va chạm nhau truyền đến, vô số hoa lửa bắn ra ngoài.

Ở thời điểm tiếp xúc với lưỡi dao nọ, đầu lưỡi nhìn như mềm mại kia lại thể hiện ra độ cứng kinh người, có thể sánh ngang với sắt thép.

...

Tháp Treo Ngược.

Giữa đại sảnh bên trong một tòa tháp dựng ngược, được chế tạo bởi máy móc và huyết nhục kết hợp với nhau.

Một người đàn ông toàn thân màu xám trắng, mặc trường bào tối đen, trên mặt được kết cấu bởi bộ khung máy móc tinh xảo, không ngừng xoay tròn, đang dẫn theo vệ sĩ bước nhanh về phía trước.

Ánh mắt gã đầy vẻ âm trầm, âm thanh lại vô cùng lạnh lẽo: "Đã liên hệ được với ba Liệt Sát Giả đang tiến đến tra xét hẻm Du Hồn kia chưa?"

Mấy kẻ tôi tớ trong đại sảnh, lập tức xoay người, hướng về quái nhân kia, một tay đấm ngực, nghiêm túc nói: "Tín hiệu đã được kết nối thưa phó hội trưởng Giới Ma, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể tiếp quản quyền khống chế ba Liệt Sát Giả nọ."

Giới Ma hờ hững đi thẳng về phía màn hình lớn đặt tại trung tâm đại sảnh, âm trầm nói: "Kết nối hình ảnh thị giác đi, ta muốn xem tin tức trực tiếp củahẻm Du Hồn!"

"Rõ!"

Mấy tên tôi tớ kia nhanh chóng thao tác.

Mà màn hình trước mặt Giới Ma cũng chậm rãi lóe lên một mảnh hồng quang, sau khi lần lượt từng mảnh hồng quang lóe sáng, ba khung hình ảnh lập tức xuất hiện ngay chính giữa màn hình.

Hình ảnh được phản chiếu trước mắt bọn họ chính là khung cảnh chiến đấu đang trực tiếp phát sinh tại thời điểm này giữa Lâm Ân, Huyết Y Ác Linh và Liệt Sát Giả.

Hai mắt Giới Ma khẽ nhíu lại.

Ngay cái nhìn đầu tiên, gã đã bắt được cái bóng ác quỷ áo đỏ khủng bố lộ ra nụ cười bệnh hoạn mà hưng phấn trên màn ảnh kia.

Bóng dáng điên cuồng bay múa ấy đã hoàn toàn áp chế được hai con Liệt Sát Giả kia.

"Giết giết giết giết giết —— hì hì hì hì —— "

Tiếng cười bệnh hoạn phối hợp với điệu múa điên cuồng, giống như hình ảnh bọn họ đang xem vốn không phải chiến đấu mà chính là một bữa tiệc giết chóc.

"Huyết Y Ác Linh? ! Hóa ra là cô ta!" Giới Ma nhíu mày, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Gã biết con ác linh thể tụ hợp này.

Đặc biệt là ở Thành Tội Nghiệt, con đàn bà điên độc lai độc

vãng ấy vô cùng nổi danh.

Bởi vì cô ta là một con ác quỷ hoàn toàn có thể dựa vào hứng thú của bản thân mà triển khai giết chóc.

Đặc biệt là khi cô ta tiến vào trạng thái chiến đấu, lý trí bình thường sẽ bị lấp đầy bởi khát khao bệnh hoạn và hưng phấn, có thể hiểu loại trạng thái này chính là mất trí, không giết chết đối phương thề không bỏ qua.

Bởi vậy cô ta mới trở thành tồn tại mà rất nhiều cường giả có địa vị cao không muốn trêu chọc vào.

Chương 128: Thiết Lập Đồng Bộ! Nguy Cơ Mãnh Liệt!

"Không có khả năng."

"Dù địch nhân là cô ta cũng tuyệt đối không thể giết chết Khôi Lỗi Huyết Nhục hình thái thứ ba được."

Gã nheo mắt lại.

Phải biết rằng, ngoại trừ hội trưởng hiệp hội Ma Nhân bọn họ, gã chính là người trực tiếp chỉ đạo lần dọn dẹp nội bộ này.

Trong mấy ngày gần đây, Giới Ma đã thông qua các loại phương pháp, vừa cưỡng bức vừa lợi dụ, giết chết hoặc kết nạp mấy chục nguyên lão vốn là lực lượng chủ đạo của hiệp hội Ma Nhân trước kia.

Ngay cả tổ chức huyết nhục của Cự Tượng năm đó bị bọn họ phân tách ra bảo quản, cũng được gã tìm lại phần lớn trong quá trình săn giết mấy ngày hôm nay rồi.

Mà căn cứ và mối liên hệ cảm ứng giữa những tổ chức trên cơ thể Cự Tượng, bọn họ biết rằng một mảnh nhỏ khác do Cưa Máu bảo quản, đang nằm ngay tại hẻm Du Hồn.

Con Khôi Lỗi Huyết Nhục hôm qua chính là tay sai do gã tự mình phái đi làm nhiệm vụ.

Càng hồi tưởng, ánh mắt Giới Ma càng thêm âm trầm, gã lập tức quay đầu, nhìn chằm chằm vào khung hình ảnh thị giác của Liệt Sát Giả thứ ba.

Sau đó, mục tiêu xuất hiện trong tầm mắt Giới Ma chính là một thiếu niên đang cầm súng có một bên tay trái vô cùng quái dị.

"Chẳng lẽ chính là... Hắn? Một... Nhân loại?" Ánh mắt Giới Ma càng thêm âm trầm.

Không giống.

Bởi vì chỉ cần liếc mắt một cái, gã đã nhìn ra, ngoại trừ bên tay trái hơi quái dị một chút, chiến lực chân thật của Nhân tộc này rất kém cỏi.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt Giới Ma lại dừng phía trên khẩu Súng Lục Săn Ma đang được thiếu niên Nhân tộc nọ cầm trong tay.

Ở thời điểm nhìn kỹ khẩu súng ấy, sắc mặt gã lập tức thay đổi: "Là súng lục của Thợ Săn Ma?"

Mãi tới lúc này, gã mới có chút coi trọng thiếu niên Nhân tộc kia.

Bởi vì thông qua màn ảnh, gã có thể rõ ràng nhìn thấy, hóa ra Huyết Y Ác Linh vốn độc lai độc vãng từ trước đến nay, lại sẵn sàng đứng về phía hắn.

Mà trong tay thiếu niên nhìn như suy nhược này, lại có khẩu Súng Lục Săn Ma, vật phẩm mà tên nam tao bao kia một mực mang theo bên cạnh, tuyệt đối không rời tay.

Chỉ vài manh mối nhỏ kia thôi đã đủ để nói lên rất nhiều vấn đề rồi.

“Thiết lập đồng bộ thần kinh cho ta và Liệt Sát Giả số ba." Giới Ma nhắm hai mắt lại, dùng sức rút ra một cây giắc cắm cơ khí [1] đặc sệt, dấp dính từ sau đầu, sau đó trực tiếp cắm lên phần giắc nối huyết nhục ngay bên trong đại sảnh.

[1] : nguyên văn của nó là 机械接口 – cơ giới tiếp khẩu, tiếng Anh là mechanical interface, dịch nghĩa là giao diện cơ khí, nó là dạng giắc cắm dài như chân của thanh ram, ổ cứng ý.

"Rõ! Phó hội trưởng đại nhân!"

"Đang đồng bộ tin tức thần kinh... kiểm tra đo lường thân phận... Giới Ma... Có được quyền hạn cao nhất..."

"Đồng bộ thành công với gốc thần kinh của Liệt Sát Giả số ba... khởi động kết nối —— "

Ông ——

Trong nháy mắt, tại thời điểm Giới Ma lại một lần nữa mở to mắt, gã đã trực tiếp nắm được quyền khống chế thân hình Liệt Sát Giả số ba rồi, ánh mắt lập tức rơi trên người Lâm Ân đang đứng cách đó mấy chục mét.

Mà gần như tại khoảnh khắc đó, bên tai Lâm Ân cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Cảnh báo! Cảnh báo! Nguy cơ đang mãnh liệt gia tăng! 】

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ khẩn cấp đặc thù: Sống sót, khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm cơ sở x1000, tiền khô lâu x1000, đạo cụ đặc thù x1 】

Ngay tại thời điểm nghe được lời cảnh báo, Lâm Ân cũng rõ ràng cảm nhận được sự khác biệt của con Liệp Sát Giả trước mặt kia.

So sánh với lúc trước, hai mắt của con Liệp Sát Giả hiện tại vẫn lạnh như băng nhưng toát lên vẻ cơ trí.

Không còn giống một bộ máy móc, mà càng giống một con người hơn!

"Không tốt!"

Nguy cơ kịch liệt “Ù ù” thổi quét đến.

"Tay trái! Cẩn thận!" Lâm Ân hét lớn.

Hắn dứt khoát lui về phía sau, nhưng ngay tại thời điểm đó, con Liệp Sát Giả kia lại đột nhiên ngẩng đầu. Trong nháy mắt tiếp theo, thân hình của nó đã bộc phát ra tốc độ nhanh như điện quang hỏa thạch, trực tiếp bắn thẳng về phía hắn.

Tay trái hung hăng mở ra cái miệng khổng lồ, thi triển lại trò cũ, đầu lưỡi sắc bén “Hoa lạp lạp” không chút do dự đã cuồn cuộn xông về phía Liệp Sát Giả thứ ba kia.

"Chuyển hóa! Cực nóng! Thuộc tính cường nhiệt!"

Ngay lập tức, bên trong con ngươi của Liệp Sát Giả đã bị một tầng ánh lửa cực nóng bao trùm.

Chưa hết, phía trên cặp đường lang đao của nó cũng xuất hiện một tầng quang lưu [2] nóng rực đến cực hạn chảy xuôi xuống, phụt ra vô số hoa lửa đỏ tươi.

[2] : nguyên văn 光流 – quang lưu, tiếng Anh optical flow, là dạng chuyển động biểu kiến của các vật thể, bề mặt và các cạnh trong cảnh trực quan do chuyển động tương đối giữa người quan sát và cảnh gây ra. Luồng quang học cũng có thể được định nghĩa là sự phân bố các vận tốc biểu kiến của chuyển động của mẫu độ sáng trong một hình ảnh.

Có thể hiểu đơn giản là, cặp đường lang đao nóng đến mức vặn vẹo thị giác của người nhìn vào, khiến người ta có cảm giác luồng ánh sáng bao bọc bên ngoài nó trở thành một dòng chảy.

Phập —— Một tiếng nổ truyền đến.

Lưỡi dao cực nóng trực tiếp chém qua vùng gió lốc cuồng loạn. Chỉ trong nháy mắt, cái lưỡi dài kinh khủng của tay trái đã bị nhát chém với độ nóng đến cực hạn kia, chặt đứt, bay ra ngoài, để lại một vết cắt cực kỳ chỉnh tề trên bề mặt.

Một tiếng kêu to đầy đau đớn vang lên.

Tay trái nhanh chóng rụt trở về, đầu lưỡi thật dài chỉ còn lại một nửa, còn đang bốc hơi nghi ngút.

"Lưỡi… lưỡi mất rồi! !" Nó (〃 ´ 皿 `)q ấm ức quay sang nói với Lâm Ân.

Lâm Ân nhanh chóng cắn răng lui về phía sau nói: "Có thể khôi phục được không?"

Tay trái (〟▼ 皿 ▾) vung đầu lưỡi, chỉ trong nháy mắt, phần lưỡi chỉ còn một nửa đã bắt đầu sinh trưởng.

"Lại mọc ra đây! !"

Mà gần như trong khoảnh khắc đó, Liệp Sát Giả số ba hệt như một chuỗi tàn ảnh, trực tiếp xuất hiện trước mặt Lâm Ân, lưỡi dao mang theo thuộc tính nóng rực không ngừng vặn vẹo trong tay kia, không chút do dự đã chém về phía hắn.

"Ta đến!" Tay trái (〟▼ 皿 ▾) trực tiếp vơ lấy con dao lóc xương đang được một nhánh xúc tu của Lâm Ân quấn quanh, rồi điên cuồng lao đến.

Chương 129: Ngưng Thị Nguyền Rủa!!!

Cắt ——

Trong nháy mắt ấy, ánh lửa kịch liệt đã nổ bắn ra ngoài.

Cánh tay “Hoa lạp lạp” tựa như con rắn, nhanh chóng duỗi dài ra, tay trái cầm dao không ngừng “Choang choang choang choang” triển khai đao chiến chính diện cùng con Liệp Sát Giả số ba kia.

Hiển nhiên, oán niệm trong lòng tay trái vì bị nó chém ra một đao chặt đứt đầu lưỡi vừa rồi, đang điên cuồng bùng nổ.

Leng keng ——

Leng keng ——

Ánh đao chạm vào nhau, vô số hoa lửa văng tung tóe.

Nhưng Lâm Ân chỉ liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra, con

Mà tay trái bên này, tuy công kích rất sắc bén, nhưng rõ ràng là thiếu đi một chút bài bản, càng giống như nó chỉ biết dùng man lực đánh ra cái gọi là loạn phi phong đao pháp, vung vung chém chém mà thôi.

"Trái Trái!" Lâm Ân nhanh chóng tụ tập lực lượng, rồi cắn răng không ngừng nổ súng từ mạn sườn, bắn về phía Liệp Sát Giả kia.

"Nhanh thể hiện ra thực lực lúc ngươi xử lý con Khôi Lỗi Huyết Nhục lần trước đi! Không phải ngày hôm qua ngươi vô cùng dũng mãnh sao?"

Tay trái (〝▼皿▼) vừa chém giết vừa nói: "Đó là ăn từ bên trong! Mà hiện giờ là chém giết bên ngoài! Nếu lúc này ta ăn nó, kiểu gì nó cũng chém cho cái miệng của ta nứt toác một đường!"

Lâm Ân lớn tiếng nói: "Ta chính là bác sĩ nha! Kể cả nó băm ngươi nát nhừ! Ta cũng có thể khâu lại được!"

Tay trái o (≧口≦)o nói: "Có muốn cũng không có cơ hội đâu!"

Lâm Ân nhanh chóng lui về phía sau, ánh mắt không ngừng lóe sáng.

Quả nhiên… đây là dị thế giới tùy thời sẽ chết mà!

Cơ hội? !

Được!

Nếu ngươi không có cơ hội thì để ta ra tay sáng tạo cơ hội kia cho ngươi!

Nghĩ là làm, Lâm Ân lập tức thò tay vào trong ngực mình, lấy ra một viên nhãn cầu tối đen bị một đống u nang bao kín.

【 nhãn cầu hội tụ 】

【 loại hình 】: Vật bị nguyền rủa

【 năng lực 】: Sau khi Khôi Lỗi Huyết Nhục sử dụng, có thể phát động ngưng thị nguyền rủa.

【 hạn chế 】: Cần hoàn toàn tụ hợp cùng thân thể mới đủ khả năng phát động.

【 giới thiệu 】: là con mắt nguyền rủa của Khôi Lỗi Huyết Nhục hình thái thứ ba, tại thời điểm ngươi chăm chú nhìn vào vực thẳm, vực thẳm cũng đang chăm chú nhìn vào ngươi, trong mắt nó tràn ngập nguyền rủa và oán khí. Nơi ánh mắt nó có thể chiếu rọi

tới, trong tầm mắt đầy rẫy nguyền rủa và oán khí kia, vạn vật đều bị hòa tan, hết thảy đều vụn vỡ, sụp đổ...

Hắn đã móc được viên nhãn cầu này từ trong bụng của tay trái.

Mà trong đoạn thời gian hắn âm thầm mai phục lúc trước kia, cũng có đi cẩn thận nghiên cứu qua thứ này.

Có thể nói, nếu một sinh vật khác lấy được viên nhãn cầu này, nó sẽ không mang tới bất cứ tác dụng gì cho đối phương.

Nhưng hắn lại khác!

Từ sau khi hắn có được năng lực huyết nhục tai biến, hắn hoàn toàn có thể dung nhập viên nhãn cầu vào bên trong cơ thể mình.

Một khi đã như vậy...

Xoẹt xoẹt xoẹt ——

Lâm Ân lập tức vươn một ngón tay tới, rồi cắn răng, dùng sức chọc vào hốc mắt bên phải của mình.

【 đinh! Sinh mệnh lực của ngươi đang tổn thất! 】

【 đinh! Sinh mệnh lực của ngươi đang tổn thất! 】

Mà cũng chính tại một khắc này.

Phập ——

Một viên nhãn cầu đầm đìa máu tươi đã bị hắn móc ra từ chính giữa hốc mắt bên phải của mình.

Hắn khẽ thổi thổi vài cái, sau đó lại cắn răng lấy ra cái bình nhỏ từ trong lòng, cẩn thận bỏ viên nhãn cầu của mình vào trong

đó, rồi dùng sức ấn viên nhãn cầu quái vật đang cầm trong tay kia, vào chính giữa hốc mắt của mình.

"Á! Móa nó đau quá!"

Mắt phải của Lâm Ân vẫn không ngừng phun máu.

Hắn vừa thực hiện xong một loạt hành động thay đổi nhãn cầu, đã vội vàng phát động năng lực huyết nhục tai biến.

Hoa lạp lạp ——

Thật nhiều bó dây thần kinh nhanh chóng lao tới, bao vây viên 【 nhãn cầu hội tụ 】nọ.

【 đinh! Ngươi liên tiếp bộ phận mới: Nhãn cầu hội tụ! 】

【 đinh! Cảnh báo! Cảnh báo! Năng lượng bên trong nhãn cầu hội tụ cao quá mức, khả năng khống chế xúc thể dư thừa của ngươi giảm xuống trên diện rộng! 】

Hoa lạp lạp ——

Trong nháy mắt đó, hai nhánh xúc tu phía sau hắn lập tức héo rút, tan biến.

Nhưng như vậy là đủ rồi!

Bởi vì...

"Tay trái! ! Tránh ra! !" Lâm Ân lập tức rống to, rồi dữ tợn ôm lấy bên mắt phải đang không ngừng chảy máu của mình. Bởi

Trong nháy mắt nghe được âm thanh này, tay trái cũng dứt khoát lùi về, tới khi nó nhìn thấy mắt phải của Lâm Ân, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi: "Ngươi dùng con mắt của bộ khôi lỗi kia? ! !"

Ngay tại khoảnh khắc tay trái bật ra câu hỏi ấy, Lâm Ân chợt ngẩng đầu, ném ánh mắt dữ tợn lên người Liệp Sát Giả kia.

Ngưng thị nguyền rủa!

Phát động! !

Ông —

Âm thanh như tiếng bật cung vang lên.

Trong nháy mắt, con ngươi bên phải của Lâm Ân chợt co rụt lại, vô số những đường chỉ đen chi chít rậm rạp lập tức "Hô lạp lạp" hội tụ lại thành một điểm nằm ngay trung tâm con ngươi kia.

Toàn thân Liệp Sát Giả bên kia chấn động, nó lập tức cảm nhận được nguy cơ thật lớn đang điên cuồng quét đến.

Gần như trong khoảnh khắc đó, Liệp Sát Giả đã theo bản năng trực tiếp gia tăng tốc độ lên tới cực hạn, thậm chí còn nhanh đến mức xuất hiện tàn ảnh.

Nhưng nguyền rủa đã phát động rồi.

Á á —— Giống như tiếng kêu to đầy bén nhọn do một con ác linh phát ra lúc toàn thân bị đốt rụi.

Trên hiện trường lúc này, nơi ánh mắt Lâm Ân có thể quét tới, cả vách tường xung quanh lẫn những viên gạch bằng đá dưới mặt đất, toàn bộ chúng đều đang dùng một tốc độ nhanh đến khó có thể tưởng tượng được, để tan chảy ra, trở thành một vũng dịch thể đặc sệt, dấp dính.

Đứng trước một chiêu này, càng là nơi trống trải, càng khó có thể tránh được, thậm chí là muốn tránh cũng không được.

Và kể cả khi tốc độ của Liệp Sát Giả có nhanh hơn nữa, thì đối chiến tại khu vực này, nó cũng chẳng có đường mà trốn đi.

Chỉ thấy bộ khung máy móc trên cơ thể nó lập tức bị ảnh hưởng, bên ngoài không ngừng vang lên những tiếng “Hoa lạp lạp” xuất hiện từng mảng tan chảy, ăn mòn.

Chương 130: Cánh Tay Long Tức!!!

"Nhãn cầu hội tụ? !" Giới Ma đang điều khiển Liệp Sát Giả lập tức gầm lên, sắc mặt kịch biến: "Làm sao có thể!"

Mà cũng chính tại giờ khắc này, rốt cuộc gã cũng xác định được, dù Khôi Lỗi Huyết Nhục của gã không bị thiếu niên này giết chết, thì hắn cũng có liên quan rất lớn đến cái chết của tạo vật kia.

Kẻ này phải giết!

Trong nháy mắt, Giới Ma cắn răng, cố gắng chống chịu quá trình ăn mòn và hòa tan lạnh thấu xương kia, để dồn hết sức bình sinh, đột nhiên lao thẳng về phía Lâm Ân.

"Tay trái! Mau!" Lâm Ân đang dùng sức kiềm chế mắt phải, lập tức điên cuồng rống to.

Ngay tại thời khắc ấy, tay trái đột nhiên lơ lửng về phía trước, lộ ra nụ cười đầy hăng hái, trực tiếp xung phong đi đầu: "Được! Cứ giao cho ta!"

Oa ——

Một tiếng hét lớn giống như quạ đen kêu gào vang lên.

Chỉ thấy cái miệng khổng lồ sắc bén phía trên tay trái kia đột nhiên há lớn, luồng lực hút khủng bố trực tiếp ập đến, thổi quét cả con đường xung quanh.

Những viên gạch đá trên mặt đất không ngừng “Hoa lạp lạp” bị cậy bung và cuốn bay đi. Những tòa nhà gần đó cũng không

thoát khỏi số phận, từng âm thanh “Ca ca ca” truyền đến, vách tường không ngừng rạn nứt, thậm chí cả mảnh sương mù tối đen vốn lan tràn khắp con đường, cũng hóa thành cơn lốc bị luồng hấp lực nọ, hút vào trong miệng tay trái.

Cái miệng tối tăm hun hút kia giống như mắt bão, lại giống như vực sâu, không ngừng hút toàn bộ những thứ xuất hiện trên đường đi của nó!

Một màn khủng bố này khiến cho quỹ tích di chuyển của Liệp Sát Giả nọ xuất hiện một thoáng sai lệch nghiêm trọng.

Sắc mặt Giới Ma đại biến.

Giờ khắc này, ngay cả gã cũng không thể không vội vàng dừng lại, dùng sức mà cắm song đao xuống mặt đất, đề phòng bản thân sẽ bị luồng lực hút thật lớn kia kéo vào bên trong cái miệng khổng lồ như hố đen nọ.

Nhưng trong nháy mắt này, đột nhiên gã dự cảm được tình hình không ổn.

"Không tốt!" Hắn rít gào.

"Tập trung được mày rồi!" Trên mặt Lâm Ân lập tức nở rộ một nụ cười quái dị.

Trong nháy mắt đó, mắt phải của hắn lập tức di chuyển mục tiêu, nhắm thẳng lên người Liệp Sát Giả vốn đang di động với tốc độ cao lại bị bắt phải dừng lại kia.

Rồi không chút do dự, từ bên trong nhãn cầu hội tụ lập tức phun ra từng chuỗi nguyền rủa hệt như tiếng thét bén nhọn của ác linh, “Hoa lạp lạp” chúng lan tràn khắp thân thể Liệp Sát Giả.

Không thể chống cự, trên thân thể nó nhanh chóng xuất hiện từng mảng ăn mòn nghiêm trọng.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

Phía trên cái chân nhện khổng lồ của Liệp Sát Giả lập tức "Ca ca ca" bốc lên vô số những khối u nang và bọt nước giống như vừa bị phỏng.

Khuôn mặt nó lại lập tức thay đổi hoàn toàn.

"Cảnh báo... Khung máy móc xuất hiện hư hao do ăn mòn trên diện tích lớn... Khẩn cấp mở ra năng lực khôi phục cấp độ mạnh... Khẩn cấp mở ra phản kích nguyền rủa..."

Chỉ trong nháy mắt, bên trong khung máy móc của Liệp Sát Giả đã tự phát động chế độ phản kích.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc này, đột nhiên nó lại nhìn thấy thiếu niên Nhân tộc kia vươn tay lên, rồi nhanh chóng lấy ra một cánh tay được bọc kín bằng vải đen từ phía sau lưng mình.

"Còn chưa có xong đâu! !" Khóe miệng Lâm Ân lập tức nhếch đến góc độ lớn nhất, lộ ra nụ cười tươi có chút điên cuồng và bệnh hoạn.

Một luồng cảm giác bất an cực lớn, nhanh chóng thổi quét qua tim Giới Ma.

【 Cánh Tay Long Tức 】

【 loại hình 】: trang bị hạng nặng dạng sinh vật tụ hợp

【 năng lực 】: Phụt ra long tức nóng cháy!

【 giới thiệu 】: một phần cơ thể của sinh vật diệt sát loại cấm kỵ Khôi Lỗi Huyết Nhục, chính là binh khí diệt sát mạnh mẽ được tụ hợp từ thủ lĩnh Cự Long, long viêm nóng cháy mang theo hiệu quả tinh lọc rất mạnh đối với sinh vật hắc ám, bao hàm cả oán niệm của Long Thủ, sẽ trút toàn bộ oán hận vô tận của nó đến tất

cả những địch nhân trước mắt...

"Tai biến! !" Lâm Ân rống to một tiếng.

Bàn tay phải của hắn lập tức ném cánh tay cụt kia lên giữa không trung. Ngay sau đó, hai nhánh xúc tu sau lưng hắn lại nhanh chóng quấn lấy cánh tay cụt nọ, huyết nhục không ngừng "Hoa lạp lạp" phun ra, vô số tổ chức thần kinh đang dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, leo lên, lan tràn trên phần đứt gãy của cánh tay cụt kia.

【 đinh! Cảnh báo! Cảnh báo! Cơ thể đang vận chuyển siêu phụ tải! Cơ thể đang vận chuyển siêu phụ tải! 】

"Rống —— "

Trong nháy mắt đó, một tiếng long ngâm thật lớn truyền đến vang vọng cả bầu trời đêm. Miếng vải đen vốn đang quấn quanh cánh tay cụt cũng lập tức nổ tung ra.

Phía trên cánh tay dữ tợn vừa được tổ chức huyết nhục nối tiếp với Lâm Ân lập tức xuất hiện một cái đầu Hắc Long khổng lồ, "Hoa lạp lạp" khí tức của nó không ngừng lan tràn, trong mắt Hắc Long đầy rẫy lửa giận và thống khổ vô tận.

"Long tức! !"

Sắc mặt Lâm Ân đột nhiên trở nên dữ tợn, hắn khống chế Cánh Tay Long Tức, chĩa thẳng cái đầu Hắc Long về phía Liệp Sát Giả bên kia.

Tại khoảnh khắc này, trong miệng thủ lĩnh Hắc Long lập tức tụ tập một luồng hỏa quang sáng chói, chiếu rọi cả con đường.

Long khẩu to lớn chợt mở ra, giống như muốn tiêu diệt hết thảy mọi thứ không trong sạch trên thế gian này.

Long tức nóng cháy mang theo vô tận lửa giận, tựa như nham tương dội ngược lại, chỉ trong nháy mắt đã phun ra khắp con đường trước mặt.

Rống ————

Ngay lập tức, hỏa diễm nóng cháy đã bao phủ cả tầm mắt.

...

Ca ca ca ——

Màn hình thật lớn đặt chính giữa Tháp Treo Ngược kia cũng bị long viêm nóng bỏng nọ hoàn toàn chiếm cứ.

Tất cả những nhân viên nghiên cứu đang có mặt bên trong đại sảnh Liệp Sát Giả đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ và hãi hùng, thậm chí uy thế khủng bố kia còn làm bọn họ không nhịn được mà vội vàng lui về phía sau.

Mà cũng chính tại một khắc này, màn hình kết nối với Liệp Sát Giả số ba lập tức nổ tan tành.

"Cảnh báo —— Bộ phận hạch tâm của Liệp Sát Giả số ba đã bị hòa tan, hủy diệt——gốc thần kinh đồng bộ tự động tách ra—— "

Xoẹt xoẹt xoẹt ——

Cùng với khí tức cực nóng đến gay mũi lan tỏa ra ngoài, phần giắc nối phía sau đầu Giới Ma trực tiếp đứt đoạn.

Tình huống phản phệ mãnh liệt lập tức cưỡng ép gã phải thoát ly trạng thái đồng bộ thần kinh cùng Liệp Sát Giả số ba.

Chương 131: Phần Thưởng Kinh Người!!!

"Giới Ma đại nhân! Ngài có sao không? !" Đám tôi tớ xung quanh vô cùng khiếp sợ, vội vàng chạy tới.

Giới Ma thở hào hển, vẻ mặt dữ tợn, kết cấu máy móc trên khuôn mặt lập tức "Bùm bùm" nổ mạnh, văng ra hoa lửa.

"Thằng nhóc kia lại dám dùng thứ binh khí sát lục do ta tỉ mỉ thiết lập cho Khôi Lỗi Huyết Nhục! Làm sao hắn dám!"

Oanh!

Gã nói xong, lập tức đánh ra một quyền, phá tan đống máy móc trước mặt thành mảnh nhỏ.

Gặp phải loại chuyện này, thử hỏi làm sao gã có thể không phẫn nộ được?

Bởi vì trong mắt gã, nhân loại kia rõ ràng là một thằng nhóc sức chiến đấu vô cùng yếu kém!

Ngoại trừ cánh tay trái kỳ quái dị thường kia, thứ giúp hắn tạo thành một chút sát thương hữu hiệu cho gã cũng cũng chỉ có duy nhất một khẩu Súng Lục Săn Ma đó thôi.

Nhưng gã vạn lần không ngờ!

Nhân loại kia lại có thể nhét vũ khí của sinh vật binh khí Khôi Lỗi Huyết Nhục vào chính người của hắn!

Không!

Thằng nhóc kia tuyệt đối không thể là nhân loại!

Bởi vì nhân loại tuyệt đối không có loại năng lực khủng bố nhường này!

"Chẳng lẽ... Hắn là một kiện sinh vật binh khí do Cưa Máu nghiên cứu ra? !"

Gã cắn chặt khớp hàm.

Đúng vậy!

Đây là một khả năng duy nhất có thể xảy ra!

Lại nói, trước kia Cưa Máu chính là nhân vật cấp nguyên lão của hiệp hội Ma Nhân bọn họ, cũng là một trong mấy tên quái nhân sinh hóa mũi nhọn nhất trong quá trình nghiên cứu Cự Tượng.

Nói không chừng, trong mười năm này, lão một mực trốn tại nơi hẻo lánh kia để nghiên cứu bước phát triển mới cho tạo vật sinh hoá!

Nghĩ đến đây, Giới Ma lập tức nắm chặt hai tay.

Trước mắt gã lại hiện ra nụ cười châm biếm của tên Nhân tộc nọ, kết cấu máy móc trên mặt lập tức “Hoa lạp lạp” bắn tung hoa lửa, biểu cảm cực kỳ dữ tợn.

Nếu không gặp phải hạn chế do quá trình điều khiển cơ năng từ xa!

Nếu bản thể của gã có mặt tại nơi này, dù trong tay kẻ kia có nhãn cầu hội tụ và Cánh Tay Long Tức thì đã làm sao?

Mà ở một mặt khác.

"Ca ca" —— Cùng với hai âm thanh tín hiệu bị cắt đứt phát ra,

hai màn hình còn lại cũng trực tiếp tắt ngấm.

"Giới Ma đại nhân! Liệp Sát Giả số một và số hai đã bị Huyết Y Ác Linh kia phá hủy! Chúng ta đã mất đi kết nối tín hiệu với nơi đó rồi!" Hai tên tôi tớ lộ ra vẻ mặt ngưng trọng đi tới.

Giới Ma dữ tợn nói: "Không cần phải xen vào chuyện này, ngày mai ta sẽ tự mình mang theo Khôi Lỗi Huyết Nhục đến đọ sức với bọn chúng. Đã tìm được Cưa Máu chưa? !"

Một tên tôi tớ trong đó ngưng trọng nói: "Những Liệp Sát Giả khác vẫn đang truy tung. Dựa theo tin tức chúng ta nhận được từ trước, có vẻ như Cưa Máu đã đến đình viện Con Rối rồi, hắn và phu nhân con rối ở nơi đó khá là tâm đầu ý hợp!"

Giới Ma khẽ nheo hai mắt, ngón tay “Ca ca ca” nắm chặt.

...

Hẻm Du Hồn.

Sau khi xé hai Liệp Sát Giả còn lại thành mảnh nhỏ, Huyết Y Ác Linh lại nhanh chóng khôi phục trở lại từ trạng thái điên cuồng nguyền rủa kia.

Cô ta lập tức quay đầu, nhìn sang một mặt khác của con đường, nơi vẫn còn bốc khói mịt mù dù giờ này, ngọn lửa vừa nãy đã tắt.

Và kể cả cô ta, ở thời điểm Long Tức phun đến nơi đó, trong lòng cũng cảm nhận được vô vàn khiếp sợ, trái tim đập nhanh không thể kiềm chế nổi.

Cô ta nhanh chóng xuyên qua đống sương khói cay cay kia.

"Lâm Ân! Cậu sao rồi? !"

Chờ tới thời điểm Huyết Y Ác Linh nhìn thấy hình dạng của

Lâm Ân, vẻ mặt cô ta lập tức trở nên kinh ngạc.

Cả con đường KqFcZAipaố bị ngọn lửa thiêu hủy.

Ở điểm cuối cùng của đám khói mù, Lâm Ân đang dùng sức ho khan. Vừa vặn lúc này, Cánh Tay Long Tức lại vang lên vài tiếng “Hoa lạp lạp”, trực tiếp tách rời mối liên hệ với dây thần kinh trên vai hắn, lập tức rơi xuống đất.

Nhưng thứ khủng bố nhất vẫn là mắt phải của hắn.

Chỉ vẻn vẹn là đối diện ánh mắt thôi, viên nhãn cầu hội tụ tối đen kia cũng có thể làm cho người ta cảm nhận được từng tia lạnh băng và quỷ bí.

"Tôi không sao."

Lâm Ân dùng sức móc viên nhãn cầu hội tụ rời khỏi mắt phải của mình, sau đó ngay trước mặt Huyết Y Ác Linh, hắn từ lấy ra cái bình đựng nhãn cầu của mình, vẫn được cất cẩn thận trong lòng.

Ba ——

Nhãn cầu mắt phải trong cái bình trực tiếp bị hắn nhét vào trong hốc mắt.

【 Giá trị tinh thần của Huyết Y Ác Linh -5】

Huyết Y Ác Linh đứng một bên quan sát mà trong lòng cũng không khỏi run lên.

Lâm Ân lại lấy ra một bình dược tề khôi phục rồi “Ùng ục ùng ục” mà vẩy một chút lên gương mặt mình, sau đó hắn nhắm mắt phải, mỉm cười nói: "Đã giải quyết xong rồi!"

"Ợ —— "

Tay trái dùng sức mà ợ một cái rõ to, rồi vừa lòng nhe răng nanh, phun một viên đinh ốc ra bên ngoài.

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ: Đêm khuya không bình lặng, đạt được khen thưởng: Tiền khô lâu x1000, kinh nghiệm cơ sở x1000】

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ mục tiêu vượt ngoài định mức: Đánh giết 3 con Liệp Sát Giả, đạt được đạo cụ đặc thù cấp truyền thuyết: hình minh họa [1] nhiệm vụ chuyển chức Dạ Y, ngươi đạt được cấp truyền thuyết hình minh họa kỹ năng: Thuật chẩn đoán ngẫu nhiên 】

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ: Sống sót, đạt được kinh nghiệm cơ sở x1000, tiền khô lâu x1000, đạt được đạo cụ đặc thù: Dạ Ma Đao 】

Hai mắt Lâm Ân lập tức tỏa sáng.

Khen thưởng lần này phải nói là ăn đến béo mầm nha!

Hắn không nói hai lời đã nhanh chóng mở ra phần khen thưởng vừa mới đạt được từ hệ thống.

【 hình minh họa nhiệm vụ chuyển chức Dạ Y 】

【 loại hình 】: vật phẩm nhiệm vụ

【 giới thiệu 】: Bọn họ là những bác sĩ hành tẩu trong đêm đen. Bọn họ là một đám chuyên gia giải phẫu ngoại khoa vô cùng dồi dào tình yêu thương. Mục tiêu của bọn họ là khiến cho khuôn mặt của tất cả những người bệnh qua tay mình, đều có thể lộ ra nụ cười hạnh phúc. Bọn họ luôn cố gắng hết sức để trợ giúp tất cả những sinh vật loại bỏ đi bệnh tật gây rắc rối, làm phiền nhiễu người ta. Cho nên nếu ngươi gặp được bọn họ, thì tốt nhất là hãy mang theo một số loại bệnh

[1] : nguyên văn图谱 – đồ phổ, từ này có nghĩa là phần tư liệu có đi kèm với tranh ảnh minh họa, hoặc là tập tranh tư liệu, nên t để là hình minh họa cho dễ hiểu, ngắn gọn.

Chương 132: Cứ Chuẩn Đoán, Kiểu Gì Cũng Ra Bệnh!!!

【 thuật chẩn đoán ngẫu nhiên 】

【 phẩm chất 】: kỹ năng đặc thù cấp truyền thuyết

【 hiệu quả 】: Tùy tiện chẩn đoán bệnh cho mục tiêu, cao nhất là 20 loại tật bệnh.

【 giới thiệu 】: Hắn là hắn có bệnh... Hắn là như vậy... Hắn không thể không có bệnh được... Cứ chuẩn đoán, kiểu gì cũng ra bệnh...

【 Dạ Ma Đao 】

【 loại hình 】: Dao giải phẫu

【 phẩm chất 】: Cấp truyền thuyết

【 hiệu quả đặc thù 】: Vĩnh viễn không hao tổn

【 giới thiệu 】: Một con dao giải phẫu cứng rắn, tuy chiều dao tới nửa mét của nó càng thích hợp để chém người hơn, nhưng trợ giúp bác sĩ giải phẫu cũng tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì, bởi vì đao công tỉ mỉ thường được thể hiện trên quá trình giải phẫu tinh tế, mà theo truyền thuyết, càng tới đêm khuya, nó càng trở nên sắc bén...

Ba đạo cụ đặc thù phẩm chất cao!

Cộng thêm lượng lớn tiền khô lâu và kinh nghiệm cơ sở!

Có thể nói, nhiệm vụ trong buổi tối hôm nay lập tức đã bù lại toàn bộ tổn thất của Lâm Ân trong ngày hôm qua rồi, giúp hắn hồi lại thật nhiều máu.

Hơn nữa bản thân hắn còn đạt tới cấp 10, nghĩa là chỉ cần xử lý xong sự kiện lần này, hắn hoàn toàn có thể đi làm nhiệm vụ chuyển chức nghề nghiệp của mình.

Mặc kệ nói như thế nào, tất cả đều vô cùng vui sướng.

Lâm Ân cũng không trực tiếp nhận phần thưởng về tay, mà tạm thời cất chúng nó trong không gian trữ vật của hệ thống.

"Đã giải quyết xong hết rồi." Vừa nói xong câu này, hàng chân mày của Huyết Y Ác Linh thoáng nhíu chặt lại, nói: "Nhưng dựa vào tình huống trước mắt, ba bộ máy móc vừa tới đây chỉ là nhóm thám báo phụ trách đi điều tra manh mối thôi. Sợ rằng cậu đã trêu chọc phải một tổ chức khổng lồ nào đó rồi, nếu không nghĩ ra biện pháp giải quyết tận gốc, phỏng chừng mấy ngày nay, cậu sẽ còn gặp phải tai họa càng lớn hơn nữa đó."

Sau khi trải qua cùng lúc hai sự kiện từ hôm qua tới hôm nay, Huyết Y Ác Linh cũng ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện lần này.

Phải biết rằng, trong thế giới hắc ám, chỉ có duy nhất một tổ chức đủ khả năng chuyên tâm nghiên cứu ra sinh vật binh khí đỉnh cấp nhất, đó chính là hiệp hội Ma Nhân.

Bọn họ tinh thông kỹ năng kết hợp máy móc và huyết nhục, cũng coi như một thứ khác người ở bên trong thế giới hắc ám này.

"Làm sao cậu có thể đắc tội với một tổ chức như vậy?" Huyết Y Ác Linh nhíu mày nhìn về phía Lâm Ân, nói: "Tôi thấy cậu rất ít rời khỏi hẻm Du Hồn, làm sao có thể trêu chọc vào một tổ chức như vậy được? Chẳng lẽ lúc người ta tìm đến nhờ cậu xem bệnh,

cậu lại xem không được hoặc là làm chết con người ta rồi? Cho nên mới làm người ta ghi hận như vậy?"

Lâm Ân lắc lắc đầu, trấn định nói: "Tình huống cụ thể không liên quan tới tôi, hẳn là có liên quan tới chuyện thầy tôi gặp phải, nhưng hiện giờ, tôi lại không có cách liên lạc với thầy. Haizzz... tôi cũng chẳng rõ tình huống cụ thể là gì nữa."

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, rốt cục hắn cũng an toàn vượt qua một đêm không ngủ này rồi.

"Chúng ta quét dọn chiến trường một chút đã, nơi này không nên ở lâu, sợ về sau sẽ hấp dẫn sự chú ý của những con quái vật khác, vậy còn mất nhiều hơn được!"

"Được!"

...

Hơn nửa giờ sau, Tiệm Dược Tề Cưa Máu.

"Thời gian cũng không còn sớm, hẳn là hôm nay sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đâu, chị nên sớm trở về nghỉ ngơi đi, quý bà."

Huyết Y Ác Linh gật gật đầu, hai tay ôm lấy cô bé đáng yêu, nói: "Ừm, nếu gặp phải chuyện gì không giải quyết được, nhớ phải liên hệ với tôi trước đó. Mấy ngày nay, cứ để nguyền rủa ở lại trên người tôi đi, chờ giải quyết hết đống nguy cơ này, cậu lại giúp tôi trị liệu cũng được!"

Nói xong, Huyết Y Ác Linh mỉm cười vươn tay tới, rồi dùng sức xoa xoa đầu Lâm Ân, cuối cùng mới ôm cô bé đáng yêu của mình, xoay người rời khỏi Tiệm Dược Tề Cưa Máu.

Có thể nói, tuy vị quý bà này hơi điên điên một chút, nhưng trải qua những sự kiện khủng bố xảy ra suốt hai ngày vừa rồi, hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được rằng, cô ấy là một con ác linh vô

cùng đáng tin cậy.

Lâm Ân cũng không tiếp tục ở lại thêm nữa, hắn nhanh chóng đóng cửa chính, trở lại phòng khách trong hậu viện, vội vàng leo lên giường nhắm mắt.

Có thể nói hôm nay là một ngày đầy rẫy nguy cơ.

Tuy nó không khủng bố bằng hôm qua, nhưng sự biến hóa của Liệp Sát Giả kia vẫn làm hắn chú ý.

Hắn có thể xác định được một điều rằng, kẻ điều khiển Liệp Sát Giả kia chính là một thành viên bên trong hiệp hội Ma Nhân.

Mà nói cách khác, tình huống hiện giờ của hắn vẫn là sự yên lặng trước khi cơn bão đến.

Nghĩa là nếu hắn không tìm được biện pháp ứng phó, thì trong mấy ngày gần đây, kiểu gì hắn cũng sẽ lọt vào một chuỗi tập kích càng khủng bố hơn.

"Phải nghĩ ra cách liên hệ với thầy, hoặc là nói với Tiểu Tiểu."

Lâm Ân đã hạ quyết tâm.

Hắn không hề buồn ngủ, lập tức nhắm hai mắt lại nói: "Hệ thống, tiến vào Thị Giới!"

【 đinh! Tiền khô lâu -500】

Chỉ trong nháy mắt, đi kèm với cảm giác hoảng hốt và bị hút đi kia, ý thức của Lâm Ân nhanh chóng thoát ly thân thể.

Ngay sau đó, hắn đã xuất hiện trên khu quảng trường hư ảo quen thuộc kia.

Con ngươi thật lớn trên đỉnh đầu vẫn chiếu rọi xuống dưới, vĩnh hằng không đổi.

Ngay khi tiến một bước vào trong đó, bên tai hắn lập tức bị một đống lớn tin tức oanh tạc vào.

【 Chia sẻ tin tức khu vực: Vừa hôm qua, hẻm Du Hồn lại một lần nữa xuất hiện quái vật xâm lấn với cường độ cực cao. Nghi ngờ kẻ xâm nhập kia chính là sinh vật binh khí mũi nhọn của hiệp hội Ma Nhân, khuyến cáo cư dân hẻm Du Hồn ngừng đi ra ngoài, phòng ngừa gặp chuyện bất trắc! 】

【 Chia sẻ tin tức khu vực: Theo tin tình báo xác thực, chiến đấu ở hẻm Du Hồn đã chấm dứt, một phương tham chiến nghi ngờ là quý bà Huyết Y – vị Ác Linh Nữ Vương thanh danh truyền xa kia, thân phận của một người tham chiến khác nghi ngờ là học đồ của Tiệm Dược Tề Cưa Máu, người mà gần đây đã có chút danh tiếng ở hẻm Du Hồn, ấn vào video chia sẻ: Tiền khô lâu 30】

Lâm Ân lập tức trợn trắng mắt.

Không thể nào.

Nhanh như vậy đã có tình báo được tiết lộ ở Thị Giới?

Hơn nữa… cmn, tình báo viên kia còn đăng kèm cả video, chẳng lẽ lúc ấy trên con đường nọ vẫn còn người khác?

Chương 133: Tình Báo Viên Số 024!

Lâm Ân nhanh chóng ấn vào .

【 tiền khô lâu -30】

Chỉ trong nháy mắt, trước mặt Lâm Ân đã xuất hiện khung hình tràn ngập sương mù màu đen cuồn cuộn.

Mà nhân vật xuất hiện ngay chính giữa khung hình kia, lại đúng là ba Liệp Sát Giả mặt người thân nhện vừa bị bọn họ giải quyết không lâu trước đó.

Ngay tiếp theo, Lâm Ân đã trông thấy gương mặt cực kỳ đẹp trai của mình lọt vào ống kính.

Ở thời điểm khung hình đi thẳng vào phần chính, là khoảng giữa trận chiến đấu vừa phát sinh kia, cũng là khoảnh khắc hắn vừa trang bị xong nhãn cầu hội tụ, bắt đầu triển khai phản kích Liệp Sát Giả kia, trên khung hình lập tức biểu hiện, trước mắt số người quan sát đã tăng mạnh lên tới 2000 mắt xem.

Mà ở phía trên khung hình, từng chuỗi bình luận nhanh chóng lướt ngang qua.

"Hóa ra là tay bác sĩ kia! ! Tôi nhận ra hắn! ! Thật khủng bố, hóa ra thực lực của tay bác sĩ đó lại mạnh như vậy? !"

"Hắn đẹp trai quá! Tôi muốn nha!"

"Chẳng trách hôm nay, lúc tôi đi ngang qua tiệm dược tề kia, mặt tiền cửa tiệm ấy lại rách nát lung tung. Tôi cứ tưởng bọn họ

làm ăn vớ vẩn như vậy, cuối cùng cũng bị khách hàng đập bỏ đi rồi, nhưng xem tình huống này, chẳng lẽ bác sĩ trong tiệm dược tề kia cũng tham gia vào hồi chiến đấu thảm thiết hôm qua?"

"Muốn nha x2 "

"Quá mạnh rồi! Lúc trước, tôi vẫn cho rằng hắn cũng chỉ là một tên học đồ vô hại, thật không nghĩ tới… hóa ra hẻm Du Hồn chúng ta còn cất giấu một tồn tại kinh khủng đến vậy!"

"Chẳng trách! Trước kia, tôi còn cho rằng bởi vì có lão biến thái Cưa Máu che chở, Nhân tộc kia mới có thể sống sót ở trong này, nhưng hiện tại xem ra, chính hắn cũng rất có thực lực à nha!"

"Muốn nha x3"

[Cái câu "muốn nha" kia có thể hiểu là các chị em đang muốn rụng trứng nhớ!]

Không ngừng có những bình luận lướt đi vèo vèo phía trên khung hình.

Trong số những chủ nhân của đống bình luận này, có sinh linh là cư dân bản địa của hẻm Du Hồn, cũng có tồn tại sinh sống tại con đường khác, rất nhiều người đều tò mò muốn hỏi thăm tin tức về mấy nhân vật đang xuất hiện trên khung hình, số mắt xem cũng nhanh chóng bay lên tới 3000.

Mà nói cách khác, vỉ vẻn vẹn là một tin tức này thôi, người chia sẻ tình báo đã đút túi ít nhất là 90 ngàn tiền khô lâu rồi.

Đây đúng là một nghề nghiệp mang lại lợi nhuận kếch sù nha!

Nhưng đồng thời, đoạn video này cũng làm Lâm Ân cảm thấy vô cùng kinh hãi, bởi vì tại thời điểm chiến đấu lúc ấy, hắn vốn không nhìn ra có sinh vật nào khác tồn tại xung quanh.

Hắn không quan sát được, có lẽ do thực lực của hắn còn nhỏ yếu, nhưng cả tay trái lẫn Huyết Y Ác Linh cũng không cảm nhận được điều gì dị thường.

Chuyện này đã đủ để nói lên vấn đề rồi.

Lâm Ân rơi vào suy tư.

Hiển nhiên, tình báo viên này đã bắt rễ thật sâu ở bên trong Thị Giới, đối phương thuộc về một loại sinh vật rất có năng lực kia.

Hắn là chia sẻ tin tức chỉ là một trong số những nghiệp vụ chủ yếu của nó mà thôi.

Một khi đã như vậy, nói không chừng, hắn cũng có thể vận dụng con đường này, để tìm kiếm một chút phương pháp liên hệ có thể nhanh chóng kết nối với mục tiêu được chỉ định.

Nghĩ là làm, Lâm Ân lập tức kéo tin tức vừa được tình báo viên kia chia sẻ tới, rồi thông qua phần giới thiệu bên trên, hắn tìm được tên của sinh vật đã chia sẻ tin tức nọ trong Thị Giới.

Ấn vào.

【 tình báo viên 024】

【 thân phận 】: Thương nhân tình báo

【 nhắn lại 】: Muốn chuyển đến bộ phận chia sẻ và buôn bán tin tức tình báo trên các khu vực lớn thuộc thế giới hắc ám, hãy tập trung nhìn vào đây → là có thể truyền tống.

Quả nhiên là một thương nhân!

Lâm Ân không nói hai lời, ánh mắt đã nhanh chóng tập trung vào dấu → phía trên giao diện tin tức.

Rất nhanh, đôi mắt hắn hoa lên một cái, cảnh tượng trước mặt đã nhanh chóng trở nên chân thật.

Mà cũng chính tại một khắc này, hắn đã xuất hiện phía trên một chiếc ghế dựa, đặt ngay giữa căn phòng nhỏ hẹp.

Căn phòng này rất nhỏ, chỉ có một cái đèn đặt trên chiếc bàn ngay trước mặt hắn, cùng với một bóng dáng quỷ bí mặc hắc bào phía đối diện.

"Quý khách, xin hỏi anh cần cái gì?" Bóng dáng mặc hắc bào lập tức cất giọng nhẹ nhàng, hỏi Lâm Ân vừa đột nhiên xuất hiện.

Lâm Ân đang nhìn mọi thứ chung quanh, lập tức dừng ánh mắt, chăm chú quan sát người mặc hắc bào kia, trấn định nói: "Anh chính là tình báo viên đã chia sẻ tin tức nọ?"

Có vẻ như bóng người mặc hắc bào kia cũng thường xuyên gặp được câu hỏi cùng loại, chỉ nghe đối phương bình thản trả lời: "Tôi là tình báo viên số 24 phụ trách tình báo ở khu vực số 900. Tôi có thể cung cấp tất cả những tình báo có giá trị trong khu vực này cho anh, đương nhiên giá cả xa xỉ."

Lâm Ân liếc mắt nhìn đối phương một cái, nói: "Nhưng thoạt nhìn chỗ này của anh rất là trống trải."

Số 24 chậm rãi nói: "Đây là ô lưới độc lập do tôi tự mình xin của Thị Giới, sau khi mỗi một vị khách hàng tiến vào cửa hàng của tôi, mọi người đều sẽ được truyền tống bước vào một không gian ô lưới độc lập như vậy. Ở thời điểm hiện tại, tôi đang đồng thời tiếp đãi 754 vị khách bên trong những ô lưới khác."

Lâm Ân gật đầu.

Lợi hại thật, người này có thể đồng thời tiếp đãi nhiều khách hàng như vậy.

Quả nhiên đây không phải chuyện mà một tồn tại có thể chất bình thường đủ khả năng làm được.

Lâm Ân không tiếp tục nhiều lời vô nghĩa thêm nữa, hắn suy nghĩ một lát, cuối cùng mới nghiêm túc tiến về phía trước, dò hỏi: "Tôi muốn mua một chút tình báo, cần phải xem anh có nắm được tình báo liên quan đến vấn đề này hay không đã."

"Xin anh cứ hỏi." Số 24 chậm rãi nói, âm thanh ngắn gọn.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt vốn không tồn tại ở nơi này lên, nghiêm túc nói: "Vấn đề đầu tiên, tôi muốn biết vị trí chính xác của Cưa Máu."

Không gian chợt rơi vào yên tĩnh.

Ánh nến lập lòe.

Số 24 nhanh chóng mở lời, giọng điệu không thay đổi, chậm rãi nói: "50 tiền hắc lâu."

Lâm Ân: "Cái gì? !"

Móa nó, năm mươi tiền hắc lâu… chính là 50 ngàn tiền khô lâu đó!

(Tác giả viết là 500 ngàn – 50 vạn, nhưng một tiền hắc lâu = 1000 tiền khô lâu nên chỉ có 50 ngàn thôi)

Điên ư!

Dù bán cửa tiệm của tôi đi cũng không kiếm đủ số tiền này!

Chương 134: Giá Rẻ Thì Hàng Chẳng Ra Gì!!!

Số 24 chậm rãi nói: "Một ngày trước, tin tức về mục tiêu đã được đề cao tới cấp A rồi. Hơn nữa, quá trình thu thập tin tức này được diễn ra ngay trong thời gian thực, nói đơn giản là ngay tại thời điểm này, chúng tôi vẫn đang một mực lần theo dấu vết để xác định tin tức đưa tới tay khách hàng là chính xác nhất. Cho nên giá trị thực tế của tin tức phải gấp đôi con số 50 kia. Hơn nữa, hiện giờ cũng không chỉ một vị quý khách là anh đây có nhu cầu muốn nhận được tin tức về vị trí của mục tiêu đó."

Trong lòng Lâm Ân khẽ động.

Quả nhiên, tình cảnh hiện tại của thầy hắn cũng không phải quá tốt.

Và ngoại trừ hắn, khẳng định là hiệp hội Ma Nhân cũng đang vận dụng các loại phương pháp để tìm kiếm thầy.

Lâm Ân bình tĩnh trở lại, lập tức nói: "Vấn đề thứ hai, xin hỏi nên làm như thế nào để liên hệ với một sinh vật cụ thể từ khoảng cách rất xa."

Số 24 vẫn chậm rãi nói, gần như không có một chút tạm dừng nào: "Dựa vào những phương pháp khác biệt, thu phí tiêu chuẩn cũng sẽ khác biệt, thu phí thấp nhất: 100 tiền khô lâu, thu phí cao nhất: Mười vạn tiền hắc lâu, anh có thể lựa chọn tiêu chuẩn cụ thể."

Lâm Ân nhắm mắt nói: "Rẻ nhất."

Trực tiếp chuyển khoản.

【 tiền khô lâu -100】

Số 24 gật đầu, chậm rãi nói: "Đã nhận được tiền, tôi sẽ giải đáp cho anh: phương pháp nhanh nhất để liên hệ với một sinh vật nào đó ở cách xa mình, đó là thông qua Thị Giới. Thị Giới chính là thế giới mặt gương trùng khớp với thế giới hắc ám, bởi vì nó có được công năng truyền tống, cho nên anh có thể bước vào thế giới này, sau đó tùy tiện tiến hành trao đổi cùng sinh vật khác đã đăng nhập vào Thị Giới ở bất cứ khu vực nào."

"..."

Không gian tạm thời chìm xuống, yên tĩnh vô cùng.

Lâm Ân do dự nói: "Phần sau đâu?"

Số 24 chậm rãi nói: "Trả lời xong, cám ơn quý khách đã sử dụng dịch vụ."

"..."

Lâm Ân bực bội nói: "Cái này mà trị giá một trăm đồng hả? Nếu tôi có thể liên hệ với người kia ở Thị Giới này thì cần phải tới hỏi anh sao?"

Số 24 nói ngắn gọn: "Đây là tình báo cấp thấp nhất."

Nói cách khác, giá rẻ thì hàng chẳng ra gì.

Lâm Ân cố gắng trấn định tâm thần, nhắm hai mắt lại, nặng nề nói: "Vẫn là vấn đề vừa nãy nhưng lần này tôi cần tin tình báo trị giá 1 tiền hắc lâu."

Chuyển khoản thành công.

【 tiền khô lâu -1000】

Số 24 dừng một chút, mới chậm rãi nói: "Đã nhận được tiền, tôi sẽ giải đáp cho anh: Anh có thể thuê 【 người đưa tin khế ước 】 để truyền tin đi xa cho mình. Lựa chọn người đưa tin khế ước khác biệt, sẽ phải chịu mức giá cả khác biệt, tốc độ gửi thư tín cũng không giống nhau."

Nói xong, số 24 vẫn một mực ngồi yên không nhúc nhích như bức tượng điêu khắc, nhưng từ bên trong bộ áo choàng màu đen trên người đối phương lại có một bàn tay tái nhợt mà mảnh khảnh vươn ra, đặt một tờ danh sách lên quầy hàng.

"Nơi này của chúng tôi cũng đồng thời kinh doanh dịch vụ cho thuê người đưa tin, anh có thể tùy tiện lựa chọn một người đưa tin ngay tại nơi này."

Lâm Ân liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Có vẻ như tin tình báo này rất giá trị đây.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn lập tức rơi xuống tờ danh sách đang đặt trên quầy hàng kia, hắn nhanh chóng mở nó ra, đọc kỹ.

【 Con Dơi Vận Rủi 】: người đưa tin loại dị thú, thông qua một phần mô trên thân thể và tên thật của mục tiêu, có thể nhanh chóng tiến hành chuyển đi tin tức, đồng thời cũng mang đến vận rủi cho mục tiêu.

【 Địa Ngục Khuyển đã thuần hóa 】: Có được khứu giác linh mẫn và năng lực truy tung, chỉ cần một chút mùi có thể truyền tin cự ly xa, nhưng có xác suất một đi không quay lại.

【 Thú Chiết Dược Hư Không 】: người đưa tin có hiệu suất cực cao, có được tốc độ nhanh nhất thế giới hắc ám, truyền tin nhanh, truyền tống nhanh, chết bất đắc kỳ tử cũng nhanh, các phương diện đều nhanh.

【 Quy Vương Hủ Địa 】: Có được lực phòng ngự và hộ giáp

nằm trên đỉnh Kim Tự Tháp của thế giới hắc ám, có thể trăm phần trăm cam đoan trình độ hoàn hảo của thư tín. Là nhóm người đưa tin vô cùng ổn định vững vàng, tự tin nói rằng trong ngành của mình, bọn họ có được 0% tỷ lệ rủi ro, hàng năm đều đứng đứng đầu bảng bảng tin tức an toàn, không thể lay chuyển.

Lâm Ân nhìn một vòng, đã nhanh chóng cho rằng Quy Vương này là loại hình có bài bản nhất.

"Tôi chọn Quy Vương Hủ Địa, cứ dùng nó đi."

Số 24 thoáng tạm dừng một chút, như thể đang đi kiểm tra tình hình, rồi chậm rãi nói: "Tôi đang hẹn trước cho anh, trước mắt có năm người đưa tin Quy Vương đang nhàn rỗi, tỷ lệ sự cố: 0%, tốc độ: 1m/h..."

"Chờ một chút!" Lâm Ân lập tức cắt ngang lời nói của số 24, rồi do dự hỏi: "Tốc độ 1m/h? ?"

Số 24 gật đầu, nói: "Đúng vậy, bởi vì giống nòi này đã trải qua chuyển hóa đặc thù, coi như tốc độ của năm nay được đề cao hơn không chỉ mười lần so với năm trước. Con Quy Vương mà anh đặt kia chính là Quy Vương hàng năm đều đứng đầu cuộc thi đi bộ của cửa hàng chúng tôi, tạm thời không một con rùa nào có thể phá vỡ được kỷ lục của nó."

Lâm Ân: "(°Д°)..."

Hồi lâu sau…

"Chẳng lẽ ở nơi này của các anh không còn lựa chọn nào đáng tin cậy hơn một chút hay sao?" Lâm Ân hít sâu một hơi, mắt nhắm tay nắm, cố gắng giữ cho mình phải bình tĩnh lại.

Số 24 chậm rãi nói: "Trước mắt chỉ có 4 loại người đưa tin này là đang nhàn rỗi mà thôi, nhưng chúng tôi vẫn đang gia tốc thuần hóa càng nhiều chủng loại người đưa tin hơn. Nếu anh cảm thấy

không hài lòng, mong một đoạn thời gian sau, anh lại đến sử dụng dịch vụ."

Lâm Ân thoáng chau mày, đại não hắn đang nhanh chóng vận chuyển.

Hồi lâu sau, hắn do dự hỏi: "Tính an toàn của Quy Vương cao, nhưng tốc độ chậm?"

Số 24 gật đầu nói: "Đúng vậy."

Hắn suy nghĩ một lát lại hỏi thêm: "Tốc độ của Hư Không Thú nhanh, nhưng chết bất đắc kỳ tử cũng nhanh?"

Số 24 dừng một chút, mới gật đầu nói: "Đúng vậy."

Lâm Ân vỗ cái bàn, để cho mình bình tĩnh hơn một chút, mới nói: "Tôi chọn cả hai loại này, hẹn trước cho tôi mỗi loại hai vị, tôi có chuyện cần dùng gấp."

Chương 135: Thần Kỹ!

Số 24 gật gật đầu, lại thoáng tạm dừng một chút mới chậm rãi nói: "Đã hẹn trước thành công, anh có thể điền vào đây địa chỉ của anh tại thế giới hắc ám, chúng ta sẽ mau chóng giao hàng cho anh. Bởi vì giao dịch này thuộc về sinh vật khế ước, cho nên không thể tiến hành chuyển hàng tại Thị Giới."

"Yên tâm, chúng ta sẽ không tiết lộ tin tức của anh ra ngoài, anh có thể yên tâm điền vào."

Nói xong, đối phương đã nhanh chóng đặt một tờ khai tới trước mặt Lâm Ân.

Lâm Ân do dự hồi lâu, mới đưa mắt liếc nhìn nội dung trên tờ khai kia một cái, sau đó cũng tiện tay điền địa chỉ nhà cách vách lên trên.

Số 24 thu hồi tờ khai, chậm rãi nói: "Hai Thú Chiết Dược Hư Không, hai Quy Vương Hủ Địa, đang kết toán cho anh, trước mắt phí dụng thuê tổng cộng là: 2600 tiền khô lâu, sau khi thanh toán, lập tức giao hàng.

Lâm Ân: "???"

"Không phải vừa rồi tôi đã chuyển cho anh 1000 đồng sao?" Lâm Ân hít thở không thông hỏi lại.

Số 24 chậm rãi nói: "Vừa rồi là phí cố vấn tình báo, hiện tại là phí thuê người đưa tin, cần kết toán riêng."

"..."

"..."

【 đinh! Tiền khô lâu -2600】

Số 24 chậm rãi nói: "Đã nhận được tiền, đang sắp xếp giao hàng cho quý khách, quý khách có thể trở về nhà chờ, dự tính là trong vòng hai tiếng đồng hồ, người của chúng tôi sẽ đưa quyển trục khế ước sinh vật đến tận tay anh, đồng thời cũng kèm theo một cuốn sách hướng dẫn, anh có thể dựa theo nội dung trên sách để sử dụng chính xác, cám ơn quý khách đã sử dụng dịch vụ."

...

Tiệm dược tề.

Lâm Ân vừa thoát khỏi Thị Giới đã chậm rãi mở to mắt, sau đó, hắn vội vàng ngồi dậy trên chiếc giường trong phòng khách, liếc mắt nhìn tay trái đang ngáy o o bên cạnh, mới nhanh chóng lấy Dạ Ma Đao ra, lao vút ra bên ngoài tiệm dược tề, cuối cùng là cẩn thận đột nhập vào một căn phòng bỏ hoang bên trong cửa hàng cách vách kia.

Hắn lập tức tìm một vị trí có tầm nhìn rộng rãi để ẩn mình, chờ người giao hàng tiến đến.

Mặc dù hành động này có chút hố người, nhưng chuyện đã đến nước này, hắn phải nhanh chóng liên hệ với thầy và Tiểu Tiểu, bằng không chờ đến khi hiệp hội Ma Nhân thật sự phái trọng binh tới, chỉ sợ có làm gì cũng chẳng thể cứu vãn nổi tình hình.

Nhân khoảng thời gian chờ đợi này, Lâm Ân nhanh chóng mở không gian hệ thống, lấy hai đạo cụ đặc thù mình vừa nhận được ra.

"Nhiệm vụ chuyển chức Dạ Y? Thuật chẩn đoán ngẫu nhiên?"

Lâm Ân cẩn thận đọc lại lời giới thiệu bên trên, để hiểu thật kỹ cách sử dụng của hai thứ này.

Đơn giản là sau khi sử dụng quyển trục chức nghiệp, nó sẽ phát động một nhiệm vụ bên trong, cũng nhanh chóng truyền tống người kích hoạt đến một địa điểm đặc thù nào đó, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, là có thể chính thức chuyển chức trở thành Dạ Y.

Mà thuật chẩn đoán ngẫu nhiên kia, thoạt nhìn cũng thấy nó rất lợi hại.

"Có nghĩa là... chỉ cần ta nắm giữ kỹ năng này là có thể nhanh chóng tiến hành chẩn đoán bệnh cho mục tiêu?" Lâm Ân thoáng suy tư một lát, cuối cùng cũng dứt khoát nói ra: "Sử dụng!"

Chỉ trong nháy mắt, quyển trục trên tay hắn đã hóa thành từng chùm tia sáng rực rỡ, trực tiếp dung nhập vào thân thể.

【 đinh! Ngươi học xong kỹ năng đặc thù: Thuật chẩn đoán ngẫu nhiên 】

【 đinh! Thuật chẩn đoán ngẫu nhiên được chia ra làm hai loại hiệu quả: chủ động sử dụng và bị động kích phát 】

【 bị động kích phát: có thể nhanh chóng tiến hành nhiều lần chẩn đoán bệnh ngẫu nhiên với mục tiêu, cũng có thể nhanh chóng phán đoán tật bệnh trên người mục tiêu, còn có thể phát động thông qua tiếp xúc với bất cứ một bộ phận nào trên thân thể mục tiêu. 】

【 chủ động sử dụng: Khi ánh mắt tập trung nhìn chằm chằm vào mục tiêu, có thể ngẫu nhiên trao cho mục tiêu ít nhất là một loại, còn tối đa là 20 loại tật bệnh, khi sử dụng sẽ tiêu hao lượng lớn tinh thần lực.

Tái bút: Bệnh chứng mà mục tiêu mắc phải sẽ được quyết định bởi thể chất của mục tiêu và tinh thần lực của ký chủ. 】

Tê ——

Nghe xong lời nhắc nhở, Lâm Ân chợt hít vào một ngụm khí lạnh.

Quả nhiên… đây không hổ là kỹ năng đặc thù cấp truyền thuyết, hóa ra lại thật sự có một loại kỹ năng đủ sức trao bệnh tật cho mục tiêu?

Quá lợi hại rồi.

Ngay lập tức, trong đầu Lâm Ân đã xuất hiện một quy trình cực kỳ ác độc.

Trao cho tật bệnh + trị liệu tật bệnh = Tiền tiền tiền.

Ôi chao!

Quá tàn độc!

Không thể được!

Hắn vốn là một thanh niên ba tốt [1], có đạo đức có lương tri, hắn không thể đi làm một chuyện trái với lương tâm của mình được!

[1] thanh niên ba tốt phải có đủ ba điều: tư tưởng phẩm đức tốt, học tập tốt, thân thể tốt.

Đây là loại chuyện mà một con gười không thể làm, ít nhất cũng là không nên đi làm!

Suy nghĩ một lát, Lâm Ân lại nhìn thoáng qua tay trái của mình.

【 đinh! Bị động kích hoạt chẩn đoán bệnh】

【 phát hiện bệnh tật của mục tiêu 1: Rối loạn tiêu hóa. 】

【 phát hiện bệnh tật của mục tiêu 2: Chứng sợ hãi thuốc trừ

sâu. 】

【 phát hiện bệnh tật của mục tiêu 3: Chứng thèm ngủ 】

【 phát hiện bệnh tật của mục tiêu 4: Đột biến gien (ẩn tính)】

Liên tiếp những âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai Lâm Ân.

Hiển nhiên, chỉ thoáng liếc mắt nhìn một cái, Lâm Ân đã nhìn ra hết thảy những chứng bệnh từ trên xuống dưới của tay trái rồi.

Lâm Ân âm thầm hít một ngụm khí lạnh, trong lòng kinh hãi không thôi.

Bởi vì kỹ năng này quá mức mạnh mẽ! Thật sự mạnh mẽ!

Đối với một bác sĩ như hắn, kỹ năng này tuyệt đối là thần kỹ mà!

Nhưng ngay lập tức, ánh mắt Lâm Ân có chút do dự: "Nếu không, ta cứ thử dùng một chút kỹ năng chủ động xem sao?"

Không được!

Như vậy quá không đạo đức.

Lại dùng chính tay trái của chính mình ra làm thí nghiệm phẩm, e rằng lương tâm của hắn tuyệt đối không vượt qua được chuyện này!

Ừm...

Hơi thử một chút thôi, hẳn là không xảy ra vấn đề gì lớn đâu.

Lâm Ân suy nghĩ một lát: "Cứ thử một lần xem sao?"

Đến đây, hắn đã hạ quyết tâm, lập tức tập trung nhìn vào tay

trái vẫn đang ngáy o o của mình, con ngươi lập tức co rụt lại.

"Phát động."

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật ngẫu nhiên cho mục tiêu: Nôn nghén 】

【 nôn nghén: Rõ ràng đây là loại bệnh tật chỉ xuất hiện sau khi mang thai, nhưng cũng không biết vì sao, biến dị thể tay trái lại xuất hiện phản ứng cùng loại, càng không hiểu vì sao tay trái cứ cảm thấy choáng váng buồn nôn, muốn ăn mà không hứng thú, bụng chướng, đầy. 】

Chương 136: Anh Bạn À, Cái Mạng Của Anh Chẳng Còn Giữ Được Bao Lâu Nữa Đâu!!!

Lâm Ân: "???"

Mà cũng chính tại một khắc này, tay trái vốn đang ngáy o o bên cạnh hắn, đột nhiên lòng bàn tay xanh xao một đợt, nó lập tức tỉnh lại: "Nha lặc (;д;)... Váng đầu quá, còn có chút buồn nôn nữa... Chuyện gì vậy? Có phải ta ăn thứ gì đó làm mình bị đau bụng rồi? Không... Không được nha..."

Sau đó, đột nhiên một thứ cảm giác ghê cổ buồn nôn lập tức ập đến.

(ヾ ノ ° ╭ °)——

"Ôi! ! Không nhịn được! Ô —— "

Chỉ nghe “Oa” một tiếng, tay trái lập tức hộc ra một đống lớn đầy những xúc thể không trọn vẹn.

Ọe ——

Ọe ——

Rất nhanh, tay trái phun xong lập tức o(x□x)o ủ rũ xuống, nói: "Làm sao đột nhiên ta lại nôn mửa chứ? Quá bất bình thường rồi!"

Lâm Ân nghiêm túc móc từ trong lòng ra một bình dược tề khôi phục, nói: "Ta đã bảo mà, ngươi đừng có tùy tiện ăn nhiều thứ linh tinh như vậy. Ngươi xem, có phải bây giờ đã sinh bệnh

rồi? Ngày hôm qua, ngươi ăn nhiều thịt thối như vậy, tới hôm nay, còn ăn ba bộ máy móc sinh vật, không phun mới kỳ quái đó."

"Nào! Uống bình dược này đi, sau đó tử tế nghỉ ngơi một chút."

Tay trái o(x□x)o hé miệng, không phản bác được điều gì, nói: "Ừm..."

Ừng ừng ừng ực—— Nó làm một ngụm uống cạn bình dược tề khôi phục.

【 đinh! Độ hảo cảm của tay trái đối với ngươi +1】

【 đinh! Độ hảo cảm của tay trái đối với ngươi +1】

【 đinh! Thái độ của tay trái đối với ngươi đã xuất hiện một chút đổi mới. Nó cảm thấy rằng, tuy ngươi rất đáng giận, nhưng thi thoảng cũng khá tốt. 】

Lâm Ân: "..."

Tay trái ngáp một cái, kiêu ngạo nói: "Đừng tưởng rằng ta sẽ nói cám ơn ngươi, cũng đừng tưởng rằng chỉ tùy tiện cho một bình dược tề là có thể mua chuộc được ta, có cơ hội ta vẫn sẽ ăn ngươi đó. Oa!"

Lâm Ân: "..."

Quả nhiên… đây là một kỹ năng rất mạnh mẽ...

...

Lâm Ân nhắm mắt dưỡng thần.

Hai giờ nhanh chóng trôi qua.

Chính tại một khắc này, đột nhiên Lâm Ân cảm nhận được một tia động tĩnh truyền đến từ bên ngoài.

Hắn nhanh chóng ngưng thần, mở to mắt, cảnh giác mà ẩn giấu đi.

"Hô hô hô" ——

Từng đợt âm phong từ bên ngoài ập đến, làm cho cửa chính vang lên những âm thanh “Kẽo kẹt kẽo kẹt”.

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, một con quỷ ảnh cao gầy dài tới hai mét đã xuất hiện ngay ngoài cửa.

"Ngài có... thư." Tiếp theo, giọng nói khàn khàn tựa như yết hầu bị bỏng lập tức truyền đến từ ngoài cửa.

Xem ra đối phương chính là nhân viên chuyển phát nhanh do tình báo viên phát đến rồi.

Vẻ mặt Lâm Ân khẽ động, hắn lập tức phi thân từ trên xà nhà xuống, trấn định đi tới cửa, ngẩng đầu, nhìn quỷ ảnh cao gầy bên ngoài.

"Song Mộc tiên sinh... Là ngài sao..."

[Song Mộc là hai chữ hoặc là ghép đôi chữ mộc 木, cũng là chữ Lâm 林]

Lâm Ân gật đầu nói: "Là tôi." Sau đó nhanh chóng đưa chứng minh thân phận của mình cho tình báo viên.

Quỷ ảnh cao gầy kia khẽ ngửi ngửi vài cái, sau khi xác nhận thân phận, bàn tay cứng ngắc mà tái nhợt của nó lập tức vươn tới, tháo thiên linh cảm của mình xuống, lại lấy một cái hộp gỗ được đóng gói tinh mỹ từ bên trong ra ngoài.

"Xin ngài... Nghiệm thu..."

Lâm Ân liếc mắt nhìn đối phương, rồi nhanh chóng tiếp nhận hộp gỗ, chờ đến lúc mở ra, mới nhìn thấy bên trong đặt bốn cuốn

quyển trục chỉnh chỉnh tề tề, bên cạnh còn có một tờ giấy nhỏ.

Phía trên mảnh giấy viết một hàng văn tự thông dụng của thế giới, có màu đen sẫm.

【 cảm tạ anh đã sử dụng dịch vụ 】

【 tình báo viên: 】

【 hướng dẫn sử dụng: Mở quyển trục ra, nhỏ huyết dịch của mình xuống, ký tên của mình vào, nội dung khế ước thuê mướn đã được chế định xong xuôi cho anh, sau khi hoàn thành những bước này, người đưa tin sẽ đáp lại lời triệu hồi của anh. 】

【 lời kết: Xin hãy viết tên mình xuống mặt trái của tờ giấy mà người đưa tin trao cho anh, để xác nhận anh đã thành công nhận được hàng hóa. 】

Đến lúc này, con quỷ ảnh cao gầy nọ, lập tức đưa qua cho Lâm Ân một cây bút lông chim.

Lâm Ân suy nghĩ một chút, cũng vươn tay tiếp nhận chiếc bút nọ. Trong lúc hắn cầm bút, không cẩn thận đã chạm vào đầu ngón tay quỷ ảnh.

Và chỉ trong nháy mắt, hắn lập tức cảm nhận được một luồng khí tức băng hàn khó có thể nói rõ thành lời nhanh chóng lan tràn tới toàn thân mình, khiến cho hắn không nhịn được mà khẽ run rẩy một cái.

Nhưng cùng lúc đó, bên tai hắn cũng nhanh chóng vang lên từng tiếng nhắc nhở.

【 đinh! Phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Bệnh phong thấp cũ. 】

【 đinh! Phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Xấu 】

【 đinh! Phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Hàn độc ăn mòn cơ thể 】

【 đinh! Phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Trong bụng có u nang 】

Lâm Ân lập tức ngẩn người.

Sau đó, hắn "Ca ca" có chút cứng ngắc, ngẩng đầu lên, nghiêm túc đưa mắt nhìn người đưa tin trước mặt mình, hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

Quỷ ảnh cao gầy thoáng có chút sửng sốt, nó cũng không biết vì sao nhân loại trước mặt này lại đứng đờ người ra nhìn mình như vậy, hơn nữa… thoạt nhìn ánh mắt của đối phương còn có chút dọa người.

Ừm… kiểu như, đối phương chỉ nhìn một cái mà ngươi đã thấy hoảng hốt trong lòng rồi.

"Ngài ký cái chữ... Để tôi phải đi về... Phục mệnh..." Quỷ ảnh khàn khàn nói.

Lâm Ân chợt vươn tay, nghiêm túc nói: "Chờ một chút."

Quỷ ảnh cao gầy ngẩn ra, hỏi: "Làm sao vậy?"

Lâm Ân mang chiếc kính một mắt lên, sâu kín nói: "Có phải gần đây anh thường cảm thấy bụng trướng đau, toàn thân rét run, lúc đi đường đầu gối cũng phát lạnh mà co rút lại, rồi khi soi gương, bỗng nhiên trong lòng lại có chút xúc động muốn khóc hay không..."

Chỉ trong nháy mắt, quỷ ảnh cao gầy đã cứng đờ tại chỗ.

Chuyện gì vậy? !

Hắn... làm sao mà hắn biết được? !

Đúng vậy! Đúng là mấy tháng gần đây, nó luôn cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới đều vô cùng khó chịu, đặc biệt là mấy tháng trước, nó cần phải đi truyền tin tới một khu vực rét lạnh thấu xương, vừa bước vào nơi đó, những bộ phận trên thân thể đều âm ỉ có chút bất bình thường.

Chỉ là… làm sao mà hắn biết được những bệnh trạng này? !

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của quỷ ảnh cao gầy, Lâm Ân lại bình tĩnh nâng kính mắt lên, nói: "Anh bạn à, cái mạng của anh chẳng còn giữ được bao lâu nữa đâu."

Chương 137: Có Đau Không?

Quỷ ảnh cao gầy: "???!"

Lâm Ân âm trầm nói: "Như anh đã thấy đó, tôi là một bác sĩ chuyên nghiệp, vừa rồi ở thời điểm đụng tới đầu ngón tay của anh, tôi đã phát hiện thân thể anh có chút không thích hợp. Xin hỏi những bệnh trạng tôi mới nhắc đến kia có xuất hiện trên thân thể anh hay không?"

Quỷ ảnh cao gầy ngạc nhiên nói: "Có... Là có một chút..."

Lâm Ân gật đầu, lại nghiêm túc nói: "Có phải trong khoảng thời gian này, anh từng đi qua nơi cực hàn, còn bị một dạng sinh vật dị hình nào đó đánh thương hay không? Còn nữa, có phải mỗi lúc trời âm u, nhiều mây che phủ, anh đều sẽ cảm thấy đầu gối mình mơ hồ đau nhức?"

Quỷ ảnh cao gầy khiếp sợ nói: "Anh... Làm sao mà anh biết được?"

Lâm Ân khẽ nheo mắt, nói: "Anh chưa cần phải hỏi làm sao mà tôi biết, anh chỉ cần biết vấn đề hiện tại của anh vô cùng nghiêm trọng là được, nếu thật sự không trị liệu, nhẹ thì tê liệt, nặng thì chết, thân thể đã đau ốm, còn mất đi công tác, cả đời phiêu linh."

Quỷ ảnh cao gầy kinh hoảng nói: "Chuyện này... Chuyện này..."

Lâm Ân nâng kính mắt, nghiêm túc móc móc tay một cái, lại đi nhanh về phía ngoài cửa cách vách, vừa đi vừa nói: "Nhưng rất may là anh gặp tôi, một vị bác sĩ chuyên nghiệp trên phương diện cứu người bị thương. Nếu không phải hai chúng ta có duyên, tôi cũng không nói chuyện này cho anh biết đâu."

"Bên cạnh chính là tiệm của tôi, để tôi tử tế khám lại cho anh xem. Cứ yên tâm, chi phí không cao."

...

Vài phút sau, giữa Tiệm Dược Tề Cưa Máu tối tăm.

Quỷ ảnh cao gầy ngây dại ngồi trên băng ghế nhỏ, nhìn thiếu niên Nhân tộc đã mặc áo dài màu trắng ngồi đối diện kia.

Gã cũng không biết vì sao, chỉ biết mình cứ mơ mơ màng màng theo sát đằng sau đối phương tiến vào nơi này.

Theo đạo lý, không phải gã nên nhanh chóng trở về phục mệnh sao?

Nhưng đúng là vừa rồi, vị bác sĩ này có thể một hơi nói ra hết những bệnh trạng đã gây phiền nhiễu đến gã cả mấy tháng qua, hơn nữa bác sĩ này chỉ chạm vào người gã một cái, lại có thể nói ra toàn bộ những bệnh trạng kia rồi.

Chẳng lẽ nói… gã chỉ đi truyền một cái tin lại chuyển giao cả cơ duyên luôn rồi?

Bên này, quỷ ảnh còn đang miên man suy nghĩ thì bên kia Lâm Ân đã đeo khẩu trang, nghiêm túc nhìn về phía gã, nói: "Quý khách, bệnh của anh có chút phức tạp, cũng khá là nhiều, tôi sẽ từng bước từng bước xử lý nó giùm anh. Nào đến đây, đầu tiên, anh nâng chân lên cho tôi."

Quỷ ảnh cao gầy lờ mờ đưa mắt nhìn xuống cái chân của mình dưới đất, lại nhìn thoáng qua ánh mắt làm người ta tín nhiệm của Lâm Ân kia, tới cuối cùng, gã cũng ngoan ngoãn gác chân mình lên quầy.

"Cái kia..."

Phanh ——

Lâm Ân lấy ra một cây búa nhỏ, gõ xuống đầu gối của gã.

Quỷ ảnh cao gầy: "(ΩДΩ)! !"

【 giá trị tinh thần của quỷ ảnh cao gầy -10】

Lâm Ân nghiêm túc hỏi: "Có đau không?"

Quỷ ảnh cao gầy run rẩy run rẩy nói: "Đau lắm! Còn đau... Gấp mấy chục trước kia!"

Lâm Ân sâu kín nói: "Đau là được rồi, căn nguyên của bệnh nằm ngay tại chỗ này. Vừa nhìn đã biết anh bị hàn độc dẫn phát bệnh phong thấp cũ, nếu cứ tiếp tục để nguyên như vậy, sớm muộn gì nó cũng làm cho xương cốt của anh gặp vấn đề, không thể xuống giường được."

Quỷ ảnh cao gầy run rẩy nói: "Nhưng mà... Trước kia không đau như vậy... Anh vừa gõ một cái nó mới đau mà!"

"Tôi gõ có mạnh không?" Lâm Ân sâu kín nói.

Quỷ ảnh cao gầy ngây dại nói: "Không... Không mạnh..."

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Gõ không mạnh mà anh đã đau như vậy rồi, có nghĩa là căn bệnh đã ăn thẳng vào trong xương cốt, chẳng lẽ anh thật sự hi vọng mình rơi vào hoàn cảnh không thể xuống giường được?"

Quỷ ảnh cao gầy ấp úng hồi lâu, một câu cũng nói không nên lời.

Mãi về sau, gã mới ôm chút tâm lý may mắn mà lắp bắp nói: "Hẳn là không... Không nghiêm trọng như vậy đâu..."

Ba —— Lâm Ân vỗ cái bàn, dọa cho toàn thân quỷ ảnh cao gầy

run lên, rồi âm trầm nói: "Quá vớ vẩn! Anh có biết ngoài kia có bao nhiêu người bệnh cũng giống như anh, luôn ôm tâm lý may mắn trong lòng, sau đó miễn cưỡng chống chịu rồi cuối cùng là nhẫn nhịn đến chết hay không? ! Anh có biết chờ đến khi bệnh tật này thật sự xâm thực ra toàn thân của anh, anh sẽ phải chịu sự giày vò ghê gớm đến mức nào không? !"

"Đau!" Thân thể Lâm Ân chậm rãi nghiêng về phía trước, hắn nhìn thật sâu vào đôi mắt quỷ ảnh, gằn từng chữ một: "Đau như chết cha chết mẹ! Đặc biệt là những ngày trời u ám, nhiều mây! Ban đầu, cơn đau chỉ như con kiến đang bò, về sau sẽ giống như có người dùng búa gõ xuống, tiếp theo chính là 'Xoạt xoạt xoạt' như có người dùng dao nhỏ cắt xẻ từng miếng từng miếng... Các khớp trên người anh sẽ sưng phù y như một quả cầu thịt... Khẽ chạm nhẹ một cái chính là đau như chết cha chết mẹ..."

Quỷ ảnh cao gầy không ngừng ngả người về phía sau, hai mắt trừng lớn, hai tay nắm lấy chân băng ghế, thân thể không chịu khống chế, bắt đầu run rẩy liên hồi.

"Chữa! Chữa ngay! Tôi lập tức chữa ngay! Xin anh đừng nói! Bác sĩ, xin anh đừng nói nữa!"

...

Mấy phút đồng hồ sau.

"Đây là miếng dán gân cốt Cưa Máu do bản tiệm đặc chế, mỗi ngày dùng ba lượt, mỗi lần dán một tấm, sau khi dán xong, tôi cam đoan toàn thân anh sẽ nóng hầm hập, hơi ngưa ngứa, nhưng đau đớn sẽ giảm đi cực nhiều."

"Đây là đơn thuốc trị liệu đau đớn do phong thấp. Hai cân thuốc này, lúc trở về anh hãy sao lên rồi hãy uống, mỗi ngày một lần, uống liền bảy ngày, nếu không thấy hiệu quả, hãy đến tìm tôi."

"Xương cốt trên người anh khá mỏng manh lại dài nhỏ, vừa nhìn đã biết là dinh dưỡng không đủ, tôi sẽ kê thêm cho anh một chút thuốc bổ, cam đoan thân thể anh khỏe mạnh kiện khang, thi chạy bộ giỏi như Lưu Tường [1]."

[1] : Lưu Tường là một cựu vận động viên vượt rào 110 mét người Trung Quốc, cũng là người từng đoạt huy chương vàng Olympic và vô địch thế giới. Huy chương vàng Olympic 2004 của anh là huy chương đầu tiên trong sự kiện điền kinh nam cho Trung Quốc.

Lâm Ân trấn tĩnh mà nhét đủ loại thuộc vào trong lòng quỷ ảnh cao gầy.

Quỷ ảnh cao gầy ngây dại ôm lấy một đống thuốc lớn, dần dần trở nên thái quá, nói: "Bác sĩ... Hình như anh bắt tôi uống hơi nhiều thuốc rồi?"

Lâm Ân trấn tĩnh hỏi: "Anh thấy nhiều sao? Nhưng đây chỉ mới là thuốc chữa phong thấp thôi, còn những bệnh khác tôi chưa nói với anh đâu."

Chương 138: Rốt Cuộc Có Hay Không, Cứ Mổ Ra Xem Sẽ Biết!!!

Quỷ ảnh cao gầy run rẩy hỏi: "Còn... Còn bệnh gì nữa vậy?"

Lâm Ân ngồi xuống, đẩy đống thuốc kia qua một bên, rồi nghiêm túc nhìn quỷ ảnh cao gầy, nói: "Có phải đã nhiều ngày nay, anh luôn cảm thấy xương cốt trên thân thể mình thường run rẩy mà phát lạnh hay không? Hơn nữa không cần biết anh vận động như thế nào, giữ ấm như thế nào, cũng không thể ngăn chặn được luồng hàn ý kia?"

Quỷ ảnh cao gầy trừng lớn đôi mắt quỷ, lại nhìn xuống đôi tay tái nhợt của mình, ngập ngừng nói: "Đúng... Đúng vậy."

Lâm Ân nheo mắt nói: "Hơn nữa có phải anh luôn có cảm giác hàn ý kia vốn ẩn sâu bên trong thân thể mình, sau đó thể hiện ra bên ngoài, dạng như nó phun trào từng đợt, từng đợt một, từ bụng lan khắp toàn thân hay không?"

Quỷ ảnh cao gầy kinh ngạc nói: "Đúng vậy!"

Lâm Ân sâu kín nói: "Căn cứ theo kết quả chẩn đoán bệnh bước đầu của tôi về anh, hẳn là anh đã trúng hàn độc, còn là dạng hàn độc ác tính. Ổ bệnh này đã nằm trong bụng anh khá lâu rồi, thậm chí còn sinh ra u nang ác tính!"

Quỷ ảnh cao gầy khiếp sợ nói: "Không thể nào!"

Leng keng ——

Lâm Ân rút ra Dạ Ma Đao của mình, trấn tĩnh nói: "Rốt cuộc có hay không, cứ mổ ra xem sẽ biết."

...

Mười phút sau, tại phòng giải phẫu.

Quỷ ảnh cao gầy run rẩy nằm trên cái bàn, nhìn Lâm Ân không ngừng mài đao bên cạnh, nói:

"Thật sự phải mổ ra ư? !"

Lâm Ân gật đầu, khẽ thổi thổi con dao nhỏ phản quang trên tay, sau đó nhắm mắt nói: "Không còn cách nào khác, gốc rễ của căn bệnh nằm ở nơi này, nếu không thực hiện một ca giải phẫu ngoại khoa, chỉ dựa vào dược tề trị liệu, nó sẽ không hết được."

Quỷ ảnh cao gầy run rẩy nói: "Có thể... Có thể tiêm thuốc tê cho tôi không?"

Lâm Ân ngẩn ra, rồi ngay lập tức, hắn nở nụ cười đầy xấu hổ, sờ sờ đầu, nói: "Suýt chút nữa tôi lại quên chuyện này rồi. Anh xem trí nhớ của tôi này, xin cứ yên tâm, tôi lập tức tiêm cho anh đây, ha hả —— "

Nói xong, Lâm Ân nhanh chóng để con dao lại, chạy tới ngăn tủ đằng sau người, sờ soạng mấy thứ bình bình lọ lọ bên trong.

Quỷ ảnh cao gầy lập tức hoảng sợ (ΩДΩ).

Vì sao ngươi lại nói là "Lại"?

Bất bình thường!

Quá mức bất bình thường!

Không phải từ xưa đến giờ, trước khi mổ cho bệnh nhân, bác sĩ đều phải tiêm thuốc tê sao? Đó là quy trình bình thường mà?

Vì sao ngươi lại tìm lâu như vậy? Chẳng lẽ ngươi còn không biết thuốc tê của mình nó nằm ở chỗ nào?

【 giá trị tinh thần của quỷ ảnh cao gầy -10】

【 giá trị tinh thần của quỷ ảnh cao gầy -10】

Gã run rẩy nhìn theo bóng dáng của Lâm Ân, càng ngày càng cảm thấy vị bác sĩ này có chút không đáng tin cậy.

Cũng chính tại một khắc này.

"Tìm được rồi!"

Gã nghe được giọng nói vui sướng của Lâm Ân truyền đến, quỷ ảnh cao gầy thoáng buông lỏng một hơi.

"Quá thời hạn rồi?" Lâm Ân nhíu mày nhìn cái chai trong tay.

Xoẹt xoẹt ——

Quỷ ảnh cao gầy lập tức hoảng đến đờ đã cả người (((;° ♆ °;))).

Lâm Ân quay đầu, nhìn quỷ ảnh cao gầy với hàm răng không ngừng đánh lập cập, và hai mắt trừng lớn, run rẩy nhìn hắn.

"Nếu không..." Lâm Ân nhíu mày hỏi: "Anh cố nhịn một chút đi?"

"Không! !" Chỉ trong nháy mắt quỷ ảnh cao gầy đã theo bản năng mà vươn tay tới, hoảng sợ muốn đứng lên.

Gã tuyệt đối không muốn chịu đựng!

Vừa rồi, đối phương chỉ gõ một cái mà chân gã liền đau như vậy rồi!

Nếu không tiêm thuốc tê đã trực tiếp đè ra mổ, ai biết gã sẽ đau đến mức nào?

Nếu thuận tiện đối phương cắt luôn cả quả thận của hắn, chẳng phải sẽ quá mức khủng bố sao?

Nhìn thấy người bệnh kháng cự như vậy, Lâm Ân suy nghĩ một lát, cuối cùng lại khẽ nhíu mày nói: "Ừm… tôi vẫn còn một loại phương pháp gây tê khác, không biết anh có nguyện ý thử hay không..."

"Phương pháp gì vậy?" Quỷ ảnh cao gầy lập tức hỏi, vẻ mặt ngời sáng như vừa trông thấy hi vọng của đời mình.

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Gây mê vật lý."

Quỷ ảnh cao gầy (;ОдО) ấp úng nói: “Gây tê… vật lý?"

Phanh ——

【 đinh! Ngươi đánh ngất quỷ ảnh cao gầy, đạt được 10 điểm kinh nghiệm cơ sở 】

"..."

"..."

...

【 đinh! Ngươi thành công cắt bỏ u nang trên người quỷ ảnh cao gầy, năng lực giải phẫu của ngươi +10】

【 đinh! Ngươi đặt lại quả thận bị sai vị trí của quỷ ảnh cao gầy, năng lực nội khoa của ngươi +1】

【 đinh! Ngươi hoàn thành một lần khâu vết thương kiệt xuất, năng lực khâu vết thương của ngươi +10】

Nửa giờ sau, Lâm Ân nâng quỷ ảnh cao gầy đang run rẩy run rẩy, vẻ mặt trống rỗng, chống một cây gậy, thất tha thất thểu, bước từng tí một từ bên trong phòng giải phẫu ra ngoài.

Trên đầu gã quấn băng vải do: Gây mê vật lý.

Trên lưng gã quấn băng vải do: Cắt eo... Không phải, là cắt bỏ u nang.

Trên chân gã quấn băng vải do: Bệnh phong thấp cũ.

Trên mặt gã quấn băng vải do: Xấu.

"Quý khách, ca phẫu thuật vừa rồi được tiến hành vô cùng thuận lợi, tôi đã cắt bỏ u nang cho anh. Phần hàn độc còn lưu lại trong cơ thể anh cần tiến thêm một bước điều dưỡng, đây là loại dược tề mới tôi vừa điều chế, anh cần phải uống đúng giờ mới khỏi hẳn được."

"Nhớ kỹ, một giọt cũng không bỏ sót, uống thuốc phải liên tục không ngừng, trong vòng một tuần, tôi cam đoan sẽ chữa cho anh thuốc đến bệnh tan!"

Lâm Ân nghiêm túc giơ ngón tay cái lên.

Quỷ ảnh cao gầy trống rỗng nhìn cái bình truyền dịch đang nhỏ từng giọt từng giọt một trên đỉnh đầu, lại nhìn thoáng qua đầu gối và cả cẳng chân đang được quấn đầy băng gạc.

Gã chống cây gậy.

Trong lòng ôm theo bình giữ nhiệt.

Trên trán dán miếng dán giữ nhiệt.

"Tôi cám ơn anh." Gã trống rỗng nói: "Chúc người nhà anh luôn hạnh phúc vui sướng."

Lâm Ân (ฅ´□□`ฅ) nói: "Không cần cảm tạ, đây đều là chuyện tôi phải làm mà!"

"Đã tính toán xong hóa đơn cho anh, cả giải phẫu lẫn dược tề, tổng cộng 3000 tiền khô lâu. Anh muốn trả tiền mặt, hay là muốn cắt thứ gì?"

Nụ cười tươi trên mặt Lâm Ân hiền lành đến lạ.

Quỷ ảnh cao gầy ngây dại hỏi: "Bao... Bao nhiêu?"

Lâm Ân lộ ra nụ cười chuyên nghiệp nói: "Ba nghìn thưa quý khách."

Móa nó đắt muốn chết, đắt muốn chết đi à!

Quỷ ảnh cao gầy o(□□□)o run rẩy lấy từ trong lòng ra ba viên tiền hắc lâu, rồi luyến tiếc đặt chúng nó lên quầy.

Móa nó đi xem bệnh có một lần mà gia sản tích lũy cả nửa năm đã bay đi mất!

Chẳng trách mọi người đều nói không thể đi vào bệnh viện, một khi bước vào, hoặc là chính ngươi hoặc là cái túi tiền của ngươi, một trong hai cái sẽ mất.

Chương 139: Biến Thái!!!

"Tôi có thể đi được chưa?" Quỷ ảnh cao gầy o(□□□)o nói.

Gã tuyệt đối tuyệt đối không muốn ở lại nơi này thêm một phút nào nữa.

Hỡi ôi, đi đưa một bưu kiện chuyển phát nhanh mà kéo theo cả người đầy bệnh!

"Đương nhiên là có thể rồi!" Lâm Ân mỉm cười, sau đó lại nhanh chóng đóng gói bao lớn bao nhỏ dược tề đưa cho đối phương, giúp đối phương cõng nó lên lưng, còn mất loại dược tề nhỏ lẻ, không biết nhét vào đâu, hắn trực tiếp treo nó lên bình truyền dịch giùm quỷ ảnh.

"Còn nữa, chờ tôi kiểm tra bưu kiện rồi viết tờ biên nhận."

Quỷ ảnh cao gầy o(□□□)o cầm tờ giấy kia, nhăn nhó nói: "Tôi còn phải trở về phục mệnh."

"Chờ tôi một chút thôi mà!" Lâm Ân mỉm cười, rồi lập tức lấy bốn quyển trục từ trong chiếc hòm kia ra, cẩn thận xem xét một lần, sau đó nhắm mắt lại, tỏ vẻ vừa lòng đặt bốn quyển trục nọ trở về cái hòm. Chỉ là hắn không hề chú ý tới, một sợi tóc kẹt lại bên mép quyển trục vừa không cẩn thận mà xẹt qua đầu ngón tay hắn.

"Không thành vấn đề, tôi lập tức..." Hắn còn chưa nói hết câu, bên tai đã vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Bại liệt bẩm sinh mức độ nặng 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Làn da mưng

mủ vĩnh viễn 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu: dư lượng độc tố ác tính trên người bướm độc ký sinh vẫn còn sót lại 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Thân thể bị hòa tan mang tính gián đoạn, không liên tục 】

Lâm Ân lập tức ngẩn người, ánh mắt hắn lại tập trung vào chiếc hòm bên dưới.

Hắn khẳng định là vừa rồi mình hoàn toàn không tiếp xúc với bất cứ sinh vật nào khác, nhưng một chuỗi nhắc nhở này lại xuất hiện, nghĩa là…

Ngay sau đó, ánh mắt Lâm Ân đã bắt gặp sợi tóc dài còn kẹp bên mép quyển trục trong hòm.

"Đây là?" Lâm Ân nheo mắt quan sát nó thật kỹ.

Chẳng lẽ đây là sợi tóc của tình báo viên kia?

Hắn nhìn thoáng qua quỷ ảnh cao gầy, dò hỏi: "Tiên sinh, xin hỏi bưu kiện này của tôi có đi qua tay một người nào đó khác hay không?"

Vừa nói đến công tác của mình, quỷ ảnh cao gầy lập tức trở nên thâm trầm, nói: "Không có, chủ nhân của tôi đều giao hàng lần lượt cho từng khách hàng một. Đây là chủ nhân tự mình đóng gói, tuyệt đối không có sinh vật thứ hai từng tiếp xúc qua."

Lời này vừa nói ra, trong lòng Lâm Ân đã hiểu rõ, mà cũng ngay tại khoảnh khắc ấy, hắn khẽ cười thầm.

Xem ra… đây là tóc của tình báo viên kia.

Cũng đúng thôi, vì trên cơ thể gã có nhiều chứng bệnh kỳ quái như vậy chẳng trách hàng năm đều ở bên trong Thị Giới làm công

tác tình báo.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Ân đã nghĩ đến mấy ngàn tiền khô lâu mình từng bị đối phương lừa gạt tại Thị Giới.

Lâm Ân mỉm cười, nhanh chóng cầm lấy cây bút, trực tiếp viết mấy hàng chữ xuống mặt trái của tờ giấy biên nhận.

【 Song Mộc: 】

【 Chào tình báo viên tôn kính, tôi đã thành công nhận được bưu kiện anh gửi, vô cùng cảm ơn anh. Nhưng có vẻ như trong lúc đóng gói hàng, anh đã không cẩn thận mà rụng một sợi tóc xuống. Vừa vặn, tôi lại là một bác sĩ chuyên nghiệp, và từ sợi tóc kia của anh, tôi lại không cẩn thận mà phát hiện được một chút bệnh trạng không tốt. 】

Lâm Ân lập tức viết rõ ràng những chứng bệnh vừa được nhắc nhở kia vào.

【 Tôi thực sự lấy làm tiếc vô cùng với nỗi thống khổ của anh, nếu anh đọc được nội dung biên nhận này, hãy nhớ đến tiệm dược tề số xxxx tại Thị Giới tìm Song Mộc tiên sinh. Đừng quên hẹn trước, và mang theo đủ tiền, tôi có thể tiến hành thêm một bước chẩn đoán bệnh và trị liệu cho anh, chúc anh khỏe mạnh. 】

【 Vị bác sĩ tận tâm tận lực của anh: Song Mộc tiên sinh. 】

"Biên nhận đã viết xong rồi, làm ơn hãy giao nó đến tận tay chủ nhân của anh, tôi vô cùng hài lòng với hàng hóa lần này." Lâm Ân mỉm cười giao tờ giấy biên nhận trên tay cho quỷ ảnh cao gầy.

Quỷ ảnh cao gầy liếc mắt nhìn nội dung trên tờ giấy biên nhận kia một cái, cả khuôn mặt lập tức trở nên tái nhợt, rồi không nhịn được, gã lập tức hít sâu một hơi khí lạnh.

Đây đúng là… cmn biến thái đến mức mẹ hắn ra mở cửa cho

biến thái, biến thái theo về đến tận nhà. (Hiểu là cực kỳ biến thái nhé)

Ngươi chỉ cần chạm vào một sợi tóc lại chẩn đoán cho một đống bệnh tật vừa nhìn đã thấy vô cùng khốn khổ cho chủ nhân ta rồi? Ngươi ngồi tên lửa phi thăng đấy à? !

Nhưng mặc kệ chuyện của hắn, quỷ ảnh cao gầy không nói hai lời lập tức xoay người, chống cây gậy, bước từng tí từng tí một, “Lạch cạch lạch cạch” đi ra ngoài cửa.

Nhưng vừa lê đến ngoài cửa, gã chợt nghe thấy từ đằng sau truyền đến tiếng hô to của Lâm Ân: "Quý khách, hoan nghênh lần sau lại đến! Cám ơn đã chiếu cố cửa hàng!"

Thân thể quỷ ảnh cao gầy lập tức run lên, bàn tay chống cây gậy càng đẩy nhanh hơn vài phần, đi mà như chạy trốn ra ngoài cửa, hốt hoảng lao mình vào mảnh sương mù màu đen kia, như thể đó mới là thiên đường, còn trong cửa tiệm đằng sau lưng mình là địa ngục.

...

Nhìn theo bóng dáng quỷ ảnh cao gầy đi xa, Lâm Ân không tiếp tục ở lại lâu hơn nữa, hắn nhanh chóng lấy bốn quyển trục từ trong cái hòm kia ra ngoài, chậm rãi mở ra xem.

Chỉ thấy bên trên quyển trục được điêu khắc một cái pháp trận phù văn ngôi sao sáu cánh tinh tế, nó lập tức hấp dẫn toàn bộ chú ý sự của Lâm Ân.

Chú thuật!

Cũng chính là pháp trận thường dùng để triệu hồi và khế ước trong thế giới hắc ám.

Thông qua pháp trận cùng loại, người sử dụng có thể tạm thời

ký kết khế ước cùng một sinh vật thuộc thế giới hắc ám hoặc là thế giới khác, mà hiển nhiên bốn quyển trục trong tay hắn đây có tính chỉ định.

Lâm Ân không nói hai lời, lập tức lấy ra một cây bút lông chim và mực nước, trực tiếp ngồi xuống quầy, nhanh chóng viết xuống lá thư thứ nhất.

Chương 140: Quy Vương Hủ Địa Và Thú Chiết Dược Hư Không!!!

【 Tiểu Tiểu thân mến】

【 Tôi là nha sĩ Lâm Ân của cô đây, cô có nhớ tôi không? Không lâu trước đó, cô đã trở thành hội viên vĩnh viễn đầu tiên của bản tiệm. Chuyện này làm lòng tôi vô cùng vinh hạnh và vui sướng. 】

【 Cô là một cô bé vô cùng thân thiện và đáng yêu. 】

【 Bởi vậy từ sau khi cô rời đi, tôi thực sự là ngày ngày đêm đêm đều nhớ đến cô, ngóng trông cô, thậm chí còn trằn trọc, khó ngủ, gầy đi không biết bao nhiêu cân. 】

【 Nó làm tôi nghĩ đến đêm khuya vui vẻ ấy. 】

【 Bởi tôi thật sự khó có thể ngăn cản nỗi nhớ nhung cô cứ chất chồng lên trong thâm tâm mình, thậm chí còn càng ngày càng nhớ hơn. Tới cuối cùng, tôi đã quyết định viết cho cô một phong thư, bởi vì tôi cảm nhận được rằng, nếu còn không viết thư cho cô, tôi sẽ sống không nổi. 】

【 Cô hệt như một mảnh Bạch nguyệt quang trong lòng tôi, làm cách nào cũng không thể xua đi được. 】

【 Cho nên, cô có thể nhận lời mời của tôi hay không? Tôi đặc biệt mời cô ngày mai đến hẻm Du Hồn gặp mặt. Tôi đã chuẩn bị xong cho cô một bữa tiệc lớn vô cùng phong phú. Mong cô đừng chối từ. 】

【 Nha sĩ của cô, vô cùng chờ mong cô xuất hiện. Lâm Ân tiên sinh gửi. 】

Viết xong, Lâm Ân lập tức dùng sáp gắn lá thư kia lại, sau đó dùng lực cắn vỡ ngón tay, nhỏ một giọt máu tươi lên pháp trận phía trên quyển trục, cũng thuận tiện viết luôn cái tên Lâm Ân của mình xuống đó.

Ngay lập tức, dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, giọt máu tươi nọ lập tức chảy dọc theo từng đường nét của pháp trận.

Mà cũng chính tại một khắc này, pháp trận bên dưới lại chậm rãi sáng lên một mảnh quang mang màu máu.

Ông ——

Không khí xung quanh không ngừng phát sinh từng đợt dao động.

Trong phút chốc, pháp trận trực tiếp nổ tung, bắn ra một luồng hào quang.

Khoảng giữa vầng hào quang nọ từ từ hiện ra hai sinh vật có kích cỡ bằng một con người.

Một sinh vật có thân thể không ngừng lưu động, hình dáng bên ngoài giống hệt một con báo săn, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới đầy rẫy những đường phù văn màu đỏ tinh tế. Hơn nữa, từ khi xuất hiện, thân thể của nó vẫn không ngừng lóe sáng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất đi.

Mà một sinh vật khác là con rùa khổng lồ, trên lưng rùa phủ đầy những mảng rêu xanh nâu, cái đầu rùa đen của nó dữ tợn vô cùng, xấu không tả nổi.

【 Thú Chiết Dược Hư Không 】(Cái tên có nghĩa là con thú này có thể uốn cong, nhảy vọt qua hư không)

【 cấp bậc: 80】

【 trận doanh 】: Trận doanh trung lập

【 năng lực chiến đấu 】: Chạy trốn mau!

【 giới thiệu 】: là một loại sinh vật kỳ dị không ngừng lang thang giữa hư không và vực sâu. Ở những nơi trống trải, tại thời điểm ngươi ngẩng đầu nhìn về hư không xa xăm, nếu trông thấy một đám sao băng nhanh chóng xẹt qua trước mắt, xin đừng cảm thấy nghi hoặc, có lẽ chúng nó không phải sao băng, mà là một đàn Chiết Dược Thú đang bay ngang qua hư không!

【 Quy Vương Hủ Địa 】

【 cấp bậc 】: 81

【 trận doanh 】: Không

【 năng lực chiến đấu 】: Cứng!

【 giới thiệu 】: Quy Vương yên lặng trầm mình dưới đầm lầy mục nát, chúng nó hiền lành mà chậm chạp, đa số thời gian trong cuộc đời, chúng đều ngủ say. Đối với chúng nó, mấy ngàn năm tới cả vạn năm thời gian gần như không có một chút ý nghĩa nào cả. Tuy phần lớn những con Quy Hủ Địa đều không nguyện ý rời khỏi đầm lầy, nhưng vẫn có một chút tồn tại biệt lập thích độc hành, muốn ra bên ngoài tìm công việc, ví dụ như chuyển phát nhanh...

Nhìn thấy hai vị ngọa long phượng sồ này quang lâm, trước mắt Lâm Ân lập tức sáng ngời.

"Các ngươi chính là nhân viên đưa tin của ta?" Lâm Ân mỉm cười mà chào hỏi.

Thú Chiết Dược Hư Không phát ra một tiếng gào thét, coi như câu trả lời thuyết phục.

Quy Vương Hủ Địa chậm rãi xoay cái đầu rùa đen qua, từ từ hé miệng, nói:

"Ta..."

Lâm Ân chớp mắt.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

"Là ..."

Lâm Ân hé miệng, hô hấp thoáng ngừng.

Một phút đồng hồ sau.

"Nhân..."

Lâm Ân ngạc nhiên, nín thở ngưng thần.

"Viên..."

"Đưa."

“Tin.”

"Của ngươi..."

Quy Vương nói xong, cái đầu rùa đen lại dùng một tốc độ chậm đến khó có thể diễn tả thành lời, từ tốn lộ ra nụ cười ngốc nghếch của một con rùa.

Thiếu chút nữa, cả người Lâm Ân đã rơi vào trạng thái mơ màng vì thiếu dưỡng khí do nín thở quá lâu.

Hắn lau mồ hôi lạnh mới tràn ra trên đầu, sau đó cầm bức thư tín trên tay, trịnh trọng và nghiêm túc đưa cho Quy Vương, thành khẩn nói: "Vậy làm phiền ngươi rồi. Ta nghe chủ nhân của các ngươi nói, các ngươi chỉ cần một chút mô hoặc là khí tức từ trên

thân thể mục tiêu cần truyền tin, là có thể nhanh chóng định vị mục tiêu, sau đó gởi thư cho đối phương..."

Lâm Ân nói xong, lại vươn tay tìm một chút mảnh vụn răng của Tiểu Tiểu mà không lâu trước đó, hắn vừa cạo xuống từ trên cây Thần Thánh Trường Mâu.

"Nó tên là Tiểu Tiểu, các ngươi nhớ kỹ khí tức này, và nhất định phải mau chóng giúp ta đưa bức thư đến tận tay nó."

Quy Vương ngửi ngửi vài hơi, rồi dùng tốc độ chậm đến mức khó có thể diễn tả bằng lời, vươn cái đầu rùa đen tới, chậm rãi hé miệng, ngậm bức thư trên tay hắn.

"Được..."

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú muốn tắc nghẽn cơ tim của Lâm Ân, Quy Vương dùng tới mười phút để chậm rãi quay đầu về phía sau lưng mình.

Cùm cụp ——

Chỉ thấy phía sau lưng nó tiếp tục chậm rãi mở ra một cái cửa nhỏ.

"..."

Đến đây, Lâm Ân đã trở nên nóng nảy rồi, hắn lập tức vồ lấy bức thư kia, dùng tốc độ nhanh đến khó có thể tưởng tượng nổi, nhét vào khoảng không gian ngầm đằng sau cái mai rùa của nó, rồi “Ba” một tiếng đóng cửa luôn thay nó.

"Ta..." Quỷ Vương chậm rãi hé miệng, ngốc nghếch nói.

Nó vừa nói vừa chậm rãi khua khoắng tứ chi, dùng một loại tốc độ chỉ có thể thấy được nếu nhìn bằng kính hiển vi, bắt đầu thẳng tiến ra ngoài cửa chính.

"Muốn..."

Huyệt Thái Dương trên đầu Lâm Ân điên cuồng giật giật, hắn không thèm để ý tới nó nữa, cứ mặc cho nó bò về phía trước, sau đó, ánh mắt hắn lập tức dừng trên người con Thú Chiết Dược Hư Không đang nóng lòng muốn thử bên cạnh.

Chương 141: Hư Không Chiết Dược Quy!!!

"Ngươi cũng có nhiệm vụ." Lâm Ân nghiêm túc nói: "Ta biết tốc độ của ngươi là nhanh nhất trong đám nhân viên đưa tin..."

Lâm Ân còn chưa nói xong….

Xoát xoát xoát quét ——

Con Thú Hư Không Chiết Dược vốn đang đứng trước mắt Lâm Ân lập tức biến mất. Nhưng rất nhanh, chỉ chớp mắt sau nó đã xuất hiện, ngồi xổm ngay trước mặt hắn, cái miệng “Hô thứ hô thứ” thè lưỡi thở hổn hển.

"Ngao ô —— " Nó ngửa đầu lên trời thét dài một tiếng.

Sau đó, một tảng đá nhỏ được đặt xuống trước mặt Lâm Ân.

Lâm Ân ngẩn ra, nói: "Đây là... Mảnh nhỏ vẫn thạch? ! Ngươi muốn nói là vừa rồi ngươi đã chạy một chuyến ra hư không bên ngoài?"

Thú Chiết Dược Hư Không đắc ý thè lưỡi nhìn hắn.

Lâm Ân hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, vỗ vỗ đầu nó, nói: "Nhanh! Đúng là ngươi rất nhanh! Nhưng mà..."

Lâm Ân chỉ vào cái đầu đang không ngừng phun trào máu tươi của nó, tức giận nói: "Ngươi cmn chạy đến toác cả đầu rồi đây này! Ngươi di chuyển thì cũng phải để ý nhìn đường một chút chứ? Đúng là ngươi chạy nhanh thật, nhưng nếu ngươi vừa ra khỏi cửa đã đâm đầu vào chỗ nào đó mà chết đi, chẳng phải thư

của ta còn chưa được gửi đến chỗ, ta đã phải bỏ phí an táng cho ngươi rồi sao?"

Lâm Ân càng nói càng điên tiết. Hắn biết ngay mà, mấy nhân viên đưa tin này chẳng có một con nào đáng tin cậy cả.

Không được!

Phải kết hợp hai đứa lại mới ổn thỏa.

Nghĩ đến đây, Lâm Ân lập tức quay đầu, nhìn về phía Quy Vương mới cố sức lê ra ngoài chừng 10 cm.

…

Vài phút sau, Lâm Ân vỗ vỗ tay, tỏ vẻ hài lòng nhìn Thú Chiết Dược Hư Không vừa bị hắn cứng nhét vào bên trong cái xác rùa của Quy Vương.

Kỳ thật nguyên lý của phương án này vô cùng đơn giản.

Bên trong cái xác rùa của con Quy Vương vẫn còn một khoảng không cực

Dựa trên một ý nghĩa nào đó, hai con này vừa được hắn thực hiện một lần hợp thể tiến hóa.

Tạo thành một sinh vật mới có tên là Hư Không Chiết Dược Quy!

Con này đồng thời có tốc độ của Thú Chiết Dược Hư Không và lực phòng ngự của Quy Vương, tuy phụ tải gia tăng, khẳng định là tốc độ của nó sẽ giảm xuống, nhưng phương diện lực phòng ngự lại được gia tăng rất nhiều, không còn sợ Thú Chiết Dược bay quá nhanh trên trời mà tự ném đi tính mạng nữa.

Nhưng để bảo hiểm, Lâm Ân cũng bỏ thêm một chút phương án bảo đảm ngoài định mức. Hắn trực tiếp hàn chết bốn lỗ hổng

dư thừa.

Làm như vậy, hoàn toàn không cần phải lo lắng tốc độ của Thú Chiết Dược Hư Không quá nhanh, ném văng Quỷ Vương đi mất!

"Xuất phát!"

Lâm Ân vỗ vỗ hai cái đầu song song chen chúc nhau chui ra ngoài từ bên trong mai rùa, nghiêm túc nói: "Quy Tử, ngươi phụ trách bảo vệ sự an toàn của bức thư và giao đến tận tay người nhận. Cẩu Tử, ngươi phụ trách đưa Quy Tử đến địa chỉ của người nhận bằng tốc độ nhanh nhất. Ta tin tưởng sau khi hai đứa các ngươi đã liên kết thân thể rồi, các ngươi sẽ trở thành một luồng gió mới trong giới nhân viên đưa tin!"

Ba ——

Lâm Ân vỗ xác rùa, quát to: "Xuất phát!"

Oanh ——

Gần như chỉ trong nháy mắt, vách tường đã bị Hư Không Chiết Dược Quy đục thành một lỗ thủng lớn, rồi dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi “Xoát xoát xoát”, trực tiếp biến mất bên trong sương mù màu đen.

Lâm Ân không tiếp tục trì hoãn thêm nữa, hắn lập tức ngồi xuống, nghiêm túc mà kính cẩn, cầm lấy cây bút lông chim, bắt đầu viết lá thư thứ hai.

【 Thầy kính yêu】

【 Thầy... Con… con là học đồ của thầy Lâm Ân đây... Con không chịu được nữa rồi, con muốn chết... Thân thể đang chảy máu, óc cũng tràn ra ngoài. Con... sắp tan vỡ rồi... 】

【 Tuy lúc trước đã nhận được lời cảnh báo từ thầy... Nhưng mà… mạnh mẽ, bọn họ quá mức mạnh mẽ... Những kẻ vạn ác kia đã đốt rụi cửa tiệm của chúng ta... Đốt rụi bảng hiệu của chúng ta... Đánh đứa học trò mà thầy yêu mến nhất... 】

【 Thầy, học trò của thầy không còn sống được bao lâu nữa, nhưng trong lòng vẫn tâm tâm niệm niệm những lời thầy nhắc nhở. Học trò xin lỗi vì không trông coi cẩn thận cửa tiệm của thầy, học trò đã làm thầy thất vọng rồi, nhưng trước khi chết, học trò vẫn tâm tâm niệm niệm muốn biết một điều... 】

【 Thầy còn sống hay không... 】

【 Nhân viên đưa tin này là học trò dùng chút khí lực cuối cùng chi tiền ra thuê... Học trò cũng không biết rốt cuộc chúng nó có thể thành công đưa thư đến cho thầy hay không, nhưng học trò vẫn muốn nói... 】

【 một ngày là thầy cả đời là cha, ngày này sang năm, mong thầy... Nhất định phải đốt cho học trò ba nén hương! 】

【 Lúc lâm chung vẫn nhớ thương thầy, học trò Lâm Ân, gửi tới. 】

Lạch cạch lạch cạch ——

Lâm Ân cảm động quẹt ngang hai hàng lệ của mình, nhanh chóng dán kín lá thư.

Xong xuôi đâu đấy, hắn quay sang bắt đầu chế tạo con Hư Không Chiết Dược Quy thứ hai.

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ cái xác rùa, nhân viên đưa tin hoả tốc lại ầm ầm tiến về phía trước.

Lâm Ân nghiêm túc đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, nói: "Lần này phải xem thư có đến kịp thời hạn hay không!"

...

Mấy giờ sau, bên trong một dãy thần miếu khổng lồ tạo lạc tại vùng ven thế giới.

Nơi này đang cử hành một sự kiện với hình thức vô cùng trang trọng.

Đây chính là lãnh địa của một trong bảy mươi hai đại quân vương thuộc thế giới hắc ám Độc Giác Quỷ Vương.

Tồn tại này lãnh đạo cả Độc Giác Ác Quỷ nhất tộc, vốn là một thế lực lớn thanh danh hiển hách giữa các đại thế giới thuộc thâm uyên.

Chẳng vì điều gì khác, chỉ vì cường giả cấp quân vương vốn là tồn tại đáng sợ gần với sinh vật cấp căn nguyên nhất trong thế giới hắc ám.

Cũng vì thế, có thể nói rằng Độc Giác Ác Quỷ nhất tộc vẫn một mực lăn lộn khá là thuận buồm xuôi gió giữa thế giới hắc ám này.

Tuy rằng, thực lực của Độc Giác Quỷ Vương chỉ có thể xếp hàng cuối cùng trong bảy mươi hai đại quân vương, nhưng kể cả những quân vương ngồi ở vị trí cao hơn, cũng không dám tùy tiện tới trêu chọc tộc quần này.

Bởi vì toàn bộ đám sinh vật ngồi tại địa vị cao đều biết rằng, khi còn sống, ba vị Kẻ Săn Đầu cấp căn nguyên tung hoành cả thế giới hắc ám kia, từng là bạn bè tri kỷ của Độc Giác Quỷ Vương.

Cũng bởi nguyên nhân này, Độc Giác Ác Quỷ nhất tộc lập tức nhảy vọt một bước trở thành thế lực hùng mạnh bên trong thế giới hắc ám.

Chương 142: Kẻ Săn Đầu Và Độc Giác Quỷ Vương!

"Thái Thản huynh, lần này đại ca có thể nhận lời mời của hiền đệ đến nơi này gặp mặt, thật sự đã khiến đệ thụ sủng nhược kinh, trong lòng vô cùng mừng rỡ!"

Độc Giác Quỷ Vương với một bên cánh bị đứt, phóng khoáng đứng lên, dùng một tay nâng cái chén lớn có kích cỡ gấp đôi cái chén của mình, cười sang sảng, mở miệng chào hỏi ba cái đầu thật lớn đang ngồi trên ghế chủ vị của thần miếu.

“Suốt ba ngàn năm, mới tìm được tung tích của đại ca, ngày hôm nay vô luận như thế nào, kẻ làm đệ như ta cũng phải kính đại ca một ly!"

Nói đến đây, gã ngẩng đầu, hào sảng dốc chén huyết tửu lớn như cái thùng kia vào trong miệng.

“Ừng ực ừng ực”.

Mà ở hai bên trái phải xung quanh gã, đám Độc Giác Ác Quỷ cũng nâng một đống lớn đầy thi thể tươi mới, cung kính mà cuồng nhiệt bở vào cái bồn chứa đặt trên tảng đá trước mặt ba Kẻ Săn Đầu kia.

Đây đều là thịt huyết tế tươi mới vừa được đồ tể mổ xong.

Nếu Lâm Ân có mặt ở trong này, khẳng định là hắn có thể liếc mắt một cái đã nhận ra, một cái đầu hơi nhỏ hơn một chút trong ba cái đầu khổng lồ đang ngồi trên ghế chủ vị kia chính là Tiểu Tiểu từng đến khám răng tại tiệm của hắn.

"Đinh ——— "

Tiểu Tiểu khẽ hé cái miệng khổng lồ, để lộ ra một hàm răng sáng bóng, làm trong lòng nhóm Độc Giác Quỷ tộc dưới đài âm thầm run rẩy.

"Chói mắt quá!" Độc Giác Quỷ Vương kinh hô một tiếng, rồi giơ ngón tay cái về phía Tiểu Tiểu, nói: "Không nghĩ tới chất nữ của hiện tại, càng trở nên sáng bóng mê người hơn trước kia!"

Lúc này, bên cạnh Tiểu Tiểu có một cái đầu khổng lồ, có thể nhìn rõ là nữ tính đang "Hoa lạp lạp" phun một đống xúc tu không nơi nào không có, từ trong miệng ra ngoài, cuốn một đống thi thể tươi mới từ trên cái bồn chứa vào trong miệng, rồi dùng sức mà nhai.

Bà ta nghe Độc Giác Quỷ Vương nói vậy, lập tức lộ ra nụ cười tươi đầy dữ tợn, trong ánh mắt đầy những tia sáng không ngừng chớp động lúc sáng lúc tối, nửa hỗn loạn nửa tỉnh táo.

"Nó ——— tìm được một ——— bác sĩ ——— Hắn dỗ dành nữ nhi của ta ——— thật vui vẻ ——— "

Trong lúc nói chuyện, lượng lớn máu loãng không ngừng "Ào ào"phun ra từ giữa kẽ răng của cái đầu nữ tính nọ, khiến cả tòa thần miếu tràn ngập mùi máu tanh.

Mà từ nãy tới giờ, cái đầu lớn nhất, đang ngồi tại vị trí trung ương nhất, vẫn một mực lặng im không nói.

So sánh với hai Kẻ Săn Đầu khác, ánh sáng trong mắt gã hỗn loạn hơn bọn họ nhiều, thậm chí còn thường xuyên lóe lên vẻ ác ý, điên cuồng. Rất ít thời điểm, bên trong đôi mắt kia lộ ra một chút tỉnh táo.

Nếu không phải vẫn còn một tia tỉnh táo kia áp chế, chỉ vẻn vẹn là khí tức tà ác mà cuồng loạn do thân thể gã phát tán ra ngoài

thôi, cũng đủ để trực tiếp làm cho nhóm Độc Giác Ác Quỷ xung quanh tan vỡ.

"Đại tẩu, trạng thái của đại ca có khá hơn chút nào không?" Độc Giác Quỷ Vương cẩn thận dò hỏi.

Cái đầu nữ tính khổng lồ kia lập tức "Ca ca" lộ ra nụ cười dữ tợn nói: "Trong lòng hắn vẫn không yên—— năm đó bị chém rơi đầu —— là ác ý và nguyền rủa đã giúp hắn một mực tồn tại bên trong thế giới hắc ám này—— "

"Bởi vậy không lúc nào trong đầu hắn không nghĩ đến chuyện —— giết lên —— ha ha ha ha —— giết lên —— "

Hoa lạp lạp ——

Chỉ trong nháy mắt, một đống xúc tu

"Ta không có bại —— là ngươi, bà nương ác độc kia—— nguyền rủa —— là ngươi mang đến nguyền rủa —— "

Từng khối huyết nhục trên cái đầu nữ tính kia bị gã xé rách xuống dưới, nhưng nụ cười tươi trên mặt bà ta lại càng trở nên kiều diễm, ác độc.

"Ha ha ha ——ngươi là một vị Thần vô dụng —— ngươi đánh không lại người ta —— chỉ biết lấy nữ nhân của mình ra xả giận —— hi hi ha ha —— "

"Nếu không có nguyền rủa —— hắc hắc ——thì hiện tại ngươi chỉ là một nắm xương khô thôi ——đồ điên—— ha ha ha hì hì —— "

Loại công kích xé rách điên cuồng đáng sợ này giằng co hơn mười phút.

Tất cả Độc Giác Ác Quỷ đang đứng trong thần miếu quan sát

đều kinh hồn táng đảm, toàn thân không thể kiềm chế nổi, một mực run run.

Mãi cho đến khi một tia tỉnh táo trong mắt cái đầu Thái Thản chậm rãi cân bằng cùng hỗn loạn, gã mới chịu yên lặng xuống.

Độc Giác Quỷ Vương cũng không khỏi buông lỏng một hơi.

Bởi vì nếu đại ca thật sự rơi vào điên cuồng ngay tại nơi này, chỉ sợ cả tộc quần bọn họ đều gặp phải tai ương ngập đầu.

Nhưng gã biết vì sao trong lòng đại ca vẫn còn oán hận.

Bởi vì năm đó, đại ca chính là...

Đến đây, gã chợt lắc lắc đầu, không nghĩ tới những chuyện trong quá khứ nữa, lại hào sảng mà nghiêm túc nói: "Đại ca đại tẩu chất nữ, mấy ngày nay các ngươi cứ an tâm ở lại nơi này của ta đi, kẻ làm đệ đệ như ta dám bảo đảm, mỗi ngày đều sẽ dâng lên lượng lớn huyết thực tươi mới, đón gió tẩy trần cho các ngươi."

Tiểu Tiểu vừa nghe xong, lập tức “Hoa lạp lạp” vươn xúc tu ra, cuốn một tên Độc Giác Ác Quỷ đang ngồi tại vị trí khá cao trên mặt đất tới, rồi coi đối phương như một món đồ chơi lông nhung, không ngừng thưởng thức, ngắm nghĩa.

"Gương —— "

"Rõ!"

Sắc mặt tên Độc Giác Ác Quỷ kia trở nên trắng bệch, gã vội vàng ôm lấy cái gương thật lớn, giơ lên, một cử động nhỏ cũng không dám làm.

"Đinh —— "

Tiểu Tiểu nhếch môi, nhìn thấy hàm răng trắng nõn sáng bóng lộ ra trong gương, lại bắt đầu tự mình làm việc của mình, tinh tế

ngắm nghía.

Đây là một chuyện mà Kẻ Săn Đầu này thường làm, từ rất nhiều ngày nay rồi.

Về phần nguyên nhân, tạm thời còn không rõ lắm.

Sau khi cả đám đều cơm no rượu say, Độc Giác Quỷ Vương cũng uống đến say mèm, ngay tại thời điểm gã đang định đứng lên đọc diễn văn chào mừng, đột nhiên ánh mắt gã chợt lóe, cảm giác say sưa lập tức biến mất bằng sạch.

"Kẻ nào? ! Lén lén lút lút, dám can đảm xâm phạm vào lãnh địa của ta!"

Trong nháy mắt, gã đánh ra một quyền đập tan hư không, bàn tay nhanh như cắt lao tới, ngay lập tức bắt được một con cự quy đang chạy giữa hư không.

Ca ca ca ——

Móng vuốt của gã và cái xác rùa nọ không ngừng va chạm, liên tục lóe lên từng chùm hoa lửa.

"Đây là... Người đưa tin?" Độc Giác Quỷ Vương nhíu mày.

Chương 143: Đọc Đi!!!

Là tồn tại cấp quân vương, hiển nhiên là gã cũng từng nghe nói đến loại người đưa tin Quy Vương có tính an toàn cực cao này.

"Sao vậy ——?"

Cái đầu nữ tính dữ tợn kia lập tức quay qua, ánh mắt dừng ở trên người Độc Giác Quỷ Vương.

Độc Giác Quỷ Vương lập tức nói: "Là một người đưa tin hư không, hẳn là đối phương chuyển thư cho ta, ta lập tức đi xử lý."

Không nói hai lời, gã đã vươn tay, muốn nhận lấy tờ giấy trong tay Quy Vương nọ.

Nếu đã có người dùng Quy Vương truyền tin tới đây, hẳn là đối phương phải gửi từ ít nhất là mấy trăm hoặc một ngàn năm trước. (Do Quy Vương đi chậm quá mà)

Là một cố nhân của ta sao?

Độc Giác Quỷ Vương có chút nghi hoặc nghĩ thầm.

Nhưng ngay sau đó, khi đã nhận được một tờ giấy từ trong tay Quy Vương, gã lập tức ngẩn ra, nói: "Không phải ta?"

Lại đột nhiên nhíu mày, quay đầu đưa mắt nhìn một đám Độc Giác Ác Quỷ dưới đài, gã quát lớn: "Ai tên là Tiểu Tiểu? Móa nó lăn ra đây cho ta!"

Nhưng gã vừa mới nói xong, trên đài cao phía sau lưng lại truyền đến một giọng nói: "Ta tên là —— Tiểu Tiểu —— "

Xoẹt xoẹt ——

Độc Giác Quỷ Vương khẽ rùng mình một cái, rồi theo bản năng quay đầu, ngạc nhiên nhìn về phía Kẻ Săn Đầu vừa nhếch miệng nói kia.

Rất nhanh, gã lại chuyển ánh mắt nhìn về phía cái đầu nữ tính bên cạnh, vẻ mặt ngơ ngác, hiển nhiên gã còn chưa tiếp nhận được sự thật rằng đại tẩu nhà mình lại lấy cho nữ nhi nhà bà ấy cái tên kỳ quái như vậy.

Hơn nữa nó không hề giống một cái tên đứng đắn, ngược lại, rất giống một cái tên thân mật mà người ta thường dùng để gọi chó nhỏ, mèo con nhà mình.

"Ách..." Vẻ mặt gã có chút hít thở không thông.

Cái đầu nữ tính kia, "Ca ca" quay đầu lại, tia tỉnh táo chiếm cứ toàn bộ ánh mắt, nói:

"Con gái—— có —— tên?"

Tiểu Tiểu quay đầu, nhếch môi.

Đinh —— hàm răng lóe sáng, phát ra một chút ánh hào quang.

Ánh mắt của cái đầu nữ tính kia lập tức mềm mại như thể bị hòa tan, chỉ thấy nó vươn đầu lưỡi, sàn sạt sàn sạt mà liếm liếm khuôn mặt con gái nhà mình, hiển nhiên là bà ta cực kỳ cưng chiều cô con gái này.

Độc Giác Quỷ Vương có chút ngạc nhiên, chợt dừng lại một chút, nếu đối phương không đưa ra câu trả lời, chẳng khác nào đã ngầm thừa nhận.

Cùm cụp ——

Sau lưng gã, Quy Vương chậm rãi mở ra một cánh cửa nhỏ,

bức thư kia đang ở trong đó.

Độc Giác Quỷ Vương suy nghĩ một lát, chợt vươn tay cầm lấy bức thư được dùng sáp nung chảy đóng kín lại kia, trong lòng cảm nhận được từng tia quái dị.

Bởi vì lại có một kẻ nào đó trên thế giới này sẽ viết thư cho sinh vật cấp căn nguyên? !

Phải biết rằng phần lớn những sinh vật căn nguyên đều là tồn tại cực kỳ hỗn loạn, có được một chút tỉnh táo ngắn ngủi đã không phải chuyện dễ dàng rồi.

"Chất nữ, thư của ngươi."

"Không biết—— chữ." Tiểu Tiểu tiếp tục thưởng thức hàm răng lóe sáng của mình.

"Là ai —— viết?" Cái đầu nữ tính kia nhắm mắt lại, hỏi.

Độc Giác Quỷ Vương suy nghĩ một lát, lập tức xem xét nội dung bên ngoài bức thư kia, và rất nhanh, gã đã nhìn thấy một cái tên.

"Lâm Ân?" Gã ngẩn ra.

Chỉ trong nháy mắt, Tiểu Tiểu vốn đang ngắm nghía hàm răng của mình, lập tức chuyển ánh mắt qua, (✪ω✪) xoay người, nói: "Đọc đi!"

"..." Độc Giác Quỷ Vương trố mắt nhìn cô bé, cái loại cảm giác quái dị này càng trở nên rõ ràng.

Bởi vì gã thật sự chưa từng nhìn thấy ánh mắt như vậy, lộ ra trên gương mặt của cô cháu gái là Kẻ Săn Đầu hung tàn này.

Không thích hợp!

Có chút không thích hợp à nha!

Rốt cuộc tên Lâm Ân kia là ai chứ? Chỉ dựa vào ánh mắt này thôi, bỗng nhiên gã lại có cảm giác tên Lâm Ân kia là một tồn tại có kinh khủng!

Độc Giác Quỷ Vương mơ mơ hồ hồ mở bức thư nọ ra, nhanh chóng đọc một lần từ trên xuống dưới.

Mà sau khi xem xong, vẻ mặt của gã lập tức trở nên ngơ ngác (((;° ४ °;))).

Cái này... Cái này...

Thật sự muốn ta đọc cái này sao? !

Cứ có cảm giác nội dung và cách dùng từ ngữ bên trong này… thực sự không tiện để đọc công khai tại một nơi đông đúc như vậy.

"Đọc đi!" Tiểu Tiểu (✪ω✪) nói.

Độc Giác Quỷ Vương có chút bất đắc dĩ (. ;˚ ;: 益:;˚ ;.) nói: "Ách, để ta đọc..."

"Tiểu Tiểu… thân mến."

Ông ——

Cái đầu nữ tính vốn đang liếm gương mặt con gái nhà mình, lập tức ngừng lại.

Vẻ hỗn loạn trong mắt cái đầu Thái Thản cũng đột nhiên ngừng lại một chút.

Bầu không khí xung quanh lập tức chìm vào sự yêu tĩnh quỷ dị.

Tiểu Tiểu (✪ω✪) rung rung xúc tu, nói: "À—— tiếp tục đi—— "

Độc Giác Quỷ Vương run run cầm lấy lá thư, trên trán đổ mồ hôi đầm đìa, nhỏ giọng đọc tiếp: " Tôi là nha sĩ Lâm Ân của cô đây, cô có nhớ tôi không? Không lâu trước đó, cô đã trở thành hội viên vĩnh viễn đầu tiên của bản tiệm. Chuyện này làm lòng tôi vô cùng vinh hạnh và vui sướng..."

Hai cái đầu khổng lồ bên kia lập tức dựng thẳng lỗ tai lên.

Tiểu Tiểu (✪ω✪) nói: "Còn nhớ —— "

Độc Giác Quỷ Vương thầm run rẩy, len lén đưa mắt nhìn thoáng qua hai vị đại ca đại tẩu vẫn một mực im lặng không nói đang ngồi trên chủ vị bên kia, khẽ nuốt một ngụm nước miếng, sau đó run rẩy run rẩy nói: "Cô là một cô bé vô cùng thân thiện và... Đáng yêu..."

" Bởi vậy từ sau khi cô rời đi, tôi thực sự là ngày ngày đêm đêm đều nhớ đến cô, ngóng trông cô, thậm chí còn trằn trọc, khó ngủ, gầy đi không biết bao nhiêu cân..."

Chỉ trong nháy mắt, cả thần miếu đều im phăng phắc.

"..."

"..."

Thậm chí cả chúng Độc Giác Ác Quỷ dưới đài cũng rơi vào trạng thái ngây dại.

Có mấy con Độc Giác Ác Quỷ vốn đang rót rượu cho mình cũng quên luôn, để rượu chảy tràn ra ngoài mà không hề hay biết.

Tiểu Tiểu (✪ˬ✪) gật gật đầu, nói: "Ta cũng —— gầy đi hai cân ——— "

Không!

Trong lòng Ác linh Quỷ Vương có chút run run rẩy rẩy.

Hai loại ý tứ này khác nhau nha, chất nữ à, cháu là tiếc hàm răng trắng sáng kia nên mới nhịn đói không muốn ăn, còn người ta đang tán tỉnh, ve vãn cháu mà?

Hắn đang đùa bỡn cháu đó!

Càng nghĩ, bàn tay cầm lá thư của Độc Giác Quỷ Vương càng thêm run rẩy, gã thật sự không dám tiếp tục đọc nữa!

Bởi vì nội dung đằng sau càng buồn nôn hơn!

"Đọc——" Tiểu Tiểu lộ ra gương mặt đầy vẻ chờ mong nói.

"Đọc ——!" Hai giọng nói vô cùng âm trầm khủng bố cùng lúc vang lên.

Chương 144: Tán Tỉnh Con Gái Nhà Người Ta Ngay Trước Mặt Cha Mẹ Cô Ấy!!!

Độc Giác Quỷ Vương lại theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn sang bên đó, rồi chỉ trong nháy mắt, lông tơ toàn thân dựng đứng lên.

Chỉ thấy hai cái bóng khổng lồ đã phủ kín tầm mắt của gã, cũng không biết là từ khi nào, chỉ biết hai cái đầu khổng lồ của đại ca đại tẩu gã đã xuất hiện ngay trước mắt, và đang gắt gao nhìn chằm chằm vào Độc Giác Quỷ Vương.

Cũng không biết từ khi nào, bên trong đôi mắt vốn luôn hỗn loạn của đại ca gã, lại đột nhiên chuyển thành tỉnh táo, nhưng hiển nhiên, đây tuyệt đối không phải trạng thái tỉnh táo bình thường, nó là một loại tỉnh táo còn đáng sợ hơn cả hỗn loạn.

Trên trán Độc Giác Quỷ Vương không ngừng đổ mồ hôi đầm đìa, hai mắt trừng lớn, gã lập tức cảm nhận được sự sợ hãi khi bị Tử Thần nhìn chằm chằm vào.

Gã lại theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng xuống, run rẩy thì thầm: "Chuyện này... Nó làm tôi nghĩ đến đêm khuya... vui vẻ ấy."

Ông ——

Chỉ trong nháy mắt, từng nhánh xúc tu trên hai cái đầu khổng lồ trước mặt Độc Giác Quỷ Vương kia phun trào, là điên cuồng phun trào, trực tiếp dọa cho Độc Giác Quỷ Vương (ΩДΩ) sợ tới

mức lông tơ toàn thân dựng thẳng đứng lên.

"Cái gì vui vẻ——" Cái đầu nữ tính ác độc nói.

"Đêm khuya?" Cái đầu Thái Thản dữ tợn nói.

Độc Giác Quỷ Vương run run nuốt một ngụm nước miếng, lắp bắp nói: "Trong … trong lá thư này… Nói như vậy..."

"Đúng là—— đêm khuya vui vẻ—— tiếp tục đọc đi nào ~" Tiểu Tiểu (✪ω✪) vui vẻ rung lắc đống xúc tu trên người.

Còn hai cái đầu kia lại gần như cùng một lúc trở nên kinh hãi.

Vẻ mặt sung sướng này...

Chẳng lẽ nói...

Chẳng lẽ con gái của bọn họ đã...

"Đọc!" Hai cái đầu kia tức giận quát lên.

Độc Giác Quỷ Vương sợ đến mức tinh thần chuẩn bị tan vỡ đến nơi rồi.

Nhưng đáng tiếc, gã chỉ có thể âm thầm kêu khổ trong lòng, móa nó rốt cuộc là thằng khốn nạn nào dám viết cho chất nữ của gã bức thư tình buồn nôn đến mức ấy, còn gửi đúng vào thời điểm này?

Làm như vậy, chẳng phải là … cmn tán tỉnh con gái nhà người ta ngay trước mặt cha mẹ cô ấy rồi?

Gã thật sự chỉ hận không thể cho giáng cho mình một cái bạt tai, vừa rồi khi đọc nội dung ngoài bìa thư, vì sao gã không tùy tiện tìm một tên thuộc hạ nào đó để tên kia đọc thay mình?

Móa nó tự mình nhảy vào vũng nước đục này làm cái gì hả

trời?

Có khác nào đang nằm thẳng không muốn lại thích lấy mạng mình ra đùa không???

Nhưng chuyện đã đến nước này, gã cũng chẳng còn đường mà lùi bước nữa.

Độc Giác Quỷ Vương bất chấp khó khăn, run rẩy nói: "Bởi vì... Bởi vì tôi thật sự khó có thể ngăn cản nỗi nhớ nhung cô cứ chất chồng lên trong thâm tâm mình, thậm chí còn càng ngày càng nhớ hơn. Tới cuối cùng, tôi đã quyết định viết cho cô một phong thư, bởi vì tôi cảm nhận được rằng, nếu còn không viết thư cho cô, tôi sẽ sống không nổi..."

Ca ca ca ——

Gã có thể nghe được âm thanh nghiến răng ken két của hai cái đầu khủng bố trước mặt kia.

"Sống không nổi ——?" Cái đầu Thái Thản trừng to mắt như muốn nứt ra.

"Cô hệt như một mảnh Bạch nguyệt quang trong lòng tôi, làm cách nào cũng không thể xua đi được..."

Ca ca ca ——

Độc Giác Quỷ Vương có cảm giác mặt đất dưới chân đã nứt ra thành vô số khe rãnh rồi.

“Bạch nguyệt quang —— Trong lòng——" Cái đầu nữ tính kia lại "Ken két" mà nghiến răng, ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh.

Độc Giác Quỷ Vương (. ;˚ ;: 益:;˚ ;.) không ngừng run rẩy cố gắng cầm lá thư trên tay.

"Cho nên, cô có thể nhận lời mời của tôi hay không? Tôi đặc

biệt mời cô ngày mai đến hẻm Du Hồn gặp mặt. Tôi đã chuẩn bị xong cho cô một bữa tiệc lớn vô cùng phong phú. Mong cô đừng chối từ!"

"Vô cùng chờ mong cô xuất hiện. Lâm Ân tiên sinh gửi!"

Tới cuối cùng, Độc Giác Quỷ Vương dứt khoát dùng tốc độ cực nhanh để nói, dồn dập mà đọc một lèo cho hết lá thư tình khốn nạn trong tay mình.

Mà ở dưới đài, cả đám Độc Giác Ác Quỷ đều ngây ngốc há to miệng, một câu cũng nói không nên lời.

"..."

Khung cảnh tạm thời chìm trong yên tĩnh.

"Hết rồi?" Hai cái đầu dữ tợn kia đồng thanh hỏi.

Độc Giác Quỷ Vương ngơ ngác cầm thư tín trên tay, nói: "Hết... Hết rồi..."

Tiểu Tiểu (✪ω✪) rung rung đống xúc tu trên người, nói: "Ô! Nhớ ta như vậy sao—— còn có bữa tiệc lớn nữa —— ô!"

"..."

"..."

Cả tòa thần miếu lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú đầy ngây dại của đám người dưới đây, tâm trạng Tiểu Tiểu trở nên hưng phấn vô cùng, cô bé "Rầm rầm" nhảy thẳng xuống dưới đài, vươn một nhánh xúc tu lấy đi bức thư trong tay Độc Giác Quỷ Vương, sau đó nhảy nhót tung tăng nói: "Cha mẹ —— con gái đi đây ——đi ăn bữa tiệc lớn ——— "

Tiếp theo, ngay dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Tiểu Tiểu vừa nhảy nhót tung tăng vừa vui vẻ ngân nga một làn điệu dân gian, trực tiếp nhảy ra bên ngoài thần miếu.

Thuần túy là một thiếu nữ vô tri bị người ta dùng một phong thư đã trực tiếp bắt cóc đi rồi.

"..."

Ngay sau đó, rốt cuộc vô số Độc Giác Ác Quỷ dưới đài cũng phản ứng lại rồi, cả đám không khỏi hoảng sợ đến mức liên tục ngã trái ngã phải xuống mặt đất.

Đây... móa nó là đùa bỡn quái vật cấp căn nguyên nha! !

Rốt cuộc cái tên Lâm Ân kia là thứ gì vậy? !

À không, là một tồn tại vô cùng ghê gớm mới đúng! !

Mạnh mẽ! Mạnh mẽ! Đối phương mạnh vượt quá nhận thức của bọn họ luôn rồi!

Được, viết thư cho tồn tại cấp căn nguyên khủng bố coi như xong, chưa đến mức quá quái dị, nhưng đối phương lại viết một lá thư tình đầy ẩn ý như thể đang đi tìm bạn đời như vậy... Đây tuyệt đối là vô địch cmnr!

God! God ơi!

Ngươi có biết mình đang dụ dỗ con gái nhà người ta ngay trước mặt cha mẹ cô ấy hay không?

Ngươi có biết cả nhà người ta đều là Cổ Thần cấp căn nguyên hay không?

Rốt cuộc, Độc Giác Quỷ Vương (. ;゜;: 益:;゜;.) cũng ngẩng đầu, nhìn hai Kẻ Săn Đầu vẫn còn im lặng ngồi trên kia.

Gã cảm nhận được không khí xung quanh bắt đầu thay đổi, càng ngày càng trở nên không thích hợp.

"Cái kia... Đại ca đại tẩu, ta cảm thấy..."

Ầm vang long ——

Nhưng lời trong miệng Độc Giác Quỷ Vương còn chưa nói xong, cái đầu Thái Thản nọ lập tức phát cuồng mà rít gào lên.

Vô số xúc tu hung hăng múa may khắp tòa thần miếu "Hoa lạp lạp", đỉnh miếu cũng nứt ra rồi.

Chương 145: Thừa Dịp Lão Tử Bệnh Dám Dụ Dỗ Khuê Nữ Của Lão Tử!!!

"Dcmnn! ! Thừa dịp lão tử bệnh! Dám đi dụ dỗ khuê nữ của lão tử! ! Còn viết mấy thứ buồn nôn như vậy! ! Khinh ta quá đáng mà! !"

"Bình tĩnh đã —— (〃＞皿＜)! Vất vả mới mới có một kẻ coi trọng khuê nữ nhà chúng ta —— lão đầu tử ngươi cần phải bình tĩnh —— "

"Khuê nữ của ta... cmn mới năm tuổi! ! Còn chưa kịp trưởng thành đã bị dụ dỗ đi rồi! ! Ta (beep ——)—— ta (beep ——)! !"

"Đúng là trước khi con bé chết nó mới được năm tuổi (〃＞皿＜)—— nhưng bây giờ đã ba nghìn tuổi rồi —— đã sớm trưởng thành —— lão đầu tử ngươi đừng có làm hỏng việc!"

Cả thần miếu đều rơi vào cuồng loạn.

Cái đầu nữ tính kia không ngừng ngăn chặn cái đầu Thái Thản đã rơi vào trạng thái điên cuồng.

Rống —— rống ——

Một tiếng rít gào khủng bố trực tiếp chấn bay đỉnh miếu.

Độc Giác Quỷ Vương khiếp sợ nói: "Đại ca! ! Đại ca! ! Huynh tỉnh táo lại rồi kia! Huynh có chú ý hay không? Ý chí của huynh đã tỉnh táo lại rồi!"

Cái đầu Thái Thản vẫn không ngừng rít gào, nhưng bị cái đầu nữ tính phía sau kia (〃 > 皿 <) liên tục lôi kéo. Gã vừa dùng sức tiến về phía trước vừa nói: "Đương nhiên là ta phải tỉnh táo lại rồi! Nếu ta không tỉnh táo! Khuê nữ của ta sẽ bị chó ăn!"

"Buông ra —— để ta đi xử lý thằng khốn nạn đã viết lá thư đấy——! !"

Cái đầu nữ tính kia không ngừng ra sức dùng xúc tu kéo ông chồng nhà mình lại, cũng liên tục ngăn cản những hành vi điên loạn của đối phương.

"Lão đầu tử ngươi hãy bình tĩnh —— con bé có quyền tự do yêu đương ——chúng ta là phụ mẫu, tốt nhất là đừng đi can thiệp! !"

"Ta tự do ngươi cái (beep ——)! (beep) cái (beep ——)! Đây là dụ dỗ —— dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên đàng hoàng! !"

Ầm vang long ——

Rốt cuộc cả tòa thần miếu cũng không chịu nổi gánh nặng mà sụp đổ.

...

【 Đình Viện Con Rối 】

Ánh trăng đỏ chói mắt treo cao trên tháp của lâu đài.

Bao quanh lâu đài là một cánh đồng hoa hồng gai rộng lớn nở rộ trong sương mù.

Những cánh hoa màu máu bay đầy, vương vãi khắp con đường dài nhỏ yên tĩnh, còn mơ hồ cảm nhận được một khúc ca bí ẩn mà réo rắt, không ngừng vờn quanh trong không khí.

Răng rắc —— răng rắc ——

Ngya sau đó, âm thanh giẫm đạp không chút thương tiếc lần lượt vang lên giữa cánh đồng hoa.

Trong màn sương đen mờ ảo, từng tên Liệp Sát Giả đầu người thân nhện đang cảnh giác tiến về phía tòa lâu đài ở vị trí trung tâm nhất.

“Chuẩn bị cuộc đột kích thứ ba... Tiểu đội Liệp Sát Giả số 21 đã vào vị trí... Yêu cầu lệnh đột kích...”

“Mệnh lệnh đã được tiếp nhận… Xác nhận không có sai lầm… Đột kích…”

Nhãn cầu của tên Liệp Sát Giả cầm đầu lóe lên từng luồng hồng quang.

Mà cũng chính tại một khắc này, hàng chục Liệp Sát Giả đột ngột dùng tốc độ cực nhanh lao về phía cánh đồng hoa trong màn sương đen.

Chỉ thấy mười mấy tiểu đội toàn bộ do Liệp Sát Giả tạo thành vừa nhận được mệnh lệnh đã lập tức xuất hiện từ mọi phương hướng xung quanh lâu đài. Chúng triển khai xâm nhập Đình Viện Con Rối gần như cùng một thời điểm.

Một đường thẳng về phía trước.

Ven đường có thể nhìn thấy rất nhiều bộ hài cốt của Liệp Sát Giả đã hư hại và ngã xuống xung quanh.

Hiển nhiên trước đó, đám Liệp Sát Giả này đã phát động rất nhiều cuộc tấn công vào Đình Viện Con Rối, nhưng không một kẻ nào trong số bọn chúng có thể thành công.

Những bụi gai điên cuồng phun ra dọc đường đều bị hàng đống lưỡi dao sắc bén trong tay Liệt Sát Giả chặt đứt, chém giết điên cuồng.

“Tin tức chuyển tiếp… Đã đột phá khu vực thứ ba… Khoảng cách đến mục tiêu… 500 mét…”

Nhãn cầu của một tên Liệp Sát Giả vừa “Đinh đinh đinh” lóe ra hồng quang.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên bọn chúng lại mơ hồ nhìn thấy một bóng người vừa xuất hiện ở đoạn cuối con đường sương mù mênh mông phía trước.

Thị giác trong mắt đám Liệp Sát Giả nhanh chóng thu hẹp lại, để quan sát hình dáng của cái bóng kia được rõ ràng hơn.

Đó là một con rối vô cùng tinh xảo.

Trên tay cô ta cầm một cái ô mạ vàng đen, có gắn đường viền hoa, trên đầu đội chiếc mũ hoa lệ như búp bê, toàn thân mặc một bộ váy dài phong cách Gothic mạ vàng đen, mái tóc dài màu trắng rủ xuống trước ngực, đôi giày cao gót dưới chân va chạm với mặt đất phát ra âm hưởng dị thường.

Nhịp bước của cô gái này vô cùng kỳ lạ, động tác cứng ngắc, không thể cảm nhận được bất cứ khí tức sinh mệnh nào từ trên người cô ấy.

Nhưng cô ấy lại có thể bước đi xung quanh.

Và chính loại trạng thái gần như giống hệt con người này đã làm cô ấy trở thành nỗi kinh hoàng khó tả cho người khác.

Đinh đinh đinh đinh đinh ——

Nhãn cầu trong mắt mười mấy Liệp Sát Giả kia kịch liệt lóe sáng.

“Phân tích mục tiêu… Xác định thân phận mục tiêu… Kiểm tra kho thông tin…”

“Xác nhận thân phận mục tiêu... khống ngẫu sư [1] thứ bảy của Đình Viện Con Rối: Hắc Huyền Nguyệt… Năng lực chiến đấu rất mạnh…”

“Cảnh báo... Độ uy hiếp của mục tiêu cực cao... Triển khai toàn lực săn giết…”

[1] : người điều khiển con rối.

Gần như trong nháy mắt kia, mười mấy Liệp Sát Giả nọ đã dùng một loại tốc độ không thể tưởng tượng nổi, trực tiếp xung phong liều chết lao về phía con rối Gothic trước mắt.

Theo bóng dáng bọn họ lướt đi, vô số cánh hoa xung quanh cũng “Hoa lạp lạp” mà bay tán loạn trong hư không đen tuyền.

Gần như trong chớp mắt, mười mấy Liệp Sát Giả đã xuất hiện bên người con rối Gothic đó.

“Ca ca” —— “Ca ca” ——

Âm thanh của từng chuỗi bánh răng vốn đang chuyển động bình thường, chợt mắc kẹt vang lên.

Một cảnh tượng kỳ dị vừa phát sinh, như thể thời gian đột nhiên bị đóng băng lại, và mười mấy Liệp Sát Giả vốn đang vọt đến bên người con rối kia cũng đồng thời bị đóng băng tại chỗ, cùng thời gian.

Trong mơ hồ, dưới vầng hào quang rực rỡ do mặt trăng đỏ bên trên phản chiếu xuống, người ta có thể nhìn thấy khung cảnh bên dưới kia.

Cũng không biết từ khi nào, trên thân thể và mỗi đốt ngón tay của đám Liệp Sát Giả, đều xuất hiện từng sợi tơ tinh mịn mà cứng cỏi.

Bọn chúng giống như những con rối gỗ đồng thời bị đóng băng tại chỗ.

“Khung máy móc chịu giới hạn... Không thể đột phá... Cảnh báo… Khung máy móc bị trói buộc… Khung máy móc bị trói buộc…”

Những Liệp Sát Giả kia dùng sức giãy giụa, nhưng ngoại trừ tiếng kêu “Xoẹt xoẹt” của máy móc phát ra từ bên trong thân thể, ngay cả di chuyển một chút, bọn chúng cũng không làm được.

Chương 146: Cưa Máu, Thư Của Ông!

Trong cánh đồng hoa, con rối Gothic tinh xảo kia khẽ nghiêng đầu.

Có thể rõ ràng nhìn thấy từng đốt từng đốt ngón tay của cô ấy vừa nhẹ nhàng móc về phía trước.

Phập ——

Đột nhiên, một tên Liệp Sát Giả trong đó chợt xoay người lại, cây đường lang đao sắc bén phía trên cánh tay nó, trực tiếp xỏ xuyên qua đầu của một Liệp Sát Giả khác.

Phập ——

Phập ——

Vài âm thanh xuyên thấu nữa truyền đến.

Mấy Liệp Sát Giả kia như đang diễn kịch trên sân khấu, cứ một đao lại một đao đâm vào đầu nhau.

Chỉ còn lại một Liệp Sát Giả cuối cùng.

Đến đây, con rối

Một cơn mưa phùn "Tí tách tí tách" rơi xuống trên chiếc ô màu đen.

Cái đầu của con rối Gothic nọ đột ngột nghiêng đi.

Răng rắc ——

Cần cổ của Liệp Sát Giả còn tồn tại duy nhất trước mặt cô bé lại trực tiếp bị cô dùng tư thế nghiêng lệch kia vặn gãy.

Thể xác Liệp Sát Giả "Ca ca ca" bốc lên từng chùm hoa lửa, sau đó nặng nề rơi xuống trên mặt đất.

Chưa đầy một phút đồng hồ, mười mấy Liệp Sát Giả toàn bộ báo hỏng tại nơi này, không một ngoại lệ.

"Kẻ xâm nhập vào cửa chính phía Bắc đã bị diệt toàn bộ, ghi chép: 59 giây." Con rối Gothic máy móc xoay người, mở miệng báo cáo.

Cùng lúc đó, trong tai cô ấy cũng truyền đến mấy âm thanh phong cách khác biệt.

"Kẻ xâm nhập ở khu vực phía Nam, đã bị diệt toàn bộ, ghi chép: 3 phút 51 giây."

"Kẻ xâm nhập ở khu vực phía Tây Bắc, đã bị diệt toàn bộ. Bị thương nhẹ, cần đổi mới linh kiện."

"Kẻ xâm nhập đình viện phía Đông, đang được xử lý, dự kiến sẽ mất thêm 5 phút nữa."

"Huyền Nguyệt, sao hiệu suất của chị lại nhanh như vậy? Có phải vị công trình sư kia của phu nhân đã thay cho chị bộ phận máy móc nào mới hay không? Hiện giờ điểm thi đấu của chị đang ngày càng kéo giãn khoảng cách so với đám chị em rồi!"

"Chị Huyền Nguyệt là con rối loại dọn dẹp, đương nhiên tốc độ sẽ nhanh hơn chúng ta! Đừng dong dài nữa, nhanh giải quyết địch nhân đi, còn phải trở về phục mệnh phu nhân!"

Bên tai truyền đến những âm thanh hỗn loạn chói tai, con rối Gothic đi dọc theo con đường nhỏ, với một chiếc ô màu đen, từng bước từng bước đi về hướng lâu đài.

Mỗi bước đi của cô đều có cùng một khoảng cách, chiếc váy dài Gothic nhẹ tung bay trong gió.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên cô dừng lại, con ngươi khẽ chuyển động hướng về phía khóe mắt, giống như vừa phát hiện ra một điều gì đó.

Trong phút chốc sau, những sợi tơ dày đặc như thủy tinh trực tiếp đâm vào không gian cách đó không xa.

Ông ——

Không gian trước mắt lập tức vỡ tan, chỉ thấy một con Quy Vương có hình thù kỳ quái đang bị sợi tơ nọ khống chế, nhanh chóng bị kéo ra khỏi khoảng không với một loại phương thức treo ngược vô cùng quỷ dị.

“Truyền tin…”

Hiếm khi trông thấy con Quy Vương này chớp chớp mắt, rồi dùng tốc độ nhanh gấp trăm lần so với bình thường, nói ra ba chữ này.

Con rối Gothic khẽ nghiêng nghiêng đầu.

…

Vài phút sau, bên trong lâu đài.

“Cưa Máu, thư của ông.” Trong một đại sảnh đầy rẫy bánh răng, một phu nhân con rối mặc trang phục lộng lẫy bước đi tao nhã tiến vào.

Với thân hình cao gần ba mét, vẻ ngoài tinh tế, quý khí bức người, nếu bỏ qua chiều cao, nhìn vị phu nhân con rối này giống hệt một quý bà nhân loại thời Trung cổ.

Mà ở phía bên kia của đại sảnh, thân hình cao lớn khôi ngô

của Cưa Máu đang dựa trên đài máy móc, ánh mắt lóe sáng.

Bên cạnh ông, từng con búp bê lớn lớn nhỏ nhỏ, với con mắt là những chiếc cúc ác được khâu trên mặt, đang cầm rất nhiều loại dụng cụ khác nhau, không ngừng gõ gõ đánh đánh trên người ông ấy, giúp ông ấy chữa trị những thương tích trầm trọng trên cơ thể.

“Thư?” Cưa Máu nặng nề hỏi: “Là ai phái tới?”

Phu nhân con rối tao nhã ngồi xuống chiếc ghế dựa hoa lệ phía đối diện, nhẹ nhàng cầm lấy một tách cà phê nồng đậm, không thèm để ý nói: “Mấy đứa con gái của tôi phát hiện thứ này trong đình viện, là người đưa tin hư không mang tới. Người truyền tin tên là Lâm Ân gì đó, ông có biết đối phương không?”

Nghe vậy, Cưa Máy lập tức ngẩn người.

“Lâm Ân? Làm sao có thể!” Ông ấy khó khăn đứng dậy, kéo thân thể to lớn của mình tới, tiến lại gần cái bàn kia, vươn tay tiếp nhận lá thư.

“Hắn là ai vậy?” Phu nhân con rối nhúc nhích khóe môi nói.

“Là đứa trẻ tôi nhận nuôi hai năm trước.” Cưa Máu nặng nề nhìn bức thư nói: “Trong hai năm này, hắn vẫn chăm chỉ đi theo bên người tôi làm một đứa học đồ trong tiệm dược tề. Cỡ mấy ngày hôm trước sau khi tôi nhận ra hiệp hội Ma Nhân có thể tiến đến hẻm Du Hồn, đã vội vàng gửi truyền tin cho hắn. Xem ra, hẳn là hắn đã thoát khỏi tay của hiệp hội Ma Nhân rồi.”

Cưa Máu lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng mở phong thư ra.

Và ngay khi nhìn thấy những dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo được viết trên đó, ông lập tức xác nhận được đây chính là thư do đứa học đồ kia của mình tự tay viết ra.

Bởi vì chỉ có hắn mới có thể viết chữ thành xấu thế này.

Nhưng ngay sau khi nhìn thấy nội dung trên bức thư, sắc mặt ông lại đột nhiên biến đổi.

" Thầy... Con… con là học đồ của thầy Lâm Ân đây... Con không chịu được nữa rồi, con muốn chết... Thân thể đang chảy máu, óc cũng tràn ra ngoài. Con... sắp tan vỡ rồi..."

Cưa Máu lập tức tập trung toàn bộ sự chú ý, ánh mắt trở nên ngưng trọng mà nhanh chóng đọc xuống dưới.

Càng xem, sự phẫn nộ trong mắt ông ấy càng trở nên rõ ràng.

Tới khi đọc được một câu cuối cùng trên lá thư kia: "Lúc lâm chung vẫn nhớ thương thầy, học trò Lâm Ân, gửi tới."

Tại thời điểm này, ngay cả bàn tay đang cầm lá thư ấy cũng Cưa Máu cũng bắt đầu run rẩy không ngừng.

Đây có phải là thư bình thường đây?

Đây rõ ràng là di thư do học trò của ông ấy gửi tới mà?

"Ta dcmm hiệp hội Ma Nhân! !"

Oanh ——

Cưa Máu lập tức rít gào, rồi hung hăng đánh một quyền xuống sàn nhà, toàn thân từ trên xuống dưới đều “Ca ca ca” bùng lên hoa lửa, mặt đất trực tiếp bị đánh nứt ra.

Ông ấy kịch liệt thở hào hển, giữa hai mắt là một mảnh huyết hồng.

Mà phản ứng cảm xúc quá mức đột ngột của ông ấy, đã là phu nhân con rối đang ngồi cách đó không xa phải giật nảy mình.

"Cưa Máu, ông làm cái gì vậy?"

Chương 147: Phỏng Chừng Toàn Bộ Tế Bào Não Trong Đầu Ông Đã Chết Hết Rồi...

Cưa Máu không nói hai lời, đã cắn răng, nhanh chóng đứng dậy, trực tiếp muốn đẩy cửa đi thẳng ra bên ngoài.

"Phu nhân, cám ơn bà đã cho tôi ở lại nơi này suốt hai hôm qua, nhưng hôm nay, tôi phải đi rồi, nếu ngày sau có cơ hội, tôi lại đến báo ân cho bà!"

Trong giọng nói của ông ấy tràn ngập tức giận, nhưng ông ấy còn chưa kịp bước chân ra khỏi cửa, ngay khoảnh khắc bàn chân nọ nhấc lên, vô số sợi tơ đã “Hoa lạp lạp” mà trói buộc thân thể ông ấy tại chỗ.

"Ông đang phát điên cái gì thế hả? Thương thế của ông còn chưa được chữa khỏi, hiện tại ông đi ra ngoài, không phải là muốn chết sao?" Phu nhân con rối nheo mắt, trong tay túm một sợi tơ, nói: "Ngay lúc này, bên ngoài đều là Liệp Sát Giả đang lần theo tung tích của ông, tôi cam đoan ông vừa rời khỏi gian đình viện này, lập tức sẽ bị đám Khôi Lỗi Huyết Nhục bên ngoài xử lý."

Cưa Máu giận không thể nén mà dùng sức xé rách sợi tơ đang trói buộc mình, vẻ mặt đầy dữ tợn, nói: "So sánh với ở trong này ngồi chờ chết, còn không bằng lao lên chiến trường, sống mái với bọn chúng một phen! Hiệp hội Ma Nhân! Tôi nhất định phải bắt bọn họ nợ máu trả bằng máu!"

Ông ấy mở miệng rít gào.

Từng sợi tơ đang trói buộc trên người cũng từng sợi từng sợi một bị ông ấy bứt đứt.

Chỉ dựa vào phản ứng này thôi cũng đủ hiểu hiện giờ trong lòng ông ấy đang phẫn nộ đến mức nào.

Phu nhân con rối khẽ nhíu mày.

Cưa Máu luôn bình tĩnh lại có một ngày hóa thành kẻ lỗ mãng không kiềm chế nổi như vậy? Hiển nhiên là nội dung trong lá thư kia đã kích động ông ấy rồi.

Bà lập tức vươn tay, dùng một sợi tơ cuốn lá thư kia lại, chau mày bắt đầu đọc.

Mười mấy giây sau, phu nhân con rối đã xem xong lá thư trên tay rồi, hàng chân mày khẽ, bà chợt ngẩng đầu, nói: "Học trò của ông bị..."

Toàn thân Cưa Máu run rẩy, ông cắn răng, từng đường mạch máu trên người không ngừng nổi gồ lên, từ bên trong đôi mắt huyết hồng chảy xuống một vệt chất lỏng đục ngầu, nóng bỏng.

"Là kẻ làm thầy như tôi gây nên tội. Nếu tôi sớm biết đó là một cái bẫy, lẽ ra tôi phải nhanh chóng đưa nó đến một nơi an toàn mới đúng!"

Ông ấy trừng to mắt như muốn nứt ra, cảm xúc gần như đã hỗn loạn, không khống chế được.

Ngay trong nháy mắt này, ông ấy lập tức tưởng tượng ra hình ảnh đứa học trò của mình đang khó nhọc viết phong thư kia.

Hắn - dưới tình huống vết thương dày đặc, thân thể không trọn vẹn, cả người không ngừng đổ máu, cái đầu sắp vỡ toang, dùng nghị lực lớn lao, gian nan cầm lấy cây bút, run rẩy mà viết xuống phong tuyệt bút này gửi cho một người thầy không làm tròn

trách nhiệm như ông.

Ông còn lờ mờ trông thấy hai giọt lệ đã khô cạn trên bức thư kia.

Hiển nhiên, ở thời điểm hắn viết nên phong thư này, khóe miệng đang yếu ớt nỉ non, vừa đổ máu, vừa rơi lệ cầm bút.

Đó là hình ảnh đáng thương tới cỡ nào! Bất lực tới cỡ nào!

Ngay giây tiếp theo, trong đầu Cưa Máu lại xuất hiện hình ảnh hai người bọn họ sớm chiều ở chung trong suốt hai năm vừa qua.

Tuy bình thường, ông ấy cực kỳ ít nói, vẻ ngoài luôn nghiêm trang, hầu như không chia sẻ gì nhiều ngoài dặn dò hắn cái này, sai bảo hắn cái kia, nhưng cái gọi là một ngày làm thầy cả đời làm cha… vẫn khắc sâu trong lòng ông ấy.

Tình thầy trò kia tuyệt đối không gạt bỏ đi được.

"A!!!!"

Cưa Máu cực kỳ kích động mà ngửa mặt lên trời rít gào.

"Hiệp hội Ma Nhân! ! Hôm nay các ngươi giết đồ nhi của ta! ! Ngày mai ta chắc chắn sẽ giết các ngươi! Cưa Máu thề không đội trời chung với các !"

Ba ba ba ——

Từng sợi tơ vẫn đang trói buộc trên người ông ấy lại không ngừng đứt đoạn.

Mắt thấy Cưa Máu sẽ không khống chế được mà nổi giận lao ra ngoài, phu nhân con rối cắn răng, lại triệu hồi thêm càng nhiều sợi tơ khác, gắt gao áp chế ông tại chỗ.

"Ông cứ bình tĩnh một chút trước đã! Dù hiện giờ ông đi ra

ngoài cũng không giải quyết được bất cứ vấn đề gì đâu!"

"Hơn nữa tôi cảm thấy trên lá thư này có vấn đề!"

Cưa Máu cắn răng, từng giọt nước mắt thật lớn không ngừng “Tách tách tách” nhỏ xuống đất, ông ấy đau đớn rít gào: "Đó là chữ viết của học trò tôi! Không thể giả bộ được, bà cho rằng ngay cả chữ của đứa con ngốc nhà mình tôi cũng không nhận ra sao? !"

Phu nhân con rối cũng nóng nảy, bực bội nói: "Ông đừng để nội dung lá thư này làm cho cái đầu mụ mị!"

"Tôi hỏi ông, ông đã nhìn thấy kẻ nào sắp chết rồi, còn tỉnh táo viết ra một đống dấu ba chấm vào đúng vị trí nội dung mang cảm xúc, làm người ta rung động tâm can như thế không? !"

"..."

"..."

Đại sảnh tạm thời trở nên yên tĩnh.

Phu nhân con rối đỡ trán, hít sâu một hơi, ném lá thư tới nói: "Tôi lại hỏi ông, một người sắp tan vỡ rồi, còn có thể lưu loát viết cho ông xem một đoạn văn chương đầy mùi than thở khóc lóc như quảng cáo thế này? Ông đó, mau động não giùm tôi nha!"

Bà ấy nói xong, lại bực bội đi qua, dùng quyền “Ba ba ba” giáng xuống mười mấy đấm vào đầu Cưa Máu

Phu nhân con rối không nhịn được, lại chỉ vào lá thư kia, thở hổn hển nói: "Ông lại nhìn chữ nghĩa trên lá thư kia đi? Có phải rất rõ ràng hay không? Thậm chí là mỗi một dấu chấm câu cũng tròn xoe, đúng kiểu, có giống chữ do một người sắp tắc thở viết nên hay không? Nhìn kỹ chưa? Đây tuyệt đối là chữ được viết trong thời điểm hắn vô cùng ung dung thư thái!

"Được rồi, chúng ta không nói đến chuyện này vội. Ông lại nhìn xem, có người nào gần chết mà..."

Bà ấy nói đến đây, lập tức “Ba” một tiếng lật ngược tờ giấy viết thư lại, chỉ vào vẻ mặt "°(°´Д`°)°" được Lâm Ân dùng bút vẽ lên, bực bội nói: "Còn đủ sức vẽ cho ông xem cái gương mặt thê thảm này?"

Cưa Máu kinh ngạc há to miệng, một câu cũng nói không nên lời.

Phu nhân con rối hít sâu một hơi, tới lúc này bà mới vỗ tay, triệt tiêu bó sợi tơ đang trói chặt người Cưa Máu lại, đi về phía chiếc ghế gần đó, nói: "Ngu xuẩn, cái đầu vẫn ngốc như ngày đó. Phỏng chừng toàn bộ tế bào não trong đầu ông đã chết hết rồi, chỉ còn lại một đống cơ bắp thôi."

Cưa Máu nặng nề bò lên, cầm lấy lá thư trong tay, do dự hỏi: "Bà muốn nói, học trò của tôi chỉ muốn trêu chọc tôi? Còn trên thực tế, hắn cái rắm cũng không bị?"

Phu nhân con rối đỡ trán, nói: "Cái rắm cũng không có thì chưa xác định được, nhưng đúng là hắn có gặp phải một chút nguy cơ, đương nhiên, mọi chuyện không thảm như hắn viết trong lá thư ấy đâu."

"Nếu ông không tin, có thể vào Thị Giới nhìn xem, nếu hẻm Du Hồn thật sự biến mất rồi, khẳng định là sẽ có người thảo luận trên Thị Giới!"

Bà ấy nói xong, lại tiện tay ném cho Cưa Máu một viên Đá Thị Giới.

Chương 148: Đồ Nhi, Con Hãy Cố Gắng Kiên Trì! Thầy Đang Nhanh Chóng Tới Nhặt Xác Cho Con Đây!!!

Vài phút sau.

【 Thị Giới 】

Cùng với cột sáng truyền tống xuất hiện, hai bóng dáng hư ảo chậm rãi có mặt trên quảng trường số 900 trong Thị Giới.

Ánh mắt Cưa Máu vẫn đầy do dự, còn phu nhân con rối bên người ông ấy lại đang ôm ngực, từ đầu đến cuối vẫn duy trì bình tĩnh.

"Chắc hẳn nơi này chính là quảng trường Thị Giới tương ứng với hẻm Du Hồn, ông có thể tới tự mình lật xem nội dung trên kênh khu vực, nếu hẻm Du Hồn thật sự phát sinhh chuyện lớn, khẳng định là có người sẽ chia sẻ tin tức ở chỗ này."

Cưa Máu nặng nề nói: "Tuy bà nói như vậy, nhưng tôi vẫn cảm thấy học trò của mình đã xảy ra chuyện rồi."

Ba ——

Phu nhân con rối hung hăng cho một quyền vào đầu Cưa Máu, sau đó hít sâu một hơi, đỡ trán nói: "Ngu không cứu nổi nữa rồi, tự ông đi mà xem!"

Cưa Máu nửa tin nửa ngờ, nhưng cuối cùng vẫn quyết định

mở ra kênh khu vực của quảng trường số 900.

Rồi ngay khi đọc được nội dung thảo luận trong đó, sắc mặt ông lập tức đại biến.

【 kênh khu vực 】

【 Huyết Oa Oa 】: "Không tốt (thét chói tai)! Không tốt! ! Xảy ra chuyện lớn rồi! Mấy chú mấy dì ở Hẻm Du Hồn ơi! Mọi người tuyệt đối đứng rời khỏi cửa nhé! Bên ngoài đang có sinh vật cực kỳ đáng sợ đến đây đó!"

【 Tử Linh Vu Sư 】: "Rốt cuộc là mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao ngày nào cũng thấy loại tồn tại cấp bậc này đến đây! Không được! Tôi không thể tiếp tục ở lại nơi này nữa! Phải nhanh chóng chuyển nhà!"

【 người gõ chuông 】: "Toàn thể cư dân hẻm Du Hồn hãy đóng kỹ cánh cửa, người có điều kiện thì lập tức xuống tầng hầm ngầm, che giấu hơi thở của chính mình cho kỹ, hôm nay hẻm Du Hồn chúng ta có bị tiêu diệt hay không, cũng chỉ có thể phó mặc cho vận mệnh mà thôi!"

Mà gần như đúng vào lúc này, trước mắt toàn bộ những sinh vật bên trong quảng trường số 900 lại đồng thời xuất hiện tin tức khẩn cấp đầu tiên của khu vực.

【 tình báo viên: Cảnh báo! Khu vực phụ cận hẻm Du Hồn thành Tội Nghiệt lại xuất hiện sinh vật cấp căn nguyên, mau rút lui, xin mọi người hãy khẩn cấp rút lui, rời khỏi nơi này. Cảnh báo lần thứ hai, tin tức vô cùng xác thực, xin những sinh vật ở gần nơi này hãy khẩn cấp rút lui! Ấn vào xem xét, tiêu hao tiền khô lâu: 100】

Chỉ trong nháy mắt, hô hấp của Cưa Máu đã trở nên dồn dập, rồi không nói hai lời, ông ấy nhanh chóng ấn vào tin tức khu vực

kia.

Ngay tức khắc, trước mắt ông ấy đã xuất hiện một mảnh sương mù màu đen mênh mông, theo quá trình hình ảnh trước mắt chậm rãi trở nên rõ ràng, ông lập tức nhìn thấy, mục tiêu nằm giữa khung hình nọ, chính là tiệm dược tề của mình.

"Cái này... Đây là..." Vẻ mặt Cưa Máu rung động không thôi.

Chỉ thấy ở khoảng giữa hình ảnh, Tiệm Dược Tề Cưa Máu đã sớm bị tổn hại nghiêm trọng, hiển nhiên nơi này đã trải qua một hồi đại chiến khốc liệt.

Và vào giờ khắc này, một cái đầu thật lớn đang ẩn hiện bên trong sương mù màu đen, đã đứng ngay trước cửa Tiệm Dược Tề Cưa Máu, từng nhánh xúc tu màu đỏ tươi đang nhẹ nhàng, chầm chập, lan tràn về phía cửa.

Giống như đi kiếm ăn.

"Đồ nhi ơi!!!"

Ông ấy không nhịn được gào lên thảm thiết, lần này thực sự sụp đổ rồi!

Cưa Máu thực sự không tin nổi, vì trước mắt rõ ràng không nhìn thấy đám chó săn của hiệp hội Ma Nhân, nhưng móa nó … lại trông thấy một tồn tại còn đáng sợ hơn hiệp hội Ma Nhân!

Ngay lập tức, trong đầu ông ấy đã xuất hiện cảnh tượng đáng sợ Lâm Ân hấp hối, bị con quái vật đáng sợ kia một ngụm ăn luôn, thậm chí còn nghe được âm thanh “Ken két, ken két” vang giòn phát ra từ trong miệng con quái vật nọ khi nhai nuốt.

Mà trông thấy một màn như vậy, phu nhân con rối cũng không khỏi kinh ngạc, lẩm bẩm nói: "Chuyện này... Chuyện này không thích hợp nha..."

"Tôi đã nói học trò của tôi gặp nạn, bà còn không tin, cứ một mực co co kéo kéo tôi lại như vậy!"

Nói đến đây, cơ bắp toàn thân Cưa Máu chợt bùng nổ, không nói hai lời, bóng dáng ông lập tức biến mất trong Thị Giới.

Còn mơ hồ có thể nghe được một tiếng rít gào.

"Đồ nhi, con hãy cố gắng kiên trì! Thầy đang nhanh chóng tới nhặt xác cho con đây! !"

"Chờ một chút!" Phu nhân con rối nóng nảy, cũng lập tức offline.

...

Cùng lúc đó, trên lầu các của Tiệm Dược Tề Cưa Máu.

Lâm Ân đang ngáy o o, đột nhiên cảm nhận được một thứ gì đó mềm mại dính dính đang chọc vào mặt mình.

"Đừng có nghịch ngợm nữa."

Lâm Ân mơ hồ vươn tay tới, vớ lấy khẩu súng lục đang đặt trên quầy, lập tức nã một phát súng về phía sinh vật mới chọc chọc vào người mình.

Phanh ——

Sau đó, hắn xoay người, nhắm mắt lại, tiếp tục ngáy o o.

Mà nhánh xúc tu vừa chọc Lâm Ân kia lập tức trở nên cứng đờ.

【 đinh! Ngươi bắn súng vào Kẻ Săn Đầu căn nguyên: Tiểu Tiểu, đạt được 10 điểm kinh nghiệm. 】

【 đinh! Ngươi đạt được thành tựu: Bản thân siêu dũng cảm,

đạt được kinh nghiệm cơ sở 100】

【 bản thân siêu dũng cảm 】: đứng trước mặt một đối thủ tuyệt không thể chiến thắng, vẫn kiêu ngạo phát động công kích, sẽ có xác suất đạt được thành tựu đặc thù này, ngươi đạt được gia tăng vĩnh cửu: Nhanh nhẹn +5, trí lực -1, vui sướng +10

Ông ——

Ngau trong nháy mắt ấy, Lâm Ân vốn đang mơ màng, đột nhiên ngưng thần, mở to mắt.

Cơn buồn ngủ kia trực tiếp bị âm thanh nhắc nhở đầy rùng rợn của hệ thống xua tan rồi.

Tiểu Tiểu? !

Lâm Ân vội vàng ngồi thẳng dậy từ trên giường, mở to hai mắt, quay đầu ngó thẳng ra ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy bên ngoài cửa sổ, có một cái đầu hài nhi khổng lồ đang đờ đẫn đứng ở nơi đó, trên đầu vẫn còn nguyên viên đạn đã bị biến dạng, từng đợt khói nhẹ bay lên khỏi trán.

Lâm Ân: "!!!"

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

...

Vài phút sau, trước cửa tiệm dược tề, Lâm Ân bám vào cây thang, hai mắt mở to, cạy cái đầu đạn bẹp bẹp đang gắn trên trán Tiểu Tiểu xuống, thổi vài cái, sau đó móc ra một miếng dán cỡ lớn từ trong lòng mình, dán lên trên.

"Đây là —— nghi thức hoan nghênh nào đó ——sao?"

"Đột nhiên lại —— bắn lên mặt Tiểu Tiểu—— "

Tiểu Tiểu (✪ω✪) dùng xúc tu nâng tròng mắt xem xét động tác của Lâm Ân.

Lâm Ân đưa tay lau mồ hôi nói: "Ách... Coi như là vậy đi..."

Chương 149: Đau Quá —— Tới Tận Cùng Bên Trong Rồi!!!

Hắn nhanh chóng nhảy xuống từ trên cây thang, sau đó để cây thang qua một bên, lập tức lộ ra vẻ mặt hoan nghênh. "Tiểu Tiểu, tôi thật không ngờ buổi tối vừa viết thư cho cô, bây giờ cô đã đến rồi. Chuyện này làm tôi có chút thụ sủng nhược kinh!"

Tiểu Tiểu (✪ω✪) nói: "Bởi vì tôi thấy——anh đang nhớ nhung tôi —— cho nên mới nhanh chóng tới đây đó——!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Tiểu đối với ngươi +1】

Lâm Ân cảm động cực kỳ.

Cô bé này thật nể mặt mình nha!

Có một vị khách đáng yêu mà khéo hiểu lòng người như vậy đúng là một chuyện vô cùng sung sướng mà!

Xem ra việc hôm nay đã ổn thỏa rồi!

Nếu đám chó săn của hiệp hội Ma Nhân kia dám tới đây, hắn cam đoan sẽ đánh cho bọn chúng tơi bời hoa lá, đến một tên giết một tên, đến một cặp giết cả đôi!

"Xem —— hàm răng —— của tôi này" Tiểu Tiểu nhếch miệng, khoe khoang hàm răng trắng nõn, bóng sáng của mình.

Đinh ——

Hàm răng hung hăng lóe sáng làm Lâm Ân chói mắt một phen.

"Thấy sáng không?"

Lâm Ân lập tức giơ ngón tay cái lên, nghiêm túc nói: "Đúng là hàm răng được bảo dưỡng vô cùng tốt! Vẫn sáng lấp lánh giống như trước kia! Xem ra Tiểu Tiểu cô rất chú ý giữ gìn hàm răng của mình đó!"

"Đúng vậy —— ba ngày nay ——tôi không ăn cái gì đâu—— "

"Ách... Tuy cô bảo dưỡng hàm răng như vậy rất tốt, nhưng nếu không ăn bất cứ món gì, lại không được đâu."

"Ai —— "

"Nếu không, cứ như vậy đi, cô bước vào hậu viện với tôi, tôi nấu một món gì đó làm đồ khai vị, sau đó sẽ chăm sóc toàn thân cho cô một lần. Tôi cam đoan ngoại trừ hàm răng, những bộ phận khác trên thân thể Tiểu Tiểu cô cũng sẽ lóe sáng mê người! Ý cô thế nào?"

"Ồ (✪ω✪)—— được!"

...

Cùng lúc đó, tại một ngọn núi nhỏ cách hẻm Du Hồn khoảng mấy chục km.

Mơ hồ có thể nhìn thấy một cái đầu khổng lồ giấu một nửa ở đằng sau sườn núi, nhánh xúc tu cuốn lấy một chiếc kính viễn vọng thật to, từ phía xa xa nhìn trộm về phía hẻm Du Hồn.

Mà đằng sau sườn núi nọ, Độc Giác Quỷ Vương mang theo mấy trăm vệ sĩ tinh anh (. ;゜;: 益:;゜;.) đang một mực canh giữ tại nơi này, một cử động nhỏ cũng không dám phát ra.

Đúng vậy!

Từ sau khi Tiểu Tiểu rời khỏi, bọn họ lại một đường bám theo

phía sau cô bé, cũng lặng lẽ đi đến nơi này rồi.

Đây là ý tưởng do Độc Giác Quỷ Vương bày ra, bởi vì nếu gã không nói như vậy, chỉ cần vị đại ca đang trong trạng thái nổi giận của gã tùy tiện phát tiết một cái thôi, rất có thể toàn bộ đại bản doanh của gã sẽ bị tiêu diệt.

"Đại ca? Thế nào rồi? Đã nhìn thấy thằng khốn nạn kia chưa?" Độc Giác Quỷ Vương mở to mắt hỏi.

Cái đầu nữ tính ở ngay bên cạnh, cũng dùng xúc tu cuốn lấy một chiếc kính viễn vọng to tướng khác, lập tức nhếch khóe miệng, nói: "Ừm ~—— là đứa bé trai tuấn tú nha——chỉ hơi——nhỏ —— một chút thôi."

Nhưng bà ấy vừa dứt lời, thì...

Ba ——

Cái đầu Thái Thản kia đã hung hăng ném chiếc kính viễn vọng nọ xuống sườn núi, trong mắt đầy cuồng loạn, há miệng rít gào, lại "Ba ba ba" vung xúc tu, trực tiếp phá hủy địa thế xung quanh, nói: "Dcmnn —— lão tử nhất định phải đi giết hắn! ! Thứ chủng tộc nhỏ xíu như thế! ! Còn học người lái xe lớn [1] —— ta (beep ——), ta cho ngươi lái xe lớn! ! Ta (beep ——)!"

[1] : nguyên văn 开大车 – khai đại xa: ám chỉ hành động vượt quá sức của bản thân, tự đánh giá chính mình quá cao mà làm việc quá sức, có thể hiểu là trẻ con chơi dao, dễ bị dao cắt trúng.

"Bình tĩnh! (〃 > 皿 <), ngươi đừng có xông qua bên đó——phá hư chuyện tốt của khuê nữ —— hơn nữa, người ta nhỏ một chút thì đã sao——ngươi cũng đâu có lớn —— "

Vất vả lắm cái đầu nữ tính nọ mới ngăn cản được cái đầu Thái Thản đang nổi giận.

Cái đầu Thái Thản đùng đùng phẫn nộ, lại ném xúc tu qua, quơ lấy chiếc kính viễn vọng, không ngừng “Hô thứ hô thứ” thở hổn hển, tiếp tục cầm kính viễn vọng nhìn trộm qua bên kia.

"Bị chắn rồi! Bị căn phòng nát kia chắn lại! Không nhìn thấy nữa!"

"Hắn dám dẫn khuê nữ của ta vào nhà —— ta (beep ——) sao hắn dám! !" Gã vừa quát vừa nổi giận mà “Ba ba ba” dùng xúc tu vỗ xuống ngọn núi nhỏ bên cạnh.

"(〃＞皿＜) ngươi đừng kích động ——nghe cũng được mà —— chúng ta đến đây không phải để động võ —— có biết hay không —— chúng ta tới tìm hiểu tình báo —— không thể ra tay!"

Sau đó, cái đầu Thái Thản đã bớt giận nhưng vẫn hung ác nghiến răng “Ken két”, trực tiếp cầm lấy máy trợ thính đặc chế do đám Độc Giác Quỷ tộc đưa cho, rồi nhanh chóng tiếp nhận âm thanh từ phía bên kia truyền đến.

Mà rất nhanh, bọn họ đã nhận được tín hiệu âm thanh phát ra từ bên trong Tiệm Dược Tề Cưa Máu, tại hẻm Du Hồn.

"Thật sự —— phải làm như vậy sao?" Âm thanh có chút nghi hoặc và mâu thuẫn của Tiểu Tiểu vang lên.

"Yên tâm, nếu cô đã dùng gói dịch vụ toàn thân của chúng tôi, thì đương nhiên là bao gồm toàn bộ rồi! Tôi là bác sĩ của cô, đừng lo lắng sẽ xuất hiện tình huống không tốt."

"Nhưng mà nơi đó —— rất sâu ——nếu chọc vào như vậy—— sẽ rất kỳ quái ——"

"Cô cứ yên tâm, sẽ không quá đau, kỹ thuật của tôi tốt lắm, hơn nữa, có phải một lần trước cũng không quá đau không?"

Phía sau sườn núi, nhánh xúc tu cuốn lấy chiếc máy trợ thính

của cái đầu Thái Thản đã bắt đầu run rẩy không ngừng.

Mà đám người Độc Giác Quỷ Vương cũng dùng thủ đoạn đặc thù để tiếp nhận tín hiệu âm thanh từ phía bên kia truyền đến, lại đang mở to hai mắt nhìn qua, tất cả đều nín thở, một câu cũng nói không nên lời.

Không thích hợp!

Tuyệt đối không thích hợp nha!

Vì sao tình huống trước mắt cứ càng ngày càng phát triển theo hướng quái dị như vậy?

Chẳng lẽ sự thật cũng đúng như những gì bọn họ từng nghĩ? !

Không thể nào đâu!

Mà cũng chính tại một khắc này, rốt cuộc tín hiệu âm thanh bên kia cũng truyền đến giọng nói của Tiểu Tiểu.

"Vậy —— bắt đầu đi —— nếu nhất định phải làm như vậy—— "

"Được! Ta chuẩn bị bắt đầu rồi nha, đừng khẩn trương, hãy hít sâu vào, mỗi người đều có lần đầu tiên mà!"

"Ừm ừm —— "

"Chuẩn bị..."

Lại đúng vào khoảnh khắc gây cấn đó, đột nhiên bên tai bọn họ lại truyền đến tiếng kêu to của Tiểu Tiểu.

"A —— bác sĩ gạt người —— đau quá —— tới tận cùng bên trong rồi —— "

Cái đầu Thái Thản: "!!!"

Cái đầu nữ tính: "!!!"

Độc Giác Quỷ Vương: "(ΩДΩ)! !"

Chương 150: Người Này Đúng Là Vô Địch Trên Mọi Phương Diện!

Chỉ trong nháy mắt, cái đầu Thái Thản lập tức vung một nhánh xúc tu lên, trực tiếp bổ ngọn núi nhỏ bên cạnh thành hai nửa, đỉnh đầu hừng hực bốc một luồng hỏa diễm đầy phẫn nộ.

"Dcmnn —— " Cái đầu Thái Thản nổi giận, gần như đã không khống chế được nữa.

Cả ngọn núi nhỏ cũng bị gã trực tiếp "(□`皿´)ノ⌒山" hất bay lên bầu trời.

"Đừng có ngăn cản ta! ! Để ta đi giết hắn! ! Tên khốn nạn kia dám lừa gạt nữ nhi của ta đến làm loại chuyện ác liệt như vậy —— ta (beep ——) hắn! Ta (beep ——) "

Cái đầu Thái Thản vừa rít gào vừa hùng hổ lao lên.

Phía sau, Kẻ Săn Đầu nữ tính kia (〃＞皿＜) đang dùng sức vung xúc tu tới, túm chặt lấy gã.

"Hiểu lầm —— nhất định là hiểu lầm —— khuê nữ cũng giống chúng ta—— không có thân thể mà —— "

Cái đầu Thái Thản nọ “Ba ba ba” vung xúc tu đập xuống mặt đất, rít gào nói: "Những nơi khác lại càng không được! Ta (beep ——) "

Vào lúc này, đám người Độc Giác Quỷ Vương, toàn bộ đều (((;°ヾ°;))) gần như muốn tan vỡ luôn rồi.

Mạnh quá! Quả nhiên… đối phương không hổ là lực sĩ chân chính nha!

Vào giờ khắc này, toàn bộ đều không ngoại lệ, bao gồm cả Độc Giác Quỷ Vương, lẫn đám vệ sĩ tinh anh của gã, trong lòng tất cả đều sinh ra cảm giác khâm phục khó có thể diễn tả thành lời với tên nhân loại "Lâm Ân" kia!

Hắn đúng là một tay lực sĩ chân chính có gan nhìn thẳng vào nhân sinh thảm đạm của mình!

Bởi vì chỉ có một tay lực sĩ càng dũng mãnh mới dám đối mặt với cấp căn nguyên mà vẫn sừng sững không ngã!

Nghĩ thử mà xem, người ta phải mạnh tới mức độ nào mới có thể dùng một phong thơ đã dụ dỗ được con gái nhà người ta đi tới, sau đó không nói hai lời, lập tức đưa vào hậu viện tiến hành một phen thao tác mãnh liệt như vậy?

Người này tuyệt đối là vô địch luôn rồi!

Bọn họ càng nghĩ càng không ngừng run rẩy nhưng lại khó có thể ngăn cản được khao khát muốn nghe tiếp phần sau.

"Hiện tượng bình thường thôi mà. Được rồi đây, chắc không quá đau đâu? Không phải tôi làm rất thành thạo sao? !"

"Ừm (✪ω✪)—— không đau —— tuy hơi quái lạ một chút—— nhưng đúng là không đau —— "

"Vậy là tốt rồi ~ ừm để tôi nhìn một chút xem sao... Khoan đã, hình như bên trong đã bị cái gì đó ngăn chặn rồi. Tiểu Tiểu, cô đừng vội cử động nhé, để tôi cẩn thận nhìn một cái xem sao."

"Ai —— như vậy, không—— không làm phiền anh chứ?"

"Cô cứ yên tâm đi. Không sao cả, chờ tôi đi lấy đèn để nhìn kỹ

một chút. Nơi này quá sâu, không nhìn rõ!"

"Được ——— "

Nghe tín hiệu âm thanh truyền đến từ phía bên kia, đám người Độc Giác Quỷ Vương vẫn duy trì (ΩДΩ) vẻ mặt đờ đẫn, thậm chí cái cằm còn rớt luôn xuống đất.

Mạnh mẽ!

Mạnh mẽ thật!

Dường như bọn họ đang chơi rất high! Khẩu vị cực kỳ nặng! !

Không thể tiếp tục nghe thêm được nữa! Không thể tiếp tục nghe thêm được nữa!

Nói cách khác, càng nghe, bọn họ càng cảm thấy bản thân đã bị đồng hóa trở nên không còn thuần khiết nữa!

Người này đúng là vô địch trên mọi phương diện nha! !

Đến đây, rốt cuộc Độc Giác Quỷ Vương cũng hiểu, vì sao đại ca nhà mình lại nhất định muốn đi xử lý tên kia, hắn chơi chất nữ của gã đến rối tinh rối mù lên rồi!

...

Cùng thời điểm đó tại hậu viện tiệm dược tề.

Lâm Ân dùng sức mà tách lỗ tai trên cái đầu khổng lồ kia ra, sau đó cầm theo đèn, cẩn thận và tò mò ngó vào bên trong xem xét.

Mơ hồ có thể nhìn thấy rất nhiều bong bóng, bọt biển dính nhơm nhớp, xâm nhiễm những vết bẩn bên trong, khiến cho lỗ tai không ngừng chảy dịch.

"Nhìn thấy nguyên nhân rồi!"

Lâm Ân cầm lấy dụng cụ, cười hì hì giơ ngón tay cái lên với Tiểu Tiểu: "Đúng là nơi này bị tắc nghẽn, nhưng cô cứ yên tâm, tôi có dầu bôi trơn và chất tạo bọt đặc thù, chỉ cần chọc thủng vài cái là được rồi!"

Tiểu Tiểu (✪ω✪) nói: "Ừm ừm —— làm phiền anh!"

【 đinh! độ tín nhiệm của Tiểu Tiểu đối với ngươi +1】

Lâm Ân không nói hai lời, lập tức cầm lấy bàn chải, rồi dùng sức mà chọc vào bên trong lỗ tai của Tiểu Tiểu, nhanh chóng rửa sạch những vật chất bẩn thỉu đã đóng cục lại ở chỗ sâu nhất bên trong lỗ tai.

Không bao lâu sau, toàn bộ những vật chất bẩn thỉu bị tắc nghẽn bên trong lỗ tai đều được Lâm Ân móc ra, cọc sạch.

Hắn mỉm cười nói: "Có phải bây giờ cô đã cảm nhận được bên trong vô cùng thông thoáng rồi?"

Tiểu Tiểu vô cùng ngạc nhiên nghe âm thanh từ phía xa xa, nói: "Ô! ——dường như tôi đã nghe được—— càng nhiều thứ hơn lúc trước rồi!"

"Bác sĩ —— thật là lợi hại —— "

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Tiểu đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ tín nhiệm của Tiểu Tiểu đối với ngươi +10】

Lâm Ân giơ ngón tay cái lên, hàm răng “Đinh” một tiếng lóe sáng, lại nhếch miệng cười nói: "Đây mới chỉ là bắt đầu thôi nha! Những nơi khác cũng cần phải chăm sóc cẩn thận mới được, làm như vậy, toàn bộ thân thể cô sẽ khỏe mạnh kiện khang rồi!"

"Ừm ừm—— "

...

Trên sườn núi xa xa.

"A a (≧▽≦)——ngứa quá ——đừng có tùy tiện chạm tới hàm trên hàm dưới của tôi như vậy—— "

(Đang chăm sóc khoang miệng và vệ sinh sạch sẽ - ing)

"Ô —— nó nổi gồ lên khỏi quai hàm rồi—— "

"A ôi (≧∀≦)♪—— làm tới trên mặt luôn hả——mấy loại bọt gì đó này —— thật là trơn trơn nhẫn nhẫn —— "

(Lâm Ân đang cố gắng dùng nước xà phòng hữu cơ giúp cô ấy rửa mặt - ing)

"Ai? Thứ này có hiệu quả dưỡng nhan, làm đẹp hả——nhất định phải làm—— xoa đều một chút —— "

(Bôi kem chống nắng dành cho em bé tự chế - ing)

Phía sau sườn núi, một đám Độc Giác Ác Quỷ đang đỡ đẫn (((; ° ४ °;))) canh giữ bên cạnh đống dụng cụ, cố xốc lại tinh thần để nghe xong những âm thanh càng ngày càng trở nên kỳ quái truyền đến từ phía bên kia.

Trong khi đó, cái đầu Thái Thản đang đùng đùng nổi giận đang bị Kẻ Săn Đầu nữ tính kia gắt gao dùng xúc tu khóa chặt tại chỗ.

Gã bị ngăn chặn, cái miệng không ngừng phát ra những tiếng rít gào đầy phẫn nộ, hai viên nhãn cầu trợn trừng như muốn vỡ toang, lửa giận thiêu đốt hừng hực, cảm xúc dao động điên cuồng.

"Rống —— rống ——! !" Cái đầu Thái Thản phẫn nộ rít gào.

Kẻ Săn Đầu nữ tính đang ngây dại dùng xúc tu che lấy một nửa gương mặt, nói: "Khuê nữ của ta đã —— trưởng thành rồi ——— "

Độc Giác Quỷ Vương đang đứng bên cạnh, cũng ngơ ngác mà vô ý thức gật gật đầu, lẩm bẩm nói: "Lại có thể... Làm hơn hai giờ..."

Chương 151: Nhiệm Vụ: Giữ Toàn Thây!!!

Giờ khắc này, trong lòng gã thực sự khâm phục thiếu niên tên là Lâm Ân kia rồi, thậm chí còn khâm phục tựa như nước sông cuồn cuộn, liên miên không dứt, lại như nước Hoàng Hà tràn ra, tuyệt không thể vãn hồi.

Thật sự!

Gã cũng không thể tìm nổi từ ngữ nào để hình dung tâm trạng của bản thân vào thời khắc này nữa.

Rõ ràng đối phương chỉ là một cái đầu, hắn vẫn có thể chơi nhiều kiểu như vậy...

Nếu có thân thể... chẳng biết còn high đến mức nào!

...

【 đinh! Độ khâm phục của Độc Giác Quỷ Vương đối với ngươi +50】

【 đinh! Độ khâm phục của Độc Giác Quỷ Vương đối với ngươi +80】

【 đinh! Độ khâm phục của Độc Giác Quỷ Vương đối với ngươi +100】

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu: Lời khẳng định từ đại lão, đạt được kinh nghiệm cơ sở +200】

【 lời khẳng định từ đại lão 】: ở thời điểm ngươi làm cho tồn

tại cấp quân vương cũng phải phát ra lòng kính nể và thưởng thức từ tận sâu trong lòng, sẽ có xác suất đạt được thành tựu đặc thù này, ngươi đạt được gia trì mang tính vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính +10, mị lực +1,

Lâm Ân đang giúp Tiểu Tiểu dùng bọt xà phòng rửa mặt, lập tức trở nên sửng sốt, hắn có chút nghi hoặc mà đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh.

Vẻ mặt ngây dại.

Vì sao hắn lại đạt được một cái thành tựu kỳ kỳ quái quái như thế nhỉ?

Rõ ràng từ nãy đến giờ hắn vẫn ở trong này, chẳng làm cái gì khác lạ nha!

Chẳng lẽ … một vị đại lão nào đó nhìn thấy đoạn video tối hôm qua, hoặc là từng phục dụng dược tề bạo kích của hắn, cảm thấy vui sướng, từ đó công nhận tài năng của hắn mà kích hoạt thành tựu này rồi?

Ừm...

Có vẻ là khả năng này đây, nói cho cùng, dược tề kia của hắn cũng là loại dược tề hoàn mỹ duy nhất có xuất xứ từ hệ thống mà!

Nghĩ đến đây, tâm trạng Lâm Ân càng thêm vui sướng, động tác xoa mặt, massage da mặt cho Tiểu Tiểu cũng trở nên thuần thục, thành thạo hơn nhiều.

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Tiểu đối với ngươi +1】

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Tiểu đối với ngươi +1】

Nhưng đương nhiên hắn hoàn toàn không biết, ngay trong thời khắc này, ở một phương hướng khác trong hẻm Du Hồn, một bóng

người mặc hắc bào cao lớn đang chậm rãi bước ra từ bên trong sương mù màu đen, trực tiếp xuất hiện tại lối vào hẻm Du Hồn.

Gã híp hai mắt, kết cấu máy móc trên gương mặt không ngừng lóe lên những tia sáng quỷ dị.

Mà ở phía sau lưng gã, hai con Khôi Lỗi Huyết Nhục khổng lồ cũng chậm rãi xuất hiện, con ngươi thật lớn của chúng không chút dao động, cứ một mực nhìn chăm chú vào hẻm Du Hồn trước mặt, rồi trật tự ngừng lại.

Cùng thời khắc này, lại có từng con Liệp Sát Giả đầu người thân nhện bước tới, chúng kéo dài thành cả đoàn quân dài dằng dặc, liếc mắt một cái nhìn không thấy cuối.

"Chúng ta tới rồi!" Giới Ma nheo mắt nói.

Lại nói, từ sau khi hồi đại chiến hôm qua chấm dứt, Giới Ma không chút trì hoãn đã lập tức triệu tập lượng lớn binh lực của hiệp hội Ma Nhân, dùng tốc độ cực nhanh chạy thẳng đến nơi này.

Vào thời khắc này, trong đầu gã lại một lần nữa hiện ra hình ảnh của thiếu niên Nhân tộc kia, kẻ có thể dung hợp bộ phận trên cơ thể sinh vật binh khí mũi nhọn do tự tay gã nghiên cứu chế tạo ra, lên người chính mình.

"Hi vọng ngươi đừng có bỏ trốn." Giới Ma híp mắt, vẻ mặt lạnh lùng.

"Bởi vì nếu ngươi bỏ trốn rồi, cuộc chiến này sẽ mất đi rất nhiều lạc thú!"

Phải biết rằng, trên đường đi đến nơi này, trong đầu gã đã lên kế hoạch sẵn sàng rồi.

Gã sẽ cố gắng hết mức để bắt sống đối phương, sau đó đưa vào bên trong phòng thí nghiệm của mình, mổ ra, rồi tỉ mỉ mà

nghiên cứu từng phần đặc dị trên người nhân loại nọ.

Nói không chừng, có tiêu bản hình người này, gã lại có thể tìm được điểm đột phá mới để áp dụng vào quá trình chế tạo sinh vật binh khí mũi nhọn đời tiếp theo cho hiệp hội Ma Nhân.

Để bảo hiểm, lần này Giới Ma đã vận dụng quyền hạn của chính mình, trực tiếp triệu tập đến đây hai đại Khôi Lỗi Huyết Nhục hình thái thứ ba, lại cộng thêm rất nhiều Liệp Sát Giả.

Loại mặt trận cấp bậc này, ngay cả tồn tại cấp quân vương trông thấy, cũng phải ngoan ngoãn mà đi vòng qua.

Lần này, gã có tự tin tuyệt đối.

Giới Ma cười lạnh một tiếng: "Ngươi nên cảm nhận vinh hạnh về chuyện này, có thể làm cho một phó hội trưởng như ta tự mình đến đây đối phó với ngươi, ngươi chết cũng không oan uổng!"

"Đi!"

Ánh mắt Giới Ma trở nên âm trầm, gã lập tức dẫn dắt lượng lớn Liệp Sát Giả cùng với Khôi Lỗi Huyết Nhục, bước vào bên trong hẻm Du Hồn.

...

Cùng lúc đó, bên tai Lâm Ân – người đang vui tươi hớn hở dùng khăn lau sạch gương mặt cho Tiểu Tiểu ở bên trong hậu viện, chợt vang lên một chuỗi âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ đặc thù: Giữ toàn thây, giới thiệu nhiệm vụ: Cố gắng hết sức để giữ cho mình sống sót, nếu không sống nổi, lại cố gắng hết sức mà giữ cho thi thể của mình được bảo tồn nguyên vẹn một chút. 】

【 khen thưởng nhiệm vụ: 5 tiền hắc lâu, kinh nghiệm cơ sở:

3000, khen thưởng đặc thù x1】

【 khen thưởng giữ toàn thây: 50 tiền hắc lâu bằng giấy, quan tài bằng hợp kim Titan x1, vòng hoa x5, bộ vest trang trọng x1】

Ông ——

Chỉ trong nháy mắt, động tác trên tay Lâm Ân đã dừng lại, còn thân thể hắn trở nên cứng ngắc tại chỗ.

Nhưng rất nhanh, hắn đã khôi phục lại, vẻ mặt lập tức chuyển thành bình tĩnh.

Phát động nhiệm vụ rồi? !

Xem ra tình huống thực tế đúng như những gì hắn từng suy đoán, trải qua hai lần săn giết thất bại, rốt cuộc hiệp hội Ma Nhân cũng quyết định phái ra tồn tại càng mạnh hơn đến đối phó với hắn rồi?

Hơn nữa nếu hệ thống đã tuyên bố nhiệm vụ, có nghĩa là nguy cơ lần này đang gần trong gang tấc!

Hơn nữa nội dung nhiệm vụ... quá mức bất bình thường!

Chẳng lẽ xác suất hoàn thành nhiệm vụ đã bị hạ thấp đến loại tình trạng này rồi sao? !

Ngay lập tức, trong đầu hắn đã hiện ra hình ảnh của chính mình, đang mặc một bộ vest vô cùng trang trọng, trên tay cầm hoa tươi, bình thản nằm bên trong chiếc quan tài bằng hợp kim Titan, bên ngoài là tiền giấy tung lên, vòng hoa bay phấp phới...

Cả quy trình đều được bố trí xong xuôi cả rồi!

Chương 152: Bữa Tiệc Lớn!

Lâm Ân lập tức cắn răng, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Nhưng cũng may…

May mà tối hôm qua, đầu óc hắn nảy số, lập tức viết thư mời Tiểu Tiểu tới đây, tuy thầy vẫn chưa trở về làm trong lòng người ta có chút tiếc nuối, nhưng làm được như thế này cũng khá ổn thỏa rồi.

"Tiểu Tiểu, cô đã đói bụng chưa?" Lâm Ân xoay người, nghiêm túc nhìn về phía Tiểu Tiểu đang được cọ rửa bên cạnh.

Tiểu Tiểu (✪ω✪) nói: "Là bữa tiệc lớn sao —— đã —— ba ngày rồi tôi chưa ăn bất cứ món gì—— "

Lâm Ân nghiêm túc giơ ngón tay cái lên, mỉm cười nói: "Yên tâm, tôi đã gọi người giao đồ ăn tới rồi, tuyệt đối là bữa tiệc lớn trong bữa tiệc lớn. Lần này, tôi cam đoan sẽ cho cô ăn thật là no!"

...

Con đường bên ngoài tiệm dược tề, hẻm Du Hồn.

Mảnh sương mù màu đen không ngừng cuộn trào, dạt sang hai bên, Giới Ma với ánh mắt âm trầm, đang từng bước từng bước một, bước ra khỏi mảnh sương mù màu đen.

Mà ở phía sau gã là hai con Khôi Lỗi Huyết Nhục khổng lồ cùng cực kỳ nhiều Liệp Sát Giả.

"Ngừng!" Đột nhiên gã vươn tay tới, truyền lệnh cho đại bộ đội phía sau mình ngừng lại.

Ánh mắt Giới Ma lập tức rơi xuống người cậu thiếu niên vừa chậm rãi xuất hiện trên con đường trước mắt.

Hắn chính là Lâm Ân, khoác lên mình một bộ quần áo bằng sợi đay, hai tay khoanh trước ngực, khóe môi khẽ nhếch, trong mắt mang theo ý cười vô cùng quỷ dị, lặng lẽ đứng ở nơi đó nhìn về phía bọn họ.

Giới Ma lập tức nheo mắt lại. Bởi vì gần như chỉ cần liếc mắt một cái, gã đã nhận ra cậu thiếu niên kia đúng là kẻ buổi tối hôm qua đã phá hỏng một bộ Liệp Sát Giả của gã.

Hóa ra hắn thật sự không bỏ trốn? !

Hơn nữa còn dám nghênh ngang đứng ở nơi đó chờ bọn họ tìm đến như vậy?

Đây… móa nó là tình huống gì chứ?

"Hoan nghênh các vị quang lâm, tôi đã chờ các vị thật lâu rồi." Lâm Ân mỉm cười mà cúi người, hướng về phía Giới Ma và đại bộ đội đằng sau lưng gã, bày ra một tư thái vô cùng lịch thiệp, rồi đứng lên, vươn tay đẩy đẩy chiếc kính một mắt của mình.

Thoáng cái, phong cách vạn ác kia đã trực tiếp xuất hiện rồi.

…

Mà cùng lúc đó, tại Thị Giới.

【 tình báo viên: tình báo mới nhất đến từ hẻm Du Hồn! Cảnh báo! Trước mắt, cấp bậc nguy hiểm của hẻm Du Hồn đã tăng lên tới cấp cao nhất. Ngoại trừ sinh vật cấp căn nguyên lúc trước, bên trong hẻm Du Hồn lại xuất hiện lượng lớn sinh vật khôi lỗi đỉnh cấp. Người tới nghi ngờ là tạo vật mũi nhọn dưới trướng hiệp hội Ma Nhân, ấn vào xem xét, phí dụng: 100 tiền khô lâu 】

Một đám cư dân khu vực xung quanh vốn không dám rời khỏi cửa, chỉ còn biết chờ đợi bên trong Thị Giới, lập tức bị tin tức mới này hấp dẫn.

Gần như chỉ trong giây lát, lượng người ấn vào xem xét đã vượt qua hai ngàn!

Mà ngay chính giữa khung hình, sau khi mảnh sương mù màu đen chậm rãi rút đi, hình ảnh hai bên đối diện lẫn nhau ngay ngoài cửa Tiệm Dược Tề Cưa Máu cũng lập tức xuất hiện trước mắt đám người đang hồi hộp xem xét.

Ngay sau khi trông thấy hình ảnh này, tất cả người xem đều vô cùng kinh ngạc.

"Hiệp hội Ma Nhân! Đúng vậy! Tôi nhận ra dấu hiệu trên người chúng nó! Toàn bộ đám kia đều là huyết nhục binh khí dưới trướng hiệp hội Ma Nhân!"

"Thế rốt cuộc đây là chuyện gì đã xảy ra? Vì sao hiệp hội Ma Nhân lại phái nhiều sinh vật binh khí đến hẻm Du Hồn của chúng ta như vậy?"

"Mấy người đã quên rồi hả? Một trong hai phương từng xuất hiện tại hai màn đại chiến vào buổi tối hôm qua và hôm kia, chính là đám sinh vật khôi lỗi của hiệp hội Ma Nhân!"

Nhóm người xem tỏ ra vô cùng kinh hãi với đại quân Liệp Sát Giả chi chít xuất hiện giữa khung hình.

Mà ngay lập tức, ánh mắt bọn họ đã dừng lại trên người Lâm Ân, kẻ vẫn đang mỉm cười, đứng ở nơi đó, trực tiếp đối mặt với những Liệp Sát Giả kia.

"Là thằng nhóc kia! Đúng vậy! Là tên học đồ vô lương của Tiệm Dược Tề Cưa Máu!"

"Hắn đang làm cái gì vậy? Muốn châu chấu đá xe hả? Nhưng làm như vậy, có chút không biết tự lượng sức mình à nha!"

“Mấy người lại quên rồi? ! Một phương còn lại trong trận chiếc đấu đêm qua chính là tên học đồ của tiệm dược tề kia! Hiển nhiên, lần này hiệp hội Ma Nhân trực tiếp đến tìm hắn đó!"

"Không thể nào! Hắn chỉ có một mình, chẳng lẽ một mình hắn có thể đối mặt với cả đại quân sinh vật bên kia? Nói đùa gì vậy!"

"Nhưng cũng không biết vì sao, hắn đứng ở nơi đó nhìn thật là anh tuấn!"

"Anh tuấn +1 "

Cứ như vậy, cả đám người xem bên trong Thị Giới bắt đầu thảo luận với tư thái vừa sợ hãi vừa say sưa.

...

Mà cùng lúc ấy, ở bên ngoài hẻm Du Hồn, đằng sau quả núi mới bị nứt ra kia, cái đầu Thái Thản khổng lồ đang dùng xúc tu cuốn chiếc kính viễn vọng lên, từ phía xa xa quan sát tình huống vừa mới phát sinh trên con đường nhỏ của hẻm Du Hồn.

Độc Giác Quỷ Vương cũng dõi mắt nhìn về phía xa xa, nói: "Hình như là sinh vật binh khí của hiệp hội Ma Nhân, xem quy mô này cũng không nhỏ. Hơn nữa, hình như bọn chúng đang muốn tới gây sự với thằng nhóc nhân loại kia."

Độc Giác Quỷ Vương nói xong, lại chìm vào suy tư, nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên gã lại ngẩn người.

Khoan đã…

Chẳng lẽ nói, thằng nhóc nhân loại kia lừa gạt Tiểu Tiểu đến nơi này, chỉ vì đối phó với đám sinh vật binh khí của hiệp hội Ma

Nhân?

Chẳng lẽ bữa tiệc lớn mà hắn từng nhắc đến kia chính là...

Nghĩ đến đây, Độc Giác Quỷ Vương không nói hai lời lập tức đi tìm một chiếc kính viễn vọng, vội vàng dõi mắt tìm kiếm bóng dáng Tiểu Tiểu ở chung quanh hẻm Du Hồn.

Rất nhanh sau đó, gã lập tức trông thấy Tiểu Tiểu đang ghé sấp vào hậu viện của tiệm dược tề, lộ ra bên ngoài một đôi mắt thật lớn đầy tò mò, xem xét đám Liệp Sát Giả mới xuất hiện trên con đường kia.

Cũng nhìn thấy khóe miệng cô bé không ngừng chảy nước miếng, cùng với ánh mắt lóe sáng long lanh (✪ω✪), gần nhhuw đã kìm chế không nổi mà muốn lao ra bên ngoài ăn uống.

"Ừng ực—— chẹp chẹp —— " Đó là âm thanh nuốt nước miếng và liếm môi.

Độc Giác Quỷ Vương (°Д°) ノ.

"Quả... Quả nhiên..."

...

Hẻm Du Hồn.

Giới Ma nheo đôi mắt với những ánh nhìn không ngừng lóe sáng bất định, tỉ mỉ quan sát cậu thiếu niên kia.

Không thích hợp!

Vì sao nhân loại kia chẳng có chút biểu hiện hoảng sợ gì, như thể hắn hoàn toàn không sợ gã vậy?

Chẳng lẽ nhìn thấy nhiều sinh vật binh khí của hiệp hội Ma Nhân bọn họ xuất hiện tại nơi đây, mà hắn còn cho rằng mình vẫn

có thể sống sót được?

Chương 153: Chỉ Thích Trang Bức Thôi!!!

Chung quy lại, sau khi thông qua trận giao thủ ngày hôm qua, Giới Ma đã đại khái thăm dò được sức chiến đấu của thiếu niên nhân loại này rồi.

Dù cộng thêm hai sinh vật binh khí đỉnh cấp, nhiều nhất hắn cũng chỉ có thể xử lý một, hai con Liệp Sát Giả mà thôi, muốn lấy một địch trăm, chẳng khác gì người si nói mộng.

"Xem ra, mày đã ý thức được chúng tao sẽ đến?" Giới Ma híp hai mắt, cuối cùng vẫn quyết định thăm dò một chút.

Lâm Ân trấn tĩnh vòng tay ôm ngực, thản nhiên nói: "Đương nhiên, dù sao mấy người cũng tổn thất một con Khôi Lỗi Huyết Nhục và ba con Liệp Sát Giả ở chỗ tôi, trừ phi hiệp hội Ma Nhân mấy người tự mình sợ hãi, bằng không khẳng định là mấy người sẽ không từ bỏ ý đồ."

Giới Ma cười lạnh một tiếng, nói: "Xem ra mày rất gan dạ nhé? Làm sao? Nếu biết chúng tao sẽ đến, mà mày vẫn còn ở đây, không nhanh chân chạy trốn chết, là cảm thấy trong tay mình có con bài tẩy, nắm chắc sẽ chiến thắng chúng tao ư?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, thản nhiên nói: "Không có bất cứ cái gì nắm chắc hết."

Giới Ma cười lạnh nói: "Hả? Tao lại cảm thấy hơi lạ rồi nha, nếu không có bất cứ cái gì nắm chắc, thì vì sao mày vẫn quyết định ở lại đây?"

【 cảnh báo! Độ nguy cơ 100%】

【 cảnh báo! Độ nguy cơ 100%】

Gió nhẹ vù vù thổi mảnh sương mù màu đen, cuốn bay mái tóc của Lâm Ân. Chỉ thấy hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, nâng chiếc kính một mắt, lập tức ý vị thâm sâu mà nói: "Chẳng vì điều gì khác, chỉ thích trang bức (ra vẻ) chút thôi."

"..."

"..."

Gió vù vù thổi bay đống tro bụi dưới mặt đất.

Giới Ma ngây dại, há miệng thở dốc, tựa như muốn nói gì đó, nhưng vào thời khắc này, đột nhiên gã lại phát hiện mình thực sự không phản bác được.

Bởi vì gã thật sự không biết mình nên tiếp tục nói gì...

Giống như lời nói của đối phương đã chạm tới điểm mù trong tư duy của gã vậy.

Người này... hình như hắn không phải một con người bình thường...

Cùng lúc đó, cuộc thảo luận giữa những người xem bên trong Thị Giới, vốn đang sục sôi, hào hứng, cũng lập tức quỷ dị mà rơi vào im lặng.

Chiếc kính một mắt của Lâm Ân chợt phản xạ một mảnh sáng màu trắng, hắn thản nhiên nói: "Bởi vì thầy từng nói với tôi rằng, nếu con đã gặp được thế cục chắc thắng mà còn sợ hãi rụt rè, suy đi tính lại, chẳng khác gì đang tự làm giảm giá trị của bản thân mình."

"Nếu trong tay đã có ba con bài phá, hai con bài vua, con đâu

cần phải buông từng lá bài ra để đùa giỡn đối thủ? Ngược lại, phải làm như thế nào để không làm thất vọng mấy lá bài tốt trên tay?"

"Và phải xử lý như thế nào để không làm thất vọng..." Chiếc kính một mắt của hắn chợt "Đinh" một tiếng lóe sáng, hắn sâu kín nói: "Cha mẹ đã sinh con ra rồi nuôi dưỡng con?"

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở thế giới hắc ám +1】

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở thế giới hắc ám +1】

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở thế giới hắc ám +1】

Cả đám người đang xem tại Thị Giới đều ngây dại.

Không biết vì sao, trong lúc này bọn họ thực sự không phản bác được những lời nói ấy.

Người này...

Người này, hắn... hoặc ít hoặc nhiều cũng phải mắc chút bệnh nha(ΩДΩ)! Như này mà nói không có bệnh, khẳng định là không ai chịu tin tưởng đâu!

Bởi vì hắn quá mức kiêu ngạo rồi!

Vì sao một nhân loại nhỏ yếu như hắn có thể nghiêm trang nói ra những lời ngạo mạn như vậy ở trước mặt một đống mãnh hổ chứ?

Người này, hắn thực sự không bình thường!

【 đinh! Độ phẫn nộ của Giới Ma +10】

【 đinh! Độ phẫn nộ của Giới Ma +10】

【 đinh! Giới Ma bị tư thái ra vẻ của ngươi chọc giận thành công! 】

"Hay cho một câu buông từng lá bài ra để đùa giỡn đối thủ!"

"Thằng nhóc khốn nạn thích làm màu này, mày lại dám ra vẻ như vậy ở trước mặt tao? Mau mang cái bản lĩnh mà mày dựa vào đó ra đây!"

Giới Ma “Ca ca ca” cắn chặt hàm răng, bị cơn phẫn nộ trong lòng làm gương mặt trở nên dữ tợn.

Gã là ai chứ?

Gã chính là phó hội trưởng hiệp hội Ma Nhân!

Là ma nhân đã nghiên cứu ra vô số những con sinh vật binh khí đỉnh cấp mũi nhọn!

Mà một tên nhóc con thích làm màu kia lại dám ra vẻ ngay trước mặt gã?

Có khác nào đang bảo một đám bọn họ giống hệt một lũ thiểu năng, ngu xuẩn, mất não hay không?

Bình sinh gã hận nhất chính là mấy kẻ thích trang bức trước mặt mình!

Đã cmn, không kiên nhẫn nổi nữa rồi!

Bộ phận máy móc của Cự Tượng có thể không cần! Nhưng thằng khốn kia phải chết!

"Giết hắn!" Giới Ma nổi giận rít gào một tiếng, trực tiếp ra lệnh.

Chỉ thấy vô số Liệp Sát Giả đang đứng phía sau gã đột nhiên ngẩng đầu, trực tiếp dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, ùn ùn tràn về phía Lâm Ân.

Mà đôi con ngươi trong mắt hai bộ Khôi Lỗi Huyết Nhục

khổng lồ bên cạnh Giới Ma cũng dựng thẳng lại, trực tiếp nhìn thẳng vào đối thủ.

"Không phải mày nói mình có bản lĩnh sao? Mày trang bức vui vẻ lắm mà? Được, tao tạo điều kiện cho mày trang bức đủ."

"Khôi Lỗi Huyết Nhục! Khởi động diệt sát sinh vật cấp cao nhất! Mở ra hình thức chiến tranh! Ta muốn chúng mày bắt hắn tới, nghiền ép thành một cục máu bùn đơn tế bào cho ta!" Giới Ma dữ tợn rít gào.

Gần như trong nháy mắt khi mệnh lệnh của gã được tuyên bố xuống, hình thái hiện tại của hai con Khôi Lỗi Huyết Nhục lập tức xảy ra biến hóa cực lớn.

Giữa tiếng rít gào khủng bố kia, vô số cánh tay nhọn hoắt lập tức mọc ra trên thân thể chúng nó.

"Khởi động hình thái chiến tranh... mệnh lệnh phản ứng cao nhất có hiệu lực... Mở ra hình thức diệt sát sinh vật—— "

"Đã tập trung vào mục tiêu... mở ra Cánh Tay Long Tức... mở ra Nhãn cầu hội tụ... mở ra Ác linh lượn vòng..."

"Triển khai săn giết..."

Ông ——

Trong phút chốc, tốc độ của hai con Khôi Lỗi Huyết Nhục khủng bố nọ đã được đẩy lên tới cực hạn. Chúng trực tiếp vượt qua đám Liệp Sát Giả đang nhanh chóng tiến tới bao vây tiễu trừ.

Vô số những cánh tay nhọn hoắt mọc từ trong cơ thể chúng nó, trực tiếp vươn dài ra, hướng về phía Lâm Ân, phát động đòn công kích cấp cao nhất.

“Mày cảm thấy tư thế trang bức kia có thể cứu được cái mạng

của mày hả?"

"Khôi Lỗi Huyết Nhục hình thái thứ ba của tao chính là binh khí chiến tranh tốt nhất thế giới này! Con Huyết Y Ác Linh kia có đến thì đã làm sao? Cường giả cấp quân vương có đến thì đã làm sao?"

Giới Ma mở miệng rít gào, trong khi toàn thân tràn đầy những dòng điện lưu nổ mạnh, nói: "Ngay cả cấp căn nguyên có đến thì đã làm sao? !"

Giọng nói như tiếng sấm ù ù của gã trực tiếp vang vọng cả hẻm Du Hồn.

Chương 154: Thiên Đường Dành Cho Thực Khách!!!

Oanh ————

Một tiếng nổ.

Gần như tại khoảnh khắc tiếng rống của Giới Ma kết thúc, một cái đầu khổng lồ đã từ trên trời giáng xuống, "Ba" một tiếng rơi thẳng xuống phía trên một con Khôi Lỗi Huyết Nhục đã xung phong liều chết đến trước mặt Lâm Ân.

Bẹp ——

Thật nhiều thịt nát và máu bùn thối rữa từ phía dưới cái đầu kia, lập tức văng tung toé khắp nơi.

Viên nhãn cầu không ngừng "Đinh đinh đinh" lóe hồng quang trong mắt Khôi Lỗi Huyết Nhục, bị đánh văng ra, lăn lộn lăn lộn vài vòng "Lộc cộc lộc cộc", cuối cùng dừng lại ngay dưới chân Giới Ma.

【 đinh! Tiểu Tiểu đè chết một con Khôi Lỗi Huyết Nhục hình thái thứ ba, ngươi đạt được khen thưởng hữu nghị: 200 kinh nghiệm cơ sở 】

"..."

"..."

Toàn trường là một mảnh yên tĩnh.

Giới Ma vẫn còn duy trì tư thế há to miệng vừa nãy, giống như

thời gian ngừng lại, khiến cả người gã đóng băng rồi.

Mà viên nhãn cầu vừa lăn tròn “Lộc cộc lộc cộc” xuống dưới chân gã, vẫn còn đang “Ồ ồ” mà tỏa hơi nóng về phía Giới Ma.

Trong lúc hoảng hốt, một luồng khí tức cấp căn nguyên từ trên người cái đầu khổng lồ nọ, nhanh chóng lan tỏa ra ngoài, trực tiếp bao phủ cả con đường.

Tình huống xảy ra quá nhanh, khiến cho tại thời điểm này, âm vang của lời nói mà Giới Ma vừa kiêu ngạo thốt ra ngoài vẫn còn quanh quẩn khắp hẻm Du Hồn.

"Ngay cả cấp căn nguyên có đến thì đã làm sao..."

"Có đến thì đã làm sao..."

"Đã làm sao..."

"Ây cha..." Lâm Ân xoa xoa lỗ tai, rồi tò mò dựng thẳng lên, hỏi: "Tôi không nghe rõ, nãy ông vừa nói cái gì nhỉ?"

"..."

Trong nháy mắt sau đó, giữa khung bình bên trong Thị Giới lập tức hiện ra cái đầu khổng lồ trắng trắng mềm mềm, đang không ngừng chảy nước miếng.

"(ΩДΩ)!"

Ngay lập tức, cả đám người đang theo dõi tình hình thực tế thông qua live stream đều hoảng sợ rít gào.

Thậm chí cả hình ảnh đang được trình chiếu cũng thoáng run lên, và nhanh chóng dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi kéo giãn khoảng cách với cái đầu nọ, không dám tới gần.

"Là Kẻ Săn Đầu căn nguyên lúc trước! Là con quái vật cấp căn

nguyên kia (ΩДΩ)!"

"Đùa hả? Làm sao có thể? Chẳng lẽ con quái vật kia đến hẻm Du Hồn vốn không phải để tàn sát, nó chỉ đến vì lời mời của tên nhóc Lâm Ân kia? !"

"Điều này làm sao có thể!"

【 đinh! Độ sợ hãi của người gõ chuông đối với ngươi＋10】

【 đinh! Độ sợ hãi của Ám dạ thực hủ giả đối với ngươi ＋10】

【 đinh! Độ sợ hãi của Huyết phó đối với ngươi ＋10】

【 đinh! Ngươi thành công phát động thành tựu: Gieo rắc khủng hoảng, đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 gieo rắc khủng hoảng 】: tại thời điểm hơn ngàn con sinh vật sinh ra sợ hãi với ngươi, ngươi sẽ đạt được thành tựu mang dấu mốc lịch sử này. Ngươi đã thành công tiến thêm một bước vững chắc về phía mục tiêu trở thành một con ác quỷ không thể diễn tả bằng lời, ngươi đạt được tăng phúc vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính ＋5, độ sợ hãi của quái vật ＋1, vui sướng ＋10

Lâm Ân ngơ ngác nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống vừa vang lên bên tai.

Tiểu Tiểu bên cạnh hắn lại đang “Soàn soạt soàn soạt” dùng đầu lưỡi thật dài liếm đôi môi, phấn chấn nói: "Đây là —— giao đồ ăn sao —— thiệt nhiều ——lượng thịt rất phong phú —— đã —— không nhịn nổi nữa rồi—— "

"Yên tâm đi Tiểu Tiểu, không ai tranh cướp với cô đâu, tất cả bọn họ đều là của cô đó."

Lâm Ân vươn tay xoa xoa gương mặt trên cái đầu kia.

Giới Ma cứng ngắc mà run rẩy nhìn về phía cái đầu vừa buông xuống trước mặt nhân loại kia, miệng mở to, đầu óc "Ông ông ông" không ngừng vang vọng.

"Cấp... Cấp căn nguyên...Làm sao... Làm sao có thể..." Gã hoảng sợ, từng bước lui về phía sau, toàn thân đang không ngừng run rẩy.

"Không thể nào..."

【 đinh! Độ sợ hãi của Giới Ma đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của Giới Ma đối với ngươi +10】

Lâm Ân chậm rãi tiến về phía trước, nhặt lên hai cái tròng mắt của Khôi Lỗi Huyết Nhục, cầm trên lòng bàn tay, rồi đưa mắt nhìn Giới Ma một cái thật sâu, nói: "Bên ông đã gọi người đến đây, đương nhiên tôi cũng không thể thua kém được. Nếu thực sự không có lấy một chút chuẩn bị nào, ông cho rằng tôi sẽ công khai đứng trước mặt các ông như vậy?"

Hắn đẩy đẩy chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Tôi đã nói trong tay mình có ba lá bài phá, hai lá bài vương, mấy người còn không chạy, có phải đang kỳ thị tôi không?"

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu: Cáo mượn oai hùm, đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 cáo mượn oai hùm 】: tại thời điểm mượn dùng trợ lực mạnh mẽ tới tạo uy thế, thành công làm mục tiêu mạnh hơn mình rơi vào kinh sợ, có xác suất đạt được thành tựu đặc thù này, ngươi đạt được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Trí lực +3, nổi tiếng +5

Lâm Ân: "..."

Giới Ma không ngừng run rẩy lui về phía sau, trong ánh mắt phản chiếu hình ảnh Kẻ Săn Đầu khổng lồ nọ, lại nhìn thấy Khôi

Lỗi Huyết Nhục đã bị đè thành máu bùn, cùng với cánh tay đang run rẩy của nó, gã còn chưa hết bàng hoàng, bên tai lại không ngừng truyền đến âm thanh cảnh báo dồn dập do một con Khôi Lỗi Huyết Nhục khác phát ra.

"Phân tích mục tiêu... Cấp căn nguyên... cảnh báo cấp cao nhất... Không thể chống lại... Không thể cắn nuốt..."

"Phân tích tỷ lệ chiến thắng khi phát sinh chiến đấu... 0%... Phân tích xác suất cắn nuốt thành công... 0%... Đề nghị lập tức thoát đi..."

"Lập tức thoát đi..."

Mà cũng chính tại một khắc này, rốt cuộc Giới Ma cũng phản ứng lại, gã đột nhiên rít gào một tiếng rồi xoay người, nói: "Chạy!"

Trong nháy mắt ấy, gần như Giới Ma đã bộc phát ra tốc độ phản ứng nhanh nhất của chính mình từ lúc sinh ra đời đến nay.

Gã dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, xoay người, lao thẳng về hướng mình đi đến, nhanh như một cơn bão.

Lâm Ân trông thấy một màn như vậy, khẽ nhếch miệng cười, nói: "Tiểu Tiểu! Kế tiếp tôi giao lại cho cô nhé, cứ ăn thoải mái đi! Nếu ăn không đủ no, tôi lại đưa cô tới hang ổ của bọn họ, ăn tiếp!"

Tiểu Tiểu vui sướng nói: "Ừm ừm —— "

Trong nháy mắt, Tiểu Tiểu ôm tâm trạng vui sướng vạn phần, lập tức mở cái miệng ra, vô số nhánh xúc tu “Hoa lạp lạp” hệt như nước lũ, “Ầm ầm” hướng về phía những Liệp Sát Giả đang chạy trên con đường, cuốn một mớ, ném vào trong miệng, giòn tan, có vị thịt gà.

"Oa —— thật mỹ vị —— ngoại trừ vị thịt—— còn có cảm giác giòn giòn của kim loại—— ăn quá ngon!"

Tiểu Tiểu (✪ᴗ✪) mừng rỡ vạn phần.

【 đinh! Tiểu Tiểu ăn một con Liệp Sát Giả, độ hảo cảm đối với ngươi +1】

【 đinh! Tiểu Tiểu ăn một con Liệp Sát Giả, độ hảo cảm đối với ngươi +1】

Ngay tức khắc, cả hẻm Du Hồn đã biến thành một mảnh thiên đường dành cho thực khách.

Chương 155: Thành Tựu Cấp Sử Thi!!!

Từng con Liệp Sát Giả phát ra tiếng rít gào hỗn loạn, nhanh chóng chạy như điên theo Giới Ma, nhưng vẫn còn mấy con Liệp Sát Giả đui mù, siêu anh dũng vọt lên, một đao chém vào cái mũi của Tiểu Tiểu, lưỡi dao đứt đoạn.

Ken két ——

Ken két ——

Tiểu Tiểu sung sướng (TˆT) cuốn từng con từng con lên, hảo cảm với vị bác sĩ đã khoản đãi mình càng ngày càng dâng lên trong lòng, thậm chí còn tuôn trào ra bên ngoài nữa.

Đối phương đã dày công chuẩn bị như vậy, Tiểu Tiểu ta nhất định phải ăn sạch toàn bộ, không thể lãng phí một chút nào, thật sự... Thật sự rất vui!

Trước kia, ngoại trừ vị đại thúc một sừng, chưa có một ai từng khoản đãi Tiểu Tiểu như vậy!

Mà lúc này, ở bên trong Thị Giới, cả đám người xem nhìn thấy cục diện trực tiếp bị xoay ngược 180 độ trên màn hình, đều bùng nổ (ΩДΩ).

"Quả nhiên! Kẻ Săn Đầu căn nguyên kia đã được Lâm Ân triệu hồi tới đây!"

"Tôi... hóa ra khi tôi còn sống, lại có thể tận mắt chứng kiến khung cảnh ăn cơm của quái vật cấp căn nguyên! Tôi... Tôi thật là có tiền đồ mà!"

"Hình ảnh này, hết như đang ăn gà con vậy... Chuyện này... Chuyện này..."

"Chờ một chút, mọi người còn nhớ đoạn thời gian trước từng có ba Kẻ Săn Đầu tới ăn rất nhiều sinh vật trong khu vực này, nhưng bọn họ lại không hề động đến hẻm Du Hồn của chúng ta hay không, chẳng lẽ nói..."

"Chẳng lẽ bọn họ bỏ qua cho hẻm Du Hồn vì nơi này có liên quan đến tên học đồ kia? !"

Lời này vừa nói ra, toàn bộ đám cư dân của hẻm Du Hồn đều trở nên ngây dại.

Đúng vậy.

Người ta vừa nói như vậy, bọn họ lập tức hiểu được rồi.

Chẳng trách! Chẳng trách…

Nói cách khác, nếu không phải trong hẻm Du Hồn bọn họ có thiếu niên tên là Lâm Ân kia, e rằng lúc này bọn họ đã...

Mà cũng chính tại một khắc này, khi ánh mắt bọn họ lại một lần nữa rơi xuống khung hình trước mắt, tâm thần cả đám lập tức trở nên kinh hoảng.

Chỉ thấy ngay trên khung hình nọ, Kẻ Săn Đầu căn nguyên khổng lồ kia vừa vươn một nhánh xúc tu tới, sau đó cuốn lấy thắt lưng Lâm Ân, nhẹ nhàng đặt hắn lên đầu mình, rồi vui vui vẻ vẻ٩(๑>◡<๑)۶ nhảy lên đuổi bắt đống đồ ăn dám can đảm chạy trốn của mình.

"Moá nó (ΩДΩ)!"

"Không thể nào! Kẻ Săn Đầu cấp căn nguyên kia... lại chủ động để cho hắn cưỡi!"

"Rốt cuộc mối quan hệ giữa bọn họ là gì? Mối quan hệ này tuyệt đối không thể là quen biết đơn thuần được!"

"Tôi muốn tan vỡ ra rồi! Hình như từ trước tới nay, hắn chính là nhân loại đầu tiên dám can đảm cưỡi lên đầu quái vật cấp căn nguyên đó!"

"Căn nguyên kỵ sĩ nha!"

Nhìn thấy khủng bố một màn này, tất cả mọi người đều run rẩy như muốn sụp đổ.

Bởi vì tình huống trước mắt thật sự đã vượt quá nhận thức của bọn họ rồi!

Chuyện này cũng tương tự như một vị Loli nữ vương mà cả thế giới đều biết tên, đột nhiên đi đến chốn thâm sơn cùng cốc của bọn họ, sau đó nói với đứa con trai ngốc của một vị hàng xóm cách vách vô cùng bình thường bên cạnh bọn họ rằng: “Đến đây, cưỡi ta đi!”

Được rồi, không cần biết nghĩ thế nào thì khung cảnh khủng bố trước mắt này cũng làm tam quan của người ta muốn sụp đổ luôn rồi!

...

Hẻm Du Hồn.

【 đinh! Ngươi phát động thành tựu cấp sử thi: Căn nguyên kỵ sĩ, đạt được kinh nghiệm cơ sở 1000】

【 căn nguyên kỵ sĩ 】: ở thời điểm người thành công làm một con quái vật cấp căn nguyên tự nguyện cho ngươi cưỡi, nhưng sau đó, quái vật kia vẫn dành độ hảo cảm thật lớn cho ngươi, có thể đạt được thành tựu siêu hiện thực cấp sử thi này.

【 giới thiệu 】: Đây là một thành tựu cấp sử thi hoàn toàn không thể đạt được lúc trước, độ khó khăn khi đạt được nó cũng ngang hàng với【 bạn thân của căn nguyên 】【 kẻ vung roi đánh căn nguyên 】cấp sử thi, gần với độ khó cấp địa ngục【 căn nguyên "Kỵ" sĩ 】và【 căn nguyên bảo bảo 】.

(Hai thành tựu cấp địa ngục này là “cưỡi” căn nguyên và sinh bảo bảo)

【 đinh! Chúc mừng ngươi đạt được gia tăng mang tính vĩnh cửu cấp sử thi: ở thời điểm cưỡi quái vật cấp căn nguyên, tốc độ đề cao 50%, sức bền +10, độ chính xác +50%, giá trị mị lực +10】

Trong lúc đang chạy nhanh như chớp, bên tai Lâm Ân lại “Đinh đinh đinh” không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Lâm Ân dùng sức mà cầm lấy tóc Tiểu Tiểu, (〃＞皿＜) ngăn mình ngã xuống, nói: "Thứ thành tựu gì biến thái vậy! Hệ thống ngươi đủ rồi nha!"

Đây rõ ràng là một mối quan hệ bạn bè vô cùng, vô cùng thuần khiết, sao có thể nói là căn nguyên kỵ sĩ gì đó chứ?

Hơn nữa hai bọn họ vốn là bạn bè tốt của nhau, cô ấy cho hắn cưỡi một cái thì có làm sao đâu?

"Tiểu Tiểu! Đuổi qua bên kia kìa! Bên kia có nhiều đồ ăn đang chạy! Cô cứ ăn hết mình, tôi đến phụ trợ cho cô!" Lâm Ân quát to.

Không nói hai lời, hắn lập tức lấy súng lục ra, tháo chốt bảo hiểm, ngắm chuẩn vào đầu một con Liệp Sát Giả đang chạy phía xa xa.

“Crack” một tiếng kéo cò súng.

Phanh ——

【 đinh! Ngươi bắn trúng một con Liệp Sát Giả, độ thuần thục súng ống của ngươi +1, 】

Mà con Liệp Sát Giả vừa trúng đạn kia lập tức bị đống thần thánh điện lưu bên trong viên đạn săn ma “Xoẹt xoẹt xoẹt” giật cho đứng hình tại chỗ, sau đó, lại bị Tiểu Tiểu chớp nhoáng vươn đầu lưỡi, ヾ(◍°∇°◍)ﾉﾞ một ngụm cuốn tới ăn luôn.

Ken két ——

Ken két ——

Vừa giòn vừa ngon, lại còn tươi sống nữa!

Đây tuyệt đối là một bữa tiệc đầy sung sướng và hưởng thụ của Tiểu Tiểu!

"Tiểu Tiểu! Nơi đó!"

"Ừm —— "

Phanh ——

【 đinh! Ngươi bắn trúng một con Liệp Sát Giả, độ thuần thục súng ống của ngươi +1】

Ken két ——

【 đinh! Tiểu Tiểu sung sướng ăn một con Liệp Sát Giả, độ hảo cảm đối với ngươi +10】

Phanh ——

【 tinh thông súng ống +1】

Phanh ——

【 tinh thông súng ống +1】

Một màn săn bắn khủng bố này đã làm cho toàn bộ những sinh vật từ bên ngoài đến hẻm Du Hồn đều trở nên kinh hoảng.

Từng con Liệp Sát Giả kết bè kết lũ đầy sợ hãi chạy đi, mà ở phía sau bọn chúng, lại không ngừng có tiếng súng vang lên.

Sau đó là một cái đầu thật lớn, hai mắt tỏa sáng như sao (✪ω✪), chở theo một tên thiếu niên nhân loại kinh khủng không ngừng "Ba ba" bắn loạn xạ, lập tức lao vọt từ bên trong sương mù màu đen ra ngoài.

Dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ bọn họ, tổ hợp này trực tiếp nhảy qua đỉnh đầu bọn họ, tiếp tục lao đi.

Chương 156: Trang Bị Thông Tin Của Ma Nhân!!!

Bắt tôm hộ ——

Ái Oa nổ chết binh sĩ của đặc binh doanh chơi như Phật ——

["Bắt tôm hộ" nguyên văn là 逮虾户 - Đãi hà hộ, chỉ hành động thường xuyên chèn những đoạn video quen thuộc vào để gợi trí nhớ từ trước, hoặc tẩy não người xem.

Ái Oa nổ chết binh sĩ của đặc binh doanh chơi như Phật – nguyên văn 爱窝炸死特兵营的士呸比佛 - ái oa tạc tử đặc binh doanh đích sĩ phi bỉ phật, nó là một đoạn hình ảnh trong phim Initial D - khúc cua quyết định, bộ phim đầu tay năm 2005 của Châu Kiệt Luân. Bộ phim này nói về chủ đề đua xe và đến tận bây giờ, nó vẫn thường xuyên được nhắc đến nếu ai đó bàn về chủ đề này.]

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

Lâm Ân cắn răng, một tay nổ súng, một tay cầm lấy tóc Tiểu Tiểu, cả hai như một luồng tia chớp mang theo hoa lửa, nhanh chóng lao theo đám Liệp Sát Giả đang điên cuồng bỏ chạy.

Phong trì điện kình!

Điện quang hỏa thạch!

(Đều có nghĩa là nhanh như chớp)

"Thật nhanh! Thật nhanh! Vừa rồi là cái gì đè lên mặt ta rồi bay qua vậy?" Một sinh vật vừa đi ngang qua lập tức khiếp sợ mà đưa mắt nhìn về phía xa xa.

Hơn nữa vì sao nó bay qua lại có một đoạn nhạc kỳ quái vang lên thế nhỉ?

Phanh phanh phanh ——

Dưới những phát súng phụ trợ vô cùng chính xác của Lâm Ân, từng con từng con Liệp Sát Giả lọt vào tầm ngắm của hắn đều biến thành món ngon trong miệng Tiểu Tiểu.

"51!"

"52!"

"54!"

"Tiểu Tiểu! Đã ăn no chưa?" Lâm Ân gào thét thật to trong lúc vẫn “Ba ba ba” không ngừng nổ súng.

"Chưa——" Tiểu Tiểu “Sàn sạt” liếm liếm đầu lưỡi một cái, (✪ω✪) đôi mắt vẫn sáng long lanh, trực tiếp nhảy lên không trung.

“Vậy chúng ta đuổi theo tên đầu sỏ kia!" Lâm Ân rống to rồi không ngừng “Ba ba ba” bắn thẳng lên không trung.

"Được ——" Tiểu Tiểu ٩(๑＞◡＜๑)۶ nói.

Oanh ——

Cái đầu khổng lồ đột nhiên rơi xuống đất, lập tức biến thành một luồng tia chớp mang theo hoa lửa lao thẳng về phía Giới Ma đang chạy trốn.

...

"Đùa hả? Con căn nguyên kia đang chơi cái trò gì vậy!"

Giới Ma hoảng sợ mà ấn cái mũ trùm đầu của mình xuống, một bước chạy kéo dài tới mười mét, điên cuồng lao về phương xa.

Suốt khoảng thời gian chạy trốn, hơn trăm con Liệp Sát Giả cùng gã đi đến nơi này, vốn gắn kết nối với con mắt trên nửa khuôn mặt máy móc của gã, vẫn không ngừng bị ngắt kết nối, thậm chí tại thời khắc này, cũng chỉ còn lại không đến một nửa số lượng ban đầu.

Phải biết rằng từ khi Giới Ma bắt đầu chạy trốn đến giờ, mới được có mười phút mà thôi!

Bởi vì địch nhân của bọn họ lại là cấp căn nguyên!

Phải biết rằng, cả hiệp hội bọn họ cũng không có nổi một tồn tại cấp căn nguyên, vậy mà… cmn vì sao gã chỉ tùy tiện đến một tiểu địa phương thâm sơn cùng cốc lại có thể gặp được một con chứ?

Cuồng phong vù vù luồn vào hàm răng đang đánh lập cập vì sợ hãi của gã, hai tay gã đang vung vẩy như bão táp, gần như đã đề cao tốc độ tới cực hạn rồi.

【 đinh! Độ sợ hãi của Giới Ma đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của Giới Ma đối với ngươi +10】

Không nói hai lời, Giới Ma đang run rẩy, đột nhiên ấn xuống kết cấu máy móc trên mặt.

"Ngươi đang thành lập kết nối với hiệp hội... đang chờ ... Tín hiệu chậm trễ trong..."

"Ngươi đã thành công thành lập kết nối với hiệp hội..."

Rất nhanh, từ phía hiệp hội bên kia đã truyền đến một âm thanh khàn khàn: "Mời nói, Giới Ma đại nhân, nơi này là khung máy móc số năm của hiệp hội, xin tuân theo mệnh lệnh của ngài."

Giới Ma hoảng sợ mà lập tức lớn tiếng nói với người bên kia: "Mau! Đừng có trì hoãn nữa! Ngay lập tức xác định vị trí của ta rồi khởi động trang bị hư không chiết dược! Lập tức..."

Nhưng Giới Ma còn chưa kịp nói nốt phần phía sau vốn là "Chiết dược ta đi" của mệnh lệnh này, thì đột nhiên…

Phanh ——

Một viên đạn trực tiếp bắn đến từ phía sau.

Được thành tựu cấp sử thi gia trì, lại chọn đúng thời điểm Giới Ma không kịp đề phòng, chỉ trong nháy mắt, viên đạn kia đã bắn trúng nửa bên đầu của gã, khiến cho kết cấu máy móc gắn tại nửa bên phải kia lập tức bể tan tành.

"Không tốt!" Giới Ma hoảng sợ rống to.

Nhưng giờ mới phản ứng lại thì quá muộn rồi. Ngay sau khi viên đạn nọ lao tới, một nhánh xúc tu cũng trực tiếp vươn ra, chỉ trong nháy mắt, nó đã biến thành một cây gậy lớn, đập thẳng xuống người gã.

Ngay khi tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, thân thể Giới Ma lập tức văng tứ tung khắp chốn, phần kết cấu máy móc bên bên trái "Hoa lạp lạp" trực tiếp bị một kích nọ đánh vỡ.

Đuổi tới rồi!

Bọn chúng đuổi tới rồi!

Giới Ma lập tức quay đầu, hoảng sợ nhìn thiếu niên Nhân tộc đang cưỡi cái đầu cấp căn nguyên, không ngừng bắn loạn về phía

mình. Gã không nói hai lời, lập tức gia tăng tốc độ, điên cuồng chạy trốn.

"Alo? ! Alo? !"

Giới Ma dùng lực vỗ kết cấu máy móc bên trái, sau đó lại hoảng sợ phát hiện, bởi vì va chạm vừa rồi, trang bị thành lập kết nối thông tin giữa mình và hiệp hội vốn gắn bên mặt trái đã bị tróc ra.

"Chết tiệt!" Gã cắn răng rít gào một tiếng.

Mà Lâm Ân đang cưỡi Tiểu Tiểu (〝▼皿▼) không ngừng nổ súng bắn say sưa ở cách vị trí của Giới Ma chừng vài trăm mét, lại đột nhiên nghe được bên tai truyền đến âm thanh.

"Alo? Giới Ma đại nhân! Rốt cuộc bên đó đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta đã dựa theo mệnh lệnh, xác định xong vị trí hiện tại của ngài rồi, trang bị chiết dược đã khởi động, đại nhân! Ngài mau nói chuyện đi! Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?"

Đột nhiên Lâm Ân khựng lại.

Ánh mắt trực tiếp tập trung nhìn vào một mảnh kết cấu máy móc không ngừng lóe lên ánh sáng màu lam, bị bắn ra bên ngoài, đang bay vèo vèo giữa hư không.

"Đây là?"

Lâm Ân lập tức phân tách ra một nhánh xúc tu từ bên trong thân thể của mình, rồi "Xoạt" một tiếng, kéo mảnh kết cấu máy móc kia lên.

【 đinh! Ngươi đạt được trang bị thông tin của ma nhân phiên bản 325 (tổn hại nhỏ)】

Lâm Ân có chút sửng sốt.

Sau đó, hắn lập tức nghe được giọng nói vội vàng của một ai đó, truyền đến từ bên trong thiết bị này.

Hắn lập tức đưa nó tới gần tai mình, cẩn thận lắng nghe.

Rất nhanh hắn đã hiểu được công dụng đại khái của vật này rồi, và chỉ trong nháy mắt, trên mặt hắn đã lộ ra một nụ cười hiền lành.

Hóa ra, tên Giới Ma kia muốn lợi dụng một loại phương thức chiết dược viễn trình nào đó để chạy trốn nha!

Nhưng nếu thứ này đã rơi vào trong tay ta rồi...

Chương 157: Giao Đồ Không Đủ Ăn! Giao Nhiều Một Chút!

Lâm Ân nhanh chóng lợi dụng huyết nhục tai biến cải biến dây thanh quản của mình, mô phỏng giọng nói của Giới Ma, rồi hét lớn với dụng cụ truyền tin: "Thỉnh cầu trợ giúp! Trợ giúp! Ta cần lượng lớn quân lực tiến hành bao vây tiễu trừ mục tiêu!"

"Ta nói lại lần nữa, định vị tọa độ của ta! Thỉnh cầu đại quân trợ giúp!"

Mà cũng chính tại một khắc này, Giới Ma đã nghe được âm thanh truyền đến từ phía sau, gã đột nhiên quay đầu lại, và lập tức trông thấy hình ảnh Lâm Ân đang cầm dụng cụ truyền tin của mình mà điên cuồng hét lên với đầu dây bên kia.

Giới Ma (ΩДΩ): "Má ơi a a a!"

Giao đồ không đủ ăn! Giao nhiều một chút!

...

"Rõ! Giới Ma đại nhân! Đang định vị của tọa độ ngài, mệnh lệnh sẽ có hiệu lực trong năm giây nữa, lập tức chiết dược tới cho ngài tiểu đội Liệp Sát Giả!"

Dụng cụ truyền tin bên kia nhanh chóng gửi đến câu trả lời, sau đó liên tiếp những âm thanh thao tác “Cạch cạch” vang lên.

Hiển nhiên, bọn họ đã nghe được mệnh lệnh bên này rồi.

Và dựa theo lời nói đó, có vẻ như lần này phó hội trưởng Giới Ma ra ngoài, đã gặp phải nguy cơ cực kỳ khẩn cấp!

"Lập tức thông báo cho khu 41, giải phong toàn bộ Liệp Sát Giả trong khu. Đây là mệnh lệnh khẩn cấp, trang bị chiết dược đã khởi động, xin lập tức chạy tới vị trí chỉ định tập hợp!"

Lúc này, ở bên trong hiệp hội Ma Nhân, từng tên tôi tớ mặc hắc bào, đôi mắt tam giác lóe lên vẻ âm trầm, nhanh chóng tuyên bố mệnh lệnh.

Hô thứ hô thứ ——

Bên trong khu 41, từng cái vật chứa bên trong đựng đầy một loại chất lỏng đặc sệt, dấp dính lần lượt được giải phong.

Một dãy Liệp Sát Giả vốn bị niêm phong cất giữ trong đó đều được kích hoạt toàn bộ. Ngay tiếp theo, chúng nó trực tiếp nhận được mệnh lệnh, chỉ thấy từ bên trong những viên nhãn cầu lạnh băng kia “Đinh đinh đinh” dồn dập lóe lên hồng quang.

Chỉ mất chừng vài phút, đội quân khổng lồ, toàn bộ là Liệp Sát Giả đã hoàn thành tập kết.

"Bộ đội Liệp Sát Giả đã tập kết xong... khởi động trang bị chiết dược hư không... đã xác định tọa độ mục tiêu..."

"Quyền hạn xuất động... quyền hạn cao nhất... người điều động: Giới Ma..."

"Xuất động..."

Ông ——

Ngay khi âm thanh nhân tạo lạnh như băng vang lên giữa xưởng máy móc, âm thanh vận chuyển ù ù của hàng đống máy móc thật lớn bên trong cũng vang lên.

Cũng chính tại một khắc này, lam quang chói mắt trực tiếp bao phủ lên người toàn bộ những Liệp Sát Giả đã tụ tập lại.

Thân thể bọn chúng lập tức biến thành hư ảo.

"Đã khởi động hư không chiết dược—— đang tiến hành chuyển tiếp khẩn cấp—— "

"Bắt đầu—— "

Trong nháy mắt, toàn bộ Liệp Sát Giả trực tiếp biến mất tại khu 41 thuộc hiệp hội Ma Nhân.

Mà cùng lúc này, tại vùng hoang dã bên ngoài hẻm Du Hồn, Lâm Ân buông dụng cụ truyền trong tay tin xuống, khóe miệng khẽ nhếch lên, nở rộ một nụ cười thuần khiết với Giới Ma đang chạy trốn phía xa xa.

Giới Ma vô cùng hoảng sợ, toàn bộ đám kết cấu máy móc trên người đều "Đinh đinh đinh" mà lóe sáng.

Thằng khốn kia...

Thằng khốn kia tuyệt đối không phải người!

"Đừng có tới đây! Các ngươi đừng tới đây! Kẻ vừa nói chuyện cùng các ngươi không phải ta!"

Gã rống to, nhưng đã quá muộn.

Bởi vì gã lập tức cảm nhận được không gian xung quanh mình đang truyền đến chấn động. Gã vô cùng quen thuộc với loại cảm giác này, đó là chấn động sinh ra khi trang bị truyền tống được bọn tham khảo năng lực của Thú Chiết Dược Hư Không, sau đó chế tạo nên, đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Mà cũng chính tại một khắc này.

Xoát xoát xoát ——

Xoát xoát xoát ——

Lần lượt từng lam quang chói mắt từ trên trời giáng xuống.

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn với hoảng sợ của Giới Ma, toàn bộ những quầng sáng nọ lập tức buông xuống bên cạnh gã.

Mà ở khoảng giữa những quầng sáng chói mắt kia, là từng con Liệp Sát Giả được võ trang hạng nặng, lập tức nhảy ra bên ngoài, và "Hoa lạp lạp" nhanh chóng tụ tập bên cạnh gã.

Nhãn cầu trong mắt bọn chúng một mực chăm chú nhìn vào Giới Ma, "Đinh đinh đinh" lóe lên hồng quang.

"Bộ đội Liệp Sát Giả khu 41 đã tập kết xong... Phụng mệnh lệnh của ngài... lập tức tới trợ giúp... Chờ nghe theo lệnh chỉ huy của ngài..."

Giới Ma cực kỳ kích động mà rít gào: "Các ngươi trúng kế rồi! Đây là một cái bẫy! Chạy mau... Mau..."

"Xin phó hội trưởng hãy yên tâm... Liệp Sát Giả khu 41 chính là sinh vật binh khí mũi nhọn loại cải tiến... Chúng tôi có được trí năng và năng lực diệt sát sinh vật càng cao hơn phiên bản cũ... Trước mắt chưa có một ghi chép nào về thất bại..."

Đột nhiên Liệp Sát Giả cầm đầu kia rút ra đôi đường lang đao sắc bén của mình, rồi "Xoát" một tiếng chém vào không gian, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, trầm thấp nói: "Tôn chỉ của chúng tôi là nhanh! Nhanh hơn! Càng nhanh hơn nữa! Phải nhanh chóng kết thúc chiến đấu... Nhanh chóng tiêu diệt địch nhân... Nhanh chóng xâm nhập vào hậu phương của địch... Không cần biết phải chiến đấu với loại đối thủ nào, chúng tôi cũng không sợ hãi!"

"Trận chiến đầu tiên cũng là trận chiến cuối cùng!"

Ba ——

Ngay lập tức, một nhánh xúc tu từ phía xa xa bay vút tới, trực tiếp đập con Liệp Sát Giả nọ thành bánh thịt.

【 đinh! Tiểu Tiểu đánh giết một con Liệp Sát Giả loại cải tiến, ngươi đạt được khen thưởng hữu nghị: 50 kinh nghiệm 】

Giới Ma: "(̥·̇ᴗ̈ᴗ̇) "

Nhóm Liệp Sát Giả: "Σ□(@ □ @;)┛ "

"..."

"..."

"Chạy mau đi! Còn thất thần làm gì! Các ngươi đúng là một đám đồ chơi vô dụng, không làm nên trò trống gì cả!" Giới Ma bực bội quát lên một tiếng rồi xoay người, điên cuồng bỏ chạy, lao ầm ầm về phía xa, chạy như vắt chân lên cổ.

Nhóm Liệp Sát Giả loại cải tiến bên cạnh gã đột nhiên xoay người, rồi lập tức trông thấy căn nguyên kỵ sĩ cùng những nhánh xúc tu khủng bố, không ngừng bay múa từ phía xa xa, nhanh chóng lao về phía mình.

Nhóm Liệp Sát Giả: "!"

【 đinh! Độ sợ hãi của Liệp Sát Giả loại cải tiến đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của Liệp Sát Giả loại cải tiến đối với ngươi +10】

Trong nháy mắt, nhóm Liệp Sát Giả vừa thông qua trang bị chiết dược không gian tới đây, lập tức dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng, giống như một cơn gió mà “Xoát xoát xoát” lướt nhanh qua người Giới Ma, rồi dùng tốc độ nhanh hơn còn nhanh hơn gã, chạy trốn về phía trước.

Giới Ma: "0ДQ!"

Những thứ vô dụng này!

Lại chạy nhanh hơn cả gã!

Gã tức đến cả người sắp nổ tung lên rồi!

Chương 158: Đại Khai Khẩu Vị!!!

"Trở về! Tất cả đều cmn trở về cho ta! Bảo vệ ta đi chứ!" Giới Ma bực bội rít gào.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc gã nói xong câu này, một cái bóng thật lớn lại trực tiếp từ trên không trung rơi thẳng xuống người gã.

Giới Ma kinh hoảng ngẩng đầu nhìn lại. Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của gã, cái đầu khổng lồ cấp căn nguyên chở thiếu niên nhân loại kia lại lướt ngang qua vùng không gian trên đỉnh đầu gã, và nặng nề di chuyển đến một vị trí khác ngay phía trước gã.

Bên dưới cái đầu kia là một đống xúc tu điên cuồng phun ra bên ngoài, rồi chỉ trong nháy mắt, chúng đã dùng một loại đường cong hình chữ "S", nhanh như tia chớp mang theo hoa lửa, lao thẳng về phía trước, một mực đuổi theo đám Liệp Sát Giả vừa được thiết bị chiết dược hư không chuyển đến nơi này.

Giới Ma (ΩДΩ) ôm đầu nói: "Móa nó vây điểm đánh viện binh rồi!"

【 Độ suy sụp của Giới Ma +10】

【 Độ suy sụp của Giới Ma +10】

Bắt tôm hộ ——

Ái Oa nổ chết binh sĩ của đặc binh doanh chơi như Phật ——

Phanh phanh phanh ——

【 đinh! Ngươi bắn trúng một con Liệp Sát Giả loại cải tiến, độ thuần thục súng ống của ngươi +1】

【 đinh! Tiểu Tiểu cắn nuốt một con Liệp Sát Giả loại cải tiến, hảo cảm đối với ngươi +1, ngươi đạt được khen thưởng hữu nghị: 50 kinh nghiệm cơ sở 】

【 đinh! Tiểu Tiểu cắn nuốt một con Liệp Sát Giả loại cải tiến, hảo cảm đối với ngươi +1, giá trị vui sướng +10】

Giống như là hổ nhập bầy dê, Lâm Ân (#` 皿 ´) cưỡi Tiểu Tiểu không ngừng "Ba ba ba" bắn loạn xạ, nhắm thẳng vào những con Liệp Sát Giả đang chạy trốn kia.

Giống như một chiếc Xe Tăng Hổ Thức [1] không ngừng gào thét dung nhập vào phương trận bộ binh, mà hắn chính là tay súng máy trên xe tăng, không ngừng "Đát đát đát đát" phun lửa, khạc về phía đám bộ binh bên dưới.

"Hướng bảy giờ! Hai con Liệp Sát Giả kia có thể ăn được!"

Xoát xoát ——

Giòn tan.

"Hướng 12 giờ, tổng cộng có ba con Liệp Sát Giả, Tiểu Tiểu! Gia tốc tiến lên nghiền ép chúng!"

Xoát xoát xoát quét ——

【 đinh! Tiểu Tiểu đánh giết một con Liệp Sát Giả! 】

【 đinh! Tiểu Tiểu đánh giết một con Liệp Sát Giả! 】

【 đinh! Tiểu Tiểu đánh giết một con Liệp Sát Giả! 】

"Mở vô song lên rồi!"

Lúc này ở bên trong Thị Giới, lượng lớn người xem đang khiếp sợ vô cùng nhìn hình ảnh hai người Lâm Ân một đường đuổi theo đám Liệp Sát Giả nọ, cũng như đang hoảng hồn theo dõi hình ảnh đơn phương vây săn và nghiền ép trên kia.

Đây móa nó… tuyệt đối là hàng duy đả kích [2] nha!

Bởi vì tình hình này không thể gọi là chiến đấu nữa rồi!

Phải gọi là một vị mãn cấp đại lão quay về tân thủ thôn…

Hoặc là tay quyền anh Mike Tyson bị đặt vào sân thi đấu võ sĩ quyền anh mà đối thủ bên kia toàn là một đám tiểu Loli vị thành niên…

Đây gần như là đơn phương dùng thuốc nổ bắt cá [3] nha!

Bọn họ thật sự chưa từng được chứng kiến loại chiến đấu thế này, tuyệt đối là coi địch nhân như không người nha!

"Tiểu Tiểu! Ăn no chưa? !"

"(✪ω✪) lửng dạ rồi ——nhưng còn nữa hay không—— hôm nay —— tôi thực sự muốn đại khai khẩu vị nha—— "

"Đương nhiên là có! Cô cứ ăn hết mình, nếu không đủ, tôi lại gọi thêm!" Lâm Ân vô cùng nghiêm túc nói với Tiểu Tiểu, sau đó, hắn lập tức cầm lấy dụng cụ truyền tin kia.

Chỉ trong nháy mắt đã chuyển đổi thành tiếng nói của Giới Ma, Lâm Ân trực tiếp hét lớn với dụng cụ truyền tin bên kia:

"Trợ giúp! Thỉnh cầu trợ giúp! Mấy người chê ta chết quá nhanh phỏng? Chỉ có một chút binh lực như vậy, không đủ nhét kẽ răng đâu!"

"Lập tức! Lập tức! Ta muốn càng nhiều binh lực đổ vào chiến trường hơn! Mấy người nghe rõ rồi chứ? ! Nếu lần sau mấy người còn phái một chút binh lực như vậy đến đây, thì chờ tới lúc trở về, ta sẽ vặn đầu mấy người xuống làm cái bô!"

Toàn bộ đám người đang lắng nghe bên đầu dây kia của dụng cụ truyền tin đều kinh hãi. Thật nhiều mồ hôi lạnh không ngừng "Tách tách tách" từ trên đầu bọn họ rơi xuống đất, thậm chí tay bọn họ cũng bắt đầu trở nên run rẩy.

"Rõ! Giới Ma đại nhân! Chúng tôi lập tức triệu tập càng nhiều nhân thủ hơn cho ngài, ngài tuyệt đối đừng giận dữ!"

Bởi vì bọn họ hiểu rất rõ tính cách của vị phó hội trưởng này. Đối phương chính là một kẻ hung ác bạo ngược vô thường, chỉ cần ngươi dám trêu chọc làm cho gã tức giận, gã không nói hai lời sẽ ném thẳng ngươi vào nhà xưởng xắt miếng!

"Tuyên bố lệnh tổng động viên toàn khu... phó hội trưởng Giới Ma gặp phải nguy cơ... Thỉnh cầu đại quân trợ giúp..."

"Mở ra bộ đội đàn trùng cơ giới... Mở ra bộ đội người càn quét... Mở ra đội quân khôi lỗi sinh hóa..."

"Khởi động trang bị chiết dược hư không... Tập hợp... Truyền tống..."

Mà lúc này, Giới Ma đang không ngừng chạy trốn ở bên ngoài hẻm Du Hồn, lập tức cảm nhận được hư không xung quanh truyền đến chấn động còn lớn hơn vừa rồi.

Gã lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

"Còn nữa sao? !"

Trong nháy mắt này, gã thực sự sụp đổ luôn rồi.

"Mấy người đừng có truyền tống! Đừng có đưa quân qua bên này nữa. Mấy người muốn tặng thức ăn nuôi địch nhân sao?"

Giới Ma trong trạng thái tinh thần sụp đổ, không khỏi vươn hai tay ôm đầu, mở miệng rít gào nhìn những vầng sáng màu lam không ngừng "Xoát xoát xoát" mà buông xuống chính xác bên cạnh mình.

Nhưng tiếng gào thét của gã chẳng mang lại bất cứ tác dụng gì.

Gần như đúng vào khoảnh khắc này, lần lượt từng cái cổng truyền tống khổng lồ đã xuất hiện bên người gã.

Bộ đội đàn trùng cơ giới chi chít rậm rạp, cùng với bộ đội người càn quét lập tức hung hãn tràn ra bên ngoài từ những cổng truyền tống kia.

Lại ngay trong khoảnh khắc bọn họ xuất hiện, Tiểu Tiểu chờ theo Lâm Ân, đôi mắt tỏa sáng rực rỡ (✪ω✪) lập tức nhảy đến gần, trực tiếp mở ra vô số xúc tu.

Bộ đội đàn trùng cơ giới: "!"

Bộ đội người càn quét: "!"

---

[1] : Xe tăng Hổ Thức (hoặc Tiger I) là một loại xe tăng hạng nặng của Đức được sử dụng trong Thế chiến II, được sản xuất từ cuối năm 1942 như một loại xe tăng đủ sức đương đầu với sức kháng cự mạnh đến không ngờ của lực lượng tăng thiết giáp Liên Xô trong những tháng đầu của Chiến dịch Barbarossa, đặc biệt là chiếc T-34 và KV-1.

[2] : đả kích từ chiều không gian cao hơn xuống chiều không gian thấp hơn, khái niệm trong cuốn Tam Thể của Lưu Từ Hân.

[3] : hành vi của một người chơi cấp độ khá cao, chuyên môn đi chèn ép đám người chơi trình độ thấp, đầy ác ý, thời gian kéo dài.

Chương 159: Hộ Chuyên Nghiệp Làm Bánh Vẽ!!!

"Tiểu Tiểu! Khởi động đi!" Lâm Ân rít gào một tiếng rồi “Ba ba ba” hung hăng bắn phá về phía đám bộ đội mới xuất hiện kia.

"Được ٩(๑＞◡＜๑)۶!"

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú trộn lẫn với khiếp sợ của cả ngàn người đang xem cuộc chiến này qua màn hình lớn tại Thị Giới, Tiểu Tiểu giống như hổ nhập bầy dê, lập tức xông thẳng vào đám bộ đội vừa được chiết dược tới đây.

【 đinh! Tiểu Tiểu đánh giết 10 con trùng cơ giới! 】

【 đinh! Tiểu Tiểu cắn nuốt 6 người càn quét! 】

【 đinh! Tiểu Tiểu cắn nuốt 10 bộ khôi lỗi sinh hóa! 】

Cùng lúc ấy, ở bên trong trạm liên lạc của hiệp hội Ma Nhân, mấy liên lạc viên kia đang cười nói với dụng cụ truyền tin: "Phó hội trưởng! Hiện giờ thì sao? Chúng tôi đã nghiêm cẩn chấp hành mệnh lệnh của ngài, phái ra lượng lớn bộ đội rồi, đây chính là trữ hàng áp đáy hòm của hiệp hội chúng ta đó!"

Lâm Ân vừa “Ba ba ba” bắn phá đàn trùng cơ giới phía dưới, vừa cầm lấy dụng cụ truyền tin, mở miệng khen ngợi: "Tốt! Mấy người làm vô cùng không tồi! Trợ giúp lần này đến vô cùng đúng lúc, số lượng cũng lớn nữa! Tôi nhớ kỹ mấy người rồi! Lần này, chờ ta đắc thắng trở về, nhất định sẽ sảng khoái mà khao thưởng mấy người!"

Mấy liên lạc viên kia lập tức lộ ra vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

Trong đầu bọn họ lập tức hiện ra vẻ mặt hài lòng của Giới Ma đại nhân tại thời điểm trở về, thậm chí còn hiện ra viễn cảnh tốt đẹp khi mình được nhanh chóng thăng chức, còn cả cuộc đời tương lai về sau nữa.

Nói cho cùng, có thể nhận được lời tán dương của Giới Ma đại nhân cũng là vinh quang vô thượng dành cho bọn họ rồi!

"Rõ! Đại nhân! Có thể phục vụ ngài chính là chức trách của chúng tôi, cũng là vinh quang vô thượng của chúng tôi! Lòng trung thành của chúng tôi dành cho ngài có thiên địa chứng giám!"

Có lời nói này, khiến bọn họ càng trở nên phấn khởi và cuồng nhiệt!

Không nói hai lời, mấy liên lạc viên kia lập tức điên cuồng mà “Xoát xoát xoát” bắt đầu liên hệ với mấy đại khu khác.

"Mệnh lệnh khẩn cấp! Mệnh lệnh khẩn cấp của phó hội trưởng đại nhân! Phó hội trưởng đại nhân cần càng nhiều trợ giúp hơn! Tất cả nhân viên chưa chấp hành mệnh lệnh khác khẩn cấp đi tới nghe lệnh, nhanh chóng tập hợp tại khu hư không chiết dược! Tôi nhắc lại, nhanh chóng tập hợp tại khu hư không chiết dược!"

Ngay tức khắc, lượng lớn binh lực nội bộ hiệp hội đều nghe được lệnh tổng động viên khẩn cấp này, và nhanh chóng bắt đầu hành động rồi.

Bởi vì ở bên trong hiệp hội Ma Nhân bọn họ, ngoại trừ hội trưởng vẫn một mực ngâm mình tại khu trung tâm, phó hội trưởng Giới Ma đại nhân chính là người có được quyền hạn nội bộ cao nhất bên trong hiệp hội.

Đặc biệt là trong khoảng thời gian này, vị hội trưởng của bọn họ vốn say mê với quá trình cải tạo chính mình, bởi vậy mà hàng năm đều không hỏi thế sự, cho nên, có thể nói rằng toàn bộ những

sự vụ lớn nhỏ bên trong hiệp hội, đều do phó hội trưởng quyết định.

Loại uy vọng này tuyệt đối không phải trưng ra cho đẹp!

"Giới Ma đại nhân! Chúng tôi lại khẩn cấp điều động một nhóm binh lực khổng lồ cho ngài rồi! Xin hỏi ngài còn cần trường kỳ trợ giúp hay không?" Mấy liên lạc viên kia lại phấn khởi liên hệ.

Lâm Ân hào sảng chuyển giọng rồi lớn tiếng tán dương: "Tốt! Rất tốt! Chỉ cần dựa vào điểm này thôi, lúc trở về, mấy người có thể trở thành tâm phúc của ta rồi, mệnh lệnh! Mấy người lập tức được thăng liền ba cấp! Chờ ta trở về, ta có thể cân nhắc trao công huân cho mấy người!"

Mấy liên lạc viên kia quá đỗi mừng rỡ, không nói hai lời đã lập tức “Tề xoát xoát” quỳ gối phía trước trang bị thông tin, rồi vô cùng kích động mà “Bang bang” dập đầu nói: "Tạ ơn Giới Ma đại nhân đã dìu dắt! Chúng tôi nguyện đi theo làm tùy tùng cho đại nhân ngài. Chúng tôi nguyện vĩnh viễn đi theo Giới Ma đại nhân!

Vui sướng đến hai mắt ứa lệ.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu: Hộ chuyên nghiệp làm bánh vẽ, ngươi đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 hộ chuyên nghiệp làm bánh vẽ 】: ở thời điểm thông qua phương thức làm bánh vẽ cho thành viên của địch nhân, đã khiến mục tiêu cảm động đến rơi nước mắt với ngươi, thậm chí còn trực tiếp ngũ thể đầu địa [1] quỳ bái, có tỷ lệ đạt được thành tựu đặc thù này. Ngươi đạt được gia tăng vĩnh cửu: Trí lực +5, độ hảo cảm của quái vật cơ sở +1.

[1] : ngũ thể đầu địa là tư thế quỳ xuống, hai lòng bàn tay, hai lòng bàn chân và đầu đều chạm đất.

Lâm Ân giữ nguyên giọng nói của Giới Ma, lập tức mở lời khen

ngợi đầu bên kia của dụng cụ truyền tin: "Chuyện trao công huân trở về nói sau! Nhưng mấy người cũng cần đề cao cảnh giác, lần này địch nhân cần phải đối mặt vô cùng đáng sợ, lại quỷ kế đa đoan. Mấy người phải nhớ kỹ, hiện tại đang là thời khắc quyết chiến, nói không chừng sẽ có người xâm nhập vào tín hiệu liên lạc của bộ đội chúng ta, cung cấp tình báo giả cho mấy người!"

"Mấy người nhất định phải có năng lực phân biệt xuất sắc, đã biết chưa?"

Mấy liên lạc viên kia lập tức trả lời, còn lớn tiếng nói: "Yên tâm đi! Đại nhân, chúng ta ăn bát cơm này đã được vài chục năm, còn chưa rớt một cái răng nào!"

"Với bất cứ chuyện gì cũng phải cẩn thận từng li từng tí, mới không sai được!"

"Rõ! Đại nhân!"

...

Mà ở một bên khác, Giới Ma bị đại quân chen chúc bên ngoài không ngừng kéo vào bên trong, đã hoàn toàn sụp đổ, phát điên.

"Đừng chuyển! Đừng chuyển qua nữa!"

"Đây là cạm bẫy! Là cạm bẫy đó! Nếu để cho ta biết là kẻ nào phái binh qua đây, ta nhất định sẽ chặt ngươi ra thành từng mảnh!"

Trong tiếng rít gào của gã đã mang theo một chút thổn thức bất lực.

Gã nhanh chóng bắt lấy một con trùng cơ giới, dùng sức mà rít gào với nó: "Mau! Mau chuyển tình huống chân thực ở nơi này cho căn cứ, nói cho bọn họ biết, bọn họ trúng kế rồi! Giọng nói thỉnh cầu trợ giúp kia không phải của ta! Là một tên khốn nạn đang cầm

dụng cụ truyền tin của ta! Đó không phải là ta!"

Ngay tức khắc, “Đinh đinh đinh” lượng lớn tín hiệu thông tin lập tức vang lên ngay giữa bộ thông tin của hiệp hội Ma Nhân.

Mà cũng chính tại một khắc này, tín hiệu chuyển được.

Không nói hai lời, Giới Ma dứt khoát túm lấy con trùng cơ giới nọ, rồi dồn dập mà xé họng gào lên đầy giận dữ với đầu dây bên kia: "Alo! Alo! Trong mấy người, ai là liên lạc viên! Mấy người cmn đừng có tiếp tục chiết dược qua bên này nữa! Có người giả mạo ta! Mệnh lệnh mà mấy người nhận được là giả! Ta lặp lại lần nữa, mấy người đừng phái người đến đây nữa!"

Chương 160: Khuất Phục Kẻ Thù Mà Không Cần Chiến Đấu!!!

Bên trong bộ thông tin, mấy nhân viên liên lạc nghe trong tín hiệu truyền đến giọng nói của "Phó hội trưởng", có chút sững sờ, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Ngay sau đó, trên mặt bọn họ đồng thời lộ ra một nụ cười lạnh.

Chuyện vặt!

Quả nhiên Giới Ma đại nhân đã có dự kiến trước! Ngươi vừa nói xong, đã có kẻ xâm nhập tín hiệu đến mê hoặc bọn họ, đúng là đảo mắt một cái, đối phương đã tới rồi nha!

"Ha hả." Một nhân viên liên lạc trào phúng mà đáp lời: "Không tệ, có thể bắt chước đúng như giọng nói phó hội trưởng của chúng ta, xem ra mày cũng làm rất dụng tâm nha. Nhưng muốn giả mạo phó hội trưởng hả? Ha hả ha hả, định chơi trò ‘bản thân là cướp lại hô hào bắt cướp’ sau đó thừa dịp hỗn loạn mà chuồn êm ư? Không có cửa đó đâu!"

Giới Ma nghe xong sắp tức đến nổ tung rồi.

Khốn nạn thật!

"Mấy người nghe cho rõ đây! Ta mới là phó hội trưởng! Ta mới là Giới Ma!" Gã rít gào nói: “Số hiệu thân phận của ta là 0352372! Lập tức bảo cấp trên của mấy người cút ra đây cho ta!"

Mấy nhân viên liên lạc nọ không ngừng cười lạnh, một kẻ trong đó còn cầm lấy dụng cụ truyền tin, nói: "Ái chà, ngay cả số mã hóa thân phận đều cũng đánh cắp được rõ ràng như vậy? Còn muốn gặp cấp trên của chúng ta? Ha ha ha ha, mày đừng có đùa vui thế chứ? Cấp trên của chúng ta là người mà mày chỉ nói mấy câu lại có thể gặp được ư?"

"Đừng nhiều lời vô nghĩa với hắn nữa, lấy quyền hạn của một con trùng cơ giới lại muốn giả mạo phó hội trưởng đại nhân, đúng là IQ thiếu trầm trọng. Cứ giao cho tôi, gần đây tôi mới download được một đống từ ngữ ô uế từ các đại chủng tộc trong kho thông tin, còn chưa tìm được chỗ để sử dụng đây..."

Ngay một khắc sau đó, thông tin không ngừng được truyền qua phía Giới Ma, đều là những lời quốc tuý chua ngoa có liên quan tới bộ phận sinh dục, đối phương còn ân cần thăm hỏi một lượt tới song thân tổ tông mười tám đời nhà gã.

Hàm lượng từ "mẹ" cực cao!

Bình quân là ba câu không thiếu từ “mẹ”, hai câu không bớt từ “cha”, còn hơi một tí là dùng từ “ngắn, nhỏ” đến để so sánh với gã!

Giới Ma nghe xong, toàn thân đều trở nên run rẩy.

"Ta... Ta... Ta cmn..."

"Ta cái gì mà ta, mày cho là mày "Gáy" lên thì có thể thay đổi được hiện thực là cái đó của mày ngắn nhỏ vô lực hay sao? Mày cho là mày "Oẳng" lên, thì mày có thể thay thế địa vị của con chó trong lòng chúng tao ư?"

"Mày... mày..."

"Mày cái gì mà mày. Mày cũng không chịu soi gương cơ. Lại nói, người có thể xấu thành thế này, chắc hẳn mày cũng hạ không ít tâm tư đấy nhỉ? Không biết song thân nhà mày đã tạo cái nghiệt

gì đây, chẳng lẽ bọn họ đều không biết khóc sao? Tao nói này, đúng là trên thế giới hắc ám này có rất nhiều người xấu, nhưng mà mày thật không còn lời gì để diễn tả nữa, chẳng lẽ mày khổ tâm chuẩn bị kỹ như vậy là để kéo thấp tiêu chuẩn sàn của cả thế giới này xuống ư? !"

"Ta móa nó..."

"Chẳng lẽ trong lòng mày không có lấy một chút xấu hổ nào? Xấu thành ra như vậy còn đi ra lừa gạt người, tao thật sự chưa bao giờ được chứng kiến một kẻ nào... Vô liêm sỉ đến thế!"

"A —— A —— "

Giới Ma khí ngửa mặt lên trời thét dài, cuối cùng gã cũng không nhịn được mà phun một ngụm máu tươi từ trong miệng ra ngoài.

Máu phun năm bước.

Vốn dĩ trong lòng đã bị tên nhân loại kia chọc tức không có chỗ xả đi, hiện giờ lại bị cấp dưới nhà mình cứng rắn chửi mắng hơn mười phút, dù có tố chất tâm lý mạnh hơn nữa cũng không chịu đựng nổi nha.

Giới Ma ôm ngực, trực tiếp đẩy con trùng cơ giới kia ra, rồi run rẩy chỉ thẳng về phía Lâm Ân đang ngồi trên cái đầu ở phương xa, run rẩy nói:

"Tao... Tao... Tao và mày... Không đội... đội..."

Phốc ——

Bụng máu tươi thứ hai lại phun ra ngoài, phần kết cấu máy móc nửa bên mặt của Giới Ma lập tức “Ba ba ba” nổ ra vô số hoa lửa, bốc lên một luồng khói đen nồng đậm.

Tròng trắng mắt khẽ đảo, Giới Ma “Òng ọc òng ọc” phun máu, con mắt trợn ngược, toàn thân bốc lên hoa lửa, trực tiếp chập mạch mà chết ngất.

【 đinh! Ngươi phát động thành tựu đặc thù: Khuất phục kẻ thù mà không cần chiến đấu, đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 khuất phục kẻ thù mà không cần chiến đấu 】: ở thời điểm, thông qua thủ đoạn đặc thù khiến cho nhân vật cấp đầu não của trận doanh đối địch tức quá mà hôn mê sẽ đạt được thành tựu đặc thù này, ngươi đạt được gia tăng tính vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính ＋5, trí lực ＋5, vui sướng ＋10

...

Mà ở phía xa xa.

Cái đầu Thái Thản đang cầm kính viễn vọng, một mực xa xa quan sát cũng hiếm khi không thấy nổi giận.

Nhánh xúc tu sau đầu còn trái một chút, phải một chút, không ngừng đong đưa, tận tình biểu lộ tâm trạng có chút vui vẻ của gã tại giờ khắc này.

Cái đầu nữ tính kia cũng vui mừng cầm kính viễn vọng, đầu lưỡi thật dài liếm liếm môi, nói: "Nữ nhi nhà chúng ta đã tìm được một người ——bạn trai không tồi—— "

"Gọi khuê nữ nhà chúng ta đến đây—— còn dùng nhiều đồ ăn như vậy đi khoản đãi con bé —— thật sự đã —— làm cho người ta động tâm rồi —— "

"Ngươi nói xem nào—— lão đầu tử —— "

【 độ hảo cảm ＋1】

【 độ hảo cảm ＋1】

Cái đầu Thái Thản kia lập tức mở ra cái miệng khổng lồ đặc sệt, dấp dính, dữ tợn nói:

"Viên đạn bọc đường —— tâm địa gian giảo —— muốn dùng một bữa cơm để bắt cóc khuê nữ của ta sao——không có cửa đó đâu —— "

Nói là nói như vậy, nhưng so sánh với lúc trước, không ngừng (beep ——) liên tục, thì hiển nhiên thái độ lúc này của gã đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Chỉ có mỗi mình Độc Giác Quỷ Vương đang đi theo phía sau bọn họ, là không nghĩ như vậy.

Độc Giác Quỷ Vương (. ;゜;: 益:;゜;.) nói: "Nhưng tới cuối cùng, ta vẫn cảm thấy rằng, mục đích chân chính của thằng nhóc kia chính là muốn chất nữ nhi đến giúp hắn giải quyết uy hiếp đến từ hiệp hội Ma Nhân này. Ta cảm thấy thằng nhóc kia chỉ muốn dùng chất nữ làm súng mà bắn thôi [1]!"

Nói cho cùng, hàng năm gã cũng phải lăn lộn giữa âm mưu quỷ kế nhiều hơn hai vị đại ca đại tẩu này, đương nhiên phải hiểu rõ mấy loại đường ngang ngõ tắt giữa người với người này hơn bọn họ rồi.

[1] : nguyên văn 当枪使 – đương thương sử, bị ai đó lợi dụng dùng làm công cụ đả kích người khác.

Chương 161: Đại Boss!!!

"Sẽ không —— " Cái đầu nữ tính kia “Sàn sạt sàn sạt” mà liếm môi, lại cầm kính viễn vọng nhìn những món "Đồ ăn" ngon miệng vẫn đang cuồn cuộn không ngừng truyền tống tới đây, nói: "Đây là đồ ăn —— không phải uy hiếp ——nhìn chúng nó thật ngon miệng —— "

Hiếm khi thấy cái đầu Thái Thản không lên phản bác bà xã nhà mình, gã chỉ tiếp tục cầm kính viễn vọng quan sát chiến trường bên kia thôi.

Độc Giác Quỷ Vương ngồi một bên ngạc nhiên há to miệng.

Đúng... Đúng vậy...

Là gã đã quên rồi...

Đối với tồn tại cấp căn nguyên, đây tuyệt đối không phải uy hiếp, nhiều nhất chỉ là một đám đồ ăn không quá nghe lời mà thôi, nhưng bản chất vẫn là những món ăn mà họ có thể tùy tiện đi qua, cuốn lấy, cho thẳng vào mồm...

E rằng đối với tình huống trước mắt này, nhận thức bên trong vị cách [1] của bọn họ nhiều nhất chỉ cho rằng, có một tên nhóc con mời khuê nữ của bọn họ về nhà mình, rồi cả hai cùng đi hưởng dụng một đám heo nhỏ luôn miệng kêu “Ngao ngao” rồi xông tới tặng đồ ăn mà thôi.

Càng nghĩ, trên đầu gã càng đổ mồ hôi đầm đìa.

[1] : vị cách là biểu hiện tồn tại của một sinh mệnh có trí tuệ, có thể gọi là “trung tâm sinh mệnh”. Mỗi một người chỉ có một vị

cách, thiên sứ cũng vậy. Vị cách của con người gọi là nhân cách. Khi lên tới Đế, sẽ có ba trung tâm sinh mệnh, tức là một bản thể ẩn chứa ba vị cách, nên gọi là tam vị nhất thể.

...

Cùng lúc đó, tại hiệp hội Ma Nhân.

Bên trong một cái vật chứa khổng lồ, nằm tại chỗ sâu nhất dưới lòng đất, thuộc khu vực trung tâm của Tháp Treo Ngược.

Một luồng ý thức khổng lồ đang chậm rãi thức tỉnh.

Cuối cùng thì chuyện hiệp hội điều động lượng lớn máy móc sinh vật như vậy đã làm gã chú ý.

"Chuyện gì vậy?" Giọng nói âm trầm ù ù vang lên trong vật chứa từ dưới mặt đất.

"Làm sao lại điều động nhiều quân đội như vậy? Thậm chí còn khởi động cả trang bị hư không chiết dược nữa? Là ai hạ mệnh lệnh?"

Ngay một khắc khi gã thức tỉnh, ý thức lập tức lan tràn, bao phủ cả Tháp Treo Ngược, cũng thấy được quá trình tổng động viên lượng lớn máy móc bên trong Tháp Treo Ngược.

Tại khu vực trung tâm, bên cạnh cái bình chứa khổng lồ kia, có mấy chục tên tôi tớ phụ trách duy trì cho bình chứa vận chuyển, lập tức quỳ một gối xuống đất, nói:

"Bẩm hội trưởng, là mệnh lệnh của phó hội trưởng Giới Ma đại nhân. Lần này, Giới Ma đại nhân ra ngoài, gặp phải uy hiếp đến từ lượng lớn quân đội cùng thảo phạt, cho nên không lâu trước đó, ngài đã truyền đến thông báo khẩn cấp, cần đại quân nhanh chóng qua trợ giúp."

"Cho nên hiện giờ cả tháp đang điều động quy mô lớn."

Ý thức kia nghe vậy, có chút do dự.

Rồi chỉ trong nháy mắt, gã đã tiếp quản phần lớn trang bị huyết nhục và máy móc dụng cụ ở bên trong Tháp Treo Ngược.

Giới Ma là tên cấp dưới được gã tín nhiệm nhất, bởi vậy gã mới trao quyền hạn cao nhất bên trong hiệp hội cho đối phương, để đối phương toàn quyền xử lý hết thảy những sự vụ lớn nhỏ bên trong hiệp hội.

Nhưng chuyện này lại không có nghĩa là tất cả mọi việc đều có thể thực hiện mà không cần hỏi đến ý kiến của gã.

Bởi vì điều động nhiều nhân viên như vậy tuyệt đối không phải việc nhỏ.

Gần như chỉ trong nháy mắt, gã đã thành công kết nối cự ly xa với dụng cụ truyền tin của Giới Ma.

"Giới Ma, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Vì sao anh lại cho phép điều động binh đoàn sinh vật quy mô lớn như thế? Anh phải cho tôi một lời giải thích hợp lý!"

Giọng nói âm trầm kia lập tức ù ù vang lên bên trong dụng cụ truyền tin trên tay Lâm Ân.

Lâm Ân có chút ngẩn người, nhưng rất nhanh, hắn đã hiểu được mọi chuyện. E rằng kẻ dám dùng loại giọng điệu này để nói chuyện cùng Giới Ma, chính là BOSS chân chính của hiệp hội Ma Nhân rồi.

Không chút do dự, Lâm Ân mỉm cười, lại vận dụng tai biến đối với dây thanh quản của mình, mô phỏng giọng nói và âm điệu của Giới Ma, đáp lại đối phương: "Bẩm hội trưởng, tôi gặp phải một chút phiền toái lớn ở nơi này, chờ tôi giải quyết xong chuyện, sẽ

lập tức báo cáo với ngài."

Tạm thời yên tĩnh.

Là đầu bên kia của dụng cụ truyền tin vừa rơi vào một mảnh im lặng.

Không quá vài giây sau, giọng nói nọ lại một lần nữa vang lên, nhưng khác với lần trước, hiện giờ nó đã chuyển thành lạnh như băng: "Mày không phải Giới Ma, mày lấy được dụng cụ truyền tin của hắn."

Tại thời điểm Lâm Ân đang muốn nói thêm điều gì đó, tín hiệu đột nhiên gián đoạn.

Gần như cùng một thời điểm, đại quân máy móc và huyết nhục vốn đang cuồn cuộn không ngừng chiết dược tới đây cũng đồng thời ngừng lại giữa đường.

Lâm Ân lập tức hiểu được, nhất định là tên đại BOSS nọ đã tiếp quản quyền hạn của hiệp hội Ma Nhân rồi.

Hắn mỉm cười, hắn cũng không cho rằng mình có thể thật sự dùng giọng nói của Giới Ma để lừa gạt được con BOSS kia.

Nói cho cùng, đối phương chính là tồn tại thượng vị giả chân chính có thể quản lý cả một tổ chức, người ta cũng không phải dễ lừa gạt như vậy.

...

Mà cùng lúc đó, bên trong Tháp Treo Ngược, hiệp hội Ma Nhân.

Ý thức kia lạnh như băng nói: "Chỉ sợ Giới Ma đã gặp bất trắc rồi. Mấy người, một lũ phế vật này, đột nhiên không công lãng phí của ta nhiều binh lực như vậy, còn bị người khác coi như khỉ mà

đùa giỡn! Quả thực đã ném hết mặt mũi của hiệp hội Ma Nhân chúng ta rồi!"

Giọng nói ù ù kia lập tức vang vọng bên trong Tháp Treo Ngược.

Mấy liên lạc viên của bộ thông tin lập tức run rẩy toàn thân, sắc mặt tái nhợt, cả đám vội vàng quỳ gối xuống đất.

Gần như chỉ trong nháy mắt, ý thức nọ đã thông qua quá trình tiếp quản toàn bộ quân đội bên ngoài hẻm Du Hồn.

Bao gồm cả Liệp Sát Giả, đàn trùng cơ giới và người càn quét.

Ngay trong nháy mắt, ý chí buông xuống, đối phương đã thông qua thị giác của bọn chúng, lập tức tập trung vào Giới Ma đang 'Ùng ục" vừa phun máu vừa chìm vào hôn mê, và đương nhiên là cả cái đầu đang đại sát tứ phương kia nữa.

"Cấp căn nguyên?" Ánh mắt gã trở nên lạnh như băng, nhanh chóng tiến hành phân tích tình huống.

"Thì ra là thế, xem ra lần này đã bị người ta cho vào tròng rồi. Đây là muốn lợi dụng sinh vật cấp căn nguyên tới cho hiệp hội chúng ta một đòn hạ mã uy sao?"

Ánh mắt gã trở nên lạnh lùng, lại nhanh chóng nắm giữ cục diện cả chiến trường.

Chương 162: Khôi Lỗi Liệp Thần Giả!!!

Gã cũng không đau lòng về những tạo vật máy móc bị tổn thất kia, bởi vì chúng vốn là tạo vật được sản xuất dây chuyền trong nhà xưởng sinh vật, chỉ cần Tháp Treo Ngược còn, thì chờ thêm một đoạn thời gian nữa, gã hoàn toàn có thể nhanh chóng phục chế ra một chi đại quân giống hiện giờ như đúc.

Mà điều duy nhất làm gã để ý chính là con sinh vật cấp căn nguyên đang không ngừng cắn nuốt những tạo vật kia của gã.

Có thể nói là gã liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra.

Tuy cái đầu kia cũng thuộc cấp căn nguyên, nhưng so với những tồn tại cấp căn nguyên chân chính đại biểu cho sợ hãi và tai họa kia, nó vẫn thua kém bọn họ không ít.

Tâm tư trong lòng nhanh chóng trở nên lung lay.

Với gã, Giới Ma có chết hay không cũng chẳng sao cả, chết một tên phó hội trưởng, gã hoàn toàn có thể dẫn dắt một tên phó hội trưởng khác, nhưng sinh vật cấp căn nguyên không phải tồn tại chân chính khó giải quyết như vậy, lại chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Nghĩ đến đây, gã chợt nheo hai mắt, nghĩa thầm … mà nếu có thể thu hoạch được con sinh vật căn nguyên kia... chẳng phải dù ta không thể thu thập được đầy đủ toàn bộ những bộ phận máy móc của Cự Tượng, vẫn có thể phát huy ra uy lực không nhỏ của Cự Tượng sao?

"Giải phong thân thể số hai cho ta, mở ra chiết dược, ta muốn đích thân đi đọ sức với nó." Gã khẽ nheo hai mắt, hàn quang nở rộ.

...

Mà đúng vào thời điểm ấy, Lâm Ân đang cưỡi Tiểu Tiểu nhanh chóng săn bắn nhóm binh lực còn sót lại của hiệp hội Ma Nhân, chợt ngẩng đầu lên, hắn lập tức cảm nhận được không gian xung quanh chấn động.

Hơn nữa so sánh với cường độ chấn động lúc trước, cường độ lúc này càng kịch liệt hơn nhiều.

Trong lòng hắn nhanh chóng dâng lên một tia cảm xúc bất an,

"Tiểu Tiểu! Cô đã ăn no chưa?" Lâm Ân lập tức hỏi.

Tiểu Tiểu (✪ω✪) nói: "Tám phần no rồi —— tôi —— còn muốn ăn —— mỹ vị nữa—— "

Nhưng ngay khi lời nói của cô ấy rơi xuống, một vầng sáng màu lam đậm đã từ trên cao hạ xuống, trực tiếp nghiền ép mấy chục con trùng cơ giới đang chạy trốn tại vùng hoang dã thành bánh thịt.

Chỉ thấy một bóng dáng khổng lồ tản ra uy thế khủng bố đang từ từ xuất hiện ngay trong tầm mắt của Lâm Ân.

Mà gần như cùng thời điểm này, trước mắt Lâm Ân liền hiện ra giao diện của bóng dáng kia.

【 Khôi Lỗi Liệp Thần Giả 】

【 chủng tộc 】: tạo vật huyết nhục

【 cấp bậc 】: ? ?

【 thuộc tính 】: không

【 năng lực chiến đấu 】: chiến lực dũng mãnh siêu việt quân vương

【 giới thiệu 】: là một trong số những tạo vật huyết nhục mũi nhọn nhất của hiệp hội Ma Nhân, chính là kẻ hủy diệt được diễn sinh từ công trình nghiên cứu chế tạo Cự Tượng, cũng là vũ khí phòng ngự đỉnh cấp được hiệp hội Ma Nhân chế tạo chuyên nhằm vào sinh vật cấp quân vương và căn nguyên, nhưng bởi vì công trình diễn sinh Cự Tượng cần lực lượng quá khổng lồ, làm cho cả hiệp hội chỉ có duy nhất một người đủ khả năng khống chế nó. Nếu ngươi gặp nó, xin hãy cầu nguyện rằng nó không nhằm vào ngươi đi...

Ông ——

Ánh mắt Lâm Ân lập tức trở nên trống rỗng.

Chuyện này móa nó hơi bị quá đáng rồi nha!

Chẳng lẽ thứ này chính là đại BOSS của hiệp hội Ma Nhân kia?

【 cảnh báo! Cảnh báo! Độ nguy cơ 100%, xin lập tức thoát đi! 】

【 cảnh báo! Độ nguy cơ đã đạt 100%, xin lập tức thoát đi! 】

Gần như trong nháy mắt khi âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, từ bên trong thân thể Huyết Nhục Cự Nhân khổng lồ, lại lần lượt diễn sinh ra những bàn tay khổng lồ chỉ có huyết nhục mà không có làn da, hung hăng quét ngang tới, mục tiêu của nó chính là Tiểu Tiểu.

Nó xuất hiện đã không nói bất cứ lời vô nghĩa nào, ngược lại, mặt không chút thay đổi đã phát động công kích rồi.

"Tiểu Tiểu! Mau tránh đi!" Lâm Ân hét lớn.

Nhưng đã quá muộn.

Chỉ trong nháy mắt, bàn tay khổng lồ kia đã quét đến trước mặt bọn họ, rồi “Oanh” một tiếng trực tiếp đập thẳng vào sườn mặt của Tiểu Tiểu.

Uy thế lớn lao kia làm cho mặt đất bên dưới cũng “Ù ù” rung động, thân thể Tiểu Tiểu lập tức bị tát bay đi tới mấy chục mét.

Cái đầu Thái Thản: "!!!"

Kẻ Săn Đầu nữ tính: "!!!"

Độc Giác Quỷ Vương: "(ΩДΩ)!!!"

Cùng lúc ấy, thân thể Huyết Nhục Cự Nhân nọ cũng thoáng chấn động, nó nhìn thấy Tiểu Tiểu chỉ bị tát bay đi có mấy chục mét, hai mắt lập tức nheo lại, vẻ mặt đầy ngưng trọng.

Hiển nhiên, một kích chỉ tính thăm dò này đã giúp gã hiểu được một chút về thực lực đại khái của con sinh vật căn nguyên kia.

Tro bụi cuồn cuộn bay đi.

Tiểu Tiểu vốn đang cắn một con Liệp Sát Giả lập tức bị một tát này làm kinh ngạc, sững sờ mà đứng nguyên nơi đó. Cô ấy theo bản năng mà tháo xuống viên nhãn cầu của mình, để nhìn xuống hai bên gò má.

Chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, một cái răng trong miệng cô đã nứt một mảnh nhỏ, trực tiếp rơi xuống đất.

"..."

"..."

Ngay trong nháy mắt ấy, hốc mắt Tiểu Tiểu đã dùng một loại

tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi mà chuyển thành một mảnh đỏ bừng, cảm giác ủy khuất thật lớn nhanh chóng trào dâng.

"Tiểu Tiểu... Cô... Không sao chứ?" Lâm Ân ngạc nhiên, vội vàng vươn tay tới.

"Oa —— " Một tiếng khóc nỉ non.

Tiểu Tiểu lập tức ủy khuất mà gào khóc lên, chỉ vào một cái răng sữa của mình, nói: "Bác sĩ —— hàm răng —— hàm răng đẹp nứt ra rồi —— ô oa nha nha nha —— nứt ra rồi —— ô ô —— "

Lâm Ân ngạc nhiên, vội vàng treo ngược mình, nhìn xuống dưới, Tiểu Tiểu ╰(⸝⸝⸝ ͡ᵒ ͜ʖ ͡ᵒ)╯ấm ức vô cùng, nhanh chóng hé miệng hướng về phía Lâm Ân, cho hắn thấy cái răng cửa vừa bị vỡ ra của mình.

"Nứt ra rồi —— nó nứt ra rồi —— nói chuyện cũng ——lọt gió —— oa nha nha nha —— "

Tiểu Tiểu khóc lớn, khóc vô cùng thương tâm.

Mà ở phía sau sườn núi xa xa, Độc Giác Quỷ Vương (⸝⸝⸝ ͡ᵒ ̿ ̿ ͡ᵒ) đang chăm chú nhìn một màn vừa phát sinh đằng kia, trong đầu ong ong khó tả, gần như là theo bản năng, gã lập tức quay đầu, nhìn về phía đại ca đại tẩu của mình.

Chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt của gã lập tức trở nên đờ đẫn (((;°ʖ̯°;))).

Chỉ thấy hai cái đầu lớn ngang một hòn núi nhỏ, vẫn còn song song đứng ở nơi đó, nhưng lúc này, từng đám mây đen âm u, rùng rợn lại đang “Vù vù” mà tụ tập ngay trên đỉnh đầu bọn họ.

Từ phía sau căn bản không nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, nhưng tư thế im lặng mà không ngừng phát ra khí tức khủng bố này, lại mang đến cho người ta một loại cảm giác rợn người, giống như sự im lặng trước khi bão táp đến.

Chuyện lớn không ổn!

Chuyện lớn không ổn rồi!

Chương 163: Bạn Thân Của Căn Nguyên!!!

Bởi vì hơn ai hết, gã hiểu cực kỳ rõ về trình độ cưng chiều nữ nhi của đại ca đại tẩu nhà mình. Tuyệt đối là ngậm trong miệng sợ tan, cầm trong tay sợ nát, nữ nhi rời khỏi nhà một chút, cũng phải xa xa mà hộ tống, lén lút đi theo, sợ nữ nhi nhà mình gặp phải bất trắc...

Mà hiện tại... một hồi tranh đấu lớn đang đến gần!

Độc Giác Quỷ Vương nuốt một ngụm nước miếng, trố mắt nói: "Đại ca đại tẩu, cái kia... Ta cảm thấy..."

Tạp sát sát sát ——

Vô số cái khe khủng bố trực tiếp xuất hiện phía dưới hai cái đầu kia rồi một mực lan tràn ra ngoài.

Độc Giác Quỷ Vương (ΩДΩ): "Oa nha nha nha!"

Cái đầu Thái Thản nheo lại đôi mắt có thể sánh ngang với một tòa lầu nhỏ, nói: "Vừa rồi —— ngươi có nhìn rõ hay không—— "

Cái đầu nữ tính lộ ra vẻ mặt ác độc, nói: "Nhìn—— rất rõ —— "

Giờ khắc này, hai cái đầu vốn luôn đấu tranh kịch liệt với nhau tới mấy ngàn năm rồi, lại lần đầu tiên nhìn về cùng một phía, có chung một mục đích, muốn hợp tác cùng nhau.

Cái đầu Thái Thản thâm trầm nói: "Hiện giờ, ta rất——tức giận ——— "

Cái đầu nữ tính kia cũng "Ca ca" mà nghiến răng, ác độc nói: "Ta cũng ——vậy——"

"..."

"..."

Không khí tạm thời yên tĩnh xuống.

Mà cũng chính tại một khắc này, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của Độc Giác Quỷ Vương, đột nhiên oanh —— Một tiếng nổ vang lên.

Chỉ trong nháy mắt, hai cái đầu nọ đã nhảy dựng lên, trực tiếp nhảy vọt lên trời, cao mấy ngàn mét.

Độc Giác Quỷ Vương ngơ ngác (((;° ♆ °;))) ngắm nhìn.

Xong rồi!

Tuyệt đối là xong đời rồi!

Gã thề, một kẻ dám ra tay đánh khuê nữ của đại ca, đại tẩu gã ngay trước mắt bọn họ như thế, chỉ sợ Thần lão tử có đến đây cũng tuyệt đối không cứu được!

Tên ngốc kia chẳng nắm được một chút nghệ thuật trang bức gì cả! Cũng không nhìn xem đối thủ của mình là ai đã dám tùy tiện đi lên so đấu rồi!

Vốn dĩ đối phương chỉ tổn thất một chút khôi lỗi coi như xong.

Hiện tại thì hay rồi, triệt để xong đời luôn rồi!

...

Cùng lúc đó, tại chiến trường.

Dưới sự khống chế của ý thức khổng lồ nọ, vô số Liệp Sát Giả, bộ đội đàn trùng cơ giới còn sót lại, đang nhanh chóng tụ tập bên người bộ Khôi Lỗi Liệp Thần Giả to lớn kia.

Bộ khôi lỗi nọ cao tới mấy chục mét, giống như một người khổng lồ bị lột da, có thể trông thấy rõ ràng phần gân bắp thịt màu đỏ tươi dữ tợn trên người.

Khôi Lỗi Liệp Thần Giả ngẩng đầu, vẻ mặt lạnh nhạt, toàn thân từ trên xuống dưới đều tản ra khí tức vô cùng khủng bố.

Gã hoạt động cổ tay một chút, lại đưa mắt nhìn về phía Tiểu Tiểu đang khóc lớn phía xa xa, cùng với Lâm Ân đang không ngừng vỗ đầu an ủi "Bảo bảo đừng khóc", cuối cùng mới mở miệng lạnh nhạt nói:

"Mày chính là tên nhân loại mấy ngày trước đã hủy diệt một con Khôi Lỗi Huyết Nhục của tao?"

"Sinh vật cấp căn nguyên, không tệ, có thể mượn lực lượng như vậy đến đây, coi như mày có thể đi ngang giữa thế giới hắc ám này rồi."

"Nhưng hai đứa chúng mày ngàn không nên vạn không nên, đi trêu chọc đến trên đầu hiệp hội Ma Nhân chúng tao. Hôm nay chúng mày đã hủy diệt nhiều sinh vật khôi lỗi của tao như vậy. Để tao xem, chúng mày còn chạy trốn như thế nào được!"

【 cảnh báo! Độ nguy cơ 100%】

【 cảnh báo! Độ nguy cơ 100%】

Lâm Ân đột ngột ngẩng đầu, vẻ mặt đầy trấn tĩnh, xoay người một cái, lập tức nhảy xuống từ trên người Tiểu Tiểu.

Cờ rắc——

Chỉ trong nháy mắt, một tay hắn đã giơ lên khẩu súng lục, chỉ thẳng vào bộ Khôi Lỗi Liệp Thần Giả khổng lồ trước mặt, nheo mắt nói: “Thế mấy người có biết một cái tát như vậy sẽ tạo thành thương tổn tâm lý lớn tới mức nào cho một đứa trẻ hay không?"

"Oa ——— "

Phía sau lưng hắn, Tiểu Tiểu càng khóc càng thương tâm.

"..."

Khôi Lỗi Liệp Thần Giả cười lạnh một tiếng, rồi “Ca ca ca” bắt đầu hoạt động cổ, nói: "Xem ra mày cũng khá dũng cảm à nha. Làm sao? Mày thực sự dũng cảm đến mức không biết lượng sức mình như vậy? Muốn dùng món đồ chơi trong tay mày kia đến khiêu chiến với tao?"

"Ha hả ha hả, tao có thể cho mày một lời khuyên, hiện giờ mày trốn đi còn kịp, trước khi tao xử lý con sinh vật căn nguyên này, hẳn là mày vẫn còn có thể sống thêm một đoạn thời gian nữa, hãy tử tế mà quý trọng đoạn thời gian còn sống này đi."

Phanh ———

Một súng vang lên.

Một viên đạn săn ma trực tiếp bắn thẳng tới mi tâm Khôi Lỗi Liệp Thần Giả, nổ ra một luồng điện lưu thật nhỏ, sau đó rơi thẳng xuống đất.

Nhưng Lâm Ân vẫn không dừng tay.

Phanh phanh phanh bang bang ———

Hắn liên tục kéo cò súng, mãi cho đến khi toàn bộ đạn dược bên trong khẩu súng lục trên tay hắn hết sạch mới thôi.

Mà toàn bộ đám người đang xem cuộc chiến thông qua màn

hình tại Thị Giới, trông thấy một màn như vậy, đều trở nên kinh hoảng.

"Hắn điên rồi hả? "

"Vừa nhìn đã biết sinh vật kia rất khó đối phó rồi! Hơn nữa, nhìn lần giao thủ vừa nãy cũng đủ hiểu, ngay cả sinh vật cấp căn nguyên lúc trước cũng chưa chắc đã là đối thủ của người khổng lồ nọ!"

"Người kia, hắn thật sự điên rồi!"

Lại nói, vừa nãy, đối phương chỉ dựa vào một cái tát đơn giản, đã trực tiếp đánh bay sinh vật cấp căn nguyên ra xa tới mấy chục mét cũng đủ để phát hiện ra vấn đề rồi!

Người này, hắn thật là dũng cảm!

"Mày dám nổ súng bắn tao?" Khôi Lỗi Liệp Thần Giả khẽ nheo hai mắt, trực tiếp bóp cho viên đạn vừa rơi vào trong tay thành từng mảnh nhỏ.

Lâm Ân trấn định nhìn gã, họng súng tối om vẫn hiên ngang ngắm thẳng vào cái đầu huyết nhục kia, nói: "A, đúng là có yếu đi một chút."

"Nhưng mày dám bắt nạt người bệnh ngay trước mặt bác sĩ của cô ấy như vậy, không cần biết như thế nào, trong lòng tao cũng vô cùng khó chịu đó!"

"Oa —— "

Tiểu Tiểu càng khóc lớn hơn nữa

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Tiểu đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Tiểu đối với ngươi +10】

【 đinh! Trong lòng Tiểu Tiểu đã cho rằng ngươi là một đồng bọn tốt đáng để liếm liếm và ỷ lại! 】

【 đinh! Ngươi phát động thành tựu cấp sử thi: Bạn thân của căn nguyên, đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 bạn thân của căn nguyên 】: ở thời điểm độ hảo cảm của một sinh vật cấp căn nguyên đối với ngươi đạt tới: "Tin cậy", ngươi có thể đạt được thành tựu cấp sử thi này. Khi thành tựu này được phát động, có nghĩa là ngươi đã có một người bạn thân cấp căn nguyên, xin hãy nỗ lực gia tăng tình bạn này lên, càng ngày càng sâu sắc hơn, ngươi đạt được gia tăng tính vĩnh cửu: độ hảo cảm cơ sở của sinh vật cấp căn nguyên +5, mị lực +5, thể chất +5 tình yêu +1

Chương 164: Deus ex Machina!!!

Lâm Ân quay đầu, giơ ngón tay cái lên với Tiểu Tiểu đằng sau, hàm răng “Đinh” một tiếng lập tức lóe sáng lên.

Vẻ mặt này như đang muốn nói.

Cứ yên tâm.

Có đại oa oa ở đây rồi!

Đừng khóc nữa.

Tiểu Tiểu (✪ᴧ✪) lau nước mắt, nói: "Ừm —— "

【 đinh! Độ tin cậy của Tiểu Tiểu đối với ngươi +1】

"Đã đến loại thời điểm này rồi, mà hắn còn không quên ra vẻ?"

Toàn bộ đám người đang xem cuộc chiến bên trong Thị Giới đều lộ ra vẻ mặt (ΩДΩ).

Biến thái mất rồi!

Cmn quá mức biến thái luôn rồi!

Hắn thật sự không sợ hãi, hay là tinh thần vốn không bình thường?

Đây tuyệt đối là đang há miệng gào thét với đầu đạn hạt nhân đang lao đến mà.

Nói chính xác hơn, rõ ràng trông thấy đầu đạn hạt nhân đang

bay tới, nhưng hắn chẳng những không chạy, ngược lại còn chỉ thẳng một ngón tay về phía đầu đạn hạt nhân ấy, và không quên ra vẻ một chút với tiểu Loli phía sau!

Hành động lúc này của hắn chính là như vậy đó!!!

Khôi Lỗi Liệp Thần Giả cười ha ha, nói:

"Thú vị, vô cùng thú vị!"

"Mày muốn nhân cơ hội này để đề cao một chút độ hảo cảm của sinh vật cấp căn nguyên đối với mày ư? Được, tao cũng phải công nhận mày đúng là một tên nhân loại vô cùng khôn khéo, nhưng mà, điều kiện tiên quyết để thực hiện được mục đích chính là mày còn có thể sống sót mà rời khỏi nơi này."

"Chỉ là… mày cảm thấy chuyện đó có khả năng hay không?"

"Bộ thân thể này của tao có được lực lượng siêu việt cấp quân vương, nếu toàn lực phát huy, ngay cả sinh vật cấp căn nguyên chân chính đến đây cũng là chuyện nhỏ, mà cái đầu phía sau lưng mày cũng chỉ vừa mới bước vào cấp căn nguyên thôi."

Lâm Ân híp hai mắt, ghé miệng lên thổi luồng khói đen trên họng súng, trấn định nói: "Chẳng lẽ mày thực sự cho rằng tao chỉ có duy nhất một người bạn như cô ấy?"

Lời này vừa nói ra chẳng khác nào hắn vừa kể một câu chuyện buồn cười nhất trên đời này, khiến cho Khôi Lỗi Liệp Thần Giả lập tức há miệng cười ha ha.

Ngay cả những con Liệp

"A? Chẳng lẽ mày còn có thể triệu hồi ra mấy sinh vật cấp căn nguyên càng mạnh hơn? Mày muốn cho tao trông thấy tình huống Deus ex Machina [1] ư? Mày cho rằng sinh vật cấp căn nguyên rẻ mạt như vậy hả? Nói đến là đối phương lập tức đến hay sao?"

Gã hét lớn một tiếng, lập tức chỉ thẳng một ngón tay về phía Lâm Ân.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi lời nói của gã vừa kết thúc…

Oanh ——

Oanh ——

Hai tiếng xé gió thật lớn vang lên.

Trong nháy mắt, ngay dưới cái nhìn chăm chú vừa hồi hộp vừa khiếp đảm của đám người đang xem cuộc chiến tại Thị Giới, đột nhiên hai cái đầu còn lớn hơn một trái núi, giống như thiên thạch trực tiếp từ trên trời giáng xuống, lập tức rơi xuống phía sau Khôi Lỗi Liệp Thần Giả kia.

Cùng thời điểm đó, những Liệp Sát Giả loại cải tiến vốn đang cười to phía sau kia, đã bị hai cái đầu nọ đè bẹp, biến thành máu bùn, văng tung tóe khắp nơi.

"..."

"..."

Chiến trường lập tức rơi vào yên tĩnh, chỉ còn cơn gió lớn vẫn miệt mài gào thét, cuốn bay đám tro bụi xung quanh đi xa.

Cái đầu khổng lồ đã hạ xuống phía sau, nhưng Khôi Lỗi Liệp Thần Giả vẫn một mực duy trì vẻ mặt và tư thế ngây ngốc (°Д°)ノ chỉ vào Lâm Ân.

Hai cặp mắt hỗn loạn giống như bốn cái đèn pha chiếu ra một vòng tròn ánh sáng xung quanh người gã.

Lâm Ân lại nghiêm túc thổi thổi họng súng, nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Không phải bọn họ đã đến rồi sao?"

Tiểu Tiểu cũng có chút sửng sốt, vừa thổi gió vừa nói: "Ai —— cha—— mẹ?"

"..."

"..."

Toàn trường vẫn giữ nguyên một mảnh yên tĩnh giống như thời gian tại nơi này vừa dứt khoát ngưng đọng lại, không thèm trôi đi nữa.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Phệ Tâm Ma -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Phệ Tâm Ma -20】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Phệ Tâm Ma -30】

Khôi Lỗi Liệp Thần Giả vẫn cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng ma thật lớn vừa nhảy xuống đằng sau lưng mình kia, gã theo bản năng, khó nhọc nuốt một ngụm nước miếng xuống.

Trước mặt hai cái đầu khổng lồ ấy, thân hình cao mấy chục mét của gã chẳng khác nào một đứa nhóc Loli loại bỏ túi.

"Vừa rồi ngươi—— rất kiêu ngạo nha —— "

"Dường như ngươi—— vừa tát cho khuê nữ của ta —— một cái—— "

Thân hình Khôi Lỗi Liệp Thần Giả lập tức vang lên những âm thanh “Ca ca ca” rồi cứng ngắc xoay người lại.

"!!!"

Ông —— đôi mắt gã lập tức chuyển thành trống rỗng.

Bên trong con ngươi của gã lập tức phản chiếu hai cặp mắt hung tàn bên trên hai cái đầu khủng bố to lớn như hai tòa thái sơn

đang đứng lặng ngay trước mặt gã.

Ngay tức khắc, loại khí tức khủng bố đậm đặc và hỗn loạn hơn cái đầu nhỏ kia không biết bao nhiêu lần, giống như một thứ dịch thể dấp dính, bạo liệt đã gắt gao tập trung vào người gã.

Chân chính...

Cấp căn nguyên chân chính đến rồi...

(. ;゜;: 益:;゜;.)! !

【 Độ sợ hãi của Phệ Tâm Ma +10】

【 Độ sợ hãi của Phệ Tâm Ma +10】

Không thích hợp! Tuyệt đối không thích hợp một chút nào!

Cái miệng của thằng nhóc kia đã được khai quang [2] rồi sao? Vì sao Deus ex Machina lại thực sự xuất hiện rồi!

Nói đùa cái gì vậy!

Chẳng lẽ thằng nhóc kia chính là hóa thân của ý chí tối cao?

Vì sao hắn chỉ mở miệng nói đúng một câu mà sinh vật cấp căn nguyên càng mạnh hơn con lúc trước lại thực sự nhảy dù xuống dưới rồi! !

---

[1] : Nghĩa đen của Deus ex Machina là "vị thần đến từ cỗ máy" nhằm ám chỉ một loại cần trục (machina) được dựng sau sân khấu để nâng các diễn viên đóng vai các vị thần (deus). Nó thường được dùng vào khoảng gần cuối vở diễn, khi nhân vật thần thánh xuất hiện phân xử các vấn đề và kết thúc câu chuyện. Theo cách hiểu ngày nay, Deus ex Machina là một cụm từ thường được sử dụng trong văn học hoặc điện ảnh. Đó là cách giải quyết các vấn

đề nan giải trong tác phẩm bằng sự can thiệp của một yếu tố bất ngờ từ bên ngoài, có thể là một nhân vật mới, sự kiện đột ngột hoặc một năng lực ngoài mong đợi.

[2] : Khai quang nôm na là sau khi chọn ngày lành tháng tốt cử hành nghi thức, có một luồng ánh sáng bắn vào, tượng Phật lập tức được nặn thành, hoặc hiểu đơn giản là được thần thánh hóa, hô thần nhập tượng…

Chương 165: Đánh Trước Ăn Sau! Ăn Xong Lại Đánh! Đánh Xong Lại Ăn!!!

Mà đám người đang trố mắt theo dõi chiến trường ở Thị Giới bên kia cũng lập tức trở nên ngây dại, đầu óc ong ong, một câu cũng nói không nên lời.

Bởi vì chuyện xảy ra trong ngày hôm nay, tuyệt đối đã vượt xa nhận thức vốn có của bọn họ.

Đánh một đứa nhỏ...

Lập tức có hai người lớn nhảy dù từ trên trời xuống...

Chuyện này...

Chuyện này...

"Là cha mẹ của đứa nhỏ kia tìm đến rồi! (ΩДΩ)! !"

"Là bọn họ! Là hai Kẻ Săn Đầu kia! Tôi tuyệt đối sẽ không nhìn lầm! Vài ngày trước, chính là một nhà ba người này đi dạo tới vùng phụ cận hẻm Du Hồn, sau đó ăn sạch mấy khu gần đó!"

"Bọn họ là một gia đình! Bọn họ là một gia đình nha! !"

"Nói đùa gì vậy? Chẳng lẽ tên học đồ kia khủng bố như vậy? Rốt cuộc là từ khi nào, hắn đã kết giao được với một gia đình khủng bố này rồi?"

Hình ảnh bên trên bình luận lập tức dùng một loại tốc độ khó

có thể tưởng tượng nổi mà “Xoát xoát xoát” bùng nổ lên.

Còn trên chiến trường, Lâm Ân vẫn duy trì vẻ mặt trấn định, có điều trong lòng hắn cũng đang “Oanh oanh oanh” mà lo ngay ngáy. Nói chính xác hơn, nhìn bền ngoài thì vững như lão cẩu, nhưng trên thực tế trong lòng hắn cũng loạn thành một đoàn rồi.

Đúng vậy!

Là lúc trước, thông qua âm thanh nhắc nhở của hệ thống, hắn đã đoán được rất có khả năng Tiểu Tiểu không đi một mình tới đây.

Nói gì thì nói, từ lần trước, trong miệng lão bà nhặt rác, hắn đã biết được Kẻ Săn Đầu xuất hiện gần hẻm Du Hồn vốn không chỉ có một mình Tiểu Tiểu.

Cho nên sau khi Tiểu Tiểu bị bộ khôi lỗi kia tát cho một cái, Lâm Ân đã đại khái cảm thấy được trận chiến này xong rồi.

Thật sự đó.

Gửi lời khuyên đến bộ khôi lỗi kia, ngươi ngàn không nên vạn không nên, tuyệt đối không nên đánh con gái nhà người ta ngay trước mặt cha mẹ cô ấy!

Phải làm giống như ta đây này, hết sức che chở con gái nhà người ta, toàn thân đầy thiện ý, loại tư thế này, không cần biết đi đến đâu, đều phát huy ra tác dụng của nó.

"Ngươi——Thật dũng cảm nha—— " Cái đầu Thái Thản híp mắt nói.

Phù phù ——

Hai chân Khôi Lỗi Liệp Thần Giả lập tức mất kiểm soát mà cong xuống dưới, gã ngây dại nói: "Không... Không dũng cảm đâu...

Ta... Ta chỉ tùy tiện nói một câu như vậy thôi, thật... Thật đó..."

【 Giá trị tinh thần của Phệ Tâm Ma -20】

Cái đầu nữ tính kia lại ác độc mà liếm liếm môi một cái, nói: "Cái tát vừa nãy —— ngươi tát —— thực vui vẻ nha —— "

【 đinh! Độ sợ hãi của Phệ Tâm Ma ＋40! 】

【 đinh! Độ sợ hãi của Phệ Tâm Ma ＋50! 】

【 đinh! Độ sợ hãi của Phệ Tâm Ma ＋100! 】

"Không! Không! Ta không có! Thực sự không có!"

Khôi Lỗi Liệp Thần Giả sợ đến sởn gai ốc, vội vàng ôm lấy hai vai mình, toàn thân không ngừng run rẩy, hoảng sợ mà lắp bắp nói: "Ta... Ta… cái kia chỉ là đùa với cô ấy một chút! Một cô bé đáng yêu như vậy, ai nỡ tát người chứ...Thật… Thật sự đó..."

"Hai vị tuyệt đối đừng hiểu lầm, thực tế... không phải . ."

Gã mở to hai mắt, dang hai tay, run rẩy mà ôm tròn lại nói: "Đó là một loại tập tục truyền thống biểu đạt sự yêu thích và lòng thiện ý của hiệp hội Ma Nhân chúng ta... ở thời điểm chúng ta gặp được một sinh vật nào đó đặc biệt đáng yêu, đặc biệt thân thiện, đều sẽ dùng loại hình thức này để biểu đạt với đối phương thiện ý trong lòng mình..."

"Kỳ thật đây chính là... Một loại... Một loại khác biệt về tập tục văn hóa, là một chút sai biệt về tập tục văn hóa giữa các địa vực. Đó... Thật sự là một loại hành động rất thân thiện, ví dụ như với hắn..."

Ba ——

Gã nói xong, lập tức tát cho tên Liệp Sát Giả bên cạnh một bạt tai, rồi mở to mắt nói: "Giống như vậy, nó cũng giống như khi gặp

mặt thì bắt tay thôi, là một loại lễ tiết rất bình thường. Ngài xem, hắn cảm thấy rất vui đó..."

Ánh mắt của hai cái đầu khổng lồ lập tức rơi xuống trên người Liệp Sát Giả bên cạnh gã.

Bùm bùm ——

Cùng với một chuỗi hoa lửa văng khắp nơi, cái đầu của Liệp Sát Giả nọ lập tức vang lên mấy tiếng “Lộc cộc” rồi lăn tới trước mặt hai cái đầu lớn kia.

Khôi Lỗi Liệp Thần Giả: "(̥·̇ỏ∀̈ỏ)!!!"

Ta... Dùng lực hơi lớn một chút...

"..."

"..."

Cả chiến trường tạm thời yên tĩnh xuống.

Khôi Lỗi Liệp Thần Giả mở lớn hai mắt, chỉ vào cái đầu của Liệp Sát Giả kia, nói: "Ngài xem... Hắn... tuy cái đầu của hắn đã rơi mất rồi, nhưng mà... Hắn vẫn rất vui vẻ... Cái kia... Ách... Ngài xem hắn cười rộ lên kìa, rất dễ nhìn..."

"..."

"..."

Khôi Lỗi Liệp Thần Giả (((;꒪ ꒳ ꒪;))) mờ mịt quỳ gối ở nơi đó, ôm đầu, một câu cũng nói không nên lời.

Cái đầu Thái Thản thâm trầm lên tiếng: "Làm sao—— không tiếp tục nói nữa đi?"

Cái đầu nữ tính kia nheo mắt hỏi: "Vừa rồi —— không phải

ngươi nói —— nó rất vui vẻ sao?"

Khôi Lỗi Liệp Thần Giả (((;° ♆ °;))) gần như đã sụp đổ rơi nước mắt. Gã vừa run rẩy vừa khóc ròng nói: "Ta... Ta càng vo thành tròn càng không kín kẽ [1]..."

[1] : nguyên văn 圆不回来 – viên bất hồi lai, càng cố giải thích càng lộ sơ hở.

【 Độ suy sụp của Khôi Lỗi Liệp Thần Giả +10】

【 Độ suy sụp của Khôi Lỗi Liệp Thần Giả +10】

Mà cũng chính tại một khắc này, hai cái đầu khổng lồ đã nổi giận mà hung hăng kéo gã qua bên đó.

Chỉ thấy vô số những nhánh xúc tu mọc ra từ dưới cổ của hai người bọn họ lập tức dùng một loại tốc độ khó có thể hình dung ra, trực tiếp ấn Khôi Lỗi Liệp Thần Giả xuống đất, rồi điên cuồng đánh đấm.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh ——

Ngay tức khắc, tiếng kêu thảm thiết cứ vang lên liên tục, toàn bộ thân thể từ trên xuống dưới của Liệp Thần Giả không ngừng nhấp nhô lên xuống, tro bụi cuồn cuộn bay lên.

"Dcmnn —— đánh —— đánh —— ta (beep ——) ngươi cái (beep ——)! !"

"Ngươi có biết một cái tát kia của ngươi—— đã tạo thành—— thương tổn lớn tới mức nào trong lòng nữ nhi của ta hay không ——! !"

"Đánh trước ăn sau —— ăn xong lại đánh —— đánh xong lại ăn —— ta (beep ——)! !"

(〝▼皿▼)

Ngay tức khắc, đại địa không ngừng "Ầm ầm" rung động.

Tro bụi cuồn cuộn bay thẳng lên cao.

Ở trước mặt hai cái đầu Thái Thản, người khổng lồ cao tới mấy chục mét kia lại giống như một con búp bê vải không có lấy một chút năng lực phản kháng nào, ngay cả một cơ hội đánh trả mong tìm đường sống cũng không có.

Chương 166: Tin Tưởng Ta, Có Đôi Khi Chết Cũng Là Một Loại Hạnh Phúc!!!

Ở thời điểm tất cả những người đang xem cuộc chiến, trông thấy một màn như vậy, mọi người đều hoảng sợ tới há to miệng, gương mặt ngây dại, đại não trống rỗng, gần như đã mất đi khả năng tư duy rồi.

Bọn họ cũng mơ hồ nhìn thấy, dường như người khổng lồ đang bị hai cái đầu lớn kia cùng đánh đập, cũng có vươn tay lên, muốn phản kháng, nhưng đáng tiếc, đối phương vừa vươn tay lên, đã bị địch nhân hung hăng ấn xuống, tàn ác giẫm lên rồi.

Ba ba ba ba ba ——

Âm thanh đánh đấm mang theo cảm giác tiết tấu rõ ràng cùng với tiếng kêu thảm thiết, làm người ta nghe được mà trong lòng run lên bần bật!

Đã đánh cho răng rơi đầy đất rồi!

(Có nhiều ý kiến cho rằng từ 打出翔 – đả xuất tường này có nghĩa là đánh vãi … shit, nhưng hơi mất vệ sinh nên t để là đánh cho răng rơi đầy đất)

"Chẳng lẽ đây chính là thực lực cấp căn nguyên sao? !"

"Quả nhiên là vỏ quýt dày có móng tay nhọn nha! (ΩДΩ), rõ ràng vừa rồi người khổng lồ kia còn kiêu ngạo như vậy..."

"Quá khủng bố! Siêu cấp khủng bố rồi!"

Mà trước mắt Lâm Ân cũng nhanh chóng hiện ra tin tức của hai cái đầu kia.

【 Thủ Lĩnh Thái Thản 】

【 cấp bậc 】: ???

【 chủng tộc 】: ???

【 thuộc tính 】: Hỗn loạn tà ác / hỗn loạn trung lập

【 năng lực chiến đấu 】: Khỏi phải chạy.

【 giới thiệu 】: Là cái đầu Thái Thản từ thế giới không biết nào đó càng cao cấp hơn, rơi xuống thế giới hắc ám, bên trong ý thức tràn ngập lửa giận và hỗn loạn vô tận, bởi vậy mà diễn sinh ra nguyền rủa điên cuồng. Ở thời điểm vừa xuất hiện, hắn đã thành công trở thành một trong số những con quái vật cấp căn nguyên khó giải quyết nhất trong thế giới hắc ám. Cực ít khi hắn tỉnh táo trở lại, mà một khi hắn rơi vào trong hỗn loạn, tất sẽ gieo rắc tai họa cho toàn bộ đám sinh linh của thế giới hắc ám...

【 Thủ Lĩnh Vu Thần 】

【 cấp bậc 】: ???

【 chủng tộc 】: ???

【 thuộc tính 】: Hỗn loạn tà ác / trận doanh tà ác

【 năng lực chiến đấu 】: Tin tưởng ta, có đôi khi chết cũng là một loại hạnh phúc.

【 giới thiệu 】: Là cái đầu đồng thời rơi xuống cùng Thủ Lĩnh Thái Thản, nguyền rủa đã khiến cho bà tay thay đổi trở nên cực độ tàn nhẫn và ác độc. Bà ta dùng quá trình đùa bỡn con mồi làm niềm vui cho chính mình, mỗi một tồn tại bị bà ta nhìn chằm chằm vào, tới cuối cùng đều sẽ chết đi trong cực độ thống khổ, tựa như

chỉ có loại hành vi ác độc này mới đủ khả năng ngăn chặn oán khí điên cuồng trong đáy lòng bà ta. Dù vậy, tình yêu của bà ta dành cho nữ nhi nhà mình tuyệt không giảm sút... Đặc biệt muốn gả nữ nhi nhà mình ra ngoài...

Lâm Ân: "!!!"

Sau khi đọc được đoạn giới thiệu về hai cái đầu khổng lồ kia, tim Lâm Ân lập tức "Đông đông đông" đập thình thịch, lo ngay ngáy.

Hắn trố mắt nhìn về phía trước.

Bởi vì dựa vào lời giới thiệu kia, dường như ba mẹ của Tiểu Tiểu cũng có một chút liên quan tới những vị Thần linh hư vô mờ mịt kia!

Có điều loại tình huống này lại đề cập đến điểm mù tri thức của hắn, bởi vì với hắn ở hiện tại, lĩnh vực ấy còn quá xa xôi!

Nhưng nếu hai người bọn họ có liên quan tới Thần linh... Chẳng phải Tiểu Tiểu cũng là...

Nghĩ đến đây, hắn lập tức quay đầu, nhìn Tiểu Tiểu đang (✪ˬ✪) quơ xúc tu, hàm răng lọt gió.

Thần...

Ánh mắt Lâm Ân lập tức trở nên trống rỗng.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -1 】

Mà có vẻ như thấy được Lâm Ân vừa quay đầu nhìn qua bên này, Tiểu Tiểu (✪ω✪) lập tức vươn đầu lưỡi, sàn sạt liếm cho toàn thân hắn dính đầy lớp dịch nhầy nhơm nhớp.

"Cha—— mẹ tôi —— rất lợi hại —— tuy không biết —— vì sao bọn họ lại chạy tới —— "

"Đợi một chút tôi sẽ —— giới thiệu bác sĩ mà mình siêu thích —— cho cha mẹ —— biết —— "

Lâm Ân lau nước miếng trên mặt, lập tức (❁´◡`❁) nở nụ cười.

Quả nhiên, Tiểu Tiểu vẫn là em bé vô cùng thân mật và đáng yêu!

Có mối quan hệ với Tiểu Tiểu, hắn là hai vị phụ huynh của cô ấy cũng trở nên vô cùng thân thiện với hắn thôi!

...

Soạt soạt ——

Soạt soạt ——

Trong quá trình bị hai cái đầu khổng lồ không ngừng hung hăng xé rách, Huyết Nhục Cự Nhân khổng lồ nọ không chịu nổi nữa, lập tức phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết. Sau đó, gã trực tiếp bị cái miệng khổng lồ đầy răng nanh chi chít kia điên cuồng xé toang thành hai nửa, từ ngay chính giữa.

"Chạy... Chạy!"

Gã hoảng sợ vạn phần. Cũng may ngay một khắc cuối cùng trước khi bộ thân thể đó bị xé rách, ý thức của gã đã thành công rời khỏi thể xác tạm thời là bộ Khôi Lỗi Liệp Thần Giả nọ.

Nhưng đương nhiên, mạnh mẽ hút ý thức rời khỏi thể xác tạm thời mà không thông qua bất cứ quy trình cụ thể nào, đã tạo thành thương tổn vô cùng nghiêm trọng cho ý thức của gã.

Trong nháy mắt, ý thức của gã đã quay trở lại khu vực trung tâm bên trong Tháp Treo Ngược, hiệp hội Ma Nhân.

Mà ngay tại khoảnh khắc đó, đám tôi tới đang ở bên trong đại

sảnh, lập tức hoảng sợ nhìn thấy, một bàn tay bị phủ kín bởi một lớp dịch nhầy, vốn đang cắm bên trong bình chứa ở vị trí trung tâm nhất đại sảnh, đột nhiên vói ra ngoài.

Phích lịch ba ba ——

Vô số hoa lửa văng khắp nơi.

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú của bọn họ, hội trưởng cắn răng, gian nan bò từ bên trong cái bình chứa nọ ra ngoài.

Từng sợ dây cáp và ống truyền dịch thô to vốn cắm chặt trên người gã, đều bị gã "Ba ba ba ba" giựt bỏ, sau đó, mang theo thân thể trần trụi từ trong đó, gã lập tức nhảy ra ngoài.

"Hội trưởng đại nhân! Đã xảy ra chuyện gì vậy? ! Thân thể ngài còn trong thời kỳ cải tạo, vì sao ngài..."

Sắc mặt đám tôi tớ xung quanh lập tức chuyển thành tái nhợt, vội vàng chạy tới vây quanh.

"Lập tức phát ra mệnh lệnh triệu tập cấp cao nhất với toàn hiệp hội!" Phệ Tâm Ma cắn răng, vẻ mặt dữ tợn nói:

"Thông báo tới tất cả những nhân viên cao cấp đang làm việc bên trong Tháp Treo Ngược, lập tức ngừng toàn bộ công việc trên tay, khởi động dự án phòng ngự cấp 0! Đồng thời khởi động phương án tránh nạn khẩn cấp, lập tức chiết dược chuyển dời tất cả những bộ phận máy móc Cự Tượng."

Lời này vừa nói ra, toàn bộ đám tôi tớ xung quanh đều biến sắc mặt.

Dự án khẩn cấp cấp 0???

Nói đùa gì vậy!

Chương 167: Dự Án Số 0!!!

Đó chính là phương án dự phòng chỉ khởi động khi gặp phải nguy cơ cấp tận thế.

Nói chính xác hơn, loại phương án này đã được thiết kế ngay từ khi hiệp hội Ma Nhân xây dựng nên Tháp Treo Ngược, và chỉ khi hiệp hội Ma Nhân gặp phải nguy cơ sinh tử tồn vong, nhưng nguồn lực hiện tại không thể giải quyết được mới bất đắc dĩ vận dụng đến nó mà thôi!

Chẳng lẽ nói, hiệp hội Ma Nhân bọn họ đã tới thời khắc hiểm nghèo, không thể không vận dụng phương án kia rồi?

"Mau!" Phệ Tâm Ma rít gào.

Toàn thân mấy tên tôi tớ nọ không ngừng run rẩy, bọn họ vừa kinh hãi vừa hoảng sợ, nhanh chóng lao thẳng về phía trang bị thông tin xung quanh.

Không phải nói đùa!

Hội trưởng của bọn họ không hề nói đùa!

Đúng là hiệp hội Ma Nhân bọn họ đã gặp phải nguy cơ lớn đến không tưởng rồi!

...

Ông —— ông —— ông ——

Toàn bộ những ánh đèn màu đỏ được thiết lập bên trong các khu vực lớn của Tháp Treo Ngược lập tức sáng lên, tiếng cảnh báo chói tai không ngừng vang vọng cả tòa tháp.

"Cảnh báo... Cảnh báo... Tất cả các thành viên hiệp hội xin chú ý... đang khởi động dự án tránh nạn khẩn cấp số 0... Mời tất cả các thành viên đều tự trở lại cương vị của mình..."

"Cảnh báo... Cảnh báo... cửa chính đi thông với bên ngoài sắp đóng... Tháp Treo Ngược sắp phong tỏa toàn diện... Mở ra trạng thái khẩn cấp tránh nạn cấp cao nhất..."

Toàn bộ thành viên đang làm việc bên trong các khu vực lớn tại Tháp Treo Ngược đều khiếp sợ nghe âm thanh cảnh báo vang bên tai lên.

"Hội trưởng mở ra phương án tránh nạn số 0? Chuyện này... chuyện này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

"Chẳng lẽ là hiệp hội Ma Nhân chúng ta đã gặp phải nguy cơ sinh tử tồn vong rồi?"

"Mau! Mau trở lại cương vị của mình!"

Ngay tức khắc, toàn bộ thành viên của hiệp hội Ma Nhân đang có mặt bên trong Tháp Treo Ngược đều hoảng loạn chạy đi khắp nơi.

Mà không chỉ có thành viên bên trong Tháp Treo Ngược, gần như tại thời điểm đó, những thành viên hiệp hội Ma Nhân đang phân tán tại khắp nơi trong thế giới hắc ám, cũng nhận được tin tức khởi động dự án số 0.

Cùng lúc này, Cưa Máu vừa rời khỏi Đình Viện Con Rối, đang điên cuồng chạy bên trong một khu rừng rậm giữa hướng về hẻm Du Hồn, cũng lập tức chấn động, ông cảm nhận được âm thanh cảnh báo chói tai, không ngừng vang lên trong thân thể.

"Đây là... dự án số 0 bị kích hoạt rồi?" Trên mặt ông lộ ra vẻ khiếp sợ.

Phải biết rằng, trước kia ông chính là nguyên lão của hiệp hội Ma Nhân, thậm chí ở thời điểm ban đầu khi hiệp hội Ma Nhân được thành lập, ongo từng cùng lão hội trưởng năm đó tham dự công trình kiến thiết và cải tạo Tháp Treo Ngược.

Cũng tại thời điểm Tháp Treo Ngược vừa được xây dựng nên kia, gốc rễ của tín hiệu khẩn cấp này đã được cắm vào thân thể của mỗi một thành viên hiệp hội Ma Nhân rồi.

Mục đích của nó chính là chờ đến một ngày kia, khi hiệp hội Ma Nhân gặp phải uy hiếp khó có thể giải quyết được, bọn họ có thể dùng tốc độ nhanh nhất truyền tin tức đó cho mỗi một thành viên của hiệp hội Ma Nhân.

Và hiển nhiên khi tín hiệu ấy vang lên, nghĩa là dự án số 0 được khởi động!

Mà Cưa Máu lại vô cùng am hiểu về dự án số 0, bởi vì năm đó, ông ấy chính là một trong số những thành viên quan trọng từng tham dự vào quá trình xây dựng nên dự án này!

"Làm sao có thể! Ai là người đủ khả năng đi tập kích đại bản doanh của hiệp hội Ma Nhân?"

Cưa Máu vô cùng khiếp sợ.

Tuy ông đã sớm rời khỏi hiệp hội, thậm chí hiện giờ còn đang bị bọn họ đuổi giết, nhưng đương nhiên, ông ấy vẫn có nhận thức vô cùng chuẩn xác về thực lực cường thịnh của hiệp hội Ma Nhân trong thời kỳ này.

Chưa nói tới bộ Khôi Lỗi Liệp Thần Giả áp đáy hòm, chỉ cần nhắc đến Khôi Lỗi Huyết Nhục hình thái thứ ba đã được cải tạo là đủ hiểu rồi. Bởi vì nó có đủ thực lực để xử lý tuyệt đại bộ phận nguy cơ sẽ phát sinh!

“Ông làm sao vậy?" Phu nhân con rối đang vội vàng đuổi theo

Cưa Máu lập tức lớn tiếng hỏi han.

Cưa Máu cắn răng, cơ bắp toàn thân bành trướng lên, nói: "Hiệp hội Ma Nhân đã xảy ra chuyện. Có vẻ như bọn họ gặp phải một loại uy hiếp thật lớn nào đó rồi. Đây đúng là chuyện không thể tưởng tượng nổi!"

Phu nhân con rối nhanh chóng chạy lên đi song song với ông ấy, khẽ nhướng mày hỏi: "Ông cho rằng loại nguy cơ đó là gì?"

Cưa Máu cắn răng nói: "Tôi không biết, nhưng chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ, chạy tới giao lộ nằm trên con đường phải vượt qua nếu từ Tháp Treo Ngược tới hẻm Du Hồn, nói không chừng chúng ta có thể chứng kiến được một chuyện gì đó!"

Nói xong, ông ấy lập tức gia tăng tốc độ, nhanh chóng chạy khỏi mảnh rừng rậm kia.

...

Cùng lúc đó, tại vùng hoang dã.

Cái đầu Thái Thản và cái đầu Vu Thần (ﾟ▼皿▼) đang xâu xé thân thể người khổng lồ của Khôi Lỗi Liệp Thần Giả, nhét từng miếng huyết nhục vào trong miệng rồi “Ken két ken két” nhai nuốt.

"Nữ nhân —— ngươi có định vị được tọa độ của kẻ kia không ——lúc này lão tử vẫn còn phẫn nộ lắm—— "

Cái đầu Vu Thần đang dùng sức mà nhai nuốt một bên cánh tay, lượng lớn máu loãng bị nghiền ép, lập tức chui ra từ khe hở trên hàm răng của bà, bà ta ác độc mà tàn nhẫn nói: "Hắn chạy không thoát đâu—— đã tát khuê nữ của ta còn muốn đi —— làm gì có chuyện tốt như vậy—— "

Vừa ăn, bà ta vừa quay đầu, nhìn Tiểu Tiểu (✪ᴧ✪) phía xa xa, ánh mắt ác độc nọ lập tức chuyển thành hai mắt đẫm lệ.

"Nữ nhi —— đến đây cho mẹ ôm một cái —— ngươi đã chịu khổ rồi —— "

Hai nhánh xúc tu thật dài lập tức vươn qua, nâng Tiểu Tiểu đi tới, hai mắt bà đẫm lệ cọ cọ vào khuôn mặt khuê nữ nhà mình.

Đúng là một người mẹ hoàn mỹ yêu thương.

Tiểu Tiểu cũng theo Lâm Ân, (✪ᴧ✪) mấp máy hàm răng lợt gió, nói: "Mẹ ——sao hai người——lại đến đây?"

Cái đầu Vu Thần với hai mắt đẫm lệ, nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi, “Sàn sạt sàn sạt” mà liếm liếm khuôn mặt con gái nhà mình, nói: "Phụ mẫu không yên lòng về —— bảo bối khuê nữ —— sợ bảo bối khuê nữ bị tên khốn nạn nào đó—— lừa —— nên mới lặng lẽ cùng đi tới —— "

Lâm Ân ngồi trên đầu Tiểu Tiểu, trong tay túm hai sợi tóc Tiểu Tiểu, vẻ mặt trống rỗng, giá trị tinh thần điên cuồng giảm.

Nói cho cùng, tại thời điểm hai con quái vật cấp căn nguyên vô cùng mạnh mẽ nhưng xa lạ, ở ngay bên cạnh ngươi, dù ngươi có cố gắng tới cỡ nào cũng khó mà bình tĩnh lại được.

Nhưng... Hẳn là không có việc gì đâu nhỉ...

Hắn chính là bạn tốt kiêm nha sĩ riêng của Tiểu Tiểu, hẳn là … Không có việc gì đâu?

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Chương 168: Ác Ý Của Cấp Căn Nguyên!!!

Tiểu Tiểu (✪‸✪) nói: "Ngô —— "

Ngay lập tức, cô bé vừa nhảy nhót vừa dùng xúc tu chỉ vào Lâm Ân trên đầu mình, (✪ω✪) rồi vui vẻ đi lên, múa may xúc tu, nói: "Cha—— Mẹ —— con gái giới thiệu——cho hai người một chút —— "

"Vị này chính là —— vị bác sĩ tuyệt vời mà con gái siêu cấp —— siêu cấp siêu cấp —— thích —— "

"Hắn là một người rất tốt —— còn vô cùng thành thạo —— mỗi lần con đi bác sĩ —— hắn đều làm cho con gái vô cùng—— thoải mái đó —— "

٩(๑>◡<๑)۶

Cô bé nói xong lại “Đinh” một tiếng lộ ra hàm răng trắng nõn, lọt gió của mình, ý muốn khoe hàm răng và hơi thở tinh khiết.

Ông ——

Nhưng trong nháy mắt ấy, Lâm Ân lập tức cảm nhận được hai luồng ánh mắt đầy sát ý “Tề xoát xoát” mà rơi thẳng xuống người hắn.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Độ nguy cơ bay lên tới 99.9%】

【 cảnh báo! Cảnh báo! Độ nguy cơ bay lên tới 99.9%】

Lâm Ân lập tức ngơ ngác (๑•̀ㅂ•́) , chỉ thấy lông tóc toàn thân

đều dựng thẳng lên.

Không thích hợp! Tuyệt đối không thích hợp!

Vì sao hắn cứ có cảm giác cha mẹ Tiểu Tiểu cực kỳ muốn trực tiếp ra tay xử lý mình vậy?

"Bác trai, bác gái, chào hai người..." Lâm Ân mở to hai mắt, dùng hết sức cứu vãn mới không khiến bản thân trực tiếp sụp đổ.

"Cháu là nha sĩ kiêm nhân viên chăm sóc cho Tiểu Tiểu, họ Lâm, nhà ở số 55 hẻm Du Hồn, 17 tuổi, chưa lập gia đình, đã có nhà, cha mẹ đều mất, trong tay có chút tài sản... Xin... Xin bác trai bác gái chỉ giáo nhiều hơn..."

"..."

"..."

Xung quanh là một mảnh yên tĩnh.

Bốn con mắt còn to hơn một cái nhà đang yên lặng theo dõi hắn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể lao lên ăn sống nuốt tươi.

Dưới loại tình cảnh này, hắn thực sự cố gắng vô cùng mà mới khiến tinh thần của bản thân không sụp đổ.

"Như vậy —— sao?"

Hai cái đầu híp mắt nhìn hắn.

【 cảnh báo! Độ nguy cơ bay lên tới 99.9%! 】

【 cảnh báo! Độ nguy cơ bay lên tới 99.9%! 】

Lâm Ân giật mình thon thót, trái tim trôi tuột lên cổ họng, 0ДQ đi lên.

Chuyện gì vậy?

Không thích hợp nha!

Rõ ràng hắn đã khai báo chi tiết về bản thân rồi, vì sao ác ý trong lòng cha mẹ của Tiểu Tiểu chẳng những không giảm còn tăng lên vậy?

"Chàng trai—— không tồi nha —— "

Cái đầu Thái Thản vươn một nhánh xúc tu tới, khẽ híp mắt, cái miệng vừa "Ken két ken két" mà nhai nuốt huyết nhục, vừa chọc cho Lâm Ân đầy vẻ cam chịu (((;° ४ °;))) nghiêng người, nói: "Chạy xe lớn—— rất lão luyện nha —— "

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Một cái đầu lưỡi phân nhánh cũng chọc thẳng vào bên mặt khác của Lâm Ân.

Sau đó, bên tai hắn (((;° ४ °;))) chợt truyền đến một tiếng cười lạnh vô cùng "Thân mật", cực kỳ tra tấn lỗ tai người: "Chỉ một phong thơ ——đã lừa gạt được ——bảo bối nhà ta đến đây rồi —— "

"Ngươi quá xấu xa——dám lừa gạt ——một tiểu nữ hài như vậy—— ngươi cưỡi nữ nhi của ta ——nhìn thật là thoải mái nha —— "

Bên tai Lâm Ân không ngừng vang lên những âm thanh "Đinh đinh đinh" nhắc nhở giá trị tinh thần đang điên cuồng giảm mạnh.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Giá trị tinh thần trước mắt của ký chủ sắp về 0! Giá trị tinh thần trước mắt của ký chủ sắp về 0! Xin lập tức ổn định tâm thần, lập tức ổn định tâm thần! 】

【 đinh! Chúc mừng ký chủ đã phát động thành tựu đặc thù: Ác ý của cấp căn nguyên, đạt được kinh nghiệm cơ sở 300】

【 ác ý của cấp căn nguyên 】: sau khi kiên trì 60 giây không chết lúc đối mặt với sinh vật cấp căn nguyên sinh ra ác ý thật lớn với ngươi, có tỷ lệ đạt được thành tựu đặc thù này. Nó đã chứng minh ngươi một người dũng cảm, ngươi đạt được gia tăng vĩnh cửu: Tinh thần lực +5, thể chất +5, dũng cảm +5

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu giai đoạn 2: Gấp đôi ác ý, đạt được kinh nghiệm cơ sở 500】

【 gấp đôi ác ý 】: Thành tựu đặc thù, cái gì? Hóa ra ngươi có thể kiên trì 60 giây không chết khi đối mặt với hai sinh vật cấp căn nguyên sinh ra ác ý thật lớn với ngươi sao? Không cần biết ngươi làm như thế nào, nhưng không thể nghi ngờ, hành động này đã chứng minh rằng năng lực kéo cừu hận và chịu đựng của ngươi vô cùng tuyệt hảo. Phần dũng khí này của ngươi quá kinh người, đúng là không gì sánh nổi! Ngươi đạt được gia tăng vĩnh cửu: Tinh thần lực +10, thể chất +10, vui sướng +10

Không có đâu!

Lâm Ân (((;° ♆ °;))) đang cứng ngắc ở nơi này.

Ta tuyệt đối không hề vui sướng tí tẹo nào đâu!

Ngươi nhìn thấy ta vui sướng ở điểm nào chứ?

Ở loại thời điểm này, ngươi lại gia tăng cho ta 10 điểm vui sướng, ngươi muốn ta ra đi được vui vẻ hơn một chút sao?

Hệ thống chó má kia!

Tiểu Tiểu (✪ω✪) dùng sức gật đầu, mở miệng lọt gió, nói: "Ô —— Lúc bác sĩ cười Tiểu Tiểu ——đúng là rất vui—— Tiểu Tiểu cũng rất vui—— bắt tôm hộ —— "

Cô bé đọc lại khúc ca Lâm Ân từng hát ở thời điểm hai người đua xe với đám Liệp Sát Giả kia.

Ông ——

Lâm Ân lập tức trở nên trống rỗng, mồ hôi lạnh trên đầu hệt như mưa to tầm tã, không ngừng “Tạch tạch tạch” mà rơi thẳng xuống đất.

【 cảnh báo! Giá trị tinh thần sắp hết! Giá trị tinh thần sắp hết! 】

Tiểu Tiểu...

Ở loại thời điểm này... Chúng ta đừng nên nói mấy lời kỳ quái như vậy, có được hay không?

Có... Được hay không...

Bởi vì...đã có sát ý vừa lướt qua đầu tôi rồi, cần cổ lạnh lẽo, tôi thật sự... sắp sửa đi bán muối rồi đó!

Nhìn thấy Lâm Ân trong trạng thái đờ đẫn như vậy (((;° ♈ °;))), cái đầu Thái Thản lại "Ca ca" há cái miệng khổng lồ đầy máu tanh của mình, lộ ra hàm răng sắc nhọn, lạnh băng, khóe môi khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười gằn độc ác, tiến tới vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Chờ ăn xong kẻ—— dám tát—— nữ nhi của ta—— hai chúng ta—— tâm sự riêng —— một chút nhé?”

Một mình tâm sự? !

Chúng ta có cái gì hay ho mà một mình tâm sự chứ?

(. ;゚ ;: 益:;゚ ;.)

Chẳng lẽ cha của Tiểu Tiểu đã hiểu lầm cái gì rồi?

Thiên địa chứng giám nha! Tuy đúng là trong lòng hắn có ôm

một chút mục đích khác mới mời Tiểu Tiểu đến đây, đúng là hắn muốn Tiểu Tiểu giúp mình giải quyết nguy cơ lần này, nhưng mà hắn thề, hắn tuyệt đối không có một chút ác ý nào cả!

Bởi vì Tiểu Tiểu vốn là một vị khách đáng yêu mà thân mật như vậy, ai nỡ lòng nào sinh ra ác ý với cô bé chứ?

Nhưng nhìn thấy nụ cười tươi đầy ác độc, vô cùng bất thường trên gương mặt cha mẹ Tiểu Tiểu kia, hắn hiểu, trong lòng hai người này đang chất chứa một loại hiểu lầm tày trời với hắn rồi!

Chương 169: Mô Hình Thử Nghiệm Cự Tượng số 12!!!

"Đi —— khuê nữ ——hẳn là con còn chưa ăn no ha—— nếu hôm nay đã có cơ hội như vậy —— vậy ăn thoải mái đi!"

Tiểu Tiểu (✪ω✪) nói: "Vâng vâng—— "

...

Cùng lúc đó, phía trên một mảnh hoang nguyên rộng lớn, đại địa bắt đầu ù ù mà rung động.

"Dự án ứng phó với nguy cơ số 0 —— đã được khởi động —— đang toàn diện kích hoạt —— "

Cùng với từng chuỗi âm thanh chói tai do máy móc ma sát và huyết nhục phun ra, đại địa chậm rãi nứt toác, tạo thành một khe hở, mơ hồ có thể nhìn thấy, kiến trúc Tháp Treo Ngược vốn đi thông với lòng đất đang “Ca ca ca” mà phá toang mặt đất bên dưới, chui lên rồi.

Nếu có người có mặt tại nơi này, nhất định có thể khiếp sợ nhìn thấy, tòa kiến trúc cao mấy chục mét kia đang từng chút từng chút một mà lồi lên, mặt đất bị phá tan, đại địa bị tách rời.

Ngay sau đó, cùng với một tiếng vang thật lớn, Tháp Treo Ngược chui từ dưới đất lên. Và bên cạnh nó, từng cánh tay người máy khổng lồ, dài đến mấy trăm mét cũng bắt đầu phá đất chui lên.

Hoa lạp lạp ——

Cùng với tiếng vang thật lớn nổ tung trời, một thứ tạo vật khổng lồ được kết cấu tụ hợp từ huyết nhục và máy móc vốn luôn ẩn mình dưới lòng đất, nay lại phá đất, từ bên dưới chui lên.

Mơ hồ có thể trông thấy, đó là một tòa tháp bằng máy móc, kết cấu theo kiểu treo ngược lại, mà giờ khắc này, toàn bộ những khối thịt cứng rắn vốn mọc đầy bên ngoài tòa tháp kia, lại đang trong quá trình không ngừng bành trướng và co rút lại.

"Toàn diện khởi động dự án số 0... kích hoạt cơ chế phòng ngự cấp cao nhất... toàn diện mở ra Mô Hình Thử Nghiệm Cự Tượng số 12... Tiến vào trạng thái khẩn cấp chiến đấu —— "

Bên trong một vùng không gian bị phong bế tại nơi càng sâu hơn dưới lòng đất, hội trưởng Phệ Tâm Ma của hiệp hội Ma Nhân đang cười lạnh mà chăm chú nhìn vào Tháp Treo Ngược vốn từ dưới lòng đất, đã trồi lên trên, thông qua màn hình trước mặt.

Vô số số liệu không ngừng lóe lên giữa màn hình, biểu hiện ra các dạng số liệu của mô hình Cự Tượng khổng lồ.

"Hội trưởng! Dự án số 0 đã hoàn mỹ khởi động! Các phương diện số liệu vận chuyển bình thường!"

Vẻ mặt Phệ Tâm Ma lạnh như băng, nhếch miệng cười gằn, nói: "Tốt! Tốt lắm!"

Nó chính là thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất mà hiệp hội Ma Nhân bọn họ đã thiết lập ngay từ khi xây dựng đến giờ.

Chỉ cần khởi động dự án số 0, cả tòa Tháp Treo Ngược đều sẽ biến thành Cự Tượng, biến thành một kiện binh khí chiến tranh không gì sánh kịp.

Mà trong mấy trăm năm nay, trải qua các đời nhân viên mũi nhọn của hiệp hội Ma Nhân liên tục cải tạo và thăng cấp, hiện giờ, Tháp Treo Ngược đã trở thành một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ, không

phải phiên bản đời đầu của mình có thể sánh bằng.

Mà quan trọng hơn, trong quá trình những bộ phận của Cự Tượng được từng bước khai phá ra, khoảng mười năm trước, do gã tự mình chủ đạo, Tháp Treo Ngược lại trải qua một lần toàn diện thăng cấp cải tạo!

Có thể nói, Tháp Treo Ngược ở thời điểm hiện tại, chính là sản phẩm tiếp cận Cự Tượng nhất do bọn họ nghiên cứu thành công. Lực phá hoại và khả năng phòng ngự của nó tuyệt đối xứng đáng với một món vũ khí mang tính chất huỷ diệt!

"Hội trưởng đại nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Vì sao chúng ta phải vội vàng kích hoạt Mô Hình Thử Nghiệm Cự Tượng như vậy?" Các đại cao tầng của hiệp hội đang tụ tập ở khu vực trung tâm, ngưng trọng hỏi han.

Phệ Tâm Ma âm trầm nói: "Chúng ta đã bị ba sinh vật cấp căn nguyên theo dõi, nếu không lập tức kích hoạt phương án số 0, thì chờ khi chúng nó đến đây, e rằng sẽ không còn cơ hội nữa."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người xung quanh đều biến sắc.

"Cái gì? !"

"Sinh vật cấp căn nguyên? ! Còn là ba con nữa? ! Điều này sao có thể!"

"Đại nhân! Chắc là ngài đang đùa hả? Là kẻ ngu xuẩn nào dám đi trêu chọc loại cấp bậc tồn tại này? Đầu óc hắn có bệnh không? ! Muốn chịu chết cũng không thể lôi kéo chúng ta cùng đi theo được!"

Phệ Tâm Ma âm trầm nói: "Là ta trêu chọc, làm sao nào?"

Đám người chung quanh lập tức im bặt.

Phệ Tâm Ma ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên, lạnh lùng nói: "Bên trong Tháp Treo Ngược này ẩn chứa toàn bộ tư liệu nghiên cứu của hiệp hội chúng ta trong nhiều năm như vậy, chúng ta tuyệt đối không thể dễ dàng từ bỏ được!"

"Mấy người lập tức đi xuống an bài, tiến hành di chuyển toàn bộ những tư liệu có liên quan đến kế hoạch Cự Tượng, sau đó là tư liệu liên quan đến những con sinh vật binh khí đỉnh cấp khác!"

Gã lại chăm chú nhìn vào một dãy những chỉ số của tòa Tháp Treo Ngược cao thẳng lên mây được biểu hiện trên màn hình trước mắt, rồi nheo mắt nói:

"Nhưng ta vẫn có tin tưởng vào tạo vật đỉnh cao nhất này, dù ba con sinh vật cấp căn nguyên kia cùng nhau đến đây thì đã làm sao? Dù không đánh lại chúng nó, cũng có thể tranh thủ được mấy tiếng đồng hồ!"

…

Tại vùng hoang dã vắng lặng, khu vực thuộc về hiệp hội Ma Nhân.

Bóng dáng Cưa Máu và phu nhân con rối vốn ở bên trong mảnh sương mù màu đen cuồn cuộn, đột nhiên nhảy lên dãy núi gần đó, cả vùng hoang dã lập tức hiện ra trước mắt bọn họ.

Mà gần như trong nháy mắt ấy, Cưa Máu đã bắt gặp hình ảnh của một tòa tháp chọc thẳng lên mây, bị huyết nhục phủ kín đang đứng lặng tại vị trí cuối cùng của khu hoang dã này.

Sắc mặt ông lập tức chuyển thành ngưng trọng.

"Quả nhiên! Dự án số 0 đã được khởi động! Rốt cuộc là tên Phệ Tâm Ma kia đang làm gì? Sao hắn dám khởi động tạo vật này?"

Phu nhân con rối đứng từ phía xa xa nhìn về phía ngọn tháp cao chọc trời trước mắt, lẩm bẩm nói:

"Thật lớn..."

Vừa cao, vừa thô, đúng là … một cột chống trời!

Bên trên đầy rẫy những khối huyết nhục và khe rãnh, xung quanh còn không ngừng mọc ra vô số những cánh tay người máy khổng lồ.

Cự Tượng khủng bố như vậy giống hệt một người khổng lồ diệt thế, làm cho người ta thực sự không thể ngờ nổi nó chỉ là một thứ tạo vật do con người làm ra!

Dựa vào thân thể khổng lồ này, chỉ sợ sinh vật cấp căn nguyên có đến đây, nó cũng đủ lực chiến một trận!

"Rốt cuộc thứ này là gì vậy?" Phu nhân con rối ngạc nhiên hỏi han.

Chương 170: Kế Hoạch Cự Tượng!

Cưa Máu híp mắt, lập tức hoạt động phần cơ bắp đầy tính nổ mạnh toàn thân, dữ tợn nói: "Đây là thành quả nghiên cứu đỉnh cao nhất của hiệp hội Ma Nhân chúng tôi, cũng là cỗ máy chiến tranh thử nghiệm mô phỏng Cự Tượng đời thứ nhất do chúng tôi xây dựng nên!"

"Nó gần như đã tập hợp toàn bộ tinh hoa trong nghiên cứu khoa học kỹ thuật mũi nhọn của hiệp hội Ma Nhân, cũng là tạo vật khổng lồ nhất mà chúng tôi có thể chế tạo được trong giai đoạn hiện tại!"

"Tài liệu được chế tạo nên nó chính là kết tinh của một nền văn minh khoa học kỹ thuật tại thế giới hắc ám chúng ta!"

Lời này vừa nói ra, phu nhân con rối lập tức chấn động toàn thân.

Lại nói, bà cũng có một chút hiểu biết về những công trình nghiên cứu của hiệp hội Ma Nhân.

Trong thế giới hắc ám này, hiệp hội Ma Nhân vốn là một tổ chức khổng lồ chuyên tâm nghiên cứu và cải tạo với máy móc cùng huyết nhục.

Có thể nói, xét về tạo nghệ trên phương diện này, bọn họ tuyệt đối đã thành lập nên một trường phái riêng, không giống người bình thường!

Huyết nhục yếu ớt, máy móc phi thăng!

Đây là tôn chỉ từ lúc thành lập của hiệp hội Ma Nhân!

Chẳng qua về sau này, theo quá trình hiệp hội Ma Nhân phát triển, bọn họ cũng bắt đầu đi theo hai con đường là chuyên tâm nghiên cứu cải tạo huyết nhục và máy móc phi thăng.

Bởi vậy, bọn họ cũng đạt tới độ cao chưa từng có từ trước tới nay trên lĩnh vực huyết nhục cùng máy móc tại thế giới hắc ám.

Phu nhân con rối nghi ngờ nói: "Một nền văn minh khoa học kỹ thuật?"

Cưa Máu sâu kín nói: "Đúng vậy, nhưng nếu nói nó là nền văn minh khoa học kỹ thuật, chẳng bằng nói nó là di sản của nền văn minh đã thất lạc kia sẽ đúng hơn, mà cũng bởi vì chúng tôi đã chiếm được phần di sản đó, bởi vậy mới cho ra【 kế hoạch Cự Tượng】ở giai đoạn sau này."

Một bản kế hoạch.

Một bản kế hoạch hoàn mỹ.

Cùng với một con Cự Tượng chân chính đã tan vỡ từ bên ngoài tại thế giới hắc ám này!

Đại khái là hơn ba ngàn năm về trước, có một con Cự Tượng khổng lồ chịu tải cả một nền văn minh khoa học kỹ thuật đã từ thế giới càng cao hơn, ầm ầm rơi xuống nơi này.

Nó là sự kết hợp hoàn mỹ giữa huyết nhục và máy móc!

Dựa theo những tin tức mà bọn họ khai quật được từ nơi này, thực lực của Cự Tượng ở thời kỳ hoàn chỉnh vô cùng ghê gớm, thậm chí nó còn vượt qua cấp căn nguyên, đạt tới một trình độ khủng bố, đã vượt quá những gì bọn họ có thể nhận thức được!

Mà cũng bởi vậy, những thành viên các thế hệ khác nhau của

hiệp hội Ma Nhân đều hết sức cuồng nhiệt muốn đi khám phá bí mật của con Cự Tượng kia, thậm chí có một dạo, bọn họ còn muốn trùng kiến nó!

Bởi vì nếu bọn họ có thể thực sự trùng kiến được con Cự Tượng kia, thì cả thế giới hắc ám này, không một tồn tại nào có thể vượt qua được nó!

Chỉ là… về sau, bởi vì một phát hiện đáng sợ nào đó đã khiến lão hội trưởng ra nghiêm lệnh, cấm đoán kế hoạch này.

Cùng thời điểm ấy, toàn bộ những bộ phận lớn được khai quật từ trên cơ thể Cự Tượng, cũng bị năm nguyên lão chủ đạo thực thi kế hoạch này tự chia nhau ra bảo quản.

Bởi vậy mà kế hoạch Cự Tượng gặp trở ngại.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, sau khi Phệ Tâm Ma thượng vị, gã lại hoàn toàn ném bỏ mệnh lệnh của vị hội trưởng đời trước, trực tiếp ra lệnh khởi động lại kế hoạch đáng sợ kia.

Phu nhân con rối cau mày, đưa mắt nhìn tòa Tháp Treo Ngược phía xa xa, nói: "Năng lực chiến đấu của tòa tháp cao này thế nào? Nếu so sánh với Cự Tượng chân chính trong lời ông nói thì sao?"

Cưa Máu thâm trầm nói: "Hoàn toàn không thể so sánh được. Nhưng ở thời điểm kiến tạo nên nó, chúng tôi đã chọn dùng những bộ phận trên cơ thể Cự Tượng để cho vào bộ thân thể này, nếu xét về lực phá hoại, nó có thể ngang ngửa với cấp căn nguyên!"

Nghe đến đây, phu nhân con rối lập tức nghĩ tới một khả năng nào đó, nhưng ngay tại thời điểm bà đang muốn nói cho Cưa Máu biết suy đoán của mình, thì đột nhiên, mặt đất lại một lần nữa rung động.

Giống như một bàn chân khổng lồ nào đó vừa đặt xuống đất, hoặc như một ngọn núi thật lớn nào đó vừa “Ù ù” va chạm với đại

địa dưới chân.

Đông ——

Đông ——

"Đây là... Chẳng lẽ..."

Hai người lập tức run rẩy cả người, vội vàng quay đầu, từ ngọn núi này, hướng tầm nhìn về phía chấn động truyền đến.

Mà cũng chính tại một khắc này.

Oanh ——

Cùng với một tiếng vang thật lớn, đột nhiên ở phía hoang nguyên xa xa, có một cái đầu bé gái khổng lồ trực tiếp nhảy vọt từ một tòa liệt cốc bên dưới, nhanh chóng xuất hiện ngay giữa tầm nhìn của bọn họ.

"Đó là Kẻ Săn Đầu? !"

Vẻ mặt Cưa Máu lập tức trở nên khiếp sợ vô cùng, gần như ông chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra sinh vật khổng lồ vừa xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ kia. Ông vội vàng cầm lấy kính viễn vọng, cẩn thận quan sát.

Sau đó, rốt cuộc cũng xác nhận được rồi.

"Đúng vậy! Đúng là Kẻ Săn Đầu! Chẳng lẽ hiệp hội Ma Nhân đã trêu vào một con quái vật như vậy?"

Thấy một màn trước mắt, gần như Cưa Máu đã lập tức hiểu được nguyên nhân vì sao Phệ Tâm Ma quyết định khởi động dự án số 0 rồi.

Đúng vậy.

Dự án số 0 được thành lập nên với tư cách là phương án dự phòng cho thời điểm hiệp hội gặp phải sinh vật đáng sợ cấp quân vương và cấp căn nguyên!

"Bọn họ điên rồi!" Cưa Máu lộ vẻ mặt tức giận, một mực đứng từ phía xa xa nhìn chằm chằm vào cái đầu khổng lồ kia.

Tuy hiện giờ ông đang bị bọn họ đuổi giết, nhưng từng là nguyên lão của hiệp hội Ma Nhân, khi trông thấy một màn như vậy, trong lòng ông vẫn ngập tràn lửa giận.

"Nhưng hình thể của Kẻ Săn Đầu vừa rồi hơi nhỏ một chút, hẳn là thực lực của đối phương không thể so sánh với những sinh vật căn nguyên chân chính dũng mãnh kia đâu."

Ánh mắt ông ấy có chút ngưng trọng, không ngừng quan sát cẩn thận rồi nói: "Nếu chỉ có một sinh vật này thôi, hẳn là Mô Hình Thử Nghiệm Cự Tượng có thể dễ dàng giải quyết được."

Nhưng gần như một khắc sau khi ông nói ra lời nhận xét này.

Oanh ——

Lại một tiếng nổ vang, chỉ thấy một cái đầu còn khổng lồ gấp mấy lần cái đầu vừa nãy, trực tiếp nhảy khỏi liệt cốc vừa nãy, đi theo phía sau cái đầu đằng trước kia.

Cưa Máu: "!!!"

Phu nhân con rối: "!!!"

Chương 171: Nhất Định Là Ảo Giác Rồi!!!

Lần này, Cưa Máu lập tức hoảng hốt rồi.

"Vẫn còn một con nữa sao?"

Ông vội vàng đưa mắt nhìn về phía cái đầu thứ hai. Có vẻ như đây là một cái đầu nữ tính, trong đôi mắt tràn đầy ác độc và tàn nhẫn.

Một đôi mắt mà chỉ vẻn liếc mắt nhìn một cái thôi, ngươi sẽ bị đối phương làm cho hoảng sợ, cả người không rét mà run.

Trong lòng Cưa Máu cũng vô cùng run sợ, ông ấy chợt hít vào một hơi khí lạnh, run giọng nói: "Xong rồi! Tôi vốn cho rằng, địch nhân lần này của hiệp hội chỉ vẻn vẹn là một sinh vật cấp căn nguyên, ai mà ngờ bọn họ lại trực tiếp trêu chọc đến hai con cấp căn nguyên! Đã thế, một trong hai con còn là thể thành thục nữa!"

Phu nhân con rối há miệng thở dốc, dường như bà đang muốn nói điều gì đó, nhưng trong lúc này, thực sự khó có thể thốt nên lời.

Cưa Máu trầm tư một lát, lại nói: "Nhưng nếu chỉ là hai con sinh vật cấp căn nguyên thôi... Dù Mô Hình Thử Nghiệm Cự Tượng không chống chịu nổi, khẳng định là nó cũng có thể tranh thủ được một đoạn thời gian, hẳn là đủ để đám người bên trên di chuyển tư liệu đi rồi..."

Oanh ——

Nhưng ông còn chưa nói hết câu...

Lại một cái đầu còn khổng lồ hơn hai cái vừa nãy, trực tiếp nhảy qua khu thung lũng vừa rồi, sau đó nặng nề mà hạ xuống bên cạnh hai cái đầu nhỏ hơn kia.

Cưa Máu: "(ΩДΩ) oa nha nha nha!"

Phu nhân con rối (ͥ ͦ ̈ ͦ): "Này này này này..."

【 Giá trị tinh thần của Cưa Máu -10】

【 Giá trị tinh thần của Cưa Máu -10】

【 Giá trị tinh thần của phu nhân con rối -10】

【 Giá trị tinh thần của phu nhân con rối -10】

Cưa Máu (ΩДΩ) run rẩy cả hai tay, nói: "Ba! Ba nha! Khốn nạn! Thế này là móa nó trêu chọc vào một ổ căn nguyên rồi? Có lầm không vậy?"

Phu nhân con rối lẩm bẩm nói: "Ông cho rằng... tỷ lệ chiến thắng của hiệp hội Ma Nhân là bao nhiêu?"

Cưa Máu giơ chân, “Ba ba ba” đạp mạnh xuống mặt đất, tức giận nói: "Còn thắng cái lông á! Sau trận này, bọn họ còn lại một chút cặn bã là tốt lắm rồi! Móa nó, tạo vật có mạnh đến mức nào cũng không đối phó được với ba con quái vật như vậy đâu! Có sức lực này, còn không bằng sớm một chút trở về tắm rửa rồi đi ngủ cho xong!"

Phu nhân con rối ngơ ngác cầm lấy kính viễn vọng, ngắm nhìn ba Kẻ Săn Đầu cấp căn nguyên vừa xuất hiện ở phía xa xa kia.

Nói thật, bà đã sống nhiều năm trong thế giới hắc ám như vậy rồi, nhưng đây lại là lần đầu tiên được nhìn thấy cảnh tượng nhiều sinh vật căn nguyên cùng tề tụ tại một nơi thế này.

Không thể không nói, hình ảnh trước mắt quá mức kinh người,

vừa khủng bố vừa hoành tráng.

Bà lại cẩn thận ngắm nhìn một hồi, nhưng cũng chính tại một khắc này, đột nhiên bà ngẩn ra.

Bởi vì phu nhân con rối vừa nhìn thấy, cái đầu nhỏ nhất trong ba cái đầu kia vừa há miệng, vươn một nhánh xúc tu vào trong, rồi cuốn lấy một sinh vật hình người từ trong miệng mình, cuối cùng là nhẹ nhàng đặt đối phương lên đầu.

Mà vẻ mặt vốn khủng bố của cô bé nọ, cũng nhanh chóng chuyển thành đáng yêu (✪ω✪) lên.

Phu nhân con rối; "(°Д°) ノ "

Chờ một chút!

Tình huống này không thích hợp!

Vì sao phong cách của bức tranh này lại trở nên bất bình thường như thế?

Vì sao trên mặt một Kẻ Săn Đầu cấp căn nguyên lại lộ ra vẻ như vậy? Nhìn giống như vẻ mặt làm nũng của một em gái nhà bên nha!

Hơn nữa...

Nhân loại kia là chuyện gì đã xảy ra rồi?

Hình như... hình như hắn hoàn toàn không phải đồ ăn lót dạ, dùng vào lúc khẩn cấp dành cho Kẻ Săn Đầu...

Nói gì thì nói, chẳng có ai lại để đồ ăn ngồi lên đầu mình như vậy cả, hơn nữa, Kẻ Săn Đầu kia chẳng những để cho hắn cưỡi lên mình, còn lộ ra vẻ mặt đáng yêu với một món đồ ăn như vậy!

Mẹ ơi, càng nghĩ càng thấy tình huống kia quá mức không bình

thường!

Phu nhân con rối ngơ ngác cầm kính viễn vọng nhìn chằm chằm vào khung cảnh khó hiểu trước mắt, nỉ non nói:

"Cưa Máu... Ông mau nhìn này... Tôi vừa phát hiện ra một điểm không thích hợp..."

"Có một tên vô địch... đang cưỡi lên Kẻ Săn Đầu căn nguyên..."

Lời này vừa nói ra, Cưa Máu đã nhướng mày, nghiến răng nói: "Hiện giờ không phải lúc nói đùa, khẳng định là Tháp Treo Ngược sắp biến mất rồi, chúng ta nên suy nghĩ thật nhanh để tìm ra biện pháp vòng qua con đường này đến Thành Tội Nghiệt đi."

Phu nhân con rối nỉ non nói: "Không phải đùa... Ông mau nhìn đi... Tôi không nói đùa, thật sự có một nhân loại đang cưỡi lên Kẻ Săn Đầu kia nha..."

Cưa Máu lập tức có chút không kiên nhẫn.

Đã đến lúc nào rồi bà còn nói đùa nữa?

Một nhân loại?

Còn cmn cưỡi Kẻ Săn Đầu?

Sao bà không nói con chuột cưỡi con mèo cho nó dễ hình dung đi?

Ông ấy co chút không kiên nhẫn, vươn tay tới cầm lấy kính viễn vọng, nhanh chóng nhìn về phía ba Kẻ Săn Đầu đằng kia.

Ông ——

Và giây tiếp theo, ánh mắt Cưa Máu lập tức trở nên trống rỗng. Thân thể trực tiếp cứng đờ tại chỗ, giống như đã hoá đá rồi.

"Kia... Đó là..."

Chỉ thấy trên đầu một con Kẻ Săn Đầu nhỏ nhất trong nhóm, có một thiếu niên Nhân tộc đang khoanh chân ngồi, trong tay hắn không ngừng lật qua lật lại một sợi dây thừng, khóe miệng cười tủm tỉm mà biểu thị một điều gì đó với nhánh xúc tu đang nâng viên nhãn cầu đầy vẻ tò mò, vươn tới trước mặt mình của sinh vật cấp căn nguyên kia.

Nhìn hắn giống như một ông anh trai nhà bên, đang vắt óc suy nghĩ xem mình nên dùng mánh khóe kỳ quái gì để quét độ hảo cảm của tiểu Loli đầy tò mò nhà đối diện.

Nhưng đây không phải là điều quan trọng!

Bởi vì gần như ông chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra gương mặt của cậu thiếu niên kia.

"Đồ nhi?" Cưa Máu vừa khiếp sợ vừa hét ầm lên.

Phu nhân con rối: "???"

Cưa Máu: (°Д°) ノ

Không thể nào!

Nhất định là ta mắt mờ rồi!

Đúng vậy, nhất định là ta quá mức lo lắng sốt ruột, nên mới nhìn ra ảo giác.

Làm sao đứa học trò nhỏ nghe lời của ta lại có thể cưỡi một Kẻ Săn Đầu đi vòng vòng chung quanh được?

Đúng vậy!

Nhất định là ảo giác!

Nếu đồ nhi của ta thật sự có loại bản lĩnh này, hắn đã sớm đi ngang trong thế giới hắc ám rồi!

Nghĩ đến đây, Cưa Máu lập tức dùng lực xoa xoa con mắt, rồi nỉ non vươn tay, cắt vỡ ngón tay mình, bắt đầu vẽ một cái pháp trận nho nhỏ dưới mặt đất.

"Nếu không cứ liên hệ một chút trước? Nếu không chết, hắn là hắn có thể tiếp nhận được tin nhắn do ta truyền đi..."

Chương 172: Lần Đầu Dọa Cho Thầy Ngất Đi!!!

Giống như để chứng minh cho điều gì đó, ông ấy lập tức viết vài chữ vào bên trong pháp trận nho nhỏ kia: 【 đồ nhi, con còn sống không? 】

Viết xong, chỉ nghe ngoài miệng ông lẩm nhẩm vài câu, huyết quang trong mắt chợt lóe, rồi lập tức đưa tay ấn xuống pháp trận kia.

...

Mà cũng gần như cùng thời điểm đó.

Lâm Ân đang ngồi trên đầu Tiểu Tiểu, mỉm cười biểu diễn kỹ xảo dùng dây thừng cho cô bé xem, đột nhiên hắn chợt cảm nhận được một luồng khí huyết dâng lên trong dạ dày.

Ngay sau đó, hắn thống khổ mà “Ụa” một tiếng, phun thẳng một vũng máu ra tay mình.

"Đây là... Thầy?" Lâm Ân vừa kinh hãi vừa mừng rỡ reo lên.

Rồi không chút do dự, hắn lập tức nhìn chằm chằm vào vũng máu nọ, chỉ thấy vũng máu trong tay kia nhanh chóng nhúc nhích, rồi chậm rãi tụ tập lại cùng nhau, xếp thành mấy chữ rất xấu lại còn to tướng.

"Đồ nhi, con còn sống không?"

Lâm Ân lập tức nhảy dựng lên, mừng rỡ nói: "Đương nhiên là con còn sống nha! Con đang sống vô cùng thoải mái đó! Thầy, quả

nhiên thầy không có việc gì rồi?"

Gần như khó có thể kìm nén được kích động trong lòng, Lâm Ân lập tức ngẩng đầu, hô lớn về phía hoang dã xung quanh: "Thầy! Con còn sống! Thầy đã chết chưa? Khi nào thì thầy trở về trong tiệm vậy? Chỉ có một mình con... rất sợ đó!"

Ngay tại khoảnh khắc Lâm Ân hét ầm lên, bên tai hắn lập tức xuất hiện âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu: Lần đầu dọa cho thầy ngất đi, đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 lần đầu dọa cho thầy ngất đi 】: ở thời điểm dùng một phương thức tùy tiện nào đó dọa cho thầy của mình ngất đi, có tỷ lệ đạt được thành tựu đặc thù này. Ngươi vừa tiến được một bước vững chắc về phía thành tựu "Khi sư diệt tổ", chúc mừng ngươi đạt được gia tăng vĩnh cửu: Tinh thần lực +1, lực lượng +2, vui sướng +20!

Lâm Ân: "???"

Hắn như người da đen với những dấu chấm hỏi đầy đầu!

Vẻ mặt ngơ ngác.

Đây là loại thành tựu quỷ quái gì vậy?

Ta đã làm gì mà dọa cho thầy của ta ngất đi rồi?

Hệ thống, ngươi không thể tùy tiện ném cho người ta một loại thành tựu không sao hiểu nổi như vậy được.

...

Trên ngọn núi.

"Cưa Máu! Cưa Máu! Sao ông lại ngã lăn ra đất co giật rồi?

Ông đừng có hù dọa tôi nha! Ông bị bệnh gì vậy?" Phu nhân con rối khiếp sợ nhìn Cưa Máu (°Д°) ノ đang nằm dưới đất không ngừng co giật, cả người đều bất ổn.

Đây là có chuyện gì chứ?

Vừa rồi vẫn còn khỏe mạnh cơ mà?

Chẳng lẽ là bệnh động kinh phát tác? Không phải đâu! Theo đạo lý mà nói, một người cải tạo làm sao có thể mắc bệnh động kinh được?

Cưa Máu đờ đẫn mà không ngừng co giật, (ヾ ノ° ╔ °)—— nói: "Cái kia… cái tên cưỡi... Kẻ Săn Đầu cấp căn nguyên... ấy… đúng là học trò của tôi…"

Phu nhân con rối: "(ΩДΩ)!"

...

Trên vùng hoang dã, Lâm Ân đang ngơ ngác nhìn ngó chung quanh nhưng đáng tiếc, hắn chẳng phát hiện ra điều gì cả, cuối cùng chỉ có thể nhún nhún vai ném nghi hoặc ra sau đầu, không hiểu vì sao mình lại nhận được thành tựu kỳ quái như vậy.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Vài phút sau.

"Chúng ta —— tới rồi —— " Cái đầu Vu Thần mở miệng, cất lên một tiếng cười gằn độc ác, rồi không ngừng liếm liếm đôi môi của mình.

Lâm Ân lập tức mở to mắt nhìn qua.

Ngay lúc này, tầm nhìn của hắn đã bị một tòa tháp huyết nhục khổng lồ xuất hiện phía cuối vùng hoang dã hấp dẫn.

Hắn vội vàng đứng lên, dõi mắt trông về phía xa, vẻ mặt đầy kinh ngạc: "Chẳng lẽ nói thứ này chính là... Tháp Treo Ngược..."

Là hang ổ của hiệp hội Ma Nhân, là đại bản doanh của tổ chức hung ác đã đuổi giết thầy của hắn và chính hắn trong suốt mấy ngày vừa qua?

Nó chính là... Thứ này sao?

Mảnh tro bụi cuồn cuộn và tầng sương mù bị xua đi, để lộ ra một tòa tháp cao, chọc thẳng tới mây hiện ra rõ ràng ngay trước mắt hắn.

Bên trên không ngừng lóe lên ánh sáng chói mắt của kim loại và máy móc, lại có những cái bánh răng thật lớn không ngừng chuyển động, lôi kéo đống huyết nhục tối đen vẫn đang căng phồng bành trướng, cả hai thứ này cùng kết hợp lại để xây dựng nên một con Cự Tượng bằng máy móc huyết nhục, đầy quỷ dị và quái đản.

Từng cánh tay người máy khổng lồ, kinh dị mọc ra từ những cục u nang huyết nhục, phía dưới tòa tháp cao kia.

Trên đỉnh tháp cao có tạo hình giống như một cái ống khói thật lớn, cuồn cuộn phun trào khói đen như đang ở thời đại công nghiệp.

Huyết nhục và máy móc va chạm, tiếp xúc với nhau!

Đúng là một loại phong cách Steampunk [1] cực kỳ quái đản!

"Tháp Treo Ngược!"

Đúng vào thời điểm ấy, trước mắt hắn lập tức hiện ra một cái giao diện tin tức.

【 Mô Hình Thử Nghiệm Cự Tượng số 12 Tháp Treo Ngược 】

【 cấp bậc 】: ???

【 loại hình 】: tạo vật máy móc huyết nhục

【 thuộc tính 】: ???

【 năng lực chiến đấu 】: Không thể địch nổi Cự Tượng phản căn nguyên (hàng nhái)

【 giới thiệu 】: là tạo vật giai đoạn đỉnh cấp nhất của Hiệp hội Ma Nhân. Mô Hình Thử Nghiệm Cự Tượng được thoát khuôn từ di sản văn minh của Tử Triệu Tinh [2]. Bởi tạo vật này chỉ sử dụng được bộ phận cấu tạo trong bản kế hoạch của Cự Tượng, mà không có nguyên liệu tương đương, khiến cho nó không thể sánh ngang cùng Cự Tượng chân chính, nhưng tòa Tháp Treo Ngược này lại là kết tinh cho thành quả nghiên cứu mấy trăm năm của hiệp hội Ma Nhân, khiến cho thực lực khủng bố của nó vẫn đủ khả năng sánh vai cùng cấp căn nguyên!

Ngay sau khi Lâm Ân đọc xong giao diện tin tức nọ, bên tai hắn lại một lần nữa vang lên một loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống, có vẻ vô cùng gấp gáp, nối liền không dứt.

---

[1] : Phong cách Steampunk là một nhánh của thể loại khoa học giả tưởng hay khoa học huyền bí kết hợp với phong cách công nghệ lấy ý tưởng từ máy móc chạy bằng hơi nước thế kỷ 19.

[2] : Tử Triệu Tinh chỉ ngôi sao Khai Dương trong nhóm sao phụ thuộc chòm Đại Hùng. Bởi vì nó nằm đối lập với sao Mộc, chòm sao Bắc Đẩu, nên ánh sáng của ngôi sao này rất ảm đạm, thậm chí còn lúc ẩn lúc hiện, cũng vì thế mà ở thời cổ đại có câu nói “Nam Đẩu ti sinh, Bắc Đẩu ti tử”. Và ngôi sao không thể nhìn rõ này được coi là có liên quan tới tử vong. Tử Triệu có nghĩa là điềm báo cho cái chết.

Chương 173: Hệ Thống Đồ Giám!!!

【 đinh! Ngươi gặp phải tòa tạo vật kỳ tích đầu tiên! Đã kích hoạt hệ thống đồ giám [1]! 】

【 Hiện giờ ngươi có thể tự do sử dụng hệ thống đồ giám, ghi chép lại bất cứ sinh vật và kỳ quan nào mà mình gặp được, cũng có thể tiêu phí một khoản tiền khô lâu nhất định để tiến hành phân tích sâu hơn đối với mỗi một đồ giám trong tay mình! 】

【 đinh! Khoản tiền khô lâu tiêu hao trong quá trình phân tích đồ giám có liên quan tới thực lực và cấu tạo của mục tiêu. Sau khi phân tích hoàn thành, ngươi có thể đạt được càng nhiều tin tức hơn về mục tiêu bên trong đồ giám, bao gồm cả tính cách, yêu thích, thực lực chân thật, nhược điểm và rất nhiều những tin tức giới thiệu khác. 】

[1] : Đồ giám, hay còn gọi là hướng dẫn thực địa, chỉ một cuốn sách được thiết kế để giúp người đọc xác định động vật hoang dã hoặc các đối tượng khác xuất hiện trong tự nhiên. Nó thường được thiết kế để đưa vào "trường" hoặc khu vực cục bộ nơi các đối tượng đó tồn tại để giúp phân biệt giữa các đối tượng tương tự.

Lâm Ân: "???"

Tạo vật kỳ tích? Kỳ quan? Đồ giám?

Quả nhiên, hệ thống này vẫn còn rất nhiều chức năng đang chờ đợi mình đi khai phá và dạy bảo!

Nhưng mà… cũng không biết vì sao, ở thời điểm hiện tại, hắn càng xem càng cảm thấy như thể mình đang lạc vào một thế giới võng du!

Lâm Ân chớp chớp mắt.

Hắn lập tức nhìn thấy ở bên cạnh biểu tượng【 Thị Giới 】nằm tại góc dưới bên phải trong giao diện tin tức của mình, vừa có thêm một cái biểu tượng đại diện cho chức năng【 đồ giám 】.

Hắn thử ấn mở.

Ngay lập tức, trước mắt hắn đã xuất hiện nội dung bên trong đồ giám, nhưng tờ nào tờ nấy đều có dấu hiệu ???.

【 đinh! Kiểm tra đo lường thấy tạo vật kỳ tích, xin hỏi có lập tức chép vào hay không? 】

"Chép vào!"

【 đinh! Chép vào thành công, "Mô Hình Thử Nghiệm Cự Tượng Tháp Treo Ngược" đã được thu nhận tiến vào kỳ quan họa diện, trước mắt được đánh số 001, ngươi đạt được khen thưởng sưu tầm: Điểm thuộc tính tự do +10】

Lâm Ân: "!!!"

Mười điểm thuộc tính tự do?

Khủng vậy sao?

Đây chỉ vẻn vẹn là hắn thu thập được tin tức về một tòa kỳ quan, vậy mà hệ thống lại trực tiếp ban cho mức khen thưởng xa hoa như vậy!

Mà rõ ràng hắn chỉ mới nhìn thoáng qua mục tiêu thôi!

【 đinh! Sau khi phát động hệ thống đồ giám, mong ký chủ hãy

cố gắng hết sức để ghi chép càng nhiều tin tức đồ giám càng tốt. Mỗi một đồ giám ẩn chứa những tin tức về mục tiêu khác biệt, sẽ giúp ký chủ đạt được khen thưởng điểm thuộc tính tương ứng, mong ký chủ không ngừng cố gắng. 】

Thì ra là thế!

Nếu nói như vậy, chẳng phải Tiểu Tiểu, mẹ Tiểu Tiểu, cha Tiểu Tiểu đều có thể thu nhận vào hệ thống đồ giám sao?

Phải biết rằng, bọn họ chính là sinh vật cấp căn nguyên nha!

Không nói hai lời, Lâm Ân lại nhanh chóng tập trung ánh mắt nhìn về phía Tiểu Tiểu dưới hông mình.

Quả nhiên, bên tai hắn lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi thu nhận được đồ giám sinh vật cấp căn nguyên: Kẻ Săn Đầu (Tiểu Tiểu), đạt được hệ thống khen thưởng: 6 điểm thuộc tính tự do】

Lâm Ân vô cùng vui vẻ. Hóa ra thật sự có thể.

Không nói hai lời, hắn lại lập tức quay đầu, nhìn về phía hai sinh vật cấp căn nguyên khác ở cách đó không xa.

【 đinh! Ngươi thu nhận đồ giám sinh vật cấp căn nguyên: Kẻ Săn Đầu (cái đầu Thái Thản), đạt được hệ thống khen thưởng: 20 điểm thuộc tính tự do 】

【 đinh! Ngươi thu nhận đồ giám sinh vật cấp căn nguyên: Kẻ Săn Đầu (cái đầu Vu Thần), ngươi đạt được hệ thống khen thưởng: 15 điểm thuộc tính tự do 】

Lâm Ân: "!!!"

Vô địch nha!

Hệ thống đồ giám này vừa mở, đã khiến thực lực cá nhân của hắn tăng lên nhanh chóng rồi, tuyệt đối là trợ lực khó có thể tưởng tượng nổi mà!

Hiện tại, hắn mới thu nhận được bốn tấm đồ giám, đã trực tiếp gia tăng được 51 điểm thuộc tính tự do rồi!

Còn nhiều hơn điểm thuộc tính gia tương sau khi thăng cấp nữa!

Cùng lúc ấy, Tiểu Tiểu (✪ω✪) nâng nhãn cầu, tò mò nhìn Lâm Ân, nói: "Bác sĩ ——nhìn anh—— rất vui vẻ nha—— "

Lâm Ân lập tức giơ ngón tay cái lên với cô bé, cười tủm tỉm nói: "Bởi vì gặp chuyện vui vẻ, nên tôi rất vui vẻ!"

Tiểu Tiểu (✪ω✪) nói: "Ồ —— bác sĩ vui vẻ —— Tiểu Tiểu cũng vui vẻ —— "

...

Ngay tại thời điểm ấy, tại không gian phong bế dưới lòng đất bên trong Tháp Treo Ngược, phía trên màn hình lớn lập tức xuất hiện hình ảnh về ba Kẻ Săn Đầu khổng lồ.

Thấy một màn như vậy, vẻ mặt cả đám cao tầng của hiệp hội Ma Nhân đều trở nên run rẩy, mồ hôi rơi như mưa.

"Quả nhiên bọn chúng đã đến đây!" Phệ Tâm Ma cười lạnh một tiếng, dùng cả hai tay chống lên màn hình, gắt gao nhìn chằm chằm vào ba Kẻ Săn Đầu kia, dữ tợn nói: "Tốt! Tốt lắm! Nếu chúng mày đã đến đây rồi, tao sẽ cho chúng mày được chứng kiến thực lực mạnh mẽ của tạo vật đỉnh cấp nhất trong hiệp hội chúng tao!"

Ba ——

Ngay lập tức, bàn tay gã đã ấn lên một cái chốt mở máy móc

phía trên màn hình trước mặt.

"Toàn diện kích hoạt Mô Hình Thử Nghiệm Cự Tượng... Tiến vào hình thức chiến đấu... Đã tập trung vào mục tiêu... Mở ra chế độ phản kích căn nguyên..."

"Toàn diện khởi động bản kế hoạch Cự Tượng... hoàn thành giai đoạn thứ nhất cấu trúc tin tức... hoàn thành giai đoạn thứ hai chuyển vận nguồn sinh lực..."

"Mở ra chế độ săn giết..."

Ông ——

Trong nháy mắt, tòa Tháp Treo Ngược chọc thẳng lên mây vốn nằm ngay giữa vùng hoang dã vắng vẻ kia, lại đột nhiên khởi động, chỉ thấy bộ thân thể cao lớn nọ đang từng chút từng chút một mà rút khỏi lòng đất bên dưới.

Ngay sau đó, hai cẳng chân máy móc khổng lồ bao vây đống huyết nhục tối đen, phát ra những tiếng "Ca ca", nhanh chóng nhô ra từ đống phế thổ bên dưới.

Mấy chục cánh tay người máy khổng lồ, giống như cánh tay Zombie, lại “Hoa lạp lạp” rủ xuống phía sau khung máy móc thật lớn của Tháp Treo Ngược.

Bộ Mô Hình khổng lồ này từ từ đứng lên, khiến cho vô số đất cát trên người nó “Ào ào” rơi xuống dưới.

Chỉ thấy trên thân thể của tòa tháp to tướng nọ, đang không ngừng tản ra những luồng hồng mang chói mắt.

Đi kèm theo những hành động này, là cái ống khói thật lớn trên đỉnh tháp càng phun ra khói đen đậm đặc.

Chương 174: Nhiệm Vụ Quét Dọn Chiến Trường!

"Trải qua mấy trăm năm, dưới quá trình cố gắng của vô số những thành viên trong hiệp hội, tới cuối cùng, chúng ta đã chung tay nhau nghiên cứu ra tổ chức huyết nhục có thể so với căn nguyên, lại gia tăng thêm tài liệu tới từ hợp kim tinh vi và khung xương ma năng bên trong kết cấu Cự Tượng!"

Phệ Tâm Ma nhìn chằm chằm vào màn hình, vẻ mặt càng thêm bệnh hoạn cùng dữ tợn.

"Còn có đặc tính giương cánh được mô phỏng từ Thâm Uyên Cốt Long, lại dùng phần hạch tâm của Dung Nham Ma Tượng làm nguồn sinh lực, cộng thêm năng lực khôi phục của Huyết Ma thể tụ hợp, và kết nối vô cùng chính xác đến khắp các nơi bằng nguyền rủa của hậu duệ Cựu Thần!"

"Chúng mày lấy cái gì ra để đánh với ta?"

“Dù chúng mày là sinh vật cấp căn nguyên thì đã làm sao? Ở trước mặt thành quả nghiên cứu cấp cao nhất của hiệp hội Ma Nhân chúng tao, chúng mày lấy cái gì ra để đối chọi?"

Gã dữ tợn rít gào.

Mà cùng lúc này, ở bên ngoài, vùng hoang dã kia đã không còn vắng lặng như trước nữa, mà thay vào đó là gió nổi mây phun, sương mù màu đen cuồn cuộn, thậm chí tại khoảng khổng bên trên con Cự Tượng khổng lồ kia, đã hình thành nên một cái lốc xoáy thật lớn đang không ngừng xoay tròn.

Mô Hình Thử Nghiệm Cự Tượng chậm rãi khởi động mấy cẳng chân máy móc to lớn của mình, rồi xoay người, tập trung vào tổ ba Kẻ Săn Đầu ở phía xa xa.

Rống ————!

Một tiếng rít gào đinh tai nhức óc trực tiếp phát ra từ trong miệng con Cự Tượng nọ, và hiển nhiên mục tiêu chính là bọn họ.

Thiên địa biến sắc! Đại địa rung rinh.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Cảnh báo! 】

【 ngươi vừa phát động nhiệm vụ khẩn cấp đặc thù: Trốn! Mục tiêu nhiệm vụ: trong khoảng thời gian ngắn nhất, trực tiếp thoát khỏi vùng hoang dã vắng vẻ này, khen thưởng nhiệm vụ: Tiền hắc lâu: 5, kinh nghiệm cơ sở: 1 vạn, khen thưởng đặc thù x1 】

Lâm Ân vội vàng đưa tay bịt lỗ tai, trong lòng cực kỳ sợ hãi.

Nhưng ngay giây tiếp theo sau khi con Cự Tượng nọ há miệng rít gào.

Phù ——

Phù ——

Mười mấy tiếng xé gió lập tức vang lên bên tai Lâm Ân.

Lâm Ân vội vàng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy cái đầu Thái Thản nọ lập tức mở ra cái miệng khổng lồ dữ tợn của mình, rồi từng nhánh xúc tu vô cùng tráng kiện, giống như những tia chớp, nhanh chóng bắn về phía con Cự Tượng kia.

Ba ——

Một tiếng quật thật lớn vang lên.

Con Cự Tượng vừa hung hăng há miệng gầm thét, trực tiếp bị quất cho lảo đảo cả người, thân thể vốn chọc thẳng vào tầng mây, cũng không kiềm chế nổi mà té lăn quay ra đất.

"..."

"..."

Vùng hoang dã mới ồn ào lên một chút, lại tạm thời chìm vào yên tĩnh.

Lâm Ân trống rỗng quan sát một màn kia, trong đầu đầy những tiếng ong ong khó tả.

Trên gương mặt vốn nở rộ nụ cười tươi đắc ý của đám người Phệ Tâm Ma trong không gian phong bế dưới lòng đất, cũng giật mình, chấn động.

"À... há?" Lâm Ân vừa mơ màng dự cảm được một điều gì đó.

Mà cũng chính tại một khắc này.

Ba ba ba ba ba ——

Mười mấy nhánh xúc tu khổng lồ vừa bắn ra bên ngoài từ trong khoang miệng của cái đầu Thái Thản nọ, lại lập tức biến thành roi da quất lừa, không ngừng “Ba ba ba” hung hăng đánh đập bộ khung máy móc của con Cự Tượng nọ.

Một đánh là da tróc thịt bong! Một quất là hoa lửa bay dào dạt!

Lâm Ân: "(°Д°) ノ "

Phệ Tâm Ma: "(̥·̇ᴗ̈ᴗ̇)!"

"Dcmnn —— một bộ máy móc nho nhỏ —— cũng dám làm màu ở trước mặt ông đây (beep ——)—— "

"Ta cho ngươi rống (beep ——) cái (beep ——)! Ta cho ngươi rống —— rống đi—— rống nữa đi —— "

(〝▼皿▼)

Ba ba ba ba ——

Những nhánh xúc tu nọ không ngừng quất xuống, cảm giác tiết tấu lập tức bị kéo đầy!

Lâm Ân ngây dại đưa mắt nhìn hình ảnh điên cuồng đập bẹp “Ba ba ba ba” kia.

Hắn cứ có cảm giác... tình huống này hoàn toàn không giống như mình đã nghĩ...

Vì sao bầu không khí vốn đang chìm trong cấp bách, khẩn trương, lại lập tức phát triển theo chiều hướng bất bình thường như vậy?

Theo đạo lý, chẳng phải lần này nên phát sinh một hồi so tài máu lửa giữa hai vị chân nam nhân là: Kẻ Săn Đầu và Cự Tượng?

Mà ngay tại khoảnh khắc đó, bên tai hắn lại vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Hủy bỏ nhiệm vụ vừa rồi... 】

【 đinh! Ngươi vừa phát động nhiệm vụ mới: Quét dọn chiến trường, giới thiệu nhiệm vụ: sau khi chiến đấu chấm dứt, cố gắng hết sức nhặt càng nhiều thứ có giá trị từ bên trong bộ hài cốt của Mô Hình Thử Nghiệm Cự Tượng càng tốt, hãy cố gắng làm phong phú kho tích trữ của mình, khen thưởng nhiệm vụ: thứ mà ngươi lấy được... 】

Lâm Ân: "(°Д°) ノ "

Giữa không gian phong bế dưới lòng đất, phía trước màn hình

lớn đang không ngừng lóe sáng, chúng cao tầng của hiệp hội Ma Nhân, ai nấy đều đờ đẫn nhìn hình ảnh bên trên.

Hiện tại, tạo vật khổng lồ chọc thẳng vào mây của bọn họ lại giống như một thiếu nữ yếu ớt, bị người ta ấn xuống đất, hung hăng dùng roi da “Ba ba ba” quật mạnh, ngoài miệng kêu to, thân thể vặn vẹo, nhưng không thể nào chống cự được.

Ba ba ba ——

Ba ba ba ——

Mỗi lần âm thanh “Ba” từ bên ngoài truyền đến, là một lần ánh mắt trống rỗng của đám người trong này lại thoáng run rẩy một chút.

Đặc biệt vào Phệ Tâm Ma, kẻ đang chống lên màn hình, hiên ngang đứng ở nơi đó, dù trên mặt gã vẫn giữ nguyên nụ cười cứng ngắc vừa rồi, nhưng cũng không biết vì sao, gã lại cảm thấy hai má mình hơi ran rát.

Tựa như những nhánh xúc tu to tướng đang hung hăng “Ba ba ba” quất lên người Cự Tượng ngoài kia, vốn không trực tiếp quất Cự Tượng, mà đang tàn nhẫn quất thẳng vào mặt gã.

"Hội, hội trưởng!" Một ma nhân cao tầng mặc hắc bào run rẩy nói: "Tôi cảm thấy ưu thế lần này không nằm bên chúng ta, không phải ngài mới nói... dù Cự Tượng không ngăn được ba con quái vật cấp căn nguyên kia, thì vẫn có thể đánh ngang tay, giúp chúng ta tranh thủ chừng mấy tiếng thời gian ư?"

“Nhưng nhìn cục diện trước mắt này... Tôi có cảm giác, chỉ cần nó cầm cự được mười phút thôi, chúng ta đã rất có thể diện rồi!"

Giữa khung cảnh âm u, trong gian phòng chỉ huy có hàm lượng khoa học kỹ thuật cao nhất, màn hình thật lớn trước mắt đang

không ngừng chớp động.

Và hiển nhiên, không cần biết người khác nhìn theo góc độ nào thì hoàn cảnh và bầu không khí trước mắt này cũng đại diện cho một khu vực vô cùng nghiêm trang và đứng đắn.

Nhưng vào giờ khắc này, hình ảnh đang được phát trên màn hình lớn kia lại là một nhân vật chính bị một nhân vật chính khác hung hăng ấn xuống đất rồi "Ba ba ba" không ngừng quất roi...

Dù nhìn kiểu gì, vẫn làm cho người ta cảm thấy hình tượng uy nghiêm xung quanh, có chút sụp đổ.

Tựa như Ultraman đang bị một con quái thú ấn xuống mặt đất "Ba ba ba" quất không ngừng vậy...

Chương 175: Xông Vào Đại Bản Doanh Của Địch!

Phệ Tâm Ma tức đến run rẩy cả người, một luồng khí không ngừng đè nén trong lồng ngực, có làm như thế nào cũng không thế phun ra ngoài được.

"Ngừng... Tất cả không được thất thần nữa! Nhanh đi sửa sang lại tư liệu... Những gì có thể mang được đều nhanh chóng mang đi hết cho ta. Còn nữa, lập tức đi qua khởi động trang bị chiết dược cho ta. Nghe rõ chưa?"

"Ta nói chính là lập tức! Lập tức! Nhanh đi!"

Gã hung hăng rít gào.

...

Ông ô —— ông ô ——

Cả bên trong căn cứ, tiếng cảnh báo chói tai cùng với hào quang màu đỏ chói mắt, không ngừng vang lên.

Một giọng nói máy móc nhanh chóng truyền khắp căn cứ.

"Cảnh báo... Cảnh báo... Tất cả những nhân viên có quyền hạn từ cấp 2 trở lên, xin lập tức tập trung đến đại sảnh chiết dược số một, chuẩn bị rút lui theo thứ tự..."

"Cảnh báo... Cảnh báo... Trước mắt, trình độ tổn hại của Tháp Treo Ngược... 85%... 84%... Dự tính trong năm phút đồng hồ tiếp theo, khung máy móc hạch tâm của Tháp Treo Ngược sẽ hoàn toàn mất đi hiệu lực..."

"Lập tức rút lui... Lập tức rút lui..."

Cùng với âm điệu the thé vang lên bên tai, tất cả những nhân viên nghiên cứu đang ở bên trong căn cứ đều lộ ra vẻ sợ hãi và kinh hoàng.

"Thứ này không nói đùa chứ? Tháp Treo Ngược bị tổn hại sao? Nói đùa JykrROEjacĐ vậy! Chúng ta đã khởi động dự án số 0 rồi mà?"

"Mẹ nó, vừa mới khởi động dự án không được bao lâu! Mà mày đã nói Tháp Treo Ngược đang chịu tổn hại? Thứ gì mạnh mẽ đến nỗi, có thể đánh bại Tháp Treo Ngược trong khoảng thời gian ngắn như vậy?"

"Khoan đã! Nhân viên quyền hạn cấp 2? Thế còn nhân viên dưới cấp 2 thì sao?"

Ngay tức khắc, cả căn cứ đều bị khí tức khủng hoảng lan tràn, bao phủ.

Tất cả mọi người đều biết, lần này hiệp hội Ma Nhân bọn họ sắp phải hứng chịu một hồi tai ương ngập đầu rồi!

...

Mà cùng lúc đó, ở bên ngoài.

Một màn chiến đấu hoàn toàn trái ngược với phong cách Lâm Ân từng tưởng tượng ra, đã bắt đầu.

Chỉ thấy cái đầu Thái Thản và cái đầu Vu Thần đã vọt lên.

Hiện giờ, cả hai đang phối hợp, cùng vây công con Cự Tượng nọ, không ngừng “Ba ba ba ba” hung hăng đánh đập.

Nhìn thấy một màn kia, Lâm Ân chỉ cảm thấy yết hầu khô khốc, một câu cũng nói không nên lời.

Sau đó, đột nhiên hắn tỉnh ngộ rồi.

Đúng vậy.

Cảnh tượng mà hắn dự đoán trong đầu kia, cảnh tượng chân nam nhân giống như sắt thép "ầm ầm" va chạm, cảnh tượng máy móc và huyết nhục "đùng đùng" đánh nhau, cảnh tượng Utraman chiến đấu với quái thú rung động lòng người ấy... chỉ phát sinh trong tình huống lực lượng hai bên ngang hàng mà thôi.

Nhưng nếu thực lực giữa hai bên vốn không cùng một cấp bậc, khi mà một bên quá mạnh, còn một bên quá yếu, đương nhiên sẽ phát sinh cảnh tượng trước mắt này, đó là bên mạnh hơn sẽ thay đổi đủ loại thủ đoạn để bắt nạt bên yếu hơn kia...

"Học được rồi! Học được rồi!" Lâm Ân mở to mắt nhìn qua, hắn có cảm giác mình vừa trưởng thành hơn một chút.

Đột nhiên ánh mắt hắn khẽ động, rồi không chút do dự đã lập tức phát động huyết nhục tai biến, sinh trưởng thêm một con Ác Linh Thụ Nhãn trên gò má mình.

Nếu nơi này chính là đại bản doanh của hiệp hội Ma Nhân, mà Tháp Treo Ngược đã bị bọn họ xuất động ra rồi, thì đương nhiên những nhân viên khác của hiệp hội Ma Nhân cũng sẽ ẩn mình ở phụ cận.

Ánh mắt hắn lập tức dừng lại bên trong một cái hố sâu ở cách đó không xa, và chậm rãi xâm nhập xuống lòng đất.

Rất nhanh, dưới sự trợ giúp của Ác Linh Thụ Nhãn, hắn lập tức bắt được rất nhiều khí tức sinh vật tại một vị trí cách đó vài trăm mét dưới lòng đất.

"Quả nhiên là ở dưới mặt đất!" Lâm Ân mỉm cười, rồi nhẹ nhàng hủy diệt con mắt trên gò má mình.

"Tiểu Tiểu, chúng ta ở nơi này quá mức nhàn rỗi, chẳng có việc gì làm, mà không phải lúc trước cô từng nói mình vẫn chưa ăn no sao? Nếu không, hiện giờ chúng ta đi tìm mấy món ăn ngon nhé?"

Tiểu Tiểu ngạc nhiên nói: "Ừm! Ừm!"

Vừa nói đến ăn, Tiểu Tiểu lập tức trở nên hưng phấn, không còn mệt mỏi nữa.

"Đi! Chúng ta lại gần cái hố to kia!" Lâm Ân hét lớn rồi chỉ một ngón tay về phía cái hố to trước mặt.

Trong nháy mắt, Tiểu Tiểu ngoan ngoãn nghe lời đã nhảy dựng lên, rồi chở theo Lâm Ân dễ dàng chui thẳng xuống cái hố sâu hắn chỉ (✪ω✪) .

...

Bên trong căn cứ.

"Cảnh báo... Cảnh báo... kiểm tra đo lường thấy bên ngoài căn cứ, một sinh vật căn nguyên mang theo nguyền rủa mạnh mẽ đang nhanh chóng tới gần... khởi động hệ thống phòng ngự toàn diện..."

"Chuẩn bị ngăn chặn..."

Phệ Tâm Ma vốn đang ở chỗ sâu nhất của căn cứ, không ngừng rít gào chỉ huy mọi người mang theo tư liệu cơ mật bên trong, gấp gáp rút lui khỏi hiệp hội, thì đột nhiên bên tai gã lập tức vang lên tiếng cảnh báo chói tai kia.

Ý chí của gã nhanh chóng kết nối với phương tiện giám sát bên ngoài căn cứ, rồi lập tức nhìn thấy một tên căn nguyên kỵ sĩ đang dùng dãy hành lang khổng lồ ở bên ngoài căn cứ, để nhanh chóng chạy thẳng qua bên này.

"Là hắn!"

Vừa nhìn thấy khuôn mặt Lâm Ân, lửa giận trong lòng Phệ Tâm Ma lập tức bốc lên hừng hặc.

Chính là nhân loại kia!

Mầm tai vạ dẫn đến hết thảy những chuyện này đều do nhân loại kia dựng lên, nếu không vì hắn, làm sao hiệp hội Ma Nhân bọn họ có thể trêu chọc vào ba con sinh vật cấp căn nguyên đáng sợ này?

Mà hiện tại, hắn còn dám nhòm ngó vào căn cứ của bọn họ!

Dường như cảm nhận được cái nhìn chăm chú của Phệ Tâm Ma, Lâm Ân đang cưỡi Tiểu Tiểu, lại mỉm cười mà ngẩng đầu lên, hướng thẳng về phía gã, ngón tay nhẹ nhàng lướt nhanh qua chân mày, vô cùng lễ độ.

Ba ——

Phệ Tâm Ma không kiềm chế nổi, hung hăng đánh một quyền lên vách tường sắt thép bên cạnh.

"Lập tức mở ra hệ thống phòng ngự! Đánh cho ta! Nhắm thẳng vào tên nhân loại kia, đánh cho hắn rơi xuống dưới!" Gã tức giận vô cùng, lập tức mở miệng rít gào.

...

【 đinh! Oán khí của Phệ Tâm Ma đối với ngươi ＋20】

【 đinh! Oán khí của Phệ Tâm Ma đối với ngươi ＋20】

Nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, Lâm Ân khẽ mỉm cười, hắn đưa mắt nhìn một đống phương tiện camera giám sát trải rộng bên trên hành lang thật lớn kia, rồi quỳ một gối, núp xuống dưới, giống như một con báo săn đang vận sức

chờ phát động.

"Tiểu Tiểu! Cô cứ lao thẳng về phía trước là được, những chuyện khác cứ giao cho tôi. Mục tiêu lần này của chúng ta chính là kẻ dám có gan mạo phạm cô lúc trước."

Chương 176: Nhược Điểm Của Trái Trái!!!

Tiểu Tiểu (✪ω✪) dùng sức gật đầu, rồi nhanh chóng vung vẩy đống xúc tu, cái đầu khổng lồ giống như là một em bé Loli cỡ lớn, chạy nhanh như chớp, một đường xông thẳng về phía trước

Hiện tại, độ tín nhiệm và độ hảo cảm của cô bé đối với Lâm Ân rất cao, khiến cô bé trở nên vô cùng nghe lời, gần như Lâm Ân nói gì là cô bé nghe nấy.

Trong lòng cô bé này, Lâm Ân đã sớm trở thành một vị bác sĩ đại ca ca vừa lợi hại vừa đáng tin cậy, là tồn tại thân thiện có thể trao đổi sâu hơn.

"Trái Trái! Đừng giả chết nữa! Ta biết ngươi đã sớm tỉnh lại rồi, hiện giờ đã đến thời điểm cần dùng tới ngươi rồi, mau tỉnh lại đi!"

Lâm Ân lại “Ba” một tiếng búng cho tay trái một cái vào đầu (của tay trái).

【 đinh! Độ hảo cảm của Trái Trái đối với ngươi -1 】

【 đinh! Trái Trái đang cố gắng làm cho chính mình thoạt nhìn giống hệt một bên tay trái bình thường, cũng không phải vì cô ấy sợ hãi cái gì, chỉ đơn thuần là làm theo tâm ý, Trái Trái cho rằng mình đang ngủ. 】

"..."

Ba ——

Lâm Ân lại cho cô ấy một cái búng vào đầu (của tay trái).

【 đinh! Độ hảo cảm của Trái Trái đối với ngươi -1 】

Trên đầu Lâm Ân hiện ra một cái "□" (tức giận).

Hắn nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó...

Ba ba ba ba ba ba ba ——

"Á á a a a a! !"

Cùng với một chuỗi những đòn búng thẳng vào đầu nhanh đến mức xuất hiện tàn ảnh, bên tai Lâm Ân cũng "Đinh đinh đinh" mà vang lên rất nhiều âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Rốt cuộc, Trái Trái cũng phải "Oa nha" một tiếng mở cái mồm to ra, một ngụm cắn thẳng vào tay phải của hắn, hét lớn: "Đừng có búng nữa! Đừng có búng nữa nha! Ngươi cho là mình đang búng vào bị bông sao? Ta đã nói là không muốn tỉnh lại rồi, sao ngươi cứ cố chấp như vậy, hoàn toàn không quan tâm xem người ta có chịu đựng được hay không, vẫn cố gắng mà 'Ba ba ba" dùng sức búng nữa..."

Lâm Ân không cho cô ấy có cơ hội ngụy biện, quơ một cái, đã tóm được hai ngón tay của đối phương, nghiêm túc nói:

"Trái Trái, đừng bảo là ngươi trở nên hèn nhát rồi nhé?"

Tay trái lập tức giật mình, lộ ra vẻ mặt chột dạ (ŎдŎ;), nói: "Hèn nhát? Nói... Nói cái gì mà vớ vẩn vậy? Chẳng lẽ ta giống kẻ hèn nhát lắm sao? Nói đùa! Ta... Ta không sợ trời không sợ đất, dù là cái đầu khổng lồ nào đó... Bản Trái Trái ta cũng..."

Có vẻ như đã nghe được đoạn đối thoại kỳ quái bên trên, Tiểu Tiểu vốn đang chạy nhanh như chớp, lại thuần thục tháo xuống một viên nhãn cầu của mình, rồi dùng một nhánh xúc tu nâng nó

lên, tò mò nhìn về phía Lâm Ân, nói: "Bác sĩ —— có nghe được —— âm thanh nói chuyện—— "

"Oa nha nha nha nha —— "

Nhìn thấy cái tròng mắt được cuốn đến đây, Trái Trái lập tức (ΩДΩ) sợ đến long tóc gáy, vội vàng kéo cánh tay của Lâm Ân, trốn ra sau lưng hắn, rồi nấp ngay bên cạnh bả vai Lâm Ân, hàm răng "Lập cập lập cập" không ngừng run rẩy.

【 đinh! Độ sợ hãi của Trái Trái đối với Tiểu Tiểu +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của Trái Trái đối với Tiểu Tiểu +10】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống liên tiếp vang lên, Tiểu Tiểu tò mò mà nghiêng nghiêng viên nhãn cầu, hỏi: "Ai vậy?"

"Không có việc gì, Tiểu Tiểu, cô không cần để ý đến nó đâu, tay trái của tôi có chút thẹn thùng, quen là ổn ngay thôi."

Lâm Ân nhắm mắt lại, khóe miệng khẽ nhếch.

Tiểu Tiểu tò mò hỏi: "Ác —— "

Rồi nhanh chóng kéo xúc tu trở về, về phần vì sao tay trái của bác sĩ lại có thể tự mình hành động, còn tỏ ra sợ hãi mình như vậy, cô bé lại chẳng cảm nhận kinh ngạc tẹo nào.

Bởi vì cô bé cũng có rất nhiều những nhánh xúc tu giống như vậy, cho nên bác sĩ có một cánh tay trái lạ lùng như thế, cũng là chuyện vô cùng bình thường.

Cảm nhận được tay trái đang run rẩy, Lâm Ân lộ ra một nụ cười xấu xa, nhanh chóng tóm lấy cổ tay trái, kéo cô ấy đến trước mặt mình, nói: "Trái Trái, ngươi đang run rẩy à nha!"

Tay trái (ó□ò。) dùng ngón út và ngón cái ôm lấy lòng bàn tay của mình, cố gắng giấu mặt đi, nói: "Không có! Ai bảo vừa rồi là ta

run rẩy? Con mắt nào của ngươi nhìn thấy? Vừa rồi ta chỉ tùy tùy tiện tiện vươn eo một cái thôi, ta có run rẩy sao? Ta không có run rẩy!"

【 đinh! Độ sợ hãi của Trái Trái đối với Tiểu Tiểu +5】

"Khinh mềm? Sợ cứng?" Lâm Ân lộ ra nụ cười tươi đầy hắc ám, vẻ mặt không có chút ý tốt nào, chỉ chỉ vào tay trái.

Tay trái lập tức giật mình, cả kinh nói: "Không có! Ta không có! Làm sao ta có thể bắt nạt kẻ yếu chứ? Ta vốn là một biến dị thể vô cùng bình thường, gặp được sinh vật mình hoàn toàn không đánh lại, đương nhiên sẽ theo bản năng mà tránh né, sợ hãi đối phương rồi! Rõ ràng đây là một chuyện rất bình thường..."

"..."

Vẻ mặt của cô ấy chợt rơi vào trống rỗng.

Cô ấy vừa nhìn thấy nụ cười tươi quỷ dị càng ngày càng không có ý tốt trên môi tên Lâm Ân kia.

Loại cảm giác này... giống như hai bên vốn có thế lực ngang nhau, đột nhiên đến một ngày, một bên trong đó bị đối phương phát hiện ra nhược điểm có thể nhằm vào, sau đó, lập tức bị đối phương hung hăng dùng nhược điểm đó làm điểm đột phá, rồi từng chút từng chút mà dùng sức không ngừng khoáy sâu vào...

"Trái Trái..."

Tay trái nghe được âm thanh này, cũng vội vàng pphục hồi lại tinh thần. Sau đó. chỉ trong nháy mắt, cô ấy đã trông thấy một gương mặt (Φ 皿 Φ) âm hiểm, đang gần mình trong gang tấc.

Trái Trái: "(ΩДΩ) oa nha nha nha nha!"

【 đinh! Độ sợ hãi của Trái Trái đối với ngươi +2】

Lâm Ân âm trầm ghé sát tới trước mặt Trái Trái, ngay lập tức, mồ hôi lạnh trên mu bàn tay Trái Trái đã “Xoạt xoạt xoạt” mà tuôn ra bên ngoài.

"Hẳn là ngươi sẽ ngoan ngoãn nghe lời nhỉ ... hẳn là Trái Trái sẽ không bướng bỉnh, không chịu nghe lời nữa đâu... Hẳn là như vậy... Ừm, ta còn nhớ lúc trước ăn rau trộn tay heo rất giòn nhé... Không biết ăn rau trộn với loại tay khác có giòn như vậy hay không ta..."

Âm thanh âm trầm như vậy đấy, nó giống như có người đang không ngừng thổi gió lạnh lên da đầu của ngươi.

【 đinh! Độ sợ hãi của Trái Trái đối với ngươi +5】

【 đinh! Độ sợ hãi của Trái Trái đối với ngươi +10】

Hàm răng của Trái Trái càng thêm “Lập cập lập cập” run rẩy không ngừng, cô ấy khẽ nuốt một ngụm nước miếng nói: "Đừng bảo là ngươi đang muốn ám chỉ... Muốn ám chỉ mình sẽ mang ta tới đút cho... Đút cho..."

【 đinh! Độ sợ hãi của Trái Trái đối với Tiểu Tiểu +20】

Chương 177: Cả Nhà Ngươi Là Lolicon!!!

Lâm Ân hiền lành nói: "Làm sao có thể chứ? Ngươi chính là bàn tay trái đã độc thân cùng ta mười bảy năm rồi nha, làm sao ta có thể làm ra loại chuyện táng tận thiên lương như vậy? Dù sao ta cũng không phải ma quỷ."

Tới cuối cùng, Trái Trái cũng có thể buông lỏng một hơi.

"Nói như thế nào cũng phải chiên vàng một chút, rồi rắc thêm một ít gia vị gì đó lên trên mới được."

Trái Trái: "!!!"

【 đinh! Độ sợ hãi của Trái Trái đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của Trái Trái đối với ngươi +10】

Lâm Ân cười tủm tỉm khẽ nhúc nhích lông mày, sau đó móc ra một cây kẹo que và một bình thuốc trừ sâu từ trong lòng, bày ra trước mặt Trái Trái.

Trái Trái đã bị hắn dọa khóc, nức nở nói: "Ngươi lại muốn làm gì vậy? Ô ô!"

Lâm Ân mỉm cười nói: "Một đề bài có thể lựa chọn."

"Đứa nhỏ ngoan ngoãn nghe lời có kẹo ăn, còn đứa nhỏ không nghe lời có thuốc uống. Trái Trái ngươi muốn làm đứa nhỏ nghe lời, hay là đứa nhỏ không nghe lời?"

Trái Trái ủy khuất nói: "Có thể lựa chọn đần độn hay không?"

"..."

"..."

Không khí tạm thời chìm trong yên tĩnh.

"Tiểu Tiểu! Hôm nay bác sĩ mời cô ăn rau trộn tay trái!" Lâm Ân xoay người hô to.

Trái Trái: "!!!"

Tiểu Tiểu tò mò hỏi: "Ai —— ăn ngon lắm sao—— "

"Mỹ vị cực kỳ! Nguyên liệu nấu ăn mới mẻ, còn tung tăng nhảy nhót, một ngụm cắn xuống, còn có thể phát ra nhạc đệm đặc thù 'Oa oa oa' đó!"

"Ôi ——tươi ngon—— như vậy sao—— rất muốn nếm thử một chút—— "

Trái Trái: "!!!"

...

"Da mei! Da mei! Da mei!" Chỉ trong nháy mắt, tay trái đã sụp đổ mà túm lấy phần áo trước ngực Lâm Ân, dùng sức lắc lư hai bên trái phải, không ngừng hô lớn.

Lần này, cuối cùng thì Trái Trái cũng khuất phục rồi.

Bởi vì với tính cách biến thái của người kia, nói không chừng hắn thật sự sẽ nói được làm được nha!

"Nghe lời! Ta đâu có nói là mình sẽ không nghe lời? Không có nha! Về sau ngươi làm lớn, ta làm nhỏ, thế là được rồi chứ gì? Ô ô ô! Đừng làm rau trộn!"

【 đinh! Độ phục tùng của Trái Trái đối với ngươi +1】

【 đinh! Ngươi đã đạt được bước đầu tiến triển trong quá trình thuần hóa biến dị thể tay trái! 】

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Lâm Ân lập tức cười tươi như mở cờ. Hắn cầm lấy cây kẹo que kia, mỉm cười nói: "Há miệng!"

Trái Trái o(□□□)o ngoan ngoãn mở miệng.

Xoạt — Lập tức tiến vào bên trong.

Lâm Ân từ từ nhắm hai mắt, nhéo nhéo ngón út của Trái Trái, nói: "Thế có phải tốt đẹp hay không? Nói gì thì nói, ta cũng không phải ma quỷ gì, chỉ cần ngươi nghe lời, hai chúng ta hoàn toàn có thể thoải mái ở chung nha, ngươi hoàn toàn có thể yên tâm đi theo phụ thể của ngươi lăn lộn."

"Nếu ta có một miếng thịt để ăn, thì cam đoan ngươi cũng có xương cốt để gặm, có ngọt hay không?"

Trái Trái o(□□□)o vừa nức nở vừa ăn cây kẹo que kia: "Ngọt, ô ô..."

Cuối cùng cũng có thể tạm thời bắt chẹt được tay trái, trong lòng Lâm Ân lập tức trở nên thoải mái cực kỳ.

Tuy lần này, hắn thuần túy là dùng thủ đoạn cưỡng bức lợi dụ, nhưng chung quy lại, đây cũng là một bước tiến triển mang tính giai đoạn mà.

Hắn tin tưởng, về sau chỉ cần mình chậm rãi dạy dỗ, lại cộng thêm thủ đoạn cây gậy và củ cà rốt, tới cuối cùng, hắn nhất định có thể hoàn toàn làm cho thứ biến dị thể không nghe lời này trở thành trợ lực cho mình.

"Bác sĩ —— phía trước —— có cửa —— " Đột nhiên giọng nói của Tiểu Tiểu truyền đến từ phía dưới.

Lâm Ân mỉm cười, lập tức ngẩng đầu, sau đó dứt khoát móc ra một cánh tay vô cùng dữ tợn từ bên trong không gian của hệ thống

Đúng là 【 Cánh Tay Long Tức 】!

Hoa lạp lạp ——

Phát động huyết nhục tai biến!

Chỉ thấy trên bả vai của hắn đột nhiên mọc ra từng sợi dây leo huyết nhục, chúng nhanh chóng dính ngay vào Cánh Tay Long Tức kia.

Trong chớp mắt, đôi con ngươi vốn trong trạng thái tử khí trầm trầm của cái đầu rồng to tướng phía trên cánh tay kia, lập tức lộ ra ánh lửa hừng hực.

【 đinh! Ngươi đã kết nối với Cánh Tay Long Tức, cảnh báo! Thân thể ngươi rơi vào trạng thái siêu phụ tải nghiêm trọng! 】

Nhưng Lâm Ân hoàn toàn không để ý đến âm thanh nọ.

"Hệ thống! Phân phối toàn bộ điểm thuộc tính vào hạng mục thể chất!"

Đinh đinh đinh đinh đinh ——

Chỉ trong nháy mắt, bên tai hắn đã vang lên một chuỗi những âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Ngay sau khi hoàn thành quá trình phân phối điểm thuộc tính, hắn lập tức cảm nhận được một luồng nhiệt lưu mãnh liệt giống như vỡ đê hồng thủy, dũng mãnh tràn vào thân thể hắn.

Rõ ràng trước đó, chuyện kết nối với Cánh Tay Long Tức đã mang đến áp lực cực lớn cho thân thể hắn, nhưng dưới ảnh hưởng của luồng nhiệt lưu mãnh liệt này, áp lực nọ lại đang nhanh chóng giảm bớt.

【 đinh! Hoàn thành toàn diện phân phối thể chất! Phụ tải do kết nối với Cánh Tay Long Tức giảm xuống thành: Phụ tải nhỏ! 】

Mà trước mắt Lâm Ân cũng nhanh chóng hiện ra giao diện của hắn.

【 Lâm Ân 】

【 cấp bậc 】: 10 (chờ chuyển chức kinh nghiệm đang tích lũy)

【 chủng tộc: Nhân tộc biến dị 】

【 trận doanh 】: (đang phân tích...)

【 lực lượng 】: 47

【 nhanh nhẹn 】: 51

【 trí lực 】: 61

【 thể chất 】: 154

Đặc thù thuộc tính:

【 vui sướng 】: 70

【 tình yêu 】1

【 giới thiệu 】: tên học đồ nhân loại khôn khéo của Tiệm Dược Tề Cưa Máu, một tên lolicon biến thái rất am hiểu thủ đoạn lừa gạt tiểu Loli, tuy đã trải qua nhiều màn chiến đấu rèn luyện, nhưng vẫn không thay đổi được tâm cảnh ác liệt và trang bức đột nhiên sẽ trào dâng mạnh mẽ. Có điều… dường như hắn có được năng lực nhẫn nại, chịu đau đớn rất tốt và tinh thần bao dung, không hề tỏ ra quá mức kinh ngạc khi thân thể của chính mình xuất hiện những biến hóa khác thường, mà gần đây, có vẻ như hắn đang dần dần thích nghi, thậm chí còn cứng rắn ép mình phải thích nghi với khoái cảm ăn cơm mềm...

Lâm Ân: "???"

Khốn nạn!

Hệ thống này không đánh không được mà! Ngươi mới là lolicon! Cả nhà ngươi đều là lolicon!

(╬￣ 皿 ￣)＝○

Nhưng Lâm Ân biết hiện tại không phải thời điểm làm loại chuyện này!

Vì vậy hắn quyết đoán lựa chọn phương thức phớt lờ những lời nhận xét cực kỳ không công bằng cùng với một mớ câu chửi bới ác liệt mà hệ thống dành cho mình.

*Cho những ai không biết, lolicon, cũng được lãng mạn hóa lên là lolikon hoặc rorikon, là một thuật ngữ đề cập đến những người có niềm yêu thích với những nhân vật bé gái, cũng như những xuất bản phẩm có chứa yếu tố này.

Chương 178: Bách Xạ Bách Trúng!

Lâm Ân nhìn chỉ số thể chất đã vượt qua 100 của mình, lập tức nở nụ cười đến vặn vẹo, Diêm Vương đến đây.

Có chỉ số thể chất cao như thế, nghĩa là máu thịt trên cơ thể hắn sẽ có hoạt tính càng cao hơn, kèm theo đó là có thể kéo dài và dát mỏng, lại phối hợp với kỹ năng huyết nhục tai biến, thì hiện tại, hắn tuyệt đối không còn là một nhân loại da giòn, mà đã trở thành một con Tiểu Cường (gián) đánh không chết!

"Tiểu Tiểu! Mạnh mẽ đập thẳng vào đi!"

...

Oanh ——

Một tiếng nổ vang thật lớn.

Cánh cửa sắt thép cực lớn đi thông tới căn cứ nằm trong lòng đất kia đã bị Tiểu Tiểu (〃 > 皿 <) dùng đầu, đập cho vỡ ra một lỗ thủng thật lớn.

"Kiểm tra đo lường thấy mục tiêu xâm lấn... toàn diện khởi động hệ thống phòng ngự của căn cứ..."

"Khởi động sinh vật máy móc Liệp Sát Giả... tập trung vào mục tiêu... Nổ súng..."

Ông ——

Gần như chỉ trong nháy mắt, hai bên hành lang sắt thép cùng

với tầng phía trên đột nhiên nứt ra từng lỗ hổng, chỉ thấy lần lượt từng pháo đài súng máy tự động hoá đã nhanh chóng "Ca ca" mà lộ ra ngoài, vô số những điểm đỏ lập tức ngắm chuẩn vào người Lâm Ân đang cưỡi trên đầu Tiểu Tiểu.

"Tập trung... Công kích —— "

Đát đát đát đát đát đát ——

Những pháo đài khổng lồ nọ đột ngột xoay tròn, hướng thẳng về phía Lâm Ân, phụt ra lưỡi lửa dày đặc.

"Quả nhiên không hổ là hiệp hội Ma Nhân! Hóa ra bọn họ đã có loại hệ thống phòng ngự toàn bộ tự động hoá này rồi!"

Lâm Ân đang muốn phủ phục xuống, tránh né, nhưng ngay trong thời khắc ấy, tay trái của hắn lại lập tức xông ra ngoài, rồi dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, cô ấy trực tiếp bành trướng hóa thành một tấm chắn bằng thịt hình ngũ giác.

Phanh phanh phanh phanh ——

Những viên đạn dày đặc nọ lập tức bắn thẳng lên tấm chắn do Trái Trái hóa thành, và đúng là chúng trực tiếp bị bắn ngược qua một bên rồi.

Lâm Ân kinh hãi, nói: "Trái Trái? Hóa ra ngươi đã có thể tùy ý thay đổi hình thái rồi?"

Trái Trái o (≧ 口 ≦)o nói: "Nói vớ vẩn cái gì đó? Còn không nhanh xử lý những pháo đài kia đi! Chúng nó bắn ta ‘ba ba’ đau lắm!"

Lâm Ân cũng biết, hiện tại thời điểm không phải nói những điều này.

Có tấm chắn Trái Trái, Lâm Ân lập tức lấy ra Súng Lục Săn Ma

từ trong lòng mình, vẻ mặt nhanh chóng trở nên nghiêm túc. Dưới hiệu ứng tăng phúc đến từ căn nguyên kỵ sĩ, ánh mắt hắn trực tiếp tập trung vào mấy khẩu pháo to lớn phía trước.

Phanh ——

Phanh ——

【 đinh! Độ thuần thục súng ống của ngươi +1】

Phanh ——

【 đinh! Độ thuần thục súng ống của ngươi +1】

Mấy phát bắn tỉa tinh chuẩn.

Bùm bùm!

Từng luồng điện quang chớp động, ở trước mặt khẩu súng lục cấp truyền thuyết trong tay Lâm Ân, ngay tức khắc, mấy pháo đài kia đã trực tiếp báo hỏng.

"Tiểu Tiểu! Tiếp tục xông lên!" Lâm Ân hét lớn.

"Được!" Tiểu Tiểu (〃＞皿＜) nhắm mắt lại, cái gì cũng mặc kệ, chỉ biết cắm đầu, nhạy nhanh như chớp lao thẳng về phía trước.

Mà tốc độ nổ súng của Lâm Ân cũng càng ngày càng thuần thục, vẻ mặt hắn vừa chuyên chú vừa nghiêm túc, ánh mắt nhanh như thiểm điện, mau chóng tập trung vào từng pháo đài không ngừng xuất hiện trước mắt, chỉ cần chúng ló đầu ra, thứ chờ đợi trước mắt chính là “Ba ba ba” sáu phát bắn tỉa.

Một khẩu súng một pháo đài!

Chờ đợi đến khi viên đạn sinh ra.

Phanh phanh phanh ——

Làm lạnh.

Phanh phanh phanh ——

Tiếp tục lặp lại quy trình trước đó.

Mấy vòng như vậy qua đi, những pháo đài phòng ngự kia toàn bộ ngã xuống dưới khẩu súng lục trong tay Lâm Ân.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu: Bách xạ bách trúng, đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 bách xạ bách trúng 】: ở thời điểm sử dụng súng ống có thể tiến hành công kích với những vũ khí vừa phóng ra, sau đó trong khoảng thời gian ngắn liên tục bắn trúng hơn một trăm mục tiêu - không phải bia ngắm bắn - trở lên có thể đạt được thành tựu tính giai đoạn này. Tuy thành tựu này không có độ khó khăn cao như 【 bách "Bắn" bách trúng 】, nhưng vẫn có thể xem đây là một lần tán thành mang tính lịch sử với kỹ năng bắn súng của ký chủ.

Ngươi đạt được gia tăng vĩnh cửu: Độ chính xác +5%, bắn tốc độ +5%, tốc độ làm lạnh đạn dược +5%

Sau đó, Lâm Ân đã không thể chú ý tới quá trình phun nước bọt của hệ thống chó má nữa.

"Tiểu Tiểu! Pháo đài đã bị giải quyết! Phía trước là cánh cửa chính thứ hai!" Lâm Ân rống to.

Tay trái của hắn lập tức “Hoa lạp lạp” mà một lần nữa biến trở về hình thái vốn có.

"Đã biết ——" Tiểu Tiểu (〃＞皿＜) lại tiến thêm một bước gia tăng tốc độ.

Nhưng cũng chính tại một khắc này, cánh cửa chính phía

trước đột nhiên “Rầm rầm” mở ra.

Đồng thời, Lâm Ân lập tức trông thấy một nhóm Liệp Sát Giả chi chít đang vận sức chờ phát động ở bên trong cửa chính ấy.

Nhưng khác với đống Liệp Sát Giả hắn từng gặp được lúc trước, trang bị của đám Liệt Sát Giả lần này không phải đường lang đao sắc bén, mà là họng pháo được gắn lên cánh tay trái.

"Tập trung mục tiêu... mệnh lệnh cao nhất... Ngăn chặn... Lập tức phát động công kích!"

Đinh đinh đinh đinh ——

Bên trong nhãn cầu của mấy chục Liệp Sát Giả nhanh chóng sáng lên từng luồng hào quang.

Mà cũng gần như trong khoảnh khắc đó, họng pháo trên tay bọn chúng trực tiếp hướng về phía hành lang, phun ra hỏa tương nóng cháy đến mức tận cùng.

Hỏa tương cuồn cuộn, phun tới trong khoảnh cách gần như vậy, lập tức bao phủ cả dãy hành lang.

"Dám phun lửa ngay trước mắt ta?” Lâm Ân cũng cảm thấy kinh ngạc.

Cái này cũng có thể trở thành thói quen hả?

Ừm… vậy để so xem các ngươi và hai chúng ta, ai hơn nhé!

Trong nháy mắt, Lâm Ân đột nhiên đứng dậy, cái đầu rồng trên Cánh Tay Long Tức vốn liên kết với bả vai của hắn lập tức chuyển động, tựa như đã sống lại, rồi không ngừng xoay quanh, hướng ánh mắt dữ tợn nhìn về phía lưỡi lửa mãnh liệt kia.

Một tiếng long khiếu vang lên.

Chỉ thấy cái đầu Hắc Long thật lớn kia lập tức ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, rồi ngay trong tức khắc, luồng hỏa diễm nóng đến cực hạn từ trong miệng nó, phun ra ngoài.

Không!

Đó không phải hỏa diễm!

Đó là long tức!

"Rống —— "

Trong nháy mắt, Lâm Ân cắn răng, gương mặt trở nên dữ tợn, giống như bản thân không thể khống chế được Cánh Tay Long Tức nữa.

Cùng lúc ấy, cái miệng rồng thật lớn kia vẫn đang cuồn cuộn không ngừng phun long tức về phía luồng hỏa tương đang ập đến trước mặt.

Hô —

Hai cái lưỡi lửa khổng lồ nhanh chóng va chạm cùng một chỗ, cả hành lang cũng phải hòa tan dưới nhiệt lượng nóng tới cực hạn.

【 đinh! Năng lực huyết nhục tai biến của ngươi +1】

【 đinh! Năng lực huyết nhục tai biến của ngươi +1】

Chương 179: Căn Cứ Tự Hủy!!!

"Cảnh báo... Cảnh báo... Hỏa tương phun ra không thể tiến hành áp chế đối với mục tiêu... Lập tức chuyển hoán hình thái phòng ngự... Lập tức chuyển hoán hình thái phòng ngự..."

Bùm bùm ——

Ở phía cuối hành lang, vũ khí phun hỏa tương trong tay những Liệp Sát Giả kia không ngừng vượt quá phụ tải mà nổ mạnh "Bùm bùm" văng ra những đốm hoa lửa.

Trên làn da chúng nó cũng phản chiếu ra ánh lửa không ngừng bị áp chế.

"Cảnh báo... Không thể chịu đựng được... Không thể chịu đựng được... Lập tức khởi động hình thức phòng ngự..."

Trong nháy mắt khi tiếng cảnh báo truyền đến, một tiếng long ngâm phẫn phất như vang vọng từ phía chân trời, trực tiếp đột phá màn lửa của bọn chúng.

Khoảnh khắc tiếp theo, luồng long tức nóng cháy giống như có thể hòa tan hết thảy mọi thứ kia, lập tức bao phủ toàn bộ bọn chúng như ngày tận thế đến.

Bùm bùm ——

Tầng máu thịt bên ngoài thân thể bọn chúng không ngừng bị hòa tan, lộ ra bộ khung cấu tạo bằng bí ngân màu bạch kim bên dưới lớp máu thịt kia.

Nhưng dưới luồng long tức đáng sợ nọ, kể cả phần kết cấu kim loại cường hóa cao ấy, cũng nhanh chóng xuất hiện dấu hiệu

hòa tan.

"Lưỡi lửa của mục tiêu yếu bớt —— độ tổn thất khung máy móc 41%... Hộ giáp toàn diện mất đi hiệu lực... Lập tức chuyển hóa hình thức chiến đấu... Chuẩn bị ngăn chặn..."

"Chậm rồi!"

Trong nháy mắt, đám Liệp Sát Giả cả người văng hoa lửa tùm lum kia đột nhiên ngẩng đầu nhìn tới.

Hình ảnh phản chiếu trong mắt bọn chúng chính là cảnh tượng một thiếu niên hung mãnh đột phá bức tường lửa kia, trong tay hắn cầm một con dao màu đen dài tới nửa mét, trên mặt mang theo nụ cười tưởng như lễ độ lịch sự, nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy vô cùng bệnh hoạn.

Hắn hung hăng nhảy ra ngoài, một đao trực tiếp chém lên cổ Liệp Sát Giả đầu lĩnh.

...

Phập ——

Chỉ trong nháy mắt, Dạ Ma Đao cấp truyền thuyết trong tay hắn đã chém thẳng vào phần cổ gần như đã bị hòa tan bởi long tức kia.

【 đinh! Ngươi đánh chết một con Liệp Sát Giả, đạt được kinh nghiệm cơ sở: 500】

Rất nhanh, trong khoảnh khắc đám Liệp Sát Giả gần đó còn chưa kịp phản ứng lại, tay trái của Lâm Ân lập tức há cái miệng khổng lồ của mình.

Gần như cái miệng của cô ấy đã bành trướng tới kích thước có thể nhét cả mấy người vào bên trong, rồi một ngụm nuốt một con

Liệp Sát Giả gần đó vào trong miệng.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

Con Liệp Sát Giả gần như đã bị hòa tan kia không ngừng bắn ra hoa lửa, kịch liệt phản kháng, nhưng không mang đến bất cứ tác dụng gì.

【 đinh! Tay trái của ngươi cắn nuốt một con Liệp Sát Giả, ngươi đạt được kinh nghiệm hữu nghị: 100】

Tiểu Tiểu (✪□✪) nói: "Đó là đồ ăn ngon ——của ta —— ô ô ——— "

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Tiểu đối với Trái Trái -1】

【 đinh! Độ sợ hãi của Trái Trái đối với Tiểu Tiểu +10】

Tay trái lập tức (✪x✪) lắc lắc đầu, sau đó quyết đoán ngậm miệng lại, chỉ trong nháy mắt tiếp theo, toàn bộ cánh tay trái của Lâm Ân đã hóa thành một thanh kiếm thật dài.

Lâm Ân kinh hãi hỏi: "Ngươi còn có thể biến thành kiếm?"

Tay trái (ˆ 皿 ˊ) ノ cuồng loạn ngọ nguậy thân thể, để lại từng miệng vết thương thật sâu trên người Liệp Sát Giả.

"Mấy con Liệp Sát Giả ta từng ăn được lúc trước đã bị tiêu hóa, ta cũng đồng hóa được một bộ phận công năng của chúng nó. Còn nữa, hình như vừa rồi đột nhiên thể chất của ngươi trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, làm cho những sự vật mà ta có thể chuyển hóa cũng biến thành nhiều hơn!"

Phập ——

Phập ——

Ngay sau đó, cánh tay trái linh hoạt hóa thành một thanh

trường kiếm dài hơn mười mét, lập tức lao lên, giống như xuyên sủi cảo, nó không ngừng kiềm chế đám Liệp Sát Giả trước mặt kia.

Lâm Ân cảm thấy kinh hãi vô cùng, nhưng không cam lòng chịu yếu thế, hắn nhanh chóng điều động huyết nhục tai biến.

Cứ như vậy, một hơi cắn xuống đầu một con Liệp Sát Giả, một ngụm long tức mãnh liệt phun ra ngoài.

Quả nhiên không hổ là tay trái của mình, còn có loại đặc tính ngưu bức này!

Lần này lại làm ta có cảm giác mình đang chơi Prototype [1] nha!

Lại nói, nếu tay trái có thể biến thành vũ khí thì có phải nó cũng có thể biến thành những thứ khác hay không?

Ví dụ như...

À! Không nói vội, nếu có cơ hội nhất định phải tử tế khai quật một chút khả năng biến tính và tiềm lực của Trái Trái!

Nghĩ đến đây, trong đầu Lâm Ân lập tức cảm thấy hưng phấn hơn nhiều!

Phập ——

Phập ——

【 năng lực chiến đấu của ngươi +1】

【 đinh! Năng lực chiến đấu của ngươi +1】

Mà cũng chính tại một khắc này, sau khi Tiểu Tiểu xông vào chiến trường, những Liệp Sát Giả gần như mất đi năng lực phản kháng bởi long tứ, lập tức biến thành bữa tiệc lớn trong miệng cô bé.

Mà Lâm Ân cũng nhân cơ hội này, hung hăng quét một mớ năng lực chiến đấu và tinh thông súng ống!

...

"Nhân loại chết tiệt kia!" Phệ Tâm Ma nổi giận nhìn hình ảnh tối đen truyền đến từ hành lang bên ngoài, cả người sôi sùng sục như lửa giận công tâm.

Phải biết rằng, toàn bộ đám camera giám sát được gắn trên dãy hành lang dài ngoài kia đã bị lưỡi lửa cuồn cuộn vừa rồi hoàn toàn phá hủy, nhưng từ âm thanh nhắc nhở cho thấy đám bộ đội Liệp Sát Giả bên ngoài kia liên tục bị địch nhân tiêu diệt, đang không ngừng truyền đến trong đầu gã, gã vẫn hiểu được rằng mấy kẻ địch kia đã đột phá được phòng tuyến của bọn họ, hung hăng xông vào bên trong căn cứ rồi.

Nhưng gã còn chưa có tâm tư để chú ý tới tên nhân loại nọ!

Bởi vì hai con Kẻ Săn Đầu phía trên mặt đất đã xâu xé gần như toàn bộ Tháp Treo Ngược rồi, và bất cứ lúc nào, bọn chúng cũng có thể gia nhập vào chiến đấu!

Nhưng thời gian này cũng đủ rồi!

Toàn bộ tư liệu nên di chuyển đã được đưa đến nơi an toàn!

Nơi này đã không còn tác dụng gì nữa!

"Mấy mấy đứa chúng mày đã muốn xông tới đây như vậy! Tao sẽ cho chúng mày vĩnh viễn nằm lại ở nơi này!" Vẻ mặt Phệ Tâm Ma đầy hung ác.

Gã nhanh chóng kết nối ý thức của mình với bộ điều khiển chính của cả căn cứ.

"Chuẩn bị khởi động căn cứ tự hủy!"

"Chứng thực quyền hạn... thành công chứng thực quyền hạn cao nhất... Mệnh lệnh đã gửi đi... đang khởi động căn cứ tự hủy... bắt đầu đếm ngược trong 10 phút... Mời toàn bộ nhân viên khẩn cấp rút lui!"

Tiếng cảnh báo chói tai lập tức vang vọng khắp căn cứ.

---

[1] : Prototype là một trò chơi điện tử phiêu lưu hành động năm 2009 được phát triển bởi Radical Entertainment và được xuất bản bởi Activision. Nó được phát hành vào tháng 6 năm 2009 cho PlayStation 3, Xbox 360 và Microsoft Windows.

Chương 180: Muốn Bao Nhiêu Gai Mắt Có Bấy Nhiêu Gai Mắt!

Mà ngay khi toàn bộ những nhân viên công tác bên trong căn cứ nghe được âm thanh nhân tạo trên đỉnh đầu mình truyền đến tin tức bạo tạc kinh khủng kia, cả đám đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ và hãi hùng.

"Tự hủy?"

"Nói đùa gì vậy! Chúng ta còn chưa rút lui mà! Chúng ta còn chưa rút lui nha!"

"Mau! Nhanh tới đại sảnh chiết dược! Mau lên!"

Rất nhiều thành viên đều kinh hãi rít gào.

Ở loại thời điểm này, bọn họ đã không thể quan tâm đến những điều gì khác nữa, kể cả có cãi lại mệnh lệnh của cấp trên hay không.

Bởi vì nếu tự hủy đã khởi động, thì một khi không rút lui kịp thời, khẳng định là bọn họ sẽ cùng với cái căn cứ này táng thân trong biển lửa.

Lúc này, ở bên trong đại sảnh chiết dược. Phệ Tâm Ma dẫn theo mấy chục tên cao tầng của hiệp hội Ma Nhân, nhanh chóng đẩy cửa chính ra, ánh mắt âm trầm nhanh chóng đi về phía trang bị chiết dược.

"Đã thiết lập vị trí chiết dược chưa?"

"Đã xác lập tọa độ, phần lớn những số liệu trân quý cũng được

chuyển qua cả rồi, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể xuất phát!"

"Tốt! Khởi động trang bị chiết dược!"

"Rõ!"

Ông ——

Đống máy móc thật lớn trong đại sảnh lập tức "Ù ù" vận chuyển, lam quang chói mắt đột nhiên tụ tập tại khu vực trung tâm của đại sảnh, rồi chậm rãi hội tụ nên một quầng sáng màu lam.

"Đã khởi động trang bị chiết dược... đã xác lập tọa độ...đang thiết lập cánh cửa chiết dược... Bắt đầu đếm ngược 10, 9, 8..."

Phệ Tâm Ma cắn răng một cái, rồi quay đầu gắt gao nhìn chằm chằm về phía sau.

"Mọi chuyện sẽ không kết thúc nhanh như vậy đâu, chúng ta cùng chờ xem! Chờ đến một ngày kia, Cự Tượng có thể sản sinh trong tay tao, khi ấy, tất cả chúng này nên vì chuyện hôm nay mà trả giá thật đắt!"

Nhưng ngay khoảnh khắc lời nói này của gã rơi xuống, đột nhiên quang mang trong đại sảnh không ngừng chớp lóe liên tục. Rồi "Ca" một tiếng, toàn bộ khung cảnh xung quanh chìm vào một mảnh tối tăm, ánh hồng quang khẩn cấp lại một lần nữa sáng lên.

"Cảnh báo... nguồn sinh lực hạch tâm của căn cứ bị hao tổn... hiệu suất nguồn sinh lực giảm xuống tới 3%... khởi động chiết dược thất bại..."

Ông ——

Chỉ trong nháy mắt, quầng sáng màu lam vốn sắp hình thành kia đã ảm đạm xuống rồi ầm ầm tàn lụi.

"Chuyện gì vậy?"

Sắc mặt của mấy chục tên cao tầng bên người Phệ Tâm Ma kia chợt thay đổi thành một mảnh tái nhợt.

Cả người Phệ Tâm Ma run rẩy, đột nhiên gã ý thức được điều gì, rồi run rẩy mà đưa mắt nhìn về phía hồng quang khẩn cấp đang chớp lóe không ngừng, biểu hiện nguồn sinh lực cung cấp cho bộ máy đã mất đi hiệu lực.

"Chẳng lẽ..."

Gã chợt hiểu ra điều gì đó, và dùng tốc độ nhanh nhất, kết nối ý thức của chính mình với hạch tâm cung cấp nguồn sinh lực đang đặt ở chỗ sâu trong căn cứ.

Bởi vì nguồn sinh lực bị chặt đứt khiến cho hình ảnh của camera giám sát được gắn tại vị trí của nguồn sinh lực hạch tâm không ngừng "Ca ca" nhiễu loạn.

Chỉ trong nháy mắt, Phệ Tâm Ma đã trông thấy một hình ảnh khiến cho cả người suýt chút nữa thì sụp đổ.

"Chuyện này... Đây là..." Gã run rẩy lui về phía sau.

Bởi vì hình ảnh xuất hiện trong ý thức của gã chính là một lỗ thủng to tướng đã xuất hiện phía trên vùng hoạt [1] của tâm lò phản ứng hạt nhân cao tới mấy trăm mét, khu vực chuyên môn cung cấp nguồn sinh lực cho cả căn cứ.

Cùng với ánh lửa nổ tung, mơ hồ có thể phân biệt ra tình huống. Hình như không lâu trước đây, có một thứ gì đó đã đâm xuyên qua phương tiện hạch tâm cung cấp nguồn sinh lực này rồi.

Phía trên vùng hoạt có thể rõ ràng nhận ra hình dáng của một cái đầu người thật lớn, mà bên trên cái đầu người thật lớn nọ, lại có thêm một hình người theo dạng chữ thái (太).

Muốn bao nhiêu gai mắt có bấy nhiêu gai mắt!

"..."

"..."

Xoẹt xoẹt ——

Khu hạch tâm nguồn sinh lực bị đâm thủng kia đang phun ra hai chùm lửa lớn.

Phệ Tâm Ma lại ngây dại đứng yên tại chỗ, đại não trống rỗng, không ngừng vang lên "Ong ong", một câu cũng nói không nên lời.

Hình dáng hiện lên trên lỗ thủng nọ còn mang đến cảm giác sỉ nhục người hơn cả tình huống mười mấy tên tráng hán, vây xung quanh Phệ Tâm Ma, không ngừng "Ba ba ba" điên cuồng đạp vào mệnh căn của gã.

Nó giống như có một kẻ "Ba ba ba" tát cho ngươi mười mấy cái bạt tai, rồi trước khi rời đi, đối phương còn không quên quay lại, cười một cái vô cùng nham hiểm với ngươi.

Cái loại cảm giác này...

Cái loại cảm giác này...

"A!!!"

Phệ Tâm Ma mở rộng hai tay, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, loại cảm giác sỉ nhục đến cùng cực này, đã khiến gã không thể thừa nhận nổi mà rơi nước mắt.

Chuyện gì có thể làm cho người ta tuyệt vọng?

Là ba con Kẻ Săn Đầu cấp căn nguyên kia?

Hay là Tháp Treo Ngược bị sụp đổ?

Không!

Chuyện làm người ta tuyệt vọng nhất là, ngay khi ngươi vừa khởi động chế độ tự hủy của căn cứ, thì hệ thống chiết dược lại mất đi tác dụng. Sau đó, ngươi bị kẹt lại bên trong một khu căn cứ sắp sửa nổ tung…

Cái loại cảm xúc này...

"Giết mày! Tao cmn muốn giết hết chúng mày!" Phệ Tâm Ma mở miệng gầm lên, nhưng trong giọng nói lại mang theo tiếng khóc nức nở.

Bởi vì một khi chế độ tự hủy đã khởi động thì không một ai có đủ quyền hạn để ngừng nó lại.

Bởi vì phòng ngừa địch nhân đột phá tiến vào phá hư nguồn sinh lực cung cấp cho cả căn cứ, cho nên lúc trước, ở thời điểm thiết kế thứ này, bọn họ đã lên phương án xây dựng cho chế độ tự hủy một bộ phận cung cấp năng lượng riêng ...

Xong đời rồi!

Thật sự xong đời rồi!

Đúng vào khoảnh khắc này, một tiếng nổ vang lên.

Phía Đông Nam của đại sảnh chiết dược, một tên căn nguyên kỵ sĩ đang cưỡi Tiểu Tiểu không ngừng “Ba ba” bắn loạn xạ, chợt “Oanh” một tiếng đụng xuyên qua cánh cửa sắt thép cứng rắn. Rồi ngay sau đó, khi kẻ này lướt đi một cái, đống hoa lửa vốn đang bắn tung tóe khắp nơi bên trong đại sảnh chiết dược lập tức ngừng lại.

"Tìm được mày rồi, ha hả ha hả ——" (tiếng cười dần dần trở nên biến thái - ing)

---

[1] : Vùng hoạt của lò phản ứng hạt nhân hay chính là tâm lò phản ứng là nơi diễn ra phản ứng phân hạch dây chuyền có kiểm soát của hạt nhân urani hay plutoni. Phản ứng phân hạch dây chuyền sinh ra năng lượng thông qua các dòng gamma và neutron, phân rã beta và động năng của các hạt nhân con.

Chương 181: Công Kích Tinh Thần!!!

Trên mặt phun máu nhưng Lâm Ân vẫn mỉm cười, hắn vác theo Cánh Tay Long Tức, cưỡi lên Tiểu Tiểu, họng súng lục tối om trên tay, chỉ thẳng vào đầu Phệ Tâm Ma từ phía xa xa.

Mà ở sau lưng bọn họ, nhìn vào bên trong lỗ thủng khổng lồ vừa được hai người ấy tạo ra kia, có thể rõ ràng nhìn thấy, gần như bọn họ đã xông thẳng một mạch từ hành lang bên ngoài căn cứ, đi đến nơi này, ít nhất là trên vách ngăn vẫn còn lưu lại một đống hình ảnh vô cùng sắc nét, còn mang theo đủ các loại tư thế khác nhau.

Thẳng hàng, chỉnh tề.

Đây là cmn cứng rắn...lao thẳng vào tường...

"Chúng mày đã phá hủy hạch tâm cung cấp nguồn sinh lực của chúng tao!" Phệ Tâm Ma cắn răng, gắt gao nắm chặt hai tay, ánh mắt vô cùng dữ tợn.

Mà cả đám cao tầng đang đứng giữa đại sảnh chiết dược cũng phối hợp với gã, trừng to mắt như muốn nứt ra, rồi không chút do dự, rút vũ khí cầm chắc trên tay, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Ân đang ở phía trên cái đầu khổng lồ kia.

Lâm Ân trấn tĩnh đưa mắt nhìn Phệ Tâm Ma, gương mặt thoáng nhúc nhích, khẽ thay đổi một chút, chỉ thấy ở nơi đó đang chậm rãi xuất hiện một con mắt dựng thẳng.

"Trong tay chúng mày nắm giữ trang bị có thể tiến hành chiết

dược, đương nhiên tao biết chúng mày sẽ chạy trốn, nhưng nếu đã là máy móc, lại muốn tiến hành chiết dược, sẽ cần rất nhiều năng lượng."

Hắn vừa nói vừa kéo chốt bảo hiểm trên khẩu súng.

"Chỉ là … tao thực sự không nghĩ tới mày lại phát rồ đến vậy, trước khi rời đi, còn khởi động quá trình tự hủy căn cứ, là muốn cho toàn bộ những người đang còn ở bên trong căn cứ này cùng nổ tung lên trời sao?"

Lâm Ân khẽ nhếch miệng để lộ ra hàm răng trắng nõn, mỉm cười nói: "Khỏi phải nói, ý tưởng này rất hợp với suy nghĩ của tao đó."

Chính vì đã nhận ra ý đồ của đối phương, Lâm Ân mới không quá vội vàng để cho Tiểu Tiểu chạy tới nơi này, mà thay vào đó, hắn dẫn Tiểu Tiểu đi phá hủy khu vực cung cấp năng lượng cho toàn bộ căn cứ này trước.

Lại nói, dưới sự trợ giúp của Ác Linh Thụ Nhãn, hắn chẳng cần mất quá nhiều công sức đã nhanh chóng tập trung được vào hạch tâm nguồn sinh lực bên trong căn cứ của bọn họ.

Thêm nữa, hắn cũng không phá hủy hạch tâm nguồn sinh lực, chỉ hủy diệt bộ phận chuyên môn lưu thông cung cấp nguồn sinh lực cho căn cứ mà thôi.

Hành động này nhanh gọn, đơn giản hơn, lại có thể trực tiếp làm cho cả căn cứ tạm thời tê liệt.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Mượn dùng lực lượng của Tiểu Tiểu, giết chết hội trưởng hiệp hội Ma Nhân, khen thưởng nhiệm vụ: Tiền hắc lâu x1, kinh nghiệm cơ sở 5000, khen thưởng đặc thù x1 】

Lúc này, xung quanh không ngừng vang lên những tiếng cảnh

báo chói tai, cảnh báo cho mọi người biết nó vẫn đang đếm ngược đến thời điểm cả căn cứ nổ mạnh.

Chỉ còn 6 phút 21 giây!

"Tốt! Tốt lắm!" Hai mắt Phệ Tâm Ma trở nên lạnh như băng, lửa giận trong mắt rút đi nhanh như thủy triều, gã lạnh lùng nói: “Đúng là ba con sinh vật cấp căn nguyên đã đủ thực lực để phá hủy chúng tao, nhưng mày đã bỏ qua một chuyện rồi, đó là mày không nên... Xuất hiện trước mặt tao."

Gần như trong nháy mắt kia, con ngươi trong mắt gã đã chuyển thành một vùng trắng bạc.

Ông ——

Ngay sau đó, từng luồng gợn sóng vô hình, không thể nhìn thấy, lập tức từ bên trong thân thể gã tản ra bên ngoài.

Cũng trong nháy mắt đó, Lâm Ân lập tức cảm nhận được cả đại não mình ầm ầm chấn động, phát ra một tiếng nổ vang.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Ngươi đã gặp phải công kích tinh thần chấn bạo vô cùng mãnh liệt! Giá trị sinh mệnh giảm xuống! Giá trị sinh mệnh giảm xuống! 】

Biến hóa tới quá nhanh.

Ngay tích tắc sau, đôi mắt Lâm Ân lập tức sưng to, sung huyết, rồi “Tí tách tí tách” bắt đầu chảy máu tươi.

Hết thảy mọi chuyện đều tới quá nhanh!

Gần như hắn không thể phản ứng kịp!

"Đầu?" Trái Trái quá sợ hãi, cô ấy và Lâm Ân vốn là một thể, vì vậy, ngay khi mẫu thể sinh ra phản ứng tiêu cực, cô ấy cũng nhanh chóng cảm nhận được đại não mình đau đớn, tinh thần thống khổ

tựa như bị người xé toang ra.

Đây là công kích tinh thần!

Nhưng lúc ấy, Tiểu Tiểu lại không có một chút phản ứng nào, ánh mắt cô bé hơi mờ mịt, hiển nhiên là trước kia cô bé này chưa từng gặp phải đòn tập kích nào như thế.

Và giờ khắc này, gần như không chút do dự, Trái Trái đã mở cái miệng khổng lồ của mình, phát ra một tiếng thét dài bén nhọn giống hệt ác linh.

Toàn bộ cánh tay nhanh chóng bị hòa tan, hóa thành một vũng chất lỏng đặc sệt, dấp dính mà tối đen, rồi “Hoa lạp lạp” chảy xuống dưới đất.

"Oa —— "

Một tiếng khóc nỉ non của hài nhi truyền tới.

Lớp dịch nhầy tối đen vừa rơi xuống mặt đất kia lập tức giãy giụa, chảy ra ngoài biến thành những đứa hài nhi giống Lâm Ân như đúc.

Mà những đứa hài nhi kia vừa xuất hiện, đã há cái miệng tối tăm, phát ra từng đợt than khóc nỉ non quỷ dị.

Vặn vẹo!

Quỷ dị!

Ô nhiễm!

Nếu Huyết Y Ác Linh có mặt ở trong này, khẳng định cô ta có thể khiếp sợ mà nhận ra, những đứa trẻ mới sinh đặc sệt, dấp dính khủng bố kia, chính là biến dị thể của Lâm Ân, từng xuất hiện trong cơ thể Khôi Lỗi Huyết Nhục lúc trước!

Cùng lúc đó, trong cơ thể Phệ Tâm Ma lập tức phát sinh một chuỗi những cảm giác ghê tởm và mê muội mãnh liệt.

Tiếng khóc ấy giống như một loại nguyền rủa cực kỳ ác độc, một loại ô nhiễm tinh thần khủng bố, chỉ trong khoảnh khắc, nó đã làm dao động tinh thần gã, sinh ra ảnh hưởng quấy nhiễu thật lớn.

"Hóa ra mày... Cũng có thể..." Đột nhiên gã khom lưng thống khổ, cố gắng thốt lên một câu đứt quãng.

Chính trong khoảnh khắc này, nguồn gốc của đòn tinh thần công kích nọ bị quấy nhiễu, khiến cho tinh thần Lâm Ân vốn đang chấn động, cũng xuất hiện một chút gián đoạn tạm thời.

Rồi ngay trong nháy mắt kia, Lâm Ân lập tức mở to hai mắt vốn đang sung huyết đến đỏ bừng, nâng khẩu súng lục trên tay lên, lạnh lùng chỉ thẳng vào trán Phệ Tâm Ma.

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Ba tiếng súng vang lên.

Viên đạn săn ma lập tức găm vào người Phệ Tâm Ma, luồng điện lưu thần thánh mãnh liệt không ngừng phát ra những tiếng "Bùm bùm", phủ kín toàn thân gã.

Ngay khoảnh khắc đó, xúc tu của Tiểu Tiểu cũng theo sát tới.

Phập ——

Chỉ trong nháy mắt, nhánh xúc tu bén nhọn ấy đã xỏ xuyên qua cổ Phệ Tâm Ma, trực tiếp tách rời thân thể gã, đầu một nơi thân một nẻo.

Chương 182: Huyết Nhục Yếu Ớt! Máy Móc Vi Tôn!

Lâm Ân cố gắng chịu đựng cơn đau nhức khủng khiếp truyền đến từ đại não, hắn xoay người lăn xuống, nhìn tay trái đã bị hòa tan thành một vũng dịch nhầy tối đen, trong lòng ngưng trọng nói: "Trái Trái! Ngươi thế nào rồi?"

Hoa lạp lạp ——

Lớp dịch nhầy nọ bắt đầu tụ tập lại một lần nữa, sau đó, từng chút một bò lên thân thể hắn, tụ tập phía trên cánh tay trái của hắn, một lần nữa hóa thành tay trái.

Nhưng lúc này, rõ ràng là trạng thái của Trái Trái có chút uể oải không phấn chấn. Thật hiển nhiên, khi vận dụng loại thủ đoạn khủng bố này, cô ấy đã hao phí rất nhiều tinh lực.

Trái Trái "Oa" một tiếng nôn ra một vũng lớp dịch nhầy tối đen như mực, o(x□x)o nói: "Không có việc gì... Chỉ có chút chán ăn thôi, sợ là vài ngày sắp tới, ta không ăn nổi cái gì nữa."

Nhìn dáng vẻ uể oải, không phấn chấn của Trái Trái, Lâm Ân biết, nếu không phải vừa rồi Trái Trái phản ứng kịp thời, chỉ sợ lúc này tinh thần hắn đã nổ mạnh, trực tiếp chết não rồi.

Quả nhiên … đây đúng là một thế giới nguy hiểm mà!

Dù bên cạnh hắn có Tiểu Tiểu, một sinh vật cấp căn nguyên hùng mạnh, vẫn không thể an toàn tuyệt đối được.

"Bác sĩ —— vừa rồi đó là —— cái gì —— "

Lâm Ân ngẩng đầu, nói: "Tinh thần công kích, một loại năng lực trực tiếp công kích vào ý chí và tâm linh của đối phương, cực kỳ đáng sợ, khó mà phòng bị được!"

Hiển nhiên, Tiểu Tiểu cũng không phải sinh vật thành thạo chuyện này, cô bé cũng không quá am hiểu về công kích tinh thần.

Mà rõ ràng là vừa nãy tên Phệ Tâm Ma kia trực tiếp nhằm vào hắn.

Hắn là gã hiểu, dù muốn phát động công kích tinh thần với Tiểu Tiểu, thì lấy ý thức cấp căn nguyên của cô bé, đòn công kích này cũng không mang đến tác dụng quá lớn.

Nhưng Lâm Ân lại khác, tinh thần của hắn khá là yếu ớt.

Nói cách khác, gã thực sự muốn giết chết Lâm Ân.

Kỳ thật, ngay từ khi nghe hệ thống nhắc nhở, biết được tên của kẻ địch này, hắn nên lường được tình huống trước mắt sẽ xảy ra.

Bởi vì đối phương có được tinh thần lực rất mạnh, tất nhiên gã sẽ sử dụng phương thức công kích nhắm thẳng vào tâm linh.

Nếu vừa rồi không có Trái Trái, e rằng hắn sẽ lật thuyền bên trong cống rãnh, rồi đi tong cái mạng này.

"Tên kia—— đã chết chưa?"

Lâm Ân nheo mắt nói: "Hắn là đến thời khắc cuối cùng, hắn đã di chuyển ý thức của chính mình ra ngoài rồi, hơn nữa, trong tay hắn không chỉ có một bộ thân thể."

Bởi vì âm thanh nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành của hệ thống còn chưa vang lên.

Nghĩa là Phệ Tâm Ma vẫn còn sống.

Lâm Ân không nói hai lời, lập tức mở ra Ác Linh Thụ Nhãn, thâm trầm cười nói: "Tiểu Tiểu, chúng ta đi. Nếu hắn công kích một lần còn chưa thể giải quyết được tôi, thì đừng nghĩ sẽ có lần thứ hai!"

...

Cùng lúc đó, tại khu vực trung tâm sâu nhất bên trong căn cứ.

Bên trong cái bình chứa khổng lồ đặt trong cùng của khu vực này, đang mơ hồ truyền đến từng chuỗi âm thanh nhân tạo.

"Di chuyển ý thức xong... thân thể số một hoàn thành tụ hợp... Đang khởi động lại..."

"Ca ca" ——

Vô số hoa lửa điện từ bên trong bình chứa, nổ tung ra ngoài.

Mà cũng chính tại một khắc này, một cánh tay máy móc tinh vi đã “Rầm” một tiếng phá tan lớp vách ngăn bên ngoài vô cùng cứng rắn của vật chứa nọ.

Một đôi mắt chớp động hồng mang mơ hồ sáng rực lên.

"Huyết nhục yếu ớt... Máy móc vi tôn..." Giọng nói khàn khàn truyền đến.

Oanh ——

Đột nhiên một tiếng nổ mạnh vang lên, chỉ trong nháy mắt, phần nóc của vật chứa nọ, lập tức bị vụ nổ mạnh kia đánh bay ra ngoài.

Chịu ảnh hưởng của nổ mạnh, vô số dung dịch bên trong đã hóa thành một luồng khí thể cuồn cuộn.

Ngay bên trong luồng khí thể này, một bộ máy móc hình người

đang chậm rãi bước tới. Toàn thân gã, từ trên xuống dưới đều là khung xương máy móc, không có lấy một chút máu thịt nào, bên trong những sợi dây màu đỏ nhìn như mạch máu kia đang không ngừng lóe sáng điện lưu.

Phệ Tâm Ma chậm rãi bước ra.

Đây là thân thể số một của gã, cũng là bộ thân thể chiến đấu mạnh nhất trong tay gã, ngoại trừ Khôi Lỗi Liệp Thần Giả.

Nguồn sinh lực tổn thất khiến cho trang bị chiết dược không thể khởi động được bình thường, cũng khiến cho bộ thân hình này bị kẹt lại bên trong căn cứ.

Mà cũng vì thế, nó đã trở thành con bài chưa lật cuối cùng của Phệ Tâm Ma.

"Tao nhớ kỹ chúng mày rồi. Tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chúng mày, nhưng không phải hiện tại, chờ ngày sau khi tao trở về, toàn bộ chúng mày sẽ chết trong tay tao!" Giọng nói của gã trở nên khàn khàn, bàn tay máy móc lập tức "Ca ca" nắm chặt lại.

Gã không có ý định tiếp tục kéo dài thêm nữa, đã lập tức xoay người, thân thể máy móc tinh vi bộc phát ra lực lượng vô cùng dũng mãnh.

Phệ Tâm Ma điều khiển bộ thân thể máy móc của mình nhảy dựng lên, đụng xuyên qua kết cấu sắt thép cứng rắn trên đỉnh đầu, chỉ trong nháy mắt, gã đã nhảy thẳng tới tầng cao hơn dưới lòng đất.

"Đếm ngược thời gian căn cứ tự hủy ——4 phút 5 giây!"

Gã không tiếp tục đi tìm Lâm Ân phiền toái nữa, mà lập tức chạy dọc theo hành lang, nhanh chóng tiến vào một thông đạo bí mật, chạy ra bên ngoài căn cứ.

Bởi vì hiện tại, dù gã có thể một lần nữa khởi động bộ phận then chốt cung cấp nguồn sinh lực cho cả căn cứ này, cũng rất khó hoàn thành chiết dược trước khi căn cứ tự hủy. Cho nên phương pháp chạy trốn duy nhất chính là dựa vào vật lý.

Lại nói, Phệ Tâm Ma vốn là đương đại hội trưởng của hiệp hội Ma Nhân, đương nhiên gã phải lưu lại một con đường dự phòng cho mình.

Oanh oanh oanh rầm rầm ——

Bộ thân thể máy móc tinh vi "Ầm ầm" lao về phía trước, dùng thế không thể đỡ, phá tan hết vách tường này đến vách tường khác, gã giống như một bàn tay khổng lồ, không ngừng đập phá lung tung, một đường đi thẳng về phía trước.

Nhưng ngay tại thời điểm, gã vừa đột phá thêm một vách tường, tiến vào dãy hành lang thật dài, đột nhiên bên tai lại truyền đến một giọng nói quen thuộc đầy vẻ châm chọc.

"Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của tao, mày vẫn còn thân thể mới. Tao đã nói mà. Mày vốn là hội trưởng hiệp hội Ma Nhân, đâu thể chết đi một cách đơn giản như vậy được?"

Là nhân loại kia?

Gần như trong nháy mắt, Phệ Tâm Ma đã nhận ra giọng nói của Lâm Ân.

Là tên âm hồn bất tán kia!

Chương 183: Có Lẽ Mày Chẳng Bao Giờ Nghĩ Tới…

Cơn phẫn nộ điên cuồng lập tức khiến Phệ Tâm Ma xoay người lại, rồi chỉ trong nháy mắt, gã không chút do dự, hướng về phía âm thanh truyền đến kia, đánh ra sóng tinh thần chấn động càng thêm mãnh liệt.

Ông ——

Chịu ảnh hưởng của sóng tinh thần chấn động cuồn cuộn đánh tới, những ngọn đèn khẩn cấp được gắn trên hành lang trực tiếp “Ba ba ba” nổ tung hết cả.

"Mày bước ra đây cho tao!"

Phệ Tâm Ma bị lửa giận thiêu đốt, liên tiếp hướng về bốn phương tám hướng, tiến hành tinh thần oanh tạc.

Luồng tinh thần lực mạnh mẽ vô cùng của gã còn có thể đánh cho bức tường sắt thép vô cùng cứng rắn gần đó, biến dạng.

Mà cũng chính tại một khắc này, một đầu khổng lồ trực tiếp đụng xuyên qua vách tường trước mặt Phệ Tâm Ma, rồi giống như một chiếc xe tải hạng nặng, nó hung hăng đâm thẳng vào gã, đánh bay ra ngoài mấy chục mét.

Oanh ——

Một tiếng nổ vang lên.

Bộ thân thể sắt thép của Phệ Tâm Ma nặng nề va chạm lên vách tường.

Nhưng có vẻ như thân thể gã không chịu một chút ảnh hưởng nào, lại nhanh chóng đứng lên, hồng mang trong mắt chớp động không ngừng, tản ra ánh nhìn dữ tợn.

Ánh mắt gã lập tức tập trung vào Tiểu Tiểu vừa mới xuất hiện.

"Tao đã xuất hiện như mày mong muốn, sau đó thì sao nào?" Giọng nói mang theo một chút đùa cợt của Lâm Ân vang lên từ trong miệng của Tiểu Tiểu.

Gần như không chút do dự, Phệ Tâm Ma lập tức rít gào một tiếng, lao thẳng về phía Lâm Ân đang ẩn trốn trong miệng cái đầu kia, lại một lần nữa phát động tinh thần chấn động với quy mô còn lớn hơn bình thường.

Ông ——

Sóng tinh thần trùng kích lên người Tiểu Tiểu, nhưng chỉ khiến biển ý thức của cô bé phát sinh một chút gợn sóng bé nhỏ không đáng kể, sau đó lại nhanh chóng tiêu tán đi.

Tinh thần Phệ Tâm Ma đại chấn, liên tục lui về phía sau.

“Mày...mày..."

Lúc này ở trong miệng Tiểu Tiểu, Lâm Ân đang khoanh chân ngồi vững vàng, hai tay khoanh lại, hai mắt nhắm chặt nói: "Hắn là đòn công kích tinh thần của mày không thể gây nên ảnh hưởng đối với sinh vật căn nguyên? Kể cũng đúng thôi, dù tinh thần lực của mày có mạnh đến cỡ nào cũng không thể mạnh hơn sinh vật căn nguyên được? Cho nên đây là nguyên nhân khiến mày không dám sử dụng tinh thần chấn động đối với Tiểu Tiểu, bởi vì mày biết, nó vô dụng."

Lâm Ân chậm rãi mở Ác Linh Thụ Nhãn trên gương mặt mình, khẽ xoa xoa huyệt Thái Dương, nói: "Cho nên mày cũng chỉ dám bắt nạt tao mà thôi."

【 Trọng Thần Cơ Giới 71 loại cải tiến 】

【 loại hình 】: Tạo vật máy móc trang bị nặng

【 trận doanh 】: không

【 cấp bậc 】: ???

【 năng lực chiến đấu 】: trọng giáp cấp quân vương có thể so với căn nguyên.

【 giới thiệu 】: là tạo vật máy móc đỉnh cấp nhất do hiệp hội Ma Nhân chế tạo. Khác với Khôi Lỗi Liệp Thần Giả, nó là một bộ binh khí chiến tranh được cấu tạo thuần túy từ máy móc. Từ sau khi phát hiện khoa học kỹ thuật tới từ Cự Tượng, khiến cho hiệp hội Ma Nhân vốn luôn kiên trì với lý niệm "Máy móc phi thăng" đã xuất hiện dao động, cũng bởi vậy mà kế hoạch phát triển "Trọng Thần Cơ Giới" bị gác lại, nhưng Phệ Tâm Ma vẫn luôn bí mật tiến hành cải tạo bộ thân thể máy móc này, chờ sau khi thành công dung hợp khoa học kỹ thuật trên thân thể Cự Tượng, hắn sẽ làm cho nó trở thành một trong số những bộ thân thể cường đại nhất trong tay mình...

Lâm Ân vận dụng Ác Linh Thụ Nhãn, xuyên thấu qua thân thể Tiểu Tiểu, chăm chú nhìn vào Phệ Tâm Ma.

Phệ Tâm Ma lại phát ra một chuỗi những âm thanh máy móc nhân tạo khàn khàn, nói: "Quả nhiên là một tên nhân loại gian xảo. Mày lại có thể nghĩ ra loại biện pháp này để tránh né tinh thần chấn bạo của tao. Mày đã làm tao phải nhìn mày với cặp mắt khác xưa rồi, nhưng tao vẫn không rõ, vì sao mày lại nhất định phải chém tận giết tuyệt chúng tao như vậy?"

Lâm Ân mỉm cười khoanh tay, cách không nói: "Chém tận giết tuyệt? Mày nói ra câu này mà không thấy mình quá vô sỉ hay sao?"

"Lúc trước, ở thời điểm chúng mày phái Khôi Lỗi Huyết Nhục

đến hẻm Du Hồn tính toán xử lý tao, vì sao chúng mày không nói mấy câu này? Lại đến thời điểm chúng mày tiếp tục phái Liệp Sát Giả lần thứ hai đến xử lý tao, vì sao chẳng nghe chúng mày giảng đạo lý nhỉ?"

"À! Nhầm rồi, bởi vì tao chỉ là một sinh vật nhỏ bé, lệ thuộc vào người khác, có thể tùy tiện ra tay tiêu diệt được, mà mục đích chân chính của chúng vốn là giết thầy và Tiểu Bảo Bối trong nhà tao."

"Có lẽ mày chẳng bao giờ nghĩ tới, đến cuối cùng kẻ đang đứng trước mặt mày lại chính là tên học đồ nho nhỏ của tiệm dược tề kia?"

Lâm Ân nhếch khóe miệng, lộ ra hàm răng trắng nõn mà lạnh lẽo.

Hai mắt Phệ Tâm Ma điên cuồng lóe sáng.

Thời gian đếm ngược chỉ còn lại hai phút cuối cùng.

Đã không đủ!

Không được!

Không cần biết làm như thế nào, gã nhất định phải chạy khỏi nơi này, tuyệt đối không thể nấn ná thêm, để kẻ kia làm lãng phí thời gian được.

Ông ——

Đến đây, Phệ Tâm Ma lập tức xoay người, dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, rồi cắn răng, chạy thẳng tới cuối hành lang.

"Tiểu Tiểu!" Lâm Ân nheo mắt nói: "Nên ăn cơm rồi."

Dứt khoát không thể cho kẻ địch có bất cứ cơ hội nào.

Tiểu Tiểu lập tức trở nên hung hăng (▼ 皿 ▼#) , dứt khoát vung vẩy đống xúc tu trên người, rồi dùng tốc độ còn nhanh hơn, đập thẳng về phía Phệ Tâm Ma.

Oanh ——

Một tiếng nổ ầm vang.

Thân thể Phệ Tâm Ma trực tiếp bị Tiểu Tiểu nặng nề nghiền ép, liên tiếp lăn lộn ra ngoài mấy chục mét.

"Dám bắt nạt—— bác sĩ—— của ta —— Tiểu Tiểu —— đánh chết ngươi —— "

Ba ——

Nhánh xúc tu khổng lồ nặng nề quật lên người Phệ Tâm Ma, vô số hoa lửa văng tung tóe.

Tiểu Tiểu dứt khoát phát động một chuỗi những đòn công kích sắc bén. Chỉ thấy vô số những nhánh xúc tu tựa như đạn súng máy, không ngừng bắn lên bộ thân thể máy móc của Phệ Tâm Ma.

Phệ Tâm Ma điên cuồng hét lớn, gắng gượng đứng dậy, rồi đột nhiên lui về phía sau, phía trên hai tay lập tức "Ca ca" trồi lên hai thanh trường kiếm cực nóng.

Leng keng ——

Leng keng ——

(‵▼ 皿 ▼) Song kiếm cứng rắn va chạm cùng xúc tu của Tiểu Tiểu, làm văng ra vô số hoa lửa.

Ngay tức khắc, quang mang lập lòe chiếu rọi cả hành lang, lúc sáng lúc tối, âm thanh va chạm “Leng keng” vang vọng khắp nơi.

Chương 184: Chẩn Đoán Bệnh Ngẫu Nhiên!!!

"Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!" Phệ Tâm Ma càng thêm dữ tợn rít gào. Chỉ là… dù có làm thế nào chăng nữa, gã cũng không tìm được biện pháp thoát khỏi thế công của Tiểu Tiểu.

Cùng lúc đó, tiếng cảnh báo tự hủy chói tai đã thay đổi, trở nên càng ngày càng kịch liệt, cho thấy bất cứ lúc nào, cái căn cứ này cũng có khả năng bốc cháy.

Mà đồng thời ở trong miệng Tiểu Tiểu, Lâm Ân khẽ nheo hai mắt, chậm rãi vươn tay tới, ánh mắt xuyên qua hàm răng của Tiểu Tiểu, rơi xuống người Phệ Tâm Ma.

Cho nên.

Ngươi thật sự là tạo vật máy móc...

Hay chỉ là biểu hiện bên ngoài thôi?

Nếu di chuyển ý thức, hẳn là bên trong bộ thể xác này, vẫn còn ẩn giấu một bộ phận huyết nhục dơ bẩn của ngươi...

Đúng không nào?

【 đinh! Ngươi đang sử dụng hiệu quả chủ động của thuật chẩn đoán bệnh ngẫu nhiên, xin hỏi có lập tức vận dụng hay không? 】

"Đương nhiên." Lâm Ân nheo mắt: "Bệnh nhân đáng yêu của ta."

Ông ——

Gần như trong nháy mắt kia, cánh tay đang vươn tới của Lâm Ân lập tức nắm chặt lại.

【 đinh! Thành công sử dụng thuật chẩn đoán ngẫu nhiên! 】

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật ngẫu nhiên trên cơ thể mục tiêu: ký sinh trùng đại não! 】

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật ngẫu nhiên trên cơ thể mục tiêu: Tắc động mạch não! 】

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật ngẫu nhiên trên cơ thể mục tiêu: Nhồi máu não! 】

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật ngẫu nhiên trên cơ thể mục tiêu: Bệnh Alzheimer! 】

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật ngẫu nhiên trên cơ thể mục tiêu: Bệnh tâm thần phân liệt! 】

Chính tại khoảnh khắc đó, Phệ Tâm Ma vốn đang dữ tợn leng keng đối chọi cùng xúc tu trên người Tiểu Tiểu, lại lập tức rúng động toàn thân.

Lần lượt từng luồng cảm giác khác thường, khó có thể hình dung nổi, nhanh chóng từ bên trong đại não của gã "Ù ù" thổi quét đến toàn bộ những thiết bị cảm biến trên cơ thể.

Khả năng điều khiển thân thể máy móc của gã, bắt đầu ngưng trệ.

Hình ảnh sinh ra do bộ cảm biến thị giác truyền phát đến đại não cũng bắt đầu chuyển thành mơ hồ không rõ.

Giờ khắc này, đột nhiên Phệ Tâm Ma lại có thể cảm nhận được đại não của mình đang rơi vào tình trạng thiếu dưỡng khí và tắc

nghẽn mạch máu, kèm theo đó là cảm giác mê muội và buồn nôn nghiêm trọng, cùng với từng chuỗi nhận thức sai lầm, ảnh hưởng mạnh tới khả năng phán đoán của tinh thần lực.

"Chuyện này... Đây là..." Ý thức trong đầu gã lập tức trở nên hoảng hốt.

Mà bên trong bộ thân thể máy móc của gã lại không ngừng vang lên những tiếng cảnh báo chói tai.

Gần như trong chớp mắt, bộ cảm biến kết nối với đại não đã thu nhận toàn bộ những biểu hiện dị thường vừa xuất hiện rồi tiến hành phân tích, đồng thời, nó cũng nhanh chóng truyền phát đến bộ cảm biến thị giác của gã.

Mà ngay khi nhìn thấy thông tin bệnh tật xuất hiện, trước mắt Phệ Tâm Ma lập tức tối sầm xuống, thiếu chút nữa là trực tiếp tê liệt luôn.

"Không thể nào!" Gã hoảng sợ rít gào.

Mà bởi vì đại não gặp phải bệnh biến, khiến bộ thân thể máy móc của gã ngưng trệ, trực tiếp bị một nhánh xúc tu của Tiểu Tiểu đánh bay ra ngoài hơn trăm mét.

Nhồi máu não! Trong cơ thể gã lại xuất hiện bệnh nhồi máu não!

Còn có tắc động mạch não!

Kèm theo một loạt biến chứng ác tính đến từ bệnh tật trong đại não!

Nói đùa gì vậy? Đùa này không vui tí nào đâu!

Phệ Tâm Ma quá đỗi sợ hãi.

Mà cũng chính tại một khắc này, trong miệng Tiểu Tiểu đang

đuổi theo phía xa xa (‟ ▼ 皿 ▾), lại truyền đến giọng nói của Lâm Ân: "Quả nhiên tao đã đoán đúng rồi, Phệ Tâm Ma, mày còn chưa thể chân chính thoát ly được thực thể vật chất, để cho ý chí tồn tại một mình?"

"Nói cho cùng, mày cũng không phải u linh chân chính, và bộ thân thể máy móc này cũng chỉ là một bộ xác rỗng có tác dụng bảo vệ đại não của mày mà thôi."

"Nếu mày sử dụng một bộ thân thể máu thịt chân chính, có lẽ tao chẳng làm gì được mày, nhưng mày lại sai ở chỗ, mày dám dùng một bộ máy móc bọc thép tiến tới huênh hoang trước mặt tao!"

Trong miệng Tiểu Tiểu, Lâm Ân nhắm hai mắt lại, vẻ mặt bình tĩnh.

Phải biết rằng, thông qua phản hồi của hệ thống, Lâm Ân đã hiểu được cấu tạo của bộ thân thể máy móc trước mắt rồi.

Trên thực tế, bên dưới kết cấu máy móc tinh vi kia, lại đang cất giấu một bộ não huyết nhục vô cùng yếu ớt.

Tựa như ngươi đào đại não của mình ra, sau đó bỏ nó vào bên trong một bộ máy vậy. Và ngay cả khi thân thể máy móc của ngươi có mạnh hơn nữa, cũng không thay đổi được sự thật là đại não của ngươi rất yếu ớt.

Mà hiệu quả của thuật chẩn đoán ngẫu nhiên trong tay hắn lại được quyết định bởi tinh thần lực của chính hắn, cùng với cường độ thể chất của mục tiêu.

Thể chất của mục tiêu càng yếu, xác suất phát động thành công càng cao, và ngược lại.

Nếu Phệ Tâm Ma vẫn dùng bộ thân thể lúc trước, xác suất thành công của kỹ năng kia không lớn, nhưng đối với bộ thân thể

hiện tại, chỉ có đại não mà không có thân thể, thật hiển nhiên, hắn có thể tùy tiện vận dụng kỹ năng kia, mà chẳng có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra cả.

Bởi vì từ trước đến nay, vốn không có một bộ máy nào có thể chân chính chịu tải được ý chí. Và cái gọi là thân thể máy móc kia, cũng chỉ là một loại … binh khí càng thêm tinh vi, cao cấp hơn mà thôi.

"Tiểu Tiểu! Nhược điểm là đầu của hắn, kế tiếp phải dựa vào cô rồi!"

Đến đây, Lâm Ân đứng dậy, trên môi nở nụ cười đầy quỷ dị.

Trong nháy mắt, Tiểu Tiểu (ﾟ▼皿▼) giống hệt một chiếc xe tải hạng nặng, “Ù ù” lao qua, những nhánh xúc tu thật lớn hung hăng đập thẳng vào đầu Phệ Tâm Ma, trực tiếp khiến đối phương cắm đầu xuống đất.

Oanh ——

Oanh ——

Những tiếng đập mạnh không ngừng vang lên.

Mà ở bên tai và trước mắt của Phệ Tâm Ma, lại không ngừng truyền đến âm thanh cảnh báo của thân thể máy móc.

"Cảnh báo... Truyền phát thị giác bị hao tổn... Truyền phát thính giác bị hao tổn... tín hiệu gốc thần kinh yếu bớt... Đại não xuất hiện bệnh biến dị thường... Lập tức triển khai trị liệu khẩn cấp..."

"Cảnh báo... khung xương ngoài đầu đang chịu lực trùng kích nghiêm trọng... bệnh biến bên trong đại não gia tăng... Không thể chữa trị... Bệnh biến gia tăng..."

Nhồi máu não!

Tắc động mạch não!

Ký sinh trùng!

Bệnh Alzheimer!

Dù Phệ Tâm Ma có trí tưởng tượng phong phú tới cỡ nào, gã cũng tuyệt đối không thể nghĩ tới, bản thân lại rơi vào tình trạng ‘ngựa mất chân trước’ [1] ngay tại thời điểm này!

[1] : chỉ con ngựa đang chạy trốn thì mất chân trước (hoặc móng trước) mà té ngã. Có thể hiểu nôm na là tuột xích giữa đường.

Chương 185: Rốt Cuộc Cũng Kết Thúc!

Nguyền rủa!

Khẳng định là thằng khốn kia đã dùng một loại nguyền rủa nào đó, trực tiếp bỏ qua thân thể máy móc bên ngoài, trực tiếp gây ảnh hưởng tới đại não của gã rồi.

Rõ ràng từ trước đến nay, gã chưa từng có bệnh, vì sao chỉ trong nháy mắt lại mang đến cho gã nhiều bệnh như vậy?

"Di chuyển... Lập tức tiến hành... truyền dẫn ý thức... Lập tức..." Gã thống khổ vô cùng khi phải chịu đựng một chuỗi bệnh biến càng ngày càng nghiêm trọng trong đại não.

Gã biết! Chỉ có tiến hành lần di chuyển thứ hai mới mang đến cho bản thân một đường sinh cơ!

Nói cách khác, hiện tại mớ bệnh biến trong đại não này đã trở thành căn nguyên trực tiếp bóp chết gã, nếu ý thức của gã tiêu tán bên trong bộ não này, chẳng khác nào gã đã hoàn toàn xong đời rồi.

"Mau! Mau!" Gã gầm lên đầy dữ tợn, dùng sức khống chế bản thân.

"Đang định vị... đã tập trung vào đại não thứ tư... Đang tiến hành khẩn cấp truyền dẫn ý thức..."

"Cảnh báo... Kiểm tra đo lường thấy dòng chảy tinh thần dị thường... độ tập trung trước mắt 37%... Xin lập tức tập trung tinh thần... Nếu không, sẽ không thể tiến hành di chuyển được... Xin

lập tức tập trung tinh thần..."

Oanh ——

Oanh ——

Đống xúc tu khủng bố bên ngoài đại não vẫn liên tiếp oanh kích thẳng vào cái đầu máy móc của gã.

Mà mỗi một lần cứng rắn hứng chịu cái quật không thương tiếc kia, độ tập trung tinh thần sẽ phát sinh dao động thật lớn.

Phệ Tâm Ma dùng lực mà rít gào, rồi gian nan mà dữ tợn, tiếp tục đối kháng với một mớ bệnh biến càng ngày càng nghiêm trọng trong đại não.

Nhưng dần dần, gã lại bắt đầu cảm nhận được, dường như tinh thần của mình đã xuất hiện một chút gì đó khác thường rồi...

Mà rất nhanh loại tình huống khác thường này đã bắt đầu biểu hiện lên quá trình nhận thức của gã, khiến cho tinh thần gã phát sinh hiện tượng ngưng trệ mang tính gián đoạn, thậm chí trong một thoáng mơ hồ, gã còn không nhớ nổi, rốt cuộc mình đang muốn làm gì.

Đáng chết là theo những đòn oanh kích nghiêm trọng từ bên ngoài không ngừng giáng lên đại não, hiện tượng ấy càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Đột nhiên... giọng nói của gã thay đổi.

"Ai hắc hắc hắc, một thêm một a, hai thêm hai, ba thêm ba a, cố lên hưu, hai chúng ta cùng cố lên hưu!!!" [1]

[1] : Lời bài hát I Love You Boyz (hoặc là Một Thêm Một Bằng Hai) của Lâm Nhất Phong (林一峰)

Đột nhiên, trên mặt gã xuất hiện một nụ cười ngây ngô, giọng

nói cũng trở nên kỳ quái.

"Tấu nhạc lên, múa theo nào ~ hắc u hắc u ~ ta là con sên vui vẻ ~ ta muốn..."

Ông ——

Ý thức của gã chợt xuất hiện một chút trống rỗng ngắn ngủi.

Không đúng!

Vừa rồi ta đang làm cái gì thế?

Hình ảnh phát sinh tại thời điểm ý thức rơi vào mơ hồ kia cũng nhanh chóng xuất hiện trong đầu Phệ Tâm Ma, khiến toàn thân gã rúng động. Gã lập tức ý thức được chuyện gì vừa mới xảy ra.

Ngay sau đó, trong đầu gã dần dần hiện lên mấy chữ to vô cùng đáng sợ.

Chứng! Tinh thần! Phân liệt!

Tới cuối cùng, trong mắt Phệ Tâm Ma cũng xuất hiện một tia sợ hãi.

Không!

Không được!

“Truyền dẫn! Nhanh truyền dẫn cho ta!”

Gần như Phệ Tâm Ma đã dùng đến chút khí lực cuối cùng để rống lên, trong âm điệu tràn ngập kích động.

"Ta không thể chết ở chỗ này được! Ta là hội trưởng hiệp hội Ma Nhân, ta còn phải hoàn thành kế hoạch to lớn... Ta còn muốn... Ta còn muốn... Quét sạch~ "

"Quét sạch quét sạch! ~ hắc hắc hắc hắc... Tấu nhạc lên, múa theo nào ~ hắc hắc hắc ~ "

Gã chợt tỉnh táo lại.

"A không!"

Và hoảng sợ thét dài một tiếng.

Mà gần như cùng thời điểm này, âm thanh cảnh báo căn cứ nổ mạnh bắt đầu đếm ngược từng giây.

"10"

"9"

"8"

Lâm Ân lập tức ngẩng đầu, lớn tiếng nói: "Tiểu Tiểu, căn cứ sắp nổ! Chúng ta đi lên trước đã!"

"Còn hắn—— làm sao bây giờ?"

Lâm Ân mỉm cười, chớp chớp mắt, nói: "Đương nhiên là đợi chút nữa sẽ quay lại đào hắn ra."

Tiểu Tiểu nghe vậy, không chút do dự, lập tức ngừng oanh kích thân thể máy móc cứng rắn kia, vô số xúc tu nhún một cái, rồi nhảy vọt lên trên, “Ầm ầm” đụng xuyên qua kết cấu sắt thép trên đỉnh đầu, nhanh chóng lao ra bên ngoài.

"5"

"4"

"3"

Thời gian đếm ngược vẫn đang tiếp tục.

Phệ Tâm Ma mang theo một đống bệnh biến nghiêm trọng trong đại não, vừa dữ tợn chịu đựng, thân thể gian nan hành động. Chỉ thấy gã dùng sức vươn tay tới, muốn lao ra bên ngoài.

Nhưng đống bệnh biến nghiêm trọng trong đại não vẫn không ngừng quấy nhiễu ý thức của gã, khiến cho bộ thân thể máy móc bên ngoài không thể tiếp nhận mệnh lệnh do đại não của gã phát ra một cái bình thường được.

"Tao muốn giết mày! Tao muốn giết mày!"

Phệ Tâm Ma không ngừng dữ tợn mà lặp đi lặp lại câu nói kia, oán niệm và hận ý đối với Lâm Ân gần như đã vặn vẹo ý chí của gã.

"Tao nhất định phải lấy mạng mày, tao nhất định... Muốn bay ~ ta muốn bay ~ muốn cất cánh bay lên ~ hắc hắc hắc hắc hắc..."

Tinh thần phân liệt lại phát tác, khiến những lời chửi rủa trong miệng Phệ Tâm Ma, lập tức biến thành từng tiếng cười ngây ngô.

Mà đúng vào lúc này, thời gian đếm ngược chấm dứt.

"Khởi động trang bị tự hủy."

Oanh oanh oanh rầm rầm ——

Vô số chuỗi nổ mạnh phát sinh tại khắp các nơi bên trong căn cứ.

Chỉ trong nháy mắt, ánh lửa “Ù ù” đã thổi quét qua dãy hành lang dài, nơi chứa một tên Phệ Tâm Ma vẫn đang ngô nghê cười.

Mà ở bên ngoài, sau khi một cái đầu to tướng nhảy lên khỏi hố sâu khổng lồ kia, mặt đất trong phạm vi vài trăm mét xung quanh lập tức “Ầm ầm” sụp đổ.

Vụ nổ mạnh làm bốc lên ánh lửa tận trời.

Cái đầu to lớn của Tiểu Tiểu vững vàng rơi xuống đất, dừng ngay bên cạnh biên giới phát sinh vụ nổ kia.

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ vượt mức: Giữ toàn thân, khen thưởng nhiệm vụ: 5 tiền hắc lâu, kinh nghiệm cơ sở: 3000, khen thưởng cấp truyền thuyết đặc thù: Kỹ năng: 《 ký ức lúc trước đã mất đi 》】

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ đặc thù: Đánh giết hội trưởng hiệp hội Ma Nhân, khen thưởng nhiệm vụ: Tiền hắc lâu x1, kinh nghiệm cơ sở 5000, khen thưởng đặc thù: quyển trục cường hóa kỹ năng x1】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, Lâm Ân khẽ mỉm cười, rồi không chút do dự, trực tiếp nhảy từ trong miệng Tiểu Tiểu ra ngoài.

Sóng chấn động phát sinh do nổ mạnh, “vù vù” thổi qua qua gương mặt hắn.

Hắn mỉm cười chăm chú nhìn vào mảnh phế tích vẫn còn hỗn loạn đằng kia.

"Rốt cuộc cũng kết thúc!"

Chương 186: Mối Hôn Sự Này... Ta Còn Chưa Đồng Ý Đâu!

【 ký ức lúc trước đã mất đi 】

【 phân loại 】: Kỹ năng

【 phẩm chất 】: Truyền thuyết

【 giới thiệu 】: Kỹ năng đặc thù, tiêu hao lượng lớn tinh thần lực, có thể tạm thời tái hiện trạng thái của mục tiêu tại một thời điểm nào đó trong quá khứ, không thể thay đổi thực lực của đối phương, xác suất thành công có liên quan trực tiếp đến trình độ kháng cự của mục tiêu, sau khi chấm dứt thời gian duy trì, mục tiêu sẽ khôi phục lại trạng thái bình thường, thời gian duy trì: 1 giờ.

【 kỹ năng cường hóa quyển trục 】: Có thể tiến hành cường hóa đối với kỹ năng đã học được, sẽ đề cao hiệu quả của kỹ năng trên biên độ nhỏ, cường hóa cao nhất tới 10.

Lạch cạch ——

Quyển trục cường hóa lập tức rơi vào trong tay hắn.

Mà trên danh sách kỹ năng của hắn cũng có thêm một kỹ năng mới.

"Ký ức lúc trước đã mất đi?"

Lâm Ân đọc phần giới thiệu của kỹ năng, rồi cẩn thận cân nhắc hồi lâu. Xem phần giới thiệu của kỹ năng này, có vẻ như nó hơi mất cân bằng [1] với thuật chẩn đoán ngẫu nhiên trong tay

hắn.

"Có thể tái hiện trạng thái của mục tiêu tại một thời điểm nào đó trong quá khứ? Chẳng lẽ ta còn có thể biến mục tiêu trở thành một quả trứng mới được thụ tinh?"

Lâm Ân gật gật đầu, bắt đầu thả cho trí tưởng tượng bay xa, suy tư về cách sử dụng đặc thù của loại kỹ năng này. Nhưng rất nhanh, hắn đã ném bỏ loại ý tưởng ấy.

Bởi vì nếu chỉ đơn giản là tái hiện, mà không thể thật sự làm cho trạng thái tại thời điểm ấy ảnh hưởng đến thực lực trước mắt của mục tiêu, thì có vẻ như tác dụng của nó cũng không quá lớn.

Ngay lập tức, trong đầu hắn đã xuất hiện cảnh tượng một quả trứng thụ tinh không ngừng “Ba ba ba” mà đuổi đánh theo hắn...

Vẻ mặt hắn có chút kỳ quái.

Mà cũng chính tại thời điểm này, từ xa xa đã truyền đến tiếng động đất thật lớn.

Cái đầu Thái Thản và cái đầu Vu Thần nghe được động tĩnh ở nơi này, đã nhanh chóng nhảy tới, mỗi lần bọn họ nhảy một cái, đều như một tòa núi nhỏ nặng nề nện xuống đất, làm trong lòng người ta run sợ.

"Xem ra —— nữ nhi đã giải quyết xong—— tất cả bọn chúng rồi—— " Cái đầu Vu Thần phát ra tiếng cười ác độc đầy khủng bố.

Trong miệng cái đầu Thái Thản đang mải nhai nuốt một đống lớn đầy kết cấu máy móc và huyết nhục, máu loãng tanh tưởi không ngừng phun ra từ giữa kẽ răng, gã vừa dữ tợn nhai nuốt vừa nói:

"Thật có lỗi —— khuê nữ ——ta đã—— ăn con Cự Tượng kia rồi—— "

Tiểu Tiểu (✪ω✪) nói: "Ừm —— cha——có cái răng của cha bị rơi ra kia——Để bác sĩ giúp cha thay đổi đi—— "

"..."

"..."

Bầu không khí yên tĩnh quỷ dị rất hào hứng xuất hiện, rồi không kiêng nể gì bắt đầu lan tràn ra xung quanh.

Lâm Ân mơ hồ cảm nhận được một luồng sát ý truyền đến từ phía sau, hắn khụ khụ hai cái rồi nói: "Tiểu Tiểu, có phải chúng ta còn quên chuyện gì đó hay không? Cái kia... Nếu không chúng ta đào bộ máy móc kia ra trước nhé?"

Tuy hệ thống đã nhắc nhở tên Phệ Tâm Ma nọ chết rồi, nhưng hắn không cho rằng bộ thân thể máy móc kia lại dễ dàng bị phá hủy như vậy.

Nói cho cùng, nó phải hứng chịu chuỗi công kích với lực lượng khủng bố của Tiểu Tiểu thật lâu, nhưng cái đầu máy móc kia cũng không bị đập vớ.

Thật rõ ràng, cường độ phòng ngự của bộ máy móc kia hoàn toàn có thể sánh ngang với cấp căn nguyên!

...

Trải qua hơn mười phút cố gắng, dưới sự trợ giúp của Tiểu Tiểu, Lâm Ân đã nhanh chóng khai quật được bộ thân thể máy móc hãy còn bốc hơi nghi ngút từ trong khu vực đổ nát thê lương sau nổ mạnh.

Bên trên đầy những vết cháy sém, nóng vô cùng, nhưng ngoại trừ dấu hiệu hòa tan rõ ràng có thể nhận thấy ở bên ngoài, thì phần kết cấu nội bộ của cỗ máy này lại hoàn hảo không tổn hao gì.

Chỉ vậy thôi cũng có thể tưởng tượng ra, rốt cuộc đây là một bộ tạo vật máy móc có cường độ phòng ngự cao tới cỡ nào rồi!

"Kết cấu không xuất hiện tình trạng hư hao nghiêm trọng, nhưng phỏng chừng phần đầu não bên trong đã hỏng rồi."

Lâm Ân hoạt động cổ tay một chút, sau đó lấy con Dạ Ma Đao vĩnh viễn cũng không hao tổn của mình ra, rồi dùng sức mà chọc thẳng vào phần gáy của bộ tạo vật máy móc kia, lại xoay người, đưa mắt nhìn về phía Tiểu Tiểu, nói: "Tiểu Tiểu! Lại đến đây đập giùm tôi một chút. Tôi cảm thấy vô cùng hứng thú với đại não của Phệ Tâm Ma."

Tiểu Tiểu (✪ω✪) nói: "Được —— "

Nhưng Tiểu Tiểu còn chưa hành động, Lâm Ân lại lập tức bị hai cái bóng khổng lồ bao phủ.

Lâm Ân xoay người, chớp chớp mắt, nhìn hai cái đầu khổng lồ mang theo vẻ áp bức kinh người, đang lạnh lùng nhìn xuống hắn kia, mồ hôi lạnh lập tức túa ra ngoài.

"Hiện giờ ngươi đã bắt đầu —— sai sử khuê nữ của ta —— rồi?" Cái đầu Thái Thản nghiến răng, "Ca ca" để lộ ra hàm răng khủng bố.

"Không có!" Lâm Ân trố mắt nhìn.

"Mối hôn sự này —— ta còn chưa đồng ý đâu ——" Cái đầu Vu Thần nheo mắt, tỏ vẻ cực kỳ ác độc.

"Ai?" Lâm Ân ngơ ngác.

Không thích hợp!

Không thích hợp nha!

Bọn họ đang nói cái gì vậy? Vì sao cứ có cảm giác mình là

nhân vật chính trong câu chuyện kia mà bản thân lại nghe không hiểu vậy?

Hôn sự? Cái gì hôn sự chứ?

Ba ——

Một tiếng nổ vang lên, chấn cho toàn bộ đám sinh vật trên mặt đất đều bay lên cao hai mét.

Lâm Ân chớp chớp mắt, vội vàng xoay người, nuốt một ngụm nước miếng. Sau đó, hắn lập tức nhìn thấy một nhánh xúc tu thật lớn từ trên đầu mẹ của Tiểu Tiểu dâng lên, còn con Dạ Ma Đao của hắn lại trực tiếp cắm thẳng vào cái đầu của bộ máy móc tạo vật nọ.

Thiên linh cái trực tiếp bị cạy mở.

Lâm Ân trố mắt nhìn một màn này, không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, nói: "Tạ ơn... Tạ ơn bác gái..."

Cái đầu Vu Thần nở một nụ cười tươi đầy kỳ quái, lại "Ca ca" hé miệng nói: "Không cần cảm tạ —— sắp thành người trong nhà rồi—— ngươi quá khách khí —— "

Lâm Ân có chút giật mình.

Không biết vì sao, trong đầu hắn vừa mơ hồ cho ra một suy đoán vô cùng khủng bố.

[1] : nguyên văn 阴霸 – âm phách hoặc IMBA. IMBA là thuật ngữ được viết tắt từ cụm Imbalance (tạm dịch: mất cân bằng), đây là thuật ngữ lóng được xuất hiện từ tựa game thịnh hành Dota hiện nay. Mục đích của từ này xuất hiện nhằm chỉ những vị tướng có sức mạnh quá "trâu bò", áp đảo hơn so với những vị tướng khác trong trò chơi.

Chương 187: Để Lão Sống Đúng Là Lãng Phí Lương Thực!!!

Lâm Ân (. ;˚ ;: 益:;˚ ;.) cực kỳ bất đắc dĩ mà xoay người lại. Hắn có thể cảm nhận được ánh mắt khủng bố đang nhìn chằm chằm vào phía sau lưng mình, nhưng đương nhiên, hắn vẫn cố gắng duy trì vẻ trấn tĩnh, cẩn thận đi đến phía trước bộ máy móc kia.

Sau khi quan sát tình huống trong khoang não của nó, Lâm Ân chợt ngẩn người, nhưng rất nhanh, trên mặt đã khôi phục vẻ nghiêm túc.

Đúng như hắn dự đoán.

Một bộ đại não.

Đại não huyết nhục!

Vào thời điểm này, phần tổ chức và nếp nhăn dữ tợn trong não vẫn đang "Ù ù" bốc lên khí nóng, nhưng nhiệt độ không khí cũng không cao lắm, đại não cũng không bị ảnh hưởng bởi vụ nổ mạnh kia.

Hiển nhiên đây chính là minh chứng trực quan nhất cho thấy năng lực phòng hộ xuất sắc của bộ máy móc này.

Mà nguyên nhân thực sự khiến nó chết đi... chính là một đống bệnh biến mà hắn trao cho đại não của Phệ Tâm Ma.

Bộ não nọ vẫn đang bốc lên nhiệt khí, không ngừng "Ùng ục ùng ục" phun dịch nhầy ra bên ngoài, bên trong còn một đống tơ máu bị kẹp lại, hiển nhiên đã hoàn toàn mất đi tác dụng.

【 xin hỏi có lập tức thu nhập đồ giám của mục tiêu hay không? 】

"Có!"

【 đinh! Ngươi thu nhận tư liệu hình ảnh của "Trọng Thần Cơ Giới", đạt được khen thưởng 5 điểm thuộc tính tự do. 】

【 đinh! Ngươi thu nhận tư liệu hình ảnh của "Phệ Tâm Ma", đạt được khen thưởng 2 điểm thuộc tính tự do. 】

【 Tư liệu hình ảnh của Phệ Tâm Ma】

【 Trình độ hoàn hảo của hàng mẫu hiện tại 】: 13%

【 bệnh biến dị thường 】: Tắc động mạch não, nhồi máu não, bệnh Alzheimer, ký sinh trùng, tinh thần phân liệt vân vân…

【 giới thiệu 】: là một chủng tộc từ cổ xưa đến nay còn tồn tại bên trong thế giới hắc ám. Bọn họ còn được gọi là Não Ma, có được tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ, nhưng không có thân hình của chính mình. Phệ Tâm Ma đã dựa vào một loại kỹ năng đặc thù nào đó để ký sinh bên trong trong cơ thể của vật chủ, rồi từng bước cắn nuốt hoặc đồng hóa đại não của mục tiêu. Đại não bị đồng hóa, sẽ trở thành vật chịu tải mới cho ý thức của Phệ Tâm Ma. Phệ Tâm Ma cũng có thể rất nhanh khiến cho ý thức của mình lưu thông qua nhiều đại não khác nhau.

Nhìn thấy tin tức bên trên tư liệu hình ảnh này, Lâm Ân khẽ sờ sờ cằm.

Não Ma?

Thì ra là thế.

Tuy tình hình thực tế hơi có chút khác biệt so với những gì hắn dự đoán, nhưng tổng thể thì đại khái là như vậy.

Kỳ thực, nguyên nhân khiến Lâm Ân có thể làm một lần mà trao cho đối phương nhiều bệnh biến như vậy, cũng vô cùng đơn giản, chính vì đối phương không sống nhờ ở bên trong thân thể máu thịt, mà ký túc bên trong một bộ máy móc.

Phải biết rằng, năng lực chẩn đoán bệnh ngẫu nhiên của hắn có thể hoàn toàn bỏ qua sự ảnh hưởng của máy móc, để trực tiếp tác dụng lên đại não của đối phương.

Hơn nữa, khi phán định thể chất, một bộ đại não làm sao có thể so sánh được với cơ thể có giá trị thể lực vượt trăm điểm của hắn?

Lâm Ân mỉm cười, sau đó cẩn thận mà gói ghém bộ đại não ấy lại, nói: "Lúc trở về sẽ đưa cho thầy, ta nghĩ thầy nhất định sẽ thích phần lễ vật mà ta đưa tặng này."

...

Tại một đỉnh núi xa xa.

Từ ban đầu, phu nhân con rối vẫn một mực quan sát toàn cảnh vụ nổ lớn dưới kia, cùng với toàn bộ quá trình hai sinh vật cấp căn nguyên nọ hủy diệt Cự Tượng.

Bà hít sâu một hơi, dù hiện tại trong lòng vẫn còn run rẩy.

Ánh mắt bà nhanh chóng dừng lại trên người Lâm Ân đang đứng phía trước ba con sinh vật căn nguyên nọ, rồi rơi xuống nụ cười trên mặt hắn.

"Hắn chính là học trò của Cưa Máu sao..." Bà khẽ nỉ non một tiếng, tia sáng kỳ dị trong mắt không ngừng chớp lóe.

"Thật kiệt xuất... còn ưu tú hơn lão già Cưa Máu kia nhiều lắm..."

Bà có chút động tâm.

Nói cho cùng, dù đưa mắt nhìn khắp thế giới hắc ám rộng lớn này, thì một sinh vật tuổi trẻ như vậy đã có năng lực lực xuất chúng bậc này, tuyệt đối là đã ít lại càng thêm ít.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất trong chuyện này, điều khiến phu nhân con rối chú ý đến hắn nhất, chính là thân phận nhân loại của hắn.

Một nhân loại có thể lăn lộn đến rực rỡ như vậy trong thế giới hắc ám… Tình huống này càng gia tăng thêm độ hoàn mỹ cho bản thân hắn.

Bà chợt quay đầu, liếc mắt nhìn Cưa Máu vẫn rơi vào trạng thái hôn mê, trong miệng không ngừng ùng ục ùng ục phun bong bóng đằng kia một cái, lập tức mất hết hứng thú với lão già biến thái này.

Cũng vì năm đó bà thực sự không tìm thấy một sinh vật hình người nào coi như bình thường một chút, nếu không bà tuyệt đối không để cho tên ngốc nghếch chẳng hiểu chút phong tình nào như lão, đến trợ giúp mình giải trừ huyết nguyên nguyền rủa trên người.

Dần dần… trong lòng bà chợt sinh ra một chút ý tưởng.

Trên thực tế, trước kia bà vẫn có ý định để cho Cưa Máu đến giải trừ nguyền rủa cho đám con gái của mình, nhưng hiện tại, bà đã thay đổi ý định.

Nếu...

Có thể lừa tên học trò kiệt xuất của ông ta đến trang viên con rối...

Sau đó lại dùng một chút thủ đoạn đặc thù, khiến cho hắn và

mấy đứa con gái của bà hòa thuận ở chung một phen, nói không chừng, chúng nó hoàn toàn có thể giống như bà cùng Cưa Máu năm đó, chậm rãi bồi dưỡng ra tình cảm cũng nên.

Đến lúc đó...

Một khi nước chảy thành sông...

Bà sẽ không phải đau đớn nhìn đám con gái của mình phải chịu thống khổ khi bị nhốt bên trong con rối nguyền rủa nữa.

Nghĩ đến đây, phu nhân con rối đã âm thầm quyết định chủ ý, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn, bà lại liếc mắt một cái nhìn Cưa Máu vẫn không ngừng phun bong bóng bên cạnh (ヾ ﾉ ° ╔ °).

Ba ——

Vị phu nhân tao nhã trực tiếp cho một cước đá lăn lão già biến thái bên cạnh xuống sườn dốc.

Phế vật vô dụng.

Đã ói hơn nửa giờ rồi, để lão sống đúng là lãng phí lương thực.

...

Thị Giới.

【 tình báo viên: Sự kiện lớn! Đại bản doanh của hiệp hội Ma Nhân tại vùng hoang dã Thê Lương đã bị thiệt hại nặng nề. Một tiếng trước, ba Kẻ Săn Đầu căn nguyên đã triển khai hành động quét sạch hiệp hội Ma Nhân! Trước mắt, đại bản doanh của hiệp hội Ma Nhân đã hoàn toàn bị diệt, nhân số thương vong không biết! Tình báo cụ thể còn phải chờ chúng ta tiến thêm một bước đi tìm hiểu! 】

【 tình báo viên: đã sửa sang lại video tập hợp được về cuộc chiến giữa Kẻ Săn Đầu và hiệp hội Ma Nhân, người muốn tìm hiểu

tình huống cụ thể, hãy tập trung nhìn vào đây, tiền khô lâu x500】

Chương 188: Thành Tựu Người Nhặt Rác!!!

Ngay tức khắc, toàn bộ các đại khu vực bên trong thế giới hắc ám đều bị tin tức đột ngột xuất hiện này làm chấn động.

Phải biết rằng, tuy hiệp hội Ma Nhân này luôn chui lủi bên trong xó xỉnh, nhưng bên trong thế giới hắc ám này, bọn họ vẫn là một thế lực cực kỳ mạnh mẽ.

Bọn họ cường đại bởi những sản phẩm tạo vật máy móc và huyết nhục với phong cách độc đáo, vẫn luôn là mục tiêu được rất nhiều sinh vật cuồng nhiệt đuổi theo.

Mà hiện giờ... một thế lực mạnh mẽ như vậy, lại bị tiêu diệt rồi?

"Kẻ Săn Đầu? Không thể tưởng tượng nổi, làm sao hiệp hội Ma Nhân có thể trêu chọc vào ba con quái vật kia?"

"Nếu hung thủ là Kẻ Săn Đầu thì chuyện này cũng chẳng có gì là lạ. Cấp căn nguyên vốn là cấp bậc cấm kỵ của thế giới này, dù ngươi có mạnh hơn nữa, nhưng dám trêu chọc vào bọn họ, cũng khó tránh khỏi cái chết!"

"Đáng thương đáng tiếc thật, lại một tổ chức tiêu vong trong tay cấp căn nguyên! Ha hả!"

Ngay tức khắc, toàn bộ mọi người trong các kênh khu vực đều nhiệt tình nghị luận về chuyện này.

Mà video tổng hợp hình ảnh chiến đấu cũng được tình báo viên nhanh chóng truyền bá khắp nơi trên thế giới hắc ám.

Có điều… cũng không biết vì sao, khi bọn họ xem đoạn video do tất cả các tình báo viên phát ra, thì khuôn mặt của ba Kẻ Săn Đầu cùng với một sinh vật hình người trong đó đều bị cố ý xóa đi.

"Sinh vật hình người kia là ai? Chẳng lẽ là một vị quân vương ở nơi nào đó? Vậy mà đối phương lại có thể đồng hành cùng Kẻ Săn Đầu?"

"Theo tôi suy đoán, người nọ hẳn là vị quân vương của Độc Giác Ác Quỷ nhất tộc kia, ngoại trừ tồn tại ấy, còn ai có thể duy trì mối quan hệ tốt đẹp với ba Kẻ Săn Đầu này?"

"Nhưng không đúng nha! Bởi vì kể cả với Độc Giác Quỷ Vương, thì Kẻ Săn Đầu cấp căn nguyên kia cũng không cho phép hắn cưỡi lên đầu đâu? Trong khi… anh xem video đi, nhìn sinh vật nọ đang cưỡi căn nguyên cực kỳ high đó!"

Ngay tức khắc, những lời suy đoán về bóng dáng đồng hành với ba Kẻ Săn Đầu kia là ai, không ngừng bùng nổ.

Chỉ có đám cư dân phụ cận hẻm Du Hồn vẫn một mực duy trì im lặng.

Bọn họ biết bóng dáng nọ là ai, nhưng lại không dám đề cập tới, bởi vì bọn họ vốn cư ngụ ở gần hẻm Du Hồn, nếu thực sự chọc giận cậu thiếu niên nọ, nói không chừng, bản thân sẽ gặp phải một chuyện gì đó vô cùng đáng sợ.

Lại nói, dù bọn họ có đồn đoán như thế nào thì cũng chẳng một ai hay biết vì sao tình báo viên lại cố ý xóa đi gương mặt của hắn như vậy.

…

Mấy giờ sau.

【 đinh! Ngươi nhặt được hạch tâm dung nham (tổn hại)x1 】

【 đinh! Ngươi nhặt được bánh răng tinh xảo x51 】

【 đinh! Ngươi nhặt được kết cấu máy móc tổn hại x30 】

【 đinh! Ngươi nhặt được nhãn cầu nhu động x5 】

【 đinh! Chúc mừng ngươi đạt được thành tựu tính giai đoạn: Người nhặt rác, đạt được kinh nghiệm cơ sở x200 】

【 người nhặt rác 】: sau khi nhặt một ngàn đồ vật rách nát trở lên, có thể đạt được thành tựu tính giai đoạn này. Nó nói lên rằng, ngươi đã bước đầu nắm giữ được phần tinh túy bên trong công việc thu thập đồng nát, phế phẩm kia. Ngươi đạt được gia tăng vĩnh cửu: Lực lượng +2, thể chất +2, vui sướng +10

Hệ thống không hề phụ kỳ vọng của hắn.

Sau khi xác định được hiệp hội Ma Nhân chẳng còn bao nhiêu người còn sống sót, Lâm Ân đã bắt đầu sự nghiệp nhặt rác của mình.

Không cần biết đó là thứ hữu dụng hay vô dụng, chỉ cần có thể nhặt được, Lâm Ân đều dựa theo nguyên tắc 'gia tăng tận dụng', để nhặt toàn bộ chúng lên.

Mà sau khi hắn nhận lời Tiểu Tiểu, sẽ trợ giúp cô bé thu thập càng nhiều nguyên liệu cao cấp hơn để trám răng cho cô bé, Tiểu Tiểu lập tức trở nên vui vẻ như một đứa nhỏ hai vạn cân.

Để đổi lại, cô bé cũng khẳng khái nhận lời, sẽ trợ giúp hắn vận chuyển toàn bộ những món vật phẩm này đến hẻm Du Hồn.

Sau mấy giờ không ngừng bận rộn, Lâm Ân tỏ vẻ lòng nhìn từng bao lớn chất đầy những chiến lợi phẩm của mình. Hắn mỉm cười vươn tay, vỗ một cái vào xúc tu của Tiểu Tiểu(✪ω✪).

"Tất cả mọi thứ —— đều được đóng gói xong xuôi rồi ——

thật vui vẻ —— "

"Đúng vậy!"

Lâm Ân lau mồ hôi trên đầu, xoa xoa thắt lưng, gương mặt mỉm cười, giống như một thiếu niên vừa trải qua một hồi vận động.

"Vậy chúng ta chuẩn bị trở về thôi, nếu còn ở lại quá lâu sẽ bị những thứ gì khác chú ý đến, là không hay đâu."

"Ừm ừm!"

Sau đó, Lâm Ân lập tức cảm nhận được phía sau mình có một nhánh xúc tu vươn tới, trực tiếp quấn quanh thắt lưng, cuốn hắn lên.

Lâm Ân vỗ vỗ xúc tu, (๑¯∀¯๑) nói: "Tiểu Tiểu, đừng nghịch ngợm nữa, tôi có bệnh sợ độ cao, cô cuốn lên cao như vậy chơi không vui đâu!"

Tiểu Tiểu tò mò ngẩng đầu nói: "Tiểu Tiểu không có cuốn đâu —— "

"..."

Vẻ mặt Lâm Ân lập tức trở nên cứng đờ.

Sau đó, hắn theo bản năng mà mở to hai mắt, quay đầu nhìn lại.

Rất nhanh, một gương mặt nữ tính khổng lồ, đầy ác độc, trực tiếp xuất hiện trong mắt hắn.

"Ách..." Lâm Ân đờ người, nuốt vội một ngụm nước miếng, nói: "Hóa… Hoá ra là bác gái ạ..."

【 giá trị tinh thần -1】

【 giá trị tinh thần -1】

【 giá trị tinh thần -1】

Cái đầu Vu Thần cười lạnh một tiếng, chăm chú nhìn Lâm Ân giống như con chuột nhỏ đính trên xúc tu của mình, nói: "Bận rộn xong... chưa?"

Lâm Ân mờ mịt nói: "Bận rộn xong rồi..."

Cái đầu Vu Thần lại cười lạnh một cái, rồi hé miệng, nói: "Muốn cùng bá mẫu —— tâm sự riêng—— không?"

Lâm Ân ngây dại nói: "Có thể trả lời là không muốn hay không?"

Cái đầu Vu Thần lại cười lạnh, rồi vươn đầu lưỡi "Sàn sạt" liếm Lâm Ân một cái, để lại lớp dịch nhầy vương vãi trên người hắn, nói: "Ngươi nói —— xem, có được hay không?"

Lâm Ân mở to hai mắt, có chút kinh tâm động phách nói: "Cái kia... Cháu có thể hỏi chúng ta sẽ tán gẫu về chuyện gì, được không?"

Cái đầu Vu Thần cười lạnh mà liếm liếm môi, nói: "Tán gẫu về —— chuyện làm cho——cậu vui vẻ! Ha hả ha hả —— "

【 giá trị tinh thần -1】

Lâm Ân có cảm giác chuyện này cực kỳ không thích hợp.

Hắn mở lớn hai mắt nhìn qua, tuy đã rất cố gắng khiến cho bản thân duy trì vẻ trấn định, nhưng đối diện với nguy cơ có % siêu cao này, chỉ cần không phải thứ biến thái trong lòng luôn luôn vặn vẹo, thì tuyệt đối không thể giữ cho lòng mình vững vàng như lão cẩu được!

Chương 189: Tâm Sự Riêng!!!

"Ngay bây giờ sao?" Lâm Ân mở to hai mắt, cố gắng cứu vãn tình hình: "Nếu không, chúng ta gọi cả Tiểu Tiểu cùng đi nhé? Cháu cho rằng, có Tiểu Tiểu đi cùng, hẳn là hai chúng ta sẽ có nhiều tiếng nói chung hơn."

"Ngươi cảm thấy thế nào?"

Nụ cười tươi trên mặt cái đầu Vu Thần càng trở nên xán lạn hơn, nhưng phối hợp với gương mặt to lớn như ngọn núi nhỏ cùng ánh mắt không ngừng phóng ra những tia ác độc… thật hiển nhiên, nụ cười tươi này tuyệt đối không phải một người bình thường đứng phía đối diện, có thể thừa nhận nổi.

"Nữ nhi ——ngươi có để ý đến chuyện mẫu thân—— cùng bác sĩ của ngươi ——tâm sự riêng một chút hay không?"

Tiểu Tiểu (✪ω✪) dùng sức gật đầu, nói: "Ừm ——rốt cuộc mẹ cũng nhìn ra sự —— lợi hại của bác sĩ rồi sao?"

"Đúng vậy —— đó —— "

Tiểu Tiểu (✪ˇ✪) nói: "Nói như vậy —— Tiểu Tiểu nguyện ý ——chia sẻ cùng mẹ—— "

【 đinh! Tiểu Tiểu cảm thấy vô cùng vui vẻ vì mình có thể thay ngươi kéo đến một vị khách hàng mới! 】

Lâm Ân: "!!!"

Nụ cười trên mặt cái đầu Vu Thần càng thêm tươi tắn.

Sau đó, Lâm Ân trong trạng thái sợ hãi vô cùng nhưng không

dám nói ra(ΩДΩ), lập tức bị cái đầu khổng lồ kia dùng xúc tu cuốn lấy, và "Oanh oanh oanh" mang vào rừng cây phía xa kia, còn Tiểu Tiểu đang ở đằng sau, hào hứng cổ vũ (ˆoˆ)/.

...

Đằng sau một ngọn núi nhỏ.

Lâm Ân giống như kiến bò trên chảo nóng, hắn đặt hai tay sau lưng, cúi đầu xuống, không ngừng đi qua đi lại.

Hiện giờ, nhịp tim trong lồng ngực hắn đã vượt quá hai trăm lần mỗi phút rồi.

(Nhịp tim của người bình thường sẽ rơi vào khoảng 60-100 nhịp/phút. Các chuyên gia cho rằng một trái tim khỏe mạnh sẽ có nhịp đập từ 60- 80 nhịp/phút.)

Hắn khẩn trương như vậy, cũng vì lúc trước, ba mẹ của Tiểu Tiểu thường xuyên để lộ ác ý rõ ràng với hắn.

Quả nhiên!

Bọn họ đã đoán ra một chút tâm tư nhỏ của hắn rồi?

Bởi vì hắn không giải quyết được mối uy hiếp là hiệp hội Ma Nhân kia, cho nên mới dứt khoát đi viết một phong thư ác liệt, lừa gạt Tiểu Tiểu từ một nơi xa xa kia, chạy tới…

Không cần biết nghĩ như thế nào, loại chuyện này cũng làm cho người ta vô cùng phản cảm!

Lâm Ân lo âu vô cùng, khiến suy nghĩ trong đầu quay cuồng như rơi vào gió xoáy.

Nhưng hắn cũng bất đắc dĩ mà, bởi vì tình huống lúc trước đầy rẫy nguy cơ, trong khi kế sách vẹn toàn duy nhất mà hắn có thể nghĩ ra chính là Tiểu Tiểu, cũng chỉ có một mình cô ấy mới đủ

khả năng triệt để hóa giải nguy cơ ấy thôi...

Về phần mối hôn sự gì đó, mình từng nghe được lúc trước, hắn không có nghĩ nhiều, bởi vì những lời nói kia tuyệt đối là đùa giỡn, không cần đi cân nhắc.

Càng nghĩ, Lâm Ân càng cảm thấy bế tắc đến sứt đầu mẻ trán.

Rốt cuộc, hắn cũng ngẩng đầu lên, vẻ mặt nhanh chóng khôi phục lại trấn định.

Cứ dứt khoát nhận sai đi!

Nếu làm như vậy, có khả năng cái đầu Vu Thần kia sẽ nể nang mối quan hệ giữa hắn và Tiểu Tiểu mà buông tha cho hắn!

Nghĩ đến đây, Lâm Ân quyết đoán quay đầu, dùng ánh mắt kiên định nhìn về phía cái đầu to như trái núi, đang ở phía sau lưng mình kia.

"Làm sao—— đã hiểu rõ rồi chứ?" Cái đầu Vu Thần nọ cũng truyền đến tiếng cười ác độc quỷ dị.

Lâm Ân ngẩng đầu, hít sâu một ngụm, một tay đấm ngực, rồi nghiêm túc mà kiên định nói: "Bác gái, để cháu giải thích cho bác hiểu."

"Ừm?" Cái đầu Vu Thần truyền đến dao động cho thấy bản thân khá là hứng thú với câu nói này.

"Lúc trước, cháu viết cho Tiểu Tiểu bức thư như vậy, đúng là có mang theo một chút tư tâm. Bởi vì tình huống lúc ấy quá mức nguy cơ, cháu mới bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể viết thư cho Tiểu Tiểu ngay trong đêm đó."

Hắn nói đến đây, lại nghiêm túc dựng ba ngón tay lên, nói: "Nhưng cháu có thể thề với bác, cháu tuyệt đối không có bất cứ ác

ý gì! Bởi vì từ lần đầu tiên, trông thấy Tiểu Tiểu, cháu đã biết cô ấy là một bé gái vô cùng thiện lương đáng yêu, cho nên bản thân cháu cũng vô cùng quý trọng tình hữu nghị không dễ gì có được này!"

"Hơn nữa, có ai mà không thích một cô bé đáng yêu như vậy?"

Vẻ mặt Lâm Ân vô cùng nghiêm túc, vô cùng kiên định, không nhìn ra bất cứ sơ hở nào.

Không còn cách nào khác.

Bởi vì hiện tại, phương pháp duy nhất có thể giúp hắn phá bỏ cục diện "Một mình tâm sự" này, mà không phải táng thân trong đó, chính là tiếp tục cường điệu mối quan hệ sâu sắc giữa mình và Tiểu Tiểu.

Lại nói, tuy đây mới là lần thứ hai bọn họ gặp mặt nhau, nhưng dưới tình huống độ hảo cảm không ngừng gia tăng, hắn và Tiểu Tiểu cũng có thể coi là bạn thân được rồi!

【 đinh! Độ hảo cảm của cái đầu Vu Thần đối với ngươi +1】

Tuy cái đầu Vu Thần còn chưa nói gì, nhưng âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã truyền đến bên tai Lâm Ân. Đây là minh chứng tốt nhất cho thấy sách lược này của hắn, tuyệt đối có hiệu quả!

"Xem ra —— ngươi rất thích ——khuê nữ nhà ta?" Giọng nói của cái đầu Vu Thần lại trở nên quỷ dị và tàn nhẫn hơn.

Lâm Ân nghiêm túc dựng thẳng ba ngón tay, nói: "Thích, vô cùng thích, làm sao có thể không thích cô ấy được? Loại chuyện này làm sao có thể đùa giỡn được?"

Chê cười!

Ở thời điểm này, ngươi dám nói một câu không thích xem?

Bất cứ lúc nào, người ta cũng có thể đè ngươi ra thành bùn, cặn bã không dư!

【 đinh! Độ hảo cảm của cái đầu Vu Thần đối với ngươi +10】

Rõ ràng là thái độ của đối phương thay đổi hẳn nha!

Cái đầu Vu Thần cười lạnh một tiếng rồi nghiêm mặt lại, tiếp tục hỏi: "Ngươi sẽ không để ý tới chuyện —— nữ nhi của ta chỉ là một cái—— đầu chứ —— "

"Hơn nữa ——hiện tại, ngươi còn—— không biết —— chủng tộc của chúng ta là gì——"

"Đã dám —— kết giao bằng hữu với nữ nhi của ta?"

Càng nói, giọng điệu của cái đầu Vu Thần càng trở nên âm hiểm.

【 đinh! Độ nguy cơ đề cao tới 99%】

Vẻ mặt Lâm Ân nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, khiến cho bản thân mình bước vào trạng thái, sau đó, hắn vươn tay nâng chiếc kính một mắt của mình lên, sâu kín nói: "Bác gái, lời ấy sai rồi. Chủng tộc tính là cái gì? Hình thái tính là cái gì? Xấu hay đẹp tính là cái gì?"

"Tình hữu nghị chân chính là có thể nhìn thấy trái tim chân thành tha thiết ẩn giấu bên trong vẻ bề ngoài của đối phương kia!”

Chương 190: Chẳng Lẽ Hắn Coi Trọng Con Gái Bà Chưa Đủ, Còn Muốn Nhòm Ngó Cả Bà???

"Tộc quần của chúng ta có câu ngạn ngữ nói rất đúng, vẻ bề ngoài xinh đẹp thì nghìn người giống nhau, nhưng linh hồn thú vị phải đi cả ngàn dặm mới tìm được một! Cho dù, một sinh vật có được vẻ bề ngoài hoa mỹ nhất thì đã làm sao?"

"Nếu tấm lòng của đối phương không xứng với vẻ ngoài hoa mỹ ấy, thì hết thảy mọi thứ cũng chỉ là phù vân thôi! Bởi vì tình hữu nghị chân chính chưa bao giờ nằm trên vẻ bề ngoài của đối phương, mà nằm tại cảm tình. Nghĩa là giữa hai người có thể ma sát ra hoa lửa chói mắt hay không?"

Lâm Ân vung bàn tay to lên, vẻ mặt trấn định, giọng nói dõng dạc.

【 đinh! Kỹ năng: phát động Từ Trường Cảm Nhiễm Tính Khí, đề cao hiệu quả cảm nhiễm của bầu không khí diễn thuyết! 】

Biện luận về vấn đề này, tuyệt đối đã chạm đến bộ môn chuyên ngành của hắn rồi.

Là một thiếu niên lương thiện thuộc thế kỷ 21, đã học hết chín năm giáo dục bắt buộc, mới xuyên qua đến nơi này, loại vấn đề lý luận đó chính là thiên phú bẩm sinh của hắn rồi.

Nếu nguyện ý, hắn tùy tùy tiện tiện cũng có thể giảng cho người ta nghe đến trưa luôn.

【 tài ăn nói +1 】

【 tài ăn nói +1】

"Hơn nữa, Tiểu Tiểu còn không hề để ý chuyện cháu chỉ là một nhân loại nho nhỏ, thì cháu làm sao có thể để ý Tiểu Tiểu là chủng tộc gì?" Lâm Ân trấn định lại, cũng không quên bổ sung thêm một câu.

Rõ ràng là cái đầu Vu Thần vừa nghe đến ngẩn ngơ, thậm chí còn có chút không thể tưởng tượng nổi, bởi vì mình chỉ hỏi một câu đơn giản mà người kia lại có thể hào hùng buột ra một chuỗi cảm nghĩ sâu sắc đến vậy.

Sau khi cẩn thận cân nhắc lại một chút những lời hắn vừa nói này, bà ấy chợt cảm thấy toàn bộ chúng đều có lý, có lý đến mức không thể bới lông tìm vết, bắt bẻ được.

Gương mặt vốn nham hiểm của cái đầu Vu Thần chậm rãi khôi phục lại, trở nên nghiêm túc hơn, rồi nhìn Lâm Ân một cái thật sâu.

Chẳng lẽ ——

Từ tận đáy lòng, hắn thực sự coi trọng nữ nhi của ta?

Chuyện đã tới nước này, bà thực sự phải nhìn thẳng vào vấn đề trước mặt.

Tuy lúc trước, bà cũng từng suy nghĩ theo phương diện này rồi, nhưng về sau lại cảm thấy loại suy đoán này không đáng tin cậy, đặc biệt là khi nhìn thấy mối quan hệ giữa hắn và nữ nhi nhà mình chẳng có gì quá mức đặc biệt, thật giống như giữa bọn họ chỉ có tình hữu nghị thuần túy mà thôi...

Nhưng tới hiện tại, sau khi nghe xong những lời này, dường như mọi chuyện càng ngày càng trở nên không thích hợp...

Không được!

Chuyện này có liên quan tới hạnh phúc cả đời của nữ nhi, nếu hắn thật sự muốn trở thành nữ tế (con rể) của bà, bà nhất định phải mở to mắt, nhìn cho kỹ mới được.

Nghĩ đến đây, cái đầu Vu Thần lập tức nheo mắt, thay đổi lại vẻ ác độc lúc trước, nghiêm túc nói: "Ngươi thề —— ngươi sẽ không làm khuê nữ của ta thất vọng? ——và tình cảm của ngươi tuyệt không phải tùy tiện chơi đùa ư?"

Lâm Ân cẩn thận nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Bác gái, lời ấy lại sai rồi."

"Tạm thời không đề cập đến những lời nói có chút ảnh hưởng đến cảm xúc của người ta vừa nãy, bác cho rằng, nếu cháu thật sự chỉ tùy tiện chơi đùa thì Tiểu Tiểu sẽ bỏ qua cho cháu ư? Bác và bác trai sẽ bỏ qua cho cháu ư? Hơn nữa, bác cho rằng, đắc tội với một cường giả như bác, mới có lợi cho cháu ư?"

Nực cười.

Đương nhiên là ta không thể tùy tiện nói đùa được rồi!

Tiểu Tiểu chính là hội viên cấp căn nguyên đầu tiên của ta!

Là tồn tại mà không cần biết là bước vào trong cửa tiệm nào, bọn họ đều trở thành vip cấp Chí Tôn, là vị khách hàng siêu cấp mà ông chủ phải tự mình bước ra khách khách khí khí tiếp đãi đó!

Lâm Ân ta làm sao có thể không hiểu loại đạo lý này?

【 đinh! Độ hảo cảm của cái đầu Vu Thần đối với ngươi +10】

Cái đầu Vu Thần nhìn đôi mắt kiên định không chút trốn tránh của Lâm Ân kia, lại nghe lời nói có lý có cứ của hắn, trong lòng cũng dần dần buông lỏng hơn một chút.

Chẳng lẽ hắn thật sự sinh ra cảm tình với nữ nhi của bà?

Bà có chút do dự.

"Quả thật —— không có lợi —— " Ánh mắt cái đầu Vu Thần lóe sáng, rồi khẽ nheo lại, nói: "Nhưng ngươi cho rằng—— mình có năng lực gì —— để chăm sóc tốt cho nữ nhi của ta —— và ngươi có thể làm gì để khiến nữ nhi của ta vui vẻ?"

Nói cho cùng, ngươi cũng nhỏ bé thế kia mà?

Lâm Ân nhắm mắt, khóe miệng nhếch lên, hùng hồn nói: "Bác gái, về chuyện này, bác tuyệt đối không cần phải lo lắng, bởi vì chuyên môn của cháu chính là phương diện này. Mà không chỉ một mình Tiểu Tiểu, kể cả là bác gái, bất cứ lúc nào cháu cũng có thể cống hiến sức lực của mình, cam đoan là sau khi trải nghiệm liệu pháp thân thể, sẽ làm cho bác tươi cười rạng rỡ, thỏa mãn mà về!"

Cái đầu Vu Thần: "!!!"

Cái đầu Vu Thần vô cùng khiếp sợ mà nhìn nhân loại bé tí xíu trước mặt mình, lại nhanh chóng đưa mắt nhìn thoáng qua trượng phu của bà đang đứng một nơi rất xa, sau khi xác định ông ấy không nghe được câu nói này, bà lập tức dùng xúc tu “Rầm” một cái, cuốn Lâm Ân lên.

Tên nhóc con này lại có dũng khí lớn đến vậy?

Trải nghiệm?

Liệu pháp thân thể là như thế nào?

Chẳng lẽ tên này coi trọng nữ nhi của bà còn chưa đủ, hắn còn trắng trợn muốn nhòm ngó cả bà nữa?

Bà thật sự bị lời nói của hắn làm kinh hãi rồi.

Rốt cuộc là tư tưởng của kẻ này biến thái tới cỡ nào mới có

thể trực tiếp nói ra nội dung đáng khinh đến vậy?

"Ngươi đang đùa giỡn ta?" Cái đầu Vu Thần nheo mắt, nói: "Ngươi rất dũng cảm đó?"

Lâm Ân ngạc nhiên hỏi: "Đùa... Đùa giỡn? Không có nha! Cháu đâu dám đùa giỡn bác gái?"

"Vậy loại trải nghiệm ngươi vừa nói là liệu pháp thân thể kia, rốt cuộc nó như thế nào?"

Sát ý từ bên trong cái đầu Vu Thần bắt đầu lan tràn ra ngoài.

Lâm Ân ngơ ngác nói: "Chăm sóc răng miệng, chăm sóc sắc đẹp, dưỡng da và tóc, ăn uống dưỡng sinh nha..."

"..."

"..."

Tình thế vốn căng thăng, tạm thời chìm trong yên tĩnh.

Rồi ngay sau đó, bầu không khí không thể nói rõ được, bắt đầu không kiêng nể gì lan tràn ra xung quanh.

Vài phút sau.

"A a a a a——— "

Một tiếng la thất thanh (ΩДΩ) vang vọng cả trời cao.

Tiểu Tiểu đang ở phía xa xa lập tức đưa mắt kinh dị nhìn tới.

Chỉ thấy tại bầu trời phía trên sườn núi, Lâm Ân giống như cánh quạt trên trực thăng, bị một nhánh xúc tu cuốn lấy, rồi dùng tốc độ cực nhanh chuyển động quay tròn.

Tiểu Tiểu vừa ngạc nhiên vừa hưng phấn, nói: "Bác sĩ ——— bay

lên rồi —— bay lên rồi—— "

Chương 191: Ta Đã Nhìn Thấu Ngươi Rồi!!!

Vài phút sau, mặt lưng của sườn núi.

Lâm Ân với sắc mặt xanh mét, bước chân loạng choạng (ヾ ノ ° ╭ °)—— trực tiếp phun ra.

Đầu hắn lắc lư không ngừng, trong mắt xoay tròn như nhang muỗi, thiếu chút nữa đã phun sạch bữa cơm chiều.

【 đinh! Chúc mừng ký chủ phát động thành tựu: Cối xay gió thịt người, đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 cối xay gió thịt người 】: Dùng bất cứ phương thức nào cũng được, chỉ cần làm cho bản thân mình xoay tròn không ngừng với vận tốc 500 km/giờ mà không chết, là có xác suất đạt được thành tựu đặc thù này, ngươi nhận được thuộc tính gia tăng vĩnh cửu: Kháng choáng váng +1, nhanh nhẹn +5, vui sướng +10

"Bác gái... Đây là tình huống gì vậy?" Lâm Ân vừa hoa mắt vừa nôn khan, thều thào hỏi.

Cái đầu Vu Thần nhắm mắt, nói: "Không có gì —— về sau nói chuyện, nhớ phải nói toàn bộ nội dung cùng một lúc—— ngươi cứ xem đây như —— một lần khảo nghiệm mà mẫu thân của nữ nhi nhà ta—— dành cho ngươi đi —— "

Lâm Ân lại nôn khan, cố gắng kiềm chế cơn buồn nôn dâng lên cổ họng.

Đây… móa nó là thứ khảo nghiệm vô dụng gì chứ?

"Ta đồng ý." Cái đầu Vu Thần nhắm mắt, trên mặt vẫn duy trì vẻ uy nghiêm của một vị trưởng bối, nói:

"Tuy ngươi cũng không đáng tin cậy —— nhưng nếu khuê nữ của ta đã thích ngươi như vậy —— hơn nữa ngươi còn trực tiếp hứa hẹn ngay trước mặt ta rồi —— "

"Thì hiện tại, ngươi có thể kết giao cùng nữ nhi của ta—— nhưng muốn cưới nữ nhi của ta ——lại cần trượng phu của ta đồng ý trước đã —— "

【 đinh! Cái đầu Vu Thần đã chấp thuận hôn sự của các ngươi, độ hảo cảm của cái đầu Vu Thần đối với ngươi +20】

Cuối cùng, Lâm Ân cũng có thể buông lỏng một hơi, hắn lau mồ hôi lạnh trên đầu, nói: "Vậy … thật tốt quá, thật sự cảm tạ bác gái khoan dung độ lượng, cháu..."

"..."

"..."

Không khí tạm thời chìm trong yên tĩnh.

Vẻ mặt Lâm Ân "Ông" một tiếng, lập tức chuyển thành ngơ ngác.

Khoan đã...

Vừa rồi bà ấy mới nói cái gì thế nhỉ?

Hôn sự? Cái gì mà hôn sự? Kết giao? Cái gì mà kết giao?

Cái đầu Vu Thần từ trên cao nhìn xuống hắn, nói: "Ngươi chính là sinh vật đầu tiên từ trước tới nay ——muốn kết giao cùng nữ nhi của ta —— tuy ngươi hơi nhỏ một chút—— nhưng vừa rồi ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi—— Những lời ngươi nói cũng rất có lý ——— "

“Nhìn người không thể nhìn bên ngoài ——cần phải rõ nội tâm ——vốn dĩ ta còn có chút do dự —— nhưng ngươi đã tỏ thái độ như vậy rồi —— "

"Bác gái cũng nguyện ý cho ngươi một cơ hội."

Cái đầu Vu Thần nhếch miệng, cuối cùng đã lộ ra nụ cười vui mừng, không che giấu được.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -20! 】

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -20! 】

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -20! 】

"Chờ một chút!" Lâm Ân quá sợ hãi mà vươn tay tới, nói: "Bác gái! Đây cũng không phải là đùa giỡn nha! Chẳng phải nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi giữa chúng ta, là để giải tỏa mâu thuẫn, sau đó bác gái bỏ qua cho cháu vấn đề này ư? Vì sao bác gái lại đột nhiên kéo đến chuyện kết giao và hôn sự rồi?”

“Mối quan hệ giữa cháu và Tiểu Tiểu không phải như bác nghĩ đâu! Vừa rồi cháu vẫn một mực nhấn mạnh mối quan hệ giữa cháu và Tiểu Tiểu là tình hữu nghị vô cùng thuần túy nha!"

"Là vô cùng thuần khiết đó!"

Cái đầu Vu Thần cười lạnh một tiếng, rồi nhàn nhạt vung một nhánh xúc tu tới, rồi tìm ra một tạo vật nào đó từ trong miệng mình.

Bà ấy nhẹ nhàng ấn một cái.

Chỉ trong nháy mắt, từ tạo vật nọ đã truyền đến đoạn đối thoại đã được ghi lại giữa Lâm Ân và Tiểu Tiểu ở hẻm Du Hồn lúc trước.

"Nha nha nha a—— chọc vào được rồi—— bác sĩ —— lập tức

đã chọc vào trong thân thể rồi!"

"(≧▽≦) nhã đạt —— đừng có tùy tiện chạm tới hàm trên hàm dưới của tôi như vậy—— "

"Ưm —— nó nổi gồ lên khỏi quai hàm rồi—— khuôn mặt biến thành hình dạng kỳ quái thật —— "

"Bác sĩ —— Tiểu Tiểu —— thực thoải mái nha —— "

Lâm Ân: "(((;° ४ °;)))!!!"

Chỉ trong nháy mắt khi nghe được những âm thanh phát ra từ bên trong kia, Lâm Ân lập tức đờ đẫn cả người, như thế vừa bị ai đó dùng một cây búa lớn, hung hăng đập thẳng vào đầu, ong ong vang dội.

Cái đầu Vu Thần nhắm mắt, cứ lặp đi lặp lại không ngừng ấn cái nút, từng chuỗi âm thanh giống hệt nhau, liên tục truyền ra ngoài.

"Ngươi còn muốn —— nói sạo?"

"Ngươi đã làm những chuyện ác liệt kia —— đối với nữ nhi của ta —— chúng ta còn nắm được —— đủ chứng cứ rồi—— "

"Nhưng cũng vì vậy mà có thể nhìn ra —— tuy ngươi không đáng tin cậy —— nhưng có thể đi vào tìm hiểu khuê nữ nhà ta sâu đến thế—— đã đủ để nói lên chỗ hơn người của ngươi rồi—— bởi vì ở thời điểm nhìn thấy Kẻ Săn Đầu—— sinh vật bình thường tuyệt không thể——hưng phấn mà chơi high đến vậy —— "

"..."

Lâm Ân vẫn còn ngây dại đứng ở nơi đó, trong đầu không ngừng "Ầm vang ù ù" nổ mạnh.

Cái loại cảm giác này giống như là một quả đạn hạt nhân ném

thẳng vào ao cá, trực tiếp nổ ra vô số Loli.

"Không đúng nha!" Lâm Ân khiếp sợ ôm lấy đầu mình.

Hắn nhanh chóng tiến lên, rồi nhảy tới muốn hủy diệt trang bị ghi âm đang được cái đầu Vu Thần dùng xúc tu cuốn lấy, nhưng cái đầu Vu Thần vốn nhắm mắt lại có thể nhanh chóng nâng nó lên, không cho hắn cướp được.

"Bác hãy nghe cháu giải thích!" Lâm Ân vô cùng rối rắm, cực kỳ hoảng sợ nói: "Chuyện không phải như những gì bác nghĩ đâu, mắt thấy là thực, tai nghe là giả! Lúc đó, chúng cháu hoàn toàn không làm những chuyện ác liệt như bác đang nghĩ tới đâu, đó chỉ là một lần chăm sóc sức khỏe vô cùng bình thường mà thôi!"

"Lúc ấy cháu đang giúp Tiểu Tiểu lấy ráy tai, thật đó! Bác tin cháu đi mà! Bác hãy tin cháu đi mà!"

Cái đầu Vu Thần nhắm hai mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên, biểu cảm đầy vẻ nhìn xa trông rộng trên mặt bà ấy đã nói cho Lâm Ân biết đáp án rồi.

Bà chậm rãi cười nhạt nói: "Vốn dĩ ta còn có chút hoài nghi —— nhưng nhìn vẻ mặt kinh hoảng hiện giờ của ngươi——lại khiến ta càng thêm tin tưởng —— "

"Nếu hai đứa các ngươi không high như vậy——thì hiện giờ ngươi sẽ không thất thố đến mức này đâu—— ha hả —— "

Vẻ mặt của bà ấy giống như đang muốn nói với Lâm Ân rằng.

Trò vặt!

Ta đã sớm nhìn thấu ngươi rồi!

Muốn che giấu sao? Đừng mơ nhé!

*Từ “high” nó có nhiều nghĩa, kiểu chill, vui vẻ, lên đỉnh… nên

t để nguyên như tác viết nhé”

Chương 192: High Cực Kỳ!!!

Lâm Ân như phát điên, không ngừng gãi đầu, cả người sắp sụp đổ.

"Bác gái, bác hãy cháu, chuyện này thật sự không như bác nghĩ đâu, nếu bác không tin, có thể..."

"Đừng nói thêm nữa." Cái đầu Vu Thần nhắm mắt, trực tiếp cắt ngang lời hắn nói: "Hai đứa đều người trẻ tuổi —— chơi high một chút —— vốn là chuyện rất bình thường —— ngươi đừng cảm thấy quá mất mặt—— "

"Nhưng làm một vị mẫu thân ——ta cho rằng, mình cần phải nhắc nhở ngươi một chút —— "

“Ta sẽ không phản đối——những hành vi thân thiết giữa ngươi và nữ nhi nhà ta—— nhưng nói gì thì nói, ở thời điểm hiện tại, khuê nữ của ta chỉ là một cái đầu —— "

"Về sau, đừng đánh thông những nơi kỳ quái như vậy—— chờ đến khi khuê nữ nhà ta có thân thể —— các ngươi lại đi sâu vào một chút —— cũng không muộn —— "

"..."

"..."

Khung cảnh sau núi, tạm thời chìm trong yên tĩnh.

"A a a a—— "

Lâm Ân không ngừng gãi đầu như đã suy sụp tinh thần rồi, sau đó hắn không ngừng “Phanh phanh phanh” đập thẳng vào ngọn

núi nhỏ bên cạnh, trong miệng phát ra từng tiếng thét dài đầy bất đắc dĩ, thậm chí còn khóc không ra nước mắt vì có nói gì cũng không thể giải thích rõ được.

"Không phải! Không phải mà! Vì sao chuyện này lại không thể giải thích rõ được chứ?"

"Chuyện này không diễn ra như những gì bác đã nghĩ đâu. Bác gái, bác hãy nghe cháu nói cho xong đã! Giữa hai đứa chúng ta chỉ là tình hữu nghị vô cùng thuần khiết thôi! Cháu tuyệt đối không làm ra những chuyện H như vậy với Tiểu Tiểu mà!"

Lời này vừa nói ra, cái đầu Vu Thần lập tức nheo mắt lại, sát ý tung hoành.

"Sao? Ý của ngươi là —— ngươi H cô nương nhà ta xong rồi ——còn không muốn—— chịu trách nhiệm?"

Ông ——

Ngay lập tức, vẻ mặt Lâm Ân lại trở nên trống rỗng: "Cháu, cháu không có ý đó..."

Vẻ mặt cái đầu Vu Thần lập tức nhã nhặn xuống, dịu dàng nói: "Vậy là tốt rồi —— nếu ngươi thực sự có ý kia—— bác gái ta sẽ không nhịn được, lập tức phải động khẩu với ngươi đó —— "

"Nói cho cùng—— nếu không phải cô nương nhà ta đặc biệt thích ngươi —— ta thật sự đã không nhịn được muốn ăn một món điểm tâm ngọt rồi —— ha hả —— "

Sàn sạt ——

Cái đầu Vu Thần nói xong, lại nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi thật dài tới, liếm liếm môi một cái.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Lâm Ân trống rỗng nói: "Chuyện này... Chuyện này...Là..."

Là chủ đề toi mạng...

Không!

Không được!

Tuy sinh mệnh rất quan trọng, nhưng so sánh với sự trong sạch của bản thân...

"..."

Hình như sinh mệnh vẫn quan trọng hơn nha!

Mẹ nó chứ!

Mồ hôi lạnh lập tức “Tong tong tong” chảy xuống từ trên trán Lâm Ân, hắn cúi đầu, ánh mắt điên cuồng chớp động, đại não bị hắn dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, tập trung lại.

Không được!

Khẳng định là chuyện này có giải thích cũng không rõ được!

Loại hiểu lầm này rất nghiêm trọng, dù hắn có nỗ lực giải thích đến mức nào, bà ấy cũng sẽ không tin!

Đúng rồi!

Tiểu Tiểu!

Vẫn còn Tiểu Tiểu nha!

Hắn chỉ bên A trong chuyện này, trọng lượng của lời nói không đủ nặng, nhưng vẫn còn Tiểu Tiểu, chỉ cần Tiểu Tiểu tùy tiện kể lại chuyện đã xảy ra hồi sáng hôm nay cho ba mẹ của cô ấy

nghe một chút, khẳng định là những hiểu lầm nọ sẽ lập tức được làm rõ thôi.

Đúng vậy!

Sau khi cẩn thận suy nghĩ điểm này, Lâm Ân lập tức ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng kiên định.

Cái đầu Vu Thần nhã nhặn nói: "Sao nào—— ngươi vẫn muốn viện cớ nói sạo ư —— "

Lâm Ân trấn định mà nheo hai mắt lại, nói: "Bác gái, có khả năng là cháu giải thích cho bác nghe không được rõ ràng cho lắm, hơn nữa dù cháu có giải thích, bác cũng cho rằng cháu đang che giấu sự thật mà thôi!"

"Nhưng Tiểu Tiểu là một cô bé vô cùng thuần khiết, nếu bác không tin cháu, chúng ta có thể tìm Tiểu Tiểu tới đối chất. Bác thấy ý kiến này của cháu có được không? Chung quy lại, lời nói của Tiểu Tiểu cũng không thể làm giả được."

Cái đầu Vu Thần cũng nheo mắt lại, nói: "Ngươi có ý gì —— làm —— nhưng không muốn thừa nhận —— ư?"

Lâm Ân cắn chặt khớp hàm, nói: "Bác gái, đúng là bác có thể trực tiếp xử lý cháu, nhưng bác tuyệt không thể hất nước bẩn lên người kẻ trong sạch được!"

Đột nhiên hắn chỉ một ngón tay về phía xa xa rồi quát lớn: "Nếu Tiểu Tiểu cũng nói giữa chúng cháu đã phát sinh những chuyện như vậy, thì Lâm Ân cháu tuyệt không nói hai lời, toàn bộ sẽ nghe theo bác! Bác bảo cháu đi hướng Đông, cháu tuyệt không đi hướng Tây! Ý bác thế nào?"

Cái đầu Vu Thần cười lạnh một tiếng, lại liếm liếm môi, nói: "Nhóc con thú vị——được—— ngươi đã muốn chối quanh —— vậy cứ gọi khuê nữ của ta đến đây—— hỏi một câu —— đi"

"Nhìn xem ngươi còn giải thích như thế nào!"

...

Mấy phút đồng hồ sau, đằng sau núi nhỏ, Tiểu Tiểu (✪ᴧ✪) nhìn mẹ mình bên trái, lại nhìn Lâm Ân đang cắn chặt hàm răng bên phải.

Cô ấy chẳng hiểu lắm, vì sao không khí ở nơi này lại trở nên có chút không thích hợp như vậy.

Tiểu Tiểu ծ□ծ quay đầu nhìn về phía mẹ, hỏi: "Mẹ—— mẹ không hài lòng ——với bác sĩ đại ca ca ư?"

Trên mặt cái đầu Vu Thần lập tức lộ ra vẻ dịu dàng cưng chiều, bà vươn xúc tu tới ôm lấy Tiểu Tiểu, cọ cọ vài cái nói: "Không có —— chỉ cần nữ nhi vừa lòng —— mẫu thân cũng vừa lòng —— "

"Lần này ta gọi tiểu khả ái ngươi đến đây—— là muốn hỏi một chuyện —— nữ nhi ngươi nhớ phải nói đúng sự thật nha—— "

Tiểu Tiểu nghi hoặc hỏi: "Chuyện gì —— vậy?"

Cái đầu Vu Thần mỉm cười hỏi han: "Nữ nhi ——hồi sáng ngươi và vị bác sĩ này—— có làm chuyện gì đó rất high——bên trong hẻm nhỏ lúc trước hay không?"

Lâm Ân lập tức dùng ánh mắt chứa chan hi vọng nhìn về phía Tiểu Tiểu.

Mau!

Tiểu Tiểu!

Hãy kể tất cả quá trình tôi chăm sóc sức khỏe giùm cô cho mẹ của cô nghe đi, nói cho bà biết, chúng ta đều làm những chuyện vô cùng đứng đắn, mà không phải những hành vi kỳ kỳ quái quái kia

đi!

Tiểu Tiểu mờ mịt liếc mắt nhìn mẹ mình một cái, lại quay đầu nghi hoặc liếc mắt nhìn Lâm Ân một cái.

High?

Nghĩ là vui vẻ sao?

Tiểu Tiểu lập tức nghĩ tới quá trình bác sĩ đại ca ca chăm sóc sức khỏe cho mình hồi sáng.

"Ừm!"

Tiểu Tiểu lập tức để lộ ra vẻ mặt vô cùng sung sướng (✪ω✪), thậm chí mớ xúc tu xung quanh còn không ngừng nhảy nhót, múa may lên!

"Có —— kỹ thuật của bác sĩ đại ca ca——vô cùng vô cùng tốt đó—— đã làm cho Tiểu Tiểu high cực kỳ—— "

Chương 193: Nỗi Lòng Của Một Người Mẹ!!!

【 đinh! Tiểu Tiểu nhớ tới chuyện rất high buổi sáng, độ hảo cảm đối với ngươi +10】

Lâm Ân: "!!!"

Lâm Ân cực kỳ sợ hãi, vội vàng xua tay, nói: "Chờ một chút, Tiểu Tiểu, không phải..."

Ba ——

Cái đầu Vu Thần dứt khoát vung xúc tu tới, chỉ thấy một khối huyết nhục đặc sệt, dấp dính trực tiếp vang lên một tiếng “Ba”, rồi giống như là Facehugger [1] dính lên mặt Lâm Ân, trực tiếp cắt ngang lời nói của hắn.

"Ô —— ô —— " Lâm Ân trố mắt, hắn cố gắng kéo miếng thịt nọ ra, muốn lên tiếng, nhưng đáng tiếc, hắn không làm được.

Vẻ mặt cái đầu Vu Thần càng thêm dịu dàng, nói: "Nữ nhi —— có high lắm không?"

Tiểu Tiểu (✪ω✪) vui sướng kéo ra vô số xúc tu, nói: "Thực high—— lỗ tai —— miệng —— cái mũi —— khuôn mặt —— đều được bác sĩ ca ca —— vô cùng cố gắng chăm sóc đó—— "

Khi nói ra những lời này, trong đầu cô bé lập tức xuất hiện hình ảnh Lâm Ân dùng các loại công cụ khác nhau, không ngại vất vả giúp mình dọn dẹp toàn bộ những vết bẩn bám trong người, sau đó, còn cẩn thận giúp cô ấy rửa sạch nữa.

Đúng là vô cùng dụng tâm mà!

Bởi vì mỗi một bộ phận khác nhau, thậm chí là lỗ chân lông, hắn đều dùng thứ chất lỏng gì đó, tạo ra rất nhiều bong bóng, rồi cẩn thận mà cọ rửa sạch sẽ cho cô, cố gắng trợ giúp gương mặt Tiểu Tiểu trở nên sạch bong sáng bóng.

Quá trình tuyệt vời ấy thực sự làm người ta mê muội mà.

"٩(๑>◡<๑)۶ Sau khi làm xong—— toàn thân Tiểu Tiểu đều thông thoáng!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Tiểu đối với ngươi ＋20! 】

Lâm Ân: "(;´Д`)!"

Giải thích không rõ!

Cái này mới thực sự là giải thích không rõ mà!

Càng nghe nữ nhi nhà mình nói, nụ cười tươi đầy tình cảm trên mặt cái đầu Vu Thần càng trở nên xán lạn.

Bà dịu dàng vuốt ve đầu Tiểu Tiểu, nói: "Nữ nhi —— ngươi thích bác sĩ này không —— "

Hai mắt Tiểu Tiểu lập tức sáng ngời (✪ω✪) cô bé dùng sức gật đầu, nói: "Siêu cấp —— thích —— bác sĩ là —— người rất tốt —— "

Biểu cảm trên cái đầu Vu Thần càng trở nên dịu dàng, nói: "Như vậy——bảo bối có nghĩ tới chuyện—— càng thích hắn thêm một chút hay không —— "

"Ai?" Tiểu Tiểu mờ mịt, cong một nhánh xúc tu lại, tạo thành hình "?", nói: "Càng thích thêm —— một chút?"

Cái đầu Vu Thần yêu thương chọc lên khuôn mặt Tiểu Tiểu

một cái, cất giọng đầy mong mỏi, nói: "Đúng vậy—— ví dụ như ——mối quan hệ giống ba ba và ma ma vậy—— kết hôn gì đó —— "

Lâm Ân: "(;╥Д╥`)!"

Tiểu Tiểu (✪ω✪) nói: "Kết hôn? Ưm!"

Tuy Tiểu Tiểu không quá hiểu về ý nghĩa của hai từ “kết hôn” này, nhưng cô ấy lại biết rõ về mối quan hệ giữa ba ba và ma ma nhà mình.

Ừm… tuy nói, thi thoảng ba mẹ cô ấy cũng nổi điên lên rồi cắn xé lẫn nhau, nhưng ở thời điểm bọn họ không nổi điên, lại một tấc cũng không rời, vô cùng thân thiết.

Chẳng lẽ đây chính là ý nghĩa của kết hôn?

Nếu nói như vậy...

"Muốn!" Tiểu Tiểu lập tức vui vẻ mà nhảy lên.

"Tiểu Tiểu muốn—— thân thiết hơn với bác sĩ ——Ô!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Tiểu đối với ngươi ＋30】

Lâm Ân: "(;╥Д╥`) a a a..."

Đây tuyệt đối là lừa gạt một tiểu Loli vô tri!

Là cường ngạnh ép duyên!

Là cưỡng ép bán con gái, là thô bạo nhúng tay vào mối quan hệ của người khác!

Dường như cái đầu Vu Thần hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt tan vỡ của Lâm Ân vào khoảnh khắc ấy, bà vẫn từ ái dùng xúc tu ôm lấy khuê nữ nhà mình, nước mắt “Tong tong tong” rơi xuống

đất.

"Sao ——mẹ lại khóc —— "

Tiểu Tiểu tò mò vươn xúc tu tới, lau nước mắt cho mẹ mình.

Cái đầu Vu Thần lau nước mắt, lại mỉm cười nói: "Không có gì ——ta khóc chỉ vì—— thật sự rất vui mừng thôi —— "

Nữ nhi đáng thương của bà chết đi lúc mới được năm tuổi, nếu không phải cuộc chiến tranh lúc trước, bọn họ là phe chiến bại, thì hiện giờ, bảo bối nữ nhi nhà bà ấy đã trổ mã trở thành một đại cô nương duyên dáng yêu kiều rồi.

Bà càng nghĩ càng rơi nước mắt, trong lòng vô cùng thương tâm.

Nhưng tới bây giờ, nữ nhi vẫn phải theo bọn họ, tiến vào địa ngục, chịu khổ, cùng bọn họ biến thành một thứ quái vật đáng sợ thế này.

Đã như vậy, lúc bình thường, con bé còn phải chịu đựng hai vị phụ mẫu thường xuyên nổi loạn, mất đi lý trí, tuyệt không xứng đáng làm phụ mẫu như hai người bọn họ, càng nghĩ, bà càng cảm thấy hổ thẹn với nữ nhi của mình.

Vất vả lắm tới hôm nay, con bé mới gặp được một người làm mình đặc biệt yêu thích...

Người làm phụ mẫu như bà, dù phải làm gì cũng sẽ giữ hắn lại!

Bởi vì… đã rất rất lâu rồi, bà không được nhìn thấy gương mặt vui vẻ như một hài tử bình thường, xuất hiện trên người nữ nhi nhà mình!

Cái đầu Vu Thần o(□□□)o.

Vô cùng thương tâm.

Lâm Ân cũng o(□□□)o.

Hắn càng thương tâm hơn.

Bởi vì nghiệp chướng quá mà!

Đây là cmn… hắn đã tạo cái gì nghiệt chứ?

Hắn mới mười bảy tuổi, còn là vị thành niên, còn chưa tới độ tuổi kết hôn theo pháp luật!

Cái đầu Vu Thần nhanh chóng thu lại vẻ mặt thương tâm của mình, rồi vội vàng dùng cái đầu nhọn sắc bén trên xúc tu của mình, chọc một cái lên xúc tu của Tiểu Tiểu, như thể sợ hãi con vịt đã tới tay sẽ bay đi mất.

Từ lỗ thủng kia, một giọt máu lập tức lơ lửng bay lên.

Tiểu Tiểu (✪ᴧ✪) nói: "Đau!"

Cái đầu Vu Thần vội vàng mở miệng nói, giọng điệu đầy yêu thương: "Cố gắng nhịn một chút —— đây là truyền thống của Thái Thản nhất tộc chúng ta —— nếu chúng ta thực sự thực thích một nam hài nào đó—— là có thể ký xuống khế ước ngang hàng với hắn trước—— "

Tiểu Tiểu nghi hoặc hỏi: “Khế ước—— Ngang hàng?"

Cái đầu Vu Thần mỉm cười vuốt ve đầu nữ nhi, cọ cọ vài cái, rồi nhẹ nhàng nói: "Đúng vậy —— chỉ là một loại ma pháp rất đơn giản thôi ——hai bên đều không quá ràng buộc với nhau—— nhưng nó sẽ nói cho những Thái Thản khác biết rằng —— ngươi đã có một người bạn đồng hành cực kỳ thân thiết—— đã là một đại cô nương có thể lấy kết hôn bất cứ lúc nào—— "

Tuy... Thái Thản nhất tộc bọn họ đã sớm không còn người

sống nữa...

---

[1] : Facehugger xuất hiện trong phim Alien với hình ảnh những con quái vật ngoài hành tinh gớm ghiếc. Ban đầu chúng nở ra từ một quả trứng dưới hình dạng một Facehugger. Sinh vật này sẽ bám vào mặt con người, đẻ trứng vào cơ thể họ qua đường miệng rồi sau đó quả trứng sẽ lớn lên, đến khi thành hình một Alien thì phá tung cơ thể vật chủ (là con người) để ra ngoài.

Chương 194: Người Yêu Của Thái Thản!!!

Tiểu Tiểu lập tức (✪ω✪) nói: "Là dấu hiệu tượng trưng —— cho mối quan hệ thân thiết sao?"

Cái đầu Vu Thần gạt lệ nói: "Đúng vậy —— cũng là dấu hiệu tượng trưng ———— cho sự trưởng thành "

Tiểu Tiểu vui vẻ nói: "Ừm—— Tiểu Tiểu nguyện ý —— bác sĩ đại ca ca có nguyện ý không?"

Cô bé nói xong, lập tức quay đầu, dùng ánh mắt vô cùng chờ mong nhìn về phía Lâm Ân đang bị "Facehugger" che kín miệng o(□□□)o.

"Bác sĩ đại ca ca —— sao anh lại khóc?" Tiểu Tiểu tò mò hỏi.

Cái đầu Vu Thần gạt lệ nói: "Là nước mắt cảm động đó —— hắn cũng vô cùng nguyện ý!"

Một nhánh xúc tu nho nhỏ lập tức vươn tới phía sau lưng Lâm Ân đang bị "Facehugger" che kín miệng, rồi chọc vài cái vào đầu hắn o(□□□)o, khiến cái đầu kia gật lên gật xuống vài lần.

Cái đầu Vu Thần gạt lệ nói: "Ngươi xem —— hắn rất vui vẻ ——kìa."

Tiểu Tiểu (✪ω✪) nói: "Ưm!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Tiểu đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ tin cậy của Tiểu Tiểu đối với ngươi +10】

Mà cũng chính tại một khắc này.

Cùng với một luồng dao động kỳ dị xuất hiện, Lâm Ân lập tức cảm nhận được một điều khác lạ, dường như giữa hắn và Tiểu Tiểu đã thành lập nên một loại liên hệ nào đó, khó có thể hình dung được.

Giống như tâm linh cảm ứng, hoặc như một dạng liên kết kỳ dị nào đó, khiến cho đôi bên có thể rõ ràng cảm nhận được nhịp tim đập và khoảng cách giữa mình với đối phương.

Đồng thời, trên trán của hắn và Tiểu Tiểu cũng chậm rãi hiện ra một một dấu hoa văn hình chữ thập cổ xưa. Nó chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, và rất nhanh đã lặn xuống bên dưới lớp da.

Cùng lúc này, bên tai hắn cũng truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi và Tiểu Tiểu đã ký kết "Khế ước tâm linh", đạt được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Đề cao danh vọng với Thái Thản tộc lên thành thân thiện, độ hảo cảm của cái đầu Vu Thần ＋30, toàn bộ thuộc tính ＋10】

【 khế ước tâm linh 】: là nghi thức truyền thống đến từ Thái Thản nhất tộc cổ xưa, có thể khiến cho hai bên đã ký kết khế ước có được mối liên kết tâm hữu linh tê [1] càng thêm bền chặt.

【 giới thiệu 】: Trong tập tục của Thái Thản tộc, vào lễ mừng năm mới, những Cự Nhân có hảo cảm với nhau, đều sẽ đưa ra lời thỉnh cầu ký kết khế ước với người mình ngưỡng mộ trong lòng. Nếu được đối phương chấp thuận, nghĩa là hai bên có thể tìm hiểu nhau càng sâu hơn. Qua đoạn thời gian tìm hiểu, nếu thấy thích hợp, trong tương lai, hai người ấy có thể kết thành bạn đời vĩnh hằng, được Thái Thản chư Thần chúc phúc.

[1] : tâm linh tương thông, có thể hiểu được tâm ý của đối

phương.

Lâm Ân o(□□□)o

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu cấp sử thi: Người yêu của Thái Thản, đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 người yêu của Thái Thản (ngụy)】 : ở thời điểm có một vị Thái Thản tộc nhân đồng tính hoặc khác phái nguyện ý ký kết khế ước tâm linh cùng ngươi, ngươi có thể đạt được thành tựu cấp sử thi này. Nó có nghĩa là ngươi đang hướng đến mục tiêu "Lái xe lớn", con đường một đi không có đường quay lại, ngươi đạt được gia tăng mang tính vĩnh cửu: độ hảo cảm và tin cậy của Tiểu Tiểu ＋30, tinh thần lực ＋10, thể chất ＋10

Tiểu Tiểu vô cùng ngạc nhiên, lập tức tháo viên nhãn cầu của mình xuống, chăm chú quan sát ấn ký vừa nhanh chóng biến mất trên trán mình, nghi hoặc hỏi: "Đây là —— kết hôn ư —— "

Cái đầu Vu Thần cười tủm tỉm mà đầy yêu thương nói: "Không đâu ——đây chỉ là —— một cái ấn ký khiến cho hai đứa các ngươi càng thêm hiểu biết lẫn nhau thôi —— đương nhiên —— nếu đến một ngày, ngươi cảm thấy không thích hợp—— là có thể xóa bỏ nó đi—— "

"Nếu thời gian rất lâu sau này ——vẫn không cảm thấy đối phương thực sự chán ghét —— khi ấy mới có được ấn ký kết hôn chân chính —— "

Bà ấy nở nụ cười hạnh phúc đến lạ, giống như một vị mẫu thân được tận mắt trông thấy nữ nhi của mình trưởng thành.

Tiểu Tiểu mở miệng nói, nhưng trong lòng vẫn có chút nghi hoặc: "Hóa ra ——là như thế —— "

Tuy cô bé không quá hiểu, nhưng có vẻ như đây là chuyện rất tốt.

Bởi vì cô bé cũng lập tức cảm nhận được giữa mình và bác sĩ đã sinh ra một mối liên hệ vô cùng kỳ diệu!

Tiểu Tiểu lập tức (✪ω✪) vui vẻ

Phải nhờ tới sự giúp đỡ của cái đầu Vu Thần, miếng "Facehugger" vẫn một mực bị dán trên miệng Lâm Ân mới chịu rơi xuống dưới, để hắn có thể tự do nói chuyện.

Nhìn thấy đôi mắt hồn nhiên cái gì cũng không hiểu của Tiểu Tiểu, Lâm Ân vẫn thương tâm vô cùng o(□□□)o, nức nở nói: "Tôi nên giải thích như thế nào cho cô hiểu đây..."

Quá nhanh rồi!

Một loạt quy trình nọ diễn quá quá nhanh rồi!

Nhanh đến mức hắn không kịp phản ứng, lại nhanh đến mức hắn cũng không biết nên giải thích cho cô bé hiểu loại tình huống hiện tại này như thế nào.

Mà bắt đầu từ một khắc cái đầu Vu Thần dán miếng "Facehugger" kia lên miệng hắn, hắn cũng ý thức được rằng, bà ấy đã sớm biết hết thảy mọi chuyện chỉ là một sự hiểu lầm.

Nghĩa là ngay từ đầu, bà ấy vẫn luôn cố ý giả bộ hồ đồ.

Đây rốt cuộc là chấp niệm lớn đến cỡ nào, mới khiến một người mẹ khẩn cấp muốn tống con gái nhà mình ra ngoài tới vậy?

Không được!

Hắn nhất định phải tìm một cơ hội để nói rõ toàn bộ những phần khúc chiết trong chuyện này cho Tiểu Tiểu biết!

Bằng không vấn đề sẽ thực sự trở nên phiền toái mất!

Tiểu Tiểu vẫn hoàn toàn không hay biết điều gì (✪ω✪) , lại vui

vẻ đặt Lâm Ân lên đầu mình, rồi quay qua nói với mẹ: "Mẫu thân đại nhân —— chúng ta có thể đi——chưa—— "

Cái đầu Vu Thần mỉm cười đầy trìu mến, nói: "Có thể —— ha hả ha hả —— "

Cuối cùng bà ấy cũng giải quyết xong một cái chấp niệm trong lòng rồi.

...

Chạng vạng.

Sương mù màu đen tản đi.

Bên cạnh một ngọn núi nhỏ thuộc vùng hoang dã Thê Lương, Lâm Ân suy sụp tinh thần đi tới ngồi một góc, bên người hắn là Tiểu Tiểu với vẻ mặt tò mò, vẫn một mực đi theo.

Có vẻ như cô bé đã cảm nhận được tinh thần uể oải, thiếu sức sống của Lâm Ân, nên nhẹ nhàng vươn một nhánh xúc tu tới, chọc chọc vào bả vai hắn, ngây thơ hỏi: "Bác sĩ —— có vui hay không —— "

Chương 195: Vong Tộc Diệt Chủng!!!

Lâm Ân ngẩng đầu, đưa ánh mắt trống rỗng nhìn lên hư không xa xa, nói: "Như vậy thì sao mà vui vẻ được? Chuyện này tới quá mức đột ngột, thậm chí ngay cả cơ hội nói chuyện, tôi cũng không có, đã phải ký kết loại khế ước vô dụng này với Tiểu Tiểu cô rồi."

"Thực xin lỗi —— " Tiểu Tiểu (✪ᴗ✪) nói: "Tôi chỉ nghĩ rằng —— bác sĩ cũng rất muốn ——thân thiết hơn với Tiểu Tiểu—— "

Lâm Ân không biết nên làm sao, lại cúi thấp đầu xuống.

Hắn biết chuyện này không liên quan gì tới Tiểu Tiểu. Tuy Tiểu Tiểu rất mạnh mẽ, nhưng có vẻ như tâm trí của cô bé này còn rất nhỏ, rất dễ bị người khác dụ dỗ.

Lâm Ân uể oải nói: "Cũng không phải tôi không muốn trở nên thân thiết hơn với cô, chỉ là... Tiểu Tiểu ơi, cô có biết cái gì là kết hôn hay không?"

Tiểu Tiểu nháy mắt, nói: "Là giống ba mẹ của tôi——trở thành một người bạn càng chơi vui hơn bình thường—— "

Lâm Ân cười khổ một tiếng, nói: "Không phải, kết hôn là một chuyện vô cùng thần thánh, nghĩa là phải gắn bó với đối phương cả đời, là phải trải qua một giai đoạn vun đắp, bồi dưỡng tình cảm thật lâu dài, mới có thể đưa ra lời thề thần thánh ấy."

Tiểu Tiểu có chút mờ mịt, dáng vẻ không quá hiểu được những điều hắn nói.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua.

Lâm Ân thở dài một tiếng, khẽ lắc lắc đầu.

Tiểu Tiểu đâu thể nào hiểu được những chuyện này?

Tuy cô bé này rất khổng lồ, nhưng dựa theo tiêu chuẩn của người khổng lồ, dường như cô ấy vẫn còn là một bé gái?

Ngay lập tức, trong đầu Lâm Ân đã xuất hiện lời giới thiệu trên giao diện của ba mẹ Tiểu Tiểu.

Cái đầu rơi xuống từ thế giới càng cao hơn...

Bao hàm oán niệm và nguyền rủa mà tiếp tục sống sót...

Chiến tranh.

Tử vong.

Thái Thản...

Lâm Ân kinh ngạc đưa mắt nhìn về phía trước, ánh mắt lập tức dừng lại trên gương mặt mờ mịt mà thuần khiết của Tiểu Tiểu.

Bọn họ là … cái đầu bị chém rơi của Thái Thản sao?

Vậy Tiểu Tiểu… là cái gì

Có phải ở tiết điểm thời gian từ ba ngàn năm trước trước, Tiểu Tiểu cũng bị chém rớt đầu, rồi cùng bọn họ từ thế giới càng cao hơn rơi xuống mảnh địa ngục này...

Nếu nói như vậy...

"Tiểu Tiểu, tôi có thể hỏi cô một vấn đề không... Cô bao nhiêu tuổi rồi?"

Tiểu Tiểu (✪ω✪) nhảy lên khiến đất rung núi chuyển, có chút mờ mịt nói: "Ba nói là năm tuổi ——mẹ nói là ba nghìn linh năm

tuổi —— Tiểu Tiểu cũng không nhớ rõ nữa —— "

Lâm Ân lập tức chấn động.

Năm tuổi...

Hắn nỉ non một tiếng.

Chẳng lẽ nói...

"Từ trước đến nay cô vẫn không có thân thể của mình? Hay là chỉ ở trong này mới vậy?

Tiểu Tiểu (❁´◡`❁) nói: "Hình như tôi có nhớ một chút—— là thật lâu trước kia tôi từng có thân thể của mình —— nhưng sau đó đột nhiên lại không có nữa—— lâu lắm rồi —— nhớ không rõ nữa —— "

Lâm Ân kinh ngạc ngồi ngây người tại chỗ.

Chẳng lẽ nói...

Ngay trong cuộc chiến tranh mà bọn họ đã trải qua kia, lúc Tiểu Tiểu vừa được năm tuổi, cô bé đã bị chém rớt... Đầu...

Sau đó rơi xuống nơi này, cuối cùng biến thành Kẻ Săn Đầu, sinh vật cấp căn nguyên hiện tại...

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Ân đã cảm nhận được một luồng hàn ý khó có thể nói rõ thành lời, nhanh chóng dâng trào từ tận đáy lòng.

Nếu ngay cả một đứa nhỏ như vậy, cũng không buông tha... thì e rằng, cuộc chiến mà bọn họ trải qua năm ấy, chính là một hồi chiến tranh vong tộc diệt chủng chân chính...

Lâm Ân lặng lẽ quay đầu, trong ánh mắt nhìn về phía Tiểu Tiểu của hắn, vừa có thêm một chút sắc thái khác lạ.

Có lẽ là đồng cảm.

Cũng có lẽ là thương hại.

Đặc biệt khi bắt gặp dáng vẻ vẫn thuần khiết đáng yêu của cô bé, như thể đã hoàn toàn quên đi ký ức khi còn sống của mình.

Rốt cuộc năm ấy, cô bé đã chết đi vì một thứ tai họa như thế nào…

Hắn nhắm hai mắt lại, bàn tay không khỏi nắm thật chặt.

Tiểu Tiểu tò mò nhìn Lâm Ân, ngây thơ hỏi: "Bác sĩ —— làm sao vậy —— lại không vui —— ư?"

Lâm Ân ngẩng đầu, từ từ đứng lên, gió đêm vù vù thổi bay mớ tóc rối bù trên trán hắn, nhưng lần này, hắn không còn ủ rũ nữa, ngược lại trên mặt còn xuất hiện một nụ cười rất tươi.

"Không có gì!" Hắn vỗ vỗ bụi đất trên người: "Chỉ là… đột nhiên tôi nghĩ tới một chuyện."

Hắn ngẩng đầu, lại mỉm cười đưa tay về phía Tiểu Tiểu, mở miệng hỏi: "Tiểu Tiểu, cô có muốn biến trở về lúc mình vẫn còn thân thể hay không?"

Tiểu Tiểu nghi hoặc mà tò mò, nói: "Hả?"

Lâm Ân mỉm cười, vươn hai tay ra, nói: "Ừm, thì giống như bác sĩ tôi này, ngoại trừ cái đầu, vẫn còn những bộ phận khác trên cơ thể đó, cô có muốn không? Nếu muốn, tôi có thể giúp cô nha!"

Tiểu Tiểu lập tức trở nên vô cùng phấn chấn và vui vẻ: "Thật sự —— có thể chứ?"

"Thật sự! Tuy chỉ có thể khôi phục lại trong vòng một giờ ngắn ngủi, nhưng vậy là đủ rồi."

Lâm Ân chậm rãi vươn tay phải về phía cô bé, ý cười tràn ngập.

"Bởi vì, tôi cũng rất muốn nhìn xem, rốt cuộc Tiểu Tiểu chân chính có dáng vẻ như thế nào."

Hoang nguyên.

"Cái gì! Ngươi đã cho khuê nữ và tên kia—— ký kết khế ước tâm linh ——rồi? Cái đầu Thái Thản vô cùng nổi giận, lập tức vươn dài ra vô số những xúc tu khổng lồ, không ngừng "Hoa lạp lạp" mà đánh thẳng vào cái đầu Vu Thần.

Cái đầu Vu Thần cười lạnh, lập tức vung xúc tu đối phó với chồng mình, rồi ác độc nói: "Đúng thì thế nào —— nếu nữ nhi của ta thích một sinh vật nào đó ——thì đương nhiên ta sẽ lưu hắn lại ——dù phải dùng tới bất cứ thủ đoạn nào—— "

Nghe được câu nói này, cái đầu Thái Thản gần như đã tức đến phát điên rồi. Ông ta trợn mắt lên, vẻ mặt đầy hung ác, tàn nhẫn nói với vợ mình:

"Ngươi đúng là—— một mụ đàn bà điên —— nữ nhi của ta mới năm tuổi —— làm sao ngươi dám —— ngươi đang khiêu chiến điểm mấu chốt —— của ta đó!"

Cái đầu Vu Thần giống như một tòa núi lớn, lập tức chắn ngay trước ông ta, cười lạnh nói: "Hắc —— chúng ta đã chết ba ngàn năm rồi—— ngươi vẫn cho rằng đây là trước kia sao—— năm đó, nếu không phải ngươi thua —— nữ nhi của ta cũng không phải đi theo xuống đây chịu khổ —— "

"Hài tử đáng thương của ta—— mới năm tuổi đã bị chém rớt đầu ——con bé còn nhỏ như vậy—— cái gì cũng không hiểu —— "

"Đều do thứ vô dụng như ngươi —— hiện tại ngươi còn dám tới chỉ trích ta ——!"

Cái đầu Vu Thần càng nói càng phẫn nộ, sự ác độc và hỗn loạn ẩn sâu bên trong đôi mắt khổng lồ cũng lộ ra càng ngày càng rõ ràng.

Xung quanh cái đầu của bà ấy bắt đầu hiện ra một vùng khí trường dữ tợn mà tối đen, ác độc nguyền rủa không chút kiêng nể lập tức lan tràn.

"Cút ngay ——ngay bây giờ—— ta sẽ đi giết tên nhân loại kia —— " Cái đầu Thái Thản mở miệng rít gào, chỉ trong nháy mắt đã đụng cho cái đầu Vu Thần bay xa mấy chục mét.

Chương 196: Một Khắc Trước Khi Cô Bé Bị Trảm Rớt Đầu...

Ông ta nổi giận nhìn chằm chằm vào màn đêm.

Ngay tiếp theo, cái đầu khổng lồ như núi Thái Sơn kia, lập tức "Ù ù" lao thẳng về hướng đó.

Đương nhiên, ông ta hiểu suy nghĩ trong đầu mụ đàn bà điên kia, bà ta cảm thấy hổ thẹn với nữ nhi nhà mình, bởi vậy sau khi biến thành loại quái vật này, trong lòng vẫn ôm cố chấp, muốn bù đắp cho con bé.

Nhưng làm sao có thể chứ?

Đó chính là một loại vọng tưởng!

Mà nữ nhi của ông ấy làm sao có thể ký kết khế ước thần thánh của Thái Thản nhất tộc cùng một chủng tộc yếu nhược như vậy?

Nhưng đúng vào lúc này, phía sau lưng cái đầu Thái Thản.

Hoa lạp lạp ——

Từng nhánh xúc tu thô to như mãng xà, lập tức bắn đến, gắt gao quấn quanh trên đầu ông ta.

"Ngươi dám—— ra tay với ta —— " Cái đầu Thái Thản nổi giận, trong mắt đầy cuồng loạn.

Cái đầu Vu Thần lộ vẻ ác độc mà tàn nhẫn, không ngừng điều khiển xúc tu, nói: "Ngươi, tên phế vật vô dụng này —— ngươi

thực sự cho rằng nữ nhi của chúng ta ——vẫn còn là hài tử năm tuổi khi ấy sao —— "

"Nếu không phải vì ngươi —— thì hiện tại nữ nhi của ta đã trưởng thành rồi —— đã trở thành một Thái Thản xuất sắc rồi —— "

"Ta nói cho ngươi biết——nếu hôm nay ngươi dám có gan—— can thiệp vào niềm vui của nữ nhi ta—— ta lập tức xé rách ngươi thành mảnh nhỏ—— "

Gần như trong nháy mắt khi nói xong câu kia, cái đầu Vu Thần đã "Rầm" một tiếng kéo xúc tu của mình lại.

Ngay lập tức, cái miệng khổng lồ đầy tanh hôi và khủng bố nọ đã dữ tợn rơi thẳng xuống mặt ông ta.

Phập ——

Một khối máu thịt thật lớn bị cái đầu Vu Thần xé rách xuống, nuốt vào trong miệng.

Cái đầu Thái Thản thẹn quá hoá giận, trong mắt càng thêm cuồng loạn, giống như đã phát điên, trong nháy mắt, ông ta đã chấn tung toàn bộ đống xúc tu do bà ta quấn quanh người mình thành vô số những mảnh nhỏ máu thịt.

"Ngươi, mụ đàn bà điên này —— đều do ngươi —— đều do ngươi! Nguyền rủa! Ngươi khiến cho ta không được an bình —— ngươi đáng chết —— "

Phập —— phập ——

Vừa dứt lời, nhánh xúc tu khổng lồ nọ đã trực tiếp đâm vào hốc mắt trên cái đầu Vu Thần, nghiền ép con ngươi bên trong thành máu loãng.

Nhưng cái đầu Vu Thần vẫn tỉnh bơ, giống như không hề đau đớn, bà ta vẫn điên cuồng gặm cắn cái đầu của ông ta.

"Ha ha ha ha hì hì —— ngươi, thứ vô dụng này —— ngươi càng điên khùng lại càng vô dụng —— ngươi có tức giận đến cỡ nào cũng không trở về được quá khứ —— ha ha ha ha —— ngươi chính là một con quái vật vặn vẹo —— "

Bà ta ác độc ha hả cười.

Hai cái đầu đã phát cuồng, không ngừng lao đến xé rách từng khối huyết nhục trên đầu đối phương.

Nguyền rủa và ác ý vốn đã bị áp chế xuống từ trước, lại một lần nữa bùng phát trên người bọn họ.

Một tia tỉnh táo vốn mỏng manh đã nhanh chóng bị ác độc và cuồng loạn nhấn chìm.

Nhưng có vẻ như bọn họ là tồn tại vĩnh viễn bất tử, bởi vì những mảnh huyết nhục đã bị gặm ăn đã “Hoa lạp lạp” dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, nhanh chóng khép lại.

Mỗi khi khép lại một mảnh, nguyền rủa lại tăng trưởng thêm một tia.

Phập ——

Cái đầu Thái Thản dữ tợn mà xé rách toàn bộ phần da trên khuôn mặt cái đầu Vu Thần xuống, dòng máu loãng “Ồ ồ” phun từ trong kẽ răng của ông ta trôi xuống dưới.

Dưới cơn thịnh nộ, cái đầu Vu Thần lập tức bị ông ta nặng nề đụng bay xa tới vài trăm mét.

Mà một khi tức giận đã bắt đầu tăng trưởng, bọn họ lập tức rơi vào điên cuồng gần như không thể khống chế nổi, đã vậy, càng

điên cuồng, nỗi hận trong lòng càng đậm đặc, tinh thần càng trầm luân!

Đột nhiên cái đầu Thái Thản quay lại, nổi giận đùng đùng muốn lao về phía hai người Lâm Ân.

"Ha ha ha ha hì hì ——phế vật vô dụng này, ngươi —— ha ha ha ha —— ngươi chỉ biết cuồng nộ vô năng thôi —— hì hì hi —— "

Từng nhánh xúc tu lại một lần nữa lao đến phía sau lưng ông ta, gắt gao trói buộc lại.

Nhưng cái đầu Thái Thản lại không thèm để ý tới mụ đàn bà điên phía sau lưng mình kia, ông ta trực tiếp kéo theo từng nhánh xúc tu đang cắm thẳng vào đầu mình, nổi giận mà từng chút từng chút một tiến về phía trước.

"Chết —— đều phải chết —— "

...

Cùng lúc đó, phía trên sườn núi.

Gió đêm vù vù thổi bay mớ tóc bù xù trên trán Lâm Ân, hắn mỉm cười vươn năm ngón tay về phía Tiểu Tiểu: "Tiểu Tiểu, nếu đã chuẩn bị xong rồi, thì hãy để tinh thần của cô bình tĩnh lại, chỉ khi cô tin tưởng tôi, không tiến hành phòng bị với tôi, tôi mới có thể thi triển loại thuật pháp kia."

Tiểu Tiểu (✪ᴧ✪) có chút khẩn trương nói: "Thật sự ——làm được hả—— "

Cô bé khá là khẩn trương, nhưng bên trong khẩn trương lại đầy rẫy chờ mong.

Lâm Ân mỉm cười nói: "Tôi tin tưởng mình có thể làm được."

"Bắt đầu nhé!"

Vẻ mặt của hắn lập tức trở nên nghiêm túc, tập trung toàn bộ tinh thần lực của mình lên người Tiểu Tiểu.

Có lẽ là đồng cảm, cũng có lẽ là thương hại, nhưng đột nhiên hắn lại cảm thấy, rõ ràng đối phương chỉ là một cô bé ngốc nghếch, luôn tỏ ra tò mò với tất cả mọi thứ trên đời, vì sao vận mệnh bất công lại rơi xuống trên người một cô bé như vậy?

Thậm chí cô bé còn không biết chuyện gì đã xảy ra... Và có khả năng khi tai họa ập đến, cô bé còn đang trong giấc ngủ… Rồi cứ như vậy, mà tự dưng bị chém rớt đầu, rồi cứ như vậy mà mơ mơ hồ hồ rơi xuống địa ngục tối đen này, biến thành một con quái vật không người nào dám tiếp cận...

Nếu nói như vậy...

Ngay lập tức, trong hai mắt Lâm Ân đã tràn ngập vô số những luồng ánh sáng tinh mịn.

【 đinh! Ngươi đang phát động kỹ năng "Ký ức lúc trước đã mất đi", xin hỏi có lập tức tiến hành can thiệp đối với mục tiêu hay không? 】

"Có!"

Không có bất cứ nghi vấn nào, phần giới thiệu của kỹ năng truyền thuyết nọ đã xuất hiện trong đầu hắn.

Tuy thời hạn chỉ có một giờ, thậm chí còn có thể ngắn hơn, bởi vì mục tiêu là cấp căn nguyên, nhưng nếu thực sự có thể làm cho Tiểu Tiểu trở lại dáng vẻ năm đó, thì dù khoảnh khắc này không thể vĩnh hằng, ít nhất nó cũng là một loại... An ủi.

【 đinh! Xin thiết lập tiết điểm thời gian tái hiện! 】

"3000 năm trước, một khắc trước khi cô bé bị trảm rớt đầu."

【 đinh! Thiết lập xong, đang phân tích độ bài xích của mục tiêu đối với ký chủ... 】

【 đinh! Phân tích xong, độ bài xích của mục tiêu trước mắt đối với ngươi: 0%, độ chống cự đối với ngươi 0%, độ tín nhiệm đối với ngươi gia tăng: 200%】

Chương 197: “Tiểu” LoLi!!!

"Đúng là..."

Lâm Ân nhìn về phía Tiểu Tiểu (✪ω✪) cô bé đang dùng ánh mắt đầy chờ mong nhìn hắn, khóe miệng hắn lại chậm rãi nhếch lên một nụ cười.

"Cô làm người ta vô cùng cảm động nha, Tiểu Tiểu!"

Trong nháy mắt.

【 ký ức lúc trước đã mất đi 】.

Phát động!

Ông ——

Gần như trong nháy mắt ấy, một luồng ánh sáng cực mạnh đã trực tiếp bao trùm toàn bộ Tiểu Tiểu trước mặt.

Ở bên trong thế giới bị bao phủ bởi một tầng sương mù màu đen tối tăm, u ám này, cái đầu khổng lồ phát ra hào quang kia hệt như một quầng sáng xé rách đêm đen, trong khoảnh khắc, đã chiếu rọi vùng hắc ám xung quanh.

...

Mà ở phía xa xa, cái đầu Thái Thản đang điên cuồng, bị cơn phẫn nộ trong lòng điều khiển mà từng chút từng chút một lết đến nơi này, cũng nhanh chóng cảm nhận được quầng sáng thật lớn trước mắt.

Quầng sáng chói chang như ánh mặt trời…

Quầng sáng long trọng như thời quang hàng thế...

Giống như, tại khoảnh khắc này, ông ấy vừa đột nhiên quay trở lại thế giới thượng tầng, thế giới có vầng thái dương treo cao, chiếu rọi hư không, thế giới có quang minh lan tòa, khiến toàn thân người ta ấm áp.

Cái đầu Thái Thản kinh ngạc mà ngừng lại, cả khuôn mặt đều bị ánh sáng rực rỡ kia chiếu vào.

Mà tại một khắc khi quầng sáng kia xuất hiện, cái đầu Vu Thần ở phía sau lưng ông ấy, cũng ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, một câu cũng nói không nên lời.

Phải biết rằng, ở bên trong thế giới hắc ám vốn không có quang minh nóng bỏng. Nơi này chỉ có một mảnh sương mù màu đen vĩnh hằng không thay đổi và không trung tử khí trầm trầm.

Thứ quang mang duy nhất mà ngươi có thể nhìn thấy, chính là ánh sáng leo loét ảm đạm, phát ra từ những chiếc hồn đăng, không ngừng chớp lóe, mập mờ giữa mảnh sương mù màu đen dày đặc.

Nhưng đó vốn không phải quang mang theo đúng nghĩa của nó, bởi vì thứ ánh sáng này chính là kết tinh của cực khổ có được sau khi thiêu đốt linh hồn và máu tươi.

Và hiển nhiên, chưa bao giờ có thời khắc này bên trong thế giới hắc ám.

Giống như thật sự có ánh nắng của mặt trời rơi trên mảnh địa ngục tối đen ấy.

Chính tại một khắc này, bọn họ cũng thấy được...

Ánh sáng...

Ánh sáng chói mắt thần thánh!

Và dường như thời gian trong mảnh ánh sáng kia đang "Ầm ầm" cuốn ngược lại…

Trong nháy mắt ấy, giữa một mảnh cuồng loạn ác độc đang xâm lấn tâm trí của ngươi, đột nhiên tiếng vọng của ký ức từ khi ngươi còn sống, ký ức vốn đã ẩn giấu từ lâu lắm, lâu đến mức ngươi gần như đã quên mất đi… lại nhẹ nhàng truyền đến!

Ông ——

Ngay khi chùm sáng thật lớn nọ rơi xuống, nó lập tức hóa thành vô số điểm sáng chậm rãi nhạt nhòa giữa hư không.

Mà bên trong vầng hào quang nọ, là một bóng dáng mang đến cho cái đầu Thái Thản và Vu Thần cảm giác vô cùng quen thuộc, vô cùng hoài niệm, thậm chí mỗi lần nghĩ đến, bọn họ đều không nhịn được mà rơi lệ…

Cứ như vậy, bóng dáng giống như ảo giác kia, trực tiếp hiện ra trước mắt bọn họ.

"Đó là..." Đôi con ngươi trên cái đầu Thái Thản thoáng run rẩy lên.

Ngay thời khắc ánh mắt của ông ấy tiếp xúc với bóng dáng kia, lửa giận tưởng như vô tận không thể ngăn cản nổi trong lòng, lại nhanh chóng đổ sụp.

"Nữ nhi..." Cái đầu Vu Thần vô thức nỉ non.

Không biết từ khi nào, hai hàng lệ đục ngầu đã chảy xuôi xuống theo gò má huyết nhục đầy dữ tợn của bà, rồi "Tí tách tí tách" rơi xuống đất.

Hào quang tán đi.

Chỉ thấy ở ngay phía trước ngọn núi nhỏ kia, đôi mắt xanh

biếc long lanh, giống như một đầm nước trong, vừa mờ mịt mở ra.

Trên đầu có một cái nơ con bướm to to.

Mái tóc vàng thật dài mềm mại, ôm lấy gò má tinh xảo tròn tròn, rủ xuống trước ngực.

Cô bé mặc một bộ áo ngủ thêu hình nụ hoa vừa người, đôi tay mảnh khảnh đang ôm chiếc gối trong lòng, mơ màng mà ngồi theo hình "W" ngay phía trước sườn núi, mờ mịt nhìn về phía Lâm Ân có kích cỡ nhỏ nhắn như một con búp bê đang đứng trên núi.

"Di?" Cô bé ngạc nhiên vô cùng, lại ngơ ngác cúi đầu nhìn xuống.

Nhìn cánh tay mảnh khảnh của mình.

Nhìn đôi chân dài trắng nõn bên dưới.

"Thật sự... Thật sự..."

Tiểu Tiểu mở to đôi mắt xanh biếc, ngạc nhiên mà mừng rỡ, rồi lập tức nhảy dựng lên, vui vẻ nói: "Tôi có thân thể rồi! Rất thần kỳ! Thật sự rất thần kỳ!"

Oanh ——

Suýt chút nữa cú nhảy này đã làm cho nửa ngọn núi nhỏ sụp xuống.

Lâm Ân ngạc nhiên ngẩng đầu lên, cố gắng giữ cho bản thân đứng vững lại, nhìn cô bé cao mấy chục mét trước mắt mình, trong lòng kinh ngạc đến mức một câu cũng nói không nên lời.

Cô bé chính là... Tiểu Tiểu của ba ngàn năm trước sao?

Tuy rất to lớn, nhưng không ngờ tỉ lệ thân thể lại được phối hợp vô cùng hoàn mỹ.

Hơn nữa rõ ràng là cô bé không phải người trưởng thành. Xem ra ngoại trừ chiều cao có chút đặc thù thì ngoại hình của cô bé cũng không khác một tiểu Loli Nhân tộc được phóng đại lên là mấy.

Hơn nữa, cô bé này vô cùng xinh đẹp!

Vô cùng tinh xảo!

Tuy tính trẻ con vẫn còn vương trên mặt, nhưng chỉ cần người đối diện là Nhân loại, hắn dám khẳng định rằng, đối phương liếc mắt một cái sẽ nhìn ra hình ảnh cô bé này lúc lớn lên sẽ phong hoa tuyệt đại, xinh đẹp tới cỡ nào rồi.

Một... "Tiểu" Loli tóc vàng mắt xanh?

"Bác sĩ! Bác sĩ! Bác sĩ!"

Tiểu Tiểu gần như đã vui đến hỏng rồi, cô bé nhanh chóng ngồi xuống theo hình chữ "W", nhìn về phía Lâm Ân mini đang đứng trên sườn núi trước mặt, vui sướng tột cùng nói: "Quá lợi hại! Anh quá lợi hại! Tiểu Tiểu thật sự có thân thể của chính mình rồi!"

Cô bé dùng sức mà mở hai tay ra, hoan hô một tiếng, sau đó lại vươn tay tới, vui sướng nâng Lâm Ân mini lên, rồi dùng sức mà ôm hắn trước ngực, giống như ôm một con búp bê mà mình rất yêu quý, lại dùng sức cọ cọ khuôn mặt mình vào người hắn.

"Ô ô ô —— rất rất giỏi nha."

"Bác sĩ đúng là một bác sĩ siêu cấp lợi hại! Thật sự... Thật sự muốn kích động đến hỏng rồi!"

Tiểu Tiểu hạnh phúc cực kỳ.

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Tiểu đối với ngươi +50】

【 đinh! Độ tin cậy của Tiểu Tiểu đối với ngươi +40】

【 đinh! Độ tin cậy của Tiểu Tiểu đối với ngươi +50】

【 đinh! Thái độ của Tiểu Tiểu đối với ngươi đã từ "Tin cậy" chuyển biến thành "Yêu thích", ngươi đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

Chương 198: An Bình, Thanh Thản, Vô Lự Vô Ưu!!!

【 đinh! Thành tựu cấp sử thi "Bạn thân của căn nguyên" đã thành công tiến cấp thành "Bạn cực thân của căn nguyên", ngươi đạt được kinh nghiệm cơ sở 500】

【 bạn cực thân của căn nguyên 】: thành tựu cấp sử thi giai đoạn hai, tại thời điểm độ tin cậy của sinh vật cấp căn nguyên đối với ngươi vượt qua mức 100, độ hảo cảm của đối phương đối với ngươi cũng vượt qua mức 500, mỗi lần đạt được độ tin cậy có xác suất nhỏ hoàn thành tiến cấp thành tựu. Dấu hiệu này cho thấy ngươi đã chiếm được tình bạn chí thân của một sinh vật căn nguyên trong thế giới hắc ám, ngươi đạt được thuộc tính gia tăng vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính +20, độ hảo cảm của Tiểu Tiểu đối với ngươi +50.

【 đinh! Mở khoá giá trị ái mộ! 】

【 giới thiệu: Rốt cuộc là tiếp tục gia tăng tình hữu nghị và độ tin cậy giữa hai bên, hay là phát triển theo một phương hướng cao hơn, đây là một ngã rẽ. 】

(Từ ái mộ này nó có khá nhiều nghĩa, có thể là hâm mộ, yêu thương, sùng bái, tôn thờ… nên mình giữ nguyên)

Lâm Ân: "???"

Ngay tại thời điểm Lâm Ân còn đang ngây người suy nghĩ, chưa kịp phản ứng lại, Tiểu Tiểu đã không thể kiếm nén niềm vui sướng trong lòng mình, cô bé vui vẻ vươn đầu lưỡi tới, tỏ ra vô cùng, vô cùng thân thiết mà liếm liếm Lâm Ân như một con mèo

nhỏ.

Sàn sạt ——

Sàn sạt ——

"Rất thích bác sĩ! Bác sĩ thật lợi hại! Ô ô ô —— thật sự, thích ghê gớm đi!"

(ω>□<)ﻭ

Chỉ vẻn vẹn là vài cái liếm, Lâm Ân đã bị liếm đến ướt sũng.

Hiển nhiên, tuy đã tạm thời tái hiện lại hình dáng trước kia, nhưng Tiểu Tiểu đã làm quái vật nhiều năm như vậy, đã quen với cách biểu đạt tình cảm thân thiết của mình thông qua quá trình liếm liếm rồi, vẫn không thể thay đổi được.

Mà Lâm Ân cũng khá bất ngờ, hóa ra hình dáng trước kia của cô bé lại khả ái như vậy.

"Chờ một chút! Chờ một chút! Tiểu Tiểu, đừng liếm nữa! Cô nghe tôi nói trước đã..."

Sàn sạt ——

"Ướt rồi! Cả người tôi đều ướt rồi! Trên người tôi rất bẩn đó! Đều là tro bụi!"

Sàn sạt —— sàn sạt ——

"Sao càng ngày càng liếm hăng hơn vậy?"

Sàn sạt sàn sạt sàn sạt ——

"..."

Ở phía xa xa, cái đầu Thái Thản và cái đầu Vu Thần cùng song

song đứng ở nơi đó, ngơ ngác nhìn một cảnh tượng vừa phát sinh trước mặt, những vết thương để lại trên đầu sau trận đại chiến máu tanh vừa rồi, cũng đang khép lại nhanh chóng dưới tác dụng của nguyền rủa.

"Đây là... Nữ nhi... của chúng ta?" Cái đầu Vu Thần nỉ non nói.

Và thời khắc này, cái đầu Thái Thản vốn luôn nổi giận đùng đùng cũng hiếm hoi mà mất đi phẫn nộ, chỉ biết ngây dại, khẽ nhúc nhích đôi môi, nhìn chằm chằm vào hình bóng bé nhỏ quen thuộc trong ký ức, lại đột nhiên hiện hữu ở nơi này, hồi lâu cũng không nói nên lời.

Trong nháy mắt kia, giữa đại não vốn cuồng loạn, rối ren, lại một lần nữa hiện ra cảnh tượng chiến bại lúc trước.

Khi ấy, giữa lửa thiêu và tro tàn, giữa tai họa đã đốt rụi cả tộc quần bọn họ, ông ấy chỉ biết trơ mắt nhìn nữ nhi bé bỏng của mình vốn đang say ngủ, lại bị âm thanh khủng khiếp bên ngoài làm mờ mịt tỉnh giấc, rồi ngay sau đó, bị bè lũ địch nhân chém rơi đầu...

Mà lúc ấy, ông đang đứng rất gần...

Ông đã điên cuồng lao tới, nhưng bất lực.

Tại một khắc cuối cùng kia, ông vẫn không thể cứu được tánh mạng của nữ nhi mình...

Mà ở thời điểm đó... rõ ràng con bé còn nhỏ như vậy, rõ ràng con bé không hề liên quan gì tới cuộc chiến tranh kia.

Chính cơn phẫn nộ bùng lên vào khoảnh khắc ấy, đã trở thành nguồn gốc nguyền rủa khiến cho ông điên cuồng suốt ba ngàn năm qua.

Phần lớn thời gian, tâm trí ông đều chìm trong hỗn loạn.

Bởi vì chỉ cần tỉnh táo lại, nhìn thấy nữ nhi vẫn ngây thơ như ngày nào, nhìn thấy ánh mắt đầy vui tươi thuần túy ấy, ông sẽ nhớ đến tai họa năm đó, sẽ nhớ đến thanh đao đầy máu tươi, lạnh lùng chém xuống kia…

Dường như, ông vẫn luôn sống trong cái đêm chiến hỏa bay tán loạn nọ, khiến cho ba ngàn năm đã trôi đi rồi, nhưng trong lòng người cha khốn khổ này vẫn một mực tồn tại chấp niệm. Ông không chịu nhìn thẳng vào hiện tại, không chịu thừa nhận chuỗi hành trình ba ngàn năm tại địa ngục kia, cũng như không chịu thừa nhận thời gian đã trôi đi...

Bởi vậy ở trong ký ức của ông, nữ nhi vẫn là bé con năm tuổi, vẫn là tiểu hài tử hiểu chuyện, mỗi khi thức dậy vào buổi sáng sẽ nhảy nhót lao tới, vô cùng thân thiết gọi ông một tiếng “Phụ thân” ...

Thời khắc ấy, bên trong đôi mắt hỗn loạn to bằng cả gian phòng ở của ông, lại chảy xuống hai hàng lệ nóng bỏng.

Thậm chí cả nước mũi cũng phun ra.

"Là ảo giác ư?"

Đúng vậy.

Nhất định là ảo giác.

Nhất định là nguyền rủa mang đến hỗn loạn, khiến cho ý chí trong đầu lại một lần nữa trở nên mơ hồ không rõ.

Nhưng nếu khung cảnh trước mắt này thực sự có thể duy trì, thì ông tình nguyện vĩnh viễn cũng không cần tỉnh táo lại, vĩnh viễn sống bên trong hỗn loạn do nguyền rủa mang đến này cũng được.

Mà có vẻ như cảm nhận được khí tức của bọn họ, tiểu Loli

như ngọn núi nhỏ đang nâng Lâm Ân lên, không ngừng cọ cọ, lại đột nhiên giật giật lỗ tai, rồi nghi hoặc mà xoay đầu qua, nhìn thẳng vào hai cái đầu khổng lồ, còn đứng ngây ra đó

Ngay khoảnh khắc ánh mắt chạm vào nhau, cái đầu Thái Thản và cái đầu Vu Thần đều run rẩy, thậm chí cả hô hấp cũng ngừng lại.

Cũng chính thời điểm này, đôi mắt của tiểu Loli tóc vàng ấy lập tức trở nên sáng ngời.

Tựa như điểm sáng nhất vừa mới xuất hiện.

"Cha! Mẹ!"

Tiểu Tiểu nhanh chóng đứng bật dậy, rồi vừa ôm Lâm Ân vừa vui vẻ tung tăng, nhảy về phía bọn họ, “Lạch cạch lạch cạch”.

Tại thời điểm nghe được cô bé gọi hai tiếng này, cái đầu Thái Thản và cái đầu Vu Thần đều run rẩy không ngừng, nước mắt nước mũi thi nhau chảy xuống.

"Nữ... Nữ nhi..."

Ngay sau đó, Tiểu Tiểu vui vẻ nhảy đến ôm chặt hai cái đầu kia, rồi từ từ nhắm mắt lại, áp khuôn mặt mình vào khuôn mặt của bọn họ.

Giống như trong nháy mắt này, cả nhà bọn họ đã trở lại thời quá khứ của rất nhiều, rất nhiều năm trước kia, hoặc là đã sống lại bên trong miền ký ức quá đỗi xa xôi, mà đến tận thời điểm này, bản thân cũng mơ hồ không còn nhớ rõ nữa.

Cảnh tượng mà mỗi ngày đều sẽ xuất hiện…

An bình, thanh thản, vô lự vô ưu.

Chương 199: Là Huyễn Ảnh Chân Thật!!!

Trong nháy mắt, khi cảm nhận được nhiệt độ truyền đến từ gương mặt của nữ nhi nhà mình, cảm thụ được thân thể của cô bé là chân thật, tới cuối cùng cái đầu Thái Thản và cái đầu Vu Thần, cũng không nhịn được nữa, cả hai đều khóc rống lên.

Đó là chấp niệm còn sót lại từ ngày đó đến tận hôm nay, cũng chính là mối thân tình đã bị thời gian cùng nguyền rủa mang đi mất.

Ở bên trong cõi địa ngục này, giữa thế giới quỷ dị tối tăm trước mắt, thậm chí bọn họ đều đã quên mất hình dáng của bản thân khi còn sống.

Nhưng vì sao, vì sao khi đối diện với hài tử trước mắt này, trong đầu bọn họ vẫn còn nhớ rõ ràng đến vậy?

Rõ ràng đến mức dù làm bất cứ cách nào, dù cố gắng đến bao nhiêu, bọn họ vẫn không thể quên đi được…

Gào khóc.

Lớn tiếng mà gào khóc.

Rồi dùng sức ôm ấp thật lâu.

Thậm chí cổ họng còn nghẹn ngào đến mức không thốt nên lời.

Vào thời khắc này, giữa mối thâm tình có thể làm bất cứ ai cũng chảy nước mắt nếu được chứng kiến của gia đình ba người

nọ, lại có một người đang run sợ hãi hùng.

Lâm Ân vốn bị Tiểu Tiểu ôm trước ngực, đã trực tiếp rơi vào hoàn cảnh bị kẹp giữa ba người của gia đình kia, và hiển nhiên là không một ai chút ý đến hắn cả.

Tuy rơi vào hoàn cảnh này khiến Lâm Ân có chút sợ hãi bản thân sẽ bị đè chết, nhưng lúc ngẩng đầu, nhìn thấy cha mẹ của Tiểu Tiểu đang mở miệng khóc lớn, nước mắt nước mũi tèm lem, trong lòng hắn vẫn cảm nhận được một tia an ủi.

Kỳ thật, nếu nơi đây không phải thế giới hắc ám, mà ở bên trong thế giới bọn họ từng sinh sống kia, có lẽ ba người nhà bọn họ sẽ là một gia đình hạnh phúc.

Lại nói, khi hắn quyết định làm điều này, trong đầu vốn chẳng có kế hoạch gì hết, chỉ thuần túy là một phút đồng cảm nhất thời, nhưng có thể nhìn thấy kết cục như vậy, ngay cả bản thân hắn cũng cảm nhận được niềm vui to lớn.

Hắn nhắm hai mắt, khoanh tay lại, khóe miệng không tự chủ được, khẽ cong lên.

...

Mười phút sau, Tiểu Tiểu lại ngồi dưới đất theo hình chữ "W", đôi mắt chớp chớp, ôm Lâm Ân trước ngực, mái tóc vàng thật dài giống như cánh đồng lúa mạch mùa thu, nhẹ nhàng bay theo gió.

"Chuyện là như vậy!" Tiểu Tiểu nâng Lâm Ân lên, hạnh phúc dùng khuôn mặt cọ cọ vào hắn.

"Là bác sĩ lợi hại đã giúp Tiểu Tiểu có được thân thể, thật sự, giống như là kỳ tích vậy. Bác sĩ siêu lợi hại!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Tiểu đối với ngươi +1】

【 đinh! Giá trị ái mộ của Tiểu Tiểu đối với ngươi ＋1】

Ngay lập tức, ánh mắt nghiêm túc của cái đầu Thái Thản đã JcOYtRrtİ xuống người Lâm Ân.

Mà cái đầu Vu Thần đang ở bên cạnh Tiểu Tiểu, lại vừa dùng xúc tu lau nước mắt, vừa dùng xúc tu nhẹ nhàng giúp cô bé chải lại mái tóc vàng thật dài sau lưng, nhẹ nhàng giống như đang đụng vào một kiện bảo vật, chỉ sợ mình mạnh tay một chút, nó sẽ vỡ tan đi.

"Là bởi vì —— hắn sao?" Bên trong ánh mắt nghiêm túc của cái đầu Thái Thản, lại tràn ngập do dự.

Lâm Ân ngẩng đầu, khụ khụ hai cái, nói: "Cũng không lợi hại, đây chỉ là một loại năng lực bẩm sinh của cháu, có thể tái hiện quá khứ của sự vật nào đó mà thôi. Là sau khi cháu hiểu được phần nào về tình huống của Tiểu Tiểu... trong lòng đã muốn thử một lần, không nghĩ tới lại thật sự thành công."

Hắn nói đến đây, lại ngẩng đầu, nhìn thấy Tiểu Tiểu đang cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình, nét mặt già nua thoáng đỏ lên, khụ khụ hai cái, tiếp tục nói: "Ngượng ngùng, kỳ thật cháu cũng không ngờ, hóa ra trước kia Tiểu Tiểu lại đáng yêu như vậy ～ "

Nhìn chằm chằm ——

Nhìn chằm chằm ——

Lâm Ân lập tức cảm nhận được hai ánh mắt vô cùng khủng bố đâm thẳng vào người mình. Hắn mở to mắt, nuốt vội một ngụm nước miếng, rồi giơ hai tay lên, chữa cháy: "Cháu chỉ tùy tiện nói lung tung thôi."

Nghe xong những lời này, bên trong ánh mắt đang nhìn về phía hắn của cái đầu Thái Thản kia, chợt hiện lên rất nhiều sắc thái, có

do dự, cũng có chút không tin, bởi vì loại chuyện này, thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Vốn dĩ trong mắt ông ấy, hắn chỉ là một nhân loại nhỏ bé, yếu ớt, hơi có một chút năng lực mà thôi.

Và ngoại trừ biết cách dụ dỗ khuê nữ nhà ông ấy, hắn gần như không có một cái ưu điểm nào!

Nhưng ông ấy thật sự không ngờ được, hắn lại có một loại năng lực quỷ dị như thế.

"Thứ này —— có thể —— liên tục duy trì hay không?" Cái đầu Thái Thản nhanh chóng phát hiện ra một chi tiết nhỏ, nhưng vô cùng quan trọng.

Lâm Ân vừa nghiêm túc dựng thẳng một ngón tay lên, vừa khẽ nâng chiếc kính một mắt, nói:

"Một giờ, trước mắt đây là cực hạn của cháu."

Mặc dù đã sớm đoán được loại năng lực nghịch thiên này tuyệt đối không thể kéo dài vĩnh viễn, nhưng câu trả lời này vẫn nằm ngoài dự kiến của ông.

Bởi vì bên trong thế giới hắc ám này, bọn họ chính là sinh vật cấp căn nguyên, tồn tại gần như đã đạt tới đỉnh rồi.

Cái đầu Thái Thản nghiêm túc nói: "Năng lực này của ngươi —— tên là gì?"

Lâm Ân từ từ nhắm hai mắt lại, nói: "Ký ức lúc trước đã mất đi."

Cái đầu Thái Thản khẽ nỉ non, nhắc lại bốn chữ kia.

Ký ức… lúc trước đã mất đi sao...

Quả nhiên cái tên rất phù hợp, chẳng lẽ đây là năng lực có thể trợ giúp những sinh linh đã chết đi kia, tái hiện lại phần ký ức xa xưa nhất trong lòng bọn họ...?

Nghĩ đến đây, ánh mắt ông ta nhìn về phía Lâm Ân đã trở nên vô cùng phức tạp.

"Nhưng thứ tái hiện lại chỉ là biểu tượng——mà không thể thực sự quay trở về—— đúng không?"

Lâm Ân ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ông ấy, nói: "Đúng vậy."

Bên trong ánh mắt của cái đầu Thái Thản chợt hiện lên một tia ảm đạm.

Lâm Ân biết ông ấy đang suy nghĩ điều gì.

Nhưng đây tuyệt đối là chuyện không thể.

Bởi vì điều mà ông ấy đang suy nghĩ chính là nghịch chuyển thời gian, nghịch chuyển sinh tử, và đó tuyệt đối không phải chuyện mà hắn có thể làm được.

Dù kỹ năng này thật sự có thể làm được như vậy, thì muốn chân chính thực hiện, cũng phải trả cái giá không nhỏ, thậm chí là cái giá lớn đến kinh người, không thể tưởng tượng nổi.

Mà【 ký ức lúc trước đã mất đi 】 của hắn chỉ tương đương với tái hiện lại quá khứ mà thôi.

Là huyễn ảnh chân thật.

Mà dưới vỏ ngoài huyễn ảnh kia, hết thảy đều không biến đổi.

Tiểu Tiểu vẫn là Kẻ Săn Đầu căn nguyên, cô bé vẫn... Bị chém rơi đầu...

Chương 200: Ngừng! Ngừng Lại!

Không khí xung quanh chợt rơi vào im lặng.

Đột nhiên Lâm Ân lại cảm nhận được bàn tay Tiểu Tiểu vừa khẽ động một chút, sau đó, hắn vốn đang nằm trong lòng bàn tay Tiểu Tiểu, lại được cô bé nâng lên trước mặt, thậm chí khoảng cách này còn gần gũi đến mức, hắn có thể nhìn thấy đôi mắt to màu ngọc bích như hồ nước trong veo kia.

Cô bé mở to mắt nhìn Lâm Ân: "Thích anh!" (✪ω✪) rồi đột nhiên cười khẽ mà nói một câu.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Ân là ngẩn ngơ, ngay sau đó, hắn lại bắt gặp một đôi mắt hồn nhiên thuần túy vô cùng.

Lâm Ân mỉm cười, nhẹ nhàng tựa vào tay cô bé, rồi dựng một ngón tay cái lên, lộ ra hàm răng trắng nõn của mình: "Tôi cũng vậy!"

【 đinh! Giá trị ái mộ của Tiểu Tiểu đối với ngươi +1】

【 đinh! Giá trị ái mộ của Tiểu Tiểu đối với ngươi +1】

【 đinh! Giá trị ái mộ của Tiểu Tiểu đối với ngươi +1】

Lâm Ân: "!!!"

Chờ một chút! Chờ một chút! Ngừng! Ngừng lại!

Lâm Ân lập tức rơi vào rối rắm.

"Tiểu Tiểu, cô phải hiểu được rằng, tôi nói mình cũng vậy là xuất phát từ tình cảm bạn bè bình thường, không có pha trộn bất cứ loại tình cảm nào khác nữa, chỉ là thích theo kiểu bạn bè thuần túy thôi đó, cô có thể hiểu được hay không?"

Tiểu Tiểu lại đưa đôi mắt sáng long lanh (✪ω✪) nhìn Lâm Ân, nói: "Hiểu được!"

Lâm Ân thầm thở phào một hơi, nói: "Vậy là tốt rồi."

【 đinh! Giá trị ái mộ của Tiểu Tiểu đối với ngươi +1】

【 đinh! Giá trị ái mộ của Tiểu Tiểu đối với ngươi +1】

Lâm Ân: "!!!"

Chuyện gì vậy!

Vì sao càng giải thích giá trị này càng tăng nhanh vậy trời?

(ΩДΩ)! !

Mà có vẻ như đã thấy được vẻ khốn đốn trên mặt Lâm Ân, Tiểu Tiểu nghịch ngợm mà lộ ra hàm răng trắng nõn, đôi mắt sáng lấp lánh, rồi lập tức ôm hắn vào trong lòng, hạnh phúc như đang ôm một con búp bê nhỏ.

"Thích ~♥ anh ~ "

...

Hồi lâu sau, vất vả lắm Lâm Ân mới thoát khỏi trạng thái hít thở không thông vì bị Tiểu Tiểu ôm vào trong lòng, hắn thở dài một hơi, vội vàng lau đống mồ hôi lạnh trên đầu.

Không được! Phải lập tức ngăn chặn phương hướng phát triển tình cảm không bình thường này lại!

Tuy Tiểu Tiểu đã 3005 tuổi rồi, nhưng nói gì thì nói, cô bé vẫn còn là một tiểu loli rất nhỏ!

Là một con người thì tuyệt đối không thể, ít nhất cũng không nên làm như vậy!

Mà ngay tại thời điểm Lâm Ân đang khẩn cấp tự hỏi phương án giải quyết cho tình trạng trước mắt này, bỗng nhiên một nhánh xúc tu lại từ phía sau, chọc chọc vào người hắn.

Lâm Ân quay đầu, và lập tức nhìn thấy được một gương mặt khủng bố ở sát cạnh mình, gần trong gang tấc, và hơi thở từ cánh mũi đánh sợ kia, hệt như một cơn gió lốc, thổi thẳng vào người hắn "Vù vù" rung động.

【 giá trị tinh thần -1】

Lâm Ân trố mắt nhìn, hơi khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, hỏi:

"Bác trai... Có chuyện gì không?"

Cái đầu Thái Thản híp hai mắt, giống như là một con hùng sư uy vũ, âm trầm nói: "Nếu ngươi —— có thể tạm thời biến nữ nhi của ta——trở về dáng vẻ lúc trước —— vậy ngươi có thể—— "

Nói đến đây, cái đầu Thái Thản chợt ngừng lại, vẻ mặt của ông ấy có chút gượng gạo, hơi mất tự nhiên.

"Ta muốn nói —— "

Lâm Ân chớp chớp mắt, thân thể cứng còng, một cử động nhỏ cũng không dám.

"Cái kia —— "

Ba ——

Cái đầu Thái Thản còn chưa nói xong, một nhánh xúc tu từ phía sau đã đánh lăn ông ấy ra ngoài mười mấy mét.

Lâm Ân (°Д°) ノ nhìn cái đầu Thái Thản tựa như một quả bóng cao su lăn lông lốc đỉnh ra ngoài, trên đầu bốc hơi nghi ngút, một câu cũng nói không nên lời.

"Thứ vô dụng —— đã tới cầu người hỗ trợ mà ấp úng, nói mãi không nên câu ——chưa hết, thái độ của ngươi còn vênh váo hung hăng như vậy ——đúng là mất thể diện mà!"

Cái đầu Vu Thần nhắm mắt lại, gân xanh trên huyệt Thái Dương không ngừng “Ba ba” giật mạnh.

Lâm Ân trố mắt nhìn cặp vợ chồng nhà người ta, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng.

Hình như, hành động lần này của cái đầu Vu Thần còn mang theo một chút thù riêng nào đó...

Trong nháy mắt, cái đầu Vu Thần đã lao tới, thay thế vị trí của cái đầu Thái Thản, rồi ngay lập tức, trên gương mặt vốn dữ tợn hung hăng của bà đã lộ ra một nụ cười tươi vô cùng dịu dàng và thân mật, hệt như vừa dùng tới ma thuật vậy.

Có điều… vì gương mặt kia quá mức khủng bố, cho nên nụ cười ấy chẳng hề hòa nhã tí nào, ngược lại càng cười càng thêm thâm trầm, âm hiểm.

"Hoắc hoắc hoắc hoắc hoắc hoắc —— "

Cái đầu Vu Thần dùng xúc tu che miệng, giống như một vị phu nhân rụt rè, bên trong đôi mắt đang nhìn Lâm Ân tràn đầy khen ngợi và ý cười vui vẻ, đáng tiếc, nụ cười này lại khiến tóc gáy Lâm Ân dựng đứng lên, giá trị tinh thần điên cuồng giảm mạnh.

"Ta biết ngay mà —— ta không có nhìn lầm người ——nữ tế

nhà chúng ta —— ưu tú đến bất ngờ—— "

Lâm Ân sợ tới nổi da gà.

"Đúng là ánh mắt của nữ nhi—— tuyệt không sai——càng nhìn càng thấy thuận mắt, không sao chán ghét được—— hiền tế nhà chúng ta có năng lực như vậy——ngay cả nằm mơ, ta cũng có thể cười ra thành tiếng đó —— "

Lâm Ân (°Д°) ノ

Mọi người thấy không? Cách xưng hô với hắn cũng thay đổi luôn kìa!

【 giá trị tinh thần -1】

Lâm Ân trố mắt nói: "Cái kia, bác gái nha..."

Cái đầu Vu Thần che miệng (ノ´▽`) ノ ♪ nói: "Còn gọi cái gì mà bác gái chứ —— vậy là không lễ phép —— nên sửa lại —— hãy gọi ta là mẹ—— giống Tiểu Tiểu đi——gọi mẹ thân thiết hơn bao nhiêu mà—— ha hả ha hả —— "

【 đinh! Giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Lâm Ân ngây dại ngồi trên đùi Tiểu Tiểu, há miệng thở dốc, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Ngay lúc này, trong đầu hắn lại một lần nữa hiện ra hình ảnh bản thân bị bà ấy ném như một cái chong chóng lên giữa không trung.

Thái độ của một con người… à không của một Thái Thản có thể biến hóa nhanh như vậy hả?

Lâm Ân thở gấp một hơi, khẽ xoa xoa huyệt Thái Dương, nói:

"Cháu vẫn nên... gọi bác là bác gái trước đi. Bác gái à, có phải bác cũng muốn nhờ cháu hỗ trợ, để mình tái hiện lại hình dáng như Tiểu Tiểu?"

Lời này vừa nói ra, ý cười trên mặt cái đầu Vu Thần lại càng thêm dạt dào, bà ấy che miệng nói: "Không có —— không có —— người làm nhạc mẫu như ta——sao có thể yêu cầu nữ tế làm việc như vậy được —— như vậy thật là mặt dày quá rồi —— ha hả ha hả —— "

Đến đây, đột nhiên bà ghé sát lại, con mắt thật lớn kia chỉ còn cách Lâm Ân không đến một mét, gương mặt vốn đang tươi cười, bỗng trở nên nghiêm túc hỏi: "Hiện giờ có làm được không?"

Lâm Ân ngây dại nói: "Ách, có thể..."

Chương 201: Tên Khốn Nạn Dụ Dỗ Nữ Nhi Của Ta!!!

Mười mấy giây sau, Lâm Ân đứng trong lòng bàn tay Tiểu Tiểu, nghiêm túc mà đưa mắt nhìn về phía cái đầu Vu Thần ở phía xa xa, trên gương mặt bà ấy thoáng có chút khẩn trương và bất an lo lắng. Hắn vươn tay tới, nghiêm túc nói: "Bác gái, đầu tiên bác cần phải hiểu được rằng, năng lực này của cháu bị giới hạn rất lớn!"

"Tuy lượng tinh thần lực tiêu hao sẽ không làm cháu cạn kiệt, nhưng muốn bắt đầu kỹ năng này, lại có một điều kiện rất quan trọng, đó là bác phải hoàn toàn buông bỏ toàn bộ tâm lý đề phòng đối với cháu, bằng không với lực lượng của bác, chỉ cần trong lòng còn một chút mâu thuẫn nào đó với cháu thôi, năng lực này cũng không thể phát động được!"

Cái đầu Vu Thần có chút khẩn trương, nói: "Ta chuẩn bị —— xong rồi —— "

Lâm Ân nghiêm túc địa điểm đầu.

【 đinh! Ngươi đang phát động "Ký ức lúc trước đã mất đi", xin hỏi có lập tức tiến hành gây ảnh hưởng lên mục tiêu hay không? 】

"Có!"

【 đinh! Kiểm tra đo lường thấy độ bài xích của mục tiêu đối với ngươi: 50%, độ kháng cự đối với ngươi: 12%, độ tin cậy đối với ngươi gia tăng thêm: 0%】

Lâm Ân: "..."

Nhìn thấy cái đầu Vu Thần có chút khẩn trương trước mặt, Lâm Ân thầm thở ra một hơi, rồi xòe hai tay, nói: "Bác gái, bác vẫn rất bài xích với cháu. Nào, hãy thả lỏng một chút, đừng coi cháu trở thành một kẻ đáng ghét hoặc là một sinh vật có thể uy hiếp được tới bác, bằng không cháu thật sự không thể hoàn thành chuyện này được..."

Cái đầu Vu Thần suy nghĩ một lát, ánh mắt lập tức nghiêm túc lại, nói: "——Hiện giờ—— có thể ——rồi."

Bà lộ vẻ tin tưởng mười phần.

【 đinh! Độ bài xích của mục tiêu đối với ngươi 60%, độ kháng cự đối với ngươi 21%. 】

"..."

"Vì sao giá trị còn tăng lên vậy? Bác cứ như vậy, cháu thực sự không thể giúp bác được đâu!" Lâm Ân cũng có chút nóng nảy.

Cái đầu Vu Thần suy nghĩ một lát, lại nghiêm túc nói: "Chờ một chút —— để ta điều chỉnh trạng thái một chút —— "

Sau đó, ngay dưới ánh nhìn chăm chú của Lâm Ân, cái đầu Vu Thần xoay người, mở miệng lẩm bẩm, hít sâu tới mười mấy lần, mới xoay đầu lại, lộ ra ánh mắt nghiêm túc nhìn Lâm Ân, nói: "Hiện tại có thể rồi..."

Nhưng bà ấy còn chưa nói hết câu, đã vội vàng dùng một nhánh xúc tu đỡ trán, nhíu mày xoay đầu lại, nỉ non nói: "Không được —— ta vẫn chưa chuẩn bị tốt —— ta vừa nhìn thấy ngươi ——là trong đầu sẽ tự động hiện lên bức họa vô cùng sống động về một "Tên khốn nạn dụ dỗ nữ nhi của ta"—— ta —— ta không thể, hết cách rồi..."

Lâm Ân: "..."

Hồi lâu sau, mãi cho đến khi Lâm Ân cũng tỏ vẻ chán nản muốn từ bỏ chuyện này, thì đột nhiên ánh mắt của cái đầu Vu Thần trở nên nghiêm túc lại, nói: "Ta nghĩ ra—— biện pháp —— rồi."

Lâm Ân đánh một dấu "?".

Lạch cạch ——

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy ngạc nhiên của Lâm Ân, cái đầu Vu Thần nghiêm túc vươn một nhánh xúc tu tới, chỉ thấy ở đoạn cuối của nhánh xúc tu kia, đã hóa thành hình dạng tương tự như một chiếc đồng hồ quả quýt, chỉ khẽ đung đưa một cái, chiếc "Đồng hồ quả quýt" kia chậm rãi lắc lư trước mặt bà ấy.

"Chẳng lẽ..." Lâm Ân kinh ngạc nói.

Hai mắt của cái đầu Vu Thần đang nghiêm túc nhìn chằm chằm vào chiếc "Đồng hồ quả quýt" đang đong đưa trước mặt, nói: "Ta từng là—— vu nữ cường đại nhất Thái Thản nhất tộc ——loại chuyện thôi miên này —— chính là tuyệt học sở trường của ta —— "

"Chờ một chút —— để ta xóa bỏ những thành kiến đối với ngươi vẫn ẩn sâu trong lòng —— rất nhanh là ổn rồi—— "

Sau đó, Lâm Ân chợt nghe thấy những lời bà lẩm bẩm trong miệng: "Hắn là nữ tế thân mật mà vô hại của ta—— hắn không phải tên khốn nạn dụ dỗ nữ nhi của ta—— không phải lolicon vô lương mà biến thái —— không phải thích đồ vô lại thích lái xe lớn ——

"Ta không muốn tách rời cơ thể hắn—— nuốt sống hắn —— lột da hắn ——lấy máu hắn—— chế hắn thành con rối —— "

Lâm Ân ngây dại nghe cái đầu Vu Thần lần lượt nhắc đến từng loại khổ hình càng ngày càng kinh khủng hơn kia, và hắn chính là mục tiêu bị nhắc tới.

Sau khi cẩn thận tính toán, hắn đã đếm được tới 121 loại khổ hình khác nhau.

Vị bác gái này... lại ác độc như vậy?

Xem ra nếu không có mối quan hệ với Tiểu Tiểu, hắn có thể sống đến tận lúc này, thực sự không dễ dàng mà!

Chờ mấy phút đồng hồ trôi qua.

"Phát động." Cái đầu Vu Thần chợt nghiêm túc nheo mắt lại, rồi dứt khoát nói một câu. Ngay sau đó, một vầng sáng màu tím từ trong mắt bà ấy, nhanh chóng tán phát ra ngoài.

Bà ấy nhanh chóng nhắm chặt hai mắt lại, toàn bộ xúc tu trên thân thể đều rũ xuống dưới.

"Thừa dịp ta đang bị thôi miên..." Giọng nói đều mê man của bà truyền đến: "Nhanh làm đi..."

Giọng nói của bà ấy càng ngày càng thấp xuống, cuối cùng đã nhỏ như tiếng muỗi kêu.

"Nhớ kỹ... Thời gian tái hiện phải là 4500 năm trước..."

"Đó là... Thời điểm huy hoàng nhất...của ta..."

Đến đây không còn một âm thanh nào phát ra nữa, hiển nhiên, bà ấy đã thành công thôi miên chính mình rồi.

【 đinh! Độ bài xích của mục tiêu đối với ngươi giảm xuống tới 0, độ kháng cự đối với ngươi giảm xuống tới 0! 】

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống bên tai, ánh mắt

Lâm Ân lập tức trở nên nghiêm túc.

Có thể thành hay không phải dựa vào lúc này!

"Tái hiện thời gian! 4500 năm trước!"

【 xin hỏi có lập tức phát động "Ký ức lúc trước đã mất đi" đối với mục tiêu hay không? 】

"Có!" Lâm Ân trầm giọng nói.

Ông ——

Ngay lập tức, một luồng quang mang chói mắt tuôn ra bên ngoài.

Lần tái hiện này, đã khiến Lâm Ân nhanh chóng cảm nhận được một luồng áp lực mạnh mẽ, chưa từng có từ trước tới nay.

Bởi vì tuy độ bài xích các phương diện đều giảm xuống tới 0, nhưng một là không có tin cậy gia trì, hai là có nói sao chăng nữa, đối với cái đầu Vu Thần kia, hành vi này vẫn thuộc về một loại thủ đoạn lừa gạt, bà ấy không thể hoàn toàn tin tưởng hắn mà không mang theo một chút tâm lý đề phòng nào như Tiểu Tiểu được.

Lâm Ân cắn răng, gian nan cố chống đỡ áp lực phát sinh trong trình tái hiện.

Hi vọng một lần có thể thành công...

Nếu không thể...

Cũng chính tại một khắc này, đột nhiên Lâm Ân rống lớn một tiếng, hung hăng rót toàn bộ tinh thần lực của mình vào bên trong.

Ông ——

Hào quang trực tiếp tụ hợp lại.

Còn Lâm Ân đang há miệng thở dốc, tê liệt ngồi trên tay Tiểu Tiểu, đờ đẫn nhìn quầng sáng vừa phun ra kia.

Hẳn là … có thể thành công.

Chương 202: Vạn Vật Đều Có Thể Biến Thành Loli!!!

Dần dần … hào quang trước mắt cũng tiêu tán.

Cái đầu Vu Thần cảm nhận được biến hóa vừa phát sinh trên thân thể của chính mình, lập tức khiến cho bản thân từ bên trong thôi miên, tỉnh táo lại, rồi khẩn cấp, khó nhịn mà dồn dập nhìn xuống phần dưới của mình.

Biến trở về chưa?

Có phải bà ấy đã biến trở về dáng vẻ huy hoàng nhất của bản thân rồi?

Thời điểm bản thân còn chưa gả cho tên phế vật kia, vẫn còn là một vu nữ cao quý … Vu Thần!

Ngay sau đó, đôi bàn tay nhỏ bé mang theo bao tay đen quen thuộc, lập tức ánh vào mi mắt bà.

Vu Thần ngẩn ngơ cả người. Và rất nhanh, bà cũng nhìn thấy bộ váy áo tinh xảo như một chú thiên nga đen trên thân thể mình, cùng với bộ ngực bằng phẳng gần như không có một chút nào…

Bà mở miệng, thử phát ra âm thanh, lập tức một giọng nói của tiểu ác nữ, trẻ con mười phần, đã phát ra từ dây thanh quản trong cổ họng.

Ông ——

Ngay khoảnh khắc đó, ánh mắt Vu Thần nhanh chóng chuyển thành trống rỗng.

Chẳng lẽ nói...

Bà vội vàng vươn tay tới, trống rỗng huyễn hóa ra một chiếc gương khổng lồ ở ngay trước mặt mình.

Chỉ trong nháy mắt, bà đã trông thấy một tiểu Loli lớn lên đen xì, cao gầy, khẳng khiu, mặc một bộ váy thiên nga đen, tô son màu đỏ chót, hiện ra trong chiếc gương khổng lồ ấy.

Ông ——

Đầu óc Vu Thần nhanh chóng chuyển sang trạng thái trống rỗng, còn không nhịn được mà "Ba ba" lùi về phía sau vài bước.

"Đây là..."

Bà lập tức nhớ ra, đây là thời điểm càng xa hơn trước, lúc ấy bà vẫn còn là một tiểu vu nữ mới mười hai, mười ba tuổi, đặc biệt mặc bộ trang phục chính thức tới chuẩn bị thực hiện nghi lễ thăng cấp.

Hiển nhiên lần tái hiện này không có tái hiện bản thân bà của 4500 năm trước, mà tái hiện thời kỳ còn lâu hơn lúc ấy...

"A ——— "

Một tiếng hét to bén nhọn, chất chứa cực kỳ nhiều phẫn nộ vang lên, nhưng vì dây thanh quản còn quá mức non nớt, bởi vậy, kể cả khi bà đã vận dụng tới mức Decibel cực cao để hét lên, thì người bên ngoài nghe vào, cũng cảm thấy yếu ớt, nhỏ nhẹ.

Tên khốn kia…

Tên khốn kia đã biến bà thành cái gì thế này...

Mà ngay trong nháy mắt đó, bên tai Lâm Ân chợt vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động thành tựu đặc thù: Vạn vật đều có thể biến thành Loli, đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 vạn vật đều có thể biến thành Loli 】: Ở thời điểm, ngươi sử dụng kỹ năng "Ký ức lúc trước đã mất đi" tái hiện lại thời kỳ nào đó là thể gọi tên là “xx” của mục tiêu, có xác suất nhất định sẽ đạt được thành tựu theo phương hướng biến thái này! Mà không cần biết là ngươi cố ý hay vô tình, chuyện này đã đủ để nói lên một điều rằng, ký chủ ngươi có được tâm lý vô cùng khỏe mạnh, ngươi đạt được gia tăng vĩnh cửu: tốc độ bắn +5%, thể lực +5, sức bền +3, phá vỡ tỷ lệ +5%

Lâm Ân: "???"

Tiểu Tiểu mừng rỡ vô cùng, hai tay chập làm một, con mắt lóe sáng, vui sướng nói:

"Mẹ! Mẹ thay đổi trở nên vô cùng trẻ tuổi nha! Còn rất ngầu đó!"

Hào quang không ngừng chớp động trong mắt cô bé, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ không thôi. Sau đó, Tiểu Tiểu nhanh chóng lao vọt qua, lập tức ôm lấy eo của Vu Thần, (✪ω✪) rồi ngẩng đầu, dùng sức cọ cọ, nói: "Mẹ, mẹ thật mềm～ "

Cái đầu Vu Thần vừa run rẩy vừa hoảng sợ đi cảm nhận bộ thân thể non nớt, mềm mại của mình, sau đó, ánh mắt lập tức dừng lại trên người Lâm Ân, kẻ hãy còn ngây dại đang được Tiểu Tiểu đặt trên đầu mình.

Ngay khoảnh khắc đó, tia run rẩy và hoảng hốt vốn ẩn sâu trong con ngươi kia lập tức bùng nổ, bà ấy điên tiết hét lớn lên: "Ngươi muốn chết hả?"

Tên kia lại dám biến bà trở thành một tiểu Loli!

Đáng giận!

Vô cùng đáng giận!

Ba ——

Lâm Ân lập tức bị con bàn tay mảnh khảnh túm lấy, tựa như bắt một con chuột.

Vu Thần bực bội nhìn hắn, cắn răng (〃´ 皿 `)q nói: “Không phải ta đã nói rồi ư? Bảo ngươi tái hiện lại ta của 4500 năm trước! Chẳng lẽ ngươi không nghe rõ? Là bốn ngàn năm trăm năm trước! Không phải bảy ngàn năm trăm năm trước!"

Bà hét to lên.

Bộ ngực bị cơn phẫn nộ làm phập phồng lên xuống không ngừng.

Có điều… hình thể hiện giờ của Vu Thần quá mức non nớt, khiến cho những lời nói phẫn nộ kia chẳng những không mang đến một chút uy hiếp nào, ngược lại còn có thêm một tia đáng yêu, khả ái.

Càng nói, gương mặt bà càng trở nên đỏ bừng, là thẹn quá hoá giận.

Giống như một tiểu Loli phẫn nộ vì bị người khác đột nhiên kéo váy, toàn thân đều bốc cháy phừng phừng!

"Giải thích! Ta cần một lời giải thích!" Vu Thần kêu to.

【 Độ giận dữ của Vu Thần +10】

【 Độ giận dữ của Vu Thần +10】

Lâm Ân nhanh chóng khôi phục lại vẻ trấn định, cẩn thận suy tư hồi lâu mới bình tĩnh nói: "Bác gái an tâm một chút chớ nóng vội!"

"Đúng là lần này đã xuất hiện một chút vấn đề kỹ thuật. Phải biết rằng ở thời điểm tái hiện cho Tiểu Tiểu, ta không có hao phí quá nhiều tinh thần lực, nhưng bác gái lại mang đến cho cháu phụ tải và áp lực gấp mấy chục lần so với Tiểu Tiểu..."

"Cho nên, rất có khả năng đã xuất hiện một chút hỗn loạn trong quá trình định vị thời điểm. Lúc ấy, cháu sợ quá trình này sẽ thất bại, nên ở khoảnh khắc cuối cùng khi xác định tiết điểm thời gian, đã dốc toàn bộ tinh thần lực của mình vào, khiến cho..."

Lâm Ân ngẩng đầu, nhìn tiểu Loli đen xì, cao gầy, khẳng khiu đang bực bội trước mặt, sâu sắc nói:

"Khiến cho... bác đã quay về thời kỳ hơi trẻ trung một chút."

【 đinh! Độ hảo cảm của cái đầu Vu Thần đối với ngươi -10】

【 đinh! Độ hảo cảm của cái đầu Vu Thần đối với ngươi -10】

"Hơi trẻ trung một chút?"

Ở thời điểm nghe được lời này, Vu Thần cũng không khỏi kinh ngạc, rồi ngay tức khắc, bà ấy đã nổi giận mà túm lấy vạt áo rộng thênh thang trước ngực mình, hét lớn:

"Đây mà là hơi trẻ trung một chút hả? Đây là là một chút hả? Trải qua hơn 3000 năm một mực cố gắng, tới cuối cùng thân thể của cô nãi nãi ta mới có thể phát dục hơn người thế mà hiện giờ không có! Ngươi có nhìn thấy là không có cái gì không hả?"

"Rỗng tuếch đây này! Trống trơn đây này!"

Lâm Ân khôi phục lại vẻ mặt bình thường, khẽ nâng chiếc kính một mắt lên, vẻ mặt trấn định nói: "Bác gái, lời ấy sai rồi. Về bản chất, tuổi trẻ vốn không phải thời kỳ phát dục, trưởng thành, hơn nữa, nếu đã tái hiện quá khứ... Chẳng lẽ bác gái không muốn được vui vẻ thể nghiệm lại thời tuổi trẻ của mình?"

(ˊ ˋ ⿲ ˊ)ˊ ︵┻━┻

Ta thể nghiệm cái cây cải củ nhà ngươi ấy!

*Chia sẻ một chút, mn sẽ thấy thi thoảng t lại đổi cách xưng hô của nhân vật. Điều chỉnh này sẽ tùy thuộc vào diễn biến và đặc điểm của những nhân vật trong chuyện nhé."

Chương 203: Bác Gái, Thuốc Có Thể Uống Bậy, Nhưng Nói Không Thể Nói Lung Tung!

Vu Thần bực bội rồi từng bước từng bước, không ngừng thu hẹp lại khoảng cách với hắn, nghiến răng hung hăng nói: "Theo ta, đây là ngươi cố ý làm như vậy! Ngươi, tên khốn nạn này!"

"Ta đã sớm nhìn ra ngươi không phải một nhân loại bình thường rồi, chẳng trách ngươi lại tiếp cận khuê nữ của ta. Ngươi chính là một tên lolicon đê tiện vô sỉ hạ lưu! Hóa ra ngươi lại có khẩu vị như thế này! Ta trân trọng thông báo cho ngươi biết, lần này ngươi xong đời rồi!"

Lâm Ân lập tức chấn động, hắn có cảm giác mình vừa bị người ta sỉ nhục vô cùng nặng nề.

Rõ ràng đây chỉ là một sự cố ngoài ý muốn rất nhỏ, nhưng ai ngờ, chỉ một sự cố nho nhỏ lại đẩy vấn đề đi quá xa, tới loại tình trạng này rồi!

Thử hỏi, hắn còn có thể nhẫn nhịn được nữa không?

Lâm Ân lập tức (ﾟ▼皿▼) dựng một ngón tay lên, nói: "Bác gái, thuốc có thể uống bậy, nhưng nói không thể nói lung tung. Con người của cháu từ trước đến nay vẫn vô cùng đứng đắn, nếu cháu thực sự là một tên lolicon hạ lưu, thì vì sao cháu không trực tiếp lựa chọn tái hiện lại thời điểm bác đang tắm rửa chứ?"

"Chẳng phải làm như vậy càng khiến người ta thêm hưng phấn hơn hiện tại ư?"

Nhưng vừa nói xong, Lâm Ân lại lập tức ý thức được rằng… mình lỡ lời rồi.

Tuy tồn tại ở trước mặt hắn chỉ là một tiểu Lol cỡ lớn thoạt nhìn đáng yêu, vô hại, nhưng về bản chất, bà ấy vẫn là mẹ của Tiểu Tiểu, là cái đầu Vu Thần đáng sợ kia nha!

Lâm Ân càng nghĩ càng run rẩy.

Và đúng như những gì vừa nghĩ tới, hắn lập tức nhìn thấy vẻ mặt của tiểu Loli đi tất đen kia, đã chuyển thành đỏ ửng, đầy phẫn nộ rồi.

Ngay khoảnh khắc ấy, một tiếng kêu to vang lên.

Má nó ——

Lâm Ân đang nằm trong tay bà ấy lập tức “Ba” một tiếng bay thẳng ra bên ngoài.

"Có giỏi ngươi thử một lần đi!"

Tiểu Tiểu quá sợ hãi, vội vàng chạy tới, dùng sức bổ nhào về phía trước, vươn hai tay tóm lấy Lâm Ân vừa bị ném bay ra xa.

Mà mắt thấy Vu Thần đang nghiến răng nghiến lợi, hung hăng xắn tay áo, mang theo khí thế hung hăng, lập tức muốn lao về phía Lâm Ân, tiếp tục tính sổ, thì đột nhiên từ phía xa xa, có một tiếng cười nhạo vô cùng chói tai truyền đến.

Vu Thần lập tức chấn động toàn thân.

Rất nhanh sau đó, bà ấy đã nghe được tiếng nhảy “Rầm rầm” truyền đến.

"Cha? Người tỉnh rồi?" Tiểu Tiểu vừa mừng rỡ ôm lấy Lâm Ân chạy qua bên đó.

Cái đầu Thái Thản đầy vẻ dữ tợn, lập tức cười lạnh nhìn về phía Vu Thần, nói: "Đúng rồi —— sau khi nghe được động tĩnh bên này —— ta đã nhanh chóng tỉnh lại để chuẩn bị cười nhạo bà ta —— "

"..."

"..."

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn một chút ngây dại của Lâm Ân và Tiểu Tiểu, cái đầu Thái Thản vẫn giữ nguyên nụ cười lạnh trên môi, lập tức đi tới quay chung quanh cái đầu Vu Thần đã biến thành tiểu Loli.

Ánh mắt rà soát từ trên xuống dưới, không ngừng đánh giá.

Sau đó, cái đầu Thái Thản lập tức cười lạnh, nói:

"Phì phì —— "

"Thứ này có phải là vị vu nữ đại danh đỉnh đỉnh kia không —— chỉ vài phút không nhìn thấy ——bà ta lại trở thành xấu xí thế này rồi—— "

Sắc mặt của Vu Thần thời kỳ tuổi trẻ lập tức đỏ lên, hiển nhiên đã thẹn quá hoá giận rồi.

"Đây là ngươi —— ở thời kỳ chưa đủ lông đủ cánh ——sao?"

"Lùn quá à nha—— rõ ràng là một thành viên của Thái Thản tộc chúng ta, lại có thể lùn thành cái dạng này —— xem ra là mãi về sau này, ngươi mới trải qua lần phát dục thứ hai rồi —— "

"Y ——lúc còn đi học ngươi đã bắt chước người ta tô son môi rồi ——chơi bời ghê đấy ——còn bắt chước người ta đi tất đen nữa? Khá cấp tiến à nha —— "

"Ta cứ cho rằng từ nhỏ đến lớn ——ngươi đều là thứ ma nữ ác

liệt kia—— hóa ra —— ngươi cũng có thời điểm ngốc ngốc đáng yêu thế này —— "

Cái đầu Thái Thản lập tức vươn xúc tu tới, đùa nghịch món đồ trang sức hình thỏ tai cụp trên đầu Vu Thần, rồi tiếp tục mở miệng trêu chọc: "Một vu nữ đại danh đỉnh đỉnh ——cũng đeo loại đồ trang sức này sao—— "

"Ha ha ha ha cáp!"

Cái đầu Thái Thản không chút kiêng nể bắt đầu há họng cười ha hả, giọng cười cực kỳ khoa trương, cực kỳ càn rỡ, hiển nhiên tâm trạng hiện tại của ông ta rất vui, vô cùng tỉnh táo.

"Ngươi làm—— ngươi làm —— nàng thỏ [1] —— sao —— "

Cái đầu Thái Thản vừa cười vừa nhả ra một câu, tâm trạng càng thêm khoái chí.

Vu Thần nghiến răng ken két, hai tay nắm chặt, vang lên âm thanh “Ca ca ca”, sắc mặt càng ngày càng đỏ.

Ừ, bà ấy vừa bị tên trượng phu khốn kiếp của mình nhìn thấy dáng vẻ bản thân lúc nhỏ, cũng không có gì to tát đúng không? Nhưng vấn đề là sau khi nhìn thấy, tên khốn kiếp kia lại không chút kiêng nể mà há họng cười hà hà, còn luôn mồm châm chọc nữa chứ?

Đấy thử hỏi, ai rơi vào tình huống này mà không tức giận?

Lại nói, khi còn sống trước kia, cả lúc đứng trước mặt nữ nhi lẫn lúc đứng trước mặt hắn, bà ấy vẫn một mực duy trì hình tượng quý phu nhân vô cùng cao sang, nào có giống hiện tại?

Ngay trong nháy mắt ấy, Vu Thần lập tức thẹn quá hoá giận mà ngẩng đầu, lia ánh mắt sắc nhọn hơn dao, nhìn về phía Lâm Ân, chỉ một ánh mắt lại gần như có thể xé toạc cả người hắn ra.

Tới cuối cùng… vẫn là hình tượng tiểu Loli này hại, bởi vì quá mức non nớt khiến cho ánh mắt của bà, dù đã rất cố gắng trợn trừng lên, tỏ vẻ đáng sợ, nhưng nói cho cùng, vẫn rất khó mang đến cho người ta cảm giác uy hiếp.

Đương nhiên, nhận xét này đã loại trừ yếu tố hình thể ra ngoài rồi.

Vu Thần nhắm mắt lại, tiếp tục "Ca ca" nghiến răng, nắm chặt hai tay nói: "Cười đủ chưa? Đồ ngu ngốc kia, đây chỉ là một sai lầm nho nhỏ thôi. Theo ta nghĩ, hắn là tên phế vật như ngươi cũng rất muốn được thử nghiệm một lần biến trở về dáng vẻ trước kia?"

"Nhưng thật có lỗi, nữ tế hiền lành của ta không giúp được những tên phế vật có ác ý với hắn, cho nên dù ngươi muốn biến trở về, cũng không có cơ hội đâu."

Cái đầu Thái Thản cũng "Ca ca" cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói: "A —— ngươi có thể thôi miên chính mình ——thì cho rằng ta không thể sao —— "

---

[1] : Nàng thỏ là một thuật ngữ, đôi khi cũng được dùng như một loại từ lóng ở xã hội phương Tây, nó chỉ những cô gái ăn mặc phục trang với tạo hình con thỏ một cách gợi cảm, hấp dẫn có tính gợi dục, hư hỏng, lệch lạc. Nổi tiếng là loài vật mắn đẻ, ở phương Tây, loài thỏ thường được gắn với yếu tố tình dục với sự ngây thơ.

Chương 204: Phụ Thân Ngươi Còn Chưa Chết Đâu, Ngươi Khóc Cái Gì???

Vu Thần lạnh lùng đưa ánh mắt đầy giễu cợt liếc nhìn ông ta, trào phúng nói: "Dựa vào ngươi? Một tên mãng phu trong đầu đều là cơ bắp? Ngươi có thể chơi được chú thuật tinh vi hả? Bớt mạnh miệng giùm cái đi, hơn nữa với loại trọng lượng thân thể này, dù ngươi muốn tự thôi miên chính mình, cũng không có khả năng!"

Cái đầu Thái Thản cười lạnh nói: "Ai bảo —— ta muốn dùng —— thôi miên —— "

Vu Thần khẽ nhướng mày.

Mà cũng chính tại một khắc này, ngay tại dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của Lâm Ân và Tiểu Tiểu, hai nhánh xúc tu từ bên trong cái đầu Thái Thản nọ, đã nhanh chóng nổ bắn ra ngoài, trực tiếp cuốn lấy một ngọn núi nhỏ nằm cách đó không xa.

Xoạt ——

Lâm Ân và Tiểu Tiểu đều trừng lớn hai mắt, ngẩng đầu nhìn lên, trong đôi mắt ẩn chứa khiếp sợ vô cùng nhìn ngọn núi nhỏ kia trực tiếp bị cái đầu Thái Thản ném lên cao cao.

Bởi vì tốc độ này quá nhanh, bởi vậy gần như chỉ trong giây lát, ngọn núi nhỏ ấy đã hóa thành một điểm sáng nhỏ.

Đinh ——

Điểm sáng chợt lóe lên rồi biến mất.

"Biến mất rồi!" Lâm Ân khiếp sợ nói.

"Ném lên cao quá!" Tiểu Tiểu kinh dị nói.

Cái đầu Thái Thản cười lạnh một tiếng, lập tức hoạt động một chút cơ bắp trên mặt, sau đó tìm một vị trí chính xác để di chuyển mình qua.

"Nói cho ngươi biết, một Thái Thản Chân chính—— chưa bao giờ dùng đến những thứ hoa hoè hoa sói đó —— "

"Ta đã giảm lực phòng ngự ——của mình xuống mức thấp nhất —— cũng đã ngăn chặn khả năng trinh sát và phản ứng—— của ý thức rồi —— "

"Ngươi có thể so sánh với ta sao? —— ngươi ngẫm lại xem, mình có so sánh được hay không? —— ha hả ha hả —— "

Oanh ——

Cùng thời điểm đó, một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn khiếp sợ của Lâm Ân và Tiểu Tiểu, ngọn núi nhỏ vừa bị ném lên trời cao kia, đã dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi mà rơi xuống, rồi trong tiếng cười nhạo của cái đầu Thái Thản, nó “Oanh” một tiếng, nện thẳng xuống đầu ông ấy.

Tro bụi vù vù bay đi.

Chỉ thấy cái đầu Thái Thản đã ngây ngất (x□x) nằm dưới đất, đầu lưỡi thật dài thè ra bên ngoài, dịch óc đặc sệt, dấp dính, không ngừng “Ùng ục ùng ục” xịt tứ tung ra, toàn bộ đống xúc tu xung quanh đều giật giật, giật giật.

"Nhớ kỹ ——" Cái đầu Thái Thản cố gắng run rẩy, dựng một nhánh xúc tu lên, rồi gian nan mà hữu khí vô lực nói: "3001 năm

trước —— đó là thời kỳ đỉnh phong nhất của ta—— chỉ cần tái hiện trở về —— nhạc phụ liền —— che chở cho ngươi cả đời —— "

Ba ——

Ông ấy vừa nói xong, nhánh xúc tu nọ cũng rũ xuống mặt đất, không còn bất cứ âm thanh nào vang lên nữa.

"Cha ơi!" Tiểu Tiểu lập tức run rẩy mà quỳ xuống.

"Bác trai à!" Lâm Ân cũng run rẩy, hốc mắt đỏ ửng ướt mem.

Gió lạnh tiêu điều.

Kẻ tóc đen tiễn người đầu bạc.

Bầu không khí bi thương không thể nói rõ thành lời, lập tức tỏ ra trắng trợn vô cùng, hung hăng lan tràn ra xung quanh.

Cảm giác kỳ diệu hệt như đang tiễn người nhà đến nơi an nghỉ cuối cùng, xuất hiện tự nhiên như thật.

Hai người Lâm Ân cùng giàn giụa nước mắt, không ngừng gào khóc lên.

"..."

"Phụ thân ngươi còn chưa chết đâu, khuê nữ ngươi khóc cái gì?" Vu Thần ôm ngực, huyệt Thái Dương run rẩy nói.

Tiểu Tiểu o(□□□)o vừa thổn thức vừa lau nước mắt, nói: "Bác sĩ ca ca khóc —— Tiểu Tiểu cũng khóc theo ——không hiểu vì sao trong lòng Tiểu Tiểu lại cảm thấy bi thương vô cùng —— ô ô —— "

Khóe mắt trên cái đầu Vu Thần lập tức co rúm lại, cắn răng nói: "Thằng nhóc kia, ngươi khóc cái gì?"

Lâm Ân lau hai hàng lệ trên mặt, hốc mắt ửng đỏ nói: "Thực xin lỗi, là cháu đã thất lễ rồi. Trước kia cháu thường xuyên đi theo thầy mình ra xung quanh xử lý chuyện tang lễ. Lần này là bệnh nghề nghiệp thôi, đúng là không thể gặp loại cảnh tượng này được, vừa thấy là không nhịn nổi sẽ rơi nước mắt. Trước kia, mỗi lần khóc, cháu còn được 50 đồng tiền đó..."

Tiểu Tiểu o(□□□)o nói: "Ô ô —— được rất nhiều nha —— "

"..."

"..."

Vu Thần từ từ nhắm mắt lại, rồi “Ca ca ca” nắm chặt hai tay.

Không được!

Bà cứ có cảm giác nếu tiếp tục cho khuê nữ nhà mình ở cùng một chỗ với nhân loại kia, thì sớm muộn gì nữ nhi ngoan ngoãn của bà ấy cũng bị hắn ảnh hưởng mà trở nên không bình thường mất!

Nhân loại này, rốt cuộc là hắn có biết mình cực kỳ khác biệt với một người bình thường hay không?

"Đừng có khóc nữa!" Cái đầu Vu Thần mở to mắt, run rẩy nói: "Hắn đã tốn công hao sức làm cho mình ngất đi như vậy, ngươi cứ xem xem có thể tái hiện cho hắn hay không đã?"

Lâm Ân lau nước mắt đi, thoáng suy nghĩ một lát, rồi cảm ứng chút tinh thần lực ít ỏi còn dư lại của mình và suy tư nói: "Tinh thần lực của cháu đã thấy đáy rồi, dù hiện tại có thể bài trừ đi những nhân tố quấy nhiễu khác, thì với lượng tinh thần lực hiện giờ của cháu cũng không có mười phần nắm chắc..."

Vu Thần cười lạnh một tiếng, nói: "Tưởng gì chứ chuyện này thì dễ làm, nếu thiếu tinh thần lực, ta có thể cho ngươi, ngươi chỉ

cần tái hiện cho hắn là được."

Lâm Ân suy nghĩ một lát, rồi nhanh chóng gật đầu.

Hắn đứng dậy từ trên tay Tiểu Tiểu, ánh mắt trở nên nghiêm túc, chậm rãi vươn tay về phía cái đầu Thái Thản đang trong trạng thái hôn mê kia (x□x).

【 đinh! Xin hỏi có lập tức phát động kỹ năng: "Ký ức lúc trước đã mất đi" với cái đầu Thái Thản hay không? 】

"Có!"

【 đinh! Kiểm tra đo lường thấy độ bài xích của mục tiêu đối với ngươi là 120%, độ kháng cự đối với ngươi là: 200%, độ tin cậy đối với ngươi gia tăng -20%, không thể hoàn thành tái hiện! 】

【 đinh! Kiểm tra đo lường thấy mục tiêu đang rơi vào trạng thái hôn mê cường độ cao, kiểm tra đo lường thấy tâm linh của mục tiêu đã mở ra quyền hạn đặc thù đối với ngươi, tạm thời xóa đi ảnh hưởng trên các phương diện, có thể tiến hành ảnh hưởng. 】

"Hóa ra thật sự có thể?"

Vẻ mặt Lâm Ân vô cùng bình tĩnh, hắn lập tức cân nhắc tới một loại phương thức khác để sử dụng “ký ức lúc trước đã mất đi”, nếu không dùng được trong trạng thái bình thường, thì tìm một cơ hội nào đó đánh ngất đối phương, là có thể hoàn thành được?

Ngay lập tức, trong đầu Lâm Ân đã hiện ra một chút hình ảnh không thể miêu tả được.

Nhưng rất nhanh hắn đã ném đi loại ý tưởng vạn ác đó, vẻ mặt cũng khôi phục trạng thái bình thường.

"Một khi đã như vậy, phát động!"

Chương 205: Lại Thêm Một Số Không Nữa!!!

Ông ——

Trong nháy mắt sau đó, dưới ảnh hưởng của Lâm Ân, một luồng quang mang chói mắt đã nhanh chóng xuất hiện, rồi "Ầm ầm" phun ra xung quanh cái đầu Thái Thản.

Mà cũng ngay tại thời điểm Lâm Ân cảm nhận được chút tinh thần lực còn sót lại nhanh chóng cạn tới đáy, một luồng tinh thần lực hùng hậu mang theo một chút thuộc tính hỗn loạn bị người ta rót thẳng vào bên trong đại não của hắn, sau đó nhanh chóng bổ sung lại lượng tiêu hao.

"Đừng cử động, tiếp tục tái hiện đi." Từ phía sau truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Vu Thần.

Hiển nhiên, mẹ của Tiểu Tiểu đang gửi tới cho hắn luồng tinh thần lực ủng hộ vô cùng khổng lồ.

Mà có hậu thuẫn này, Lâm Ân chẳng còn nỗi lo về sau nữa, chỉ cần chuyên tâm nhắm mắt lại, định vị điểm thời gian cần tái hiện kia là được.

Không mất quá lâu, Lâm Ân đã chuẩn xác định vị được khoảng thời gian tại 3001 năm trước.

Hoàn mỹ.

Lâm Ân mỉm cười.

Nhưng ngay tại thời điểm hắn dự định rút tinh thần lực của

mình ra, hoàn thành lần tái hiện ký ức lúc trước đã mất đi này, đột nhiên âm thanh của Vu Thần lại quỷ dị mà vang lên trong đầu hắn.

"Lại tiến về phía trước đi!"

Lâm Ân ngẩn ra, nói: "Nhưng đã đi tới ba ngàn năm trước rồi..."

"Lại thêm một số không nữa."

"..."

"..."

Khung cảnh tạm thời yên tĩnh xuống.

"Lại thêm một số không nữa là có ý gì vậy?" Lâm Ân nghe mà không khỏi kinh ngạc vô cùng, trong đầu không ngừng tự hỏi.

Cái đầu Vu Thần khẽ nheo mắt, nói: "Không có gì, là vừa rồi lão phế vật này cười nhạo ta như vậy, ngươi cho rằng ta có thể nuốt được cục tức đó ư? Tiếp tục tiến về phía trước đi, nếu hắn dám tìm ngươi phiền toái, lão nương sẽ che chở cho ngươi!"

Lâm Ân (. ;˚ ;: 益:;˚ ;.) nói: "Nhưng nếu thêm vào một số không nữa, chỉ sợ bác trai còn chưa xuất hiện đâu?"

Cái đầu Vu Thần cười lạnh nói: "Ngươi đừng nên xem thường hắn, tuy kẻ kia rất phế vật, nhưng năm đó hắn chính là Chiến Thần của Thái Thản nhất tộc, còn được người ta gọi là là Thái Thản mạnh nhất. Tuổi thọ của hắn tuyệt đối vượt qua những gì ngươi có thể tưởng tượng nổi."

Lâm Ân kinh dị nói: "Người thực sự khẳng định? Người khẳng định làm như vậy, thật sự không xảy ra chuyện gì?"

Vu Thần nheo mắt nói: "Nói vớ vẩn cái gì đó? Đã bảo là có lão nương che chở cho ngươi, ngươi còn sợ cái gì, thêm!"

"..."

Chuyện đã đến nước này rồi, Lâm Ân cũng dứt khoát cắn răng một cái, rồi tiếp tục điều động tinh thần lực, “Xoát xoát xoát” định vị đến một thời điểm càng lâu dài hơn.

Mà phía sau cũng không ngừng truyền đến tinh thần lực hùng hậu, khiến cho lượng tiêu hao của hắn gần như đã giảm xuống nhỏ đến mức có thể bỏ qua.

Rốt cuộc, tiết điểm thời gian đã dừng lại ở 30.010 năm trước.

"Đến đây là được rồi?"

"Ừm... lại cho hắn thêm 5000 năm nữa, cho hắn siêu cấp gấp bội luôn!"

Lâm Ân: "!!!"

...

Lại vài phút sau, Lâm Ân với vẻ mặt không cảm xúc (눈 □ 눈) nói: "Hiện giờ thì sao..."

Vu Thần suy tư nói: "Nếu đã thêm đến mức này, thêm một chút nữa cũng không sao, lại cho hắn thêm 2000 năm đi! Coi như tặng hắn!"

Lâm Ân đã chết lặng.

Được!

Thêm!

Khách hàng chính là Thượng Đế, tất cả đều nghe lời ngươi!

...

Lại vài phút sau, Lâm Ân trống rỗng nói: "Lần này chắc không cần thêm nữa..."

Vu Thần nói: "Nếu không lại kéo hắn về phía trước thêm 5000 năm nữa đi? Ngươi cảm thấy thế nào?"

Lâm Ân cả kinh nói: "Ta móa nó còn có thể phát biểu ý kiến hả?"

Vu Thần nói: "Kéo! Tiếp tục kéo về phía trước! Cứ kéo về phía trước đi đã, sau khi kéo ta sẽ điều chỉnh một chút chút!"

Lâm Ân: "..."

...

Tới cuối cùng, sau khi một mực kéo về phía trước 53.005 năm, rốt cuộc, Lâm Ân cũng không thể kéo thêm được nữa.

Bởi vì đây đã là khởi điểm của sinh mệnh rồi, nếu còn kéo thêm, khẳng định là sẽ bị phân tách ra...

Vu Thần suy tư một chút mối nói: "Làm như vậy có phải không tốt lắm hay không?"

Lâm Ân (〃´皿`)q nói: "Đương nhiên là không tốt rồi! Đã cmn kéo đến tận cùng, tốt kiểu gì được?"

Vu Thần suy nghĩ một lát, dường như bà cũng nhận thấy mình làm như vậy hơi bị quá đáng, nói gì thì nói, ông ấy cũng là trượng phu của bà.

Tuy là một tên trượng phu ngu xuẩn, nhưng nói như thế nào, bà và ông ấy cũng có mấy ngàn năm tình cảm phu thê, ngẫm lại... dường như những hình ảnh ân ái trước kia vẫn còn rõ ràng hiện lên trước mắt.

Vu Thần tức cảnh sinh tình, lập tức lau mấy hạt lệ long lanh

trên khóe mắt, rồi thấp giọng nói: "Vậy... cho hắn quay lại một phút đồng hồ đi, nói như thế nào, hắn cũng là trượng phu của ta..."

"..."

"..."

Lâm Ân (°Д°) ノ

...

Mấy phút đồng hồ sau, cùng với một tiếng “Rầm” thật lớn, quang mang chói mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

Lần tái hiện này giằng co hơn mười phút cuối cùng đã hạ xuống màn che.

Mà cái đầu Thái Thản dần dần thoát khỏi hôn mê cũng lập tức cảm nhận được chút biến hóa phát sinh trên thân thể mình.

Tuy nguyền rủa và lực lượng vẫn còn nguyên, không chút biến hóa, nhưng thân thể lại truyền đến cảm xúc hoàn toàn khác biệt, cũng cho tâm trạng của ông ấy cũng lập tức thay đổi, trở nên vô cùng chấn động.

Ý thức truyền đến cảm xúc vô cùng gấp gáp.

Rốt cuộc... sau khi chết đi ba ngàn năm... ông ấy lại có thể quay về tư thế hào hùng ở thời kỳ đỉnh phong năm đó, và một lần nữa sừng sững đứng phía trên đại địa này?

Thái Thản Cự Thần huy hoàng.

Người bảo vệ đại địa!

Kẻ xé nát không trung!

Hình bóng vô địch cầm trong tay hai cây búa lớn khai thiên,

cuồn cuộn phá toang mảnh ký ức đã phủ đầy bụi của ông ấy, lập tức xuất hiện trong ý thức.

Tâm trạng của Thái Thản từ từ chuyển thành kích động và cuồng nhiệt không thôi.

Rốt cuộc...

Rốt cuộc cũng có thể...

Tái hiện lại những năm tháng ngày ấy?

Ngay sau đó, hào quang trên người Thái Thản chậm rãi tiêu tán đi, trước mặt ông ấy lập tức hiện ra hình ảnh mông lung của thê tử thời kỳ niên thiếu và nữ nhi đáng yêu, bọn họ đang đứng sừng sững ngay trước mặt ông ấy.

Cả tên nhân loại vươn tay bụm mặt, bày ra biểu cảm nhức trứng đang ngồi trên đầu nữ nhi của ông ấy nữa.

Thái Thản không nhịn được nữa, đã muốn kích động mà vươn đôi cánh tay cường tráng hữu lực của mình tới, cho bọn họ một cái ôm to to, cũng muốn nói cho bọn họ biết, trượng phu và phụ thân cường tráng của hai người, đã trở lại rồi!

Ông ấy đã trở lại rồi!

Loại tâm trạng này… thực sự khiến người ta nghe thấy mà rơi lệ.

Chương 206: Nguồn Gốc Của Sinh Mệnh!!!

Nhưng ngay tại thời điểm ông ấy muốn vươn hai tay tới, đột nhiên lại giật mình rồi phát hiện ra điều gì đó cực kỳ… không thích hợp.

Cánh tay đâu?

Cánh tay cường tráng hữu lực của ta đâu rồi?

Không thích hợp!

Hình như có chút gì đó cực kỳ không thích hợp!

Và rồi… Thái Thản chợt phát hiện ra một điều kỳ lạ, hình như ông ấy ở thời điểm này nhỏ hơn lúc trước

Mà không nhắc đến bọn họ vội, ngay cả đưa ra so sánh với tên nhân loại kia, ông ấy cũng nhỏ hơn không ít.

Nhưng không phải ông ấy đã được tái hiện lại dáng vẻ của ba ngàn năm trước sao?

Tới tận lúc này, ông ấy mới theo bản năng, nhìn xuống chính mình.

"..."

"..."

【 đinh! Giá trị tinh thần của cái đầu Thái Thản -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của cái đầu Thái Thản -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của cái đầu Thái Thản -10】

"Chi —— chi —— chi —— "

Tại thời điểm này, ở dưới mặt đất, có một quả trứng thụ tinh với kích cỡ bằng một quả bóng cao su, đang phát ra âm thanh hoảng sợ đầy quỷ dị.

Lâm Ân "Ba" một tiếng lập tức dùng bàn tay vỗ lên trán mình, và từ từ nhắm mắt lại, vẻ mặt đau như nhức trứng, trong khi khóe miệng lại điên cuồng run rẩy.

Cmn!

Hình ảnh này quá tàn nhẫn, hắn thật sự không dám nhìn mà!

Nghiệp chướng! Đúng là nghiệp chướng!

(〃´皿`)q

Bác trai à, bác chớ có trách cháu, trong chuyện này, cháu chỉ là một tên công cụ nhân [1] thôi. Đây đều do mẹ của Tiểu Tiểu sai sử, thực sự không có lấy một chút xíu liên quan nào tới cháu đâu!

Cháu! Vẫn còn rất thiện lương đó!

Chỉ là… thiện lương muôn đời yếu, tàn ác vĩnh viễn cường thôi!

Mà trong nháy mắt này, đột nhiên bên tai hắn lại truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động thành tựu đặc thù: Nguồn gốc của sinh mệnh, đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 nguồn gốc của sinh mệnh 】 : tại ngươi thời điểm sử dụng kỹ năng "Ký ức lúc trước đã mất đi", lại có thể thành công tái hiện thời kỳ khởi nguồn của sinh mệnh, sẽ đạt được thành tựu đặc thù

này. Nó nói lên rằng, ngươi là một người giàu lòng yêu thương, nguyện ý để đối phương trải nghiệm bài học tạo ra một sinh mệnh vốn không dễ dàng, ngươi đạt được gia tăng vĩnh cửu: Thể chất +2, sức chịu đựng +2, tình yêu +1

Lâm Ân (ヾ ﾉ ° ╭ °)——

Mà ở một bên kia, gần như là nháy mắt Vu Thần nhìn thấy cái đầu Thái Thản đã biến thành một quả trứng thụ tinh, bà ấy lập tức phát ra tiếng cười đầy chế nhạo, không hề nể nang ai.

Đã vậy, một lần cười còn cười đến run rẩy toàn thân, cười lăn cười bò, cười ngặt cười nghẽo.

Chưa hết, sau khi cười đã đời, bà ấy lập tức vươn tay, cầm lấy quả trứng thụ tinh có kích cỡ bằng quả bóng cao su, đưa tay đỡ trán, cười trộm nói: "Ái chà? Thứ này không phải là Thái Thản Cự Thần tiếng tăm lừng lẫy năm đó sao? Vài phút không gặp, sao ngươi lại trở nên tồi tệ thế này rồi?"

"Chi —— chi ——!!" Quả trứng thụ tinh nọ lập tức phát ra tiếng rít đầy giận dữ.

Vu Thần thở dài nói: "Không cần thiết, thực sự không cần thiết phải vậy đâu. Ta biết ngươi rất muốn trở lại quá khứ, nhưng thật sự là không cần thiết phải biến mình thành trẻ đến mức này nha!"

"Ngươi xem lại mình đi, đã trẻ đến mức trực tiếp biến thành trứng luôn rồi. Ừm...mà khỏi phải nói..." Bà ấy nói đến đây, chợt ngừng lại, nghiêm túc mở to mắt ra nhìn quả trứng thụ tinh kia, hồi lâu sau mới nói: "Nhìn rất độc đáo đó!"

"Chi!! Chi!!"

Trứng thụ tinh Thái Thản không nhịn nổi nữa, lập tức giận dữ mà nhảy dựng lên, cuối cùng cũng đẩy ngã được Vu Thần xuống dưới đất.

Bởi vì nếu đã đến nước này mà ông ấy còn không nhìn ra là ai đang giở trò quỷ, chẳng phải đã quá ngu ngốc rồi?

Chỉ trong nháy mắt, một loli một trứng lại hung hăng lao vào đánh nhau.

Nhưng hiển nhiên là oán cũ thù mới chồng chất làm một, khiến cho cuộc chiến lần này càng thêm kịch liệt.

"Ngươi, tên phế vật vô dụng này, ai bảo lúc trước ngươi dám cười nhạo lão nương? Năm đó là ngươi da mặt dày mỗi ngày đều chạy tới theo đuổi lão nương, bằng không ngươi nghĩ rằng ta sẽ gả cho một lão già hơn mình tới mấy vạn tuổi như ngươi sao?"

"Chi —— chi —— "

Hai người (ﾟ▼皿▼) đánh đến long trời lở đất, cả đại địa đều ầm ầm rung động.

Mà một bên khác, nhìn thấy một màn này, Tiểu Tiểu "Xùy" một tiếng bật cười, sau đó lại vươn cánh tay mảnh khảnh lên, múa may nói:

"Ba cố lên! Mẹ cố lên!!"

Lúc ấy, ở trên vai Tiểu Tiểu, Lâm Ân chợt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ảnh ngược phản chiếu bên trong con ngươi màu xanh biếc của Tiểu Tiểu là nụ cười tươi như đang nhớ lại một phần ký ức xa xưa.

Hắn há miệng thở dốc, hỏi: "Tiểu Tiểu, chẳng lẽ cô đã nhớ được một chút gì đó rồi?"

Tiểu Tiểu chớp chớp mắt, quay đầu nhìn Lâm Ân trên vai mình, rồi cầm lấy hắn, ôm vào trong lòng, ngồi xuống và nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Gió đêm nhẹ thổi, tóc vàng như râu ngô.

Nhìn cô bé ấy bình yên đến lạ, lặng lẽ mà thư thái.

"Đúng vậy..."

Cũng không biết là lúc nào, đột nhiên Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, mở mắt ra, ngắm nhìn mảnh trời hắc ám trên kia, trong đôi mắt tràn ngập ao ước.

"Là trước kia, ba và mẹ cũng thường xuyên đùa giỡn như hiện tại, có một lần bọn họ còn đánh nhau cực kỳ hung hãn, đến mức cả nhà cũng sụp xuống. Lúc ấy, Tiểu Tiểu rất sợ hãi, vẫn một mực trốn trong gầm giường khóc..." Cô bé cười cười, nhẹ nhàng xoa xoa lên hốc mắt ướt át.

"Tôi cứ cho rằng, lần này là xong rồi, ba mẹ sẽ không bao giờ để ý đến đối phương nữa đâu, thậm chí còn có khả năng hai người sẽ không bao giờ ở cùng nhau nữa, cho nên mới sợ hãi suốt một buổi tối."

"Nhưng tới ngày hôm sau..."

Cô bé dùng ánh mắt đầy hồi ức nhìn lên không trung, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cẳng chân mình: "Bọn họ lại vui vẻ ở trong phòng khách bôi thuốc mỡ, trị liệu miệng vết thương cho đối phương, còn nói chuyện vô cùng thân thiết, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả... Trên mặt cả hai đều mỉm cười, không thể nhận ra một chút dấu vết nào của cuộc cãi vã long trời lở đất lúc tối..."

Chương 207: Dù Là Ai, Kể Cả Một Con Ác Quỷ Trong Địa Ngục, Cũng Từng Có Cho Mình Một Điều Tốt Đẹp Cần Bảo Vệ!

Cô bé nói xong, chợt nghiêng đầu qua, cười cười với Lâm Ân, giống như một tiểu tinh linh.

"Mãi cho đến sau này, tôi mới biết, đó chính là phương thức chung sống với nhau của bọn họ. Ai cũng yêu đối phương, nhưng nếu gặp phải mâu thuẫn, bọn họ sẽ hung hăng đánh cho đối phương tơi bời hoa lá, đầu rơi máu chảy."

Lâm Ân không biết nên nói gì: "Đúng là phương thức chung sống kỳ cục..."

"Ừm, có khả năng chỉ bọn họ mới có phương thức ấy thôi."

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, vuốt vuốt mái tóc dài bên tai, chớp chớp mắt với Lâm Ân, rồi nâng cằm nói: "Nhưng mà... Tiểu Tiểu thật sự rất vui vẻ."

"Bác sĩ, anh có cảm nhận được không? Kỳ thật ba mẹ của Tiểu Tiểu đã sớm không còn ác ý với anh nữa."

Lâm Ân ngẩn ra.

Hắn chợt đưa mắt nhìn cha mẹ của Tiểu Tiểu đang đùa giỡn phía xa xa.

Dần dần... hắn cũng có chút hiểu được ý tứ trong lời nói của

cô bé.

Đúng vậy!

Dù là ai, kể cả một con ác quỷ trong địa ngục, cũng từng có cho mình một điều tốt đẹp cần bảo vệ!

Hắn nhảy xuống từ trên vai Tiểu Tiểu, mỉm cười giơ ngón tay cái về phía cô bé, hàm răng "Đinh" một tiếng lóe sáng lên.

Tiểu Tiểu cười hì hì dùng sức gật đầu, cũng vươn bàn tay của mình tới, giơ ngón cái lên.

Ngón tay của cô bé, nhẹ nhàng chạm vào ngón tay của Lâm Ân.

Một lớn một nhỏ… lại hài hòa đến bất ngờ.

Giống như hết thảy đều không cần phải nói rõ thành lời.

Cái ấn ký trên trán lại ẩn hiện, như đang muốn nói rằng, tâm linh của bọn họ vừa xích lại gần nhau thêm một chút.

"Có khả năng ——tôi sẽ lại quên mất điều này—— cũng có khả năng ——tôi sẽ mãi mãi không thể—— biến thành một cô bé bình thường được—— "

"Nhưng mà —— "

"Thật sự cám ơn anh, bác sĩ của tôi."

Vô số điểm sáng chậm rãi xuất hiện phía trên thân thể của Tiểu Tiểu, nhưng gương mặt của cô bé, dù đang rơi lệ, vẫn giữ nguyên nụ cười tươi thường trực. Mái tóc dài màu vàng từng chút từng chút một, đã vũ hóa bay đi, dung nhan tinh xảo và thân thể đáng yêu kia cũng chầm chậm biến thành hư vô tan biến.

Đột nhiên một luồng ánh sáng cực mạnh ập tới, khiến Lâm Ân phải theo bản năng mà nhắm hai mắt lại.

Đến thời điểm hắn mở mắt ra.

Ngón tay mới chạm vào tay hắn đã biến mất, giống như hết thảy những chuyện vừa rồi đều là ảo cảnh.

Lâm Ân kinh ngạc đến thất thần. Cũng hông biết vì sao đột nhiên trong lòng hắn lại trở nên trống vắng.

Hắn nhắm hai mắt lại, cái gì cũng không nói.

Mãi cho đến khi cảm nhận được một loại xúc cảm kỳ dị truyền đến trên tay mình, ở thời điểm hắn lại một lần nữa mở to hai mắt, đã nhanh chóng trông thấy một nhánh xúc tu nhẹ nhàng vươn tới, rụt rè chạm vào tay hắn, cũng trông thấy gương mặt với đôi mắt sáng long lanh của Tiểu Tiểu (✪ω✪), vẫn hệt như lúc trước kia.

"Ô —— bác sĩ à —— Tiểu Tiểu biến trở về rồi—— "

"Ừm! Biến trở về rồi." Lâm Ân dùng sức nặn ra một nụ cười tươi chân thành tha thiết.

"Tiểu Tiểu —— còn có thể —— biến trở về hay không —— "

"Có tôi ở đây, lúc nào cũng được, tôi hứa!"

"Ô —— thật tốt quá —— nếu biến trở về——anh vẫn là nha sĩ của Tiểu Tiểu nhé—— có được không—— "

"Đương nhiên! Nhất định rồi!"

Ừm, vậy như vậy đi.

Có lẽ cuộc đời của ta, vốn đã được định trước sẽ tiếp xúc cùng những sinh vật địa ngục này, nếu là như thế, cũng... không hẳn là không thể tiếp nhận.

Đột nhiên khóe miệng hắn thoáng nhếch lên, tạo thành một đường cong mềm mại, rồi nhẹ nhàng vươn tay tới, bắt lấy nhánh

xúc tu của Tiểu Tiểu.

Giống như hắn đã tiếp nhận một điều gì đó, hoặc là ở sâu thẳm bên trong nhận thức của hắn, đã phát sinh một chút thay đổi nào đó… Không ai hay biết!

Sương mù màu đen vẫn tuôn trào, không trung vẫn như cũ, là một mảnh tối đen.

Trong lúc không quá chú ý tới, dường như hắn vừa nghe được bên tai mình truyền đến một tiếng nhắc nhở của hệ thống. Rồi lại nhanh chóng trôi đi, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

【 Độ phục hồi của ngươi +1%】

…

Tiếp tục chờ đợi thêm một tiếng đồng hồ, cùng với hiệu quả của kỹ năng “Ký ức lúc trước đã mất đi” tan biến, khiến cho một tiếng tái hiện lại dáng vẻ của quá khứ trên người cái đầu Vu Thần và cái đầu Thái Thản cũng tan biến theo.

Cả hai lần lượt quay trở lại dáng vẻ vốn có của mình…

Giống như vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Giống như bọn họ chưa bao giờ rơi vào địa ngục.

Giống như bọn họ vẫn một mực tồn tại trong thế giới mà mình từng sống kia.

Chưa bao giờ thay đổi.

"Biến trở về rồi—— " Hiếm khi thấy cái đầu Vu Thần chợt rơi vào im lặng.

Hai người bọn họ cũng không tiếp tục đùa giỡn thêm nữa, đều tự trở về với hiện thực.

"Thực sự——khiến người ta hoài niệm mà —— " Cái đầu Vu Thần ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lại lộ ra ý cười như bình thường, ánh mắt bà cũng nhanh chóng dừng lại trên người Lâm Ân.

Cùng với cái đầu khổng lồ không ngừng nhúc nhích, bà ấy lại một lần nữa đứng sừng sững trước mặt Lâm Ân như một quả núi lớn, chăm chú nhìn hắn hồi lâu.

Đột nhiên bà ấy nhếch miệng, để lộ ra hàm răng lạnh băng ác độc, khẽ nở một nụ cười quỷ dị nói: "Tuy —— ta vẫn không quá thích ngươi —— nhưng dường như cũng không quá chán ghét —— ha hả ha hả —— "

Lâm Ân bị nụ cười của bà ấy làm cho da đầu run lên.

【 đinh! Độ hảo cảm của cái đầu Vu Thần đối với ngươi +10】

Lâm Ân khẽ thở phào một hơi, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười tươi tắn. Hắn vươn tay tới, giơ ngón tay cái lên với cái đầu Vu Thần.

Thật hiển nhiên, sau khi trải qua sự kiện này, hắn đã thành công chiếm được sự tán thành tới từ mẹ của Tiểu Tiểu.

Ít nhất, thái độ của bà ấy cũng khác trước rồi, không còn đối xử với hắn như một món đồ chơi mà Tiểu Tiểu thích nữa.

Về phần thái độ của cái đầu Thái Thản...

Ừm...

Tuy chẳng mấy thay đổi, nhưng vẫn có thể rõ ràng nhìn ra được, thái độ của ông ấy đã khác xưa, ít nhất là trong đôi mắt khổng lồ nọ không còn tràn ngập phẫn nộ và sát ý đối với hắn nữa.

...

Thời gian vù vù bay đi.

Bọn họ đã bước vào phạm vi của hẻm Du Hồn.

Tiểu Tiểu (✪ω✪) vui vẻ múa may đống xúc tu trên người, nhìn Lâm Ân bên cạnh, nói: "Bác sĩ —— Tiểu Tiểu tiễn anh về nhà —— còn nữa —— cám ơn vì hôm nay anh đã tiếp đón Tiểu Tiểu rất chu đáo—— Tiểu Tiểu thật vui!"

Lâm Ân cười ha hả vươn tay về phía cô bé, nói: "Ừm! Tôi cũng rất vui!"

Mà đúng vào lúc này, đột nhiên Lâm Ân cảm nhận được một nhánh xúc tu vừa chọc chọc vào phía sau lưng hắn.

Chương 208: Lại Tâm Sự Riêng Hả?

Lâm Ân ngừng lại một thoáng, sau đó, lập tức trông thấy cái đầu Thái Thản khổng lồ không gì sánh được kia, đang dùng tư thái không giận tự uy mà lạnh nhạt nhìn xuống hắn.

"Ách, bác trai có chuyện gì không?" Lâm Ân trố mắt nhìn qua.

Khỏi phải nói, khi phải đối mặt với một sinh vật căn nguyên vô cùng mạnh mẽ như cha của Tiểu Tiểu này, nếu nói Lâm Ân vẫn giữ được bình tĩnh, tim không đập nhanh… tuyệt đối là giả.

Nói cho cùng, ác cảm của cái đầu Thái Thản đối với hắn, còn cao hơn cái đầu Vu Thần!

Nhưng hình ảnh bị một nhánh xúc tu khổng lồ trực tiếp đập hắn thành bánh thịt tại chỗ trong tưởng tượng lại không có xuất hiện.

Cái đầu Thái Thản lạnh nhạt nâng xúc tu lên, nói: "Đi theo ta —— chúng ta —— tâm sự riêng —— "

Lại tâm sự riêng hả?

Không hề quá đáng khi nói, ở thời điểm hiện tại, Lâm Ân đã có bóng ma tâm lý đối với ba chữ "Tâm sự riêng" này rồi.

Lâm Ân mở to mắt nói: "Chúng ta có thể nói chuyện ở đây không?"

Ông ——

Cái đầu Thái Thản trực tiếp ném cho hắn một ánh mắt mang đầy ẩn ý "Hoặc là tán gẫu hoặc là chết", rồi tự cho hắn đi mà cảm nhận.

Lâm Ân lập tức gật đầu, nghiêm túc nói: "Được! Bác trai muốn tán gẫu như thế nào cũng được! Tán gẫu đến sùi bọt mép, đến chảy máu miệng, cũng không sao!"

...

Vài phút sau, giữa mảnh sương mù màu đen.

Cái đầu Thái Thản đưa lưng về phía hắn, tận tình bày ra dáng vẻ không giận tự uy, vô cùng nghiêm túc của một bậc bề trên.

Và hiển nhiên là loại tư thế này đã khiến cho Lâm Ân, đang lẻ loi đứng ở nơi đó, lập tức kinh hồn táng đảm, cũng không hiểu vì sao, đột nhiên trong lòng hắn lại sản sinh ra một loại cảm giác kỳ quái hệt như mình vừa đi theo bạn gái về nhà, sau đó bị cha vợ kéo vào bên trong một căn phòng nhỏ tối đen, hung hăng thẩm vấn.

Nhưng… đùa cái kiểu gì vậy?

Rõ ràng mối quan hệ giữa hắn và Tiểu Tiểu là tình bạn vô cùng thuần khiết nha!

"Ngươi có biết—— bình sinh lão phu hận nhất —— chính là cái thứ khốn nạn dám cả gan dụ dỗ nữ nhi nhỏ tuổi nhà ta hay không —— nếu bình thường, gặp được một kẻ như thế —— ta đều trực tiếp ăn tươi —— "

Cái đầu Thái Thản nói đến đây, lại thản nhiên liếm liếm một nhánh xúc tu tráng kiện mà dữ tợn của mình.

Cái… cái này là đang bày tỏ sự trâu bò của bản thân ư?

Lâm Ân đổ mồ hôi đầm đìa, nói: "Bác trai à, bác đã hiểu lầm rồi, kỳ thật giữa cháu và Tiểu Tiểu không có gì đâu. Chúng cháu chỉ là bạn bè bình thường thôi!"

"Hơn nữa chỉ cần bác hơi suy nghĩ một chút là biết mà, chủng tộc của cháu nhỏ như vậy, làm sao có thể dụ dỗ được một Cự Nhân cường đại như Tiểu Tiểu?"

"Kích cỡ không đồng đều mà!"

(〃´皿`)q

Lâm Ân vội vàng mở miệng, nhưng nói thật, hắn cũng không biết nên giải thích như thế nào cho phải, chỉ là… hắn vô cùng muốn làm sáng tỏ sự hiểu lầm này!

Cái đầu Thái Thản lạnh nhạt đưa lưng về phía hắn, thản nhiên nói: "Vậy ư —— nhưng đối với một kẻ khốn nạn chân chính nào đó—— bọn họ luôn có thể nghĩ ra các loại chiêu trò ——làm cho kích cỡ nhỏ bé của mình trở nên thích hợp—— "

Lâm Ân ngây dại nói: "Ách, cháu không quá hiểu..."

Thái Thản lại thản nhiên nói: "Ngươi không cần giả bộ hồ đồ ở trước mặt lão phu —— ta liếc mắt một cái là nhìn ra —— ngươi còn cất giấu một loại năng lực nào đó có thể khống chế cơ thể mình—— không phải thế sao?"

Lâm Ân (°Д°) ノ nói: "Ách..."

Hắn là vị bác trai này đang nói đến【 huyết nhục tai biến 】.

Quả thật, loại năng lực chế tạo biến dị thể bên ngoài này có thể dễ dàng bị người khác nhìn ra.

Nhưng... chuyện này và vấn đề bọn họ đang nói đến có liên quan ở điểm nào vậy?

Cái đầu Thái Thản tiếp tục thản nhiên nói: "Chỉ cần ngươi hơi lợi dụng năng lực của mình—— (beep ——) thoáng điều chỉnh thành thích hợp một chút (beep ——)—— không phải vấn đề nhỏ ——đã được giải quyết xong một cách dễ dàng rồi?"

Lâm Ân: "0ДQ!!!"

Giờ khắc này, cả thể xác lẫn tinh thần của Lâm Ân đều trúng một đòn đả kích trầm trọng.

Giờ khắc này, thậm chí hắn còn không biết mình nên đón nhận những lời này theo kiểu gì!

Không thích hợp!

Móa nó không thích hợp nha!

Trong đầu Lâm Ân lập tức không thể khống chế nổi mà hiện ra một bộ hình ảnh vô cùng khủng bố và quỷ dị, chỉ thấy trong hình ảnh ấy, là hắn đang chống...

Ông ——

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Lâm Ân trực tiếp tiến vào trạng thái cứng đờ (((;° ʊ °;))), cứ một mực đứng ở nơi đó, một câu cũng nói không nên lời.

Cái đầu Thái Thản lạnh nhạt mà đặt xúc tu ra sau đầu, nói: "Hiện tại —— vấn đề nhỏ —— đã được giải quyết hoàn mỹ —— chẳng lẽ ngươi còn cho rằng mình không hạ thủ được—— ư—— "

Lâm Ân cứng ngắc nói: "Chờ một chút, bác trai, bác nói chậm chậm một chút được không, lượng tin tức quá lớn, cháu hơi choáng váng..."

Nhưng cái đầu Thái Thản vốn không có ý định cho hắn cơ hội suy nghĩ kỹ càng, ông ấy lại thản nhiên nói: "Ngươi đừng có giả vờ —— bởi vì ta hiểu cực kỳ rõ mấy cái tiểu xảo ấy của ngươi—— vấn đề nhỏ đã được giải quyết ——mà ngươi lại có thể tùy tùy tiện tiện dùng thứ năng lực tái hiện quá khứ kia của mình —— để ——bất cứ lúc này cũng có thể biến nữ nhi của ta trở về hình dáng lúc bình thường của nó—— vậy không phải ngươi đã có thể muốn làm gì thì làm rồi sao —— hừ —— ta liếc mắt một cái, cũng có thể nhìn thấu tâm tư của ngươi —— "

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Lâm Ân rơi vào trạng thái đứng hình (((;° ♡ °;))) , có chút cứng ngắc giương hai tay lên, một câu cũng nói không nên lời.

À không!

Trong đầu ta thật sự chưa từng phát sinh loại ý tưởng này!

Nếu không phải lão nhân gia người nhắc đến, thậm chí ta còn không bao giờ liên tưởng đến phương diện này đâu!

Không thích hợp! Không thích hợp nha!

Rốt cuộc là người đang uy hiếp ta, hay đang trực tiếp cầm tay dạy học cho ta vậy?

Loại ý tưởng này rất nguy hiểm đó!!!

Cái đầu Thái Thản chợt ngẩng đầu, hờ hững nói: "Nhưng ta vẫn không ngờ ——ngay cả một nữ hài nhỏ tuổi như vậy—— ngươi cũng có thể ôm trong đầu loại ý tưởng ác liệt đến mức này —— chỉ là sau khi quan sát, ta chợt nhận ra rằng—— đây chỉ là một chút tâm tư nhỏ của ngươi, còn chưa biến thái đến loại tình trạng như vậy —— "

Chương 209: Đây Là Một Loại Ám Chỉ Nào Đó Ư?

"Nếu ta không đoán sai—— hẳn là ngươi còn muốn tiếp tục chơi thêm một đoạn thời gian nữa——kiểu như nuôi thê từ thuở bé——là tỉ mỉ dạy dỗ khuê nữ nhà ta từ tấm bé đến lớn lên —— dựa vào tế thủy trường lưu [1] —— khiến cho khuê nữ đáng yêu của ta—— chậm rãi nhớ kỹ hình dáng của ngươi trong lòng——!"

Nói đến đây, trên mặt cái đầu Thái Thản lập tức lộ ra ác độc và lãnh ý.

Ông ——

Lần này, Lâm Ân triệt để choáng váng rồi: "Cháu không có... Cháu thật sự không có mà... Cháu..."

Lâm Ân vội vàng muốn phản bác.

"A ——" Cái đầu Thái Thản lạnh lùng xoay người, trực tiếp cắt ngang lời hắn nói, rồi lạnh nhạt mà nhìn xuống, tiếp tục: "Ngươi —— còn muốn ngụy trang hả—— nếu ta không đoán sai——hẳn là ngươi cũng đi tìm hiểu về sở thích của khuê nữ nhà ta rồi—— chỉ sợ ngươi đã biết được rằng—— Khuê nữ của ta thích nhất là những thứ sáng long lanh —— thích nhất là có người mời con bé ăn một bữa tiệc lớn —— thích nhất là có người tắm bong bóng cho nó —— thích nhất là có người dẫn nó đi ra ngoài hóng gió và mạo hiểm —— "

Nói đến đây, ông ấy chợt nở một nụ cười, lạnh băng và tàn nhẫn: "Cũng thích nhất là —— buổi tối được người ôm ngủ—— ngươi, tên khốn nạn này —— "

Lâm Ân chỉ còn biết ngây dại, đứng ở nơi đó, nỉ non hồi lâu, không nói nên lời.

Lúc trước cháu hoàn toàn không biết... Nhưng tới hiện tại, hình như cháu đã biết hết rồi...

Bác trai, bác khẳng định là mình không có ý định cầm tay dạy học cho cháu? Bác thực sự khẳng định ư?

Cái đầu Thái Thản vẫn lạnh nhạt nhìn xuống hắn, tiếp tục nói: "Nhưng dù ngươi có biết được những điều này —— thì muốn dụ dỗ khuê nữ của ta —— cũng là chuyện không thể—— bởi vì chỉ cần ta còn tỉnh táo, dù chỉ một khắc thôi—— ta sẽ không thể khuê nữ của mình rời khỏi tầm mắt—— "

Lâm Ân trống rỗng nói: "Vậy thì tốt quá..."

Nhưng có vẻ như câu chuyện còn chưa kết thúc tại đây, bởi vì cái đầu Thái Thản lại híp mắt, lạnh nhạt nói: "Trừ phi ngươi có thể thăm dò ra quy luật hỗn loạn của ta——"

Lâm Ân (((;°ㅎ°;))).

Cái đầu Thái Thản lạnh lùng, di chuyển qua lại: "Nhưng khẳng định là ngươi không biết —— chỉ thứ hai, tư, sáu ta mới rơi vào hỗn loạn ——còn ba, năm, bảy lại có một chút tỉnh táo ngắt quãng ——và chỉ một ngày cuối cùng trong bảy ngày, ta mới cho khuê nữ nhà mình một ngày nghỉ phép —— "

"Hơn nữa, chỉ duy nhất vào ngày hôm đó, ta mới chịu cho con bé ra ngoài đi dạo ——còn không có người đi theo bên cạnh—— bởi vì trong khoảng thời gian này, ta đều ngủ say như chết——dù con bé có mang theo một sinh vật nào đó trở về —— ta đang mải ngủ say, cũng không nghe được —— "

"Nhưng khẳng định là ngươi không biết những điều này —— có đúng không—— "

Lâm Ân (((;° ४ °;))) nói: "Phải ... Đúng vậy..."

Cái đầu Thái Thản nhắm mắt lại, thản nhiên nói: "Cho nên mới nói —— ý tưởng dụ dỗ nữ nhi của ta trong lòng ngươi—— chính là người si nói mộng —— hơn nữa chỉ cần để cho ta nhìn thấy ngươi cùng với nữ nhi của ta một mình ở chung một chỗ —— ta sẽ ăn ngươi ngay —— ngươi có tin hay không?"

Lâm Ân ngây dại nói: "Tin..."

Cái đầu Thái Thản gật đầu, lại thản nhiên nói: "Nhưng gần đây, mắt ta có chút mờ——khi nhìn thứ gì đó, thường xuyên xuất hiện phức thị [2] —— về phần khi nào ổn định trở lại—— ta cũng không quá rõ——hẳn là những lời này, ngươi cũng không nghe được đâu—— đúng không?"

Lâm Ân trống rỗng nói: "Không nghe..."

Cái đầu Thái Thản gật gật đầu, sau đó, ông ấy lập tức chống xúc tu, đứng dậy, nhắm mắt nói: "Vậy là tốt rồi."

【 đinh! Cái đầu Thái Thản cực kỳ vui mừng, độ hảo cảm đối với ngươi +10】

Lâm Ân (. ;˚ ;: 益:;˚ ;.) có chút ngơ ngác, vẫn đứng nguyên nơi đó, chân tay luống cuống, không biết nên làm gì mới phải.

Cho nên...

Đây là một loại ám chỉ nào đó ư?

Không!

Đây cmn giống như đã biến thành cmn chỉ dẫn công khai rồi!

Đây thực sự không phải cầm tay dạy học hả?

Nhưng không đúng nha!

Rõ ràng vấn đề ban đầu chỉ là một sự hiểu lầm rất đơn giản, nhưng vì sao càng giải thích càng trở nên phức tạp hơn vậy?

"Được rồi." Cái đầu Thái Thản thản nhiên nói: "Những gì nên nói ta đã nói xong——vốn dĩ ta đang muốn trực tiếp ăn luôn ngươi —— nhưng gần đây răng lợi không tốt ——vừa nhìn ngươi đã thấy no ngang rồi—— cho nên chỉ có thể cân nhắc tạm thời không ăn ngươi thôi—— "

"Nhưng ngươi đừng có mà không biết tốt xấu —— lại bỏ dở nửa chừng —— nha —— "

Cái đầu Thái Thản khẽ nheo hai mắt, lộ ra hàm răng đầy tính uy hiếp, khủng bố mười phần của mình.

Hàm răng sắc bén nọ, hệt như một cái đập đầy dao, không ngừng "Đinh đinh đinh" mà lóe lên quang mang khủng bố, như muốn nói với Lâm Ân rằng: "Bất cứ lúc nào, ta cũng có thể ăn sống ngươi!"

Lại giống như đang muốn nói, nếu ngươi dám bội tình bạc nghĩa, dám bỏ dở nửa chừng... thì bất cứ lúc nào, ta cũng có thể "Nhóp nhép nhóp nhép" coi ngươi là món điểm tâm ngọt mà tận tình thưởng thức.

Nói tóm lại là vô cùng đáng sợ.

Lâm Ân o(□□□)o nói: "Biết... Cháu đã biết, cám ơn bác trai chỉ dạy..."

Đây là nói xa nói gần, cuối cùng vẫn ép gái ngoan đi làm gái điếm, là lấy lực đè người nha!

Chỉ là… ta thực sự đã coi Tiểu Tiểu trở thành một vị khách hào phóng, một người bạn tốt của mình, chỉ vậy thôi, không hơn!

Ta thật sự không hề có lấy một chút xíu ý tưởng không an

phận nào mà!

Hồi lâu sau, cái đầu Thái Thản khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt, chống xúc tu mà đứng lên, thản nhiên nói: "Về chuyện nữ nhi của ta ——chúng ta nói đến thôi—— nhưng hẳn là ngươi vẫn còn rất nhiều chuyện muốn hỏi ta hả —— tâm trạng ta đang tốt ——coi như cho ngươi một cơ hội đó—— "

Lâm Ân dùng sức mà lắc lắc đầu, tạm thời ném toàn bộ đống cảm xúc hỗn loạn vừa rồi ra sau đầu, hắn nhanh chóng làm cho chính mình khôi phục lại bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc, nói:

"Đúng vậy, đúng là cháu thực sự có một chút nghi hoặc, bởi vì cháu có thể nhìn ra, hình như mấy người nhà bác trai... không phải dân bản địa của thế giới này, vậy mọi người là..."

Nói đến đây, Lâm Ân lại do dự.

Phải biết rằng, đây chính là nghi hoặc bắt đầu nảy sinh trong đầu hắn kể từ khi gặp được gia đình bọn họ.

Bởi vì theo nội dung giới thiệu của hệ thống, có vẻ như bọn họ là cái đầu từ thế giới càng cao hơn rơi xuống thế giới hắc ám này.

Hơn nữa, còn là 【 Thái Thản 】, một chủng Thần thánh, cực kỳ mạnh mẽ, thường được nhắc đến trong các loại truyền thuyết ở địa cầu.

---

[1] : tế thủy trường lưu ở đây có nghĩa là làm từng chút từng chút một.

[2] : phức thị chỉ trong cùng một thời gian nhìn thấy hai hình ảnh chồng vào nhau.

Chương 210: Cõi Chết!

Cái đầu Thái Thản lạnh nhạt mà nâng đầu lên, nói: "Đương nhiên chúng ta không phải dân bản địa của thế giới này —— ta nghĩ hẳn là ngươi cũng đã biết rồi—— chúng ta là Thái Thản Cự Nhân —— Là một chủng tộc tối cao có thể sánh vai cùng Thần linh —— "

Lâm Ân nghe mà chấn động.

Cái đầu Thái Thản vẫn thản nhiên nói: "Mà thế giới này của các ngươi —— bị chúng ta gọi là 【 Cõi Chết 】—— là một thế giới hắc ám bị chúng Thần vứt bỏ——"

(Cõi Chết hoặc là Tử Giới nha)

"Nguyền rủa —— hỗn loạn —— bất hạnh —— oán hận —— tất cả những thứ rác rưởi và người chết không nên tồn tại trong hiện thực—— đều bị kéo vào thế giới này —— trọn đời không được siêu sinh —— "

"Đương nhiên —— ngoại trừ những thứ rác rưởi kia—— vẫn còn rất nhiều tổ chức tự cho là thần thánh—— cũng sẽ hoặc nhiều hoặc ít mà can thiệp vào thế giới này —— thậm chí là phái binh khai chiến cùng đám quái vật ở bên trong thế giới này—— "

Ông ấy nói đến đây, lại liếc mắt nhìn Lâm một cái Ân: "Mà những kẻ vô tội giống các ngươi, bởi vì xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn —— hoặc là các loại nguyên nhân đặc thù mà rơi xuống thế giới này——cũng không phải ít—— "

Lâm Ân nghe xong, chợt lộ vẻ mặt suy tư.

Hồi lâu sau, hắn lại nghiêm túc mà ngẩng đầu, thành thật hỏi: "Vậy phải làm như thế nào mới có thể rời khỏi nơi này? Trở lại thế giới vốn có trước kia?"

Nghe vậy, trên mặt cái đầu Thái Thản lập tức lộ ra một nụ cười đầy dữ tợn, giống như vừa nghe được một câu chuyện nực cười nhất trong thiên hạ, trong giọng nói của ông ấy cũng mơ hồ mà bắt đầu trở nên hỗn loạn: "Rời khỏi sao—— đúng vậy —— các ngươi có thể rời khỏi —— bởi vì các ngươi là người sống—— "

"Nhưng muốn trở lại thế giới vốn có trước kia —— cũng không phải đơn giản như vậy —— nhìn thấy không, trên bầu trời có vô số những ngôi sao —— mà ngươi vốn không có——đèn hiệu từ thế giới mà ngươi từng rơi xuống nơi này—— thì làm sao ngươi có thể —— tìm được thế giới vốn thuộc về mình từ bên trong hàng sa số những ngôi sao trên kia——"

Lâm Ân nghiêm túc nhìn thẳng vào ông ấy, hai bàn tay chậm rãi nắm chặt lại.

"Xem ra —— ngươi rất muốn về nhà ——" Cái đầu Thái Thản ác độc cười cười, lại nói: "Đúng vậy —— ai mà không muốn về nhà chứ—— ai muốn vĩnh viễn ở lại bên trong——thế giới ác độc này —— "

Ông ấy vừa dữ tợn cười vừa ngước mắt lên.

Đôi mắt tràn ngập ác độc, châm chọc và hỗn loạn ấy đang chăm chú nhìn vào bầu trời đêm tối đen kia.

"Ba ngàn năm —— ta đã bị nguyền rủa áp chế ở trong này —— suốt ba ngàn năm rồi ——"

"Hận thù—— phẫn nộ ——lửa giận trong lòng ta vĩnh viễn bùng cháy lên, mãi mãi không bao giờ cạn kiệt——để mỗi khi ta nhớ lại quá khứ trước kia—— những thứ nguyền rủa ấy sẽ tra tấn

ta —— nhưng chúng nó càng tra tấn ta —— ta lại càng không cam lòng —— "

Đột nhiên ông ấy phá lên cười điên cuồng mà ác độc.

Thật nhiều những nhánh xúc tu đặc sệt, dấp dính, tối đen, từ bên trong hốc mắt, bên trong lỗ mũi, lỗ tai, khoang miệng lan tràn ra ngoài.

Mà phía trên mỗi một nhánh xúc tu đều "Phừng phừng" bốc cháy lên một ngọn hỏa diễm màu đen.

Tâm thần Lâm Ân "Ầm ầm" chấn động, hắn lập tức ngẩng đầu, nói: "Bác trai!"

"Ha ha ha —— ta cũng muốn trở về —— thế giới của ta—— để đốt hết bọn chúng—— ăn sạch bọn chúng —— "

Trong mắt cái đầu Thái Thản cũng bắt đầu bốc cháy lên một ngọn lửa phẫn nộ, hừng hực hỗn loạn.

Những nhánh xúc tu đang bị thiêu đốt kia, giống như một dòng nước chảy đặc sệt, dấp dính, không ngừng bùng cháy lên, lại không kiêng nể gì bắt đầu lan tràn khắp vùng hoang dã.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Độ hỗn loạn của mục tiêu đang gia tăng trên diện rộng! Xin ký chủ lập tức rời khỏi! 】

【 cảnh báo! Cảnh báo! 】

Bên tai không ngừng truyền đến âm thanh nhắc nhở dồn dập của hệ thống.

Hiển nhiên là đoạn đối thoại vừa rồi đã khiến cái đầu Thái Thản lại một lần nữa hồi tưởng về tai họa trong quá khứ.

"Ta cũng không muốn bị—— nhốt ở chỗ này —— biến thành loại quái vật trước mắt—— để mà chịu khổ —— để nhận hết mọi

đớn đau—— khiến cho thê tử của ta —— nữ nhi của ta —— nhận hết mọi thống khổ—— "

Trong nháy mắt, ông ấy dữ tợn mà ngẩng đầu lên, ánh mắt đâm thẳng vào mảnh không trung tăm tối.

"Thiên —— Các ngươi ——không đè ép được ta —— các ngươi ——không trói buộc được ta —— "

"Một ngày nào đó —— ta sẽ đạp lên mảnh địa ngục này mà trở về ——đốt sạch cả đám các ngươi—— "

Một tiếng rít gào hỗn loạn mà cuồng nộ vang lên.

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú Lâm Ân, cái đầu Thái Thản tác dụng lực vào đống xúc tu nhiều vô tận, một mực bị thiêu đốt của mình, để rồi nhảy thẳng về phía bầu trời tối tăm vô tận.

Chỉ trong nháy mắt, cái đầu khổng lồ bị lửa giận hừng hực thiêu đốt lại giống như một thanh trường mâu cắt qua thương khung, thề phải hung hăng xóa sổ toàn bộ những thứ hắc ám dám cả gan trói buộc ông ấy kia.

Lâm Ân khiếp sợ, đưa mắt nhìn cái đầu nọ, nhìn thấy ông ấy hóa thành hỏa cầu, mang theo uy năng phá diệt, một mực lao thẳng về phía hư không tối đen kia.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc, bóng dáng nọ sắp biến mất ở phía cuối tầm mắt của hắn, thì “Hoa lạp lạp” —— Lâm Ân chợt nhìn thấy, từ bốn phương tám hướng, bên trong mảnh đại địa tối đen nọ, đột nhiên lại phụt ra từng sợi xiềng xích hư vô mà u ám, nhanh chóng bắn thẳng lên không trung.

Mỗi một sợi xiềng xích đều dài tới mấy chục mét, nhưng lại hư vô, gần như trong suốt.

Tựa như một cú nhảy của cái đầu Thái Thản kia, đã động đến

một loại nguyền rủa lạnh như băng nào đó rồi.

Ông ——

Giây tiếp theo, cha của Tiểu Tiểu vốn đã nhảy lên bầu trời, chuẩn bị đột phá sự trói buộc của màn đêm kia, lại lập tức bị những chuỗi xiềng xích hư vô vừa xuất hiện nọ, trói buộc lại, ngay trên tầng trời vô biên vô hạn ấy!

Oanh ——

Cái đầu khổng lồ nặng nề rơi thẳng xuống đất, đập ra một cái hố to, phừng phừng bốc cháy.

Phập —— phập —— phập ——

Những chuỗi xiềng xích hư vô kia giống hệt những con rắn không ngừng quất xuống đầu ông ấy, để lại những vết thương dài dằng dặc, đầy tro bụi trên đầu, trên gương mặt của ông.

"Ha ha ha ha —— ha ha ha ha —— " Cái đầu Thái Thản mở miệng, bật ra một tiếng cười đầy dữ tợn, điên cuồng, một mực chịu đựng những cú quất trời giáng kia.

"Các ngươi ——không vây khốn được ta —— các ngươi không cho ta chết —— các ngươi cũng đừng nghĩ đến chuyện sống —— ha ha ha ha —— "

Chương 211: Đó Là Nguyền Rủa Được Thực Chất Hoá!

Ông ấy há họng, ngửa mặt lên trời, không ngừng cười điên cuồng, lại muốn nhảy lên một lần nữa, muốn đột phá tầng trói buộc của thế giới này!

Nhưng chỉ trong nháy mắt, những chuỗi xiềng xích hư vô, lại trói buộc ông ấy, gắt gao giữ chặt ông ấy ở lại mảnh đại địa này, cũng không ngừng thiêu đốt cái đầu của ông ấy.

Có điều, mặc kệ chúng làm thế nào, ông ấy vẫn đang cười, vẫn đang rống giận, vẫn đang phản kháng, tựa như muốn nói, chúng nó càng trói buộc, ông ấy càng phẫn nộ, càng không cam lòng.

Lâm Ân nhanh chóng vọt đến phía trước cái hố to kia, hình ảnh phản chiếu trong đôi mắt chính là cái đầu Thái Thản đang điên cuồng vì bị xiềng xích nguyền rủa trói buộc ở trung tâm hố.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Đừng tới gần! Đừng tiếp xúc! 】

【 Mức năng lượng nguyền rủa của mục tiêu: Cấp căn nguyên! 】

Phập —— phập ——

Những sợi xiềng xích hư vô kia không chỉ trói buộc ông ấy, còn đang điên cuồng mà quất lên đầu ông ấy!

"Đây là nguyên nhân khiến bác ấy trở nên hỗn loạn sao?"

Lâm Ân chăm chú nhìn thật sâu xuống.

"Là nguyền rủa sao..."

Nếu là nguyền rủa…

Nếu nguyền rủa này chính là ngọn nguồn của toàn bộ những cảm xúc uất ức, những chấp niệm không cam lòng và phẫn nộ...

Trong nháy mắt, Lâm Ân đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

Và gần như tại khoảnh khắc ấy, hắn đã đưa ra quyết định, rồi dứt khoát nhảy xuống dưới, vẻ mặt vô cùng trấn định.

Tiếp đó, từng sợi xúc tu từ trên bờ vai hắn lan tràn ra ngoài, giống như một loại xương cốt bên ngoài, cải tạo thân thể hắn, biến thành hình dạng con nhện.

Dựa vào những sợi xúc tu nọ, hắn nhanh chóng chạy thẳng về phía cái đầu Thái Thản.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Đừng tới gần! Đừng tiếp xúc! 】

Nhưng Lâm Ân không thèm để ý đến.

Vẻ mặt hắn rất bình tĩnh. Toàn thân hắn giống như một con báo săn linh hoạt, nhanh chóng xuyên qua khe hở giữa những sợi xiềng xích hư vô đột ngột mọc lên từ dưới mặt đất kia.

Nếu đây là nguyền rủa...

Nếu bởi vì những thứ này, mà bác trai phải chịu khổ...

Ngay khoảnh khắc ấy, hắn nắm lấy cổ tay của mình, giữa hai tròng mắt lóe lên một chùm tia sáng chói lòa.

Có lẽ… Ta có thể!

Gần như trong nháy mắt ấy, Lâm Ân trực tiếp nhảy dựng lên,

xuyên qua khe hở giữa vô số những sợi xiềng xích nguyền rủa trước mặt, để vươn tay về phía cái đầu Thái Thản đang nằm sâu bên trong cái hố kia.

【 đinh! Ngươi đang sử dụng năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa, xin hỏi có lập tức phát động hay không? 】

"Có!" Lâm Ân dứt khoát nói.

Ngay khi lời nói vừa vang lên, một luồng quang mang chói mắt đã bắt nguồn từ bên trong bàn tay của hắn, ào ào phun ra bên ngoài, trực tiếp bao phủ toàn bộ cái đầu Thái Thản.

【 đinh! Mức năng lượng của mục tiêu quá lớn, năng lực xóa bỏ nguyền rủa bị suy yếu trên diện rộng! 】

【 đinh! Không thể hoàn toàn thanh tẩy nguyền rủa của mục tiêu, hạn mức cao nhất sau khi xóa bỏ nguyền rủa: 15%, xin hỏi có tiếp tục phát động hay không? 】

"Có!"

【 Thành công phát động năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa! 】

【 Nguyền rủa của mục tiêu suy yếu tới 85%! 】

【 Tinh thần lực của ký chủ đã hao hết. 】

Cùng lúc ấy, ở phía xa xa, cái đầu Vu Thần vốn đang ở cùng một chỗ với Tiểu Tiểu cũng nhanh chóng nhìn thấy vô số những sợi xiềng xích hư vô xuất hiện ở phía trên hoang nguyên xung quanh, sắc mặt lập tức kịch biến.

Gần như chỉ trong nháy mắt, bà ấy đã hiểu được chuyện gì vừa xảy ra rồi.

Là trượng phu của bà ấy lại một lần nữa xúc động tới nguyền

rủa một mực cắm rễ ở sâu bên trong linh hồn!

"Không tốt!"

Không nói hai lời, cái đầu Vu Thần vội vàng nhảy tới, vẻ mặt ngưng trọng, mang theo Tiểu Tiểu, nhanh chóng lao về phía kia.

Sắc mặt Tiểu Tiểu trắng bệch, nói: "Ba—— lại —— phát tác ư —— "

Hiển nhiên, cô bé đã nhìn thấy loại cảnh tượng này không chỉ một lần.

Đặc biệt là khi ba của cô bé rơi vào thời kỳ hỗn loạn, thứ lửa giận vô tận kia sẽ bùng cháy, không thể ngăn chặn được.

Vào thời điểm ấy, ông ấy sẽ tỏ ra cố chấp vô cùng, mà hết lần này tới lần khác, thử đi phá tan sự ràng buộc của thế giới hắc ám này với mình.

Sau đó, những sợi xiềng xích hư vô ấy sẽ xuất hiện, rồi hung hăng trấn áp ông ấy ở lại thế giới này.

Đó là nguyền rủa được thực chất hoá!

Cũng là gông xiềng bị gắn lên người bọn họ, trói buộc bọn họ trọn đời!

Bên trong đôi mắt của cái đầu Vu Thần không ngừng chớp động hào quang, bà ấy cắn răng nói: "Chúng ta nhanh qua bên đó ——thứ ngu xuẩn chết tiệt này —— sớm không phát tác muộn không phát tác —— hết lần này tới lần khác lại phát tác đúng vào lúc này —— "

"Hi vọng nhóc con kia—— không bị liên lụy—— "

Ngay khi nghe được câu nói này, sắc mặt Tiểu Tiểu lập tức trở nên tái nhợt, toàn bộ khuôn mặt đều bị sợ hãi lấp đầy.

Khuôn mặt của Lâm Ân lập tức xuất hiện trong đầu cô bé, khiến cô bé vô cùng bất an.

"Bác sĩ ——— "

Hai mẹ con bọn họ vội vàng lao về phía trước.

Rốt cuộc, mấy phút đồng hồ sau, bọn họ cũng xuyên qua mảnh hoang dã bị thiêu đốt kia.

Mà ngay khi đặt chân tiến vào khu vực này, cái đầu Vu Thần lập tức phát hiện ra một điểm dị thường.

Bởi vì trước kia, khi rượng phu của bà rơi vào cuồng loạn, nguyền rủa bị kích phát, thì lần nào cũng vậy, không có bất cứ ngoại lệ nào, chúng nó sẽ trở nên cực kỳ khủng bố, phải tra tấn ông ấy đến mình đầy thương tích mới bằng lòng bỏ qua.

Nhưng không biết vì sao, không lâu sau khi bà ấy bước vào khu vực này, đột nhiên lại cảm nhận được thứ nguyền rủa cuồng bạo kia đã trở nên suy yếu.

Tuy biên độ suy yếu này cũng không rõ ràng, nhưng đây tuyệt đối là tình huống chưa từng xuất hiện trong suốt ba ngàn năm qua.

Trong mắt bà đầy vẻ kinh dị, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi.

"Chúng ta tới rồi!"

Cái đầu Vu Thần mang theo Tiểu Tiểu nhanh chóng lao đến gần cái hố to kia.

Ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

Ngay tại khoảnh khắc trông thấy cảnh tượng dưới hố, trong mắt cái đầu Vu Thần lập tức lộ vẻ khiếp sợ.

"Chuyện này..."

Chỉ thấy ở vị trí trung tâm của cái hố to nọ, cái đầu Thái Thản vẫn đang bị vô số những sợi xiềng xích thật lớn trói buộc, thi thoảng trong mắt sẽ rơi vào hỗn loạn, nhưng chốc chốc trong mắt lại trở nên tỉnh táo.

Mà ở cách đó không xa, Lâm Ân nằm bẹp dưới đất, đã rơi vào trong trạng thái choáng váng, tinh thần lực hao hết (x□x).

Vào giờ khắc này, cánh tay trái của hắn đang ra sức mà “Xoát xoát xoát” lết đi, nặng nhọc kéo theo Lâm Ân đã ngất đến sùi bọt mép, cố gắng tiến về khu vực an toàn.

Chương 212: Ngươi Không Sợ Chết Sao???

"Mẫu thể yếu như sên! o (≧ 口 ≦)o ngươi cho là mình có thể quét đẹp một lần sao, có thể loại trừ được nguyền rủa của cái tên to lớn kia sao? Người tachính là cấp căn nguyên đó! Ngươi quá ngây thơ rồi!"

"Tới cuối cùng vẫn phải dựa vào tay trái vĩ đại đến cứu giúp ngươi! Sau khi chuyện lần này xong rồi, không có bữa tiệc lớn năm tấn! Ngươi đừng mơ ta sẽ tha thứ cho ngươi!"

Xoát xoát xoát ——

Tay trái ra sức kéo Lâm Ân chạy vào khu vực an toàn.

Cái đầu Vu Thần: "..."

Tiểu Tiểu kinh dị nói: "Ôi—— là tay trái có thể tự hành động của bác sĩ ca ca—— "

Mà cái đầu Thái Thản đang nằm tại trung tâm hố, rõ ràng đã tỉnh táo hơn rất nhiều.

Hiển nhiên, nguyền rủa suy yếu, khiến cho ông ấy vốn phải dùng thời gian rất dài mới có thể áp chế được nguyền rủa, đã giảm bớt đi khá nhiều.

"Rốt cuộc đây là..." Cái đầu Vu Thần lộ vẻ mặt kinh dị.

...

Một giờ sau, cùng với một luồng tinh thần lực nhanh chóng

quay vòng trong đầu, cuối cùng, Lâm Ân trong trạng thái tinh thần lực cạn kiệt cũng chậm rãi tỉnh táo lại, mà ngay khi vừa mở to mắt, hắn đã trông thấy gương mặt cao bằng tòa lầu hai tầng của Tiểu Tiểu (✪ω✪) ở ngay trước mặt.

"Ô —— bác sĩ —— tỉnh lại —— rồi"

Mà Lâm Ân còn chưa phục hồi lại tinh thần, bên tai hắn đã truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Chúc mừng ký chủ phát động thành tựu: Cắt giảm nguyền rủa cấp căn nguyên, đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 cắt giảm nguyền rủa cấp căn nguyên 】: ở thời điểm sử dụng năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa đối với sinh vật nguyền rủa cao cấp khác, cũng thành công hoàn thành cắt giảm một bộ phận nguyền rủa của mục tiêu, có thể đạt được thành tựu đặc thù này, ngươi đạt được gia tăng vĩnh cửu: Tinh thần lực +5, thể chất +2,

【 đinh! Ngươi thành công thu nhận nguyền rủa: Trói buộc bất tử 】

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Ân đã thức tỉnh, hắn vội vàng ngồi thẳng dậy, mở hai mắt, nói: "Bác trai sao rồi?"

Hắn bên này vừa nói xong, thì từ phía sau lưng đã truyền đến một giọng nói hùng hồn pha một chút nghi hoặc, lo lắng.

"Ta ổn—— "

Lâm Ân quay đầu nhìn lại, và lập tức trông thấy cái đầu Thái Thản ở cách đó không xa đang nghiêm túc nhìn hắn. Trong mắt ông ấy đã khôi phục lại tỉnh táo, hiển nhiên đã thoát khỏi tình trạng hỗn loạn trước đó.

Hơn nữa cũng không biết có phải ảo giác hay không, nhưng

Lâm Ân lại có thể rõ ràng cảm nhận được, hiện giờ … có vẻ như cái đầu Thái Thản đã có thêm một tia cơ trí và anh khí hơn lúc trước rồi.

Thứ này có thể cảm nhận được thông qua ánh mắt nhìn người của ông ấy. Đó không còn là ánh mắt cố gắng kiềm chế phẫn nộ và ác độc bên trong nữa, mà là ánh mắt ẩn chứa đầy … Nhân tính, giống hệt như một sinh linh còn sống...

Cái đầu Thái Thản nhìn hắn một cái thật sâu, nói: "Ngươi đã làm suy yếu ——nguyền rủa của ta?"

Bởi vì nguyền rủa, khiến cho ông ấy cực kỳ khó áp chế cơn phẫn nộ trong lòng mình xuống.

Mà một khi lửa giận vô tận kia gặp được một thứ gì đó kích thích, mà tuôn trào ra ngoài, ông ấy lập tức sẽ rơi vào điên cuồng vô hạn.

Bởi vì từ trước đến nay, bất cứ thời khắc nào, ông ấy cũng bị sự phẫn nộ trong lòng mình tra tấn.

Đó chính là nguồn gốc của nỗi thống khổ kia.

Nhưng ngay khoảnh khắc vừa rồi, khi nguyền rủa ù ù thổi quét đến, khiến cho ông ấy gần như đã rơi vào cuồng loạn, thì đột nhiên… cường độ của nguyền rủa bị suy yếu.

Là thiếu niên này làm ra!

Chỉ không biết hắn đã dùng loại phương pháp gì mà thôi!

Tuy suy yếu trình độ cũng không cao, nhưng trong nháy mắt ấy, nó cũng đề cao được một chút tỉnh táo trong ý thức của ông ấy.

Lâm Ân xoa xoa cái đầu có chút căng thẳng, đau đớn, trấn định

nói: "Cháu chỉ thử một chút mà thôi, không ngờ lại thật sự có thể thành công. Đây là một loại năng lực khác của cháu, cháu có thể tạm thời xóa bỏ nguyền rủa trên người mục tiêu trong vòng 24 giờ."

"Nhưng thực lực hiện giờ của cháu còn quá mức nhỏ yếu, không thể hoàn toàn thanh tẩy nguyền rủa trên người bác, chỉ suy yếu được chừng 15% mà thôi."

Lời này vừa nói ra, trong mắt cái đầu Vu Thần lập tức lộ ra một tia khiếp sợ và kinh ngạc.

"Điều này sao có thể..."

Bởi vì bà ấy là Vu Thần, và hơn ai hết, chính bà là người hiểu rõ nhất về sự đáng sợ của thứ nguyền rủa vẫn ngày đêm tra tấn bọn họ kia.

Phải biết rằng, thứ nguyền rủa ấy có thể ban cho bọn họ đặc tính vĩnh sinh bất tử, nhưng đổi lại, nó cũng gắt gao trói buộc bọn họ vào thế giới hắc ám này, làm cho bọn họ trở nên điên cuồng.

Và ngay cả một tồn tại như bà, cũng không thể hoàn toàn ngăn chặn nó lại.

Mà nhân loại nhỏ bé này...

Cái đầu Thái Thản nghiêm túc nhìn Lâm Ân, nói: "Ngươi nói vậy, có nghĩa là... chờ đến khi thực lực của ngươi đủ mạnh mẽ, ngươi có thể hoàn toàn loại trừ nguyền rủa trên người chúng ta?"

Lâm Ân suy nghĩ một lát rồi mỉm cười nói: "Theo cháu nghĩ. hẳn là có thể."

Tự tin.

Đó là một loại tự tin phát ra từ bản chất bên trong, thể hiện ra

bên ngoài.

Giống như ở bên trong địa ngục vô tận, đột nhiên được người gieo cho một tia hi vọng, khiến cho chỉ nháy mắt tiếp theo, hốc mắt cái đầu Thái Thản chợt đỏ xuống.

Ông ấy di chuyển tới trước mặt Lâm Ân.

Nói thật, ông ấy flwHGỹ toàn không biết, rốt cuộc là thiếu niên nhân loại này đến từ phương nào, cũng không biết rốt cuộc hắn còn cất giấu bao nhiêu bí mật trong lòng, nhưng có vẻ như hết thảy những chuyện này đều đã trở thành thứ râu ria, nhỏ nhặt không đáng kể, từ sau khi hắn nói ra câu ấy.

"Nhưng ta thực nghi hoặc, ngươi biết rõ ta đã rơi vào hỗn loạn còn lựa chọn làm việc nghĩa không lùi, quyết tâm xông lên, chẳng lẽ ngươi không sợ mình sẽ chết?" Ông ấy dùng ánh mắt đầy phức tạp mà chăm chú nhìn vào thiếu niên nhân loại này.

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên: "Sợ chứ, đương nhiên là cháu rất sợ chết, nhưng cháu cho rằng, nếu mình đã có năng lực như vậy, thì vì sao không thử mạo hiểm một lần?"

"Bởi vì ít nhất là trong suy nghĩ của cháu, nếu hai người có thể sinh ra một cô bé đáng yêu như Tiểu Tiểu, thì nói như thế nào, hai người cũng rất hiền hòa?"

"Một khi đã như vậy, thì vì sao cháu không thử mạo hiểm một lần chứ?"

Chương 213: Hai Tên Đầu Óc Chập Mạch!!!

Hắn ngẩng đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi làm ấm lòng người khác.

Cơn gió cpzEumbGCWL vù thổi qua gương mặt hắn, tại một khắc này, nụ cười tươi làm ấm lòng người khác ấy cũng tươi đẹp như ánh mặt trời vậy.

【 đinh! Chúc mừng ký chủ phát động thành tựu: Tuyệt không buông tha cơ hội trang bức, ngươi đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 tuyệt không buông tha cơ hội trang bức 】: ở bất cứ một thử nghiệm lần trang bức nào, ngươi đột nhiên để lộ ra đặc tính chân thiện mỹ trong lòng mình với mục tiêu, lại khiến cho mục tiêu cảm thấy rung động, có xác suất nhất định sẽ đạt được thành tựu đặc thù này. Nó cho thấy rằng ký chủ đã thành công tiến thêm một bước hữu lực về phía mục tiêu là bác sĩ hệ chữa trị, ngươi đạt được gia tăng vĩnh cửu: Tình yêu +1, mị lực +5, vẻ đẹp trai +1!

Lâm Ân: "..."

【 đinh! Độ hảo cảm của cái đầu Thái Thản đối với ngươi +30】

【 đinh! Độ hảo cảm của cái đầu Vu Thần đối với ngươi +40】

Cái đầu Thái Thản nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, hốc mắt chợt đỏ, đặc biệt là khi nhìn thấy nụ cười tươi đầy chân thành tha thiết

trên mặt Lâm Ân kia, đột nhiên một luồng cảm giác dịu dàng ấm áp, đã từ rất nhiều, rất nhiều năm về trước, ông ấy hoàn toàn không cảm nhận được, lại nhanh chóng hiện ra ngập tràn trong đôi mắt đầy tổn thương kia.

Hóa ra... giữa địa ngục này lại tồn tại một sinh vật đơn thuần mà tốt đẹp như vậy?

Chỉ vẻn vẹn là một nguyên nhân đơn giản như thế.

Chỉ vẻn vẹn bởi vì thiện lương.

Hắn lại không chút do dự vươn tay giúp đỡ...

Thiếu niên này, hắn...

Hắn...

Ba ——

Một nhánh xúc tu dài nhỏ, lập tức vỗ lên vai Lâm Ân, cái đầu Thái Thản với hốc mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào hắn, nói: “Không cần phải nói thêm gì nữa—— chỉ dựa vào câu nói vừa rồi của ngươi ——thì ngươi chính là vị bằng hữu mà ta nhất định phải kết giao rồi—— "

"Về sau khi ra ngoài nếu ai dám bắt nạt ngươi ——cứ nói danh hiệu của ta ra—— "

Ông ấy vừa lau hốc mắt đỏ bừng vừa nói: "Nếu không ngại —— từ nay về sau, ngươi hãy gọi ta một tiếng đại ca ——còn ta gọi ngươi một tiếng hiền tế —— hai chúng ta ——bái nhau một lạy, kết nghĩa!"

Lâm Ân chấn động toàn thân, cũng lập tức bị thứ không khí kia lây nhiễm rồi.

Hắn vươn tay, run rẩy nói: "Đại ca!"

Hốc mắt cái đầu Thái Thản đỏ bừng, nói: "Hiền tế!"

Trong nháy mắt, hình như có hoa đào nhẹ bay, hình như bên tai còn vang lên khúc nhạc cảm động lòng người…

Không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm!

Nhưng nguyện...

Phanh ——

Phanh ——

Hai tiếng nổ vang giòn.

Cái đầu Vu Thần "Ca ca" cuốn xúc tu, nhắm mắt lại, trên đầu liên tục “Ba ba ba” nổ ra từng cái từng cái "□"

Mà Lâm Ân và cái đầu Thái Thản đã bị đập bay xa tới mấy chục mét có dư, (x□x) trên đỉnh đầu hai kẻ vớ vẩn kia “Ùn ùn” bốc lên khói trắng.

Cái đầu Vu Thần nhắm mắt, "Ca ca" cuốn xúc tu lại, (〃 ´ 皿 `)q nói: "Hết cứu nổi rồi —— hai tên đầu óc chập mạch—— còn kết bái nữa chứ —— vì sao các ngươi không chết luôn đi—— "

"..."

Đầu hẻm Du Hồn.

Lâm Ân mỉm cười vươn tay tới, không ngừng vẫy vẫy người một nhà Tiểu Tiểu, nói: “Tiễn tới nơi này được rồi, Tiểu Tiểu, bác trai, bác gái, cháu ở tại số 55 hẻm Du Hồn, nếu mọi người nhàn rỗi đến không có chuyện gì để làm, bất cứ lúc nào, mọi người cũng có thể đến nơi này thăm cháu!"

Tiểu Tiểu (✪ᴧ✪) nói: "Nhưng bác sĩ ơi ——tôi không nỡ rời xa anh—— "

Lâm Ân vươn tay, (๑□◡□) ﾉ vỗ vỗ đầu cô bé, nói: "Tiểu Tiểu phải ngoan nha, đâu phải chia tay lần này là về sau chúng ta không gặp lại nữa? Tôi chính là nha sĩ của cô đó, nếu có thời gian, bất cứ lúc nào Tiểu Tiểu cũng có thể đến nơi này mà."

Đương nhiên là Tiểu Tiểu không thể cứ ở cùng hắn như vậy được.

Dù có một người bạn thân cấp căn nguyên ở bên cạnh như vậy, cảm giác an toàn trong lòng hắn sẽ được kéo đầy, nhưng Lâm Ân cũng biết, đối với thế giới hắc ám, một khi sinh vật cấp căn nguyên xuất hiện, tất sẽ làm rất nhiều tồn tại chú ý, từ đó mà đưa tới rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Hơn nữa cái đầu Thái Thản và cái đầu Vu Thần cũng tuyệt đối không thể ở lại được.

Trạng thái của bọn họ rất đặc thù.

Nếu không cẩn thận một cái, để mình rơi vào hỗn loạn, chỉ sợ cả hẻm Du Hồn cũng bị họ san thành đất bằng.

Cái đầu Thái Thản nhìn hắn một cái thật sâu, nói: "Ngươi cần phải cẩn thận một chút —— ngày hôm qua ngươi gióng trống khua chiêng dẫn khuê nữ của ta đi tiêu diệt cái tổ chức kia ——đã mang lại cho chính mình rất nhiều ánh mắt dõi theo không cần thiết—— "

"Nhưng vẫn là câu nói lúc nãy —— nếu ai dám đi tới bắt nạt ngươi —— ngươi cứ nhắn cho đại ca cái tin—— ta đảm bảo không một kẻ nào có thể sống sót được——"

Lâm Ân lập tức bị lời nói này làm cảm động.

Quả nhiên, bác trai chỉ cần nói một câu, đã mang đến cho người ta một loại cảm giác an toàn khó có thể nói rõ thành lời được.

Rốt cuộc, ở bên trong thế giới hắc ám này, hắn cũng đã có cho mình một chỗ dựa vững chắc có thể tin cậy được rồi?

Lâm Ân lập tức mở miệng nói, trong giọng điệu đầy chờ mong: "Nhưng cháu phải liên hệ với mọi người như thế nào, viết thư sao?"

Xung quanh chợt rơi vào im lặng.

Mà cũng ngay tại thời điểm Lâm Ân còn đang nghi hoặc vì sao đột nhiên bầu không khí lại trở nên an tĩnh như thế, Tiểu Tiểu (✪ω✪) chợt mở miệng nói: "Không nhận thư đâu —— bởi vì nếu không có phiên dịch——chúng ta sẽ rất phiền não về nó đó—— "

Lâm Ân có chút ngạc nhiên.

Nhưng chuyện này cũng chẳng có gì khó hiểu... bởi vì sinh vật cấp căn nguyên như bọn họ vốn không cần phải đi học văn tự của thế giới hắc ám này.

Nguyên nhân cũng đơn giản thôi, bọn họ không có lý do cũng như nhu cầu dung nhập vào thế giới trước mắt.

Lâm Ân suy nghĩ một lát, đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng nói: "Đúng rồi!"

Rồi ngay tức khắc, dưới cái nhìn chăm chú có chút nghi hoặc của gia đình Tiểu Tiểu, Lâm Ân nhanh chóng lao về phía cái xe chở đầy những thứ hắn đã nhặt được trong chuyến hành trình đến Tháp Treo Ngược vừa rồi, cẩn thận tìm tòi.

Tới cuối cùng, sau khi tìm kiếm hồi lâu, Lâm Ân cũng lấy được mười mấy tảng đá đen thui từ bên trong cái túi lớn trên xe.

Chương 214: Vị Huynh Đệ Kia Đâu Rồi???

"Đây là..." Cái đầu Vu Thần do dự nói.

Lâm Ân mỉm cười, nói: "Đá Thị Giới."

【 Đá Thị Giới 】: vật chất quỷ dị có thể liên kết với Thị Giới, sau khi sử dụng, có thể truyền ý thức của chính mình tiến vào bên trong Thị Giới, mỗi lần tiến vào Thị Giới đều cần một khối Đá Thị Giới làm chất xúc tác.

Đúng vậy!

Tình báo viên đã nói, Thị Giới, chính là phương pháp liên hệ vượt khoảng cách nhanh nhất có thể tiến hành bên trong thế giới hắc ám này.

Đơn giản, hiệu suất cao, dùng rất tốt.

...

Vài phút sau.

【 Thị Giới 】

Viên nhãn cầu thật lớn kia vẫn đang treo lơ lửng tại không trung tối đen phía trên quảng trường, ánh mắt mãnh liệt nọ giống như một chùm tia sáng khổng lồ, chiếu sáng cả quảng trường bên dưới.

Khắp nơi phía trên quảng trường đều là hư ảnh ùn ùn kéo đến từ những phương hướng khác nhau, mà ở bên ngoài quảng

trường, vẫn là một mảnh hắc ám không thể nhìn rõ.

Hiện tại đã là đêm khuya.

Nhưng đám hư ảnh kia vẫn tập trung vô cùng náo nhiệt phía trên quảng trường Thị Giới, bởi vì nơi này chính là khu vực quảng trường ở bên trong thế giới ý thức, tương ứng với hẻm Du Hồn, nên dòng người rất đông.

Vào giờ khắc này, có rất nhiều hư ảnh đang thảo luận về đoạn video được tình báo viên công bố hồi sáng.

"Nói cách khác, ngày hôm qua, có ba Kẻ Săn Đầu cấp căn nguyên đã xuất hiện tại chính khu vực này của chúng ta?"

"Ừm, chắc anh cũng nhìn thấy đoạn video được chia sẻ kia rồi, bọn họ xuất hiện ở hẻm Du Hồn cách vách đó!"

"Căn cứ theo nguồn đáng tin cậy, đúng là đại bản doanh của hiệp hội Ma Nhân đã bị tiêu diệt. Tôi có một người quen thuộc hiệp hội Ma Nhân nhưng đang công tác ở bên ngoài. Hắn nói hiện giờ bọn họ đã mất đi liên hệ với trung tâm đầu não, hắn đang rất sợ hãi, cảm thấy bất cứ khi nào mình cũng có thể bị ăn luôn!"

"Theo tôi nghĩ, hẳn là một đoạn tiếp sau đây sẽ có rất nhiều sinh vật hắc ám tới nơi này tra xét!"

"Khoan đã, nếu ba Kẻ Săn Đầu căn nguyên kia đang có mặt ngay bên trong khu vực của chúng ta... Vậy các anh nói xem... Bọn họ có thể tiến vào Thị Giới hay không?"

Lời này vừa nói ra, xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, nhưng rất nhanh, sự yên tĩnh đã bị thô bạo phá vỡ bởi từng tràng cười đầy trào phúng.

"Đừng đùa chứ? Hẳn là đầu óc anh có bệnh rồi! Thị Giới chính là nơi có trật tự duy nhất bên trong thế giới hắc ám! Những tồn tại

hỗn loạn chân chính kia làm sao có thể đến nơi này?"

"Đúng vậy! Quá ngu ngốc! Tôi chưa từng nghe nói đến thông tin có một sinh vật căn nguyên buông xuống Thị Giới này, trước kia không có, về sau cũng khẳng định là không có!"

"Đúng vậy! Anh cho là tất cả những sinh vật căn nguyên kia đều có ý chí tỉnh táo giống chúng ta ư? Đại đa số bọn họ đều là thể tụ hợp kỳ dị không thể diễn tả được, làm sao có thể đến nơi này?"

"Nếu ba Kẻ Săn Đầu căn nguyên kia thật sự đến Thị Giới, tôi lập tức vừa đại tiện vừa trồng cây chuối, thậm chí còn lộn mèo một trăm cái vòng quanh quảng trường! Lời tôi nói, ngay cả Thượng Đế đến đây cũng không ngăn được!"

Xung quanh lập tức vang lên tiếng cười ồn ã, cả bên trong lẫn bên ngoài quảng trường đều chìm trong bầu không khí vui vẻ.

Nhưng ngay tại một khắc sau đó.

Xoát xoát xoát xoát——

Bốn quầng sáng vô cùng khổng lồ trực tiếp buông xuống vị trí trung tâm quảng trường Thị Giới.

Theo quá trình vầng sáng hội tụ lại, người ta có thể trông thấy hai lớn một nhỏ, là ba cái đầu khổng lồ còn lớn hơn một quả núi, đi cùng với hào quang, nhanh chóng buông xuống trung tâm quảng trường.

【 Thị Giới thông cáo: kiểm tra đo lường thấy ba ý chí cấp căn nguyên vừa buông xuống quảng trường Thị Giới số 900, trước mắt, dung lượng ý chí đã vượt quá hạn mức cao nhất của khu vực, phát động quyền hạn của ý chí tối cao số 11, khẩn cấp tiến hành gia tăng dung lượng cho quảng trường Thị Giới số 900! 】

【 Thị Giới thông cáo: Quảng trường Thị Giới số 900 đã hoàn

thành tấn chức, gia tăng dung lượng, trước mắt, dung lượng ý chí của khu vực đã từ khu vực cấp 9, đề cao tới cấp 7. 】

Sau khi một âm thanh "Ù ù" thật lớn vang vọng khắp không trung quảng trường, viên nhãn cầu tưởng như vĩnh hằng bất động, một mực treo trên trời cao kia, cũng "Ầm ầm" thay đổi tầm nhìn, ánh mắt rơi thẳng xuống ba cái đầu khổng lồ vừa xuất hiện phía trên quảng trường.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ không gian của quảng trường, đã dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, bắt đầu khuếch trương.

Chỉ vẻn vẹn là vài giây ngắn ngủi, quảng trường số 900 đã bành trướng tới diện tích gấp trăm lần lúc trước.

"(ΩДΩ) má ơi a a a!"

"Cái gì! Cái gì thế! Tôi đang nhìn thấy cái gì đâu? Là ... là ... Là ba Kẻ Săn Đầu căn nguyên kia?"

"Làm sao có thể? Vừa rồi chúng ta còn đang thảo luận về chuyện này, thế mà chớp mắt một cái, bọn họ thật sự buông xuống rồi?"

"Vị huynh đệ vừa mới nói nếu chuyện này xảy ra, huynh đệ sẽ vừa đại tiện vừa trồng chuối đâu? Mau đi ra đây cho tôi! Hôm nay nếu anh không lộn mèo một trăm lần, chuyện giữa tôi và anh không xong được đâu!"

Chỉ trong, khu quảng trường vừa rồi còn rộn ràng nhốn nháo, lập tức trở nên rộng rãi, thoáng đãng.

Tất cả những hư ảnh đang có mặt tại đây, đều hoảng sợ chạy trốn, rồi chen chúc nhau, chui vào khắp các xó xỉnh bên rìa quảng trường, hàm răng không ngừng "Lập cập lập cập" run rẩy nhìn vào ba tồn tại đáng sợ vừa xuất hiện ở trung tâm quảng trường kia.

"Là ai đã đưa bọn họ đến nơi này?"

"Là ai đã dẫn đám quỷ xâm lược ấy vào đây?"

Đây tuyệt đối là chuyện ngay cả nằm mơ bọn họ cũng không thể tưởng tượng nổi.

Vậy mà sinh vật cấp căn nguyên lại chân chính buông xuống quảng trường Thị Giới của bọn họ rồi???

Hơn nữa cmn còn một lần buông xuống cả ba con chứ?

Nói thật, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy, ý chí tối cao của Thị Giới lại bởi vì ba tồn tại buông xuống, mà khẩn cấp tấn chức, nâng tầm cho một tiểu địa phương hoang vu hẻo lánh như khu vực của bọn họ, trở thành thành phố lớn!

Bởi vì ở bên trong Thị Giới, những quảng trường khác biệt đều được tiến hành phân chia cụ thể từng cấp bậc dựa vào tiêu chí là tổng số lượng ý thức hiện tại bên trong khu vực ấy.

Cấp 9 là thấp nhất, cũng đại diện cho khu vực có tổng số lượng ý thức ít nhất.

Mà ba tồn tại cấp căn nguyên này vừa buông xuống, đã trực tiếp kéo một nơi chim không thèm ị như quảng trường số 900 bọn họ tấn chức rồi!

Chương 215: Nhóm Hội Viên VIP Của Tiệm Dược Tề Cưa Máu!

Trung tâm quảng trường.

Lâm Ân mỉm cười, lập tức xòe hai tay ra, nói: "Tiểu Tiểu, bác trai bác gái, nơi này chính là Thị Giới, hoan nghênh mọi người đã đến!"

Tiểu Tiểu ngạc nhiên há to miệng, ánh mắt đầy tò mò ngắm nhìn cảnh tượng xung quanh, nói: "Thật lớn nha—— hóa ra —— ở nơi này còn có một chỗ kỳ quái như vậy —— "

Cái đầu Thái Thản lại cảnh giác đưa mắt nhìn khắp nơi xung quanh. Rất nhanh, ánh mắt ông ấy đã chạm đến viên nhãn cầu khổng lồ vẫn một mực nhìn chằm chằm vào bọn họ ngay phía trên đỉnh đầu kia, theo bản năng, ông cảm nhận được một tia uy hiếp, không khỏi cảnh giác mà nheo mắt nói: "Là ý chí tối cao của—— Thị Giới —— ta từng nghe nói đến thứ này rồi —— nhưng đây là lần đầu tiên, ta đến nơi đây —— "

Trong lòng Lâm Ân khẽ động, lập tức dò hỏi: "Bác trai, chẳng lẽ bác biết được điều gì về nó?"

Cái đầu Thái Thản đưa mắt nhìn hắn, nói: "Ngươi muốn nói đến ý chí tối cao ư—— ta chỉ biết rằng —— đó là một ý chí đã buông xuống thế giới này từ rất lâu trước kia——nó là tồn tại còn cổ xưa hơn cả ta nữa—— "

Nói đến đây, ông ấy thoáng dừng lại, đưa mũi ngửi ngửi, ánh

mắt lóe sáng, tỏ vẻ nguy hiểm nói: "Rất đáng sợ —— cũng rất mạnh mẽ —— hơn nữa, nó còn có thể sáng tạo nên một lĩnh vực ý thức ——tương ứng phù hợp với thế giới hắc ám này—— hiển nhiên vị cách của nó mạnh mẽ hơn ta—— "

Lâm Ân nghe vậy, không khỏi chìm vào suy tư.

Trên thực tế, hắn cũng từng nghĩ tới vấn đề này rồi, nhưng so với vị trí của hắn ở thời điểm hiện tại, đối phương còn quá mức xa xôi, căn bản không thể chạm đến được.

Cái đầu Thái Thản ngẩng đầu lên, nói: "Nhưng không cần phải lo lắng ——ý chí khủng bố như vậy sẽ không quá mức để ý đến một sinh vật cụ thể nào đó đâu —— trong thế giới hắc ám này có rất nhiều cấp căn nguyên—— nó sẽ không để ý —— đến chúng ta đâu."

Là bởi vì chúng ta không thể uy hiếp được nó ư?

Lâm Ân càng nghĩ càng cảm nhận được sự thâm thúy và đáng sợ của thế giới này, nhưng đương nhiên, vẫn như thường lệ, hắn tuyệt đối không nghĩ quá lâu về những thứ xa xôi chưa thể với đến được, cứ trực tiếp vứt nó ra sau đầu, lại nghĩ sau.

Lâm Ân với tư tưởng đã thông thoáng, lập tức mỉm cười, nói:

"Ừm, nhưng đúng là Thị Giới này đã cung cấp cho sinh vật bên trong thế giới hắc ám, một lĩnh vực vô cùng tiện lợi. Thông qua Thị Giới, không cần biết là đang ở nơi đâu, mọi người đều có thể liên hệ với tôi, nhắn tin cho tôi."

Lâm Ân nói xong, mới vươn tay, ấn nhẹ xuống phù văn màu lam in trên cánh tay mình. Hắn còn nhớ rất rõ ràng, trong quá trình thăm dò các loại chức năng của Thị Giới trước đó, hắn đã phát hiện ra một dạng kênh độc lập có thể kéo một bộ phận người vào.

"Tìm được rồi!"

Ngay khi lời nói vang lên, trước mắt hắn lập tức hiện ra từng hàng chữ bằng máu.

【 ngươi đang sáng tạo kênh tổ nhóm riêng, để duy trì kênh này, mỗi ngày cần tiêu hao 50 tiền khô lâu, phí dụng xây dựng ban đầu: 1000 tiền khô lâu, dung lượng người của nhóm: 50 người, có lập tức sáng tạo hay không? 】

"Có!"

Ông ——

Trong nháy mắt, Lâm Ân đã cảm nhận được sự biến hóa đến từ phù văn trên cánh tay mình. Chỉ thấy ở bên ngoài kênh khu vực, kênh Thị Giới, lại xuất hiện thêm một cái nhóm riêng.

【 kênh chưa đặt tên 1】

Quả nhiên là có thể!

Phải nói là các loại chức năng bên trong Thị Giới này phong phú vô cùng.

Điều này lại một lần nữa khiến Lâm Ân hoài nghi, phải chăng cái gọi là ý chí tối cao kia thực sự có liên quan đến thế giới lúc trước hắn từng sinh sống?

Không chút do dự, Lâm Ân lập tức phát ra lời mời với lần lượt từng thành viên trong gia đình Tiểu Tiểu.

【"Tiểu Tiểu" cấp căn nguyên đã gia nhập kênh! 】

【"Cái đầu Thái Thản" cấp căn nguyên đã gia nhập kênh! 】

【"Cái đầu Vu Thần" cấp căn nguyên đã gia nhập kênh! 】

Nhìn thấy tổ nhóm vốn chỉ có duy nhất một thành viên là mình, lại nhanh chóng khuếch trương tới quy mô bốn người rồi,

trong lòng Lâm Ân cũng vui mừng đến lạ.

Có tổ nhóm riêng rồi, thì về sau nếu hắn muốn liên hệ với bọn họ, sẽ tiện lợi biết bao.

Nhưng tên kênh cần sửa lại một chút.

【 ngươi đang sửa chữa tên kênh... 】

【 sửa chữa hoàn thành. 】

【 đã sửa đổi thành: "Người một nhà tương thân tương ái nhóm hội viên VIP của tiệm Dược Tề Cưa Máu" 】

Lâm Ân (❁´◡`❁).

Rất hay!

Cái tên rất hay!

Về sau nếu lại gặp được một nhóm bệnh nhân và người nhà vô cùng đáng tin cậy, giàu tình yêu thương, lại có đẳng cấp cao, hắn đều có thể kéo bọn họ vào tổ nhóm độc lập của mình.

Về sau, những thành viên tiến vào nhóm này đều là người một nhà cả!

【 Tiểu Tiểu 】: "Bác sĩ ca ca ~ có ở đó không?"

【 Lâm Ân 】: "Có đây! Không tệ! Không tệ! Nhanh như vậy Tiểu Tiểu đã học được cách nói chuyện phiếm rồi? Rất có thiên phú đó nha."

【 cái đầu Thái Thản 】: "Vì sao lại là nhóm hội viên VIP?"

【 Lâm Ân 】: "Bởi vì Tiểu Tiểu là khách hàng VIP đầu tiên của cháu ở nơi này, cho nên cháu đã lấy cái tên như vậy."

【 nhắc nhở: Thành viên cái đầu Vu Thần đang sửa chữa tên... 】

【 Lâm Ân 】: "???"

【 nhạc mẫu Vu Thần 】: "Ta cho rằng để như vậy càng hợp lý hơn một chút."

【 Lâm Ân 】: !!!

【 vị hôn thê Tiểu Tiểu 】: "Ai? Phía trước tên của Tiểu Tiểu vừa có thêm một loại xưng hô rất là kỳ quái này!"

【 phế vật cái đầu Thái Thản 】: "(phẫn nộ)(beep ——) ta (beep ——) "

【 Lâm Ân 】: "..."

Rời khỏi nhóm tán gẫu, Lâm Ân không biết nên nói gì, chỉ có thể bất đắc dĩ dùng tay đỡ trán, rồi quay đầu nhìn về phía ba mẹ Tiểu Tiểu, lúc này hai cái đầu kia lại đang gắt gao cắn nhau, hung hăng đánh đập rồi.

Hắn cứ có cảm giác, về sau tổ nhóm này sẽ vô cùng náo nhiệt.

Tiểu Tiểu vui vẻ (✪ω✪) nói: "Rất thú vị nha—— bác sĩ —— có phải mỗi lần muốn tiến vào nơi này —— đều cần một khối đá đen đen như vậy——"

Lâm Ân mỉm cười nói: "Đúng vậy."

Tiểu Tiểu tò mò hỏi: "Thế nếu Tiểu Tiểu—— dùng hết rồi, thì nên làm cái gì bây giờ —— "

Lâm Ân vui vẻ vươn tay sờ sờ đầu cô bé, nói: "Quá đơn giản, chỉ cần Tiểu Tiểu tùy tiện tìm một sinh vật nào đó vừa đi ngang qua, sau đó thân mật nhìn về phía bọn họ, đưa ra yêu cầu là một khối Đá Thị Giới, bọn họ sẽ cho cô thôi."

Tiểu Tiểu ngạc nhiên hỏi: "Thật ư —— bọn họ sẽ thân thiện như vậy hả?"

Lâm Ân giơ ngón tay cái lên, mỉm cười nói: "Chắc chắn!"

"Ô —— tôi đã biết —— cám ơn bác sĩ ——(✪ω✪) "

Chương 216: Cái Này Quá Mức Hardcore Rồi!

Hẻm Du Hồn.

Tiệm Dược Tề Cưa Máu.

Lâm Ân mỏi mệt, kiệt sức quay về tòa lầu của mình, lập tức leo lên giường, nhắm mắt lại.

Rốt cuộc cũng trở về rồi.

Ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Thậm chí toàn bộ những gì trải qua trong ngày hôm nay còn đặc sắc hơn cuộc sống đơn điệu trong suốt hai năm trước kia của hắn.

Hắn đã tiễn Tiểu Tiểu và cha mẹ cô bé rời đi, nhưng hiện giờ đã có Thị Giới, về sau muốn liên hệ với bọn họ cũng dễ dàng hơn một chút.

"Đi ngủ thôi! Tôi cần phải tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, sau đó nhanh chóng chuyển chức, kinh nghiệm đã tích lũy lại nhiều lắm rồi."

Lâm Ân nhắm mắt, nằm thoải mái trên giường, rất nhanh đã bước vào mộng đẹp.

...

Rạng sáng.

Trong mảnh sương mù màu đen bao phủ quanh hẻm Du Hồn, chậm rãi xuất hiện hai bóng người cao lớn.

Một người trong đó toàn thân đều là cơ bắp, nhưng khắp nơi đều có dấu vết khâu lại, xấu xí vô cùng.

Một người khác là vị phu nhân cao tới ba mét, trên người mặc bộ váy dài hoa mỹ, đội mũ che nắng to to, trên ngón tay thon dài lại đeo từng chiếc nhẫn bảo thạch tuyệt đẹp, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ.

"Bà khẳng định là ba Kẻ Săn Đầu căn nguyên kia đã đi rồi?" Cưa Máu có chút lo lắng hỏi han.

Phu nhân con rối đoan trang ôm ngực, liếc mắt nhìn ông ấy, nói: "Tôi vẫn luôn quan sát từ lúc đó đến giờ. Nhóm sinh vật kia đã rời đi được mấy tiếng rồi, nhưng nói thật, cả tôi cũng không ngờ, một tên quái khâu lại như ông lại có thể dạy dỗ ra một tên học trò lợi hại đến vậy."

Cưa Máu nhíu mày, khiêng dao cạo nói: "Không liên quan gì tới tôi. Ngay cả tôi cũng không biết rốt cuộc là nhóc con kia làm như thế nào lại có thể kết bạn với tồn tại cấp bậc này. Tôi vừa rời khỏi cửa hàng được vài ngày thôi mà..."

Phu nhân con rối ngẩng đầu, nhìn thoáng qua cánh cửa tiệm rách nát phía xa xa.

"Tới rồi."

Bà kiên định nói, cũng âm thầm nắm chặt hai tay.

Một thiếu niên ưu tú như vậy, nếu thực sự ở lại nơi chim không thèm ị này, đúng là quá đáng tiếc rồi.

Mặc kệ nói như thế nào, cứ phải thân mật tiếp xúc với hắn một chút, lưu lại ấn tượng tốt, sau đó lại tiến hành từng bước

công lược theo chất lượng, chậm rãi giới thiệu mấy đứa con gái của ta cho nhóc con đẹp trai này.

Rất nhanh, hai người Cưa Máu đã đi tới trước cửa Tiệm Dược Tề Cưa Máu.

"Chúng ta trực tiếp đi vào hả?" Phu nhân con rối nhướng mày hỏi.

Cưa Máu vui tươi hớn hở, nói: "Đừng! Học trò của tôi là một người vô cùng tận tụy và nghiêm túc với cương vị công tác của mình. Lần đó, trước khi rời đi, tôi từng dặn dò thằng bé ở lại trông cửa tiệm, khẳng định là nó sẽ cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ với nhiệm vụ này. Nếu chúng ta thực sự không đánh tiếng gì đã đi vào, học trò của tôi sẽ trực tiếp ra tay."

Nghĩ như vậy, ông ấy cũng cực kỳ vui mừng.

Bởi vì nói như thế nào thì nơi này cũng là thế giới hắc ám.

Mà quan trọng hơn, đúng là mấy ngày không gặp, ông đã phải nhìn đứa học trò nhà mình với cặp mắt khác xưa.

Hơn nữa, nếu những Kẻ Săn Đầu kia thật sự để lại cho hắn món đạo cụ mạnh mẽ gì đó, mà bọn họ lại trực tiếp đi vào, chẳng phải đang yên đang lành lại bị trọng thương sao?

Nói xong, ông ấy vui mừng đi tới trước cửa, “Đông đông đông” gõ ba tiếng, còn hô to về phía tòa lầu bên trong.

"Học trò! Thầy của con đã trở về! Mở cửa nhanh đi!"

...

Lúc này, ở bên trong lầu các.

Lâm Ân vốn đang ngủ say, lập tức theo phản xạ có điều kiện mà ngưng thần, mở to mắt, sau đó thẳng tắp ngồi dậy giống như

cương thi.

"Là giọng của thầy?" Hắn ngẩn ra, rồi không chút do dự, cầm con dao lóc xương và khẩu súng lục đang đặt trước giường.

Ngay sau đó, dưới lầu lại một lần nữa truyền đến tiếng gọi của Cưa Máu: "Lâm Ân! Nhanh mở cửa! Thầy con đã trở về! Thầy cần tử tế nghỉ ngơi một chút, con có nghe được không?"

Lâm Ân vội vàng hô lớn: "Con lập tức chạy ra đây, người chờ một lát! Con nhớ người muốn chết rồi!"

Không nói hai lời, Lâm Ân nhanh chóng mặc y phục, cầm dao lóc xương, “Đặng đặng đặng” nhanh chóng đi xuống cầu thang.

...

Bên ngoài cửa chính.

Cưa Máu mỉm cười, trên gương mặt xấu xí kinh hồn, lộ ra một chút vui mừng.

"Bà nghe chưa? Tri kỷ biết bao, thâm tình biết mấy, nhóc con này chính là đứa học trò được tôi yêu thích nhất trong mấy năm qua đó, chúng tôi luôn luôn yêu thương nhau, tuy là thầy trò, lại thân thiết như cha con."

Gương mặt phu nhân con rối cũng rạng rỡ hơn, nhẹ nhàng nói: "Đúng vậy, tôi cũng có cảm giác học trò của ông là một đứa nhỏ không tồi."

Cưa Máu (❁´◡`❁) đi đến trước cửa, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Ông ấy đã cảm nhận được khí tức của học trò mình ở trong tiệm, hắn đang nhanh chóng tới gần.

Trong đầu Cưa Máu đã hiện lên hình ảnh thầy trò gặp lại nhau. Đoạn video này bắt đầu từ khoảnh khắc Lâm Ân mở cửa ra,

sau đó đứa học trò khôn khéo, thông minh của ông nhìn về phía ông với hai hàng lệ nóng, xa cách lâu ngày gặp lại.

A!

Nghĩ thoáng qua cũng thấy hình ảnh này vô cùng rung động lòng người.

Hai mắt ông có chút ướt át, từ từ nhắm mắt nói: "Lâm Ân, thầy..."

Phập ——

Cưa Máu (ヾ ﾉ ° ╭ °)——

Phu nhân con rối: "(ΩДΩ) oa a a a!"

Chỉ thấy một con dao lóc xương, “Phập” một tiếng, lập tức xuyên qua ván cửa bên kia, đâm thẳng vào người Cưa Máu bên này.

Đồng thời từ bên kia truyền đến tiếng hô to của Lâm Ân: "Không chịu đổi mới một chút gì! Lợi hại thật! Hôm trước vừa có kẻ tới lừa tao, hôm nay lại có một kẻ khác tới giả mạo làm thầy của tao? Mày nói xem, tao không đâm cho mày thêm mấy nhát dao đúng là có lỗi với chính mình rồi?"

Phập ——

Phập ——

Phập ——

Một lần đâm tới ba dao!

Cưa Máu (ヾ ﾉ ° ╭ °)——

"Học...Học trò à..." Cưa Máu trợn to đôi mắt già nua, run rẩy

mà vươn tay nói: "Ta... Ta... Ta thực sự là... Thầy..."

Phập ——

Lại một dao không thương tiếc.

Cưa Máu (ヾ ﾉ ° ╭ °)——

Phu nhân con rối (ΩДΩ) giơ hai tay lên, đã rơi vào tình trạng cứng đờ cả người, một câu cũng không nói ra được.

Đây là nghi thức hoan nghênh của Tiệm Dược Tề Cưa Máu các ông hả?

Không thích hợp nha!

Cái này quá mức hardcore rồi!

(Từ Hardcore này nó hơi nhiều nghĩa một chút, mn cứ hiểu là quá mạnh bạo ^^!)

Chương 217: Khi Sư Diệt Tổ!!!

Không đúng! Không đúng! Hình như là học trò của ông ấy nhận nhầm người...

Chờ một chút!

Phu nhân con rối vội vàng muốn vươn tay tới, nhưng cũng chính tại một khắc này, bà lại trông thấy một lọn tóc thật dài trực tiếp chui ra từ bên trong khe hở trước mặt, rồi cực kỳ chính xác mà lập tức bám lên đầu Cưa Máu.

Giống như có người cầm một cái vòng, đứng từ trên lầu hai, cách nơi này một đoạn khá xa, sau đó cực kỳ chuẩn xác mà chụp lấy một tiểu Loli đang nói nói cười cười.

Chỉ trong nháy mắt là tóm được!

Phốc ——

Nhưng đó là hình dung thôi, còn mục tiêu hiện tại là Cưa Máu.

Ông ấy cũng lập tức bị lọn tóc kia tóm được 0ДQ, rồi kéo sát lại gần ván cửa, “Rầm rầm” ôm lấy ván cửa, liều mạng giãy giụa.

Hô hấp!

Ta không thể hô hấp được!

"Dừng tay mau!"

Rốt cuộc phu nhân con rối (ΩДΩ) cũng nóng nảy rồi, bà ấy dùng sức đập thẳng vào cửa chính, Cưa Máu đang đu lấy ván cửa lập tức phun máu ngã xuống.

"Ông ấy đúng là thầy của cậu đó!"

Vào khoảnh khắc này ở bên trong đại sảnh.

Lâm Ân túm lấy mái tóc của Oán Linh, trực tiếp buộc nó lên xà nhà trong phòng, vẻ mặt ngẩn ra, không khỏi quay đầu lại, nhìn thấy thầy của mình vừa mới bị lôi vào bên trong (ヾ ﾉ ° ╭ °)——trên người trúng mấy dao, miệng liều mạng phun máu.

【 đinh! Chúc mừng ký chủ phát động thành tựu: Khi sư diệt tổ! Đạt được kinh nghiệm cơ sở: 200】

【 khi sư diệt tổ 】: dưới tình cảnh tùy tiện nào đó, tạo ra vài điểm xuất huyết trên người thầy của mình, có xác suất đạt được thành tựu theo hướng tà ác này. Điều đó đã chứng minh, ngươi vừa đạp ra một bước vững vàng hướng về phía trận doanh hỗn loạn tà ác, đạt được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Lực lượng +3, nhanh nhẹn +2, vui sướng +5

"..."

"..."

Tạm thời yên tĩnh.

"Thầy ơi!" Lâm Ân kinh hoảng hét lên.

...

Hơn mười phút sau, trên bàn bàn giải phẫu tại hậu viện.

Phu nhân con rối với vẻ mặt đau như nhức trứng, đứng ở nơi đó, rồi không nhịn được, bắt đầu đi qua đi lại không ngừng.

Sau đó, bà quay đầu, nhìn Cưa Máu đang nằm trên bàn giải phẫu, miệt mài phun máu, lại nhìn thấy Lâm Ân đã mặc xong chiếc áo dài màu trắng, đeo bao tay và khẩu trang, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

"Có thể cứu được không?" Phu nhân con rối vội la lên.

Lâm Ân nghiêm túc cầm kim tiêm, nói: "Chuyện nhỏ, sinh mệnh lực của thầy tôi cực kỳ ương ngạnh. Đối với thầy, chỉ có sáu dao như vậy, tuyệt không thành vấn đề, đó là chưa kể đến tôi, người học trò đã kết thừa hầu hết những gì tinh túy nhất trong y thuật của thầy."

Đinh ——

Trên kim tiêm lập tức lóe lên một vầng sáng chói lòa.

"Con khâu đây!"

Lâm Ân với vẻ mặt trấn định, không thể tiếp tục nhẫn nại thêm, lập tức vươn tay tới.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Cưa Máu -1 】

"Chờ một chút..." Cưa Máu vẫn đang phun huyết run rẩy vươn tay tới, chỉ vào ngăn tủ nói: "Cầm máu trước... hãy tiêm thuốc tê... Sau đó mới đến công đoạn khâu vào... Phải đi từng bước một... Đừng có ăn bớt giai đoạn..."

Lâm Ân chấn động, nói: "Vâng! Thầy!"

Lâm Ân lập tức xoay người đi tới trước quầy, “Hoa lạp lạp” mà tìm kiếm bên trong một hồi, mãi mới tìm ra mấy bình thuốc cầm máu và thuốc tê. Hắn trấn tĩnh lấy ống tiêm ra, liếc liếc mắt nhìn động mạch chủ của thầy một cái.

Xoát——

【 giá trị tinh thần của Cưa Máu -2 】

"Dừng tay!" Cưa Máu suy yếu mà tái nhợt vươn tay tới, may mắn đã ngăn động tác của Lâm Ân lại ngay một khắc trước khi cây kim tiêm to tướng kia đâm vào động mạch chủ của mình.

"Vỡ tĩnh mạch! Vỡ tĩnh mạch! Vỡ tĩnh mạch mất... Ta đã nói bao nhiêu lần rồi! (suy yếu) đừng có thấy mạch máu của người ta to một chút, là con cắm loại kim tiêm này vào..."

"Kể cả to đến mấy...Cắm vào cũng không được..."

Lâm Ân lập tức chấn động, nói: "Thực xin lỗi thầy... Con... Con sẽ rút kinh nghiệm sâu sắc, học tập chú tâm hơn."

Sau đó, hắn nhanh chóng tiêm xong thuốc cầm máu cho thầy, cũng tiêm cả thuốc tê, cuối cùng máu cũng ngừng lại.

Lâm Ân nheo mắt, lại cầm lấy cây kim bén nhọn kia lên.

Đinh ——

Hào quang chợt lóe.

"Thầy! Con tới đây!"

"Biết khâu như thế nào chưa?" Cưa Máu run rẩy hỏi.

Lâm Ân nghiêm túc cầm kim, nói: "Biết ạ thưa thầy! Mỗi lần thầy khâu miệng vết thương cho người khác, đồ nhi đều đứng bên cạnh quan sát vô cùng cẩn thận!"

Cưa Máu thoáng buông lỏng một hơi, nói: "Vậy là tốt rồi..."

Hơn nữa, ông đã được tiêm thuốc tê, hẳn là không đau lắm đâu.

Mà nói cho cùng, nhóc con này cũng đi theo bên người ông hai năm rồi, mưa dầm thấm đất, hắn cũng nên học được chút bản lĩnh chân chính.

"Vậy bắt đầu đi..."

Xoát xoát xoát xoát——

Cưa Máu (ヾ ノ ° ╭ °)——

Khốn nạn thật!

Chuyện gì vậy! Vì sao rõ ràng đã tiêm thuốc tê rồi, còn đau như chết cha chết mẹ thế này?

Đừng bảo là thằng nhóc con này đã học được loại kỹ năng bị động nào đó có thể tự động mang đến cho người khác cảm giác đau đớn nha!

Móa nó, tiêm nhiều thuốc tê như vậy, vẫn cmn không áp chế được hay sao?

Móa nó, cường độ kỹ năng gây đau đớn kia cao dữ vậy?

Về sau, lúc con cùng con gái nhà người ta trải qua lần đầu tiên kia, tuyệt đối không được làm người ta đau chết đi đó!

Xoát xoát xoát ——

Xoát xoát xoát ——

【 kinh nghiệm khâu người +1】

【 kinh nghiệm khâu người +1】

【 kinh nghiệm khâu người +1】

...

Hơn mười phút sau, Lâm Ân trấn định lấy kéo ra, cẩn thận cắt đầu sợi chỉ trên bụng thầy mình, lại vỗ vỗ cái nơ con bướm rất xinh đẹp đã được thắt gọn gàng bên trên, cuối cùng là lấy ra một chút dược tề khôi phục, nhẹ nhàng bôi lên trên một chút, đại công cáo thành.

"Thầy! Ca phẫu thuật vô cùng thành công!" Lâm Ân nghiêm túc

giơ ngón tay cái lên, nói: "Bên trong cùng bên ngoài, cả mặt lưng nữa, chỗ nên khâu và không nên khâu đều khâu xong cả rồi, cam đoan sẽ không phát sinh sai lầm nữa."

"..."

"..."

Không người đáp lại.

Lâm Ân ngẩn ra, nhẹ nhàng lật chiếc khăn vải màu trắng đang phủ lên mặt thầy mình, nói: "Thầy?"

Cưa Máu (ヽ ﾉ ° ╭ °)—— đã sùi bọt mép mà chết ngất đi từ lâu rồi.

"Thầy ơi!" Lâm Ân quá mức sợ hãi hét lên.

...

Nửa giờ sau.

Lâm Ân giống như một tên học trò, đứng ở phía sau Cưa Máu, nghiêm túc vươn tay tới, không ngừng “Đát đát đát đát” đấm lưng cho người thầy kính yêu của mình.

Cưa Máu với sắc mặt tái nhợt tựa vào bàn giải phẫu, nhìn mớ băng vải đang quấn trên bụng mình.

"Lâm Ân, có chắc là con không để lại cái gì đó ở trong bụng thầy hay không?"

"Ví dụ như kéo, quả cầu len, một, hai cái kim, cái bao tay hoặc là chiếc kính một mắt của con chẳng hạn..."

Chương 218: Bí Quyết Sinh Tồn Tại Dị Giới 2!!!

Lâm Ân bình tĩnh đẩy đẩy chiếc kính mắt của mình, nói: "Con cam đoan là không có, thầy, ngã một lần, khôn hơn một chút, đồ nhi đã sớm sửa đổi cái tật này từ lâu rồi."

Cưa Máu thoáng buông lỏng một hơi, nói: "Vậy là tốt rồi..."

Nhưng sau đó, ông ấy vẫn quyết định lấy từ trong người ra một cái dụng cụ dò xét kim loại, tỉ mỉ dò xét hồi lâu trên bụng mình. Sau khi không nghe thấy mấy tiếng vang “Đinh đinh đinh”, ông mới chân chính yên lòng.

Phu nhân con rối ngạc nhiên nhìn hình ảnh quá đáng quá thể này.

Chuyện này...

Cưa Máu kia có thể hiểu rõ chuyện này cùng với chuẩn bị cẩn thận như vậy... Hơn nữa ông ấy còn có thể chính xác mà liệt kê ra lần lượt những vật phẩm đồ nhi mình có khả năng bỏ quên, thật hiển nhiên tình huống này đã xảy ra rất nhiều lần rồi, mới có thể đưa ra kết quả tổng hợp chi tiết đến thế!

Nhưng … đây là loại hiểu rõ đau đớn tới cỡ nào chứ?

Bà càng nghĩ càng có cảm giác... Thiếu niên này tuyệt không bình thường giống như những gì mình vẫn tưởng!

Cưa Máu thở nhẹ một hơi, lập tức vươn tay vỗ vỗ bả vai Lâm Ân, trên mặt lại lộ ra vẻ vui mừng: "Không tệ! Tuy bị con đâm cho mấy dao, khiến ta rất muốn vươn tay tát cho con vài cái, nhưng

dưới tình huống không biết kẻ đứng bên ngoài là ai, con có thể quả quyết đâm một dao ra ngoài như vậy là... rất tuyệt, rất có phong phạm của thầy con năm đó. Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy."

Ông ấy cảm thấy vô cùng vui mừng.

Phu nhân con rối: "???"

Lâm Ân nghiêm túc lắng nghe lời thầy dạy bảo, sau đó cũng mở miệng phụ họa một câu: "Thầy dạy bảo, đồ nhi sao dám quên đi? Con vẫn nhớ thầy từng nói, nếu đến nửa đêm, không cần biết kẻ tới có phải là khách hàng hay không, cứ đâm một đao trước xem tình huống lại nói sau! Luôn luôn là đúng đắn!"

Phu nhân con rối: "!"

(ΩДΩ)?

Nói đùa hả?

Đây móa nó là loại dạy dỗ vớ vẩn gì chứ?

Bà không khỏi dùng ánh mắt kinh dị nhìn về phía hai thầy trò với vẻ mặt nghiêm túc đằng kia, nhìn Cưa Máu vừa bị đâm một dao, nhưng tới hiện tại đã cười vô cùng vui vẻ, lại nhìn Lâm Ân nhanh chóng cầm bút, rồi nghiêm túc mà “Xoát xoát xoát” ghi chép những lời Cưa Máu dạy bảo vào.

Bà cứ có cảm giác... mối quan hệ thầy trò của hai người này có mang theo một chút đặc tính đại gian đại ác nào đó!

...

"Thầy nhận được thư của con rồi." Cưa Máu toàn thân đầy băng vải, nặng nề nhắm mắt lại, tựa vào bàn giải phẫu, nói với Lâm Ân: "Vô cùng cảm tạ con đã viết cho thầy một phong thư y như quảng cáo, đọc mà xúc động lòng người như vậy. Khỏi phải

nói, nội dung thật hữu hiệu, nó đã lập tức lừa gạt thầy của con đến đây rồi."

Lời này vừa nói ra, hốc mắt Lâm Ân lập tức trở nên ươn ướt.

Hắn lại một lần nữa nhớ đến những gì mình đã trải qua trong mấy ngày trước.

Hốc mắt càng ngày càng đỏ.

"Thầy, đồ nhi, (nghẹn ngào) thật sự rất sợ!"

"Thầy không biết đâu, từ sau khi thầy ra ngoài, chỉ còn lại một mình đồ nhi đối mặt với những con quái vật muôn hình muôn vẻ ngoài kia, mỗi lần khám bệnh cho bọn họ xong, trái tim đồ nhi đều bị dọa tới “Phù phù phù phù” không ngừng đập mạnh!"

"Nếu không phải đồ nhi cố gắng giả vờ trấn định, tuân theo phẩm chất tốt bụng của một vị bác sĩ... chỉ sợ lúc này đồ nhi đã... Đã..."

Đến đây, hắn nghẹn ngào không nói nên câu.

【 đinh! Độ che chở của Cưa Máu đối với ngươi +1】

【 đinh! Độ che chở của Cưa Máu đối với ngươi +1】

【 đinh! Độ che chở của Cưa Máu đối với ngươi +1】

"Thầy đều biết cả rồi." Hốc mắt Cưa Máu cũng đỏ, ông ấy vươn tay nắm lấy bả vai Lâm Ân, nói: "Mấy ngày nay... đã khổ cho con rồi, đều là thầy không tốt, bỏ con ở lại một mình trong tiệm, để con gặp phải nhiều ủy khuất như vậy..."

"Thầy... Con cũng..."

Oa ——

Lâm Ân lập tức cấu mình một cái, nước mắt giàn giụa tuôn rơi.

【 bí quyết sinh tồn tại dị giới 2: Con khóc sẽ làm mẹ đau lòng. 】

Cưa Máu nghẹn ngào, vội vàng vỗ vỗ lưng Lâm Ân, hốc mắt đỏ bừng, không ngừng an ủi.

Mà phu nhân con rối (°Д°) đang đứng một bên, trực tiếp rơi vào trạng thái đứng hình, một câu cũng nói không nên lời.

Khoan đã!

Cưa Máu, cái tên đầu gỗ kia, chẳng lẽ ông đã quên mất một chuyện vô cùng quan trọng rồi?

Ông nói với hắn những lời này, chẳng lẽ không định khởi binh vấn tội?

Còn nữa...

Hắn nói cái gì là ông lập tức tin ngay cái đó hả?

Trong lòng phu nhân con rối có một loại xúc động muốn phát điên lên.

Ông đã quên lúc ban ngày, tên đồ nhi này của ông còn oai phong tới mức cưỡi lên một con sinh vật căn nguyên chạy tán loạn khắp nơi sao?

Lúc ấy, ông có nhìn thấy hắn sợ hãi hay không?

Lúc ấy, rõ ràng hắn còn cười rất vui vẻ đó!

"Đồ nhi, mấy con Kẻ Săn Đầu căn nguyên kia là chuyện gì đã xảy ra? Chuyện này đã lan truyền khắp trong Thị Giới rồi!" Cưa Máu xoa hốc mắt đỏ bừng, mở miệng hỏi.

Lâm Ân (ಥ _ ಥ) nói: "Thầy... thầy cũng đã... Đã biết rồi ư?"

"Đó là buổi tối sau hôm thầy đi... một vị khách bước vào trong tiệm tìm bác sĩ khám răng... Vị khách đó là cái đầu lớn đến khủng khiếp như vậy... thiếu chút nữa đã dọa cho đồ nhi... bĩnh ra quần luôn rồi!" Lâm Ân lau nước mắt, tiếp tục nói: "Nhưng mà may mắn đồ nhi thông minh... biết tùy cơ ứng biến... đã giúp sinh vật cấp căn nguyên nọ chữa đau răng... Lúc này nó mới không ăn luôn đồ nhi... Bằng không đồ nhi thật sự đã toi đời rồi! Toi đời luôn rồi!"

Trong đầu Cưa Máu lập tức hiện ra một màn khủng bố đã phát sinh vào đêm hôm ấy.

Một cái đầu khổng lồ dữ tợn nở nụ cười gằn độc ác không ngừng tới gần đồ nhi của ông, mà đồ nhi của ông chỉ có thể cuộn mình ở trong góc, không ngừng run run rẩy rẩy, giống như một tiểu Loli bị quái thúc thúc tới gần, tràn đầy bất lực.

Ngươi kêu đi, kêu đi, kêu rách yết hầu cũng không ai để ý tới ngươi đâu!

Nghĩa đến hình ảnh đáng sợ như vậy... Toàn thân Cưa Máu không khỏi rùng mình.

Mắt thấy "Tình thương của cha" nồng đậm trong lòng Cưa Máu kia sẽ tràn ra bên ngoài, phu nhân con rối vội vàng vươn tay tới, "Ca ca" nghiến răng, nói: "Chờ một chút, ông đừng có vội tan chảy ra đây, sau đó thì sao? Vì sao khi chúng ta nhìn thấy cậu, cậu lại đang cưỡi trên đầu sinh vật cấp căn nguyên kia, tiêu diệt cả hiệp hội Ma Nhân?"

Lâm Ân ngẩn người, hắn lập tức quay đầu nhìn về phía vị phu nhân cao ba mét, trước cong sau vểnh kia, ngơ ngác nói: "Thầy, vị này là..."

Cưa Máu ngẩng đầu, nhắm mắt nói: "Nhân tình của thầy!"

Chương 219: Thầy Không Hổ Là Thầy!

Ba ——

Lâm Ân khiếp sợ nhìn đỉnh đầu của thầy còn đang “Ù ù” bốc hơi nghi ngút, hắn có chút rón rén vươn tay chọc chọc vào người ông ấy, lại nhanh chóng thu hồi ngón tay trở về, không dám động thêm nữa.

Phu nhân con rối nhắm mắt lại, "Ca ca" nắm chặt tay, sóng lớn cuộn trào mãnh liệt: "Ông không thể dùng một từ nào đó nho nhã hơn ư?"

Lâm Ân quá đỗi kinh ngạc.

Thì ra là thế.

Quả nhiên … thầy không hổ là thầy!

Hóa ra thầy cũng có thói quen lái xe lớn này!

Hơn nữa quan sát loại kỹ thuật này, nếu không có vài chục năm rèn luyện, tuyệt đối không thể đạt được đâu.

May mà hắn không có đam mê trên phương diện này.

Thầy thật biến thái mà!

Hơn nữa vì sao hắn lại có liên tưởng đến một vị phu nhân nào đó cao tám thước [1] nhỉ?

Chuyện này...

Lâm Ân lại theo bản năng mà bắt đầu quay sang đập ruồi trên quầy...

"Đúng vậy." Cưa Máu bò dậy từ dưới mặt đất, sờ sờ dấu ấn bàn tay đỏ ửng, trống trơn, còn đang bốc hơi nghi ngút trên đầu, nghiêm túc nói: "Một tổ chức lớn như hiệp hội Ma Nhân lại bị tiêu diệt chỉ trong một ngày ngắn ngủi. Nhóc con kia, làm sao con có được năng lực lớn như vậy chứ? Đây hoàn toàn không giống con của trước kia nha!"

Nói cho cùng, ở trong ấn tượng của ông ấy, trước kia nhóc đồ nhi này vẫn luôn là một đứa nhỏ khôn khéo hiểu chuyện, lại vô cùng nghe lời…

Lâm Ân thở dài một tiếng, nói: "Xem ra hai người đều biết cả rồi..."

Hắn buồn bã thở dài một hơi, lập tức kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày vừa rồi, đơn giản mà rõ ràng, nói cho thầy cùng với nhân tình của ông ấy biết.

Đương nhiên, trong này đã lược bỏ khá nhiều chi tiết không cần nhắc đến.

Ví dụ như hệ thống của hắn chẳng hạn.

Để giải thích cho đám dược tề mạnh mẽ sẽ khiến người sử dụng nó sinh ra biến dị, hắn chỉ đơn giản nói rằng mình ngẫu nhiên đạt được nó từ một trong tay một vị thương nhân tình cờ đi ngang qua nơi này.

Sau khi cố gắng bịa cho những chuyện đã xảy ra kia một lý do để chúng trở nên logic và kín kẽ nhất có thể, Lâm Ân cũng không quên thêm mắm dặm muối để cuộc hành trình trong mấy ngày qua trở nên vô cùng phấn khích.

Nghe xong, đôi mắt của Cưa Máu và phu nhân con rối lập tức

ánh lên vẻ kinh dị.

Đặc biệt là phân đoạn kể về cuộc đại chiến giữa hắn và bộ Khôi Lỗi Huyết Nhục kia, bởi vì qua lời kể lại của Lâm Ân, ngay cả hai người bọn họ cũng có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi tới kinh tâm động phách.

"Đây là... nguyên nhân khiến con lập tức viết thư cho thầy ngay đêm hôm đó?" Cưa Máu kinh ngạc.

Lâm Ân ngẩng đầu, nhắm hai mắt lại, buồn bã nói: "Đúng vậy, thật ra ở thời điểm viết thư cho thầy, đồ nhi thật sự đã rơi vào tình trạng bất lực, trong lòng không có lấy một chút hy vọng nào, cả đêm trằn trọc không yên."

"Nếu không phải Kẻ Săn Đầu kia nhận được thư của con, rồi nhanh chóng bị con dụ dỗ tới đây, thì thứ hiện tại mà thầy trông thấy, tuyệt đối không phải con còn nguyên vẹn hoàn chỉnh đâu."

"Mà là một đống thịt, muốn chắp vá cũng không chắp vá được thành hình."

Lâm Ân lau hốc mắt hồng hồng, tiếp tục nói: "Còn những chuyện phát sinh sau đó, toàn bộ đều vì hiệp hội Ma Nhân quá mức không coi ai ra gì, bọn họ đã chọc giận người nhà của Kẻ Săn Đầu kia. Ngay từ giây phút đó, kết cục của bọn họ gần như đã được định sẵn rồi!"

Cưa Máu và phu nhân con rối đưa mắt nhìn nhau, cứ có cảm giác câu chuyện này hơi khó tin. Ừm… nhưng có vẻ như hết thảy mọi tình tiết lại rất logic, không phát sinh vấn đề gì quá lớn.

Bởi vì không cần biết trí tưởng tượng của người nghe phong phú tới cỡ nào, bọn họ cũng không thể nghĩ ra được lý do, khiến một tên học đồ phổ thông bình thường của tiệm dược tề có thể quen biết và trở nên khá là thân thiết với một loại quái vật khủng

bố như Kẻ Săn Đầu kia.

Chẳng lẽ... Nguyên nhân chân chính của mối quan hệ này, chính là năng lực phản ứng nhạy bén và tấm lòng ngay thẳng, tận tụy mà chuyên nghiệp của thiếu niên trước mắt này?

"Thầy, vậy còn thầy thì sao?" Lâm Ân khoanh chân ngồi dưới đất, tò mò hỏi.

"Ngày hôm ấy, thầy có nói mình muốn ra ngoài một chuyến, vì sao chuyện ấy lại có liên quan đến hiệp hội Ma Nhân kia?"

Cưa Máu cười khổ một tiếng, nói: "Ai, ngọn nguồn của tai họa này nằm ở thầy, hẳn là con còn không biết, trước kia thầy chính là một vị nguyên lão của hiệp hội Ma Nhân."

Lâm Ân gật đầu, bày ra dáng vẻ chăm chú lắng nghe.

Hắn cũng không kinh ngạc.

Phải biết rằng, từ những tin tức nhận được trong mấy ngày vừa qua, hắn đã đại khái biết được thân phận của thầy rồi.

Cưa Máu ngẩng đầu, nói: "Mấy ngày hôm trước, đột nhiên ta nhận được lời mời của một người bạn cũ, nói là gần đây nội dung mà ta vẫn một mực nghiên cứu kia đã có được đột phá rất lớn, muốn mời ta đến Tháp Treo Ngược gặp mặt."

"Ta cũng không suy nghĩ nhiều, tuy đã mười năm rồi ta không quay về Tháp Treo Ngược, nhưng nói gì thì gì, ta cũng từng là nguyên lão của hiệp hội Ma Nhân, trong lòng hoàn toàn không phòng bị bọn họ. Ai ngờ, thứ chờ đợi ta lại không phải nội dung nghiên cứu tham thảo gì, mà là một vở kịch bức vua thoái vị."

Nói đến đây, trong đầu ông ấy lại một lần nữa hiện ra cảnh tượng từng xảy ra ngay lúc đó.

Bao gồm cả Cưa Máu, toàn bộ những vị nguyên lão năm đó từng đi theo lão hội trưởng khai sáng nên hiệp hội Ma Nhân, sau đó thoái ẩn, đều được mời đến Tháp Treo Ngược.

Mà chính tại nơi này, Phệ Tâm Ma kẻ đã kế thừa vị trí hội trưởng hiệp hội, lập tức tuyên bố với bọn họ về hành động mới của gã, đó là khởi động lại "Kế hoạch Cự Tượng".

"Kế hoạch Cự Tượng?" Lâm Ân nghe đến đây, thoáng do dự một chút, nhưng rất nhanh trong lòng khẽ động.

"Đúng vậy." Cưa Máu thở dài, âm thanh trầm thấp: "Nếu hiệp hội Ma Nhân đã mất rồi, có nói cho con biết cũng không sao."

---

[1] : Bát Xích Phu Nhân (hoặc Lady Dimitrescu, Alcia Dimitrescu) là nhân vật trong tựa game Resident Evil 8 Village. Nhờ được cấy ghép kí sinh Cadou nên bà mang vẻ đẹp trẻ mãi không già. Cadou cũng khiến cơ thể bà trở nên khổng lồ, khoảng chừng 2m9. Bà sở hữu sức mạnh cũng như có khả năng phục hồi vết thương một cách nhanh chóng. Để duy trì nhan sắc của mình bà ta phải uống một loại rượu vang đỏ Sanguis Virginis (Huyết trinh nữ) được làm từ máu người.

Chương 220: Cuộc Chiến Từ Ba Ngàn Năm Trước!!!

Ngay sau đó, Cưa Máu bắt đầu kể cho Lâm Ân nghe toàn bộ nội dung cơ bản, từ đầu đến cuối của "Kế hoạch Cự Tượng".

Bắt đầu từ năm đó khi bọn họ khai quật được một bộ tạo vật rơi xuống từ nền văn minh khoa học kỹ thuật nào đó, mãi cho đến khi bọn họ phân tích ra các loại kỹ thuật và tri thức ẩn chứa trong bộ tạo vật này.

Mà toàn bộ những tri thức kia đều chỉ thẳng về phía Cự Tượng, tạo vật đã được nền văn minh khoa học kỹ thuật nọ chế tạo thành công từ ba ngàn năm trước...

"Tuy chúng ta không quá hiểu." Cưa Máu nặng nề nói: "Nhưng sau khi miệt mài nghiên cứu phân tích không ngừng, tất cả chúng ta và hội trường đều mơ hồ phát hiện ra rằng, tạo vật Cự Tượng khổng lồ đã vỡ tan rơi xuống thế giới của chúng ta này vô cùng cường đại... Thậm chí nó còn có thể vượt qua lực lượng khủng bố của cấp căn nguyên..."

"Mà khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi chính là, Cự Tượng kia hoàn toàn không phải sản phẩm nhân tạo, nó chính là một loại vũ khí kinh khủng hỗn hợp giữa máy móc và huyết nhục..."

"Con có thể hiểu được rằng, một tạo vật như vậy, có ý nghĩa lớn lao đến mức nào đối với một tổ chức đã tốn biết bao thời gian để đi sâu vào nghiên cứu và cải tạo máy móc hay không?"

Ánh mắt Lâm Ân trở nên thâm thúy vô cùng.

Cuồng nhiệt!

Đúng vậy.

Tình huống này cũng giống như một đám lolicon bị giam giữ bên trong nhà giam tối đen, với xung quanh chỉ toàn là sinh vật giống đực, bỗng nhiên có một ngày, từ bên trong kẽ hở, bọn họ trông thấy một tiểu Loli đáng yêu xuất hiện ngay trước mặt mình.

Loại cảm giác kích động và điên cuồng ấy, tuyệt đối không phải một kẻ háo sắc bình thường có thể cảm nhận được.

Nó y như được trông thấy ánh sáng của đời mình vậy!

"Con hiểu!" Lâm Ân gật đầu.

Cưa Máu hít sâu một hơi, nói: "Cho nên kế hoạch Cự Tượng đã ra đời, và hết thảy tài nguyên trong hiệp hội đều bắt đầu đổ dồn về kế hoạch đó, chúng ta lần lượt đi khắp thế giới tìm kiếm mảnh nhỏ của bộ Cự Tượng kia, cả quá trình ấy đều cuồng nhiệt như một lần nữa được sống lại vậy."

"Nó kéo dài cả trăm năm."

Trong lòng Lâm Ân khẽ động, nói: "Vậy vì sao tới sau này, kế hoạch nọ lại bị tạm dừng?"

Đến đây, dường như Cưa Máu vừa nghĩ tới một chút ký ức mà ông hoàn toàn không muốn nhớ lại, vẻ mặt đầy phức tạp, nói:

"Bởi vì chúng ta phân tích ra một vài thứ."

Một cuộc chiến tranh.

Một cuộc chiến tranh điên cuồng, kéo dài qua vô số thế giới, nhấn chìm vô số những nền văn minh khác nhau.

Mà khoảng thời gian cuộc chiến tranh ấy bùng nổ chính là ba

ngàn năm trước.

Tại thời điểm ấy, có thể nói rằng nền văn minh khoa học kỹ thuật đã sáng tạo nên Cự Tượng kia chính là một trong số những nền văn minh đang đứng trên đỉnh cao nhất của vô số thế giới.

Có thể nói, được khoa học kỹ thuật Cự Tượng ủng hộ, bọn họ đã trở nên mạnh mẽ không gì sánh kịp, thậm chí còn có thể đứng ngang hàng với Thần linh.

Nhưng … bọn họ cũng thất bại rồi.

Cả nền văn minh bị hủy diệt.

Và Cự Tượng, tạo vật tổ hợp hoàn mỹ giữa huyết nhục và máy móc, vốn là niềm kiêu hãnh của bọn họ, cũng "Ầm ầm" tan vỡ, rơi xuống thế giới hắc ám này.

Cưa Máu lộ vẻ mặt phức tạp nói: "Nguyền rủa! Chúng ta có một loại dự cảm mãnh liệt."

"Nếu một ngày nào đó, chúng ta thật sự tái hiện được Cự Tượng, thì ngay khoảnh khắc nó xuất thế, một loại nguyền rủa đáng sợ nào đó sẽ bị phát động!"

"Tựa như có một tồn tại nào đó không cho phép Cự Tượng tái hiện."

Ba ngàn năm trước?

Lại là ba ngàn năm trước?

Lâm Ân nghe vậy, lập tức rơi vào suy tư.

Bởi vì cái đầu Thái Thản cũng từng nhắc đến, bọn họ đã từ thế giới càng cao hơn rơi xuống mảnh thế giới hắc ám này vào đúng tiết điểm thời gian là ba ngàn năm trước.

Mà cũng tại tiết điểm thời gian ấy, Thái Thản nhất tộc bọn họ gần như đã bị diệt tộc, còn bọn họ đã bị chém bay đầu.

Chẳng lẽ, Cự Tượng, sản phẩm của nền văn minh khoa học kỹ thuật rơi xuống thế giới này rồi bị hiệp hội Ma Nhân phát hiện được kia, lại có liên quan tới cuộc chiến tranh mà toàn Thái Thản tộc từng phải đương đầu khi đó?

Cưa Máu nhắm mắt, nói: "Cũng chính vì loại dự cảm mãnh liệt này, chúng ta mới tạm thời gác lại kế hoạch Cự Tượng, cũng tách những mảnh nhỏ Cự Tượng có giá trị quan trọng do chúng ta thu thập đến được ra, để những nguyên lão như ta tới bảo quản."

Lâm Ân lập tức nhớ đến một sinh vật nào đó vẫn một mực ở trong hậu viện của bọn họ, kinh dị nói: "Là Tiểu Bảo Bối?"

Cưa Máu ngẩn ra, hỏi: "Con cũng biết ư?"

Lâm Ân không nói hai lời, đã vội vàng đứng dậy, rồi nhanh như chớp vọt tới hậu viện. Sau đó, từ bên trong hậu viện đã truyền đến âm thanh nắp hầm bị cạy ra.

Đúng vào khoảnh khắc kia, một tiếng rít gào đầy phẫn nộ vang lên.

Ngay sau đó, dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của Cưa Máu và phu nhân con rối, Lâm Ân ôm một cái đầu lưỡi lớn đang không ngừng giãy giụa, phẫn nộ, “Ba ba ba” chạy tới, kiên định nói: "Vâng, con đã đoán được phần nào rồi, bởi vì thứ có giá trị duy nhất bên trong tiệm dược tề chúng ta chỉ có nó mà thôi."

"Tê —— tê ——(phẫn nộ) "

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -1】

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -1】

Tiểu Bảo Bối càng không ngừng vặn vẹo thân thể trơn trơn nhẫn nhẫn của mình, rồi phẫn nộ mà lên án tội trạng của Lâm Ân.

Cưa Máu kinh dị nói: "Mới vài ngày không gặp mà hai đứa các con đã quen thuộc đến vậy rồi?"

Lâm Ân gật đầu, giống như đang ôm một con lươn lớn trơn trơn nhẫn nhẫn, nói: "Vâng, là lúc trước khi bộ Khôi Lỗi Huyết Nhục kia đến đây, Tiểu Bảo Bối đã giúp con rất nhiều, chúng con sắp thành tri kỷ rồi."

"Tê —— tê ——(phẫn nộ) "

Cưa Máu gật đầu, nói: "Ừm, con đã đoán đúng. Nó chính là một bộ phận máy móc trên người Cự Tượng, ta mang về từ hiệp hội năm đó. Con đừng thấy nó chỉ là một cái đầu lưỡi mà lầm, ý thức bản thân của nó rất mạnh. Nó là thứ xảo trá nhất trong nhóm bộ phận máy móc mà chúng ta tìm được năm đó."

Lâm Ân nghi hoặc ôm Tiểu Bảo Bối trong tay, kinh dị nói: "Thầy, thầy muốn nói, mỗi một bộ phận máy móc được phân hoá từ Cự Tượng đều có ý thức độc lập của chính mình?"

Cưa Máu nghe vậy, chợt im lặng một lát, mới lên tiếng: "Đúng vậy, chuyện này vô cùng quỷ dị, nhưng ở bên trong thế giới hắc ám này, nó cũng chẳng phải chuyện gì quá mới lạ."

"Và toàn bộ đều không ngoại lệ, chúng nó tuyệt đối có liên quan tới loại nguyền rủa kia."

Chương 221: Được Thầy Khẳng Định!

Sau khi nói đại khái nội dung về vế hoạch Cự Tượng, ông ấy lại kể cho Lâm Ân nghe quá trình mình cửu tử nhất sinh chạy thoát khỏi hiệp hội Ma Nhân như thế nào, rồi chật vật chạy trốn vì bị đuổi giết trên đường như thế nào, cuối cùng là phu nhân con rối nhận được tin tức sau đó tới cứu như thế nào.

Mãi cho đến khi dự án số 0 của Tháp Treo Ngược bị phát động.

Lâm Ân hít sâu một hơi, nói: "Thầy, vậy về sau này người có tính toán gì không? Hiệp hội Ma Nhân đã bị hủy rồi, hẳn là người vẫn có thể tiếp tục ở lại nơi này cùng đồ nhi?"

Hắn vội vàng hỏi câu này bởi vì đã mơ hồ cảm nhận được thầy của mình đang ôm trong lòng một ý tưởng nào đó.

Cưa Máu im lặng trong chốc lát, mới trả lời: "Đúng là ta cũng nghĩ mình nên nghỉ ngơi vài ngày an ổn, nhưng có khả năng lần này ta cũng chẳng ở lại được quá lâu."

Lâm Ân ngạc nhiên.

Cưa Máu cười khổ một tiếng, nói: "Hiệp hội Ma Nhân đã bị tiêu diệt, nhưng rất nhiều thành quả nghiên cứu của hiệp hội nội bộ đều là tâm huyết của nhóm nguyên lão chúng ta năm đó, ta tuyệt đối không thể mặc kệ những thành quả kia chảy ra bên ngoài được."

Phải biết rằng, tuy Tháp Treo Ngược đã bị hủy, nhưng các phân bộ lớn của hiệp hội Ma Nhân vẫn còn tồn tại trên thế giới

hắc ám này.

Mà không lâu trước đó, ông ấy đã nhận được tin tức, trước khi Tháp Treo Ngược bị hủy, Phệ Tâm Ma kia đã chuyển dời phần lớn tư liệu bên trong hiệp hội đến mấy căn cứ bí mật bên ngoài rồi.

Và tuy lý niệm khác biệt, nhưng đối với tri thức, bọn họ đều cuồng nhiệt như nhau.

Lại nói, bản thân vốn là một trong mấy nguyên lão vẫn còn tồn tại của hiệp hội Ma Nhân, ông ấy không thể khoanh tay mặc kệ cho những tri thức quý giá kia bị người khác cho một mồi lửa chỉ vì hiệp hội Ma Nhân đã mất.

Cưa Máu đứng lên, vỗ vỗ bả vai Lâm Ân, nghiêm túc nói: "Đúng là trước kia thầy đã nhìn lầm con rồi. Dựa vào những biểu hiện của con trong mấy ngày vừa rồi, thật hiển nhiên con đã sớm nắm giữ được năng lực và tư cách có thể một mình đảm đương một phía."

"Hiện tại, con đã trưởng thành, cũng nên tự bước đi con đường của mình, đi theo bên người thầy cũng chỉ lãng phí cả đời mà thôi!"

"Yên tâm, thầy vĩnh viễn sẽ là người đàn ông cao lớn đứng ở phía sau con, mà thầy cũng tin tưởng, trong tương lai, trên đỉnh Kim Tự Tháp của thế giới hắc ám này, sẽ có một vị trí dành cho con!"

Lâm Ân kinh ngạc nhìn vẻ hiền hòa mà nghiêm túc trên khuôn mặt dữ tợn của thầy, vào thời khắc này, hắn có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng một loại ấm áp khó có thể diễn tả thành lời.

Đúng vậy.

Hai năm…

Hắn rơi xuống thế giới ngầm không thấy ánh mặt trời, đầy khủng bố, quỷ dị, hoang đường này.

Tam quan bị lần lượt phá vỡ, nhận thức hết lần này đến lần khác đều bị khiêu chiến.

Nếu không phải được thầy lần lượt che chở, để hắn có thời gian mà cố gắng học cách thích ứng với thế giới này, học được cách thay đổi, học được cách thấu hiểu, chỉ sợ ngay ngày hôm sau khi xuyên qua nơi này, hắn đã chết mất rồi.

Nghĩ tới đủ loại chuyện từng xảy ra trong suốt hai năm kia, khóe miệng Lâm Ân chợt nhếch lên, hắn từ từ nhắm hai mắt lại.

"À, đúng vậy, tới cuối cùng, ta cũng được thầy khẳng định."

Tới đây, hắn mỉm cười mở hai mắt, vươn tay về phía Cưa Máu, trong mắt chớp động ý cười đầy kiên định, nói: "Thầy cứ yên tâm đi."

"Tuy Lâm Ân con chẳng có thiên phú gì, nhưng lại dám cam đoan với thầy, con nhất định sẽ làm cho Tiệm Dược Tề Cưa Máu của chúng ta trở thành tiệm dược tề tốt nhất thế giới hắc ám!"

"Con cũng nhất định sẽ làm cho chính mình trở thành bác sĩ chữa trị nổi tiếng nhất thế giới hắc ám!"

Nhìn thấy nụ cười tươi đầy rực rỡ cùng với tinh thần phấn chấn trên gương mặt non nớt của Lâm Ân, lại nghe lời tuyên ngôn chắc nịch của hắn, phu nhân con rối kinh ngạc không thôi, trong lòng chợt cảm thấy trái tim “Thình thịch thình thịch” không ngừng nhảy loạn.

Quả nhiên... Tuổi trẻ thật tốt...

Tuy lúc trước, nhìn thiếu niên này có vẻ bất bình thường, nhưng đột nhiên khi hắn trở lại bình thường, trên mặt lập tức lóe

lên một loại soái khí khó có thể nói rõ thành lời, cùng với tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ, nhanh chóng ánh vào mắt người đối diện.

Thậm chí còn làm rung động một bà lão như phu nhân con rối, trái tim không ngừng "Thình thịch thình thịch" đập mạnh lên.

Quả nhiên, thật sự rất tuấn tú.

Nếu không phải bà ấy đã có lão ngốc Cưa Máu này, khẳng định là bà cũng không nhịn được muốn lừa hắn bước vào bên trong căn nhà nhỏ tối đen, sau đó tận tình sủng ái một phen!

Ngay lúc này, trong đầu bà cũng lập tức hiện ra một vài hình ảnh cỏ già nuốt trâu non vô cùng khó miêu tả...

Phu nhân con rối nhanh chóng lắc lắc đầu đầu, ném bỏ mấy suy nghĩ kỳ cục ấy ra ngoài.

Gương mặt trở nên.

Không được!

Làm thế là rất quá đáng.

Một thiếu niên tinh thần phấn chấn, hừng hực sức xuân như vậy, nếu không lưu lại cho đám con gái của bà thì đúng là không còn gì để nói nữa.

Cứ như vậy, trong đầu phu nhân con rối lập tức xuất hiện một kế hoạch.

...

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Sau khi đã bàn bạc xong xuôi, bọn họ cũng tạm thời ở lại trong này.

Cưa Máu và Lâm Ân đều trở về phòng của mình. Rất nhanh, trong phòng Cưa Máu đã vang lên tiếng ngáy rung trời, mà phu nhân con rối nằm bên trong phòng khách gần đó, lại cả đêm không ngủ được.

Bà mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình của mình, ôm lấy vòng ngực cuộn trào mãnh liệt, ánh mắt đầy suy tư không ngừng đi qua đi lại trong phòng.

Bà vẫn đang suy nghĩ xem mình nên dùng loại phương pháp gì mới có thể hợp lý mà tạo mối quan hệ tốt đẹp giữa tên học trò của Cưa Máu cùng với nhóm con gái của mình.

Nói thẳng ra… chắc là không được.

Suy cho cùng, đây mới là lần đầu tiên hai người gặp mặt, vậy mà bà lại trực tiếp giới thiệu cho người ta mấy cô bạn gái, không khỏi quá mức đường đột rồi.

Hơn nữa nếu Cưa Máu biết được chuyện này, kiểu gì ông ấy cũng kiên quyết ngăn lại.

Bởi vì giải trừ huyết nguyên nguyền rủa cho đám con gái của bà sẽ tạo thành ảnh hưởng tiêu cực thật lớn đối với người giải trừ nguyền rủa.

Cưa Máu đã trải qua chuyện đó rồi, khẳng định là ông ấy sẽ không muốn học trò của mình làm như vậy.

Tương đương với ông ấy sẽ không đáp ứng chuyện này.

Một khi đã như vậy, bà chỉ có thể mở một con đường khác để đi thôi.

Suy tư một lát, trong đầu phu nhân con rối chậm rãi hiện ra một ý tưởng.

Chương 222: Kế Hoạch Của Phu Nhân Con Rối!!!

"Nếu là bác sĩ, khẳng định là cậu ta sẽ không từ chối một người bệnh cần giúp đỡ đâu. Hơn nữa, ta còn dùng danh nghĩa "Bác gái" đến xin giúp đỡ, kiểu gì cậu ta chẳng vô tư hỗ trợ?"

Nghĩ đến đây, trên mặt bà chợt lộ ra một nụ cười quỷ bí.

Mà chỉ cần cậu ta chịu ra tay giúp đỡ bà thôi, bà hoàn toàn có thể thuận lý thành chương mà dùng danh nghĩa "Cảm tạ", để đưa cho cậu ta một món thù lao vô cùng quý giá.

Chẳng phải chuyện này vô cùng hợp lý ư?

"Ha hả ha hả —— " Bà che miệng cười trộm.

Nghĩ đến đây, phu nhân con rối lén lút đẩy cửa phòng ra, liếc mắt một cái nhìn căn phòng của Cưa Máu phía xa xa đang truyền đến tiếng ngáy như sấm, sau đó nghênh ngang bước về phía lầu các của Lâm Ân (￣□￣).

Đông đông đông ——

Ba tiếng đập cửa vang lên.

Lâm Ân vốn đang nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, lại lập tức như cương thi thẳng tắp ngồi dậy.

"Lâm Ân à, ta là bác gái của cháu đây, cháu ở đâu rồi?"

Lâm Ân ngẩn ra.

Bác gái?

Là vị lão tình nhân của thầy?

Đã trễ thế này rồi, bà ấy còn tới nơi này làm gì nhỉ?

Hắn nhanh chóng xuống giường, đi tới trước cửa lớn, do dự nhìn xuyên qua một lỗ nhỏ trên ván cửa, quan sát bên ngoài.

Chỉ trong nháy mắt, bộ ngực cao vút như con sóng mãnh liệt ánh vào giữa con ngươi hắn.

Xoát xoát ——

Lâm Ân trừng lớn hai mắt, trực tiếp kéo cửa ra, hỏi: "Sư mẫu, đã trễ thế này rồi, xin hỏi người có chuyện gì không?"

Phu nhân con rối mỉm cười, thân hình cao ba mét đứng trước mặt Lâm Ân, khiến cho hắn trở nên nhỏ nhắn đến lạ.

Bà đang muốn nói chuyện, lại trông thấy hai hàng máu mũi chảy xuống trên mặt Lâm Ân, lập tức nghi hoặc hỏi: "Lâm Ân, sao cháu lại chảy máu mũi rồi?"

Lâm Ân dùng một tay xoa máu mũi, lại xoa xoa huyệt Thái Dương, trấn định nói: "Không có việc gì, gần đây cháu hơi bốc hỏa, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi."

Phu nhân con rối cũng không nghĩ nhiều lắm, ánh mắt mang ý cười lập tức lướt qua, đánh giá Lâm Ân từ trên xuống dưới một phen, mà càng xem lại càng cảm nhận được tinh thần phấn chấn hừng hực, soái khí bức người.

Nhưng đương nhiên, phu nhân con rối không hề quên mục đích chính của mình.

"Là như vậy." Trên mặt phu nhân con rối lộ ra một chút không khoẻ, bà vươn tay đỡ trán, thoạt nhìn cả người hữu khí vô lực nói:

"Mấy ngày nay một mực bôn ba bên ngoài, đặc biệt là sau khi giúp thầy của cháu đối phó với những con khôi lỗi trong tay hiệp hội Ma Nhân, thể lực của ta không sao khôi phục lại được, hơn nữa toàn thân cứ không ngừng nhức mỏi, đau đớn, tứ chi vô lực, hơn nửa đêm rồi vẫn không ngủ được..."

"Ta cũng không biết mình bị làm sao, cho nên mới muốn tìm cháu tới bác gái xem bệnh một chút..."

【 đinh! Ký chủ phát động nhiệm vụ: Trợ giúp phu nhân con rối kiểm tra thân thể, khen thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu 200, kinh nghiệm cơ sở 200, có xác suất rất lớn sẽ phát động thù lao đặc biệt. 】

Có xác suất rất lớn sẽ phát động thù lao đặc biệt?

Lâm Ân nghe vậy, không nói hai lời, lập tức nhích người nhường chỗ, nói: "Bác gái mời tiến vào."

Nhưng hắn cũng có chút nghi hoặc, nếu thân thể vị phu nhân này không khoẻ, vì sao bà ấy không đi tìm thầy của hắn nhìn xem?

Rõ ràng y thuật của thầy còn giỏi hơn hắn nhiều mà?

Nhưng rất nhanh hắn chợt nghe thấy tiếng ngáy rung trời như sấm sét của thầy mình truyền đến từ bên ngoài.

Ừm...

Được rồi.

Có thể là vị phu nhân này biết hắn còn chưa ngủ, bà ấy lại không muốn đánh thức thầy của hắn, dù sao thầy cũng vừa trải qua một cuộc giải phẫu.

Ken két ——

Sau khi mời phu nhân con rối tiến vào, Lâm Ân lập tức xoay

người đóng cửa lại.

Mà vừa quay người lại, Lâm Ân lại nhanh chóng nhìn thấy phu nhân con rối đang dùng sức duỗi vòng eo lười biếng, trong miệng phát ra những âm thanh sung sướng một cách kỳ quái, vòng ngực cuộn sóng mãnh liệt lập tức nhô lên như thủy triều.

Khiến Lâm Ân nhìn mà kinh tâm động phách.

Má ơi!

Bác gái, bác làm ơn kiềm chế một chút đi!

Bác có biết bác tùy tùy tiện tiện phô bày thân thể như vậy ở trước mặt một thanh niên mới lớn, sẽ tạo thành trùng kích lớn đến mức nào đối với tâm hồn non nớt của người ta hay không?

Nhưng nói gì thì nói, Lâm Ân cũng là một bác sĩ, rất nhanh hắn đã khôi phục lại bình tĩnh.

Hắn nhanh chóng mặc chiếc áo dài màu trắng của mình vào, lại lôi ra một chiếc ghế dựa, đặt xuống đối diện với phu nhân con rối, và trấn định lấy giấy bút ra, dò hỏi: "Bác gái, bác cảm thấy thân thể không thoải mái như thế nào? Có thể nói cụ thể với cháu một chút không?"

Phu nhân con rối âm thầm quan sát phản ứng của Lâm Ân, rồi đưa tay lên đỡ trán, hữu khí vô lực nói: "Đầu óc choáng váng, eo mỏi lưng đau, cơ bắp nhức nhối, làm gì cũng đau, hơn nữa không biết vì sao ta lại có cảm giác mình không thể dùng sức được."

Lâm Ân suy tư một thoáng, nhanh chóng ghi chép lại rồi nói: "Có phải gần đây bác có chút mệt nhọc quá độ hay không? Mấy ngày nay không được nghỉ ngơi và bổ sung đầy đủ rồi?"

Phu nhân con rối kéo cổ áo ngủ của mình, hữu khí vô lực nói: "Ta cũng không nhớ nữa... Rõ ràng là chất lượng giấc ngủ cũng

không tệ... Nhưng vẫn có cảm giác không dùng sức được..."

Bà ấy một mực kéo kéo áo như trong người rất nóng, làm Lâm Ân nhìn đến rung động cả người, nhưng đương nhiên, hắn lại nhanh chóng hoàn hồn, suy tư một lát rồi nghiêm túc nói: "Như vậy đi, bác gái, để cháu bắt mạch cho bác, nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra rồi!"

Phu nhân con rối cười cười, nói: "Vậy tốt quá rồi."

Nói xong, bà lập tức kéo tay áo lên, hữu khí vô lực mà vươn tay mình tới trước mặt Lâm Ân, rồi âm thầm vừa cười trộm vừa liếc nhìn hắn.

Đương nhiên là bà không có bệnhm chỉ muốn mượn dùng cái cớ này để tạo mối quan hệ giữa hắn và đám con gái của mình mà thôi.

Khẳng định là hắn sẽ không chẩn đoán ra bệnh.

Sau đó, chỉ cần bà tùy tùy tiện tiện nhờ hắn kê cho mình chút thuốc bổ giúp hoạt huyết hóa ứ, hoặc là xoa bóp vật lý trị liệu gì gì đó, là có thể thuận lý thành chương mà đưa cho hắn một phần lễ vật tạ ơn rồi.

Kế hoạch quá hoàn hảo mà.

Chương 223: Nói Đùa Gì Vậy???

Lâm Ân vươn tay đặt lên cổ tay phu nhân con rối, rồi nhắm mắt lại, cẩn thận mà cảm nhận mạch đập không ngừng nhảy lên trên cổ tay bà.

Mười mấy giây sau, Lâm Ân lộ vẻ mặt nghi hoặc.

Bởi vì mạch đập đưa lại cho hắn thông tin là hết thảy đều bình thường, căn bản không có bất cứ cái gì dị thường cả.

Nhưng mà không đúng!

Nếu thực sự chỉ là mệt nhọc quá độ, hẳn là mạch tượng sẽ cho hắn thấy điều này mới đúng, nhưng cái gì cũng không có, chẳng lẽ do năng lực chẩn đoán bệnh của hắn giảm xuống rồi?

"Bác sĩ, thế nào? Có nghiêm trọng hay không?" Phu nhân con rối tỏ vẻ "Sầu lo" dò hỏi.

Lâm Ân hoàn hồn, suy tư một thoáng mới nói: "Xin bác chờ cho một chút, cần một chút thời gian mạch tượng mới phản ứng lại được, đừng nóng vội."

Lâm Ân thoáng nheo mắt, lập tức mở ra giao diện hệ thống.

Nếu bắt mạch không chẩn đoán bệnh được, vậy phát động kỹ năng chẩn đoán bệnh đi.

Dù sao đối với phần lớn sinh vật ở thế giới này, ngươi rất khó dùng được phương pháp chẩn đoán bệnh dành cho nhân loại, để phán định bệnh trạng cho mục tiêu.

【 đinh! Ngươi đang sử dụng hiệu quả bị động của kỹ năng "Chẩn đoán bệnh thuật ngẫu nhiên", xin hỏi có lập tức kích hoạt hay không? 】

"Có!"

Mà cũng chính trong nháy mắt này, bên tai Lâm Ân lập tức vang lên từng chuỗi âm thanh “Đinh đinh” nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Áp lực xương cốt 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Huyết nhục bệnh biến 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Huyết nguyên nguyền rủa (còn sót lại) 】

Lâm Ân lập tức chấn động, rồi đứng lên, ngưng trọng mà chăm chú nhìn vào phu nhân con rối trước mặt.

Phu nhân con rối ngẩn ra, nói: "Ai? Làm sao vậy?"

Lâm Ân nghiêm túc mà chăm chú nhìn vào bà, sâu kín nói: "Bác gái, bệnh của bác không nhẹ nha!"

...

Vài phút sau, tại sảnh trước của tiệm dược tề.

Phu nhân con rối với vẻ mặt ngơ ngác ngồi trước quầy, nhìn Lâm Ân đang nhanh chóng tìm kiếm đủ loại dược liệu bên trong quầy.

Từ từ!

Không đúng nha!

Ta vốn không có bệnh nha, ta chỉ muốn mượn dùng cái cớ này để tạo mối quan hệ giữa hắn với mấy đứa con gái của ta thôi.

Vì sao chỉ là một lần tùy tùy tiện tiện chẩn đoán bệnh, hắn lại làm ra vẻ nghiêm trọng như thế? Giống như ta thực sự mắc bệnh nguy kịch vậy?

"Lâm Ân? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Chẳng phải bác gái chỉ bị mệt nhọc quá độ thôi sao?"

Bà nhìn vẻ ngưng trọng mà nghiêm túc trên mặt Lâm Ân kia, không khỏi mở to hai mắt, cũng không hiểu vì sao trong lòng chợt cảm nhận được một chút khẩn trương.

"Không phải mệt nhọc quá độ." Lâm Ân ôm một đống lớn dược liệu trên tay, nặng nề quay đầu lại, rồi đeo chiếc kính một mắt lên.

Hắn một lần nữa ngồi xuống trước quầy, đặt đống dược liệu nọ qua một bên, nghiêm túc nhìn bà nói: "Bác gái, cháu hỏi bác trước, bác nhớ phải trả lời thành thật. Có phải vài năm gần đây, bác thường xuyên cảm thấy xương cốt toàn thân sinh ra một loại cảm giác mãnh liệt như đang vác vật nặng, ở thời điểm làm một chút vận động cường độ cao, thường xuyên cảm thấy thân thể mệt mỏi, kiểu như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp xuống, cần nghỉ ngơi một đoạn thời gian rất dài mới có thể khôi phục lại hay không?"

Phu nhân con rối sửng sốt: "Không có nha!"

Nói đùa gì vậy!

Bà chính là chủ nhân của trang viên con rối, tuy còn chưa đạt đến cấp quân vương, nhưng chẳng mấy tồn tại trong thế giới hắc ám này dám đến trêu chọc bà.

Nếu thân thể bà thật sự tồn tại căn bệnh hiểm nghèo nào đó, chẳng lẽ bà còn không phát hiện ra?

Bà thoáng trở nên do dự, ánh mắt nhìn thiếu niên đối diện này bắt đầu có chút không tín nhiệm.

Bởi vì rõ ràng là bà không có bệnh!

Chẳng lẽ hắn có thể tùy tùy tiện tiện mà chẩn đoán ra cái bệnh lung tung gì đó cho bà rồi?

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt, thật sâu nhìn bà, nói: "Không, phu nhân, không phải là không có, mà vì nó đã bị một thứ gì đó che giấu đi rồi, mới làm bác rất khó để phát hiện ra những bệnh trạng đã xuất hiện bên trong thân thể mình kia."

Phu nhân con rối do dự nói: "Nói đùa gì vậy, cậu đừng có lừa gạt tôi? Thầy của cậu cũng không dám lừa tôi đâu!"

Lâm Ân lộ ra ánh mắt nghiêm túc, nói: "Phu nhân, cháu lại hỏi bác một vấn đề nữa, hình thức lực lượng của bác là gì?"

Phu nhân con rối nhíu mày.

Bà nhẹ nhàng dựng một ngón tay lên, phía trên đầu ngón tay lập tức xuất hiện một quầng sáng màu đen quỷ dị.

"Chú thuật, làm sao vậy?"

Chú thuật, một loại năng lượng ma pháp quỷ dị tồn tại bên trong thế giới hắc ám, cũng tương tự như một loại bí năng mà Vu sư, ác ma, thuật sĩ… thường xuyên sử dụng.

Lâm Ân trấn tĩnh nói: "Phu nhân, có phải hàng năm bác đều giữ lại luồng bí năng chú thuật khổng lồ ở bên trong cơ thể hay không?"

Phu nhân con rối nhướng mày nói: "Đúng vậy."

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt, thâm thúy nói: "Vậy dưới tình huống không dựa vào bí năng chú thuật gia trì thì sao? Bác

từng làm như vậy bao giờ chưa?"

Phu nhân con rối ngẩn ra.

Đúng là bà chưa từng làm như vậy bao giờ.

Bởi vì từ sau khi bà chuyển hóa từ con rối thành thân thể máu thịt, đã mất đi phương thức tồn trữ năng lượng của hình thái con rối, bà cũng chỉ có thể dùng thân thể của chính mình, làm vật chứa đựng bí năng chú thuật mà thôi.

Khiến cho chú thuật chảy xuôi toàn thân, có thể giúp bà tùy thời bộc phát ra sức chiến đấu rất lớn.

Lâm Ân sâu sắc nhìn bà, nói: "Nếu cháu không có đoán sai, đúng là tích lũy bí năng chú thuật trong cơ thể sẽ mang đến thực lực mạnh mẽ cho bác, nhưng nó cũng che giấu đi những bệnh biến nào đó trong thân thể. Nếu bác không tin, có thể tạm thời ngăn chặn chú thuật, sau đó nhìn lại tình huống xem sao."

Phu nhân con rối nửa tin nửa ngờ, nhưng trong lòng hết lần này tới lần khác lại khẳng định rằng, hắn là tên đồ đệ của Cưa Máu này sẽ không lừa bà hoặc là trêu đùa bà mới đúng.

Bởi vì bà thật sự tìm không ra bất cứ lý do gì để hắn làm như vậy.

Chẳng lẽ hắn thật sự nhìn ra một chút gì đó từ bên trong thân thể của bà?

Chuyện này...

Không có khả năng đâu!

Nhưng nghĩ là nghĩ như vậy, cuối cùng bà vẫn nửa tin nửa ngờ mà vươn tay tới, nhanh chóng đánh ra mấy thủ thế quỷ dị.

Chương 224: Muốn Gì Bác Gái Cũng Phối Hợp!

Cùng với âm thanh “Ù ù” vầng sáng lập tức hiện lên khắp thân thể bà, bí năng vốn đang chảy xuôi bên trong mạch máu, lại nhanh chóng dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được tụ tập lại trước ngực bà.

Phu nhân con rối vừa dùng một loại thủ đoạn đặc thù, tạm thời chuyển dời bí năng toàn thân đến trái tim mình.

Mà làm như vậy, thì ngoại trừ trái tim, khắp nơi trên thân thể bà đều đã biến thành thân thể máu thịt không có bí năng bảo vệ rồi.

Gần như trong nháy mắt loại bỏ bí năng kia, đột nhiên vẻ mặt phu nhân con rối trở nên chấn động.

"Khụ —— "

Sắc mặt biến đổi, đột nhiên bà ấy mở miệng ho khan, một luồng áp lực cực lớn từ xương cốt toàn thân lập tức lan tràn tới đại não.

Xương cốt mơ hồ vang lên những âm thanh “Ken két” tựa như không thể chịu nổi gánh nặng.

Mà cơ thể cũng trở nên cứng ngắc và ứ đọng.

Thậm chí trong nháy mắt ấy, nó còn làm bà sinh ra một loại ảo giác khủng bố, tựa như hiện tại, bà vẫn còn ở trong trạng thái con rối năm đó, chưa từng biến thành thân thể máu thịt.

"Chuyện này... làm sao có thể..." Phu nhân con rối kinh hãi.

Lâm Ân sâu kín nheo mắt lại, rồi nâng kính mắt lên, chăm chú xem lời giới thiệu về chứng bệnh của hệ thống vừa hiện ra trong đầu, một lát sau mới nói: "Phu nhân, nếu cháu đoán đúng, thì hẳn là không phải ngay từ đầu bà đã có bộ thân thể máu thịt này?"

"Nói cách khác, căn cứ theo kết quả chẩn đoán bệnh của cháu, hẳn là vẫn còn một chút nguyền rủa còn sót lại nào đó đang ẩn núp trong cơ thể bác, đang từng chút từng chút một mà xâm thực thân thể, khiến cho bác không nhận thức được bệnh biến phát sinh."

"Mà biểu hiện trực quan nhất chính là nó gây lên ảnh hưởng xương cốt và huyết nhục của bác!"

Lâm Ân nâng cằm, nghiêm túc nói: "Dường như xương cốt và huyết nhục của bác đang dần dần chuyển hóa về trạng thái vật liệu gỗ và sợi."

【 đinh! Giá trị tinh thần của phu nhân con rối -10】

Toàn thân bà đại chấn.

"Chuyện này... Không thể nào... rõ ràng huyết nguyên nguyền rủa đã được giải trừ rồi!"

Vật liệu gỗ và sợi sao

Gần như tại khoảnh khắc ấy, trong đầu phu nhân con rối lập tức hiện ra trạng thái lúc trước khi bà gặp được Cưa Máu.

Hồi ấy, bà chính là một con rối gỗ.

Một con rối gỗ dùng gỗ làm khung xương, dùng sợi thực vật và nhựa cây làm thứ lấp đầy thân thể...

Quái vật!

Sắc mặt của bà chuyển thành trắng bệch.

Lâm Ân trấn tĩnh nói: "Hẳn là loại chuyển biến này đã kéo dài trong rất nhiều năm, sở dĩ bác hoàn toàn không thể phát hiện ra, chính vì bác đã quen dùng bí năng chú thuật đến hoạt động thân thể của chính mình, mà không phải dựa vào bản thân thân thể."

"Nhưng ngược lại, chuyện này càng tiến thêm một bước làm cho thân thể của bác nhược hoá đi!"

"Dưới tình huống để bí năng gia trì lên thân thể, có lẽ bác hoàn toàn không cảm nhận được điều gì khác thường, nhưng một khi bác gặp phải tình huống đặc thù, như bí năng dùng hết chẳng hạn, loại bệnh biến thân thể này sẽ lập tức mang đến phản phệ mãnh liệt cho bác." Lâm Ân nheo mắt nói:

"Nếu kéo dài tình trạng này thêm vài chục năm nữa mới bị phát hiện, e rằng đến thời điểm kia, chỉ cần bác giải trừ bí năng, thân thể sẽ lập tức sụp xuống."

Ông ——

Chỉ trong nháy mắt, đại não của pphu nhân con rối đã biến thành trống rỗng.

Bà nỉ non, giật giật cánh môi, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Chuyện này... Chuyện này...

Làm sao có thể như vậy...

Rõ ràng bà chỉ muốn giả vờ bệnh một chút, sau đó khiến cho thiếu niên này tùy tiện xoa bóp ấn huyệt, kê đơn thuốc cho bà, cuối cùng bà có thể thuận lý thành chương mà dựa vào cái cớ ấy, để đứng giữa làm trung gian mai mối hắn cho đám con gái nhà mình...

Ai ngờ chỉ tùy tiện nhờ hắn chẩn đoán bệnh một chút, hắn lại thật sự chẩn đoán ra một đống bệnh rồi!

Bà thực sự khóc không ra nước mắt mà.

"Nhưng bác đừng quá lo lắng." Lâm Ân liếc mắt nhìn bà ấy một cái, nói: "May mà bác gái đã gặp cháu, có lẽ đây là duyên phận, xem ra trời đã định trước, ngài muốn cháu tới giải trừ bệnh trạng này cho bác rồi."

Đúng vậy.

Khẳng định đây là duyên phận.

Bằng không vì sao vị phu nhân này có thể trằn trọc không ngủ được tới nửa đêm, sau đó lén lút đến phòng hắn, nhờ hắn xem bệnh cho mình?

Chẳng lẽ chỉ số đào hoa của hắn còn mạnh đến mức ngay cả sư mẫu liếc mắt nhìn một cái, cũng muốn kéo hắn vào bên trong một căn nhà nhỏ tối đen, tiến hành một vào trò chơi vô cùng xấu hổ, mất mặt hả?

Nghĩ thôi cũng biết là không thể rồi.

Sắc mặt phu nhân con rối lập tức chuyển thành tái nhợt, bà ấy vội vàng bắt lấy tay Lâm Ân, sợ hãi ôm chặt vào trong ngực, nói: "Thật ư? Cháu, cháu thật sự có biện pháp chữa khỏi cho bác gái sao?"

"Cháu cứ yên tâm, nếu cháu thật sự có thể chữa khỏi cho bác gái, bác gái thề cái gì cũng nghe theo lời cháu, dù chúng ta lặng lẽ (beep ——) một chút, lăn lộn trên giường gì đó, bác gái cũng sẽ thuận theo mà phối hợp nha!"

Lâm Ân: "(°Д°)?"

Moá nó!

Lần này là chạm thẳng đến điểm mù đạo đức của ta rồi.

Made!

Thế giới này cởi mở như vậy hả?

Bác gái, bác làm ơn đừng nói mấy lời kỳ kỳ quái quái như vậy mà! Nếu bác còn như vậy, có muốn cháu cũng không dám chữa cho bác đâu!

Lâm Ân "Khụ khụ" hai tiếng, rồi gian nan rút tay mình về, nói: "Lăn lộn trên giường thì không cần đâu, cháu là một thiếu niên vô cùng đứng đắn, không chịu nổi trải nghiệm cấm kỵ như vậy, hơn nữa..."

Phương hướng thiết lập của cháu cũng không cho phép cháu lựa chọn một tồn tại quá lớn như bác.

So với một người phụ nữ cường tráng như bác gái, cháu càng thích...

Đương nhiên, hắn không dám nói ra hai câu cuối cùng kia.

"Được rồi, chúng ta nói về chính sự trước đã." Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, rồi bình tĩnh cầm lấy cây bút lông chim, nói: "Cháu phát hiện trong cơ thể bác gái có một chút nguyền rủa còn sót lại nào đó, điều này nói lên rằng, trước kia bác đã dùng một loại phương pháp nào đó để loại trừ quá nguyền rủa gây nên ảnh hưởng cho thân thể bác. Bác có thể nói cho cháu biết đó là phương pháp gì hay không?"

"Cháu cũng có thể đúng bệnh hốt thuốc."

Hệ thống không có đề cập đến loại phương pháp này trong giao diện giới thiệu chẩn đoán bệnh, hắn chỉ có thể trực tiếp hỏi

bệnh nhân thôi.

Chương 225: Đúng Vậy! Chính Là Thứ Mà Cháu Đang Nghĩ Đó!

Phu nhân con rối lập tức ngẩn người, sắc mặt vốn tái nhợt lập tức chuyển thành ửng đỏ, nói: "Cháu khẳng định là muốn ta nói ra sao?"

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, trấn định mà ngẩng đầu, nói: "Đương nhiên, cháu là bác sĩ, là hộ lý, cháu phải hiểu biết đầy đủ tình huống, mới có thể đúng bệnh hốt thuốc cho bác được. Bác có hiểu không?"

Phu nhân con rối do dự một chút rồi gật gật đầu, gương mặt ửng đỏ, nói: "Kỳ thật phương pháp kia cũng rất đơn giản, theo phương pháp giải nguyền rủa trong nhất phái truyền thừa chúng ta, chỉ cần tìm được một sinh vật có tình cảm mãnh liệt với ta, sau đó tại thời khắc cảm xúc bùng nổ nào đó... Khiến cho đối phương hung hăng mà đưa bản thân lên tới đỉnh cực khoái…"

Bà nghiêm túc nhìn gương mặt đang dần dần trở nên ngây dại của Lâm Ân, dựng một ngón tay lên nói: "Nói đơn giản là ở thời điểm bản thân cực high, có thể áp chế huyết nguyên nguyền rủa trong cơ thể xuống!"

Lạch cạch ——

Cây bút lông chim trong tay Lâm Ân rơi xuống đất.

Vẻ mặt hắn ngây dại.

"Ách..."

Vào thời điểm này, nói thật hắn cũng không biết mình nên nói

cái gì.

Phu nhân con rối nghiêm túc ngả người về phía trước, nói: "Phải đến thời điểm bản thân cực high mới được! Nói cách khác, nếu chưa đạt tới cực high, hiệu quả sẽ đại giảm! Mà cháu có biết thời điểm cực high là lúc nào hay không?"

Lâm Ân (°Д°) ノ nói: "Ách... Hẳn là không phải như cháu đang nghĩ đâu..."

Phu nhân con rối dùng sức gật đầu, nghiêm túc nói: "Đúng vậy, chính là thứ mà cháu đang nghĩ đó!"

"..."

"..."

Xung quanh ầm ầm rơi xuống vực sâu yên tĩnh.

Lâm Ân ngây dại ngồi trên quầy, mà phu nhân con rối khổng lồ đang ngả thân thể về phía trước, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn.

Chỉ cần Lâm Ân thoáng nhìn xuống dưới một chút thôi, là có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh bên dưới cổ áo ngủ kia…

Hình ảnh muốn bao nhiêu quỷ dị có bấy nhiêu quỷ dị.

Lâm Ân dùng sức mà xoa xoa đôi mắt, sau đó trố mắt ngửa người về phía sau, khó chịu như nhức trứng nói: "Nếu không bác lại đi tìm thầy của cháu thử một chút đi?"

Đôi mắt phu nhân con rối càng thêm sáng quắc nói: "Lúc ta còn là con rối, chẳng biết xấu đẹp là gì, về sau này mới hối tiếc không kịp. Hơn nữa, hiện tại thầy cháu cũng không đủ khả năng làm cho ta đạt cực high nữa rồi."

"Vì sao?"

"Bởi vì hắn có chút vấn đề."

Lâm Ân ngây dại hỏi: "Vấn đề gì?"

Tựa như phu nhân con rối vừa nghĩ đến một chuyện làm cho người ta vô cùng khó chịu, bà ấy nheo mắt nói: "Vấn đề mà đám đàn ông các cháu sợ nhất kia!"

Ông ——

Ánh mắt Lâm Ân lập tức rơi vào trống rỗng.

Loại tin tức khủng bố mang lại cho người ta kích thích quá độ này, hệt như một cái đầu đạn hạt nhân bị ném thẳng vào ao cá, nổ ra vô số những con cá nướng mang theo phóng xạ.

Đây không phải tin tức mà một tên đồ đệ như hắn nên biết đến!

Không phải đâu!

Không phải đâu!

(ΩДΩ)!

Thầy ơi! Con thề với thầy, con thật sự không cố ý muốn biết chuyện này đâu!

Thầy ở trong lòng con, vẫn luôn là một người đàn ông cường tráng vô địch đó!

"Chờ một chút, bác để cho đầu óc cháu loát chút đã!"

Lâm Ân vươn thủ, nhanh chóng ép bản thân trở về trạng thái trấn định, cố gắng làm cho vẻ mặt của mình bình tĩnh lại.

Ngay lập tức, trong đầu hắn đã hiện ra những phương án giải quyết bệnh trạng do hệ thống cung cấp cho hắn.

"Cảm xúc... Đỉnh điểm... Chỗ trống... Áp chế..."

Lâm Ân bắt giữ được mấy từ khóa kia.

Hắn cau mày, ý nghĩ chạy nhanh như gió lốc.

"Phu nhân, cháu cần hỏi lại một vấn đề. Đã bao giờ mọi người thử suy nghĩ theo hướng khác chưa? Nghĩ là đặt ra câu hỏi, có lẽ muốn giải trừ nguyền rủa trong cơ thể bác cũng không nhất định phải H, mà chỉ cần một làm một chuyện gì đó khiến cảm xúc bùng nổ là được thôi? Bác cảm thấy tình huống này có được hay không?"

Phu nhân con rối ngồi xuống, ôm bộ ngực, nhắm mắt nói: "Đương nhiên là ta cũng nghĩ tới chuyện này, nhưng nó hoàn toàn không đơn giản như những gì cháu nghĩ đâu. Được rồi, nói thật cho cháu biết vậy, trước khi gặp được Cưa Máu, bản thể của ta chính là một con rối gỗ bị nguyền rủa quấn thân."

Lâm Ân ngẩn ra.

"Mà con rối vốn không có tình cảm, không có đạo đức, không cảm thấy thẹn thùng, không có sung sướng, cũng không có sầu bi, hoặc là nói, cũng không phải là không có, chỉ là rất khó để kích phát ra ngoài mà thôi."

Bà ấy mở to hai mắt, giọng nói trở nên vô cùng dịu dàng.

"Mà nhất mạch chúng ta sẽ lựa chọn phương pháp bình thản nhất, đó là tìm cho mình một sinh vật huyết nhục có thể tin cậy được, sau đó từng bước thành lập nên ràng buộc với bọn họ, rồi thông qua thời gian ở chung, lại từng chút từng chút một dẫn dụ cho cảm xúc trong lòng mình dâng lên, cuối cùng ở thời điểm H, toàn bộ cảm xúc ấy sẽ hoàn toàn bùng nổ, hoàn thành quá trình lột xác."

Ánh mắt bà trở nên thâm thúy.

"Mà ngoại trừ phương thức này, cũng có phương pháp khác, nhưng toàn bộ chúng đều cực kỳ tàn nhẫn."

"Ví dụ như thông qua quá trình tra tấn nặng nề, khiến cho con rối kia cảm nhận được tuyệt vọng và oán hận thống khổ nhất, cô ta cũng có thể hoàn thành lột xác. Hoặc là, tự tay hủy diệt toàn bộ những thứ mà cô ta để ý nhất, bạn bè, thân nhân, thứ yêu thích… hết thảy những điều tốt đẹp mà cô ta luôn quý trọng, sau đó, tại thời điểm cô ta chìm trong cực độ bi thương, cũng có tỷ lệ hoàn thành lột xác."

"Mà so với những phương thức cực đoan này, hoàn thành lột xác trong sung sướng chính là phương thức tốt nhất rồi. Bởi vì đối với những cô gái đang bị vây trong thời kỳ con rối kia, cái gọi là h vốn là một loại hành động khơi gợi tình cảm trong lòng, tình cảm càng sâu đậm, ở thời điểm H kia, bọn họ càng cảm thấy hạnh phúc."

Lâm Ân chìm vào trong suy tư.

"Thì ra là thế..."

Rất nhanh, hắn đã ngẩng đầu, sâu sắc nói: "Nhưng hiện tại xem ra, loại phương pháp này không có tính vĩnh cửu, ít nhất là ở thời điểm hiện tại, nguyền rủa trong cơ thể bác chưa bị loại trừ triệt để."

Phu nhân con rối từ từ nhắm mắt lại, rồi cười lạnh nói: "Chuyện này cháu cần phải đi hỏi thầy của cháu mới được."

Lâm Ân: "..."

Hắn lại suy tư, sau đó nghiêm túc ngẩng đầu lên, nói: "Đột nhiên cháu nghĩ tới một vấn đề, nếu ở thời kỳ con rối, bởi vì cấu tạo đặc thù và một chút nguyên nhân quỷ bí ở mức độ sâu xa hơn, khiến cho mọi người chỉ cho thể cảm nhận được vui sướng của

chuyện H ở thời điểm tình cảm được dẫn dụ ra..."

Chương 226: Thật Khó Nói Nên Lời!!!

Ba ——

Lâm Ân tỏ vẻ nhức trứng mà vỗ đầu.

Made!

Rốt cuộc là hắn đang làm cái gì đây, trong đêm khuya thanh vắng, ở nơi chẳng có người, hắn và sư mẫu của mình lại lén lút nói chuyện về chủ đề H…

Móa nó nghĩ thế nào cũng thấy chuyện này quá mức kỳ cục rồi!

Ngượng ngùng lắm à nha!

"Sau đó thì sao?" Phu nhân con rối tò mò chờ đợi.

Lâm Ân cố gắng ngăn chặn đống suy nghĩ ngoài luồng trong đầu, trầm mặt xuống, bình tĩnh nói: "Nhưng hiện tại sư mẫu đã không còn là con rối nữa, cũng tương đương với không cần dẫn dắt cảm tình, chỉ đơn thuần dẫn dắt cảm xúc từ thân thể lên là được, hẳn là áp dụng theo phương thức này cũng có thể sinh ra áp chế đối với thứ nguyền rủa kia?"

Phu nhân con rối ngẩn ra.

"Có muốn thử một lần hay không?" Lâm Ân cố gắng đứng lên, từ phần cổ có thể rõ ràng trông thấy xương quai xanh bên trong.

Phu nhân con rối ngây dại, đưa mắt nhìn Lâm Ân từ trên

xuống dưới một lần, trái tim lập tức “Thình thịch thình thịch” đập mạnh.

"Thử… thử như thế nào?"

Chẳng lẽ nói... Đồ nhi của Cưa Máu đã nghĩ thông suốt rồi? Chẳng lẽ hắn thật sự muốn cùng bà...

Nhưng chuyện này... chuyện này quá mức cấm kỵ!

...

Vài phút sau, trong phòng dược tề.

Lâm Ân với vẻ mặt bình tĩnh đứng trước nồi luyện dược, chậm rãi khuấy thứ nước thuốc kinh khủng đặc sệt, dấp dính không ngừng nổi “Lục bục” đầy bọt khí trong nồi. Còn phu nhân con rối với vẻ mặt thất vọng, không mấy thoải mái, đang khoanh tay, nhắm mắt ngồi ở chỗ kia, trên đầu xuất hiện mấy đường chỉ đen.

"Là luyện dược sao?"

Lâm Ân nghi hoặc hỏi: "Nếu không thì sao?"

Phu nhân con rối nhắm mắt nói: "Ta còn tưởng..."

【 đinh! Độ hảo cảm của phu nhân con rối đối với ngươi -1】

【 đinh! Độ hảo cảm của phu nhân con rối đối với ngươi -1】

Lâm Ân ngơ ngác, trên đầu xuất hiện một dấu "?"

Không thể nào, sư mẫu chẳng lẽ người thật sự cho rằng ta đã biến thái đến mức đi dùng chính thân thể của mình tới giúp người áp chế nguyền rủa?

Trước không nhắc đến chuyện thầy có thể xử lý ta, dù ta có năng lực kia, cũng không đủ vốn liếng mà!

Nói gì thì nói, ta cũng không thể trực tiếp lấy toàn thân mình...

"..."

"..."

À hình như là có thể...

Lâm Ân nhanh chóng lắc đầu, vội vàng ném thứ suy nghĩ kỳ quái nọ ra ngoài, rồi lập tức lấy một bình nhỏ dược tề từ trong lòng ra ngoài, híp mắt lại, đổ xuống cái nồi lớn trước mặt mình.

Lạch cạch ——

Một luồng sương khói màu phấn hồng lập tức bay lên, huyễn hóa ra một trái tim.

【 nước hoa Mị Ma kích tình 】x1

Đây là loại hàng hóa hắn từng trao đổi từ hệ thống thương thành lúc trước, vẫn một mực chưa có cơ hội sử dụng. Tới lúc này, cuối cùng nó cũng phát huy công dụng rồi.

Lâm Ân nhanh chóng đổ dược tề vào trong bình, đóng nắp lại, rồi xoay người, nhìn về phía phu nhân con rối đối diện, trấn định nói: "Sư mẫu, có thể bắt đầu rồi!"

...

Hơn mười phút sau, bên bàn giải phẫu.

Phu nhân con rối có vẻ kinh dị ngồi trên bàn giải phẫu, nhìn thấy Lâm Ân nâng bàn giải phẫu lên, điều chỉnh thành trạng thái có thể nửa dựa vào, lại lập tức nhìn thấy Lâm Ân dùng còng tay, còng chân trên bàn giải phẫu, thuần thục khóa chặt hai tay, hai chân của mình.

"Cậu thích chơi như vậy sao?"

Lâm Ân trấn tĩnh nâng chiếc kính mắt lên, lắc đầu nói: "Phu nhân, mong người đừng tùy tiện nói mấy lời kỳ quái như vậy, cháu làm thế này chỉ với mục đích duy nhất là giữ cố định người lại, không để người làm rối loạn mọi thứ trong này mà thôi."

Lâm Ân nói xong, lập tức nheo mắt, cầm lấy kim tiêm.

“Thêm nữa, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra, cháu sẽ tạm thời giúp người tiêm vào tứ chi một lượng thuốc tê nhất định, nhưng hết thảy những chuyện này đều vì mục đích cuối cùng là trị liệu, người còn muốn tiếp tục hay không?"

Phu nhân con rối do dự một chút, cuối cùng cũng nói: "Nếu có thể áp chế nguyền rủa, làm như thế nào cũng được."

Lâm Ân gật đầu. Hắn cũng không nói gì thêm nữa, lập tức đặt mấy chục bình dược tề vừa luyện chế xong, xuống trước mặt phu nhân con rối.

"Phu nhân, uống những bình dược tề này đi, nếu người có thể kiên trì đến lúc hừng đông, cháu cam đoan nguyền rủa trong cơ thể người sẽ bị áp chế xuống rất nhiều, nhưng mong người hãy nhớ kỹ đừng có kêu quá lớn."

Phu nhân con rối nhìn bình dược tề phấn hồng kia, do dự nói: "Nhưng rốt cuộc đây là loại dược tề gì vậy?"

Lâm Ân hít sâu một hơi, nhắm mắt nói: "Ách... Chờ đến khi nguyền rủa trong cơ thể người bị áp chế xuống, cháu sẽ nói cho người biết."

Bởi vì… thực sự khó có thể nói nên lời!

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn luyện chế loại vật phẩm này, cũng không thuần thục.

Ừng ực——Ừng ực——

Vài phút sau, phu nhân con rối đã uống toàn bộ dược tề vào trong bụng, Lâm Ân cũng nhanh chóng tiêm lượng thuốc tê thật lớn vào cánh tay và hai chân cho bà.

"Được rồi." Hắn bình tĩnh đi đến trước cửa, quay đầu nhìn phu nhân con rối đang nằm trên bàn giải phẫu.

"Dược hiệu sẽ nhanh chóng phát huy tác dụng."

"Nhưng mong người nhất định phải nhớ kỹ, hết thảy những chuyện này đều là hy sinh cần thiết vì áp chế nguyền rủa, bởi vì cháu cũng không nghĩ ra biện pháp nào càng tốt hơn, cho nên chỉ có thể áp dụng hạ sách này."

"Phu nhân, cháu tin tưởng người nhất định có thể vượt qua."

Phu nhân con rối có chút ngạc nhiên, ở thời điểm bà đang muốn tiếp tục hỏi, Lâm Ân đã "Ba" một tiếng đóng cửa chính lại.

Mà chưa hết, Lâm Ân còn nhanh chóng khóa cửa chính phòng giải phẫu, rồi vội vàng cầm lấy vài tấm ván gỗ và đinh, không chút do dự đã "Ba ba ba" niêm phong toàn bộ cửa chính, sau đó lại nhanh chóng chạy thẳng về lầu các của mình, dùng viên bông nhỏ, bịt kín lỗ tai, nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Khoảng mười phút sau, từ bên trong phòng giải phẫu dưới lầu, lập tức liền truyền đến... từng âm thanh rên rỉ cao vút khó có thể miêu tả rõ thành lời.

"Lâm Ân! Tên... tên khốn kia! Ngươi lại lại cho... Cho... Cho ta uống (beep ——) dược!"

"A a a! Đáng giận! Cứu... Cứu cứu... Cứu mạng... Không được rồi!"

"Ngươi xong rồi! Ngươi xong đời! Ta nhất định... Nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, y a! Ô ô a!"

Dưới lầu không ngừng truyền đến những tiếng hét lớn chói tai, đầy vẻ khó chịu, gấp gáp, từng cơn, từng hồi, kéo dài không dứt.

Chương 227: Ngươi Là Một Tên Ma Quỷ!!!

Đồng thời bên tai Lâm Ân lại không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Độ hảo cảm của phu nhân con rối đối với ngươi -1】

【 đinh! Độ hảo cảm của phu nhân con rối đối với ngươi -1】

【 đinh! Độ sợ hãi của phu nhân con rối đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của phu nhân con rối đối với ngươi +11】

Đủ loại nhắc nhở không ngừng cọ rửa màng tai Lâm Ân, nhưng hắn vẫn một mực nhắm mắt lại, dùng bông lấp kín lỗ tai, chợp mắt làm một giấc ngủ ngắn, căn bản là lựa chọn không nghe thấy gì

Mà dần dần, theo thời gian trôi đi, tới cuối cùng, những tiếng hét lớn đầy bực dọc và gấp gáp nọ cũng không thể nối liền thành một câu hoàn chỉnh.

"Bác... Bác sĩ... Bác sĩ tốt! Đứa nhỏ ngoan! Ta cầu ngươi! Mau... Mau vào... Mau vào trong này đi!"

"Không... Không có ý tứ gì khác! Thật sự mà a a! Ngươi cứ tới đây giúp ta... Nói chuyện với ta... Ta nói thật đó, ô ô!"

"Không được! Thật sự không được rồi! Nếu... Nếu ngươi ngượng ngùng... Đi... Đi gọi thầy của ngươi lại đây... Kêu đến... Cũng có thể mà —— ô ô..."

Nhưng Lâm Ân một mực nhắm hai mắt lại, cái gì cũng không nghe được.

Phải biết rằng, là một vị bác sĩ, Lâm Ân nhất định phải duy trì rèn luyện chức nghiệp của mình hàng ngày, hiện giờ mới bước vào đợt điều trị đầu tiên, dựa theo liều lượng của đống dược tề kia, phỏng chừng nó vẫn có thể kéo dài liên tục trong ít nhất là bốn, năm tiếng đồng hồ nữa.

Lâm Ân thầm tính toán trong lòng, hắn quyết định chờ đợi thời gian trôi qua.

【 đinh! Trước mắt trạng thái của mục tiêu trong nhiệm vụ đã phát sinh thay đổi: Tư duy vỡ thành từng mảnh 】

【 đinh! Trạng thái của mục tiêu trong nhiệm vụ đã phát sinh thay đổi: Hôn mê co giật 】

【 đinh! Trạng thái của mục tiêu trong nhiệm vụ đã phát sinh thay đổi: Thức tỉnh 】

Cùng với những âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên trong đầu, thời gian nhanh chóng chảy xuôi đi

Và đêm hôm nay, không chỉ riêng Tiệm Dược Tề Cưa Máu, mà với cả hẻm Du Hồn, nó cũng là một đêm khó ngủ.

...

Ngày thứ hai.

【 Thị Giới 】

【 Huyết Oa Oa 】: "(uể oải) có thể thỉnh giáo mọi người một câu hay không... Hơn nửa đêm qua... Là chị gái hay cô dì nào... cả đêm không ngủ được vậy..."

【 Quỷ Sách 】: "Đúng là khinh người... Quá đáng! Cái hẻm Du

Hồn này to như vậy... Chẳng lẽ không nơi nào chứa nổi một cái bàn học im lặng..."

【 người gõ chuông 】: "Thật sự chịu không nổi... Lại có thể kéo dài lâu đến vậy? Một mạch kéo dài đến tận buổi sáng nha. Đây, rốt cuộc là cấp dưới nhà ai đó, lại có thể dũng mãnh đến mức độ này..."

【 Khô Lâu Ma 】: "Ha hả —— xem ra chỉ có tôi không bị ảnh hưởng."

【 người nhặt rác 】: "Ai... Lớn tuổi rồi... không nghe được những thứ này, nhưng ta vẫn muốn nói một câu, cô gái ơi, bớt phóng túng lại một chút sẽ thỏa đáng hơn, liên tục rên rỉ tới năm, sáu giờ như vậy, thật sự có chút quá phận."

【 Ác Linh Nữ Vương 】: "Sao tôi cứ có cảm giác âm thanh kia truyền đến từ tiệm dược tề nhỉ? Không được! Tôi nhất định phải tìm cơ hội qua ngó thử một cái!"

【 Quỷ Độc Thân 】: "o(□□□)o "

Buổi sáng, bên trong hẻm Du Hồn là một mảnh trống rỗng.

Trong sương mù màu đen cuồn cuộn, ngẫu nhiên cũng xuất hiện mấy cái bóng quỷ, nhưng người nào người nấy đều lộ ra vẻ mặt uể oải, hoảng hốt không thôi.

Suy cho cùng, bị người ta oanh tạc cả một buổi tối như vậy, có sinh vật bình thường nào đủ sức chịu đựng đâu?

Đó là còn chưa nói hết ra đâu, bởi vì tới tận lúc này, thứ âm thanh kia vẫn một mực truyền đến, từng cơn nối tiếp từng cơn, mang theo âm thanh vang vọng cùng với lực xuyên thấu mạnh mẽ, muốn không nghe cũng khó!

...

Tiệm Dược Tề Cưa Máu.

"21598 "

"21599 "

"21600 "

"Tàm tạm rồi."

Lâm Ân thầm đếm đủ sáu tiếng đồng hồ, mới chịu mở hai mắt, rồi trấn tĩnh đứng dậy từ trên giường, mặc chiếc áo dài màu trắng của mình lên, đeo khẩu trang và bao tay vào, rồi nhanh chóng xuống lầu, đi đến phía trước cửa chính của phòng giải phẫu, lấy đi toàn bộ những tấm ván cửa vẫn còn ghim chặt bên trên.

Xong xuôi đâu đó, hắn dừng lại một chút, lấy tinh thần, gõ gõ cửa.

Đông đông đông ——

"Bác gái, bác cảm thấy thế nào?" Lâm Ân có lòng tốt mở miệng hỏi.

"..."

Nhưng bên trong vẫn im lặng, không có tiếng đáp lại.

Lâm Ân do dự một hồi, cuối cùng vẫn móc chìa khóa từ trong lòng ra, quyết định mở cửa bước vào xem xét.

Ngay khi bước một chân vào bên trong, hắn lập tức nhìn thấy, trên bàn giải phẫu đã không còn một bóng người, thậm chí cái bàn giải phẫu nọ còn có dấu vết bị phá hư, hiển nhiên là sau khi thuốc tê mất hiệu lực, phu nhân con rối đã tự mình giãy giụa thoát khỏi mấy cái còng rồi.

Mà cũng chính tại một khắc này, Lâm Ân lập tức trông thấy

phu nhân con rối đang tựa vào trong góc phòng giải phẫu, ánh mắt ngây dại, quần áo không chỉnh tề, trên mặt mang theo một mảnh đỏ ửng, thân thể còn không ngừng run rẩy.

Dáng vẻ có chút vô lực, buông xuôi, tựa như đã sụp đổ mất rồi...

Về phần cảnh tượng trong phòng, thực sự không thể dùng ngôn từ mà miêu tả được.

Tình hình chung là: Một mảnh đống hỗn độn.

Lâm Ân nhanh chóng nâng chiếc kính một mắt lên, rồi nhanh chóng đi đến trước mặt phu nhân con rối vẫn còn đang ngây dại. Hắn bình tĩnh buông túi đựng dụng cụ y tế trên tay xuống, lấy ống nghe ra, và cẩn thận nghe nhịp tim của bà ấy.

Sau đó, hắn nhanh chóng bắt mạch, hoàn thành một lần kiểm tra toàn diện và chẩn đoán bệnh.

"Nhịp tim rất nhanh... Hẳn là là adrenalin thời gian dài tăng vọt phản ứng..."

"Tình trạng sợi hoá khung xương và huyết nhục đã bắt đầu nghịch chuyển với cường độ tương đối..."

"Nguyền rủa trong cơ thể xuất hiện dấu hiệu suy yếu trên diện rộng, cho thấy hiệu quả trị liệu đã có tác dụng..."

Trên mặt Lâm Ân lộ ra nụ cười vui mừng, hắn vươn tay nâng phu nhân con rối dậy.

"Tin vui! Bác gái, bệnh kín bên trong thân thể người đang từng chút từng chút một chuyển biến tốt đẹp rồi, chỉ cần trải qua thêm mấy đợt trị liệu nữa, cháu tin tưởng nguyền rủa trong cơ thể bác sẽ bị toàn diện áp chế!"

Vừa nghe xong câu này, rõ ràng là thân thể phu nhân con rối vừa hung hăng run rẩy một cái, đặc biệt là ở thời điểm Lâm Ân tóm lấy bàn tay của bà, bà lập tức có phản ứng, hệt như một loại phản xạ có điều kiện theo bản năng.

Phu nhân con rối ngây dại mà nỉ non nói: "Ngươi là một tên... Ma quỷ..."

Chương 228: Kẻ Địch Cả Đời Của Phụ Nữ!!!

【 đinh! Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, kiểm tra thân thể, đạt được khen thưởng nhiệm vụ: 200 tiền khô lâu, 200 kinh nghiệm cơ sở, thù lao đặc biệt x1】

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu: Kẻ địch cả đời của phụ nữ, đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 kẻ địch cả đời của phụ nữ 】: ở thời điểm ngươi dùng bất cứ loại hình thức và thủ đoạn gì, dưới bất cứ loại tình cảnh gì, khiến cho một hoặc nhiều sinh vật khác phái đạt tới một giai đoạn nào đó khó có thể nói rõ thành lời, sẽ có xác suất đạt được thành tựu đặc thù này, làm người thì không thể, ít nhất cũng không nên tiếp tục làm như vậy. Ngươi đạt được gia tăng vĩnh cửu: Sức bền ＋10, thể chất ＋10, vui sướng ＋10

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu tính giai đoạn: Học gia dược tề đứng đắn (một), đạt được kinh nghiệm cơ sở 300】

【 học gia dược tề đứng đắn (giai đoạn một)】: ở thời điểm thành công chế tạo nên một loại hoặc nhiều loại "Xuân thiên dược tề" có xác suất đạt được thành tựu tính giai đoạn này. Nó cho thấy rằng, trên lĩnh vực dược tề học này, ngươi đã khai phá ra càng nhiều phương hướng và chức năng kỳ quái hơn, ngươi đạt được khen thưởng phẩm chất cao: 【 phối phương dược tề sáp sáp x1】

Lâm Ân ngẩn ra.

Lại ra cái trứng hai lòng đỏ?

Một nhiệm vụ lại mang tới hai cái thành tựu khác nhau.

Rất ít gặp à nha.

Lâm Ân đã chết lặng mà tự động bỏ qua toàn bộ những phần giới thiệu của hệ thống đối với những thành tựu mình vừa đạt được, rồi trực tiếp đọc đến phần khen thưởng hệ thống phát cho mình.

【 phối phương dược tề sáp sáp 】

【 phẩm chất 】: Cao cấp

【 giới thiệu 】: Làm người thì không thể, ít nhất là không nên nghiên cứu ra loại dược tề khiến người ta muốn chết này. Nhưng nói vậy cũng không phải ghét bỏ nó, hay khẳng định nó không phải dược tề tốt đẹp gì, nguyên nhân chính vì mức độ chấn động của nó quá lớn, mới muốn cảnh báo ngươi, nhất định phải sử dụng vào thời điểm thích hợp, đừng có liều lĩnh trút thẳng một bình, bằng không tự gánh lấy hậu quả.

【 phối phương 】: Chất lỏng trong cơ thể Mị Ma x1, Địa Ngục Hỏa Hoa Lôi x5, dịch nhầy đặc đính, màu hồng phấn của Slime x1, túi dịch của Nhện Ma x1, vân vân…

Lâm Ân: "..."

Quả nhiên, hắn đã đại khái nắm được thủ đoạn khen thưởng của hệ thống rồi.

Chỉ cần ngươi làm ra một chuyện trên phương diện nào đó, thì khen thưởng mà hệ thống đưa cho ngươi cũng có khả năng liên quan mật thiết đến phương diện đó.

Nhưng loại phối phương dược tề kỳ quái này hắn là hắn không dùng được đâu. Nói cho cùng, thuộc tính của loại dược tề không đứng đắn này vô cùng không tương xứng với một vị bác sĩ

chân chính như hắn à nha.

(Sáp sáp ở đây có nghĩa là không trơn tru, sần sùi…)

...

Hơn mười phút sau.

Tại quầy lễ tân trước đại sảnh, Lâm Ân bình tĩnh đưa một ly trà đậm tới trước mặt phu nhân con rối đang ngồi phía đối diện với mình.

Tuy hiện giờ bà ấy đã tỉnh táo trở lại, nhưng ánh mắt vẫn có chút thẫn thờ, thân thể thường xuyên run rẩy, làn da toàn thân từ trên xuống dưới đều ánh lên màu phấn hồng.

"Có khả năng là dược hiệu vẫn còn lưu lại một chút, nhưng vấn đề không lớn, cháu đã điều phối cho người một chút dược tề đề thần tỉnh não rồi, người cứ uống chén trà này đi, rất nhanh là có thể tỉnh táo trở lại thôi."

"Cám ơn."

Phu nhân con rối ngây dại cầm lấy chén trà nhỏ nhắn kia, trong đầu vẫn là một mảnh hỗn loạn.

Lâm Ân mỉm cười, hai tay đan vào nhau, đặt trên bàn, thân thiết hỏi: "Bác gái, cảm giác thế nào? Có phải nguyền rủa trong thân thể đã bị áp chế rồi?"

Phu nhân con rối uống xong chén trà, cảm nhận được từng luồng khí tức mát mẻ xông thẳng lên đại não, khiến cho ý thức của bà cũng nhanh chóng khôi phục trở lại.

Bà cầm chén trà, khẽ nỉ non một tiếng, nói: "Giống như... có hiệu quả thật, bởi vì loại cảm giác dị thường như cơ bắp và xương cốt phải chịu áp lực vô cùng lớn kia đã giảm bớt so với ngày hôm

qua rồi..."

Lâm Ân mỉm cười nói: "Đây là đúng bệnh hốt thuốc. Nguyền rủa không giống những loại bệnh tật khác, mấu chốt nằm ở chỗ phải tìm được điểm đột phá thích hợp."

Phu nhân con rối vừa nghĩ tới cơn ác mộng mình đã trải qua suốt cả đêm, lại theo bản năng mà rùng mình một cái, kẹp chặt hai chân lại.

Tuy những điều hắn nói là đúng... chuyện hắn lợi dụng loại dược tề vô cùng đáng giận kia để trị liệu cũng đúng, bởi vì nó còn mang lại hiệu quả trị liệu vượt xa loại hoạt động hai người đan xen vào nhau kia, nhưng đáng chết ở chỗ, tác dụng của nó lại tốt đến quá đáng, hết lần này đến lần khác cứ ào ào phun ra, căn bản không để cho người ta có thời gian nghỉ tạm.

Như thể ngươi vừa cố gắng vượt qua một lần đại hồng thủy, đầu óc vừa rơi vào trạng thái trống rỗng, còn chưa kịp suy nghĩ gì, thì ngay sau đó, đợt thủy triều thứ hai đã vỡ đê xông đến.

Nhưng … bà thề!

Cái loại cảm giác trong lòng ngứa ngáy giống như đang có vô số con kiến không ngừng bò tới bò lui, nhưng bản thân lại không thể lấp đầy được kia... Vô cùng không tốt!

Bà tuyệt đối không muốn trải nghiệm lần thứ hai.

Bởi vì thử một lần thôi đã cảm thấy cả người như muốn sụp đổ.

Nghĩ đến đây, phu nhân con rối dùng sức lắc lắc đầu, cố gắng ném bỏ thứ cảm giác khủng bố đang vây kín trong đầu mình kia, ánh mắt lập tức có chút chớp động mà dừng lại trên gương mặt mỉm cười của Lâm Ân.

Lại nói...

Tuy hắn đã cho bà dùng loại dược tề vô cùng ác liệt nọ để trị liệu, nhưng thiếu niên này lại thật sự có thể nhẫn nhịn được mà không lén lút tiến vào!

Bởi vì bà thề, khi rơi vào trạng thái nọ, nếu hắn thực sự bước vào phòng giải phẫu, khẳng định là bà sẽ không chịu nổi.

Đến lúc ấy, rốt cuộc giữa hai người bọn họ có phát sinh một chút chuyện cấm kỵ hay không… lại khó mà nói được rồi.

Ngay lập tức, bên trong ánh mắt đang nhìn Lâm Ân của phu nhân con rối chợt có thêm một chút phức tạp và yêu thích khó nói nên lời.

Lâm Ân vẫn duy trì vẻ trấn định, nhưng trong lòng đã đại khái biết được phu nhân con rối đang suy nghĩ cái gì rồi...

Nói đùa!

Tuy ngẫu nhiên Lâm Ân cũng trở nên không đứng đắn, nhưng con thỏ còn không ăn cỏ gần hang đâu!

Chương 229: Thù Lao Đặc Biệt!!!

Lại càng không muốn nói, phu nhân con rối chính là lão tình nhân của thầy, chỉ có điên rồi, ta mới dám vượt lôi trì làm mấy chuyện như vậy.

Ây da, ngày hôm qua vừa nói những lời hùng hồn như thế ở trước mặt thầy, vậy mà ngày hôm sau còn chưa tới, đã đội cho thầy một cái nón xanh... chỉ cần nghĩ thôi cũng cảm thấy quá mức khốn nạn rồi!

Lâm Ân tuyệt đối không muốn có bất cứ liên quan gì đến vị phu nhân này.

Sau lần khám chữa bệnh hôm nay, hắn nhất định phải kiên quyết duy trì khoảng cách với đối phương, tuyệt không thể cho vị phu nhân này có bất cứ cơ hội nào sấn tới.

"Đúng rồi, Cưa Máu? Ngày hôm qua ta kêu... Ách... Những lời ta nói to đến vậy mà ông ấy không nghe được sao?" Phu nhân con rối tò mò hỏi.

Lâm Ân nhắm mắt lại, nói: "Sư mẫu cứ yên tâm, đề phòng quá trình chữa bệnh sẽ phát sinh một chút chuyện hiểu lầm khó có thể giải thích được, cháu đã cho thầy uống một chút thuốc ngủ rồi, thầy ngủ rất an ổn."

Lâm Ân đưa chân ra, rồi theo bản năng mà bí mật xê dịch vị trí của một đống bình bình lọ lọ trống không đang giấu dưới mặt quầy.

Phu nhân con rối trêu đùa: "Cân nhắc thực chu đáo nha, cháu còn dám cho thầy của mình dùng thuốc?"

Lâm Ân: "..."

Bằng không thì sao chứ?

Chẳng lẽ người muốn thầy tỉnh lại, sau đó nhìn thấy người bị trói trên bàn giải phẫu trong trạng thái dâm đãng, trụy lạc như vậy?

Cháu dám cam đoan, thầy sẽ lập tức quay đi, rồi khi trở lại trên tay sẽ cầm theo con dao đi đến!

So với cứ mặc kệ mọi chuyện, để thầy sinh ra hiểu lầm rồi vội vàng giải thích, không bằng cứ trực tiếp bóp chết hiểu lầm từ trong nôi.

Trải qua lần trải nghiệm với Tiểu Tiểu lúc trước, Lâm Ân đã sớm học khôn ra rồi!

"Nhưng mặc kệ nói như thế nào, ta vẫn muốn cảm ơn cháu." Phu nhân con rối mỉm cười nâng cằm lên: "Nếu không phải cháu kiểm tra ra những vấn đề kia giùm ta, nói không chừng chờ đến thời điểm bản thân ta phát hiện được chúng, đã đến lúc không thể cứu vãn được nữa rồi. Chỉ xét riêng chuyện này thôi, đã đủ thấy cháu ưu tú hơn thầy của cháu rất nhiều rồi."

"Nói đi, nhóc con ngốc nghếch kia, cháu muốn nhận khen thưởng là gì?"

Lâm Ân bình tĩnh lắc đầu nói: "Bác gái là người của thầy, cháu còn lấy tiền được sao? Không thể nói đùa vậy được?"

Ha hả.

Còn rất hiểu đạo lý đối nhân xử thế nha!

Phu nhân con rối mỉm cười, trong mắt càng toát lên vẻ yêu thích, lập tức tới gần, quỷ dị mà mỉm cười nói: "Không được. Cháu không thể làm thế được, tri ân phải có báo đáp chứ? Như vậy đi, nếu cháu không muốn tiền tài, ta sẽ tặng cho cháu một thứ khác, ý cháu thế nào?"

Lâm Ân ngẩn ra.

Trong nháy mắt, hắn đã nghĩ tới thứ gọi là【 thù lao đặc biệt 】từng xuất hiện trong âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Chẳng lẽ nó chỉ điều này?

Lâm Ân do dự hỏi: "Là cái gì thế ạ?"

Phu nhân con rối khẽ nhếch khóe miệng, rồi chậm rãi xòe trong lòng bàn tay của mình ra, chỉ thấy từng đợt từng đợt chú thuật quỷ bí không ngừng ba động, cuộn trào trong lòng bàn tay bà.

Lạch cạch ——

Một cuốn tập hơi mỏng được minh khắc ma văn bên trên, nhanh chóng xuất hiện trên tay phu nhân con rối.

Dưới cái nhìn chăm chú pha lẫn tò mò của Lâm Ân, bà cười nhạt một tiếng, nhanh chóng đưa cuốn tập nọ tới trước mặt hắn, nói: "Ta tin rằng cháu sẽ cảm thấy vô cùng hứng thú. Qua vài ngày nữa, thầy cháu sẽ đi tìm lại di sản của hiệp hội Ma Nhân. Đến lúc ấy, bên trong hẻm Du Hồn này cũng chỉ còn lại một mình cháu mà thôi."

"Tuy ta biết cháu cùng với ba Kẻ Săn Đầu kia là bạn tốt, nhưng khẳng định là bọn họ không thể suốt ngày ở bên cạnh cháu được."

"Trong khi đó, tin tức hiệp hội Ma Nhân bị tiêu diệt đã thông qua Thị Giới lan truyền ra bên ngoài rồi, đến lúc đó, ta dám chắc

sẽ có rất nhiều sinh vật không có ý tốt tìm đến nơi này để tra xét."

"Hẳn là cháu cũng muốn trang bị cho bản thân mình nhiều thủ đoạn tự bảo vệ một chút? Bởi vậy, hãy nhận phần thưởng này của ta đi."

Lâm Ân cúi đầu, cầm lấy cuốn tập hơi mỏng kia.

Mấy chữ to được khắc trên bìa sách lập tức ánh vào hắn mi mắt.

《 trang viên con rối sổ tay tổng hợp con rối》

"Con rối?"

Lâm Ân nghi hoặc hỏi.

Hắn mở ra trang thứ nhất.

Thứ đầu tiên đập vào mắt chính là một bộ tranh dọc vẽ con rối vô cùng tinh xảo, mà ở phía dưới bức tranh dọc này lại có rất nhiều những chữ nhỏ ghi lại tin tức có liên quan đến con rối kia.

【 con rối thứ nhất Thương Huyền Nguyệt 】

Con rối loại dọn dẹp, có được năng lực chú thuật rất mạnh, am hiểu sử dụng chú thuật phát động phạm vi đả kích thật lớn đối với mục tiêu, tính cách: Thành thục dễ nói chuyện, độ khai phá tình cảm: ★★★, bình xét cấp bậc chiến đấu: ★★★★, năng lượng tiêu hao: lớn

Diện mạo bên ngoài: Nữ, phỏng theo con rối chú thuật cỡ trung, hình thể của người trưởng thành, da đen, cao thẳng, con ngươi màu lam, mắt phải bị hủy cho nên thường lấy nụ hoa che giấu, đặc điểm: trường bào màu trắng và đai lưng màu lam, 175cm.

【 con rối thứ hai Trấn Hồn Ca 】

Con rối loại chiến đấu, năng lực cận chiến rất mạnh, năng lực đột kích cực hạn và cuồng hóa khiến cho cô gái này đủ điều kiện để trở thành một con dao nhọn trên chiến trường, tính cách: Điên cuồng bệnh hoạn, độ khai phá tình cảm: ★★, bình xét cấp bậc chiến đấu: ★★★☆, năng lượng tiêu hao: Rất lớn

Diện mạo bên ngoài: Nữ, phỏng theo con rối loại nhẹ, hình thể Loli, tóc đỏ mắt hồng, thường sử dụng một thanh liêm đao cỡ lớn dài ba mét, ở thời điểm chiến đấu gần như không thể khống chế, đặc điểm là liêm đao, tóc đỏ, 151cm

【 con rối thứ ba Lưu Ly Đăng 】

Con rối loại hầu gái, nữ, năng lực phụ trợ làm việc nhà vô cùng tốt, con rối loại quản gia hoàn mỹ, năng lực quản lý và tài vụ xuất sắc, khiến cho cô ấy có thể rất nhanh thích ứng với bất cứ loại hoàn cảnh nào, tính cách: Hoạt bát động lòng người, độ khai phá tình cảm ★★★★★, bình xét cấp bậc chiến đấu: ★, năng lượng tiêu hao: Nhỏ

Diện mạo bên ngoài: Nữ, phỏng theo con rối cỡ trung, hình thể thiếu nữ, tóc vàng mắt xanh, khi phu nhân rời đi, cô ấy thường được giao cho trọng trách quản lý trang viên con rối, cũng chính là đệ nhất hầu gái trưởng của trang viên con rối, trang phục người hầu, hoàn mỹ mô phỏng biểu lộ tình cảm của con người, đặc điểm: Nụ cười tươi, đoan trang, 160cm

Chương 230: Ta Tuyệt Đối Không Thể Cắm Vào Gỗ Sâu Ba Phân Được!!!

Lâm Ân kinh ngạc mà không ngừng lật xem những phần giới thiệu trong cuốn tập nọ.

Mỗi một trang đều có bức tranh dọc về một con rối cùng với phần giới thiệu tương ứng, hơn nữa tất cả đều không ngoại lệ, mỗi một con rối đều có tạo hình vô cùng tinh xảo, hệt như người thật, nhưng không phải người thật, nó mang đến một loại mỹ cảm quỷ dị khó có thể nói rõ thành lời.

"Tất cả những con rối này..." Lâm Ân tỏ vẻ kinh dị nói một câu.

Phu nhân con rối cười nhạt mà chống tay vào cằm, nói: "Toàn bộ đều là những con rối cực kỳ ưu tú, mỗi một cô gái trong này đều đã trải qua quá trình tuyển chọn kỹ càng của ta. Bọn họ chính là những con rối bị nguyền rủa được mang về từ khắp các nơi trên thế giới, cũng là mấy đứa con gái của ta."

"Hẳn là cháu cũng trông thấy rồi, mỗi một đứa đều có lĩnh vực mà mình am hiểu, hơn nữa, trải qua quá trình được ta tỉ mỉ mài giũa, ít nhất là về dung mạo bên ngoài, chúng càng thêm tinh xảo hơn con rối gỗ cổ xưa như ta, càng dễ được thế giới bên ngoài chấp nhận."

Phu nhân con rối mở miệng giới thiệu, thân thể lại nghiêng về phía trước, vẻ mặt mỉm cười, đầy mị hoặc: "Thế nào? Cháu cảm thấy hứng thú với cô bé nào?"

"Nếu có cứ việc nói, bất cứ lúc nào bác gái cũng có thể cho cháu thuê. Mấy con bé này có thể làm vệ sĩ, cũng có thể làm hầu gái, đương nhiên, nếu không sợ chết, cháu dùng chúng làm búp bê để chơi đùa cũng không phải là không thể được."

Lâm Ân: "(°Д°)!"

Chuyện này... Chuyện này còn có thể thuê được ư?

Lâm Ân nhíu mày, nói: "Cháu cảm thấy làm như vậy thực sự không tốt lắm đâu, nếu đều sư mẫu đã nói bọn họ chính là con gái của người rồi, mà lại tùy tiện biến bọn họ thành một món hàng để cho thuê như vậy, trong lòng cháu cứ có cảm giác..."

Phu nhân con rối lập tức mỉm cười, nói: "Được rồi, để ta sửa chữa lại một lý do phù hợp nhé. Cháu có thể coi đây là một loại thuê người làm công."

"Thuê người làm công?" Lâm Ân do dự.

Phu nhân con rối ôm ngực, từ từ nhắm mắt lại, khóe miệng khẽ nhếch lên nói: "Đúng vậy, trong những lĩnh vực của mình, mấy đứa con gái của ta đều có biểu hiện cực kỳ xuất sắc. Cho nên rất nhiều sinh vật trong thế giới hắc ám này đều vô cùng nguyện ý trả ta một khoản tiền rất lớn, để thuê mấy đứa con gái của ta tới giúp bọn hắn đi xử lý một chút chuyện khó giải quyết."

"Ví dụ như, ám sát, chiến tranh, vệ sĩ, quản lý … rất nhiều những nghiệp vụ kiểu như vậy."

"Mà những đứa con gái của ta cũng rất thích thông qua phương thức này để đi các nơi, trải nghiệm những tập tục và cuộc sống khác biệt trên thế giới này, đồng thời, đó cũng là nguồn tài chính để cả trang viên vận hành bình thường."

Nghe xong những lời phu nhân con rối giải thích, Lâm Ân có chút suy tư gật gật đầu.

Nói cách khác, trên một ý nghĩa nào đó, đây là một công ty vệ sỹ.

Phu nhân con rối cười nhạt nhìn hắn, nói: "Thế nào? Có thích hợp không? Xem được người nào cứ trực tiếp nói cùng bác gái, hơn nữa nếu đây đã là báo đáp, thì lần đầu tiên thuê sẽ được miễn phí nha."

Bà ấy càng nói càng không ngừng mê hoặc.

Lâm Ân nghe vậy, lại rơi vào suy tư.

Nói thật, hắn cũng có chút hứng thú với lời đề nghị này.

Không phải bởi vì các cô gái kia đủ xinh đẹp, cũng không phải bởi vì nhìn bọn họ rất thích mắt, hắn động tâm chỉ đơn thuần vì cân nhắc đến tình huống thực tế của chính mình mà thôi.

Bởi vì phu nhân con rối nói rất đúng.

Thầy đi rồi, một khi sự kiện giống như Khôi Lỗi Huyết Nhục xâm lấn lần trước thật sự xuất hiện, không thể nghi ngờ đó chính là phiền phức rất lớn.

Nói cho cùng, không phải lần nào hắn cũng qua cầu cứu Huyết Y Ác Linh được.

Hơn nữa chị gái Huyết Y kia cũng thường xuyên ra ngoài kiếm ăn, nếu trong lúc cô ấy ra ngoài kiếm ăn, mà hắn gặp phải một tồn tại khủng bố nào đó, rồi chỉ có thể dựa vào bản thân và tay trái, đúng là có chút chật vật, khó khăn.

Nếu không… cứ lựa chọn một cô đi?

Lâm Ân đã động tâm.

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú và nụ cười tủm tỉm của phu nhân con rối, Lâm Ân lại bắt đầu tỉ mỉ lật xem từng đoạn giới

thiệu của những con rối trong cuốn tập nọ.

Rất nhanh sau đó, hắn đã cảm thấy khó nghĩ rồi.

Bởi vì...

Cô gái nào cũng xinh đẹp!

Tình huống này, giống như ngươi đang ngồi bên trong một câu lạc bộ, nhìn thấy từng tiểu Loli đáng yêu trang điểm lộng lẫy bước vào, mỗi một cô đều xuất sắc như vậy, khiến cho ngươi thực sự không biết nên lựa chọn cô bé nào đi cùng mình!

"Có thể muốn toàn bộ được không?" Lâm Ân tò mò hỏi.

Nụ cười tươi trên mặt phu nhân con rối lập tức trở nên xán lạn: "Có thể nha ~"

【 đinh! Độ hảo cảm của phu nhân con rối đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của phu nhân con rối đối với ngươi +12】

【 đinh! Độ hảo cảm của phu nhân con rối đối với ngươi +15】

【 đinh! Phu nhân con rối vui như mở cờ trong bụng! 】

Lâm Ân lập tức rùng mình một cái.

Không thích hợp!

Vì sao khi hắn nói tất cả đều muốn, bà ấy lại càng cao hứng hơn?

Có phải trong lòng bà ấy đang ấp ủ một ý đồ cực kỳ độc ác nào đó rồi?

Gần như ngay tức khắc, Lâm Ân đã nghĩ đến loại nguyền rủa trong cơ thể phu nhân con rối.

Chẳng lẽ mục đích chân chính của bà ấy vốn không phải là muốn cảm tạ hắn, mà ngược lại, bà ấy muốn để hắn và những đứa con gái là con rối của mình phát sinh một vài chuyện kỳ kỳ quái quái gì đó, tới cuối cùng, hắn sẽ tự nguyện giúp những con rối kia giải trừ nguyền rủa?

Lâm Ân: "!!!"

Dùng cơ thể của ta ư?

Không được! Không được đâu!

Tuy ngẫu nhiên ta cũng trở nên biến thái một chút, nhưng ta tuyệt đối không thể cắm vào gỗ sâu ba phân giống như thầy được!

Trong nháy mắt khi hiểu được ý tứ của phu nhân con rối, cả cõi lòng Lâm Ân điên cuồng run rẩy, nhưng trên mặt hắn vẫn duy trì vẻ trấn tĩnh như cũ.

"Có thể... Không cần được không?" Lâm Ân thăm dò.

Ông ——

Nụ cười tươi trên mặt phu nhân con rối lập tức tắt ngấm.

【 đinh! Độ hảo cảm của phu nhân con rối đối với ngươi -10】

"Muốn! Cháu không nói là không cần! Để cháu cẩn thận xem lại đã!" Lâm Ân có chút hoảng hốt đến toát mồ hôi nói.

Lúc này, phu nhân con rối mới tiếp tục mở cờ trong bụng, nụ cười rạng rỡ.

Chương 231: Hắc Huyền Nguyệt!

Lâm Ân thoáng suy tư một hồi, mới mở miệng hỏi: "Cấp sao chiến đấu thì cháu hiểu, nhưng bác gái, độ khai phá tình cảm này có ý gì?"

Phu nhân con rối lập tức mở miệng giải thích: "Đây là tiêu chí được ta căn cứ vào nhiều năm sống chung với mấy đứa con gái của mình mà phán đoán ra độ khó khi kích động tình cảm của chúng, cấp sao càng nhiều càng dễ, cũng càng giống người thật."

Không nói hai lời, Lâm Ân đã nhanh chóng phủ định toàn bộ những con rối có điểm khai phá tình cảm nhiều sao.

Tốt nhất là không có sao!

Hắn tuyệt không muốn nhập sâu vào ba phân gỗ!

"Vậy độ tiêu hao nguồn sinh lực?" Lâm Ân tiếp tục hỏi.

Phu nhân con rối khẽ cười nói: "Thì cũng giống những sinh vật có máu thịt như các cháu vậy, khi các cháu đói bụng, sẽ muốn ăn cơm, thì mấy đứa con gái của ta cũng cần tiêu hao nguồn sinh lực, bằng không chúng sẽ hành động chậm chạp, thậm chí còn có khả năng ngừng công tác."

"Nhưng mấy đứa con gái của ta rất tiên tiến, máu thịt hay nguyền rủa đều được, ngay cả khối năng lượng, chúng cũng có thể chuyển hóa thành nguồn sinh lực cho mình."

Lâm Ân nghe vậy, vừa suy tư vừa lẩm bẩm: "Có nghĩa là... phải nuôi sao..."

Phu nhân con rối: “???”

Lâm Ân lắc lắc đầu, lập tức dò hỏi: "Có loại con rối nào... không cần cho ăn cơm vẫn có thể hoạt động được hay không?"

Phu nhân con rối nhắm hai mắt lại, rồi “Ca ca ca” mà nắm chặt hai tay.

Tên nhóc con này…Móa nó keo kiệt như vậy?

Không cho ngựa ăn cỏ, còn muốn ngựa chạy?

Phu nhân con rối nhắm mắt, tỏ vẻ vô cùng khó chịu, nói: "Đúng là có thật, đứa con gái thứ bảy của ta mắc một chút bệnh ưa sạch sẽ, không thích máu thịt và năng lượng khối, con bé có phương thức khôi phục độc đáo của riêng mình."

Lâm Ân tò mò hỏi: "Là gì vậy?"

Phu nhân con rối hít sâu một hơi, vươn bàn tay thon dài tới, đặt một vật gì đó bằng đồng thau lên quầy

Lâm Ân ngẩn ra, kinh dị nói: "Dây cót ư?"

...

【 con rối thứ bảy Hắc Huyền Nguyệt 】

Con rối loại dọn dẹp khống chế, nữ, năng lực chiến đấu và khống chế rất mạnh, am hiểu dùng bí năng hóa thành sợi tơ, từ đó khống chế quỹ tích hành động của mục tiêu, khiến cho đối phương tự giết lẫn nhau, hoặc là vặn gãy cổ đối phương.

Tính cách: Không, độ khai phá tình cảm: ☆, cho điểm chiến đấu: ★★★★☆, năng lượng tiêu hao: Có thể lớn cũng có thể nhỏ.

Hình dáng bên ngoài: Mô phỏng theo con rối loại nhẹ, hình thể Loli, tóc bạc mắt đen, váy dài màu đen mạ vàng theo phong cách

Gothic, kết hợp cùng mũ dạ màu đen, tạm thời không có gì yêu thích, tạm thời không có tính cách.

Đặc thù: Sau khi kéo khóa sau lưng, sẽ có lỗ cắm dây cót khác với những con rối còn lại, có thể phối với các loại loại dây cót tiến hành bổ sung năng lượng. 146cm

Lâm Ân kinh dị nhìn bức tranh dọc của con rối nữ với phong cách Gothic bên trên kia.

Thậm chí từ trên bức tranh dọc này hoàn toàn có thể nhìn ra, cô bé này không giống những tiểu thư con rối khác, nhìn cô ấy càng giống một con rối chân chính, mang đến cho người ta một loại mỹ cảm quỷ bí và kinh hãi khác thường.

Cô ấy ít đi vài phần nhân khí so với những con rối khác.

"Lên dây cót... Năng lực chiến đấu mạnh... Không có phương diện tình cảm gây rắc rối... Còn là con rối loại nhẹ..."

Gần như Lâm Ân chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn trúng đối phương!

Đây tuyệt đối là một vệ sĩ hoàn mỹ, hơn nữa hình thể nhỏ nhắn, có thể dễ dàng mang theo, ăn lại ít, còn có thể làm việc, không có một chút tật xấu nào!

"Chính là cô ấy!" Lâm Ân nghiêm túc mà ngẩng đầu, nói.

Phu nhân con rối ngẩn ra, lại khẽ nhíu mày, có chút không quá nguyện ý.

Kỳ thật ứng cử viên mà bà ấy muốn Lâm Ân lựa chọn nhất, vẫn là con gái cả và thứ ba của mình, bởi vì hai cô bé này khá giống một người bình thường, mà độ khai phá tình cảm lại đủ cao.

Cũng có nghĩa là trong quá trình ở chung, các cô ấy chính là

con rối có khả năng sinh ra ràng buộc cùng thiếu niên này nhất, cũng dễ dàng ngăn chặn nguyền rủa nhất.

Mà đứa con gái thứ bảy, tuy năng lực chiến đấu rất mạnh, ở trạng thái sung mãn, 1v1, cô ấy còn có thể đánh bại cả chị cả của mình.

Nhưng chính vì độ khai phá tình cảm của cô ấy rất thấp, căn bản không biết nương tay là gì, bởi vậy mỗi lần ra tay gần như sẽ đuổi theo tiêu diệt đối phương cho bằng được, cho nên mới có thể chiếm cứ thượng phong.

Chỉ là...

"Nếu không cháu đổi một đứa khác đi? Hoặc là lại chọn thêm một đứa nữa?" Phu nhân con rối đưa ánh mắt đầy mong đợi nhìn về phía Lâm Ân, quyết tâm muốn đẩy mạnh tiêu thụ.

"Nếu không ta cũng gửi cả đứa thứ ba tới đây cho cháu nhé? Tuy sức chiến đấu của con bé không mạnh, nhưng được cái biết săn sóc, còn có thể giúp cháu quản lý cửa hàng, cớ sao lại không cần chứ?"

Lâm Ân mỉm cười, nói: "Không, một người là đủ rồi."

Nói đùa?

Con rối thứ ba có độ khai phá tình cảm cao như vậy.

Nếu thật sự không cẩn thận sinh ra một chút gì đó, khiến cho hắn tự nguyện nhập sâu vào ba tấc gỗ, chẳng phải là xong đời rồi?

Hơn nữa hắn có lý do để hoài nghi, có phải nguyên nhân dẫn đến vấn đề khó nói của thầy kia chính là quá độ mài mòn hay không?

Cho nên hắn nhất định phải phòng tránh.

"Được rồi!" Phu nhân con rối từ từ nhắm mắt lại, rồi vươn tay, lấy cuốn tập kia, ôm vào trong ngực, nói: "Nếu đây là lựa chọn của cháu, ta cũng không can thiệp quá nhiều, cháu có thể dùng thử trước một chút, nếu không thích, bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ với ta để thay đổi."

"Tạm thời cho cháu thuê trước ba mươi ngày, miễn trừ tiền thuê, chờ ta trở về, sẽ bố trí cho cháu, ý cháu như thế nào?"

Lâm Ân mỉm cười nói: "Thành giao!"

【 đinh! Chúc mừng ký chủ phát động thành tựu: Tiểu thư con rối, đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 tiểu thư con rối 】: ở thời điểm, thông qua bất cứ loại hình thức gì, có được một con rối thuộc về chính mình, có thể nhận được thành tựu tính giai đoạn này, ngươi đạt được khen thưởng: Tinh thần lực +1, thể chất +2,

Hiện tại, chỉ chờ giao hàng nữa thôi.

...

Buổi sáng.

Tiệm dược tề vẫn buôn bán như bình thường.

Tới cuối cùng, Cưa Máu với ý chí hỗn loạn không rõ cũng bước tới sảnh trước. Ông xoa xoa cái đầu của mình, hoảng hốt mà tinh thần sa sút nói: "Kỳ quái, chẳng lẽ ta quá mệt mỏi rồi? Vì sao lại có cảm giác mình vừa ngủ say như chết nhỉ..."

Chương 232: Con Có Muốn Trở Thành Một Vị Bác Sĩ Chân Chính Hay Không?

Lâm Ân nhanh chóng bưng một ly trà tới, đặt vào trong tay thầy, khụ khụ hai tiếng nói: "Chắc ngày hôm qua thầy vừa mới giải phẫu xong, mệt một chút cũng là chuyện bình thường. Thầy mau qua bên này uống một chén trà, đây là loại trà do đồ nhi chuyên môn phối chế cho thầy, đề thận tỉnh não, vô cùng bổ dưỡng, người nếm thử xem sao?"

Thấy đồ nhi hiếu kính mình, tâm trạng của Cưa Máu nhanh chóng tốt hơn hẳn.

Đồ nhi của ông thật là hiếu thảo, hiểu chuyện mà!

Sáng sớm vừa tỉnh lại, hắn đã kính trà cho ông, thậm chí còn đứng đằng sau, vô cùng chu đáo đấm lưng nữa, quả nhiên quyết định năm đó của ông là vô cùng chính xác mà!

"Con rất có tâm nha." Cưa Máu thoải mái vô cùng, uống một ly trà, thần thanh khí sảng.

【 đinh! Độ hảo cảm của Cưa Máu đối với ngươi +5】

"Đúng rồi, đồ nhi, ngày hôm qua trước lúc đi ngủ, thầy đã cân nhắc rất lâu, không biết con có suy nghĩ về phương diện này hay không."

Ông ấy nói xong, chợt buông chén trà, quay đầu nhìn về phía Lâm Ân, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Con có muốn trở thành một vị bác sĩ chân chính hay không?"

Lời này vừa nói ra, Lâm Ân đã ngẩn người nói: "Thầy muốn nói..."

Cưa Máu cười nhạt nói: "Chức nghiệp!"

"Hiện giờ, con chỉ là một đứa học đồ của ta, nhưng nếu con muốn thật sự tiếp tục phát triển đi xuống, nhất định phải lựa chọn một chức nghiệp thích hợp cho mình, làm phương hướng phát triển chủ yếu."

"Chức nghiệp thứ nhất của thầy là huyết nhục cải tạo sư, chức nghiệp thứ hai là dược tề sư, đồng thời kiêm chức giải phẫu ngoại khoa, nhưng kỳ thật thầy cũng không được tính là bác sĩ chân chính."

"Cho nên nếu con còn muốn đi lên con đường bác sĩ này, thầy đề nghị con nên gia nhập vào một cái hiệp hội hoặc tổ chức nào đó chuyên môn về chức nghiệp bác sĩ, làm như vậy, con sẽ bớt được rất nhiều đường vòng."

Lời nói của Cưa Máu vô cùng thành khẩn.

Trong lòng Lâm Ân khẽ động.

Hắn lập tức nhớ tới nhiệm vụ chuyển chức hiếm mà trước đó hệ thống đã thưởng cho mình.

Nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Ân, Cưa Máu mỉm cười, nói: "Xem ra con đã sớm có ý tưởng rồi?"

Lâm Ân không hề giấu giếm, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thầy... Thầy có từng nghe nói tới chức nghiệp Dạ Y hay không?"

Lời này vừa nói ra, Cưa Máu lập tức ngẩn người, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên khó tả.

"Dạ Y... Con biết được chức nghiệp này từ đâu?"

Lâm Ân đang muốn tìm một lý do thích hợp để nói cho qua, nhưng Cưa Máu lại không tiếp tục hỏi, mà nghiêm túc nói: "Ta biết tổ chức Dạ Y này, bọn họ được người khác gọi là những bác sĩ hành tẩu trong đêm, cũng là một lũ điên thuộc trận doanh thiện lương."

"Trận doanh thiện lương?" Lâm Ân kinh dị, nói: "Trong thế giới hắc ám vẫn còn một tổ chức kiên trì với lý niệm như vậy?"

Phải biết rằng, nơi này chính là thế giới hắc ám.

Là địa ngục!

Cho nên loại phẩm chất như trận doanh thiện lương này còn hiếm hơn ngươi trúng xổ số độc đắc!

Cưa Máu lắc đầu, ánh mắt nghiêm túc nói: "Con đừng hiểu lầm, bọn họ không phải loại trận doanh thiện lương như con đang nghĩ đâu, đó chỉ là tự bọn họ dán nhãn lên người mình mà thôi!"

Nói đến đây, Cưa Máu chợt ngẩng đầu, vẻ mặt ngưng trọng vô cùng: "Nếu con gặp được bọn họ, tốt nhất là con nên có một chút bệnh trong người."

"Bởi vì bọn họ tin tưởng rằng tất cả những sinh vật trên thế giới này đều có bệnh! Mà bọn họ xuất hiện chính vì cứu chuộc cho toàn bộ những sinh linh thuộc thế giới này!"

“Nói đơn giản thế này, nếu con không có bệnh mà gặp được bọn họ, bọn họ sẽ nghĩ hết mọi cách để tìm ra bệnh tật trên người con, nếu tìm ra bọn họ sẽ giúp con chữa khỏi, nhưng nếu không tìm ra..."

Ánh mắt Cưa Máu trở nên sa sút, có vẻ chua xót nhìn toàn bộ những đường may trên cơ thể mình, sau đó cắn răng nói: "Bọn họ

sẽ mổ con ra, sau đó tiếp tục tìm, mãi cho đến khi tìm ra mới thôi!"

【 đinh! Giá trị tinh thần của Cưa Máu -1 】

Lâm Ân kinh dị nói: "Bọn họ kính nghiệp như vậy sao?"

【 đinh! Giá trị tinh thần của Cưa Máu -2! 】

...

...

"Kính... Kính nghiệp?" Cưa Máu lập tức đưa mắt nhìn Lâm Ân như đang nhìn một con quái vật không quen, ông ấy nhíu mày hỏi: "Con gọi cái này là kính nghiệp?"

Lâm Ân suy nghĩ một lát, lập tức khụ khụ hai cái, lại có chút ngượng ngùng mà cúi đầu, nói: "Thật có lỗi, thầy, bởi vì con có cảm giác bọn họ cố gắng hết mức để chữa trị cho mọi người như vậy, coi như cũng không quá tệ, tuy bọn họ có hơi cố chấp một chút."

Đầu óc Cưa Máu lập tức ong ong lên, ánh mắt thoáng có chút trống rỗng.

Coi như… cũng không quá tệ?

Ông ấy thực sự không biết vì sao đồ nhi của mình lại có tư tưởng biến thái như vậy, nhưng có vẻ như... hắn cảm thấy rất hứng thú với loại chức nghiệp này...

Cưa Máu lập tức nhìn Lâm Ân một cái thật sâu, nói: "Tuy ta không biết con đã nghe được cái tên của tổ chức này ở nơi đâu, nhưng nói thật, bọn họ đúng là một tổ chức chữa bệnh với y thuật rất tỉ mỉ hiếm thấy tại thế giới hắc ám này."

"Dẫu vậy, ta vẫn muốn khuyên con một câu, tốt nhất là ném bỏ ý tưởng gia nhập tổ chức đó đi, bởi vì những sinh vật bị hấp dẫn

bởi chức nghiệp đó đều không bình thường."

Lâm Ân suy tư một thoáng rồi nghiêm túc nói: "Con rất bình thường."

Cưa Máu nheo mắt nói: "Như vậy đi, con trả lời ta mấy vấn đề. Vừa vặn ta cũng muốn nhìn xem rốt cuộc là con nghiêng về phía trận doanh nào, sau đó, con lại dựa vào kết quả này mà lựa chọn chức nghiệp cho mình, ý con thế nào?"

Lâm Ân ngẩn ra, sau đó lại nghiêm túc, nói: "Được ạ!"

Cưa Máu suy nghĩ một lát, mới đặt câu hỏi: "Được! Câu hỏi thứ nhất, con có trái tim [1] hay không?"

[1] : nguyên văn của từ này là 爱心 – ái tâm, nó vừa có nghĩa là yêu thương, yêu thích, say mê, nhưng đồng thời tâm lại có nghĩa là trái tim.

Lâm Ân lộ ra vẻ mặt "?"

Sau khi suy tư một lát, hắn lại theo bản năng mà mở ra giao diện hệ thống của chính mình, rồi lập tức gật đầu nói: "Có! Rất nhiều!"

Hắn có tới ba trái tim do hệ thống khen thưởng cho mà!

Cưa Máu sâu kín nói: "Câu hỏi thứ hai, con là một bác sĩ, ở trên đường gặp phải một người bị bệnh nhưng đối phương không hề liên quan gì tới con. Bệnh của người nọ vô cùng nghiêm trọng, đã vậy, trong lòng hắn lại ôm ác ý với con, con có trợ giúp hắn hay không?"

Chương 233: Năm Câu Hỏi Quyết Định Trận Doanh!

Lâm Ân cẩn thận suy nghĩ một lát, rồi vừa suy tư vừa nói: "Nếu con không biết trong lòng hắn có ác ý với con, khẳng định là con sẽ đi lên hỗ trợ, dù sao con cũng là thiên sứ áo trắng, tuyệt đối không thể ngồi xem người khác chết trước mặt mình..."

Cưa Máu lại sâu kín nói: "Nếu trong quá trình chữa trị, con phát hiện đối phương có ác ý với mình?"

Lâm Ân không chút do dự lại nghiêm túc nói: "Cứ chữa khỏi trước đã, sau đó con sẽ khuyên hắn nên sống thiện lương, nếu đã khuyên mà hắn còn không thiện lương, con sẽ giết hắn."

Cưa Máu: "..."

Cưa Máu có chút run rẩy, khẽ đưa tay lau mồ hôi lạnh trên đầu.

Lão thoáng suy nghĩ một lát rồi đứng lên đi vào hậu viện, nhanh chóng tìm ra một cuốn sách tâm lý học thật dày và một chiếc kính lão từ trong phòng sách của mình, nói: "Tốt lắm, câu hỏi thứ ba, con là một bác sĩ, hiện tại, có một người bệnh tới tìm con, nhưng trước mặt bày một vấn đề khó khăn không nhỏ, con có năng lực chữa khỏi cho hắn, nhưng trong quá trình trị liệu, sẽ làm hắn sinh ra thống khổ thật lớn, thậm chí còn có khả năng bởi vì quá mức thống khổ mà chết đi, như vậy con sẽ lựa chọn như thế nào?"

Lâm Ân nghe vậy, cẩn thận suy tư trong chốc lát mới hỏi: "Hắn có muốn sống hay không?"

Cưa Máu gật đầu nói: "Muốn!"

"Có phải hắn thuê con tới chữa khỏi cho hắn hay không?"

Cưa Máu dừng lại một chút mới nói: "Đúng vậy."

Lâm Ân lập tức ngẩng đầu, mỉm cười đưa ra đáp án: "Rất đơn giản, nếu mục đích hắn thuê con tới là muốn con cứu sống hắn, thì đương nhiên là con sẽ không tiếc hết thảy mọi giá cũng phải hoàn thành mục tiêu này rồi, về phần quá trình... con cho rằng quá trình không phải quá quan trọng!"

Cưa Máu do dự một chút lại nói: "Nhưng nếu trong quá trình ấy, đối phương vì quá đau đớn mà chết mất thì sao?"

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Tử linh chú thuật, khâu lại thuật, máy móc cải tạo, huyết nhục cải tạo, khôi lỗi cải tạo, vong linh ma pháp, nguyền rủa, trong những loại này, kiểu gì cũng có một loại đủ khả năng làm hắn sống lại."

Cưa Máu ngạc nhiên nói: "Nhưng...nếu hắn không sống lại được thì sao..."

Lâm Ân nhíu mày thật sâu, tự hỏi thật lâu, cuối cùng mới ngập ngừng nói: "Thầy muốn nghe lời nói thật hay giả..."

Cưa Máu do dự một chút mới đáp: "Nói thật, hãy nói cho ta nghe suy nghĩ chân thật nhất trong lòng con đi."

Lâm Ân nhíu chặt mày, do dự hồi lâu mới quyết định nói: "Đầu tiên con sẽ không để loại chuyện này xảy ra, nhưng nếu nó thực sự xảy ra, chắc chắn là con sẽ tự trách, sẽ ảo não, có điều, một khi chuyện này có liên quan tới thuê mướn..."

Hắn ngẩng đầu, nâng chiếc kính một mắt lên, bên trong thấu kính phản xạ một mảnh quang mang nhàn nhạt, vẻ mặt của hắn bình tĩnh tới dị thường, sau đó mỉm cười nói: "Con sẽ dùng hết

thảy mọi biện pháp để bảo tồn thi thể của hắn, mãi cho đến khi ta làm hắn sống lại mới thôi. Con tuyệt đối không tùy tùy tiện tiện từ bỏ hành động đó chỉ vì bất cứ nguyên nhân khách quan và chủ quan nào khác."

Cưa Máu kinh ngạc nhìn đồ nhi của mình, trong lúc này ông ấy thực sự không biết nên nói gì.

Bởi vì nếu đây chính là ý nghĩa chân thực trong lòng hắn, thì rất có khả năng, trong tương lai, hắn sẽ trở thành một tồn tại càng đáng sợ hơn những kẻ hỗn loạn tà ác kia....

Bởi vì hắn có đủ cố chấp.

Thử dùng một phép chuyển đổi đơn giản nhé, nếu đổi vấn đề trong câu hỏi này thành giết người, nhưng câu trả lời vẫn được giữ nguyên thì sao?

Loại tình huống này thực sự khiến người ta sợ đến dựng tóc gáy.

Cưa Máu hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: "Cứ tạm dừng câu hỏi thứ ba tại đây đi, tới câu hỏi thứ tư. Giả thiết, nếu người thân cận nhất của con làm điều gì đó sai trái, mà lỗi sai của hắn đã vi phạm tới luật pháp, con sẽ làm như thế nào?"

Lâm Ân cười ha hả nói: "Đương nhiên là đứng bên phía người thân cận nhất của con rồi."

Cưa Máu nhìn hắn một cái thật sâu, hỏi: "Vì sao?"

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Luật pháp là cái trứng gì?"

"..."

"Thế nếu hắn lạm sát người vô tội thì sao?"

"Ở thế giới nào ạ?"

"Ở thế giới của con đó."

Lâm Ân suy nghĩ một lát, mới nói: "Con không thích lạm sát kẻ vô tội, nhưng nếu lời giải thích của hắn làm con tin phục, con sẽ cân nhắc đến chuyện đứng bên phía hắn, nhưng nếu hắn giết người chỉ vì tìm niềm vui, hắn là con sẽ giết hắn."

"Thế nếu ở bên trong thế giới hắc ám thì sao?"

Lâm Ân nghi hoặc hỏi lại: "Thế giới hắc ám có người vô tội ư?"

"..."

Cưa Máu hít sâu một hơi, có chút nghiêm túc nói: "Một câu hỏi cuối cùng, nếu ta bảo con đi giết một người mà con không muốn giết, con có đi hay không?"

Lâm Ân ngẩn ra, lập tức hỏi lại: "Thầy sẽ cho con loại mệnh lệnh này ư?"

Cưa Máu hung hăng vỗ đùi “Ba ba” hai cái, bực bội nói: "Giả thiết! Ta đã nói là giả thiết rồi cơ mà!"

Lâm Ân suy nghĩ một lát mới đáp lời: "Câu hỏi này rất khó trả lời, bởi vì con vốn không biết thầy sẽ bảo con đi giết ai."

"Nếu là người thương và cha mẹ của con thì sao?"

Lâm Ân chẳng cần suy nghĩ gì đã ngẩng đầu, lộ ra hàm răng trắng nõn, nghiêm túc nói: "Con sẽ giết thầy trước."

"..."

"..."

Ba ——

Một cái tát thật mạnh vang lên.

Trên đầu Lâm Ân lập tức mọc lên một cục u, “Vù vù” bốc lên khói nhẹ.

...

Vài phút sau, Lâm Ân nghi hoặc ngồi trước mặt Cưa Máu, hỏi: "Thầy, người có thử nghiệm ra thiên hướng trận doanh của con hay không? Có phải trận doanh thiện lương hay không? Cái loại đặc biệt thiện lương đó?"

Cưa Máu nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Đánh rắm!

Ngươi chẳng có một chút xíu liên quan gì tới trận doanh thiện lương cả!

Hơn nữa, từ sau khi chính miệng hắn không chút do dự miệt thị luật pháp và dựa vào cách xử lý những vấn đề nêu trên, có thể nhận thấy rõ ràng là hắn không thể bước vào trận doanh thủ tự rồi.

Bởi vì nếu cho hắn gia nhập vào một tổ chức nào đó, và tổ chức kia thật sự ra lệnh cho hắn làm một chút chuyện mà hắn không thích, chỉ sợ hắn sẽ lật đổ cả tổ chức kia mất!

Nhưng đồng thời, hắn cũng không thuộc về trận doanh hỗn loạn tà ác.

Bởi vì rõ ràng là trong lòng hắn có đạo đức quan và giá trị quan của riêng mình, hoàn toàn khác những kẻ điên chỉ biết giết giết giết kia.

Chương 234: Huấn Luyện Ma Quỷ!!!

Cưa Máu ngẩng đầu, nghiêm túc nói: "Con cảm thấy bản chất của một vị bác sĩ là cái gì?"

Lâm Ân suy nghĩ một lát, lập tức nghiêm túc nói: "Cứu sống, khiến cho những người tốt đều có thể hạnh phúc mà sống, khiến cho đám người xấu đều có thể khoái trá mà chết đi, khiến cho tất cả mọi người không còn đau đớn và ưu sầu vì bệnh tật."

Cưa Máu do dự nói: "Con cho rằng cái gì là hạnh phúc?"

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Không bệnh chính là hạnh phúc."

"..."

Cưa Máu đổ mồ hôi đầm đìa.

Cái này...

Tiêu chuẩn thấp như vậy?

Vì sao tam quan của hắn lại đi gần với lý niệm của đám Dạ Y kia vậy?

Chuyện này không được nha!

Chức nghiệp đầu tiên của hắn không nên là loại chức nghiệp không đứng đắn này!

Lâm Ân cất giọng đầy chờ mong nói: "Thầy, vậy con thuộc trận doanh nào?"

Cưa Máu cẩn thận suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng miễn cưỡng xác định được đáp án. Lão nghiêm túc nói:

"Nếu những câu mà ta hỏi, con đều đưa ra đáp án đúng với lòng mình thì đại khái có thể xác định được rằng… Ừm với quan niệm trước mắt của con, con đang có thiên hướng về..."

"【 hỗn loạn thiện lương 】."

...

Hậu viện, tiệm dược tề.

Cưa Máu nghiêm túc nhìn Lâm Ân bên cạnh mình, nói: "Cho nên, con thật sự đưa ra quyết định này? Con xác định mình phải đi con đường Dạ Y kia?"

Lâm Ân nghiêm túc đấm tay vào ngực, nói: "Làm nghề nào yêu nghề ấy, hơn nữa không phải thầy cũng nói rồi sao? Tuy Dạ Y ngoan cố mà biến thái, nhưng bọn họ là những bác sĩ có tay nghề cao nhất trong thế giới hắc ám, muốn học đương nhiên phải học thứ tốt nhất!"

Cưa Máu bày ra vẻ mặt đau như nhức trứng.

Tuy nói là nói như vậy, nhưng ông ấy chẳng có một chút hảo cảm nào với đám người kia.

Bởi vì tốt xấu gì bản thân cũng là một nhân vật có uy tín, có danh dự, ông ấy thật sự không muốn về sau này khi ra ngoài, lúc nào cũng phải mang theo một cái bình thuốc trừ sâu để ứng phó với đám Dạ Y kia.

Lại nói, nếu đồ nhi của ông ấy quyết định đi theo đám người nọ, kiểu gì hắn cũng trở nên biến thái cùng lũ điên kia.

Ông ấy thật sự không muốn bên cạnh mình lại có một kẻ thời

thời khắc khắc đều dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu để nhìn chằm chằm vào mình, đã vậy, trong đầu đối phương còn luôn thường trực với suy nghĩ nhất định phải tìm ra bệnh cho mình.

"Tuy con đã có chí hướng sẽ trở thành một Dạ Y, mà thầy cũng không phải không ủng hộ con, nhưng mà..." Cưa Máu nghiêm túc nhìn hắn, nói: "Dạ Y không phải thứ mà con muốn trở thành là có thể trở thành, bởi vì không ai hay biết đại bản doanh của bọn họ đang ở đâu, hơn nữa dù con thật sự bất hạnh mà gặp được một vị Dạ Y đang hành tẩu."

"Chỉ sợ con còn chưa kịp nhờ đối phương tiến cử, Dạ Y kia đã lôi con ra giải phẫu luôn rồi!"

Lâm Ân mỉm cười, ngón tay vừa lật, lập tức giơ ngón tay cái lên, nói: "Thầy cứ yên tâm đi, con nắm trong tay con đường đặc thù có thể giúp mình tìm được đại bản doanh của Dạ Y."

Bởi vì trong tay của hắn có văn kiện liên quan tới nhiệm vụ chuyển chức đặc thù mà hệ thống cho hắn.

Nhìn thấy dáng vẻ tự tin của Lâm Ân, Cưa Máu lại lắc lắc đầu.

Quên đi. Nếu đây là con đường mà hắn tự mình lựa chọn thì ông ấy cũng không thể can thiệp vào được.

Nói cho cùng, nghé con mới sinh không sợ hổ, không ăn quả đắng của thế giới này, là chưa thể biết được tương lai sẽ gian khổ tới đâu.

Cưa Máu cúi đầu, thâm thúy nhìn hắn, nói: "Nếu đây là con đường do chính con lựa chọn, thầy tôn trọng lựa chọn của con, nhưng những ngày này, con cần phải chuẩn bị kỹ càng, thầy sẽ không ở lại đây quá lâu, cho nên trong khoảng thời gian sắp tới, thầy sẽ tiến hành một khóa huấn luyện ma quỷ với con."

"Tranh thủ trong khoảng thời gian này, có thể đề cao y thuật

và năng lực sinh tồn của com trên diện rộng!"

Lâm Ân kinh ngạc nói: "Huấn luyện ma... Ma quỷ?"

Cưa Máu "Ca ca" đứng lên, vẻ mặt lạnh nhạt, trực tiếp quơ tay một cái, cầm lấy cái cưa điện bên người, rồi “Xoẹt xoẹt” trực tiếp kích hoạt: "Tuy thầy của con không phải bác sĩ chuyên nghiệp, nhưng trong mười năm này, hoặc ít hoặc nhiều vẫn có thể mò mẫm và nắm vững được một chút thủ pháp độc đáo."

"Hôm nay, thầy sẽ dạy【 Thuật Cưa Điện Mổ Bụng 】cho con trước, dạy con cách làm như thế nào để dùng cưa điện giải phẫu mổ bụng cho người bệnh một cách nhanh chóng và chính xác nhất, đây chính là kỹ thuật sống đó."

Lâm Ân mừng rỡ vô cùng, nói: "Thầy thật lợi hại! Nhưng chúng ta dùng thứ gì để huấn luyện? Tiểu Bảo Bối ư?"

Mà ngay tại một khắc hắn nói xong câu này.

Đông đông đông ——

Từ sảnh trước truyền đến tiếng đập cửa, một giọng nói khàn khàn nhanh chóng vang lên: "Có bác sĩ ở đây không? Tôi đi ngang qua nơi này, gần đây trong bụng có phát sinh một chút dị thường, có người nào đủ khả năng giúp tôi chẩn đoán bệnh một chút hay không?"

"Có!"

Lâm Ân và Cưa Máu trăm miệng một lời mà xoay người nói, động tác vô cùng đều nhịp.

...

Sương mù màu đen tràn ngập, không trung là một mảnh tối đen.

Phố Ly Hồn.

Phía trên con đường tối đen, từng đợt âm phong thổi quét, đêm tối dày đặc giống như một bức màn nhung đen huyền, khiến cho nơi này trở nên âm trầm đến lạ.

Và thời điểm ấy, một thiếu niên với vẻ mặt tái nhợt, đã trải qua đủ loại gian nan, vượt quá giới hạn chịu đựng của bản thân, để rồi vô cùng hoảng sợ chạy dọc theo con đường, nhanh chóng lao về phía trước.

Thi thoảng người ta lại có thể nghe thấy trong bóng đêm phía sau lưng thiếu niên nọ, truyền đến từng tràng cười quỷ dị, rõ ràng là tiếng cười nhưng không hiểu vì sao nó lại làm người ta cảm thấy dựng tóc gáy.

"Nơi này... Nơi này cmn rốt cuộc là địa phương quỷ quái gì! Rõ ràng ta... Rõ ràng vừa rồi ta còn đi trên đường, làm sao có thể..."

Bạch Dật run rẩy, không ngừng chạy trốn về phía trước.

Gã biết, có thể mình đã gặp sự kiện linh dị rồi.

Bởi vì ngay nửa giờ trước đó, gã vừa rời khỏi trường học, đang chuẩn bị đến quán bar tham gia bữa tiệc do mấy người bạn tổ chức, thấy trước mặt có một lối đi tắt, gã mới dựa theo hướng dẫn của Didi[1] từ từ tiến vào một ngõ nhỏ gần đó...

[1] : Didi Chuxing Technology Co., trước đây có tên là Didi Dache và Didi Kuaidi, là một công ty cho thuê xe Trung Quốc có trụ sở chính tại Bắc Kinh với hơn 550 triệu người dùng và hàng chục triệu tài xế.

Chương 235: Hoan Nghênh Đi Vào —— Phố Ly Hồn!!!

Nhưng… gã thật sự không ngờ, lời chỉ dẫn nọ lại trực tiếp chỉ dẫn cho gã đi đến một nơi vô cùng quỷ dị thế này.

Gã có thể trăm phần trăm xác định, hiện tại mình tuyệt đối không ở Ma Đô, bởi vì cả kiến trúc xung quanh lẫn hoàn cảnh xung quanh, đều không phải phong cách hiện đại.

"Didi mày là thứ khốn nạn!"

Bạch Dật hoảng sợ đến hai mắt run rẩy không thôi.

Chẳng lẽ gã thật sự gặp phải thế giới linh dị?

Hay là không cẩn thận trực tiếp xuyên qua dị không gian luôn rồi?

Bởi vì, gã thường xuyên nhìn thấy tình cảnh cùng loại trong những bộ phim điện ảnh khủng bố, một tên thiếu niên não tàn mà vô tội, không hiểu sao lại bước vào một nơi hẻo lánh, sau đó trước mặt đối phương lập tức xuất hiện một lĩnh vực khủng bố nào đó...

Chẳng lẽ gã chính là người may mắn được rút thẻ ngẫu nhiên lựa chọn tới rồi?

Gã không nhịn được hoảng sợ, nhưng tới hiện tại, gã cũng chẳng biết làm gì khác hơn, chỉ có thể vừa há mồm to thở hào hển, vừa không dám dừng lại, nhanh chóng chạy dọc theo con đường cái kia, tiến về phía trước.

Mà cũng chính tại một khắc này, trên con đường tối tăm với

một mảnh sương mù màu đen cuồn cuộn trước mắt, gã trông thấy một cô gái tóc dài, mặc áo đỏ, đang đứng lặng nơi đó. Đối phương đưa lưng về phía gã, tựa như đang đợi người.

Nhìn qua bóng dáng của cô gái này vô cùng xinh đẹp, với tạo hình tóc dài áo choàng, mang đến cho người xem một loại cảm giác đẹp đến ai oán, thê lương.

Người sống sao?

Thiếu niên áo trắng không ngừng thở hổn hển, vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Bởi vì cô ấy là sinh vật đầu tiên gã gặp được trên con đường sau khi chạy một mạch tới tận đây.

Gã cũng không chú ý được quá nhiều, bởi vì điều quan trọng nhất hiện giờ là nhanh muốn hiểu rõ xem rốt cuộc mình đang ở nơi đâu.

"Chào chị gái, chị có thể nói cho tôi biết nơi này là đây được không? Đây là lần đầu tiên tôi đến nơi này, đã bị lạc đường rồi." Bạch Dật thở dốc một hơi, nhanh chóng dừng lại phía sau lưng cô gái kia, mở miệng hỏi.

Sương mù màu đen bốc hơi.

Gió nhẹ quét tới.

Hình như cô gái kia không nghe thấy lời nói của gã, vì cô ta vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích giống như một bức tượng điêu khắc vậy.

"Xin chào?" Bạch Dật lại ngạc nhiên hỏi một câu, nhưng vẫn không nhận được câu trả lời.

Gã khẽ nuốt một ngụm nước miếng, theo bản năng cảm nhận

được một luồng hàn ý nhanh chóng truyền từ sau gáy lên.

"Cái kia... Xin hỏi một chút... Nơi này là..." Gã không bỏ cuộc, lại vươn tay tới, vỗ vỗ bả vai cô gái kia.

Lạch cạch ——

Lời trong miệng gã còn chưa nói xong, cái đầu của cô gái nọ lại lập tức quay 180 độ vòng về phía sau, lộ ra một gương mặt trắng toát như đeo mặt nạn, lượng lớn máu loãng không ngừng "Tí tách tí tách" từ cần cổ chảy xuôi xuống đường.

(Tác viết là quay 360 độ, nhưng quay 360 độ thì làm sao mà vòng về phía sau được, nên t sửa là quay 180 độ.)

Ông ——

Ánh mắt Bạch Dật trực tiếp rơi vào trống rỗng.

"Hoan nghênh đi vào —— phố Ly Hồn."

Tới tận lúc này, gương mặt trắng toát một màu như đeo mặt nạ kia, mới chậm rãi mở miệng, để lộ ra một nụ cười tươi đầy quỷ dị.

"A!"

Bạch Dật lập tức run rẩy toàn thân, phát ra một tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ. Gã té ngã xuống đường, sau đó vội vàng nhỏm dậy, điên cuồng chạy như điên về phía xa.

Thật hiển nhiên, hình ảnh này đã vượt quá giới hạn chịu đựng của gã rồi.

Quỷ!

Là quỷ đó!

Vào khoảnh khắc đó, sắc mặt gã trắng bệch, lòng bàn tay lạnh như băng, cuối cũng cũng không thể chú ý tới điều gì khác nữa, chỉ biết run rẩy mà chạy như điên về phía trước.

Gã không dám nấn ná thêm.

Gã rất sợ nữ quỷ phía sau kia đuổi theo, bởi vậy cứ cắm đầu cắm cổ một đường chạy như điên.

Nhưng … không hiểu sao, càng chạy càng không thấy cuối, càng chạy càng thấy con đường nọ cứ kéo dài ra xa mãi.

Hồi lâu sau, gã nhìn thấy bên cạnh đường, có hai người đàn ông cao gầy đang cầm ô, nhưng theo khoảng cách giữa gã và hai người nọ càng ngày càng gần lại, cuối cùng gã cũng nhìn thấy rõ ràng, đối phương vốn không phải là người.

Mà là hai nửa thân thể của hai người khác nhau, nối liền cùng một chỗ!

Chi dát ——

Chi dát ——

Âm thanh lưỡi cưa cắt đôi huyết nhục vang lên.

Bạch Dật chỉ thoáng nhìn qua một cái, toàn thân lại bị dọa cho sợ đến run rẩy, thất hồn lạc phách.

Bởi vì "Người" kia đang cầm cưa, muốn cắt đôi phần liên kết bọn họ lại với nhau, khiến cho lượng lớn thịt nát và máu loãng không ngừng “Hoa lạp lạp” mà văng tung toé ra ngoài.

Có vẻ như cảm nhận được sự xuất hiện của Bạch Dật, "Người" kia lập tức ngừng lại, ánh mắt nhìn thẳng về phía gã.

Bạch Dật kịch liệt thở gấp không ngừng, hoảng sợ chất đầy hai mắt.

Xuyên qua dị không gian!

Gã thực sự xuyên qua dị không gian rồi!

Tại sao có thể như vậy được?

Tại sao gã có thể đi vào một thế giới khủng bố như vậy được?

Chẳng lẽ nơi này không có người sống sao?

Bạch Dật lại một mực chạy hồi lâu, tới cuối cùng, khi thể lực không còn chống đỡ nổi nữa, gã đành phải ngừng lại, cong eo, dùng sức mà thở dốc nôn khan.

Thật nhiều mồ hôi thi nhau "Tí tách tí tách" từ trên trán rơi xuống đất.

Hẳn là hai con quái vật kia không đuổi kịp gã…

Lạch cạch ——

Lạch cạch ——

Đột nhiên, một tiếng bước chân vang lên phía trước người Bạch Dật.

Thân thể gã lập tức trở nên cứng ngắc.

Mà cũng chính tại một khắc này, gã chợt nhìn thấy một đôi giày bé gái màu đỏ dừng lại ngay trên mặt đất phía trước mình.

Nghĩa là vào giờ khắc này, có một thứ gì đó đang đứng ngay trước mặt gã.

Bạch Dật không dám ngẩng đầu nhìn lên.

Cái áo trên người gã gần như đã ướt nhẹp rồi.

Nhưng tới cuối cùng, gã vẫn cố nén sợ hãi, để rồi chậm rãi

ngẩng đầu lên, nhìn về phía bóng dáng nọ.

Trong nháy mắt, gã đã trông thấy gương mặt người kia.

Dường như đối phương là một cô bé chừng sáu, bảy tuổi, mặc một bộ quần áo rách rưới, tả tơi, trong lòng ôm một con búp bê có chút quái dị, bởi vì trên cánh tay của con búp bên này có dấu hiệu khâu lại rất rõ ràng.

Trên mặt cô bé ấy đang mỉm cười rạng rỡ, nhưng có một điều khủng bố chính là, bên trong một hốc mắt của cô bé kia lại là một cái lỗ trống không, máu chảy đầm đìa.

Bạch Dật run rẩy, gần như đã làm ướt cái quần lót của mình.

"Đại ca ca!" Cô bé kia cẩn thận kiễng chân lên, liếm liếm đôi môi hồng hào, cười hì hì nói: "Sao anh lại có hai cái đầu vậy?"

Bạch Dật cứng đờ.

Hai cái đầu?

Cô... Cô bé này đang nói cái gì vậy, rõ ràng gã chỉ có một cái đầu thôi mà...

Chương 236: Nhiệm Vụ Khám Bệnh Tại Nhà!

Mà cũng chính vào lúc này, đột nhiên Bạch Dật phát hiện ra một điều dị thường. Là bắt đầu từ vừa nãy, gã lại có cảm giác trọng tâm thân thể của mình có chút bất ổn, giống như đang phải cõng một thứ gì đó vậy.

Gã theo bản năng mà quay đầu lại, nhìn về phía vai trái của mình.

Ngay lập tức, bốn mắt nhìn nhau.

Hai mắt của gần như đã đối diện với hai mắt của cái đầu phụ nữ trên vai mình.

Ông ——

Hai mắt Bạch Dật trực tiếp chuyển thành trống rỗng.

Bởi vì gã nhận ra cái đầu kia, nó chính là cái đầu của cô gái gã từng gặp được lúc trước.

Mà hiện tại, cái đầu của cô ta lại trực tiếp mọc trên bả vai gã, bởi vậy dọc theo con đường này, gã mới có cảm giác trọng tâm của mình bất ổn.

Hóa ra... Cô ta vẫn một mực đi theo gã...

Hoa lạp lạp ——

Gương mặt cô gái thuần một màu trắng như đeo mặt nạ kia lập tức mở miệng, thật nhiều máu loãng từ trong khoang miệng ấy

tràn ra bên ngoài, tô điểm cho nụ cười nọ trở nên diễm lệ dị thường.

"Cậu đang chạy trốn tôi sao?"

"A!!!"

Một tiếng thét chói tai mang theo nỗi thê lương đến tột cùng truyền đến.

Bạch Dật lại một lần nữa phải chịu đựng nỗi kinh hoàng vượt quá giới hạn chịu đựng của bản thân, để rồi vừa khóc, vừa hoảng sợ chạy về phía trước.

Mà sau lưng gã lại không ngừng truyền đến tiếng cười hì hì của bé gái kia: "Đại ca ca không phải sợ! Hai cái đầu cùng nói chuyện với nhau! Từ nay về sau anh đã có bạn rồi! Bạn tốt nha, bạn tốt nha!"

Huyết Oa Oa ôm theo con búp bê trên tay, nhảy nhót không ngừng giống như quỷ mị, cứ một mực không xa không gần mà quay chung quanh Bạch Dật, chiếc chuông nhỏ trên chân phát ra tiếng vang trong trẻo.

Xoẹt xoẹt——

Đột nhiên một tia chớp cắt qua mảnh sương mù dày đặc tối đen.

Bạch Dật kịch liệt thở hổn hển, đột nhiên lao đến phía cuối con đường, ngẩng đầu nhìn lên, bên trong đôi mắt hoảng sợ của gã ánh lên một tòa lâu đài thật lớn.

Mà kỳ quái chính là, ngay khoảnh khắc gã bước đến nơi này, cái đầu vừa nãy còn ở nguyên trên vai gã, cùng với tiếng cười quỷ dị của con bé kia, đột nhiên biến mất sạch.

Một hàng chữ được khắc trên tòa lâu đài này cũng lập tức phản chiếu vào trong mắt Bạch Dật, gã không biết loại văn tự kia, nhưng không biết vì sao, gã lại có cảm giác mình hiểu được ý tứ của những chữ nọ.

【 ngôi nhà hạnh phúc 】

Ken két——

Âm thanh mở cửa vang lên.

Cánh cửa chính của tòa lâu đài cổ mục nát chậm rãi nhưng tự động mở ra trước mặt Bạch Dật.

Giống như là một loại mời chào, một lời kêu gọi quỷ dị.

Gã nỉ non một tiếng. Rồi ngay sau đó, hai chân như bị một loại lực lượng quỷ bí không biết nào đó điều khiển, và không tự chủ được bắt đầu bước đi.

"Hoan nghênh quang lâm..."

...

Mấy ngày sau.

Tiệm Dược Tề Cưa Máu.

【 đinh! "Thuật Mổ Bụng Bằng Cưa Điện" của ngươi đã đạt tới giai đoạn sơ cấp! Ngươi nhận được 100 kinh nghiệm cơ sở! 】

【 đinh! "Đao Pháp Lóc Xương Mổ Xẻ" của ngươi đã đạt tới giai đoạn sơ cấp! Ngươi nhận được 100 kinh nghiệm cơ sở! 】

【 đinh! "Thuật Giải Phẫu" của ngươi đã đạt tới giai đoạn sơ cấp! Ngươi nhận được 100 kinh nghiệm cơ sở! 】

【 đinh! "Thủ Pháp Chuyển Đổi Hai Mắt" của ngươi đã đạt tới

giai đoạn sơ cấp! Ngươi nhận được 100 kinh nghiệm cơ sở! 】

Cùng với bên tai không ngừng truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Lâm Ân đã khoác lên mình chiếc áo dài màu trắng, sau lưng cõng một cây cưa điện, trên thắt lưng giắt theo con dao giải phẫu Dạ Ma Đao, gương mặt đeo chiếc kính một mắt, toàn thân toát lên vẻ trấn định đứng trước cửa, mở miệng chào tạm biệt thầy.

"Đi thôi!" Cưa Máu lắc lắc cần cổ sang hai hướng, "Ca ca" hoạt động phần cơ bắp cường tráng trên cổ mình, nặng nề nói: "Một vị bác sĩ chân chính chỉ học lý luận thôi là tuyệt đối không đủ! Bởi vì chỉ có trải qua thực chiến, mới cho thấy con là một bác sĩ tốt!"

"Thông qua Thị Giới, thầy đã nhận cho con một đơn đặt hàng đến khám bệnh tại nhà với mức tiền đặt cọc là 500 tiền khô lâu, nếu con hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ lần này, khách hàng sẽ trả thêm 1500 đồng tiền còn lại! Con có tin mình sẽ lấy được phí khám bệnh tại nhà này hay không?"

Lâm Ân lộ ra ánh mắt kiên định, bình thản đẩy chiếc kính một mắt lên, nói: "Có! Hơn nữa, không chỉ có tin tưởng, con còn cực kỳ tin tưởng!"

Cưa Máu nhìn thật sâu vào mắt hắn, hỏi: "Tin tưởng lớn đến mức nào!"

Lâm Ân cầm theo con dao trên tay, trấn định nói: "Cam đoan sẽ mang về cho thầy 15 ngàn đồng!"

"..."

"..."

Gió nhẹ vù vù thổi đám lá rụng bay ngang qua hai thầy trò.

"Ách... Cái kia..."

Trên trán Cưa Máu toát mồ hôi, ông ấy vội vàng lau chúng đi, gương mặt mang theo ý vị sâu xa, nhẹ nhàng vỗ bả vai Lâm Ân vài cái, nói: "Vừa rồi thầy nói vậy chỉ muốn khích lệ con một chút mà thôi, mục đích là động viên tinh thần cho con, nhưng con tuyệt đối đừng làm như vậy, đừng chữa khỏi cho người ta xong, còn nhân tiện cướp sạch tiền của trong nhà bọn họ, làm như vậy là không tốt, chỉ nhận phần mình nên nhận là đủ rồi!"

"Tuy nơi này là thế giới hắc ám, nhưng mua bán vẫn phải áp dụng theo nguyên tắc lấy một ít rồi kiên trì lấy mãi, không thể mổ gà lấy trứng được, đã biết chưa?"

Lâm Ân gật gật đầu, khẽ đẩy chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Đã biết! Thầy! Người cứ ở nhà chờ tin tức tốt của con đi!"

Ý chí chiến đấu mang theo đặc tính đại gian đại ác lập tức dạt dào trỗi dậy!

Gương mặt Cưa Máu đầy vẻ vui mừng, như thể ông ấy vừa được chứng kiến đứa con trai ngốc nghếch nhà mình cuối cùng cũng có tiền đồ, có thể tự ra ngoài xông xáo kiếm ăn rồi.

Loại cảm xúc này thật sự không phải người bình thường có thể cảm nhận được.

"Đi thôi!" Cưa Máu lau hốc mắt ẩm ướt, nói: "Cầm đơn đặt hàng này, nhà người ta nằm ngay trên phố Ly Hồn sát hẻm nhà chúng ta. Nếu con không tìm thấy địa điểm, nhớ mở miệng hỏi đường, hiện giờ con đã không còn là tên phế vật suy nhược của hai năm về trước nữa, cần phải dũng cảm hơn một chút, nhớ chưa?"

"Chờ sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, con có thể đi tìm đại bản doanh của Dạ Y thử xem!"

Đôi mắt Lâm Ân cũng ngấn lệ, nói: "Vâng! Thầy! Người cũng

phải bảo trọng! Nhất là nhớ uống nhiều trà con pha cho người một chút, nó tốt cho thận, có thể khắc phục và kiềm chế ăn mòn."

Cưa Máu vui mừng nói: "Đi thôi! Đi thôi! Thầy ở đây chờ con!"

Chương 237: Lại Cười Thêm Một Tiếng Nữa Coi!!!

Lâm Ân dùng sức gật đầu, sau đó một RWEOả klsBAố mang theo hòm thuốc, một tay khiêng cây đao, hắn xoay người nhanh chóng bước ra bên ngoài hẻm Du Hồn.

Đây là lần đầu tiên hắn chân chính rời khỏi hẻm Du Hồn mà chỉ có một mình.

Nói thật, trong lòng hắn vẫn còn một chút sợ hãi.

Suy cho cùng, ở bên trong thế giới tràn ngập ác linh quỷ quái, khôi lỗi ác ma thế này, hắn chỉ là một nhân bình thường loại, dù tin tưởng vào bản thân mình như thế nào, trong lòng cũng khó tránh khỏi âu lo, thấp thỏm.

Vẫn nên cẩn thận một chút, đừng để người ta hù dọa.

Hơn nửa giờ sau, Lâm Ân đặt một cước tới đầu phố Ly Hồn, từng luồng âm phong "Vù vù" thổi qua dưới chân hắn.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía cột mốc đường mục nát mà tả tơi ở ngay đầu phố kia.

So với hẻm Du Hồn, con đường này càng khiến người ta cảm thấy âm trầm khủng bố hơn.

Mà đích đến cho chuyến hành trình này của hắn chính là căn nhà hạnh phúc ở phố Ly Hồn, dựa vào nội dung trên tờ đơn đặt hàng, ba người một nhà nọ vô cùng bức thiết muốn mời một vị bác sĩ đến giúp bọn họ chẩn đoán bệnh tật.

Về phần bọn họ bị bệnh gì lại cần phải gặp mặt mới biết được.

Lâm Ân mang theo vẻ mặt trấn định, tìm ra một hộp diêm trong lòng, rồi gỡ chiếc hồn đăng được móc trên thắt lưng xuống, châm lửa.

Lạch cạch ——

Ánh sáng ảm đạm của hồn đăng chậm rãi xua tan mảnh sương mù xung quanh.

Xong xuôi đâu đấy, Lâm Ân bắt đầu nhấc chân lên, thật cẩn thận mà bước vào phố Ly Hồn.

Có thể nhận thấy rõ ràng là sương mù màu đen ở nơi này càng dày đặc hơn hẻm Du Hồn bên kia, bầu không khí âm trầm cũng khiến người ta cảm thấy không khỏe.

"Đi vào nơi này có cảm giác sởn da gà thật." Lâm Ân thoáng nhăn mày, rồi dừng lại ngay giữa ngã tư đường, đưa mắt nhìn địa chỉ trên đơn đặt hàng.

"Đường này đi kiểu gì nhỉ?"

Nói cho cùng, hắn cũng rất ít khi rời khỏi cửa tiệm, lại không quen thuộc hoàn cảnh nơi này, xung quanh còn có một đống sương mù màu đen dày đặc, muốn tìm được địa chỉ chính xác quá mức khó khăn, đúng là đến khám bệnh tại nhà làm người ta hao tâm tổn trí mà.

"Hì hì hì hì —— "

Đột nhiên từ bên trong mảnh hắc ám âm u trước mắt, lại truyền đến tiếng cười quỷ dị, giống như trong vùng hắc ám kia đang có từng đôi mắt vô cùng quái gở đang theo dõi hắn.

Mà ngay khi hắn đặt một chân bước vào nơi này, loại cảm giác bị người khác chăm chú nhìn vào lập tức ập đến từ bốn phương tám hướng trong bóng tối, và mãi tới tận lúc này vẫn còn tiếp tục, làm cho người ta cực độ bất an,

Tại xó xỉnh hẻo lánh nào đó, một cơn gió vù vù thổi qua, nếu để ý kỹ sẽ trông thấy một đôi mắt không ngừng nhỏ máu, lộ ra vẻ ác độc tham lam. Ánh mắt này đang nhìn chằm chằm vào Lâm Ân vẫn còn đứng tại ngã tư đường, cầm theo hồn đăng, nhíu mày đọc kỹ đơn đặt hàng, sau đó chậm rãi tiếp cận.

Mà cùng lúc ấy, từ bốn phương tám hướng, tiếng cười quỷ dị kia cũng càng ngày càng tới gần hắn.

"Hì hì hi —— "

Lâm Ân nhíu mày, mở ra trang thứ hai của đơn đặt hàng.

"Ha hả ha hả —— "

Càng đọc, hàng chân mày càng nhíu chặt, hắn khẽ nâng chiếc kính một mắt lên, cầm dây đèn tới, nhìn kỹ địa chỉ bên trên.

"Khặc khặc khặc khặc khặc khặc —— "

Phanh ——

Một tiếng súng vang dội.

【 đinh! Ngươi vừa giết chết một con Hắc Vụ Quỷ Mị, đạt được 20 điểm kinh nghiệm 】

Chỉ thấy đôi mắt Lâm Ân vẫn đang ngưng trọng chăm chú nhìn vào tờ đơn đặt hàng trong tay, nhưng bàn tay hắn lại nâng lên, chĩa thẳng về phía sau, bên trên có một khẩu súng lục màu bạc, họng súng còn đang "Ù ù" bốc lên khói nhẹ.

Tiếng cười quỷ dị vẫn một mực cất lên giữa đám sương mù

màu đen xung quanh đột nhiên ngưng bặt.

"..."

"..."

Xung quanh nhanh chóng rơi vào yên tĩnh.

Lâm Ân ngưng trọng nhìn đơn đặt hàng, nói: "Lại cười thêm một tiếng nữa coi."

"Hì hì... Hi?"

Phanh ——

Lại một tiếng súng vang lên.

【 đinh! Ngươi giết chết một con Ám Dạ Du Hồn, đạt được kinh nghiệm cơ sở 20】

Đám ma quỷ xung quanh lập tức im lặng.

Cuối cùng thì nơi này cũng trở nên yên tĩnh rồi.

Lâm Ân thuần thục quay khẩu súng trong tay một cái, rồi không coi ai ra gì, trực tiếp giắt nó vào thắt lưng, tựa như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Sau đó, hắn cau mày, nhìn rõ phương hướng, cuối cùng mới cõng hòm thuốc lên lưng, tiếp tục cầm hồn đăng chiếu lên tấm bản đồ nhỏ được đính kèm theo đơn đặt hàng, đi càng câu hơn vào bên trong phố Ly Hồn.

"Có vẻ như phương hướng này là đúng, hóa ra vừa rồi ta cứ đi vòng vòng xung quanh nơi này, thật đáng giận..."

Ở phía xa xa vẫn có thể nghe được tiếng rên rỉ của Lâm Ân.

Cùng lúc ấy, tại một xó xỉnh hẻo lánh bên trong sương mù màu đen, con mắt nhỏ máu kia lập tức ngây dại nhìn về phía Lâm Ân vừa nhíu mày vừa đi đến, đôi môi thối rữa của nó khẽ giật giật, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Rồi rất nhanh, nó lại theo bản năng mà đi tới gần một con du hồn vừa bị bắn trúng trong sương mù màu đen, có chút ngờ nghệch vươn móng vuốt tới, chọc chọc vào con du hồn kia.

"Hi?"

Phanh ——

Một tiếng súng vang lên.

【 đinh! Ngươi giết chết một con Ba Hành Quỷ, đạt được kinh nghiệm cơ sở 20】

"..."

"..."

...

Cũng không biết vì sao, từ sau khi mấy phát súng nọ vang lên, trong bóng đêm xung quanh đã không còn những tiếng cười quỷ dị làm người nghe muốn dựng tóc gáy kia nữa.

Lâm Ân đi theo bản đồ, một đường thẳng tiến vào chỗ sâu trong phố Ly Hồn.

Mà cũng không biết đã đi được bao lâu, Lâm Ân lại một lần nữa gặp được đường rẽ.

Hắn cau mày, nhìn tấm bản đồ nguệch ngoạc trên tay, trong lòng đã bắt đầu ân cần thăm hỏi người nhà của kẻ đưa nó cho hắn.

Móa nó chứ, đã vẽ một đường nét đứt, có thêm một dấu “x”, còn vòng vo tam quốc, vẽ thế này thì người ta tìm đường kiểu gì?

Mà đúng lúc này, ánh mắt Lâm Ân lập tức dừng lại phía trên người một cô gái đang đứng tại ngã rẽ, một mực đưa lưng về phía hắn.

Một mái tóc dài, một bộ áo đỏ, nhìn từ phía sau đã biết đây là dáng người của một mỹ nữ cấp bậc sát thủ rồi.

"Nếu không cứ đi hỏi đường xem sao?" Lâm Ân do dự một thoáng.

Rất nhanh, hắn khụ khụ vài tiếng, sửa sang lại cổ áo một chút, để cho bản thân trở nên đứng đắn hơn, sau đó khóe môi khẽ nhếch, nụ cười nhạt soái khí hiện lên, hắn bước nhanh tới phía sau cô gái nọ.

Chương 238: Hù Chết Cha Mày Rồi!!!

"Mỹ nữ, chào cô, đây là lần đầu tiên tôi tới nơi này, có thể hỏi cô một câu hay không, nên đi đường nào mới đến được ngôi nhà hạnh phúc?"

Xung quanh vẫn chìm trong một mảnh yên tĩnh.

Sương mù màu đen phun ra.

Âm phong vù vù cuốn bay mái tóc của cô gái trước mặt, để lộ ra cái cổ trắng bệch như của tử thi.

Bộ thân thể giống một bức tượng điêu khắc kia vẫn đứng ở nơi đó, mang đến cho người ta một loại cảm giác âm trầm quỷ dị không thể nói rõ ra.

"Mỹ nữ?" Lâm Ân nghi hoặc hỏi lại, rồi không nhịn được, lập tức tiến lên một bước, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của cô gái kia.

"Tôi muốn hỏi một chút..."

Chi dát ——

Ngay tại khoảnh khắc bàn tay Lâm Ân đụng tới bả vai cô gái kia, cái đầu nọ đột nhiên xoay một trăm tám mươi độ, lập tức xoay người lại, để lộ ra gương mặt thuần một màu trắng hệt như đeo mặt nạ, khóe miệng của nhếch lên, một nụ cười quỷ dị mà dữ tợn xuất hiện.

Hoa lạp lạp ——

Lượng lớn máu tươi từ phần cổ vặn vẹo của cô ta, không ngừng rơi xuống dưới.

"Hoan nghênh đi vào..."

Lâm Ân: "(ΩДΩ) A!!!"

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Ba ——

Nữ quỷ nọ còn chưa nói xong, Lâm Ân đã bị dọa sợ đến mức lập tức vung tay lên, đánh tới. Chỉ trong nháy mắt, trên gương mặt trắng bệch như đeo mặt nạ kia đã hiện ra một dấu bàn tay to tướng, cơ bắp trên mặt hệt như một đống thịt heo bị ai đó "Vù vù" ném đi, trực tiếp xô nghiêng về một phía.

(ヾ ノ ° ╭ °)——

Mấy cái răng bắn thẳng ra ngoài, cái đầu khốn khổ nọ liên tiếp xoay tròn chừng mười mấy vòng trên cổ, mới chậm rãi ngừng lại được.

Nữ quỷ kia trực tiếp bị đòn tấn công bất thình lình này làm cho ngơ ngác.

"Ách..."

Cô ta ngây dại, mấp máy đôi môi mà không phát ra được bất cứ âm thanh nào!

Không thích hợp!

Kịch bản không phải như thế nha!

Không phải vẻ ngoài của người kia là một nhân loại yếu ớt sao?

Vì sao... vì sao lực tay của hắn lại lớn đến vậy?

Nhưng cô ta còn chưa kịp nói nên lời, Lâm Ân đã điên tiết hét lớn lên, rồi đạp ra một cước, thậm chí hắn còn quăng chiếc hồn đăng trong tay tới, hung hăng mà “Ba ba ba ba” đập thẳng lên người nữ quỷ nọ.

Nữ quỷ: "(ΩДΩ)!”

"Made! Hù chết cha mày rồi!"

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -1 】

Ba ba ba ——

"Mày có biết mày làm như vậy giữa khung cảnh tối đen như hũ nút này, sẽ tạo thành thương tổn lớn tới mức nào cho người khác hay không?"

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -1 】

Ba ba ba ba ——

"Dcmnm! Tim tao cũng bị mày dọa cho nhảy cả ra ngoài rồi! Mày thích chơi thì tao chiều, xem tao có đánh chết mày hay không!"

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -1 】

Ba ba ba ——

"Vẻ ngoài xấu như vậy còn dám chạy ra đường hù dọa người! Đúng là khinh người quá đáng, giá trị tinh thần của tao còn giảm xuống rồi!"

Lâm Ân (++皿++) điên cuồng dùng sức nhảy dựng lên, rồi vừa phẫn nộ hét lớn vừa ấn chặt nữ quỷ kia xuống, dùng khuỷu tay “Ba ba ba” liên tiếp giáng xuống người nó những đòn nặng nề.

Đánh chừng mấy phút đồng hồ, Lâm Ân mới bực bội vô cùng đứng dậy, vừa quay đầu một cái, ánh mắt đã rơi xuống cột đèn đường cũ nát dựng ngay phía trên con đường ảm đạm trước mặt.

Lâm Ân đi qua bên đó, rồi cắn răng một cái, trực tiếp nhổ cột đèn đường nọ lên.

Nữ quỷ kia vừa ôm chặt cái đầu bị đánh tới máu tươi đầm đìa, vừa run rẩy mở to mắt, cố gắng nhìn về phía trước.

Chỉ nháy mắt sau đó, cô ta đã trông thấy Lâm Ân ôm chặt cột đèn đường (++皿++) khí thế hung hăng xông tới.

Nữ quỷ: "(ΩДΩ) Á aaaaa!"

"Chờ một chút! Chờ một chút! Có chuyện gì từ từ nói! Từ từ nói chuyện được mà!"

【 đinh! Độ sợ hãi của Nữ Quỷ Đứt Đầu đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của Nữ Quỷ Đứt Đầu đối với ngươi +10】

Phanh ——

Nhưng Lâm Ân đã bị dọa sợ, căn bản không cho cô ta bất cứ cơ hội nào, hắn lại điên tiết hét lớn lên một tiếng rồi khiêng cột đèn đường lao đến, “Ba ba ba ba” đập bẹp nữ quỷ kia.

"Đừng đập nữa! Đừng đập nữa mà!"

"Dừng tay! Tôi sai rồi! Là tiểu nữ tử sai rồi! Đừng lấy thứ to lớn như vậy đập vào mặt tôi!"

"Cứu mạng! Cứu mạng với!"

Nữ quỷ ôm mặt, thét lên mấy tiếng chói tai.

Nhưng Lâm Ân không thèm chú ý tới nữ quỷ nọ, hắn kiên

quyết đánh hơn mười phút, lại trực tiếp cưỡi lên người cô ta, một tay túm chặt cổ áo trước ngực, một tay rút khẩu súng lục đang giắt tại thắt lưng ra, trực tiếp chọc thẳng họng súng vào miệng kẻ làm hắn sợ.

"Ô! Ô!"

Nữ quỷ kia trừng lớn hai mắt, bị vật cứng rắn như thế trực tiếp chọc vào cổ họng, cô ta quá đỗi sợ hãi, lập tức hét lớn lên.

【 đinh! Độ sợ hãi của Nữ Quỷ Đứt Đầu đối với ngươi +30】

【 đinh! Độ sợ hãi của Nữ Quỷ Đứt Đầu đối với ngươi +30】

Lâm Ân dùng sức chống miệng cô ta lên, "Ca ca" nghiến răng, lại ấn cô ta xuống đất, nói: "Còn dám làm tao sợ nữa hay không?"

Nữ quỷ kia trừng lớn hai mắt, trong miệng là nòng súng vừa thô dài vừa cứng rắn, dùng sức lắc lắc đầu, ủy khuất nói: "Ô ô ô! Ô ô ô a!"

Lâm Ân (〃▼皿▼) điên tiết túm cổ áo cô ta, kéo về phía mình, nói: "Mày có biết mày dọa như vậy đã làm giảm bao nhiêu giá trị tinh thần của tao không? Mày có biết một người đi lẻ loi trong đêm sẽ sợ hãi tới mức nào không? Mày có biết trong lòng tao đang thấp thỏm lo âu tới mức nào không? Mày… cmn mày dọa cho xúc tu của tao cũng mọc ra rồi đây này!"

Sau đó, nữ quỷ kia lập tức trông thấy vài sợi xúc tu "Hoa lạp lạp" không ngừng đong đưa trên lưng Lâm Ân, trong mắt càng toát ra vẻ hoảng sợ, ngoài miệng phát ra tiếng hét lớn, đầy kinh hãi.

【 đinh! Độ kính sợ của Nữ Quỷ Đứt Đầu đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ kính sợ của Nữ Quỷ Đứt Đầu đối với ngươi +10】

【 Giá trị tinh thần của Nữ Quỷ Đứt Đầu -10】

Hiển nhiên, ở trong mắt loại quỷ quái như mấy con này, tồn tại có thể mọc xúc tu tuyệt đối là sinh vật hắc ám có vị cách cực cao.

Bởi vì quỷ quái bình thường vốn không đủ tư cách mọc xúc tu như vậy!

Đó là chưa kể đến, nhưng sợi xúc tu trên người Lâm Ân vừa mượt mà còn vô cùng tráng kiện!

"Ô! Ô ô!" Nữ quỷ kia không ngừng hoảng sợ cầu xin tha thứ.

Chương 239: Nếu Cắn Hỏng Của Người Ta Thì Không Tốt Đâu!!!

【 Giá trị tinh thần của Nữ Quỷ Đứt Đầu -10】

Lâm Ân (〝▼皿▼) vẫn không chịu buông tha, tiếp tục ấn đầu nữ quỷ xuống, gầm lên: "Nói, mày muốn bồi thường cho tao như thế nào? Mày đã làm cho trái tim nhỏ bé mỏng manh của tao sợ hãi tới mức đập thình thịch không ngừng, nếu không lấy một khoản bồi thường lớn ra đây thì đừng mơ tao sẽ bỏ qua cho mày như vậy!"

Lâm Ân liên tục thi triển vài thủ đoạn uy hiếp khiến nữ quỷ kia không ngừng run rẩy.

Bồi thường?

Bồi thường... như thế nào bây giờ?

Trên người ta không có thứ gì đáng giá cả! Hơn nữa tồn tại có thể mọc xúc tu như hắn khẳng định là sẽ không hiếm lạ tiền khô lâu…

Mắt thấy ngón tay đang đặt trên cò súng của Lâm Ân đã chậm rãi bắt đầu dùng sức.

【 Giá trị tinh thần của Nữ Quỷ Đứt Đầu -10】

Nữ quỷ run rẩy càng thêm kịch liệt.

Mau!

Mau!

Mau suy nghĩ một chút đi! Nếu nói sai sẽ bị xử lý đó!

Đúng... Đúng rồi!

Đột nhiên cô ta nhớ tới một chút truyền thuyết lâu đời, hình như trong truyền thuyết có nói, đám quái vật có xúc tu này đều thích...

Có... Có thứ để bồi thường rồi!

Nữ quỷ tạm ngừng lại, sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân (〝▼皿▼) kẻ đang dùng họng súng chọc thẳng vào cổ cô ta, nữ quỷ kia tỏ vẻ đáng thương vô cùng mà ngẩng đầu nhìn Lâm Ân, trong ánh mắt tràn ngập ý tứ cầu xin.

Cùng lúc ấy, cô ta bắt đầu hành động.

Và dưới động tác của cô ta, họng súng trong miệng kia bắt đầu chậm rãi di chuyển về phía sau, rồi nhanh chóng di chuyển về phía trước, qua lại vài lần.

"..."

Lâm Ân: "..."

Nữ Quỷ Đứt Đầu: "..."

Cũng không biết vì sao, tại khoảnh khắc này, hết thảy mọi thứ xung quanh lại rơi vào yên tĩnh.

Trên thực tế, Lâm Ân cũng không ngờ mọi chuyện sẽ xảy ra như thế.

Mà hắn cũng vô cùng chán ghét loại phản ứng của bản thân ngay trong thời khắc này. Bởi vì dường như lần đó ở trong nhà chị đại Huyết Y, hắn cũng từng trải qua loại chuyện khiến người ta vô

cùng thẹn thùng như vậy.

Ba ——

Lâm Ân nhanh chóng rút nòng súng từ trong miệng nữ quỷ nọ ra, nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô ta một cái, rồi vội vàng dùng khăn tay xoa xoa thứ chất lỏng kỳ quái vẫn còn lây dính trên nòng súng.

"Cô đã làm chuyện này bao lâu rồi?"

Nữ Quỷ Đứt Đầu ngây dại mà há miệng thở dốc, nói: "Lần đầu tiên..."

Lạch cạch ——

Bởi vì di chuyển quá xa, khiến cái đầu của cô ta vốn chỉ còn một chút vương vấn trên cổ, cuối cùng đã không chịu được, lập tức rơi thẳng xuống đất, rồi "Lộc cộc lộc cộc" mà lăn tới chân Lâm Ân, còn dùng ánh mắt đầy ấm ức nhìn về phía hắn.

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, nhấc đầu cô ta lên, đối mặt với chính mình, lắc đầu nói: "Học cái gì không tốt, vì sao hết lần này tới lần khác cô lại muốn học người khác đứng ngoài đường vậy?"

"Nói thật, tôi cũng không phải loại người không nói đạo lý, nếu vừa rồi cô không đột nhiên xoay đầu lại làm tôi sợ, tôi cũng không đánh cô đâu."

Nữ Quỷ Đứt Đầu o(□□□)o, nói: "Thực xin lỗi, ô ô."

Hình như người này không phải nhân loại bình thường đâu!

Cô ta còn nhớ, mấy ngày hôm trước mình từng gặp được một thiếu niên nhân loại cũng đi tới hỏi đường, có vẻ như biểu hiện của thiếu niên lúc trước mới là biểu hiện mà một nhân loại bình thường nên có!

Chỉ cần hơi hù dọa một chút, là đối phương sẽ hớt hơ hớt hải

chạy đi, đáng yêu tới cỡ nào chứ?

Vì sao giữa nhân loại với nhân loại lại khác biệt lớn đến thế?

Ô ô.

Lâm Ân bình tĩnh vươn tay tới, kéo cả người cô ta lên, sau đó điều chỉnh vị trí một chút, rồi một lần nữa đặt cái đầu nữ quỷ về vị trí của nó.

"Ca ca" xoay xoay, vặn vặn, đã ấn trở lại vô cùng kín kẽ rồi.

Lâm Ân vỗ vỗ bả vai cô ta, nhắm mắt nói: "Không cần bồi thường nữa, vừa rồi thấy cô chẳng có tí kinh nghiệm gì cả, nếu cắn hỏng của người ta thì không tốt đâu, chỉ cần về sau nhớ kỹ một chút, đừng ở không rảnh rỗi mà chạy ra hù dọa người là được rồi."

Nói xong, Lâm Ân lại đưa tay ra, tìm một tấm danh thiếp từ trong lòng rồi đặt nó vào tay nữ quỷ nọ.

Nữ Quỷ Đứt Đầu ngây dại nói: "Đây là cái gì..."

Lâm Ân nhắm mắt nói: "Đây là danh thiếp của tôi, về sau nếu cô muốn phẫu thuật thẩm mỹ, có thể qua hẻm Du Hồn cách vách tìm Tiệm Dược Tề Cưa Máu hẹn trước với tôi."

"Hơn nữa ngoại trừ gương mặt hơi xấu này, tôi thấy xương sống của cô cũng có chút lỏng lẻo, cái đầu nói đứt là đứt ngay, không ổn tí nào. Cho nên nếu có thời gian, ngay bây giờ, tôi có thể khâu cho cô hai mũi."

Đinh ——

Lâm Ân nhanh chóng lấy một cây kim ra, bên trên lập tức lóe lên một tia sáng chói.

Vẻ mặt hắn vô cùng nghiêm túc, không giống như đang nói

đùa.

【 Giá trị tinh thần của Nữ Quỷ Đứt Đầu -10】

"Không... Không cần!" Nữ Quỷ Đứt Đầu ấn cái đầu của mình xuống, trong lòng đầy sợ hãi nao núng, vội vàng lui về phía sau hai bước, bàn tay bụm mặt, trong miệng khóc ròng nói: "Có thời gian tự tôi sẽ khâu lại!"

"Còn nữa, thực xin lỗi, tôi vốn không biết ngài cũng là sinh vật thuộc thế giới này! Lần sau, tôi không dám dọa người như vậy nữa đâu, tôi thề, ngài hãy tha cho tôi đi mà, ô ô."

Quá sợ hãi.

Thật đó, tôi rất sợ mà!

Lâm Ân tỏ vẻ vui mừng nhìn cô ta, gật đầu nói: "Biết sai có thể sửa chính là quỷ tốt, về sau cô nhất định phải làm nhiều việc thiện hơn, đừng có đứng đường nữa, hãy làm công việc gì đó đứng đắn một chút, cũng đừng tùy tùy tiện tiện tới lau súng cho người ta như vậy, cô đã hiểu chưa?"

Nữ Quỷ Đứt Đầu o(□□□)o nói: "Hiểu rồi, ô ô."

【 đinh! Ngươi cảm hóa một nữ quỷ mê mang, đạt được kinh nghiệm cơ sở 50, vui sướng +1】

Nhìn thấy Nữ Quỷ Đứt Đầu nhanh chóng ôm đầu rồi vừa ô ô vừa chạy chậm trên con đường đầy sương mù màu đen, trong lòng Lâm Ân mừng vui vô hạn, tâm trạng cũng trở nên sung sướng hơn nhiều.

Đúng vậy.

Đúng là có đôi khi, sinh vật trong thế giới hắc ám này rất đáng yêu.

Chỉ cần ngươi hơi chút cảm hóa bọn họ, bọn họ sẽ nguyện ý giảng đạo lý với ngươi.

Đến đây, Lâm Ân lại lấy tấm bản đồ trong lòng ra ngoài, cẩn thận phân biệt phương hướng, sau đó mang theo hồn đăng, giống như một thiếu niên vô tội tiếp tục tiến về phía trước.

Chương 240: Giọng Nói Thứ Ba Kia Là Của Ai???

Sương mù màu đen không ngừng cuồn cuộn lấp kín con đường.

Soạt soạt ——

Soạt soạt ——

Dưới ánh đèn tối tăm phản chiếu xuống mặt đường, hai bóng người với thân hình cao gầy đang đứng thẳng như hai cây tùng.

Thoạt nhìn, có vẻ hai bóng người ấy đang đứng thẳng song song với nhau, nhưng nếu nhìn kỹ hơn một chút là có thể phát hiện, kỳ thật thân thể của bọn họ lại sinh trưởng song song với nhau, giống như chữ "Tòng" (从) vậy, bỗng dưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác quái dị.

Soạt soạt ——

Soạt soạt ——

Cùng lúc ấy, âm thanh lưỡi cưa miết qua máu thịt và xương cốt vang lên. Đặc biệt là giữa vùng hắc ám thế này, thứ âm thanh vốn đã kinh người lại càng khiến người ta dựng tóc gáy.

Nhưng vào thời điểm đó, hai người bọn họ cũng có cảm giác không quá thích hợp.

Bởi vì cũng không hiểu vì sao, bọn họ lại cảm nhận được một thứ gì đó ở bên trong vùng hắc ám kia đang một mực chăm chú nhìn vào người mình.

Hơn nữa đối phương đã chăm chú nhìn được hơn mười phút rồi, khiến trong lòng bọn họ dâng lên một loại xúc cảm lạnh lẽo đến buốt răng.

"Anh trai, anh có cảm nhận được không?"

"Em trai, anh cảm nhận được."

Hai bóng người cao cao nọ lập tức “Ca ca” mà ngẩng đầu lên, rồi trống rỗng xoay người, nhìn về phía bóng đêm u ám sau lưng mình. Mà chỉ thoáng nhìn qua một cái, bọn họ đã nhìn ra điểm bất bình thường.

Bởi vì ngay trên con đường hắc ám phía sau lưng bọn họ, lại có một thiếu niên nhân loại đang bình thản ngồi dưới cái đèn đường rách nát. Hắn ngồi trên băng ghế nhỏ, trên cây cột đèn kia còn có thêm một chiếc hồn đăng ảm đạm.

Hiển nhiên loại cảm giác bị nhìn trộm kia, xuất phát từ nơi này.

Dưới ánh hồn đăng mờ mịt, cậu thiếu niên kia một mực nâng cằm, không hề nhúc nhích, vẫn ngồi trên băng ghế nhỏ, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng về phía bọn họ, mang đến cho người ta một loại cảm giác quái dị mà hãi hùng.

"Anh trai, em sợ."

"Em trai, anh cũng sợ."

"Hình như hắn đã nhìn chúng ta rất lâu rồi."

"Hắn nhìn chúng ta hơn mười phút đó."

Bầu không khí yên tĩnh quỷ dị không chút nể nang, nhanh chóng lan tràn.

Hai bóng người cao gầy kia cùng hướng ánh mắt mờ mịt, nhìn

thẳng vào cậu thiếu niên đang ngồi dưới ngọn đèn đường phía xa xa kia, sau đó lại tiếp tục dùng cưa từng chút từng chút một mà cắt xuống phần máu thịt dính liền giữa hai người mình.

Dần dần, trong lòng bọn họ đều cảm nhận được một chút sợ hãi.

Bởi vì lúc trước kia, bọn họ vẫn luôn nhìn chăm chú vào những sinh vật đi ngang qua, mà dưới cái nhìn của bọn họ, những sinh vật kia sẽ nhanh chóng trở nên sợ hãi mà chạy như điên rời đi.

Nhưng lần này thì khác.

Đây là lần đầu tiên bọn họ được trải nghiệm thứ cảm giác kinh hãi, quỷ dị khi bị một sinh vật nào đó nhìn chằm chằm vào.

Hắn là hắn không phải nhân loại đâu?

Hắn là hắn không phải người sống chứ?

Rốt cuộc là hắn đang nhìn cái gì vậy?

Hơn nữa ánh mắt kia … càng nhìn càng cảm thấy có chút không thích hợp, mà càng nhìn càng cảm thấy quỷ dị.

Loại cảm giác này… từ sau khi bọn họ chết rồi rơi xuống thế giới hắc ám trước mặt, đây chính là lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được nỗi sợ hãi khiến toàn thân trở nên vô cùng bức bối.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Song Sinh Quỷ Ảnh -5】

Bọn họ mở to hai mắt, thân thể cứng ngắc, lưỡi cưa vốn đang miệt mài cắt qua huyết nhục cũng không tự chủ được mà trở nên thong thả và máy móc, cứng đờ.

Vì thế, trên con đường hắc ám này, Song Sinh Quỷ Ảnh và thiếu niên đang ngồi trên băng ghế dưới cột đèn đường cùng ở yên

tại chỗ, cùng đối diện với nhau giữa bóng đêm mờ mịt.

Quái dị.

Kinh hãi.

Làm cho người ta không khoẻ.

Trái tim của Song Sinh Quỷ Ảnh cũng từ từ trồi lên tới cổ họng, thân thể bọn họ trở nên căng thẳng, sống lưng lạnh toát, trong lòng khẩn trương vô cùng.

Đột nhiên, chiếc hồn đăng vẫn được treo trên cột đèn đường bên kia tắt ngúm, phía xa xa lập tức rơi vào một mảnh hắc ám.

Trái tim của Song Sinh Quỷ Ảnh cũng thoáng run rẩy một hồi.

Tắt rồi?

Tắt rồi.

Thế "Nhân loại" kia có còn ngồi yên một chỗ hay không?

Hay là hắn đang chuẩn bị phát động tập kích về phía bọn họ?

Hắn mang đến cho người ta một loại cảm giác vô cùng không tốt, khẳng định là hắn không phải nhân loại, bởi vì nhân loại tuyệt đối không thể làm ra loại chuyện quỷ dị đến vậy được.

Hắn đi đâu rồi? Chẳng lẽ hắn đang ở...

Trong nháy mắt này, hai người bọn họ lập tức dùng tốc độ nhanh nhất của mình để quay đầu nhìn về phía sau.

Gió lạnh vù vù cuốn bay tầng sương mù màu đen trên đường, phía sau bọn họ không có cái gì cả.

Lúc này, trái tim đang căng thẳng của Song Sinh Quỷ Ảnh mới

chậm rãi trở về vị trí cũ. Đơn giản thôi, bọn họ chính là sinh vật sống bên trong thế giới hắc ám này, nên hơn ai hết, bọn họ cực kỳ am hiểu chiêu thức của đám ác linh nơi đây.

Chỉ cần ngươi không nhìn chăm chú, bọn chúng sẽ lập tức xuất hiện phía sau lưng ngươi rồi triển khai tập kích với ngươi.

"Không ở đằng sau hả?"

"Không ở đằng sau."

"Không ở."

Song Sinh Quỷ Ảnh âm thầm buông lỏng một hơi, lau mồ hôi lạnh trên đầu, nhưng ngay tại thời điểm bọn họ muốn quay đầu nhìn lại, đột nhiên bọn họ ý thức được tình huống không đúng.

Rõ ràng bọn họ chỉ có hai người, thế giọng nói thứ ba kia là của ai...

(((;°ㅎ°;)))

Gần như là theo bản năng, bọn họ từ từ quay đầu nhìn thẳng về phía trước.

Giờ khắc này, thiếu niên vừa nãy còn ngồi dưới ngọn đèn đường phía xa, lại đang đứng ngay trước mắt bọn họ, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt cả hai từ khoảng cách cực kỳ gần.

Cậu thiếu niên kia còn khẽ nhếch miệng, để lộ ra nụ cười tươi tắn hiền lành.

"..."

"..."

"Quỷ!" Song Sinh Quỷ Ảnh lập tức phát ra tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ, rồi theo phản xạ có điều kiện bọn họ vội vàng ôm

chầm lấy cột đèn đường bên cạnh, thậm chí còn bắt đầu bò tít lên trên, ôm cứng lấy cái cột nọ ở độ cao mấy mét.

【 đinh! Độ sợ hãi của Song Sinh Quỷ Ảnh đối với ngươi +40】

【 đinh! Độ sợ hãi của Song Sinh Quỷ Ảnh đối với ngươi +10】

Thật hiển nhiên, thiếu niên kia chỉ dọa một lần, lại gần như dọa cho bọn họ rớt cả túi mật ra ngoài luôn rồi.

Chương 241: Cứ Yên Tâm, Dùng Thứ Này Nhanh Chóng Hiệu Quả Và Không Hề Đau Đớn!

"Thật có lỗi, đã dọa hai người sợ rồi."

Lâm Ân nho nhã lễ độ ngẩng đầu nhìn lên, hướng ánh mắt dịu dàng ngó Song Sinh Quỷ Ảnh vừa hoảng sợ vừa chậm rãi tụt từ trên cột đèn đường gần đó xuống.

Hắn cố gắng làm cho gương mặt mình trở nên hiền lành một chút, lại nhanh chóng tỏ ra thân thiện, lấy một tấm danh thiếp ra, đẩy tới gần đối phương, nói: "Tôi đi ngang qua nơi này, vừa vặn nhìn thấy hai vị tự cưa mình tại đây, mới không nhịn được mà nhìn lâu lâu một chút. Đây là danh thiếp của tôi, như hai người nhìn thấy đó, tôi là một bác sĩ."

Song Sinh Quỷ Ảnh run rẩy vươn tay tới, lại run rẩy tiếp nhận tấm danh thiếp kia, có chút nghi hoặc hỏi: "Cậu là người hay quỷ?"

Lâm Ân ngẩn ra, nhưng rất nhanh, nụ cười nghề nghiệp hoàn mỹ đã nở rộ trên môi, hắn đẩy đẩy chiếc kính một mắt, nói: "Đương nhiên tôi là người, hơn nữa còn không chỉ là người, tôi là một người tốt."

Nhìn thấy Lâm Ân cũng không có ý tứ lập tức phát động công kích với mình, Song Sinh Quỷ Ảnh nửa tin nửa ngờ bỏ cây cột điện ra, nhưng vẫn theo bản năng quyết định giữ vững khoảng cách an toàn là hai mét với hắn.

Bởi vì thoạt nhìn thiếu niên này rất bình thường.

Nhưng cũng chính vì hắn rất bình thường, mới càng khiến người ta cảm thấy không bình thường.

"Cậu nhìn chằm chằm vào chúng tôi lâu như vậy để làm gì?" Song Sinh Quỷ Ảnh cảnh giác hỏi.

Lâm Ân cười ha hả nói: "Là như vậy, tôi là một bác sĩ, vừa liếc mắt nhìn một cái đã bắt gặp hai vị đang tự cưa mình, trong lòng có chút tò mò nên tôi đứng yên quan sát. Nhưng hơn mười phút sau, tôi vẫn thấy lưỡi cưa của hai vị kẹt lại bên trong, tiến thoái lưỡng nan, tựa như đã gặp khó khăn rồi. Cho nên mới đặc biệt đi đến muốn hỏi hai vị một chút, xem hai vị có cần một vị bác sĩ chân chính tới hỗ trợ hay không?"

Song Sinh Quỷ Ảnh do dự đưa mắt liếc nhìn lẫn nhau một cái, rất nhanh, hai đôi mắt đã nheo lại, bên trong sinh ra ác ý rõ ràng.

"Anh trai, người kia đang trêu đùa chúng ta?"

"Em trai, hiện giờ trong lòng anh rất không vui!"

Soạt soạt ——

Soạt soạt ——

Song Sinh Quỷ Ảnh híp mắt, lập tức rút cái cưa vốn đang đặt ở khoảng giữa hai người ra, sau đó "Cờ rắc" bẻ gãy nó làm đôi, mỗi người cầm lấy một nửa.

Máu tươi đỏ thẫm không ngừng "Tí tách" nhỏ giọt từ trên lưỡi cưa xuống dưới.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp tiến về phía trước, thân thể lại nhanh chóng trở nên cứng đờ.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

Đó là âm thanh cưa điện chuyển động.

Chỉ thấy Lâm Ân trước mặt đang cười ha hả mà kéo cưa điện, khiến cho lưỡi cưa điện sắc bén rít lên những tiếng “Ù ù” nhanh chóng chuyển động ngay trước mặt Song Sinh Quỷ Ảnh. Sau đó, Lâm Ân mở miệng, vui vẻ nói: "Hai vị, nếu không hãy dùng lưỡi cưa này của tôi đi? Tôi cam đoan thứ này rất nhanh, hiệu quả mà không có đau đâu.”

Song Sinh Quỷ Ảnh ngây dại nhìn hai lưỡi cưa nhỏ xíu trên tay mình, lại nhìn thoáng qua lưỡi cưa điện không ngừng “Ù ù” chuyển động trong tay Lâm Ân, rồi theo bản năng, bọn họ khẽ nuốt một ngụm nước miếng, và không chút do dự, vội vàng giấu lưỡi cưa nhỏ bé của mình ra sau lưng.

"Không cần! Không cần!"

Song Sinh Quỷ Ảnh run rẩy cười, ánh mắt không ngừng trốn tránh, bàn tay gãi gãi đầu, mồ hôi lạnh “Tách tách tách” phun ra, ấp úng nói: "Chúng tôi chỉ cưa đùa một chút thôi, không cần làm phiền tới cậu, hơn nữa chúng tôi nghèo lắm, không có tiền đi mướn bác sĩ xem bệnh đâu. Theo tôi, hay là chuyện này dừng ở đây nhé, có được hay không... Ha ha..."

【 Giá trị tinh thần của Song Sinh Quỷ Ảnh -5】

【 Giá trị tinh thần của Song Sinh Quỷ Ảnh -6】

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Không sao mà, tôi không thu tiền, bởi vì thầy của tôi nói, trong tiệm lấy tiền là quy định, nhưng hành y ngoài tiệm cần phải có trái tim nhiệt thành. Bởi vậy, là một vị thiên sứ áo trắng, tôi vô cùng tán thành đạo lý này."

Xoẹt xoẹt —— xoẹt xoẹt ——

Hắn tiếp tục kéo cưa điện thêm hai cái nữa.

【 Giá trị tinh thần của Song Sinh Quỷ Ảnh -10】

Song Sinh Quỷ Ảnh tuôn mồ hôi như mưa, ngây dại lui về phía sau một bước, lòng đầy hoảng sợ (((;° ४ °;))) nói: "Cái kia... một người nhiệt tình như cậu đúng là hiếm thấy nhé, cáp... Ha ha... Nhưng chúng tôi thật sự không dám làm phiền tới cậu... Chúng tôi cho rằng bản thân như hiện tại là tốt lắm rồi～ "

"Anh nói xem có đúng không? Anh trai."

"Đúng vậy đúng vậy, em trai."

Hai người bọn họ điên cuồng gật đầu như giã tỏi.

Lâm Ân lại vẻ mặt khó xử, suy nghĩ một hồi, cuối cùng hắn đã đưa ra quyết định, và gian nan lấy một tờ phiếu từ trong ngực mình ra, đưa cho Song Sinh Quỷ Ảnh.

Bọn họ tiếp nhận, cẩn thận đọc nội dung bên trên, sau đó vẻ mặt lập tức trở nên khiếp sợ.

【 phiếu giảm giá 20% của Tiệm Dược Tề Cưa Máu】: Sử dụng đạo cụ này tới Tiệm Dược Tề Cưa Máu ở hẻm Du Hồn, tìm bác sĩ Lâm Ân, có thể nhận ưu đãi giảm giá 20% cho mọi loại hình dịch vụ.

Mà ngay giữa hai tấm thẻ này, còn có mười mấy đồng tiền khô lâu.

"Chuyện này... Chuyện này..." Song Sinh Quỷ Ảnh kinh hoảng vô cùng.

Lâm Ân khụ khụ hai tiếng, thấp giọng nói: "Bởi vì đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy một sinh vật dính liền thân thể như hai vị đây. Nói thật, có thể gặp được ca bệnh như vậy trong lịch sử y học của chúng tôi, đúng là không dễ dàng. Cho nên là một bác sĩ, tôi thực sự không thể nhịn nổi trái tim đang rung động này."

Hắn ngẩng đầu, đẩy đẩy chiếc kính một mắt của mình, thấu kính lập tức phản xạ ánh đèn đường.

"Cho nên mong hai vị có thể đồng ý cho tôi một cơ hội được chứng minh bản lĩnh của mình. Coi như hai tờ phiếu giảm giá ấy và tiền khô lâu bên trong kia là lễ gặp mặt cho hai vị."

Lâm Ân hướng ánh mắt đầy mong đợi, nói: "Thế nào?"

Song Sinh Quỷ Ảnh tỏ vẻ khiếp sợ nhìn gương mặt đầy mong đợi của Lâm Ân, lại nhìn phiếu giảm giá và tiền khô lâu trên tay mình.

Bọn họ thực sự cảm thấy tam quan của bản thân đã gặp phải một hồi khiêu chiến mãnh liệt.

Nhiều năm qua như vậy, mỗi lần đi tìm bác sĩ, đối phương đều chữa cho mình thành táng gia bại sản, mắc nợ chồng chất, mà hôm nay, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy một khoản tiền quay đầu trở lại rồi.

Đây có được tính là nhận hối lộ hay không ta?

Nhưng nói thật, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một vị bác sĩ lại chi tiền để được giải phẫu cho bọn họ!

Chuyện này... Chuyện này...

Chương 242: Có Thể Là Thiên Phú!!!

Vài phút sau.

Song Sinh Quỷ Ảnh vừa đổ mồ hôi đầm đìa vừa khẩn trương đứng ở nơi đó, một bàn tay chạm vào tường, một bàn tay cầm lấy cột đèn đường, trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng để lộ ra phần liên kết giữa hai người mình.

Xoẹt xoẹt —— xoẹt xoẹt ——

Ánh mắt của Lâm Ân phía đối diện, đã trở nên nghiêm túc, hắn đang dùng sức lôi kéo cưa điện, đề cao vận tốc chuyển động của nó.

Song Sinh Quỷ Ảnh nuốt hai ngụm nước miếng, run rẩy nói: "Bác sĩ, những lời cậu nói có phải sự thật hay không? Có phải không hề đau chút nào? Và… cậu có cam đoan giải phẫu sẽ thành công hay không?"

Lâm Ân đang chuyên tâm lôi kéo cưa điện, nghiêm túc nói: "Yên tâm đi, thầy của tôi chính là chuyên gia cưa điện nổi danh, mà tôi lại hoàn mỹ kế thừa toàn bộ ưu điểm của thầy mình."

"Cậu... Vậy cậu học được bao nhiêu ngày rồi?"

"Hai ngày."

"!!!"

“Hai người cứ yên tâm đi mà!" Lâm Ân nghiêm túc trấn an cảm xúc của đối phương, nói bằng giọng điệu vô cùng chắc chắn: "Tuy

tôi mới học cưa điện được hai ngày, nhưng mỗi lần đều có thể lấy được điểm số tuyệt đối. Khi những người bệnh trước kia tỉnh lại, không một ai đưa ra nhận xét kỹ thuật của tôi không tốt."

Song Sinh Quỷ Ảnh run rẩy hỏi: "Thật... Thật ư?"

Lâm Ân gật đầu, nói: "Các anh ráng chịu đựng một chút, tôi sẽ bắt đầu đây, xin hỏi các anh có cần tiêm thuốc tê hay không? Bên trong túi xách đằng sau lưng tôi có rất nhiều."

Song Sinh Quỷ Ảnh nuốt một ngụm nước miếng, nói: "Thứ này thì không cần, ngày nào chúng tôi cũng cưa rồi, đã sớm không cảm nhận được đau đớn, chúng tôi chỉ có một yêu cầu duy nhất là cậu làm nhanh nhanh một chút. Cậu có thể thỏa mãn được yêu cầu này hay không?"

Thấu kính trên mắt Lâm Ân chợt lóe lên, nói: "Yên tâm, tôi làm rất nhanh, tôi sẽ lập tức bắt đầu nhé!"

"Được... được."

Lâm Ân gật đầu, rồi nhanh chóng lấy một cây bút vẽ từ trên người xuống, có vẻ thuần thục vẽ một đường nét đứt chạy dọc theo vị trí hai người nọ bị dính liền vào nhau.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

Đã hoàn thành bước chuẩn bị.

Ánh mắt Lâm Ân trở nên nghiêm túc, khẽ lóe lên một tiếng sáng, bàn tay dứt khoát kéo cưa điện.

Trong nháy mắt sau, ngay dưới cái nhìn chăm chú ẩn chứa nỗi khiếp sợ của Song Sinh Quỷ Ảnh, Lâm Ân nhảy lên, cầm cưa điện trong tay, cắn răng một cái, hung hăng chém thẳng xuống đường liên kết hai người bọn họ với nhau.

"A ——— "

Một tiếng kêu thảm thiết, thê lương tới tột cùng vang vọng giữa bầu trời đêm.

...

Vài phút sau.

【 đinh! Kỹ Thuật Cưa Điện +1】

【 đinh! Kỹ Thuật Cưa Điện +1】

【 đinh! Ngươi đã thành công chia Song Sinh Quỷ Ảnh thành hai nửa, làm nên lần giải phẫu hoàn mỹ đầu tiên trong lịch sử dùng cưa điện giải phẫu của mình, độ chính xác +1, lực công kích +1, 】

【 đinh! Ngươi thành công sáng tạo ra "Đơn Thân Quỷ Ảnh", đạt được kinh nghiệm cơ sở 200】

Lúc này, ở dưới mặt đất, Song Sinh Quỷ Ảnh đã bị chia làm hai, còn đang sùi bọt mép nằm đơ dưới đó, toàn thân không ngừng run rẩy. Còn Lâm Ân, hắn đang nghiêm túc ngồi xổm trước mặt một quỷ ảnh trong đó, cầm kim trong tay, dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, nhanh chóng “Xoát xoát xoát” khâu lại làn da đầy những đường nứt của bọn họ.

【 đinh! Kỹ thuật khâu người của ngươi +1】

【 đinh! Kỹ thuật khâu người của ngươi +1】

Lâm Ân hé miệng, dùng hàm răng cắn đường chỉ may một cái, “Tạch” đứt đoạn, sau đó hắn lại nghiêm túc dùng tay đẩy đẩy chiếc kính một mắt lên, nói: "Được rồi, tổng thời gian giải phẫu không vượt quá 5 phút, hiện giờ hai vị đã có thân thể độc lập của mình, thế nào? Kỹ thuật của tôi không tệ chứ?"

Đơn Thân Quỷ Ảnh (trái) gian nan muốn đứng lên, nhưng vừa làm được một nửa, đã (ヾ ﾉ ° ╭ °)—— Lập tức lại (x□x) đau đến hôn mê bất tỉnh.

Đơn Thân Quỷ Ảnh (phải) ngây dại mà nỉ non, nói: "Thực... Thực không tệ... Nhưng tôi chỉ muốn hỏi là, cậu

Bởi vì đau...

Đã như chết cha chết mẹ rồi...

Lâm Ân suy nghĩ một lát, mới lên tiếng trả lời: "Có thể là thiên phú."

Thiên phú?

Đơn Thân Quỷ Ảnh nỉ non, lặp lại hai từ ngữ quan trọng nhưng hoàn toàn không có bất cứ lực thuyết phục này kia.

Chẳng lẽ thiên phú của hắn là tự động mang đau đớn đến cho người khác ư?

Thứ này...

Thứ này… cmn nó là loại thiên phú ác liệt mà vô dụng đến mức nào chứ?

Gã run rẩy đến trái tim cũng muốn nhảy cả ra ngoài rồi.

Lâm Ân có vẻ hài lòng xoay người, ngồi xổm xuống tìm kiếm hòm thuốc của mình, (❁´◡`❁)* nói: "Không có gì, không có gì, tôi lại phối cho hai người một chút dược tề, phòng ngừa vết thương xuất hiện cảm nhiễm. Lúc trở về, hai người nhớ tĩnh dưỡng cho cẩn thận chừng hai ngày, tôi cam đoan sau hai ngày, các anh hoàn toàn có thể sinh long hoạt hổ!"

Nói xong, Lâm Ân móc từ bên trong ra hai bình dược tề, rồi mỉm cười mà xoay người lại, định bụng sẽ tỏ ra vô cùng thân thiện

mà đưa cho quỷ ảnh kia.

Nhưng vừa quay người, Lâm Ân lại trở nên sửng sốt vô cùng.

Bởi vì giờ khắc này, hai quỷ ảnh vừa rồi còn nằm dưới mặt đất kia đã biến mất tiêu, chỉ còn lại hai đường nét đứt hình người.

"Người đâu rồi?"

Hắn xoay người và ngạc nhiên nhìn thấy, Đơn Thân Quỷ Ảnh (phải) đang túm một chân của ông anh trai đã đau đến hôn mê bất tỉnh của mình o(x□x)o, rồi dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi mà chạy nhanh như tên bắn, một đường lao thẳng vào chỗ sâu trong sương mù màu đen.

Ông một tiếng, đối phương đã lao đi, nhanh chóng biến mất ở phía cuối con đường.

Loại tốc độ và quả quyết này thật giống như vừa gặp phải ôn thần, gió lốc cuốn bay 200 dặm.

Lâm Ân ngơ ngác nói: "Hai vị... còn chưa lấy thuốc mà..."

...

Lâm Ân vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể cõng hòm thuốc lên lưng, tiếp tục ra đi, mắt hắn nhìn vào bản đồ, lại một lần nữa, đi dọc theo con đường trước mặt, tiếp tục tiến sâu vào phố Ly Hồn thêm chừng hai dặm nữa.

Lâm Ân ngẩng đầu, trong tầm mắt của hắn chợt xuất hiện một tòa lâu đài thật lớn, hoàn toàn khác lạ với những kiến trúc hai bên đường.

Răng rắc ——

Một tia chớp xẹt qua sương mù màu đen, giúp Lâm Ân thấy rõ mấy chữ to được khắc trên biển số nhà.

【 ngôi nhà hạnh phúc 】

Chương 243: Có Bác Sĩ Biến Thái Bắt Nạt Trẻ Em!!!

"Xem ra đích đến của ta chính là nơi này rồi!"

Lâm Ân mỉm cười thu tấm bản đồ trên tay lại, cuối cùng hắn cũng đến được mục tiêu của mình.

Trên đường đã chậm trễ lâu như vậy, đúng là có lỗi với khách hàng, hi vọng bọn họ đừng tức giận.

Nhưng ngay tại thời điểm hắn muốn tiến lên gõ cửa, thì đột nhiên, hắn cảm nhận được phía sau có một người đang chọc chọc vào chân mình.

"Hì hì hi —— "

Cùng lúc này, từ phía sau lại truyền đến tiếng cười của một cô bé, trong trẻo như tiếng chuông đồng.

"Vị đại ca ca này, anh mới tới hả?"

Lâm Ân ngẩn ra. Bởi vì hắn có cảm giác giọng nói này vô cùng quen thuộc, giống như mình đã được nghe thấy ở đâu rồi.

Hắn lập tức xoay người, trên mặt lộ ra vẻ hiền lành, nói: "Đúng vậy, tiểu muội muội."

Rất nhanh, hắn đã nhận ra cô bé vừa chọc chọc phía sau hắn kia, trên người cô bé mặc một bộ quần áo tả tơi, chân đi giày màu đỏ, trên đùi có đeo một chiếc chuông nhỏ, trong lòng lại ôm một con búp bê đính cúc áo.

Huyết Oa Oa!

Quả nhiên là cô bé này rồi, chẳng trách giọng nói lại quen thuộc như thế.

Mà ngay trong nháy mắt nhìn thấy gương mặt của Lâm Ân, nụ cười xán lạn mà quỷ dị của Huyết Oa Oa trực tiếp chuyển thành cứng đờ, ngón tay đang vươn tới cũng đứng hình tại chỗ.

【 đinh! Độ sợ hãi của Huyết Oa Oa đối với ngươi +1】

"Trùng hợp vậy? Chào cô bé, đã lâu không gặp rồi."

Lâm Ân ngồi xổm xuống, vươn tay sờ sờ đầu Huyết Oa Oa, lại mỉm cười đưa tay tới chọc chọc vào con búp bê đã bắt đầu trở nên hoảng sợ trong lòng cô bé.

"Không phải em đang ở hẻm Du Hồn sao? Tự nhiên chạy đến nơi quỷ quái này làm gì? Đã kiếm được tiền chưa? Anh vẫn giữ cẩn thận tròng mắt cho em đó, ha hả."

Huyết Oa Oa hoảng sợ dùng sức ôm chặt con búp bê trong lòng, hàm răng không ngừng “Lập cập lập cập” run rẩy, nói: "Tiệm Cưa Máu... Vô lương... bác sĩ vô lương... Ô... Ô ô..."

【 đinh! Độ sợ hãi của Huyết Oa Oa đối với ngươi +1】

【 đinh! Độ sợ hãi của Huyết Oa Oa đối với ngươi +1】

Sao... Làm sao có thể!

Rõ ràng cô bé đã chuyển khỏi hẻm Du Hồn rồi, vì sao vẫn có thể trùng hợp mà gặp được hắn như vậy?

Chuyện này... chuyện này...

Trong đầu cô bé lập tức hiện ra hình ảnh lúc mình tìm tới xem bệnh, sau đó hắn thò bàn tay vào trong thân thể của mình…

"A!" Huyết Oa Oa giật mình một cái, đột nhiên xoay người, (〃 > 皿 <) ôm búp bê trong lòng, không chút do dự, lập tức chạy trốn.

Nhưng Lâm Ân tỏ ra cực kỳ nhanh nhẹn, hắn vươn tay tới, trực tiếp nắm lấy phần đuôi áo, giữ cô bé ở lại.

"Cứu mạng! Cứu mạng nha! Có bác sĩ biến thái bắt nạt trẻ em! A a a! Cứu mạng..." Huyết Oa Oa giương nanh múa vuốt kêu to, rõ ràng là đang sợ hãi cực kỳ.

Ba ——

Lâm Ân dứt khoát dùng tay gõ lên đầu Huyết Oa Oa một cái, cô bé lập tức ủy khuất mà ngồi xổm xuống dưới, ôm cục u trên đầu, nói: "Đau... Ô ô."

Lâm Ân nghiêm túc, nói: "Đừng có phát ra âm thanh kỳ quái như vậy, anh có chuyện rất quan trọng cần tìm em đây. Em còn nhớ những thứ anh từng lấy từ trong dạ dày của em ra ngoài hay không?"

Huyết Oa Oa o(x□□)o nói: "Ô ô... Làm gì chứ? Chẳng lẽ anh còn muốn móc thêm một lần nữa? Em không cần đâu, ô ô!"

Lâm Ân lắc đầu, nói: "Có lẽ trong đầu em đang sinh ra một chút hiểu lầm không cần thiết nào đó với anh rồi, nhưng chuyện này anh cần phải nói rõ cho em hiểu, có phải em vẫn một mực đi tìm mẹ của mình hay không?"

Huyết Oa Oa o(x□□)o nói: "Đúng nha, thế thì làm sao? Anh đâu phải mẹ em, muốn tìm em làm gì, ô ô..."

Lâm Ân nhìn cô bé một cái thật sâu, nói: "Có bao giờ em nghĩ rằng, thật ra mẹ của em vẫn một mực ở bên cạnh em hay không?"

Huyết Oa Oa lập tức sửng sốt, rồi mê mang ngẩng đầu nhìn

Lâm Ân trước mặt, không rõ hắn nói như vậy là có ý gì.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Có bao giờ em nghĩ tới, kỳ thật mẹ của em đang ở ngay bên trong dạ dày của em hay không?"

【 đinh! Độ sợ hãi của Huyết Oa Oa đối với ngươi +5】

【 đinh! Độ sợ hãi của Huyết Oa Oa đối với ngươi +5】

Huyết Oa Oa theo bản năng lập tức nuốt nước miếng rồi sợ hãi nói: "Anh... Anh có ý gì?"

Lâm Ân cúi người xuống, chăm chú nhìn vào đôi mắt cô bé, cất giọng trong trẻo, kéo dài nói:

"Bởi vì sau khi em đi rồi, anh mới phát hiện, toàn bộ đống thịt thối và tay chân cụt mà anh lấy ra từ trong bụng của em kia đều thuộc về một người, hơn nữa..."

Hắn ngừng lại, nhanh chóng lấy ra một cái lược từ bên trong không gian hệ thống.

"Anh còn tìm được một cái lược của mẹ em, từ trong dạ dày của em."

Ông ——

Ánh mắt Huyết Oa Oa lập tức trở nên trống rỗng.

Con búp bê trong lòng cô bé cũng òa lên khóc, âm thanh bén nhọn, càng không ngừng giãy giụa.

【 đinh! Đề cao tiến độ nhiệm vụ ẩn tàng của ngươi: Huyết Oa Oa tìm mẹ tới 10%】

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Chẳng lẽ vào lúc em quá đói, đã vô ý thức mà... Cũng giống như em ăn mất cánh tay của con búp bê kia

vậy, em cũng ăn luôn…"

"Mẹ của em rồi."

【 đinh! Độ sợ hãi của Huyết Oa Oa ＋5】

【 đinh! Độ sợ hãi của Huyết Oa Oa ＋5】

Huyết Oa Oa mờ mịt vươn bàn tay nhỏ bé lên, đặt trên bụng mình, nỉ non nói: "Không có khả năng... làm sao Oa Oa có thể ăn luôn mẹ được... Mẹ đã nói mẹ chỉ rời đi một lát thôi, bảo Oa Oa chờ mẹ trở về... rõ ràng là mẹ đi ra ngoài... Mẹ..."

Lâm Ân liếc mắt nhìn con búp bê đang khóc lớn trong lòng Huyết Oa Oa, nói: "Thế có khả năng mẹ em cảm thấy em quá đói, quá mức đau lòng, cho nên đã tự tay băm nát chính mình, sau đó đút cho em ăn hay không?"

Con búp bê trong lòng cô bé càng khóc lớn hơn.

Huyết Oa Oa lập tức phát ra một tiếng thét chói tai, cái miệng trực tiếp kéo dài tới sau cổ, mái tóc dài “Phần phật” không gió tự vay lên, gương mặt dữ tợn nói: "Tên lang băm này! Mày bớt nói những lời vớ vẩn ấy đi! Làm sao mẹ tao có thể làm ra chuyện như vậy được? Bởi vì dù cả đời này Oa Oa chết vì không được ăn gì, cũng tuyệt đối sẽ không ăn mẹ đâu! Sẽ không!"

【 độ nguy cơ 20%】

【 độ nguy cơ 30%】

Chương 244: Ngôi Nhà Hạnh Phúc!!!

Lâm Ân đẩy chiếc kính một mắt lên, sâu kín nói: "Em đừng tức giận, đây vốn không phải phỏng đoán vô căn cứ của anh đâu. Như vậy đi, chờ anh bước vào nơi này khám bệnh xong trở về, em có thể theo anh cùng đến tiệm dược tề, chúng ta kiểm tra một chút."

"Nếu những phần chân tay cụt kia đúng là của mẹ em, có lẽ anh sẽ giúp được em, nếu không phải, anh sẽ chịu trách nhiệm với những lời nói và hành động của mình, ý em thế nào?"

Huyết Oa Oa vẫn hướng ánh mắt đầy phẫn nộ nhìn hắn.

Nhưng mái tóc đang bay phấp phới phía sau kia lại từ từ hạ xuống.

Ánh mắt Lâm Ân lộ ra ý cười, hắn thân thiện xoa xoa đầu cô bé, nói: "Đừng quá thương tâm, kỳ thật mẹ của em vẫn một mực ở bên cạnh em, chỉ là em không ý thức được mà thôi. Anh đi trước nhé, bằng không khách hàng của anh không đợi được mất."

Sâu trong ánh mắt Huyết Oa Oa lộ ra một tia mờ mịt, cô bé nhìn Lâm Ân đi nhanh về phía cửa chính của tòa lâu đài cổ kia.

Nhưng hắn vừa đi tới cửa, giọng nói của Huyết Oa Oa lại truyền đến ngay phía sau hắn. "Em khuyên anh tốt nhất là đừng đi vào, nếu bọn họ chính là khách hàng của anh thì anh gặp vận rủi rồi. Em chỉ nói như vậy thôi, anh tin hay không thì tùy!"

Lâm Ân quay đầu lại, chợt phát hiện Huyết Oa Oa đã biến mất tại chỗ, giống hệt một con quỷ mị.

Hắn có chút kinh hãi.

Ken két——

Đúng vào lúc này, từ phía sau lưng hắn, cánh cửa chính của tòa lâu đài cổ nọ đang chậm rãi mở ra.

Một luồng gió âm lãnh “Vù vù” từ bên trong thổi ra, khiến toàn thân người ta run lên mà không rõ vì sao.

Lâm Ân mỉm cười, khẽ nhếch miệng, để lộ ra hàm răng trắng nõn, nói: "Không, khách hàng của anh đều rất đáng yêu."

...

Hắn không chút do dự, đã bước vào lâu đài cổ.

Tại đình viện bên trong tòa lâu đài cổ kia có đầy lá rụng.

Vừa ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy mỗi một cánh cửa bên trên tòa lâu đài cổ này đều được dùng ván gỗ phong kín lại.

Xem ra, đã rất lâu rồi chủ nhân tòa lâu đài cổ này còn chưa từng quét dọn xung quanh

Đi vào cánh cửa lớn dẫn đến đại sảnh, Lâm Ân vươn tay, đang muốn gõ.

Ken két——

Lại giống như lúc trước, cánh cửa lớn này cũng tự động mở ra.

"Có người không?" Lâm Ân ngó vào bên trong, hô lớn một tiếng, rồi cầm lấy hồn đăng, nói: "Tôi là bác sĩ Lâm Ân mà mọi người đã hẹn trước, tôi tới rồi đây, xin hỏi chủ nhân nơi này có ở nhà hay không?"

Giọng nói của hắn lập tức vọng lại từ bên trong gian phòng

trống không trước mặt, không có người đáp lại.

Mà cũng chính vào lúc này, đột nhiên hắn cảm nhận được từ phía sau truyền đến cảm giác đang bị ai đó nhìn chăm chú vào.

Lâm Ân theo bản năng ngoảnh đầu lại, và lập tức nhìn thấy, một gương mặt người trắng bệch xuất hiện ngay tại một cánh cửa sổ trên tháp cao

Không có con ngươi.

Hốc mắt trống rỗng, cứ một mực nhìn chằm chằm vào hắn.

Nhưng chỉ trong nháy mắt thôi, gương mặt người ấy lại biến mất, giống như từ nãy tới giờ, vẫn chưa từng xuất hiện.

Lâm Ân có chút kinh dị.

Mà ngay vào khoảnh khắc này, đột nhiên những ngọn nến bên trong gian đại sảnh phía sau hắn lại bùng cháy, rồi từng ngọn nến cứ chập chờn không ngớt chiếu sáng cả gian phòng.

"Hoan nghênh quang lâm." Gần như là ba giọng nói vô cùng thân thiện, cùng đồng thanh truyền đến.

Lâm Ân quay đầu. Chỉ thấy ngay giữa đại sảnh vừa nãy còn hắc ám vắng tanh lạnh lùng trống rỗng, lại xuất hiện một cái bàn ăn đầy những của ngon vật lạ.

Xung quanh là đám người hầu đang bận bịu lau chùi bàn ghế, tủ quầy, châm nến, người đến người đi, náo nhiệt đông vui.

Ngay giữa sảnh, một nhà ba người đang ngồi đầm ấm phía trước bàn ăn, một vị phu nhân mặc lễ phục dạ hội, một vị quý ông mặc áo bành tô, cùng với một thiếu niên trẻ tuổi treo lên mặt nụ cười tươi cứng ngắc.

Ba người bọn họ đều đang mỉm cười nhìn hắn, phía trước bàn

ăn còn một chiếc ghế trống không, có vẻ như đây là vị trí dành cho hắn.

Lâm Ân thoáng nghiêng đầu nhìn quanh, thoạt nhìn đây đúng là người một nhà vô cùng hiếu khách nhé.

Trên mặt hắn lập tức lộ ra nụ cười nghề nghiệp, và không chút do dự đã bước nhanh vào. Ngay khi hắn đặt chân tiến vào cửa chính, cánh cửa phía sau lưng lập tức kêu lên một tiếng “Ken két” tự động khép kín lại.

"Chào mọi người, tôi là bác sĩ Lâm Ân ở hẻm Du Hồn gần đây." Hắn đưa mắt nhìn tờ đơn đặt hàng trong tay, cười cười nói: "Xin hỏi vị nào là tiểu thư Alice? Tôi đã nhận lời mời của cô ấy để đến nơi này khám bệnh, ba người là người nhà của cô ấy ư?"

Ngay tức khắc, trước mặt Lâm Ân đã xuất hiện giao diện giới thiệu của ba người kia.

【 Người cha hạnh phúc: Carmel 】

【 chủng tộc 】: Khôi lỗi quái khâu lại

【 giới thiệu 】: vị nam chủ nhân tao nhã của gia đình hạnh phúc nhất phố Ly Hồn, là người cha hiền hòa mà Alice không thể xa rời được, hắn luôn nho nhã lễ độ và vô cùng hiền lành với người ngoài.

【 Người mẹ hạnh phúc: Ám Tinh Linh 】

【 chủng tộc】: khôi lỗi tinh linh

【 giới thiệu 】: nữ chủ nhân của tòa lâu đài cổ, thuộc gia đình hạnh phúc nhất phố Ly Hồn, bà ấy là vị phu nhân thích lải nhải cả ngày, nhưng lại là một người mẹ làm cho người ta không thể xa rời được, mẹ sẽ vĩnh viễn để con cái mình ăn no.

【 Anh trai hạnh phúc : Bạch Dật 】

【 chủng tộc 】: khôi lỗi Nhân tộc

【 giới thiệu 】: là một người anh trai đáng yêu vừa từ dị thế giới về nhà, là người anh mà Alice thích nhất, hắn thường xuyên mang rất nhiều món đồ chơi thú vị đến cho Alice, hắn chưa bao giờ bắt nạt em gái mình, càng không đánh mắng em gái, hắn vô cùng tốt bụng.

Lâm Ân bình thản mà nhanh chóng xem xong toàn bộ nội dung trên giao diện, trên mặt vẫn duy trì nụ cười nghề nghiệp tươi tắn.

Nhìn thấy ba người hoàn toàn không dùng một thế giới, bị người ta cứng rắn chắp vá lại thành một gia đình, nụ cười trên mặt Lâm Ân càng thêm xán lạn.

"Chúng tôi vẫn luôn chờ cậu đến." Vị phu nhân kia lập tức mở đôi môi đỏ mọng tươi thắm của mình, mang theo nụ cười tươi bình thản nói một câu, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác khó chịu mà không thể nói rõ là vì sao.

"Alice đã bệnh rất lâu, cũng có rất nhiều bác sĩ đến đây rồi, nhưng bọn họ vẫn không thể chữa khỏi bệnh của Alice. Bọn họ thực sự đã làm người ta không vui."

Chương 245: Phong Vị Đa Dạng, Dư Vị Vô Cùng!!!

Anh trai Bạch Dật hưng phấn nhếch môi, để nước miếng từ bên trong chảy xuống, bàn tay nôn nóng cầm dĩa ăn lên, hưng phấn nói: "Nhưng khẳng định là anh có thể chữa khỏi bệnh cho Alice đúng không? Bác sĩ, anh có thể đúng không?"

Ngay sau đó, nam chủ nhân Carmel cười nói: "Cho nên chúng tôi đã chuẩn bị một bữa tiệc phong phú để tiếp đãi cậu, rất vinh hạnh vì cậu đã tới thăm căn nhà đơn sơ của tôi, bác sĩ ạ."

Ba người bọn họ đồng thời mở lớn cái miệng, khiến cho nụ cười tươi trên môi càng thêm rạng rỡ.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ có thể lựa chọn: Trợ giúp khách hàng Alice trị liệu bệnh tật, khen thưởng nhiệm vụ: 1000 tiền khô lâu, 2000 kinh nghiệm, thù lao đặc biệt x1】

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Sống sót rời khỏi ngôi nhà hạnh phúc, khen thưởng nhiệm vụ: 300 tiền khô lâu, 500 kinh nghiệm 】

Lập tức phát động hai nhiệm vụ.

Lâm Ân cũng rõ ràng cảm nhận được sự quỷ dị của nhiệm vụ lần này, nhưng hắn chẳng buồn suy nghĩ gì đã mỉm cười tiến lên, buông hòm thuốc xuống, ngồi vào chiếc ghế dựa dành riêng cho mình, rất tự nhiên cầm lấy dao nĩa, nói: "Cám ơn mọi người, làm một bác sĩ lại được mọi người nhiệt tình khoản đãi như vậy, tôi cũng có chút thụ sủng nhược kinh."

"Xin hỏi tiểu thư Alice hiện tại thế nào rồi? Có thể đưa tôi đi xem cô ấy hay không không?"

Nam chủ nhân nở nụ cười tươi chân thành nói: "Không nóng vội, con gái ngoan của tôi đang ngủ, con bé rất dễ mỏi mệt, bình thường khi con bé đi ngủ, chúng tôi sẽ không tới quấy rầy, bác sĩ cậu có thể ăn một chút đồ ăn trước, lại nghỉ ngơi một lát, từ từ thả lỏng người rồi mới tính đến chuyện khác, có được hay không?"

Nói xong, ông ta vẫy vẫy tay.

Người hầu với vẻ mặt cứng ngắc từ từ đẩy một chiếc xe ăn đi tới trước mặt Lâm Ân, lại đặt một bộ chén đĩa xuống trước mặt hắn, bên trên có một cái nắp làm bằng bạc, còn chưa mở ra, mùi thịt nồng đậm đã ập thẳng vào mặt.

Nữ chủ nhân tươi cười nói: "Mời dùng, tôi rất vinh hạnh được mời bác sĩ nếm thử món ngon do đầu bếp của chúng tôi chuyên môn chuẩn bị cho cậu."

Lâm Ân vươn tay, mở cái nắp, ngay lập tức, một hương vị say lòng người nhanh chóng đập vào mặt.

Khoảng giữa cái dĩa lớn kia là một khối nội tạng đã trải qua tỉ mỉ trang trí, nấu nướng hoàn mỹ, bên trên còn một chút tương nồng đậm, chỉ nhìn một cái thôi cũng có thể kích thích khẩu vị của người ta.

Mà đúng vào lúc này, trước mắt Lâm Ân nhanh chóng hiện ra phần giới thiệu.

【 Thận của Bạch Dật】: quả thận mới mẻ vừa bị cắt ra ngoài, chín tám phần, trải qua kỹ năng nấu nướng không tồi, khiến miệng của người ta muốn động, ngon vô cùng.

Bạch Dật phía đối diện vẫn đang hưng phấn mà “Ba ba ba” vỗ cái bàn, khóe miệng chảy nước miếng trông có chút bệnh hoạn.

Lâm Ân: "..."

Lâm Ân khó xử nói: "Nhìn thật mỹ vị, nhưng tôi vốn không thích nội tạng..."

Chỉ trong nháy mắt, nụ cười tươi trên mặt ba người vừa rồi còn vô cùng thân thiện, lập tức đứng hình tại chỗ.

Những ngọn nến xung quanh không ngừng "Vù vù vù" lay động, thứ ánh sáng vốn đã trở nên rõ ràng trong đại sảnh đều chuyển thành sáng tối bất định, chớp lóe không ngừng.

Cậu —— không thích —— ăn món chúng tôi mời sao—— " Nữ chủ nhân nở nụ cười cứng ngắc, giọng nói kỳ lạ làm cho người ta cảm thấy không khoẻ.

"Quý bà đừng để ý, con người của tôi có điều thẳng thắn, không thích nội tạng, nhưng vẫn thích những thứ khác mà."

Lâm Ân tỏ vẻ vui tươi hớn hở, đứng lên, sau đó cầm lấy chén đĩa, dùng dĩa ăn khều tới mấy cái lạp xưởng được đặt trên cái bàn trước mặt, lại thuận tay cầm mấy quả táo theo. Hắn hé miệng, rắc một cái cắn xuống một cây lạp xưởng, nhai nhai hai cái rồi cười nói: "Thứ này không tồi."

Nhưng ngay sau đó, hắn lập tức cảm thấy miệng lạp xưởng này không đúng.

Ở thời điểm nhìn xuống, hắn mới phát hiện nửa cây lạp xưởng vẫn tỏa mùi thơm điếc mũi trong tay kia đã biến thành một đoạn ruột bị nhồi vào một thứ gì đó nồng đậm đặc sệt, dấp dính, lúc này, lượng lớn máu tươi từ bên trong đã bị đè ép phun ra ngoài.

【 ruột heo Phong Vị】: Dùng ruột heo mới mẻ, nhồi vào bên trong nguyên liệu thịt được lựa chọn tỉ mỉ từ trên người của mười lăm vị bác sĩ khác nhau, phong vị đa dạng, dư vị vô cùng.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Nhưng nhìn thấy người một nhà kia vẫn đang dõi mắt nhìn mình, nụ cười tươi trên mặt Lâm Ân không thay đổi, hắn chỉ còn biết "Ken két ken két" nhai đống đồ ăn trong miệng, mùi máu tươi nồng đậm từ kẽ răng chảy xuôi ra ngoài.

Nhìn thấy vẻ hưởng thụ trên mặt Lâm Ân, ba người lập lập tức khôi phục nụ cười tươi thân thiện, ánh nến không còn lay động nữa, không khí cũng lập tức trở nên ấm áp hơn nhiều.

"Ăn nào! Ăn nào!" Lâm Ân mỉm cười vươn tay tới, vô cùng vui vẻ nói: "Tất cả mọi người đều ăn đi, đừng để một mình tôi ăn như vậy, tôi sẽ ngượng ngùng lắm đó."

Nói xong, Lâm Ân cầm lấy quả táo trên tay kia

Đỏ rực ướt át, đỏ tươi ngon miệng.

Nhưng nhìn kỹ lại phát hiện bên trên quả táo này đã mọc đầy nấm mốc, thật nhiều giòi bọ không ngừng bò tới bò lui từ bên trong ra bên ngoài.

Lâm Ân vẫn vui vẻ.

Cho đến khi phát hiện người một nhà kia lại một lần nữa đưa mắt nhìn sang bên này, Lâm Ân rất thản nhiên vươn tay trái lên, dùng sức từ ngón trỏ và ngón cái bên phải mà cạy miệng Trái Trái, lại dùng sức nhét quả táo kia vào bên trong.

【 đinh! Độ hảo cảm của Trái Trái đối với ngươi -1】

【 đinh! Độ hảo cảm của Trái Trái đối với ngươi -1】

Nhìn thấy ánh mắt của ba người kia liếc tới, Lâm Ân mỉm cười giơ tay trái lên, mở miệng giải thích: "À, đây là cái miệng thứ hai của tôi, bởi vì đồ ăn quá ngon, một cái miệng thật sự khó có thể

thỏa mãn khẩu vị ăn uống của tôi được, cho nên cần phải mở hai cái miệng cùng nhau ăn, mọi người sẽ không để ý chuyện này chứ?"

Nghe xong câu này, ánh mắt nữ chủ nhân nhìn Lâm Ân càng trở nên hòa ái dễ gần. Bà ta cười rạng rỡ, nhanh nhẹn đứng lên, gạt đồ ăn trong từng cái đĩa trên bàn xuống chiếc đĩa trước mặt Lâm Ân, nói:

"Không! Không ngại! Có thể nhìn thấy cái miệng của cậu muốn ăn như vậy, tôi thật sự rất hạnh phúc. Cậu hãy ăn nhiều một chút, đừng khách khí."

Chương 246: Xin Hỏi Còn Nữa Hay Không?

Lâm Ân cười ha hả mà cầm lấy chiếc dĩa cắm xuống đống "Đồ ăn mỹ vị" trên bàn, rồi từng món từng món, nhét thẳng vào trong miệng tay trái.

Sau khi bị tống cho ăn hết toàn bộ đồ ăn trên hai cái đĩa, tay trái đã trở nên nóng nảy, nó lập tức vùng vẫy, nắm tay thành quyền, một quyền đánh thẳng vào đầu Lâm Ân, nhưng Lâm Ân tay mắt lanh lẹ, nhanh chóng dùng sức bắt được cổ tay trái, vẫn duy trì nụ cười trên môi rồi "Ca ca" mà dùng sức đè tay trái xuống.

"Không có gì, không có gì!"

Nhìn thấy vẻ mặt người một nhà kia bắt đầu biến hóa, Lâm Ân lại cười ha hả mở miệng giải thích: "Tại đồ ăn quá mỹ vị, nên tôi không nhịn được muốn duỗi eo một cái, mọi người sẽ không để ý chứ?"

Nói xong, Lâm Ân nhanh chóng cong lưng xuống, dùng bàn cơm che chắn, đè cổ tay trái lại, nghiêm túc hỏi: "Trái Trái, cô làm gì vậy?"

Tay trái phẫn nộ mà nghiến răng nghiến lợi, nói: "Tên đáng ghét kia, sao ngươi lại cho bản cô nương ăn mấy thứ kỳ kỳ quái quái như vậy?"

Lâm Ân nghiến răng nói: "Không phải cái gì ăn vào ngươi cũng có thể tiêu hóa được sao? Không phải thứ cứng như Liệp Sát Giả ngươi cũng có thể há miệng nhai nuốt ngon lành à?"

Trái Trái tức giận (□◣д◢) nói: "Đó là Trái Trái tự nguyện ăn, không phải bị người cứng rắn nhét vào!"

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Được, ta nói thế này, chỉ cần ngươi giúp ta ứng phó bữa cơm trưa hiện tại, ta sẽ mời ngươi ăn bánh ngọt dâu tây siêu cấp mỹ vị, ý ngươi thế nào?"

Trái Trái mờ mịt hỏi: "Bánh ngọt dâu tây?"

"Là một món điểm tâm có bơ, dâu tây, lòng đỏ trứng mềm mại, còn được nướng đến thơm thơm."

Trái Trái lập tức lộ ra vẻ mặt thèm thuồng (๑´•□•`๑) nói: "Hình như món này rất mê người nha..."

"Vậy là ngươi đồng ý rồi?"

"Ta đồng ý rồi, nhưng ngươi phải giữ lời hứa đó, đừng có lừa gạt ta!"

"Yên tâm, ngươi xem ta đã từng gạt ngươi bao giờ chưa?"

"Coi như chưa bao giờ."

Nói xong, Lâm Ân lập tức tươi cười đầy mặt ngồi dậy, cầm lấy một "Tảng thịt bò" trực tiếp nhét vào trong miệng tay trái, nói: "Thật có lỗi, đã để các vị đợi lâu rồi, nếu không chúng ta khởi động đi?"

Nói xong, ngay dưới cái nhìn chăm chú đi kèm với nụ cười tươi rạng rỡ của một nhà ba người kia, Lâm Ân vươn tay trái tới, lễ phép mà “Xoát xoát xoát” giải quyết toàn bộ những món ăn trên đĩa kia.

Nữ chủ nhân trông thấy cảnh này, trong lòng vô cùngy hạnh phúc mà vui mừng, lại càng không ngừng tiếp đồ ăn cho Lâm Ân, nói: "Còn rất nhiều, rất nhiều, không cần vội, cứ ăn từ từ!"

...

Hơn mười phút sau, nụ cười tươi trên mặt một nhà ba người kia đã chậm rãi chuyển thành có chút miễn cưỡng.

Bọn họ nhìn đống chén đĩa trống rỗng trên bàn, lại nhìn từng chồng chén đĩa chất cao bằng hai người ở bên cạnh Lâm Ân, vẻ mặt không khỏi chuyển thành cứng ngắc.

Ợ——

Lâm Ân ợ một cái mang tính tượng trưng, rồi mỉm cười nói: "Thật mỹ vị, xin hỏi còn nữa hay không?"

Nam chủ nhân nhìn thoáng qua nữ chủ nhân phía đối diện, hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng ngây dại nói: "Có... chứ?"

...

Lại qua thêm nửa giờ, đống chén đĩa bên người Lâm Ân đã được xếp chồng thành từng hòn núi nhỏ, chỉ thấy đầu lưỡi Trái Trái đảo qua, trực tiếp biến toàn bộ thịt và thức ăn trên cái đĩa biến thành hư không, sau đó nhồm nhoàm nhai nuốt.

Mà phía đối diện cái bàn, rõ ràng là vẻ mặt của một nhà ba người kia đã trở nên quái dị.

"Còn nữa hay không?" Lâm Ân tỏ vẻ khát khao vô cùng, ngẩng đầu hỏi.

"Ách..."

Nữ chủ nhân nuốt một ngụm nước miếng, lại nhanh chóng tiếp nhận tờ danh sách tồn kho do người hầu đưa qua, rồi “Xoát xoát xoát” mà lật ra đằng sau cả nửa ngày.

Rốt cuộc, vẻ mặt bà ta cũng trở nên cứng ngắc khi tờ danh sách nọ đã bị lật tới một tờ cuối cùng rồi.

"Hình như... Đã hết rồi... Cậu đã ăn sạch toàn bộ lương thực dự trữ trong hai tháng của chúng tôi..."

Nam chủ nhân nhanh chóng đứng lên, vội vàng đi tới cửa hông, rồi không ngừng vẫy vẫy tay với nữ chủ nhân, thậm chí còn điên tiết hét lớn lên ra hiệu cho bà ta nhanh đi tới.

Nữ chủ nhân hạ thấp người hành lễ, sau đó cũng nhanh chóng đi tới cửa hông, đóng cửa chính lại.

Lâm Ân dựng lỗ tai lên, thính lực siêu cường khiến cho hắn nhanh chóng nghe được âm thanh truyền đến từ bên trong cánh cửa hông nọ.

"Không thích hợp! Bác sĩ này quá mức không thích hợp! Không phải ngươi đã nói Alice chỉ tùy tùy tiện tiện tìm một tên dễ lừa tới đây sao? Hiện tại chúng ta còn chưa kịp ra tay với hắn, hắn đã ăn sạch đống lương thực tích cóp cả hai tháng của chúng ta rồi!"

"Hắn không làm theo đúng kịch bản!"

"Ta... Ta cũng không rõ ràng lắm, hình như trong lòng người này không có một chút vướng bận nào cả. Rõ ràng những bác sĩ trước kia, gần như vừa bước đến nơi này đã bị dọa sợ vỡ mật rồi... Chuyện này, chuyện này..."

"Nói cách khác, nếu tên này vẫn tiếp tục không bình thường như vậy, chúng ta phải cho hắn ăn thêm hai tháng lương thực nữa ư?"

"Alice đang quan sát, nếu có thể lưu hắn lại làm người lo liệu việc nhà thì tốt, ngược lại cũng không quá mức thiệt thòi..."

Âm thanh càng ngày càng nhỏ.

Tròng mắt Lâm Ân vừa chuyển, hắn nhanh chóng ngẩng đầu mỉm cười nhìn về phía Bạch Dật đang hưng phấn quan sát hắn bên

bàn đối diện, nói: "Tiểu ca à, tôi muốn đi WC trước, xin hỏi buồng vệ sinh nằm ở đâu?"

Bạch Dật dùng một ngón tay chỉ vào một bên hành lang khác, hưng phấn nói: "Rẽ trái, cánh cửa thứ ba, chính là nó."

...

WC.

Lâm Ân nheo mắt, nghiêm túc mà xì xì, nói: "Trái Trái, chuyện này có chút kỳ quái nha, xem ra trong lòng vị khách hàng này của chúng ta có ôm một loại mục đích xấu xa nào đó. Ngươi nói xem chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Nếu ngay bây giờ, chúng ta bỏ chạy, khẳng định là bọn họ sẽ lập tức xé rách da mặt đó."

Trái Trái "Ca ca" nghiến răng, hét lớn: "Tên đáng ghét kia, đừng có nói chuyện khác vội, ngươi không thể dùng tay phải của mình để nâng lên hả? Sao ngươi lại dùng ta để nâng nó lên?"

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Chúng ta nói về chính sự trước đi, ngươi cảm thấy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Trái Trái hét lớn: "Đáng giận! Ta không biết!"

Mà đúng vào lúc này, đột nhiên cửa WC mở ra.

Chỉ thấy Bạch Dật mang theo vẻ cứng ngắc trên mặt, giống như biểu cảm kia đã bị đứng hình, sau đó, gã dừng lại ngay vị trí bên cạnh Lâm Ân, bắt đầu xì xì.

Chương 247: Đồng Hương!

Lâm Ân thoáng nhìn qua, nhanh chóng đánh giá.

Không lớn bằng của ta.

Bạch Dật thoáng nhìn qua, nhanh chóng đánh giá.

Của hắn thật lớn.

Cứ như vậy, dưới bầu không khí quỷ dị này, hai người đứng song song, cùng xì xì.

Xoẹt xoẹt xoẹt ——

Mùi máu tươi nồng đậm lan tràn khắp WC.

Lâm Ân thoáng nhìn xuống, lại vội vàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bạch Dật, hỏi: "Tiểu ca, nước tiểu của anh có lẫn máu đấy, là gần đây cơ thể thượng hỏa ư?"

Máu màu tươi chậm rãi phủ kín cái hố kia.

Bạch Dật “Ca ca ca” quay đầu lại, giống như một con rối, trên mặt lộ ra vẻ mơ hồ, cứng ngắc nói: "Đúng vậy... Toàn thân đều là máu..."

Sau đó, Lâm Ân nhìn thấy con ngươi, lỗ mũi, miệng, cùng với toàn bộ lỗ chân lông trên người gã, bắt đầu từng chút từng chút một chảy máu ra ngoài.

Máu tươi làm ướt quần áo gã, sau đó, chảy dọc theo mắt cá chân, “rào rào rào” lan tràn dưới mặt đất.

Mà đồng thời, ánh nến bên trong WC cũng bắt đầu lay động.

Rồi chính là vào lúc này, đột nhiên Lâm Ân nghe được khóe miệng cứng ngắc của Bạch Dật khẽ mấp máy, nỉ non được vài chữ: "Chạy... Chạy mau..."

Ông ——

Ngay tại khoảnh khắc này, toàn thân Lâm Ân chấn động, hắn vội vàng nhìn về phía Bạch Dật.

Bởi vì ba chữ mà đối phương vừa nói kia, đúng là Hán ngữ! Đối phương lại dùng thứ ngôn ngữ của quê hương Địa Cầu trong lòng hắn, giọng nói còn đậm chất Thượng Hải.

Người này!

Chẳng lẽ người này vốn thuộc cùng một thế giới với hắn, bị lạc qua bên này! Đến từ thế giới mà hắn vẫn tâm tâm niệm niệm suốt hai năm qua...

Cố hương...

Lâm Ân vội vàng tóm lấy vai đối phương, nhìn thật sâu vào đôi mắt đang nhỏ máu của gã, dùng Hán ngữ quát to:

"Anh là người Thượng Hải sao? Nói đùa gì vậy! Vì sao anh lại đến nơi này? Anh có biết cách để trở về hay không? Này! Này!"

Bạch Dật! Bạch Dật!

Đúng vậy, đây rõ ràng là phương thức đặt tên đậm phong vị của quê hương hắn.

Lúc trước, hắn không kinh ngạc, bởi vì tại thế giới hắc ám này, cũng có rất nhiều ác linh từ những thế giới tương tự như cố hương của hắn, chết đi rồi rơi xuống nơi này. Bọn họ cũng có cái tên na ná như vậy.

Nhưng hiện tại, cuối cùng hắn cũng thấy được một người chân chính thuộc về cố hương, còn đứng sờ sờ ra trước mặt mình!

Bên trong nhãn cầu của Bạch Dật vẫn không ngừng chảy máu, đối phương lại nỉ non, giống như không hề nghe được lời nói của hắn: "Sẽ mở ra... Đào đi của cậu... Cho cậu... Biến thành... Người nhà..."

Gã đứt quãng nói ra vài từ ngữ rời rạc, như thể đang mê sảng.

Nhưng cũng chính tại một khắc này, ánh nến chợt tắt, biểu cảm hiện lên trên gương mặt của Bạch Dật trước mắt hắn, nhanh chóng thay đổi, chuyển thành hưng phấn mà bệnh hoạn.

Đột nhiên gã vươn tay tới, bóp cổ Lâm Ân: "Alice càng thích... Ha hả ha hả... Cô ấy càng thích cậu làm anh trai của cô ấy hơn... Ha ha ha ha..."

Gã bắt đầu cười điên cuồng, cái đầu không ngừng lắc lư, móng tay lại hung hăng đâm sâu vào cổ Lâm Ân.

【 đinh! Giá trị sinh mệnh của ký chủ đang tổn thất! 】

【 đinh! Giá trị sinh mệnh của ký chủ đang tổn thất! 】

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên tay trái của Lâm Ân lao tới, đập một cái vào đầu Bạch Dật.

Oanh ——

Ngay tức khắc, thân thể Bạch Dật đã bị Trái Trái trực tiếp ném thẳng xuống WC, nặng nề đập vào vách tường phía đối diện.

"Ha ha... Ha ha ha..."

Bóng người vặn vẹo kia lại vừa hưng phấn vừa lảo đảo đứng lên, sau đó nhanh nhẹn nhảy thẳng về phía bên cạnh như một con báo săn mạnh mẽ, mau lẹ thoát khỏi WC.

Nhưng khi Lâm Ân lao ra ngoài, trong hành lang đã trống rỗng, không một bóng người.

Trái Trái cắn răng nói: "Ai! Đầu, vừa rồi rất nguy hiểm nha! Ngươi không biết trốn tránh hả?"

Lâm Ân lấy lại bình tĩnh, lập tức ngẩng đầu, "Ca ca" hoạt động cần cổ một chút, ánh mắt trở nên kiên định.

"À, về chuyện đó ư? Thật xin lỗi."

"Bởi vì ta gặp được một người đồng hương, nhất thời có chút thất thần."

"Xem ra chúng ta đã chậm trễ quá lâu rồi, khiến cho người nhà của bệnh nhân trở nên không kiên nhẫn. Một khi đã như vậy, chúng ta cũng nên tỉ mỉ trị liệu cho bọn họ một chút, ngươi thấy sao, Trái Trái?"

Lâm Ân nheo mắt hỏi.

Sau đó, hắn "Ca ca" vặn vẹo phần cổ của mình, lại đẩy đẩy chiếc kính một mắt, làm như không có chuyện gì xảy ra rồi trấn định rời khỏi WC.

Mà vừa đi đến hành lang, Lâm Ân đã nhìn thấy ở phía cuối hành lang, đoạn đi thông với phòng khách, nữ chủ nhân mặc một bộ váy quý bà tươi cười đầy mặt đứng ở nơi đó.

Nụ cười trên mặt bà ta cứng ngắc, giống như bị người khác dùng kim khâu để cố định nụ cười ấy lại, không có nó biến hóa đi.

Lại không thấy bóng dáng Bạch Dật đâu, tựa như ngay từ đầu, gã chưa từng xuất hiện tại nơi này.

Nữ chủ nhân mỉm cười dang hai tay ra, gương mặt vô cùng rạng rỡ: "A ——khách nhân tôn quý của chúng tôi, tôi còn cho rằng

cậu đã rời đi rồi đó. Nếu cậu còn chưa ăn no, chúng tôi sẽ tiếp tục chuẩn bị món ăn ngon cho cậu! Cậu vẫn nguyện ý đến thưởng thức chứ?"

"Tôi dám chắc là bữa lần này sẽ phong phú hơn lần trước rất nhiều đó."

Lâm Ân liếc mắt nhìn vách tường xung quanh hành lang một cái, rồi nhanh chóng bước đến trước mặt bà ta, gương mặt vô cùng bình tĩnh, khóe môi không một dấu hiệu đã nhếch lên, nặn ra nụ cười tươi tắn, nói: "Đương nhiên, bây giờ chúng ta lại dùng bữa nhé."

Không biết vì sao khi nhìn thấy nụ cười trên môi hắn, nụ cười của vị phu nhân kia vừa thoáng run rẩy một hồi.

Là đột nhiên bà ta cảm nhận được, dường như trên người vị bác sĩ vừa rồi còn hòa ái dễ gần trước mặt mình đã xảy ra một chút biến hóa khó có thể phát hiện.

Khiến cho bà ta không khỏi rùng mình, lạnh sống lưng.

"Ha hả ——vậy thì tốt quá, bác sĩ mời theo tôi qua bên này!"

Nữ chủ nhân che miệng cười khẽ, cố gắng kiềm nén nỗi sợ hãi trong lòng, miễn cưỡng giữ cho vẻ mặt không thay đổi, rồi lập tức xoay người, nhanh chóng dẫn Lâm Ân đi vào phòng khách.

Nhưng vẫn có thể nhận thấy rõ ràng, tư thế đi đường của bà ta đã thay đổi, trở nên máy móc hơn trước.

...

Đại sảnh vẫn rực sáng bởi hàng trăm ánh nến.

Từng chồng chén đĩa và thức ăn còn thừa lúc trước đã được dọn dẹp cả rồi.

Và thời điểm này, phía trên chiếc khăn trải bàn trắng nõn lại một lần nữa xuất hiện từng chiếc đĩa tinh tế, được đậy lại bằng những cái nắp bằng bạc sang trọng.

Những cây nến đỏ vẫn đang thiêu đốt và chảy xuống giống như máu tươi.

Chương 248: Bà Có Bệnh Rồi!!!

"Đến đây đi! Quý khách, mời thưởng thức."

Nữ chủ nhân liếm liếm đôi môi huyết hồng của mình một cái, để lộ ra nụ cười tươi hiền lành quỷ dị.

Lâm Ân không chút do dự, đã một lần nữa ngồi xuống vị trí của mình, thuần thục cài khăn ăn lên cổ áo, một tay cầm dĩa, một tay cầm dao, hào hứng phấn khởi.

"Đây đều là những món thức ăn được chúng tôi tỉ mỉ chuẩn bị cho cậu." Vị phu nhân nọ thướt tha đi tới bên cạnh Lâm Ân, vươn ngón tay thật dài của mình cầm lấy cái nắp đậy đồ ăn ngay trước mặt Lâm Ân, từ tốn mở nó ra.

Ngay lập tức, thứ mùi hương nồng đậm từ bên trong bay tới, lấp đầy khoang mũi.

"Đây là món ăn ngon đặc sắc mà tôi chuyên môn chuẩn bị cho cậu đó, tất cả nguyên liệu nấu ăn đều là hàng thượng đẳng nhất. Tôi cam đoan khẩu vị ăn uống của cậu sẽ bị nó đánh thức ngay thôi."

Lâm Ân liếc mắt nhìn một cái.

Chỉ thấy bên trong chiếc đĩa kia có một đống nội tạng máu chảy đầm đìa.

Có tim, gan, phổi, còn có ruột và huyết tương đặc dính làm thành xốt. Mà tới hiện tại, máu tươi bên trong vẫn đang không ngừng phun ra, giống như nội tạng tươi vừa được lấy từ trong cơ thể con mồi ra ngoài.

Mà trước mắt Lâm Ân cũng nhanh chóng xuất hiện lời giới thiệu của hệ thống.

【 Bữa tiệc ngũ tạng của một nhân loại trẻ tuổi 】: Dùng nội tạng còn tươi từ trong cơ thể một nhân loại để chế biến món ăn, bình thường thứ này chỉ dùng để khoản đãi những vị khách thân thiện được người ta tán thành.

"Sao vậy?" Nhìn thấy Lâm Ân vẫn ngồi ở đằng kia không nhúc nhích, ý cười trên mặt nữ chủ nhân dần dần trở nên đậm đặc, mà lúc này, luồng hàn ý không sao hiểu nổi từng xuất hiện trong hành lang lúc trước, đã sớm tiêu tán đi.

"Ăn đi, bác sĩ, cậu nhất định phải ăn hết toàn bộ nha. Alice đáng yêu nhà chúng tôi đã tỉnh lại, cô bé cực kỳ yêu thích cậu đó!"

"Ăn đi, bác sĩ, sau khi cậu ăn xong, chúng ta chính là người một nhà rồi."

Giọng nói quỷ dị đầy vẻ mê hoặc vang lên bên tai Lâm Ân.

Lâm Ân cầm dao nĩa, trên mặt vẫn duy trì nụ cười tươi đầy quái dị, chỉ là thân thể vẫn thẳng tắp ngồi ở chỗ kia nói: "Vừa rồi tôi đã nói mình không thích ăn nội tạng, tôi thật sự không thích ăn nội tạng một chút nào, vừa nhìn thấy nội tạng tôi đã buồn nôn rồi, nhưng bà vẫn muốn tôi ăn, vẫn muốn tôi ăn..."

"Hẳn là bà có bệnh rồi?"

Ông ——

Rõ ràng trong đại sảnh không hề có gió, nhưng những ánh nến xung quanh lại không ngừng "Vù vù vù" rung động.

Đám người hầu vốn đang máy móc lau chùi vách tường và tủ kệ xung quanh cũng thoáng khựng lại, động tác càng cứng nhắc, không linh hoạt.

Khóe miệng của nữ chủ nhân đang đứng bên cạnh Lâm Ân chậm rãi nhếch lên, từ từ hé mở tới trình độ mà một nhân loại bình thường tuyệt đối không làm được, rồi cười nói: "Cậu... Quá bất lịch sự! Cậu đã ăn sạch toàn bộ nguyên liệu nấu ăn mà chúng tôi chuẩn bị trong mấy tháng qua."

"Để tiếp tục chiêu đãi cậu, thậm chí chúng tôi còn không thể không hy sinh một người nhà vừa mới đoàn tụ của mình. Hiện giờ Alice không có anh trai, trong lòng vô cùng khổ sở. Con bé rất đáng thương, con bé thực sự mong có được một người anh trai thật lòng yêu thương và đối xử tốt với mình."

Ca ca ca ——

Nữ chủ nhân vươn bàn tay trắng bệch tới, chộp vào đống nội tạng trên đĩa của Lâm Ân, giọng nói của bà cũng thay đổi, trở nên càng ngày càng quỷ dị, càng lúc càng lạnh băng.

Cái loại cảm giác này giống như có một người đang liếm liếm lưng ngươi, khiến ngươi cảm nhận được từng chút từng chút một xúc cảm muốn dựng tóc gáy.

Trong quá trình này, nụ cười trên mặt bà ta cũng càng ngày càng tươi tắn hơn.

"Cậu có cần tôi đút cho cậu ăn hay không..."

"Đây chính là nguyên liệu nấu ăn rất ngon lành, lại tươi mới, khẳng định là cậu sẽ vô cùng hài lòng, khẳng định là cậu sẽ thích ăn, cậu sẽ thích..."

Nhưng ngay tại thời điểm bàn tay bà ta sắp chộp đến đống nội tạng trên bàn kia.

Tranh ——

Một cái dĩa ăn trực tiếp đóng đinh bàn tay nọ ZWjNụ bàn.

Nữ chủ nhân: "!!!"

Lâm Ân vốn đang ngồi yên bất động, chợt quay đầu lại, trấn định mà đẩy đẩy chiếc kính một mắt của mình lên, chăm chú nhìn vào gương mặt với ngũ quan đang dần dần lệch vị trí, chuyển thành biểu cảm hoảng sợ hãi hùng kia, nói: "Bà rất thích ăn sao? Vậy nếu không ngại, bà tự ăn đi nhé!"

Trong nháy mắt sau đó, tại thời điểm mà nữ chủ nhân nọ còn chưa kịp phản ứng lại, Lâm Ân đột nhiên vươn tay trái tới, trực tiếp chọc vào cái miệng khổng lồ đang mở lớn của bà ta.

Vẻ mặt hắn cũng lập tức trở nên dữ tợn: "Trái Trái, người nhà bệnh nhân của chúng ta rất thích ăn những món ngon mỹ vị này, ngươi nói xem, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Trái Trái không chút khách khí, để lộ ra hàm răng trắng nõn, quỷ dị mà nhếch miệng nói: "Đương nhiên là phải cho đối phương ăn no rồi."

Ông ——

Và ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy hoảng sợ của nữ chủ nhân kia, toàn bộ những món "Đồ ăn" vừa được Trái Trái nuốt vào, còn chưa tiêu hóa đã bị Trái Trái trút thẳng vào trong miệng bà ta.

【 độ sợ hãi của nữ chủ nhân Ám Tinh Linh với ngươi +10】

【 độ sợ hãi của nữ chủ nhân Ám Tinh Linh với ngươi +15】

【 độ sợ hãi của nữ chủ nhân Ám Tinh Linh với ngươi +20】

Bà ta hoảng sợ mà liều mạng giãy giụa, nhưng một bàn tay bị đóng đinh trên bàn, một bàn tay khác lại bị bàn tay cứng như kìm sắt của Lâm Ân gắt gao trói buộc, khiến cho bà ta bất lực, dù có giãy giụa thế nào cũng không thoát ra nổi.

Rất nhanh, cái bụng của bà ta bắt đầu dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được mà căng phồng lên.

"Ô!!! Ô!!!"

Biến hóa quá mức đột ngột này làm cho ánh nến cả đại sảnh bắt đầu điên cuồng lay động.

Ngay sau đó.

Ba ——

Lâm Ân trực tiếp cho một cước, đá vị phu nhân nọ xuống sàn nhà, lại bình thản rút tay trái từ trong miệng bà ta ra, rồi dùng biểu cảm trấn định nhưng thoáng hiện một chút bệnh hoạn mà nhìn chằm chằm vào vị phu nhân ấy.

Một thoáng sau, hắn túm cổ áo đối phương lên, bệnh hoạn nói: "Ăn ngon lắm không? Có phải ăn ngon lắm không? Có bệnh thì phải chữa! Mà theo tôi phán đoán, bệnh của bà không nhẹ đâu!"

"Ai nha, xin lỗi xin lỗi! Bà là người nhà của bệnh nhân, tôi nên lễ phép với bà một chút. À đúng rồi, tôi nên cư xử lễ phép một chút, đúng rồi đúng rồi."

Nói xong câu này, Lâm Ân trực tiếp cưỡi lên người bà ta, rồi có chút run rẩy mà hỗn loạn vươn tay tới, kéo khóe miệng của mình sang hai bên, nặn ra một nụ cười hiền lành lễ phép.

Chương 249: Kích Động!!!

"Nào nói cho tôi nghe đi, nhỏ giọng nói cho tôi nghe một chút, đừng sợ, lặng lẽ nói cho tôi biết, bà đã giấu đồng hương của tôi đi đâu rồi?"

"Chính là con trai của bà đó, Bạch Dật. Đúng vậy, anh ấy tên là Bạch Dật, anh ấy chính là đồng hương của tôi. Bà có biết đồng hương có nghĩa gì không? Chính là đồng loại đến từ cùng một nơi đó!"

"Đúng rồi! Mau nói cho tôi biết, lặng lẽ nói cho tôi biết đi."

Lâm Ân có chút run rẩy mà nghiêng lỗ tai tới.

Mà ở dưới thân hắn, nữ chủ nhân kia vừa run rẩy vừa hoảng sợ nhìn vị bác sĩ trước mặt đột nhiên chuyển biến quá đột ngột, từ hòa nhã trở thành điên loạn.

Cái loại cảm giác vừa áp lực vừa không biết nên phản ứng ra sao này trực tiếp mang tới cho người ta nỗi ám ảnh sâu sắc.

Không thích hợp!

Dường như tinh thần của hắn có chút không thích hợp!

Hắn... Hắn đã bị thứ gì đó kích thích tới rồi?

Vì sao hiện tại nhìn hắn lại giống như một tên biến thái sát nhân cuồng vừa từ trong bệnh viện tâm thần đi tới chứ?

【 Giá trị tinh thần của nữ chủ nhân Ám Tinh Linh -10】

【 Giá trị tinh thần của nữ chủ nhân Ám Tinh Linh -10】

"Tôi... Tôi..." Đôi môi của nữ chủ nhân hoảng sợ đến run rẩy, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

"Nói!" Đột nhiên Lâm Ân nghiêng đầu, trợn mắt lên, hung hăng kéo cổ áo bà ta tới.

Nữ chủ nhân lập tức bị hành động này của hắn dọa cho sắc mặt trắng bệch, con ngươi run rẩy, lông tóc toàn thân dựng đứng lên.

"Thật có lỗi, thật có lỗi, thật có lỗi!" Lâm Ân lại nhanh chóng vươn tay đặt lên trán mình, hít sâu hai hơi: "Thực xin lỗi! Là tôi có chút vội vàng rồi. Tôi hi vọng bà có thể hiểu được tâm trạng lúc này của tôi. Bởi vì tôi đang quá vui sướng... Hai năm rồi, đây là lần đầu tiên tôi gặp được một người đồng hương ở cái nơi quỷ quái này, tâm trạng của tôi chỉ hơi mức kích động quá độ mà thôi."

"À đúng rồi, bà có bệnh, có bệnh thì phải chữa, chữa khỏi rồi, bà nhất định sẽ trả lời câu hỏi của tôi. Đúng vậy, tôi phải chữa trị cho bà trước đã."

【 đinh! Phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên: Phát hiện bệnh tật của mục tiêu 1: bệnh biến thể ở thùy não】

【 đinh! Phát hiện bệnh tật của mục tiêu 2: Thuật khôi lỗi nguyền rủa 】

【 đinh! Phát hiện bệnh tật của mục tiêu 3: Ác linh thừa dịp trống rỗng mà vào 】

Lâm Ân dùng sức xoa xoa huyệt Thái Dương, có chút run rẩy vươn tay, nói: "Không không không, không phải những thứ này, vị nữ sĩ này của chúng ta vẫn còn rất nhiều bệnh."

【 đinh! Kích hoạt hiệu quả chủ động của thuật chẩn đoán ngẫu nhiên: Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật ngẫu nhiên trên cơ thể mục tiêu: Làn da mọc u nang! 】

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật ngẫu nhiên trên cơ thể mục tiêu: Cơ thể hoại tử cục bộ! 】

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật ngẫu nhiên trên cơ thể mục tiêu: thủng phổi cấp tính! 】

Ông ——

Gần như trong nháy mắt kia, nữ chủ nhân nọ đã cảm nhận được bộ thân thể của mình xuất hiện biến hóa.

Bà ta vô cùng hoảng sợ nhìn làn da trên cánh tay mình đang chậm rãi xuất hiện từng cái từng cái u nang bọc mủ, cũng cảm nhận được phần cơ bắp vùng bụng đột nhiên chuyển thành đau nhức và căng trướng lên, thậm chí còn có một dòng máu tối đen đặc sệt, dấp dính chảy ra.

Cùng lúc này, trong phổi lập tức truyền đến xúc động mãnh liệt muốn điên cuồng ho lớn, khiến cho khả năng hô hấp của bà cũng trở nên khó khăn, không thông suốt.

"Cậu vừa làm gì tôi vậy? Cậu vừa làm gì tôi?" Bà ta hoảng sợ hét lên.

【 giá trị tinh thần của nữ chủ nhân Ám Tinh Linh -10】

【 giá trị tinh thần của nữ chủ nhân Ám Tinh Linh -10】

Lâm Ân nhanh chóng rút con Dạ Ma Đao được giắt trên thắt lưng xuống, có chút điên cuồng nói: "Có gì đâu, bà cần chữa trị, cứ yên tâm giao cho tôi xử lý đi. Tôi là bác sĩ chuyên nghiệp, bà hãy nghe ta nói trước, chờ sau khi tôi chữa khỏi cho bà, bà lại nói cho tôi biết đồng hương của tôi đang ở đâu!"

"Là chỗ này? Là chỗ kia? Hay là ở đây?"

Lâm Ân cầm Dạ Ma Đao, trực tiếp đâm vào lồng ngực nữ chủ

nhân nọ. Hắn dứt khoát mổ bụng bà ta ra, khâu lại lỗ thủng ở phổi, giải phẫu tại chỗ.

Mà trong nháy mắt này, đau đớn kịch liệt khó có thể tưởng tượng nổi cũng khiến cho nữ chủ nhân kia không chịu đựng được, phải há miệng, phát ra những tiếng hét chói tai, bén nhọn.

Xoát xoát xoát ——

Xoát xoát xoát ——

【 đinh! Đao công của ngươi +1】

【 đinh! Đao công của ngươi +1】

【 đinh! Đao công của ngươi +1】

Âm thanh con dao giải phẫu trong tay hắn cắt xé máu thịt không ngừng truyền đến.

"Dừng tay! Dừng tay! Tôi nói cho cậu biết! Tôi sẽ nói cho cậu biết hắn đang ở đâu!"

Rốt cuộc, nữ chủ nhân cũng phải thống khổ mở miệng cầu xin tha thứ, bà ta không thể chịu đựng nổi hai tầng tra tấn lên thân thể và tâm linh.

Lâm Ân nhanh chóng ngừng lại động tác mổ bụng cho bà ta.

Nữ chủ nhân hoảng sợ vươn cánh tay đầy bệnh tật của mình, chỉ thẳng về phía hành lang xa xa, run giọng nói: "Hắn... khôi lỗi thuật dùng để khống chế hắn xuất hiện dao động, hắn... Hắn đã bị Alice một lần nữa khống chế lại, rồi bị đưa đến phòng bếp... Alice muốn từ bỏ hắn, cô ấy hy vọng cậu... tới thay thế vị trí của nhân loại kia."

Phập ——

Lâm Ân dùng một tay rút con Dạ Ma Đao đang cắm trong lồng ngực bà ta ra.

"Cám ơn bà đã trả lời tôi, bà đúng là một người thân thiện."

Lâm Ân nhanh chóng khôi phục vẻ trấn định như bình thường, rồi rút kim chỉ từ trong hòm thuốc ra, cẩn thận tỉ mỉ khâu lại lồng ngực đã bị phá vỡ của nữ chủ nhân nọ, với động tác vô cùng chu đáo, tinh tế.

Sau đó, hắn nhanh chóng đứng lên, mặc kệ cơ thể đã bị máu đen của vị phu nhân kia nhuộm đẫm của mình, lập tức hướng về phía một người hầu vẫn đang máy móc đứng gần đó bày ra một cử chỉ nho nhã lễ độ, mượn dùng cái chậu rửa trên tay đối phương, cọ sạch những vệt máu đen trên tay mình.

Sau khi biểu đạt lòng biết ơn, Lâm Ân nhanh chóng cõng cưa điện lên vai, đi thẳng về phía vị phu nhân nọ vừa chỉ.

Ngay sau lưng hắn, nữ chủ nhân kia còn đang hoảng sợ mà hư thoát nằm yên tại chỗ, nhìn theo bóng dáng vị bác sĩ nọ dần đi xa, trong lòng ngây ngốc như thể bản thân vừa trải qua một cơn ác mộng.

Chỉ là loại cảm giác này còn đáng sợ hơn những gì bà ta cảm nhận được từ cơn ác mộng đáng sợ nhất cuộc đời mình.

Chương 250: Đồ Tể Đầu Heo!!!

Người kia...

Người kia hắn...

Nhưng chính tại thời điểm bà ta đang muốn đứng lên, đột nhiên con ngươi lại "Ông" một tiếng chuyển thành trống rỗng, rồi toàn thân cử động máy móc y hệt một con rối gỗ, vặn vẹo cơ thể, dùng một tư thế cực kỳ mấy tự nhiên rồi "Ca ca" đứng dậy.

"Cha." Đột nhiên trong miệng bà ta truyền đến giọng nói vô cùng quỷ dị của một cô bé: "Ngăn lại anh trai mới của Alice lại... Để cho anh trai vô dụng lúc trước biến đi... Dẫn hắn bước vào hầm giải phẫu..."

"Ngày mai chúng ta chính là người một nhà rồi..."

Giọng nói quỷ dị kia không ngừng vang vọng bên trong đại sảnh.

...

Phòng bếp.

Đát đát đát đát ——

Từng chuỗi những âm thanh chặt thịt và thái rau vang lên, như thể sinh vật bên trong phòng bếp này đang vô cùng bận rộn, đang hối hả vội vàng thu xếp và chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, không có lấy một phút ngơi tay.

"Ai, hết nguyên liệu nấu ăn rồi! Nghe nói hôm nay nam chủ nhân và nữ chủ nhân muốn khoản đãi một vị bác sĩ đến xem bệnh

cho tiểu thư. Và vị bác sĩ kia đã ăn sạch toàn bộ nguyên liệu trong kho hàng."

"Đúng vậy! Đúng vậy! Phần thịt nào có thể lọc ra đã lọc hết rồi, xương cốt đã được hầm thành món canh đại bổ! Máu cũng bị ép khô tới một giọt cũng không còn!"

"Nhưng ở chỗ của đầu bếp trưởng vẫn còn rất nhiều nguyên liệu thịt, chỗ đó đủ để chuẩn bị cho bữa tối tiếp theo."

Bên trong phòng bếp bận rộn này, còn truyền ra những âm thanh bàn tán nối liền không dứt.

Nhưng đúng vào thời điểm ấy, từ ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ “Đông đông đông.” Rất nhanh, Lâm Ân mang theo nụ cười cứng đờ, thoáng hiện một chút điên cuồng trên mặt, đã xuất hiện tại cửa chính.

Mà ngay khi đặt một chân tiến vào nơi đó, hắn lập tức trông thấy khung cảnh trống trải đến lạnh lùng bên trong phòng bếp. Ở nơi này chỉ có duy nhất một cái bệ bếp và cái bàn dài phía trước, cùng với từng con dao chặt xương đang nhanh chóng chặt xương sườn ra thành từng mảnh, và hành đống muôi sắt, xiên sắt đang hối hả xào nấu thức ăn.

"Ra ngoài! Nơi này là phòng bếp, không cho phép người không liên quan bước vào, bằng không đầu bếp trưởng sẽ tức giận, hắn không thích có người ngoài đi vào phòng bếp của hắn đâu!" Một con dao chặt xương phát ra tiếng thúc giục.

Lâm Ân bình tĩnh duy trì nụ cười tươi trên mặt, rồi đi đến, "Ca ca" quay đầu tới, ánh mắt dừng lại phía trên con dao chặt xương kia.

Không nhìn thấy bóng người, nhưng hình ảnh này lại giống hệt như có một người đang đứng ở nơi đó, hối hả chuẩn bị nguyên

liệu nấu ăn.

"Thật có lỗi, là ta quá đường đột rồi. Tại vì nữ chủ nhân của mấy người nói với ta, bà muốn nhờ ta đến nơi này tìm con trai của bà ấy là Bạch Dật, ngươi có biết Bạch Dật ở đâu không?"

Con dao lóc xương nọ thoáng dừng lại một chút, rồi do dự nói: "Là nữ chủ nhân bảo ngươi tới đây ư? Kỳ quái, nữ chủ nhân và đầu bếp trưởng đều không thích cho người ta bước vào phòng bếp của bà ấy mà?"

"Nhưng nếu đây đúng là ý của nữ chủ nhân, vậy ngươi có thể đi vào bên trong tìm đầu bếp trưởng hỏi một chút. Chúng ta còn phải tiếp tục công việc, đừng quấy nhiễu chúng ta."

Đông ——

Đông ——

Con dao lóc xương kia lại tiếp tục chặt đống xương sườn trên thớt.

Nhưng… những mảnh xương sườn kia lại có chút kỳ quái, bởi vì có nhìn thế nào cũng không thấy chúng nó giống xương sườn của động vật, ngược lại, càng giống một loại sinh vật quen thuộc nào đó hơn.

Nụ cười tươi đọng lại trên mặt Lâm Ân, ánh mắt hắn lập tức rơi xuống chỗ sâu bên trong phòng bếp.

Ùng ục ——

Ùng ục ——

Mùi thơm của hương liệu nồng đậm từ xa xa bên kia, không ngừng lan tràn đến.

Lâm Ân lập tức nhìn thấy một con quái vật rất to lớn, cao hơn

hai mét, đang cầm muôi sắt đứng phía trước một cái bệ bếp nằm sâu trong phòng bếp.

Dường như con quái vật này đang bận ninh nấu cái gì đó, trên người quái vật mặc trang phục của đồ tể, trên đầu lại đội mũ đầu bếp, thân thể khôi ngô dị thường.

Mà mùi hương bay vào trong mũi kia lại thơm đến đáng sợ, khiến cho người ta không nhịn được phải chảy nước miếng thèm thuồng.

Lâm Ân đi nhanh tới phía sau quái vật nọ.

Mà ngay khi hắn tới gần, lại nghe được giọng nói khàn khàn của con quái vật kia: "Đừng có quấy rầy ta, ta đang chế biến một nồi canh có hương vị hoàn toàn mới, nếu có chuyện gì, chờ ta nấu xong canh lại nói sau."

Mà trước mắt Lâm Ân cũng nhanh chóng hiện ra lời giới thiệu về gã.

【 Đồ Tể Đầu Heo: ??? 】

【 chủng tộc 】: Ma Đầu Heo

【 thuộc tính 】: Trận doanh tà ác

【 năng lực chiến đấu 】: ???

【 giới thiệu 】: Được ngôi nhà hạnh phúc thuê về làm đầu bếp trưởng, không một sinh vật nào biết rốt cuộc là hắn đến từ nơi đâu, cũng không một sinh vật nào biết vì sao hắn lại đến nơi này, nhưng nếu tìm bên trong những câu chuyện linh dị của mỗi một thế giới khác nhau, đều tìm được truyền thuyết nói về hắn. Có một vài sinh vật từng ngẫu nhiên gặp được hắn, đã thử tìm đến nơi ở của Ma Đầu Heo nhất tộc, chứng thực thân phận của hắn, nhưng toàn bộ đều không ngoại lệ, tất cả những con Ma Đầu Heo nghe

được tin tức về hắn, đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi kinh hoàng...

【 hệ thống nhắc nhở: Đừng đi chọc giận hắn, làm như vậy không tốt cho ngươi đâu. 】

【 hệ thống nhắc nhở: Hắn rất coi trọng khế ước. Tuy bản chất vẫn tà ác, nhưng trong khi khế ước có hiệu lực, hắn sẽ không vô cớ giết người. 】

Lâm Ân đọc lướt qua phần giới thiệu, rồi nhanh chóng lại khôi phục vẻ trấn định, nhếch miệng cười nói: "Thật có lỗi, tôi đang đi tìm một người, anh ấy tên là Bạch Dật, là một trong số những thành viên của ngôi nhà này. Nữ chủ nhân nói anh ấy đang ở nơi này của ông, cho nên tôi muốn tới chứng thực một chút."

Ùng ục ——

Ùng ục ——

Đồ Tể Đầu Heo vẫn không ngừng dùng thìa khuấy thứ súp đặc trong nồi, mùi hương bên trong càng thêm nồng đậm.

"Nếu người mà cậu nói là một nhân loại trẻ tuổi, thì đúng là ta có biết hắn. Không lâu trước đó, con khôi lỗi nam tính kia đã đưa hắn cho ta, hiện tại hắn chính một trong số những nguyên liệu nấu ăn của ta."

Lâm Ân nhếch miệng cười nói: "Theo tôi quan sát, hắn là ông cũng không phải thành viên trong đại gia đình này?"

Đồ Tể Đầu Heo lạnh nhạt khuấy canh trong nồi, nói: "Ta được cô con gái hào phóng của gia đình này thuê về, trong vòng 3 ngày này, ta chính là đầu bếp trưởng của nơi đây."

Lâm Ân cười xán lạn nói: "Một khi đã như vậy, chúng ta có thể làm một vụ giao dịch hay không? Tôi có thể dùng thứ khác đến trao đổi nguyên liệu nấu ăn kia với ông."

Chương 251: Nguyên Liệu Nấu Ăn Của Đồ Tể Đầu Heo!!!

Đồ Tể Đầu Heo vừa quấy súp đặc, vừa bỏ thật nhiều hương liệu khác nhau vào trong, thản nhiên nói: "Cậu cũng muốn uống canh của ta ư?"

Nụ cười tươi trên mặt Lâm Ân lập tức cứng đờ.

Hoa lạp lạp ——

Đồ Tể Đầu Heo cầm lấy thìa, múc một muôi súp đặc trắng bóng, rồi "Ừng ực ừng ực" mà đổ vào trong miệng thưởng thức.

Súp nóng đặc sệt, dấp dính dọc theo cằm và răng nanh của gã, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

"Muốn trao đổi, có thể, nhưng canh của ta cần một loại gia vị cuối cùng cũng là quan trọng nhất, chỉ cần cậu có thể giúp ta tìm được nó, và đưa đến đây cho ta, ta sẽ trao đổi cùng cậu.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ ẩn tàng đặc thù: nguyên liệu nấu ăn của Đồ Tể Đầu Heo 】

【 giới thiệu nhiệm vụ 】: tìm kiếm nguyên liệu thích hợp cho Đồ Tể Đầu Heo, trợ giúp hắn nấu xong món súp đặc.

【 khen thưởng nhiệm vụ 】: hảo cảm của Đồ Tể Đầu Heo +10, thù lao đặc biệt của Đồ Tể Đầu Heo x1, Đồ Tể Đầu Heo không khiển trách ngươi vì đã tham dự vào chuyện này.

Lâm Ân trấn định nói: "Được, vậy ông cần loại dạng tài liệu gì?"

Đồ Tể Đầu Heo thản nhiên nói: "Ta cần một loại mô nào đó của sinh vật vị cách cao, nó phải đủ ngon, phải ẩn chứa tri thức bên trong, cũng phải đủ oán hận, chỉ cần cậu có thể tìm được, chúng ta lập tức tiến hành giao dịch."

Nói xong, Đồ Tể Đầu Heo lại một lần nữa xoay người về phía bệ bếp, quấy súp đặc của mình.

"Hiện tại cậu có thể rời đi rồi, trước khi tìm được nó, đừng có tùy tiện đụng vào bất cứ đồ vật gì trong phòng bếp này, đừng để ta sinh ra ác ý không cần thiết đối với cậu."

Ánh mắt Lâm Ân chớp động.

Hắn nhanh chóng tự hỏi, vẻ mặt trầm thấp xuống.

Đầu tiên, hắn có thể xác định được rằng, Đồ Tể Đầu Heo này hoàn toàn không giống những bộ khôi lỗi hắn từng gặp phải lúc trước, đối phương chỉ tiếp nhận lời mời đến nơi đây làm thuê, mà không phải một thành viên trong ngôi nhà hạnh phúc này.

Nói cách khác, ngoại trừ công việc trong phòng bếp, đối phương hoàn toàn không bị ngôi nhà hạnh phúc điều khiển.

Thứ hai, gã thuộc trận doanh tà ác.

Nói cách khác, gã sẽ tuân theo một loại quy tắc nào đó của bản thân mình để làm việc ác, mà không phát khùng như những tồn tại hỗn loạn tà ác kia.

Thứ ba, món mà gã đang nấu trong nồi kia có phải Bạch Dật hay không?

Ánh mắt Lâm Ân chợt lóe, tin tức về nồi súp nọ nhanh chóng xuất hiện trước mắt hắn.

【 súp đặc kỳ dị chưa hoàn thành】: là loại súp đặc do Đồ Tể

Đầu Heo trộn lẫn nhiều loại hương liệu và nguyên liệu nấu ăn mới mẻ chế biến thành, bên trong có chứa một chút huyết nhục đặc thù, kích thích khẩu vị của người khác, khiến bọn họ thèm nhỏ dãi.

Không nhìn ra cái gì.

Ánh mắt Lâm Ân khẽ nhíu lại, trong đầu nhanh chóng tự hỏi.

Một khi đã như vậy, cứ dứt khoát giao dịch với đối phương đi.

Thứ gì đó đủ tươi mới, lại ẩn chứa tri thức, ẩn chứa oán hận.

Lâm Ân cau mày.

Mà cũng chính vào thời điểm này, tay trái của hắn ngẩng đầu, đè thấp âm thanh nói: "Đầu, còn nhớ đại não Phệ Tâm Ma không? Thứ mà ngươi muốn tặng cho thầy của mình đó? Hình như thứ kia có thể lấy ra giao dịch được?"

Lâm Ân lập tức ngẩn ra.

Trái Trái vừa nhắc nhở một tiếng, lập tức khiến hắn tập hợp được ba yêu cầu của Đồ Tể Đầu Heo lại.

Đúng vậy.

Bởi vì đại não kia luôn được bảo quản bên trong không gian của hệ thống, khiến cho nó lúc nào cũng tươi mới!

Bởi vì chủ nhân của đại não kia chính là hội trưởng hiệp hội Ma Nhân, cho nên bên trong đại não ấy ẩn chứa vô số tri thức!

Bởi vì gã bị hắn bày mưu giết chết, cho nên bên trong đầy đủ oán hận!

"Cứ thử một lần xem sao."

Lâm Ân lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nhanh chóng bước tới phía sau Đồ Tể Đầu Heo.

"Nhanh như vậy đã tìm được rồi?" Đồ Tể Đầu Heo vẫn không quay đầu lại, chỉ có âm thanh nhàn nhạt truyền đến.

Lâm Ân trấn định vươn tay đẩy chiếc kính một mắt của mình lên, rồi không nói hai lời đã mở ra không gian hệ thống từ trong lòng, rồi móc ra một bộ đại não dính đầy máu đen, đưa tới trước mặt gã.

"Theo tôi nghĩ, hẳn là thứ này có thể thỏa mãn tất cả những điều kiện ông vừa đưa ra."

Đồ Tể Đầu Heo nghe vậy, mới quay đầu lại, cũng khiến cho Lâm Ân chân chính thấy được hình dáng của gã.

Chỉ thấy ở phía trên thân thể khôi ngô kia chính là một cái đầu lợn rừng, hàm răng sắc bén giống như những chiếc gai nhọn song song chèn ép lên nhau trong cái miệng hư thối, hai chiếc răng nanh thật dài tương tự hai chiếc gai ngược bén nhọn chui thẳng từ trong miệng ra ngoài.

Bên trong đôi mắt tối om kia tràn ngập hỗn độn và tà ác.

Đồ Tể Đầu Heo chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, đã chuyển ánh mắt xuống bộ đại não máu chảy đầm đìa trong tay hắn.

Có vẻ như gã bị nó hấp dẫn rồi.

Chỉ thấy gã vươn tay, tiếp nhận bộ đại não ấy, còn cẩn thận mà ngửi ngửi vài cái, sau đó nhẹ nhàng ấn vào thứ kia, ép ra một chút dịch thể, và thản nhiên hút nó vào trong miệng.

Xung quanh chợt rơi vào yên tĩnh.

Mười mấy giây sau, Đồ Tể Đầu Heo mở hai mắt, liếm liếm

răng nanh của mình một cái, nói: "Đúng là bên trong ẩn chứa vô số tri thức, đúng là oán hận và ác độc tràn ngập làm người ta cảm thấy hứng thú, nhưng nguyên liệu nấu ăn này không được tươi mới, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa một vài bệnh biến nào đó không cần thiết."

"Nhưng làm gia vị cuối cùng cho món canh này cũng đủ rồi."

Lạch cạch ——

Gã vừa dứt lời đã ném thẳng bộ đại não kia vào bên trong nồi súp đặc còn đang sôi trào.

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ ẩn tàng đặc thù: nguyên liệu nấu ăn của Đồ Tể Đầu Heo, nhận được khen thưởng nhiệm vụ: độ hảo cảm của Đồ Tể Đầu Heo +10, Đồ Tể Đầu Heo sẽ không khiển trách vì ngươi tham dự vào chuyện này! 】

【 đinh! Đồ Tể Đầu Heo đang chuẩn bị thù lao đặc biệt, xin chờ đợi chừng nửa giờ lại đến lĩnh. 】

Ùng ục —— ùng ục ——

Đồ Tể Đầu Heo lại xoay người tỉ mỉ khuấy nồi súp đặc của mình, thản nhiên nói: "Giao dịch hoàn thành, nguyên liệu nấu ăn cậu muốn đang ở ngay trong kho đông lạnh, tự cậu đi lấy đi. Nhưng nhớ kỹ, không nên động vào thứ không phải của mình, và không cầm đi thứ không nên đụng chạm."

Chương 252: Ngươi Bắn Bạch Dật...

Ken két——

Âm thanh cửa chính được mở ra vang lên.

Ánh mắt Lâm Ân lập tức rơi vào khoảng không gian tối đen bên trong cánh cửa chính hắc ám vừa được mở rộng ở cách đó không xa, từng luồng hàn ý từ bên trong dũng mãnh tràn ra ngoài, phát ra âm thanh "Vù vù" đáng sợ, làm cho người ta không rét mà run.

Lâm Ân nhếch miệng cười, nói: "Cám ơn, tôi đã biết."

...

Lạch cạch ——

Lâm Ân xuyên qua cánh cửa chính nọ, tiến lên một bước, đi vào kho đông lạnh bên trong phòng bếp.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu là từng cái móc sắt khổng lồ đã rỉ sét, chúng va chạm vào nhau, phát ra từng chuỗi âm thanh kim loại "Leng keng" thanh thúy.

Hiển nhiên trước kia, toàn bộ những cái móc sắt này đều được dùng để treo các loại thi hài sinh vật bị săn giết tới đây.

Lâm Ân ngẩng đầu, cẩn thận tìm kiếm.

Mà cũng chính ngay sau đó, ánh mắt Lâm Ân lập tức dừng lại phía trên một bộ thân thể bị móc sắt treo lên giữa không trung,

ngay tại nơi sâu nhất trong kho đông lạnh.

"Bạch Dật?" Lâm Ân nhanh chóng nhận ra bóng dáng kia, rồi không nói hai lời, hắn lập tức kéo móc sắt, từng chút từng chút một hạ thân thể thiếu niên đang bị treo giữa không trung kia xuống.

Sau khi buông xuống, Lâm Ân lập tức vọt tới bên người gã, nhíu mày nhìn gương mặt tái nhợt kia. Hắn híp mắt, nhanh chóng kéo quần áo của đối phương lên.

Chỉ thấy khoảng giữa từ lồng ngực đến bụng gã có một vết thương rất lớn, vô cùng cẩu thả, rõ ràng đã được ai đó dùng thủ pháp khá vụng về khâu lại.

Xoẹt rồi ——

Lâm Ân trấn tĩnh cầm dao lên, rồi dùng sức cắt bỏ đường may trước ngực Bạch Dật.

Sau đó hắn lập tức nhìn thấy, trong ổ bụng và lồng ngực của đối phương đã bị ai đó bỏ thêm vào rất nhiều bông dính máu, còn nội tạng lại sớm bị móc đi rồi.

"Quả nhiên! Quả nhiên! Quả nhiên anh ấy đã bị làm thành khôi lỗi! Nhưng vẫn may, may là gặp được ta!"

"Đồng hương, anh ráng chịu đựng một chút, tuy thận đã bị nấu chín rồi, nhưng mấy thứ phụ tùng khác của anh, tôi sẽ giúp anh tìm về!"

Nói ra câu này, hốc mắt Lâm Ân đã ươn ướt.

Đúng là đồng hương gặp đồng hương, nước mắt lưng tròng.

Nhìn thấy bạn cùng lứa tuổi đến từ cùng một thế giới phải chịu khổ như vậy, là một người bình thường luôn tâm tâm niệm

niệm muốn quay về quê hương, làm sao hắn có thể không bi ai cho được?

"Chịu đựng... Không phải sợ... Tôi lập tức khâu nó lại cho anh. Cứ yên tâm, về sau anh cứ đi theo làm tiểu đệ cho tôi, hai người đồng hương chúng ta sống nương tựa lẫn nhau..."

Lâm Ân lập tức lấy đống nội tạng của Bạch Dật ở bên trong không gian hệ thống ra, hiển nhiên trước lúc rời đi, hắn đã vơ vét bỏ những thứ này từ trên bàn ăn vào trong người mình.

Nhưng đúng vào lúc này, Bạch Dật vốn nằm trên mặt đất, lại đột nhiên co giật một cái, vô cùng bất thường.

Ca ca ca ——

Rồi gần như trong nháy mắt kia, tứ chi của Bạch Dật lại dùng một loại tư thế quỷ dị tự chống đỡ mình đứng lên khỏi mặt đất. Sau đó gã ngửa đầu, “Tách” một tiếng mở to đôi mắt trống rỗng, cả người giống như một con nhện cái, ngửa mặt, dùng tứ chi nâng đỡ cơ thể.

Lâm Ân ngẩn ra.

"Xôn xao —— "

Chỉ trong nháy, cái mắt đầu Bạch Dật đã cúi xuống, nhìn thẳng vào Lâm Ân, vẻ trống rỗng bên trong con ngươi kia cũng nhanh chóng khôi phục vẻ hưng phấn và bệnh hoạn. Gã mở miệng, phát ra một tiếng thét dài bén nhọn với Lâm Ân.

【 đinh! Độ nguy cơ 10%】

【 đinh! Độ nguy cơ 20%】

Ba ——

Lâm Ân lập tức vung tay lên, hung hăng cho gã một cái bạt tai.

Thân thể Bạch Dật trực tiếp bị cái bạt tai này đánh bay ra ngoài hơn mười mét.

"Quả nhiên vẫn còn bị khống chế!"

Lâm Ân "Ca ca" hoạt động cần cổ một cái, rồi cắn răng, một tay kéo cái móc sắt bên cạnh xuống, nhanh chóng ném nó qua.

"Có đại ca ở đây, tiểu đệ không phải sợ. Ngay bây giờ, đại ca sẽ trị liệu cho cậu, cam đoan lúc trước cậu trông như thế nào, về sau sẽ y như thế ấy!"

Hoa lạp lạp ——

Bạch Dật vừa khôi phục trở lại vẻ mặt đã trở nên hưng phấn, gã xoay người một cái, lại từ dưới mặt đất dựng ngược lên, sau đó "Soạt soạt soạt" bò lên vách tường, y như một con nhện.

"Alice thích mày thích ghê gớm... Cô ấy không cần tao... Ha ha ha... Alice thích mày..."

Phanh ——

Lâm Ân nâng tay lên, bắn một phát súng.

Bạch Dật đang nhanh chóng bò trên vách tường, lập tức rơi xuống như một con chim vừa bị bắn hạ.

【 đinh! Ngươi bắn Bạch Dật, độ thuần thục súng ống của ngươi +1】

"..."

"..."

Bạch Dật với vẻ mặt trống rỗng nằm dưới mặt đất, tứ chi co rúm lại, trước ngực đang "Xoẹt xoẹt xoẹt" lóe lên từng chuỗi điện lưu, cả người không ngừng run rẩy.

Lâm Ân mang theo vẻ mặt nghiêm túc, khẽ thổi luồng khói đen bốc ra từ bên trong họng súng, rồi bước nhanh qua.

Tại thời điểm khoảng cách giữa hắn và Bạch Dật chỉ còn lại chừng mười mét, hắn mới nghiêm túc hỏi:

"Đồng hương, cậu thấy thế nào, có ổn không?"

"..."

Không gian tạm thời yên tĩnh lại.

Mà cũng chính tại một khắc này, “Rầm” một cái, thân thể Bạch Dật đột nhiên ngồi dậy, gã mở ra cái miệng khổng lồ như bồn máu, phát ra từng tiếng thét dài bén nhọn, muốn lao thẳng về phía Lâm Ân.

Phanh ——

Một tiếng súng vang lên.

【 đinh! Ngươi lại bắn Bạch Dật, độ thuần thục súng ống của ngươi +1】

"..."

"..."

Nhìn Bạch Dật nằm ở nơi đó (ヾ ﾉ ° ╭ °)—— khóe miệng sùi bọt mép, toàn thân run rẩy, Lâm Ân thoáng suy nghĩ một lát, lại cảm thấy tình hình này vẫn chưa quá an toàn.

Phanh ——

Hắn lại nã thêm một phát súng nữa.

【 đinh! Ngươi bắn Bạch Dật, độ thuần thục súng ống của ngươi +】

Sau lần này, Bạch Dật hoàn toàn bất động.

Lâm Ân thấy vậy, mới hoàn toàn yên tâm. Vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc, nhanh chóng tiến lên, dùng xiềng xích “Hoa lạp lạp” trói chặt đối phương lại.

"Đồng hương à, không phải đại ca cố ý bắn cậu đâu, bởi vì dựa theo logic của thế giới chúng ta, sau khi bị người ta đào rỗng ngũ tạng lục phủ, cậu đã chết mất rồi."

"Nhưng logic ở thế giới hắc ám này lại khác. Ở nơi này, ngoại trừ thân thể, vẫn còn rất nhiều phương pháp quỷ dị có thể làm cho cậu duy trì ý thức vốn có của mình, ví dụ như nguyền rủa và ác linh phụ thân."

"Vừa rồi lão ca bắn cậu mấy súng, hoàn toàn không có ác ý gì, chỉ muốn tốt cho cậu thôi."

"Bởi vì đây là một trong số vài món vũ khí vô cùng ít ỏi có thể đối kháng với nguyền rủa và ác linh trong tay đại ca, thuộc tính thần thánh của nó có thể áp chế những thứ quỷ dị này. Được rồi, nếu cậu vẫn còn ý thức của mình, hãy há miệng, nói một câu với đại ca đi."

Chương 253: Tha Hương Gặp Bạn Cố Tri!!!

Lâm Ân nói xong lại đưa mắt cẩn thận nhìn gã.

Hồi lâu sau, đôi mắt Bạch Dật chậm rãi giật giật, gã gian nan nâng mi mắt lên, hé mở một chút xíu, nỉ non nói: "Tôi..."

Phanh ——

Một tiếng súng vang lên.

【 đinh! Ngươi bắn Bạch Dật, độ thuần thục súng ống của ngươi + 】

Từng luồng điện lưu thần thánh xuất hiện dày đặc, chỉ trong nháy mắt đã giật cho toàn thân Bạch Dật run rẩy, tròng trắng mắt lật ngược ra ngoài, ngoài miệng không ngừng (ヾ ノ ° ╭ °)—— phun ra vô số bọt mép.

Mắt thấy ý thức của Bạch Dật sắp thức tỉnh.

Lâm Ân thật sự khó có thể ức chế niềm vui sướng trong lòng, hắn lập tức đỡ Bạch Dật ngồi xuống, nắm lấy bờ vai gã, nói: "Huynh đệ! Đồng hương! Thế nào? Cậu có thể nghe được lời đại ca nói không?"

Bạch Dật (ヾ ノ ° ╭ °)—— nỉ non nói: "Tôi... Tôi... Đầu đau..."

Ba ——

Ba ——

Lâm Ân lật tay một cái giáng thêm hai bạt tại nữa.

"Hiện giờ thì sao?" Lâm Ân vội vàng hỏi.

Bạch Dật thống khổ mà “Oa” một tiếng hộc ra một ngụm máu đen đặc sệt, dấp dính, lẩm bẩm nói: "Cám ơn anh... tôi cảm thấy... Tốt hơn nhiều... rồi."

Lâm Ân vui sướng vạn phần, vội vàng nắm lấy bả vai gã, nói: "Tốt hơn nhiều là tốt rồi! Tốt hơn nhiều là tốt rồi! Bạch Dật! Cậu tên Bạch Dật đúng không? Mau nói cho tôi biết, cậu đi vào thế giới này như thế nào? Cậu có biết chúng ta nên làm như thế nào mới có thể trở về không?"

Ánh mắt Lâm Ân càng trở nên cấp bách, trong hai năm nay, cực ít khi hắn có loại cảm giác vui sướng và kích động khó có thể nói rõ thành lời này.

Dưới tác dụng của lực lượng thần thánh, rõ ràng là nguyền rủa trong cơ thể Bạch Dật đã bị áp chế tạm thời, khiến cho ý thức của gã chậm rãi tỉnh táo trở lại.

Gã mờ mịt nhìn nhân loại có chút tương tự với mình đang ở ngay trước mặt này, khẽ lẩm bẩm nói: "Anh là... Người sao?"

Lâm Ân vui sướng dùng Hán ngữ, nói: "Người! Hơn nữa còn là người tốt! Chính là con cháu Viêm Hoàng giống như cậu đó!"

Nghe được Hán ngữ quen thuộc kia, toàn thân Bạch Dật trở nên run rẩy, gã lắp bắp hỏi han:

"Kỳ biến ngẫu bất biến?"

Lâm Ân chấn động, nói: "Ký hiệu xem góc vuông [1]!"

Bạch Dật thoáng run run một hồi, rồi vừa run rẩy vừa gian nan đứng lên, hấp tấp nói: "Thiên Vương Cái Địa Hổ!"

Lâm Ân run rẩy, nắm chặt quyền đạo: "Bảo Tháp! Trấn Hà Yêu [2]!"

Bạch Dật cả người đều dồn dập lên, hai mắt giữa đã là dần dần mà cầu đầy nước mắt.

"Cung Đình Ngọc Dịch Tửu! (ಥ _ ಥ) "

"Nhất Bách Bát Nhất Bôi! (ಥ _ ಥ)[3]"

Hai người càng nói càng dồn dập, càng nói trong lòng càng chua xót.

"Loli có ba tốt!"

Lâm Ân run rẩy.

"Nhỏ nhẹ thân mềm..."

"Dễ đẩy ngã!"

Tại thời điểm hai người nói ra ba chữ cuối cùng kia, âm thanh đã nghẹn ngào, hốc mắt đã đỏ ửng!

Người một nhà! Người một nhà đây rồi!

Toàn bộ đều đối ứng!

Bạch Dật có cảm giác cả người mình muốn suy sụp, gã nắm lấy tay thiếu niên xa lạ trước mặt này, lập tức mở miệng gào khóc, kêu cha gọi mẹ.

Chỉ có một mình gã biết!

Bên trong tiếng khóc này ẩn chứa kích động và bi ai lớn bao nhiêu!

Loại cảm giác tha hương gặp bạn cố tri, loại liên hệ như thân

nhân huyết mạch...

Loại cảm giác này... Loại cảm giác này giống như một tiểu Loli bị dụ dỗ đi lạc đường thật nhiều năm, rốt cuộc cũng một lần nữa gặp được cha mẹ đã sinh mình ra, nuôi mình lớn tại một nơi đất khách quê người…

Trong lòng cảm động khôn xiết, kích động không thôi!

Giờ khắc này, gã thực sự hận mình không phải một tiểu Loli hoàng hoa khuê nữ!

Bằng không!

Bằng không!

Gã thật sự rất muốn hung hăng nhào vào trong lòng người đồng hương trước mặt này, để cho hắn xoa nắn! Để cho hắn nện thẳng vào!

°(°´Д`°)°

"Tha hương gặp bạn cố tri! Đúng là tha hương gặp bạn cố tri mà!" Bạch Dật vừa khóc rống vừa lau nước mắt, cất giọng nói nghẹn ngào:

"Đi theo app chỉ dẫn cũng có thể xuyên qua! Rẽ vào khúc ngoặt cũng có thể bị quỷ đuổi, vào nhà người ta cũng có thể bị cắt thận a a a a!"

"Huynh đệ ơi! Anh có biết mấy ngày nay... Đồng hương tôi đã trải qua những chuyện gì hay không?"

Bạch Dật gào khóc, đúng là đau đớn khóc không thành tiếng mà.

"Bị người cắt cái này, lại bị lấy cái kia, trứng cũng bị xẻo mất một bên rồi!"

Hốc mắt của Lâm Ân cũng sớm ửng đỏ.

Hắn ôm chặt tên tiểu đệ đồng hương đang đau lòng quá độ kia, rồi nghẹn ngào nức nở nói: "Không việc gì! Mất đi một viên, vẫn còn một viên! Vẫn còn có thể tiếp tục dùng được! Chỉ cần còn sống! Nhân sinh còn có vô hạn khả năng!"

Rất bi thảm!

Thật sự rất bi thảm!

Trước kia hắn còn không tin!

Tới hiện tại, khi tha hương nơi dị vực, hắn mới hiểu được cảm nhận đồng hương gặp đồng hương, nước mắt lưng tròng là như thế nào!

Bạch Dật gào khóc nói: "Huynh đệ! Anh cũng xuyên qua đến nơi này hả? Xin hỏi họ tên của đại ca là gì!"

Lâm Ân nức nở nói: "Cùng là người bất hạnh lưu lạc chốn chân trời gặp nhau! Gặp mặt là vui rồi, cần gì từng quen biết! Đại ca họ Lâm, tên chỉ có một chữ Ân, tự Hữu Tiễn (có tiền)! Là người Hắc Long Giang vùng Đông bắc!"

Bạch Dật khóc lớn nói: "Đại ca còn có tự sao? Đúng là thật độc đáo!"

Lâm Ân nức nở nói: "Vậy còn đệ?"

Bạch Dật khóc ròng nói: "Tiểu đệ họ Bạch, tên chỉ có một chữ Dật, một tên học sinh trung học khốn khổ còn chưa tốt nghiệp, là người Ma Đô Cửu Châu!"

Lâm Ân lau nước mắt, nói: "Thượng Hải là một nơi rất tốt! Một nơi rất tốt!"

Bạch Dật khóc ròng nói: "Cái gì là Thượng Hải?"

"..."

"..."

---

[1] : Hai câu “kỳ biến ngẫu bất biến, ký hiệu xem góc vuông” là một câu tổng kết lại của công thức hướng dẫn đối với hàm số lượng giác.

Theo giải thích là khi muốn tính giá trị của hàm sin hoặc cos của bất kỳ một góc nào đó, thường có thể viết lại thành dạng $n\pi/2 \pm \alpha$.

Kỳ, ngẫu ở đây chỉ n là số lẻ hay số chẵn.

Biến chỉ sin đổi thành cos, cos đổi thành sin.

Góc bất kỳ kia thuộc loại góc nào, từ đó có thể quyết định được giá trị của hàm sin hoặc cos và cho ra kết quả cuối cùng.

[2] : Hai câu này là tiếng lóng của đám thổ phỉ, không có ý nghĩa cụ thể.

Lấy ví dụ:

Thiên Vương Cái Địa Hổ: Tiểu tử ngươi thật to gan! Cũng dám đến chọc tức lão tổ tông ta?

Bảo Tháp Trấn Hà Yêu: Ta thực sự có lòng muốn gia nhập vào sơn trại của ngài. Nếu có nửa lời gian dối, thì ta đứng trên núi sẽ ngã chết, đi trên sông sẽ đuối chết.

[3] : Cung Đình Ngọc Dịch Tửu là loại rượu đầu bảng trong tiểu phẩm "Thái Hậu Đại Tửu Lâu", được làm từ rượu pha với nước nhưng bán với giá 180 đồng.

Chương 254: Vui Sướng Tới Quá Đột Ngột, Nhưng Mất Mát Cũng Đến Rất Nhanh!

Tiếng khóc đột nhiên ngưng bặt, xung quanh là một mảnh yên tĩnh.

Lâm Ân lộ vẻ mặt cứng ngắc, nói: "Cậu lặp lại lần nữa xem, cậu vừa nói cậu là người ở nơi nào?"

Bạch Dật kinh ngạc nói: "Tôi là người Ma Đô nha..."

"Nói tên thường gọi của nó đi! Đừng có nói biệt danh!"

Bạch Dật (;д;) nói: "Chính là Ma Đô mà, Ma Đô Cửu Châu, mọi người cả nước đều biết nha, đại ca làm sao vậy?"

Lâm Ân dần dần ý thức được chuyện này không thích hợp.

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy mờ mịt của Bạch Dật, Lâm Ân đứng lên, cau mày, không ngừng đi qua đi lại trước mặt gã.

Bạch Dật mê mang hỏi: "Đại ca làm sao vậy?"

Lâm Ân suy tư không dứt, lập tức mở miệng hỏi: "Trước giường ánh trăng sáng, ngỡ mặt đất phủ sương là ai viết?"

Bạch Dật vừa nghe, nước mắt đang rơi chợt bật cười thành tiếng, gã cho rằng Lâm Ân đang nói đùa với mình, lập tức mở miệng đáp: "Đương nhiên là xx (Một cái tên hoàn toàn chưa từng nghe nói qua) viết, đại ca đang nói đùa với tôi hả? Nó là bài thơ

chúng ta được học từ năm đầu của tiểu học đó nha!"

Nghe xong câu này, Lâm Ân đờ đẫn cả người.

Hắn dần dần ý thức được vấn đề.

Nếu Bạch Dật trước mặt hắn không phải một kẻ não tàn, hoặc đang cố ý trêu đùa hắn, thì trong chuyện này đã xuất hiện một vấn đề rất lớn rồi...

Hắn đưa mắt nhìn Bạch Dật trước mặt, nỉ non nói: "Vậy đại ca lại hỏi cậu, cậu có biết Newton, Albert Einstein, Galile hay không? Nếu không biết những người này thì cậu có biết Jordan, Kobe Bryant, Đại Diêu hay không? Hoặc là một người quen thuộc hơn bọn họ một chút, cậu có biết Long đại ca hay không?"

Trong mắt Bạch Dật càng ngày càng mê mang, vẻ mặt cứ ngơ ngác nghe hắn nói ra một đống tên người, nhưng đáng tiếc: "Ách... Những người kia là ai?"

Ông ——

Đại não Lâm Ân trực tiếp rơi vào trống rỗng, vẻ mặt không khỏi thẫn thờ.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -50】

...

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Ân cau mày, tỉ mỉ đối chiếu cùng Bạch Dật trước mặt về những sự vật thông thường mà hắn có thể nghĩ đến trong thế giới kia.

Mà Bạch Dật cũng dùng vẻ mặt ngơ ngác một năm một mười nói hết thảy những gì gã biết cho hắn nghe.

Trong mắt gã, vị tiền bối ở dị thế giới trước mặt này quá thiếu kiến thức rồi, ngay cả những danh nhân lịch sử thời cổ đại chỉ cần

học qua mười năm giáo dục bắt buộc là biết, nhưng hắn lại chẳng rõ.

Đúng là có chút quái dị.

Còn Lâm Ân, sau khi cẩn thận đối chiếu hàng đống thông tin khác nhau, tới cuối hắn cũng phải đờ đẫn thừa nhận một chuyện.

Không phải...

Bọn họ vốn không phải người thuộc cùng một thế giới...

Tuy thế giới kia của Bạch Dật có rất nhiều điểm tương đồng với thế giới kia của hắn, ngay cả tiến trình lịch sử cũng không khác biệt, nhưng nó vốn không phải thế giới kia của hắn...

Bởi vì đất nước kia tên là Cửu Châu.

Thủ đô của nó là Long Thành.

Khoảng vài chục năm trước, quốc gia ấy đã làm một lần hành động mà trở thành đất nước lớn nhất thế giới.

Khiến cho dân tộc kia trở thành một con Rồng lớn, uốn mình quanh phương Đông.

Nhưng...

Nhưng ...

Nó vẫn không phải nhà của hắn.

Lâm Ân ngẩng đầu, trống rỗng nhìn lên trần nhà, nói: "Đây rốt cuộc là… Chuyện gì đã xảy ra chứ..."

【 đinh! Ngươi phát động thành tựu đặc thù: Dị vực gia hương, nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 dị vực gia hương 】: ở thời điểm chạm mặt với vị khách đầu tiên đến từ "Gia hương", ngươi có thể nhận được thành tựu đặc thù này, giới thiệu: E rằng một chút khác biệt rất nhỏ lại chính là vĩnh hằng... Ngươi nhận được thuộc tính gia tăng vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính +10, vui sướng -10

Nhìn thấy vẻ mặt Lâm Ân đột nhiên trở nên trống rỗng, Bạch Dật ngạc nhiên hỏi: "Đại ca, anh... anh làm sao vậy?"

Lâm Ân ngồi xuống, một tay nắm tóc mình, rồi dùng sức mà kéo hai cái, nói: “Có vấn đề rồi."

Ngay sau đó, Lâm Ân lập tức nói cho Bạch Dật nghe những vấn đề mình vừa phát hiện, chỉ ra cho đối phương thấy sự khác biệt giữa quê nhà của cả hai, và toàn bộ những gì hắn biết được.

Sau khi biết được chân tướng, vẻ mặt Bạch Dật cũng trở nên khiếp sợ và kinh dị.

Nói cách khác...

Nếu những lời Lâm Ân nói là sự thật, thì bọn họ... Bọn họ...

"Tuy tương tự, nhưng không giống nhau." Lâm Ân suy sụp nói: "Xem ra, cố hương của chúng ta vốn thuộc hai thế giới có cùng tiến trình lịch sử, nhưng đó là thế giới của cậu, mà không phải thế giới của đại ca."

Ngay lúc này, Bạch Dật thực sự không biết nên mở miệng như thế nào.

Nhìn thiếu niên trước mặt có cùng những trải nghiệm với mình, gã há miệng thở dốc một hồi, tới cuối cùng, trong lòng đầy bất đắc dĩ, một câu cũng nói không nên lời.

Vui sướng tới quá đột ngột, nhưng mất mát cũng đến rất nhanh.

Thậm chí hai người bọn họ còn chưa kịp dốc bầu tâm sự, ôn lại kỷ niệm như những người đồng hương khác thường làm, đã lập tức trở thành hai kẻ xa lạ đúng nghĩa.

Lâm Ân ngẩng đầu lên, kiên định nói: "Nhưng mặc kệ nói như thế nào, có thể gặp được cậu ở một nơi quỷ quái như thế này, trong lòng đại ca rất vui vẻ. Tuy hai chúng ta không phải đồng hương chân chính, nhưng cậu yên tâm, đại ca sẽ không vứt bỏ cậu đâu."

Bạch Dật lập tức lộ vẻ mặt vui sướng và kích động, nói: "Thật... Thật ư?"

Tuy những lời nói vừa rồi đã khiến trong lòng gã có một chút mất mát nho nhỏ, nhưng ám hiệu đều đối đúng cả rồi…

Dù hai người bọn họ không đến từ cùng một thế giới, nhưng hai thế giới ấy lại tương tự như nhau, bọn họ còn có truyền thừa dân tộc tương đồng, mà nếu thân phận là con cháu Viêm Hoàng cũng không thay đổi thì người đến từ nơi nào vốn chẳng quan trọng, tất cả đều là anh em một nhà thôi!

Đúng lúc này, Lâm Ân lại "Rầm" một tiếng đứng lên, đẩy đẩy chiếc kính một mắt, "Ca ca" hoạt động cánh tay một chút, trấn định nhìn Bạch Dật nói: "Trạng thái hiện giờ của cậu vẫn chưa ổn định, thân thể đã bị móc rỗng cả rồi, mà sở dĩ cậu vẫn có thể sống sót, toàn bộ đều dựa vào nguyền rủa và khôi lỗi thuật trong cơ thể mình, nếu không tiếp nhận trị liệu, bất cứ lúc nào cậu cũng có thể chết đi."

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Bạch Dật lập tức chuyển thành một mảnh tái nhợt.

Sau đó, gã theo bản năng nhìn xuống cái bụng của mình, và rất nhanh đã trông thấy trên bụng mình bị người ta rạch thành một cái lỗ to tướng, cùng với rất nhiều bông vải nhuốm máu bên trong.

"A——A——!"

Bạch Dật trực tiếp bị cảnh tượng khủng bố trên bụng mình dọa cho sợ đến ngất đi.

Chương 255: Nếu Không, Cậu Uống Chén Trà Này Rồi Kiên Nhẫn Chịu Đựng Một Chút Đi?

Vài phút sau.

Bạch Dật vừa tỉnh táo lại, đang run rẩy nằm dưới mặt đất, toàn thân không ngừng run run, nhìn Lâm Ân kéo cưa điện, làm hoa lửa văng khắp nơi, rồi “Xoẹt xoẹt xoẹt” tỉ mỉ mài đao.

Tuy gã biết, vị đồng hương mình vừa quen biết này sẽ không hại gã, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng vẫn cảm nhận được một chút thiếu tư tin và dựng tóc gáy.

"Lâm... Lâm đại ca!"

Bạch Dật run rẩy nói: "Anh... Anh muốn giúp tôi trị liệu như thế nào? Là... Là muốn giải phẫu cho tôi ư?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nhìn Dạ Ma Đao trong tay, rồi thoáng gật gật hai cái, phía trên lưỡi dao sắc bén lập tức hiện lên một luồng hàn quang.

"Yên tâm, cậu vừa xuyên qua tới đây, nhưng đại ca cậu đã là tiền bối trải qua đủ loại gian nan tôi luyện tới hai năm trên thế giới này rồi, hoặc ít hoặc nhiều cũng học được một chút bản lĩnh."

Bạch Dật ngạc nhiên nói: "Hai... Hai năm ư?"

Ngay lập tức, bên trong ánh mắt của Bạch Dật hướng về phía thiếu niên thoạt nhìn không lớn hơn mình bao nhiêu trước mặt này, đã xuất hiện một tia khiếp sợ khó có thể nói rõ thành lời.

Trong đầu gã nhanh chóng hiện ra toàn bộ những gì bản thân từng gặp phải trong hai ngày nay.

Đại não bắt đầu “Ong ong” chấn động.

Phải biết rằng, gã mới đi đến nơi đây được hai ngày đã bị người ta móc sạch nội tạng và một bên trứng, mà Lâm đại ca... lại có thể tồn tại ở một nơi quỷ quái thế này tới hơn hai năm, đây là chuyện mà một người bình thường có thể làm được sao?

Chỉ có thể nói là... Gặp được cái đùi rồi!

Lâm Ân nghiêm túc đi đến trước mặt Bạch Dật, bình thản chà lau lưỡi dao, trong đầu đang suy tư nhìn vào lồng ngực gã, nghĩ xem mình nên làm như thế nào mới có thể trang bị phụ tùng bên trong cho đối phương.

Bạch Dật nuốt một ngụm nước miếng, nói: "Đại ca, có... có đau không?"

Lâm Ân trấn tĩnh nói: "Chuyện này cậu cứ yên tâm, lần này đại ca đã mang theo không ít thuốc tê, đợi đến lúc cậu hoàn toàn tê liệt rồi, tôi cam đoan sẽ làm cho cậu thoải thoải mái mái một hồi, tới lúc cảm giác quay trở lại, là lập tức có thể sinh long hoạt hổ được rồi!"

Bạch Dật lập tức thở phào một hơi.

Vậy thật tốt quá!

Có thuốc tê là tốt rồi!

Gã vốn cho rằng bác sĩ ở thế giới khủng bố này đều cứng rắn mổ người ta ra.

Quả nhiên không hổ là tiền bối đồng hương.

(T▽T)

Đối với một tiểu đệ của chính mình, hắn rất là quan tâm ưu ái đó! Nếu ở trong hiện thực, gã cũng có một vị đại ca trâu bò như vậy, đúng là nằm mơ giữa ban ngày mà.

Lâm Ân lập tức kéo hòm thuốc, chuẩn bị tiêm thuốc tê cho Bạch Dật.

Nhưng chính là vào lúc này, Lâm Ân lại ngẩn ra.

Bạch Dật lập tức nói: "Đại ca, làm sao vậy?"

Lâm Ân có chút suy tư nhìn hòm thuốc của mình, nói: "Huynh đệ à, có chút tình huống không được tốt cho lắm, vốn dĩ tôi mang theo ba bình thuốc tê, nhưng trước khi bước vào nơi này đã giải phẫu một lần cho người ta, dùng mất một bình rồi."

Bạch Dật vội vàng hỏi: "Nói vậy không phải vẫn còn hai bình sao?"

Lâm Ân cau mày, nhanh chóng lấy hai chai có dán nhãn "Thuốc tê" từ bên trong hòm thuốc ra, mở nắp làm một ngụm, thở ra một luồng nhiệt khí, rồi nhắm mắt nói:

"Cẩu kỷ + đường phèn, đây là trà đại ca trút vào."

"..."

"..."

Xung quanh rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Sáu chấm đen “Cạc cạc” bay qua trên đầu bọn họ.

Bạch Dật ngây dại nói: "Vậy... vậy biết làm sao bây giờ?"

Lâm Ân suy nghĩ một lát, sau đó do dự mà đưa chén trà nóng kia qua, nói: "Nếu không, cậu uống chén trà này rồi kiên nhẫn chịu đựng một chút đi?"

"..."

"..."

Ngay tức khắc, trong đầu Bạch Dật đã hiện ra cảnh tượng quỷ dị, gã uống trà nóng, sau đó đại ca cầm một con dao sắc bén, trực tiếp mổ bụng mình ra, đường dao đi càng ngày càng dài, cái bụng bị mở ra càng lúc càng lớn.

Đùa cái quái gì vậy?

Bạch Dật (ΩДΩ)!

Uống thứ này vào có thể kiên nhẫn chịu đựng một chút được ư?

Thật sự sẽ không bị đau chết ư?

Nhưng gã vẫn nhanh chóng ép cho chính mình phải bình tĩnh xuống, bởi vì gã biết mình là người mới đến, vất vả lắm mới gặp được một người đồng hương, bản thân tuyệt đối không thể làm bình dầu kéo [1] của đồng hương được!

[1] : chỉ người vô dụng làm liên lụy tới người khác.

Đúng vậy!

Mình nhất định phải cố gắng lên, không thể thua kém người ta!

Nói nữa, không phải lúc trước khi gã bị cắt eo, gã cũng có thể bình tĩnh vượt qua còn gì?

Nam tử hán đại trượng phu, đặc biệt là tại thời kỳ đặc thù này, chẳng lẽ gã còn có thể sợ hãi những thứ này ư?

Rất nhanh, trong đầu gã đã xuất hiện hình ảnh những liệt sĩ bất khuất kiên trung đời trước đã từng dùng thân mình lấp kín lỗ

châu mai, một tay đánh nổ lô cốt của địch, cái đầu bay đi, máu nóng rơi xuống, làm thổn thức biết bao nhiêu con người.

Còn gã... Chẳng lẽ gã có thể làm mất mặt những bậc tiền nhân sao?

Ba ——

Gã lập tức nắm chặt hai tay, cắn răng nói: "Đại ca! Không cần dùng thuốc tê cũng được! Cứ mổ ra đi! Bạch Dật ta tuy không phải một hán tử thiết huyết boong boong, nhưng cũng là một thanh niên có lý tưởng, có khát vọng, có nhiệt huyết!"

"Là dũng sĩ chân chính có gan đối diện trực tiếp với nhân sinh thảm đạm! Có gan đối đầu với máu tươi đầm đìa! Bạch Dật ta đã vượt qua biết bao khó khăn, chẳng lẽ còn sợ giải phẫu?"

(〃´皿`)q

Lâm Ân bị những lời nói này làm chấn động, cũng lập tức bị tinh thần bất khuất này của đối phương lây nhiễm!

"Nói rất đúng!"

"Quả nhiên, không hổ là thanh niên Hoa Hạ chúng ta, có tinh thần này, cậu bị cắt hai quả thận kia tuyệt không uổng phí."

Lâm Ân không chút chần chừ đã nâng dao lên, chiếc kính một mắt cũng “Đinh” một cái, lóe sáng. Hắn nghiêm túc nói: "Một khi đã như vậy, đại ca ta cũng dám hạ dao!"

Bạch Dật lại chấn động, nói: "Chờ... Chờ một chút..."

Phập ——

"Ngao ngao ngao ngao —— "

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên.

...

【 đinh! Đao công của ngươi +1】

【 đinh! Năng lực khâu vết thương của ngươi +1】

【 đinh! Năng lực khâu vết thương của ngươi +1】

【 đinh! Năng lực khâu vết thương của ngươi +1】

Bạch Dật té trên mặt đất đã hôn mê từ lâu rồi, nhưng khóe miệng vẫn sùi bọt mép, tròng trắng mắt lật ngược.

Còn phía trước lồng ngực của gã, Lâm Ân với vẻ mặt nghiêm túc, cầm kim khâu trong tay, dùng một loại tốc độ nhanh muốn hoa cả mắt, khâu lại phụ tùng bên trong cho gã.

Chương 256: Tái Tạo Người Sống!!!

Tuy đây là lần đầu tiên Lâm Ân sắp đặt nội tạng cho người sống, nhưng mọi chuyện cũng chẳng quá mức ghê gớm.

Dù sao thời điểm ở Địa cầu trước kia, lúc không có việc gì, hắn cũng thường xuyên táy máy nghịch ngợm mấy chuyện gần tương tự như vậy.

Hắn còn nhớ khi mình còn nhỏ, đã có lần hắn tháo dỡ một chiếc xe con của cha mình ra, sau đó lại một lần nữa lắp ráp trở về.

Tuy trong quá trình này, kiểu gì cũng sẽ thừa ra một đống lớn linh kiện, nhưng cũng không thể không nói là qua tay hắn, chiếc xe đã trở nên mới tinh như lúc ban đầu.

Mấy chục anh cảnh sát giao thông còn không đuổi kịp cơ mà?

Lâm Ân híp mắt, tỉ mỉ mà nhanh chóng đi một đường trong lồng ngực của Bạch Dật.

Trái tim, phổi, gan, nửa quả thận, đại tràng ruột non … một đống lớn phụ tùng lung tung rối loạn.

Ừm...

Hẳn là nên liên kết chúng nó như thế này?

Hẳn là chúng nó nên đan xen với nhau như thế này?

Khoan đã!

Trái tim nằm bên trái hay bên phải vậy ta...

Quên đi.

Có thể sử dụng là được.

Ừm… đường động mạch này nên nối như thế nào nhỉ?

Đã nối vào mà máu vẫn phun ra ư?

Nếu không lại nối vào chỗ khác?

Cứ như vậy, Lâm Ân "Xoát xoát xoát" nhanh chóng kết nối toàn bộ đám phụ tùng trong ngực Bạch Dật một lần, tuy hình tượng không được đẹp cho lắm, nhưng nói gì thì nói đống này cũng ở trong lồng ngực, bên ngoài không nhìn thấy, có thể sử dụng là được.

Lâm Ân có vẻ vừa lòng nhìn kiệt tác đang bày ra trước mặt mình.

Nhưng đây chỉ là bước lắp đặt đầu tiên thôi, muốn làm cho những phụ tùng này hoạt động, lại cần dùng đến một loại dược tề đặc thù của thế giới này mới được.

Lâm Ân híp mắt, nhanh chóng móc ra một bình dược tề từ bên trong túi xách.

【 dược tề tăng sinh huyết nhục 】

Đúng vậy.

Là trước khi đi, hắn luyện chế một nhóm dược tề này rồi.

Về phần tài liệu, đương nhiên là có chứ, từ lần trước khi hắn lấy ráy tai cho Tiểu Tiểu, đã thu hoạch được một đống lớn đó.

Nghĩ đến đây, hắn lại không khỏi nhớ đến (✪ω✪) Tiểu Tiểu

đáng yêu.

Loli có ba tốt, toàn thân cao thấp đều là bảo!

Hoa lạp lạp ——

Lâm Ân mở nắp bình dược tề, trực tiếp rót nó xuống lồng ngực Bạch Dật.

Lập tức, kỳ tích xuất hiện.

Sau khi hấp thu dược tề tăng sinh huyết nhục, đống nội tạng vốn đã ngừng hoạt động của Bạch Dật, lại nhanh chóng tái hiện sinh cơ, rất nhiều những nơi quá nhỏ, không thể dùng chỉ khâu lại được, cũng dưới tác dụng của dược tề, đã nhanh chóng được bổ sung toàn bộ rồi.

Từng luồng khí nóng bốc lên.

(❁´◡`❁)✲゜

Loại cảm giác này vô cùng tuyệt vời, vô cùng có cảm giác thành tựu.

Giống hệt như lúc ngươi tự mình mở hòm tiền tiết kiệm của bản thân, mua về một cái bình búp bê [1], còn lắp ráp xong xuôi rồi, sau đó còn có thể phát ra tiếng kêu kỳ quái.

Loại cảm giác thành tựu khi ấy cũng giống hệt với lúc này, trong lòng tràn đầy tin tưởng, làm cho người ta vô cùng vui vẻ.

[1] : nguyên văn 娃娃瓶 – oa oa bình, nó là con búp bê ở trong cái chai. Nếu ai đọc Doraemon chắc vẫn còn nhớ con thuyền được lắp ghép ở trong cái chai nhỉ? Kiểu như thế đó.

Lâm Ân búng một cái vào nửa quả thận của Bạch Dật.

"A oái oái oái—— "

Bạch Dật vô ý thức mà phát ra một tiếng “Oái oái”.

Đại công cáo thành.

Lâm Ân vỗ vỗ tay, rồi trấn định mà hài lòng đẩy đẩy chiếc kính một mắt lên, sau đó khép lại xương sườn và lồng ngực, cố định lại trước, rồi lấy ra một cây kim sắc bén, nhanh chóng “Xoát xoát xoát” mà hàn chết xung quanh.

Như vậy, một tên nhóc con Bạch Dật hoàn mỹ đã thành hình.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu: Tái tạo người sống, nhận được khen thưởng kinh nghiệm cơ sở 200】

【 tái tạo người sống 】: ở thời điểm ngươi dùng thủ thuật giải phẫu, thành công chắp vá, kết hợp lại hình thức đại khái cho một sinh vật hình người mà không làm đối phương chết đi, có thể nhận được thành tựu mang tính giai đoạn này, ngươi đã đạp ra một bước vô cùng quan trọng, hướng về phía chuyên gia cải tạo huyết nhục mạnh mẽ, ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: Tinh thần lực +2, trí lực +2, tình yêu +1

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, nhưng Lâm Ân vẫn tỏ ra rất bình tĩnh.

Rất nhanh, ánh mắt hắn lại rơi xuống đầu Bạch Dật.

Bởi vì quá trình chữa trị còn chưa chấm dứt, mọi chuyện chưa hoàn toàn được giải quyết triệt để.

Lúc này, hắn mới chỉ xử lý xong phụ tùng bên trong cơ thể và vấn đề vận hành, nhưng cpu phân liệt mới là nan đề chân chính uy hiếp đến tánh mạng của đối phương.

【 đinh! Ngươi đang phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên, ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu 1: Ác linh bị bỏ thêm vào 】

【 ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu 2: Khôi lỗi điều khiển 】

【 ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu 3: Không nâng lên được 】

【 ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu 4: Suy thận 】

【 ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu... 】

Những phần sau Lâm Ân quyết đoán mà lược bỏ, bởi vì chúng cũng không phải bệnh nặng, hiện tại điều quan trọng nhất cần phải quan tâm, là nên làm như thế nào để giải quyết hai dạng bệnh tật đang uy hiếp tới tánh mạng của Bạch Dật trước.

Đây mới là ưu tiên hàng đầu.

Lâm Ân lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, vươn tay tới, giống như gõ dưa hấu lập tức "Đông đông đông" mà gõ gõ lên đầu đối phương, rồi nghiêng tai lắng nghe.

Bên trong có tiếng vang "Hoa lạp lạp".

Có nước.

Có rất nhiều nước.

Lâm Ân nhanh chóng mở ra phần ghi chép chẩn đoán bệnh hệ thống, lại ấn mở hai chứng bệnh trước, rồi nhanh chóng nghiên cứu phương pháp giải quyết hai loại bệnh tật này.

"Ác linh bị bỏ thêm vào..."

Lâm Ân suy tư hồi lâu.

Căn cứ theo phần giới thiệu của hệ thống, đây là một loại tà thuật vô cùng ghê gớm, kể cả với sinh vật tại thế giới hắc ám này, nó cũng khiến người ta vô cùng khó chịu.

Loại tà thuật này có thể trực tiếp bóc tách linh hồn của một sinh vật nào đó ra, sau đó bỏ vào bên trong một bộ thân thể khác, từ đó hoàn thành quá trình ký sinh mang tính cưỡng chế.

Mà theo thời gian trôi qua, con ác linh bị bỏ thêm vào kia, sẽ từng bước mà thay thế vị trí của linh hồn vốn có trong bộ thân thể ngoại lai kia, cuối cùng là hoàn toàn thay thế.

Mà con ác linh bị bỏ thêm vào ấy lại ký sinh ở...

Lâm Ân nheo mắt nói: "Thùy trán thể!"

Chương 257: Hình Như Sợ Mới Là Phản Ứng Bình Thường Mà?

Thùy trán là một bộ phận bên trong đại não của con người, cũng là bộ phận ở gần phía trước nhất.

Bên trong phần giới thiệu của hệ thống, bộ phận chủ chốt mà ác linh bị bỏ thêm vào kia chiếm cứ chính là thùy trán của đại não.

Ở giai đoạn đầu của bệnh, thùy trán của người bị ký sinh sẽ từng bước phát sinh bệnh biến (là biến đổi về bệnh lý). Mãi cho đến khi bệnh biến lan tràn đến toàn bộ đại não, cũng có nghĩa là người nọ đã hoàn toàn bị ác linh ký sinh khống chế.

Mà trong phần giới thiệu về khôi lỗi thuật, Lâm Ân lại phát hiện ra một bí mật khiến cho vị khách hàng của hắn có thể khống chế đám người Bạch Dật.

Nói chính xác hơn, Alice vốn không khống chế đám người kia thông qua phương thức trực tiếp điều khiển ý thức của bọn họ, mà thông qua một dạng liên hệ đặc thù nào đó, khống chế con ác linh bị bổ sung vào bộ thân thể này, sau đó lại thông qua con ác linh kia, gián tiếp khống chế bộ thân thể này.

Nói cách khác, chỉ cần loại trừ con ác linh bị bỏ thêm vào đó là có thể đồng thời hóa giải hai loại uy hiếp này.

Lâm Ân mỉm cười, hắn đã tìm được phương hướng rồi.

"Bạch Dật, tỉnh lại đi, rất có khả năng quá trình giải phẫu kế tiếp cần tới sự phối hợp của cậu đó, đừng giả vờ nữa."

Bạch Dật (ヾ ﾉ ° ╭ °)—— phun bọt mép.

"..."

"..."

Lâm Ân suy nghĩ một lát, sau đó lại lấy khẩu súng lục trong ngực mình ra, xem xét chân của Bạch Dật.

Phanh ——

Một súng bắn tới.

"Oa nha nha nha nha!"

Chỉ trong nháy mắt Bạch Dật đã phát ra một tiếng kêu to đầy bén nhọn, rồi hoảng sợ mà trực tiếp ngồi thẳng tắp dậy, giống hệt một con cương thi.

"Tiểu đệ, cậu tỉnh rồi hả? Cảm giác thế nào? Có chỗ nào không thoải mái nhớ phải nói cho đại ca biết." Lâm Ân “Ba” một tiếng, cực kỳ tự nhiên trực tiếp bắt lấy bờ vai gã, nghiêm túc nói.

Bạch Dật hoảng sợ chỉ vào vết đạn trên đùi mình, nói: "Đau! Đau! Đau a a a a!"

Lâm Ân vỗ bờ vai gã, nghiêm túc nói: "Đau là được rồi. Sẵn đây, đại ca cũng có chuyện muốn cậu đi làm đây, bởi vì sắp tới, đại ca sẽ giải phẫu não bộ cho cậu, nhưng trong quá trình này, rất có khả năng sẽ động tới con ác linh đang ẩn giấu bên trong cơ thể cậu."

"Mà sau khi nó phát hiện ra ý đồ của chúng ta, kiểu gì nó cũng sẽ phản kháng, rồi không tiếc hết thảy mọi giá mà ra tay cướp đoạt quyền khống chế thân thể cậu. Nếu rơi vào tình huống này, cậu nhất định phải cố gắng kiềm chế chính mình, nếu thật sự không kiềm chế được, nhất định phải bắn cho mình một súng."

"Tuy làm vậy hơi đau, nhưng lực lượng thần thánh bên trong

khẩu súng này có thể hỗ trợ cậu tạm thời áp chế con ác linh kia."

Bạch Dật run rẩy cầm khẩu súng lục nặng trịch do Lâm Ân đưa cho gã, rồi lắp bắp nói: "Anh để… để tôi tự bắn chính mình ư?"

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Đại ca không thể phân tâm, cho nên nhiệm vụ gian khổ này cũng chỉ có thể giao cho cậu mà thôi. Đàn ông mà, bắn như thế nào cũng là một kỹ năng thiên phú đó!"

Bạch Dật run run rẩy rẩy nói: "Đại ca, vừa rồi anh có nói... mình sẽ giải phẫu não bộ cho tôi, là có ý gì?"

Gã cứ có cảm giác vị đại ca mình vừa quen biết tại dị thế giới này có chút không giống người bình thường.

Hình như hắn vốn không quan tâm tới đau đớn.

Mà loại thờ ơ này, cũng đồng thời xuất hiện khi hắn đối xử với người khác.

Lâm Ân gật đầu, nói: "Rất đơn giản, bởi vì vị trí giải phẫu nằm ngay trên trán, cho nên không cần mở sọ, đại ca chỉ cần tháo mắt phải của cậu xuống trước, sau đó chọc vào trong xương sọ của cậu, chọc vài cái, chừng ba tới năm phút là có thể hoàn thành lần giải phẫu này rồi."

Ông ——

Ánh mắt Bạch Dật lập tức trở nên trống rỗng.

Tháo... Tháo con mắt...

Rồi chọc vào...

Còn chọc tới vài cái...

Ngay tức khắc, trong đầu Bạch Dật đã xuất hiện hình ảnh một bàn tay không ngừng “Soạt soạt soạt soạt” chọc ngoáy phía dưới

đỉnh đầu của mình.

Á!

【 đinh! Giá trị tinh thần của Bạch Dật -30】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Bạch Dật -30】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Bạch Dật -30】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Bạch Dật sắp cạn sạch! 】

Ba ——

Lâm Ân tiện tay cho Bạch Dật một cái tai, nghiêm túc mà tát cho gã tỉnh táo trở lại, rồi nhìn sâu vào mắt gã, nói: "Đừng có suy nghĩ bậy bạ, cậu phải tin tưởng vào đại ca. Đại ca lăn lộn ở trong này đã được hai năm rồi, trước mắt xác suất giải phẫu thành công đạt tới 100%, tỷ lệ chữa khỏi 100%, tỷ lệ khen ngợi cũng là 100%, hơn nữa không phải chỉ tháo tròng mắt ra thôi sao? Cậu sợ cái gì mà sợ?"

Bạch Dật run rẩy nói: "Hình như sợ mới là phản ứng bình thường mà? Ô ô..."

Lâm Ân nhíu mày nói: "Bình thường cái rắm, đại ca của cậu thường xuyên tháo tròng mắt mình xuống chơi đây, cậu có thấy đại ca sợ hãi hay không?"

Bạch Dật run rẩy nói: "Nhưng vì sao anh lại tháo tròng mắt của mình xuống chơi chứ? Đây không phải chuyện mà một nhân loại bình thường có thể làm được..."

Ba ——

Lâm Ân "Ca ca" nắm chặt hai tay, trên nắm tay còn “Ba ba ba” xuất hiện lần lượt từng cái "□" .

"Thứ vô dụng." Lâm Ân từ từ nhắm mắt lại, (□¯ 皿 ¯) tiếp tục "Ca ca" miết miết hai nắm tay vào nhau: "Thật sự là tức chết ta mà. Đúng là gỗ mục không thể khắc được hình!"

Bạch Dật o(□□□)o ôm đầu.

Chuyện … chuyện này là gì vậy?

Vì sao ta cứ có cảm giác vị đại ca thoạt nhìn đúng là nhân loại này, lại mang đến cho ta cảm giác hắn còn ác quỷ hơn cả đám ác quỷ ngoài kia vậy?

Đại ca thực sự là một nhân loại bình thường sao?

"Đại ca cho cậu một cơ hội cuối cùng, cậu có làm hay không, nếu không đại ca lập tức bước đi, hai ta coi như không quen biết! Ra bên ngoài đừng có nói mình là đồng hương với đại ca!" Lâm Ân nghiêm túc nói.

Bạch Dật o(□□□)o nói: "Làm! Tôi làm còn không được hay sao? Nhưng mà… đại ca anh nhất định phải làm nhẹ một chút nhé, tôi sợ đau lắm!"

Cố gắng lên!

Cố gắng nhẫn nhịn một chút thôi mà!

Nếu đại ca đã nói làm vậy mới cứu được ta, thì nhất định là đại ca có đạo lý của hắn.

Lại nói, sao với cái mạng này thì một chút đau đớn có đáng gì đâu?

Bạn gái ta còn đang đợi ta về nhà “Pằng pằng” đó. Ô ô!

Chương 258: Giải Phẫu Đại Não Ít Xâm Lấn!

Mười mấy giây sau, Bạch Dật run rẩy nuốt một ngụm nước miếng, ôm bả vai không ngừng rung động, lặng lẽ nằm nơi đó, nhìn qua giống như một thiếu nữ vừa bị xâm phạm.

Còn Lâm Ân lại nheo mắt, nâng chiếc kính một mắt lên, lấy băng dán ra, trực tiếp dính lên mí mắt trái của gã, sau đó dán cố định vào trán, làm như vậy gã sẽ không nháy mắt dù cơ thể phản ứng quá khích.

Lâm Ân "Ca ca" hoạt động ngón tay một chút, rồi nghiêm túc nói: "Tiểu đệ ngốc nghếch kia, đại ca chuẩn bị bắt đầu rồi, cậu nhớ kiên nhẫn một chút, đại ca chỉ xoạt xoạt hai cái thôi, rất nhanh."

Bạch Dật run rẩy nói: "Anh... Anh không định dùng công cụ gì sao? Lại trực tiếp dùng tay móc ra ư?"

Lâm Ân mỉm cười: "Không sao đâu, cứ tin tưởng vào anh, trước kia mỗi lần đại ca móc đều dùng ba ngón tay, về sau được học y thuật chân truyền của thầy, hiện giờ đại ca đã học được cách dùng hai ngón tay rồi, ha hả ha hả —— "

Bạch Dật: "(ΩДΩ)!"

【 độ sợ hãi của Bạch Dật đối với ngươi +10】

【 độ sợ hãi của Bạch Dật đối với ngươi +10】

Có vẻ như đại ca đã tiến bộ hơn rồi!

Nhưng mà...

Nhưng mà...

Loại tiến bộ này thật sự bình thường hả?

Đây cmn là cái thế giới gì chứ? Quá mức khủng bố rồi!

"Cậu có tin anh không?"

"Em cũng muốn tin mà!" Bạch Dật hoảng sợ nói.

"Yên tâm, rất nhanh thôi, anh móc nó ra đây!"

"Chờ một chút!"

Phập ——

"Ngao ——!"

Một tiếng kêu thảm thiết, thê lương xen lẫn với nỗi hoảng sợ tột cùng vang lên.

...

【 đinh! Độ sợ hãi của Bạch Dật đối với ngươi +30】

【 đinh! Độ sợ hãi của Bạch Dật đối với ngươi +30】

Cùng với từng chuỗi âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Bạch Dật đã ngây dại nằm ở nơi đó, vành mắt trái "Ồ ồ" phun ra khí nóng, trong miệng không ngừng nỉ non, gã có cảm giác mình đã không còn là chính mình nữa rồi.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nhìn tròng mắt còn mới mẻ mang theo cả dây thần kinh trên tay mình.

"Cảm giác thế nào? Có phải không đau chút nào hay không? Đã móc xuống rồi đó."

Bạch Dật nỉ non, nói: "Mẹ... Về nhà..."

Lâm Ân nghiêng tai lắng nghe, tò mò hỏi: "Cậu nói gì vậy?"

Một con mắt khác của Bạch Dật lập tức chảy xuống một hàng lệ nóng, gã nỉ non nói: "Em muốn tìm mẹ..."

Lâm Ân cũng rớt nước mắt mà vươn tay vỗ vỗ bờ vai gã, đúng là vào thời khắc này, hắn cũng bị cảm tình nhớ nhung thân nhân của Bạch Dật làm xúc động.

"Yên tâm đi, mẹ của cậu sẽ cảm thấy kiêu ngạo vì cậu!"

Nói xong, Lâm Ân trực tiếp đặt tròng mắt kia vào trong tay Bạch Dật, để cho gã tự mình giữ lấy nó. Ngay sau đó, ánh mắt hắn lập tức trở nên nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào vành mắt trái trống rỗng kia.

Bởi vì chuyện phải làm tiếp theo mới là bước gian nan nhất.

Giải phẫu đại não ít xâm lấn!

Kỳ thật cảm giác đau đớn của đại não rất yếu, bởi vậy trong quá trình chữa trị tiếp theo, khẳng định là Bạch Dật sẽ không phải chịu đau đớn quá nặng nề.

Nhưng vấn đề là hắn phải làm như thế nào!

Bởi vì chỉ cần không cẩn thận một cái, cũng rất có khả năng sẽ biến người “Đồng hương” mà hắn vất vả lắm mới gặp được này biến thành một kẻ ngốc.

Nếu vậy, Lâm Ân sẽ rất đau lòng.

Lâm Ân nheo mắt, nói: "Bạch Dật, phải duy trì tỉnh táo và nhớ kỹ không cần biết tình huống tiếp theo như thế nào cậu cũng không thể ngủ được, bằng không hết thảy mọi thứ đều sẽ thất bại trong gang tấc. Hắn là cậu cũng không muốn biến mình thành một kẻ ngu ngốc?"

Bạch Dật nỉ non nói: "Em ở hiện tại... cũng chẳng khác ngu ngốc là mấy..."

Lâm Ân rất vui mừng.

Có thể nói chuyện nghĩa là ý chí tỉnh táo.

Quả nhiên là một tên tiểu đệ tốt.

Nói xong, Lâm Ân nhắm hai mắt lại, lập tức phát động năng lực huyết nhục tai biến của mình.

Rầm ——

Trong nháy mắt, ngay dưới cái nhìn chăm chú có chút ngây dại của Bạch Dật, trên gương mặt Lâm Ân chậm rãi xuất hiện một con ngươi dựng thẳng màu tối đen.

Bạch Dật: "(ΩДx)!"

Con mắt!

Trên mặt đại ca vừa mọc ra một con mắt vô cùng kỳ quái!

Đại ca không phải người! Quả nhiên hắn không phải là người a a a!

【 đinh! Độ sợ hãi của Bạch Dật đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của Bạch Dật đối với ngươi +10】

Nhưng diễn biến còn chưa kết thúc.

Gần như cùng thời điểm đó, gã lập tức run rẩy nhìn thấy, phía cuối của ngón tay Lâm Ân, đột nhiên mọc ra mấy cái xúc tu mảnh dẻ, trơn trơn nhẵn nhẵn, và rất dài.

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy hoảng sợ của gã, mấy

nhánh xúc tu tinh tế kia chậm rãi tới gần vành mắt trái của gã, sau đó “Hoa lạp lạp” mà chui thẳng vào.

"(ΩДΩ) oa a a a!"

Đại ca không những không phải là người!

(khóc nức nở)

Hắn còn là một tên quái vật xúc tu!

Còn là một con quái vật xúc tu có thể ra ra vào vào thân thể người!

Lập tức chui vào bên trong rồi!

Nhìn đến đây, toàn thân Bạch Dật đều bị dọa sợ tới mức muốn òa lên khóc!

【 độ sợ hãi của Bạch Dật +10】

【 độ sợ hãi của Bạch Dật +10】

Mà giờ khắc này, con ngươi ác linh dựng thẳng trên gương mặt Lâm Ân đang chuyển động, dưới cái nhìn chăm chú của thị giác ác linh, chỉ trong nháy mắt hắn đã tập trung vào mảnh khu vực màu đen đậm bên trong đại não của Bạch Dật.

Nơi này chính là vị trí ký sinh của con ác linh kia, nằm ngay phía trên thùy trán!

Con ác linh này cũng chính là con từng tập kích hắn lúc trước.

"Thủ đoạn nhỏ, xem hôm nay ta có đâm chết ngươi hay không!" Lâm Ân nheo mắt nói.

Mà dưới sự khống chế của hắn, mấy cái tiểu xúc tu vừa mọc ra từ ngón tay kia đã linh hoạt, nhanh chóng luồn dọc theo hốc

mắt, hướng về phía tầng ngoài của đại não Bạch Dật.

Lâm Ân cũng lập tức nhìn thấy, ngay vùng biên giới đại não của đối phương đã xuất hiện một cái nhọt màu đen.

Cái nhọt kia chính là bệnh biến thể!

Cũng là mục tiêu hắn cần phải loại trừ hôm nay!

Nhưng gần như ngay tại thời điểm tiểu xúc tu của hắn sắp tới gần cái nhọt nọ, có vẻ như cảm nhận được uy hiếp, cái nhọt kia đột nhiên nảy lên một cái, rất giống nhịp tim đập.

Cũng trong nháy mắt này, Bạch Dật lập tức cảm nhận được ý thức của mình truyền đến từng cơn đau đớn như kim châm.

Giống như có một con ác quỷ đang giương nanh múa vuốt, vô cùng dữ tợn muốn cướp lấy quyền khống chế thân thể của gã.

Cảm giác choáng váng mờ mịt và buồn ngủ cứ từng hồi từng hồi ập đến, muốn cuốn lấy gã trôi đi.

Chương 259: Nói Thì Dễ Lắm! Nhưng Làm Thì Đau Nha!

Bạch Dật vô cùng hoảng sợ.

"Mau! Duy trì tỉnh táo! Đừng để hắn xâm phạm đệ!" Lâm Ân hét lớn.

Mà lúc này xúc tu của Lâm Ân cũng lập tức đẩy nhanh tốc độ.

Tỉnh táo!

Đúng vậy!

Nhất định phải tỉnh táo! Tuyệt đối không thể ngủ được!

Nói cách khác... Nói cách khác...

Bạch Dật hô hấp dồn dập, dùng sức mà đối kháng với luồng ác ý dữ tợn trong đầu mình.

Có vẻ như vừa gặp phải đòn phản kháng vô cùng mãnh liệt tới từ phía Bạch Dật, cái nhọt tối đen bên trong não bộ của gã đột nhiên phát ra một tiếng thét dài bén nhọn.

Mà cũng chính tại một khắc này, cái nhọt kia trực tiếp mọc dài ra từng cánh tay mini tối đen mà trong suốt (?), nó vừa rít lên một tiếng đã trực tiếp xóa sổ hai tiểu xúc tu của Lâm Ân đang chui vào bên trong.

"Đây là năng lực của ngươi ư?" Lâm Ân cũng cảm thấy kinh ngạc vì tình huống này.

Rồi không chút do dự, hắn trực tiếp lôi ra một lưỡi dao từ trong hòm thuốc, trực tiếp “Rắc” một cái bẻ gãy, rồi bôi lên trên đó một chút dược tề ác linh hiện hình.

Làm xong chuyện này, hắn lại phân liệt ra một nhánh xúc tu khác, nhanh chóng đưa vũ khí cho tiền tuyến.

Ngay tức khắc, nhánh xúc tu cầm hai lưỡi dao của Lâm Ân, trực tiếp chạy thẳng vào trong đầu Bạch Dật, triển khai chém giết cùng mấy bàn tay đen vừa được mọc ra để bảo vệ cái nhọt kia.

(╬￣ 皿 ￣)＝○

Leng keng ——

Leng keng ——

Bạch Dật lập tức nghe thấy trong đầu mình truyền đến từng chuỗi âm thanh chém giết.

Bạch Dật (ΩДΩ) run run, nói: "Đại ca! Đại ca! Anh cho dao vào trong đầu em là có ý gì hả? Anh đang làm cái gì? Đang làm gì vậy?"

Lâm Ân cắn răng, nói: "Tình huống hơi khó giải quyết! Anh không ngờ con ác linh kia đã tiến hóa đến trình độ có thể trực tiếp ảnh hưởng tới bên ngoài rồi!"

"Nhưng cậu cứ yên tâm! Anh không phải một mực bú sữa mà lớn lên! Nó muốn chiến liền chiến! Anh còn sợ nó ư?"

Sau đó, ngay trong đầu Bạch Dật, xúc tu của Lâm Ân cầm lưỡi dao, giống như hai tay đấu sĩ hung hãn, người chắn giết người, Phật chắn giết PPhật!

Leng keng!

Leng keng!

Hai nhánh xúc tu kia nhanh chóng xông tới, chém đứt đôi toàn bộ những cánh tay mới mọc ra của con ác linh.

Chiến tuyến đang được đẩy mạnh!

Rất nhanh, phe ta sẽ lao thẳng tới đại bản doanh phe đối diện.

"Thế nào rồi? Trận chiến trong đầu em thế nào rồi?" Bạch Dật run rẩy cầm súng, cả người muốn suy sụpp.

Lâm Ân cắn răng nói: "Lực cản rất lớn, địch nhân lại phái ra rất nhiều lực lượng tiếp viện, hơn nữa nhìn động tác của con ác linh kia, chỉ sợ hắn sẽ tiến thêm một bước phát động xâm lấn ý thức của cậu!"

"Cậu phải cẩn thận!"

Ngay trong nháy mắt khi Lâm Ân nói xong câu kia.

Ông ——

Bạch Dật lập tức cảm nhận được thế công mãnh liệt như thủy triều ập thẳng vào ý thức của mình, loại cảm giác hưng phấn mà bệnh hoạn kia lại một lần nữa thổi quét qua đại não gã.

Ý thức của Bạch Dật bắt đầu thay đổi, trở nên ngẩn ngơ không rõ, giống như có một ác quỷ dữ tợn đang từng chút từng chút một mà xé nát gã ra.

"Mau! Mau nổ súng! Dùng lực lượng thần thánh đến ngăn chặn hắn!" Bên tai mơ hồ truyền đến giọng nói vội vàng của Lâm Ân.

Bạch Dật nỉ non một tiếng, sau đó cố gắng dùng chút khí lực cuối cùng, kéo cò súng, bắn thẳng vào chân mình.

Phanh ——

"Ngao —— "

Bạch Dật phát ra một tiếng kêu thảm thiết đầy hoảng sợ giống như giết heo.

Luồng điện lưu mãnh liệt vừa nổ "Bùm bùm" vừa lan tràn ra toàn thân gã. Ngay trong nháy mắt này, ý thức trong đầu Bạch Dật đã tỉnh táo lại vài phần.

Không phải vì lực lượng thần thánh, gã tỉnh táo lại vì đau!

Đau như chọc tiết heo rồi!

"Làm rất đẹp! Bạch Dật, kiên trì nỗ lực nhé! Hắn đã bị ảnh hưởng rất lớn rồi, rất nhanh thôi đại ca có thể xử lý nó giúp cậu!" Bên tai truyền đến một tiếng hét lớn đầy ngợi khen của Lâm Ân.

Bạch Dật run rẩy cầm súng, nhìn phần đùi đang phun máu của mình.

Nói thì dễ lắm!

Nhưng làm thì đau nha!

°(°´Д`°)°

Đau như chết cha chết mẹ em rồi!

"Bạch Dật! Đợt thứ hai lại tới nữa! Mau! Mau!"

Phanh ——

"Ngao ——"Bạch Dật vừa kéo cò súng đã phát ra tiếng kêu đầy hoảng sợ.

"Đợt thứ ba! Đợt thứ ba! Anh sắp tiếp cận con ác linh kia rồi! Cần kích hoạt một luồng trợ lực khác! Toàn bộ phải dựa vào cậu đó!"

Phanh ——

Bạch Dật (ヾ ﾉ ° ╭ °)——

Sau khi chính bản thân cũng không biết mình đã bắn bao nhiêu phát rồi, tới cuối cùng, Bạch Dật đã cảm thấy ý chí của mình trở nên mơ hồ, không phải bởi vì con ác linh sống ký sinh vào đại não của mình, gã mơ hồ chỉ đơn thuần vì đau quá mà thôi.

Từng phát súng bắn xuống, phát nào phát nấy đều đau như chết cha chết mẹ.

Gã hoảng hốt, vẻ mặt ngây dại, ánh mắt mơ hồ, bàn tay cầm súng lục cũng bắt đầu trở nên khó nắm bắt, hết lắc trái lại lắc phải, đung đưa không ngừng.

Gã có cảm giác, chính mình tiêu đời rồi.

Ít nhất là bộ thân thể này đã không còn thuộc về chính mình nữa!

Gã của hiện tại giống như một bộ máy móc vô cảm, chỉ biết nổ súng, mỗi lần nghe thấy giọng nói của đại ca, gã sẽ theo bản năng mà kéo cò súng, vậy thôi.

Thậm chí gã còn có cảm giác mình đã bốc hơi rồi!

"Bạch Dật! Một lần cuối cùng! Lại đến một lần trợ lực hoàn mỹ! Chúng ta sắp thành công rồi!"

Bên tai truyền đến tiếng rít gào của Lâm Ân, Bạch Dật quyết đoán kéo cò súng.

Phanh ——

Phập ——

Tiếng súng cùng với âm thanh của một thứ gì đó vừa rạn nứt vang lên gần như cùng một thời điểm.

Vào khoảnh khắc này, tới cuối cùng cái nhọt ở trong đầu Bạch Dật cũng bị xúc tu của Lâm Ân cho một dao chặt đứt, hoàn toàn bị tách rời khỏi cuộc sống ký sinh vào đầu Bạch Dật.

【 đinh! Ngươi thành công xóa đi ác linh ký sinh vào Bạch Dật, nhận được 200 kinh nghiệm cơ sở 】

"Giải phẫu hoàn mỹ thành công! Bạch Dật!" Trên mặt Lâm Ân lộ ra chiến ý ngút trời sau một hồi đấu tranh hăng hái, nói: "Từ giờ trở đi, cậu không bao giờ bị ý thức kia quấy nhiễu nữa rồi!"

Bạch Dật lộ vẻ mặt ngây dại, nỉ non nói: "Đại ca, nhưng em cảm thấy không tốt lắm..."

"Làm sao vậy?"

"Bắn trật..."

"Bắn vào chỗ nào rồi?"

"Bắn..."

Hốc mắt Bạch Dật đỏ bừng, gã vươn tay chỉ vào...

Lâm Ân ngẩn ra, hắn cũng hướng về phía ngón tay Bạch Dật vừa chỉ.

Ông ——

Ngay lập tức toàn thân hắn chấn động.

Một súng này tuyệt đối chính xác, bắn một phát trúng hồng tâm luôn!

Hắn cũng không nghĩ tới tình huống này sẽ xảy ra.

Nếu nói lúc trước Bạch Dật chỉ còn lại một viên thì hiện giờ, thực sự hết cả rồi!

Chương 260: Nếu Cậu Muốn... Đại Ca Có Thể Giúp Cậu Đổi Cái Khác Bằng Inox!

"Đau không?" Lâm Ân kinh dị hỏi han.

Bạch Dật khóc ròng nói: "Đau đến bất lực rồi..."

"Còn có thể cảm nhận được không?"

"Đã không cảm giác..."

Khóe miệng Lâm Ân khẽ giật giật hai cái, hắn rất muốn an ủi, nhưng vào thời khắc này lại không biết nên

Hắn lập tức kích hoạt thuật chẩn đoán ngẫu nhiên của mình.

【 đinh! Phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên, ngươi thành công phát hiện bệnh tật của mục tiêu 6: Trứng vỡ! 】

"Oa —— "

Bạch Dật trực tiếp há miệng gào khóc, giống như mình chuẩn bị xong đến nơi.

Bởi vì... mất rồi!

Mất thật rồi!

Lúc trước tốt xấu gì gã cũng còn một viên có thể miễn cưỡng duy trì, nhưng tới hiện tại, thực sự mất rồi, một viên cũng không chừa lại!

Gã không còn là một người đàn ông hoàn chỉnh nữa!

Không còn gì để nói nữa rồi!

Nhìn thấy dáng vẻ thương tâm muốn chết của Bạch Dật, Lâm Ân lắc lắc đầu, vỗ vỗ bờ vai gã, trấn tĩnh mà thâm thúy nói: "Đừng quá thương tâm, người đang phiêu lưu tại dị thế, sao tránh được vài nhát dao? Đây chỉ là chuyện một, hai tấc thôi mà, không có thì không có thôi! Nếu cậu muốn… Đại ca có thể giúp cậu đổi cái khác bằng inox!"

Bạch Dật run rẩy nói: "Em không muốn inox, em chỉ muốn cái ban đầu của em thôi!"

Nhìn thấy vẻ khó xử của Lâm Ân, Bạch Dật lập tức ủy khuất cầu xin nói: "Đại ca, đồng hương! Em biết anh có bản lĩnh thông thiên, anh có cái loại dược tề nào giúp người ta nhanh chóng khôi phục thương tích hay không? Em biết đại ca anh nhất định có!"

Lâm Ân có chút khó xử suy tư nói: "Có thì đúng là có, nhưng vừa rồi khi anh giúp cậu lắp đặt lại phụ tùng, đã cho cậu dùng một lần rồi. Nếu bây giờ lại cho cậu dùng lần thứ hai, rất có khả năng sẽ xuất hiện một chút biến hóa không tốt, mà hiệu quả của dược tề bình thường lại không mạnh như vậy..."

Nói đến đây, Lâm Ân đưa ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn Bạch Dật, tỏ vẻ bản thân tuyệt không đùa giỡn với gã.

Nhưng vừa nghe Lâm Ân nói có, làm sao Bạch Dật còn quan tâm được nhiều như vậy.

Bởi vì đó là hi vọng!

Là tôn nghiêm cuối cùng của một người đàn ông nha!

Gã run rẩy, trong mắt xuất hiện điểm sáng chói lòa, nói: "Em không sợ! Đại ca! Chỉ cần anh có thể làm cho em lại một lần nữa

trở thành đàn ông hoàn chỉnh, em cái gì cũng không sợ! Thật sự."

Nhìn thấy ánh mắt khát cầu được một lần nữa trở thành đàn ông của Bạch Dật, Lâm Ân do dự không thôi, nhưng tới cuối cùng, hắn lấy một bình【 dược tề tăng sinh huyết nhục 】từ bên trong hòm thuốc của mình ra.

Hắn khẽ nhíu mày.

Dược tề tăng sinh huyết nhục này đúng là một loại dược tề IMBA phi thường (lợi hại đến phi thường).

Loại hiệu quả khôi phục này mãnh liệt đến độ chỉ cần ngươi còn một hơi thở, nó vẫn có thể nhanh chóng trợ giúp ngươi khôi phục lại trạng thái đầy máu đầy mana.

Nhưng ngược lại, ngươi dùng càng nhiều, xác suất và trình độ phát sinh biến dị lại càng lớn.

Bởi vậy, sau khi trải qua quá trình nốc liền một lúc mấy chục bình dược tề, tới cuối cùng là không khống chế được biến dị, Lâm Ân đã trở nên cực kỳ phản cảm với loại dược tề này.

Bởi vì ảnh hưởng tiêu cực của nó vô cùng kịch liệt.

Nếu cho bản thân Lâm Ân dùng, vô cùng có khả năng hắn sẽ lập tức biến dị, thậm chí loại biến dị mới này còn vượt quá mức độ, khiến hắn không thể nào khống chết được.

Lâm Ân suy tư hồi lâu, cuối cùng mới do dự nói: "Bạch Dật, cậu đừng trách anh không nhắc nhở cậu, nhưng cậu đã dùng loại dược tề này một lần, nếu còn sử dụng lần thứ hai, rất có khả năng trên cơ thể cậu sẽ xuất hiện một chút dị biến không tốt. Cậu khẳng định mình muốn dùng nó chứ?"

Bạch Dật run rẩy nói: "Muốn!"

Hiện giờ gã cũng nghe không vào tai nữa rồi. Bởi vì trong đầu gã chỉ có duy nhất một suy nghĩ, chính là trứng trứng đáng thương của gã!

Trứng trứng ơi!

Lâm Ân nheo mắt, cuối cùng hắn cũng quyết định vươn tay, mở nắp bình dược tề tăng sinh huyết nhục.

Bên trong là chất lỏng màu đỏ tươi, thỉnh thoảng lại bốc lên bọt khí, nhìn qua huyết tinh mà quỷ dị lạ thường.

"Được rồi!"

"Nhớ kỹ! Nếu cảm nhận được một vài bộ phận dị thường xuất hiện, nhất định phải nói cho anh biết trước. Nếu cậu không nói sẽ xảy ra chuyện lớn đó!"

Vẻ mặt hắn vô cùng nghiêm túc tràn ngập tính cảnh báo.

Bạch Dật run rẩy mà khẩn trương ôm bả vai (ó□ò。) nói: "Biết... Em đã biết rồi! Ô ô!"

Tí tách ——

Âm thanh chất lỏng nhỏ giọt xuống.

Trong nháy mắt, Bạch Dật lập tức cảm nhận được bên trên miệng vết thương trải rộng khắp toàn thân mình vừa xuất hiện từng đợt tê dại.

Giống như có một luồng nước ấm, lại giống như có vô số con kiến đang bò tới bò lui chạy khắp thân thể gã.

Ngay sau đó, gã lại kinh hãi trông thấy vết thương trên đùi mình đang dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được từng chút từng chút một mà bắt đầu khép lại rồi.

Hơn nữa, không chỉ là miệng vết thương trên đùi, ngay cả vị trí kia của gã, cũng có thể rõ ràng cảm nhận được xúc cảm khác thường do miệng vết thương khép lại mang đến.

"Thật... Thật là lợi hại!" Gã vô cùng kinh hoảng, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn.

Gã thề.

Ở thế giới kia của gã, kể cả loại dược tề IMBA cũng tuyệt đối không thể mang tới hiệu quả trị liệu khủng bố như thế!

Bởi vì, đây chính là kỳ tích! Là kỳ tích đó!

Rồi… ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy mừng rỡ của Bạch Dật, phần huyết nhục nát nhừ, thối rữa vì bị súng bắn vào kia, đã được loại dược tề kỳ tích nọ từng chút từng chút một loại trừ.

Gã cảm nhận được!

Gã cảm nhận được một thứ gì đó đang nhanh chóng được cấu tạo nên!

Là một thứ gì đó đang nhanh chóng mọc ra từ giữa thân thể!

Cái loại cảm giác này!

(ﾉ´▽`)ﾉ♪

Giống như cảm giác hồi sinh khiến người ta muốn rơi lệ!

Giống như một chú gà con vừa phá vỏ ra ngoài, tò mò mà cẩn thận giương đôi mắt nhé ngắm nhìn thế giới tuyệt vời kia, sau đó cẩn thận mà cúi đầu nhìn bản thân mình.

Gã có cảm giác chính mình... ヾ(o´∀`o)ﾉ vừa một lần nữa tìm về tôn nghiêm của đàn ông rồi!

Hoa lạp lạp ——

Trong nháy mắt, một nhánh xúc tu tối đen có kích cỡ bằng cánh tay, lập tức “Hoa lạp lạp” mà mọc ra, rồi uốn lượn vòng quanh miệng vết thương của Bạch Dật.

"..."

"..."

Xung quanh chợt biến thành một mảnh yên tĩnh.

Chương 261: Alice!!!

Bạch Dật kia vốn đang bày ra vẻ mặt đắm chìm bên trong mộng cảnh tốt đẹp, cũng lập tức trở nên cứng ngắc như đứng hình tại chỗ.

Lâm Ân cũng có chút chấn động, kinh ngạc như đóng băng nguyên khối, một câu cũng nói không nên lời.

Nha lặc...

Bạch Dật (°Д°) nhìn thấy nhánh xúc tu đang uốn lượn kia, toàn thân cứng đờ, không nhúc nhích.

"Đây là..."

Sàn sạt —— sàn sạt ——

Nhánh xúc tu thật dài nọ đang dùng tốc độ lúc nhanh lúc chậm không đồng nhất, tỏ ra vô cùng thân thiết cọ vào gương mặt đang ngây dại của Bạch Dật, để lại từng vệt dịch nhầy trên mặt gã.

"..."

"..."

"Xúc tu!" Trong nháy mắt sau đó Bạch Dật (ΩДΩ) đã phát ra một tiếng kêu to đầy hoảng sợ mà bén nhọn.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Bạch Dật -10! 】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Bạch Dật -20! 】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Bạch Dật -30! 】

Mà cũng chính trong nháy mắt này, Lâm Ân đã phản ứng lại, hắn lập tức cắn răng, nhấc con Dạ Ma Đao lên, nói:

"Anh biết ngay mà! Quả nhiên vẫn xuất hiện biến dị!"

"Bạch Dật! Giạng chân ra!" Trong phút chốc, Lâm Ân bùng nổ, chỉ thấy hắn đột nhiên giơ Dạ Ma Đao trong tay lên, căn bản không muốn cho nhánh xúc tu kia có bất cứ cơ hội trưởng thành nào: "Để đại ca đến giúp cậu giải quyết nó!"

Phập ——

Một đao!

"Ngao —— "

Bạch Dật phát ra một tiếng kêu thảm thiết tràn ngập kinh hoàng như giết heo.

...

Mấy phút đồng hồ sau.

Lạch cạch ——

Nhánh xúc tu thật dài kia rơi xuống mặt đất, run rẩy vài cái, sau đó không còn động tĩnh nữa.

Bạch Dật với sắc mặt trắng bệch, vừa thức tỉnh dưới sự giúp đỡ của Lâm Ân, ngây dại mở to hai mắt, hữu khí vô lực mà nỉ non nói: "Đại ca... Xúc... Xúc tu..."

Hốc mắt Lâm Ân ửng đỏ, cầm tay gã nói: "Yên tâm, xúc tu đã bị đại ca chặt đứt rồi, bây giờ cậu không cần phải sợ nó nữa!"

Bạch Dật nỉ non nói: "Nhưng em có cảm giác...Trống... Trống rỗng..."

Hốc mắt Lâm Ân đỏ bừng, nói: "Đại ca chặt đứt cả cụm luôn rồi."

Bạch Dật nỉ non nói: "Còn...để lại... Cái gì hay không..."

Lâm Ân lau hốc mắt, nói: "Không còn gì nữa."

Bạch Dật giật giật cánh môi, ngây dại nằm ở nơi đó, hình ảnh trần nhà phản chiếu bên trong đôi mắt, cảm giác cả thế giới đều sụp xuống trước mắt mình.

Trong khoảnh khắc này, gã nghĩ tới cha mẹ của mình, ghĩ tới bạn gái của mình, nghĩ tới những đứa bạn thân vẫn thường so kích cỡ trong nhà tắm...

Mà hết thảy chúng đều như cơn gió bay đi, nhanh chóng tiêu tán trước mắt gã rồi.

...

Mấy phút đồng hồ sau.

Bạch Dật với vẻ mặt hoảng hốt mà ngây dại đứng lên, dưới những lời an ủi và khích lệ của Lâm Ân, coi như gã đã tạm thời từ bỏ ý niệm đi tìm chết trong đầu.

Bởi vì như đại ca vừa nói, ở bên trong thế giới hắc ám này, nhân sinh sẽ tràn ngập vô hạn khả năng.

Đúng vậy!

Không phải chỉ là chuyện một tấc hai tấc thôi sao?

Gã vốn là một thiếu niên nhiệt huyết, chẳng lẽ còn để ý tới chuyện này?

So sánh với thứ một tấc, hai tấc kia, chẳng phải sinh mệnh mới là điều đáng quý trọng hơn ư?

"Đại ca... Anh đã nhận lời với em rồi... Chờ việc này xong, anh nhất định phải làm cho em một cái inox, đây chính là anh nói đó! Anh đừng có gạt em... Ô ô..."

Bạch Dật lau nước mắt tràn ra trên hốc mắt đỏ bừng, ủy khuất nhìn Lâm Ân bên cạnh.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, vẻ mặt trấn định, nói: "Cứ yên tâm. Cậu muốn gai ngược, anh cũng làm ra được!"

"Nhưng trước đó, chúng ta có chuyện càng quan trọng hơn phải làm, những kẻ dám bắt nạt đồng hương của anh, anh tuyệt không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào!"

"Chúng ta đi!"

Nói xong, Lâm Ân mang theo vẻ mặt âm trầm, lưng cõng cưa điện, lôi kéo Bạch Dật nhỏ yếu mà bất lực, một cước đá văng cửa chính của phòng đông lạnh.

Chỉ là bọn họ không hề chú ý tới, ngay khoảnh khắc bọn họ rời khỏi nơi này, phía trên vách tường của phòng đông lạnh, lại chậm rãi mở ra từng đôi mắt.

Trải rộng khắp vách tường.

...

Hai người bọn Lâm Ân cẩn thận rời khỏi phòng bếp bận rộn, Đồ Tể Đầu Heo vẫn đang bận rộn trước bệ bếp, lúc này ở bên trong phòng bếp đã tràn ngập một mùi hương nồng đậm. Lâm Ân không làm phiền đối phương, một đường mang theo Bạch Dật đi ra bên ngoài hành lang.

Bạch Dật run rẩy vòng hai tay ôm ngực, nói: "Đại ca, anh muốn tìm cô bé kia để tính sổ sao? Cô ta... Cô ta không phải dễ chọc đâu. Cô ta là một con Lệ Quỷ đó, chính cô ta đã tự tay nhét con ác linh

kia vào trong đầu em!"

"Nếu không... nếu không chúng ta chạy đi?"

Lâm Ân nâng kính mắt lên, kiên định nói: "Không cần sợ hãi, anh là bác sĩ, nếu chủ nhân của nơi này đã thuê anh tới, thì trước khi hoàn toàn chữa khỏi cho cô ta, anh sẽ không rời đi."

"Bởi vì nếu làm như vậy, chẳng phải không có một chút đạo đức nghề nghiệp nào rồi?"

Lâm Ân lạnh nhạt mà "Ca ca" hoạt động cần cổ, nói: "Chờ sau khi anh chữa khỏi cho cô ta, lại xử lý cô ta."

Mà ngay một khắc sau khi hắn nói xong câu này, đột nhiên ánh nến trải rộng khắp hành lang trước mặt bọn họ bắt đầu lay động kịch liệt.

"Hô hô hô" hô ——

Từng ngọn nến vụt tắt.

Vách tường xung quanh chợt vang lên những tiếng "Ca ca" rung động, xuất hiện từng đường nứt nẻ.

Sau đó ngay tại dưới cái nhìn chăm chú đầy hoảng sợ của Bạch Dật, bên trong những khe nứt vừa xuất hiện trên vách tường lại "Hoa lạp lạp" mà chảy xuôi ra lượng lớn máu tươi và lọn tóc đặc sệt, dấp dính.

Ông ——

Một luồng âm phong thổi qua.

Không có bất cứ dấu hiệu gì, ngay trước mặt Lâm Ân đã hiện ra một cô bé tóc tai bù xù tái nhợt.

"Quỷ!" Bạch Dật phát ra một tiếng kêu to đầy hoảng sợ, gã lập

tức chạy tới, trốn phía sau Lâm Ân.

Mà gần như cùng lúc này, trước mắt Lâm Ân cũng hiện ra giao diện của cô bé nọ.

【 Alice 】

【 chủng tộc 】: Địa phược linh [1]

【 thuộc tính 】: Trung lập tà ác

【 năng lực chiến đấu 】: chấp niệm và hận ý mãnh liệt đã trao cho cô ta năng lực không gì sánh kịp.

【 giới thiệu 】: Thân thể bị chặt đứt, ý chí đã vỡ tan, hẳn là cha mẹ anh trai nên bảo vệ cô ta thật tốt mới đúng, không nên vứt bỏ cô ta đi như vậy, không nên chặt cô ta ra thành từng mảnh, không nên chôn vùi cô ta xuống lớp đất này. Không phải chúng ta chính là người một nhà hòa thuận hay sao? Không phải chúng ta nên hạnh phúc chung sống sao?

[1] : địa phược linh là loại vong linh không chịu thừa nhận hoặc là không biết mình đã chết đi cho nên vẫn một mực ở lại nơi mà mình đã chết, hoặc là bản thân vong linh nọ có lý do đặc biệt để ở lại một nơi nào đó không chịu rời đi.

Chương 262: Đoạn Đường Kế Tiếp Không Yên Bình Đâu!!!

Lâm Ân đột nhiên vươn tay tới, bình tĩnh mà che cho Bạch Dật đang ở phía sau mình.

"Cô chính là Alice?"

Cô bé kia dùng ánh mắt trống rỗng mà chăm chú nhìn vào hắn, nhưng không nói gì.

Thân thể của cô ta vô cùng quỷ dị, trên gương mặt, trên cánh tay, trên mắt cá chân, đều có những đường hoa văn màu đen tinh tế phủ kín, nhưng khi nhìn kỹ lại mới thấy chúng vốn không phải hoa văn, mà là những vết rách chi chít, rậm rạp.

Nhìn cô bé này chỉ chừng mười hai tuổi, trên người mặc một bộ váy liền áo thuần một màu trắng, nhưng lại mơ hồ mà có thể nhìn thấy những vết máu dường như đã được giặt sạch bên trên.

Bầu không khí yên tĩnh quỷ dị không kiêng nể gì bắt đầu lan tràn.

Hồi lâu sau.

Ca ca ca ——

Cô ta máy móc ngẩng đầu lên, trong đôi mắt trống rỗng, đầy những vết rạn kia đang phản chiếu hình bóng của Lâm Ân.

"Làm... Người nhà... của tôi đi..."

Cô ta "Ca ca" mà vặn vẹo thân thể, có chút khó nhọc vươn tay

về phía Lâm Ân.

Giống như đây là một lời mời rất bình thường.

"Không biến anh... thành con rối đâu... Chỉ cần anh lưu lại... giúp tôi là được..."

Giọng nói xa xăm mờ mịt mà đứt quãng mang đến cho người ta một loại cảm giác quỷ dị và kinh hãi khó có thể nói rõ thành lời.

Bạch Dật run rẩy, toàn thân không ngừng chấn động,

Quỷ!

Cô ta mới là con ác quỷ hung ác nhất nơi này!

Chính cô ta là kẻ đã khống chế hai con khôi lỗi kia, lấy ngũ tạng lục phủ của gã ra ngoài, còn biến gã thành hình dạng đáng sợ như thế.

【 giá trị tinh thần của Bạch Dật -10】

【 giá trị tinh thần của Bạch Dật -10】

Lâm Ân trấn định ứng đối với cô bé trước mặt, nói: "Lý do?"

Alice trống rỗng mấp máy môi, nói: "Anh... Không xấu..."

Cô ta lại "Ca ca" mà cứng ngắc nghiêng đầu qua, ánh mắt trống rỗng nọ lập tức dừng lại trên người Bạch Dật còn đang run rẩy trốn sau lưng Lâm Âm, máy móc rung động cánh môi: "Anh đã... chữa bệnh cho... anh trai cũ... Anh có...lòng tốt..."

"Cho nên... Không quấy nhiễu anh..."

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Ân đã nghĩ tới luồng hàn ý âm lãnh dị thường hắn từng cảm nhận được bên trong kho đông lạnh kia.

Hắn cũng nghĩ tới chuyện mà trong lòng mình luôn cảnh giác mọi thời mọi khắc, vào đúng thời điểm bản thân cắt đi cái nhọt trong đầu Bạch Dật.

Bởi vì hắn biết, kẻ bỏ con ác linh kia vào trong đầu Bạch Dật, chính là Oán Linh tên Alice này. Cho nên ở thời điểm hắn cắt con ác linh kia đi, cô ta sẽ cảm nhận được.

Nhưng quá trình giải phẫu ấy lại tiến triển vô cùng thuận lợi.

Ngoại trừ bản thân con ác linh kia kháng cự và giãy giụa, không hề xuất hiện hành vi can thiệp đến từ Alice.

Đó cũng chính là điểm làm hắn cảm thấy kỳ lạ.

Alice trống rỗng mà ngẩng đầu lên, nói: "Alice... Muốn một người anh trai... Yêu thương..."

Bầu không khí yên tĩnh quỷ dị không ngừng “Ù ù” lan tràn ra xung quanh.

Là bởi vì nguyên nhân này ư?

Chính vì cô ta nhìn thấy hắn chữa thương giúp Bạch Dật, nên mới không can thiệp?

Là thiện ý sao?

Không.

Nên nói là… Chấp niệm.

Lâm Ân nheo mắt, trấn định nhìn cô ta, mỉm cười nói: "Nếu tôi nhận lời, sẽ phải trả giá những gì."

Alice trống rỗng mà máy móc nói: "Ở lại chỗ này... Cùng Alice..."

Địa phược linh.

Quả nhiên…

Đối với loại vong linh sau khi chết vẫn bị ràng buộc tại một nơi như thế này, hoặc nhiều hoặc ít Lâm Ân cũng có một chút hiểu biết.

Mà e rằng phải ở lại nơi này như lời cô ta nói, cũng có nghĩa là cả đời hắn không được bước chân rời khỏi tòa lâu đài cổ.

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên. "Thật có lỗi, cô bé à, tôi không thể nhận lời cô được, bởi vì tôi không thể gò ép chính mình phải vĩnh viễn ở lại một nơi."

"Nhưng tôi có thể giúp cô."

Lâm Ân mỉm cười, vươn hai đầu ngón tay lên nâng thấu kính: "Thầy của tôi từng có nghiên cứu về địa phược linh, mà nếu cô đã mời tôi đến đây chữa bệnh, thì mục đích duy nhất của tôi chính là chữa khỏi cho cô. Đương nhiên, nếu cô thiếu tình yêu thương, đại ca ca cũng có thể ngẫu nhiên yêu thương cô vài lần."

Alice trống rỗng mà chăm chú nhìn sâu vào hắn.

Không có gì ngoài ý muốn, câu trả lời này có nghĩa là hai bên hoàn toàn quyết liệt lên rồi.

Chỉ thấy một cơn gió nhẹ vù vù thổi qua, cô bé kia đã biến mất tăm tích ngay trước mắt hắn, nhưng khắp nơi bên trong hành lang đều vang lên giọng nói trống rỗng mà máy móc của cô bé ấy.

"Anh sẽ... Thay đổi ý định... Anh sẽ cam tâm tình nguyện mà... Ở lại... ba và mẹ..."

"Cũng sẽ yêu thương anh..."

Hóa ra thứ vừa này vốn không phải bản thể của cô ta, mà chỉ

là ảo giác.

Đột nhiên con ngươi ác linh dựng thẳng trên cổ Lâm Ân lập tức chuyển động, tập trung vào một vị trí nào đó, rồi lại nhanh chóng nhắm lại, biến mất.

Lâm Ân mỉm cười, trực tiếp lấy Dạ Ma Đao ra ném cho Bạch Dật: "Đi thôi! Anh tìm được vị trí của cô ta rồi, đoạn đường kế tiếp không yên bình đâu!"

Bạch Dật còn chưa kịp phản ứng lại.

Nhưng cũng chính tại một khắc này, cả dãy hành lang lại truyền ra từng đợt rít gào thê lương mà điên cuồng.

Ngay sau đó, từng cánh tay tái nhợt mà dữ tợn, lập tức vươn dài ra từ bên trong khe hở trên vách tường. Chỉ trong nháy mắt, cả hành lang dài tối tăm đều bị hàng đống những cánh tay quỷ khủng bố chiếm cứ.

Bạch Dật lập tức bị dọa cho sắc mặt trắng bệch: "Thứ này... Đây là..."

Lâm Ân mỉm cười đầy quỷ dị, nói: "Xem ra người bệnh của anh đã giết rất nhiều sinh linh ở trong này rồi. Em phải cẩn thận, nơi này vẫn còn rất nhiều vị khách khác nữa, không chỉ có người một nhà kia đâu."

Trong nháy mắt, Lâm Ân trực tiếp cầm cưa điện sau lưng, dùng sức lôi kéo. Chiếc cưa điện tanh máu trên tay hắn lập tức nhanh chóng chuyển động, phát ra tiếng nổ xoẹt xoẹt xoẹt.

"Chúng ta đi thôi!" Lâm Ân nở nụ cười đầy quỷ dị.

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú pha lẫn khiếp sợ của Bạch Dật, Lâm Ân đi nhanh về phía trước, không chút sợ hãi, cưa điện trong tay hắn giống như bổ dưa thái rau, “Rầm” một tiếng đã trực

tiếp cưa đứt mười mấy cánh tay nhào tới từ khe hở trên vách tường.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

Cùng với hoa lửa tinh tế tung tóe khắp nơi.

Lâm Ân giống như đang đi thu gặt vụ mùa, mỗi một lần cưa điện hạ xuống, đều là vô số cánh tay "Rào rào rào" rơi xuống đất như ngả rạ.

【 đinh! Ngươi cưa một con ác hồn, nhận được kinh nghiệm x10】

【 đinh! Ngươi cưa một con ác hồn, nhận được kinh nghiệm x10】

【 đinh! Ngươi cưa một con ác hồn, nhận được kinh nghiệm x10】

Chương 263: Con Quái Vật Trong Đại Sảnh!!!

Bạch Dật nhìn cảnh tượng kinh tâm động phách trước mắt mà trong lòng run sợ.

Hai bàn tay gã run rẩy cầm Dạ Ma Đao, hai chân cố gắng nhấc lên, thật cẩn thận theo sát phía sau Lâm Ân, nhìn bước chân bình tĩnh mà vững vàng tiến lên của hắn, tuyệt đối là đại sát đặc sát [1].

[1] : là thrible kill trong LOL, cũng là một bộ phim do Scott Martin đạo diễn (Murder).

Mạnh mẽ!

Rốt cuộc là tố chất trong lòng đại ca mạnh mẽ tới cỡ nào, mới có thể xử lý thành thạo như vậy trong hoàn cảnh trước mắt chứ?

Sau đó, gã lập tức nghĩ tới bản thân mình, rồi phát hiện, bản thân ngoại trừ mở miệng thét chói tai giống như một tiểu nữ sinh, thì so sánh với đại ca, gã và hắn tuyệt đối là hai loại sinh vật hoàn toàn khác biệt!

Mà thoạt nhìn bọn họ cũng chỉ sàn sàn tuổi nhau thôi.

Một loại cảm giác an toàn vô cùng đột nhiên xuất hiện!

Bạch Dật vừa thấp thỏm vừa dè dặt, ôm lấy Dạ Ma Đao, nhanh chóng đi theo bước chân Lâm Ân, đôi mắt run rẩy không ngừng nhìn ngó xung quanh, vô cùng sợ hãi sẽ bị một hoặt một đống ác linh đột nhiên xuất hiện hù dọa.

"Đại ca, anh... không sợ một chút nào sao?"

Lâm Ân vừa cắn răng “Xoẹt xoẹt xoẹt” lôi kéo cưa điện vừa nói: "Sợ? Đương nhiên là sợ, anh đang sợ muốn chết đây này. Con người anh từ nhỏ đến lớn sợ nhất chính là những con ác quỷ trước mắt."

Hắn vừa nói xong, từ bên trong vách tường gần người Bạch Dật lập tức có một cái đầu thò ra, nó mở miệng điên cuồng rít gào, rồi vươn tay về phía Bạch Dật.

Bạch Dật: "Đại ca ơi! (ΩДΩ)!"

Oanh ——

Lâm Ân đánh ra một quyền đập thẳng vào cái đầu nọ, trực tiếp đánh cho nó vỡ ra thành từng mảnh.

Rồi âm thanh kéo cưa điện vang lên.

Ngay trước mặt Bạch Dật, Lâm Ân lập tức chui thẳng vào vách tường, “Xoẹt xoẹt xoẹt” lượng lớn máu tươi không ngừng phụt từ bên trong vách tường ra ngoài, bắn tung toé lên mặt Bạch Dật.

Bạch Dật: "(ΩДΩ)!"

Cắt ——

Lâm Ân trấn định dùng một tay rút cây cưa điện đẫm máu ra ngoài, lại khiêng nó lên vai, nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, rồi nghiêng đầu ra hiệu: "Follow me!"

Bạch Dật ngây dại.

Đẹp trai quá!

Quá đẹp trai!

Quá trâu bò!

Nếu bạn gái của gã cũng có được một anh bạn trai vô địch như vậy, nhất định là cô ấy sẽ rất có cảm giác an toàn?

Bởi vì lúc này, ngay cả chính gã cũng nhận thấy cảm giác an toàn đang tràn đầy trong lồng ngực, tim đập gia tốc, đại ca quá mức lợi hại rồi!

Bạch Dật nuốt một ngụm nước miếng, trừng lớn hai mắt, ôm Dạ Ma Đao vội vàng chạy chậm đi theo.

Một đường xung phong liều chết, đầu óc Bạch Dật không ngừng vung lên ong ong.

Cũng không biết vì sao, gã cứ có một loại cảm giác bản thân là người mới cấp 0 được một vị đại lão full cấp mang theo vượt ải trong thế giới khủng bố.

Gã chợt phát hiện, ngoại trừ hô 666 [2], hình như bản thân gã chẳng có cái trứng gì dùng được cả

[2] : quá giỏi, siêu lợi hại…

Loại cảm giác được người kéo đi này...

Thật sự quá tuyệt vời!

Bạch Dật đã cảm động tới lệ nóng doanh tròng.

【 đinh! Độ sùng kính của Bạch Dật đối với ngươi ＋10】

【 đinh! Độ sùng kính của Bạch Dật đối với ngươi ＋10】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên, một đường này Lâm Ân khiêng cưa điện, trực tiếp quá quan trảm tướng, giết thẳng ra bên ngoài hành lang, sau đó một cước đá văng cửa chính của phòng khách.

Chỉ trong nháy mắt, một thứ mùi vị thối rữa mục nát vô cùng đậm đặc, từ bên trong đại sảnh hắc ám xộc thẳng vào xoang mũi.

Lâm Ân dùng ánh mắt bình tĩnh đảo qua một vòng.

Hiển nhiên là so sánh với lúc trước khi hắn rời khỏi nơi này, đại sảnh trước mắt đã xuất hiện một chút biến hóa.

Cũng không biết từ khi nào trên bàn ăn đã phủ đầy tro bụi, đồ ăn trên đĩa cũng tản ra mùi vị hôi thối, mục nát.

Tí tách ——

Tí tách ——

Giữa vùng hắc ám trước mặt lại truyền đến từng tiếng tí tách hệt như những giọt mưa nhỏ rơi xuống nền nhà.

Bạch Dật khẩn trương mà run rẩy nói: "Đại ca, nơi này có chút quỷ dị! Nếu không, nếu không chúng ta chạy đi?"

Lâm Ân liếc mắt nhìn xung quanh một cái, nói: "Không cần, cậu uống bình dược này vào đi."

Lâm Ân tiện tay thò vào bên trong hòm thuốc, lấy ra một bình dược tề màu xanh biếc rồi ném vào trong tay Bạch Dật.

Bạch Dật luống cuống tay chân đón lấy cái bình rồi kinh hoảng nói: "Đây là..."

Lâm Ân liếc mắt nhìn gã, đơn giản nói: "Uống."

Bạch Dật lờ mờ nhìn qua, nhưng gã biết đại ca sẽ không hại mình, vì vậy cũng vội vàng mở nắp bình, “Ừng ực ừng ực” dốc dược tề vào miệng.

Ọe——

Mùi vị buồn nôn quá.

Rốt cuộc đây là loại dược tề gì, sao uống vào lại có cảm giác đang uống phân vậy?

Không! Thậm chí uống phân còn không khó chịu bằng uống nó.

(ヾ ﾉ ° ╥ °)——

Nhưng đương nhiên, gã vẫn gian nan nuốt thứ chất lỏng ghê tởm kia xuống.

Ngay tại một khắc khi Bạch Dật nuốt xong, đột nhiên gã khiếp sợ nhìn thấy cả người mình từ trên xuống dưới đang chậm rãi phát ra từng luồng hào quang màu xanh lá.

"Đại ca! Đại ca! Em xanh rồi! Em biến thành xanh rồi!

Bạch Dật quá sợ hãi hét lên.

Lâm Ân trấn định mà cảnh giác nhìn ngó xung quanh, nói: "Đây là hiện tượng bình thường mà. Thứ mà cậu vừa uống là loại dược tề do anh dùng mấy cái đầu ngón tay mang theo phóng xạ, nghiên cứu chế tạo thành, tuy nó chả có tí tác dụng nào, nhưng được cái là độ sáng cao!"

Lạch cạch ——

Gần như cùng thời điểm ấy, đột nhiên một giọt chất lỏng đặc sệt, dấp dính từ phía trên rơi xuống mặt Lâm Ân.

Theo bản năng, Lâm Ân ngẩng đầu nhìn lên.

Nương theo ánh sáng màu xanh phát ra từ trên người Bạch Dật, chỉ trong nháy mắt Lâm Ân đã nhìn thấy một con quái vật bị lột da, với vô số cánh tay màu huyết hồng, đang dính lên trần nhà hắc ám của phòng khách.

Mà lớp dịch nhầy kia chính là thứ chất lỏng chảy ra từ trong miệng con quái vật ấy.

"Oa—— "

Một tiếng rít gào khủng bố vang lên.

Gần như trong khoảnh khắc âm thanh nọ truyền đến, con quái vật bị lột da vặn vẹo kia lập tức nhảy xuống khỏi trần nhà, hung hăng đè Lâm Ân xuống dưới người mình.

"Đại ca!" Bạch Dật toàn thân tỏa ra ánh sáng màu lục, lập tức hét lên một tiếng đầy sợ hãi.

Bởi vì hết thảy mọi chuyện đều diễn ra quá mức đột ngột, khiến cho tứ chi của Lâm Ân lập tức bị từng cánh tay màu huyết hồng, không còn chút da nào kia, ấn thẳng xuống sàn nhà.

Cùng lúc ấy, một cái miệng khổng lồ kề sát vào mặt hắn, bên trong đôi mắt kia tràn ngập oán hận và sát ý điên cuồng.

Chương 264: Tuy Nhìn Bề Ngoài Đại Ca Là Nhân Loại, Nhưng Hắn Tuyệt Đối Không Phải Nhân Loại Bình Thường!

"Mày, thứ... Ác nhân này... Lẽ ra mày nên! Nhận lời con gái của tao... Mày đã làm cho con bé cảm thấy rằng... người mẹ như tao... Không có tác dụng..."

Bà ta rít gào một tiếng, hai mắt đầy dữ tợn.

Trên lưng bà ta có một đoạn phình to ra, nhìn rất giống một tấm da người máu chảy đầm đìa vừa bị lột xuống.

Đó chính là da của con quái vật này!

Lâm Ân liếc mắt một cái đã nhìn ra, con quái vật này chính là nữ chủ nhân mình từng gặp được trong phòng khách lúc trước.

Hiển nhiên trong khoảng thời gian hắn không có mặt trong này, Alice lại tiến hành một chút cải tạo nho nhỏ với bà ta rồi.

Lâm Ân trấn định nói: "Bà rất phẫn nộ sao? Bà cảm thấy mình đã khống chế được tứ chi của tôi, nên ngoại trừ chịu trận, tôi không thể bắt được bà nữa?

"Chết!" Một tiếng rít gào khàn khàn dữ tợn vang lên.

Đột nhiên con quái vật kia mở ra cái miệng khổng lồ như bồn máu, rồi không chút lưu tình mà táp thẳng vào đầu Lâm Ân.

Không cần phải nghi ngờ, chỉ cần trúng chiêu, con quái vật kia có thể dễ dàng cắn một cái vỡ đầu hắn.

"Đại ca! Em tới cứu anh đây!"

Mắt thấy tình hình này, Bạch Dật vừa run rẩy vừa cầm Dạ Ma Đao, cố gắng tiến lên trợ giúp.

Nhưng gã vừa tiến lên được một bước, một màn khủng bố đã xảy ra.

Bởi vì gã lập tức nhìn thấy, trên vai Lâm Ân đột nhiên mọc ra hai cái xúc tu màu đỏ tươi, chúng nó nhanh chóng "Hoa lạp lạp" tóm được hàm trên hàm dưới của con quái vật kia.

Bạch Dật: "(ΩДΩ)!"

【 giá trị tinh thần của Bạch Dật -10】

【 giá trị tinh thần của Bạch Dật -10】

Gã quên! Gã quên mất!

Tuy nhìn bề ngoài đại ca là nhân loại, nhưng hắn tuyệt đối không phải nhân loại bình thường!

Đại ca là quái vật xúc tu nha!

Tạp ca ca ca ——

Hàm trên hàm dưới của con quái vật kia bị hai cái xúc tu của Lâm Ân chặn lại, rồi từng chút từng chút một mà đẩy ra ngoài, trong cổ họng bà ta không ngừng phát ra tiếng thét dài, nhưng không có tác dụng.

Một nhánh xúc tu khác lại bình tĩnh vươn lên giúp Lâm Ân nâng kính mắt, sau đó chui vào trong ngực hắn, móc ra một điếu xì gà và một que diêm.

“Ba xoẹt” một tiếng giúp Lâm Ân châm lửa.

Lâm Ân hút thuốc, bình tĩnh phun ra một vòng khói thuốc lá với cái miệng khổng lồ gần trong gang tấc của con quái vật kia mà thản nhiên: "Phu nhân, không phải xúc thể cứ nhiều thì mạnh đâu, cần phải xem bà dùng nó như thế nào đã."

"Hẳn là lúc trước bà nên dùng ba cánh tay khống chế tay phải và hai chân của tôi, sau đó lại lấy ra năm cánh tay khống chế tay trái của tôi, tiếp đó là bớt nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp làm cái đầu hoặc là cái (beep ——) của tôi. Như vậy, bà mới có một chút phần thắng nhất định."

Lâm Ân lại phun một vòng khói thuốc lá vào mặt đối phương.

Ca ca ca ——

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn hoảng sợ của con quái vật kia, một luồng sức mạnh cường đại tới khó có thể tưởng tượng nổi lập tức truyền đến từ cánh tay trái của nhân loại kia, giống như một tiểu Loli quái lực đang hung hăng cạy tấm thép lên.

Rầm ——

Ngay khi Lâm Ân bình tĩnh nhả thêm một vòng khói thuốc lá, thì cánh tay trái của hắn lại lập tức hóa thành một con đao xương sắc bén, trực tiếp chặt đứt mấy cánh tay bên trái của nữ chủ nhân tại chỗ.

Con quái vật kia chợt phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Huyết dịch màu đỏ tươi “Xoẹt xoẹt xoẹt” vương vãi khắp đại sảnh.

Lâm Ân vô tội nói: "Ây cha, tại bà chọc cho Trái Trái cô nương tức giận, cho nên tự cầu nhiều phúc đi."

Ngay lập tức, trong mắt con quái vật kia lại lộ ra vẻ hoảng sợ.

Bởi vì không biết từ khi nào tay trái của hắn đã tới trước mặt bà ta rồi, sau đó, cái miệng trong lòng bàn tay kia lại đột nhiên há ra, để lộ hàm răng trắng nõn, "Đinh" một tiếng lóe sáng.

Nha ô ——

Ngay khi nữ chủ nhân hét lên một tiếng đầy hoảng sợ, tay trái của Lâm Ân chợt phóng đại, mở ra cái miệng rộng tới mấy mét, khổng lồ như bồn máu, trực tiếp cắn mất nửa người của bà ta.

Nữ chủ nhân ra sức giãy giụa, nhưng không có bất cứ tác dụng gì.

Thứ này cmn là con quái vật gì chứ?

Thứ này cmn là con quái vật gì vậy?

Bạch Dật ngây dại cầm Dạ Ma Đao đứng nguyên tại chỗ, cái miệng mở to, nhìn chằm chằm vào khung cảnh trước mắt, hồi lâu sau vẫn không nhúc nhích.

Chuyện này... Chuyện này...

Chẳng lẽ đây chính là phương thức chiến đấu bên trong thế giới khủng bố này?

Vì sao cánh tay của đại ca lại mọc ra miệng?

Vì sao cánh tay của đại ca còn có thể biến thành các loại hình dạng khác nhau?

Hình như... ngoại trừ có vẻ ngoài giống nhân loại, thì toàn thân từ trên xuống dưới của đại ca không có một chút gì liên quan tới nhân loại cả!

Ba ——

Ba ——

Bạch Dật ngơ ngác nhìn con quái vật kia bị tay trái của vị đại ca vẫn đang bình tĩnh đứng ở nơi đó hút thuốc, trái một cái, phải một cái, “Ba ba ba” ném mạnh xuống đất như một chú gà con.

Khoan đã...

Chẳng lẽ đây không hẳn là một thế giới khủng bố?

Vì sao đột nhiên gã lại không cảm nhận được nơi này có một chút khủng bố nào rồi?

Càng quan sát, Bạch Dật càng nhận thấy tam quan của mình đang bị kịch liệt đổi mới.

"Trái Trái." Lâm Ân bình tĩnh ném đầu mẩu thuốc lá trên tay đi, rồi hoạt động cánh tay một chút, nói: "Không cần đánh chết! Ngươi phải nhớ chúng ta là bác sĩ, là bình thiên sứ áo trắng mang tới hạnh phúc và bình an cho người khác, bà ta chỉ bị bệnh mà thôi. Đã bị bệnh thì nhất định phải chữa. Chúng ta không thể đối xử với bệnh nhân thô lỗ như vậy được!"

Răng rắc ——

Trái Trái quăng quật con quái vật kia xuống đất thêm vài lần nữa, rồi “Răng rắc” nhai nuốt hai cánh tay của bà ta, cuối cùng mới than thở nói: "Đừng có trang (beep ——) ở trước mặt bản tay trái, bản tay trái không ăn ngươi đã là nhân từ lắm rồi!"

Bạch Dật: "(((;° ४ °;))) "

Cái này... Cái này...

Hóa ra... Hóa ra tay trái của đại ca... còn có thể nói chuyện?

Mẹ ơi! Cha của con ơi!

Chuyện này tuyệt đối không thích hợp, không thích hợp một chút nào!

Lâm Ân xoa xoa ống tay áo, đi nhanh tới trước mặt con quái vật đã bị ném tới bán thân bất toại, ngũ quan vặn vặn vẹo vẹo, còn không ngừng “Ọc ọc ọc” phun máu ra ngoài, rồi bình tĩnh gõ gõ xuống đầu bà ta, nói: "Tôi bắt đầu chữa trị cho bà đây, nhưng thuốc tê khan hiếm, có khả năng sẽ hơi đau. Bà nhớ phải cố gắng chịu đựng một chút, đã biết chưa?"

Chương 265: Giải Phẫu Mở Sọ!!!

Con quái vật kia run rẩy đưa mắt nhìn về phía Lâm Ân, đột nhiên một luồng cảm giác sợ hãi khó có thể nói rõ thành lời lập tức thổi quét toàn thân bà.

Hắn muốn làm gì?

Hắn muốn làm gì vậy?

Vì sao hắn lại bày ra vẻ mặt quái dị thế này?

Chẳng lẽ nói... Chẳng lẽ nói...

Mà cũng chính tại một khắc này, “Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt” âm thanh khởi động cưa điện vang lên.

Bạch Dật lại lập tức (ΩДΩ) chứng kiến, đại ca mình cưỡi lên người con quái vật kia, cầm cưa điện trong tay, hung hăng tiến hành một vài thao tác khó có thể miêu tả được với đối phương.

"A!" Con quái vật kia phát ra một tiếng thét chói tai tràn đầy hoảng sợ.

Bạch Dật vội vàng bịt lỗ tai mình lại, rồi ngay cả gã cũng không khỏi hoảng sợ mà hét to liên tục.

Không được!

Không được rồi!

Quá tàn nhẫn! Quá tàn nhẫn rồi! Đã dùng cưa mở ra! Còn luồn

vào! Luồn vào trong cái miệng kia rồi!

【 đinh! Độ sợ hãi của nữ chủ nhân ＋20】

【 đinh! Độ sợ hãi của Bạch Dật ＋30】

【 đinh! Giá trị tinh thần của nữ chủ nhân -20】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Bạch Dật -20】

...

Mấy phút đồng hồ sau.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu: giải phẫu mở sọ hoàn mỹ, thành công lớn! Ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 Giải phẫu mở sọ hoàn mỹ, thành công lớn 】: ở thời điểm ngươi tiến hành một lần giải phẫu mở sọ hoàn mỹ cho mục tiêu mà không làm đối phương chết đi, ngươi có thể nhận được thành tựu tính giai đoạn này. Nó nói lên rằng ngươi lại tiến lên một bước quan trọng hướng về phía mục tiêu là bác sĩ chữa trị. Ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: Năng lực giải phẫu ＋10, trí lực ＋2, lực lượng ＋3, vui sướng ＋5

Ba ba ——

Lâm Ân bình tĩnh đứng lên, ném hai cái bao tay nhuộm máu qua một bên, nâng chiếc kính một mắt, nói: "Không tồi, giải phẫu hoàn mỹ thành công!"

"Quả nhiên ... đúng như những gì tôi dự đoán, ý thức vốn có của bộ thân thể này đã bị con ác linh là bà chiếm cứ, nhưng tôi đã giúp bà tạm thời loại bỏ ảnh hưởng của Alice đối với bà rồi, hiện tại bà đã có ý chí độc lập của mình."

Phương pháp thực hiện nói khó cũng không hẳn là khó, mà mà

nói đơn giản lại không hề đơn giản.

Bởi vì muốn khống chế tinh thần luôn cần một chút môi giới mới có thể hoàn thành được. Thứ môi giới kia có thể là nguyền rủa, có thể là chú thuật, cũng có thể là quỷ lực.

Mà chỉ cần dùng một loại dược tề đặc thù, ngăn cách liên hệ giữa khôi lỗi và người khống chế là có thể tạm thời can thiệp, giải trừ.

Cho nên, hắn vừa đổ đầy dược tề thủy ngân điều hòa vào trong đầu con quái vật nọ.

Bởi vì trên thế giới này, thủy ngân chính là thứ nguyên liệu mang theo hiệu quả can thiệp và ngăn cách lực lượng quỷ dị khá tốt.

Cũng có những loại nguyên liệu chưa tác dụng tương tự như thủy ngân, đó là các loại khoáng vật chất như ma thiết, hắc trạc thạch [1] …

Thầy của hắn là một chuyên gia cải tạo, cho nên đối với loại này, hoặc ít hoặc nhiều ông cũng có đọc lướt qua một chút. Mà đương nhiên hắn cũng đã hoàn chỉnh mà kế thừa y bát của thầy rồi.

Ha hả ha hả ——

Lúc này, con quái vật kia vẫn đang ngây dại nằm dưới đất, từ bên trong mũi, miệng, lỗ tai đều đang ùng ục ùng ục mà phun huyết, thi thoảng thân thể bà ta lại run rẩy một chút, hiển nhiên đã có dấu hiệu tiêu đời rồi.

Lâm Ân thoáng nhìn qua: "Suýt chút nữa thì quên."

Rất nhanh, hắn lại bình tĩnh mà lấy tấm da người đã bị lột bỏ của bà ta xuống, trực tiếp cầm cưa điện lên.

Trong tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ của bà ta, hắn dứt khoát cắt bỏ toàn bộ những phần chân tay thừa thãi trên cơ thể nữ chủ nhân nọ, rồi rất cẩn thận tựa như mặc quần áo, khoác tấm da người kia lên thân thể bà ta, lại dùng kim chỉ, từ sau lưng từ mũi từng mũi, khâu lại.

Rầm ——

Cuối cùng là đổ lên thân thể bà ta thật nhiều dược tề khép lại, khiến cho máu thịt bắt đầu nhúc nhích, dính liền.

【 đinh! Năng lực giải phẫu của ngươi vừa được gia tăng rõ rệt, ngươi nhận được 100 điểm kinh nghiệm 】

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, ngồi xổm xuống trước mặt người phụ nữ vừa được hắn chữa trị xong xuôi, nói: "Không cần cảm tạ tôi đâu, bởi vì đây là thu phí. Hiện giờ bà nói cho tôi nghe một chút đi, về con gái của bà đó, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Nói rõ, tôi lập tức giảm giá cho bà 10%!"

Nữ chủ nhân ngây dại mà "Ca ca" nghiêng đầu qua, nhìn thiếu niên trước mặt, kẻ vừa mang đến cho mình nỗi thống khổ và sợ hãi.

Oa——

Bà ta lập tức mở cái miệng khổng lồ như bồn máu của mình ra.

Ba ——

Lâm Ân tát cho bà ta một cái.

【 đinh! Độ sợ hãi của nữ chủ nhân đối với ngươi +30】

【 đinh! Độ sợ hãi của nữ chủ nhân đối với ngươi +30】

【 đinh! Thái độ của nữ chủ nhân đối với của ngươi đã đạt

tới: Cực độ sợ hãi, ngươi nhận được 200 điểm kinh nghiệm cơ sở. 】

"Nói!" Lâm Ân liếc mắt nhìn bà ta một cái, lạnh lùng quát lên.

Nữ chủ nhân ủy khuất mà bụm mặt, giống như một người phụ nữ vừa bị người ta hung hăng xâm phạm thiệt nhiều lần, cuối cùng chỉ còn biết tê liệt ngồi ở chỗ kia, lồng ngực sợ tới mức không ngừng run rẩy, phập phồng.

"Tôi không biết, tôi không biết, cậu tha cho tôi đi mà. Tôi đã bị con bé ác độc kia giết chết, tôi cái gì cũng không biết đâu!"

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, hiền lành nói: "Dì à, dì phải tin tưởng vào cháu, cháu đến đây để giúp dì. Cháu là bác sĩ, dì xem, không phải cháu vừa chữa bệnh cho dì sao? Chẳng lẽ giữa chúng ta không nên thẳng thắn thành khẩn bày tỏ một chút?"

"Dì nhìn lại dì lúc này đi, rất đẹp đó."

Bạch Dật đứng từ xa, chứng kiến toàn bộ chuyện này, không khỏi run rẩy nuốt một ngụm nước miếng.

Bởi vì gã chợt phát hiện thái độ của đại ca Lâm Ân chuyển biến quá nhanh, hắn vừa có thể bình tĩnh chém đi phần lớn tay chân của con quái vật, vừa có thể lộ ra vẻ mặt hiền lành như vậy an ủi đối phương?

Chẳng lẽ đây là pháp tắc sinh tồn ở bên trong thế giới này?

---

[1] : Ma thiết là một vật phẩm trong World of Warcraft: bùng cháy viễn chinh.

Hắc trạc thạch, hoặc Obsidian còn được gọi là đá vỏ chai, hắc diệu thạch là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở

dạng đá mắcma phun trào. Nó được tạo ra khi dung nham felsic phun trào ra từ núi lửa và nguội lạnh nhanh nên bên trong nó có chứa các tinh thể rất nhỏ.

Chương 266: Vị Thuốc Dẫn!

Gã trừng lớn hai mắt, nhanh chóng kéo một chiếc khăn trải bàn xuống dưới, rồi dùng than củi bên trong chiếc lò sưởi trước mặt, chép lên.

Đây đều là kinh nghiệm nha!

Là kinh nghiệm nha!

Người phụ nữ kia nhìn thấy nụ cười tươi đầy hiền lành trên mặt Lâm Ân, trong lòng càng thêm sợ hãi, bà ta run rẩy mà ôm bộ ngực nói: "Con... Con bé kia... Nó chính là Lệ Quỷ! Tại thời điểm, nó xuất hiện ở thế giới của chúng tôi, nó đã... Nó đã phát rồ rồi trực tiếp giết cả nhà tôi..."

Giống như vừa nghĩ tới một chuyện gì đó khiến bản thân cực kỳ sợ hãi, đôi mắt bà ta càng run rẩy hơn.

"Con bé kia móc hết mọi thứ trong bụng tôi... lại ép tôi ăn cái gì đó... Ép tôi phải cố hết sức nuốt trôi thứ kia... Tôi ăn đến mức dạ dày cũng nứt... Ăn đến mức tươi sống mà no chết... Nó đúng là con bé điên khùng đáng chết!"

Không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt bà ta xuất hiện một mảnh ác độc.

Lâm Ân gật gật đầu, nói: "Vậy sao? Vậy vì sao cô ấy lại muốn làm như vậy với bà?"

Ánh mắt nữ chủ nhân thoáng trốn tránh một chút, rồi tiếp tục ác độc nói: "Bởi vì nó hận tôi! Nó vốn là một kẻ điên không có nhân tính! Từ nhỏ đến lớn, tinh thần đã không bình thường rồi!

Nó thường ngược đãi động vật! Thường dùng dao phanh thây đám chim sẻ, thỏ con... Nó... Nó đáng chết!"

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Con gái ác độc, mục tiêu nhiệm vụ: giết chết Alice, khen thưởng nhiệm vụ: độ hảo cảm của nữ chủ nhân +100, tiền khô lâu +500, kinh nghiệm cơ sở +500】

Lâm Ân mỉm cười, nói: "Xem ra bà cũng rất hận cô ấy nha. Chuyện này khá là thú vị đấy. Cứ yên tâm, có tôi ở đây rồi. Tôi tới nơi này chính là để xem bệnh cho người ta mà."

Nữ chủ nhân lập tức run rẩy, nói: "Đúng vậy! Đúng vậy! Bác sĩ! Con ác quỷ kia có bệnh! Nó cần trị liệu, chỉ cần cậu có thể chữa khỏi cho nó, rồi giao nó cho tôi, cậu muốn cái gì cũng không thành vấn đề gì, tôi... tôi có thể giao cả tòa lâu đài cổ này cho cậu!"

Lâm Ân mỉm cười nói: "Lời này nghe thực mê người."

Nữ chủ nhân vui vẻ nói: "Nói cách khác, cậu đã nhận lời tôi rồi?"

Phập ——

Lâm Ân không trả lời, thay vào đó hắn trực tiếp đâm một đao xuyên qua ngực nữ chủ nhân. Huyết dịch màu đỏ tươi trực tiếp bắn tung toé từ phần lưng của bà ta ra ngoài, nhiễm đỏ vách tường phía sau.

Bà ta ngây dại, trong miệng trào ra lượng lớn máu tươi, nói: "Cậu... Cậu..."

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch, nói: "À! Đúng vậy, tôi đã biết được đại khái về bệnh trạng của cô bé kia rồi, cứ yên tâm, tôi là bác sĩ chuyên nghiệp, nếu bà bảo tôi nhanh tới xem bệnh cho cô bé, khẳng định là tôi có thể chữa khỏi được. Còn bà, coi như vị thuốc dẫn cho tôi đi."

Bạch Dật ngây dại, bên cạnh gã chợt vang lên một tiếng “Lạch cạch”, là cục than trong tay rơi xuống đất.

Hiển nhiên, ngay cả gã cũng bị hành vi khó có thể nắm bắt được của Lâm Ân làm cho kinh sợ rồi.

Rõ ràng vừa rồi vẻ mặt hắn còn cười hì hì hiền lành, nhưng chỉ trong chớp mắt tiếp theo, hắn lại có thể lạnh lùng mà cho đối phương một dao.

Người này... Người này...

Người này vẫn còn là nhân loại hả?

"Trái Trái, giữ gìn thân thể bà ta cho tôi, đừng có tiêu hóa, chúng ta có thể chữa khỏi cho tiểu Loli kia hay không, phải dựa cả vào bọn họ đó."

“Rầm” một tiếng.

Trái Trái đã mở ra cái miệng khổng lồ của mình, trực tiếp nuốt người phụ nữ còn đang hoảng sợ kia vào trong miệng.

Lâm Ân chùi vệt máu trên tay, mỉm cười đứng dậy, nâng chiếc kính một mắt lên, rồi quay đầu nhìn về phía Bạch Dật vẫn đang ngẩn người bên cạnh. Hắn trực tiếp khiêng cưa điện lên lưng, nói: "Đi thôi! Chúng ta đến một chỗ khác!"

Nói xong, Lâm Ân (￣□￣) vui vẻ khiêng cưa điện, đi nhanh tới cầu thang thông lên tầng trên, từ trên mặt hắn hoàn toàn không nhìn ra bất cứ ảnh hưởng không khoẻ gì.

Người này hắn... tinh thần của hắn thật sự bình thường ư?

Bạch Dật trừng lớn hai mắt, lại dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, rồi vội vàng bước theo sát đằng sau Lâm Ân.

Rất nhanh, bên trong đại sảnh lại khôi phục vẻ yên tĩnh vốn

có.

Một tia chớp xẹt qua bên ngoài cửa sổ tối đen, cái bóng thật dài của một cô bé in lên vách tường nhuộm máu.

Trên thang lầu.

Bạch Dật với cõi lòng đầy run sợ đang theo sát bên người Lâm Ân, đôi mắt hắn nhìn về phía Lâm Ân còn đang vui vẻ khiêng cưa điện (￣□￣), rốt cuộc vẫn nuốt thêm một ngụm nước miếng, rồi trố mắt hỏi: "Đại... Đại ca, em có thể hỏi anh vấn đề hay không?"

"Hỏi đi."

Bạch Dật run sợ nói: "Không phải anh từng nói, anh muốn giúp trợ giúp nữ... Nữ quỷ vừa rồi ư? Vì sao đột nhiên anh lại cho bà ta một dao chứ?"

Lâm Ân nghe vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên, đẩy đẩy chiếc kính một mắt, rồi nghiêng mặt nói: "Anh lừa bà ta đó."

Bạch Dật: "(°Д°) ノ ai?"

Khóe miệng Lâm Ân khẽ cong lên, mỉm cười nói: "Bởi vì ủy thác mà anh tiếp nhận vốn là chữa khỏi chứng bệnh của tiểu thư Alice trong ngôi nhà hạnh phúc, đây là khoản giao dịch đã trả trước tiền đặt cọc rồi."

"Về phần người khác, có thể trị đương nhiên sẽ trị, dù sao anh cũng là bác sĩ, không thể thấy bệnh mà không trị được, nhưng nếu chữa, bà ta sẽ trở thành kẻ thù của chúng ta, huống chi..." Lâm Ân xoa xoa lông mày, tỏ vẻ chán ghét: "Bà ta còn dám cho anh ăn mấy thứ ghê tởm này!"

【 Oán niệm của Lâm Ân +1】

Bạch Dật ngây dại.

Chuyện này... Chuyện này...

Vì sao gã cứ có cảm giác logic trong câu trả lời này có chút khác hẳn với người bình thường nha!

Vì sao anh cứ nhất định phải chữa khỏi cho bà ta trước, sau đó lại ra tay xử lý bà ta chứ? Phong cách làm việc của anh cũng quá kỳ quái đi!

Bạch Dật chớp chớp mắt, nuốt một ngụm nước miếng nói: "Vậy... Vậy vị thuốc dẫn mà vừa nãy anh nói đến là..."

Lâm Ân ngẩng đầu, liếc mắt nhìn gã, nói: "À, chuyện này rất đơn giản."

"Bởi vì bà ta đang nói dối, không ai lại tự dưng mà biến thành Lệ Quỷ cả, trừ phi trời sinh nó chính là quỷ. Nhưng nếu là người, có thể làm cho oán khí của cô bé trở nên to lớn như vậy, lớn đến mức cả lâu đài cổ đều bị cô ấy kéo theo, rơi vào bên trong thế giới này..."

Khóe miệng Lâm Ân chợt vểnh lên cao cao: "Ừm… trong đó có nhiều vấn đề lắm."

Một người cha thân mật mà dịu dàng.

Một người mẹ hiền lành có thể khiến cho con cái mình ăn no.

Một người anh không đánh em gái.

Ây cha!

Đây là một gia đình hạnh phúc tới cỡ nào chứ?

Chương 267: Nguyên Nhân Của Hết Thảy Mọi Nỗi Sợ Hãi Trên Đời Đều Là Hỏa Lực Không Đủ!

Lâm Ân cười cười, để lộ ra hàm răng trắng nõn, nhìn về phía Bạch Dật, cười nói: "Ừm, quên nói cho cậu nghe, lúc trước, ở thời điểm anh cắt bỏ cái nhọt ác linh trong đầu cậu, anh đã thấy được một chút hình ảnh thú vị."

"Lúc trước cái kho đông lạnh mà cậu từng bị treo bên trong kia chính là "Phòng dự trữ" của hắn đó, ha hả ha hả —— "

Bạch Dật bị tiếng cười này của Lâm Ân làm cho dựng tóc gáy.

Phòng… Phòng dự trữ...

Chẳng lẽ nói...

Ngay khoảnh khắc này, trong đầu Bạch Dật lập tức hiện lên một chút hình ảnh đến từ ký ức của con ác linh từng ký sinh trong đầu mình.

Những hình ảnh ấy chính là từng con dao lóc xương cùng với móc sắt treo đầy những bộ thi thể “Động vật”

Ông ——

Chỉ trong nháy mắt, hàn ý đã bao phủ toàn thân gã, khiến cho gã không tự chủ được mà sợ run cả người.

Chờ đến khi Bạch Dật phục hồi lại tinh thần, Lâm Ân đã nhẹ nhàng nện bước đi lên cầu thang, hướng về tầng lầu cao hơn.

"Đại... Đại ca! Từ từ chờ em với!"

Bạch Dật luống cuống tay chân, vội vàng đi theo.

...

Lầu hai của lâu đài cổ.

Lâm Ân khiêng cưa điện, miệng ngậm một sợi lông, trên mũi lập tức xuất hiện một con Ác Linh Thụ Nhãn.

Lâm Ân nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh một phen, xác định phương hướng, rồi mỉm cười nói: "Đi thôi! Xuyên qua hành lang này, đi lên tòa tháp đó, là chúng ta có thể gặp mặt tiểu thư Alice một lần rồi."

Bạch Dật run rẩy ôm Dạ Ma Đao, nhanh chóng theo sát, nhưng gã vừa đặt một bước xuống hành lang, đột nhiên “Ông” —— Một luồng khí tức vô cùng âm hàn chợt xuất hiện từ bốn phương tám hướng, nhanh chóng thổi quét đến.

Mà cũng chính tại khoảnh khắc này, một con quái vật với cái đầu nhọn, đã bị lột da lập tức rít gào một tiếng rồi từ vách tường một bên lao tới, xông thẳng về phía Bạch Dật.

Bạch Dật hoảng sợ kêu to.

"Đừng chọn quả hồng mềm mà nắn như vậy!"

Phập ——

Lâm Ân lia cưa điện chém thẳng vào con quái vật đang lao về phía Bạch Dật, trực tiếp chia nó thành hai nửa.

Nhưng gần như cùng thời điểm ấy, mảnh thủy tinh với những màu sắc rực rỡ, bị tro bụi phủ kín ở phía bên phải chợt vang lên những âm thanh “Rắc rắc rắc” rồi nổ tung.

Bên trong mảng sương mù màu đen ngoài cửa sổ chợt truyền đến từng tiếng rít chói tai của ác linh. Ngay sau đó, lần lượt từng con Quỷ Tượng Đá vỗ cánh, từ ngoài cửa sổ ầm ầm xông vào, phát động công kích về phía bọn họ.

Thế tới vô cùng mãnh liệt.

Mà không chỉ ngoài cửa sổ, hai bên vách tường và bên trong những bức tranh sơn dầu treo trên hành lang cũng truyền đến những tiếng rít ghê tai. Tiếp đó, từng con quái vật bị lột da, dùng cả bốn chi chạm đất, nhanh chóng lao về phía bọn họ, triển khai chém giết.

Bạch Dật chưa từng chứng kiến khung cảnh đáng sợ đến vậy, rồi gần như ngay lập tức, gã đã bị dọa cho té ngã xuống đất, nước tiểu cũng mất khống chế mà tràn ra bên ngoài!

"Đại ca! Nhiều quá! Nhiều quá! Chúng nó bịt kín khắp nơi rồi!"

Bạch Dật hoảng sợ nhìn thi triều đang ầm ầm kéo đến, chật kín cả hành lang, toàn thân muốn sụp đổ.

Lâm Ân mỉm cười, sau đó hắn ném cưa điện trong tay mình tới bên người Bạch Dật, lại "Ca ca" vặn vẹo cổ, cuối cùng là thò tay vào trong túi quần: "Ừm! Loại thời điểm này phải dùng đến vũ khí có tính sát thương quy mô lớn rồi, ha hả."

Rầm ——

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của Bạch Dật, Lâm Ân trực tiếp lấy ra một cánh tay với đường kính lên tới mấy chục cm, dài tới hai mét, phía cuối cùng mọc ra một cái đầu Hắc Long từ trong túi quần mình.

Bạch Dật (ΩДΩ)!

Đó là cái gì?

Đó là cái gì vậy?

Không thích hợp! Không thích hợp chút nào! Vì sao một thứ tráng kiện thẳng đứng như thế, đại ca lại có thể lôi nó ra từ trong túi quần của mình?

Mở hack hả?

Ông ——

Gần như trong nháy mắt kia, trên vai Lâm Ân lập tức mọc ra chi chít những sợi dây leo huyết nhục, chúng nó "Hoa lạp lạp" kéo dài tới và nhanh chóng nối liền cánh tay khổng lồ vừa xuất hiện lên người hắn.

Đôi mắt trên cái đầu Hắc Long lập tức sáng lên, một luồng quang mang đỏ bừng hệt như nham thạch nóng chảy.

【 đinh! Cánh Tay Long Tức đã trang bị xong, trước mắt độ hao tổn do mài mòn của Cánh Tay Long Tức: 50%】

Cắt ——

Lâm Ân nhếch miệng cười, dùng tay phải trực tiếp ấn chắc Cánh Tay Long Tức đang rung chuyển dữ dội trên vai, cái đầu nghiêng về phía trước, nói:

"Mày ăn phân rồi!"

Rống ——

Trong nháy mắt, một tiếng long khiếu đinh tai nhức óc đã vang vọng khắp tòa lâu đài cổ, chỉ thấy trong đôi mắt bên trên cái đầu Hắc Long dữ tợn kia tuôn ra hai luồng nộ hỏa vô tận, giống như phải đốt sạch mọi thứ trên thế gian.

Mà cũng ngay dưới cái nhìn chăm chú đan xen với khiếp sợ vô cùng của Bạch Dật, đột nhiên cái đầu Hắc Long kia ngẩng lên,

trong miệng tuôn ra một luồng quang mang nóng cháy. Nó nổi giận mở cái miệng khổng lồ của mình, hung hăng phun long tức về phía Quỷ Tượng Đá và đám quái vật lột da trước mắt.

Rống ——

Long tức nóng cháy mang theo hỏa quang hắc ám giống như có thể đốt cháy hết thảy mọi thứ.

Long tức lấp đầy cả hành lang, khiến cho từng con quái vật bị lột da chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, sau đó trực tiếp hóa thành tro tàn u ám.

Cùng thời điểm đó, Quỷ Tượng Đá cũng gào lên tiếng rít chói tai, rồi bị thiêu đốt, mà ào ào rơi xuống từ trên không trung.

【 đinh! Ngươi đánh giết một con Quỷ Tượng Đá, nhận được 30 điểm kinh nghiệm! 】

【 đinh! Ngươi đánh giết một con du hồn, nhận được 20 điểm kinh nghiệm 】

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống liên tiếp vang lên bên tai Lâm Ân.

Ánh lửa hừng hực phản chiếu trên mặt Bạch Dật, trong mắt gã tràn ngập rung động và khiếp sợ, ngoài miệng lập tức phát ra những tiếng kêu khó có thể nói rõ thành lời.

Quá đẹp trai!

Siêu mạnh mẽ!

Đại ca đúng là vô địch!

Đây cmn mới là đàn ông chân chính! Đàn ông chân chính sẽ không lãng phí hứng thú của bản thân lên người đàn bà, muốn chơi nhất định phải chơi loại đồ cỡ lớn thế này mới đáng!

Đây cmn mới là sự lãng mạn của đàn ông chân chính!

Quả nhiên! Nguyên nhân của hết thảy mọi nỗi sợ hãi trên đời đều là hỏa lực không đủ!

Mà đại ca lại là một mãnh nam tùy thân mang theo cả một kho đạn dược!

Chương 268: Kỵ Sĩ Trưởng!

"Oh! My! God! OMG!"

Bạch Dật đứng nhìn mà nhiệt huyết sôi trào, mà kinh tâm động phách, hormone trực tiếp tăng mạnh!

Gã thật sự rất muốn… rất muốn học một chiêu này nha!

Đại ca đưa tay vào đũng quần trực tiếp lấy ra một cái đại sát khí trâu bò như vậy, khiến cho gã cũng không nhịn được mà muốn đưa tay vào theo…

...

Giằng co suốt mười phút thời gian, đám Quỷ Tượng Đá lao vào từ ngoài cửa sổ cùng với những con quái vật bị lột da kia, toàn bộ đều bị đốt thành tro bụi, không chừa lại một con nào.

Lâm Ân "Hồng hộc" hít thở, lại nhanh chóng lấy một bình dược tề màu lam từ bên trong hòm thuốc ra, rồi "Ừng ực ừng ực" mà uống vào. Gần như ngay lập tức, tinh thần lực tiêu hao và thân thể mỏi mệt sau khi bạo phát vừa rồi đã nhanh chóng giảm bớt.

【 đinh! Ngươi uống một bình dược tề tinh thần, tinh thần lực đạt được bổ sung rõ rệt! 】

Bởi vì đây là lần đầu tiên đến khám bệnh tại nhà, cho nên gần như Lâm Ân đã mang theo toàn bộ những loại dược tề có thể mang theo trong tiệm.

Nói cho cùng, nếu muốn để lại ấn tượng chuyên nghiệp trong lòng khách hàng, đương nhiên hắn cần phải chuẩn bị đầy đủ.

Lâm Ân mỉm cười, tháo Cánh Tay Long Tức xuống, nói: "Đi thôi! Tro cốt đã bay đi rồi!"

Hắn nói xong, đang muốn cất bước, lại lập tức trông thấy Bạch Dật với đôi mắt lấp lánh ánh sáng và vẻ mặt đầy sùng bái (✪ᴗ✪), xán đến gần mình.

Toàn thân Lâm Ân lập tức nổi da gà.

"Làm gì vậy hả? Động dục ư?"

Bạch Dật (✪ᴗ✪) nói: "Lâm đại ca, có thể cho em sờ sờ cây vũ khí kia của anh được không? Khủng quá! Thật sự khủng quá mà!"

Lâm Ân liếc mắt nhìn gã, lập tức bắt gặp ánh mắt khát khao như nắng hạn chờ mưa, coi như hắn cũng đại khái đoán được một chút nguyên nhân rồi.

Có thể vì bản thân gã đã mất đi rồi, cho nên trong lòng mới sinh ra cảm giác sùng bái và khát khao cuồng nhiệt đối với những sự vật gì đó tráng kiện và cứng chắc.

"Cho cậu sờ đó." Lâm Ân vô cùng hào sảng trả lời.

"Tạ ơn đại ca!"

Bạch Dật vui sướng vạn phần mà vươn tay đón lấy Cánh Tay Long Tức, nhưng vật thể nọ vừa vào trong tay, lại trực tiếp đè gã xuống đất.

Trong lòng Bạch Dật kinh dị vạn phần.

Nặng thật! Hoành tráng quá! Rất thô to!

Hơn nữa nhìn dáng vẻ này, ít nhất cũng nặng tới mấy trăm cân!

Quả nhiên không hổ là đại ca, lợi hại đến vậy, loại vật phẩm

này cũng có thể đủ dễ dàng sử dụng tự nhiên, thật là mạnh mẽ!

Bạch Dật (❁´◡`❁) vuốt ve làn da dữ tợn và mạch máu lộ ra bên ngoài của Cánh Tay Long Tức, giống như người vừa đại hiển thần uy trong trận chiến vừa rồi vốn không phải đại ca, mà là chính gã!

"Quá ngầu!"

...

Vài phút sau, hai người bọn họ xuyên qua hành lang, mà ngay khi vừa đặt một bước vào chỗ ngoặt, Lâm Ân lại lập tức vươn tay túm lấy Bạch Dật đang gian nan kéo Cánh Tay Long Tức đi tới.

Lâm Ân nheo mắt, nói: "Có biến!"

Toàn thân Bạch Dật lập tức run lên, gã vội vàng nhìn vào chỗ sâu trong thông đạo xuyên suốt của tòa lâu đài cổ này.

Nơi ấy chỉ có một mảnh ánh sáng vô cùng ảm đạm, thấp thoáng nhìn thấy một vài ngọn nến mờ nhạt lập lòe.

Mà nương theo thứ ánh sáng nhạt nhòa cực kỳ bất ổn ấy, gã lại trông thấy một cái bóng thật dài ở ngay cuối thông đạo.

Âm phong vù vù thổi qua, cuốn đi vạt áo mờ mịt, tối đen nọ.

Mà cũng chính trong nháy mắt này, cái bóng kia lại "Xoát xoát xoát" nhanh chóng xuyên qua thông đạo, cuối cùng là đứng lại ngay trước mặt bọn họ, chỉ cách chừng mấy chục mét.

Leng keng ——

Một thanh đại kiếm vung lên.

Đúng vào lúc này, Bạch Dật lập tức trông thấy hình dáng rõ ràng của cái bóng đen kia, sắc mặt gã nhanh chóng chuyển thành

một mảnh tái nhợt.

Bởi vì đó là một kỵ sĩ cao lớn.

【 thân thể của kỵ sĩ trưởng 】

【 chủng tộc 】: Khôi lỗi ác linh

【 thuộc tính 】: Không

【 giới thiệu 】: Khi còn sống vốn là kỵ sĩ trưởng dưới trướng bá tước Carmel, là một kỵ sĩ mạnh mẽ tinh thông kiếm thuật. Khi còn sống, hắn từng giành được giải nhất cuộc thi kỵ sĩ nhiều lần liền, một thân kiếm chiêu rất nhanh mà sắc bén, khiến cho tất cả những địch nhân dám cả gan đối mặt với gã, đều vô cùng hoảng sợ.

Kỹ sĩ trưởng mặc một bộ khôi giáp đã mục nát, với mái tóc bạc phơ trên đầu, với hốc mắt tiều tụy mà trũng sâu, với cánh tay hư thối còn lưu lại máu mủ trực tiếp đứng trước mặt Bạch Dật.

Hiển nhiên, từ sau khi rơi vào thế giới này, kỵ sĩ mạnh mẽ ấy cũng đã trở thành thân thể vong linh rồi.

Xoát——xóat ——xóat ——

Mũi kiếm khổng lồ không ngừng lướt đi trong không khí, làm dấy lên từng cơn cuồng phong sắc bén.

Kiếm chiêu tinh tế và dáng người cao to, đẹp đẽ, bất cứ đặc điểm nào cũng nói lên rằng, khi còn sống chủ nhân của chúng là một kỵ sĩ cao quý mà mạnh mẽ.

Ánh mắt Bạch Dật trở nên ngưng trọng, đôi môi khẽ run rẩy mà chăm chú nhìn vào kỵ sĩ kia.

Những chiêu thức hoa mỹ nọ làm trong lòng gã run sợ không thôi.

Hiển nhiên, so sánh với những con quái vật lúc trước kia, vị kỵ sĩ này là một tồn tại khủng bố, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Chỉ vẻn vẹn là uy thế phát ra khi mũi kiếm xẹt qua không khí cũng khiến người ta cảm thấy thân mình rét run.

Không còn nghi ngờ gì nữa, khi người này còn sống, đối phương chính là một chiến sĩ vô cùng mạnh mẽ.

Leng keng ——

Mũi kiếm đột ngột đâm xuống đất, lại được đối phương gác lên bả vai. Sau đó, kỵ sĩ kia lạnh nhạt mà nhìn xuống Lâm Ân, ngoắc ngoắc ngón tay với hắn, thản nhiên nói: "Muốn thương tổn đại nhân Carmel, vậy...bước qua thi thể của ta... trước đi!"

Giọng nói của gã mang theo tính xuyên thấu mạnh mẽ, âm thanh không giận tự uy, càng khiến người ta cảm nhận được một nỗi sợ hãi khó có thể nói rõ thành lời.

Bạch Dật lại run rẩy đổ mồ hôi đầy đầu.

Quá rõ ràng rồi, tồn tại trước mắt là một con khôi lỗi có thực lực rất mạnh!

Nếu đặt kẻ này vào bên trong những tựa game vượt ải, ít nhất cũng là tiểu BOSS trấn thủ một phương.

Bạch Dật lại khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng, rồi sợ hãi mà lấm lét nhìn thoáng qua Lâm Ân đang mở to đôi mắt cá chết, toàn thân run rẩy không thôi.

Đại ca... Đại ca sẽ đối phó với tên kỵ sĩ này như thế nào?

Dùng cánh tay của rồng này ư?

Gã có cảm giác cánh tay ấy quá cồng kềnh, thời gian súc lực rất dài, chỉ sợ không thích hợp với loại chiến đấu này.

Đại ca còn món pháp bảo mạnh mẽ nào khác hay không?

Chương 269: Bá Tước Carmel!

Vừa nhìn đã biết tên kỵ sĩ trước mặt là hàng cao cấp, rất mạnh mẽ, khó đối phó rồi!

Mà cũng chính tại thời điểm trong lòng Bạch Dật còn đang lo lắng như lửa đốt, Lâm Ân lại mở to đôi mắt cá chết, nói: "Ông muốn quyết đấu cùng tôi?"

Tên kỵ sĩ kia tỏ ra vô cùng lạnh nhạt, gã cầm kiếm chỉ thẳng vào hắn, cười khẩy nói: "Kẻ tự ý xông vào lãnh địa của bá tước, giết chết không tha! Nhưng ta nguyện ý cho ngươi—— một cơ hội khiêu chiến!"

Nói xong, gã lập tức vung vẩy mũi kiếm.

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, bình tĩnh nói: "Vậy hiện giờ có thể bắt đầu được chưa?"

Tên kỵ sĩ kia lạnh lùng lắc lắc phần cổ hai cái, sau đó “Xoát xoát xoát” mà vung vẩy mũi kiếm vài lần, cuối cùng mới cười lạnh nói: "Được! Ngươi đã nôn nóng muốn chịu chết như vậy, thì được, ta sẽ thành toàn cho ngươi, nhưng tốt hơn hết là ngươi nên hiểu được rằng, khi còn sống ta được xưng tụng là bách nhân trảm, giết người vô số, đã năm lần giành được ngôi vị quán quân của đại hội kỵ sĩ, kiếm thuật và thương thuật đều là đệ nhất vương quốc, thứ tiểu bối vô tri như ngươi, ta dùng một tay cũng có thể ấn chết mười mấy đứa!"

Phanh ——

Một tiếng súng vang lên.

【 đinh! Ngươi giết chết thân thể của kỵ sĩ trưởng, nhận được 50 điểm kinh nghiệm 】

Chỉ thấy trên trán tên kỵ sĩ kia đã xuất hiện một vết đạn có kích cỡ bằng ngón út, máu đen cuồn cuộn chảy xuôi ra ngoài, ánh mắt gã ngây dại, âm thanh đột nhiên ngưng bặt.

Phù phù ——

Ngay dưới cái nhìn chăm chú pha lẫn khiếp sợ của Bạch Dật, thân thể gã nặng nề ngã ngửa về phía sau.

Bạch Dật (°Д°) ノ nói: "Này... Này..."

"..."

"..."

Xung quanh lại rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Lâm Ân bình tĩnh thổi làn khói bốc lên trên họng súng, lắc đầu nói: "Đến thời đại nào rồi còn vung đao múa thương, thật không biết nên nói gì với ngươi nữa."

Nói xong, Lâm Ân khiêng cưa điện, đi nhanh về phía trước.

"Chúng ta đi thôi!"

Bạch Dật ngây dại đứng ở nơi đó, nhìn thi thể tên kỵ sĩ vừa ngã xuống đất kia, lại nhìn Lâm Ân đại ca rất bình tĩnh khiêng cưa điện đi về phía trước, trong lòng hoang mang vô hạn.

Chuyện này... Chuyện này...

Đây tuyệt không phải một hồi quyết đấu như ta đã tưởng tượng ra!

0ДQ!

Có đùa không vậy?

Cho một phát súng là tiêu đời luôn rồi?

Bạch Dật trừng lớn hai mắt, đi đến bên người tên kỵ sĩ đã ngã xuống đất không dậy nổi (°Д°) mà toàn thân run rẩy. Gã nuốt một ngụm nước miếng, chập hai tay làm một nỉ non một câu Phật hiệu, rồi vội vàng nhanh chóng bước qua, đi theo đại ca.

Oanh ——

Ở phía cuối thông đạo, bên cạnh bức tường cao cao bao bọc bên ngoài lâu đài cổ, Lâm Ân cho một cước đá văng cánh cửa chính khổng lồ mà mục nát trước mặt.

Gió từ bên ngoài gào thét lao đến.

Nơi này chính là cái đài cao lộ thiên được xây dựng bên trên bức tường cao của lâu đài cổ, còn tòa tháp cao vốn là mục tiêu của bọn họ lại lặng lẽ đứng phía bên kia của đài cao.

Sương mù màu đen cuồn cuộn lan tràn, nếu nhảy từ nơi này xuống dưới là có thể thuận gió mà trực tiếp đi xuống phố Ly Hồn với cơ thể bán thân bất toại!

"Bác sĩ, cậu thực sự làm một vị chủ nhân như tôi tức giận đó." Bên trong sương mù màu đen chợt truyền đến một tiếng cười không giận tự uy, mười phần trung khí.

Lạch cạch ——

Lạch cạch ——

Ngay dưới cái nhìn chăm chú và vẻ mặt thoáng trở nên tái nhợt của Bạch Dật, vị nam chủ nhân mặc áo bành tô, trong tay cầm quyền trượng, trên đầu đội mũ phớt cao đã bước ra từ bên trong mảnh sương mù màu đen phủ kín đài cao.

Trên mặt ông ta mang theo nụ cười tươi ung dung lễ độ, mỗi hành vi cử chỉ đều tràn ngập khí chất quý tộc thời Trung cổ.

Người nọ đúng là bá tước Carmel, nam chủ nhân của tòa lâu đài cổ này.

"Cậu đã phá hủy thân thể con trai tôi, đã giết chết phu nhân của tôi, hiện tại cậu còn muốn ra tay với con gái của tôi nữa ư?"

Carmel ngoài cười nhưng trong không cười, mang đến cho người ta một loại cảm xúc quỷ dị vô cùng.

Lâm Ân trấn định nâng chiếc kính một mắt lên, cũng mỉm cười đầy quỷ dị, nói: "À! Có lẽ ông hiểu lầm rồi, tôi vốn là bác sĩ được con gái của ông dùng rất nhiều tiền mời đến từ trên Thị Giới, trước khi cô ấy hủy đơn hàng này, nhiệm vụ của tôi chính là cung cấp dịch vụ chữa trị chất lượng tốt nhất cho con gái của ông."

Carmel "Ca ca" mỉm cười, khung xương toàn thân không ngừng phát ra tiếng vang quái dị.

"Đúng vậy... Đúng vậy... Con bé cần trị liệu..."

Ông ta vừa nói vừa vươn tay tới, ấn lên cái mũ của mình, phía dưới vành mũ lập tức phát ra từng chuỗi âm thanh quái dị khàn đục.

"Từ nhỏ con bé đã... mang đến bất hạnh..."

"Cho nên phải nhốt vào trong lồng... Cậu nhớ chữa khỏi cho nó nhé... nhớ chữa khỏi nhé..."

"Nếu chữa không hết... cần phải làm sao để nó không mang đến... Mầm tai vạ cho mọi người!"

Xoẹt xoẹt xoẹt ——

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của hai người Lâm Ân, chiếc áo

bành tô trên người ông ta lập tức căng lên, nứt ra, để lộ thật nhiều đường rãnh. Cùng với đó là từng mảng cơ bắp “Ca ca ca” bắt đầu bành trướng, từ trên bả vai và phía sau lưng cũng chậm rãi mọc ra từng cây gai xương bén nhọn.

Gần như chỉ trong giây lát, nam chủ nhân đã bành trướng vặn vẹo thành một con quái vật khổng lồ thân cao mấy mét.

Cái bóng thật lớn ập tới, khiến cho sắc mặt Bạch Dật tái nhợt, vội vàng lui về phía sau, còn trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

Rầm ——

Đột nhiên Carmel ngẩng đầu lên, khoảng giữa gương mặt trực tiếp vỡ toang, một nửa mang theo nụ cười tao nhã, còn một nửa lại mang theo vẻ tàn khốc mà dữ tợn bạo ngược.

"Hừ hừ, mấy cậu..." Nửa gương mặt tao nhã bên trái nở nụ cười.

"Đều phải bị băm nát!" Nửa gương mặt dữ tợn bên phải gầm nhẹ.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ đặc thù: Mặt nạ Carmel! 】

【 giới thiệu nhiệm vụ 】: Mục tiêu có được khả năng khôi phục và năng lực phòng ngự rất mạnh, ngươi cần phải đánh bại hắn trước khi hắn băm nát ngươi.

【 khen thưởng nhiệm vụ 】: Kinh nghiệm cơ sở 1000, tiền khô lâu: 500, đạo cụ đặc thù: Khăn che mặt của ma nữ x1

【 nhiệm vụ thất bại 】: Ngươi sẽ trở thành một trong số những du hồn bên trong lâu đài cổ.

Chương 270: Cứng Đối Cứng!

Ngay khi nhiệm vụ được phát động, Carmel đã hóa thành một con quái vật to lớn, lập tức rít gào, trong tay cầm theo con dao mổ, giống như một chiếc xe tăng hạng nặng, chạy như điên về phía bọn họ.

Lâm Ân mỉm cười, vừa nâng kính mắt, vừa rút khẩu súng lục trong ngực ra, “Cờ-rắc” kéo chốt an toàn.

"Ây chà! Thật không hổ là người cha dịu dàng mà lương thiện!"

"Nếu đã có nhiệm vụ, ông cũng nên chết đi rồi."

Phanh phanh phanh ——

Trên mặt Lâm Ân vẫn còn nguyên nụ cười tủm tỉm, những khẩu súng trong tay hắn lại liên tiếp bắn ra vài phát súng.

Chỉ trong nháy mắt, viên đạn săn ma đã gắm trúng vào viên nhãn cầu trong mắt con quái vật kia, cùng với huyết thanh phụt ra, hai viên nhãn cầu trực tiếp nổ tung.

“Bùm bùm” từng tia lửa điện lan tràn khắp nơi trên thân thể ông ta.

"Chết!"

Ăn mấy phát đạn vào mắt, đã khiến tốc độ của con quái vật dữ tợn kia bị cắt giảm một vài phần, nhưng căn bản không thể tạo thành trí mạng thương tổn cho Carmel.

Rống ——

Ông ta lại rít gào một tiếng, thân thể cao lớn nhảy dựng lên, thanh đao khổng lồ màu đỏ tươi trực tiếp chém về phía Lâm Ân.

Lâm Ân nâng kính mắt, mỉm cười, nói: "Chúng ta từ từ chơi cũng được."

Chỉ thấy cẳng chân hắn đột nhiên nhảy về phía sau, túm lấy phần gáy của Bạch Dật, ngay khi mảnh sương mù màu đen kia phun ra, hắn cũng mau lẹ mà tránh thoát được thanh khảm đao muốn chém thẳng vào đầu mình.

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Chịu một đao khủng bố oanh kích, những viên gạch bằng đá dưới sàn nhà đều ầm ầm nổ tung ra.

Lâm Ân nhẹ nhàng nhảy lên, sau đó hạ xuống phía trên phần nhô ra bên ngoài ở rìa bức tường bao quanh lâu đài cổ [1], ngẩng đầu, cười nhạt nói: "Bạch Dật, cậu xuống một nơi an toàn trốn trước nhé, rồi cứ ở đấy chờ đại ca chế ngự vị người nhà bệnh nhân này một lát đã. Đại ca dẫn theo cậu xuống dưới đây."

---

[1] : nguyên văn là 城垛 – thành đóa. Nó được hình dung là bên trên những kiến trúc dạng tháp của các tòa lâu đài cổ, sẽ được làm loe ra như phần cuống của một bông hoa.

Không chờ Bạch Dật phản ứng lại rốt cuộc nơi nào mới là chỗ an toàn, gã bỗng có cảm giác thân thể mình nhẹ bẫng đi.

Sau đó, gã lập tức nhìn thấy Lâm Ân đang tóm lấy phần gáy của mình, dứt khoát nhảy ngược về phía sau, gieo mình xuống mảnh sương mù màu đen đang bao phủ bên ngoài bức tường thành.

Và chỉ trong nháy mắt tiếp theo, hai người bọn họ đã rơi thẳng xuống.

Vù vù ——

Cuồng phong gào thét bên tai.

Bạch Dật (ΩДΩ) nói: "Đại ca ơi! Anh đừng bảo là anh muốn nhảy lầu nhé! Nơi này cao tới mấy chục mét đó!"

Nhưng ngay tại thời điểm hai người bọn họ sắp rơi vào bên trong sương mù màu đen.

Một tiếng xé gió truyền đến.

Chỉ thấy một nhánh xúc tu thật dài chợt xuyên qua đêm tối, trực tiếp cuốn lấy cột cờ cao cao, đứng sừng sững ở một bên khác của tòa thành, rồi nhanh chóng kéo hai người lại.

"Oa a a a!"

Cùng với tiếng thét chói tai đầy khiếp hãi và hoảng sợ của Bạch Dật, thân thể bọn họ giống như dây cung đàn hồi trở lại, hoặc giống như một con chim đang bay lượn, thẳng tắp lao về phía khác ngay giữa không trung.

Một cước đạp lên cột cờ.

Bạch Dật giống như một chú gà con, bị Lâm Ân túm lấy, treo lên điểm cao nhất của cột cờ.

"Ngoan ngoãn đợi ở đây, anh đi trước." Lâm Ân nhướng mày, dùng tay ra hiệu cho gã, sau đó thân thể trực tiếp rơi xuống mảnh sương mù màu đen cuồn cuộn bên dưới.

Bạch Dật hoảng sợ ôm cột cờ, hét lớn: "Đại ca ơi! Nơi này không phải chốn an toàn! Tuyệt đối không phải! Em có bệnh sợ độ cao đó!"

Nhưng đương nhiên, lời hò hét của gã chẳng có tí tác dụng nào cả.

Cùng lúc ấy, sợi xúc tu thật dài vừa nãy lại "Hoa lạp lạp" mà dính vào tường thành, Lâm Ân vừa thả người nhảy vào bên trong mảnh sương mù màu đen, lại nhẹ nhành hạ xuống phía trên đài cao, ngẩng đầu, mỉm cười.

"Rào rào rào" từng nhánh xúc tu trên người hắn bắt đầu lan tràn ra ngoài.

"Xử lý xong... phế vật kia rồi?"

Carmel "Ca ca" dữ tợn mà xoay người nhìn lại, chịu ảnh hưởng từ năng lực khôi phục mạnh mẽ, hai mắt nổ tung của ông ta đã trở nên hoàn hảo như lúc ban đầu.

Lâm Ân nâng kính mắt, mỉm cười nói: "Ừm! Đúng vậy! Kế tiếp đến lượt ông đó, người nhà."

"Khoác lác quen thói!"

Chỉ nghe con quái vật khổng lồ dữ tợn kia há miệng rít gào một tiếng, rồi đột nhiên nó lao về phía trước, con dao mổ thật lớn trên tay cũng theo đó mà hung hăng chém về phía Lâm Ân.

Lần này, Lâm Ân không lui lại, hắn trực tiếp rút cây cưa điện sau lưng ra. Cưa điện trong tay hắn nặng nề va chạm cùng con dao mổ kia.

Oanh —

Một tiếng nổ ầm vang.

Chỉ trong nháy mắt, những viên gạch bằng đá dưới chân Lâm Ân chợt nổ tung ra, lõm xuống mười mấy cm.

"Xoẹt xoẹt xoẹt" cưa điện chuyển động không ngừng, điên

cuồng ma sát cùng con dao mổ sắc bén nọ, tạp âm chói tai nổ mạnh và hoa lửa chi chít bắn ra.

Mà một đao này cũng khiến trong mắt Carmel xuất hiện từng tia kinh ngạc.

Bởi vì ông ta chợt phát hiện, thiếu niên trước mắt mình, nhìn qua cứ tưởng thể chất suy nhược yếu ớt, hóa ra lại mạnh ngoài sức tưởng tượng của ông ta.

Dưới tình huống hình thể đôi bên chênh lệch to lớn như thế, vậy mà một đao toàn lực của ông ta lại không thể trực tiếp nghiền nát đối phương.

Người kia tuyệt đối là một tên quái thai.

Ca ca ca ——

Vô số hoa lửa không ngừng nổ bắn ra.

Lâm Ân vừa nắm chắc cưa điện vừa cắn răng, nở nụ cười quỷ dị nói: "Ái chà chà! Khí lực rất lớn, có chút xuất huyết bên trong rồi. Nhưng xem ra, hai người chúng ta vẫn có thể chính diện cứng đối cứng một phen!"

Oanh ——

Đến đây, hai người bọn họ chợt lui về phía sau, kéo giãn khoảng cách.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, bọn họ lại một lần nữa lao người về phía trước.

Rất nhanh, lưỡi cưa điện “xoẹt xoẹt” chuyển động, cắt ngang qua không khí, lại lần lượt va chạm với thanh đao khổng lồ không ngừng tập kích đến kia.

Ngay tức khắc, hoa lửa văng khắp nơi trên đài cao, cuộc chiến

khốc liệt phát ra tiếng vang thật lớn, thậm chí còn truyền khắp cả phố Ly Hồn.

Lâm Ân và con quái vật kia còn đang say sưa chiến đấu, trong lúc nhất thời chưa thể ngừng lại được.

…

Mà cùng lúc đó.

Trên con đường cái bên ngoài, có hai bóng dáng cao lớn mà quỷ dị đang đứng từ phía xa xa, quan sát những tình huống phát sinh bên trong tòa lâu đài cổ nọ được một đoạn thời gian khá lâu rồi.

Chương 271: Hố Lửa Đã Được Tuyển Chọn Kỹ Càng!!!

Một người trong đó sở hữu bộ thân thể khôi ngô, nhưng cả người từ trên xuống dưới đầy rẫy những đường may.

Người còn lại là một vị phu nhân cao ba mét, đội trên đầu một chiếc mũ thật lớn, làn da màu bạc tối, ung dung mà đẹp đẽ quý giá.

"Xem ra tên học trò kia của ông còn chưa có chết đâu." Phu nhân con rối ôm ngực, liếc mắt nhìn đối phương, khẽ cười khẩy một tiếng, nói.

Cưa Máu nặng nề khiêng cưa điện, "Ca ca" hoạt động xương bả vai một chút, mới mở miệng đáp lời: "Bà thực sự cho rằng nhóc con này đi theo tôi hai năm là lãng phí hả? Phải biết rằng, ngày nào nhóc con này cũng xem tôi cưa người, tố chất tâm lý đã sớm được rèn luyện khác hẳn người bình thường. Theo tôi, thứ duy nhất mà nó thiếu, đó chính là một cơ hội."

Phu nhân con rối liếc mắt nhìn ông ta một cái, nói: "Cho nên… ông đã sớm biết tòa lâu đài cổ này có vấn đề?"

Cưa Máu lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, nói: "Đương nhiên, đây chính là hố lửa đã được tôi tuyển chọn kỹ càng cho học trò của mình. Nhóc con này muốn trở thành Dạ Y, nếu không có trong tay một chút thủ đoạn tấn công, ứng phó, sao nó hoàn thành được mục tiêu của mình?"

...

Cùng lúc ấy, ở trên đài cao.

Oanh ——

Âm thanh chém giết kinh người không ngừng “Ù ù” vang lên.

Lưỡi cưa điện cuồng bạo cùng với lưỡi dao sắc bén một mực ma sát vào nhau, không ngừng phát tán hoa lửa lên không trung,

Chịu ảnh hưởng bởi lực lượng thật lớn liên tiếp ập đến, cưa điện trong tay Lâm Ân đã bị hất lên cao cao. Trên mặt con quái vật kia chợt lộ ra một nụ cười dữ tợn, lạnh như băng giá: "Nhóc con! Cậu cũng chơi đủ rồi đó! Chịu chết đi!"

Sau khi giao thủ tới mấy chục hiệp, ông ta đã đại khái thăm dò được thực lực của nhân loại trước mắt này rồi.

Tuy thể chất của hắn vô cùng dũng mãnh, nhưng nếu thực sự đưa ra để so sánh với ông ta, nhóc con kia vẫn còn kém một đoạn khá xa.

Nói đơn giản là trên phương diện này, ông ta có được lực lượng tuyệt đối áp chế!

Rống ——

Chỉ nghe vị nam chủ nhân này rít gào một tiếng.

Rồi ngay tại khoảnh khắc đó, thanh đao to tướng trong tay ông ta đã đánh bay cưa điện của Lâm Ân, và không chút trì hoãn, nó lại quét ngang đến, muốn trực tiếp chém đứt đôi người hắn.

Lâm Ân vẫn ung dung nở nụ cười quỷ dị, nói: "Đúng là tôi đã chơi đủ rồi, nhưng ông cần phải hiểu được rằng, tôi vốn không phải một chuyên gia về cưa điện."

Gần như trong nháy mắt khi thanh đao khổng lồ kia chém tới…

Cắt ——

Tay trái của Lâm Ân lập tức vươn tới, trực tiếp tóm được một đao cuồng bạo kia.

Đao khí mãnh liệt “Vù” một tiếng, xé rách một phần sàn nhà phía bên phải Lâm Ân.

Nhưng tay trái của hắn lại bình yên vô sự.

"Làm sao có thể!" Con quái vật kia kinh hãi không thôi.

Ông ta lập tức có cảm giác thanh đao trên tay mình đang bị một cái gọng kìm bằng thép ngăn lại, không thể nhúc nhích mảy may.

Răng rắc ——

Trong nháy mắt tiếp theo, ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn khiếp sợ chợt lóe lên của nam chủ nhân, con dao mổ trên tay ông ta đã bị tay trái của Lâm Ân trực tiếp bóp nát.

Từng mảnh sắc nhọn vang lên âm thanh “Hoa lạp lạp”, nhanh chóng nổ bắn ra ngoài,

Dựa vào ánh sáng mỏng manh phản chiếu từ những mảnh vỡ kia, ông ta khiếp sợ nhìn thấy, cánh tay trái của nhân loại trước mặt mình giống như một con rắn dài uốn lượn, nó “Xoạt xoạt xoạt” trực tiếp quay chung quanh nhân loại kia một vòng.

Đã vậy, trong lòng bàn tay còn lộ ra hàm răng quỷ dị mà sắt lạnh, hướng thẳng về phía ông ta.

Lâm Ân nâng kính mắt, bình tĩnh nói: "Trái Trái, chúng ta xử lý ông ta!"

"Định đánh hội đồng hả? Xung quanh đây có người nào đâu? Vì sao thi thoảng ngươi không tự làm cho mình trở nên dễ coi hơn

một chút vậy?"

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng Trái Trái cũng lập tức chuẩn bị chiến đấu rồi.

Đến thời điểm này, con quái vật kia cũng đột nhiên nhìn thấy, ánh mắt Lâm Ân đã thay đổi!

Nói chính xác là trong mắt hắn hoàn toàn không còn ý cười nữa, có chăng chỉ còn lại chuyên chú và nghiêm túc mà thôi.

Cùng với đó, khí chất trên người hắn cũng lập tức biến thành sắc bén, giống như một con báo săn vừa thoát dây cương, tự do chạy ra ngoài.

Trong nháy mắt, hàn ý phun ra, nhanh chóng phủ đầy trái tim gã.

"Đừng có giả thần giả quỷ!" Nam chủ nhân rít gào một tiếng, thân thể cao lớn lại một lần nữa phát động công kích về phía Lâm Ân.

"Tôi đâu có giả thần giả quỷ."

Ngay lập tức, một nhánh xúc tu “Hoa lạp lạp” trực tiếp xuất hiện trên bờ vai hắn, rồi nhanh chóng lan ra ngoài, trực tiếp quấn quanh cây cưa điện vừa mới rơi xuống đất.

Dưới sức kéo của những nhánh xúc tu, thân thể hắn giống như một con nhện vững vàng treo giữa không trung.

Cuồng phong gào thét.

Dạ Ma Đao được nhánh xúc tu thứ hai của hắn nắm lấy, khẽ vung vẩy, trực tiếp phản chiếu ra những luồng hàn quang quỷ dị.

Trong bóng đêm hắc ám, Lâm Ân hờ hững nhìn xuống con quái vật kia, lạnh nhạt nói: "Bởi vì tiếp theo, tôi sẽ toàn lực công kích,

cho nên muốn nhắc nhở ông một câu, hãy chuẩn bị sẵn sàng, cũng như dốc toàn lực vào, bởi vì ông sắp sửa phải đối mặt... với tôi, trong trạng thái đầy đủ trang bị và bộc phát 100% năng lực."

【 đinh! Đang trang bị "Cánh Tay Long Tức", độ hao tổn do mài mòn trước mắt 75%】

【 đinh! Đang trang bị "Nhãn cầu hội tụ", độ hao tổn do mài mòn trước mắt 25%】

Trong nháy mắt, dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn khiếp sợ của con quái vật kia, một cánh tay khổng lồ với cái đầu Hắc Long uốn lượn bên trên, trực tiếp “Hoa lạp lạp” nối liền với bả vải Lâm Ân.

Ngay khi thức tỉnh, cái đầu Hắc Long khổng lồ kia lại lập tức phát ra một tiếng long khiếu đầy phẫn nộ, khiến cho nam chủ nhân hoảng sợ, vội vàng hét lớn một tiếng rồi ra sức ngăn cản uy thế khủng bố kia.

Ca ca ca ——

Mắt trái của Lâm Ân chảy máu, huyết dịch màu đỏ tươi chạy dọc theo khe hở “Róc rách róc rách” lan tràn ra ngoài.

Chờ đến thời điểm thu tay lại, trên mặt hắn chỉ còn lại duy nhất một nụ cười tươi đầy bệnh hoạn và hàm răng trắng ởn, lạnh băng.

Còn bên mắt trái của hắn lại tối đen như thâm uyên, với vô tận nguyền rủa đang lan tràn, xâm chiếm.

Người... Người kia!

Chẳng lẽ đây mới là bản thể chân chính của hắn?

Con quái vật kia thầm nghĩ mà thân thể không khỏi run lên cầm cập.

Bởi vì chỉ trong nháy mắt, hắn đã từ hình tượng một nhân loại bình thường, lại có thể biến hóa, trở thành tồn tại khủng bố mang đến cho người ta uy thế hoàn toàn khác biệt lúc trước.

Chương 272: Muốn Sống Sót Bên Trong Thế Giới Này, Ngươi Nhất Định Phải Thích Ứng!

"Tôi muốn giết ông." Khóe miệng Lâm Ân nhẹ nhàng nhếch lên, để lộ ý cười nhàn nhạt.

Mà cũng chính trong nháy mắt đó, Cánh Tay Long Tức khổng lồ kia chợt hướng về phía đài cao phụt ra một luồng hỏa diễm nóng cháy.

Con quái vật nọ quá mức sợ hãi, đột nhiên rít gào, song chưởng giao nhau, có ý đồ muốn ngăn cản luồng hỏa diễm đỏ rực như nham thạch nóng chảy đang phun tới.

Nhưng nhiệt độ kia quá cao.

Chỉ vẻn vẹn là tiếp xúc một cái, nhưng ông ta lại có thể cảm nhận được làn da của mình đang nhanh chóng bị đốt trụi, biến chất, dung hòa.

Nam chủ nhân thống khổ vô cùng, đột nhiên rít gào một tiếng rồi vùng chạy ra khỏi phạm vi hỏa diễm.

Nhưng ông ta còn chưa kịp thở dốc một hơi, một lưỡi dao sắc bén mà tối đen, đã lao tới, chém thẳng vào cổ, vòi máu màu đỏ tươi phụt ra ngoài.

"A!" Ông ta ngửa mặt lên trời, kêu thảm một tiếng.

Đáng tiếc, mọi chuyện còn chưa dừng tại đó, chỉ thấy từng nhánh xúc tu thật dài “Rào rào rào” lan tràn tới trước mắt ông ta.

Chỉ trong nháy mắt khuôn mặt tươi cười nhuốm màu bệnh hoạn và điên cuồng của cậu thiếu niên kia lại xuất hiện.

"Đây là điều tôi học được từ vị quý bà Huyết Y kia, không cần biết là thời điểm nào, đều phải điên cuồng mà đối mặt với mỗi một lần chiến đấu, đều phải ôm ý định giết chết đối phương trong đầu, sau đó không chút lưu tình mà từng bước giáng cho hắn những đòn công kích mang tính hủy diệt."

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

Lâm Ân áp sát thật gần, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy hoảng sợ của bá tước Carmel. Cùng thời điểm ấy, cây cưa điện trong tay hắn, đã nhân lúc ông ta bất ngờ không kịp đề phòng, hung hăng "Xoẹt xoẹt xoẹt" cưa vào bụng ông ta.

Máu tươi ngập ngụa và cặn thịt không ngừng "Hoa lạp lạp" bắn tung toé ra ngoài.

【 đinh! Độ sợ hãi của Carmel đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của Carmel đối với ngươi +10】

"Tao giết mày!" Ông ta rít gào, cố nén cơn đau nhức, trực tiếp đánh ra một quyền mãnh liệt về phía Lâm Ân.

Nhưng một quyền này còn chưa chạm đến thân thể hắn, thì toàn bộ cánh tay kia đã bị cái đầu Hắc Long dữ tợn trên vai Lân Ân há miệng, cắn vào.

Chỉ trong khoảnh khắc, nham thạch nóng chảy đã từ bên trong cái đầu bạo ngược ấy, hòa tan toàn bộ cánh tay kia.

"A!" Bá tước Carmel lại phát ra một tiếng thét dài thảm thiết đầy thống khổ.

Nhưng đương nhiên, thống khổ không làm ông ta suy sụp, bởi

vì một cánh tay khổng lồ khác của ông ta vẫn muốn nhúc nhích, nhưng cũng không biết từ khi nào, tay trái của Lâm Ân đã lan tới gần ông ta.

Để rồi ngay trong nháy mắt ấy, Trái Trái cô nương hung hăng mở cái miệng khổng lồ như bồn máu của mình, một ngụm cắn thẳng vào cánh tay phải của đối phương.

Hai tay đều bị khống chế.

Gần như nam chủ nhân đã rơi vào bước đường cùng, muốn rút lui cũng không còn đường mà rút nữa.

Ngay sau đó, từng nhánh xúc tu "Rào rào rào" mà lao tới, nhánh thì quấn quanh siết chặt cổ họng, nhánh thì trói buộc hai chân, gia tăng thêm một tầng khống chế…

Đã vậy, bên trên xúc tu còn mọc đầy những chiếc gai ngược sắc bén.

Cứ như vậy, toàn bộ không ngừng siết chặt lại.

"Ông cho rằng chỉ một mình ông là quái vật? Ông đừng quên! Nơi này chính là thế giới hắc ám, cho nên mỗi một sinh vật mà ông nhìn thấy hoặc cảm nhận được, đều là quái vật! Mà bọn họ chính là những tồn tại còn khủng bố hơn ông rất nhiều!"

Lâm Ân ném ánh mắt đầy bệnh hoạn mà tàn khốc nhìn về phía Carmel, cây cưa điện trong tay hắn vẫn điên cuồng phá vỡ da thịt và cơ thể ông ta.

"Bởi vì ở bên trong thế giới quỷ quái này, nếu ông không thay đổi thành quái vật, thì nửa bước cũng khó đi!"

"A!"

Cùng với một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, thân

thể cao lớn của bá tước Carmel đã bị Lâm Ân từng chút từng chút một mà cuốn lên khỏi mặt đất.

Đám xúc tu điên cuồng múa may, phát ra từng tiếng rít gió sắc lạnh.

Bạch Dật đang bị treo trên cột cờ phía xa xa, với sắc mặt tái nhợt, với đôi mắt tràn đầy khiếp sợ, đang nhìn chằm chằm vào khung cảnh nơi đây. Gã nhìn thấy con quái vật vừa rồi còn áp chế đại ca, nhưng tới hiện tại, đã biến thành một cục thịt bất lực, chỉ có thể mặc người xâm lược, bị Lâm Ân nâng lên giữa không trung.

Đến lúc này, rốt cuộc gã cũng biết được sự đáng sợ của vị đại ca này.

Quả nhiên!

Quả nhiên!

Muốn sống sót bên trong thế giới này, ngươi nhất định phải thích ứng!

Nhất định phải trở thành hóa thân của tai họa!

Nhất định phải dùng các loại lực lượng đến vũ trang cho chính mình!

Ngay cả khi làm như vậy, sẽ biến ngươi trở thành một con ác quỷ khoác da người, nhưng vốn dĩ, chỉ cần sống sót... đã là một loại hạnh phúc rồi!

Phập ——

Một tiếng nổ vang của huyết nhục nứt vỡ.

Ngay dưới âm thanh "Xoẹt xoẹt" liên hồi của lưỡi cưa điện, tới cuối cùng, con quái vật kia đã bị Lâm Ân chém eo tại chỗ.

Huyết dịch màu đỏ tươi phun đầy hai mắt Lâm Ân.

Rồi trong tiếng thét dài thống khổ, mang theo kích động điên cuồng của con quái vật kia, Lâm Ân trực tiếp vươn tay bóp lấy cổ ông ta.

Hắn nheo mắt nói: "Một người cha tàn khốc lạnh lùng, một tên đao phủ luôn lăm lăm con dao mổ trong tay, một con người lại đeo lên mình chiếc mặt nạ ma quỷ, đây là hình tượng của ông ở trong mắt con gái ông sao?"

"Không thể không nói, chuyện này rất thú vị đó!"

Ông ——

Trong nháy mắt, đột nhiên con mắt trái tối đen của hắn tập trung vào đối phương.

Carmel lập tức cảm nhận được một luồng năng lượng nguyền rủa khiến toàn thân người ta băng giá tới tột cùng. Nó bắt nguồn từ bên trong viên nhãn cầu kia, lại ập tới, nhanh chóng lan tràn khắp cơ thể ông ta.

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú và run rẩy của nam chủ nhân, cái đầu ông ta lập tức bị ánh mắt ấy hòa tan.

Cái loại cảm giác tan rã mang theo thống khổ kịch liệt và lạnh như băng này, khiến Carmel không nhịn được, lập tức ngửa mặt lên trời, bật ra một tiếng thét dài cuối cùng trước khi triệt để bị hòa tan mất.

Hoa lạp lạp ——

Vô số máu thịt hóa thành dịch nhầy rơi xuống đất, vẫn còn ùng ục ùng ục bốc lên khói đen.

Cùng lúc này, bên tai Lâm Ân cũng vang lên âm thanh nhắc

nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ: Mặt nạ Carmel! Ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 1000, tiền khô lâu 500, khen thưởng đặc thù: Khăn che mặt của ma nữ! 】

Chương 273: Rất Hân Hạnh Được Phục Vụ Cô!!!

【 khăn che mặt của ma nữ 】

【 phẩm chất 】: Vật bị nguyền rủa

【 năng lực 】: Chống cháy.

【 giới thiệu 】: là chiếc khăn che mặt đến từ một vị vu nữ bị thiêu sống, ở phía trước giá chữ thập của những kẻ săn vu, vị nữ vu kia đã bị hỏa diễm hừng hực thiêu đốt cắn nuốt lấy. Mà chiếc khăn được chính tay người yêu thương của cô ấy cởi ra trước khi vu nữ nọ sắp bị tử hình, đã trở thành chiếc thòng lọng treo cổ tiễn cô ấy biến thành tro tàn.

Hoa lạp lạp ——

Nửa thân thể gần như bị hòa tan của Carmel rơi xuống đất.

Lâm Ân thu hồi toàn bộ xúc tu và trang bị của mình, cũng chậm rãi hạ xuống dưới đất.

"Ca ca" —— Cái đầu với ngũ quan nhạt nhòa, gần như đã bị tan chảy kia, lại chậm rãi mấp máy đôi môi đã trải qua dung luyện, phát ra những âm thanh đứt quãng tựa như lời nói mê của ma quỷ.

“Vì sao...Mày... Không... Giết tao... Đi?"

Lâm Ân cầm cái đầu của ông ta lên, cười nhạt một tiếng, lại theo thói quen nâng chiếc kính một mắt của mình lên, nói: "À, bởi vì ông chính là vị thuốc dẫn thứ hai của tôi, nếu giết chết ông rồi, tôi chữa bệnh cho con gái của ông kiểu gì?"

Hắn nói xong, lại tiện tay vứt cái đầu kia cho Trái Trái, để cô ấy tạm thời cất giữ nó.

Cuộc chiến đã hạ màn, ánh mắt Lâm Ân lập tức hướng về phía tòa tháp nhọn cao ngất bên kia, sau đó hắn quay đầu, vẫy vẫy tay với Bạch Dật đang bị treo trên cột cờ, một mực nhìn về phía mình với ánh mắt đờ đẫn, ngốc nghếch. Hắn mỉm cười rồi ra hiệu cho đối phương: "Đồng hương, có khả năng đoạn hành trình tiếp theo vẫn vô cùng nguy hiểm, cho nên cậu cứ treo trên đó một lát đi, chờ anh xem xong bệnh cho thân chủ của mình, lại đi qua đón cậu xuống dưới."

Bạch Dật vẫn nhìn đến ngây người, nhưng rất nhanh, gã lập tức vươn tay đặt bên miệng, hô lớn: "Đại ca, anh phải cẩn thận! Nhất định phải còn sống rời đi nha!"

Gã biết, ở thời điểm hiện tại, mình còn quá yếu ớt, không thể trợ giúp đại được, ngược lại sự xuất hiện của mình còn có thể khiến đại ca phân tâm.

Nhưng gã tin tưởng vào thực lực của đại ca.

Bởi vì hắn chính là tiền bối đã lăn lộn ở dị thế giới thời gian dài như vậy còn chưa chết đi!

...

Cùng lúc ấy, ở bên ngoài tòa thành.

Phu nhân con rối vươn tay ấn chiếc mũ che nắng của mình xuống, hướng ánh mắt nhìn về phía ngọn tháp cao bên trong tòa lâu đài cổ kia, tao nhã mở miệng nói: "Xem ra cậu học trò của ông đã thắng. Nếu cảm giác của tôi đúng, thì luồng khí tức vừa rồi kia, chính là một trong những tạo vật mũi nhọn của hiệp hội Ma Nhân các ông?"

Cưa Máu khiêng cưa điện trên vai, có vẻ suy tư nói: "Có lẽ đó

chính là chiến lợi phẩm mà nhóc con này nhận được sau khi tiêu diệt hiệp hội, nhưng tôi cũng có chút nghi hoặc, vì sao nó có thể sử dụng những tạo vật kia? Theo lý thuyết, muốn ghép đôi với loại sinh vật binh khí này cần phải đáp ứng rất nhiều yêu cầu nghiêm khắc và tinh vi mới đúng..."

Phu nhân con rối liếc mắt nhìn ông ấy, nói: "Ai, mau nói thật cho tôi nghe đi, có phải ở trong tay ông, cậu ta đã sớm không còn là tên nhân loại yếu ớt của hai năm trước nữa?"

Cưa Máu xoa xoa cằm, nói: "Nói như thế nào đây? Có một lần nhóc con này bị một vị khách trong cửa hàng móc mất trái tim, tôi cũng chỉ còn cách thực hiện một chút thủ thuật nho nhỏ cho thằng bé... Nó cảm thấy rất vui vẻ..."

"..."

...

Tháp cao.

Lâm Ân cõng cưa điện, từng bước đi dọc theo cầu thang xoắn ốc hướng về phía trước, đi thẳng lên phía trên cùng.

Mà càng tiến về phía trước, mùi máu tươi mãnh liệt. âm u lạnh băng kia lại càng nồng đậm.

Giống như ở trong này, từng có người tiến hành quy trình giết mổ đúng nghĩa và tỉ mỉ của một tên đồ tể, đó là từng dao từng dao, bình thản, chính xác, tách rời lần lượt từng bộ phận trên cơ thể một sinh vật nào đó.

Rốt cuộc, một cánh cửa gỗ mục nát xuất hiện ngay trước mặt Lâm Ân, dường như bên trên xiềng xích mang theo những mảng rỉ sét loang lổ kia, còn mơ hồ có thể nhìn thấy từng dấu bàn tay máu ẩm đạm, bám trên này.

"Alice." Lâm Ân mỉm cười gọi: "Hẳn là cô đã xem xong màn kịch vô cùng phấn khích nãy giờ rồi, nếu cô không chạy ra ngăn cản, nghĩa là bản thân cô cũng rất hi vọng có một người đi tới, giúp đỡ cô làm vậy này?"

Một người cha tàn khốc mà bạo ngược.

Một người mẹ ác độc bắt con gái mình phải chịu đói khát.

Một người anh trai bệnh hoạn đã tra tấn rồi hành hạ em gái mình đến chết.

Một cô bé bị nhốt bên trong tòa tháp cao này hàng năm trời, không ngừng chịu đựng ngược đãi và tra tấn, đây là những gì cô từng phải trải qua khi còn sống sao?

Bị người ta dùng đôi mắt lạnh băng nhìn chằm chằm vào, bị thân nhân tàn khốc hành hạ đến chết, lại bị bọn họ tách rời thành từng phần một, hận ý trong lòng không biết trút đi đâu, nhưng … ngay cả khi bản thân đã hóa thành ác quỷ, ngay cả thời điểm rơi xuống thế giới hắc ám này… hết thảy những điều ấy vẫn khó có thể ngăn chặn được khát khao muốn có riêng cho mình một ngôi nhà hạnh phúc trong lòng cô ư?

Ken két——

Cánh cửa chính mục nát chậm rãi mở ra.

Thứ hương vị kinh khủng pha trộn giữa mùi máu tươi và hư thối từ bên trong cánh cửa tối đen nọ mãnh liệt tràn ra ngoài.

Ngay trong khoảnh khắc này, Lâm Ân cũng trông thấy cảnh tượng bên trong.

Một cái móc sắt thật lớn được gắn trên cao, buông thõng xuống dưới, một cái lồng rỉ sét loang lổ chỉ có kích cỡ chừng một mét, bị treo phía trên móc sắt.

Giống như trong nháy mắt này, mọi thứ xung quanh đã quay lại thời quá khứ…

Thật lâu trước kia.

Phía trên vách tường nhỏ xuống từng vết máu đỏ tươi, khắp nơi xung quanh đây đều là vật chất đặc sệt, dấp dính trộn lẫn giữa chất bài tiết và máu tươi.

So sánh với tòa lâu đài cổ đẹp đẽ, quý giá bên ngoài kia, thì nơi này tuyệt đối là địa ngục.

Mà giờ khắc này, ngay phía trước cái lồng ấy, có một cô bé mặc váy liền áo trắng như tuyết, toàn thân tái nhợt hình thành nên sự đối lập rõ ràng với hoàn cảnh tối đen mà tanh tưởi xung quanh.

Cô bé kia đưa lưng về phía hắn, phía trên làn da bị phủ kín bởi những vết rạn chằng chịt.

Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười trấn tĩnh trên môi, hắn khẽ nâng kính mắt, nói: "Tiểu thư Alice, tự giới thiệu thêm một lần nữa, tôi là bác sĩ được cô mời đến đây, Lâm Ân. Rất hân hạnh được phục vụ cô."

Chương 274: Ngọn Nguồn Của Bất Hạnh!

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ đặc thù: Chữa trị và diệt sát! 】

【 nhiệm vụ chi nhánh một 】: Dùng hết thảy mọi biện pháp, để hóa giải oán niệm và nguyền rủa trên người mục tiêu, hiểu biết toàn bộ những gì đã từng xảy ra trên người cô ấy, sau đó chữa trị thương tổn. Khen thưởng ngoài định mức: Thù lao đặc biệt x1

【 nhiệm vụ chi nhánh hai 】: Dùng hết thảy mọi biện pháp để giết chết hoặc trấn áp mục tiêu, khen thưởng ngoài định mức: Đạo cụ đặc thù x1

【 nhiệm vụ chi nhánh ba 】: Thoát khỏi ngôi nhà hạnh phúc trước khi biết bản thân không thể hoàn thành hai nhiệm vụ trên, khen thưởng ngoài định mức: Tiền khô lâu x1000

【 hoàn thành bất cứ nhiệm vụ chi nhánh nào, cũng có thể nhận được khen thưởng nhiệm vụ 】: Tiền khô lâu: 3000, kinh nghiệm cơ sở: 3000

Ngay khi phát động nhiệm vụ, cô bé tái nhợt kia đã chậm rãi ngoảnh mặt lại, để lộ ra gương mặt và đôi mắt trắng bệch, đầy những vết thương.

"Anh à… hãy làm... Người nhà của em đi... ba mẹ mà anh không thích... em đều đã...từ bỏ rồi..."

Cô bé chậm rãi xoay người qua, đờ đẫn vươn bàn tay nhỏ bé về phía Lâm Ân.

"Hãy... Bảo vệ Alice... giống như anh trai cũ của em… Làm anh trai mới của Alice đi..."

"Bác sĩ..."

"Không phải... anh cần... giữ cho… bệnh nhân của mình… không chết đi sao..."

Khí tức âm lãnh lập tức phun trào, rồi lan tràn khắp bên trong tòa tháp cao ấy.

Ngay cả Lâm Ân cũng cảm nhận được hàn ý lạnh băng lấp kín cõi lòng cô bé kia.

Hắn vẫn giữ vững vẻ bình tĩnh, hỏi: “Cô có thể nói cho tôi biết vì sao không? Bởi vì khi cô còn sống, cha mẹ và anh trai vẫn luôn ngược đãi cô, cho nên sau khi chết, cô mới biến thành Lệ Quỷ?"

Alice trống rỗng nói: "Không, là ta ngược đãi bọn họ."

Ông ——

Trong nháy mắt, vẻ mặt Lâm Ân cũng chuyển thành cứng ngắc.

Alice trống rỗng nói: "Bọn họ à... Đúng là một đám người chết tiệt... Dám làm cho Alice của ta... Quên đi mẹ đẻ của nó..."

"Alice... lại rất vui vẻ... Nhưng con bé càng vui sướng... Ta lại càng căm hận..."

"Bởi vì những thứ này... phải là ta mang đến cho Alice mới đúng..."

Không đúng!

Con ngươi trong mắt Lâm Ân đột nhiên co rụt lại.

Hắn lập tức mở ra giao diện hệ thống của mục tiêu.

【 phu nhân Mary 】

【 chủng tộc 】: Lệ Quỷ

【 trận doanh 】: Hỗn loạn tà ác

【 năng lực chiến đấu 】: hận ý cực hạn diễn sinh thành nguyền rủa khổng lồ!

【 giới thiệu 】: Một vị nữ vu đã bị chết cháy trong hoạt động săn vu, từng là tình nhân của bá tước Carmel, am hiểu ma thuật đen và chú thuật, đã cùng bá tước Carmel sinh ra một cô con gái. Bởi vì ghen tỵ mà bà ta có ý đồ mưu hại bá tước phu nhân, nhưng đã bị phát hiện, và Giáo đình thiêu cháy tại chỗ. Sau khi chết, bà ta đã hóa thành Lệ Quỷ, phụ thể lên người con gái của mình, ghen tỵ và phẫn nộ đã khiến cho bà ta triển khai những đòn trả thù ác độc đối với toàn bộ những người sống bên trong tòa lâu đài cổ ấy...

Quả nhiên!

Quả nhiên!

Giao diện này và giao diện của Alice đang nhanh chóng hoán đổi qua lại với tần suất vô cùng cao.

Nói cách khác, ngay từ thời điểm chết đi tới hiện giờ, ở bên trong cơ thể của cô bé Alice vẫn luôn ẩn chứa hai con ác linh! Một là Alice chân chính, một là con Lệ Quỷ này!

Hoa lạp lạp ——

Mùi cháy khét lẹt lập tức truyền đến.

Lâm Ân vội vàng ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy trên thân thể cô bé trước mặt hắn, đột nhiên trống

rỗng mà xuất hiện những vết bỏng hãi hùng, mùi khét do da thịt bị thiêu đốt, vô cùng tanh tưởi lập tức “Ù ù” thổi quét đến.

"Alice rất đáng yêu... Nó vẫn luôn là một đứa bé ngoan ngoãn..."

"Đáng giận là hoạt động săn vu lần đó... đã cản trở khiến ta không thể hủy diệt con đàn bà kia... Cả tên khốn Carmel dối trá ấy nữa... Hắn lại dám phản bội ta... À... Còn đứa bé trai ấy... Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng làm người ta chán ghét..."

"Một đám người dối trá như vậy... Ta muốn làm cho Alice thấy rõ bộ mặt đích thực của bọn họ... Muốn làm cho bọn họ trở nên ác độc... Bọn họ cũng nên gặp phải bất hạnh rồi..."

Đôi mắt Lâm Ân vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào cô bé trước mặt, hàn ý mãnh liệt liên tục “Ù ù”, xông tới, tràn lên khắp người hắn.

"Bà muốn nói, sở dĩ tính tình của bọn họ thay đổi lớn đến vậy, đều là do bà động tay chân?"

Cô bé kia trống rỗng nói: "Ừm... Alice cũng không thể bị lừa được..."

Mà ngay trong nháy mắt kia, giao diện trước mắt Lâm Ân lại một lần nữa hoán đổi trở thành giao diện của Alice mà không có bất cứ dấu hiệu gì báo trước.

Giọng nói của cô bé cũng lập tức thay đổi.

"Đại ca ca..." Cô bé kia vươn tay về phía hắn, trống rỗng nói: "Làm anh trai của Alice đi... Bọn họ đều không thích em... Chỉ có anh đối tốt với em... Alice cũng sẽ đối tốt... với anh..."

Nói cách khác, con Lệ Quỷ nọ đã sớm hòa hợp thành thể cùng Alice.

Hay nói chính xác hơn, ngọn nguồn của toàn bộ những bất hạnh xảy đến với cô bé này, đều là...

Ngay lập tức, trong đầu Lâm Ân lập tức hiện ra khung cảnh quá khứ của tòa lâu đài cổ này. Vào ban ngày, người cha ấy đều rất dịu dàng, người mẹ ấy vẫn luôn hiền hậu, người anh trai ấy vô cùng yêu thương Alice đáng thương, nhưng tới buổi tối, bọn họ lập tức thay đổi một gương mặt hoàn toàn khác.

Bọn họ chuyển thành những con người tàn khốc mà kích động, điên cuồng mà bệnh hoạn, ngược đãi mà lạnh lùng.

Giống như đã đeo cho mình một chiếc mặt nạ.

Bất hạnh nguyền rủa bao phủ cả tòa lâu đài cổ, mỗi con người sống ở nơi đây đều biến thành kẻ hai mặt.

Sợ hãi, ngày đêm đều sống trong sợ hãi.

Mà ngọn nguồn cho hết thảy những chuyện này đều đến từ chính con Lệ Quỷ đã ký sinh vào trong cơ thể cô bé kia... Chính bà ta đã gieo rắc bất hạnh xuống tòa lâu đài này.

"Anh không đồng ý ư... Anh không nhận lời em ư..."

Alice đi từng bước một về phía Lâm Ân, bên trong ánh mắt vẫn là một mảnh trống rỗng.

Mà mỗi khi cô bé tiến lên một bước, máu thịt trên người sẽ vỡ đi một khối, giống như thân thể kia vốn là những mảnh ghép rời rạc với nhau, chỉ một chấn động nhẹ cũng khiến chúng nó “Rầm rầm rầm” mà rơi xuống đất.

【 đinh! Cảnh báo! Cảnh báo! Cường độ nguyền rủa tăng mạnh! Cường độ nguyền rủa tăng mạnh! 】

【 ký chủ lập tức thoát đi! Lập tức thoát đi! 】

Chương 275: Trước Khi Mọi Thứ Chìm Vào Hắc Ám...

Cùng với tiếng nhắc nhở chói tai của hệ thống không ngừng truyền đến bên tai, vào giờ khắc này, Lâm Ân không chút do dự, đột nhiên cắn răng, khiến cho từng nhánh xúc tu không ngừng "Rào rào rào" từ trên bờ vai hắn nổ bắn ra, rồi mang theo hắn nhanh chóng tháo chạy đi.

Bởi vì không cần âm thanh nhắc nhở của hệ thống, hắn cũng đã cảm nhận được. Sóng năng lượng nguyền rủa mãnh liệt kia đã đạt tới trình độ hắn không thể thừa nhận nổi rồi!

Mà ở phía sau, giọng nói trống rỗng của cô bé ấy vẫn không ngừng vang lên.

"Anh không nhận lời em sao..."

"Anh không muốn làm anh trai của em sao..."

"Anh cũng muốn vứt bỏ Alice hả..."

Ầm vang long ——

Cả tháp cao đều chấn động, bên trong đoạn cầu thang xoắn ốc ngoài gian phòng ấy, Lâm Ân đang nhanh chóng lao đi như bão táp, mà ở hai bên vách tường, càng ngày càng xuất hiện nhiều bàn tay máu.

Mùi máu tươi nồng đậm từ phía sau ầm ầm lao theo hắn, mặt đất bắt đầu bùng cháy lên, huyết dịch màu đỏ tươi hóa thành nước lũ, "Rào rào rào" chảy thành dòng như muốn cuốn bay cả thang lầu.

Ngay sau đó, đột nhiên Lâm Ân chạy ra khỏi tháp cao, rồi lập tức nhìn thấy phía trên bức tường lớn từ đài cao đi thông với bên ngoài, đã bốc lên một mảnh hỏa diễm màu đỏ máu hừng hực sôi trào.

Bạch Dật đang bị treo phía trên cột cờ cao cao, đưa ánh mắt khiếp sợ quan sát biến hóa dị thường bên trong lâu đài cổ, cũng nhanh chóng nhìn thấy Lâm Ân từ bên trong tháp cao, hớt hải chạy ra bên ngoài, gã lập tức hoảng sợ hô lớn: "Đại ca! Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra bên trong đó vậy?"

Nhưng hiện tại Lâm Ân hoàn toàn không có tâm tư mà để ý tới gã.

Bởi vì gần như cùng lúc ấy, ngọn lửa màu đỏ máu phía trên đài cao kia đã hóa thành sóng biển, ầm ầm lao đến muốn nhấn chìm hắn.

Không chút do dự, Lâm Ân cắn răng, thân thể nhanh chóng chui thẳng vào bên trong thông đạo.

Tới hiện tại, rốt cuộc hắn cũng hiểu được.

Vì sao một cô bé nhỏ xíu như vậy lại có oán khí to lớn kinh khủng đến thế?

Vì sao oán khí kia lại có thể mạnh mẽ đến mức bao phủ cả tòa lâu đài cổ này, thậm chí còn có thể kéo cả lâu đài cổ ấy vào bên trong thế giới hắc ám?

Bởi vì oán khí này không chỉ tới từ con Lệ Quỷ nọ, đồng thời nó còn đến từ Alice, đến từ cô bé bị tách rời cơ thể kia!

Là oán niệm và hận ý của hai con Lệ Quỷ dung hợp lại vào nhau, mới khiến cho thứ năng lượng tiêu cực này trở nên mạnh mẽ thông thiên!

Nhưng hắn nhất định có thể tìm được phương pháp chữa trị, bởi vì nếu không có, hệ thống tuyệt đối sẽ không tuyên bố nhiệm vụ chi nhánh!

Hoa lạp lạp ——

Bên trong con đường chật hẹp, vô số cánh tay đã bị tòa lâu đài cổ này cắn nuốt cũng lập tức chui ra ngoài, đám ác linh không ngừng thét dài, hung hãn lao lên muốn cản trở đường đi của Lâm Ân.

Lâm Ân cắn răng, hiện tại hắn không có tâm tư để ý tới chúng nó.

Hắn trực tiếp cầm cưa điện, xé nát từng cánh tay trước mặt thành mảnh nhỏ.

Nhất định sẽ có cách.

Bởi vì dựa vào những thông tin hắn nhận được, thì Alice hoàn toàn không biết chuyện gì cả, thậm chí còn rất có khả năng đến tận khi cô bé chết đi, trong lòng vẫn hoang mang, đau khổ, không biết hết thảy những chuyện này đều do mẹ ruột của mình giở trò quỷ!

Cô bé đang hận, nhưng đồng thời cũng đang khát cầu hạnh phúc.

Là mẹ đẻ của cô bé tự tay hủy diệt cả thời thơ ấu của con gái mình!

Mà nếu có thể tìm được phương pháp khiến cho Alice ý thức được hết thảy những chuyện này, có lẽ hắn cũng có thể chia lìa Alice khỏi con Lệ Quỷ đã dung hợp với cô bé kia!

Trong nháy mắt, hắn phát động huyết nhục tai biến, trên trán lập tức hiện ra Ác Linh Thụ Nhãn.

Ngay khi Ác Linh Thụ Nhãn mở to, hắn lập tức trông thấy ấn ký nguyền rủa xuất hiện dày đặc phía trên hành lang lầu hai.

Lúc trước, hắn cũng không để ý đến những thứ này, nhưng tới hiện tại hắn lại rõ ràng cảm nhận được, dấu vết nguyền rủa tại nơi đó càng thêm dày đặc hơn những nơi khác.

Mà bên trong lâu đài cổ này, lại không chỉ có một khu vực như vậy!

Nói cách khác, năm đó, chính tại những địa điểm này đã phát sinnh sự kiện gì đó mang oán khí cực kỳ trầm trọng.

"Có lẽ..."

Trong nháy mắt, Lâm Ân cắn răng, chợt ngừng lại.

【 ký ức trong quá khứ đã mất đi! 】

Nếu sử dụng thứ năng lực này với sinh vật, có thể tái hiện lại trạng thái của bọn họ tại một thời điểm nào đó trong quá khứ!

Thì sử dụng nó với cả một khu vực, sẽ cho ra quang cảnh như thế nào?

Có thể tái hiện lại cảnh tượng tại thời điểm đó hay không?

【 đinh! Ngươi đang phát động ký ức trong quá khứ đã mất đi với mục tiêu là khu vực trước mắt, xin hỏi lập tức tiến hành gây ảnh hưởng hay không! 】

"Có!"

【 xin định vị thời điểm tái hiện. 】

"Trước khi tòa lâu đài cổ này rơi vào thế giới hắc ám, vào ngày Alice bị giết!"

Lâm Ân cắn răng nói.

Hắn không biết thời gian xác thực, chỉ có thể đi định vị mơ hồ như vậy, nhưng hiện tại, đây cũng là cách duy nhất để hắn có thể tìm kiếm được tin tức.

"Phát động ký ức trong quá khứ đã mất đi!"

Lâm Ân cắn răng, đột nhiên ấn thẳng mười ngón tay xuống đất.

Một luồng quang mang chói mắt đã bao phủ cả hành lang dài đang bị hỏa diễm bừng bừng thiêu đốt vào bên trong.

Rất nhanh, ở chính giữa quầng sáng rực rỡ kia, hỏa diễm màu đỏ máu vốn đang hừng hực thiêu đốt đột nhiên trôi đi, hành lang lại quay về với một mảnh hắc ám.

Lâm Ân biết, tái hiện thành công rồi!

Cùng lúc này, ở bên trong đoạn hành lang tối đen ấy, đã tái hiện lại hình ảnh hỗn loạn, ghê rợn vào đêm mưa to kia, thời khắc Alice bị giết.

"Các ngươi phải cho Alice biết được bộ mặt đáng ghê tởm của các ngươi, bởi vì hiện tại trong lòng con bé vẫn còn mong mỏi, trông chờ vào các ngươi!"

"Không, không nên như vậy, các ngươi cần phải làm cho Alice hiểu được, các ngươi đều là một lũ ác quỷ khoác da người. Đi thôi, hãy đi nói cho Alice biết... Các ngươi chính là một đám đồ tể."

Âm thanh nguyền rủa khàn đục quanh quẩn khắp dãy hành lang.

Trong hình ảnh trước mắt, Carmel, nữ chủ nhân, cả cậu bé kia nữa, tất cả bọn họ đều lộ ra vẻ mặt điên cuồng và bạo ngược.

Bọn họ mang theo con dao lóc xương, chịu ảnh hưởng bởi lời thầm thì nguyền rủa đầy mê hoặc ấy, đi từng bước một, đầy hưng phấn mà dữ tợn, nhanh chóng xuyên qua đoạn hành lang này, hướng thẳng về phía tòa tháp cao kia.

Chương 276: Đây Là Nguyên Nhân Khiến Cho Nguyền Rủa Lan Tràn?

Thời gian nhanh chóng bị Lâm Ân điều chỉnh về phía sau.

Một tiếng gào thét thảm thiết, đầy thống khổ truyền đến từ bên trong tòa tháp cao kia, vang vọng khắp bầu trời đêm u ám.

Đến thời điểm ba con người ấy lại một lần nữa xuất hiện trên hành lang, gương mặt bọn họ vẫn lộ rõ vẻ bệnh hoạn mà bạo ngược, gần như đã rơi vào điên cuồng, không tỉnh táo, chỉ là lúc này, toàn thân bọn họ đều là máu, lưỡi dao cũng bị nhuộm đỏ rồi.

“Tí tách” từng giọt máu tươi rơi xuống, chúng chảy từ bên trong cái giỏ trên tay bọn họ, từng giọt từng từng giọt nhỏ xuống, “Tí tách tí tách” nhuộm đỏ cả hành lang.

"Gấu đi... Giấu đứa con gái đang gào thét thê lương của ta đi... Trong tường... Trong đại sảnh... trong lò sưởi... Các ngươi có nghe được không... rốt cuộc con gái của ta cũng thấy rõ bộ mặt thật của các ngươi rồi... Con bé hận các ngươi... Con bé hận các ngươi..."

Âm thanh nguyền rủa tràn ngập trong hành lang.

Sau đó, những bóng người nọ bắt đầu đào đất, mà cũng chính trong một khắc kia, rốt cuộc Lâm Ân cũng nhìn thấy rõ ràng thứ được đựng trong giỏ...

Rầm ——

Năng lực “ký ức trong quá khứ đã mất đi” vừa kết thúc, khung

cảnh trước mắt Lâm Ân lại một lần nữa trở về với hiện tại, cũng chính là đoạn hành lang đang bị hỏa diễm màu máu tươi hừng hực thiêu đốt kia.

Sau khi trông thấy khung cảnh tăm tối lúc trước, kể cả Lâm Ân, một người đã chứng kiến rất nhiều hình ảnh đen tối của thế giới hắc ám này, cũng cảm nhận được cơn phẫn nộ hừng hực đang thiêu cháy trong lòng mình.

Hắn nhanh chóng lao thẳng vào góc tường, nơi bọn họ chôn xác lúc trước.

Một quyền đánh vỡ sàn nhà mục nát.

Dưới sàn nhà, hắn trông thấy một cánh tay nhỏ bé vẫn còn đang chảy máu.

Hận ý… khiến cho thi thể không thể hư thối được.

Mà những mảnh nhỏ thi thể như vậy, lại được phân bố rải rác khắp nơi bên trong tòa lâu đài cổ này!

【 đinh! Ngươi nhận được mảnh nhỏ thi thể của Alice x1 】

Đây là nguyên nhân khiến cho nguyền rủa lan tràn?

Chỉ vẻn vẹn là ghen ghét?

Chỉ vẻn vẹn là ác độc?

Lại có thể tàn khốc đến độ biến chính con gái ruột của mình trở thành công cụ báo thù?

Lâm Ân cắn răng, rồi nhanh chóng bước xuống thang lầu trước khi luồng hỏa diễm hừng hực thiêu đốt nọ lan tràn tới.

Bà ta muốn khiến cho con gái của mình cũng biến thành Lệ Quỷ giống bà ta!

Bà ta muốn khiến cho con gái của mình, tự tay hủy diệt ngôi nhà hạnh phúc này thay cho bà ta!

Lâm Ân không ngừng lao thẳng đến những khu vực có mật độ năng lượng nguyền rủa cực kỳ đậm đặc, lại không ngừng thi triển 'ký ức trong quá khứ đã mất đi', góp nhặt, chắp vá vô số chân tướng.

"Anh yêu, em cảm thấy có chút không thích hợp, hình như vài ngày rồi Alice còn chưa được ăn cái gì. Nhưng em vẫn còn nhớ giữa trưa hôm nay chúng ta vừa dùng cơm trưa với nhau mà... Hơn nữa, hình như con bé... rất sợ em..."

"Em thề, em không có ngược đãi Alice! Em biết anh rất áy náy vì cái chết của mẹ con bé, còn em... kỳ thật em vẫn luôn cố gắng tiếp nhận cô ta, chỉ là em thực sự không ngờ cô ta lại là một nữ vu... Nhưng không cần biết như thế nào, Thánh Mẫu thánh linh nhân từ... sẽ không khiến em trút nỗi căm giận trong lòng mình lên người một đứa nhỏ..."

"Không đúng... Không đúng... Hình như ta đã quên đi rất nhiều chuyện rồi...Vì sao trên tay ta lại có máu... Tóc... Đây là Alice... Làm sao có thể... Ta... Ta không thể nhớ nổi bất cứ chuyện gì nữa..."

"Đáng chết! Ta đánh con bé ư, ta... Ta còn cắt tóc con bé nữa, Thánh Mẫu thánh linh nhân từ, xin... Xin người hãy khoan dung cho con, con không biết làm sao con có thể... Con... hình như con rất hận con bé, đúng vậy! Rất hận! Con bé chính là con gái của nữ vu kia, nữ vu kia đã mê hoặc chồng con, cho nên con gái của cô ta... Cũng nên chết đi!"

Từng hình ảnh được lần lượt tái hiện trở về…

Lâm Ân đã nhìn thấy từng chút từng chút biến hóa của nữ chủ nhân kia dưới ảnh hưởng của nguyền rủa trong tay Lệ Quỷ.

Từ một người mẹ đỡ đầu từ bi, bà ấy lại dần dần biến thành một người phụ nữ ác độc, với cõi lòng tràn ngập hận ý.

Mà trong đoạn thời gian này, bá tước Carmel và con trai trưởng của nhà bọn họ cũng đồng thời phát sinh biến hóa.

"Ta… làm sao ta có thể hạ mệnh lệnh như vậy... Con bé là con gái của ta, làm sao ta có thể cho phép bọn họ nhốt con bé vào trong lồng... Ta... Đáng chết đáng chết đáng chết! Ta điên rồi hả... Hình như ta... A a a a!"

"Vì sao cả con ta cũng thay đổi rồi, thằng bé vốn là một chàng trai ngay thẳng! Nhưng nó lại đang hành hạ đến chết... Hành hạ đến chết những động vật nhỏ kia... Dường như nó càng ngày càng thường xuyên đi đến kho đông lạnh và tháp cao... Nó nói mình muốn mang quà tới cho Alice? Hi vọng... Hi vọng không phải như những gì ta nghĩ..."

"Ta điên rồi! Ta phát điên rồi, ta có cảm giác mình đã bị nguyền rủa! A a a! Hãy trút lên người ta đây này! Có gì hãy trút cả lên người ta đi! Đừng để ta hành hạ con gái của ta nữa!"

Khi tái hiện đến căn phòng nọ, Lâm Ân lập tức trông thấy bá tước Carmel đang cực kỳ kích động, không ngừng mở rít gào trong khung hình ấy...

Hình ảnh nọ cũng đọng lại ở đây.

Mà đó cũng là một lần cuối cùng bọn họ còn có thể biểu hiện ra lý trí tỉnh táo của mình.

Từ sau thời điểm ấy, bọn họ hoàn toàn không thức tỉnh được nữa.

Chịu ảnh hưởng bởi nguyền rủa từ trong tay con Lệ Quỷ kia, ý chí của bọn họ đã hoàn toàn thay đổi, trở nên vặn vẹo mà bệnh hoạn.

Mà cũng có thể tưởng tượng được, từ sau khi cả gia đình bọn họ hoàn toàn bị nguyền rủa ảnh hưởng, trong đoạn thời gian này, Alice đã phải hứng chịu những trận đòn tra tấn và tâm lý khủng hoảng tới mức nào.

【 đinh! Ngươi nhận được mảnh nhỏ thi thể của Alice x1】

【 đinh! Ngươi nhận được mảnh nhỏ thi thể của Alice x2】

【 đinh! Ngươi nhận được mảnh nhỏ thi thể của Alice x5】

Lâm Ân cắn răng, hắn đang không ngừng di chuyển bên trong tòa lâu đài cổ mục nát này, đang không ngừng đi các nơi, thu thập những mảnh nhỏ của Alice đã bị bọn họ tách rời năm đó.

Cho nên cô bé mới oán hận!

Cho nên cô bé mới khát khao có được người nhà làm bạn bên cạnh mình đến vậy.

Khát vọng trong lòng lớn đến mức… dù đã biến thành ác quỷ, cô bé vẫn muốn kiếm tìm hạnh phúc cho riêng mình.

Đây là ngôi nhà hạnh phúc ư?

Đây là hết thảy những gì cô bé mong đợi ư?

Chương 277: Đầu Sỏ Tội Ác!

Oanh ——

Lâm Ân đánh một quyền, làm nổ nát mảnh sàn nhà trong góc đại sảnh, lập tức trông thấy nửa cái đầu vẫn còn chảy máu và rơi lệ của cô bé kia.

【 đinh! Ngươi nhận được mảnh nhỏ của Alice x1 】

Nhưng cũng chính tại một khắc này, đột nhiên phía sau lưng hắn truyền đến một giọng nói dữ tợn.

"Ngươi đang tìm... Cái gì?"

Lâm Ân lập tức quay đầu nhìn lại, rồi phát hiện cô bé kia đã đứng sau lưng hắn rồi.

Nhưng vào thời khắc này, trên thân thể cô bé đang bị hỏa diễm hừng hực thiêu đốt, vẻ mặt của cô bé cũng không còn trống rỗng như trước kia, mà là một mảnh dữ tợn.

Lâm Ân biết, hiện tại con ác linh đang chiếm lấy thân xác Alice chính là con Lệ Quỷ kia, kẻ gây nên toàn bộ những tấm bi kịch này!

Cũng chính là nữ vu bị thiêu cháy năm đó!

Mẹ đẻ của Alice.

Rầm ——

Trong nháy mắt, cô bé kia dữ tợn nâng tay lên, Lâm Ân lập tức bị một luồng lực lượng vô hình bóp nghẹt cổ họng, bị đối phương

trống rỗng nâng lên.

Hắn cắn răng, đột nhiên trên mặt xuất hiện một nụ cười.

"Alice! Tôi đang... Tìm thi thể của cô!"

Vẻ mặt dữ tợn của cô bé ấy đột nhiên biến thành ngây dại, nhãn cầu vốn đã bể tan tành lại đột nhiên chuyển động.

"Tôi là bác sĩ của cô mà... Đương nhiên... Nếu cô thật sự hi vọng... Chúng ta cũng có thể trở thành..."

"Người nhà!"

Ngay trước mặt mình, Lâm Ân lập tức trông thấy giao diện của Alice và phu nhân Mary bắt đầu chuyển đổi với tần suất cực cao. Và đó cũng là phương pháp duy nhất giúp hắn phán đoán được tồn tại mình đang đối mặt là ai.

Nhân cơ hội này, Lâm Ân hét lớn: "Trái Trái!"

Ngay một khắc khi hắn hô to cái tên Trái Trái, giống như là ngầm hiểu, đột nhiên tay trái của hắn lại hòa tan thành vô số dịch nhầy tối đen, và “Rào rào rào” chảy tràn ra đất.

Những đứa hài nhi há miệng khóc to lập tức xuất hiện bên trong lớp dịch nhầy nọ, làm cho cả đại sảnh tràn ngập thứ âm thanh có thể gây ô nhiễm tinh thần kia.

"A ———— "

Một tiếng thét chói tai thê lương truyền đến.

Cô bé kia lập tức buông lỏng thứ lực lượng đang trói buộc Lâm Ân, để dùng sức mà bịt chặt lỗ tai mình.

Có vẻ như tinh thần của hai con Lệ Quỷ nọ đã bắt đầu sụp đổ không ngừng dưới ảnh hưởng của năng lực ô nhiễm tinh thần quy

mô lớn.

Lâm Ân không chút do dự, nhanh chóng thu gom Trái Trái của mình lại, rồi cắn răng, chuyển hóa toàn bộ đám xúc tu ra ngoài, và điên cuồng lao thẳng về phía phòng bếp.

Bởi vì ở nơi này, vẫn còn một mảnh nhỏ cuối cùng của Alice!

Trên thực tế, ngay khoảnh khắc hắn biết được mình đang phải đối mặt với hai con Lệ Quỷ trong cùng một cơ thể, cũng như hiểu được cả lâu đài cổ này đều được cấu tạo từ nguyền rủa, hắn đã biết rằng, lực lượng hiện tại của bản thân hoàn toàn không đủ để giải quyết con Lệ Quỷ nọ!

Bởi vì đó là hận ý!

Là oán độc!

Là tồn tại vô cùng đáng sợ mà ngươi không thể dùng thủ đoạn vật lý để xóa sổ đối phương!

Mà ngoại trừ năng lực ô nhiễm tinh thần của Trái Trái, hắn không có bao nhiêu phương pháp ứng phó lại ác linh và nguyền rủa.

Tuy hắn có thể phát động năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa, nhưng hắn biết, nếu hận ý và oán niệm không bị tiêu trừ, thì hắn có làm cái gì chăng nữa, cũng không thể tạo nên một chút ảnh hưởng mang tính thực chất nào đối với hai con Lệ Quỷ kia.

Bởi vì hận ý và oán khí mới là chủ thể!

"Ta muốn ngươi chết!"

Lâm Ân vừa bước vào hành lang, lập tức nghe được tiếng rít dữ tợn truyền đến từ phía sau kia.

Cũng tại khoảnh khắc đó, dãy hành lang trước mặt hắn cũng

nhanh chóng biến đổi. Ngọn lửa hừng hực bốc lên, liệt hỏa màu máu đỏ cuồn cuộn lao thẳng về phía hắn.

Mà ở phía sau, cô bé dữ tợn đã thoát khỏi ô nhiễm kia cũng chạy đến gần trong gang tấc.

Giờ khắc này, Lâm Ân không dám trì hoãn một phút giây nào, đột nhiên hắn vươn tay tới, lấy ra phần thưởng mình mới nhận được.

【 khăn che mặt của ma nữ! 】

Tại khoảnh khắc đeo chiếc khăn che mặt kia lên, Lâm Ân dứt khoát xông thẳng vào đám cháy còn đang hừng hực thiêu đốt.

Một bước một thiêu đốt.

Một bước một tiêu tan!

Từng nhánh xúc tu lại dùng sức mà leo lên vách tường xung quanh, sau đó kéo thân thể hắn tiến về phía trước.

Nhưng ngay khi Lâm Ân sắp đi tới phòng bếp kia, đột nhiên con ngươi trong mắt hắn chợt co rụt lại.

Hắn lập tức phát hiện ra thứ xúc cảm nóng bỏng mà băng hàn truyền đến từ phía sau lưng mình.

Chỉ thấy một bàn tay máu trực tiếp xuyên qua phía sau lưng hắn, và không chút trở ngại, đã nắm lấy trái tim hãy còn đập mạnh kia.

Thứ cảm giác nóng bỏng kịch liệt, truyền đến từ trái tim kia, khủng khiếp đến mức toàn thân hắn cũng muốn cháy rụi.

Lâm Ân không chút do dự, đột nhiên rút Dạ Ma Đao ra, cắn răng, đâm một đao xuyên thẳng qua lồng ngực mình.

Ngay khoảnh khắc trước khi bàn tay nọ bóp nát trái tim hắn, thanh Dạ Ma Đao đã được bôi nước thuốc hiện hình ác linh, cũng trực tiếp đâm thủng bàn tay kia.

Phía sau truyền đến một tiếng rít gào bén nhọn của ác linh.

Lâm Ân co người, lăn mạnh xuống đất.

Chỉ trong nháy mắt, bàn tay máu gãy lìa của cô bé đang không ngừng điên cuồng gào thét phía sau lưng hắn, đã phục hồi như cũ.

Thật hiển nhiên, một dao kia của hắn vốn không tạo thành bất cứ thương tổn mang tính thực chất nào cho đối phương.

"Hội tụ!"

Ngay khi con Lệ Quỷ nọ sắp lao tới, trực tiếp xé nát Lâm Ân, hắn lại nhanh như cắt nhét nhãn cầu hội tụ vào hốc mắt, rồi dữ tợn mà ngang nhiên phát động kỹ năng của mắt trái.

Ông ——

Giây tiếp theo, nguyền rủa từ bên trong viên nhãn cầu tối đen nọ nhanh chóng phun ra, khiến cho toàn thân con Lệ Quỷ ấy khựng lại, bắt đầu tan chảy.

Tiếng thét chói tai đầy thảm thiết lại một lần nữa vang vọng cả hành lang.

Nhưng Lâm Ân biết, kể cả nhãn cầu hội tụ cũng chỉ có thể ngăn cản được đối phương một chốc lát thôi!

Bởi vì cả lâu đài cổ này đều là sản phẩm do hận ý và oán niệm của Alice biến thành, cô bé là địa phược linh của nơi này, chỉ cần lâu đài cổ còn tồn tại, thì cô bé cũng không thể bị tiêu diệt được!

Mà hiện tại, con Lệ Quỷ kia lại đang cộng hưởng nguyền rủa và oán hận của nơi này, cùng Alice!

Lâm Ân cắn răng, đột nhiên bắn ra nột nhánh xúc tu, hắn muốn dùng nó để lôi kéo chính mình, rồi dựa vào tốc độ thật nhanh này, ầm ầm đâm thẳng vào phòng bếp.

Chương 278: Mảnh Cuối Cùng Của Trò Xếp Hình!!!

Ngay khi bước chân đến nơi này, Lâm Ân chợt phát hiện cả phòng bếp đã sớm bị thiêu đốt.

Hắn cũng trông thấy đống dụng cụ nấu ăn như dao lóc xương, xẻng… nếu lúc trước chúng nó luôn bận rộn "Đông đông đông" mà thái nguyên liệu nấu ăn, thì tới hiện tại tất cả chúng nó đều bị hỏa diễm thiêu đốt, đang không ngừng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Nhưng ở chỗ sâu nhất của phòng bếp, Đồ Tể Đầu Heo kia vẫn đang hồn nhiên khuấy nồi súp đặc của mình, dường như ông ta hoàn toàn không chú ý tới biến hóa xung quanh.

Ông ta và khung cảnh của nơi này như hai thái cực hoàn toàn xa lạ.

Lâm Ân cắn răng, dùng sức mà nhanh chóng tiến lên.

"Cậu đã đến rồi?" Đồ Tể Đầu Heo xoay người liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: "Canh đã nấu xong, lúc trước, tôi đã đồng ý sẽ cho cậu thưởng thức một chén, cậu đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Nói xong, Đồ Tể Đầu Heo xoay người, bưng trên tay một chén nước canh nồng đậm, tản ra từng luồng hương thơm ngây ngất.

Mà trước mắt Lâm Ân cũng lập tức hiện ra phần giới thiệu của bát canh kia.

【 canh tim và não chưa hoàn thành 】: Dùng một trái tim thiện và một bộ não ác để điều hòa, chế biến thành thứ nước canh

nồng đậm, sau khi uống vào, sẽ ngẫu nhiên thu hoạch được một phần tri thức, cũng như ngẫu nhiên nhận được một phần nguyền rủa.

Lâm Ân ngẩn ra. Hắn tập trung nhìn xuống nồi canh trước mắt.

Mà cũng chính tại nơi một khắc này, hắn trông thấy một bộ não và một trái tim vừa hiện lên ngay giữa nồi nấu canh.

Đó là trái tim của Alice!

Cũng là một mảnh cuối cùng của trò xếp hình này!

Nhưng vì sao nó lại nằm ở đây...

Có vẻ như đã trông thấy vẻ mặt nghi hoặc của Lâm Ân, Đồ Tể Đầu Heo thản nhiên nói: "Đó là nguyên liệu nấu ăn vô cùng hiếm, cũng là trái tim thiện ít có bên trong thế giới hắc ám này, nhưng nó đã bị quá nhiều ác ý tiêm nhiễm vào, chỉ tạm chấp nhận được, chứ không đạt tới yêu cầu của ta."

"Cho nên nồi canh này là một sản phẩm thất bại."

Lâm Ân lập tức đứng lên, sâu kín nói: "Ông có thể cho tôi trái tim kia không? Tôi có thể giao dịch với ông!"

Đồ Tể Đầu Heo thản nhiên nói: "Cậu muốn dùng trái tim kia để hóa giải hận ý của cô bé ấy?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, trấn định nói: "Tôi là một bác sĩ, đã tiếp nhận cố chủ ủy thác rồi."

Phía sau, lưỡi lửa hừng hực thiêu đốt như muốn phun ra nuốt vào hết thảy, không ngừng lan tràn về phía bọn họ.

Mơ hồ có thể nghe được tiếng rít dữ tợn của Lệ Quỷ vang lên bên trong ngọn lửa ấy, giống như chỉ chốc lát nữa thôi, nó sẽ cắn

nuốt hết thảy mọi thứ ở nơi này.

Đồ Tể Đầu Heo thản nhiên nói: "Có thể, cậu hãy uống bát canh này đi, sau đó tôi sẽ trao đổi với cậu."

Không chút do dự, Lâm Ân lại trấn định mà bưng bát canh kia lên, uống một hơi cạn sạch.

Mùi hương nồng đậm không ngừng phun trào trong miệng, mà bên tai hắn cũng lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi nhận được một phần tri thức: Cải tạo máy móc 】

【 đinh! Ngươi nhận được một phần nguyền rủa: Chú Hề Khóc Lóc [1]】

Giờ khắc này, sau khi đã thỏa mãn yêu cầu của Đồ Tể Đầu Heo, Lâm Ân không chút do dự, lại nhanh chóng vươn tay tới, trực tiếp lấy đi trái tim bên trong nồi súp kia, rồi cắn răng, dùng một nhánh xúc tu của mình, trực tiếp kéo thân thể đi tới cánh cửa đi thông với kho đông lạnh.

Mà ở phía sau, hỏa diễm điên cuồng cùng tiếng gầm thét của ác linh cũng cuồn cuộn lao đến, nhưng bên trong âm thanh ồn ào này, hắn vẫn có thể nghe được giọng nói lạnh nhạt của Đồ Tể Đầu Heo kia: "Cậu cần một trái tim cực ác để tiến hành giao dịch với ta, nửa giờ sau, ta sẽ đi tìm cậu, nếu cậu bội ước, ta sẽ dùng trái tim của cậu để hoàn thành vụ giao dịch này."

Tại khoảnh khắc lời nói này vang lên, bóng dáng Đồ Tể Đầu Heo đã biến mất ngay tại chỗ

Không

Cũng không ai biết rốt cuộc thân phận của ông ta là gì.

Nhưng tại thời điểm này, Lâm Ân đã không để ý được nhiều như vậy.

Phía sau lưng hắn, con ác linh kia vẫn đang đuổi theo không bỏ.

Đột nhiên Lâm Ân lao thẳng vào bên trong kho đông lạnh, sau đó lập tức vươn tay, hung hăng chọc thẳng vào miệng mình, khiến cho bản thân nhanh chóng phun ra toàn bộ phần nước canh vừa uống vào trong miệng.

Nhưng kể cả khi đã phun ra bằng sạch, hiệu quả của tri thức và nguyền rủa cũng lưu lại trên người hắn rồi.

Có điều hắn biết, hiện tại không phải thời điểm mình nên để ý đến những chuyện này!

Hắn cắn răng, không dám dừng lại thêm, đã nhanh chóng đứng dậy, dùng sức mà đóng cửa lại.

Sau đó, hắn lấy ra lượng lớn dược tề ác linh hiện hình từ bên trong không gian hệ thống, lại dùng sức mà ném thẳng chúng nó vào cửa chính và toàn bộ những vách tường xung quanh.

Ba ——

Ba ——

Tuy những thứ này không mang lại tác dụng quá lớn nếu hắn muốn ngăn chặn con ác linh kia, nhưng hiển nhiên, chúng vẫn có thể phát huy ra một chút hiệu quả nhất định.

"Trái Trái!" Lâm Ân thở dốc mà cắn răng nói, trong mắt lóe lên một mảnh điên cuồng: "Ngươi có thể dùng thêm một lần ô nhiễm tinh thần hay không?"

Tại thời điểm này, rõ ràng là Trái Trái đã rơi vào trạng thái uể

oải, nhưng cô ấy vẫn cố gắng chịu đựng để nâng tay lên, gian nan nói: "Ngươi nhớ phải... Bồi thường... Cho ta..."

Ngay tại khoảnh khắc lời nói của Trái Trái rơi xuống, một cái lưỡi lửa nóng cháy vô cùng đã nặng nề đâm sầm vào cửa chính, dược tề đọng trên vách tường và cửa chính lập tức sáng lên, ngăn trở con Lệ Quỷ kia trực tiếp xâm nhập.

Tiếng rít gào thê lương vang vọng bốn phương tám hướng.

---

[1] : Chú Hề Khóc Lóc (Hoặc Joker, được biết đến với cái tên Weeping Clown) là một nhân vật trong tựa game Identity V, một trò chơi điện tử thuộc thể loại kinh dị bất đối xứng được phát triển và xuất bản bởi NetEase Games. Trò chơi được phát hành vào tháng 7 năm 2018.

Nói thêm về nguyền rủa của Joker: Joker được sinh ra với khuôn mặt buồn bã và đôi chân phải bị dị tật, nhưng với cha mẹ anh, những người làm nghề biểu diễn không chuẩn mực, hình hài của Joker lại là một đặc ân trời ban cho loại nghề nghiệp này.

Tất cả những gì anh cần làm là hóa trang thành một chú hề đang khóc và khập khiễng bước lên sân khấu, tạo ra tiếng cười bằng hình hài khác thường của mình, đồng thời cũng trở thành cái bóng của chú hề đang cười Sergie, chịu đựng những ánh mắt lạnh lùng và chế nhạo của đám đông.

Cứ như vậy, môi trường và những trải nghiệm trong suốt quá trình trưởng thành đã khiến Joker trở thành một nhân vật biết phục tùng và u ám, nhưng mặc kệ người ngoài nhìn nhận như thế nào, Joker vẫn không thay đổi, và sự dịu dàng vốn bị bỏ quên bên trong anh vẫn lớn lên như một đóa hoa tầm thường trong góc tối.

Chương 279: Lắp Ghép! Chạm Vào!

Ngay khi trông thấy cảnh tượng này, rốt cuộc Trái Trái cũng cắn răng quyết định.

Chỉ nghe “Rầm” một tiếng, cô ấy lại một lần nữa hóa thành một dòng chất lỏng tối đen đặc sệt, dấp dính.

Một đám hài nhi giãy giụa thành hình, phát

Lực lượng ô nhiễm tinh thần làm cho người ta phát cuồng lập tức vang lên khắp kho đông lạnh, và rất nhanh đã cho thấy hiệu quả.

Dao động nguyền rủa mạnh mẽ lập tức ngăn chặn hành vi trùng kích của con ác linh ở ngoài cửa kia.

"Ta không kiên trì được bao lâu đâu! Ngươi phải nhanh!" Giọng nói của Trái Trái vang lên trong đầu hắn.

Lâm Ân không chút trì hoãn, đã nhanh chóng ép chính mình phải khôi phục lại bình tĩnh, sau đó, hắn lập tức lấy ra toàn bộ những mảnh nhỏ thi thể mình đã thu thập được và cất vào bên trong không gian hệ thống.

Giờ khắc này, hắn lập tức để cho bản thân tiến vào trạng thái chuyên chú nhất chưa từng có từ trước đến nay.

Mỗi một mảnh trong trò chơi xếp hình đều được đặt vào vị trí vốn có của nó!

Sau đó, Lâm Ân cầm lấy kim chỉ, cắn răng dùng tốc độ cực

nhanh khâu từng mảnh thi thể đã bị tách rời vào với nhau.

Ngoài cửa là âm thanh rít gào của ác linh, bên trong là tiếng khóc thê lương có thể ô nhiễm tinh thần.

Gần như nơi đây đã biến thành cảnh tượng đến từ địa ngục!

Nhưng bỏ ngoài tai hết thảy mọi thứ, Lâm Ân vẫn đang chuyên chú khâu từng chút từng chút một!

Rất nhanh, bộ thi thể ấy đã thành hình, dáng vẻ ban đầu của cô bé Alice cũng dần hiện ra trước mắt hắn.

Ngay lúc này, trong đầu hắn lại một lần nữa xuất hiện những cảnh tượng bản thân đã từng nhìn thấy thông qua năng lực 'ký ức lúc trước đã mất đi'.

"Ta có một người cha nghiêm túc mà dịu dàng."

"Ta có một người mẹ thích lải nhải nhưng sẽ không để Alice phải chịu đói."

"Ta có một người anh trai thường xuyên tặng quà cho Alice, và chưa bao giờ bắt nạt Alice."

"Ta có tất cả người nhà, những người yêu thương Alice."

"Đó là ngôi nhà hạnh phúc của Alice."

Trong hình ảnh ấy, cô bé kia nhẹ nhàng khép lại cuốn nhật ký, rồi ôm nó vào trong lòng, đôi mắt đong đầy hạnh phúc.

Bởi vì mẹ đẻ đã qua đời từ khi Alice còn rất nhỏ, tuy ngẫu nhiên cô bé cũng có chút hoài niệm về đối phương, nhưng theo thời gian dần trôi, những hoài niệm ấy cũng dần dần trở nên phai mờ.

Bởi vì cả cha và mẹ kế đều đối xử rất tốt với Alice, cho nên cô

bé rất muốn sau này khi lớn lên, mình được tỏ lòng hiếu thuận với bọn họ, cũng nhất định sẽ gặn hỏi để cha nói cho cô bé biết ngôi mộ của mẹ đẻ nằm ở đâu, sau đó đến nơi tế bái người mẹ đã sinh ra cô bé, nhưng đang dần dần trở nên mơ hồ trong trí nhớ non nớt kia.

Tuy cha luôn luôn không chịu, cũng không muốn nói cho Alice biết nguyên nhân mẹ cô bé qua đời.

Nhưng cô bé vẫn nghĩ rằng, Alice sẽ tìm được.

Tới khi ấy, cô bé sẽ nói cho mẹ mình biết rằng, cuộc sống hiện tại của Alice vô cùng hạnh phúc, Alice rất cảm kích mọi người.

Trong hình ảnh kia, Lâm Ân trông thấy một cô bé tóc vàng đang từ từ nhắm mắt lại, gương mặt đầy khao khát hi vọng, toát lên vẻ hồn nhiên và mong chờ tương lai tốt đẹp xa xa kia.

Soạt soạt—

Ngay trong nháy mắt khi năng lực ô nhiễm tinh thần kết thúc, cánh cửa chính bên ngoài kho đông lạnh kia lập tức bị lưỡi lửa liếm qua, trực tiếp đập mở.

Cô bé với vẻ mặt dữ tợn, đang bị hỏa diễm thiêu đốt, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rít gào bén nhọn, đã xuất hiện trước cửa kho đông lạnh.

Hận ý ngập trời từ trong cơ thể, làm cho cả kho đông lạnh đều bị lửa lớn hừng hực đốt cháy.

"Đầu!" Trái Trái kêu to.

"Hoàn thành rồi!" Lâm Ân cắn răng nói.

Ngay tại khoảnh khắc ấy, hắn ôm thi thể rách nát tả tơi của cô bé, bước tới.

Mặc cho hỏa diễm dữ tợn điên cuồng phô thiên cái địa thổi quét đến, cùng với con ác linh ác độc tàn nhẫn kia bước tới ngăn cản, hắn cũng không lui lại.

Ngược lại, hắn nghênh đón cơn sóng lửa cuồn cuộn ấy, bước chân vẫn một mực lao nhanh về phía trước.

Cùng lúc đó, vầng sáng chói mắt không ngừng lưu chuyển bên trong con ngươi và lòng bàn tay hắn.

Nguyền rủa vốn đã bị hút đi, nay lại nhanh chóng trở về bên trong khẩu Súng Lục Săn Ma, cùng thời điểm ấy, năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa đã hóa thành một quầng sáng xoay tròn trong lòng bàn tay hắn.

Lâm Ân mang theo cái khăn che mặt có tác dụng chống cháy kia, ngang nhiên đi thẳng về phía con Lệ Quỷ trước mắt.

"Phát động! Xóa bỏ nguyền rủa!" Lâm Ân hét lớn.

Ngay trong nháy mắt khi ngọn lửa lớn trước mặt cắn nuốt lấy hắn, một luồng quang mang chói mắt cũng lập tức bao phủ cả không gian này.

Hắn cần chạm đến cô bé Alice chân chính kia!

Mang theo bộ thân thể thuộc về cô bé ấy!

Khiến cho linh hồn của chính mình!

Nói cho cô bé ấy biết hết thảy những chuyện này!

Trong nháy mắt kia, ngay tại khoảnh khắc luồng hỏa diễm mãnh liệt mang theo nguyền rủa bạo ngược bao phủ Lâm Ân vào bên trong, ánh lửa hồng điên loạn cũng phản xạ vào con ngươi đầy phẫn nộ của hắn.

Vào thời khắc cuối cùng, tay hắn đã chạm đến con Lệ Quỷ

trước mắt kia.

Phát động! Xóa bỏ nguyền rủa!

Ông ——

Ngay khi mệnh lệnh được phát ra, một luồng quang mang chói mắt đã từ trong lòng bàn tay Lâm Ân phun trào ra ngoài.

Chúng hóa thành những luồng ánh sáng nhợt nhạt, hệt như một mớ tơ tằm uốn lượn, điên cuồng xuyên qua biển lửa ác độc, "Ào ào ào" lao về phía con Lệ Quỷ đang gần trong gang tấc kia.

Con ngươi trong mắt cô bé chợt phóng đại, ngoài miệng không khỏi phát ra một tiếng thét dài bén nhọn.

Vô số nguyền rủa tượng trưng cho khuôn mặt người bị thiêu đốt nọ, đã bị sợi tơ kia nhanh chóng bóc tách khỏi thân thể Alice.

Giống như một đêm pháo hoa long trọng, năng lượng nguyền rủa lập tức đang chạy dọc theo kinh mạch trong cơ thể, rồi "Ào ào ào" lan tràn ra vách tường xung quanh, lan tràn về bốn phương tám hướng bên trong lâu đài cổ!

Diệt trừ!

Phá hủy!

Hút đi!

"A —— "

Cảm giác bị hút đi quá mãnh liệt khiến cho con Lệ Quỷ nọ không khỏi phát ra thét chói tai đầy thống khổ mà oán độc.

Bởi vì đối với Lệ Quỷ, nguyền rủa chính là thứ đi kèm với hận ý và oán niệm, là máu thịt đắp bên ngoài bộ xương của chúng nó, hiện giờ nguyền rủa bị hút ra, chẳng khác nào đang cắt bỏ toàn bộ

máu thịt kia đi?

Chương 280: Câu Chuyện Của Alice!

"Sao ngươi dám!"

Trong tiếng rít chói tai ấy, bàn tay máu của bà ta cũng lập tức đâm thẳng vào lồng ngực Lâm Ân, trực tiếp xuyên qua sau lưng hắn.

Lần này không phải là hư ảo, mà là chân thật đâm thủng rồi!

Máu tươi lập tức phun ra từ sau lưng hắn, điên cuồng bắn tung toé vào biển lửa bên ngoài, biến thành một cơn mưa máu đỏ tươi.

Nhưng cũng chính tại một khắc này, đột nhiên con Lệ Quỷ nọ lại ngẩng đầu lên nhìn Lâm Ân, rồi bắt gặp nụ cười tươi nở rộ trên mặt hắn.

Một nụ cười làm người ta kinh hãi!

"Bà đã để tôi... Tới gần rồi..."

Ông ——

Ngay tức khắc, đôi mắt của con Lệ Quỷ nọ đột nhiên co rụt lại.

Nhưng đã muộn.

Với nụ cười tao nhã vẫn nở rộ trên môi, đột nhiên Lâm Ân chọc thẳng bàn tay mình vào lồng ngực cô bé trước mắt, trực tiếp ôm lấy thân thể nhỏ nhắn kia ngay giữa biển lửa vẫn hừng hực bốc cháy và thác ánh sáng chói lòa.

Hận ý và ác niệm vô cùng vô tận, lập tức từ bên trong thân thể cô bé "Ào ào" tuôn ra, bao lấy cánh tay hắn, giống như một sợi dây leo màu đen, tham lam điên cuồng ký sinh vào.

Gần như chỉ trong chớp mắt, chúng nó đã dũng mãnh tràn vào thân thể hắn, đâm sâu vào ý thức hắn.

Giống như nỗi xót xa vô tận.

Giống như vừa rơi xuống địa ngục.

Nóng bỏng mà băng hàn, lạnh lẽo mà tàn nhẫn.

Ngay khoảnh khắc kia, vô số hình ảnh cùng với hận ý và oán niệm điên cuồng tuôn ra trong mắt hắn.

【 đinh! Sinh mệnh lực của ký chủ đang mất đi! 】

【 đinh! Sinh mệnh lực của ký chủ đang mất đi! 】

Nhưng Lâm Ân hoàn toàn không để ý đến nó.

Tại khoảnh khắc vô số những hình ảnh dũng mãnh tràn vào ý thức của mình, dường như hắn vừa chân chính cảm nhận được hận ý ẩn sâu trong lòng cô bé kia.

Hắn trông thấy một mình Alice bị nhốt trong lồng sắt trên tòa tháp cao kia…

Hắn trông thấy người cha mang theo vẻ mặt lạnh như băng, dùng roi hung hăng quất từng cái từng cái lên người cô bé!

Hắn trông thấy người mẹ tàn nhẫn mà bệnh hoạn dùng kéo, từng nhát từng nhát cắt đi mái tóc vàng ỏng ả trên đầu cô bé, lại dùng sức mà nhét hỗn hợp nội tạng động vật vào miệng, bắt cô bé phải ăn!

Hắn trông thấy người anh trai điên cuồng mà hưng phấn, dùng

dao ăn cắt lên cánh tay cô bé, lại dùng sức mà cắt từng đường từng đường máu sâu đến mức có thể nhìn thấy tận xương trên mặt cô bé.

Đó là tiếng thét chói tai, đầy thê lương đau đớn phát ra từ sâu trong trái tim nhỏ bé kia.

Là tra tấn.

Là ngược đãi.

Nhưng kể cả khi bản thân phải chịu hết thảy những khổ đau này, ở sâu trong đáy lòng cô bé ấy vẫn luôn tồn tại một tia ước ao.

Tựa như hồi ức trong quá khứ…

Tựa như quãng thời gian đã từng…

Ngày ấy, cô bé còn cùng người thân của mình ngồi trước cái lò sửa ấm áp.

Cha luôn công tác đến đêm khuya mới về, nhưng mẹ đỡ đầu luôn đối xử với cô bé vô cùng tốt, từ trước đến nay, chưa bao giờ để cô bé cảm thấy mình là một người ngoài. Tuy anh trai rất tinh nghịch, nhưng mỗi lần cô bé bị người ta bắt nạt, anh ấy đều đứng ra hung hăng tống cổ những kẻ xấu xa kia.

Đó là nếp sinh hoạt bình thường của một gia đình quý tộc tại thời Trung cổ.

Tòa lâu đài ấy tuy âm trầm mà ấm áp.

Đúng là chú kỵ sĩ vô cùng cứng nhắc, nhưng sinh nhật nào cũng sẽ lặng lẽ đưa tặng cho cô bé một món quà.

Đúng là bác đầu bếp vô cùng tục tằn, nhưng ngẫu nhiên khi cô bé lén lút chạy vào, bác ấy sẽ cười cười, rồi đưa cho cô mấy miếng bánh ngọt thơm ngon.

Bác sĩ đại ca là đáng sợ nhất, bởi vì mỗi lần sinh bệnh, anh ấy đều cho Alice uống thứ nước thuốc vô cùng đắng, nhưng mỗi lần uống xong, không cần biết là phong hàn hay là ho khan, đều sẽ rất nhanh khỏi hẳn.

Cho nên Alice hiểu rằng, bác sĩ đại ca cũng đối xử rất tốt với Alice.

Mãi cho đến khi cô bé bị nhốt trên tháp cao, bị treo trong lồng, đôi mắt chỉ có thể nhìn ra một mảnh hư không bên ngoài từ tòa tháp cao ấy…

Chính vì khoảng thời gian đã từng tốt đẹpp ấy, mà ngay cả khi phải hứng chịu những trận tra tấn tàn khốc, trong lòng cô bé vẫn giữ mãi khát khao, chỉ mong đây là một cơn ác mộng.

Đến ngày mai khi thức tỉnh, cha mẹ và anh trai, mỗi con người bên trong tòa lâu đài này, vẫn sẽ dành cho cô bé một nụ cười ấm áp.

Nhưng cô bé không chờ được tới ngày mai đó.

Cô bé chỉ chờ được bóng đêm kia…

Chỉ chờ được dao mổ và những gương mặt điên cuồng tàn nhẫn, bên trên dính đầy máu.

Phập —— phập —— phập ——

Giống như ba chó dữ đang xâu xé con mồi, bọn họ vung dao mổ lên, trong khi gương mặt vẫn tươi cười độc ác, để rồi tàn khốc mà đâm xuống từng dao từng dao, rạch toang thân thể bé nhỏ ấy ngay trên tòa tháp cao này.

Hận ý!

Hận ý và oán niệm không thể ngăn cản!

Đã hoàn toàn bùng nổ ngay một khắc thân thể Alice bị tách rời.

Cô ấy không chờ được…

Bởi vì thứ mà trong lòng cô bé vẫn lầm tưởng là cơn ác mộng kia, vốn là hiện thực đầm đìa máu chảy.

Dần dần… cô bé nghe được bên tai mình truyền đến giọng nói dữ tợn của một người phụ nữ.

Dần dần… cô bé nhận ra giọng nói đó là của mẹ đẻ mình.

Nhưng không phải bà ấy đã chết rồi sao?

Vì sao bà ấy vẫn còn có thể thì thầm bên tai Alice?

Không quan trọng!

Mẹ nói bọn họ đều là kẻ độc ác, bọn họ đều đeo lên mình cái mặt nạn giả nhân giả nghĩa, nhưng trong lòng bọn họ lại mang theo một con ác quỷ không thể chữa trị được.

Mẹ nói bà ấy đã bị bọn họ hại chết.

Hóa ra… người bị hại chết không chỉ có một mình Alice.

Mẹ nói bà ấy muốn Alice vĩnh viễn ở lại bên cạnh mẹ.

Mẹ nói bọn họ nhất định không thể buông tha cho đám người kia, mẹ muốn Alice giết, Alice liền giết.

Giết cha!

Giết mẹ đỡ đầu!

Giết anh trai!

Mỗi một con người sống bên trong tòa lâu đài này, đều phải

giết!

Nhưng Alice không muốn giết bác đầu bếp, bởi vì bác thường lén lút đưa đồ ăn cho Alice ở trong lồng. Alice cũng không muốn giết anh bác sĩ, bởi vì anh bác sĩ đã khóc vì Alice, anh ấy từng muốn lặng lẽ mang Alice chạy trốn, nhưng lại bị chặt đứt chân.

Không... Không còn quan trọng nữa.

Bởi vì Alice đã không còn là con người...

Chương 281: Bà Thua Rồi!!!

Vô số những hình ảnh hiện lên giữa luồng hận ý mãnh liệt, lạnh như băng tới thấu xương, rồi lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Bởi vì Lâm Ân biết!

Hết thảy những chuyện này đều có liên quan tới mẹ đẻ của Alice, con đàn bà ác độc, lòng đầy ghen tỵ điều khiển phía sau màn!

Bà ta không chỉ tàn nhẫn hủy diệt cả gia đình này, cũng hủy diệt cả hạnh phúc của chính con gái ruột mình, mà hiện tại bà ta lại sống nhờ trên người cô bé, dùng nguyền rủa ẩn chứa bên trong tòa lâu đài cổ này làm căn cơ, lại tham lam mà tiếp tục phóng thích ác ý của bản thân ra bên trong thế giới hắc ám này.

Khiến cho từng sinh vật ở nơi đây bị dẫn dụ vào bên trong tòa lâu đài cổ, cuối cùng bị tàn nhẫn giết mổ.

Sau đó, linh hồn của bọn họ bị thay thế cho mỗi một viên gạch xây nên tòa lâu đài cổ này, còn máu thịt của bọn họ bị làm thành món ngon mỹ vị.

Nhưng chưa hết, bà ta lại dùng túi da của bọn họ, chế tạo nên những con khôi lỗi tới lừa gạt Alice.

Từ đầu đến cuối, vẫn là bà ta khống chế cô bé đáng thương kia.

Từ khi còn sống đến sau khi chết đi!

Bà ta không muốn để bản thân mình an bình, cũng không nghĩ

đến chuyện buông tha cho con gái mình được an bình!

Lâm Ân cắn răng, giữa vô số những ác ý bao vây lấy hắn, hắn đang liều mạng tìm kiếm linh hồn kia. Sau khi nguyền rủa bị giải trừ, hắn cũng tạm thời xóa sổ được bộ phận lực lượng của con Lệ Quỷ ấy, nhưng đồng thời, ác ý và hận ý mãnh liệt lại điên cuồng mà đánh sâu vào ý thức hắn.

Tựa như dùng thân thể trần trụi nhảy xuống đầm băng, hàn ý lạnh thấu xương từ bốn phương tám hướng không ngừng bao vây đến…

Không ngừng lặn xuống.

Không ngừng tìm kiếm.

Tới một khắc cuối cùng, giữa hận ý vô cùng vô tận, hắn đã tìm được cô bé kia rồi.

Cô bé tóc vàng đang cuộn mình nằm ở chỗ sâu nhất dưới đầm băng này, bị vô số hận ý và ác ý bao vây, nhưng vẫn luôn luôn giữ chặt lấy, không hề vứt bỏ trái tim thiện lương của mình!

"Alice!"Lâm Ân phát ra một tiếng rống to và kêu gọi, dùng sức vươn tay về phía cô bé kia.

Dưới đáy đầm băng lạnh lẽo, bên trong hận ý cuồng loạn, cô bé ấy kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn lên.

"Tôi là bác sĩ của cô!"

"Nếu cô tin tưởng tôi."

Gương mặt Lâm Ân trở nên dữ tợn, không ngừng lặn xuống giữa hải dương ý thức kia, một mực vươn tay về phía cô bé ấy.

Mà ở phía sau hắn, là những sợi dây leo tối tăm không ngừng bao vây lấy, chúng chính là hận ý đến từ con Lệ Quỷ dữ tợn kia, là

những tiếng thét dài bén nhọn, đầy khủng bố.

"Vậy để cho tôi tới gần cô đi!"

Rốt cuộc, tại một khắc cuối cùng, Lâm Ân cũng gian nan vươn được tay về phía cô bé kia.

Thứ ẩn sâu trong đôi mắt dữ tợn trên khuôn mặt hắn phản chiếu trong ánh mắt cô bé kia, là một tia thiện ý.

Giống như thuở ấy.

Khi mất đi mọi người trong nhà...

Cô bé vẫn mong chờ...

Một bàn tay lại thân mật mà dịu dàng vươn tới gần mình...

"Để tôi tới! Chữa trị thương tổn cho cô!"

Ông ——

Hắc ám và hận ý bao la, bành trướng giống như con suối máu không ngừng lan tràn, chỉ trong nháy mắt đã thổi quét toàn thân hắn, những mạch máu màu đen li ti, rậm rạpp lập tức nổi đầy trên gương mặt hắn.

Cánh tay phải… thứ hắn dùng để đâm vào trong cơ thể con Lệ Quỷ kia trực tiếp bị gãy lìa, thân thể hắn giống như con diều đứt dây bị ném văng ra xa.

Những giọt máu vốn có màu đỏ tươi, đều bị hận ý nhuộm thành màu u ám, vương vãi khắp không trung.

Thân thể hắn nặng nề rơi thẳng ra xa mấy chục mét, vẽ nên quỹ tích màu huyết hồng.

【 đinh! Giá trị sinh mệnh của ngươi đang tổn thất nhanh

chóng! 】

【 đinh! Thân thể ngươi đã bị lượng lớn quỷ khí xâm thực! 】

【 đinh! Tiến độ quỷ khí xâm thực trước mắt 67%】

【 đinh! Tiến độ quỷ khí xâm thực trước mắt 75%】

【 Cảnh báo! Cảnh báo! Cảnh báo! 】

Nhưng Lâm Ân vẫn không để ý đến, hắn ngẩng đầu, trên mặt lập tức để lộ ra nụ cười tươi đầy cuồng loạn.

Rồi đột nhiên, hắn vươn tay tới, trống rỗng lấy ra một cây trường thương đã gãy lìa từ bên trong không gian hệ thống, sau đó không chút do dự, hắn cầm lấy cây trường thương đã vỡ tan ấy, ngang nhiên đâm vào đùi phải của mình.

Quỷ khí vốn đang điên cuồng phun trào trong cơ thể hắn, lập tức kích phát ra lực lượng bên trong cây trường thương bị gãy kkia.

Năng lượng thần thánh chói mắt nhanh chóng chạy dọc theo máu thịt, lan tràn khắp cả người Lâm Ân.

【 đinh! Giá trị sinh mệnh tổn thất! 】

【 đinh! Lực lượng thần thánh can thiệp, trước mắt tiến độ xâm thực quỷ khí trong cơ thể ngươi là: 89%】

【 đinh! Lực lượng thần thánh can thiệp, trước mắt tiến độ xâm thực quỷ khí trong cơ thể ngươi giảm xuống còn: 79%】

【 đinh! Quỷ khí giảm xuống còn 68%】

Lâm Ân lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía con Lệ Quỷ vẫn không ngừng rít gào, muốn lao về phía hắn, hắn không chạy trốn, cũng không tránh né đi, bởi vì hắn biết...

"Bà thua rồi!"

Đột nhiên khóe môi hắn nhếch lên, tạo thành một nụ cười điên cuồng mà đầy khoái ý.

Ông ——

Ngay tại khoảnh khắc bàn tay máu dữ tợn nọ sắp đâm vào đôi mắt đang gắt gao nhìn chằm chằm đầy khiêu khích của Lâm Ân, đột nhiên nó ngừng lại.

Bộ móng tay màu huyết hồng sắc bén của nữ vu bắt đầu rung động, trên gương mặt vốn dữ tợn vô cùng của bà ta chợt xuất hiện nối bất an và sợ hãi nặng nề.

Bà ta chợt phát hiện bản thân không thể tiến thêm được một bước nào nữa.

Bà ta chợt phát hiện, ngay tại khoảnh khắc này, hận ý và ác ý vô cùng vô tận vẫn do bản thân điều khiển, lại hoàn toàn mất đi khống chế, thậm chí còn làm ngược lại với ý chí của bản thân.

"Mẹ... Là mẹ làm ư..." Bỗng nhiên, một tiếng khóc đầy đau đớn của một cô bé vang lên từ bên trong thân thể kia.

Con Lệ Quỷ nọ tái nhợt mà lui về phía sau, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn xuống hai tay mình, hoảng hốt nói: "Không! Không! Alice! Không!"

Đó là một tiếng gào thét mang theo bi thống cực độ phát ra từ chỗ sâu nhất bên trong thân thể cô bé kia.

Bên trong đầm băng ý thức kia, ngay tại khoảnh khắc Alice vươn tay về phía Lâm Ân, cô bé cũng trông thấy hết thảy những hình ảnh từng được tái hiện lại nhờ năng lực ‘ký ức quá khứ đã mất đi’ ở bên trong ký ức của Lâm Ân, mà tất cả chúng cũng là chân tướng Lâm Ân muốn cô bé biết được.

Thống khổ.

Bi ai.

Tuyệt vọng.

Hận ý!

Chương 282: Bà Đáng Chết!!!

Alice đã xem được toàn bộ quá trình mẹ đẻ của cô bé thi triển nguyền rủa với người một nhà của mình…

Alice đã nghe được những giọng nói thì thầm của bà ta cứ một mực thổi vào trong đầu bọn họ…

Alice đã thấy được vẻ mặt chất chứa vô vàn thống khổ và biến hóa trước sau của bọn họ ở bên dưới lớp mặt nạ kia…

Cô bé nhìn thấy bọn họ bị lời thì thầm mê hoặc, nhìn thấy nguyền rủa từ từ lan tràn trên người bọn họ, nhìn thấy sự dịu dàng vốn có dần dần bị biến thành lạnh băng và điên cuồng, sự đổi thay mang đến cho người ta vô vàn thống khổ, nhưng không làm sao thoát ra được.

Giống như một con rối gỗ bị bàn tay ma quái điều khiển...

Giống như mảnh sương khói dày đặc bao phủ cả tòa lâu đài cổ kia.

"A!!!"

Một tiếng thét dài bén nhọn tới thấu xương.

Tí tách —— tí tách ——

Bên trong đôi mắt của xác chết vô thần mang tên Alice, vừa có dịch thể nhỏ xuống, cũng không biết đó là máu hay là lệ.

Chỉ biết rằng trong nháy mắt ấy, hận ý lập tức phun ra, đâm xuyên qua đỉnh tầng của lâu đài cổ, mạnh mẽ lao về phía sương mù màu đen vốn đang bao phủ trời cao, rồi điên cuồng khuấy trộn

chúng.

Cùng lúc đó, vẻ mặt của Cưa Máu và phu nhân con rối vốn đang chờ đợi bên ngoài, cũng biến sắc.

Bọn họ lập tức cảm nhận được hận ý và oán khí gần như đã đột phá phía chân trời kia đang ầm ầm thổi quét đến.

Loại khí tức âm lãnh này còn khiến bọn họ cũng cảm nhận được nội tâm rung động.

"Đó là..." Phu nhân con rối ngưng trọng đưa mắt nhìn mảng mây đen kinh khủng đang bao phủ cả bầu trời phía trên tòa lâu đài cổ nọ, nói: "Là hận ý, tôi chưa bao giờ nhìn thấy một sinh vật có thể diễn sinh ra hận ý có quy mô lớn nhường này..."

"Nếu là ác quỷ... Sợ rằng lực lượng của tồn tại có thể diễn sinh ra hận ý với quy mô lớn đến mức nào... đã vượt qua ông và tôi rồi."

Ánh mắt Cưa Máu chớp động, ông ấy cũng đang gắt gao nhìn chằm chằm về phía tòa lâu đài cổ vẫn đang hừng hực thiêu đốt kia.

Phu nhân con rối quay đầu, liếc mắt nhìn ông ấy nói: "Chúng ta có tới can thiệp hay không?"

Cưa Máu nặng nề nói: "Không cần."

Phu nhân con rối có chút ngoài ý muốn, khóe miệng khẽ nhếch lên, nói: "Không phải trong lòng ông vẫn luôn yêu quý đứa học trò này sao?"

Cưa Máu sâu kín nói: "Nhóc con ấy có cơ hội cầu cứu tôi, bởi vì sau chuyện lần trước, tôi đã cho nó phương pháp để liên lạc khi cần thiết rồi, nhưng nó không làm như vậy."

"Hiện giờ, hoặc là nó đã chết, hoặc là bản thân nó tin tưởng rằng, dù không dựa vào thầy, nó vẫn có đủ năng lực để hoàn thành nhiệm vụ lần này!"

Cưa Máu nhắm hai mắt, không biết từ khi nào hai tay đã gắt gao nắm chặt lại.

"Mà nếu nó thật sự liên lạc với tôi, tôi sẽ khinh thường nó."

...

Ở chỗ sâu nhất bên trong lâu đài cổ.

Tiếng rít điên cuồng của con Lệ Quỷ ấy vẫn không ngừng truyền đến, nhưng hỏa diễm phun ra xung quanh người lại nhanh chóng bị hận ý phát tán từ sâu trong cơ thể Alice lan tràn tới, dập tắt, áp chế.

Từng thân thể ác linh không ngừng xuất hiện, từng con từng con một, giống như có một thứ gì đó đang kêu khóc muốn phá thể ra ngoài.

Cô bé thống khổ mà vươn tay xé rách gương mặt mình, lưu lại bên trên từng đường máu đỏ.

"Alice! Alice! Mẹ là mẹ của con! Mẹ là mẹ ruột của con đây!"

"Con đừng để tên nhân loại kia mê hoặc! Chuyện... Chuyện này không phải như con đang nghĩ đâu..."

"Là bọn họ! Là bọn họ! Bọn họ chính là một đám ma quỷ khoác da người! Bọn họ đáng chết! Bọn họ dựa vào cái gì mà dám cả gan làm con quên đi mẹ ruột của mình? Con gái! Con gái!"

"Con gái!"

Lâm Ân gian nan rút cây trường thương kia ra, dùng sức mà chống cây trường thương ấy xuống, đứng lên, rồi gắt gao nhìn

chằm chằm vào con Lệ Quỷ nọ.

"Hết thảy những gì bà làm chỉ vì oán hận, ghen tỵ và báo thù, bà vốn không có tư cách làm mẹ của cô bé."

Lâm Ân khó nhọc chống thân thể mình lên, rồi bình tĩnh vừa nhổ máu vừa bước chân đi, nhích từng bước về phía bà ta.

"Bà ghen tỵ vì con gái của mình được người một nhà bọn họ tiếp nhận, trong mắt vốn không chứa được bất cứ điều gì tốt đẹp cả. Từ đầu đến cuối, bà vẫn là một nữ vu ác độc. Bà mê hoặc Carmel khiến cho ông ấy yêu thượng bà, nhưng bà vốn không yêu thương gì ông ấy, bà chỉ muốn bản thân trở thành bá tước phu nhân mà thôi. Nhưng sau đó, bà lại phát hiện vị bá tước phu nhân chân chính kia còn ưu tú hơn bà rất nhiều!"

"Bà không muốn nhìn thấy tình cảm giữa bọn họ. Bà quá xấu xa, hoàn toàn không thể so sánh được với người mẹ kia. Bà ghen tỵ vì tấm lòng bao dung và nhân từ của bà ấy, cho nên bà muốn mưu hại đối phương. Mà cái chết của bà vốn chẳng liên quan tới bất cứ ai cả, đều là bản thân bà tự gieo gió gặt bão thôi!"

"Khi tái hiện lại quá khứ, tôi đã trông thấy Carmel. Ông ấy đã sớm biết bà là nữ vu, nhưng vì ông ấy yêu bà, cho nên vẫn cố gắng hết sức mà che chở cho bà trong hoạt động săn vu lần đó. Đáng tiếc, bà lại không biết tốt xấu. Lòng ghen tỵ đã tước đi tư cách làm người của bà rồi!"

Lâm Ân chỉ vào bà ta, nặng nề nói:

"Từ xưa tới nay, bà vẫn là một nữ vu cực kỳ độc ác. Chính bà đã gieo rắc ôn dịch bên trong lãnh địa của bá tước, chính bà đã dùng ma thuật đen làm cho tất cả mọi người sống trong cả lãnh địa của bá tước chìm trong hoảng sợ. Kỳ thật bá tước Carmel đã sớm điều tra được hành vi độc ác của bà, nhưng là một người chồng, ông ấy vẫn cho bà thêm một cơ hội sửa đổi. Còn bà thì sao?

Bà không những vứt bỏ cơ hội ấy, ngược lại còn trở nên táo tợn hơn, không kiêng nể gì!"

"Bà căm phẫn vì ông ấy tháo xuống chiếc khăn che mặt của bà trên giàn hỏa thiêu? Bà oán hận vì mình bị chết cháy?"

"Thế phải để tôi nói cho bà nghe, bà vốn là kẻ đáng chết, nếu bà còn tiếp tục sống, đó mới là nguyền rủa đối với tất cả mọi người!"

Mỗi một câu nói của Lâm Ân đều như nhát dao sắc bén của thẩm phán, của lẽ phải đâm thẳng vào trong lòng bà ta.

Khiến bà ta lại điên cuồng rít gào lên.

"Tao giết mày!"

Bà ta liều mạng muốn điều khiển mảnh hỏa diễm hừng hực thiêu đốt nọ lao tới, muốn đốt cháy Lâm Ân.

Nhưng tiếng khóc từ bên trong thân thể kia lại càng ngày càng kịch liệt.

Tới một khắc cuối cùng, hận ý đó đã hoàn toàn bùng nổ.

Đột nhiên cái bụng trên thân thể của bà ta bắt đầu bành trướng, giống như đứa nhỏ từng được hoài thai chín tháng mười ngày kia, lại một lần nữa sản sinh bên trong cơ thể ấy.

Chương 283: Con Ngươi Nguyền Rủa!!!

Pực ——

Trong tiếng rít gào của nữ vu độc ác, cái bụng đang không ngừng bành trướng ấy, lập tức vỡ ra.

Ở bên trong cái bụng vừa vỡ toang của bà ta, có một cô bé đang khóc. Cô bé ấy nhanh chóng lớn lên, từ từ bò ra, quấn vòng quanh thân thể của nữ vu nọ, rồi cực kỳ bi ai nhìn về phía gương mặt vừa hoảng sợ vừa run rẩy của bà ta.

Bà ta vô cùng kinh hãi, vươn bàn tay bén nhọn tới, thậm chí còn quỳ xuống, không nhịn được lập tức mở miệng đau đớn cầu xin: "Alice! Alice! Không! Không!"

"Tha thứ cho mẹ! Hãy tha thứ cho mẹ!"

"Là bọn họ, hết thảy đều là lỗi của bọn họ! Con là con gái của mẹ, là bọn họ cướp đi con từ trong tay mẹ. Con nên ở gần bên mẹ, nên lớn lên trong vòng tay mẹ mới đúng!"

"Alice! Alice... Cầu xin con… Cầu xin con tha thứ cho mẹ..."

Bà ta không ngừng cầu xin, vẻ mặt tràn đầy đau khổ.

Cô bé lớn lên từ trong bụng bà ta, vẫn một mực quấn quanh lấy thân thể nọ, trên gương mặt là một mảnh cực độ bi ai, không ngừng rơi nước mắt.

Alice dùng sức cắn răng, vô số hình ảnh kia vẫn không ngừng hiện lên trong mắt cô bé ấy…

Quá khứ kia…

Khung cảnh nọ…

Một gia đình vốn nên hòa thuận ấm êm…

Nhưng hết thảy… hết thảy những chuyện này…

Con Lệ Quỷ kia vẫn đang đau khổ cầu xin, lại chậm rãi mà run rẩy vươn bàn tay tới, muốn chạm vào gương mặt của cô bé kia.

"Alice… Con gái của mẹ… Hãy tha thứ cho những tội nghiệt mà mẹ đã làm ra… Tha thứ…"

Nhưng trong nháy mắt này, trên gương mặt vốn đang đau khổ cầu xin của bà ta chợt hiện lên một tia ác độc.

Cánh tay vốn đang run rẩy vươn về phía con gái mình, lập tức trở nên căng cứng, lộ ra bộ móng tay bén nhọn màu đỏ tươi.

Nhưng cũng trong nháy mắt khi bàn tay ấy tập kích về phía Alice, một cây trường thương đã gãy lìa, đột nhiên cắt qua không khí, hung hăng cấm phập vào lòng bàn tay bà ta, gắt gao đóng đinh nó lên vách tường phía sau.

Bùm bùm ——

Lực lượng thần thánh lưu chuyển.

Một tiếng thét dài tràn ngập oán độc vang lên.

Ngay tại khoảnh khắc ấy, một tia do dự cuối cùng vẫn ẩn sâu tại đôi mắt cô bé vốn ở trong bụng, đang muốn bò ra ngoài kia, cũng triệt để hóa thành cực độ bi ai và hận ý.

Cùng với tiếng khóc bén nhọn, cô bé kia bắt đầu điên cuồng mà cắn thẳng vào đầu nữ vu nọ.

Vô số những cánh tay không ngừng “Rào rào rào” mọc ra từ bên trong thân thể con Lệ Quỷ ấy, rồi điên cuồng mà xé rách bộ thể xác bên ngoài.

Đó là hận ý đến từ vô số những sinh linh từng bị bà ta cắn nuốt và sát hại.

Đến một khắc cuối cùng này, tất cả bọn họ đã hoàn toàn bị kích thích lên rồi.

Soạt soạt ——

Soạt soạt ——

Máu thịt trên người bà ta…

Ý thức ác độc trong đầu bà ta...

Từng mảng từng mảng không ngừng bị xé rách xuống ngay trong tiếng kêu rên bén nhọn của chính bà ta.

"Alice! Alice! Con gái của mẹ!" Bà ta lại một mực nữa hạ giọng cầu xin, nhưng thật hiển nhiên, đã đến nước này rồi, mọi lời cầu xin giả dối đều không mang đến bất cứ tác dụng gì nữa.

Cả tòa lâu đài cổ bắt đầu “Ầm ầm” rung động, vô số xiềng xích và móc sắt “Xoảng xoảng xoảng” vốn đang treo trên trần kho đông lạnh, đang không ngừng rơi xuống, bởi vì nguyền rủa đã bị diệt trừ, cho nên cả tòa lâu đài cổ này đang bắt đầu sụp đổ.

Vô số đá vụn và những viên gạch rơi xuống đất, bể tan tành, trần nhà khổng lồ cũng liên tục rạn nứt mà vỡ vụn.

Lâm Ân thở hổn hển ôm lấy lồng ngực bị xuyên thủng của mình, thân thể hắn cũng lung lay sắp đổ.

"Đầu ngốc! Tên đáng giận kia! Sao lần nào tới hồi kết cục, ngươi cũng phải chờ ta tới cứu chứ?" Trái Trái kêu to một tiếng,

sau đó cánh tay trái của Lâm Ân chợt kéo dài ra, đột nhiên bắt lấy vách tường đang sụp xuống của kho đông lạnh, rồi lập tức dùng sức, mang theo thân thể Lâm Ân trực tiếp đón lấy đống gạch đá không ngừng sụp xuống kia.

Lâm Ân thở hổn hển, lộ ra nụ cười khổ, cũng ngoan ngoãn thuận theo, tùy ý để Trái Trái kéo thân thể hắn, xuyên qua bên dưới từng khối đá lớn không ngừng rơi xuống.

Phần đỉnh đã sụp xuống, đứng dưới này hoàn toàn có thể nhìn thấy mảnh sương mù màu đen đang bao phủ không trung kia.

Gió lớn ập đến, trên mặt Lâm Ân lộ ra một tia nhẹ nhõm tràn trề, tựa như có ánh sáng từ trên bầu trời vừa tan vỡ kia, rơi xuống mặt hắn.

Nhưng Lâm Ân biết, đó không phải ánh mặt trời.

Đó chỉ là một chút bụi bặm vĩnh viễn lơ lửng trên thế giới hắc ám này không thể tiêu tan đi...

Nhưng ít ra, ở nơi này cũng không phải toàn một màu đen tối ...

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ chi nhWFLeaODlỴánh một, chữa trị, ngươi nhận được thù lao đặc biệt của Alice! 】

【 đinh! Ngươi đồng thời hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh hai, diệt sát, ngươi nhận được đạo cụ đặc thù: Con Ngươi Nguyền Rủa 】

【 đinh! Ngươi vượt mức hoàn thành hai nhiệm vụ chi nhánh, ngươi nhận được khen thưởng nhiệm vụ gấp đôi: Kinh nghiệm cơ sở 6000, tiền khô lâu 6000, kinh nghiệm lũy kế sắp vượt qua cấp 10, xin mau chóng hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức! 】

【 Con Ngươi Nguyền Rủa 】

【 loại hình 】: Vật bị nguyền rủa

【 năng lực 】: Có thể hướng về phía mục tiêu phóng ra bất cứ loại nguyền rủa nào đã bị ngươi ghi chép lại. (mức độ ảnh hưởng được quyết định bởi tinh thần lực của ngươi và đối phương)

【 giới thiệu 】: là mắt phải ác linh ẩn chứa hận ý và nguyền rủa, nó oán hận hết thảy những gì bản thân nhìn thấy, nó muốn ném toàn bộ những loại nguyền rủa ác độc lên toàn bộ sự vật bên ngoài, nhưng đồng thời, nó cũng khiến cho ngươi phải thừa nhận thống khổ và phản phệ đến từ linh hồn.

...

Khu đất bên ngoài lâu đài cổ.

Tay trái mang theo Lâm Ân nhanh chóng rơi xuống đất. Lúc này, cả nửa tòa lâu đài cổ đã hoàn toàn sụp xuống rồi.

Tay trái nhanh chóng vươn vào bên trong hòm thuốc của Lâm Ân, tìm kiếm một hồi, tới cuối cùng cũng tìm ra dược tề khôi phục cực phẩm mà hắn mang theo.

Cô ấy nhanh chóng cạy mở miệng hắn, rồi “Ừng ực ừng ực” đổ thẳng vào.

Trái Trái cắn răng nói: "Tên kia, ngươi chết thì chết một mình, đừng có kéo theo cả bản tay trái cùng chết theo như vậy! Bản cô nương còn muốn ung dung sống tiếp. Ta nói cho ngươi biết, chờ đến khi ta tìm được phương pháp giúp mình tồn tại mà không cần dựa vào cái đầu ngốc nghếch như ngươi..."

"Bản tay trái nhất định sẽ không chút lưu tình mà giết chết ngươi!"

Chương 284: Tất Cả Đã Kết Thúc Rồi!!!

Ừng ực ừng ực——

Ừng ực ừng ực ——

Lâm Ân bị Tay Trái hung hăng đổ dược vào, thiếu chút nữa đã nghẹn chết. Hắn vội vàng lôi cái bình dược tề ra, mở to đôi mắt cá chết nói: "Ta không chết được, ngươi lo lắng cho ta như vậy làm gì? Ta vốn tu luyện thể chất, còn có loại năng lực đặc thù như huyết nhục tai biến này, muốn giết chết ta, căn bản là không có khả năng đâu!"

Nói xong, Lâm Ân lập tức phát động huyết nhục tai biến, dùng mắt thường cũng có thể thấy được, cái lỗ thủng trên lồng ngực hắn kia đang từng chút từng chút một mà bắt đầu phục hồi lại như cũ.

Dưới hành vi can thiệp và khống chế của hắn, cánh tay phải bị xé rách kia cũng chậm rãi mọc ra phần thịt hồng hồng mềm mại.

Lại cộng thêm tác dụng do dược tề khôi phục cung cấp, thân thể hắn nhanh chóng bộc phát ra sinh cơ bừng bừng.

Trái Trái nhếch môi, ngạo khí nói: "A, ai thèm lo lắng cho ngươi? Chỉ là ta còn nhớ ngươi từng nhận lời với bản tay trái, sẽ bồi thường thật lớn cho ta cùng với bánh ngọt dâu tây, ngươi nhớ không? Nếu không nhớ ngươi sẽ rất nguy hiểm đấy!"

Lâm Ân mỉm cười, lại nhẹ nhàng nâng chiếc kính một mắt đã nứt hai đường, nói:

"Cứ yên tâm, chắc chắn ta sẽ từ từ nhét cho ngươi!"

Tay trái: "???"

Mắt thấy tay trái lộ vẻ hung tàn muốn xông lên cắn đứt mũi mình, Lâm Ân nhanh chóng cầm lấy cổ tay trái, gian nan ấn cô ấy xuống, rồi quay đầu nói: "Đừng làm loạn nữ mà! Hiện giờ chúng ta vẫn còn chuyện chưa xử lý xong đâu!"

"Hẳn là Alice đã xử lý con Lệ Quỷ kia rồi, nhưng thứ mà chân tướng mang đến thường không phải ấm áp, mà là hận ý còn lớn hơn. Nếu Alice mất đi lý trí muốn xử lý chúng ta, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm đó!"

Trái Trái quyết định thật nhanh rồi cảnh giác nói: "Ta chạy trước? Ngươi bọc hậu?"

Lâm Ân lập tức quyết đoán bỏ qua lời đề nghị của Trái Trái, rồi nhanh chóng khôi phục lại trấn tĩnh, ánh mắt lướt qua, dáo dác tìm kiếm xung quanh.

Chính tại một khắc này, bên trong mảnh phế tích hỗn loạn trước mắt, hắn lập tức trông thấy một bóng người.

Con ngươi co rụt lại.

Bởi vì hắn nhận ra đối phương.

Bóng người nọ chính là bộ thi thể hắn từng tỉ mỉ khâu lại cho Alice, nó không bị chôn vùi bên dưới mảnh phế tích này sao? Hay là...

Lâm Ân vẫn duy trì vẻ trấn tĩnh, chậm rãi đi về phía bóng người kia.

Cô bé ấy đang cuộn mình ngồi trên đống phế tích, đưa lưng về phía hắn, trên thân thể đầy những vết rạn nứt được chỉ khâu

ngang dọc, nối lại cùng nhau, cũng không biết từ khi nào, mái tóc vàng đã bị cắt đi kia, lại một lần nữa mọc ra, xõa tung phía sau người.

Lâm Ân từ từ tới gần, cũng bắt đầu mơ hồ nghe được tiếng khóc nức nở đã được chủ nhân của nó cố hết sức kiềm nén nhưng vẫn thấp giọng phát ra kia.

Thân thể của cô bé này vốn nhỏ nhắn như vậy, mà bắt đầu từ một khắc bị tách rời rồi giấu đi kia, bộ thân thể này sẽ vĩnh viễn không thể lớn lên được nữa.

Lâm Ân biết, ý thức của Alice đã một lần nữa trở về với bộ thân thể vốn thuộc quyền sở hữu của mình.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Kiểm tra đo lường thấy dao động hận ý rất mạnh! 】

【 cảnh báo! Lập tức rời đi! Lập tức rời đi! 】

Bên tai lại nhanh chóng truyền đến âm thanh cảnh báo của hệ thống.

Lâm Ân lập tức ngừng chân ở vị trí cách cô bé kia chừng mười mét, rồi cứ như vậy mà đứng ở phía xa xa chăm chú nhìn vào bóng lưng bé nhỏ kia.

Luồng quỷ khí lành lạnh lan tràn, giống như đầm băng lạnh thấu xương, dù đã đứng ngoài mười mét, Lâm Ân vẫn có thể cảm nhận được thân thể mình đã bắt đầu kết sương.

Sau khi bị hận ý khủng khiếp kia tác động mà diễn sinh, lại cắn nuốt con Lệ Quỷ lúc trước, chỉ sợ lực lượng của Alice ở thời điểm hiện tại đã lên đến một trình độ kinh người, khiến cho Lâm Ân không thể nhìn theo được.

Có khả năng, cô bé ở thời điểm hiện tại còn khủng bố hơn cả

quý bà Huyết Y.

Trái Trái cảnh giác nói: "Đầu, đừng đứng ngốc ra đó nữa, nhanh chạy đi, thừa dịp cô bé còn chưa ra tay với ngươi, chúng ta chuồn cho xa cái đã!"

Nhưng Lâm Ân lại im lặng không nói gì, ánh mắt vốn rung động không thôi của hắn dần dần phẳng lặng xuống.

Hắn không đi.

Mà dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của Tay Trái, hắn lại tiến lên.

Từng bước từng bước một.

Khí tức âm lãnh thấu xương giống như đặt mình vào giữa trời đông giá rét, đang điên cuồng đâm thẳng vào mỗi một tấc nhỏ trên làn da toàn thân hắn.

Trên hai chân hắn đã kết một tầng băng sương nhợt nhạt, trên gương mặt hắn cũng chậm rãi bị một mảnh băng sương trắng như xương cốt bao trùm.

【 cảnh báo! Ngươi đang bị quỷ khí xâm nhập! 】

【 cảnh báo! Cảnh báo! 】

Nhưng Lâm Ân vẫn duy trì trấn tĩnh, không hề có ý định lui về phía sau, vẫn kiên trì tiến từng bước một về phía trước.

Chỉ đi qua mười mét ngắn ngủi, nhưng lại khó khăn giống như đang băng qua cả trời bão tuyết, gian nan tới mấy ngày mới xong.

Nhưng rốt cuộc hắn cũng đến được cội nguồn của mảnh băng sương ấy.

Đến gần cô bé đang khóc nức nở kia.

Hắn vươn bàn tay đông cứng của mình tới, nhẹ nhàng đặt lên bờ vai mong manh ấy, run rẩy thấp giọng nói, như thể khung cảnh giữa hai người bọn họ đang là giữa trời đông giá buốt: "Alice, hết thảy đều đã kết thúc rồi."

"Nếu cô cảm thấy cô đơn, những lời tôi nói trước kia vẫn còn có hiệu lực."

"Cô có thể coi tôi là người nhà của mình."

Cuồng phong “vù vù” cuốn bay đi đám tro tàn vốn đang lơ lửng đầy trời, rồi rơi xuống mảnh phế tích rách nát trước mắt.

Giống như tuyết đọng quanh năm không tan chảy, nhuộm mặt đất trở thành một mảnh trăng trắng, lạnh băng.

Trái Trái ngây dại.

...

Mấy phút đồng hồ sau.

Luồng khí lạnh kia bắt đầu lùi lại, hận ý rét buốt cũng chậm chậm tiêu tan đi, hoặc là ẩn giấu xuống.

Bên trong phế tích, Lâm Ân ôm lấy cô bé đã nhắm mắt ngủ trong lòng mình, trấn tĩnh bước đi, từ từ rời khỏi phế tích ấy.

Dường như Alice đã mệt mỏi lắm rồi, cô bé nhắm mắt lại, nhưng trên mặt vẫn còn hai vệt nước mắt lăn dài, một bàn tay đang gắt gao nắm lấy vạt áo trước ngực Lâm Ân.

Dường như từ sau khi rơi vào thế giới hắc ám này, đây là lần đầu tiên cô bé có thể an ổn nằm ngủ.

Chương 285: Thứ Hệ Thống Chó Má Này Tuyệt Không Thể Giữ Lại!!!

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu cấp truyền thuyết yêu cầu cao độ: Dụ dỗ tiểu Loli vô tri (cấp tử triệu), ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 500】

【 Dụ dỗ tiểu Loli vô tri (cấp tử triệu)】: ở thời điểm tùy tiện dùng một phương thức nào đó đã thành công khiến cho độ hảo cảm của ác linh Loli cấp tử triệu đối với ngươi cố định ở mức "Người nhà" trở lên, có thể nhận được thành tựu truyền thuyết yêu cầu cao độ này. Điều này hoàn toàn cho thấy rằng ký chủ vừa tiến thêm được một bước vững vàng mà điệu nghệ, hướng về phía mục tiêu là bác sĩ vừa có khả năng chữa trị vừa có đặc tính lolicon đại gian đại ác.

Ngươi nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: độ tin cậy của Alice đối với ngươi ＋50, thể chất ＋10, kháng quỷ khí ＋10%, vui sướng ＋20

Cấp tử triệu: cấp bậc dưới, gần với cấp quân vương.

Lâm Ân: "..."

Ca ca ca ——

Lâm Ân nhắm mắt lại, hàm răng không ngừng “Ca ca ca” nghiến chặt.

Thứ—— cẩu —— hệ thống ——này——A a a a!

Khẳng định là trước khi trở thành hệ thống cho hắn, thứ này vốn là một tên siêu cấp biến thái có sở thích quái đản!

Cái gì gọi là "Dụ dỗ tiểu Loli vô tri"?

Đây rõ ràng là "Vị bác sĩ đại ca ca thiện lương giàu tình yêu thương, hoàn thành một lần chữa trị hoàn hảo cho tiểu muội muội vốn bị oán hận quấy nhiễu lâu ngày"!

Vì sao một hành động cao đẹp như thế mà rơi vào trong miệng thứ hệ thống chó má này lại biến thành dụ dỗ tiểu Loli vô tri rồi?

Lâm Ân ta là hạng người như thế sao?

Ngươi đã không ban thưởng cho thứ chân thiện mỹ dạt dào trong nội tâm ta tràn lan ra ngoài, cũng coi như xong, ngươi còn ác ý chửi bới chính ký chủ của mình, đúng là vô cùng quá đáng rồi!

(〃´皿`)q

Tuyệt không thể tha thứ được!

Trái Trái nâng tay lên, liếc nhìn Lâm Ân một cái, lại liếc nhìn Alice đang nhắm mắt ngủ trong lòng hắn một cái, cuối cùng mới chuyển mắt nhìn hắn, than thở nói: "Có chút bất thường rồi... làm sao ngươi dám làm như vậy? Chẳng lẽ ngươi không sợ sẽ bị cô bé này xử lý? Lực lượng hiện tại của cô bé ấy đúng là siêu cấp khủng bố đó!"

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, mỉm cười nói: "Bởi vì ta là một bác sĩ, trước khi hợp đồng thuê mướn này chưa kết thúc, ta tuyệt không thể từ bỏ người bệnh của mình, huống chi..."

Hắn nhướng mày, mỉm cười nói: "Nếu ta đã nhận lời cô bé này, đương nhiên không thể nói mà không giữ lời được! Ngươi có hiểu không?"

Trái Trái lập tức trở nên ngây dại.

Vì sao trong khoảnh khắc này... Đột nhiên cô lại có cảm giác đối phương hơi bị đẹp trai nhỉ?

Hơn nữa hóa ra tên nhóc con này còn có một chút vẻ đẹp như vậy, có thể xác định được đây chính là bộ mặt thật của đối phương hay không?

Như vậy... Như vậy có phải là thiện lương, giàu lòng nhân ái hay không?

【 đinh! Độ hảo cảm của Trái Trái đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của Alice đối với ngươi +20】

【 đinh! Ngươi phát động thành tựu tính giai đoạn: Trăm phương nghìn kế muốn trang bức, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 trăm phương nghìn kế muốn trang bức】: ở bất cứ một sự kiện nào, rõ ràng không có điều kiện, vẫn có thể sáng tạo nên điều kiện để hoàn thành một lần trang bức, sau khi ngươi hoàn thành một lần trang bức ấy, có xác suất nhận được thành tựu đặc thù tính giai đoạn này. Điều này cho thấy rằng ngươi đã tiến lên một bước vững vàng hướng về phía mục tiêu là một thanh niên ưu tú, ngươi nhận được tăng phúc vĩnh cửu: Mị lực +1, trí lực +2, vui sướng +1

Lâm Ân: "..."

Không được!

Thứ hệ thống chó má này tuyệt không thể giữ lại! Không thể giữ lại được!

...

Bên ngoài tòa lâu đài cổ.

Giữa mảnh hắc ám xa xa, Cưa Máu và phu nhân con rối đang lặng lẽ nhìn khung cảnh hiện ra bên trong phế tích, trên mặt cũng lộ ra nụ cười đầy vui mừng.

Cưa Máu với tâm trạng vô cùng thư thái, thoáng hoạt động cánh tay của mình một chút, khóe miệng lập tức cong lên không sao ngăn cản được.

"Thế nào? Tôi nói đúng chứ? Cái gì gọi là đồ nhi của một người đàn ông chân chính? Chính là cái này đó. So sánh với biểu hiện khi bước ra bên ngoài của những đứa con gái bà, đồ nhi của tôi càng lợi hại hơn một bậc, ha hả ha hả —— "

Phu nhân con rối ôm ngực, liếc mắt nhìn vẻ mặt khoe khoang không che giấu được của Cưa Máu, nụ cười trên mặt bà cũng càng thêm xán lạn.

"Ừm! Đúng là vô cùng ưu tú!"

Một thiếu niên ưu tú như vậy thực sự khiến người ta không kiềm nén nổi xao động trong lòng mình mà!

Nhất định phải nhanh chóng kéo hắn tới ở rể!

Không được!

Thay đổi chủ ý!

Một thiếu niên tốt như vậy, chỉ có một mình lão thất là tuyệt đối không thỏa đáng!

Lão đại, lão nhị, lão tam, lão tứ, đều phải cùng nhau lên mới thỏa đáng!

Nếu có thể, kéo hắn tới cho bà mẹ vợ này yêu thương một chút cũng là chuyện vô cùng nice nha! (≧▽≦)!

【 đinh! Độ hảo cảm của phu nhân con rối đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của phu nhân con rối đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của phu nhân con rối đối với ngươi +10】

【 đinh đinh đinh... 】

Bên trong tòa lâu đài cổ, vẻ mặt Lâm Ân lập tức trở nên ngơ ngác, hắn không khỏi đưa mắt nhìn khắp nơi xung quanh.

Tình huống gì đây?

Vì sao lại độ hảo cảm của phu nhân con rối lại đột nhiên đề cao nhiều lần một cách không sao hiểu nổi như vậy?

Chẳng lẽ bà ấy đang ở ngay gần đây?

Nhưng ngoại trừ chờ đợi con rối cao bằng người thật kia được giao hàng tới, hắn thực sự không muốn tiếp xúc với bà ấy thêm một lần nào nữa đâu!

Lâm Ân lại hướng vẻ mặt mờ mịt quét mắt nhìn xung quanh một hồi những không có kết quả, cuối cùng đành phải lắc lắc đầu, ném chuyện này ra đằng sau.

...

Lâm Ân lại khôi phục vẻ mặt suy tư, ôm Alice đang nhắm mắt trong lòng, từ nãy giờ, hắn đã thử nghiệm nghiệm rất nhiều lần, nhưng vẫn không thể bước ra bên ngoài tòa lâu đài cổ.

Phải nói rằng, tuy hiện giờ cô bé đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, nhưng thuộc tính địa phược linh vẫn hạn chế phạm vi hoạt động, khiến cô bé không thể đi khỏi nơi này.

Lâm Ân suy nghĩ một lát, cuối cùng trực tiếp phát động năng lực chẩn đoán bệnh của mình với Alice.

【 đinh! Ngươi phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên (bị động), ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu 1: Hận ý (tạm thời được áp chế)】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu 2: Địa phược nguyền rủa 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu 3: Lệ Quỷ nguyền rủa (tạm thời đã được thanh tẩy)】

Chương 286: Tiến Cấp!!!

Lâm Ân suy tư.

Nói cách khác, năng lực xóa bỏ nguyền rủa của hắn chỉ có thể giúp Alice tạm thời xóa bỏ một trong số những loại nguyền rủa trên cơ thể cô bé thôi, cũng giống như quý bà Huyết Y vậy.

Nhưng địa phược linh nguyền rủa vẫn còn ở lại bên trong cơ thể Alice không thể trừ tận gốc ư?

Nếu là như vậy, thì chờ sau khi thời gian làm lạnh trôi qua, hắn cũng chỉ có thể tạm thời thanh tẩy địa phược linh nguyền rủa, sau đó mang theo cô bé rời khỏi tòa lâu đài cổ này.

Tuy chỉ có thời gian một ngày, nhưng cũng tốt hơn là không có.

Lâm Ân xoa xoa huyệt Thái Dương của mình, thoáng hít sâu một hơi.

Không được!

Hắn có quá nhiều nhu cầu sử dụng năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa, quý bà Huyết Y cần nó, súng lục trong tay hắn cũng cần, hiện tại Alice cũng trở thành một trong số những người cần hắn tưới tiêu.

Đó là chưa kể, nếu về sau, lại gặp được tình huống đặc thù nào đó, hoặc là gặp lại cha mẹ của Tiểu Tiểu, hắn cũng phải thường xuyên chờ thời gian làm lạnh chấm dứt ư?

"Chẳng lẽ không thể dùng một lần mà thỏa mãn được nhu cầu của vài người sao?"

Lâm Ân (〃´皿`)q.

Cứ lần lượt kiểu này đến là khó chịu nhé! Hơn nữa, khẳng định là về sau sẽ có càng ngày càng nhiều bệnh nhân cần bác sĩ như hắn chữa trị và che chở!

Tại thời điểm suy nghĩ trong đầu Lâm Ân đang quay cuồng như bay trong cơn gió lốc, chưa tìm được đường ra, hắn lại mơ hồ nghe được một giọng nói không biết truyền đến từ nơi nào, nhưng vì gió quá lớn, hắn cũng không có nghe rõ nội dung kia là gì.

"Không ra được." Đúng lúc này, cô bé vốn đang nhắm mắt trong lòng hắn kia lại nhẹ giọng nói.

Lâm Ân ngẩn ra, nhìn Alice toàn thân đều là đường chỉ khâu trong lòng mình, cô bé rất nhẹ, nhẹ hệt như một cọng lông chim. Lúc này, cô bé vẫn đang nhắm mắt, tựa vào khuỷu tay Lâm Ân, thấp giọng giống như đang nói mê: "Alice là ác quỷ phải ... Chết ở chỗ này..."

"Vĩnh viễn cũng không thể rời khỏi nơi đây..."

Giọng nói của cô bé rất thấp, nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Khuôn mặt Lâm Ân chậm rãi khôi phục lại vẻ trấn định.

Hắn nhắm hai mắt lại.

Giờ khắc này, rốt cuộc hắn vẫn làm ra lựa chọn kia.

Xoát ——

Hắn lập tức lấy ra cuốn quyển trục vốn là khen thưởng mình từng nhận được trong một nhiệm vụ lần trước.

【 quyển trục cường hóa kỹ năng 】

Đã có hi vọng, thì không thể tùy tiện hủy diệt nó đi được?

Ngươi nói xem có đúng như vậy hay không?

【 đinh! Đang sử dụng quyển trục cường hóa kỹ năng đối với kỹ năng "Năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa" của ngươi, xin hỏi có lập tức tiến hành hay không? 】

"Có!"

Ông ——

Ngay tức khắc, cuốn giấy trong tay hắn kia đã hóa thành nhiều mảnh nhỏ rải rác khắp nơi, tuôn vào trong mắt hắn.

【 đinh! Kỹ năng "Năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa" của ngươi vừa hoàn thành lần tiến cấp đầu tiên. 】

【 năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa +1】

【 giới thiệu 】: Ngươi có thể tiến hành thanh tẩy tạm thời năng lượng nguyền rủa bám vào mục tiêu, số lần đề cao thành 2, thời gian duy trì liên tục là 24 giờ, thời gian làm lạnh đề cao tới 13 giờ.

【 hảo tâm nhắc nhở 】: cường hóa và tiến cấp càng nhiều, có thể tiến thêm một bước đề cao trình độ nắm giữ năng lực của ngươi, chúc ngươi sớm ngày nắm giữ toàn bộ năng lực.

Lâm Ân quét mắt nhìn phần nhắc nhở kia một cái, rất nhanh, lực chú ý đã bị số lần "2" kia hấp dẫn.

Trong lòng hắn vô cùng mừng rỡ.

Quả nhiên … đúng như những gì hắn suy đoán!

Nếu là kỹ năng cường hóa, thì thứ có thể gia tăng, chắc chắn sẽ là "Thời gian duy trì" "Thời gian làm lạnh" và "Số lần".

Mà hắn đã đoán đúng rồi, sau cường hóa, nó đã cho hắn thêm

một lần cơ hội sử dụng.

Nếu nói như vậy, không phải hắn có thể 1vs2 sao?

Lâm Ân nhanh chóng khôi phục lại vẻ trấn định, nhìn về phía Alice vẫn còn đang nhắm mắt, mỉm cười nói: "Cũng không nhất định, tôi là bác sĩ, đương nhiên có thể mang cô rời khỏi nơi này! Ít nhất là hiện tại tôi có thể làm được như vậy!"

Trong nháy mắt, hắn lập tức phát động năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa với Alice.

Ông ——

Một luồng lại một luồng năng lượng nguyền rủa giống như xiềng xích lập tức xuất hiện trên người Alice. Sau đó thứ năng lượng nguyền rủa này lại nhanh chóng bị một thứ lực hút khổng lồ, “Rào rào rào” hút thẳng vào trong tay Lâm Ân.

Alice lập tức cảm nhận được toàn thân mình nhẹ bẫng, đôi mắt đầy vết rạn kia khẽ chấn động, bên trong đầy vẻ mờ mịt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mà cũng chính tại một khắc này.

Lâm Ân ôm cô, đi thẳng về phía biên giới của tòa lâu đài cổ, từng bước vững vàng, không hề do dự.

"Không!" Cánh môi tinh tế của Alice lập tức theo bản năng mà thoáng run rẩy một chút, bàn tay nhỏ bé dùng lực nắm chặt cánh tay Lâm Ân, còn đôi mắt lại dùng sức mà nhắm chặt lại.

Hiển nhiên cô bé đang vô cùng sợ hãi.

Bởi vì đối với địa phược linh, nếu mạnh mẽ rời khỏi mảnh địa giới trói buộc chính mình, sẽ mang đến cho bọn họ vô vàn thống khổ.

Chỉ là… ngay sau đó, thứ cảm giác vô vàn thống khổ kia lại không truyền đến. Nhưng cô bé lại có thể rõ ràng cảm nhận được chính mình đã thoát khỏi địa giới của tòa lâu đài cổ kia rồi.

Alice vô cùng kinh ngạc mà ngưng thần, mở to mắt, mờ mịt nhìn con phố Ly Hồn trước mắt kia, lại nhìn cánh cửa chính mục nát của tòa lâu đài cổ phía sau kia.

Giống như vào khoảnh khắc này, thời gian đều yên lặng...

Lâm Ân nhẹ nhàng thả Alice xuống dưới.

"Vù vù" cơn gió ập tới thổi bay mái tóc dài màu vàng và bộ váy liền áo trên người cô bé. Alice mờ mịt nắm lấy cổ tay mình, mở to đôi mắt đầy kinh ngạc nhìn chằm chằm vào con phố cũ kỹ kia.

Lâm Ân cho cô bé một ánh mắt đầy khích lệ.

Cô bé cũng theo bản năng mà tiến về phía trước một bước nho nhỏ, bàn chân giẫm lên con đường đá cứng rắn, khẽ phát ra một chút run rẩy.

Đã không có...

Cô đã rời khỏi giới hạn của lâu đài cổ, nhưng… nhưng không bị phản phệ...

Cô đã đi ra... mảnh tử địa trói buộc bản thân mình rồi...

Trong nháy mắt kia, Alice không khỏi há miệng thở dốc, dường như có muôn vàn lời muốn nói, lại một câu cũng nói không nên lời.

Chương 287: Món Quà Đặc Biệt Của Alice!!!

Alice kinh ngạc quay đầu, nhìn thiếu niên cao lớn đang đứng trước mặt mình, nhìn nụ cười tươi đầy dịu dàng trong mắt hắn, nhìn người đã nhận lời làm anh trai kiêm bác sĩ của cô...

Cũng không biết vì sao, đột nhiên cô bé cảm nhận được có một thứ gì đang chảy quanh hốc mắt.

Nhưng cô vẫn im lặng, cái gì cũng không nói, chỉ đi qua ôm lấy thắt lưng Lâm Ân, rồi nhắm mắt lại, dán gương mặt mình vào ngực hắn, dùng sức mà ôm chặt.

Giống như hết thảy những gì không thể nói nên lời thì đó chính là một loại thân tình quyến luyến nồng đậm.

Bởi vì suy cho cùng, Alice vẫn còn là tiểu loli chưa từng lớn lên kia, vẫn còn là một cô bé cô đơn luôn khát vọng có gia đình và thân nhân bên cạnh.

Có lẽ cô bé ấy đã biến thành ác quỷ, nhưng trong lòng vẫn giữ mãi khát khao.

Và từ đầu đến cuối, cô bé vẫn là đứa bé gái thiện lương ngày ấy.

Đúng là tử vong đã làm con người ta thay đổi rất nhiều, thậm chí nó cũng đã một lần thay đổi đi trái tim bé nhỏ thiện lương ấy, nhưng tới cuối cùng, khi ác ý và hận ý được cởi bó, trái tim kia lại một lần nữa trở về với thuần khiết như lúc ban đầu.

【 đinh! Độ tin cậy của Alice đối với ngươi +10】

【 đinh! Hận ý và oán niệm của Alice -1%】

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ trường kỳ: Gột rửa tâm linh, giới thiệu nhiệm vụ: Được ngươi chữa trị, tình trạng của Alice đã cải thiện hơn rất nhiều, nhưng ẩn sâu trong đáy lòng cô bé vẫn còn hận ý và oán niệm nặng nề, vẫn là một quả bom hẹn giờ không ổn định, bất cứ lúc nào cũng có thể kíp nổ, mà muốn triệt để hoàn thành quá trình chữa trị này, vẫn cần thời gian gột rửa rất lâu. 】

【 khen thưởng nhiệm vụ 】: ???

Nghe được nhắc nhở, Lâm Ân thoáng ngẩn ra, lại lập tức cúi đầu nhìn về phía tiểu loli đầy sợ hãi tổn thương đang nhắm mắt, ôm chặt lấy mình.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, hai mắt cũng từ từ nhắm lại, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên huyệt Thái Dương.

Ai!

Không còn cách nào khác!

Nếu đã phát động nhiệm vụ của hệ thống, thì hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mà hoàn thành thôi!

Tuy hắn còn chưa từng trải qua quá trình nuôi nấng một cô em gái, nhưng hắn là vẫn đủ khả năng đảm nhận vai trò anh trai này!

Hơn nữa phố Ly Hồn cách hẻm Du Hồn cũng không quá xa.

Về sau thường xuyên tới nơi này chơi cùng Alice, giúp cô bé gột rửa tâm linh, tá túc mấy ngày, hắn là cũng được!

Ai! Thật là… □(□▽□)□! Rất phiền não mà!

Ngay tại thời điểm Lâm Ân đang lải nhải trong lòng, Alice còn vòng tay ôm hắn, chợt ngưng thần, mở to mắt, ngẩng đầu lên, bên

trong con ngươi đầy vết rạn ấy đang phản chiếu gương mặt của hắn.

"Alice... Có thứ nàng muốn tặng cho... Anh trai..."

Lâm Ân hoàn hồn.

Alice nhẹ nhàng lui về phía sau một bước, nhắm mắt lại, hàng lông mi thật dài khẽ chớp động.

"Cám ơn anh... Cám ơn anh vì đã nói cho Alice biết chân tướng của chuyện này... Cũng cám ơn anh vì đã nhận lời làm người nhà của Alice... Nhưng mà em cũng biết... khẳng định là anh sẽ không vĩnh viễn ở lại chỗ này đâu..."

Nói đến đây, cô bé ngẩng đầu, đôi mắt đang nhìn về phía Lâm Ân trong suốt đến nao lòng.

"Em đã nhìn thấy rất nhiều thứ bên trong ký ức của anh... Anh không hề tà ác như những gì anh biểu hiện bên ngoài... Anh chỉ muốn dùng phương thức của chính mình để sống sót bên trong thế giới này... Từ đó, đến làm cho người ta trở nên lương thiện mà thôi..."

Lâm Ân lặng lẽ nhìn vào đôi mắt cô bé.

Alice chợt vươn tay tới, từ trên đầu ngón tay chậm rãi hiện ra một quầng sáng màu máu đỏ.

"Cho nên...Mong anh vẫn ở lại bên em dù trong bất cứ trường hợp nào chăng nữa... Alice rất cảm tạ anh... Alice thật sự hi vọng anh… trở thành người nhà mà em có thể ỷ lại được..."

【 đinh! Ngươi nhận được thù lao đặc biệt Alice cho! 】

【 đinh! Alice đang chia cho ngươi một nửa quyền tài sản của 'Ngôi nhà hạnh phúc', sau khi tiếp nhận, ngươi có thể tự do bước

vào 'Ngôi nhà hạnh phúc', cũng như có quyền hạn điều khiển toàn bộ những sự vật linh dị ở bên trong tòa lâu đài cổ này, còn có thể truyền tống trở về 'Ngôi nhà hạnh phúc' bất cứ lúc nào ngươi muốn, thời gian làm lạnh: 24 giờ. 】

Lâm Ân rung động không thôi.

Nói thật, lúc đầu hắn cũng có chút tò mò, không biết thù lao đặc biệt của Alice là cái gì, nhưng hắn thật sự không ngờ, Alice lại chia sẻ quyền hạn bên trong tòa lâu đài cổ này cho hắn!

Đây tuyệt đối là viết cái tên nam chủ nhân vào trong tờ chứng nhận bất động sản đó!

Hơn nữa, nó còn mang đến cho hắn một kỹ năng có thể trở về lấy nước suối bất cứ lúc nào cũng được.

Đây chính là thần kỹ bảo mệnh vô địch nha!

(Ai chơi Liên Minh Huyền Thoại sẽ biết nước suối là cái gì.)

【 đinh! Xin hỏi ngươi có tiếp CTHTẅ phần thù lao này hay không? 】

Đương nhiên là tiếp nhận rồi!

Lâm Ân hoàn hồn, nhìn bàn tay Alice đang hướng về phía hắn, cũng nhìn ánh sáng lấp lánh của hy vọng đang lóe lên trong đôi mắt đối phương.

Rốt cuộc, Lâm Ân mỉm cười mà vươn tay tới, nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, nói: "Cám ơn em, Alice."

【 đinh! Ngươi nhận được quyền tài sản của "Ngôi nhà hạnh phúc", ngươi có được quyền hạn sở hữu ngôi nhà hạnh phúc, tự động giải trừ xóa bỏ nguyền rủa! 】

Trong nháy mắt, ngay phía sau lưng bọn họ, một nửa tòa lâu

đài cổ đã sụp xuống, đang chậm rãi bốc lên một mảnh sương mù màu đen cuồn cuộn.

Sau khi hệ thống tự động giải trừ, nguyền rủa lại một lần nữa khôi phục.

Những viên gạch đã vỡ, đột nhiên không gió tự động…

Bức tường thành đã sập cũng chậm rãi nghịch chuyển, trở lại như lúc ban đầu...

Hết thảy đều đang chuyển biến, đều chậm rãi quay về với dáng vẻ vốn có trước đây.

Cùng với cuồng phong gào thét, tới thời điểm, hai người Lâm Ân lại một lần nữa mở mắt nhìn qua, phía sau lưng bọn họ đã là một tòa lâu đài cổ cao ngất mà lạnh lùng, chỉ khác là nó của hiện tại, đã không còn âm trầm khủng bố như nó của trước đây nữa rồi.

Hết thảy đều lộ vẻ ấm áp.

Tới tận lúc này, trên gương mặt nhỏ xinh của Alice cũng lộ ra một nụ cười tươi tắn, rất nhẹ, khó có thể cảm nhận được.

Tuy nụ cười ấy chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, nhưng bên trong lại chứa đầy hạnh phúc.

Chương 288: Giao Dịch Với Ma Quỷ!!!

Đúng vào lúc này, từ một phía trên con đường bọn họ đang đứng, chợt truyền đến từng tiếng bước chân rất nặng.

Đông —— đông ——

Giống như tiếng tim đập, làm người ta kinh hãi dị thường.

Chỉ nghe “Rầm” một tiếng, Alice lập tức cảm nhận được nguy cơ thật lớn, cô bé lập tức chắn trước người Lâm Ân, toàn thân bị những khe nứt dày đặc che phủ từ trên xuống dưới, hiện ra tia máu chói mắt.

Cô bé dùng ánh mắt lạnh như băng như lâm đại địch, nhìn chằm chằm vào mảnh hắc ám trước mắt kia, cả người trở nên căng thẳng.

"Đừng quá khẩn trương, cô bé." Một âm thanh nhàn nhạt truyền đến.

"Đã đến giờ rồi, nên ta tới hoàn thành giao dịch chưa kết thúc giữa chúng ta."

Trong bóng đêm, Đồ Tể Đầu Heo khiêng con dao mổ chậm rãi đi ra, hai mắt lạnh nhạt trên cái đầu heo thật lớn kia mở trừng trừng, ánh mắt ông ta dừng lại trên mặt Lâm Ân, nói: “Trái tim của ta đâu?"

...

Trong nháy mắt ấy, Cưa Máu đang đứng ở một nơi cách xa tòa

lâu đài cổ nọ, trông thấy một màn như vậy, sắc mặt kịch biến.

Giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, ông ấy lập tức theo bản năng lui về phía sau một bước, hai mắt run rẩy, đôi môi cũng không nhịn được mà rung động.

"Người kia... Đó là..."

Ông ấy thề mình tuyệt đối không có nhận lầm người. Tuy lúc ấy ông chỉ bắt gặp một cái bóng, nhưng lại tuyệt đối không thể quên luồng khí tức làm tim người ta đập thật nhanh kia.

Hai năm trước, ngay tại hai năm trước, ở thời điểm ông ấy phát hiện Lâm Ân đang nằm hôn mê ngay trước cửa tiệm dược tề của mình, con quái vật kia... cũng từng xuất hiện bên trong hẻm Du Hồn...

Đến tận bây giờ, ông ấy vẫn còn nhớ như in cảnh tượng ngày hôm đó, khi sương mù màu đen tràn ngập hẻm Du Hồn, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng huyền ảo chưa từng có bao giờ.

Chỉ thấy một vầng trăng máu màu đỏ tươi yêu dị, vắt ngang giữa hư không, hệt như một viên nhãn cầu màu máu khổng lồ, đang nhìn trộm mảnh đại địa này.

Ông ấy nghe được tiếng đập cửa, vừa chạy ra ngoài thì phát hiện Lâm Ân đã hôn mê bất tỉnh, và một hàng dấu chân màu huyết hồng từ cửa tiệm một đường chạy mãi vào bên trong mảnh sương mù màu đen xa xa.

Ông ấy cũng bắt gặp một bóng người trong mảnh sương mù màu đen ấy, những chiếc lông cứng màu đen mọc đầy sau lưng đối phương, trên bờ vai người nọ đang khiêng một con dao mổ vẫn còn nhỏ máu.

Đối phương quay đầu nhìn ông ấy một cái.

Tới tận lúc này, Cưa Máu mới có thể trông thấy rõ ràng một bên sườn mặt của con quái vật kia.

Dưới ánh sáng màu đỏ tươi của trăng máu, giống như là một dấu hiệu của vận rủi tối đen, con quái vật kia mang lại cho ông ấy một loại cảm giác tim đập nhanh khó có thể nói rõ thành lời.

Cảm giác này không đến từ chênh lệch về thực lực, có vẻ như nó chính là một loại áp chế tự nhiên đến từ vị cách và linh hồn gây ra cho những sinh vật hắc ám như bọn họ.

Khiến trong lòng ngươi xuất hiện một loại cảm giác vô cùng sợ hãi, không rét mà run.

Giống như là một con... "Ma."

Cưa Máu ngưng trọng mà ngẩng đầu lên.

Gần như ông ấy không có bất cứ do dự gì, ánh mắt đã trở nên âm trầm, lập tức đi thẳng về phía Lâm Ân đi.

Phu nhân con rối thấy vậy, cũng vội vàng đi theo Cưa Máu.

...

Cùng lúc này, ở phía trước tòa lâu đài cổ.

Alice như lâm đại địch, đang cảnh giác ứng phó cùng Đồ Tể Đầu Heo.

Lâm Ân muốn nói chuyện, nhưng chưa kịp mở lời, hắn đã cảm nhận được khí tức truyền đến từ phía sau, rồi lại nhanh chóng trông thấy Cưa Máu và phu nhân con rối đang cùng nhau chạy tới.

"Thầy?" Lâm Ân có chút kinh ngạc, nhưng cũng không ngoài ý muốn.

Bởi vì lúc trước, ở thời điểm nghe được âm thanh nhắc nhở

của hệ thống về phu nhân con rối, hắn đã cho rằng mấy người bọn họ đang ở phụ cận rồi.

"Ừm!" Cưa Máu gật đầu, ông ấy cũng không nhiều lời, đã tới đứng bên người hắn, hai mắt híp lại, nhìn chằm chằm vào con quái vật thân người đầu heo phía đối diện kia.

"Lâm Ân, con đắc tội với tên... Đồ tể này?" Ông ấy ngưng trọng mà dò hỏi, cơ bắp căng thẳng, trong mắt tràn đầy cảnh giác.

Lâm Ân nghe vậy mỉm cười, nói: "Thầy, người nghĩ quá nhiều rồi, con chỉ làm một cái giao dịch cùng vị tiên sinh này mà thôi."

Nói xong, hắn ngẩng đầu, vỗ vỗ bả vai Alice đang tỏ ra cực kỳ cảnh giác, rồi mỉm cười mà đi nhanh về phía trước, đến đối diện với Đồ Tể Đầu Heo, thi lễ nói: "Đầu tiên, tôi tỏ vẻ cảm tạ ông, nếu không có trái tim ông cho tôi kia, tôi cũng không hoàn thành được một mảnh ghép cuối cùng của Alice, về phần trái tim cực ác mà ông muốn..."

Lâm Ân suy nghĩ một lát, lập tức chậm rãi vươn tay, đặt lên lồng ngực của mình, cảm nhận trái tim ấy đang đập nhanh đầy hữu lực.

Hắn mỉm cười nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Đúng là tôi không có, nhưng ông cũng nói rồi, có thể dùng trái tim của tôi đến thay thế, hiện tại tôi có thể giao nó cho ông."

Lời này vừa nói ra, gương mặt của Cưa Máu và phu nhân con rối lập tức biến sắc.

Alice cũng quay đầu, đưa ánh mắt kinh dị nhìn về phía Lâm Ân bên cạnh.

"Lâm Ân, con có biết mình đang nói cái gì hay không?" Cưa Máu nhíu mày, vươn tay, nắm lấy bờ vai của hắn, quát to: "Con cho là trái tim của mình cũng giống như một bộ phận máy móc,

muốn đổi là đổi ư?"

Lâm Ân nghiêng người, chớp chớp mắt với thầy, nói: "Không phải thế sao? Không phải trước kia thầy từng giúp con thay đổi một quả hả? Không phải đã thay đổi tim rồi mà tới hiện giờ, con vẫn sống bình thường đấy sao?"

Cưa Máu lập tức cứng lại, rồi vội vàng túm lấy cổ áo hắn, nhìn thật sâu vào đôi mắt hắn, thần bí nói: "Bởi vì thứ mà ta đổi cho con không phải trái tim bình thường..."

Lâm Ân giật mình.

Nhưng Cưa Máu lại không nói tiếp, ngược lại, ông ấy từ từ buông lỏng cổ áo hắn ra, xoay người, chăm chú nhìn về phía Đồ Tể Đầu Heo đối diện, giọng nói cũng trở nên âm trầm: "Hơn nữa, con không nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn sao?"

"Hắn nói hắn muốn một trái tim cực ác, nghĩa là thứ hắn muốn không chỉ là cục thịt đang nhảy lên trong ngực con đâu, mà thứ này còn bao hàm cả… tâm linh của con nữa."

Trong nháy mắt, xung quanh rơi vào lặng im.

Giọng nói của Cưa Máu càng ngày càng trầm thấp: "Hắn nói có thể dùng trái tim của chính con tới thay thế, nhưng không hề nói đó là thiện tâm, ái tâm, ác tâm, hay là nhẫn tâm, nếu con tùy tiện cho hắn, chẳng khác nào đã đạt thành giao dịch cùng ma quỷ, mà tới cuối cùng quyền lựa chọn lại nằm trên tay hắn!"

"Cho nên thứ cuối cùng con mất đi rất có thể sẽ nhiều hơn một cục thịt biết đập."

Chương 289: Một Khi Không Chú Ý, Ngươi Sẽ Vạn Kiếp Bất Phục!!!

Toàn bộ những thứ này đều là kinh nghiệm.

Là những bài học bằng máu ông ấy đã tổng kết ra sau khi trải qua đủ loại gian nan tôi luyện suốt mấy trăm năm ở bên trong thế giới này.

Bởi vì ở bên trong thế giới hắc ám này còn có "Ma quỷ" nhất tộc, bọn họ cực kỳ tuân thủ trật tự nhưng cũng cực kỳ tà ác, bọn họ sẽ không dễ dàng ra tay với ngươi, nhưng sẽ thông qua hình thức khế ước tiến hành giao dịch cùng ngươi, sau đó từng bước từng bước dụ dỗ ngươi tiến vào cạm bẫy mà bọn họ đã sắp đặt từ trước.

Một khi không chú ý, ngươi sẽ vạn kiếp bất phục.

Lâm Ân đã trấn tĩnh xuống, hắn lập tức nhìn về phía Đồ Tể Đầu Heo đối diện, ánh mắt đầy dò hỏi.

Vẻ mặt Đồ Tể Đầu Heo không thay đổi, ông ta vẫn thản nhiên nói: "Thầy của cậu nói rất đúng, tôi muốn trái tim, đồng thời cũng muốn tâm linh."

Nói xong, ông ta vươn tay lấy ra một chiếc đồng hồ quả quýt từ trong ngực, lạnh nhạt nhìn thoáng qua thời gian trên đó: "Chỉ còn ba mươi giây, cậu hãy mau chóng làm ra quyết định đi, sau khi thời gian đếm ngược chấm dứt, tôi sẽ coi như cậu đã bội ước."

Tranh ——

Tranh ——

Tiếng kim đồng hồ di chuyển không ngừng vang lên xung quanh.

Ánh mắt Lâm Ân chớp động.

Nhìn vẻ mặt của thầy, hắn cũng có thể đoán được, thực lực của Đồ Tể Đầu Heo này vô cùng mạnh mẽ. Ngay cả Alice đã được cường hóa cũng lộ ra vẻ mặt như lâm đại địch, lại càng nói rõ vấn đề.

Chẳng lẽ Đồ Tể Đầu Heo này là quân vương?

Hay căn nguyên nhỉ?

Không.

Hẳn là không có khả năng ấy đâu.

Đại não Lâm Ân nhanh chóng chuyển động, ánh mắt không ngừng lóe sáng.

Đã đến nước này, khẳng định là không kịp thông báo cho người một nhà Tiểu Tiểu rồi, nhưng muốn tìm được một trái tim cực ác đâu phải chuyện dễ dàng như vậy, đó là chưa kể hiện giờ, hắn chỉ còn ba mươi giây thời gian nữa thôi.

Nếu như vậy...

Lâm Ân ngẩng đầu, ánh mắt chuyển thành trấn định, hắn tiến về phía trước một bước, tay phải đặt vào trong ngực mình.

"Được, vậy dùng..."

Nhưng hắn còn chưa nói xong, một bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo đã bắt được cổ tay hắn.

Alice với cả người đầy vết rạn nứt, ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm nhẹ nhàng lắc lắc đầu với hắn. Ngay sau đó, cô bé xoay người, ngẩng đầu nói: "Tôi có... Để tôi thay anh trai... giao dịch cùng ông..."

Lời này vừa nói ra, Lâm Ân lập tức chấn động.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói câu nào, đột nhiên Alice mở miệng, quỷ khí lạnh như băng mãnh liệt phun ra ngoài,

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khẩn trương của những người xung quanh, một trái tim tối đen, không ngừng nhảy lên, lại chậm rãi xuất hiện.

Trái tim nọ bay từ trong miệng Alice ra ngoài, rồi cứ thế, nó lơ lửng bay tới trước mặt Đồ Tể Đầu Heo.

Lạnh như băng, quỷ dị, tối đen.

Trái tim màu đen được bao phủ bởi một lớp dịch nhầy dữ tợn vẫn đang không ngừng đập mạnh, còn mơ hồ có thể nghe được tiếng rít gào thê lương đầy oán hận phát ra từ bên trong.

"Đó là..."

Trước mắt Lâm Ân nhanh chóng hiện ra lời giới thiệu về trái tim kia.

【 trái tim ác niệm 】: là trái tim được ngưng kết từ lòng ghen tỵ và hận ý của phu nhân Mary.

Lâm Ân lập tức hít thở dồn dập.

Alice từ từ nâng trái tim lơ lửng nọ lên, sau đó ngẩng đầu nói: "Đây là trái tim của mẹ đẻ... tôi... ác độc và hận ý của bà ấy... Khiến lòng tôi không rét mà run..."

Lâm Ân chợt rơi vào im lặng, chỉ chăm chú nhìn vào sườn mặt

của Alice, không nói câu gì.

Alice lại kiên định, đi từng bước một về phía trước, ngẩng đầu nói: "Lâm Ân đại ca đã trao đổi trái tim của Alice từ trong tay ông... Cho nên giao dịch này... hãy do tôi đến hoàn thành đi."

Khi nói lên những lời này, trong mắt cô bé hoàn toàn không xuất hiện một chút lưu luyến hay bi thống nào, có chăng chỉ là bình tĩnh cùng cực.

Cô bé vốn đã không còn một chút mong chờ nào đối với tai họa trong quá khứ kia, bởi vì thứ đã hủy hoại hết thảy mọi thứ của Alice, chính là trái tim đầy đố kỵ... trong tay này.

Đồ Tể Đầu Heo đưa mắt nhìn cô bé, ngón tay nhẹ nhàng động, trái tim kia lập tức bị ông ta cầm lên tay. Sau khi ngửi ngửi vài hơi, Đồ Tể Đầu Heo thản nhiên nói: "Tỉ lệ rất tốt."

Mà Cưa Máu cũng lập tức cảm nhận được, khí trường làm cho trái tim người ta đập nhanh vẫn một mực bao phủ xung quanh, đang chậm rãi biến mất.

Ông ấy không khỏi âm thầm buông lỏng một hơi, nhưng vẻ mặt vẫn giữ nguyên biểu cảm căng thẳng như trước.

"Alice..." Lâm Ân cau mày, nhẹ nhàng đặt tay lên bả vai cô bé.

Alice lắc đầu, đôi mắt mờ mịt, nhìn về nơi xa nói: "Không có gì phải lưu luyến cả... Bà ta là mẹ đẻ của em, nhưng cũng là ngọn nguồn của hận ý trong em, em không muốn lưu lại bất cứ điều gì có liên quan tới bà ta trong trái tim mình nữa."

Hoa lạp lạp ——

Ngay trong tay Đồ Tể Đầu Heo, một cái mặt người tối đen mà hư ảo không ngừng vang lên tiếng rít gào, lập tức bị hút ra khỏi trái tim kia.

Rất nhanh, những tiếng gào thét đầy thống khổ kia cứ một mực vang vọng xung quanh.

"Alice! Alice! Con gái của mẹ! Con không thể giao dịch mẹ ra ngoài được! Con không thể! Không thể!"

Âm thanh thê lương mà bén nhọn không ngừng vang lên từ bên trong hư ảnh vặn vẹo ấy.

Lâm Ân và Alice đều ngoảnh mặt lại, chăm chú nhìn hình ảnh trước mắt kia, nhưng trong mắt Alice không có bất cứ rung động gì.

Tiếng thét chói tai thê lương ấy cứ một mực vang lên, còn cái mặt người bị hút ra từ bên trong trái tim nọ lại chậm rãi tụ tập trong tay Đồ Tể Đầu Heo, tới cuối cùng, nó đã hóa thành một viên hạt châu đen thăm thẳm.

Đồ Tể Đầu Heo lạnh nhạt cầm lấy hạt châu kia, đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó lập tức ném nó vào bên trong cái túi treo trên thắt lưng của mình. Bên trong truyền đến tiếng vang thanh thúy do những hạt châu va chạm vào nhau.

Sau đó, ông ta liếc mắt nhìn về phía Lâm Ân một cái thật sâu, lại khiêng dao mổ lên, xoay người đi về phía hắc ám.

"Chúng ta sẽ còn gặp lại."

Xung quanh lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Nhưng ông ta còn chưa đi được bao xa, Cưa Máu lại đột nhiên vươn tay tới, ngưng trọng nói: "Chờ một chút, tôi có vấn đề cũng muốn hỏi ông."

Lâm Ân có chút kinh ngạc.

Nhưng Đồ Tể Đầu Heo không hề ngừng lại, giống như ông ta

vốn không nghe được lời nói của Cưa Máu, cứ tự mình làm việc của mình, thản nhiên đi về phía trước.

Chương 290: Nhân Quả!

Cưa Máu lập tức tiến lên, lớn tiếng hỏi:

"Tôi muốn hỏi, có phải hai năm trước ông từng xuất hiện tại hẻm Du Hồn? Và lúc ấy có phải chính ông đã đặt đồ nhi của tôi ở trước cửa tiệm hay không?"

Ông ——

Trong nháy mắt, vẻ mặt Lâm Ân rung động không thôi.

Mà Đồ Tể Đầu Heo cũng dừng chân lại.

Gần như trong nháy mắt này, cõi lòng Lâm Ân lập tức cuồn cuộn nổi lên sóng to gió lớn. Hắn nhìn về phía thầy với ánh mắt ngỡ ngàng, không sao tin nổi, nói: "Thầy, sao người có thể hỏi như vậy được? Không phải con là do người thu dưỡng ư?"

Toàn thân Cưa Máu trở nên căng thẳng, ông ấy trầm thấp nói: "Đúng vậy. Ta cũng từng nói chuyện này với con rồi, là ta nhặt được con đang hôn mê ở bên ngoài, nhưng còn có một việc ta chưa từng nói cho con hay."

"Con vốn bị người khác cố ý đặt ở trước cửa tiệm của ta, ta nghe được tiếng động bên ngoài, mới đi ra ngoài xem xét, mà lúc ấy, sinh vật ta nhìn thấy..."

"Chính là hắn!"

Ông ——

Bầu không khí xung quanh lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở dần dần trở nên dồn dập của

Lâm Ân.

Đột nhiên hắn đưa mắt nhìn về phía Đồ Tể Đầu Heo đằng kia, ánh mắt không ngừng rung động.

Tại sao lại có thể như vậy?

Chẳng lẽ không phải hắn tự mình rơi xuống thế giới này?

Chẳng lẽ bên trong quá trình ấy còn có một chút bí ẩn nào khác?

Bầu không khí yên tĩnh một mực lưu chuyển khắp nơi.

Đồ Tể Đầu Heo kia không hề quay lại, ông ta vẫn đứng yên tại chỗ, khiêng con dao mổ vương máu của mình, nhưng tới cuối cùng, giọng nói lạnh nhạt kia cũn truyền đến: "Đúng vậy."

Ông ta đã cho bọn họ một câu trả lời thuyết phục.

Ngay trong nháy mắt ấy, lông tóc cả người Lâm Ân dựng đứng lên.

"Vì sao ông lại đưa tôi đến nơi này?" Lâm Ân gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng lưng đối phương.

Đồ Tể Đầu Heo vẫn không chịu quay lại, giọng nói nhàn nhạt truyền đến: "Có một... Tồn tại từng làm với ta một lần giao dịch có độ mạo hiểm cực lớn, tôi đã nhận lời đối phương rồi."

Lâm Ân chấn động.

Mà ngay khi hắn còn muốn tiếp tục hỏi thêm một chút gì đó, thân thể Đồ Tể Đầu Heo kia lại giống như quỷ mị, lập tức trống rỗng mà biến mất tại chỗ, giống như từ nãy tới giờ, ông ta vẫn chưa từng xuất hiện.

Lâm Ân nhanh chóng tiến lên, ánh mắt đầy khẩn trương.

Nhưng ngay cả khi hắn dùng tới tầm nhìn của ác linh, cũng không thể phát hiện ra bất cứ dấu vết tồn tại nào của đối phương.

Tại sao có thể như vậy?

Giao dịch?

Là giao dịch gì?

Là giao dịch cùng ai?

Nhưng trước khi rơi xuống thế giới hắc ám này, hắn vẫn chỉ là một người trẻ tuổi phổ thông bình thường trên địa cầu, hắn có điểm gì đặc biệt khiến cho bản thân bị người khác nhằm vào chứ?

Lâm Ân cau mày, nhưng trải qua hai năm không ngừng rèn luyện, hắn vẫn có thể nhanh chóng khôi phục lại lý trí và bình tĩnh.

Cưa Máu đi tới, ngưng trọng mà vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Con không cần nghĩ quá nhiều đâu."

"Nếu con quái vật kia không muốn nói, chúng ta cũng rất khó biết được đáp án từ trong miệng của hắn, nhưng nếu hắn đã nói sẽ còn gặp lại, thì có lẽ chờ đến lần sau kia, con có thể đạt được một chút tin tức gì đó từ trong miệng của hắn cũng nên.”

Lâm Ân nhìn thấy ánh mắt trấn an của thầy, khẽ gật gật đầu, rồi đưa mắt nhìn thật sâu về phía Đồ Tể Đầu Heo biến mất.

Hai tay nắm chặt lại.

"Alice, vì sao em lại thuê tay đồ tể ấy?" Lâm Ân xoay người, hướng về phía Alice, mở miệng dò hỏi.

Alice ngẩn ra, cố gắng suy tư, rồi lập tức lắc lắc đầu, hàng chân mày không khỏi nhíu lại: "Thực... Mơ hồ... Hình như suy nghĩ của em đã bị can thiệp vào rồi, em biết ông ta có tồn tại trong lâu

đài cổ... Nhưng mỗi lần nghĩ đến tay đồ tể kia, bỗng nhiên em sẽ xao lãng đi, không tiếp tục suy nghĩ sâu xa hơn nữa..."

Trong ánh mắt cô bé lộ ra một tia mờ mịt.

"Đúng là em có thuê ông ấy... Nhưng em lại không thể nhớ nổi những chi tiết có liên quan tới chuyện này..."

Ánh mắt Lâm Ân trở nên ngưng trọng.

Bởi vì nỗi sợ hãi lớn nhất chính là không biết thứ mình đang sợ là gì (Hoặc là nguyên nhân của nỗi sợ hãi ấy).

Mà nếu mọi chuyện đúng như những gì thầy nói, nghĩa là giữa hắn và tên Đồ Tể Đầu Heo kia có tồn tại một chút nhân quả.

Trong khi vị cách của Đồ Tể Đầu Heo đã vượt qua toàn bộ những sinh vật ở nơi này…

Lâm Ân không khỏi vươn tay xoa xoa huyệt Thái Dương, tới cuối cùng, hắn vẫn quyết định tạm thời gác chuyện này qua một bên, bởi vì hiện tại dù hắn có nghĩ đến vỡ đầu, cũng không thể tìm ra nguyên cớ được.

Hắn lập tức quay đầu, nghiêm túc nhìn về phía Cưa Máu, nói: "Thầy, sau khi trở về, người có thể nói kỹ càng tỉ mỉ cho con biết tình huống lúc đó được không?"

Đương nhiên Cưa Máu lập tức đồng ý ngay, trong ánh mắt lộ ra một tia vui mừng. Ông ấy tiến lên, vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: "Trở về ta sẽ nói tỉ mỉ cho con biết, nhưng nhiệm vụ lần này con làm rất xuất sắc, thầy cũng thật không ngờ, con chẳng những có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ lần này, còn ngoài ý muốn thu hoạch được một vài niềm vui không tưởng."

Alice quay đầu, đưa ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Cưa Máu, khiến cho tóc gáy sau đầu Cưa Máu dựng thẳng đứng lên.

Ông ấy khụ khụ, nói: "Cái kia... Nếu không có việc gì nữa, chúng ta có thể đi về trước, chung quy lại, nơi này cũng không phải chỗ ở lâu, con thấy có được hay không?"

Lâm Ân gật đầu, nhưng trong lòng vẫn nặng nề như cũ.

"Được ạ."

Mà nhân cơ hội này, hắn cũng có thể đưa cô em gái mới nhận đi ra ngoài dạo chơi một vòng.

Alice vươn tay bắt được hai ngón tay của Lâm Ân, giống như một cô em gái ngoan ngoãn nghe lời, yên lặng theo sát bên người hắn.

"Alice, em có muốn đến thăm nơi anh ở hay không?" Lâm Ân mỉm cười hỏi.

Alice gật gật đầu.

Cô bé không từ chối, nhưng đi theo Lâm Ân một đoạn, có vẻ như đột nhiên cô bé nhớ tới điều gì đó, rồi giật mình, quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng lâu đài cổ.

"Lâm Ân ca ca... không phải anh đã quên một thứ gì đó chứ..."

"Không có đâu? Làm sao vậy?"

Alice suy nghĩ một lát rồi mờ mịt nói: "Không có gì."

Mấy người bọn họ bước về phía hẻm Du Hồn, rất nhanh đã biến mất bên trong mảnh sương mù màu đen cuồn cuộn.

Chỉ là ai cũng không chú ý tới, dường như từ trên đỉnh cao của tòa lâu đài cổ kia có mơ hồ truyền đến những tiếng hô to đầy bức thiết của một sinh vật nào đó.

"Đại ca! Đại ca ơi!"

Cùng lúc ấy, ở phía trên cột cờ cao cao, Bạch Dật đang gắt gao ôm cột, dùng sức mà o(□□□)o kêu to.

"Em bị bệnh sợ độ cao! Em có bệnh sợ độ cao đó!"

Chương 291: Dao Động Nguyền Rủa Dị Thường!!!

Sáng sớm vừa lên.

Tiệm Dược Tề Cưa Máu.

Lâm Ân với vẻ mặt tràn đầy áy náy cầm bàn chải, “Soạt soạt soạt” giúp Bạch Dật đã bị đông lạnh (((;° ४ °;))) đến cứng đờ giống như một bức tượng điêu khắc, quét đi lớp tro bụi và sương giá trên người.

Hắn khụ khụ hai tiếng, nói: "Thật có lỗi, Bạch Dật, không phải đại ca cố ý bỏ quên cậu đâu, chỉ vì ngày hôm qua đã xảy ra một chút chuyện quá quan trọng, cho nên trong một thoáng chốc, đại ca không nhớ đến thôi… Đã để cậu bị treo trên cột cờ lâu như vậy."

Nhìn thấy vẻ mặt ngây dại của Bạch Dật, Lâm Ân (￣ω￣;) thực sự không biết nên an ủi gã như thế nào.

Bởi vì ngày hôm qua, hắn một mực nghĩ đến chuyện về Đồ Tể Đầu Heo, cho nên đã ném bỏ sự tồn tại của vị đồng hương này ra khỏi đầu rồi.

Đây đúng là một chuyện vô cùng khốn nạn.

Nhưng Lâm Ân lại cho rằng, xảy ra tình huống này cũng chẳng sao, coi như cho gã thể nghiệm cuộc sống, nhìn xem phong cảnh một chút, dù sao cuộc đời cũng hiếm khi có được một đoạn thời gian thảnh thơi như vậy.

Bạch Dật (((;° ४ °;))) trong trạng thái đờ đẫn, khó nhọc nói:

"Em đã uống... Gió Tây Bắc… cả một đêm...”

Uống đến thông suốt cả người rồi.

Ít nhất là hiện giờ, gã có cảm giác bản thân thật sự đã trong trong ngoài ngoài tất cả đều thông suốt rồi!

Suốt cả một buổi tối, mình gã cô đơn lẻ loi, trơ trọi lạnh lẽo, bị treo ở nơi đó, toàn thân run run rẩy rẩy, giống như một nhánh rong biển, một nhánh rong biển không ngừng bay phất phơ!

Bạch Dật (((;° ♂ °;))): "Đại ca, anh có biết đêm hôm đó em đã trải qua như thế nào hay không?"

Lâm Ân khụ khụ hai tiếng, (￣ω￣;) cố gắng an ủi: "Không sao mà, không sao mà, coi như cậu cosplay lá cờ một phen đi, dù sao cơ hội như vậy cúng không nhiều lắm, cậu phải biết quý trọng."

Lâm Ân trấn an vỗ vỗ bờ vai gã.

Bạch Dật o(□□□)o.

Đây được gọi là tiếng người hả?

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt Lâm Ân đã nghiêm túc xuống, hắn khoanh chân ngồi ở trước mặt Bạch Dật, ra hiệu cho gã cũng ngồi xuống, nói: "Được rồi, không nói mấy lời vô nghĩa nữa, anh nói chuyện chính sự với cậu đây. Cậu có thể nói cho anh biết cậu đã rơi vào thế giới này như thế nào hay không? Anh càng nghĩ, cứ có cảm giác chuyện này rất kỳ lạ."

Bạch Dật chán nản xoa xoa đầu, nói: "Không phải em đã nói với đại ca rồi sao? Là lúc tan học, em chuẩn bị qua quán bar gặp mặt đám bạn, đột nhiên rơi vào trạng thái mơ hồ, không hiểu rõ vì sao lại bị app chỉ đường, dẫn vào bên trong một con hẻm nhỏ, sau đó lập tức xuất hiện trên con đường kia rồi."

Lâm Ân chìm vào suy tư.

Hắn cứ có cảm giác chuyện này hoàn toàn không đơn giản như vậy.

Bởi vì căn cứ theo tin tức hắn nhận được từ thầy của mình, thì chỉ có vài tình huống khiến những sinh vật ở bên ngoài rơi vào bên trong thế giới này mà thôi.

Hoặc là sau khi chết, oán khí và hận ý của ngươi rất lớn, từ đó mà phát động một loại cơ chế nào đó, và tự động bị kéo vào thế giới này.

Ví dụ như Alice.

Hoặc là chính ngươi trong lúc vô tình đã xúc động một loại cơ chế nào đó, rồi tự mở ra cánh cửa vào đi thông đến thế giới này, sau đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà rơi xuống đây.

Mà bình thường, tỷ lệ những sinh vật rơi vào nơi này, vẫn còn có thể trở về là cực nhỏ.

Bởi vì phần lớn những sinh vật rơi vào nơi này đều không có đèn hiệu của thế giới ban đầu kia.

Nghĩ đến đây, Lâm Ân chợt hoàn hồn, ánh mắt do dự mà quét về phía Bạch Dật, nhìn từ trên xuống dưới, nhìn đến mức trong lòng Bạch Dật còn sinh ra từng hồi phập phồng, sợ hãi.

"Vậy cậu nói xem, cậu có thường xuyên đi vào con hẻm nhỏ ấy không?"

Bạch Dật trố mắt nói: "Không... Chỉ vì lần đó hơi vội vàng em mới tìm một con đường tắt, nhưng trước kia em cũng đi qua con hẻm nhỏ ấy vài lần, mà phụ cận cũng có mấy người khác, chẳng hiểu vì sao hết lần này tới lần khác, em lại là đứa bị xuyên qua..."

"Điện thoại của cậu đâu?"

Bạch Dật tỏ vẻ vô tội mà sờ soạng trên người vài cái, sau đó lấy ra một chiếc di động thông minh từ túi tiền bên trong áo khoác.

"Hỏng rồi."

Lúc này màn hình di động đã sớm vỡ thành muôn nghìn mảnh, khởi động lên cũng hoàn toàn không có phản ứng gì.

Lâm Ân tiếp nhận di động, cẩn thận mà đánh giá trong ngoài một phen.

Ôm suy nghĩ thử một lần, Lâm Ân có chút suy tư, sau đó hướng về phía chiếc di động kia, trực tiếp phát động thuật chẩn đoán bệnh ngẫu nhiên.

Hắn vốn không cho rằng mình có thể phát hiện được điều gì.

Nhưng ngay một khắc sau đó, đột nhiên bên tai hắn lại vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Người phát hiện tổn thương của mục tiêu: Phần cứng nứt vỡ 】

【 đinh! Người phát hiện dao động nguyền rủa dị thường của mục tiêu: Huyết khế 】

Ông ——

Trong nháy mắt, con ngươi trong mắt Lâm Ân đột nhiên co rút lại.

Nguyền rủa!

Bên trong chiếc di động của đối phương lại ẩn chứa dao động nguyền rủa?

Nói đùa gì vậy!

Nhìn thấy biến hóa trên gương mặt Lâm Ân, Bạch Dật ngạc nhiên, hỏi: "Đại ca, anh làm sao vậy?"

Lâm Ân lập tức bày ra vẻ mặt nghiêm túc, cầm lấy chiếc di động kia, nói: "Anh vừa phát hiện được một vài thứ không sạch sẽ bên trong điện thoại của cậu, nói không chừng, nó chính là nguyên nhân khiến cậu rơi vào thế giới này."

Hắn vừa dứt lời, Bạch Dật lập tức run rẩy, cả người đầy sợ hãi, sắc mặt tái nhợt.

Trái tim điên cuồng đập mạnh.

"Chuyện này... anh nói đùa gì vậy!"

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Nếu muốn biết rõ hơn về tình huống này, chúng ta cần phải kiểm tra thêm, nhưng nếu đã phát hiện ra nguyền rủa, thì khẳng định là trước khi đi vào nơi này, cậu đã từng tiếp xúc với một chút thứ không sạch sẽ rồi."

Không nói hai lời, Lâm Ân lập tức cầm lấy chiếc di động kia, còn dẫn theo Bạch Dật đi tới một gian phòng bên trong tầng hầm ngầm.

Nơi này có bày rất nhiều công cụ máy móc, đây cũng là khu vực thầy hắn dùng để tiến hành cải tạo máy móc.

Lâm Ân mở chiếc di động kia ra, trấn tĩnh nói: "Cậu cứ ra ngoài cửa chờ anh, anh thử xem có thể sửa lại chiếc di động này hay không, nếu có thể, hẳn là chúng ta sẽ kết luận được tình huống này."

Chương 292: Trang Web!

Phải biết rằng, sau khi hắn uống vào bát canh của Đồ Tể Đầu Heo, đã thu hoạch được một phần tri thức kèm theo một phần nguyền rủa.

Hắn còn chưa kịp nghiên cứu phần nguyền rủa kia, nhưng phần tri thức ấy lại được hắn hấp thu một cách dễ dàng.

【 cải tạo máy móc trung cấp 】

Và phần tri thức này cũng giúp hắn có được năng lực sửa chữa chiếc di động kia.

...

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Bạch Dật ở ngoài cửa đang lo lắng, lòng như lửa đốt, cứ không ngừng đi qua đi lại, nhưng chỉ có thể nghe được từ trong cửa truyền đến những tiếng hàn kim loại.

Hồi lâu sau, cửa chính mở ra.

Bạch Dật lập tức lao thẳng tới, dồn dập hỏi han: "Đại ca, thế nào rồi?"

Lâm Ân với vẻ mặt nghiêm túc đi ra, hoạt động cần cổ một cái, bình tĩnh nói: "Đại khái là có thể vận hành, chỉ là không có tài liệu thích hợp để thay thế màn hình, nhưng chuyện này không ảnh hưởng quá lớn, cũng đủ dùng rồi. Thông qua nó, cậu có thể thoải mái hồi tưởng lại một chút, xem rốt cuộc là trước khi đi vào nơi

này, cậu có làm ra loại chuyện gì đó khác thường hay không."

Bạch Dật bắt đầu đào sâu suy nghĩ: "Để em hồi tưởng lại coi, buổi tối trước khi bước vào nơi này, em vừa cúp một tiết học, ra bên ngoài mua một cuốn truyện tranh gốc bản mới nhất, lại đi ăn một bát mì sợi, tới buổi tối, hẹn bạn gái em đi khách sạn pằng pằng, chúng em đã làm rất nhiều lần, mãi cho đến..."

Ba ——

Trên đầu Bạch Dật lập tức mọc lên một cục u to tướng, còn bốc khói nghi ngút.

Lâm Ân nhắm mắt nói: "Nói trọng điểm."

Bạch Dật đau đớn xoa đầu, nói: "Ách... Buổi sáng em đưa bạn gái về nhà, sau đó thấy thời gian còn nhiều, mới lén lút chạy tới một tiệm net lên mạng..."

Đúng vào lúc này, đột nhiên Bạch Dật ngẩn ra, dường như gã vừa nhớ đến điều gì đó, lập tức suy tư nói: "Chờ một chút... Để cho em nhớ kỹ lại xem. Em còn nhớ sau khi bước vào tiệm net nọ lên mạng, em chỉ chơi game một lát là thấy mệt rồi, bởi vì buổi tối đã tiêu hao quá nhiều thể lực, bởi vậy, em không chơi nữa, chỉ muốn tùy tiện xem một vài trang web ngoại tuyến..."

"Sau đó... Sau đó em còn nhớ hình như mình đã ấn vào một cái cửa sổ thông báo nào đó rồi."

Đến đây, đột nhiên hô hấp của gã trở nên dồn dập, nói: "Em nhớ ra rồi!"

Lâm Ân nheo mắt nói: "Sau đó, trên cửa sổ thông báo kia có viết: Muốn thực sự sống hay không? Yes hoặc No? Cậu chọn Yes?"

(Cho ai chưa biết thì đoạn này có trong bộ truyện Vô Hạn Khủng Bố của Zhttty)

"..."

"..."

Bạch Dật mờ mịt nói: "Ách... Không phải, nó không nhảy ra thứ này đâu."

"Đó là một trang web..." Gã suy tư đến nhíu mày, nói: "Làm người ta có chút không khoẻ."

...

Sau đó, Bạch Dật lại cẩn thận, chi tiết miêu tả lại những thứ gã từng nhìn thấy trên trang web cho Lâm Ân biết.

Đó là một trang web không hề có tên miền và địa chỉ, cả trang đều là một màu đen khiến người khác nhìn vào sẽ sinh ra cảm giác khó chịu.

Bên trên chỉ có duy nhất một lựa chọn, sau khi click vào, sẽ có một tấm ảnh chụp xuất hiện ngay trước mắt ngươi.

Thoạt nhìn, có vẻ như bức ảnh này được chụp lại từ một trang sách nào đó. Nhưng trang sách kia không giống như trang giấy, ngược lại nó càng giống tấm da thuộc của một loại sinh vật nào đó hơn, ở bên trên được viết chi chít những văn tự lạ lùng mà Bạch Dật xem không hiểu.

Lâm Ân do dự nói: "Cậu muốn nói, cậu đã dùng di động chụp lại trang web kia?"

Bạch Dật nắm tóc mình, cố gắng nhớ lại, rồi nhíu mày nói: "Hình như là có. Lúc ấy trạng thái của em có chút không thích hợp... Nhưng em cũng không biết là chỗ nào không đúng, có thể là quá mức mệt nhọc rồi, cũng có thể là... Ừm nói chung là cứ mơ mơ màng màng ấy..."

Đến đây, đột nhiên gã ngẩn ra, nói: “Hình như... em có nhập tên mình lên đó."

Lời này vừa nói ra, Lâm Ân lập tức trở nên nghiêm túc, hắn nhanh chóng mở cửa chính, mang theo Bạch Dật đi vào phòng làm việc, mở di động của gã lên.

"Chúng ta cùng nhìn xem!"

Nếu đúng vì những gì Bạch Dật từng làm trước đó đã khiến gã bị kéo vào thế giới này, thì nói không chừng bọn họ có thể tìm được phương pháp để gã quay lại thế giới kia.

Nhưng Lâm Ân đã có thể xác định được rằng, Bạch Dật đã gặp phải sự kiện linh dị.

Lúc này, màn hình đã vỡ của chiếc di động chậm rãi sáng lên, Bạch Dật với hô hấp dồn dập, hồi hộp nhìn chằm chằm lên đó.

Rất nhanh, di động đã mở.

Bạch Dật nhanh chóng ấn mở album ảnh.

Ngay khi tiến vào bên trong, Lâm Ân lập tức trông thấy từng bức ảnh đủ các loại muôn màu muôn vẻ, nhưng tất cả chúng đều mang đến cho người ta cảm giác vô cùng kích thích.

Nam nhân vật chính trong đó vô cùng quen thuộc, đương nhiên là Bạch Dật. Kẹp bên trong những bức ảnh này, còn có một tấm rất lạ thường, có vẻ như Bạch Dật đang mặc trang phục của bạn gái gã, rồi bày ra tư thế pose vô cùng quyến rũ!

"Oái!!!" Bạch Dật lập tức trố mắt nhìn: "Chờ một chút! Chờ một chút! Đây là hình ảnh riêng tư cá nhân! Em cần phải tìm trước đã! Đại ca, anh đừng có xem nha!"

Lâm Ân liếc mắt nhìn hắn nói: "Chơi vui quá ha, đây là cosplay

hay đổi vai đó?"

Gương mặt Bạch Dật lập tức trở nên đỏ bừng như ấm trà bị đun nóng. Gã mở lớn hai mắt, trái tim điên cuồng đập mạnh, bàn tay nhanh chóng lật mở, rất nhanh, gã cũng tìm bức ảnh kia.

"Đại ca, chính là cái này!"

Lâm Ân nhìn thẳng vào màn hình, sau đó lập tức trông thấy bức ảnh nọ trong cuốn album của Bạch Dật, cùng với những văn tự chi chít bên trên.

Hai mắt hắn không khỏi nheo lại.

Hắn cũng không biết những văn tự này, nhưng không biết vì sao chỉ liếc mắt nhìn một cái, chúng lại có thể làm bản thân cảm thấy khó chịu vô cùng, giống như đang có một thứ gì đó kéo ánh mắt của mình đi, khiến bản thân chìm sâu vào trong đó.

Lâm Ân nhanh chóng trấn định lại, rồi cẩn thận nhìn một lần nữa. Rất nhanh, ánh mắt hắn đã rơi xuống vị trí dưới cùng của tờ khế ước nọ, cũng thấy được mấy chữ Hán được nhập vào từ trên máy tính.

【 Bạch Dật 】

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân khiến Bạch Dật rơi vào thế giới này?

Lâm Ân gắt gao nhìn chằm chằm vào bức ảnh chụp kia, cố gắng tìm kiếm chi tiết bên trong.

Ngay sau đó, đột nhiên hắn nhạy bén tìm được một điểm kỳ lạ.

Đó là dựa vào hình ảnh phản chiếu thông qua màn hình máy tính trên bức ảnh kia, người khác có thể mơ hồ nhìn thấy gương mặt của Bạch Dật.

Nhưng đương nhiên, thứ này không phải trọng điểm.

Bởi vì cùng lúc ấy, Lâm Ân cũng bắt gặp một cái bóng đen đang đứng phía sau hình bóng của Bạch Dật đang phản chiếu trên màn hình máy tính.

Chương 293: Khế Ước Với Tà Thần!!!

"Này, phía sau cậu là ai đó?" Lâm Ân nghiêm túc dò hỏi.

Được Lâm Ân nhắc nhở, Bạch Dật cũng lập tức chú ý tới cái bóng đen đang đứng phía sau hình ảnh phản chiếu kia, toàn thân gã run lên, cảm giác không rét mà run xuất hiện trong lòng.

"Em... Em cũng không rõ ràng lắm..." Bạch Dật run rẩy nói: "Lúc ấy, hình như em vô cùng hoảng hốt... cho nên không cảm nhận được phía sau mình có thứ gì. Chờ sau khi thoát khỏi trang web nọ, em đã... hình như em đã quên mất chuyện này rồi..."

Lâm Ân rơi vào suy tư.

Nếu nói thứ này có liên quan đến chuyện Bạch Dật bước vào thế giới hắc ám, thì văn tự bên trên tấm ảnh chụp kia có đến từ thế giới hắc ám hay không?

Hắn ngẩng đầu, trấn tĩnh nói: “Để anh đi tìm thầy hỏi một chút, nói không chừng chúng ta có thể nhận được đáp án rồi!"

...

Tại phòng ngủ của Cưa Máu.

Cưa Máu đeo kính lão lên, nghiêm túc nhìn nội dung biểu hiện trên đồ vật vừa được Lâm Ân mang qua cho mình, hỏi: "Đồ nhi, làm sao con lại có được loại vật phẩm này? Con lấy nó từ đâu?"

Lâm Ân khoanh chân ngồi trên ghế dựa, nghiêm túc nói: "Đây là thứ mà người bạn nhân loại của con đã chụp được trước khi

cậu ấy đến thế giới này. Con cứ có cảm giác thứ này liên quan đến chuyện cậu ấy rơi xuống nơi đây. Người có biết văn tự bên trên không?"

Cưa Máu nghe vậy, lại nhìn kỹ thêm một lát, rồi tháo cặp kính mắt xuống, nghiêm túc nói: "Ta từng đọc được nội dung cùng loại với thứ này trên một tập tài liệu lịch sử, hình như là một dạng chú văn quyến tộc cổ xưa ở bên trong thế giới hắc ám. Để ta xem xem."

Nói xong, ông ấy đứng lên, tìm kiếm bên trong kho sách dưới lòng đất của mình, sau đó lấy ra một cuốn điển tịch thật dày.

Ông ấy nhanh chóng lật xem cuốn điển tịch kia, cẩn thận đối chiếu, rồi lập tức mở miệng thì thầm: "Ta dùng máu và thịt tới phụng dưỡng cho chi phối giả. Ta tuân theo cảm giác kêu gọi của Cổ Thần. Hiến tế máu thịt của ta để nhận lấy ân trạch của Thần ta. Ta tuân theo pháp điển, rơi vào đêm tối vĩnh hằng cô lẻ. Ta hiến thân, chờ đợi Thần ta triệu hồi và đáp lại, ký tên người: xx."

Cưa Máu ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm Ân, nhướng mày nói: "Đây là một phần khế ước hiến tế bản thân cho Tà Thần, người bạn của con đã ký thứ này rồi sao?"

Lâm Ân nghe vậy, lập tức gật gật đầu, nói: "Cậu ấy ký rồi, nhưng cậu ấy lại không biết nội dung bên trên."

Cưa Máu nhắm mắt lại, đưa chiếc điện thoại di động cho hắn, nói: "Vậy cũng rất bình thường, rất nhiều quân vương và tồn tại cấp căn nguyên ở thế giới này đều tự xưng là Tà Thần, sau đó đi gieo rắc tai họa cho những thế giới ngoài kia để thỏa mãn mục đích tà ác của bọn họ."

"Xem ra khi còn ở thế giới kia, người bạn của con đã bị vị "Tà Thần" nọ theo dõi rồi."

"Đã ký xuống khế ước này, chẳng khác nào đã thành lập liên

hệ với Tà Thần, đương nhiên người ký tên sẽ bị Tà Thần kia triệu hồi đến thế giới của hắn, nhưng xem ra, trong quá trình người bạn kia của con bị kéo vào thế giới này, đã xuất hiện một tình huống ngoài ý muốn nho nhỏ."

Nói đến đây, Cưa Máu lại đưa mắt nhìn Lâm Ân một cái thật sâu, thật hiển nhiên chỉ nhìn một cái, ông ấy cũng có thể biết được ý tưởng trong lòng hắn.

Lâm Ân suy tư nói: "Nói cách khác, cậu ấy cũng không trở về được nữa?"

"Không." Cưa Máu đưa ra đáp án phủ định, ông ấy ngẩng đầu nói: "Có khả năng, cậu ấy sẽ trở về rất nhanh thôi."

Lời này vừa nói ra, Lâm Ân lập tức chấn động, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Thầy, người vừa nói cái gì vậy?"

Cưa Máu lắc lắc đầu, nhanh chóng mở miệng giải thích: "Bởi vì về bản chất, thứ này vẫn là một loại khế ước triệu hồi, nó cũng giống như ở bên trong Thị Giới, thế giới khác lợi dụng nghi thức đặc thù, thỉnh cầu một con sinh vật nào đó của thế giới hắc ám buông xuống vậy."

"Nghĩa là bọn họ chỉ có thể tạm thời buông xuống thế giới này trong khoảng thời gian nhất định nào đó thôi, chậm thì mấy giờ, lâu thì vài ngày, nhưng tuyệt đối sẽ không vượt quá một tháng, trừ phi bọn họ đã chết đi. Nói cách khác, chờ thời gian vừa đến, bọn họ sẽ lập tức bị tống trở về vị diện ban đầu."

"Đây cũng là một loại phương thức tiết kiệm nhất, lại có hiệu quả cao nhất dùng để kéo sinh linh thế giới khác tiến vào thế giới này của nhóm Tà Thần, bởi vì sau khi tiến vào rồi, đối phương sẽ không cho bọn họ còn sống quá lâu đâu."

Lâm Ân vô cùng khiếp sợ nói: "Nói cách khác, người đồng

hương kia của con còn có thể trở về?"

Cưa Máu nghiêm túc nói: "Đại khái là có thể, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, thì hiện tại cậu ấy chính là vật triệu hồi, chỉ cần vật triệu hồi không chết thì chuyện cậu ấy trở về chỉ là sớm hay muộn mà thôi."

...

Lâm Ân cau mày rời khỏi phòng ngủ của thầy.

Hắn ngẩng đầu, đưa ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Bạch Dật đang lo lắng vạn phần, vẫn một mực chờ bên ngoài đại sảnh.

Bạch Dật vừa thấy hắn bước ra, đã vội vàng lao thẳng tới, mở miệng hỏi: "Đại ca! Thế nào rồi? Anh có biết bên trên viết gì hay không?"

Lâm Ân thoáng nhở nhẹ một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười khổ, rồi vươn tay về phía Bạch Dật, nói: "Chúc mừng cậu, Bạch Dật, cậu may mắn hơn nhiều so với tất cả những sinh vật bị rơi vào bên trong thế giới này."

Bạch Dật ngẩn ra, há miệng thở dốc, không biết đại ca nói vậy là có ý tứ gì.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười nói: "Anh muốn nói rằng, theo những gì anh vừa được biết, thì hẳn là trong vài ngày gần đây, cậu có thể quay về thế giới của chính mình rồi."

Sau khi nghe được tin tức này, đại não Bạch Dật lập tức rơi vào trống rỗng, nhưng rất nhanh, thứ cảm xúc ập đến ngay sau đó chính là khiếp sợ tới khó có thể tưởng tượng nổi và mừng rỡ như điên.

Gã hấp tấp vươn tay, tóm lấy bả vai Lâm Ân, run rẩy nói: "Đại ca! Những gì anh nói đều là sự thật hả? Em... Em thật sự vẫn còn

cơ hội..."

Lâm Ân mỉm cười nói: "Đại khái là có thể."

Trong nháy mắt, Bạch Dật đã trở nên kích động vô cùng, suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên. Gã hô hấp dồn dập, trong lúc nhất thời, thực sự khó có thể thừa nhận được niềm vui sướng quá lớn, lại đến vô cùng bất ngờ này.

Gã không ngừng đi qua đi lại trong phòng, cố gắng tiêu hóa cảm giác mừng như điên đang bành trướng.

Nhưng đột nhiên, gã lại ngẩn ra, ánh mắt nhìn về phía Lâm Ân với nụ cười tươi tắn trên môi. Gã vừa nghĩ tới cái gì, lập tức kinh ngạc hỏi: "Còn đại ca thì sao? Anh có thể trở về cùng em không?"

Chương 294: Ý Tưởng Kinh Người!

Hô hấp của Bạch Dật trở nên dồn dập.

"Tuy có vẻ như hai chúng ta đến từ hai quả địa cầu song song, nhưng kể cả là hai quả địa cầu song song, cũng tốt hơn nhiều so với cuộc sống ở thế giới hắc ám này! Đại ca, chúng ta..."

Lâm Ân vươn tay tới, ngăn gã lại, lắc đầu nói: "Anh không đi được."

Bạch Dật ngạc nhiên.

Lâm Ân mỉm cười giải thích nói: "Bởi vì thứ mà em ký kết chính là khế ước triệu hồi. Nói đơn giản, em bị một tồn tại nào đó mê hoặc rồi trở thành vật triệu hồi bị hắn kéo vào thế giới này, tuy có khả năng, trong quá trình ấy đã xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, khiến em không bị kéo thẳng vào lĩnh vực của Tà Thần kia, nhưng thời gian triệu hồi vừa đến, em sẽ bị chuyển về."

"Nhưng anh lại khác. Nói thật, tới hiện tại anh cũng chưa hiểu rõ, rốt cuộc là mình bước đến nơi đây như thế nào. Cho nên, anh không thể đi theo em trở về được."

Bạch Dật há miệng, đại não trống rỗng.

Nói cách khác, thứ gã từng ký kết kia, chính là một tấm vé khứ hồi, chỉ có thể cho phép một người đi thôi sao?

Nhưng... nếu gã trở về, lại bỏ mặc đại ca ở nơi này thì đúng là... đúng là...

Tuy hai người bọn họ chỉ mới quen biết nhau được một buổi tối, hơn nữa vị đại ca trước mặt còn vô cùng khủng bố, nhưng ở bên trong thế giới khủng bố này, có thể gặp được một người "Đồng hương" hiền lành như đại ca, thực sự khiến trong lòng gã cảm động hơn bao giờ hết.

Bởi vì nếu không có đại ca trợ giúp, chỉ sợ gã đã sớm, đã sớm chết đi rồi.

Gã ồm đầu, khẽ cau mày, không ngừng đi qua đi lại, niềm vui sướng vừa rồi đã nhanh chóng bị suy tư bào mòn đi.

Triệu hồi...

Triệu hồi...

Nghĩa là gã bị cái khế ước kia triệu hồi đến nơi nào sao...

Nói như vậy…

Trong nháy mắt, đột nhiên Bạch Dật có cảm giác như thể hồ quán đỉnh [1].

[1] : thể hồ quán đỉnh, có thể hiểu là được truyền thụ tri thức, nhận được dẫn dắt, dẫn tới triệt để tỉnh ngộ.

Sau đó, gã vui sướng vạn phần mà quơ một cái, túm được bả vai Lâm Ân, nói: "Đại ca! Em vừa có một ý tưởng. Anh mới nói em bị một tồn tại nào đó trên thế giới này triệu hồi tới đây. Như vậy, có khả năng ... khi em quay về thế giới kia rồi, lại dùng thủ đoạn cùng loại để triệu hồi anh qua bên đó hay không?"

Không thể không nói, ở thời điểm này, Bạch Dật đã lộ ra đại não cực kỳ linh hoạt.

Lâm Ân nghe vậy cũng ngẩn ra, nhưng lại lập tức nhướng mày nói: "Anh cũng không rõ lắm, đây là lần đầu tiên anh được tiếp xúc

với mấy thứ huyễn hoặc, khó nắm bắt được kiểu này. Nhưng đúng là ở bên trong rất nhiều thế giới đều tồn tại những thứ tà giáo nào đó, thường bày ra nghi thức triệu hồi quái vật dị thế..."

Bạch Dật vui vẻ vô cùng, nói: "Nói vậy nghĩa là được rồi? Đại ca! Mặc kệ nói như thế nào, chúng ta cũng có thể thử nghiệm một chút nha! Nếu thất bại cũng không có gì tổn thất cả, nhưng nếu thành công, chẳng phải đại ca cũng có thể đi vào thế giới của em rồi, coi như hồi tưởng được cố hương của mình!"

Nhìn thấy dáng vẻ kích động vạn phần của Bạch Dật, tâm tư trong đầu Lâm Ân không khỏi có chút rung động.

Đúng vậy.

Nếu phương pháp này thật sự có thể thực hiện được, dù nơi hắn trở về không phải cố hương chân chính của mình, thì hắn cũng có thể hồi tưởng lại quá khứ thông qua quan sát thế giới tương tự kia.

Mà nếu đó thực sự là thế giới song song... thì nói không chừng, ở bên trong thế giới của Bạch Dật, còn có một người tương tự như hắn, còn có … cha mẹ của hắn.

Nghĩ đến đây, Lâm Ân lập tức ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Bạch Dật, nói: "Có thể thử một lần!"

...

Vài phút sau, Lâm Ân nhanh chóng dẫn Bạch Dật đi vào kho sách dưới lòng đất của thầy, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, không ngừng tìm kiếm thứ gì đó bên trong.

Phải biết rằng, tri thức của thầy vô cùng pha tạp.

Mà cũng vì ông ấy là một vị học giả nghiên cứu chân chính, cho nên khi bước vào kho sách của ông ấy, bất cứ lúc nào, ngươi

cũng có thể tìm được rất nhiều những bộ sách kỳ kỳ quái quái.

Cho nên Lâm Ân dám chắc là bên trong này cũng có bộ sách chứa nội dung liên quan tới nghi thức triệu hồi.

Sau khi Lâm Ân cẩn thận tìm kiếm một phen, rất nhanh, hắn đã tìm ra một cuốn điển tịch thật dày được che giấu vô cùng kín trong góc phòng.

"Tìm được rồi!" Lâm Ân nheo mắt nói, rồi lập tức mở ra xem.

《 Toàn bộ nội dung triệu hồi của mèo mẹ dị thế 》

Ba ——

Hắn lập tức đen mặt, mà vội vàng đóng cuốn sách nọ lại, rồi tiếp tục tìm kiếm.

Rốt cuộc, hắn cũng tìm ra một bộ sách bị phủ đầy tro bụi ở trong góc phòng.

《 khế ước: nghi thức hàng lâm Tà Thần trong thế giới hắc ám》

Lâm Ân rất bình tĩnh, nhanh chóng mở ra đọc.

Chỉ thấy bên trên có ghi lại rất nhiều loại phương pháp và nghi thức để triệu hồi một vài tồn tại tà ác, nó bao gồm hiến tế huyết nhục, kính dâng linh hồn, cầu nguyện ác linh vân vân...

Mà toàn bộ đều không ngoại lệ, chúng đều là những tri thức cấm kỵ.

"Đại ca, anh tìm được phương pháp chưa?" Bạch Dật dồn dập hỏi han.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, trấn tĩnh nhìn gã, nói: "Đại khái là tìm được một vài loại rồi, nhưng muốn hoàn thành

quá trình triệu hồi sinh vật đặc biệt, cần tiêu hao rất nhiều nguyên liệu và tế phẩm, hơn nữa, còn phải thực hiện nghi thức tại hoàn cảnh đặc biệt âm u... Mục tiêu càng mạnh mẽ, nguyên liệu cần tiêu hao càng nhiều..."

Hắn nói xong, đã nhanh chóng dùng chữ Hán ghi lại phương pháp và nghi thức pháp trận, rồi xoay người, nghiêm túc nói: "Anh cần đi thỉnh giáo thầy một chút, người hiểu biết nhiều hơn anh, có thầy trợ giúp, hẳn là chúng ta có thể thành công!"

Bạch Dật lập tức gật đầu như giã tỏi, cũng nhanh chóng đi theo.

Nhưng đúng vào lúc này.

Ông ——

Một tiếng vang như đứt dây đàn lập tức xuất hiện trong đầu gã.

Bạch Dật nhanh chóng cảm nhận được một loại lực hút khó có thể nói rõ thành lời tác động lên cơ thể mình, gã kinh ngạc nhìn xuống bàn tay, lắp bắp nói: "Đại ca... Em nghĩ... có lẽ thời gian không đủ rồi..."

Lâm Ân lập tức quay đầu, rồi nhìn thấy, thân thể Bạch Dật đang từng chút từng chút một, trở thành hư ảo.

Chẳng lẽ, thời gian duy trì hiệu lực của khế ước triệu hồi đã hết rồi?

Đúng vậy!

Ít nhất là Bạch Dật đã đi vào thế giới này được ba ngày rồi, đối với khế ước triệu hồi, đây cũng không phải một khoảng thời gian ngắn!

Chương 295: Bạch Dật Trở Về!!!

Mắt thấy thân thể Bạch Dật càng ngày càng hư ảo, Lâm Ân cũng không nghĩ được nhiều như vậy.

Soạt soạt ——

Hắn dùng một tay xé tờ giấy được ghi chép bằng chữ Hán, bên trong chứa nội dung về nghi thức triệu hồi sinh vật đặc biệt trong cuốn sổ của mình kia, rồi lập tức nhét vào trong túi tiền của Bạch Dật.

Với vẻ mặt đầy nghiêm túc, hắn nắm lấy bả vai Bạch Dật nói: "Nhớ kỹ! Khi trở về cứ dựa theo phương pháp bên trên thử một lần, Còn nữa, nhớ kỹ tên của anh! Anh tên là Lâm Ân! Nơi này là thế giới hắc ám!"

"Đúng rồi!" Đột nhiên hắn nghĩ đến những lời giải thích được ghi lại trên quyển sách kia, rồi không chút do dự rút ra Dạ Ma Đao của mình, một đao chém xuống ngón út.

Máu tươi vẩy ra.

Bạch Dật hoảng sợ (ΩДΩ) nói: "Đại ca! Anh làm cái gì vậy?"

Lâm Ân vô cùng nghiêm túc nhét ngón út kia vào bên trong túi tiền của gã, tiếp tục nói: "Đây là máu thịt của anh, nếu nghi thức triệu hồi có thể thành công, máu thịt của anh chính là đèn hiệu, nó có thể trợ giúp em tìm ra vị trí của anh nhanh hơn! Có lẽ dựa vào nó, xác suất triệu hồi thành công sẽ cao hơn một chút!"

"Đúng rồi!"

Lâm Ân lại nhanh chóng bước đi, cầm giấy vào bút trên bàn,

vẻ mặt nghiêm túc mà “xoát xoát xoát” dùng chữ Hán viết một phong thư. Sau khi gập gọn phong thư ấy lại, hắn trịnh trọng nhét nó vào trong tay Bạch Dật, nói: "Anh cũng không biết rốt cuộc thế giới kia của em có phải thế giới song song với cố hương của anh hay không, nhưng nếu suy đoán này là đúng, thì hãy nhớ kỹ địa chỉ kia, rồi gửi phong thư ấy qua bưu điện cho anh!"

"Em nhớ kỹ chưa?"

Lâm Ân nghiến chặt khớp hàm, gằn giọng nói.

Bạch Dật vô cùng ngạc nhiên nhìn hắn, thân thể đang càng ngày càng trở nên hư ảo. Tới cuối cùng, gã dùng lực gật mạnh đầu, vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Lâm Ân nhận được cái gật đầu của gã, cũng thoáng buông lỏng một hơi, lắc lắc đầu nói: "Nhớ kỹ là tốt rồi..."

Thân thể Bạch Dật chậm rãi chuyển thành hư vô, nhưng ngay tại một khắc cuối cùng trước khi gã hoàn toàn biến mất, đột nhiên gã nhớ tới cái gì, lập tức nhìn Lâm Ân hoảng sợ mà hô lớn: "Đại ca! Đúng rồi! Anh đã nói sẽ lắp em một cái inox..."

Ông ——

Một tiếng chấn động quỷ dị vang lên.

Bạch Dật còn chưa nói hết câu đã biến mất tại chỗ, thật hiển nhiên, gã bị trả về thế giới của mình rồi.

Lâm Ân hít sâu một hơi, thân thể có chút vô lực ngồi xuống ghế, sau đó khống chế huyết nhục tai biến, chậm rãi chữa trị ngón út cho mình.

Nếu bảo khó chịu, đúng là trong lòng hắn cũng có một chút.

Bởi vì hắn vốn cho rằng, sau mấy năm chờ đợi, rốt cuộc mình

cũng có một người đồng hương ở bên trong dị thế giới này. Nhưng ai có thể nghĩ đến, hai người bọn họ vừa gặp mặt không đến một ngày, đối phương đã đi rồi, nơi này chỉ còn lại một mình hắn.

Hắn cũng không xác định được, rốt cuộc Bạch Dật có thể hoàn thành nghi thức triệu hồi kia không.

Có lẽ là không thể.

Cho nên hắn mới viết lá thư ấy.

Lâm Ân ngẩng đầu lên.

Bởi vì nếu nơi đó thực sự là thế giới song song, có lẽ bên trong thế giới của Bạch Dật cũng có cha mẹ hắn, cũng

Hắn viết lá thư kia cũng chẳng có mục đích gì cả, chỉ đơn giản là muốn ký thác vào nó một chút nhớ nhung trong lòng mình thôi.

Dù sau khi đối phương đọc được lá thư ấy, hắn bị người ta coi là kẻ điên, viết vớ vẩn linh tinh, rồi ném thẳng thư vào thùng rác, cũng không sao cả.

Bởi vì...

Lâm Ân đứng lên, chợt mỉm cười, lau đi một giọt nước nhỏ trên khóe mắt, khiêng Dạ Ma Đao của mình lên, đi nhanh ra bên ngoài.

Bởi vì ít nhất hắn cũng gửi gắm được vào nó một chút tâm tình rồi.

...

Ma Đô, Cửu Châu, Lam Tinh.

Bên ngoài một hẻm nhỏ hẻo lánh, từng chiếc xe cảnh sát đang đỗ ở ven đường, phát ra tiếng còi báo động chói tai.

"Người mất tích: Bạch Dật, 17 tuổi, là học sinh năm thứ hai của trường trung học công lập số 5, khu XX, Ma Đô. Theo điều tra cho thấy, ba ngày trước, sau khi mục tiêu rời khỏi trường học, vẫn không hề liên lạc với người khác. Tối muộn ngày hôm qua, vì đã tìm kiếm nhưng không hiệu quả, cha mẹ mục tiêu đã tới trình báo cảnh sát."

"Căn cứ theo nội dung ghi chép được từ camera giám sát, ba ngày trước, sau khi Bạch Dật rời khỏi trường học, hành trình cuối cùng của đối phương được ghi chép lại là ở nơi này. Dựa vào kết quả điều tra của cảnh sát, tuy con tòa hẻm nhỏ này rất hẻo lánh, nhưng cả đoạn đường chỉ có ba trăm mét, ở giữa không có lối rẽ, theo lý thuyết, việc nạn nhân mất tích ở nơi này là vô cùng khó xảy ra. Nhưng quỷ dị chính là, cảnh sát không hề phát hiện được tung tích của mục tiêu bên trong một chiếc camera giám sát có sẵn trong hẻm nhỏ."

Ngoài đầu hẻm, mấy nhân viên điều tra đang nhíu mày, tập hợp lại manh mối của vụ án.

Bởi vì một đoạn thời gian gần đây, không chỉ Ma Đô bọn họ, mà ở khắp các nơi trên Cửu Châu đều xảy ra rất nhiều những vụ án dân cư mất tích tương tự kiểu này.

Mới đầu những vụ án này cũng không làm kinh động giới cao tầng, bởi vì số người mất tích hàng năm ở Cửu Châu, cao tới hơn một triệu vụ. Với lượng dân cư đông như vậy, bọn họ không thể chú ý cao độ đến từng trường hợp cá biệt được.

Nhưng trong khoảng thời gian gần đây, tình hình lại khác.

Bởi vì đã xuất hiện rất nhiều những vụ án quỷ dị có tính chất tương tự kiểu này.

Thậm chí trong quá trình bọn họ tiếp nhận những vụ án như vậy, từng phát sinh một lần quỷ dị nhất, đó là ngay dưới ánh mắt

của đám đông, phía trên quảng trường tấp nập người đến người đi, lại có một người đột nhiên biến mất.

Hơn nữa, từ sau ngày người nọ mất tích đến nay, bọn họ vẫn không thể tìm được nạn nhân.

Mà thật hiển nhiên, vụ án bọn họ vừa tiếp nhận này cũng có liên hệ trực tiếp với những vụ án mất tích khác phát sinh trong khoảng thời gian gần đây.

"Ghi chép vào trong hồ sơ đi." Một nhân viên điều tra đóng bản bút ký lại, khẽ lắc lắc đầu nói: "Nói cho người nhà của học sinh kia biết, chúng ta sẽ dốc hết toàn lực tìm kiếm mục tiêu, tuy tỷ lệ tìm được rất xa vời, nhưng chỉ cần biết một chút manh mối, chúng ta nhất định sẽ thông báo cho bọn họ trước tiên."

Người này vừa nói xong, một nhân viên điều tra khác cũng thở dài một tiếng: "Gần đây, những vụ án kiểu này phát sinh càng ngày càng nhiều, nếu bọn họ thật sự gặp phải sự kiện linh dị, chỉ sợ đã lành ít dữ nhiều rồi."

Chương 296: Đả Kích Quá Lớn, Rung Động Quá Sâu!!!

Nhân viên điều tra kia không khỏi hít sâu một hơi, đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương nói: "Quốc gia đã thành lập tổ điều tra chuyên môn đối với những vụ án mất tích thường xuyên phát sinh trong khoảng thời gian gần đây, nhưng theo tôi, bọn họ cũng khó mà tra ra được cái gì, loại vụ án này đã vượt quá phạm vi lý giải của chúng ta rồi."

"Nhưng nếu tìm được một người trong số bọn họ cũng tốt mà. Nếu được như vậy, gánh nặng của chúng ta cũng được giảm bớt rất nhiều." Gã chợt cười khổ một tiếng nói.

Nhân viên điều tra khác lắc lắc đầu: "Đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, chúng ta qua nơi khác tìm kiếm đi, cũng không thể ở một chỗ cầu nguyện cho học sinh kia đột nhiên rơi từ trên bầu trời xuống được. Trên đời này nào có chuyện gì đơn giản như vậy?"

Nhưng ngay khi gã vừa dứt lời…

Oanh ——

Cùng với tiếng nổ vang lên, một thiếu niên lập tức xuất hiện từ trong không khí, trực tiếp nện thẳng xuống người nhân viên điều tra kia.

Nhân viên điều tra kia (ヾ ﾉ ° ╔ °)——

"Trưởng quan! Trưởng quan ơi! (ΩДΩ)!"

Dưới mặt đất, trong mắt Bạch Dật là một vòng lốc xoáy xoay tròn, đè lên người nhân viên điều tra đang run rẩy, sùi bọt mép kia,

trong tay nắm chặt một tờ giấy, nỉ non không ngừng, hiển nhiên đã bất tỉnh nhân sự rồi.

...

Bệnh viện.

Bạch Dật đang nhắm mắt nằm trên giường bệnh, mơ hồ có thể nhìn thấy trước ngực gã là một đường may hung ác đến ghê người.

Khủng bố, quỷ dị, làm người ta vô cùng kinh hãi.

Nhưng kỳ quái chính là, ở phía dưới đường may còn được kết thành một cái nơ con bướm nho nhỏ, nhìn qua lại có cảm giác đặc biệt mà đáng yêu.

"Bước đầu chẩn đoán, sinh lý của người bệnh đặc thù bình thường, chỉ thoáng có chút chấn động não, rất nhanh là có thể thức tỉnh lại thôi."

Trong pphòng bệnh.

Mấy bác sĩ chuyên gia đang vây

Viện trưởng nâng cặp kính lão lên, cau mày nói: "Nhưng muốn biết tình huống của cậu ấy rõ hơn một bước nữa, vẫn cần chờ xem phim chụp X-quang. Có điều, nhìn đường may trên người cậu ấy, hoàn toàn có thể biết được rằng trước đó, cậu ấy đã trải qua một lần giải phẫu mổ bụng, nhưng thủ pháp của người khâu miệng vết thương kia cực kỳ thô ráp, khiến cho đường may trở nên gồ ghề, xấu xí!"

"Tôi làm bác sĩ nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy có người đủ khả năng khâu miệng vết thương mà giống như lòi trĩ vậy, nhưng lại vẫn có thể giúp người bệnh sống sót!"

Hiển nhiên ông ấy đang vô cũng phẫn nộ.

"..."

Những bác sĩ xung quanh đều chớp chớp mắt, nhìn vị viện trưởng mở miệng là chửi thề này, nhưng một câu cũng không dám nói.

Lão viện trưởng hít sâu một hơi, xoa xoa huyệt Thái Dương, nói: "Thật có lỗi, cảm xúc có chút kích động."

Ngay sau đó, ông ấy lại nhíu mày, đi tới bên người Bạch Dật, cẩn thận mà quan sát tình huống bên trong cơ thể gã.

"Bác sĩ." Một nhân viên điều tra đang đứng phía sau bọn họ, lại nghiêm túc tiến lên, nói: "Hắn là tạm thời sức khỏe của cậu ấy không có gì đáng ngại chứ?"

Lão viện trưởng vẫn nhíu chặt chân mày, nói: "Cậu muốn nói đến phương diện nào?"

Nhân viên điều tra kia thoáng giật mình một cái rồi lập tức dò hỏi: "Ngài muốn nói, ngoài chấn động não, cậu ấy vẫn còn những loại tổn thương khác?"

"Có, hơn nữa còn vô cùng nghiêm trọng."

"Cái gì?"

Lão viện trưởng hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, nói: "Tự cậu đi tới mà xem đi, ta cảm thấy… tạm thời chúng ta không cần thông báo cho người nhà của cậu ấy sẽ tốt hơn."

Sau đó, lão viện trưởng xốc lên tấm thảm che phủ nửa người dưới của Bạch Dật.

Nhân viên điều tra kia tò mò đi tới, tập trung nhìn vào, rồi không khỏi trố mắt lên (ΩДΩ) nói: "Moá nó!"

Ngay cả một nhân viên điều tra có nhiều năm phá án như gã, khi được trông thấy một màn như vậy, trong lòng cũng lập tức cảm nhận được tâm linh vừa phải hứng chịu một đòn cực mạnh, đả kích quá lớn, rung động quá sâu.

Đây cmn là tình huống gì vậy?

Không có!

Ở nơi kia là một mảnh trụi lủi, cái gì cũng không có!

Được rồi, không có cũng thôi đi.

Nhưng vì sao từ trên mặt ngoài của vết thương lại kỳ lạ như vậy?

Nghĩa là không cần biết nhìn như thế nào cũng có cảm giác thứ từng mọc ra ở chỗ này, vốn không phải món đồ “bé xinh” thường dùng để đi tiểu kia chứ?

Lão viện trưởng nâng cặp kính lão lên, nhíu mày nói: "Bước đầu chẩn đoán, hẳn là bệnh nhân từng tiến hành một lần thay thế vật lý, hơn nữa dựa vào thủ pháp dứt khoát lưu loát này, mặt ngoài vết thương lại vô cùng bằng phẳng, có thể kết luận đối phương đã trực tiếp dùng một dao chặt đứt thành hai đoạn, hơn nữa còn không gây thương tổn tới tánh mạng của người bệnh. Trong nhiều năm làm bác sĩ của mình, đây là lần đầu tiên tôi gặp phải trường hợp kiểu này.”

Mà đúng vào thời điểm ấy, ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ.

Là cảnh sát Lưu thuộc tổ điều tra chuyên nghiệp vừa được Chính phủ thành lập gần đây. Sau khi ông ấy đưa giấy chứng nhận ra, lập tức mang theo vẻ mặt nghiêm túc mà đưa mấy thành viên khác thuộc tổ điều tra đi đến.

"Chào mọi người, tôi là đặc vụ phụ trách vụ án mất tích này,

xin hỏi tình huống của mục tiêu thế nào rồi? Có nguy hiểm về sinh mệnh hay không?"

Sau khi nghe thấy người mất tích lại đột nhiên xuất hiện, cảnh sát Lưu đã nhanh chóng dẫn người chạy đến nơi này trước.

Lão viện trưởng nhíu mày nói: "Tạm thời không có trở ngại gì, chỉ là … trên người bệnh nhân có chút tình huống khó giải quyết, không dễ xử lý."

"Tình huống gì vậy?"

Cảnh sát Lưu nhìn thấy bầu không khí nghiêm túc xung quanh, cũng theo bản năng mà nhìn xuống nửa người dưới đang được mở rộng thoải mái của Bạch Dật trên giường bệnh.

Tập trung nhìn vào.

Cảnh sát Lưu lại không nhịn được (ΩДΩ) nói: "Moá nó!"

Gã rùng mình một cái, hiển nhiên đã gặp phải đả kích chưa từng có từ trước đến nay, thậm chí ông ấy còn theo bản năng mà lui về phía sau một bước.

Sau khi cảm nhận được rất nhiều ánh mắt ở xung quanh đang đổ dồn về phía mình, ông ấy cũng hiểu mình vừa thất thố, bởi vậy đã nhanh chóng trấn định tâm thần, xoay đầu qua, nói: "Thật có lỗi, tôi đã thất lễ rồi."

Cảnh sát Lưu nghiêng đầu qua, nghiêm túc nhìn viện trưởng, trịnh trọng nói: "Tuy tôi không hiểu cho lắm, nhưng đã chịu đả kích rất lớn vì hình ảnh này. Thật hiển nhiên trong thời gian mất tích, cậu bé này đã phải hứng chịu quá trình tra tấn cực kỳ dã man, nhưng hiện tại, chúng ta nhất định phải cam đoan sinh mệnh của cậu ấy an toàn, bảo đảm cậu ấy có thể mau chóng khôi phục."

Chương 297: Tôi Đã Nói Không Thể Gọi Người Nhà Đến Rồi!

Viện trưởng trịnh trọng gật đầu nói: "Yên tâm, đây là chức trách mà người làm bác sĩ như chúng tôi phải hoàn thành."

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến tiếng khóc lóc và la hét đến nao lòng.

"Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì vậy?" Cảnh sát Lưu nhíu mày hỏi.

Một nhân viên điều tra ngoài cửa có chút sầu lo, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, nói: "Báo cáo trưởng quan, là người nhà của bệnh nhân. Sau khi bọn họ biết con trai nhà mình đã được tìm thấy, cả hai lập tức lặn lội tới đây, hiện tại đang ở ngay bên ngoài, nhất định muốn tiến vào."

Tại thời điểm cảnh sát Lưu đang muốn nói chuyện, đột nhiên hai người trung niên một nam một nữ vừa khóc lóc vừa đẩy cửa xông vào.

"Để cho chúng tôi vào đi! Con chúng tôi sao rồi? Thằng bé còn sống không?"

"Dật Nhi! Dật Nhi ơi!"

Thấy vậy, trong mắt cảnh sát Lưu cũng lộ vẻ khó xử.

Hiển nhiên, tổ điều tra bọn họ mới thành lập, còn chưa phối hợp tốt với công tác ở nơi này, mới khiến cho nhân viên điều tra vừa tìm được Bạch Dật đã nhanh chóng báo tin tức cho người nhà của cậu ấy.

"Cho bọn họ vào đi."

Cha Bạch và mẹ Bạch vội vàng xông vào, liếc mắt một cái đã nhìn thấy gương mặt thanh tú của con trai nhà mình đang nằm trên giường bệnh, từ khe hở giữa đám người trước mặt.

"Dật Nhi ơi!" Mẹ Bạch khóc lớn.

Nhưng tại thời điểm bọn họ muốn tiến lên nhìn cho kỹ con trai nhà mình, lại lập tức bị mấy bác sĩ vội vàng tiến lên ngăn cản.

"Mấy người muốn làm cái gì vậy? Con tôi đã trở lại, tôi muốn nhìn con tôi mà?" Cha Bạch và mẹ Bạch khóc lớn.

Một vị bác sĩ vội vàng nói: "Hai vị người nhà, bởi vì tình huống của bệnh nhân có chút đặc thù, tôi cảm thấy… tốt hơn hết là hai vị đừng vội tới nhìn, hãy đợi một lát nữa, viện trưởng của chúng tôi sẽ tới nói cho mọi người biết tình huống, bởi vì..."

Nhưng vừa nghe xong câu nói này, trong lòng cha mẹ Bạch càng thêm sợ hãi.

Chẳng lẽ con trai nhà bọn họ gặp phải nguy hiểm về sinh mệnh rồi?

Không được đâu!

Bởi vậy không nói hai lời, cha Bạch mẹ Bạch vội vàng đẩy đám người đang chặn đường mình ra, viện trưởng đứng bên trong vội vàng muốn đắp chăn lại cho Bạch Dật nhưng đã muộn.

Cha mẹ Bạch đã xông vào, ánh mắt cũng lập tức dừng lại ở vị trí nào đó dưới người Bạch Dật.

Không khí lập tức rơi vào im lặng.

Cha Bạch (ΩДΩ) nói: "Moá nó!"

Mẹ Bạch (̥·̀̊V̊ᴗ) nói: "Moá nó!"

Ách——

Dưới kích thích quá lớn này, cha mẹ Bạch lập tức trợn trắng mắt, rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của mọi người ở đây, cả hai người đồng loạt ngã thẳng về phía sau.

Mọi người quá sợ hãi, vội vàng nâng hai người ấy dậy.

Viện trưởng lập tức đưa tay lên vỗ trán, vẻ mặt đau như nhức trứng, vội vàng nói:

"Tôi đã nói không thể gọi người nhà tới rồi mà? Đã nói là không thể rồi mà! Trời đất ơi! Mau! Mau đưa hai người này vào phòng cấp cứu giùm tôi đi!"

...

Nửa giờ sau.

Tại khoa phóng xạ cách vách, viện trưởng và mấy vị chuyên gia bác sĩ đang nghiêm túc chờ đợi phía trước mặt chụp X-quang, chờ đợi máy móc khởi động.

"Tình hình của người bệnh thế nào rồi?"

"Đã bước đầu tỉnh táo lại, nhưng có vẻ như trạng thái tinh thần của người bệnh có chút không tốt, cậu ấy vẫn một mực lải nhải cái gì mà inox xx, inox xx, làm cho người ta thực khó xử."

Viện trưởng gật đầu, thở dài nói: "Cũng bình thường thôi, có thể đó là di chứng sau khi bị thương tổn, dù sao cậu ấy cũng là một thiếu niên đang độ thanh xuân, sau khi xx bị chặt, nhất thời không chấp nhận được sự thật ấy, nên mới ảo tưởng một cái xx càng thêm chắc chắn có thể đền bù lại tổn thất kia. Đây cũng là biểu hiện phản kháng kịch liệt trong lòng cậu ấy."

Mấy bác sĩ đều rơi lệ, nói: "Thiếu niên ấy thật là đáng thương mà!"

Viện trưởng nâng cặp kính lão lên, nói: "Tình hình của người nhà cậu ấy thế nào rồi?"

"Bọn họ đã tỉnh lại, đang trải qua quá trình điều trị tâm lý, chúng tôi đã báo cho bọn họ biết, người bệnh không có nguy hiểm về sinh mạng rồi, về phần bọn họ đưa ra yêu cầu cấy ghép xx, bởi vì kỹ thuật trong ngoài và nước đều không quá thành thục, cho nên chúng tôi cũng không dám cho bọn họ một câu trả lời thuyết phục. Nhưng về giải phẫu chuyển giới, các bác sĩ trong thành phố chúng ta lại có kinh nghiệm lâm sàng không tồi..."

Viện trưởng gật đầu, nói: "Chuyện này cứ gác qua một bên trước đã, chúng ta xem tình hình bên trong cơ thể cậu ấy trước."

"Được!"

Mà đúng vào lúc này, một bác sĩ đang đứng bên cạnh chờ đợi phim chụp X-quang, lập tức nhìn thấy kết quả chụp X-quang của Bạch Dật, không khỏi nhíu mày.

Sau đó, vị bác sĩ này nhanh chóng đi tới, cầm phim chụp X-quang, nói: "Viện trưởng, tôi vừa phát hiện ra một chút vấn đề, nội tạng của cậu thiếu niên kia có chút..."

Viện trưởng có nhiều năm kinh nghiệm xem kết quả phim chụp, lập tức tiếp nhận bức ảnh kia, đeo kính lão lên, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ngài cứ xem trước đi?"

Viện trưởng cẩn thận nhìn một chút, lập tức cũng ngẩn ra, kinh ngạc nói: "Chuyện này... vì sao trái tim lại chạy sang bên phải rồi?"

Nhưng rất nhanh ông ấy đã bình tĩnh trở lại, bởi vì đã có vài chục năm kinh nghiệm lâm sàng, cho nên còn loại bệnh gì mà viện trưởng chưa từng nhìn thấy nữa?

Tuy chuyện trái tim mọc ở bên phải rất ít gặp, chỉ có xác suất một phần triệu, nhưng cũng không phải là không có.

Có lẽ cậu thiếu niên này trời sinh đặc dị, tài hoa xuất chúng.

Nói xong, ông ấy lại mở ra một tấm phim chụp X-quang khác.

Viện trưởng: "!!!"

Ông ấy khiếp sợ nhìn chằm chằm vào hình ảnh bên trên phim chụp X-quang, nói: "Cái này... Cái này... trái tim lại chạy về bên trái rồi? Anh khẳng định là mình không lấy sai phim chụp chứ?"

Bác sĩ kia nhíu mày nói: "Phim chụp X-quang vừa rời khỏi máy, không thể lẫn lộn được, tôi... Tôi cũng rất kỳ quái."

Viện trưởng thoáng nhăn mày, nhanh chóng khiến cho chính mình khôi phục lại một chút bình tĩnh.

Có lẽ máy móc xảy ra một chút trục trặc nào đó rồi, nói cách khác, lấy đâu ra chuyện trái tim con người lại có thể lắc qua trái, trườn qua phải như vậy? Có phải trò đùa đâu?

Viện trưởng không nhịn được lập tức bưng chén trà lên miệng, uống một ngụm, cố gắng nén cảm giác quái dị trong lòng xuống, lại mở ra tấm phim chụp X-quang thứ ba.

Phốc ——

Viện trưởng (ヾ ﾉ ° ╔ °)—— một ngụm trà đặc lập tức bắn ra ngoài.

Ông ấy ngơ ngác (ΩДΩ) chỉ vào hình ảnh bên trên phim chụp X-quang, cánh tay không khỏi run lên.

Chương 298: Vì Sao Trái Tim Lại Cmn Hạ Xuống Dưới Bụng Rồi? Đi Du Lịch Hả?

"Hạ xuống rồi! Vì sao lại hạ xuống chứ? Vì sao trái tim lại cmn nó hạ xuống dưới bụng rồi? Đi du lịch hả?"

Tất cả những bác sĩ xung quanh cũng run rẩy cả người, rõ ràng đã bị hình ảnh kia dọa cho sợ rồi.

Bọn họ thề, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy loại phim chụp X-quang quái dị đến mức này.

Như thể… như thể trái tim kia không biết an phận là gì nha!

Hàm răng viện trưởng không ngừng “Cạch cạch cạch cạch” đập vào nhau, cả người cuống quít run rẩy, nhanh chóng làm một viên Cứu Tâm Hoàn (thuốc trợ tim Kyushin) hiệu quả nhanh.

Là kiến thức trong đầu ông ấy có vấn đề?

Hay là bản thân ông ấy có vấn đề?

Hoặc là máy móc có vấn đề?

Nói chung là một chỗ nào đó đã xuất hiện vấn đề nghiêm trọng rồi!

Bởi vì trong bao nhiêu năm ông ấy làm nghề y, đây là lần đầu tiên ông được nhìn thấy một xấp phim chụp X-quang quỷ dị đến nhường này!

"Không được!" Viện trưởng lập tức đứng lên, nâng cặp kính lão, nhíu mày quát to: "Cho cậu ấy đi chụp X-quang toàn bộ cơ thể, nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra rồi!"

...

Mấy phút đồng hồ sau, trong phòng chụp X-quang tại khoa phóng xạ.

Mấy chục vị chuyên gia bác sĩ trong viện một mực đi theo phía sau viện trưởng, ánh mắt đầy ngưng trọng nhìn về phía màn hình, trên đó đang chậm rãi quét hình toàn thân cậu thiếu niên tên là Bạch Dật.

"Vận hành bình thường, hết thảy đều tốt, thiết bị không xuất hiện bất cứ trục trặc gì." Viện trưởng nâng cặp kính lão, nghiêm túc nhìn hình ảnh bên trên đang xuất hiện từng chút từng chút một.

Lần này khẳng định là không có vấn đề.

Vừa rồi nhất định là thiết bị gặp phải một chút trục trặc kỳ quái nào đó rồi, hơn nữa còn trục trặc đến đến biến thái, dọa tim gan người ta “Thình thịch thình thịch” đập loạn cả lên đây này!

Trong quá trình hình ảnh dần dần xuất hiện, viện trưởng và mấy vị chuyên gia bác sĩ đều ngừng hô hấp, gắt gao nhìn chằm chằm vào nội dung trên màn hình.

Mãi cho đến lúc bên trên xuất hiện ảnh chụp lồng ngực của bệnh nhân, bọn họ mới buông lỏng một hơi, lau mồ hôi trên đầu.

"Tuy có hơi rối loạn một chút, nhưng rõ ràng là bên trong vẫn rất bình thường!"

"Đúng vậy đúng vậy, ngoại trừ thận chỉ còn lại một nửa, dường như những nơi khác cũng không có bệnh tật nghiêm trọng."

Viện trưởng cười tủm tỉm vuốt chòm râu, nói: "Đúng là tình huống vừa rồi đã khiến tôi giật cả mình, tôi hành nghề nhiều năm như vậy, đây tuyệt đối là lần đầu tiên được nhìn thấy trái tim có thể hạ xuống tận bụng, nếu thực sự xảy ra loại tình huống này, đúng là thấy quỷ rồi!"

Tất cả các bác sĩ xung quanh đều ha ha phá lên cười, không khí tràn ngập vui vẻ, nhẹ nhõm!

"Đúng vậy, khẳng định là thấy quỷ thật rồi! Ha ha ha ha!"

"Làm sao trái tim có thể tự mình chạy loạn được chứ? Nếu trái tim còn có thể chạy tán loạn được, chẳng phải những cơ quan nội tạng khác đều có thể lật trời rồi?"

Viện trưởng nhắm mắt lại, mỉm cười mà vuốt râu.

Nhưng đúng vào lúc này, trong lúc vô tình một vị bác sĩ đang vui vẻ, lại đưa mắt thoáng nhìn qua, ánh mắt gã một lần nữa dừng lại phía trên hình ảnh X-quang.

"!!!"

"(ΩДΩ)! Từ từ! Viện trưởng, vừa rồi mọi người có nhìn thấy hay không? Vừa rồi trái tim của cậu ấy vừa đá cho phổi một cái kia!"

Mọi người: "???"

Những bác sĩ xung quanh đều ngơ ngác, vội vàng đưa ánh mắt kỳ quái nhìn về phía bác sĩ kia.

"Anh đừng tùy tiện nói mấy câu vui đùa quái đản như vậy có được hay không? Còn cái gì mà trái tim đá cho phổi một cước, sao anh không nói chúng nó tranh cướp địa bàn luôn cho rồi?"

Nhưng vị bác sĩ kia vẫn một mực khiếp sợ mà run rẩy chỉ vào

hình ảnh, nói: "Thật sự! Tôi không có lừa mấy người đâu nha! Vừa rồi đúng là trái tim kia đạp lá phổi bên cạnh một cước đó! Là nó thực sự thò chân ra đá nha!"

Mọi người đều lườm đối phương một cái, sau đó mới quay đầu, hướng về phía hình ảnh X-quang trên kia, nhìn kỹ lại.

Ba ——

Chỉ thấy phần bên cạnh trái tim kia vừa mọc ra một cái nắm tay màu đỏ, mập mạp, rồi lặng lẽ cho lá phổi bên cạnh một quyền.

"..."

"..."

Trong nháy mắt, bầu không khí xung quanh lặng ngắt như tờ, hoàn toàn có thể nghe được tiếng châm rơi.

Tất cả các bác sĩ đều há to miệng, giống như đã hoá đá cả đám rồi, chỉ một mực ngây dại đứng nguyên ở đó mà thôi.

Ba ——

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy ngây dại của bọn họ, trái tim kia lại duỗi cẳng chân màu đỏ, mũm mĩm từ trên người ra, đạp lá phổi bên cạnh một cước.

Ba ——

Mà chưa hết, phía trên lá phổi bị đạp kia lập tức hiện ra một dấu "□ "

"..."

"..."

Tất cả các bác sĩ xung quanh đều lộ ra vẻ mặt (((;??? ;))).

Viện trưởng ngây dại ngồi ở chỗ kia, run rẩy mà vươn tay tới, tháo cặp kính lão xuống. Trong bầu không khí yên tĩnh, lặng ngắt như tờ, ông ấy run rẩy lấy thuốc nhỏ mắt ra, nhỏ mỗi bên mắt hai giọt, cuối cùng mới run rẩy vươn hai ngón tay lên, ngây dại nói: "Là.. mắt tôi mờ rồi hả..."

Ông ấy còn chưa nói hết câu, trái tim kia lại "xoạt" một cái, vươn nắm tay đỏ hồng mũm mĩm của mình tới, nhưng lần này, rõ ràng là nó còn chưa kịp ra tay, hai lá phổi xung quanh đã hung hăng lao tới, chúng vươn từng sợi xúc tu đến, "Ba ba ba ba" ấn trái tim xuống "□" bắt đầu đánh hội đồng.

Ba ba ba ba ——

Ông ——

Thấy một màn như vậy, ánh mắt của tất cả những bác sĩ đang có mặt ở đó đều trống rỗng.

Mà ở một bên khác, nữ y tá đang giám sát nhịp tim của Bạch Dật thông qua camera, lập tức nhìn thấy hình ảnh điện tâm đồ, đã gấp đến nóng nảy, vội vàng quay đầu nói: "Viện trưởng! Không tốt! Nhịp tim của người bệnh đột nhiên xuất hiện dao động cường độ lớn, rất nhanh! Tốc độ rất nhanh! Vừa hạ xuống một thoáng đã lao thẳng lên đến đỉnh rồi!"

Nhưng tất cả những bác sĩ đang cứng đờ người phía trước máy chụp X-quang đều lặng ngắt như tờ, ngây ra như phỗng.

Một vị bác sĩ nỉ non nói: "Chúng tôi thấy rồi... Nó đang bị đánh đó..."

Y tá kia mờ mịt nói: "Hả?"

"..."

"..."

Ngay sau đó, chỉ nghe “Phù phù” một tiếng.

"Không tốt! Viện trưởng, bệnh tim của lão nhân gia lại tái phát rồi! Mau! Mau chuyển ngài vào phòng cấp cứu đi!" Một bác sĩ vội vàng hét lớn.

Chương 299: Đúng Là Nhân Sinh!!!

Hẻm Du Hồn, thế giới hắc ám.

Bởi vì hiệu quả của năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa còn chưa hết, khiến cho Lâm Ân có thể rút ra một chút thời gian, dẫn tiểu Loli Alice đi ra ngoài dạo một vòng.

Tuy hoàn cảnh bên trong hẻm Du Hồn cũng chẳng khác gì phố Ly Hồn, bất kể là ban ngày hay ban đêm, khắp nơi đều là một mảnh sương mù màu đen dày đặc, áp lực không khí vô cùng nặng nề khiến người ta hít thở không thông, nhưng dọc theo đường đi, Alice một mực ôm cánh tay Lâm Ân, được hắn bế trên tay, vẫn biểu hiện ra vẻ hiếu kỳ cực độ, cô bé cố gắng nhìn Đông ngó Tây, dường như cảm thấy mọi thứ xung quanh mình đều vô cùng mới mẻ.

Có điều… toàn bộ những sinh vật ngẫu nhiên đi ngang qua mảnh sương mù màu đen này, đều (;одо) mắt tròn mắt dẹt nhìn bọn họ, sau đó vội vàng quay đầu, vắt chân lên cổ chạy như điên.

Cũng chẳng vì điều gì khác, Lâm Ân thì không tim không phổi chẳng suy nghĩ gì, nhưng đám sinh vật hắc ám khác vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được quỷ khí hùng hậu phát ra từ trên người cô bé trong lòng hắn.

"Em muốn xuống dưới tự mình bước đi không?" Lâm Ân dò hỏi.

Alice dùng sức lắc lắc đầu, mái tóc thật dài vung vẩy, nhẹ nhàng đụng vào cánh mũi Lâm Ân.

Thật hiển nhiên, cô bé lại tỏ vẻ phản đối đề nghị này rồi.

Sau đó, cô bé dùng một bàn tay ôm lấy cổ Lâm Ân, còn một bàn tay khác tò mò vươn ra ngoài, chỉ vào một sinh vật hắc ám ở cạnh vách tường phía xa xa kia, đang rón ra rón rén muốn lặng lẽ rời đi.

"Này —— "

Cô bé tò mò phát ra một âm tiết.

Lâm Ân đỡ trán, lắc đầu nói: "Em đói bụng rồi hả? Không được đâu, Alice, không nên tùy tiện nhìn thấy một sinh vật nào đó liền coi người ta là đồ ăn của mình như vậy. Người ta vốn không trêu chọc chúng ta, chúng ta không thể tùy tiện ấn người ta xuống mà ăn được?"

Xoẹt xoẹt ——

Vừa nghe được câu này, lông tóc toàn thân sinh vật hắc ám nọ đều dựng đứng lên.

(((;??? ;)))

【 đinh! Độ sợ hãi của Black Fog Licker đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của Black Fog Licker đối với ngươi +10】[1]

"Còn không nhanh đi?" Lâm Ân trố mắt nhìn đối phương.

Con sinh vật hắc ám nọ lập tức mang theo vẻ mặt vừa cam chịu vừa khó hiểu, lập tức nhảy dựng lên (;? ;: 益:;? ;), sau đó ôm theo nỗi sợ hãi vượt quá giới hạn chịu đựng của một con Licker, nó nhanh như chớp dung nhập vào bên trong sương mù màu đen, suốt đêm hôm ấy đã miệt mài bỏ chạy khỏi hẻm Du Hồn.

Bên trong Thị Giới.

【 chia sẻ tin tức: Cảnh báo! Cảnh báo! Tất cả những sinh linh bên trong hẻm Du Hồn xin chú ý, Lệ Quỷ cấp tử triệu đang đi dạo trên đường phố, ai đó ra khỏi nhà nhất định phải chú ý an toàn! 】

"Vì sao lại là hắn? Vì sao lại là hắn nữa rồi? (ΩДΩ)!"

"Mấy ngày hôm trước, hắn còn cưỡi một cái đầu bé gái cấp căn nguyên chạy tán loạn khắp nơi, hiện giờ, hắn lại đặc biệt ôm một con Lệ Quỷ cấp tử triệu đi chung quanh dạo phố?"

"Nhân loại này không sợ sao? Vì sao hắn lại to gan đến thế chứ?"

Ngay lập tức, những cánh cửa sổ hai bên đường đều vang lên âm thanh "Loảng xoảng đương loảng xoảng đương" toàn bộ đều đóng chặt lại, giống như bách quỷ dạ hành, đại bế môn hộ [2], không một sinh vật nào dám mở cửa ra.

Lâm Ân buồn bã nhìn những cánh cửa đóng chặt ở xung quanh, trong lòng có chút buồn bã mất mát.

Hơn mười ngày trước, hắn còn là một tên học đồ chỉ biết ru rú trong nhà, cửa chính không ra, cửa sau không bước, ngay cả mười mét bên trong sương mù màu đen cũng không dám tiến vào.

Mà hiện tại, hắn lại có thể đi dạo khắp nơi bên ngoài giống như đang ở địa cầu rồi.

Ai...

Đúng là nhân sinh! Có đôi khi sẽ xuất hiện biến cố ngoài dự đoán của người ta như vậy!

Lâm Ân buồn bã lắc đầu, rồi nhàm chán mà cầm lấy cây kẹo que tự chế đưa tới gần miệng Alice, rồi nghịch ngợm trốn tránh đầu lưỡi muốn liếm của cô bé.

Cứ như vậy, hắn đi thẳng một đường ôm Alice về tới Tiệm Dược Tề Cưa Máu.

【 đinh! Ngươi cùng Alice đi dạo phố, giá trị hận ý của Alice -05, độ hảo cảm đối với ngươi +30】

【 đinh! Ngươi cho Alice ăn một cây kẹo que, giá trị hận ý của Alice -01, độ hảo cảm đối với ngươi +10】

【 đinh! Alice rất vui, giá trị hận ý -02. 】

Sau khi đi dạo một vòng, tâm linh của Alice cũng được gột rửa trở nên trong trẻo hơn một chút.

Trở lại hậu viện, Lâm Ân đặt Alice lên đùi, tùy ý để cô bé vừa vung vẩy đôi chân, vừa tò mò đánh giá bốn phía, còn hắn lại dành chút thời gian mở ra giao diện của chính mình.

Sau khi xử lý xong tất cả mọi chuyện của ngày hôm nay, tới ngày mai hắn hoàn toàn có thể chính thức phát động nhiệm vụ chuyển chức Dạ Y, tiến hành lần đầu tiên chuyển chức của mình rồi.

Hắn nhìn thấy cấp bậc của mình vẫn dừng lại ở con số 10, lập tức suy tư mà thầm hỏi trong lòng: "Hệ thống, ta muốn hỏi một chút. Hiện giờ ta đã biết cấp căn nguyên hắn là cấp bậc đỉnh phong của thế giới này rồi, mà dưới cấp căn nguyên là cấp quân vương, dưới cấp quân vương là cấp tử triệu."

"Vậy ta ở thời điểm hiện tại có cấp bậc gì? Ta cảm thấy thực lực hiện tại của mình khá mạnh, chắc không chỉ là một tên gà mờ cấp 10 đâu?"

"Nghĩa là dù có tích trữ nhiều kinh nghiệm hơn nữa, ta cho rằng bản thân vẫn có thể dễ dàng xử lý một con quái vật cấp hai mươi, ba mươi."

---

[1] : T để tên của sinh vật này là Black Fog Licker vì dịch tên nó ra tiếng Việt dài lắm, là con Licker trong sương mù đen.

“Licker” là một trong những nhân vật phản diện thuộc series game Resident Evil. Licker cũng xuất hiện trong phiên bản phim chuyển thể từ game cùng tên là Resident Evil 1, Apocalypse và Retribution. Nó là một dạng vũ khí sinh học được công ty Umbrella tiến hành nghiên cứu, thậm chí là vũ khí sinh học được mang ra buôn bán trên thị trường chợ đen.

Nó sở hữu ngoại hình giống với loài bò sát và có một cái lưỡi rất dài, thật khó mà tin được Licker lại từng là con người nhưng bị đột biến thành con quái vật ghê tởm như vậy.

[2] : “Bách quỷ dạ hành” (Hyakki-yagyo; Hyakki-yakou – 百鬼夜行) là một truyền thuyết nổi tiếng thường xuất hiện trong các câu chuyện kể từ thời Heian đến thời Muromachi.

Bách quỷ dạ hành có thể xem là một hoạt động của các loài yêu quái, chúng tụ họp lại thành đoàn và đi khắp các khu phố, ngõ ngách vào ban đêm. Bách quỷ dạ hành thường diễn ra vào giờ Sửu ba khắc (khoảng 2 giờ – 2 giờ 30 phút sáng), vì theo văn hóa Nhật Bản thì đây là lúc mà cánh cửa giữa các thế giới được mở ra và những loài yêu ma quỷ quái có thể đi lên dương thế.

Cho nên vào những thời điểm này, cửa nhà nhất định phải đóng chặt lại.

Chương 300: Dưới Quân Vương, Tất Cả Đều Có Thể!!!

Lâm Ân tỏ vẻ do dự.

Bởi vì lúc này giá trị thể chất đã được hắn tăng cao tới mấy trăm điểm rồi.

Hơn nữa, hắn lập tức nhớ tới Yêu Tinh Bướm Đen có thực lực ở cấp tám mươi, chín mươi lúc trước, nhìn vẻ ngoài mỏng manh, tựa như chỉ cần đánh một cái là gục, một tồn tại như vậy, thật sự có thể địch nổi các tộc quần có cấp bậc khá thấp khác ư? Ví dụ như tên Ma Đầu Heo kia chẳng hạn.

【 đinh! Giao diện chỉ mô tả cho ngươi biết năng lực và thuộc tính một cách trực quan nhất mà thôi, còn chiến lực thực tế xin hãy lấy hiện thực làm chuẩn. 】

【 nhắc nhở: những sinh vật khác trong thế giới hắc ám không có các loại đạo cụ, năng lực cùng với điểm số tăng phúc như hệ thống cung cấp cho ngươi, hơn nữa mục tiêu chú trọng nâng cấp năng lực khác nhau, sẽ khiến năng lực chiến đấu có dao động cực lớn. 】

Lâm Ân có chút suy tư, coi như hắn đã hiểu được phần nào rồi.

Bởi vì nói gì thì nói, nơi này cũng không phải thế giới trong game, mà là một thế giới chân thực.

Thế giới chân thực có tính bất ổn quá lớn.

Nhưng đây cũng là điều rất dễ lý giải.

Như thể ở bên trong trò chơi, một chiến sĩ cấp 10, dù đánh ra một kích toàn lực, cũng không thể chém chết pháp sư cấp một trăm.

Nhưng ở bên trong thế giới chân thực lại khác, kể cả đối phương là tiểu Loli, nếu đưa cho cô bé một khẩu súng, cô bé ấy cũng có thể dễ dàng xử lý một võ sĩ mạnh như Mike Tyson.

Lâm Ân suy tư nói: "Ta hiểu như thế này có đúng hay không, nếu ta tìm được phương pháp đúng, thì với năng lực hiện tại, có phải ta cũng có cơ hội xử lý được một vị quân vương?"

"Ví dụ như ở thời điểm chữa bệnh cho hắn, trực tiếp đâm một đao chí mạng?"

"..."

Bầu không khí chợt rơi vào yên tĩnh.

Hồi lâu sau...

【 không thể. 】

Hệ thống cho ra một câu trả lời đầy khẳng định.

Lâm Ân ngẩn ra, nói: "Không phải ngươi mới nói, ở bên trong thế giới chân thực, không có cấp bậc áp chế tuyệt đối ư?"

【 đinh! Loại lý luận này chỉ có thể áp dụng với tuyệt đại bộ phận sinh vật dưới cấp 100, bởi vì sinh vật dưới cấp 100 không có đủ tính nghiền ép tuyệt đối, bọn họ vẫn thuộc về phạm trù tự nhiên mà ngươi có thể lý giải được. 】

【Còn những tồn tại từ 100 cấp trở lên, bọn họ đã tiến vào lĩnh vực siêu tự nhiên và siêu phàm chân chính, sau mỗi một cấp bậc, đều có đủ tính áp chế rất mạnh, khoảng cách thực lực cũng theo đó mà gia tăng theo bội số. 】

Lâm Ân suy tư, nói: "Nhưng đâu phải bọn họ là không thể giết chết, có đúng không?"

【 dưới quân vương, tất cả đều có thể. 】

Trong lòng Lâm Ân thoáng có chút lung lay.

Hắn không ngừng suy tư về câu nói này của hệ thống.

Thật hiển nhiên, phương pháp đề cao thực lực của mỗi chủng tộc là hoàn toàn khác biệt.

Ví dụ như ác linh.

Từ sau khi Alice biết được chân tướng, cô bé lập tức tỏa ra hận ý cực hạn, đó cũng là nguyên nhân khiến cho thực lực của Alice nhảy vọt, trực tiếp dung nhập vào phạm trù cấp tử triệu.

Có nghĩa là, đừng nhìn Alice ở trước mặt hắn luôn bày ra dáng vẻ cả người lẫn vật đều vô hại.

Nếu thực sự khiến cho hận ý bên trong cơ thể của cô bé toàn diện bùng nổ, đó tuyệt đối là một hồi tai nạn khủng khiếp chưa từng có từ trước đến nay và thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Bàn về Tiểu Tiểu, hắn là cô bé vừa vặn đạt đến biên giới cấp căn nguyên, có thể sánh vai với quân vương đỉnh phong, nhưng nếu có thêm kinh nghiệm chiến đấu và các loại đạo cụ, hắn là quân vương đỉnh phong có thể lực áp Tiểu Tiểu.

Còn Thái Thản đại ca, hắn là trước mắt đối phương chính là tồn tại có chiến lực khủng bố nhất, mạnh mẽ nhất mà hắn từng được gặp, còn bác gái Vu Thần xếp sau đối phương.

(Vâng, gọi chồng là đại ca còn gọi vợ là bác gái (@@)

Dù vậy, ông ấy vẫn bị người ta chém rơi đầu. Hiển nhiên là ở bên ngoài thế giới hắc ám, vẫn còn những tồn tại có cấp bậc cao

hơn, những vị cách càng thêm khó có thể tưởng tượng nổi.

Ví dụ như… ý chí tối cao bên trong Thị Giới cái kia!

Mà thầy và phu nhân con rối, cùng với quý bà Huyết Y, hẳn là thực lực của ba người bọn họ được sắp xếp trên cùng một trục hoành, nhưng khẳng định là thấp hơn cấp tử triệu. Có điều, nếu thực sự bùng nổ chiến đấu, ba người bọn họ hoàn toàn có thể đánh ngang tay với Alice, thậm chí chiến đấu còn không quá khó khăn.

Nhưng Lâm Ân cho rằng, khoảng giữa tồn tại trăm cấp và quý bà Huyết Y vẫn còn một hoặc vài cấp bậc khác nữa. Bởi vì mấy người quý bà Huyết Y và thầy, đã được tính là tinh anh trong tinh anh rồi.

Còn ở dưới bọn họ, hẳn là nhóm trụ cột vững vàng chân chính của cả thế giới hắc ám.

Khoảng giữa của Kim Tự Tháp!

Lâm Ân ngẩng đầu, nói: "Nói như vậy, những sinh vật dưới trăm cấp kia được quy vào cấp bậc gì?"

Không khí lại tạm thời chìm trong yên tĩnh. Lần này hệ thống đã cho hắn một câu trả lời thuyết phục.

【 chúng sinh 】

...

"Anh trai." Tiếng gọi của Alice đã kéo hắn tỉnh lại từ trong suy nghĩ.

Hóa ra Alice đã sớm mở to đôi mắt, nhìn hắn thật lâu.

Ừm… hẳn là kẹo que đã hết rồi.

"Làm sao vậy?" Lâm Ân hoàn hồn, lập tức mỉm cười hỏi.

Alice vươn cánh tay dính đầy kẹo của mình, ôm lấy bộ thân thể trải dài những vết khâu chằng chịt, lên dòng xuống dốc, mở miệng lắc đầu nói: "Em không thoải mái."

Sau đó, Lâm Ân lập tức nhìn thấy những giọt nước kẹo đang từng chút từng chút một mà chảy ra từ kẽ hở trên đường khâu tại vị trí yết hầu của cô bé.

Nước đường hỗn hợp với máu tươi từ bên trong khe hở kia, một mực chảy xuôi xuống dưới, đã thấm ướt vạt áo trước ngực.

...

Hoa lạp lạp ——

Trong một gian phòng tại hậu viện.

Lâm Ân đổ nước ấm xuống cái chậu gỗ to to, rồi lập tức ném thêm vào bên trong rất nhiều bồ kết. Rất nhanh, bên trong chậu gỗ đã xuất hiện lượng lớn bong bóng màu trắng. Sau đó, hắn hướng về phía Alice còn đang nhìn trộm ngoài cửa, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, khóe miệng nhếch lên, hất cằm nói: "Đến đây đi!"

"Vì lúc trước quá vội vàng, anh khâu cho em hơi xấu một chút, giờ em tắm rửa trước đi, tắm xong, đại ca sẽ một lần nữa khâu lại cho em. Lần này, cam đoan sẽ không bị hở nữa."

Alice nghe vậy, cũng chậm rãi tiến vào.

Cô bé đưa mắt nhìn cái thùng gỗ tràn đầy bong bóng, sau đó ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt mơ hồ như một mảnh sương sớm mênh mông, lại hướng về phía Lâm Ân, vươn hai tay ra.

Ý tứ là gì, không cần nói cũng biết.

Ừm... là muốn anh mình tắm cho.

Chương 301: Chẳng Lẽ... Đây Là Cảm Giác Được Yêu Thương?

"..."

Chuyện này thực sự chạm vào điểm mù trong tư duy của Lâm Ân rồi, khiến thân thể hắn trở nên cứng đờ tại chỗ trong nửa giây.

Ngay sau đó, hắn lập tức nghiêm túc mà ngồi xổm xuống, nhìn Alice nói: "Alice, đầu tiên em phải hiểu được rằng, em là con gái, loại chuyện tắm rửa này không thể nhờ người khác phái hỗ trợ được, ngay cả anh trai ruột cũng không được, càng đừng nói đến anh."

Alice ngẩng đầu, hỏi: "Vì... sao vậy?"

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Bởi vì em còn nhỏ, không hiểu."

Alice có chút giật mình, lập tức lắp bắp nói nói: "Vậy anh trai… bao nhiêu tuổi rồi?"

Lâm Ân mỉm cười, nói: "Mười bảy, sắp mười tám rồi!"

Alice cúi đầu, nhìn mười ngón tay khâu lại của mình, nói: "Alice..." và ngẩng đầu, dùng đôi mắt mơ hồ nói: "201 tuổi."

"..."

"..."

Vâng, vẫn như bình thường, bầu không khí xung quanh lại

chìm vào trong yên tĩnh. Cùng với đó là nụ cười tươi trên mặt Lâm Ân lập tức đọng lại.

Hắn dám khẳng định là cô bé đã cộng cả số tuổi của mình sau khi chết.

Đúng vậy.

Nhưng rõ ràng là số tuổi sau khi chết đi kia chẳng nói lên cái gì cả!

Bởi vì nếu tính cả số tuổi sau khi chết thì Tiểu Tiểu đã hơn ba nghìn tuổi rồi!

Quả nhiên, ở bên trong thế giới hắc ám này, ngươi thật sự không thể áp dụng kiến thức thường ngày cả nhân loại vào được.

Nếu không ở nơi đây sẽ xuất hiện rất nhiều bug!

Nhìn thấy ánh mắt đầy chờ mong của Alice, Lâm Ân bất đắc dĩ nâng tay đỡ trán, nghiêm túc nói: "Chỉ lần này thôi đó, lần sau em nhất định phải tự mình tắm! Đã biết chưa?"

Alice chỉ chớp chớp mắt, không hề đáp lại.

...

【 đinh! Ngươi vừa mặt dày mày dạn mà tắm cho Alice, hận ý của Alice -1, độ tin cậy đối với ngươi ＋20】

【 đinh! Ngươi khiến cho Alice cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều sung sướng, ấm áp, hận ý của Alice -01, độ hảo cảm đối với ngươi ＋20】

【 đinh! Chúc mừng ký chủ phát động thành tựu tính giai đoạn: triệu hồi khoa chỉnh hình [1], ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 triệu hồi khoa chỉnh hình (một)】: trong khoảng thời gian ngắn quét được lượng lớn độ hảo cảm của em gái, cũng từng có thời gian dài thực hiện hành vi tiếp xúc thân thể mang tính chất vô cùng gian ác mà người không thể, ít nhất là không nên làm như vậy, có thể nhận được thành tựu tính giai đoạn này. Chuyện này đã cho thấy rằng, ngươi vừa vững vàng đạp ra một bước quan trọng trên con đường sistercon [2] không thể quay về. Ngươi nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Mị lực +1, xạ thuật +2, thể chất +2

Lâm Ân “ca ca ca” nắm chặt hai tay, cắn răng, cầm khăn mặt lau tóc cho Alice vẫn còn ở trong chậu nước đầy bong bóng.

Hắn (〃′皿`)q ngẩng đầu nói: "Câm miệng!"

Dưới tình huống thuần khiết rõ rành rành thế này, đột nhiên hệ thống lại ném cho hắn một cái thành tựu không thuần khiết tí tẹo nào, đúng là thứ khốn nạn mà.

Đây rõ ràng là một hành động đầy sự quan tâm, săn sóc cực kỳ bình thường.

Vì sao ở trong mắt hệ thống, nó lại biến chất như vậy?

Vài phút sau.

Hoa lạp lạp ——

Cùng với tiếng nước vang lên, Lâm Ân dùng một chiếc khăn tắm to to bọc lên người Alice, sau đó ôm cô bé ra ngoài, đặt lên bàn.

Rồi dưới cái nhìn chăm chú đầy tò mò của cô bé, hắn lấy một túi tơ tằm có chất lượng tốt nhất từ bên trong phòng giải phẫu tới.

Lâm Ân nghiêm túc ngồi trước mặt cô bé, nhìn đôi mắt sũng ướt đầy hiếu kỳ kia, lập tức ấn đôi chân nhỏ bé lên đùi mình, đề

phòng cô bé làm loạn.

Tiếp theo, hắn lấy ra một cây kim, nghiêm túc nói: "Alice, anh chuẩn bị cắt chỉ đây, nếu đau em cứ cố gắng chịu đựng một chút, hoặc là biến thành trạng thái quỷ hồn, rời khỏi cơ thể cũng được, chờ sau khi anh khâu lại thân thể cho em, lại phụ thân vào."

Alice ôm khăn tắm, chỉ lắc lắc đầu, chớp chớp đôi mắt, không có đáp lại.

Nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Cô bé là ác linh, cho nên không có loại cảm giác đau đớn này, trừ phi hắn dùng công kích thần thánh đốt cháy linh hồn của cô bé.

Bởi vì đối với ác quỷ, thân thể cũng chỉ là một cái túi da thôi.

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Được! Vậy anh bắt đầu nhé!"

Nói xong, Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, khôi phục vẻ trấn định, rồi nhanh chóng cắt đường chỉ may ở dưới mắt cá chân Alice, sau đó cầm lấy kim khâu, nhẹ nhàng chọc xuống.

"Y nha."

Gần như là theo bản năng, Alice lập tức bịt kín cái miệng nhỏ nhắn, nhắm chặt hai mắt của mình, ngón chân cũng co rụt lại theo phản xạ có điều kiện.

Hiển nhiên cô bé vừa cảm nhận được đau đớn rất rõ ràng, khiến cho đôi mắt cũng không khỏi lộ ra một tia mê mang khó chiểu.

Sẽ... Đau ư...

Quái lạ... thật là quái lạ...

Tuy chỉ có một chút xíu cảm giác, nhưng đúng là rất đau...

Cứ từng chút từng chút mà nhói lên trong cơ thể...

Cô bé dùng sức vịn vào cái bàn, cố gắng nhắm chặt hai mắt, thân thể khẽ run rẩy. Nhưng sau đó, đôi mắt to tròn lại ti hí, lộ ra một kẽ hở nhỏ, nhìn Lâm Ân đang nghiêm túc mà cẩn thận, hạ từng kim từng kim giúp cô bé khâu lại thân thể mình.

Cũng chẳng biết vì sao, khi nhìn thấy hình ảnh này, nội tâm Alice lại dễ chịu vô cùng, giống như có một dòng nước ấm đang chảy xuôi trong cơ thể, giống như đau đớn cũng giảm bớt đi rất nhiều.

Tuy anh trai vốn là một người xa lạ... Nhưng lại ngoài ý muốn khiến cho Alice cảm nhận được sự săn sóc và che chở, giống như ở thời điểm thật lâu trước kia, khi cô bé vẫn còn sống, khi cha mẹ và anh trai còn chưa thay đổi…

Cảm giác này khiến người ta an tâm vô cùng.

Alice lại nhẹ nhàng nhắm hai mắt.

Cũng không biết từ khi nào khóe miệng nhỏ bé đã cong lên, trong lòng ngọt ngào, tuy khâu lại rất đau, nhưng cũng thật vui vẻ.

Chẳng lẽ… đây là cảm giác được yêu thương?

---

[1] : nguyên văn là 骨科 – cốt khoa. Theo tìm hiểu thì từ này vốn rất đứng đắn nhưng nó lại có liên quan đến một câu chuyện cười có thật trên mạng.

Chuyện kể rằng, có một lần ông bố trong gia đình nọ bị gãy chân và sang Đức chữa bệnh, anh trai ở nhà đã qhtd với em gái mình.

Từ đó về sau, giới trẻ thường dùng từ này để đùa khi bọn họ tìm kiếm thứ gì đó trên diễn đàn về video hoặc game, có liên quan đến chủ đề anh trai và em gái.

[2] : Sistercon hay siscon là một thuật ngữ được sử dụng trong hoạt hình Nhật Bản. Thuật ngữ này đề cập đến tình cảm giữa anh chị em ruột trong cùng một gia đình. Cảm giác này được cho là có nhiều hơn mối quan hệ ruột thịt một chút.

Chương 302: Quý Khách, Anh Xác Định Là Mình Muốn Toàn Bộ Tài Sản Của Tôi Chứ?

【 đinh! Độ hảo cảm của Alice đối với ngươi ＋40, độ tin cậy đối với ngươi ＋30, giá trị hận ý giảm xuống 3】

【 đinh! Ngươi đã làm đau Alice, giá trị hận ý của Alice -02, độ hảo cảm đối với ngươi ＋10】

Lâm Ân (〃′皿`)q nói: "Hệ thống chó má kia, câm miệng lại!"

(Nguyên văn của từ 'làm đau' kia chính là 弄疼 – lộng đông. Nhưng cái từ 弄 nó còn có nghĩa là mân mê, ngắm nghía, đùa bỡn…)

…

Lâm Ân mất mấy tiếng đồng hồ, mới giúp Alice hoàn thành một lần nữa khâu lại thân thể, cũng bởi vậy mà hung hăng quét một mẻ độ hảo cảm lớn. Hắn biết, đã đến thời điểm mình nên đi hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức Dạ Y.

Hắn lập tức mở giao diện ra, tập trung nhìn vào loại nguyền rủa của bản thân.

【 Chú Hề Khóc Lóc 】.

Đây là loại nguyền rủa tác dụng lên hắn sau khi uống bát canh của Đồ Tể Đầu Heo kia. Nó được biểu hiện là trạng thái tiêu cực.

Nhưng giống hệt mấy loại nguyền rủa hắn từng thu thập được

từ những người khác, bên trên không có bất cứ nội dung giới thiệu gì.

Coi như trước mắt, hắn hoàn toàn không biết, rốt cuộc loại nguyền rủa này sẽ mang đến ảnh hưởng tiêu cực gì cho mình.

Nhưng dựa vào những gì hắn phỏng đoán về bốn chữ "Chú Hề Khóc Lóc" kia… Có vẻ như loại nguyền rủa này muốn nói về một chú hề ban ngày luôn đeo lên mặt mình nụ cười tươi tắn, còn ban đêm lại khóc lóc phía sau bức màn nhung, một thằng hề mang đến tiếng cười cho người khác, nhưng rời bỏ những tiếng cười kia, gã lại ôm cho riêng mình một nỗi bi thương.

Ừm… hắn chỉ nghĩ đơn giản rằng, nếu bản thân đang ở bên trong thế giới hắc ám này, thì nên suy nghĩ theo hướng cực đoan một chút.

【 hỗn loạn 】

Lâm Ân híp mắt, viết hai chữ này xuống bản bút ký. Sau đó, hắn chợt do dự một chút, cuối cùng mới viết xuống mấy từ tiếp theo.

【 không khống chế được 】

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của hắn, còn rốt cuộc thứ nguyền rủa kia là cái gì, lại phải chờ đến lúc nó phát tác, mới kết luận được.

Mà sau khi thăm dò ra ảnh hưởng của nó đến bản thân, hắn cũng có thể tạm thời xóa bỏ nó vào thời khắc mấu chốt, phòng ngừa loại nguyền rủa này gây ảnh hưởng, khiến mình làm ra một hành động sai lầm nào đó.

Lâm Ân buông bút, ngồi trên quầy, cẩn thận suy tư.

Chính vào lúc này, đột nhiên ngoài cửa lại truyền đến âm

thanh “Đông đông đông”.

"Hoan nghênh quang lâm!"

Lâm Ân lập tức ngẩng đầu, trên mặt lộ ra nụ cười nghề nghiệp.

Đây là tình huống mà hắn tuyệt đối không nghĩ đến.

Bởi vì suốt hai ngày qua, hẻm Du Hồn của bọn họ chẳng có lấy một mống khách hàng ghé thăm.

"Kỳ quái, cả một khu vực lớn như vậy lại chẳng có lấy một cái bóng quỷ? Mà toàn bộ cửa hàng trong phạm vi mấy chục km quanh đây, chỉ có duy nhất một nhà này chịu mở cửa khai trương?"

Chỉ thấy một người thằn lằn với cái cổ thật dài, toàn thân là lửa đỏ, trên người mặc một bộ trang phục lữ hành rách nát, khiêng một cái bao, đi đến, con mắt sắc nhọn như diều hâu, giọng nói lại ríu ra ríu rít như loài vượn cáo [1].

【 Chiến Tích (màu đỏ)】

【 chủng tộc 】: Người thằn lằn

【 cấp bậc 】: 49

【 thuộc tính 】: Trung lập tà ác

【 năng lực chiến đấu 】: năng lực hành động mau lẹ và thủ đoạn công kích xảo quyệt.

【 giới thiệu 】: Là chủng tộc hình người, ở bên trong thế giới hắc ám, người thằn lằn thường nổi tiếng với tính cách xảo quyệt, hung tàn và tham lam, tuy ngẫu nhiên bọn họ cũng sẽ giao dịch cùng những chủng tộc khác, nhưng chỉ cần đối phương cho rằng thực lực của ngươi yếu ớt, kể cả khi đó chỉ là dáng vẻ bên ngoài,

hắn cũng sẽ không chút do dự mà ra tay giết chết ngươi, sau đó cướp hết tài vật của ngươi.

Ngay lập tức, ánh mắt của Chiến Tích đã rơi xuống vẻ mặt mỉm cười của Lâm Ân, tròng mắt xoay chuyển như bánh xe, nhanh chóng quét qua toàn bộ hình dáng của nhân loại trước mặt, cũng rất nhanh đưa ra phán định bước đầu.

Gầy yếu.

Da mỏng thịt mềm.

Dễ bắt nạt.

Còn là nhân loại.

"Quý khách, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho anh?" Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười nghề nghiệp, khẽ nâng chiếc kính một mắt lên.

Chiến Tích lập tức há miệng, để lộ ra hàm răng sắc bén bên trong, cũng thuận tiện nở một nụ cười tươi đầy giả dối.

Cùng lúc đó, bộ móng tay thật dài của gã cũng nắm chặt thanh chủy thủ bên hông, nhanh chóng sải bước tiến lên.

Gã không nói một câu gì.

Gần như tại thời điểm tiến lên một bước, gã đột nhiên rút thanh chủy thủ sắc bén ra, đầu lưỡi thật dài đầy tham lam, mở miệng: "Đương nhiên là muốn toàn bộ tài sản của mày rồi!"

Phanh ——

Một tiếng súng vang lên.

Một viên đạn vừa nổ sát đầu gã.

Chiến Tích với vẻ mặt cứng đờ, lập tức đứng hình tại chỗ.

Phanh phanh phanh bang bang ——

Năm viên đạn lại nổ, từng viên lần lượt lướt ngang qua lỗ tai, kẽ ngón tay, đầu và hạ bộ của gã.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Chiến Tích -20】

【 đinh! Độ sợ hãi của Chiến Tích đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của Chiến Tích đối với ngươi +20】

Gã có thể rõ ràng cảm nhận được… một milimet, mỗi một phát súng vừa rồi chỉ cách thân thể gã đúng một milimet…

Phải biết rằng, trong quá trình lữ hành của mình, gã chỉ từng trông thấy thuật bắn súng vô cùng kì diệu như vậy, ở trên người Thợ Săn Ma.

Người này... bắn quá chuẩn...

Một giọt mồ hôi vừa vang lên một tiếng “Tí tách” rơi xuống mặt sàn.

【 Độ sợ hãi của Chiến Tích đối với ngươi +30】

Trên mặt Lâm Ân vẫn mang theo nụ cười hiền lành, chỉ thấy khẩu súng lục trong tay của hắn “Vèo vèo vèo” xoay vài vòng, sau đó nhanh chóng bị hắn cất vào thắt lưng..

"Quý khách, anh xác định là mình muốn toàn bộ tài sản của tôi chứ?"

Nụ cười tươi trên mặt Lâm Ân vẫn chân thành tha thiết mà thân mật như vậy, làm người ta cảm thấy ấm áp vô cùng.

---

[1] : nguyên văn của từ này là 劣魔 – liệt ma, tương ứng với từ

tiếng Anh là lemure.

Theo tìm hiểu thì từ Lemure này khá giống với từ lemur (con vượn cáo).

Trong tiếng Latin, từ lemur (vượn cáo) có nghĩa là ghost (ma quỷ). Một đặc điểm khác khiến loài vượn cáo giống ma quái là khi chiếu ánh đèn vào đôi mắt của chúng lúc ban đêm sẽ phản chiếu ra ánh sáng giống như mắt của loài mèo, một số loài vượn cáo còn có đôi mắt phát ra ánh sáng màu cam.

Thêm nữa, trong tôn giáo La Mã cổ đại, Lemure là linh hồn của những người chết trong đau đớn, phẫn uất. Nó có hình thù gây ám ảnh và thường gây hoảng loạn cho người dương thế mỗi khi xuất hiện.

Chương 303: Muốn Làm Gì Hãy Cố Gắng Làm Hết Đi!!!

Chiến Tích đờ đẫn cả người (;одо) mười ngón không ngừng run rẩy, khiến cho hai thanh chủy thủ trên tay "Loảng xoảng đương" một tiếng, rơi thẳng xuống đất, nói:

"Tôi chỉ tùy... Tùy tiện nói thôi... Vừa nhìn đã biết cậu là một ông chủ vô cùng thân thiện rồi... Là, là vậy đó?"

Lâm Ân mỉm cười nói: "Coi như gặp được tri âm rồi."

...

Vài phút sau.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: người thằn lằn cảm mạo, khen thưởng nhiệm vụ: 100 tiền khô lâu, 100 kinh nghiệm cơ sở 】

Chiến Tích khép hai chân lại, giống như một người văn minh ngồi xuống chiếc ghế trước quầy.

Cái đuôi thật dài xếp chỉnh tề ngay ngắn, căn bản không nhìn ra một chút dáng vẻ hung tàn như lúc trước, ngược lại càng giống một quý ông nho nhã lịch thiệp hơn.

Chiến Tích vươn tay khẽ xoa xoa cánh mũi đã nghẹt đến khó thở của mình, lễ độ nói: "Là như vậy, bác sĩ tôn kính, tôi và đồng bạn của mình vốn là kẻ lữ hành chuyên đi du lịch khắp nơi, chứ không phải cường đạo. Tôi cũng không phải loại người thằn lằn ác liệt thích giết người cướp của kia đâu. Chắc cậu cũng biết rồi đo."

Lâm Ân tỏ vẻ mình đã hiểu.

Chiến Tích đan hai tay vào nhau, đặt lên quầy rồi hắt xì một cái nói: "Bởi vì lữ hành mệt nhọc, khiến tôi nghĩ có thể mình đã mắc một chút cảm mạo trong người rồi. Cậu có thể giúp tôi chẩn đoán bệnh hay không? Tốt nhất là kê giùm tôi loại dược tề trị cảm mạo nào đó, loại rẻ nhất ấy."

Lâm Ân trấn định nói: "Xin anh cứ yên tâm, khách hàng chính là Thượng Đế của tiệm dược tề chúng tôi, có tôi ở đây, đảm bảo sẽ trị cho anh thuốc đến bệnh tan."

Nói xong, Lâm Ân vươn tay, đặt lên cổ tay gã.

Mà cũng chính trong nháy mắt khi hắn đang muốn chẩn đoán bệnh kia.

【 đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh ——】

Mười mấy âm thanh nhắc nhở đến từ thuật chẩn đoán ngẫu nhiên lập tức vang lên bên tai Lâm Ân.

Lâm Ân không khỏi chấn động toàn thân, hai hàng chân mày nhíu lại.

Nhìn thấy cảnh này, trái tim Chiến Tích lập tức run rẩy một cái.

Loại tình huống bác sĩ vừa bắt đầu chẩn đoán đã nhăn mặt nhíu mày này, khiến trong lòng gã có chút sợ hãi à nha!

Má ơi, còn nhíu đến xuất hiện nếp nhăn luôn rồi kìa!

Gã có vẻ bất an vô cùng, vội vàng mở miệng hỏi: "Bác sĩ, bệnh cảm mạo của tôi rất nghiêm trọng sao?"

Lâm Ân ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn gã nói: "Không, cảm mạo không nghiêm trọng lắm."

"Vậy là tốt rồi."

"Muốn ăn gì anh hãy cố gắng thưởng thức thêm đi, ăn nhiều một chút mới tốt. Ừm… muốn đi chơi chỗ nào, anh cũng cố gắng thu xếp mà đi chơi ngay đi, lúc này đừng có bạc đãi chính mình..."

"Ách... Cảm ơn bác sĩ đã khuyên."

"Còn nữa, ở gần người nhà nhiều hơn một chút, cố gắng lưu lại kỷ niệm cho bọn họ. Những chuyện trước kia bản thân không dám làm, hiện tại anh cũng cố gắng tranh thủ thời gian mà đi làm hết đi, đừng quá thương tâm, cần phải để tư tưởng thoải mái một chút."

"..."

Chiến Tích càng nghe càng ngơ ngác.

Vì sao những lời này càng nghe càng khiến trong lòng người ta hoảng hốt vậy?

Không phải gã chỉ mắc một chút xíu cảm mạo thôi sao?

Vì sao bác sĩ lại nói như thể gã đã mắc bệnh nguy kịch, sắp sửa tắc thở đến nơi rồi?

Cái này không thích hợp à nha!

"Bác sĩ!" Chiến Tích mở to hai mắt nhìn tới, rồi vỗ cái bàn, hỏi: "Cậu nói như thế khác nào bảo tôi sắp chết đến nơi rồi? Bác sĩ, cậu đừng có dọa tôi như vậy có được hay không?"

Lâm Ân hít sâu một hơi, nâng chiếc kính một mắt lên, sau đó dời ánh mắt khỏi gương mặt gã, nói: "Ngại quá, đúng là bệnh cảm mạo của anh không có nghiêm trọng."

"Khẳng định là không nghiêm trọng!" Chiến Tích nóng nảy.

"Nhưng tôi lại chẩn đoán được vài căn bệnh khác trên người anh... Mà một bệnh càng nghiêm trọng hơn một bệnh."

"..."

Không khí trong tiệm dược tề tạm thời yên tĩnh lại.

Chiến Tích với vẻ mặt ngẩn ngơ ngồi yên trên ghế.

Lâm Ân nâng kính mắt lên, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, hắn thoáng cúi đầu xuống, nhỏ giọng liệt kê từng loại bệnh mình nghe được: "Ho lao giai đoạn cuối, cơ bắp héo rút mạn tính, bệnh tâm thần mang tính gián đoạn, bệnh trĩ, bệnh động mạch vành, tắc nghẽn, xuất huyết não, loãng xương, bệnh bạch cầu, bệnh đục tinh thể, bệnh liệt dương..."

(Mình có tìm hiểu về từ bệnh mãn tính hay bệnh mạn tính, thì nhận được câu trả lời là bệnh mạn tính mới là từ chính xác nhất nhé.)

Mỗi lần Lâm Ân nói ra một cái tên bệnh, là toàn thân Chiến Tích lại hung hăng mà run rẩy một hồi.

Mãi cho đến hắn nói xong một bệnh cuối cùng, cả người Chiến Tích đã bị bao vây bởi hàng ngàn câu hỏi (((;? ? ? ;))).

"Bác sĩ, cậu đừng có nói đùa như thế... Tôi... Tôi chỉ cảm mạo thôi, vì sao vào tay cậu, tôi lại có cảm giác toàn thân mình đều bất ổn như vậy..."

Trong mắt Lâm Ân tràn ngập đồng cảm, nói: "Đúng vậy, đúng là từ trước tới nay, anh là bệnh nhân đầu tiên, vẫn còn kiên cường sống sót dù trên người mắc tới mười mấy loại bệnh mà tôi từng chứng kiến đó..."

Khi nói ra câu này, hốc mắt Lâm Ân thoáng ửng đỏ lên.

Chiến Tích nghe xong, lập tức “Rầm” một tiếng, vỗ bàn đứng dậy rồi điên tiết hét lớn lên. Gã có vẻ thẹn quá hoá giận, khiến cho nhịp hô hấp trở nên dồn dập, lồng ngực phập phồng lên xuống không thôi.

Ngay tức khắc, gã chỉ vào Lâm Ân đang ngồi đối diện mình, nói: "Nói đùa gì vậy! Bác sĩ, tuy tôi không đánh lại cậu, nhưng cậu là bác sĩ khám bệnh cho người thì phải có y đức, chẳng lẽ tôi còn không rõ tình huống thân thể của chính mình sao?"

Gã nổi giận, ánh mắt lập tức đảo qua hai bên trái phải, nhìn ngó không ngừng. Cuối cùng ánh mắt nhanh chóng dừng lại trên cái ghế trước mắt.

"Tôi có bệnh? Cậu còn dám nói tôi có bệnh?"

Vừa nói, Chiến Tích vừa lui về phía sau hai bước, nhắm thẳng vào chiếc ghế dựa kia, rồi nhảy một cú, nhẹ nhàng nhảy vọt chiếc ghế nọ.

Sau khi hoàn mỹ tiếp đất, gã nổi giận mà dang hai tay ra, nói: "Thân thể tôi linh hoạt như vậy, cậu cảm thấy tôi giống một người thằn lằn có bệnh ở chỗ nào? Cậu cho rằng tôi giống một người có bệnh ư?"

"Tôi nói cho cậu biết, tôi không những có thể nhảy cao! Tôi còn có thể nhảy thấp! Ai! Tôi còn có thể bật cóc, tôi còn có thể nhảy ngang!"

Nói xong, gã lập tức làm một cú nhảy thấp, nhanh chóng vọt qua chiếc ghế dựa nọ, rồi nổi giận mà chỉ vào Lâm Ân, nói: "Theo cậu, một người thằn lằn mắc bệnh nguy kịch, có thể linh hoạt như tôi không?"

Chương 304: Có Phản Ứng Hay Không?

Lâm Ân vươn tay nâng kính mắt, trấn định nói: "Quý khách, mong anh hãy bình tĩnh trước đã, tình huống này chẳng nói lên được điều gì cả. Có chuyện chúng ta nên ngồi xuống từ từ phân tích rõ ràng cho nhau nghe, biểu hiện của anh như vậy là cực kỳ vô trách nhiệm với chính bản thân mình đó."

"Không! Tôi cóc cần nghe những gì cậu nói! Tên lang băm kia, tôi nói cho cậu biết, lúc bình thường mỗi bữa tôi đều có thể ăn được tám bát cơm lớn. Nếu bảo chạy một đoạn đường chừng hai ngàn mét, tôi có thể hoàn thành vô cùng đơn giản, tuyệt không nói chơi. Đứng trước một cái cọc gỗ thô to như bắp đùi, tôi có thể đánh một quyền là tan thành từng mảnh!"

Nói đến đây, Chiến Tích càng thêm phẫn nộ mà xắn tay áo lên, chỉ vào cái cột bên cạnh cửa, nói: "Cậu có tin tôi cho một quyền gãy ngang cái cột này hay không?"

Lâm Ân đứng lên, nghiêm túc mà vươn tay nói: "Bình tĩnh, quý khách, mong anh hãy tỉnh táo lại trước đã. Tôi biết anh đang cố gắng muốn chứng minh bản thân không có bệnh ở trước mặt tôi, nhưng tùy ý gây thương tổn cho thân thể của chính mình như vậy, là chuyện không nên chút nào."

Chiến Tích càng thêm phẫn nộ, gã chỉ vào cây cột kia, nói: "Tôi đang hỏi cậu có tin hay không?"

"Vấn đề ở đây không phải là tin hay không mà..."

"Cậu phải trả lời, cậu có tin hay không?"

"Tin tin tin, vậy là được rồi chứ gì?" Lâm Ân bất đắc dĩ nói.

"Trong mắt tôi, câu trả lời này có nghĩa là không tin!"

Chiến Tích vô cùng phẫn nộ với câu trả lời kiểu này. Sau đó, gã không nói hai lời, lập tức xắn tay áo lên cao hơn, để lộ ra cánh tay mọc đầy vảy của mình, sau đó nắm chặt tay lại, nâng lên, hung hăng đánh một quyền về phía cái cột chống cửa.

"Được, cậu không tin, tôi cho cậu tâm phục khẩu phục, nhìn xem cái gì gọi là chiến sĩ người thằn lằn, nhìn xem cái gì gọi là thân thể khỏe mạnh!"

"Âu lạp!"

Chỉ nghe gã rống to một tiếng, sau đó hung hăng đánh ra một quyền.

Lâm Ân hoảng hốt vô cùng, đột nhiên đưa tay ra nói: "Khách quan xin thủ hạ lưu tình!"

Nhưng đã quá muộn, nắm tay lớn như cái bao cát kia đã đập thẳng lên cột chống cửa.

Một luồng khí xoáy vù vù, khuếch tán ra xung quanh.

Răng rắc ——

Cùng với đó là âm thanh nứt gãy giòn vang.

Chiến Tích lập tức đứng hình tại chỗ (((;° ♂ °;))).

"Ai?" Lâm Ân lắc lắc đầu, nâng chiếc kính một mắt lên, cầm lấy bệnh án , thở dài nói: "Ai, tôi đã nói anh hãy thủ hạ lưu tình, vì sao anh cứ cương quyết không nghe vậy? Vì lần trước có người tới phá tiệm, nên tôi đã đổ chì vào toàn bộ những cây cột bên trong cửa hàng. Anh hung hăng đánh một quyền như vậy, là không muốn sống nữa ư?"

Lâm Ân lắc lắc đầu, lại cầm lấy cây bút lông chim bên cạnh, nhẹ nhàng viết thêm một hàng nữa xuống bên dưới mười mấy bệnh tật vừa được liệt kê kia.

Gãy xương.

...

Hơn mười phút sau.

Chiến Tích với hốc mắt đỏ bừng một lần nữa ngồi xuống trước quầy. Hiện tại, trên tay phải của gã có mang theo một cục thạch cao to tướng cùng với băng vải treo trước ngực, vẻ mặt ủy khuất vô cùng, giống như một cô vợ nhỏ đang giận dỗi.

Lâm Ân liếc mắt nhìn gã, nói: "Tôi đã bó thạch cao cho anh rồi, chỉ cần tĩnh dưỡng chừng mười ngày nửa tháng là khỏi hẳn thôi,. Về sau nhớ đừng có lỗ mãng như vậy nữa, anh đã biết chưa?"

Chiến Tích mở to hốc mắt đỏ bừng, nói: "Bác sĩ, tôi muốn nghe lời nói thật của cậu, chẳng lẽ … chẳng lẽ tôi thật sự mắc nhiều bệnh như vậy?"

Lâm Ân có chút suy tư, nói: "Tôi khẳng định với anh là kết quả chẩn đoán bệnh không thành vấn đề, nếu anh không tin, chúng tôi có thể làm mấy thí nghiệm cho anh thấy, lần lượt từ loại nhé."

"Bắt đầu từ cuối lên trên đi."

Nói xong, Lâm Ân kéo xuống một tờ giấy, nhìn về phía Chiến Tích, rồi cầm bút lên, nhanh chóng đặt tờ giấy xuống bàn, không ngừng “Xoát xoát xoát” bắt đầu vẽ thứ gì đó lên trên.

Chiến Tích mang theo vẻ mặt ngơ ngác, ngồi một bên chờ đợi.

Vài phút sau, Lâm Ân buông bút, cầm tờ giấy nọ lên, nâng chiếc kính một mắt, bình tĩnh nói: "Hãy nhìn bức tranh này đi, xem

anh có phản ứng gì không?"

Chiến Tích với vẻ mặt khó hiểu ngẩng đầu, dù không biết bác sĩ kia muốn làm cái quỷ gì, nhưng gã cũng ngoan ngoãn làm theo, ánh mắt lập tức dán lên bức vẽ vừa được Lâm Ân ngẫu hứng sáng tác kia.

Ông ——

Và chỉ trong nháy mắt, con ngươi của Chiến Tích đã chuyển thành trống rỗng.

Chỉ thấy trên tờ giấy kia có vẽ một cô gái người thằn lằn gợi cảm với thân hình nóng bỏng, xinh đẹp vô cùng, mị nhãn như tơ, làm người ta mặt đỏ ửng tim đập nhanh.

Bởi vì quá mức sống động, nhìn như người thật, nên càng nhìn lâu, càng thấy máu huyết sôi trào.

Chiến Tích nỉ non nói: "Ách..."

"Không phản ứng?" Lâm Ân do dự.

Chiến Tích nuốt một ngụm nước miếng, ngây dại nói: "Tuy tôi không biết vì sao cậu có thể vẽ đẹp như vậy, nhưng nói thật, tôi không thích loại này..."

Lâm Ân gật đầu nói: "Đã hiểu."

Nói xong, ngay dưới cái nhìn chăm chú, xen lẫn ngây dại của Chiến Tích, Lâm Ân thản nhiên cầm cây bút lông chim lên, lại kéo xuống một tờ giấy, và “Xoát xoát xoát” dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, tiếp tục vẽ bức họa thứ hai.

Vài phút sau.

Rầm ——

Lâm Ân cầm tờ giấy kia lên, nâng chiếc kính một mắt, thản nhiên nói: "Còn hiện tại thì sao?"

Chiến Tích tập trung nhìn vào.

Phốc ——

Toàn thân gã run rẩy, trái tim lập tức đập mạnh, “Thình thịch, thình thịch” như muốn nhảy ra ngoài.

Chỉ thấy trên tờ giấy thứ hai này có vẽ một vị mãnh nam người thằn lằn với dáng người to lớn, cơ bắp nổi gồ lên, toàn thân đầy lực lượng tràn ngập tính nổ mạnh.

Với ánh mắt cương nghị toát lên vẻ triết học, với cơ bắp cường tráng, có thể bẻ cong ánh sáng… không thể nghi ngờ, bức họa này đã truyền tải được đầy đủ dáng người của một mãnh nam hoàn mỹ đến mức tận cùng.

Chiến Tích run rẩy toàn thân, sau đó theo bản năng mà lùi về phía sau một chút, trái tim cứ một mực “Thịch thịch thịch” đập mạnh, y như cái trống trận.

Hai má thoáng rung động, rồi lập tức chuyển thành đỏ ửng, thậm chí cả ngón tay cũng bắt đầu “Đát đát đát” mà không ngừng co giật.

Chiến Tích run rẩy, vươn tay tới, chỉ vào bức vẽ trước mặt, cả người đều bất ổn.

"Thế nào?" Lâm Ân chiếc kính một mắt lên, “Đinh” một tiếng, phản xạ ánh sáng, rồi thản nhiên nói: "Hiện giờ anh có phản ứng hay không?"

"Tôi… làm sao tôi có thể phản ứng được? Tôi mà có phản ứng thì đúng là gặp quỷ rồi!"

(ᐟ ᐠ ᗢ ᐟ)ᐟ ︵┻━┻

Khinh người quá đáng!

Đúng là khinh người quá đáng!

Chương 305: Đến Đây Nào, Hãy Đưa Lưng Về Phía Tôi, Rồi Cởi Quần Ra, Vểnh Cái Mông Lên Một Chút, Tôi Khám Trĩ Cho Anh!!!

Chiến Tích phẫn nộ chỉ vào Lâm Ân, nói: "Cậu cho tôi xem loại hình ảnh này là có ý gì? Cậu đang nghi ngờ xu hướng tính dục của tôi? Cậu đứng ra đây, thích đánh nhau đúng không! Vào đây!"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, cầm cả hai bức vẽ nọ, bình tĩnh nói: "Anh là người bệnh, mong hãy giữ bình tĩnh, đừng quá kích động. Hiện giờ chúng ta đang tiến hành xét nghiệm bệnh tật, tôi làm vậy chỉ vì tốt cho anh thôi."

"Nào, bây giờ anh hãy cẩn thận và nghiêm túc nhìn lại một cái đi, rồi trả lời thành thật cho tôi biết, trong hai bức họa này, bức nào khiến anh có cảm giác mãnh liệt hơn. Hãy nhớ, chỉ khi nhận được câu trả lời thành thật, tôi mới có thể đưa ra kết quả chẩn đoán bệnh chính xác."

Chiến Tích vô cùng phẫn nộ, lại ngồi xuống ghế, lồng ngực liên tục phập phồng, nhưng vẫn không nhịn được lại dùng khóe mắt liếc nhìn bức vẽ mãnh nam người thằn lằn kia.

Đúng là trong lòng gã tức lắm, nhưng vẫn không nhịn được muốn ngắm hình ảnh ấy thêm vài lần.

Đương nhiên… đương nhiên gã tuyệt đối không chịu thừa nhận chuyện này.

"Có phản ứng hay không?" Lâm Ân lại nghiêm túc cầm cả hai bức vẽ ấy trên tay, nói: "Không cần biết là bên trái hay bên phải, nhưng nếu là một người thẳn lằn bình thường, khi nhìn thấy cái này, đối phương sẽ có phản ứng, còn anh thì sao?"

"Có cảm thấy tim đập rất nhanh hay không?"

Chiến Tích nghiến răng nói: "Có, có thì thế nào?"

"Có cảm thấy huyết mạch sôi trào hay không?"

Chiến Tích "Ca ca" nắm chặt hai tay, cắn răng nói: "Có... Có một chút..."

"Bên nào mang đến cho anh cảm giác mãnh liệt hơn?"

"Bên trái."

"..."

"..."

Yên tĩnh vừa đi ngang, yên tĩnh muốn lan tràn.

Chiến Tích giật giật khóe miệng, ngay trong khoảnh khắc đã trở nên nóng nảy. Gã lập tức đứng lên, tức giận nói:

"Tôi không có! Tôi không phải! Cậu đừng có dẫn dụ tôi! Tôi là một người thẳn lằn bình thường ưa thích thiếu nữ người thẳn lằn xinh đẹp. Tôi không có đam mê kỳ quái, tôi rất bình thường, tôi không thể sinh ra phản ứng với những thứ cường tráng kia..."

Lâm Ân chỉ lặng im, đưa ánh mắt hiền lành nhìn gã, khiến cho Chiến Tích vốn đang phẫn nộ gầm gào, chợt đứng hình, khóe miệng cứng ngắc.

Vài giây, gã ngây dại mà cúi đầu xuống dưới.

Dường như sau khi bị người khác phát hiện ra đam mê có chút kỳ quái của mình, trong lòng gã lập tức có cảm giác muốn xuôi tay nhắm mắt, cuộc sống này không còn gì để luyến tiếc nữa rồi.

Lâm Ân thu lại bức họa cô gái gợi cảm trên tay phải mình, cầm lấy bức họa mãnh nam bên tay trái, nghiêm túc nói: "Nào chúng ta trở lại chủ đề chính, anh hãy thành thật trả lời cho tôi biết, anh có phản ứng với bức họa này không?"

Chiến Tích trống rỗng nói: "Tim có đập nhanh, nhưng không có phản ứng..."

"Trước kia có không?"

"Có..."

"Phản ứng có lớn không?"

"Lớn..."

Toàn thân Chiến Tích không ngừng run rẩy, gã thực sự có cảm giác bản thân muốn sụp đổ luôn rồi.

Tới cuối cùng, sau khi trực tiếp hỏi mười mấy vấn đề làm bệnh nhân của mình muốn hỏng mất, Lâm Ân mới gật đầu nói: "Ừm… hẳn là đúng rồi, một bức hình kích thích như vậy cũng không làm anh sinh ra phản ứng được. Tình huống này đã đủ để nói lên rất nhiều vấn đề rồi."

Chiến Tích ngây dại mà nỉ non nói: "Dương... Bệnh liệt dương..."

Lâm Ân bình thản viết báo cáo lên bản bút ký, lại tiếp tục nói: "Những bệnh khác khá là phiền phức, cho nên tôi sẽ thử nghiệm cho anh thấy một vài loại bệnh có biểu hiện rõ ràng hơn một chút."

Hắn nói xong, lập tức đứng lên, cái bóng thật lớn phủ xuống

làm Chiến Tích sợ hãi giống như một tiểu Loli bất lực.

“Ba” một tiếng, Lâm Ân vừa đeo bao tay da vào, rồi nhìn xuống gã với ánh mắt thản nhiên nói: "Đến đây nào, hãy đưa lưng về phía tôi, rồi cởi quần ra, vểnh cái mông lên một chút, tôi khám trĩ cho anh."

Chiến Tích: "(ΩДΩ)!"

【 Độ sợ hãi của Chiến Tích đối với ngươi ＋10】

【 Độ sợ hãi của Chiến Tích đối với ngươi ＋20】

Gã sợ hãi vô cùng mà lập tức ôm lấy hai vai mình, toàn thân không ngừng run rẩy nói: "Có thể... Có thể cho tôi tự mình xem hay không? Ô ô ô!"

Nhìn thấy người bệnh kháng cự như thế, Lâm Ân cũng không làm khó đối phương, hắn nhẹ nhàng gật gật đầu, rồi đưa tay chỉ vào căn phòng riêng bên cạnh, lại chu đáo đưa một cái gương cho gã, nói: "Có thể, nhưng tôi khuyên anh nên chuẩn bị tâm lý cho tốt, bởi vì nếu bệnh tình quá mức nghiêm trọng, có khả năng anh sẽ nhìn thấy một vài thứ không thể diễn tả được, hoặc hoàn toàn không muốn diễn tả nó ra."

Chiến Tích run rẩy vươn tay, cầm lấy cái gương, nói: "Cảm ơn... Cám ơn..." sau đó đi vào căn phòng riêng bên cạnh.

Lâm Ân kiên nhẫn chờ đợi.

Mười mấy giây sau.

“Á!!!”

Một tiếng kêu to bén nhọn đầy hoảng sợ lập tức phát ra từ căn phòng riêng ấy.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Chiến Tích -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Chiến Tích -10】

【 đinh! Độ sợ hãi của Chiến Tích đối với xx của mình ＋30】

Vài giây sau, Chiến Tích với vẻ mặt kinh hoảng vô cùng, gần như đã vượt quá giới hạn sợ hãi của bản thân, trên tay đang túm lấy cái quần của mình, lao thẳng từ phòng riêng bên cạnh ra ngoài.

"Oa a a a! Con mắt của tôi! Con mắt của tôi! Quái vật! Quái vật!"

Nhìn thấy Chiến Tích vẫn còn kinh hãi, chưa bình tĩnh lại được, Lâm Ân đan hai tay vào nhau, trấn định hỏi: "Anh đã nhìn thấy cái gì?"

Chiến Tích run rẩy nói: "Con... con mắt ác ma!"

Lâm Ân vẫn duy trì bình tĩnh, lại hỏi tiếp: "Có nghiêm trọng không? Tình huống như thế nào?"

Chiến Tích run rẩy vươn tay lau đi hai hàng nước mắt, mếu máo nói: "Một cục rất lớn, thật đáng sợ, giống như trông thấy cựu Thần vậy. Nhưng... nhưng đoạn thời gian trước, tôi không hề bị như vậy! Thật sự đó! Bác sĩ, tôi không lừa cậu đâu, đoạn thời gian trước thật sự không có mà!"

Quá mức khủng bố!

Khiến gã có cảm giác tinh thần của mình sắp sụp đổ đến nơi rồi!

Lâm Ân gật đầu, lập tức mở miệng trấn an đối phương: "Đừng khẩn trương, bệnh này không làm anh mất mạng được. Nguy hiểm chân chính vốn là những căn bệnh khác trong cơ thể của anh cơ, ví dụ như trái tim và đại não, đây mới là thứ quan trọng nhất trong những thứ quan trọng."

Chiến Tích o(□□□)o nói: "Bác sĩ à! Thật sự! Thật sự đó! Cậu đặt tay lên tim mình mà suy nghĩ một chút đi, nếu tôi thật sự mắc nhiều bệnh hiểm nghèo đến thế, thì vì sao tôi lại không có một chút cảm giác nào chứ?"

"Tôi nói cậu nghe, mấy ngày hôm trước tôi vừa chạy một đoạn rất xa, làm sao tôi có thể mắc nhiều bệnh như vậy được?"

Chương 306: Bác Sĩ Nói...

Lâm Ân ngẩng đầu, nói:

"Có những loại bệnh cần trải qua thời kỳ ủ bệnh khá lâu dài, nên lúc bình thường, anh sẽ không có cảm giác gì về nó, nhưng một khi nó phát tác, sẽ mang đến hậu quả không thể tưởng tượng nổi."

"Tôi cũng biết, nhất thời anh có chút không tiếp nhận được sự thật này, nhưng anh cứ yên tâm, tôi sẽ giải thích rõ từng loại từng loại cho anh, có tôi ở đây, không cần phải sợ."

...

Mấy giờ sau, bên ngoài hẻm Du Hồn

Một người thằn lằn với hình thể khôi ngô, có chút không kiên nhẫn đi qua đi lại ở đầu hẻm, trong miệng không ngừng lên tiếng chửi rủa.

"Tên khốn câu giờ kia, cướp một chút dược tề cũng kéo dài tận nửa ngày, chờ đến lúc anh trở về, tôi không tử tế dạy bảo cho anh một trận thì không được mà!"

Thật hiển nhiên, người thằn lằn này chính là đồng bạn của Chiến Tích.

Bọn họ đi ngang qua nơi này, nhưng trước mắt vẫn còn một đoạn đường rất dài phải đi, cho nên mới dự tính, tiến vào con hẻm quỷ quái trước mắt kiếm một chút đồ tiếp tế. Bởi vậy, Chiến Tích mới được cử đi dò đường.

Nhưng ai biết đối phương đi dò đường tới mấy tiếng đồng hồ

không chịu ra, khiến trong lòng gã vô cùng nóng nảy, đã sớm mất đi kiên nhẫn từ lâu rồi.

Người thằn lằn này lại đợi thêm một lát nữa, cuối cùng không kiên nhẫn nổi, đã muốn đi vào tìm Chiến Tích kia, nhưng ngay khi đưa ánh mắt nhìn về phía hẻm Du Hồn, từ phía xa xa, gã lại bắt gặp một bóng người quen thuộc.

"Này! Cái đồ chậm như rùa, anh cmn đi đâu đấy hả? Anh có biết..." Người thằn lằn đứng ngoài đầu hẻm đang muốn mở miệng mắng to, nhưng chờ tới khi gã trông thấy rõ ràng hình dáng của người đang bước tới, vẻ mặt lập tức trở nên ngây ngốc.

Người trước mặt bị một tầng băng vải thật dày bọc kín lấy, trên cánh tay bó thạch cao kia đang cầm theo một cây gậy trúc, trên gậy trúc có một bình truyền dịch.

Sau lưng đối phương còn cõng theo một cái bao thật lớn, dường như bên trong chứa đầy dược tề và dược hoàn (viên thuốc) các loại.

Gã lập tức ngây dại.

"Moá nó..."

Chiến Tích đờ đẫn cõng một bao lớn dược tề, đi tới trước mặt đồng bạn của mình, mới ngừng lại.

Đồng bạn của gã mở miệng nỉ non nói: "Anh… đây là loại tạo hình gì đó..."

Chiến Tích trống rỗng nói: "Tôi sắp chết rồi, bị bệnh nguy kịch. Bác sĩ ấy là người tốt, cậu ta cho tôi rất nhiều loại dược tề giữ mạng, nếu không gặp được vị bác sĩ hảo tâm kia, tôi cũng không biết bản thân lại mắc nhiều bệnh đến mức này..."

Đồng bạn của gã lẩm bẩm nói: "Bệnh... nhưng không phải anh

chỉ mắc một chút cảm mạo ư..."

Chiến Tích ngẩng đầu, chếch một góc bốn mươi lăm độ, nhìn thẳng lên bầu trời, nỉ non nói: "Đúng vậy, nếu không phải vì cảm mạo, tôi cũng không biết mình đã bệnh thành cái dạng này rồi, tôi cảm thấy... cả người mình đều đã bốc hơi, bay lên..."

Đồng bạn của gã ngây dại nói: "Nhưng những loại dược tề này..."

Chiến Tích vẫn ngẩng đầu, trống rỗng nói: "Chỉ là một chút lòng thành, 9000 tiền khô lâu, mỗi ngày ăn năm kg, bác sĩ giảm giá 99% cho tôi, còn tặng một món quà nhỏ, khiến tôi cảm nhận được ấm áp chưa từng có từ trước tới nay."

Lúc này, con búp bê thỏ trái tim màu hồng nhạt vừa đung đưa một cái trên ngực gã.

Đáng yêu như vậy.

Đồng bạn của gã có chút khó khăn, nuốt xuống một ngụm nước miếng, ngạc nhiên nói: "Cái kia..."

"Bác sĩ nói..."

"Khi chúng ta gặp phải khó khăn, đừng có sợ, bởi vì phương pháp tốt nhất để đối phó với sợ hãi chính là đối mặt!"

"Kiên trì... Chính là thắng lợi!"

Gã mờ mịt mà nỉ non nói, sau đó chống cây gậy, mang theo bình truyền dịch.

Rồi dưới dưới cái nhìn chăm chú mà ngây dại của đồng bạn, Chiến Tích chống cây gậy, lảo đảo đi từng bước một về phía trước.

Bóng dáng lẻ loi, tiêu điều nhưng kiên định.

...

Tiệm dược tề.

【 đinh! Chúc mừng ngươi vượt mức hoàn thành nhiệm vụ: người thằn lằn cảm mạo, nhận được khen thưởng ngoài định mức: 500 tiền khô lâu, 500 kinh nghiệm cơ sở. 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, Lâm Ân hít sâu một hơi, rồi thở dài thu hơn tám ngàn tiền khô lâu trên bàn vào túi.

Nói thật, đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người bệnh mắc nhiều vấn đề nghiêm trọng như vậy, nhưng vẫn có thể đi lang thang bên ngoài.

Không thể không nói, thế giới hắc ám này đúng là một nơi vĩnh viễn sẽ mang đến cho người ta những loại trải nghiệm và phát hiện bất ngờ đến không thể tưởng tượng nổi.

Dù nơi này đúng là một thế giới kỳ lạ như vậy, nhưng... hắn vẫn cảm thấy một tia nghi hoặc.

Bởi vì trước khi chẩn đoán bệnh, thoạt nhìn sắc mặt của bệnh nhân kia cũng không kém đến mức ấy, vì sao sau khi chẩn đoán bệnh, lại cho ra kết quả khủng khiếp đến mức này?

Hắn suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng chỉ có thể quy kết là thể chất đặc thù của người bệnh mà thôi.

Bởi vì hắn dám khẳng định là【 thuật chẩn đoán ngẫu nhiên 】của mình không thể phạm sai lầm được.

Nói gì thì nói, nó cũng được hệ thống nhà nước chứng thực rồi, hơn nữa sau khi chẩn đoán, mỗi một loại bệnh tật kia đều biểu hiện ra bệnh trạng tương ứng vô cùng rõ ràng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Ân lại có chút vui sướng.

Với hắn, là một vị bác sĩ, lại đủ khả năng hỗ trợ khiến cho những người bệnh của mình đều có thể an tâm cất bước, đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng có cảm giác thành tựu.

...

Rất nhanh, chạng vạng đã buông xuống.

Mà ngay tại thời điểm hắn dự tính đóng cửa đi ngủ, bổ sung tinh thần chuẩn bị ngày mai sẽ bắt tay vào thực hiện nhiệm vụ chuyển chức, thì đột nhiên thầy hắn lại gõ cửa.

"Thầy, người có chuyện gì không ạ?"

Lâm Ân mở cửa phòng, mời thầy tiến vào, còn hiểu chuyện vô cùng, bưng tới cho ông ấy một chén trà nóng.

Cưa Máu ngồi trước cái bàn, nặng nề nhìn Lâm Ân, nói: "Cho nên con thật sự đã quyết định được rồi? Ngày mai con sẽ ra ngoài tìm kiếm Dạ Y?"

Lâm Ân mỉm cười nói: "Đương nhiên ạ, dù sao thầy cũng nói rồi mà? Bọn họ chính là tổ chức y học có kỹ thuật tỉ mỉ và đỉnh cấp nhất. Con lại ôm trong lòng quyết tâm muốn trở thành một vị bác sĩ đủ tài năng đi cứu khổ cứu nạn, đương nhiên phải bước vào tổ chức tốt nhất rồi."

Cưa Máu đưa ánh mắt nhìn hắn một cái thật sâu.

Ông ấy cũng biết, tính cách của đứa học trò nhà mình vô cùng bướng bỉnh, nếu đó là chuyện hắn đã quyết định, thì gần như người khác không thể tác động khiến hắn thay đổi chủ ý của mình được đâu.

Chương 307: Nhiệm Vụ Chuyển Chức! Trấn Tịch Tĩnh!

Cưa Máu lắc lắc đầu, nói: "Được rồi! Ta biết ta có khuyên con cũng không được, nhưng chuyện này rất hung hiểm, đây lại là lần đầu tiên một mình con đi xa nhà... Con cầm những loại dược tề này theo đi, có khả năng tại thời điểm mấu chốt chúng nó sẽ cứu con một mạng đó."

Nói xong, Cưa Máu lấy mấy bình dược tề từ trong lòng ra đặt lên bàn.

Lâm Ân tò mò nói: "Thầy, đây là..."

Cưa Máu ngẩng đầu, nặng nề trả lời: "Là trước kia, ở thời điểm thầy con đi du lịch vòng quanh thế giới hắc ám này, đã ngẫu nhiên gian lấy được một chút dược tề truyền kỳ phẩm chất cao, vô cùng quý hiếm!"

"Ừm… để thầy nói rõ cho con biết một chút, nếu có những loại dược tề này, dù con là một con heo, chúng nó cũng có thể làm cho con high lên tận trời!"

Lâm Ân có chút kinh dị, không khỏi đưa tay cầm mấy bình dược tề kia lên. Chỉ trong nháy mắt, bên tai hắn đã vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 dược tề tăng phúc tinh thần 】

【 phẩm chất 】: Truyền kỳ

【 tác dụng 】: Tăng phúc tinh thần

【 giới thiệu 】: là loại dược tề truyền kỳ được chuyên gia dược tề đỉnh cấp nhất thế giới hắc ám dốc hết tâm huyết chế tạo ra. Sau khi sử dụng, trong vòng 24 giờ, nó có thể gia tăng tinh thần lực của ngươi trên diện rộng. Càng là sinh vật yếu ớt sử dụng, hiệu quả của loại dược tề này càng mãnh liệt, nhưng cũng chính vì hiệu quả của nó quá mức nổi bật, cho nên số lượng cực kỳ thưa thớt.

【 dược tề tăng phúc thể chất 】

【 phẩm chất 】: Truyền kỳ

【 tác dụng 】: Tăng phúc thể chất

【 giới thiệu 】: là dược tề truyền kỳ do chuyên gia dược tề đỉnh cấp nhất thế giới hắc ám chế tạo ra. Sau khi sử dụng, trong vòng 24 giờ, nó có thể làm cho thể chất của ngươi nhận được tăng phúc trên diện cực rộng, nhưng sau khi hết hiệu lực, nó lại khiến ngươi rơi vào một đoạn thời gian suy yếu.

Lâm Ân vô cùng kinh ngạc đọc lời giới thiệu trên những mấy bình dược tề, rồi một câu cũng nói không nên lời.

Cưa Máu nặng nề nói: "Dạ Y không dễ tiếp xúc như vậy. Cho nên con phải có tinh thần lực đủ mạnh, mới có thể chống lại ảnh hưởng quấy nhiễu của bọn họ đối với con, cũng nhất định phải có thể chất đủ mạnh, khiến cho bản thân con sống sót được dưới con dao giải phẫu của bọn họ, tuy rất hiếm khi bọn họ sẽ để cho người ta chết dưới dao của mình..."

Hốc mắt Lâm Ân lập tức trở nên đỏ ửng, nói: "Thầy! Con..."

Cưa Máu sâu sắc nói: "Đừng nói mấy lời sướt mướt như thế, dễ làm người khác nổi da gà, chỉ cần trong lòng con nhớ đến thầy là được rồi."

Lâm Ân nức nở nói: "Con… cái gì cũng không nói nữa. Thầy,

một ngày là thầy, cả đời là cha! Mong thầy cứ yên tâm! Về sau con nhất định sẽ chăm sóc cho thầy đến tận lúc lâm chung!" [1]

Cưa Máu nghe được câu này, trong lòng rất vui sướng, có một đứa học trò như vậy, coi như ông ấy đã có nơi gửi gắm về sau rồi.

Ông ấy vỗ vỗ bả vai Lâm Ân, nói: "Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải lên đường nữa đó, nhớ là bổ sung tinh thần cho đầy đủ, đã biết chưa?"

Lâm Ân nức nở nói: "Vâng! Thầy!"

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Bên ngoài tiệm Dược Tề Cưa Máu, trong mảnh sương mù màu đen cuồn cuộn.

Lâm Ân mặc một bộ quân phục, cõng cưa điện trên lưng, đeo Dạ Ma Đao lên người, mang theo kính mắt và hòm thuốc, vẻ mặt đầy kiên định, vừa nhìn đã biết là một vị bác sĩ vô cùng đứng đắn.

Sau khi chào tạm biệt Cưa Máu, hắn không vội rời khỏi hẻm Du Hồn, mà nhanh chóng rẽ trái quẹo phải, bước vào một con ngõ nhỏ trong này, rồi lấy ra đạo cụ nhiệm vụ chuyển chức Dạ Y từ bên trong không gian hệ thống.

"Hệ thống! Sử dụng!"

Trong nháy mắt, món đạo cụ nhiệm vụ trên tay hắn kia, lập tức hóa thành một luồng ánh sáng dũng mãnh chui vào trong cơ thể hắn. Cũng tại khoảnh khắc này, bên tai hắn truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi sử dụng đạo cụ chuyển chức, đã phát động chuỗi nhiệm vụ chuyển chức: Dạ Y 】

【 Giới thiệu giai đoạn thứ nhất của nhiệm vụ 】: tìm được một Dạ Y bên trong trấn Tịch Tĩnh. Tại thời điểm, ngươi đề cao được độ nổi tiếng của bản thân bên trong trận doanh Dạ Y lên tới 100, có thể phát động giai đoạn tiếp theo của nhiệm vụ.

【 nhắc nhở: Trong khi thực hiện nhiệm vụ, nghiêm cấm sát sinh, nếu không sẽ làm cho trận doanh Dạ Y cực kỳ phản cảm. 】

【 nhắc nhở: càng giành được nhiều điểm danh vọng của mình ở bên trong trận doanh ở Dạ Y, thì danh hiệu và khen thưởng cấp bậc Dạ Y ngươi nhận được sau khi hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức, càng cao. 】

Ông ——

Ngay tại khoảnh khắc âm thanh nhắc nhở của hệ thống chấm dứt, dưới chân Lâm Ân cũng lập tức xuất hiện một tòa pháp trận truyền tống hình ngôi sao sáu cánh.

Tiếp đó, thân thể hắn nhanh chóng biến mất tại chỗ.

...

【 đinh! Ngươi bước vào lãnh địa bị nguyền rủa: Trấn Tịch Tĩnh 】

Cùng với lời nhắc nhở vang lên bên tai, Lâm Ân chợt ngưng thần, mở to mắt, rồi lập tức phát hiện bản thân vừa có mặt trên một cái ngã tư đường.

Xung quanh là một mảnh yên tĩnh, sương mù màu đen không ngừng cuộn trào.

Một vầng trăng đỏ treo

Mà bên trên cột mốc đường mục nát hư hỏng trước mặt hắn có viết mấy chữ to.

Trấn Tịch Tĩnh.

Lúc này, từ phía xa xa, có thể mơ hồ nhìn thấy một cái trấn nhỏ đầy hắc ám mà quỷ dị, tọa lạc ngay bên trong rừng rậm, giữa bóng đêm và sương mù.

"Cứ có cảm giác, mình là diễn viên trong một cuốn phim kịnh dị!"

Lâm Ân cẩn thận đánh giá hoàn cảnh xung quanh, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Đây là lần đầu tiên hắn đi vào một nơi hoàn toàn lạ lẫm, còn thưa thớt nhà dân kiểu này. Nó hoàn toàn không giống phố Ly Hồn, dẫu sao phố Ly Hồn kia cũng ở rất gần hẻm Du Hồn.

Xoát xoát xoát ——

Hình như bên trong khu rừng rậm hắc ám trước mặt, vừa có một thứ gì đó chợt lóe mà qua, khiến cho một thiếu niên lẻ loi vô tội như Lâm Ân cảm nhận được từng cơn run rẩy.

---

[1] : Đoạn này hơi kỳ kỳ, Lâm Ân nói mình sẽ 送终 – lo ma chay, đưa ma cho thầy, người ta đang sống lại nghĩ tới chuyện đưa ma, còn Cưa Máu lại nói có được một đứa học trò như vậy, hậu hoạn vô cùng - 后患无穷. Ý nghĩa thì như trên nhưng cách dùng từ của tác hơi buồn cười. (●´ω｀●)

Chương 308: Trăng Đỏ Treo Cao!!!

Ừng ực ừng ực ——

Không nói hai lời, Lâm Ân trực tiếp vặn nắp hai bình dược tề, dốc vào trong miệng.

Chúng chính là hai loại dược tề thầy mới đưa cho hắn, hắn quyết định dùng mỗi loại một bình.

【 đinh! Ngươi sử dụng dược tề tăng phúc tinh thần x 1, tinh thần lực được đề cao! 】

【 đinh! Ngươi sử dụng dược tề tăng phúc thể chất x 1, thể chất được đề cao! 】

Thời gian duy trì là 24 giờ, cho nên Lâm Ân không tiết kiệm.

Mà nói gì thì nói, nơi này cũng là thế giới hắc ám, an toàn phải là vấn đề được đặt lên hàng đầu.

Cho nên tiết kiệm, không cần biết là tiết kiệm thứ gì, đều là hành vi vô trách nhiệm đối với chính mình.

Sau khi uống dược tề xong, Lâm Ân lập tức cảm nhận được ngũ cảm của mình đã thay đổi, trở nên nhạy bén dị thường.

Gần như mỗi một động tĩnh bên trong rừng rậm, hắn đều có thể chính xác mà nắm bắt được.

Mà thể chất tăng lên trên diện rộng lại khiến cho hắn cảm thấy huyết mạch sôi trào, giống như khí lực trong cơ thể quá mức

dư thừa, dùng mãi không hết vậy.

"Hay là cứ bước vào tiểu trấn kia nhìn một cái đi, không thể không nói trong lòng ta có chút khẩn trương nhé."

Nghĩ đến đây, Lâm Ân mang theo vẻ mặt háo hức (❁´◡`❁) nhanh chóng bước theo con đường trước mắt, tiến về phía trấn nhỏ.

Nhưng hắn cũng không chú ý tới …

Ở chỗ sâu trong rừng rậm, đang có thật nhiều bóng đen không ngừng "Xoát xoát xoát" nhảy lên những cành cây xung quanh.

Từng đôi mắt màu đỏ đầy bạo ngược và khát máu, tản ra quang mang khủng bố dị thường.

…

Mà cùng lúc đó, tại trấn Tịch Tĩnh.

Bên trong mảnh sương mù màu đen dày đặc, từng cây đuốc chiếu rọi xung quanh biến nơi này trở thành một khu vực sáng ngời.

Đứng ở phía xa xa có thể mơ hồ nhìn thấy, những nhân loại với làn da đen thui đang cảnh giác mà ẩn nấp dưới những công sự đã được làm sẵn từ trước đó, trên tay bọn họ cầm chắc súng săn, họng súng nhắm thẳng vào mảnh sương mù màu đen đang bao phủ bên ngoài tiểu trấn, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Không chỉ một mình Nhân tộc, tại nơi này còn có một bộ phận người thuộc tộc Ám Tinh Linh, Người Lùn Hắc Ám, cùng với vài Độc Nhãn Cự Nhân lẻ loi, trơ trọi.

Nhưng không một ngoại lệ, ánh mắt của những người này đều vô cùng căng thẳng, cảnh giác.

"Trấn trưởng, trăng đỏ treo cao, khẳng định là những con quái vật kia sẽ tập kích trấn chúng ta, hay là người quay về trấn tránh né trước đi. Cứ yên tâm giao nơi này cho chúng tôi là được!" Một thanh niên trẻ tuổi có làn da đen thui, vừa cảnh giác nhét những viên đạn bạc vào khẩu súng săn, vừa nói pcfHJXiỪ một lão giả tóc bạc trắng ở phía sau mình.

Lão giả lộ vẻ mặt kiên nghị, sâu kín nói: "Rất có khả năng nơi này vốn không phải là thế giới ban đầu của chúng ta. Nơi này là một mảnh địa ngục mà thánh quang không thể chiếu rọi đến. Còn tôi, tuy đã già rồi, nhưng tôi đã thề sẽ bảo vệ người dân của mình. Cho nên … ."

Nói đến đây, lão giả nọ cầm lấy quyền trượng, ngẩng đầu, hướng ánh mắt già nua nhìn thẳng ra bên ngoài tiểu trấn, lớn giọng nói: "Hãy đề cao cảnh giác, đừng để ý tới tôi, hãy cầm chắc súng săn của các cậu! Tuyệt đối không cho phép bất cứ con quái vật nào tiến vào!"

Cùng lúc này, bên trong mảnh sương mù màu đen xa xa, lập tức truyền đến từng tiếng sói tru, khiến cho trong lòng tất cả mọi người đều lạnh xuống, như băng giá.

...

Phía trên một đỉnh núi tối đen.

Dưới vầng trăng đỏ phủ kín đại địa.

Một người đàn ông trần truồng, tứ chi chạm đất, vừa leo lên vách đá, hướng thẳng tới đỉnh núi, rồi âm trầm, ngắm nhìn mảnh trăng đỏ treo cao.

Đột nhiên trên mặt gã lộ ra một tia thống khổ. Rất nhanh, những mạch máu chi chít đều lộ rõ trên gương mặt gã.

Ca ca ca ca ——

Từng chuỗi âm thanh huyết nhục vặn vẹo vang lên.

Chỉ thấy cái đầu của người đàn ông này đang không ngừng kéo dài, trong miệng gã cũng từ từ mọc ra hàm răng nanh sắc bén…

Cùng với đó là vô số những sợi lông tơ màu đen nhanh chóng phủ kín thân thể trần truồng kia.

"Ngao ô ——— "

Một tiếng sói tru vang dội.

Dưới trăng máu, người đàn ông bình thường kia đã chậm rãi mà trở nên dữ tợn, hóa thân thành một người sói đáng sợ.

Xoát xoát xoát ——

Một cái bóng đen mau lẹ bám vào vách đá bên dưới, leo lên trên, giống như một con dã thú, rồi nhanh chóng dừng lại phía sau lưng người đàn ông nọ.

"Thủ lĩnh." Một người sói với gương mặt đầy những vết sẹo, lập tức nằm sấp xuống, để lộ ra hàm răng nanh sắc bén, nặng nề nói: "Đã... Chuẩn bị xong cả rồi! Bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể phát động tiến công, nhưng trên đường nhóm thám báo chúng tôi đi tới trấn Tịch Tĩnh, đã phát hiện một kẻ xa lạ từ bên ngoài tới, hình như đối phương là một nhân loại."

Người sói được gọi là thủ lĩnh kia, chậm rãi quay đầu nhìn lại, trong đôi mắt huyết hồng kia phản chiếu hình ảnh của người sói vừa lên tiếng. Thủ lĩnh người sói mở miệng hỏi: "Anh xác định là mình không có nhìn lầm?"

Người sói kia khàn giọng nói: "Tuyệt đối là đúng. Đối phương chừng mười bảy, mười tám tuổi, thân thể gầy gò, da mỏng thịt mềm, là một nhân loại vô cùng yếu ớt, còn nhảy nhảy nhót nhót không ngừng, chẳng thèm đặt chúng tôi vào trong mắt."

Thủ lĩnh nheo mắt nói: "Hắn đang ở đâu?"

"Ngay trên con đường chúng ta phải đi qua nếu muốn tấn công trấn Tịch Tĩnh."

"Đi xem!"

Thủ lĩnh ngẩng đầu, lập tức nhảy xuống từ trên vách núi, thân thể gã hóa thành từng luồng tàn ảnh, nhanh chóng dung nhập vào bên trong rừng rậm.

Vài phút sau, thủ lĩnh kia nheo mắt, lặng yên dừng lại phía trên một thân cây đại thụ.

Mà phía sau lưng gã, lại là từng đôi mắt màu huyết hồng chi chít rậm rạp.

"Thủ lĩnh, chính là nơi đó!"

Gã híp mắt, nhìn thẳng về phía con đường đi thông tới trấn Tịch Tĩnh trước mắt kia, rất nhanh, đã trông thấy một thiếu niên ngây ngô đang khiêng cưa điện, vui vẻ bước đi lên đường.

Trong đầu gã lập tức xuất hiện mấy từ ngữ súc tích.

Tuổi trẻ!

Đẹp trai!

Nhỏ yếu!

Dễ bắt nạt!

Nhìn những bước chân kiêu ngạo kia kìa, có khác gì một tiểu Loli yếu ớt, tay trói gà không chặt, đang hăm hở bước đi (￣□￣) bên trong khu rừng hắc ám không?

Như thể toàn thân từ trên xuống dưới đều đang gào lên: Làm

ta đi! Làm ta đi! Mau tới làm ta đi!

(Câu chuyện cô bé quàng khăn đỏ đã được chuyển thể thành cậu bé Lâm Ân và người sói!!!)

Chương 309: Huyết Nguyệt Lang Nhân!!!

Người sói kia nặng nề nói: "Thủ lĩnh, anh xem, có phải nhân loại kia thực kiêu ngạo, vừa nhìn đã biết chưa từng trải, chưa ăn quả đắng hay không?"

Tên thủ lĩnh kia đứng nhìn từ phía xa xa, không ngừng đánh giá cậu thiếu niên trước mặt rồi sâu kín nói: "Nhưng … có vẻ như hắn là một bác sĩ."

Lời này vừa nói ra, toàn thân đám người sói xung quanh đều run rẩy mà không rõ lý do.

Người sói ban đầu, có chút do dự nói: "Chẳng lẽ anh hoài nghi hắn là..."

Tên thủ lĩnh kia thâm thúy nói: "Tiểu trấn nọ ở vô cùng gần cứ điểm của lũ điên khùng kia, nếu không có bọn họ, chẳng phải chúng ta đã sớm đoạt được món di vật của Thánh kia rồi? Cậu nhìn xem, một tiểu trấn nho nhỏ có mấy chục khẩu súng săn và hai vị thần thánh mục sư, đủ khả năng chống đỡ chúng ta sao?"

"Cậu phải biết rằng, lũ điên khùng kia tỏ ra vô cùng hứng thú với chúng ta đó!"

Ngay tức khắc, bên trong những đôi mắt huyết hồng của đám người sói xung quanh đã lộ ra một tia do dự, hiển nhiên bọn họ vô cùng kiêng kỵ với lũ điên khùng trong miệng người sói thủ lĩnh.

Người sói kia có chút sợ hãi nói: "Thủ lĩnh, tôi không muốn bị giải phẫu đâu. Nếu nhân loại này thực sự là Dạ Y, thì chúng ta...

hay là chúng ta rút lui đi..."

Ba ——

Một cái bạt tai vang dội.

Tên thủ lĩnh kia híp mắt, khàn khàn nói: "Sợ cái gì? Tôi cũng chỉ hoài nghi thôi, cũng không có căn cứ, nếu hắn thực sự là Dạ Y, cậu nên nhớ, mỗi khi đám Dạ Y ấy ra ngoài hành nghề, nhất định phải đeo mấy cái mặt nạ mỏ chim tượng trưng cho thân phận của bọn họ."

"Người này không có, hẳn là không phải."

Nói đến đây, gã đứng lên, lạnh nhạt nói: "Nhìn vẻ ngoài da mỏng thịt mềm như vậy, nếu hắn chỉ là một kẻ ngoại lai, vậy vừa lúc chúng ta cũng chuyển hóa luôn cả hắn, nói không chừng hắn còn có thể làm con rể cho tôi."

"Ở cái nơi quỷ quái này, chẳng tìm được mấy người lớn lên mà đẹp trai như hắn đâu."

"Hành động!"

Trong nháy mắt, từng người sói đã nhanh chóng chớp chớp đôi mắt màu huyết hồng, rồi mau lẹ xuyên qua rừng rậm, chạy băng băng về phía Lâm Ân.

...

Cùng lúc đó, trên con đường nhỏ dưới mảnh trăng máu mịt mù, Lâm Ân đang khiêng Dạ Ma Đao, (￣□￣) vui vẻ mà đi nhanh theo con đường trước mặt.

Xoát xoát xoát ——

Từ Hắc Sâm Lâm bên kia nhanh chóng truyền đến từng chuỗi những âm thanh vô cùng dồn dập, nhưng Lâm Ân vẫn cực kỳ bình

tĩnh.

Gần như tại khoảnh khắc âm thanh nọ vang lên, hắn đã ngừng lại, nhưng vẫn một mực duy trì (￣□￣) vẻ mặt hớn hở, chỉ lặng lẽ đứng yên không nhúc nhích.

Phía sau, một tiếng gầm nhẹ của dã thú truyền tới. Cùng với đó là mấy cái bóng đang nhanh chóng thu hẹp khoảng cách với hắn.

Gần như chỉ trong phút chốc sau đó, một tiếng sói tru ghê rợn vang lên.

Những người sói với bộ lông màu đen, không ngừng lao tới từ bốn phương tám hướng trong rừng rậm, dưới ánh sáng của trăng máu, bộ da lông trên người bọn họ đều lóe ra huyết mang chói mắt.

Còn Lâm Ân chỉ một mực đứng ở nơi đó, ngây ngô vô tội giống như một đứa trẻ con.

"Người sói ư?" Lâm Ân ngẩng đầu, trên mặt lập tức xuất hiện một nụ cười nhã nhặn. Hắn nhẹ nhàng nâng chiếc kính một mắt ở bên trái lên, để lộ ra hàm răng trắng nõn.

Do dược tề tăng phúc tinh thần ảnh hưởng, khiến hắn có thể đoán được chủng loại của nguy cơ ngay từ khi nghe thấy tiếng sói tru ở phía xa xa kia.

Dưới trăng máu, người biến sói.

Hiển nhiên là ở bên trong thế giới hắc ám này, cũng có mối liên quan rất mạnh đến truyền thuyết tại thế giới của hắn.

Rất nhanh, trước mắt Lâm Ân đã hiện ra tin tức về một người sói.

【 Huyết Nguyệt Lang Nhân 】

【 chủng tộc 】: Người / người sói

【 thuộc tính 】: Hậu tục tà ác

【 cấp bậc 】: 43

【 năng lực chiến đấu 】: năng lực khôi phục rất mạnh và cận chiến cuồng bạo

【 giới thiệu 】: là đàn Huyết Nguyệt Lang Nhân chiếm cứ ở lãnh địa nguyền rủa, bởi vì "Dịch Y" gieo rắc ôn dịch và nguyền rủa mà bọn họ bị hóa thân thành sói. Để mỗi khi trăng đỏ buông xuống, bọn họ sẽ bị cưỡng chế biến thân thành người sói khát máu, đồng thời tính cách cũng thay đổi, trở nên khát máu và cuồng bạo, nhưng so sánh với nhóm người sói hỗn loạn tà ác chân chính ở bên trong thế giới hắc ám, bọn họ vẫn có vẻ vô cùng nhỏ yếu.

(Hậu tục tà ác có thể hiểu là ban đầu bọn họ không tà ác, nhưng vì một nguyên nhân gì đó mà về sau mới trở thành tà ác)

Trong nháy mắt khi Lâm Ân đọc kỹ nội dung giới thiệu kia, mười mấy người sói đã tới gần hắn trong gang tấc.

Thậm chí hắn còn có thể nhìn rõ bộ răng nanh sắc bén cùng đôi mắt huyết hồng của bọn họ.

Lâm Ân mỉm cười, nâng kính mắt lên, nói: "Thật có lỗi."

Trong nháy mắt, vẻ mặt người sói sắp lao đến trước mắt Lâm Ân nhanh chóng biến đổi, bởi vì ngay khoảnh khắc ấy, gã lại bắt gặp cảnh tượng làm bản thân mình hoảng sợ.

Bởi vì mảnh quần áo phía sau lưng thiếu niên nhân loại yếu ớt kia vừa rách toang ra, để lộ ra từng nhánh xúc tu thô to mà cứng rắn.

Đống xúc tu ấy không ngừng phun ra ngoài “Rào rào rào”.

Quá nhanh!

Tốc độ quá nhanh!

Gần nhu chỉ trong chớp mắt, chúng đã bắn thẳng lên không trung như những con rắn uốn lượn, để rồi “Hoa lạp lạp” rơi xuống, cuốn lấy thân thể bọn họ.

Một cái!

Hai cái!

Mười mấy cái!

Xúc tu vừa quấn quanh đã thít chặt lại. Một luồng lực lượng mạnh mẽ lập tức truyền đến, khiến thân thể bọn họ trực tiếp bị lôi lên trời cao, rồi nặng nề đập thẳng xuống đất.

Thủ lĩnh người sói đứng phía xa xa trong rừng rậm, bắt gặp một màn như vậy, con ngươi đột nhiên co rụt lại.

"Không tốt!"

Không nói hai lời, gã lập tức dẫn theo toàn bộ những người sói khác, nhanh chóng tiến về phía trước trợ giúp.

Vừa rồi, gã đã mơ hồ cảm nhận được tình huống này có chút không đúng. Suy cho cùng, nơi này cũng là thế giới hắc ám, một nhân loại dám kiêu ngạo đi trên đường như vậy, sao có thể là nhân loại bình thường?

Phải biết rằng trong thế giới này, những tồn tại càng có vẻ ngoài bình thường, lại càng bất bình thường!

"Quái vật xúc tu?"

Đám người sói ở xung quanh vừa nhanh chóng tiến đến trợ giúp, cũng lập tức rơi vào sợ hãi, trong lòng run rẩy từng cơn.

Bởi vì bọn họ biết rất rõ, ở bên trong thế giới này, xúc tu chính là một đặc điểm tượng trưng cho sinh vật có vị cách cao!

Chương 310: Quân Tử Động Thủ Không Động Khẩu!!!

Trên thực tế, xúc tu là biểu tượng cho hỗn loạn và vặn vẹo cực hạn, là hiện thận của cái ác tối cao, thậm chí đối với chủng tộc ác linh, xúc tu còn là một loại biểu tượng chứng minh thân phận.

Nói đơn giản hơn, ác linh nào có thể tiến hóa ra xúc tu, nghĩa là ác linh đó vô cùng hùng mạnh.

Và thêm một lý do quan trọng hơn, những sinh vật có thể mọc ra xúc tu, đều là tồn tại biến thái cả!!!

"Tiến công!"

Hàng đống người sói nhanh chóng chạy ra khỏi mảnh rừng rậm u ám kia, hai mắt huyết hồng, tứ chi chạm đất như dã thú.

Bọn họ lao băng băng về phía con "Quái vật" đang túm chặt lấy đám đồng bạn của mình, rồi “Ba ba ba” điên cuồng đập thẳng xuống đất.

Ánh sáng màu máu đỏ từ trong đôi mắt nheo lại đầy nguy hiểm của thủ lĩnh người sói, tràn cả ra ngoài.

Gần như chỉ trong nháy mắt tiếp theo, gã đã dùng tốc độ nhanh như tia chớp của mình để xuất hiện phía sau Lâm Ân. Bộ móng vuốt sắc bén xẹt qua không khí, hung ác vỗ vào cổ hắn.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc móng vuốt của gã sắp cứa vào cổ Lâm Ân, thì đột nhiên trước mặt gã xuất hiện một bàn tay.

Đinh —— Cái miệng trong lòng bàn tay kia khẽ nhếch lên, để

lộ ra hàm răng trắng nõn.

Trong lòng thủ lĩnh người sói lập tức chấn động.

【 giá trị tinh thần -1 】

Gã muốn ngừng lại, nhưng đã quá muộn.

Rầm ——

Cái tay kia lập tức cắn thẳng vào tay gã, sau đó trực tiếp xoay 360 độ, làm một cú ném hoàn mỹ, hung hăng ném thủ lĩnh người sói ra ngoài.

"Thủ lĩnh!"

Thấy một màn như vậy, những người sói đang xông lên kia đều sợ hãi vô cùng, nhưng bại lộ dưới trăng máu càng lâu, đặc tính hung hãn và khát máu trong cơ thể bọn họ càng trở nên bạo ngược.

Mà lúc này, mấy chục người sói vừa từ bên trong rừng rậm lao ra, đã đi tới bao vây xung quanh Lâm Ân, cũng nhanh chóng triển khai thế công mãnh liệt về phía hắn.

"Hơi nhiều một chút nha."

Lâm Ân mở lớn hai mắt, giống như một thiếu niên vô tội, sau đó quyết đoán bỏ mười mấy người sói đang bị quấn chặt trên xúc tu kia xuống.

Ngay khoảnh khắc đám người sói bạo ngược xung quanh tập kích đến, những nhánh xúc tu phía sau đã lôi kéo thân thể hắn, khiến cho hắn trực tiếp nhảy lên trời, cao tới mấy chục mét.

Giữa hư không, Lâm Ân thản nhiên nâng chiếc kính một mắt lên, nhìn xuống đàn người sói bạo ngược với bốn chân chạm đất, đang ầm ầm lao tới như thủy triều, rồi nghiêm túc nói: "Tôi cảnh

báo các anh, có chuyện gì cứ bình tĩnh nói. Các anh đừng có chọc giận tôi. Hôm nay tôi đã cắn thuốc rồi, nếu chọc cho tôi hung tàn lên, ngay cả chính tôi cũng sợ đó!"

Mà ngay khi hắn nói xong câu này, thân thể lập tức trầm xuống, giảm độ cao. Hắn kinh dị nhìn phía dưới người mình, rồi nhanh chóng trông thấy những người sói kia đang bắt đầu dùng miệng tấn công mấy nhánh xúc tu của hắn.

Xoẹt rồi ——

Những bộ răng nanh khát máu hung hăng cắn lấy xúc tu, rồi dùng sức mà giật ra bên ngoài.

Bởi vậy mấy nhánh xúc tu được Lâm Ân dùng để chống xuống mặt đất lập tức bị hạ độ cao.

"Quân tử động thủ không động khẩu!" Lâm Ân trừng mắt cảnh báo.

Nhưng thật hiển nhiên là lời nói của hắn không mang lại bất cứ tác dụng nào.

Thấy vậy, Lâm Ân lại bình tĩnh nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Một khi đã như vậy, mấy anh cũng đừng trách tôi không khách khí!"

Hắn không nhiều lời thêm nữa, đã trực tiếp lấy Cánh Tay Long Tức từ bên trong không gian hệ thống của mình ra, nhưng nhìn thấy độ bền 25% cuối cùng kia, hắn lại có chút tiếc của, không nỡ dùng.

Hơn nữa, hôm nay hệ thống cũng cảnh báo hắn đừng có giết chóc lung tung rồi.

Một khi đã như vậy...

Lâm Ân trực tiếp vươn tay, đối mặt với đám người sói đông đúc dưới kia, nghiêm túc nói: “Các vị, chớ có trách tôi."

【 đinh! Có lập tức phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên đối với mục tiêu chỉ định hay không? 】

“Có!"

Rất nhanh, Lâm Ân đã tập trung nhìn chằm chằm vào mấy người sói ở gần mình nhất.

Trực tiếp phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên.

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật của mục tiêu: Toàn thân ngứa ngáy mức độ nặng! 】

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật của mục tiêu: Đau thắt cơ tim! 】

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật của mục tiêu: Tuyến tiền liệt thối rữa mức độ nặng! 】

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật của mục tiêu: Chứng ghét nữ mức độ nặng! 】

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật của mục tiêu: Dục vọng giao phối sung mãn dị thường! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở truyền đến bên tai, ánh mắt Lâm Ân lập tức di chuyển, không ngừng chỉ định mục tiêu, liên tục trao các loại bệnh tật cho từng người sói bên dưới.

Vào lúc này, người sói xông vào gần nhất, vừa hung hăng gặm cắn xúc tu của Lâm Ân, rồi dùng sức lôi kéo một cái. Nhưng ngay sau đó, đột nhiên gã lại khiếp sợ nhìn thấy hàm răng của chính mình đang đính trên nhánh xúc tu của địch nhân.

Là gã cắn lấy xúc tu, muốn rứt một đoạn thịt, nhưng thịt

không đứt mà răng của gã đi tong rồi?

Gã hoảng hồn vươn tay lên sờ thử một cái.

Lợi lở loét!

Người sói nọ quá đỗi sợ hãi, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, Gã lập tức xoay người, đưa mắt nhìn xung quanh. Ngay lập tức, ánh mắt này đã khiến toàn thân gã run rẩy.

Cũng không biết từ khi nào, nhóm người sói xung quanh gã lại một người nối tiếp một người, đều vươn tay ôm ngực rồi thống khổ mà té lăn quay ra đất.

Có người sói bị tróc lông toàn thân, có người sói không ngừng nôn khan, có người sói ngứa ngáy quá độ mà thét lớn rồi không ngừng cào xé làn da của mình.

"Chuyện này... Chuyện này là thế nào.." Người sói kia vô cùng khiếp sợ.

Mà đúng vào lúc này, đột nhiên gã phát hiện ra từng đợt xúc cảm dị thường, đang không ngừng truyền đến từ chính thân thể của mình. Theo bản năng, gã đưa mắt nhìn xuống bên dưới.

"(ΩДΩ) oa a a a a!"

Xx của ta!

Tiểu xx thối rữa rớt mất rồi!

Bị thối rữa mà rớt đi rồi!

Ngay tức khắc, đám người sói xung quanh Lâm Ân đều thống khổ mà ngã xuống vì đủ các loại nguyên nhân khác nhau.

Mà những người sói bên ngoài nhìn thấy một màn khủng bố này, đều run rẩy cả người, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi.

Cả đám không ai bảo ai, cứ thế mà nhanh chóng lui về phía sau.

Chưa đầy một phút đồng hồ ngắn ngủi, đã có mấy chục người sói té xuống mặt đất, không ngừng kêu rên vì đủ loại bệnh trạng khác nhau.

"Nguyền rủa... Chẳng lẽ đây là nguyền rủa?" Một người sói quá đỗi sợ hãi, trong lòng lập tức xuất hiện từng luồng hàn ý rợn người.

Chương 311: Muộn Mất Rồi!!! (●´ω｀●)

Nhưng bọn họ lại nhanh chóng nhìn thấy một hình ảnh lạ thường.

Đó là trong số mười mấy người sói vừa tới gần quái vật kia, đã "Ầm ầm ầm" ngã xuống một mảnh, vẫn còn một người sói đang đứng sừng sững, thân thể không chút sứt mẻ.

Còn dưới mặt đất, người sói có tiểu xx bị thối rữa vừa rơi mất kia, đang thống khổ rít gào, gã quơ tay một cái, tóm được chân người sói vẫn còn đang đứng kia, rên rỉ: "Cứu tôi! Cứu tôi! XX của tôi thối rữa mà rớt mất rồi! Nó thối nát mà rớt mất rồi!"

Nhưng rất nhanh, toàn thân gã lập tức run rẩy.

Bởi vì người sói còn đang đứng kia lập tức cúi đầu, dùng ánh mắt đầy vẻ cấp bách, đến khó nhịn, nhìn về phía gã.

Cũng không biết vì sao, gã lại có thể nhìn ra dục vọng muốn xâm phạm... vô cùng mãnh liệt từ trong mắt người sói kia.

Ông —— Toàn thân người sói vừa rớt mất xx lập tức chấn động mạnh.

Chẳng lẽ nói...

Chẳng lẽ...

(ΩДΩ)! !

Ngay một khắc gã cẩn thận suy nghĩ xong vấn đề trước mắt,

thì mọi chuyện đã muộn mất rồi.

Bởi vì người sói với ánh mắt đầy khát khao kia, đã hết nhịn nổi, gã lập tức lao lên, hung hăng ấn người sói rớt mất xx xuống đất.

"Thật có lỗi! Tôi cũng không biết mình bị làm sao nữa, nhưng người anh em à! Xin lỗi! Tôi cũng không biết vì sao khi nhìn anh, tôi lạicảm thấy dung mạo anh quá mức xinh đẹp, tôi... Tôi... Tôi có cảm giác mình biến thái mất rồi!"

"Ngao ô (ΩДΩ)! !"

Cùng với một âm điệu khó có thể hình dung nổi vang lên, những người sói bên ngoài kia trơ mắt chứng kiến một bộ phim vừa trình chiếu ngay trước mắt mình, sau đó cả người đều run rẩy.

Rồi gần như là theo bản năng, cả đám lại gấp rút lùi nhanh về phía sau.

Nguyền rủa!

Nhất định là nguyền rủa tà ác rồi!

Tên kia không phải nhân loại, hắn tuyệt đối không phải nhân loại!

Mắt thấy tên nhân loại nọ vừa bình tĩnh nâng chiếc kính một mắt lên, sau đó ngoảnh đầu lại, dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng về phía mình, những người sói còn lại lập tức rống to một tiếng, và không chút do dự xoay người.

"Chạy mau!"

Nhưng đến lúc này mới chạy thì muộn mất rồi.

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật của mục tiêu: Bệnh ở động mạch vành! 】

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật của mục tiêu: Suy thận mức độ nặng! 】

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật của mục tiêu: Bệnh bại liệt trẻ em! 】

Phù phù ——

Phù phù ——

Lần lượt từng người sói "Soạt soạt" mà ngã xuống giống như đang cắt lúa mạch.

Vừa nãy, ngay tại khu vực này, còn có hơn trăm người sói "Ùn ùn ầm ầm" đánh tới, vậy mà chỉ trong chớp mắt, cả một đám đông chen chúc nhau, lại toàn bộ ngã xuống đất, không ngừng kêu rên rồi.

Thủ lĩnh người sói run rẩy mà một mình đứng ở nơi đó, lại dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, toàn thân đã sợ hãi đến độ lông tóc dựng đứng cả lên.

Bởi vì đây là lần đầu tiên gã được nhìn thấy loại khung cảnh khủng bố này.

Nó… nó đã vượt quá phạm trù vật lý rồi.

Còn bóng dáng nhân loại đang phản xạ trong mắt gã kia, lại giống như một truyền thuyết quỷ dị trong đô thị.

Hình bóng của hắn đi kèm với ảnh nền là đêm đen tăm tối với ánh sáng màu máu đỏ tản ra từ trăng máu trên cao… càng nhìn càng thấy giống như một con đại BOSS quỷ dị.

Thủ lĩnh người sói hối hận rồi.

Đang yên đang lành, tự nhiên gã đi trêu chọc người ta làm gì để rồi tự rước lấy nhục vào mình chứ?

Gã cmn vừa đi trêu chọc một con quái vật có thể gieo rắc ôn dịch và nguyền rủa nha!

Càng nghĩ, tóc gáy càng dựng đứng.

Nhưng cũng may, hình như gã chưa dính nguyền rủa!

Lúc này chạy mau còn kịp!

Không nói hai lời, thủ lĩnh người sói lập tức xoay người, muốn ba chân bốn cẳng chuồn khỏi nơi thị phi này.

Nhưng ngay trong nháy mắt ấy.

【 đinh! Ngươi chẩn đoán ra bệnh tật của mục tiêu: Phun ra do tiêu chảy! 】

Ông ——

Một âm thanh gì đó nghe như tiếng dây đàn vừa đứt…

Thủ lĩnh người sói đang chuẩn bị chạy trốn, đột nhiên thân thể cứng đờ tại chỗ.

Gã cũng không biết vì sao, chỉ cảm nhận được bên trong thân thể của chính mình vừa đột nhiên có một con sông quanh co uốn lượn, sau đó cuồn cuộn chảy xuôi về phía hạ du.

Ấm áp, mãnh liệt mà sắc bén không gì cản được.

Giống như có thể phá tan hết thảy những trở ngại trên đường …

Giống như mang theo một luồng lực lượng không thể địch nổi, với xu thế không thể chống đỡ, ầm ầm hung hãn xông lên…

Phốc…

Toàn thân gã run rẩy.

Cảm nhận được! Thật sự đã cảm nhận được rồi!

Có thứ gì đó... Có thứ gì đó đang dùng thế không thể đỡ mà đột phá vật cản tại nơi cực kỳ trọng yếu!

Để rồi nở rộ! Để rồi phun ra!

Cái loại cảm giác này...

Cái loại cảm giác này...

"Mau tránh ra! Ta không nhịn được nữa rồi!" Đột nhiên thủ lĩnh người sói hoảng sợ mà rống lớn một tiếng.

Nhưng hết thảy đều đã muộn.

Ngay tại dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn khiếp sợ của đám người sói vừa té ngã trên mặt đất xung quanh, có một thứ gì đó vừa bung xòe, giống như một nụ hoa nở rộ, hoặc như một cây súng bắn nước cao áp vừa được vặn vòi...

Phốc ————

Tiếng mở van ầm ầm như tiếng sấm.

Cùng lúc ấy, thủ lĩnh người sói vừa hoảng sợ vừa thống khoái vểnh mông lên trời.

"A a a a!"

Trong khoảnh khắc, tựa như mạn thiên hoa vũ, cả bầu trời đầy những bông hoa.

Hoặc như vô số những cánh hoa cúc vàng nở rộ giữa mùa thu, rồi bay lả tả trong trời đêm ấm áp.

Tất cả đám người sói đều ngây dại mà há to miệng nhìn lên trời, trong đáy mắt ngập tràn khung cảnh duy mỹ [1].

Giống như mùa thu tới rồi!

Cơn mưa mùa thu làm dịu vạn vật...

(((;°ϋ°;)))

Ngay sau đó... Mưa hoa màu vàng, ngập hư không, rơi xuống đất.

"..."

"..."

Tất cả đều chìm vào yên tĩnh.

"A a a a a a!"

Những Huyết Nguyệt Lang Nhân đáng thương, lập tức hoảng sợ đến sụp đổ khi dùng thân thể của mình chạm vào những đóa hoa màu vàng kia, cả người đều chấp chới giữa lằn ranh tan vỡ.

"Lão đại! Dừng tay! Mau dừng tay đi lão đại!"

"Xoay qua bên kia! Mau xoay qua bên kia giùm đi! Đừng có xoay về phía chúng tôi nữa!"

"Con mắt của tôi! Trời ơi, con mắt của tôi!"

---

[1] : duy mỹ là theo đuổi cái đẹp tuyệt đối, nhưng duy mỹ theo đúng ý nghĩa của nó lại hoàn toàn không tồn tại trên thế gian này. Duy mỹ ủng hộ "nghệ thuật vì nghệ thuật", nhấn mạnh vẻ đẹp thuần khiết vượt lên trên hay tách bạch khỏi cuộc sống, nó theo đuổi sự hoàn hảo của hình thức và kỹ năng nghệ thuật.

Chương 312: Cả Thành Được Bao Phủ Bởi Một Lớp Áo Giáp Vàng!!!

Nhưng cái gọi là nước sông Hoàng Hà từ trên trời đổ xuống, một khi tuôn trào là ra thẳng biển khơi, không còn trở về được nữa, luôn luôn đúng trong mọi trường hợp...

Nói đơn giản là ngay khoảnh khắc sông lớn vỡ đê kia, mỗi một giọt nước được chứa trong con sông ấy đều dũng cảm xông thẳng về phía chân trời!

Với trạng thái lúc này của Lang Vương (ヾ ﾉ ° ╭ °)—— gã đã sớm mất đi quyền khống chế dòng nước lớn cuồn cuộn đang tuôn trào kia rồi, thậm chí gã còn có cảm giác bản thân mình y như một cỗ máy đã được khởi động... mà một khi khởi động thì không thể ngừng lại được!

Và như thế, mạn thiên hoa vũ vẫn còn tiếp tục…

Giống như một cơn gió nhẹ chao liệng giữa mùa thu, giống như một cơn mưa phùn dính ướt, khiến cho mỗi một người sói đang có mặt tại nơi này, đều có thể cảm nhận được dòng nước ấm mênh mông làm người ta không ngừng rơi lệ ấy.

"Đi qua bên kia! Đi qua bên kia!"

Đúng vậy, đám người sói đang “cảm động” đến rơi lệ.

Vào giờ khắc này, tất cả những người sói đều phát ra khí lực lớn nhất của mình, từ lúc chào đời tới nay, để gian nan mà vươn tay tới, nỗ lực hết sức di chuyển bản thân từng bước từng bước

rời xa cơn mưa hoa ấy.

Dần dần, chậm rãi, từng người sói gian nan thoát khỏi phạm vi mưa hoa.

Ngay khi rời khỏi khu vực đầy ám ảnh ấy, bọn họ lập tức "Ọc ọc ọc ọc" sùi bọt mép, cuối cùng cũng có thể buông lỏng một hơi rồi.

Mà Lang Vương bên kia, kẻ đang điên cuồng gieo rắc mưa hoa, cuối cùng cũng đờ đẫn cả người (((;° ♆ °;))) mà ngừng lại được một chút.

Ngay tại khoảnh khắc này, cả đám người sói đều òa lên nức nở.

Bọn họ vừa khóc vừa vươn tay về phía Lang Vương, hai mắt đẫm lệ nói: "Đại ca!"

Nhưng cũng chính tại một khắc này, đột nhiên Lang Vương lại cảm thấy toàn thân chấn động, nó run từ bàn chân, run thẳng lên đỉnh đầu.

Tất cả đám người sói phía sau cũng đứng hình tại chỗ, (. ;゚ ;: 益:;゚ ;.) vẻ mặt đầy đau khổ.

Chẳng lẽ nói...

Chẳng lẽ nói...

Bọn họ còn chưa kịp nghĩ sâu hơn, toàn thân Lang Vương lại run rẩy thật mạnh, nhưng giờ khắc này, gã vẫn có thể duy trì một chút lý trí nhất định, để đột ngột ngửa mặt lên trời, rít gào nói: "Mau tránh ra! Đợt thứ hai đó!"

Haizz… đáng tiếc, lại muộn nữa rồi.

Phốc ————

Ngay dưới cái nhìn chăm chú mà ngây dại của tất cả đám người sói kia, cơn mưa hoa màu vàng phủ kín cả đất trời khi ấy, lại một lần nữa in sâu vào đôi mắt bọn họ.

Mà thật quá tình cờ, lần này cơn mưa hoa ấy cũng rơi thẳng xuống vị trí của bọn họ.

"..."

"..."

Bầu không khí cũng tạm thời chìm trong yên tĩnh.

"(ΩДΩ) mẹ ơi!"

Giờ khắc này, toàn bộ những người sói vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi, yên tâm đặt mình xuống mặt đất, lại một lần nữa kêu cha gọi mẹ mà chống tay xuống đất, dựng người dậy, dùng hết khí lực cuối cùng, lại một lần nữa gian nan di chuyển về phía khác.

"Đại ca ơi! Đừng hướng về phía chúng tôi nữa!"

"Thật sự không chịu nổi! Chúng tôi thật sự không chịu nổi nữa đâu!"

"Đúng vậy, trên người bị nhuộm đầy màu sắc của thủ lĩnh đại nhân rồi!"

...

Tới cuối cùng, sau khi phóng ra mười mấy cơn mưa hoa đầy trời, Lang Vương với sắc mặt tái nhợt, giống như đã hư thoát nằm yên nơi đó. Tuy trên mặt lộ vẻ suy yếu nhưng lại ngoài ý muốn có chút sảng khoái rõ ràng.

Bởi vì...

Thật sự đã lâu lắm rồi, gã không được trải nghiệm thứ cảm giác khó thể diễn tả thành lời như hiện tại.

Một loại cảm giác thoải mái vô cùng, lại có thể phun ra ào ạt như thế.

Tuy suy yếu... mà vui.

Cùng lúc này, ở bốn phương tám hướng, dưới những đóa hoa màu vàng phủ kín đại địa, từng người sói đã ngất lịm đi, o(x□x)o đã nằm ngổn ngang dưới đất, đầu lưỡi thật dài rũ ra bên ngoài, khóe miệng vẫn không ngừng "Ọc ọc ọc" phun ra bong bóng trắng.

Có người xụi lơ tại chỗ.

Có người ngã xuống trên đường di chuyển.

Có người trực tiếp bị một đòn aoe [1] không rõ từ đâu, càn quét tới ngất đi, chỉ vì ở vị trí quá gần căn nguyên tai họa.

Không một người nào may mắn thoát khỏi.

[1] : aoe là thuật ngữ trong game, nó chỉ đòn đánh lan, sát thương quy mô lớn.

【 đinh! Chúc mừng ký chủ phát động thành tựu: Cả thành được bao phủ bởi một lớp áo giáp vàng! Ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 cả thành được bao phủ bởi một lớp áo giáp vàng 】: ở thời điểm ngươi dùng bất cứ một loại phương thức nào đó, khiến cho hơn một trăm mục tiêu mặc lên người một lớp áo giáp vàng, ngay dưới cái nhìn chăm chú của mình, ngươi có thể nhận được thành tựu kỳ quan đặc thù này. Hệ thống không kiến nghị ký chủ tự mình chủ động đi thực hiện thành tựu thành. Ký chủ nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Tinh thần lực +1, nhẫn nại +1, định lực +5

Từ phía xa xa, Lâm Ân đang mở to hai mắt, nâng chiếc kính một mắt lên, nhìn đống hỗn độn dưới đất.

Hắn thực sự không ngờ tới chuyện này.

Ban đầu, hắn chỉ muốn tùy tùy tiện tiện mang đến cho bọn họ một chút bệnh tật gì đó thôi, nhưng ai mà biết được, chính vì hành động tùy tùy tiện tiện của hắn, mà trực tiếp kích hoạt một đòn aoe không phân rõ địch ta rồi.

Cũng may, hắn rời đi đúng lúc, không bị đòn aoe khó miêu tả thành lời kia lan đến.

Lâm Ân suy nghĩ một lát, sau đó bình tĩnh ngẩng đầu lên, lại nhanh chóng lấy một cái kẹp từ trong người mình ra, kẹp thẳng lên mũi.

"Trái Trái, hình như dưới kia đã đoàn diệt rồi, ngươi nói xem chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Cũng không biết Trái Trái đã đeo khẩu trang từ khi nào, chỉ thấy cô lập tức vươn một ngón tay lên, chỉ thẳng về phía trước, nói:

"Bắt sạch!"

(Đoạn này t không hiểu lắm, vì theo nguyên văn của tác thì Trái Trái 橘里橘气 – quất lý quất khí nói. Từ kia nó có nghĩa là quả chanh trong quả cam, ám chỉ đồng tính nữ. Có lẽ nên hiểu là con gái mà tính đàn ông???)

...

Hơn mười phút sau.

Lâm Ân tìm được một dòng suối nhỏ trong rừng rậm, biến thành xúc tu của mình thành trạng thái chân không, sau đó một

đường uốn lượn mà kéo đến ven đường, trực tiếp dùng như một khẩu súng bắn nước cao áp, phun thẳng vào hơn trăm người sói đã ngất đi, vẫn còn sùi bọt mép đằng kia.

Sau khi được cọ rửa theo phương thức đơn giản như vậy, trên cơ bản, toàn bộ đám người sói đều được làm sạch tương đối rồi.

Có điều, thân thể đã được cọ rửa, nhưng ô nhiễm về tâm linh lại không thể tinh lọc trong khoảng thời gian ngắn như vậy được.

Chương 313: Nguồn Gốc Của Trấn Tịch Tĩnh...

Vài phút sau, Lâm Ân ngồi trên một tảng đá ven đường, liếc mắt nhìn một người sói mắc chứng phát ban, hỏi: "Nói! Đang yên đang lành, vì sao mấy người lại muốn tập kích tôi? Là chủ mưu đã lâu? Hay là có mục đích khác? Nếu không nói, tôi sẽ cho lão đại của mấy người ồ ạt phun thẳng lên người anh!"

Lâm Ân vừa dứt lời, lập tức vươn tay chỉ về phía Lang Vương còn đang hoảng sợ mà nhắm mắt lại, sau đó một lần nữa rắc hoa lên mảnh rừng rậm gần đó, ngay dưới ánh mắt đầy vẻ kinh tâm động phách của mấy chục người sói phía xa xa.

Tên người sói kia lập tức run rẩy toàn thân, (. ;゚;: 益:;゚;.) sợ hãi nói: "Không! Xin đừng để anh ấy phun lên người tôi! Tôi nói! Tôi sẽ nói tất cả!"

"Chuyện này vốn không phải chủ mưu đã lâu, cũng không phải có mục đích khác, chỉ là cậu vừa vặn xuất hiện trên con đường mà chúng tôi phải đi qua nếu muốn tấn công tiểu trấn bên kia, cho nên … chúng tôi chỉ muốn thuận tay giải quyết luôn cả cậu mà thôi, ai biết..."

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, nói: "Ai biết lại đá nhầm vào cửa sắt?"

Người sói kia khóc nức nở, thân thể không ngừng co rút lại, cả người úa héo như muốn trôi theo hàng lệ kia luôn.

Nếu bọn họ sớm biết chuyện này, sớm biết thiếu niên nhìn qua cả người lẫn vật đều vô hại trước mắt là một kẻ biến thái chuyên

đi gieo rắc nguyền rủa, thì chỉ khi có bệnh rồi mới đến trêu chọc vào tai họa như hắn thôi!

Lại còn rơi vào tình trạng này ngay dưới trăng máu chứ?

Đây đúng là vết nhơ trầm trọng trong cuộc đời làm người sói của bọn họ mà!!!

Hơn nữa... Bọn họ lại bị vấy bẩn rồi...

Bị vấy bẩn rồi! Thân thể không còn thuần khiết nữa!

O(□□□)o

Ô ô.

"Không được khóc!" Lâm Ân trấn định, mà vươn tay tới chỉ vào đầu người sói kia, nói: "Tôi hỏi lại anh, vì sao mấy người lại muốn tấn công tòa tiểu trấn kia? Còn tình huống ở nơi này là gì? Chỉ cần anh thành thật nói rõ mọi thứ cho tôi nghe, tôi sẽ không làm khó anh! Dù sao tôi cũng không phải ma quỷ."

Người sói kia gian nan nuốt một ngụm nước miếng xuống, (. ;゜;: 益:;゜;.) nghẹn ngào nói: "Tòa tiểu trấn kia tên là trấn Tịch Tĩnh, bên trong có một đám người sống sót đến từ thế giới thần thánh. Đại khái... Đại khái là khoảng ba trăm năm trước, đại quân của thế giới thần thánh từng đánh thông một con đường đi đến thế giới này, PRWXbOZMBeẸ đó buông xuống nơi đây."

Lâm Ân nghe vậy, do dự một chút mới hỏi: "Vậy sao? Bọn họ tới nơi này làm gì?"

Người sói kia trố mắt nói: "Hình như... Hình như là để tìm kiếm truyền thừa thất lạc của thế giới bọn họ."

"Căn cứ vào tình huống mà tôi biết, thì khoảng ba ngàn năm trước, ở thế giới của bọn họ từng bùng nổ một hồi hạo kiếp, làm

cho nền văn minh đó gặp phải biến cố, có năm trong số mười ba kiện di vật của Thánh được bọn họ tôn sùng đã rơi xuống thế giới này rồi..."

"Cho nên vào ba trăm năm trước, bọn họ đã tiến hành một lần viễn chinh đối với thế giới này."

Lâm Ân ngẩn ra, lập tức rơi vào suy tư.

"Ba ngàn năm trước..."

Lại là ba ngàn năm trước.

Nếu sắp xếp câu chuyện của gia đình Tiểu Tiểu, thông tin đến từ nền văn minh khoa học kỹ thuật do hiệp hội Ma Nhân phát hiện ra, cùng với cái gọi là quân viễn chinh đến từ thế giới thần thánh này vào chung một chỗ, coi như đã có ba nền văn minh cùng chịu đả kích đến từ sự kiện bùng nổ vào ba ngàn năm trước rồi.

Rốt cuộc… khi đó đã xảy ra chuyện gì?

Gia đình Tiểu Tiểu bị chém rớt đầu.

Nền văn minh khoa học kỹ thuật hoàn toàn sụp đổ.

Truyền thừa của thế giới thần thánh bị đứt đoạn.

Dường như toàn bộ những manh mối này đang muốn nói lên rằng, tại tiết điểm ba ngàn năm trước, các đại thế giới từng bạo phát một sự kiện khủng khiếp tới không thể tưởng tượng nổi?

"Anh vừa nói ba trăm năm trước, đoàn quân viễn chinh kia đã đến nơi này, vậy kết quả đâu?" Lâm Ân nheo mắt.

Người sói kia mở to mắt nói: "Chết rồi."

"..."

Người sói kia mờ mịt nói: "Tôi cũng không rõ tình huống cụ thể ra sao, chỉ biết là không lâu sau khi bọn họ mở được cánh cửa truyền tống đi đến nơi này, đã chạm mặt với sinh vật cấp căn nguyên, sau đó... lập tức bị đối phương đánh tan."

"Hiện tại tòa tiểu trấn này thuộc về một trong số những người sống sót của nhóm liên quân năm đó còn lưu lại, trong tay bọn họ có một kiện di vật của Thánh."

Trong lòng Lâm Ân khẽ động, hắn lập tức hỏi thêm: "Vậy mấy người các anh thì sao? Anh biết nhiều chuyện như vậy, hẳn là giữa các anh và bọn họ cũng có một mối liên hệ nhất định nào đó, đúng không?"

Người sói kia ấp úng một thoáng, mới thành thật nói: "Chúng tôi... là trước khi bị chuyển biến, tổ tiên của chúng tôi cũng là một thành viên trong nhóm liên quân năm xưa."

Nói đến đây, dường như nghĩ tới điều gì, đột nhiên người sói nọ ngẩng đầu lên, trong mắt hừng hực lửa giận. Gã để lộ ra hàm răng nanh sắc bén của mình, phẫn hận nói: "Là bọn họ đã đuổi chúng tôi ra ngoài này! Mà nguyên nhân chính vì chúng tôi trúng phải lang nhân nguyền rủa. Bọn họ không để ý tới mối quan hệ giữa tổ tiên của hai bên, đã lạnh lùng đuổi chúng tôi rời đi, mặc kệ chúng tôi tự sinh tự diệt bên trong thế giới hắc ám này!"

"Cho nên bọn họ đáng chết! Chúng tôi nhất định sẽ xé bọn họ ra thành mảnh nhỏ, sau đó..."

Ba ——

Lâm Ân không nói không rằng, lập tức nhắm mắt lại, vươn nắm tay tới.

Người sói kia lập tức co rút người lại, ôm lấy cục u trên đầu như con chó Husky kẹp chặt cái đuôi của mình, o(□□□)o nức nở

nói: "Thực xin lỗi."

Sau khi nghe những lời người sói nọ trình bày, Lâm Ân cũng đại khái hiểu được tình huống của nơi này rồi.

Nói ngắn gọn, bởi vì nguyền rủa và lý niệm, khiến cho liên quân bị đánh tan năm đó, lại một lần nữa tách ra, mà đám dân di cư sống bên trong lãnh địa bị nguyền rủa này, chính là đời sau của những người sống sót trong cánh quân viễn chinh năm đó, lưu lạc ở chung quanh.

Lâm Ân đứng lên, xoa xoa huyệt Thái Dương, nheo mắt nói: "Một vấn đề cuối cùng, các anh có biết… Dạ Y hay không?"

Lời này vừa nói ra, người sói nọ lập tức chấn động cả người, kinh ngạc hỏi: "Dạ Y... Cậu... Cậu hỏi thăm bọn họ làm gì?"

Lâm Ân mỉm cười, ghé sát lại gần gã, nói: "Xem ra anh có biết một chút về bọn họ nhỉ, nhưng anh không cần biết mục đích của tôi là gì, chỉ cần anh ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của tôi là được."

Chương 314: Tôi Đã Hiểu Rồi!!!

Người sói kia run run rẩy rẩy nói: "Tôi, tôi biết Dạ... Dạ Y. Bọn họ là một lũ điên, hơn nữa, bọn họ còn cảm thấy vô cùng hứng thú đối với nguyền rủa trong cơ thể chúng tôi. Ở thời điểm chúng tôi vừa đến nơi này đã từng gặp một bác sĩ đeo mặt nạ mỏ chim..."

"Hắn vô cùng nho nhã, hắn nói rằng bọn họ là một nhóm bác sĩ luôn cố gắng hết mình để chữa trị và cứu chuộc mảnh đại địa này, hơn nữa bọn họ còn nguyện ý giúp chúng tôi loại trừ nguyền rủa và bệnh tật trong cơ thể..."

Người sói nọ nói đến đây, chợt dừng lại nuốt một ngụm nước miếng rồi hoảng sợ nói: "Chúng tôi... Chúng tôi đã tin vào những chuyện ma quỷ của hắn. Ban đầu còn tốt, đúng là bác sĩ kia đã giúp chúng ta trị liệu rất nhiều những căn bệnh gây phiền hà đến chúng tôi, cũng như những vết thương cũ năm xưa, hơn nữa bọn họ đã thật sự cứu mấy bậc bề trên của tôi thoát khỏi lang nhân nguyền rủa... Nhưng..."

Dường như gã vừa nghĩ tới một chuyện gì đó vô cùng khủng bố, khiến toàn thân bắt đầu run rẩy không ngừng.

"Nhưng sau khi chữa trị nguyền rủa cho mấy bậc bề trên của chúng tôi... Bọn họ vẫn khăng khăng cho rằng trên người chúng tôi vẫn còn bệnh... Mà bệnh lại không nhẹ... Cần trị liệu sâu hơn..."

"Là mổ ra! Là mổ người ra đó!" Người sói nọ hoảng sợ mà khoa chân múa tay nói: "Là trực tiếp mổ chúng tôi ra, cho chúng tôi sử dụng rất nhiều loại dược tề kỳ quái, sau đó mới khâu lại, mãi cho đến lúc này, bọn họ mới tuyên bố chúng tôi đã được chữa khỏi rồi... Chúng tôi thực sự không chịu nổi nữa, ngay đêm hôm đó đã

chạy trốn đi!"

Lâm Ân có vẻ kinh dị vô cùng.

Cái này...

Cái này...

Đúng rồi! Xem ra hắn thực sự đã tìm được tổ chức!

"Bọn họ đang ở đâu?" Lâm Ân nghiêm túc hỏi.

Người sói kia ngây dại nói: "Tôi cũng không biết cụ thể là bọn họ đang ở đâu, bọn họ luôn có hành tung vô cùng quỷ dị, nhưng theo tôi suy đoán, dường như ngay gần nơi đây có một cứ điểm của bọn họ. Chính vì những cư dân trong tiểu trấn kia biết được điểm này, bọn họ mới muốn dựa vào sự trợ giúp của Dạ Y để che chở cho mình..."

Lâm Ân do dự nói: "Mấy người các anh đã sợ hãi những bác sĩ kia như vậy, vì sao vẫn cố chấp muốn tới gây sự với người trong tiểu trấn kia?"

Lời này vừa nói ra, người sói kia lập tức trợn mắt đầy phẫn hận, rồi "Ca ca" mà nghiến răng nói: "Sợ là một chuyện, còn cừu hận lại là một chuyện khác, chúng tôi nhất định phải xé xác đám người ấy thành từng mảnh nhỏ, trước khi thực hiện được mục tiêu này, tuyệt không lùi bước."

Lâm Ân mỉm cười, đứng lên, lại quay đầu nhìn về phía tiểu trấn được bóng đêm bao phủ đằng xa nói: "Tôi hiểu rồi."

...

Trấn Tịch Tĩnh, trăng máu treo cao.

Phía trước từng khu công sự, trong ánh mắt mang đầy cảnh giác của nhóm di dân với làn da đen thui, đều có thêm một chút

nghi hoặc và khó hiểu.

Bởi vì đã sau nửa đêm rồi, nhưng đám người sói kia vẫn không xuất hiện, đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng quỷ dị.

Phải biết rằng, trong thời gian trăng đỏ treo cao, cũng là thời điểm đám người sói kia hung tàn nhất, bọn họ không thể bỏ qua cơ hội này để tập kích tiểu trấn được.

Nhưng có vẻ như đêm nay hỏi kỳ lạ.

"Trấn trưởng, có phải những con quái vật kia đã buông tha cho chúng ta rồi? Đã trễ thế này nhưng bọn họ còn chưa xuất hiện. Tình huống này có chút không thích hợp!" Thanh niên da đen cầm súng săn kia quay đầu lại , do dự nhìn phía lão giả có mái tóc bạc trắng nọ.

Trấn trưởng cau mày, bàn tay nắm quyền trượng, có vẻ ngưng trọng nhìn một vùng hắc ám bên ngoài trấn, nói: "Không, bọn họ sẽ không từ bỏ đâu, trừ phi gặp phải một chút ngoài ý muốn gì đó, nói cách khác..."

Nhưng ông ấy còn chưa nói xong, bọn họ lại lập tức nhìn thấy từng bóng người quỷ dị mơ hồ xuất hiện ở chỗ sâu trong sương mù màu đen.

"Cảnh giới!"

Gần như ngay tức khắc, tất cả ọi người đều bước vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào mảnh sương mù dày đặc kia.

Từng giọt mồ hôi lạnh nhỏ xuống từ trên trán.

Xuất hiện rồi!

Quả nhiên là thế!

Đúng là đám dã thú chết tiệt kia không muốn buông tha cho bọn họ.

Không chút do dự, từng khẩu súng săn được làm bằng bạc, cũng chĩa thẳng vào mảnh sương mù màu đen dày đặc trước mắt.

"Ngao ô ——— "

"Ngao ô ô ——— "

Đột nhiên từ vùng hắc ám kia, truyền đến từng tiếng sói tru thật dài.

Nhưng sau khi nghe tiếng sói tru kia, mọi người đều ngẩn người, đưa mắt nhìn nhau.

Bởi vì tiếng sói tru lần này hoàn toàn khác biệt với tiếng sói tru đầy lực uy hiếp lúc trước. Nói chính xác hơn, trong tiếng sói tru lần này chẳng những không mang theo một chút hung tàn bạo ngược nào, mà ngược lại… hình như trong âm thanh ấy còn mang theo một chút ủy khuất lạ thường.

Giống như tiếng kêu đầy buồn đau và ủy khuất mà một nhóm tiểu Loli phát ra khi chịu sỉ nhục, xâm phạm vậy. Như thể muốn nói cho trăng đỏ biết nỗi niềm bi thảm của bọn họ.

"Trấn trưởng." Thanh niên kia mở to hai mắt nhìn qua, chợt nói: "Hình như âm thanh này có chút kỳ quái..."

Trấn trưởng lộ vẻ mặt ngưng trọng, nặng nề nói: "Đừng để những âm thanh ấy mê hoặc, đám người sói kia vốn quỷ kế đa đoan, nói không chừng bọn họ lại đang chơi âm mưu gì đó. Tất cả hãy duy trì cảnh giác!"

Mọi người đều gật đầu, lại ngưng thần chờ đợi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Những bóng người bên trong sương mù màu đen kia càng tiến lại gần bọn họ.

Mà cũng chính tại một khắc này, đột nhiên bọn họ trông thấy một thiếu niên rời khỏi mảnh sương mù màu đen trước mắt.

Xoát xoát xoát ——

Ngay tức khắc, mấy chục khẩu súng săn đã "Tề xoát xoát" mà ngắm chuẩn vào Lâm Ân.

"Chờ một chút!" Đột nhiên Trấn trưởng nhíu mày nói.

"Một nhân loại?"

Tất cả mọi người chung quanh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tuy màu da khác biệt, nhưng người tới rõ ràng là Nhân tộc.

Có điều… làm sao có thể xảy ra chuyện này được?

Phải biết rằng từ sau khi bọn họ định cư tại nơi đây, vẫn chưa từng trông thấy một đồng loại khác tồn tại bên trong thế giới hắc ám này!

Lâm Ân mỉm cười giơ tay lên, nói: "Các vị xin đừng nổ súng, tôi chỉ là một bác sĩ đi ngang qua nơi này mà thôi. Tôi không có ác ý với các vị, tôi rất thân thiện đó."

Nhóm người chung quanh lại càng ngạc nhiên, không khỏi đưa mắt nhìn nhau, nhưng nghe xong câu nói này, bọn họ chẳng những không thả lòng, ngược lại còn trực tiếp đề cao cảnh giác.

Chương 315: Trái Bịt Phải Bịt, Bịt Mãi Không Xong!!!

Bởi vì nơi này vốn là hoang sơn dã lĩnh, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện một Nhân tộc cả người lẫn vật đều vô hại được? Chẳng lẽ là ảo thuật?

Lâm Ân vẫn duy trì vẻ mặt hiền lành, nói: "Đừng khẩn trương, người đồng tộc không đánh người đồng tộc, điểm này mọi người cứ yên tâm đi."

Đám người trong trấn khẽ nhăn mày, nhưng vẫn chĩa súng vào người hắn, không dám thả lỏng cảnh giác.

Lại đúng vào lúc này, đột nhiên thanh niên da đen kia chú ý tới bóng người phía sau lưng hắn, lập tức quát to: "Phía sau cậu là cái gì?"

Lâm Ân mỉm cười nói: "Chiến lợi phẩm."

Nói xong, Lâm Ân chậm rãi thu mấy sợi xúc tu sau lưng mình lại.

Ngay khoảnh khắc đó, sau khi đám người trong trấn nhìn thấy từng bóng người chậm rãi rời khỏi mảnh sương mù màu đen sau lưng Lâm Ân, trên mặt tất cả đều lộ vẻ khủng hoảng và hãi hùng.

"Là những con quái vật kia! Là người sói!"

"Nổ súng!"

Cùng với một tiếng rống to kia.

Phanh ——

Phanh ——

Từng viên đạn bạc trực tiếp bắn thẳng về phía mấy người Lâm Ân. Nhưng Lâm Ân chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra loại súng bọn họ đang dùng đều là súng kíp [1] vô cùng cổ xưa, cả tốc độ bắn lẫn uy lực đều không thể so sánh với súng ống hiện đại.

[1] : súng kíp (Hoặc Flintlock) là thuật ngữ chung cho bất kỳ loại súng nào sử dụng cơ chế đánh lửa bằng đá lửa, cơ chế đầu tiên xuất hiện ở Tây Âu vào đầu thế kỷ 16.

Lâm Ân thoáng nhìn qua, rồi trong phút chốc, hắn rút Dạ Ma Đao, cầm chắc trên tay.

Leng keng ——

Leng keng ——

Viên đạn JitlsDXứ vào lưỡi dao bộc phát ra từng chuỗi hoa lửa. Rất nhanh, những viên đạn bạc đang lao tới đã bị hắn dùng mặt đao và tốc độ nhanh tới hoa cả mắt, chặn lại.

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người vừa nổ súng đều trở nên kinh hoảng.

Thứ đao pháp hoa cả mắt kia đã hình thành nên một luồng đao mạc tối đen, và … đúng là những viên đạn do bọn họ bắn ra không thể xuyên thủng phòng tuyến của hắn.

Đẹp trai mà hoa lệ.

Khí phách mà rạng ngời.

Ông ——

Trong nháy mắt, Dạ Ma Đao đã chống thẳng xuống mặt đất,

bên trên lóe lên một quầng sáng rực rỡ.

Tất cả mọi người đều sững người, đã bị khí thế vương bá kia làm chấn động.

Lâm Ân khẽ nhếch khóe miệng lên, bình thản nói: "Các vị, cứ an tâm một chút chớ nóng vội."

Đám người chung quanh đã rơi vào ngây dại mà há to miệng, thậm chí những khẩu súng vốn đang chĩa thẳng vào Lâm Ân cũng theo bản năng hạ thấp nòng.

Chuyện này...

Chuyện này...

Bọn họ thề, đây là lần đầu tiên bọn họ được trông thấy loại tư thế này.

Lâm Ân ngẩng đầu, nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười nói: "Hiện tại chúng ta có thể từ từ nói chuyện được không? Suy cho cùng, dĩ hòa vi quý vẫn tốt hơn, mọi người nói xem, có đúng hay không nào?"

Xoẹt xoẹt xoẹt ——

Tay trái kinh ngạc mà nâng tay lên nhìn thoáng qua mẫu thể đang mỉm cười, lại mơ hồ mà nhìn về phía thân thể còn đang “Phì phì phì” phun máu ra ngoài của hắn.

Cô ấy có chút tò mò, vươn một ngón tay tới, bịt vòi máu đang phun ra trên một vết đạn lại.

Xoẹt xoẹt xoẹt ——

Bên này bị bịt, bên kia lại phun.

Tay trái (ΩДΩ) nhanh chóng vươn ngón tay tới, nhưng một

bàn tay chỉ có năm ngón, trái bịt phải bịt, bịt mãi không xong.

Lâm Ân vẫn mỉm cười, giống như hoàn toàn không chú ý tới thân thể đang phun máu của mình, nói: "Đừng sợ, tất cả những người sói này đều là tù binh của tôi đó. mấy người có thể tùy tiện phái một người đến xem, trạng thái hiện giờ của bọn họ không thể đả thương người khác được đâu."

Lời này vừa nói ra, mấy thanh niên mắt sắc cũng lập tức nhìn thấy tình huống bên kia rồi.

Đúng là trên thân thể những người sói phía sau nhân loại kia, đều bị quấn quanh bởi từng nhánh xúc tu màu đỏ tươi, mà trạng thái của bọn họ cũng uể oải vô cùng, giống như vừa trải qua một cơn bạo bệnh vậy.

Thậm chí còn có mấy người sói đã rụng sạch lông trên thân thể.

Mà không chỉ có vậy thôi đâu, dường như toàn thân bọn họ còn tản ra mùi dạ lý hương khó có thể nói rõ thành lời.

Cả đám người đều đưa mắt nhìn nhau.

"Trấn trưởng..." Thanh niên da đen kia vô cùng ngạc nhiên về chuyện này, bản thân gã thực sự không biết nên xử lý tình huống trước mắt ra sao, đành phải tìm kiếm một câu trả lời thuyết phục.

Trấn trưởng ngưng trọng nhìn những người sói uể oải kia, rồi lập tức ra hiệu cho một vị mục sư bên cạnh mình tiến lên quan sát.

Vị mục sư kia ôm lòng cảnh giác, từ từ tiến lên cẩn thận quan sát tình huống của những người sói một chút kia, sau đó mới quay đầu lại, có chút do dự nói: "Trấn trưởng... hình như tất cả bọn họ đều bị bệnh nặng rồi..."

Lần này, cả đám người trong trấn đều kinh ngạc, ánh mắt đổ

dồn về phía thiếu niên đẹp trai còn đang thản nhiên mỉm cười đứng đó.

Mấy phút đồng hồ sau, tại quảng trường của tiểu trấn.

Mấy chục nhân loại và người lùn cầm súng săn trên tay, đưa ánh mắt đầy cảnh giác, ngưng trọng, nhanh chóng xúm lại vây quanh những người sói đang bị trói trên quảng trường, phòng ngừa bọn họ đột nhiên phản kháng, đả thương người.

Những ngọn đuốc hừng hực cháy, chiếu rọi cả quảng trường tiểu trấn thành sáng trưng.

Mà trên một chiếc bàn ngoài trời đặt gần đó, mấy mục sư và tay súng đang đứng phía sau trấn trưởng, đưa ánh mắt cảnh giác đối diện với cậu thiếu niên vẫn còn mỉm cười ấm áp đằng kia.

Trấn trưởng vuốt vuốt chòm râu bạc trắng, do dự nhìn thẳng vào Lâm Ân, nói: "Cậu nói, tất cả những người sói kia đều bị một mình cậu chế phục?"

Lâm Ân mỉm cười nâng kính mắt lên, đáp lại: "Đúng! Chỉ là một bữa ăn sáng thôi mà, vốn dĩ tôi đang bình thản đi trên đường, ai biết đâu lại đột nhiên gặp phải tập kích. Cũng là bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể phòng vệ chính đáng mà thôi."

Một vị mục sư liếc mắt nhìn Lâm Ân một cái, rồi nhanh chóng đi tới bên người lão giả kia, nhỏ giọng nói: "Tôi vừa kiểm tra rồi, toàn bộ những người sói kia đều không ngoại lệ, đã mắc phải các loại bệnh trạng khác nhau, trạng thái uể oải, không thể hình thành nên sức chiến đấu."

"Hơn nữa..." Gã đè thấp giọng, chuyển qua thì thầm: "Dựa theo phản ứng của những người sói kia, dường như tất cả bọn họ đều vô cùng sợ hãi thiếu niên này, giống như cậu ta chính là người mang bệnh trạng đến cho bọn họ vậy."

Lời này vừa nói ra, trên mặt trấn trưởng lập tức xuất hiện một tia ngưng trọng. Ngay trong khoảnh khắc ấy, trấn trưởng chợt nhớ đến một cái tên đáng sợ.

Đó là【 Dịch Y 】

Chương 316: Nỗi Khổ Của Người Dân Trấn Tịch Tĩnh!

Nếu nói Dạ Y là tồn tại cực đoan mang trong đầu lý niệm muốn hủy diệt toàn bộ những chứng bệnh bên trong thân thể của sinh vật thuộc thế giới này, thì tồn tại đối lập với bọn họ, chính là Dịch Y.

Đó là một đám sinh vật quỷ dị chỉ biết đi gieo rắc ôn dịch và nguyền rủa cho mỗi một thế giới bọn họ đặt chân qua.

Không cần biết đó là nơi nào, chỉ cần có bọn họ xuất hiện, khẳng định bọn họ sẽ mang đến ôn dịch và nguyền rủa đáng sợ cho nơi ấy.

Đó là một đám người hỗn loạn - tà ác - vặn vẹo tới cực đoan.

Chẳng lẽ...

Trấn trưởng lập tức theo bản năng nhìn thoáng qua cậu thiếu niên đang ngồi đối diện mình, khi bắt gặp nụ cười tươi ấm áp trên mặt hắn, trái tim ông ấy không khỏi đập nhanh hơn.

"Xin hỏi..." Trấn trưởng do dự nói: “Cậu là ..."

Lâm Ân mỉm cười tự giới thiệu: "Để tôi tự giới thiệu một chút, tôi tên là Lâm Ân, là một bác sĩ. Lần này tôi đến đây với mục đích tầm sư vấn đạo, bởi vì tôi từng nghe nói, ở gần tiểu trấn này thường xuyên có Dạ Y thường lui tới, cho nên mới đặc biệt tiến đến bái phỏng mọi người."

Lâm Ân vô cùng lễ phép nói.

Nhưng nghe xong lời nói của hắn, toàn thân trấn trưởng lập tức chấn động, mà sắc mặt của toàn bộ đám người xung quanh đều đại biến.

Dạ Y sao?

Hắn đến đây để tìm đám điên khùng Dạ Y kia?

Người này... Nói đùa gì vậy!

Nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, Lâm Ân chỉ nhẹ nhàng nâng kính mắt lên, rồi cười tủm tỉm nói: "Bởi vì tôi nghe nói Dạ Y là một tổ chức có những vị bác sĩ với y thuật giỏi nhất, tinh tế nhất thế giới này, cho nên trong lòng ngưỡng mộ đã lâu. Chỉ tiếc là trong lúc nhất thời, không tìm được cơ hội tiếp xúc với bọn họ, tôi cũng có chút buồn rầu."

"Xin hỏi mọi người có biết nên làm thế nào để tìm được Dạ Y hay không?"

Lâm Ân nói chuyện vô cùng nho nhã lễ độ, giống hệt một quý ông.

Mà lúc này, trước mắt hắn cũng lập tức xuất hiện bảng giao diện của trấn trưởng.

【 Trưởng trấn trấn Tịch Tĩnh Tạp Mông 】

【 cấp bậc 】: 80

【 chủng tộc 】: Nhân tộc

【 thuộc tính 】: Thủ tự thiện lương

【 năng lực chiến đấu 】: năng lực thần thánh rất mạnh (tuổi già)

【 giới thiệu 】: là một trong số những mục sư đi theo quân

viễn chinh thuộc thế giới thần thánh. Sau khi quân viễn chinh bị đánh tan, ông ấy đã suất lĩnh một bộ phận giáo chúng lang bạt khắp nơi trên thế giới hắc ám, cuối cùng mới thành lập nên trấn Tịch Tĩnh ở lãnh địa bị nguyền rủa này, bởi vì ngẫu nhiên nhận được một kiện di vật của Thánh, khiến cho bọn họ vẫn một mực tìm kiếm phương pháp trở lại thế giới của mình...

Lão giả tên Tạp Mông kia thoáng ổn định lại suy nghĩ một chút, sau đó đưa ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Lâm Ân, nói: "Đầu tiên, tôi cảm tạ cậu đã chế phục những người sói tới xâm phạm tiểu trấn giùm chúng tôi. Tôi cũng có thể nhìn ra cậu không phải một người tà ác, nhưng nếu mục đích cậu đến đây, chính là tìm kiếm và tiếp xúc với Dạ Y nhằm đạt được y thuật càng cao thâm hơn,..."

"Thì tôi khuyên cậu hãy nhanh chóng ném bỏ ý niệm trong đầu này đi thì tốt hơn, bởi vì đám người kia vốn chẳng thân mật như cậu từng tưởng tượng đâu."

Nghe vậy, Lâm Ân lập tức tiến lại gần đối phương, nghiêm túc nói: "Nói cách khác, ông biết bọn họ ở đâu ư?"

Lão giả chau mày, hiển nhiên là ông ấy hoàn toàn không muốn trả lời câu hỏi của hắn. Nhưng tới cuối cùng, lão giả trấn trưởng vẫn lắc lắc đầu, nói: "Không, tôi không biết."

"Nhưng đúng là tiểu trấn của chúng tôi có nằm trong phạm vi hoạt động của bọn họ!"

"Trước kia, sau mỗi lần trăng đỏ buông xuống, sau mỗi lần đám người sói này triển khai tập kích chúng tôi, sẽ thường xuyên có hai Dạ Y đồng thời xuất hiện tại tiểu trấn, trị liệu lang nhân nguyền rủa thay chúng tôi."

Lâm Ân kinh dị nói: "Miễn phí hả?"

Lão giả kia ngẩn ra, nói: "Ách... Miễn phí."

Lâm Ân có chút suy tư mà lẩm bẩm: "Bọn họ tốt bụng như vậy sao..."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt thanh niên da đen phía sau lão giả nọ lập tức thay đổi, gã điên tiết hét lớn lên, thậm chí còn đập tay xuống bàn nói: "Cái gì mà tốt bụng chứ? Nói đùa gì vậy! Bọn họ đều là một lũ điên, ngoài miệng thì nói mình sẽ chữa trị cho chúng tôi, nhưng trên thực tế, bọn họ chỉ biết tra tấn người khác mà thôi, bọn họ... Bọn họ..."

Lâm Ân đưa mắt nhìn về phía thanh niên kia. Rất nhanh, hắn đã phát hiện được vấn đề. Đúng là trên làn da đen thui của gã có thêm những đường may dữ tợn bám vào.

Thanh niên kia vừa điên tiết hét lớn vừa rưng rưng nhìn xuống hai tay mình, nói: "Bọn họ mổ tôi ra, tuy đã chữa khỏi lang nhân nguyền rủa cho tôi, nhưng lại biến tôi thành một con quái khâu lại thế này. Vậy mà sau đó bọn họ chỉ đơn giản tuyên bố một câu xanh rờn là đã chữa xong rồi... Tôi... Tôi thực sự..."

Lão giả kia hít sâu một hơi, bình tĩnh ra hiệu cho thanh niên nọ lui về phía sau, rồi đưa ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Lâm Ân, nói: "Cậu ấy là con trai một người bạn cũ của tôi. Trong một lần trăng máu xuất hiện, cậu ấy bị lây nhiễm nguyền rủa từ một người sói. Tuy Dạ Y đã trợ giúp cậu ấy xóa đi ảnh hưởng của nguyền rủa, nhưng cũng biến cậu ấy trở thành hình dạng quái dị người không ra người, quỷ không ra quỷ hiện giờ."

Nói đến đây, trưởng trấn lại lắc lắc đầu: "Cậu ấy vốn không có hảo cảm với Dạ Y, cho nên xin cậu thứ lỗi."

Mà Lâm Ân cũng lập tức chú ý đến, bên trong đám nhân loại và người lùn trước mặt mình, có khá nhiều người đều gặp phải tình trạng thê thảm giống thanh niên kia, trên thân thể đầy những

đường khâu xấu xí.

Hiển nhiên, bọn họ đều được Dạ Y "Chữa trị" cho rồi.

Lâm Ân suy nghĩ một lát, khóe miệng lập tức nhếch lên, nói: "Thì ra là thế."

Đến đây, hắn đứng lên, trên mặt lộ ra nụ cười tươi đầy trấn định, bàn thân nhẹ nhàng nâng chiếc kính một mắt lên, thấu kính phản xạ một tia sáng chói mắt.

"Như vậy đi, mọi người cũng biết tôi là một bác sĩ, mà vừa vặn tôi lại khá tâm đắc với y thuật của mình trên phẫu thuật thẩm mỹ, nếu mọi người không ngại, tôi có thể giúp mọi người xóa đi vết sẹo trên thân thể. Ý mọi người ra sao?"

Chương 317: Đừng Có Tùy Tiện Đùa Như Thế!!!

Lời này vừa nói ra, trên mặt tất cả những người xung quanh đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Đặc biệt là thanh niên da đen ban đầu, gã lập tức ngẩng đầu lên, thậm chí cả nhịp hô hấp cũng không tự chủ được mà bắt đầu trở nên dồn dập.

Phải biết rằng, những đường khâu dữ tợn chạy ngang dọc trên thân thể đã sớm làm gã buồn phiền một khoảng thời gian rất dài, thậm chí gã còn tuyệt vọng đến độ đã từng tự mình tháo gỡ nó ra.

Nhưng chỉ cần tháo gỡ những đường khâu đó xuống, thân thể lập tức bị tách rời, huyết nhục chia lìa giống như đã mất đi năng lực khép lại vậy, vô cùng đáng sợ.

"Cậu... Cậu muốn nói..." Thanh niên kia run rẩy nói.

Lâm Ân mỉm cười đáp: "Đúng vậy, tôi là một bác sĩ rất xuất sắc trên phương diện giải phẫu ngoại khoa."

...

Vài phút sau, trông một gian phòng ngay giữa tiểu trấn.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: cắt chỉ đặc thù, khen thưởng nhiệm vụ: 500 tiền khô lâu, 500 kinh nghiệm cơ sở, độ hảo cảm của cư dân tiểu trấn +30】

Trấn trưởng Tạp Mông tỏ vẻ ngưng trọng đưa mắt nhìn về phía Lâm Ân, lúc này hắn đã mặc lên người một bộ áo blouse màu trắng, với vẻ mặt tin tưởng tràn đầy. Ngay sau đó, ông ấy lại nhìn thoáng qua thanh niên đang kích động đến mức hô hấp dồn dập

không ngừng bên cạnh, cuối cùng mới mở miệng lo lắng nói: "Bác sĩ, cậu khẳng định mình có thể trợ giúp Tạp Luân khôi phục lại như bình thường?"

"Cậu phải biết rằng những miệng vết thương này vô cùng đặc thù, nếu tùy tiện dỡ chỉ khâu trên đó xuống, rất có khả năng cậu ấy sẽ một lần nữa biến thành một đống thịt đó."

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười nói: "Ông cứ yên tâm, tôi là bác sĩ chuyên nghiệp đó."

Lâm Ân cũng không ăn nói lung tung.

Bởi vì trước khi cất bước đi đến nơi này, thầy của hắn đã chuyên môn nhắc nhở hắn về những thủ đoạn của Dạ Y, khiến hắn cũng có một chút hiểu biết nhất định về phương thức trị liệu của bọn họ.

Sở dĩ miệng vết thương do những Dạ Y kia khâu không thể khép lại, là bởi vì bọn họ đã bôi lên mỗi một khối thịt bên trong cơ thể bệnh nhân, một loại dược tề đặc thù.

Nghe thầy nói, loại dược tề này có tác dụng chống đỡ nguyền rủa, duy trì sinh mệnh cực kỳ mạnh mẽ, đồng thời nó còn mang theo một loại tác dụng nào đó mà tạm thời ông ấy vẫn chưa phát hiện ra.

Nhưng đó không phải trọng điểm.

Trọng điểm là cần phải khâu như thế nào, mới có thể làm cho những đường may kia trở nên mỹ quan hơn, hoàn toàn không gây ảnh hưởng tới ngoại hình của bệnh nhân nọ.

Đối với chuyện này, Lâm Ân đã được thầy của hắn chân truyền.

Thanh niên kia hấp tấp nói: "Tôi cần phải làm như thế nào?

Chỉ cần cậu có thể trợ giúp tôi trở lại hình dáng như ban đầu, khôn cần biết cậu muốn cái gì, chỉ cần nói tôi sẽ nghe theo cậu hết!"

Lâm Ân nói: "Đơn giản thôi, cởi quần áo đi."

Thanh niên kia trố mắt nhìn hắn, lại có chút ngượng ngùng đưa mắt nhìn trấn trưởng và mấy chiến sĩ xung quanh.

Trấn trưởng khụ khụ, nói: "Cái kia, chúng ta đi ra ngoài trước, chờ sau khi quá trình chữa trị trong này chấm dứt, chúng ta lại tiến vào."

Nói xong, ông ấy lập tức ra hiệu cho mấy chiến sĩ kia cùng mình rời khỏi căn phòng này.

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại Lâm Ân và thanh niên da đen kia.

Thanh niên kia nhìn Lâm Ân đang cười tủm tỉm phía đối diện, chợt theo bản năng mà nuốt một ngụm nước miếng xuống, hai mắt mở lớn, có chút ngại ngùng, nhưng vẫn quyết định nghe theo yêu cầu của bác sĩ, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình.

Mười mấy giây sau, thanh niên đã trần truồng, không ngừng đổ mồ hôi, run rẩy nằm trên thớt.

Vì sao lại gọi là nằm trên thớt?

Bởi vì nơi này chính là chỗ bọn họ thường dùng để mổ heo thịt dê.

Thanh niên kia run rẩy vươn tay che mệnh căn của mình lại, rồi lắp bắp nói: "Cái kia... Tôi cởi quần áo xong rồi, tiếp theo sẽ làm gì?"

Xoẹt —— xoẹt —— xoẹt ——

Từng tiếng mài dao làm da đầu người ta không ngừng run rẩy lập tức truyền đến từ trên đỉnh đầu.

Thanh niên kia lập tức run rẩy toàn thân (. ;゜;: 益:;゜;.), rồi theo bản năng mà quay đầu, nhìn về phía trước, để rồi bắt gặp Lâm Ân với vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh đang chăm chú mài con dao đen ngòm trên tay.

Dưới ngọn đèn dầu ảm đạm, loại hình ảnh này lập tức được bonus thêm hiệu ứng ghê rợn làm da đầu người khác giật đùng đùng.

Thanh niên kia sợ đến líu cả lưỡi (. ;゜;: 益:;゜;.) nói: "Bác sĩ... Cắt chỉ... Cần dùng đến con dao to vậy ư?"

Lâm Ân giơ Dạ Ma Đao đã được mài sắc lên, lại nhanh chóng lấy ra một sợi tóc, nhẹ nhàng lướt qua lưỡi dao.

Xoẹt xoẹt —— Chỉ trong nháy mắt, một sợi đứt làm đôi.

Hắn nheo mắt nói: "Thổi tóc đứt đoạn, dùng rất thuận tay. Anh không phải sợ, cũng đừng quan tâm dao to hay nhỏ, có thể giải phẫu được thì tức là dao tốt rồi."

【 đinh! Giá trị tinh thần của Tạp Luân -10】

Thanh niên tên Tạp Luân kia lập tức trở nên căng thẳng, thân thể cứng đờ, hai mắt trừng lớn, run rẩy nói: "Vậy... Vậy chúng ta có thể bắt đầu chưa?"

Lâm Ân mỉm cười, cầm theo con dao đi tới trước mặt gã, ánh mắt nhanh chóng đảo qua thân thể trần truồng của đối phương, từ trên xuống dsbJUWệưới, kỹ càng tỉ mỉ.

Sau đó, ánh mắt hắn lập tức dừng lại ở một nơi nào đó phía dưới kia, rồi cất giọng vui vẻ nói ヽ(̄▽ ̄) ﾉ: “Đừng căng thẳng, đừng căng thẳng. Anh căng thẳng đến độ chỗ kia cũng dựng đứng

lên rồi. Nếu không biết, người ta sẽ cho rằng anh đang có mưu đồ xấu xa với con dao của tôi đó. Mà anh cứ dựng thẳng thành như vậy, chờ chút nữa tôi cho một đao đi xuống, lúc ấy mới là phiền não chân chính à nha!"

Thanh niên kia vội vàng bịt kín phần bên dưới của mình, hoảng hồn hét lớn: "Thời tiết lạnh mới trở thành như thế đó, có phải tôi muốn dựng thẳng lên đâu? Mà làm ơn đi, cậu đừng có tùy tùy tiện tiện mang chỗ đó của người khác ra đùa giỡn, có được hay không?"

Lâm Ân nghiêm túc gật đầu, cũng nhanh chóng khôi phục lại vẻ nghiêm túc: "Ừm, một khi đã như vậy, tôi bắt đầu đây."

Nói xong, ánh mắt hắn lập tức dừng lại trên một đường khâu thô to mà dữ tợn nằm ngay trước ngực thanh niên kia, hai mắt nhíu lại, con dao lớn trên tay “Xoẹt xoẹt” hai cái, lóe lên một tia sắc bén.

"Tôi làm đây!"

"Chờ một chút!" Thanh niên kia vội vàng vươn tay tới, run rẩy nói: "Cắt chỉ không cần tiêm thuốc tê ư?"

Chương 318: Gây Tê Toàn Thân!

Lâm Ân ngẩn ra, nụ cười tươi trên môi lập tức có thêm một tia hối lỗi. Hắn vội vàng buông con dao xuống, mở hòm thuốc lấy một bình thuốc tê ra, nói: "Thật có lỗi, là tôi có chút hưng phấn, không cẩn thận lại quên chuyện này rồi. Thật ngại quá, tôi lập tức tiêm thuốc tê cho anh đây."

Thanh niên kia đang ngây dại, từ người nằm trên thớt.

Một thứ quan trọng như thuốc tê... mà có thể quên được hả...

Chẳng lẽ đây không phải công đoạn không thể bỏ qua trong lúc bác sĩ chữa trị cho bệnh nhân sao?

Hơn nữa... vì sao hắn nói là “Lại”?

Còn nữa, vì sao khi hắn chuẩn bị mổ người ta ra, hắn lại dùng cụm từ "Hưng

Đây thực sự là một chuyện đáng để hưng phấn sao?

Dần dần... thanh niên đang dần dần cảm thấy hoài nghi, dường như vị bác sĩ này cũng không đáng tin cậy như những gì hắn nói.

...

Vài phút sau, Lâm Ân đã tiêm thuốc tê toàn thân cho thanh niên nọ.

"Thế nào? Toàn thân đều tê dại cả rồi, anh có cảm nhận được

tôi đang chọc vào anh không?" Lâm Ân nghiêm túc hỏi han.

Tạp Luân với cả người đều tê liệt đang nỉ non nằm ở nơi đó, vẻ mặt cũng trở nên hoảng hốt vô cùng. Đây là tác dụng phụ khi bị gây tê toàn thân, nó làm gã rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Dựa theo quy trình bình thường, gã chỉ cần ngủ một giấc, chờ đến khi có cảm giác trở lại, giải phẫu đã hoàn thành rồi, trong suốt quá trình bác sĩ chữa bệnh, đều không cảm nhận được bất cứ đau đớn gì.

"Có vẻ như ổn rồi đây, tôi bắt đầu nhé!" Bên tai truyền đến giọng nói đầy vẻ hài lòng của Lâm Ân, Tạp Luân trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, cũng trở nên yên tâm hơn nhiều.

Nếu toàn thân đã được gây mê rồi, gã sẽ không cảm nhận được đau đớn nữa, chỉ cần an tâm mà nhắm mắt lại, chờ đợi ca phẫu thuật này hoàn thành, là ổn thôi.

A!

Nói thật, đã lâu lắm rồi, gã không thể an tâm mà ngủ một giấc như vậy...

Phập ——

Tạp Luân (ヾ ﾉ ° ╭ °)——

Trong nháy mắt, một cơn đau đớn như chết cha chết mẹ lập tức "Xoẹt xoẹt" lướt qua, thô bạo gọi tỉnh ý thức còn đang mơ màng của gã.

Khoan đã!

Không thích hợp!

Không thích hợp một chút nào!

Chẳng phải ta đã được gây tê toàn thân rồi?

Vì sao vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được cơn đau như chết cha chết mẹ kia?

Sau đó, gã lập tức khiếp sợ nhìn thấy Lâm Ân đã bắt đầu dùng con dao to tướng nọ cắt chỉ cho mình, cũng nhìn thấy hắn chuyên chú cắt hai bên trái phải một hồi.

Phập ——

Phập ——

"Ngao ———— "

Trong lòng Tạp Luân (ヾ ﾉ ° ╭ °)—— vừa phát ra một tiếng thét chói tai như giết heo, khổ nỗi toàn thân đã bị gây tê, khiến cho cái miệng của gã hoàn toàn không mở ra được, không thể trực tiếp phát ra âm thanh, chỉ có thể âm thầm hò hét trong lòng.

Gã run rẩy.

Chuyện gì vậy chứ?

Vì sao toàn thân bị gây tê rồi, mà ta vẫn cmn đau đớn như vậy?

Lâm Ân đang chăm chú cắt chỉ, chợt nhìn thấy thân thể Tạp Luân không ngừng run lên, lập tức tỏ vẻ thân mật mà nhã nhặn lấy một chiếc khăn đến, lau mồ hôi trên mặt gã, nói: "Anh cứ ngủ một giấc là được rồi, đừng lo lắng gì cả, sau khi tỉnh lại, anh sẽ là một thanh niên khỏe mạnh, an khang thôi. Ngủ đi! Ngủ đi!”

Nói xong, Lâm Ân bắt đầu đẩy nhanh tiến độ cắt chỉ.

Cả người Tạp Luân đau như muốn nứt ra, nhưng đã gây tê rồi, có muốn, gã cũng chẳng làm ra được bất cứ động tác gì.

“Rắc rắc”… đó là tiếng lòng vụn vỡ.

Gần như Tạp Luân phải dùng hết toàn bộ khí lực của mình, chỉ để run rẩy mà mấp máy khóe miệng đã tê dại kia, nói ra một chữ: "Đau..."

Lâm Ân ngẩn người, lập tức ghé lỗ tai đến sát bên miệng gã, hô lớn: "Anh nói lớn tiếng hơn một chút đi, tôi không nghe rõ."

Tạp Luân run rẩy tiếp tục nỗ lực mấy máy môi, nói: "Tốt... tốt..."

[Thật ra Tạp Luân muốn nói là “Đau quá” - 好疼 nhưng mới nói đến chữ “好”- hảo thì không rặn thêm được nữa. Mà chữ hảo này vừa có nghĩa là quá vừa có nghĩa là tốt…]

Lâm Ân ngẩn ra, lập tức lau mồ hôi cho gã, rồi vui mừng nói: "Không có gì, đây đều là chuyện tôi phải làm mà, không cần khen tôi như vậy. Nhưng chia sẻ thật với anh, từ trước tới nay anh chính là người bệnh đầu tiên cho tôi đánh giá cao như vậy khi đang nằm trên bàn giải phẫu đó."

"Một khi đã như vậy, tôi nhất định sẽ chữa cho anh vừa nhanh vừa ổn! Cứ yên tâm đi!" Lâm Ân mỉm cười, có chút cảm động, vươn tay lau đi khóe mắt ướt át.

Suy cho cùng, đây cũng là lần đầu tiên trong đời hắn, nhận được đánh giá cao như thế từ người bệnh của mình.

Một khi đã như vậy... hắn còn chờ gì nữa mà không cố gắng hơn đây?

Không nói hai lời, vẻ mặt Lâm Ân lập tức trở nên vô cùng chuyên chú.

Hắn dùng thái độ càng nghiêm túc hơn lúc trước, thậm chí còn xả thân lao vào hành động, nhất định phải thực hiện một ca giải

phẫu cắt chỉ hoàn mỹ nhất, nhất định phải khiến cho người bệnh vừa lòng!

Phập phập phập phập ——

Tốc độ cắt chỉ nhanh hơn gấp đôi!

Đau đớn cũng gia tăng gấp bội!

Nhìn thấy động tác của Lâm Ân, Tạp Luân vốn đang run rẩy, càng không ngừng gian nan mấp máy cánh môi.

Không! Không phải!

Tôi đâu có khen ngợi cậu?

Tôi chỉ muốn nói đau quá! Đau quá thôi mà! Không phải nói cậu làm tốt đâu!

Mẹ ơi! Đau quá!

Tạp Luân thực sự muốn khóc luôn rồi!

Cứu mạng! Cứu mạng! Ai có thể tới cứu tôi?

Cứu tôi trời ơi!

【 đinh! Đao công +1】

【 đinh! Đao công +1】

Ngoài cửa, những chiến sĩ của trấn Tịch Tĩnh vẫn một mực đứng bên ngoài, thông qua khe hở ở cửa, quan sát tình huống bên trong. Toàn bộ những gì bọn họ nhìn thấy chính là dáng vẻ chuyên chú vô cùng của Lâm Ân, khiến cho tâm lý đề phòng cảnh giác đối với hắn trong lòng bọn họ, dần dần phai nhạt đi, ngược lại trên mặt những người này còn lộ vẻ tán thưởng.

"Trấn trưởng, đúng là vị bác sĩ này chuyên nghiệp vô cùng, chỉ tính tới chuyện tiêm thuốc tê cho bệnh nhân thôi, đã đủ để thấy rằng hắn tốt gấp mấy lần đám Dạ Y kia rồi."

"Nhóc Tạp Luân kia còn vui mừng đến độ chảy nước mắt cảm động kìa!"

Trấn trưởng cũng thoáng thở dài một hơi, rồi đưa tay vuốt vuốt chòm râu thật dài của mình, nói: "Vậy là tốt rồi, tôi cũng thật không ngờ, ở bên trong thế giới hắc ám này, chúng ta vẫn có thể gặp được một bác sĩ chuyên nghiệp, tốt bụng, mà không hề biến thái như vậy. Xem ra ở bên trong thế giới hắc ám này vẫn còn người tốt!"

Chương 319: Lòng Cảm Thông Của Thiên Sứ Tự Trói!!!

Mấy phút đồng hồ sau.

Trong phòng.

Lâm Ân nhìn thấy Tạp Luân đã gần như được cắt chỉ xong xuôi rồi, lại cẩn thận quan sát khe hở được khâu lại giữa hai phần thân thể, lập tức có cảm giác hiểu ra. Quả nhiên… tình huống đúng như những gì thầy hắn nói, giữa hai khối thịt được dính hợp lại bởi một thứ chất lỏng dính nhơm nhớp màu trắng trắng nào đó.

"Đây là thứ dược tề kỳ quái Dạ Y thường dùng mà thầy từng nói đến sao?" Lâm Ân có chút do dự, chưa xác định được.

Rất nhanh, trước mắt hắn đã hiện ra giao diện giới thiệu của hệ thống.

【 lòng cảm thông của thiên sứ tự trói 】

【 phẩm chất 】: Cấp sử thi

【 giới thiệu 】: là loại dược tề đặc thù mà chỉ Dạ Y mới đủ khả năng sử dụng, sau khi bôi thứ này lên miệng vết thương, nó có thể loại trừ nguyền rủa, cũng khiến mục tiêu có thể duy trì được ý thức một cách chính xác và tồn tại như bình thường. Nó còn có thể đề kháng loại ôn dịch nguyền rủa đặc thù nào đó, nhưng tác dụng phụ là làm cho mục tiêu mất đi năng lực tự lành của mình.

Lâm Ân đọc mà trong lòng vô cùng chấn động.

Cấp sử thi?

Đây chính là phẩm chất dược tề còn cao hơn cấp truyền thuyết nha!

Chẳng lẽ quần thể Dạ Y này giàu có như vậy?

Dược tề cấp sử thi cũng có thể tùy tùy tiện tiện mang cho người khác sử dụng?

Lâm Ân thoáng suy tư một hồi. Chưa cân nhắc đến chuyện gì khác, nếu chỉ tính tới tác dụng của loại nước thuốc này, thì có vẻ như nó là một loại dược tề được chuyên môn sản xuất ra nhằm loại trừ một loại phản ứng nguyền rủa đặc biệt nào đó.

Chẳng lẽ… đây chính là nguyên nhân Dạ Y thường xuyên mổ nát con người ta ra?

Được rồi, không cân nhắc đến chuyện này vội.

Nói cách khác, sở dĩ những người đã bị mổ nát ra kia vẫn có thể sống bình thường, đều nhờ vào đặc tính duy trì sinh mệnh có bên trong loại dược tề này, nhưng cái giá phải trả chính là huyết nhục không thể tự mình khép lại?

Bởi vậy mới cần khâu vào...

Có đúng thế không nhỉ?

Đến đây, coi như Lâm Ân đã hiểu được nguyên nhân khiến Dạ Y phải làm như vậy rồi.

Mà nếu thực sự là như vậy, Lâm Ân cũng không dám tùy tiện loại trừ phần dược tề được bôi lên người bệnh nhân này đâu. Ừm… ít nhất là không thể loại trừ toàn bộ.

Lâm Ân nghiêm túc nâng cái đầu đang run rẩy mà không ngừng rơi lệ của Tạp Luân lên, nghiêm túc nói: "Tạp Luân, tôi chuẩn bị khâu lại cho anh đây. Anh cứ yên tâm, rất nhanh thôi anh

sẽ quay về làm một người bình thường!"

Nói xong, hắn nhanh chóng lấy kim chỉ từ trong hòm thuốc ra ngoài, rồi mỉm cười xâu kim, ánh mắt nhìn thẳng vào lồng ngực của Tạp Luân.

Kỳ thật, phương pháp khâu của hắn cũng vô cùng đơn giản.

Bởi vì những gì người bên ngoài nhìn thấy chính là một lớp da kia, cho nên hắn chỉ cần khâu lại toàn bộ những phần da thịt bên dưới lớp da kia trở về với trạng thái bình thường, sau đó loại trừ phần dược tề nọ, và bôi lên da gã, lại lợi dụng dược tề khôi phục khiến cho nó nhanh chóng khép lại là xong.

Sau khi làm như vậy, từ bên ngoài hoàn toàn không nhìn ra dấu hiệu đã từng được khâu lại trên người bệnh nhân.

Đây tuyệt đối là một ý tưởng thiên tài.

"Tạp Luân, tôi bắt đầu ngay đây, nhưng quá trình này cần phải tách ra để xử lý, cho nên da của anh cần phải... Ừm, anh cũng hiểu rồi đấy."

Đôi mắt Tạp Luân run rẩy không ngừng, run rẩy mãnh liệt.

Chờ một chút!

Câu nói vừa rồi của hắn có ý gì?

Cần phải làm gì chứ?

Da...

Chẳng lẽ...

Không được!

Cả người Tạp Luân đều run rẩy kịch liệt, cực độ kinh hoảng,

trong lòng điên cuồng kêu to… Nhưng không có bất cứ tác dụng gì cả.

【 đinh! Kỹ thuật khâu người của ngươi +1】

【 đinh! Kỹ thuật khâu người của ngươi +1】

…

Rốt cuộc, hơn mười phút sau.

Lâm Ân lau mồ hôi trên đầu, sau đó loại bỏ phần dược tề bôi trên da của Dạ Y, rồi nhẹ nhàng dính nó lên phía trên cơ bắp, lại lấy dược tề khôi phục ra, xoa đều vào phần liên kết giữa cơ bắp và da của Tạp Luân.

Lâm Ân quan sát máu thịt tự lành lại, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hài lòng.

"Như vậy là xong rồi."

【 đinh! Ngươi thành công hoàn thành nhiệm vụ: Khâu lại đặc thù, nhận được khen thưởng nhiệm vụ: 500 tiền khô lâu, 500 kinh nghiệm cơ sở 】

Phương pháp xử lý chuyện này vô cùng đơn giản. đầu tiên là cắt bỏ chỉ khâu của Dạ Y, sau đó khâu những khối thịt rời rạc kia vào cơ thể bệnh nhân, lại loại bỏ thứ dược tề mang tên【 lòng cảm thông của thiên sứ tự trói 】được bôi lên da người nọ, sau đó dùng dược tề khôi phục, làm vết thương lành lại như cũ, cuối cùng là phủ lớp da hoàn chỉnh không chút sứt mẻ kia lên trên cơ bắp, lại dùng dược tề khép lại.

Làm như vậy, trên người sẽ hoàn toàn không có bất cứ dấu vết khâu lại nào, sẽ hoàn mỹ mà phục hồi như cũ.

Lâm Ân mỉm cười nói: "Tạp Luân, giải phẫu thành công rồi,

hiện tại anh không còn phải lo lắng vì vẻ ngoài xấu xí của mình nữa."

"Để khiến anh càng thêm đẹp trai hơn, tôi còn đặc biệt giúp anh loại bỏ mấy vết bớt đen và mụn trứng cá trên mặt anh đó, anh đã được chữa khỏi rồi."

Tạp Luân (((;° ४ °;))) còn đang tê liệt nằm ở nơi này, nước mắt to như cái đấu cứ một mực "Lạch cạch lạch cạch" chảy ra bên ngoài.

Lâm Ân giúp gã lau nước mắt, hốc mắt cũng trở nên ửng đỏ, khụt khịt hai cái mới mỉm cười nói: "Cám ơn, cám ơn anh đã khích lệ tôi như vậy, nhưng không cần cảm động đến mức ấy đâu. Anh khóc như thế, tôi cũng xúc động muốn khóc đây này."

Lâm Ân nói xong, thực sự lén lút xoay người, lén lút lau nước mắt.

"Thật có lỗi, con người tôi có chút cảm tính, nhưng vẫn muốn nói một câu với anh, cám ơn, cám ơn sự công nhận của anh."

Tạp Luân (((;° ४ °;))) càng nghe càng rơi lệ nhiều hơn.

Ta...

Ta cảm động cái... Dcmnm ngươi nha!

Vào thời khắc này, trong lòng Tạp Luân đang chất chứa đầy tâm sự. gã khóc nhưng lại hoàn toàn không biết nên hình dung tâm trạng hiện tại của mình như thế nào.

Bởi vì… đau quá trời đất cha mẹ ơi! Tên bác sĩ này đã tiêm thuốc tê cho người ta rồi, nhưng hắn làm còn đau hơn lũ điên Dạ Y kia mổ người khác!

Hơn nữa, công việc hắn làm là cắt bỏ, phá vỡ, làm sạch những

vết khâu cũ, cuối cùng là một lần nữa khâu người ta lại!

Khóc...

Tuyệt đối là đau đớn gia tăng lên gấp đôi!!!

Chương 320: Vì Sao Tạp Luân Lại Khóc???

Ken két——

Lâm Ân mỉm cười mở cửa chính ra.

Mấy người trưởng trấn lập tức chen nhau đi tới, dồn dập hỏi: "Thế nào? Ca phẫu thuật thế nào rồi?"

Lâm Ân mỉm cười nói: "Vô cùng thành công! Anh ấy đã hoàn toàn bình phục! Đã là một thanh niên khỏe mạnh rồi!"

Nói xong, Lâm Ân lịch sự mời bọn họ tiến vào, đám người trưởng trấn lập tức nhìn thấy bộ thân thể với làn da đen thui, hoàn chỉnh, trơn bóng như mới, không có một vết khâu lại nào, đang nằm yên trên thớt.

Mấy em gái xung quanh đều mắt chữ A mồm chữ O mà nhìn chằm chằm vào (✪0✪). (Không biết Lâm Ân đã mặc quần áo cho thanh niên đáng thương Tạp Luân kia chưa nhỉ?)

"Oa! Đúng là trên cơ thể không có lấy một vết sẹo nào! Làn da thật là mượt mà! Y như một đứa con nít vậy!"

Đương nhiên nhìn làn da trên người Tạp Luân hiện tại giống con nít, là bởi vì sau khi được Lâm Ân không ngừng lặp đi lặp lại xử lý vết thương, còn dùng dược tề đặc thù tỉ mỉ ngâm một chút, đã khiến cho tế bào da của gã được toả sáng, trở lại mùa xuân thứ hai của cuộc đời mình.

Trưởng trấn dẫn theo một nhóm cư dân tiểu trấn đi tới, tỉ mỉ quan sát hồi lâu, cuối cùng không khỏi tấm tắc ngợi khen tay nghề

của bác sĩ này thật thần kỳ.

Bởi vì hắn đã làm được đúng như những gì hắn nói.

Những vết sẹo dữ tợn đã hoàn toàn biến mất rồi, không để lại một chút dấu vết nào cả.

Chuyện này y như kỳ tích vậy.

“Quả nhiên… Bác sĩ Lâm không hổ là người chuyên nghiệp." Trưởng trấn cũng trịnh trọng vươn tay về phía Lâm Ân, nói: "Sau hôm nay, cuối cùng đứa nhỏ Tạp Luân này cũng có thể thoát khỏi bóng ma trong lòng mình rồi. Bác sĩ Lâm, cậu đúng là một vị thiên sứ áo trắng chân chính."

Lâm Ân mỉm cười nói: "Chuyện nhỏ thôi mà, đâu cần phải nhắc đến?"

Đã được tận mắt chứng kiến y thuật sánh ngang với kỳ tích của Lâm Ân, trong mắt cả đám cư dân tiểu trấn xung quanh đều phát ra những tia sáng kỳ dị.

Ánh mắt bọn họ nhìn hắn cũng thay đổi, chuyển thành lấp la lấp lánh.

Chỉ có Tạp Luân đang nằm trên thớt là cả người tê liệt (((;° ʊ̆ °;))), nước mắt đầy ủy khuất, không thể ngăn cản nổi mà rớt xuống hai hàng.

"Di, vì sao Tạp Luân lại khóc?"

"Có lẽ vì quá cảm động đó. Nói cho cùng, hiện giờ thân thể cậu ấy đã được khôi phục lại như cũ, toàn bộ những vết sẹo trên người đã bị loại bỏ sạch sẽ rồi, đương nhiên trong lòng cậu ấy sẽ rất kích động!"

Mấy em gái đen nhánh xung quanh không nhịn được khẽ gật

gật đầu, hốc mắt cũng thoáng trở nên đỏ bừng, trong lòng không khỏi cảm thấy vui mừng cho Tạp Luân.

"Bác sĩ, tuy tôi biết nói ra chuyện này sẽ làm phiền tới cậu, nhưng..." Trong mắt trưởng trấn hiện lên một tia do dự, có chút bối rối, không biết nên mở miệng như thế nào.

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Có chuyện gì mời ông cứ nói, không sao hết. Nếu có thể giúp được mọi người chuyện gì, tôi nhất định sẽ tận tâm tận lực."

Nhìn thấy thiếu niên này nhiệt tình lại tốt bụng như thế, trưởng trấn cũng thoáng có chút cảm động, lập tức lúng túng nói: "Là như vậy, bác sĩ, trong tiểu trấn của chúng tôi không chỉ có một mình đứa nhỏ Tạp Luân này từng bị Dạ Y mổ xẻ, tôi muốn nói... Nếu có thể, cậu hãy giúp một vài người khác nữa, đặc biệt là mấy cô bé của chúng tôi..."

“Những vết sẹo trên người gây ảnh hưởng tới những cô bé của chúng tôi hơn bất cứ ai khác."

Đến đây, đám người ngoài phòng chậm rãi tách ra, chỉ thấy mấy cô bé với làn da đen nhẻm, dáng người thướt tha, đeo khăn che mặt, một mực cúi đầu, có chút khẩn trương mà gấp gáp, đưa mắt nhìn Lâm Ân, trong ánh mắt tràn ngập hi vọng.

Lâm Ân do dự nói: "Chuyện này... Hình như có chút không thích hợp?"

Nhưng trưởng trấn còn chưa nói gì, mấy cô gái kia đã nhanh chóng chạy tới, vây quanh Lâm Ân ở giữa, một đám đều ngẩng đầu, dùng ánh mắt đầy mong đợi, thậm chí còn có chút cầu xin, nói: "Không! Rất thích hợp! Cực kỳ thỏa đáng!"

"Bác sĩ! Van cậu hãy giúp chúng tôi đi, chỉ cần cậu có thể giúp chúng tôi xóa bỏ những vết sẹo trên người, không cần biết cậu

muốn chúng tôi làm cái gì, chúng tôi đều đồng ý làm cái ấy!"

"Thật sự! Kể cả khi cậu yêu cầu sáp sáp [1], chúng tôi cũng đồng ý ngay mà không có bất cứ khúc mắc gì trong lòng cả, thậm chí còn cố gắng hết mình mà phối hợp với cậu nữa cơ! (✪ᴧ✪)"

[1] : từ này có nghĩa là hôn nhẹ, ôm một cái, nâng lên cao cao… Nói chung là hành vi thân mật.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Khâu lại đặc thù (2) khen thưởng nhiệm vụ: 500 tiền khô lâu, 500 kinh nghiệm cơ sở 】

Lâm Ân: "..."

Không chỉ bọn họ dồn dập cầu xin, ngay cả trưởng trấn cũng ném ánh mắt đầy thỉnh cầu tới, nghiêm túc nói: "Bác sĩ, thật sự đã làm phiền cậu rồi. Tôi biết y thuật của cậu cao siêu, chỉ mong cậu hãy cứu lấy những cô bé này."

Nói xong, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh hãi của Lâm Ân, ông ấy trực tiếp quỳ một gối xuống trước mặt hắn.

Lâm Ân vội vàng nâng trưởng trấn dậy, lắc đầu nói: "Mau mau, xin ông hãy đứng lên đi. Ông cứ yên tâm, cứ giao cho tôi chuyện vết sẹo trên người những cô ấy, cứu sống người bệnh chính là thiên chức của bác sĩ, đương nhiên tôi sẽ bàng quan không đứng nhìn!"

Trưởng trấn vui mừng vô cùng, lập tức nắm chặt tay Lâm Ân, tỏ vẻ cảm kích.

"Hiện tại, những người không liên quan lập tức đi ra ngoài, xếp thành hàng, từng bước từng bước đi. Được rồi, tôi hỏi mọi người, ai đồng ý tiếp nhận tôi trị liệu?"

Mấy em gái kia lập tức đồng thanh giơ tay, nói:

"Nô gia muốn là người đầu tiên!"

"Bác sĩ! Hãy lựa chọn tôi trước!"

"Bác sĩ! Tôi người nhẹ thân mềm, đơn giản bớt việc nhất, nên là người đầu tiên!"

Tạp Luân đang nằm trên thớt vẫn không ngừng run rẩy, rồi gian nan dùng khí lực lớn nhất của bản thân để nghiêng đầu qua, run rẩy vươn tay về phía những em gái đang vây quanh Lâm Ân nóng lòng muốn thử kia.

"Đừng... Đừng... Đừng..."

Thân thể gã không ngừng run rẩy nhưng thực sự rất muốn nhắc nhở những cô gái ấy.

Bác sĩ này, hắn... hắn có thể bỏ qua dược tính của thuốc tê đó!

Má nó, rõ ràng đã tiêm thuốc tê rồi, nhưng chẳng có một tí tác dụng nào cả.

Đáng tiếc, Tạp Luân không thể nói ra được nỗi lòng đau xót của bản thân, để rồi trong lúc nước mắt nghẹn ngào, gã bị vài người nâng ra ngoài mất.

Chương 321: Sương Mù Màu Trắng!!!

Trăng đỏ treo cao.

Giữa tiểu trấn chìm trong sương mù màu đen, ánh mắt của phần lớn mọi người đều bị gian phòng nơi Lâm Ân đang tác nghiệp hấp dẫn.

Mà ở phía trên quảng trường, những người sói trong trạng thái uể oải kia đang bị mấy thủ vệ trông coi.

Một người sói toàn thân mọc đầy phát ban, mở to mắt, bên trong chớp động hung quang, lặng yên tới gần Lang Vương của bọn họ.

"Lão đại... Anh thế nào nào?"

Thủ lĩnh người sói ôm lấy cái mông, vẻ mặt trống rỗng, đang nằm yên dưới đất, một câu cũng không nói nên lời.

Thật hiển nhiên, tình huống "phun ra do bệnh tả" lúc trước đã tạo thành thương tổn quá nặng nề, khó có thể miêu tả được đối với gã.

Mà tổn thương này không chỉ tác động vào thân thể, nó còn ảnh hưởng tới tâm linh.

Bởi vì trước kia ở giữa bầy sói, gã luôn dùng hình tượng một người đàn ông cao lớn uy mãnh, thiết huyết vô tình mà lập uy với đám đàn em bên dưới, nhưng tới hiện tại, toàn bộ hình tượng gã vất vả xây dựng nên... đều bị hủy hoại rồi.

Ánh mắt gã trở nên trống rỗng, cảm thấy đau đớn, gục ngã, và xấu hổ tới mức không còn mặt mũi nào gặp người.

Hai người sói đang ở bên cạnh chăm sóc gã cũng vô cùng đau đớn mà cắn răng nói: "Lão đại đã phun đến hư thoát rồi. Hồi nãy tôi có kiểm tra một chút, nơi đó đã nứt thành mười mấy múi, muốn khâu lại cũng là cả một vấn đề."

Bầu không khí vừa có chút khởi sắc, lại tạm thời chìm trong yên tĩnh.

Vẻ đờ đẫn, trống rỗng, bao kín lấy gương mặt Lang Vương, một thứ chất lỏng đục ngầu, nhẹ nhàng lăn trên má.

Người sói mắc chứng phát ban có chút ngạc nhiên nhìn cảnh tượng này, sau đó lập tức nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt chuyển màu đỏ tươi, trong lòng chỉ hận không thể xông lên liều mạng cùng tên quái vật xúc tu kia.

"Lão đại, chứng bệnh của tôi không quá nghiêm trọng, sau khi khôi phục lại một chút đã khá hơn nhiều rồi, hiện tại đám người này phòng thủ lơi lỏng, tôi nghĩ là mình có thể chạy thoát đi."

"Chỉ cần tôi chạy được ra ngoài, liên lạc với những anh em khác, chúng ta sẽ có cơ hội!"

Lời này vừa nói ra, hai người sói đang chăm sóc cho Lang Vương lập tức trở nên kích động, hô hấp dồn dập,

Bọn họ lại đưa ánh mắt hung tàn mà cảnh giác nhìn thoáng qua xung quanh, nói: "Anh xác định mình vẫn còn thể lực?"

Người sói mắc chứng phát ban kia cắn răng nói: "Đúng!"

Ánh mắt mấy người sói nọ trở nên ngưng trọng. Bọn họ thương lượng một chút, sau đó nhanh chóng truyền từng mệnh lệnh ở bên này cho đám người sói xung quanh.

Vài phút sau, những người sói suy yếu đã nhận được mệnh lệnh kia đều lóe lên hung quang trong mắt.

Để rồi ngay trong khoảnh khắc bọn họ tìm được cơ hội, một tiếng thét báo hiệu vang lên.

Đúng vào khoảnh khắc mấy thủ vệ kia dời đi ánh mắt, hơn trăm người sói lập tức bạo loạn, bọn họ mở miệng rít gào, nâng cơ thể bị bệnh nặng quấn thân của mình lên, lao thẳng về phía đám thủ vệ nọ.

"Chạy mau!"

Trong nháy mắt, người sói mắc chứng phát ban kia đã dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, cắn răng, chạy thẳng vào mảnh sương mù hắc ám đang bao vây tiểu trấn, một đi là không quay đầu nhìn lại.

Phanh ——

Phanh ——

Từng tiếng súng vang lên, cùng với thần thánh chú pháp mạnh mẽ của những mục sư đánh tới, đám người sói bạo loạn kia không kéo dài được bao lâu đã bị trấn áp xuống.

Bọn họ vốn bị bệnh nặng quấn thân, cơ thể đã rất hư nhược rồi, căn bản không phải đối thủ của cư dân tiểu trấn.

"Trưởng trấn, có người sói nhân lúc bạo loạn bỏ trốn ra ngoài." Một thủ vệ với vẻ mặt ngưng trọng nhanh chóng tiến đến báo cáo với trưởng trấn.

Lão giả kia khẽ cau mày, đưa mắt nhìn những người sói đang bị trấn áp trên quảng trường, nặng nề nói: "Phái vài người đuổi theo, nhất định phải ngăn chặn, không cho hắn có cơ hội chạy đi mật báo. Nếu không, chờ đến lúc vị bác sĩ nọ rời đi, chúng ta sẽ

gặp phải tai họa càng thêm trầm trọng!"

"Rõ!"

Trăng máu treo cao, quang mang màu đỏ tươi phủ đầy tiểu trấn.

...

Cùng lúc đó, trong mảnh hắc ám bên ngoài tiểu trấn, người sói mắc chứng phát ban kia đang thở hổn hển, bốn chân chạm đất, dùng tốc độ cực nhanh chạy khỏi tiểu trấn, một đường tiến thẳng về phía núi rừng trước mặt.

Nhóm người sói này ngập tràn dã tính, chỉ cần bọn họ có thể dung nhập vào bên trong Hắc Sâm Lâm, thì với khả năng quen thuộc hoàn cảnh, không một ai có thể đuổi kịp được bọn họ.

Choảng ——

Một cước đạp lên thân cây đại thụ trước mắt, đột nhiên người sói kia nhảy xuống, đứng vững trên một bãi cỏ trống trải.

Nhưng ngay tại thời điểm gã muốn tiếp tục chạy về phía trước, đột nhiên một luồng khí tức âm lãnh thổi quét toàn thân, khiến cho da đầu gã run lên.

Gã vô cùng ngạc nhiên, hoảng hốt, một mực đứng ở nơi đó, nhìn chằm chằm vào trước mặt mình. Cũng không biết từ khi nào, chỉ thấy bên trong mảnh sương mù màu đen trước mặt, lại "Vù vù" xuất hiện ra từng luồng sương mù màu trắng.

Đen trắng lần lượt đan xen vào nhau, có vẻ quỷ dị vô cùng.

Mà ở trong mảnh sương mù trước mặt, lại mơ hồ hiện ra một bóng người tối đen, hai tay cầm quyền trượng, đội một chiếc mũ phớt cao, cái mặt nạ mỏ chim thật dài xuất hiện trong mảnh sương

mù màu trắng, khiến cõi lòng người ta phát lạnh.

"Đó... Đó là..." Sắc mặt người sói nọ chuyển thành tái nhợt, có vẻ gã đang hoảng sợ vô cùng, vội vàng lui về phía sau, toàn thân lạnh băng cứng ngắc.

Đang ——

Đang ——

Từng tiếng chuông ngân truyền đến từ trong hắc ám, làm bầu không khí xung quanh dần dần thay đổi, trở nên quỷ dị âm lãnh không ngờ.

...

Ngoài trấn, mấy người thợ săn được cử đi truy tìm tung tích của người sói kia, vừa lao ra bên ngoài tiểu trấn, đột nhiên ngẩng đầu lên đầy cảnh giác.

Bọn họ vừa nghe được một tiếng kêu bén nhọn, đầy thảm thiết vừa truyền đến từ bên trong rừng rậm.

Từng con quạ đen nhác nháo bay từ cánh rừng âm u ấy, ra ngoài.

Toàn thân nhóm thợ săn sợ đến run rẩy cả người.

Sự bất an khó có thể nói rõ thành lời nhanh chóng "Vù vù" thổi quét qua cơ thể bọn họ.

"Sương trắng..."

Một thợ săn ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, nhìn chằm chằm vào mảnh sương mù màu trắng vừa bay lên trong rừng rậm. Gã chợt nghĩ tới cái gì, thân thể lại không ngừng run rẩy.

Dạ Y!

Đúng vậy!

Tuyệt đối không thể sai được!

Khẳng định là bọn họ! Khẳng định là bọn họ cảm nhận khí tức của đám người sói, mới bị hấp dẫn đến đây!

Chương 322: Dạ Y Tới Rồi!!!

"Mau! Lập tức trở về thông báo cho trưởng trấn! Việc lớn không tốt rồi!"

"Dạ Y..."

"Xuất hiện..."

...

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Bên trong tiểu trấn, sau khi lần lượt từng cô gái đã rơi vào trạng thái tê liệt, được nâng khỏi phòng phẫu thuật tạm thời của Lâm Ân, rất nhanh thôi, quá trình trị liệu của hắn sẽ kết thúc.

Nhưng đúng vào lúc này, những thợ săn đã chạy ra ngoài, đuổi theo người sói nọ, lại vội vã chạy trở về.

Bọn họ nhanh chóng tới gần, thì thầm bên tai trưởng trấn vài câu, khiến sắc mặt trưởng trấn lập tức thay đổi.

"Cậu nói cái gì?"

Người thợ săn kia lộ vẻ mặt trắng bệch, run rẩy nói: "Trưởng trấn, tin này là vô cùng xác thực, không thể sai lầm được, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Trưởng trấn chau mày, nói: "Là tôi đã xem nhẹ chuyện này rồi. Tôi vẫn biết đám người điên kia luôn cảm thấy hứng thú đối với nguyền rủa trong cơ thể những người sói này, nếu người sói tụ tập lại, rồi xuất hiện với quy mô lớn, nhất định sẽ làm bọn họ chú ý, nhưng thật không ngờ bọn họ lại tới nhanh như vậy!"

Ông ấy không dám trì hoãn thêm nữa, lập tức quay đầu, nặng nề nói: "Lập tức đi thông báo xuống dưới, khiến cho tất cả cư dân tiểu trấn di chuyển tới giáo đường dưới lòng đất, không có mệnh lệnh của tôi, tuyệt đối không được đi ra!"

"Rõ!"

Nói xong, ánh mắt trưởng trấn trở nên ngưng trọng, ông ấy lập tức xoay người, đi đến gõ vang căn phòng nhỏ tạm thời của Lâm Ân.

"Bác sĩ Lâm, ca phẫu thuật của cậu đã hoàn thành chưa?"

Chỉ nghe “Ken két” một tiếng, Lâm Ân nhanh chóng đi tới mở cửa chính, ném đôi bao tay dính máu qua một bên, mỉm cười nói: "Coi như đã xong rồi, bên ngoài mới xảy ra chuyện gì ư?"

Trưởng trấn lập tức đi đến, nhanh chóng đóng cửa chính lại, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Là thám báo của chúng tôi vừa nhận được tin tức, bọn họ phát hiện... Phát hiện động thái của Dạ Y ở bên ngoài tiểu trấn."

Lời này vừa nói ra, trước mắt Lâm Ân lập tức sáng ngời: "Cuối cùng bọn họ cũng xuất hiện rồi sao?"

Trưởng trấn chau mày, nói: "Bác sĩ, tôi vẫn muốn khuyên cậu một câu, những Dạ Y kia là một lũ điên hàng thật giá thật, cậu thật sự không nên tiếp xúc bọn họ!"

"Bởi vì rất có khả năng cậu còn chưa kịp nói một câu nào, đã bị bọn họ cưỡng chế tiến hành giải phẫu rồi. Tuy rất hiếm xảy ra tình huống bọn họ giết người, nhưng bọn họ sẽ làm cho cậu sống không bằng chết!"

Lâm Ân mỉm cười nâng chiếc

Đang ——

Đang ——

Đột nhiên, từ bên ngoài truyền đến những tiếng chuông đồng hồ reo vang.

Gương mặt trưởng trấn biến sắc nói: "Không tốt!"

Cùng lúc này, ở bên ngoài, phía trên quảng trường trống trải, một đám người mang sắc mặt tái nhợt đang hoảng hốt đưa mắt nhìn về phía Bắc, nơi có một mảnh sương mù màu trắng dày đặc đang di chuyển thong thả mà quỷ dị, dần dần bao phủ toàn bộ khu vực bên ngoài tiểu trấn, rồi không ngừng lan tràn về phía bọn họ.

Không chỉ cư dân tiểu trấn, ngay cả những người sói suy yếu đang nằm trên quảng trường kia, cũng lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

"Đó là..." Cuối cùng, Lang Vương cũng tỉnh táo lại, gã hướng ánh mắt run rẩy nhìn về phía sương mù màu trắng đang “ùn ùn” kéo tới kia.

"Dạ Y..." Một thợ săn mấp máy đôi môi run rẩy, nỉ non nhắc đến một cái tên khiến cho lông tóc toàn thân dựng đứng lên.

Mà cũng chính tại một khắc này.

"Chạy mau!" Một tiếng rống to truyền tới.

Khiến cho nhóm thủ vệ cùng cư dân tiểu trấn xung quanh lập tức lao thẳng về phía giáo đường, tình cảnh hỗn loạn vô cùng. Thậm chí những người sói đang nằm trên quảng trường cũng tỏ vẻ hoảng sợ vạn phần mà lôi kéo thân thể suy yếu của mình, bỏ chạy tứ tán khắp nơi.

Nỗi sợ hãi đối với Dạ Y vẫn một mực khắc sâu trong lòng bọn họ, tuyệt không thể xóa nhòa.

Bởi vì chỉ cần Dạ Y gặp được người sói, kiểu gì cũng lôi bọn

họ ra giải phẫu, sau đó lại một lần nữa khâu lại, nếu may mắn thành công bọn họ còn giữ được hình người. Nhưng nếu thất bại, bọn họ sẽ biến thành một con quái vật, người không ra người, quỷ không ra quỷ!

Loại tình cảnh này còn đáng sợ hơn cả cái chết!

Giờ khắc này, cả quảng trường đều rơi vào hỗn loạn. Còn bên trong gian phòng kia, ánh mắt trưởng trấn có chút bức thiết, ông ấy vơ một cái, tóm được cổ tay Lâm Ân, nói: "Mau! Bác sĩ! Cậu cứ theo tôi đi vào giáo đường trốn trước đã, mặc kệ cậu suy nghĩ thế nào, cứ tránh thoát một cửa này lại nói sau!"

Nhưng ngay trong nháy mắt khi ông ấy đẩy cánh cửa kia ra, mảnh sương trắng bên ngoài đã cuồn cuộn tiến vào.

Mấy người sói bên ngoài cũng hoảng sợ chạy trốn vào theo.

Hiển nhiên, khi đứng trước một tồn tại đáng sợ như Dạ Y, bọn họ cũng chẳng còn tâm tư nào mà đi chú ý tới mối quan hệ tử địch giữa mình với cư dân của tiểu trấn nữa.

Nhưng ngay khi vừa tiến vào gian phòng này, bọn họ đã thống khổ mà ôm chặt lấy yết hầu của mình, toàn bộ ngã xuống đất, không ngừng giãy giụa.

"Mau đóng cửa! Đóng cửa!"

Đã không còn kịp nữa rồi.

Trưởng trấn không ngờ Dạ Y lại tới nhanh như vậy!

Hẳn là khí tức tản ra khi những người sói mắc bệnh kia tụ tập lại cùng một chỗ, đã làm kinh động đến nhóm bác sĩ quỷ dị kia, cũng giống như mùi máu tươi lan tràn trong rừng, sẽ nhanh chóng hấp dẫn bọn họ tìm tới.

Trưởng trấn cắn răng một cái, ông ấy biết đã không còn kịp nữa rồi, chỉ có thể nhanh chóng đóng chặt cửa chính lại. Ngay sau đó, cây quyền trượng trên tay ông, trực tiếp chỉ thẳng vào một người sói trước mặt mình, trấn trưởng cắn răng nói: "Nếu mấy người muốn sống, thì ngoan ngoãn mà phối hợp với tôi, nếu không tôi sẽ giết mấy người trước khi Dạ Y xuất hiện!"

Mấy người sói kia đang quẫn bách ôm chặt yết hầu, nhưng vẫn không ngừng ho khan, lập tức đưa ánh mắt đầy sợ hãi nhìn thoáng qua Lâm Ân bên cạnh trưởng trấn, một câu cũng không dám nói.

Phù phù ——

Phù phù ——

Mơ hồ có thể nghe được âm thanh từng người ngã xuống đất không ngừng được truyền đến từ bên ngoài.

Hiển nhiên có rất nhiều người sói không kịp đi tìm nơi ẩn núp, đã bị mảnh sương trắng dày đặc nọ quật ngã từng người, từng người một.

Lâm Ân nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trước mắt cũng nhanh chóng hiện lên giao diện giới thiệu của hệ thống.

Chương 323: Nín Thở!!!

【 sương mù tê liệt 】: là một loại dược khí ẩn chứa quái lực đặc thù, nếu hít phải hoặc tiếp xúc với một lượng lớn dược khí này, nó sẽ làm cho mục tiêu mất đi năng lực hành động trong khoảng thời gian cực ngắn. Bởi vì bên trong có chứa một vài thành phần quỷ dị nào đó, khiến cho cả khôi lỗi, máy móc, ác linh đều chịu ảnh hưởng, không khác gì những sinh vật có máu thịt bình thường khác.

Trưởng trấn và mấy thủ vệ trong phòng lập tức ẩn nấp đi. Bọn họ dán sát thân thể, dựa vào phía dưới vách tường hai bên, nín thở ngưng thần chờ đợi.

Lúc này, bầu không khí bên trong căn phòng ấy là một mảnh tuyệt đối yên tĩnh.

Mấy người sói kia cũng hoảng sợ vô cùng. Bọn họ vội vàng lê người đi tới, tựa vào một bên khác, thân thể cứng ngắc, đang dần dần mất đi năng lực hành động, nhưng ý chí vẫn duy trì tỉnh táo như bình thường.

Thật hiển nhiên, ở trong lòng bọn họ, nỗi sợ hãi đối với Dạ Y đã vượt xa nỗi sợ hãi đối với những sinh vật khác rồi.

Lâm Ân đã bình tĩnh lại. Trong tình huống này, hắn không tỏ vẻ ngạo mạn, để trực tiếp mở cửa đi ra gặp mục tiêu của mình, thay vào đó, hắn cũng đi tới, tựa vào vách tường như những người khác, nhỏ giọng hỏi: "Đây là phương thức xuất hiện của Dạ Y sao?"

Trưởng trấn ngưng trọng nói: "Chỉ là một loại trong đó. Nếu bọn họ cảm thấy bên trong địa điểm mục tiêu có rất nhiều cần sinh vật cần bọn họ "Trị liệu", nhưng không chịu phối hợp, bọn họ

mới chọn dùng phương thức này."

"Bác sĩ! Tôi phải nhắc nhở cậu thêm một lần nữa!"

"Bọn họ không có tốt đẹp như trong tưởng tượng của cậu đâu. Ở trong mắt bọn họ, tất cả sinh vật đều cần trị liệu, ngay cả những sinh linh đã được bọn họ dán nhãn là "Chữa khỏi rồi", khi gặp phải một Dạ Y khác, rất có thể Dạ Y đó sẽ tiến hành thêm một lần chẩn đoán bệnh và trị liệu khác cho đối phương."

Trưởng trấn nói xong, lại chậm rãi cắn chặt hàm răng, nhấn mạnh từng từ một: "Bọn họ là một lũ... điên tà ác… nhưng luôn tự cho mình là thiện lương...!"

Lâm Ân nghe vậy, lập tức rơi vào suy tư, thân thể vẫn dán sát vào vách tường, hồi lâu sau, hắn mới ngẩng đầu lên nói: "Chúng ta cứ quan sát một chút tình huống trước đã."

Trưởng trấn gắt gao cau mày, rồi không do dự thêm, ông ấy lập tức lấy mấy bình dược tề nho nhỏ từ trong người mình ra, đưa cho Lâm Ân, nói: "Bác sĩ, cậu cầm cái này đi, nếu Dạ Y phát hiện ra chúng ta, cậu nhất định phải uống nó trước."

Mà vừa tiếp xúc với mấy bình dược tề này, trước mắt Lâm Ân đã xuất hiện thông tin về chúng.

【 lớp dịch nhầy cực độc của Slime 】: là chất lỏng được chiết xuất từ thân thể ẩn chứa kịch độc của Slime.

Lâm Ân kinh dị nói: "Ách..."

Trưởng trấn ngưng trọng tiếp lời: "Nó là độc dược, cũng là thứ dược tề mà những người sinh sống ở nơi này như chúng tôi dùng để đối phó với Dạ Y, nếu gặp được bọn họ, nhất định phải làm cho chính mình rơi vào trạng thái trúng độc gần chết."

"Làm như vậy, những Dạ Y kia sẽ toàn lực trị liệu cho cậu, chờ

sau khi bọn họ chữa trị cho cậu xong, khả năng cao là đám người ấy sẽ không tiếp tục hoài nghi trên người cậu vẫn còn bệnh tật khác nữa!"

"Nếu cậu thật sự không bị bệnh, lại bị bọn họ nhìn chằm chằm vào, thì tốt nhất là cậu nên cầu nguyện sao cho trên người mình thật sự có một chút bệnh tật nào đó đi!"

Nói xong câu này, trấn trưởng cắn chặt hàm răng, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Bởi vì khi đối mặt với lũ điên Dạ Y kia, người không có bệnh còn gặp phải tình huống thê thảm hơn những người bị bệnh.

Bởi vì nếu ngươi có bệnh, bọn họ sẽ trị liệu cho ngươi, nhưng ngươi không có bệnh, bọn họ sẽ tìm bệnh cho ngươi!

Mà quá trình đi tìm bệnh kia… mới gọi là sống không bằng chết.

…

Thời gian chậm rãi trôi qua, cả tiểu trấn đều bị sương mù màu trắng bao phủ.

Yên tĩnh như chết rồi!

Nhưng ngay tại khoảnh khắc ấy, có người trong nhà đột nhiên nghe được từng tiếng cắt xé, mơ hồ mà truyền đến từ một nơi nào đó rất gần căn phòng nơi bọn họ đang ẩn thân.

Phập ——

Phập ——

Giống như đang có người cầm dao, sau đó chém xuống từng dao từng dao, tách rời một bộ thi thể.

Gương mặt mấy người sói đã trốn được vào trong phòng, lập tức biến sắc, toàn thân cứng ngắc, hai mắt run rẩy, hô hấp ngừng lại, một cử động nhỏ cũng không dám.

Bởi vì bọn họ biết rằng, âm thanh kia vang lên từ thân thể những người sói chưa kịp chạy trốn, đã bị Dạ Y phát hiện, và đang tiến hành "Chữa trị".

Đó là đồng bạn của bọn họ.

Những người ấy đang rơi vào hiểm cảnh, nhưng bọn họ không dám phát ra tiếng động, cũng không dám lao ra.

Bởi vì thủ đoạn trị liệu của Dạ Y vô cùng nhanh chóng mà bạo lực, rất có khả năng những kẻ kia chỉ cần vài phút thời gian, là có thể hoàn thành một lần mổ xẻ mục tiêu, sau đó một lần nữa cứng rắn chắp vá thân thể người ta lại.

"Nín thở, bọn họ đến đây rồi!" Trấn trưởng gấp giọng nhắc nhở một câu.

Tất cả mọi người trong phòng đều bịt kín miệng mũi, run rẩy mà dán sát người lên vách tường.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài chầm chậm vang lên những tiếng bước chân quỷ dị.

Một cái bóng có mỏ chim từ từ xuất hiện ngoài cửa sổ, rồi nhẹ nhàng phản chiếu hình ảnh của mình vào trong phòng.

Phù phù ——

Phù phù ——

Cả phòng im lặng tới mức chỉ có thể nghe được tiếng tim đập kịch liệt của đám người bên trong.

Ở thời điểm hiện tại, tất cả những người này đều có thể cảm

nhận được, Dạ Y kia đang ở ngay ngoài cửa sổ, chỉ còn cách bọn họ một bức tường mỏng manh thôi.

Thật hiển nhiên, trong khoảng thời gian này, những người sói chưa kịp trốn vào trong phòng, đã được Dạ Y kia chữa trị xong xuôi rồi.

Mà Lâm Ân cũng dán người lên vách tường trong góc. Hắn đưa tay lên đè lại trái tim đang đập thật mạnh của mình, cố gắng kiềm chế tâm trạng phập phồng ấy.

Chỉ khác một chút, những người khác phập phồng vì sợ, còn hắn lại phập phồng vì hưng phấn.

Từ từ, ngay tại thời điểm những người trong phòng đang run rẩy chờ đợi, thì cái bóng thật dài ở ngoài cửa sổ, vẫn một mực in vào bên trong, lại chậm rãi di động, cuối cùng là biến mất trong ánh mắt bọn họ.

Tình huống này khiến tất cả mọi người đều không nhịn được mà thoáng buông lỏng một hơi.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp bình tĩnh trở lại thì bỗng nhiên…

Đông ——

Đông ——

Đông ——

Ba tiếng đập cửa với tiết tấu vô cùng thong thả lập tức truyền đến từ phía cửa chính của gian phòng, khiến trái tim của đám người bên trong lại một lần nữa trực tiếp trồi lên tới cổ họng.

Ngay ngoài cửa!

Dạ Y kia đang đứng ngay ngoài cửa!

Chương 324: Dạ Y – Chấp Hành Giả!!!

Xung quanh vẫn chìm trong một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều sợ hãi nín thở, một câu cũng không dám nói.

Sau khi tiếng đập cửa nọ vang lên, bên ngoài cũng rơi vào yên tĩnh quỷ dị.

Dần dần… Bọn họ nghe được tiếng bước chân nọ chậm rãi rời đi.

Mãi cho đến lúc tiếng bước chân ấy đi xa rồi, người sói đang tựa vào vách tường đối diện kia mới run rẩy mà ấn trái tim đang đập kịch liệt của mình xuống, lắp bắp nói: “Dạ Y kia... Không có... Không có phát hiện ra chúng ta ư?"

Nhưng ngay trong nháy mắt khi lời nói của gã vang lên…

Ông ——

Đột nhiên một cánh tay vẫn đeo đôi găng màu đen giống như quỷ mị trực tiếp từ bên ngoài vách tường, vươn tới, đặt lên vai gã, sau đó còn trực tiếp ấn lên gương mặt gã.

Rầm ——

Người sói kia lập tức phát ra một tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ, nhưng gã còn chưa kịp vung tay tới, cả người lập tức bị bàn tay kia kéo ra khỏi vách tường, hệt như một con quỷ hồn, không thân thể.

Gương mặt mọi người trrong phòng lập tức biến sắc.

"Không tốt!"

Phập ——

Phập ——

Rất nhanh, từ vách tường bên kia đã truyền đến từng chuỗi những âm thanh chặt thịt, cắt xương, kết hợp cùng tiếng kêu thảm thiết, đầy bén nhọn của người sói kia, kịch liệt nghe đến rợn người, không ngừng kích thích dây thần kinh của mỗi con người đang có mặt trong phòng.

Giờ khắc này, hai người sói còn lại, vốn đã bị sương mù ảnh hưởng một chút, cuối cùng cũng trực tiếp mất đi lý trí.

Bọn họ dùng sức đứng lên, đẩy cửa ra, rồi ôm theo nỗi sợ hãi cùng cực mà gieo mình vào mảnh sương mù màu trắng bên ngoài.

"Chạy! Chạy mau đi!"

Nhưng thật hiển nhiên, nỗi sợ hãi ấy đã khiến bọn họ làm ra một quyết định cực kỳ sai lầm.

Bởi vì hai người ấy chỉ vẻn vẹn chạy ra ngoài được vài bước, mọi người còn lại trong phòng đã nghe thấy hai tiếng “Phù phù” như thể vật nặng gì đó vừa ngã xuống đất, truyền đến từ bên ngoài.

Trưởng trấn nhanh chóng tiến lên, cắn răng đóng chặt cửa chính.

Sau đó, không nói hai lời, ông ấy lập tức lấy ra bình dược tề vốn là lớp dịch nhầy kịch độc của Slime, trực tiếp dốc thẳng vào trong miệng mình, rồi hét lớn: "Mau! Bọn họ đã phát hiện ra chúng ta, uống dược tề nhanh!"

Mấy thủ vệ kia cũng lộ ra sắc mặt tái nhợt, cuống quít tìm

dược tề, uống cạn,

Nhưng ngón tay của một thủ vệ thoáng run rẩy, khiến cho bình dược tề trên tay gã lập tức rời tay, rơi thẳng xuống đất, lớp dịch nhầy tối đen nhanh chóng bốc hơi lên.

Ông ——

Đại não thủ vệ nọ lập tức rơi vào trống rỗng.

Nhưng năng lực phản ứng xuất sắc đã khiến gã lập tức làm ra lựa chọn. Chỉ thấy gã cắn răng, hung hăng rút cây đao của mình ra, để rồi phập phập, tự đâm cho mình mấy đao vào ngực.

Lâm Ân: "!!!"

Kẻ hung ác!

Người này tuyệt đối là kẻ hung ác siêu phàm xuất chúng!

Ngay khoảnh khắc thủ vệ nọ vừa đâm bản thân xong, âm thanh cắt xẻ, khâu lại bên ngoài cửa cũng theo đó mà biến mất.

Cả phòng là một mảnh hít thở không thông.

Sau đó, một bàn tay chậm rãi đâm xuyên qua vách tường tiến vào bên trong, dò xét.

Rồi dưới cái nhìn chăm chú mang theo vô vàn run rẩy, hãi hùng của mọi người ở đây, bóng dáng một người cao lớn mặc áo da màu đen, đội mũ phớt cao, đeo một chiếc mặt nạ mỏ chim, giống như quỷ mị, dần dần đi xuyên qua vách tường bên ngoài, chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Đinh đinh đinh đinh!

Âm thanh nhắc nhở cho thấy một loạt giá trị tinh thần của những người xung quanh đang điên cuồng giảm xuống.

Tới tận lúc này, rốt cuộc Lâm Ân cũng thấy rõ được toàn cảnh, trước mắt hắn lại lập tức hiện ra giao diện giới thiệu của hệ thống.

【 Dạ Y chấp hành giả 】

【 chủng tộc 】: Người khâu lại

【 thuộc tính 】: Thủ tự thiện lương (?)

【 cấp bậc 】: ???

【 năng lực chiến đấu 】: là bác sĩ hành tẩu trong đêm đen không thích chiến đấu.

【 giới thiệu 】: Một đám bác sĩ hành tẩu trong đêm tối, bọn họ luôn nỗ lực hết sức mình với sứ mệnh giải cứu hết thảy những sinh linh phải chịu đau khổ vì bệnh tật bên trong thế giới hắc ám này. Bọn họ bảo vệ, bọn họ chữa trị, bọn họ cứu chuộc, bọn họ là địch nhân của ôn dịch và nguyền rủa. Bọn họ là hóa thân của thiện lương và yêu thương. Bọn họ là một nhóm bác sĩ giải phẫu ngoại khoa xuất sắc, bọn họ... sẽ chữa trị hết thảy những bệnh tật cho ngươi...

Lâm Ân có chút kinh dị nhìn qua.

Chỉ thấy chấp hành giả mặt nạ mỏ chim nọ đưa ánh mắt liếc nhìn toàn bộ mọi người đang có mặt tại nơi này một vòng, cùng với đó là bầu không khí âm u không kiêng nể gì, cũng bắt đầu lan tràn khắp chốn.

Rất nhanh, ánh mắt Dạ Y này đã rơi lên người trưởng trấn và mấy thủ vệ vừa uống kịch độc kia.

"Ngược đãi thân thể của chính mình là có tội, mấy người làm tôi cảm thấy hổ thẹn và phẫn nộ thay cho mấy người đó, nhưng tôi vẫn sẽ chữa trị thương tổn cho mấy người." Một giọng nói ấm

áp vang lên từ đằng sau chiếc mặt nạ mỏ chim kia.

Để rồi ngay tức khắc, vị Dạ Y này đã đi tới đằng trước trưởng trấn với gương mặt tái nhợt, vươn một ngón tay sắc nhọn đến, đâm vào dạ dày của ông ấy.

Phập ——

Âm thanh ngón tay đâm sâu vào thịt vang lên.

Toàn thân trưởng trấn hung hăng run rẩy lên, ông ấy phải dùng sức mà nắm chặt cây quyền trượng trên tay, khiến bản thân có thể chịu đựng được nỗi đau đớn này.

Nhưng vẫn mơ hồ có thể nhìn thấy, đúng là thứ hắc khí sinh ra do trúng độc trên mặt ông ấy, đang chậm rãi tụ tập về phía dạ dày. Rất nhanh, từng chút từng chút một lớp dịch nhầy tối đen bên trong cơ thể trưởng trấn đã "Hoa lạp lạp" leo lên ngón tay của Dạ Y kia, bị đối phương lấy ra khỏi thân thể ông ấy.

"Đau đớn là một thang thuốc hay, nó có thể giúp ông duy trì tỉnh táo."

Sau khi một luồng hắc khí cuối cùng bị ngón tay kia thu hút đi, hắc khí trên mặt trưởng trấn cũng hoàn toàn biến mất.

Nhìn thấy một màn này, trong mắt Lâm Ân đầy vẻ kinh dị, hắn nhanh chóng móc ra bản bút ký của mình, rồi "Xoát xoát xoát" hý hoáy ghi chép lại.

Lợi hại! Lợi hại!

Đối phương chỉ tùy tiện cắm ngón tay vào người bệnh nhân một chút, là có thể dễ dàng loại bỏ độc dịch từ trong cơ thể ra ngoài, chẳng lẽ đây chính là thủ đoạn của Dạ Y?

Chương 325: Anh Có Bệnh, Cần Chữa Trị!!!

"Cám ơn... Cám ơn!" Trưởng trấn run rẩy, khẽ nhúc nhích yết hầu, khàn đục mở miệng nói.

Đến đây, chấp hành giả đeo mặt nạ mỏ chim kia đã rút ngón tay khỏi người trưởng trấn, bộ phận dạ dày còn đang đổ máu của ông ấy phản chiếu lên thấu kính gắn trên mặt nạ của đối phương.

Soạt soạt ——

Ai cũng không nhìn rõ rốt cuộc là người nọ động thủ như thế nào, chỉ thấy bộ ngón tay kia vung lên, phần vạt áo trước ngực và bụng của trưởng trấn lại bị trực tiếp vạch ra, cực kỳ chính xác.

【 đinh! Giá trị tinh thần của trưởng trấn Tạp Mông -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của trưởng trấn Tạp Mông -10】

Lại ngay dưới cái nhìn chăm chú, tái nhợt mà run rẩy của trưởng trấn, vị Dạ Y kia lấy ra một bộ kim chỉ sắc bén, lại dùng một loại tốc độ làm cho người khác hoa cả mắt, nhanh chóng khâu miệng vết thương trên dạ dày và bụng cho ông ấy.

Mãi cho đến lúc hoàn thành quá trình này, ông ấy mới run rẩy mà yên tâm xuống.

"Thân thể ông có lực lượng thần thánh che chở, hắc ám nguyền rủa không xâm thực được linh hồn của ông, nó vẫn thuần khiết không tỳ vết."

Dạ Y kia vươn tay điểm nhẹ hai cái lên lên vai và ngực của

mình, biểu đạt kính ý với trưởng trấn.

Rõ ràng đây là một hành động rất tao nhã, nhưng lọt vào trong mắt người khác lại mang theo vẻ khủng bố vô cùng.

Trưởng trấn tái nhợt nói: "Nguyện Chúa chúc phúc cho anh, A-men."

"A-men."

Dạ Y kia cũng không dừng lại, gã lập tức quay đầu, sử dụng thủ đoạn tương tự như thế để chữa trị cho một vị thủ vệ khác cũng uống dược tề kịch độc.

Rất nhanh, ánh mắt của gã lại rơi vào người vị lực sĩ đã dũng cảm đâm cho mình mấy đao kia.

"Anh vì sợ hãi tôi nên mới tự mình hại mình như vậy? Tôi tỏ vẻ khinh thường anh, nhưng tôi vẫn sẽ chữa trị cho anh, mà không chỉ vết đâm do đao kia đâu."

Sau đó, vị Dạ Y này ngồi trước mặt thủ vệ đang run rẩy kia, vươn móng tay bén nhọn tới điểm vào mi tâm của gã.

"Miệng vết thương của anh rất rõ ràng, nhưng ngoại trừ thứ này, bên trong xương sọ của anh còn tồn tại một cái u ẩn tính, nó làm anh trở nên mỏi mệt mà táo bạo. Anh từng bị người sói gây thương tích, nguyền rủa đã bắt đầu lan tràn trong thân thể anh rồi, chỉ là bản thân anh còn không nhận ra thôi."

Lời này vừa nói ra, thủ vệ kia lập tức lộ vẻ mặt sợ hãi.

"Anh có bệnh, cần chữa trị."

Xoẹt ——

Người thủ vệ kia còn chưa kịp nói chuyện, ngón tay đang đặt trên trán gã lại từng chút từng chút một mà đâm thẳng vào xương

sọ, huyết dịch màu đỏ tươi “Ào ào” phun ra.

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương tới tột cùng vang vọng.

Nhưng bên dưới lớp mặt nạ mỏ chim của Dạ Y kia lại lập tức phun ra từng luồng sương mù màu trắng, khiến cho gã nhanh chóng im lặng xuống.

"Đau đớn là chứng minh cho thấy anh còn sống sót, hãy an tâm cảm nhận nó đi, anh phải được chữa trị."

Ngay tại dưới cái nhìn chăm chú và vẻ mặt tái nhợt của đám người xung quanh, xương sọ của vị thủ vệ kia đã bị ngón tay của Dạ Y nok “Rầm” mở ra từ ngay giữa trán.

Khí nóng cuồn cuộn từ bên trong đại não, bốc thẳng lên trên.

Ngón tay nhẹ nhàng hoạt động.

Đại não bị mở ra, và đúng như những gì vừa nói, Dạ Y nọ cũng nhanh chóng tìm thấy một khối u có kích cỡ bằng ngón út trong đầu vị thủ vệ kia, sau đó dùng thủ pháp cực kỳ tinh xảo cắt bỏ nó đi, lại dùng dược tề phụ trợ, không có bất cứ một động tác dư thừa nào, một lần giải phẫu mở sọ hoàn mỹ đã hoàn thành như vậy.

Lâm Ân ngồi xem đến ngây người.

Hoàn mỹ!

Xuất sắc!

Quả thực không thể bắt bẻ được điều gì!

Thầy nói rất đúng, Dạ Y tuyệt đối là tổ chức bác sĩ có thủ pháp chữa bệnh tinh tế nhất thế giới hắc ám này.

Bởi vì cả quá trình phẫu thuật mở sọ kia, đối phương còn

không cần dùng tới dao, chỉ làm ra mấy động tác tinh xảo, là hoàn thành một lần giải phẫu mở sọ hoàn mỹ rồi!

"Ca ca" ——

Hai bên xương sọ lại được Dạ Y chậm rãi khép kín lại.

Ngay sau đó, từng sợi chỉ bạc màu trắng mỏng manh, giống như giun sán, cực kỳ tinh xảo nhanh chóng leo lên rồi lan tràn trên da đầu của thủ vệ vừa bị mở sọ, sau đó, cái đầu của đối phương đã được hoàn mỹ khâu lại như ban đầu.

Ngay sau đó, ánh mắt Dạ Y lại rơi xuống chân trái của đối phương.

Soạt soạt ——

Ngón tay khẽ động.

Cả cái ống quần cùng với chiếc giày vốn đang hoàn chỉnh của người thủ vệ kia lập tức bị tách rời, một phân thành hai. Rồi ngay tức khắc, bên trong để lộ ra một mảng lông sói rậm rạp màu đen.

Thấy một màn như vậy, vẻ mặt trưởng trấn cũng đại biến.

"Nguyền rủa vẫn chưa hoàn toàn lan tràn, lực lượng thần thánh ở trong cơ thể của anh đang ngăn chặn lang nhân nguyền rủa tiến thêm một bước xâm nhập, nhưng thế giới hắc ám đã đánh lên người anh ấn ký tai họa rồi."

“Anh cần chữa trị."

Phập ——

Một luồng huyết quang chợt lóe mà qua, cẳng chân trái của người thủ vệ kia trực tiếp bị chặt đứt.

Một tiếng kêu thảm thiết bốc lên, vang vọng chân trời.

Ngay sau đó, dưới cái nhìn chăm chú trộn lẫn với kinh hãi của mọi người ở đây, toàn bộ phần lông sói trên cẳng chân trái kia đã bị Dạ Y nhanh chóng loại bỏ, lộ ra một cái miệng vết thương thối rữa nằm ngay trên mu bàn chân đối phương.

Thật hiển nhiên nơi đó chính là vị trí bị lây nhiễm nguyền rủa.

Xoát xoát xoát ——

Miệng vết thương thối rữa nhanh chóng bị Dạ Y cắt bỏ. Ngay sau đó, gã vươn ngón tay sắc nhọn của mình lên, lập tức khắc một cái phù văn cực kỳ phức tạp lên miệng vết thương.

Phù văn lập lòe tỏa sáng, rồi nhanh chóng chảy ra, ngấm xuống miệng vết thương.

Mà một màn tiếp theo lại khiến người ta vô cùng kinh dị, bởi vì ngay sau khi phủ văn nọ biến mất, cẳng chân trái vốn đã biến hình của người thủ vệ kia lại nhanh chóng chuyển hóa, cuối cùng đã thành công quay trở về hình dáng ban đầu, cẳng chân của nhân loại.

Nhưng dị biến lại phát sinh, một màn khủng bố xuất hiện.

Chỉ thấy Dạ Y kia lập tức rút một con dao phẫu thuật từ trên thắt lưng của mình xuống, rồi "Phập phập phập" chặt cẳng chân kia thành từng khối ngay trước mặt mọi người.

Giá trị tinh thần của cả đám điên cuồng giảm xuống.

Sau đó, Lâm Ân lại nhìn thấy, Dạ Y kia tiếp tục lấy ra một bình chất lỏng màu trắng như xương cốt từ trong lòng mình, rồi đều đặn bôi lên mỗi một khối huyết nhục và khung xương đã bị chặt ra kia.

【 lòng cảm thông của thiên sứ tự trói 】!

Lâm Ân liếc mắt một cái liền nhận ra đây chính là loại dược tề cấp sử thi kia.

Chương 326: Bệnh Của Cậu Không Nhẹ!!!

Ngay sau đó, Dạ Y kia nhanh chóng khâu lại, cẳng chân trái nọ cũng từ từ thành hình, rồi một lần nữa khôi phục lại như cũ.

Nhìn qua, cứ ngỡ đối phương đang làm điều thừa, nhưng thật hiển nhiên, quy trình này có liên quan mật thiết đến cái gọi là ấn ký nguyền rủa trong miệng Dạ Y kia.

"Anh đã được chữa khỏi."

Thấu kính trên chiếc mặt nạ mỏ chim lặng lẽ phản chiếu vẻ mặt tái nhợt của người thủ vệ nọ.

Ngay sau đó, vị Dạ Y này quay đầu lại, ánh mắt rơi xuống người Lâm Ân, tồn tại có vẻ xa lạ hoàn toàn so với những người xung quanh.

Bốn mắt nhìn nhau.

"..."

"..."

Tạm thời yên tĩnh.

"Đồng hành?" Dạ Y do dự một chút mới bật ra câu hỏi.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nho nhã lễ độ mỉm cười nói: "Đồng hành."

Vị Dạ Y nọ thoáng nheo mắt, không hề mở miệng nói nữa, chỉ

chậm rãi vươn bàn tay sắc nhọn tới, ấn xuống mạch đập trên tay Lâm Ân.

Trong nháy mắt, ngón tay gã khẽ động đậy vài cái, rồi đưa ánh mắt thâm thúy tới, chăm chú nhìn vào Lâm Ân, nói: "Vị đồng hành này, cậu bệnh không nhẹ."

Lâm Ân nghiêm túc mà mỉm cười nói: "Ý của anh là sao?"

Dạ Y kia nhíu mày, nói: "Trong thân thể cậu có xuất hiện tình trạng biến dị bất thường mức độ nặng, trên tay trái còn sản sinh ra ý thức quỷ dị, bộ gen trong máu thịt biến dạng cực độ, di chứng do uống thuốc quá liều mức độ nặng, thân thể từng trải qua một lần cải tạo trên diện rộng, trái tim hiện tại vốn không phải bộ phận ban đầu của cậu, trong cơ thể tồn tại một loại nguyền rủa dị thường, tinh thần có chút bệnh hoạn..."

Nói đến đây, Dạ Y kia thoáng ngừng lại, đưa mắt nhìn hắn một cái thật sâu, mới nói tiếp: "Thậm chí trên xx cũng sót lại dấu vết của ác linh!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người xung quanh đều run rẩy, đưa ánh mắt đầy vẻ khiếp sợ nhìn về phía Lâm Ân vẫn đang mỉm cười bình thản.

Dạ Y nheo mắt nói: "Cậu là bệnh nhân đầu tiên tôi gặp được, lại có thể mắc toàn bộ những bệnh trạng dị thường như biến dị, nguyền rủa, ác linh, ký sinh, huyết nhục cải tạo, ở bên trong một cơ thể như vậy, cho nên cậu bệnh cũng không nhẹ đâu..."

"Cậu tuyệt đối là một đống bệnh tật chen chúc nhau bên trong, cùng tạo nên thân thể con người bên ngoài."

Lâm Ân nhắm hai mắt lại, thản nhiên nói: "Cám ơn anh đã khích lệ, có thể nghe được lời nhận xét chuyên nghiệp như thế từ một vị Dạ Y, thật sự đã khiến tôi khâm phục vạn phần."

Nói đến đây, hắn lập tức ngưng thần, mở to mắt, mỉm cười nói: "Tôi biết bộ quy tắc ứng xử của Dạ Y các anh. Nói thật, lần này tôi đến đây chỉ muốn tìm kiếm một cơ hội có thể gia nhập vào tổ chức của các anh thôi."

Lời này vừa nói ra, đám người trưởng trấn phía sau đều run rẩy cả.

Hóa ra những gì thiếu niên này nói đều là sự thật!

Nhưng… sau khi đã chứng kiến toàn bộ quá trình "Trị liệu" khủng bố của Dạ Y, hắn vẫn chưa ném bỏ ý niệm ấy trong đầu?

Ánh mắt vị Dạ Y kia rất bình tĩnh, đối phương có chút lạnh nhạt nhìn xuống hắn nói: "Vậy sao? Cậu cho rằng năng lực của bản thân đã đủ tư cách gia nhập vào tổ chức của chúng tôi?"

Lâm Ân ngẩng đầu, mỉm cười nói: "Năng lực khác tôi có thể học được, nhưng có một loại năng lực, tôi cho rằng bản thân không hề thua kém các anh, hoặc là nói, y thuật trên phương diện đó của tôi còn sâu hơn các anh một bậc."

Hắn nói xong, lại vươn tay nâng chiếc kính một mắt lên, nho nhã lễ độ mà mỉm cười đầy tự tin.

Dạ Y kia nheo mắt, trên thấu kính phản chiếu gương mặt vô cùng tự tin của Lâm Ân: "Vậy sao? Là cái gì vậy?"

Lâm Ân mỉm cười nói: "Năng lực chẩn đoán bệnh."

Ông ——

Xung quanh lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Mọi người đều ngừng lại hô hấp, dùng vẻ mặt tái nhợt, hít thở không thông nhìn về phía thiếu niên dám can đảm đương đầu cùng Dạ Y kia.

Hồi lâu sau, Dạ Y kia híp mắt, hỏi: "Chẩn đoán bệnh sao? Cậu đang nói đùa hả?"

Lâm Ân mỉm cười nói: "Không, tôi không nói đùa. Kỳ thật ngay vừa rồi, tại thời điểm ngón tay anh tiếp xúc với cổ tay tôi, tôi đã chẩn đoán bệnh ra một vài chứng bệnh trên người anh rồi, hơn nữa còn không ít bệnh tật đâu."

"Nói cách khác, bệnh của anh cũng không nhẹ hơn tôi là mấy."

Ngay khi câu nói này vang lên, Dạ Y kia lập tức cảm nhận được một nỗi sỉ nhục và phẫn nộ cực lớn, nhưng gã không hề lộ ra vẻ tức giận, ngược lại, chỉ híp hai mắt, chậm rãi khoanh chân ngồi xuống trước mặt Lâm Ân.

"Vậy ư? Tôi rất tò mò, rõ ràng bộ sáo trang trang bị trên người này đã khiến thân thể tôi hoàn mỹ cách ly cùng ngoại giới rồi, vậy mà cậu vẫn có thể chẩn đoán ra bệnh trên người tôi? Nhưng tôi muốn nghe cậu nói một chút, cậu bảo mình đã chẩn đoán ra bệnh trên người tôi rồi, thì nói xem, bệnh của tôi như thế nào?"

Khi nói những lời này, trong giọng điệu của gã có pha một chút nguy hiểm.

Lâm Ân khẽ nhếch khóe miệng lên, nói: "Phương pháp chẩn đoán bệnh của tôi rất đơn giản, chỉ cần chúng ta tiến hành tiếp xúc thân thể, mà tôi nguyện ý, là có thể nhanh chóng chẩn đoán ra toàn bộ những chứng bệnh trên người anh."

Lời này vừa nói ra, gương mặt bên dưới lớp mặt nạ của Dạ Y kia lập tức phát ra một tiếng cười nhạo.

Hiển nhiên, gã cho rằng cách nói của Lâm Ân cực kỳ vớ vẩn, hoang đường.

"Đừng sốt ruột, chúng ta cứ nói về mấy bệnh nhỏ trước đi." Lâm Ân nhanh chóng tóm lấy bản bút ký, lại cầm cây bút lông

chim lên, bắt đầu “Xoát xoát xoát” mà ghi chép liên tục.

"Có phải gần đây, anh cảm nhận được tràng vị của mình có chút không khoẻ hay không?"

Dạ Y kia cười lạnh nói: "Đây là kết quả chẩn đoán của cậu? Thật có lỗi, đã rất nhiều năm, tôi không cần những bộ phận trong nhóm tràng vị đó, tới trợ giúp bản thân tiêu hóa và hành động."

(Tràng vị hoặc hệ tiêu hóa, bao gồm dạ dày, ruột non và đại tràng.)

Lâm Ân mỉm cười nâng kính mắt lên, nói: "Cho nên, tôi lấy làm tiếc khi phải lên tiếng nhắc nhở anh về chuyện này, trong ruột của anh có một cái u nang rất lớn, còn là u ác tính, đang nhanh chóng lan tràn ra xung quanh. Tình huống rất nguy hiểm."

Lâm Ân nói xong, lại vươn tay tới, bày ra thủ thế miêu tả cái u nang có kích thước bằng quả táo kia.

Lời này vừa nói ra, Dạ Y kia lập tức há miệng cười ha hả, giống như vừa nghe xong một câu chuyện vô cùng hài hước.

Chương 327: Căn Bệnh Quá Mức Hoang Đường!!!

"U nang? Cậu nói trong ruột của tôi có u nang? Vị đồng hành này, dù là vô căn cứ, cũng mong cậu chuyên nghiệp lên một chút. Tràng vị là bộ phận cực kỳ mẫn cảm, khi nó mắc phải bất cứ vấn đề gì, cũng sẽ nhanh chóng biểu hiện các loại bệnh trạng ra ngoài, nếu tôi thật sự có vấn đề gì đó, vì sao lại không có cảm giác..."

Ông ——

Nhưng ngay tại khoảnh khắc gã nói xong câu này, đột nhiên hai mắt trở nên trống rỗng.

Bởi vì gã vừa cảm nhận được, một cơn đau đớn kịch liệt xuất phát từ trong bụng, truyền thẳng tới đại não.

"Không thể nào!" Dạ Y kia có chút chấn động nói.

Lâm Ân mỉm cười ngẩng đầu, nói: "Tôi kiến nghị anh nên tự mổ mình ra xem một chút."

Trong mắt Dạ Y đầy do dự, từng giọt mồ hôi lạnh chảy dọc theo chiếc mặt nạ mỏ chim bên ngoài rồi rơi xuống dưới. Gã gắt gao nhìn chằm chằm vào bụng mình, rồi vươn một ngón tay sắc nhọn tới.

Soạt soạt ——

Cả chiếc áo da, lẫn phần da thịt trên bụng lập tức bị Dạ Y xé toang ra. Mà ngay một khắc khi trực tiếp mổ ruột cho bản thân mình tại chỗ, con ngươi trong mắt gã chợt co rút lại, bởi vì gã lại thật sự nhìn thấy, trên ruột của mình có xuất hiện từng khối u

nang.

Gã không nhịn được, lập tức đứng lên: "Không thể nào!"

Rồi dùng ánh mắt đầy rung động, nhìn thẳng xuống u nang trong ruột mình, tỏ vẻ chắc như đinh đóng cột nói: "Kể cả bên trong cơ thể của tôi có xuất hiện một chút bệnh biến dị thường nào đó, tôi cũng có thể cảm nhận được đầu tiên, hơn nữa loại u nang kiểu này, không thể hình thành trong khoảng thời gian ngắn như vậy được!"

"Bởi vì rõ ràng, từ bảy ngày trước đó, tôi vừa mới tiến hành một lần kiểm tra toàn thân!"

Nói đến đây, đột nhiên gã quay đầu, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Ân nói: "Là cậu giở trò quỷ?"

Lâm Ân vẫn duy trì vẻ trấn định, nâng chiếc kính một mắt của mình lên, nho nhã lễ độ mà mỉm cười nói: "Mong anh hãy bình tĩnh lại. Tôi cũng không rõ vì sao trong cơ thể anh lại xuất hiện u nang, tôi chỉ phụ trách nói kết quả chẩn đoán của mình cho anh thôi. Nếu chúng ta đều là bác sĩ, thì anh nên biết rằng, tùy tiện chỉ trích bác sĩ như vậy là hành vi cực kỳ mất lịch sự."

Trên thực tế, đúng là hắn có năng lực trực tiếp trao chứng bệnh cho đối phương, dù sao nó cũng là một trong số những năng lực của hắn.

Nhưng lần này cũng giống như lần trước khi chẩn đoán bệnh cho người thằn lằn kia, hắn chỉ dùng hiệu quả bị động của thuật chẩn đoán ngẫu nhiên trong tay mình thôi, hoàn toàn không chủ động trao bệnh.

Nói cách khác, nếu thuật chẩn đoán bệnh của hắn không xảy ra sai lần, thì đây chính là chứng bệnh trong cơ thể Dạ Y nọ.

Dạ Y kia cắn răng, một lần nữa khoanh chân ngồi xuống,

nhanh chóng cắt đi u nang trong ruột của mình, lại nhanh chóng mà gấp gáp tiến hành trị liệu dược tề và khâu lại.

"Xem ra với chứng bệnh đầu tiên, anh hoàn toàn có thể tự trị liệu cho mình, vậy tôi sẽ nói về chứng bệnh thứ hai vừa được mình chẩn đoán ra nhé."

Lâm Ân nâng kính mắt lên, vừa viết, vừa bình tĩnh nói: "Căn bệnh thứ hai của anh là chứng rụng tóc nghiêm trọng (hoặc là hói đầu)."

"..."

"..."

Dạ Y đang bận khâu ruột cho mình, lập tức cứng đờ tại chỗ.

Xung quanh lại chìm vào một mảnh yên tĩnh.

Đám người trưởng trấn đều ngây dại ngồi ở chỗ kia, một câu cũng nói không nên lời.

"Cậu đánh rắm!" Dạ Y kia nổi giận quát lên.

Lâm Ân trấn định nói: "Anh hãy nhìn một cái, nhìn một cái trước đi đã, nếu không đúng, anh lại tới giết tôi cũng không muộn."

"Chứng rụng tóc? Cậu nói tôi mắc chứng rụng tóc?" Lần này Dạ Y kia thật sự nổi giận rồi, gã vươn tay, trực tiếp cầm vào chiếc mặt nạ mỏ chim của mình, nói: "Được! Lần này tôi sẽ để cậu xem, rốt cuộc tôi có mắc chứng rụng tóc hay không!"

Gã tức giận thật rồi.

Bởi vì căn bệnh này quá mức hoang đường!

Phải biết rằng, trước khi xuất hành, gã vừa mới tự tay chăm

sóc cho mái tóc hoàn mỹ của mình, đừng nói đến chứng rụng tóc, dù đứt một sợi cũng là điều không thể.

Cứ như vậy, trong khi đang nổi giận đùng đùng, Dạ Y kia túm lấy mặt nạ và mũ dạ của mình, trực tiếp kéo khóa xuống, nhanh chóng cởi bỏ cái mặt nạ và chiếc mũ dạ trên đầu mình ra.

Chỉ trong nháy mắt, thật nhiều tóc xõa ra.

Nhưng ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy rẫy khiếp sợ và ngạc nhiên của đám người xung quanh, từng nhúm từng nhúm tóc vốn đang ở trên đầu, lại dứt khoát bay lả tả xuống dưới, như những chiếc lông chim vương vãi ra xung quanh.

Rất nhanh, một cái đầu trọc bóng loáng phản xạ từng luồng sáng mỏng, dưới quang mang ảm đạm trong phòng.

"Thật sự trọc kìa!" Trưởng trấn kinh hoảng nói.

"..." Dạ Y kia có chút ngây dại cầm chiếc mặt nạ mỏ chim trên tay, toàn thân cứng đờ, ngồi tại chỗ. Sau đó, gã lại theo bản năng mà vươn tay tới, sờ sờ lên đầu mình.

Trơn quá...

Gã vừa nhẹ vuốt một cái theo thói quen, lại không cẩn thận mà lướt xuống dưới, đụng vào lông mày của mình rồi.

Để rồi ngay tức khắc, hàng chân mày cũng bị động tác chạm nhẹ ấy, làm rụng xuống…

(((;° ʊ̆ °;)))

Ánh mắt của Dạ Y vừa bị nhấn chìm trong một bể trống rỗng.

Chuyện này...

Chuyện này...

Không thể nào...

Lâm Ân nâng kính mắt lên, ngẩng đầu trấn định nói: "Được rồi, chúng ta lại nói về căn bệnh thứ ba của anh đi. Căn bệnh này hơi khó giải quyết, tôi muốn anh chuẩn bị tâm lý cho thật tốt trước khi nghe."

Dạ Y kia trống rỗng nói: "Là bệnh gì..."

Lâm Ân nghiêm túc nhìn gã, nói: "Có vẻ như một bộ phận nào đó trên thân thể anh, đã xuất hiện một chút dị biến nho nhỏ, hình như... nó đã có suy nghĩ của chính mình..."

Mà ngay tại thời điểm Dạ Y kia còn chưa hiểu được, rốt cuộc lời nói của hắn mang theo ý nghĩa gì, thì bỗng nhiên...

Phanh ——

Một tiếng vang trầm.

Dạ Y kia lập tức đờ đẫn cả người (((;° ४ °;))).

Lại ngay sau đó.

Phanh ——

Lại một tiếng nổ khác vang lên.

Cả đám người xung quanh đều lộ vẻ mặt mờ mịt. Chỉ có một mình Dạ Y kia lại trở về trạng thái trống rỗng, mồ hôi lạnh trên mặt không ngừng “Tạch tạch tạch” tuôn ra.

"Âm thanh này là?" Lâm Ân do dự một chút, mới cẩn thận hỏi nhỏ.

Dạ Y kia trống rỗng nói: "Tôi mặc quần lót sắt."

"..."

"..."

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Nửa giờ sau.

Ken két——

Cửa chính bị đẩy ra từ bên trong.

Chương 328: Để Tôi Gọi Người Tới!!!

Chỉ thấy vị Dạ Y mang theo chiếc mặt nạ mỏ chim lúc trước, đang run run chống cây gậy của mình, rồi gian nan mà hoạt động thân thể hai cái, lại vươn tay bám vào cột chống cửa, dùng ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, và khó nhọc nhấc chân lên, từng bước đi ra bên ngoài.

So sánh với dáng người quỷ dị mà mạnh mẽ lúc tiến vào tiểu trấn này, có thể nhận thấy rõ ràng là gã của thời điểm hiện tại, đã trở nên uể oải không phấn chấn hơn rất nhiều.

"Cậu đừng có đi đâu... Cậu... Cậu cứ ở lại nơi này chờ một chút, để tôi gọi người... Cậu chờ tôi... Chờ tôi gọi người tới xử lý cậu..." Dạ Y kia thở hổn hển, chống cây gậy xuống đất, khập khiễng bước đi, giống hệt một người đang mắc bệnh nguy kịch.

Lâm Ân có chút đồng cảm, muốn tiến lên nâng đỡ gã.

"Cậu đừng có chạm vào tôi!" Nhưng Dạ Y kia vội vàng trừng mắt nhìn tới, rồi run rẩy, gian nan, di chuyển sang bên cạnh hai bước, như đang tránh né ôn thần.

Lâm Ân có chút sầu lo nói: "Anh thực sự phải đi về sao? Nhưng tôi có chút lo lắng cho tình trạng thân thể hiện giờ của anh. Anh đừng có nghĩ nhiều, những bệnh kia không đến mức trí mạng mà."

Vị Dạ Y trước mắt vừa nghe hắn nói vậy, lập tức điên tiết mà hét lớn lên, bàn tay túm chặt cây gậy, sắc mặt tái nhợt, cố gắng đi thật nhanh về phía trước.

Phải biết rằng, để trị liệu cho những chứng bệnh mà gã chẩn đoán ra cho mình, vị Dạ Y này đã sử dụng toàn bộ những loại dược tề bản thân mang theo đến đây rồi, thân thể cũng bị rạch mổ lung tung, trái một dao, phải một dao, nhưng dù đã cố gắng đến mức này, vẫn còn bốn, năm loại bệnh tật khác chưa được giải quyết triệt để.

Đúng là ôn thần mà!

Trước khi hắn chẩn đoán, thân thể gã còn êm êm đẹp đẹp, hắn vừa chẩn đoán xong, thân thể lập tức phát sinh một đống bệnh!

Thế này thì ai mà chịu nổi?

Nhất định là có vấn đề!

Nhất định là thiếu niên kia có vấn đề!

Gã phải nhanh chóng trở về, để cứ điểm bên kia phái nhiều người đi tới, tốt nhất là mang theo toàn bộ những trang bị phản nguyền rủa và bệnh tật đi cùng!

"Cậu cứ chờ đó! Có... Có giỏi thì cứ chờ đó đi! Chờ tôi gọi người... Chờ tôi gọi người đi tới, là cậu xong rồi!" Dạ Y vừa vội vàng mà gấp gáp đi về phía trước, vừa phun lời hăm dọa.

Vào lúc này, đám người trưởng trấn đang ở trong căn phòng kia, vẫn còn ngây dại, trân trối nhìn tình cảnh trước mắt, cái miệng há thật lớn như chất chứa muôn vàn điều muốn nói, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Bởi vì tình huống này… tuyệt đối là chuyện bọn họ không sao tưởng tượng ra được.

Bởi vì ở trong mắt bọn họ, Dạ Y vẫn luôn là tồn tại thần bí mà mạnh mẽ.

Nhưng tới hôm nay...

Bọn họ lại được trông thấy một Dạ Y bị người ta dọa chạy...

Còn bị dọa chạy trên chính lĩnh vực chuyên nghiệp của đối phương...

Bọn họ quay đầu, ngơ ngác nhìn thiếu niên đang đứng cạnh mình, vẫn còn mỉm cười đưa tiễn Dạ Y nọ rời đi, đầu óc vang lên từng tiếng "Ong ong" dồn dập.

"Bác sĩ Lâm... cậu vẫn muốn tiếp tục ở lại nơi này sao? Cậu không nghe lời Dạ Y kia nói hả? Hắn muốn đi gọi người đến đó?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười nói: "Chuyện này sao? Đương nhiên là tôi phải lưu lại rồi."

"Bởi vì tôi còn muốn nhận được sự tán thành từ bọn họ, bằng không làm sao tôi có thể trở thành một Dạ Y đủ tư cách như bọn họ được?"

Trong đầu trưởng trấn vẫn một mực vang lên những tiếng "Ong ong", ông ấy chợt theo bản năng nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Tuy Lâm Ân nói như vậy, nhưng trưởng trấn lại có cảm giác... Hắn vốn đã là một Dạ Y rồi...

...

Mấy chục phút sau, tại chính giữa trung tâm quảng trường.

Lâm Ân đang nhắm mắt, ngồi lên chiếc ghế dựa được trưởng trấn chuyên môn dặn dò người khác bê tới chỗ này, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

Thoạt nhìn, tư thái này của hắn tuyệt đối vững như lão cẩu, nhẹ như gió thổi mây bay.

Mà ở phía sau hắn, là trưởng trấn cùng mấy chục cư dân tiểu trấn đang hồi hộp, mở to hai mắt nhìn thẳng về phía trước.

Chính vào lúc này, sương mù màu đen phía xa xa nhanh chóng cuộn trào mạnh mẽ.

Cả đám người lập tức chấn động, rất nhanh, có bốn bóng người chậm rãi hiện ra tại khu vực bên ngoài tiểu trấn, lọt vào tầm nhìn của bọn họ.

Cả bốn người này đều đeo mặt nạ mỏ chim, đội mũ dạ màu đen, mặc trường bào hắc ám.

"Bọn họ đến rồi!" Trưởng trấn lộ sắc mặt trắng nhợt, nói:

"Bốn... Bốn Dạ Y!"

Tất cả những cư dân trong tiểu trấn đều run rẩy không thôi, rồi không tự chủ được mà lui lại phía sau mấy bước.

Cũng khó trách bọn họ, bởi vì đây là lần đầu tiên những người này được nhìn thấy nhiều Dạ Y như vậy đồng thời xuất hiện ở một chỗ.

Cuồng phong lan tràn.

Bốn Dạ Y mặc áo đen kia giống như những con quỷ mị, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện phía trên quảng trường.

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, bàn tay đã gõ xuống bàn lập tức ngừng lại.

"Hoan nghênh các vị quang lâm, mời ngồi." Hắn ngưng thần, mở to mắt, rồi mỉm cười đầy thân thiện, nhìn về phía bốn quái nhân mỏ chim đang dùng ánh mắt đầy nguy hiểm, gắt gao nhìn chằm chằm vào mình, ở khoảng cách gần trong gang tấc kia, sau đó lễ phép mà đẩy đẩy chiếc kính mắt của mình lên, mở miệng

nói.

“Chính là hắn." Từ bên trong chiếc mặt nạ của một Dạ Y đứng phía sau, phát ra âm thanh nghiến răng nghiến lợi. Chỉ thấy gã vươn bàn tay đeo găng màu đen, trực tiếp chỉ thẳng vào trước mặt Lâm Ân, nặng nề nói với ba quái nhân mỏ chim cao lớn đang đứng phía trước mình: "Người kia vô cùng quỷ dị, tôi vốn không có bệnh, nhưng sau khi bị hắn chẩn đoán, bên trong thân thể lập tức xuất hiện mười mấy loại bệnh trạng!"

"Cơ thể của tôi đang yên lành êm đẹp, nếu tôi thật sự mắc phải bệnh kín nào đó, chẳng lẽ chính tôi lại không phát hiện ra? Nhất định là thời điểm hắn chạm vào thân thể tôi, đã động tay động chân rồi!"

Nói xong, gã lập tức nghiến răng “Ken két”, trong mắt đầy phẫn nộ, gắt gao chỉ thẳng vào Lâm Ân phía đối diện: "Đến tận bây giờ, cái xx của tôi còn chưa chịu an phận đâu!"

Phanh ——

Một âm vang nặng nề lập tức truyền đến giống như muốn hưởng ứng lời nói của vị Dạ Y kia, khiến thân thể gã muốn nhảy dựng lên.

"..."

Sau đó bắt đầu nhảy không ngừng, mà càng ngày càng nghiêm trọng.

Trên thực tế, đám đồng nghiệp của gã từng mở lời khuyên gã nên cắt phéng nó đi là xong hết mọi chuyện, nhưng gã thực sự không nuốt trôi được cục tức này mà!

"..."

Đến đây, bầu không khí trên quảng trời tạm thời chìm trong

yên tĩnh.

Chương 329: Dạ Y – Độ Nha!!!

Quái nhân mỏ chim Dạ Y cầm đầu kia một mực im lặng không nói.

Chỉ là ngay từ khi xuất hiện, tầng thấu kính trên mặt nạ của đối phương vẫn phản chiếu gương mặt của Lâm Ân, khiến cho hắn có thể rõ ràng cảm nhận được ánh mắt của người nọ vẫn luôn đánh giá mình, từ trên xuống dưới.

Mà lúc này, trước mắt hắn cũng lập tức xuất hiện giao diện giới thiệu của Dạ Y kia.

【 Dạ Y Độ Nha 】

【 chủng tộc 】: Arakkoa [1]

【 thuộc tính 】: Thủ tự thiện lương (?)

【 cấp bậc 】: ???

[1] : Arakkoa là chủng tộc Arakkoa trong World of Warcraft: Warlords of Draenor. Nghĩa của từ Arakkoa là những người thừa kế của Arak. Bọn họ là chủng tộc thuộc loài chim, chạy bằng hai chân và có trí tuệ vô cùng nhạy bén.

Nội dung giới thiệu của những Dạ Y này cũng na ná như nhau, nhưng thật hiển nhiên, vị Dạ Y cầm đầu có cấp bậc cao hơn Dạ Y lúc trước một chút.

Bởi vì từ trên cách xưng hô, cũng như bộ trang phục trên người, giữa hai người bọn nhọ đều có nhưng khác biệt rất nhỏ.

"Tôi nghe nói, cậu đã thi triển nguyền rủa và ôn dịch lên người

của một thành viên trong nhóm chúng tôi?"

Độ Nha chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế dựa đối diện với Lâm Ân, từ bên trong chiếc mặt nạ của gã chợt phát ra giọng nói thoáng hiện một chút sắc bén, nhưng trầm tĩnh.

Ánh mắt của người này vô cùng nguy hiểm.

Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười mỉm trên mặt, bàn tay nhẹ nhàng nâng chiếc kính một mắt lên, trấn định nói: "Chuyện này không thể nói lung tung được, tôi vốn là một bác sĩ có nguyên tắc, sao có thể làm ra một chuyện ác độc như vậy được?"

"Anh không thể tùy tùy tiện tiện nói xấu bác sĩ của mình, chỉ vì bác sĩ ấy đã chẩn đoán ra một vài chứng bệnh mà bản thân anh không muốn thừa nhận, có đúng không nào?"

Lâm Ân mở miệng đáp lại bằng một câu nói cực kỳ có tính thuyết phục, khiến cho người nghe đều cảm thấy tin tưởng vào mình.

"Đánh rắm!" Chấp hành giả Dạ Y thẹn quá hoá giận, trực tiếp đánh một quyền xuống bàn, nặng nề nói: "Cậu đừng có mà giả vờ nữa, tôi liếc mắt một cái đã nhìn ra cậu không phải người rồi, cậu chính là Dịch Y. Và cậu tới nơi này là muốn cho chúng tôi một đòn hạ mã uy phỏng?"

Lâm Ân ngẩn ra, nói: "Dịch Y? Đó là cái gì vậy?"

Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Lâm Ân, Độ Nha chậm rãi vươn tay lên, ý bảo Dạ Y bên cạnh mau lui xuống, rồi lặng lẽ nhìn thẳng vào mặt Lâm Ân.

Gã cất giọng bình thản, không hề nóng nảy, táo bạo như Dạ Y kia, rồi cứ như vậy mà không vội không chậm giải thích cho Lâm Ân hiểu: "Dịch Y từng là phản đồ của Dạ Y chúng tôi. Bọn họ đã phản bội lại lý tưởng của chính mình, phân tách từ bên trong quần

thể Dạ Y ra ngoài. Từ sau khi tách ra, bọn họ không còn hành y cứu thế nữa, mà biến chất, chuyển sang tùy tiện gieo rắc ôn dịch và nguyền rủa đáng sợ lên khắp các khu vực trên thế giới này."

Thấu kính trên mặt nạ của gã, lập tức phản chiếu một luồng quang mang tối đen mà quỷ dị.

"Bất cứ lúc nào, trong lòng bọn họ cũng ôm tư tưởng muốn phân hoá và hủy diệt chúng tôi, cho nên chuyện đồng nghiệp của tôi hoài nghi cậu, mong cậu đừng để trong lòng. Cậu ấy chỉ đang tận trung với cương vị công tác của mình mà thôi."

Lâm Ân khẽ nhíu mày, nói: "Thì ra là thế."

"Tôi không nghĩ trên thế giới này vẫn còn tồn tại một nhóm người tà ác đến vậy đâu. Làm bác sĩ mà không trị bệnh cứu người, ngược lại còn đi khắp nơi đầu độc hại người? Đúng là đáng chết mà!"

Mấy người sói đang đứng phía xa xa lập tức run rẩy như muốn khóc đến nơi.

Độ Nha híp hai mắt, nhìn chằm chằm vào Lâm Ân nói: "Xem ra cậu vốn không hề biết chuyện này?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt của mình lên, mỉm cười nói: "Nói thật, tôi rất ít khi rời khỏi nhà, bởi vậy tin tức có chút bế tắc. Trên thực tế, vì nghe nói Dạ Y là một chức nghiệp luôn lấy lý tưởng mang đến hạnh phúc và an khang cho mọi người mà cố gắng, nên tôi mới nghe tin mà tìm đến nơi này."

"Cho nên, các anh có thể cho tôi một cơ hội trở thành Dạ Y không?" Lâm Ân vô cùng nho nhã lễ độ mở miệng dò hỏi.

Vừa nghe được lời này, mấy Dạ Y trước mặt lập tức liếc mắt nhìn hắn một cái, lại đưa mắt nhìn nhau.

Dạ Y chấp hành giả lập tức phẫn nộ, nhỏ giọng nói: "Độ Nha tiên sinh, đừng cho phép hắn. Nhóc con này vô cùng kỳ quái, theo tôi, chúng ta cứ bắt hắn lại trước, chờ kiểm tra rõ ràng thân phận của hắn lại..."

Nhưng gã còn chưa nói xong, đã bị Độ Nha lạnh nhạt cắt ngang: "Đủ rồi."

"Chấp hành giả, chẳng lẽ cậu đã quên lý niệm của chúng ta rồi?"

Toàn thân chấp hành giả lập tức chấn động, gã vội vàng cúi đầu, một tay đấm ngực, ánh mắt lóe sáng nói: "Không, Độ Nha tiên sinh, tôi vẫn luôn ghi khắc trong tim mình."

Đại địa cần chữa trị.

Vĩnh dạ cần kết thúc.

Chúng ta chữa trị, chúng ta bảo vệ, chúng ta cứu chuộc.

Chúng ta tuân theo chính nghĩa trong lòng mà trị liệu cho mỗi một sinh vật trên thế giới này.

Dưới dao phẫu thuật của chúng ta, không cho phép thành kiến và ngạo mạn.

Độ Nha lại đưa ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Lâm Ân đối diện, nói: "Muốn gia nhập vào chúng tôi, cũng không phải một chuyện đơn giản. Trước đó, chúng tôi phải xác định được, cậu có đủ phẩm chất, đủ năng lực để đối mặt với sự tập kích và xâm nhập của mảnh đêm tối này hay không đã."

"Tôi nghe cậu ấy nói, cậu có được năng lực chẩn đoán bệnh cực kỳ mạnh, thậm chí chỉ cần chạm vào đối phương một chút, là có thể phát hiện ra toàn bộ những chứng bệnh trong cơ thể đối phương?"

Lâm Ân nghe vậy, lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại, mỉm cười nói: "Cũng không nhất định là tất cả, nhưng đại bộ phận thì không thành vấn đề."

Chấp hành giả nhắm mắt lại, không ngừng “Ken két ken két” nghiến hàm răng, nghẹn một bụng lửa giận mà không thể xả ra ngoài.

Bên trong thấu kính của Độ Nha lóe lên một tia quang mang thâm thúy, gã nhẹ nhàng gõ nhón tay lên bàn, nói: "Được, vậy tôi nguyện ý cho cậu một cơ hội."

Toàn thân chấp hành giả lập tức chấn động, gã kinh ngạc nói: "Độ Nha tiên sinh..."

Độ Nha vươn tay cắt ngang lời nói của đối phương, chiếc mặt nạ mỏ chim nhẹ nâng lên, ngón tay thoáng động đậy, chỉ thấy một luồng quang mang ảm đạm chợt lóe trên đầu ngón tay.

Chương 330: Virus Đỉa!!!

Sau đó, Độ Nha thản nhiên nói: "Vừa rồi, tôi đã phóng thích một loại virus vào trong cơ thể mình. Chủng virus này cực kỳ bí ẩn, nếu để nó ẩn núp thời gian dài bên trong cơ thể con người, nó sẽ gây nên ảnh hưởng rất xấu đến bệnh nhân."

Nói xong, gã lập tức đặt tay mình xuống bàn, tiếp tục: "Nếu cậu đã nói bản thân có được năng lực chẩn đoán bệnh đặc thù, thì tôi nguyện ý cho cậu cơ hội lần này. Trong vòng mười phút, chỉ cần cậu có thể chỉ ra chính xác vị trí vết thương đã bị tôi phóng virus này vào, cùng với tình trạng của bộ phận nhiễm virus đó, và ảnh hưởng tiêu cực mà loại virus này mang đến cho tôi, tôi lập tức thừa nhận cậu có tư cách này."

Nói đoạn, gã lập tức tháo bao tay của mình xuống, để lộ ra một bàn tay có móng vuốt thật dài, nhưng chỉ có bốn đầu ngón tay, hệt như được kết hợp giữa tay của quạ đen và nhân loại vậy.

Trên bộ móng tay sắc bén ấy còn không ngừng phát ra những tia sáng quỷ dị.

Mà sau khi nghe xong những lời Độ Nha nói, hai tên quái nhân mỏ chim Dạ Y phía sau lưng gã kia đều chấn động, không khỏi đưa mắt liếc nhau một cái.

Thật hiển nhiên, bọn họ hiểu rất rõ dụng ý của Độ Nha. Đây không chỉ là một lần khảo nghiệm, đồng thời cũng là một lần gây khó dễ.

Bởi vì đối với bác sĩ bình thường, nếu không thông qua quy trình lấy máu xét nghiệm, hoặc là làm một vài thủ đoạn nghiệm chứng khác, chỉ dựa vào tiếp xúc với mục tiêu và mạch đập lại

muốn chẩn đoán bệnh, đây gần như là chuyện không thể.

Bởi vì không phải tất cả các bác sĩ đều có năng lực chẩn đoán bệnh xuất sắc và nhanh chóng như Dạ Y.

Đó là chưa kể tới, loại virus mà Độ Nha muốn Lâm Ân tìm ra kia, chỉ vừa được phóng thích vào trong cơ thể của gã, nó còn chưa hoàn toàn thể hiện ra mức độ ảnh hưởng đối với các phương diện khác nhau trên cơ thể đối phương.

Chẳng phải đây chính là hành vi bắt bí nhằm gia tăng độ khó khi chẩn đoán bệnh hay sao?

"Độ Nha tiên sinh, tôi phải nhắc nhở anh một chút." Chấp hành giả hô hấp dồn dập tiến lên, nói: "Người kia vô cùng kỳ quái, nếu anh không mang theo bất cứ loại trang bị phản nguyền rủa và ôn dịch nào lại tùy tiện tiếp xúc với hắn, rất có khả năng, hắn sẽ nhân cơ hội này để thực hiện ý đồ của mình đó!"

Độ Nha ngẩng đầu, thản nhiên nói: "Không có gì."

Gã vô cùng tự tin. Bởi vì gã trở thành Dạ Y sớm hơn bất cứ người nào đang có mặt tại đây. Nói cách khác, gã đã có mấy trăm năm thời gian tiếp xúc và nghiên cứu các loại nguyền rủa cũng như ôn dịch trên thế giới này rồi.

Ngay cả một Dịch Y đồng cấp khác, muốn lây nhiễm bệnh trạng cho Độ Nha ngay dưới mí mắt của gã, cũng là chuyện người si nói mộng, mơ mộng hão huyền.

Lâm Ân nghe vậy, lập tức nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Nói cách khác, chỉ cần tôi có thể chẩn đoán ra đầy đủ thông tin về loại virus ra, là có thể trở thành một thành viên của Dạ Y?"

Độ Nha thản nhiên nói: "Người trẻ tuổi, đừng nên mơ tưởng xa vời, nhưng nếu cậu thật sự có thể hoàn thành khảo nghiệm này,

tôi sẽ lấy danh nghĩa của mình, tiến hành đề cử cậu."

Lời này vừa nói ra, Lâm Ân đã nghiêm túc nói: "Được."

Nói xong, ngay dưới cái nhìn chăm chú cộng với nín thở ngưng thần của mọi người xung quanh, Lâm Ân vươn tay tới, bình tĩnh đặt tay mình lên cổ tay Độ Nha.

Mà cũng gần như trong nháy mắt khi hai bên tiếp xúc với nhau, nhanh đến mức những người chung quanh còn chưa kịp phản ứng lại, Lâm Ân đã nhướng mày, lại nhanh chóng giãn ra, thu tay về, nghiêm túc nói: "Kết quả đã có rồi."

Lời này vừa nói ra, toàn bộ cư dân tiểu trấn đang đứng sau lưng hắn, đều tỏ vẻ kinh dị vạn phần.

Thậm chí hai vị Dạ Y đang đứng phía sau Độ Nha kia, cũng giật mình một cái, lập tức đưa mắt nhìn nhau.

"Cậu xác định?" Một Dạ Y do dự hỏi: "Tôi khuyên cậu hãy cân nhắc rõ ràng, bởi vì cơ hội của cậu chỉ có duy nhất một lần này mà thôi. Hơn nữa cậu chỉ vừa chạm vào người anh ấy một chút, đã dám nói mình hoàn thành chẩn đoán bệnh rồi?"

Nói đùa cái gì vậy?

Phải biết rằng ngay cả thuật chuẩn đoán độc môn của Dạ Y bọn họ, ở thời điểm tiếp xúc cùng mục tiêu, cũng chỉ có thể đại khái biết được đối phương đang mắc bệnh gì, bị thương tổn ở đâu, nhưng muốn càng tiến thêm một bước nữa, nhận được tin tức càng chính xác hơn, vẫn cần kết hợp các loại phương pháp khác nhau, tiến hành chẩn đoán và xét nghiệm trong thời gian dài, mới có thể cho ra kết quả chính xác nhất.

Lâm Ân không trả lời, chỉ mỉm cười, nâng kính mắt của mình lên, nhìn Độ Nha nói: "Virus này tên là 【 đỉa 】."

"Đây là một loại virus được luyện chế từ độc dịch chiết xuất từ một loại trùng thể kịch độc có tên là Đỉa Máu Đầm Lầy ở bên trong thế giới hắc ám, đồng thời bên trong còn chứa mười mấy loại vật chất quỷ dị, như một phần bí vật ác linh, bào tử bụi có tính khuếch tán, bột mì chưa lên men kịch độc … hỗn hợp xây dựng thành."

"Chủng virus này có tính ẩn nấp rất mạnh, nếu chỉ bị lây nhiễm một lượng nhỏ, nó sẽ không sinh ra bất cứ ảnh hưởng gì cho ký chủ, nhưng nó có thể nhanh chóng khuếch tán tới mục tiêu là đại não chỉ trong một đoạn thời gian ngắn ngủi, sau khi lây lan đến nơi này, nó lại tiếp tục ẩn nấp đi. Nếu bỏ thêm một chút xúc tác đặc thù vào bên trong virus này..."

Lâm Ân mỉm cười rồi nâng tay lên, nắm lấy ngón tay của mình, nói: "Nó sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm, thậm chí còn có khả năng biến thành một loại vũ khí có tính ẩn tàng rất mạnh, hoàn toàn phát động thông qua một loại phương thức đặc biệt nào đó, có đôi khi chỉ cần một cái búng tay, là có thể làm cho virus trong cơ thể người bị lây nhiễm, toàn diện bạo loạn."

"Thứ này không chỉ là virus, nó còn là một loại vũ khí giết người rất mạnh!"

Nghe Lâm Ân chậm rãi nói, vẻ mặt của hai Dạ Y đang đứng phía sau Độ Nha kia càng ngày càng trở nên khiếp sợ, thậm chí bọn họ còn theo bản năng mà lui về phía sau một bước.

Ngay cả chấp hành giả cũng kinh ngạc đứng lặng nơi đó, một câu cũng nói không nên lời.

Chỉ có Độ Nha là gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, chờ đợi hắn nói xong.

Chương 331: Giảng Viên Chuyên Nghiệp!!!

Lâm Ân nâng kính mắt, mỉm cười nói: "Tôi đã nói xong đoạn giới thiệu cơ sở của virus rồi, lại nói tiếp tới mấy vấn đề mà anh chỉ định."

"Thứ nhất, vị trí mà anh phóng virus vào chính là ba tấc phía trên các đốt ngón tay bên phải. Lượng virus anh tiêm vào cũng không nhiều, nhưng đều tập trung vào làn da trên cánh tay kia, cho nên virus tụ tập vẫn làm cơ thể anh xuất hiện một chút ảnh hưởng tiêu cực."

“Trên cánh tay phải, ở vị trí anh tiêm virus vào đã xuất hiện một mảnh phát ban màu đỏ rất nhỏ, nó làm anh cảm nhận được ngứa ngáy cũng như đau đớn dị thường. Tôi nói có đúng hay không?"

Xung quanh lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Những cư dân tiểu trấn đang đứng sau lưng Lâm Ân đều ngây dại mà há miệng thật to, chăm chú nhìn vào thiếu niên nho nhã lễ độ tự tin trước mặt mình.

Bọn họ không hiểu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được hắn thật là lợi hại, thật là chuyên nghiệp

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu: Giảng viên chuyên nghiệp, nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 giảng viên chuyên nghiệp 】: Tại bất cứ một trường hợp nào, thông qua tài ăn nói lưu loát, dùng văn bản do hệ thống cung

cấp, một chữ cũng không sai nói ra khỏi miệng, lại cộng thêm dáng vẻ luôn có thể duy trì sự bí hiểm, làm người ta cảm thấy bản thân vô cùng chuyên nghiệp, có xác suất nhận được thành tựu đặc thù này, ngươi nhận được thuộc tính gia tăng vĩnh cửu: Mị lực +1, trí lực +1, đẹp trai +1, vui sướng +1

"..."

Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười mỉm đầy bình tĩnh trên mặt, nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể nhìn thấy một chút gân xanh vừa nổi gồ lên khỏi huyệt Thái Dương.

Nhưng mấy Dạ Y kia lại không phát hiện ra điểm này.

Bởi vì lúc ấy, tất cả bọn họ đều đổ dồn ánh mắt, nhìn về phía Độ Nha, hô hấp thoáng hiện vẻ dồn dập, cực kỳ muốn nhận được đáp án.

"Tiên sinh, hắn nói..."

Độ Nha nheo hai mắt lại, nói: "Không sai chút nào."

Ông ——

Ba Dạ Y phía sau lưng Độ Nha đều chấn động cả người, trong mắt toát ra vẻ khó tin và kinh hãi vô cùng rõ rệt.

Chuyện này... Chuyện này nói đùa gì vậy!

Bởi vì hơn ai hết, mấy người bọn họ hiểu cực kỳ rõ chuyện này. Bọn họ biết chủng virus vừa được lấy ra làm câu hỏi khảo nghiệm ấy, chính là một loại virus đặc thù do tự tay Độ Nha tiên sinh nghiên cứu chế tạo ra trong khoảng thời gian gần đây, thậm chí còn chưa kịp báo cáo.

Nói chính xác hơn, ngay cả bọn họ cũng chỉ vẻn vẹn biết được một vài loại công dụng của loại virus này.

Mà nhân loại trước mắt, hắn lại có thể...

Chẳng lẽ hắn thật sự biết được nhiều chi tiết về loại virus ấy nhờ cái chạm tay vào thân thể Độ Nha tiên sinh?

Nhưng chuyện này... Chuyện này...

Độ Nha ngẩng đầu lên, híp mắt chăm chú nhìn vào Lâm Ân nói: "Lợi hại! Quả nhiên là lợi hại! Xem ra chấp hành giả nói rất đúng, cậu thật sự có được năng lực chẩn đoán bệnh không thể tưởng tượng nổi."

Lâm Ân mỉm cười nói: "Quá khen."

Nhưng hắn còn chưa nói xong, giọng điệu của Độ Nha lập tức xoay chuyển, âm thanh trở nên lạnh nhạt hơn rất nhiều: "Nhưng rõ ràng là cậu đã quên một chút bệnh trạng rồi. Nói thật cho cậu biết, hiện giờ, trong cơ thể của tôi, ngoại trừ chứng phát ban trên cánh tay phải mang đến cảm giác ngứa ngáy, trên lưng cũng xuất hiện bệnh trạng ngứa ngáy và đau đớn dày đặc."

Gã đứng lên, hờ hững nói: "Cho nên, cậu vẫn xem nhẹ năng lực khuếch tán của loại virus này, cũng như xem nhẹ ảnh hưởng tiêu cực của nó. Xem ra, năng lực chẩn đoán bệnh của cận vẫn cần tiến thêm một bước tôi luyện."

Nói đến đây, gã chậm rãi đeo cái bao tay da màu đen của mình lên, ấn cái mũ dạ của mình xuống, lập tức quay đầu.

Nhưng gã vừa mới xoay người, phía sau lại truyền đến tiếng cười và giọng nói của Lâm Ân: "Độ Nha tiên sinh, tôi chẩn đoán không có bỏ sót điều gì đâu, bởi vì những lời tôi vừa nói kia chỉ đơn thuần là kết quả chẩn đoán nhằm vào chủng virus vừa nãy mà thôi."

"Còn chuyện trên lưng anh xuất hiện ngứa ngáy và đau đớn, lại không hoàn toàn do loại virus ấy mang đến."

Ông ——

Thân thể Độ Nha lập tức cứng đờ tại chỗ.

Chiếc kính một mắt trên mặt Lâm Ân phản xạ hào quang, khiến cho nụ cười mỉm của hắn trở nên cực kỳ hắc ám.

Hắn cầm lấy cây bút lông chim, mở bản bút ký ra, tiếp tục nói: "Theo như lời tôi vừa nói, tôi chỉ chẩn đoán cho anh chứng bệnh đầu tiên thôi, cũng chính là những biểu hiện của loại virus do anh vừa tự tiêm vào cơ thể mình đó. Kế tiếp, tôi sẽ nói cho anh nghe kết quả chẩn đoán của mình về chứng bệnh thứ hai."

Hắn lại "Xoát xoát xoát" mà bắt đầu ghi chép, cũng như chầm chậm nói ra:

"Có lẽ vì anh thường xuyên thí nghiệm loại virus tên là 【 đỉa 】kia ở trên người chính mình, cho nên ngay cả bản thân anh cũng không có phát hiện ra, những lỗ chân lông trên làn da anh cũng bắt đầu xuất hiện bệnh biến và hoại tử ẩn tính rồi."

"Nói chính xác hơn, chuyện anh cảm nhận được tình trạng ngứa ngáy và đau đớn diện tích lớn trên lưng, đó là bởi vì vừa rồi khi anh tiêm virus vào cơ thể mình, nó đã kích phát độc tố đang ẩn giấu bên trong những lỗ chân lông kia rồi."

"Virus ấy giống như một loại chất xúc tác, một loại tác nhân, khiến cho những độc tố đang ẩn giấu trong cơ thể anh nhanh chóng bị đánh thức. Nếu tôi đoán đúng, có phải hiện giờ khu vực ngứa cục bộ trên lưng anh, đã bắt đầu khuếch tán đến bộ phận mới rồi?"

"Ví dụ như..."

Lâm Ân bình tĩnh vung cây bút lông chim lên, nói: "Mông của anh."

Ông ——

Ánh mắt của hai Dạ Y bên người Độ Nha lập tức chuyển thành trống rỗng.

Ngay sau đó, bọn họ dùng ánh mắt đầy kinh ngạc, nhìn về phía Độ Nha đang cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, nỉ non nói: "Độ Nha tiên sinh..."

Lâm Ân mỉm cười nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Đây là bệnh trạng thứ hai của anh. Tôi khuyên anh hãy lập tức hút loại virus vừa được tiêm vào trong người mình ra ngoài đi. Hiện tại, tình trạng hoại tử lỗ chân lông trên lưng anh vẫn là sự cố nho nhỏ, nếu anh tiếp tục kéo dài tình trạng này, để loại virus ấy bí mật tiến vào trong đại não..."

"Khi đó mới là phiền toái thực sự."

Toàn thân Độ Nha vẫn cứng đờ đứng nguyên nơi đó.

Bầu không khí xung quanh lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh, không ai dám nói năng câu gì.

Chương 332: Đây Thật Sự Chỉ Là Trùng Hợp?

Ngay sau đó, đột nhiên Độ Nha vươn tay tới, ngón tay rung động, dồn dập mà nhanh chóng cởi bỏ hàng cúc trên chiếc áo da của mình, rồi quay sang điên tiết hét lớn lên với ba Dạ Y bên người kia: "Mau! Mau giúp tôi cởi ra đi!"

Lời này vừa nói xong, ba Dạ Y kia toàn thân rung động, rốt cuộc cũng ý thức được tình huống không thích hợp.

Bọn họ vội vội vàng vàng, luống cuống tay chân mà xông lên phía trước, nhanh chóng cởi bộ áo da màu đen trên người Độ Nha xuống, để lộ ra thân thể mọc đầy linh vũ tối đen dưới bộ áo da kia.

Một Dạ Y trong đó lập tức vô cùng khiếp sợ khi nhìn thấy tình huống này.

Bởi vì đúng là bên dưới lông chim sau lưng Độ Nha đã thật sự mọc đầy những điểm tròn màu đỏ chi chít rậm rạp, mà bộ lông chim vốn bóng mượt trơn mịn, cũng chuyển thành màu đen u ám.

"Thế nào?" Độ Nha lập tức nhíu mày dò hỏi.

Ba Dạ Y kia quá đỗi khẩn trương, bởi vì nhân loại kia thực sự nói đúng rồi.

"Tình huống vô cùng không tốt! Độ Nha tiên sinh!"

"Những điểm đỏ sau lưng đang nhanh chóng khuếch tán, giống như… đúng là virus【 đỉa 】đã dẫn phát thứ bệnh trạng tồi tệ nào đó rồi!"

"Tiên sinh! Anh cần trị liệu!"

Thấy một màn như vậy, ba Dạ Y kia đột nhiên cắn chặt hàm răng rồi vươn tay tới, trực tiếp túm lấy một mớ lông chim sau lưng Độ Nha. Sau đó, bọn họ gật đầu với nhau, ánh mắt đầy kiên định.

Và rồi…

Phựt phựt ——

Phựt phựt ——

Phựt phựt ——

"Ối —— "

Một tiếng kêu to vừa hoảng sợ vừa đau đớn, còn mang theo chút ý tứ quá bất ngờ không kịp đề phòng vang lên.

Độ Nha nắm chặt hai tay, toàn thân đã bị hành động nhổ lông vừa tàn nhẫn vừa đột ngột của bọn họ, biến thành co rút lại.

Bởi vì đối với Arakkoa và loài chim, nhổ lông chính là một loại khổ hình khó có thể nói rõ thành lời.

Độ Nha run rẩy, nhưng gã không có mất đi lý trí, chỉ nhanh chóng cắn chặt răng xuống, trực tiếp tháo chiếc mặt nạ mỏ chim của mình, để lộ ra một gương mặt Arakkoa quái dị, là sự kết hợp giữa nhân loại và quạ đen.

Ừng ực ừng ực—— Gã nhanh chóng uống xong một bình dược tề đặc hiệu có tác dụng ngăn chặn virus【 đỉa 】, rồi cắn răng xoay người nói: "Lập tức lấy thuốc bôi từ trong hòm thuốc của tôi ra ngoài! Mau!"

"Được!"

Ngay tại khoảnh khắc này, ba Dạ Y đằng sau lưng gã lập tức

để lộ ra thao tác chữa bệnh xuất sắc, được rèn luyện hàng ngày. Chỉ thấy bọn họ nhanh chóng lấy dược tề và ống chích tới, rồi đặt Độ Nha ngồi xuống băng ghế, lộ phần lưng ra.

Một Dạ Y trong đó cắn răng nói: "Độ Nha tiên sinh, tình huống khá cấp bách, chúng tôi chuẩn bị bắt đầu rồi, anh hãy kiên nhẫn một chút."

Phập phập phập ——

Ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn khiếp sợ của nhóm cư dân tiểu trấn xung quanh, Dạ Y kia đã cầm kim tiêm, dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi mà “Phốc phốc phốc phốc” điên cuồng đâm xuống phía sau lưng Độ Nha, tiêm vào từng mũi từng mũi dược tề kháng virus.

"Tiên sinh! Chúng tôi vẫn phải tiến thêm một bước mà loại trừ lông chim trên người anh, anh cố gắng nhẫn nhịn một chút!"

"Khoan đã!"

Phựt phựt phựt phựt phựt phựt—— ba Dạ Y kia cắn chặt răng, lập tức chia nhau ra, phân công hợp tác, rồi hung hăng nắm lấy phía sau lưng Độ Nha, người vẫn đang không ngừng co rút cái đầu xuống vì đau đớn, triển khai quá trình tiếp theo của công tác dọn dẹp.

Ngay tức khắc, lông chim bay tán loạn.

Tựa như vừa đi vào hiện trường giết mổ gia cầm, thật nhiều lông chim không ngừng “Xoát xoát xoát” mà bay loạn ra bên ngoài.

Nhưng nói gì thì nói, Độ Nha cũng là Độ Nha, ngay cả khi bị bọn họ thô bạo áp dụng hành động nhổ lông, gã vẫn thể hiện ra khả năng nhẫn nhịn, chịu đựng đau đớn cực kỳ xuất sắc của mình.

Vào khoảnh khắc ấy, gã đang gắt gao cắn chặt đôi bao tay của

mình, rồi gian nan mà ngẩng đầu, điên tiết hét lớn với Lâm Ân: "Không thích hợp! Không thích hợp!"

"Kể cả khi bên trong lỗ chân lông của tôi có lưu lại độc tố của virus【 đỉa 】, thì vì sao lúc trước hoàn toàn không xảy ra chuyện gì, phải chờ tới lúc cậu chẩn đoán bệnh cho tôi, nó mới bùng nổ?"

"Anh cho là tôi hạ nguyền rủa ư?" Lâm Ân nghiêm túc nhìn Độ Nha đang bị ấn xuống băng ghế, điên cuồng nhổ lông, rồi nâng kính mắt lên, kiên định nói: "Tiên sinh, tôi có thể thề với trời, tuyệt đối không phải tôi giở trò quỷ. Đây thực sự là kết quả chẩn đoán của tôi."

"Bởi vì tôi đến nơi này với mục tiêu là gia nhập Dạ Y, mà không phải đến gây sự, nếu tôi thực sự giở trò gì đó với anh, thì rốt cuộc là tôi đang mưu đồ cái gì chứ?"

"Trước đó, chúng ta hoàn toàn không quen nhau, hãm hại anh tôi chẳng được một chút chỗ tốt nào cả mà?"

Độ Nha gắt gao cắn chặt răng, cố gắng chịu đựng nỗi đau đớn khi bị nhổ lông sau lưng. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, đúng là những gì Lâm Ân nói cũng có chút đạo lý.

Hơn nữa, ở thời điểm hắn chạm vào người gã, trên thân thể cũng không phát sinh bất cứ dấu hiệu nào cho thấy đã có nguyền rủa và ôn dịch xâm nhập vào bên trong.

Chẳng lẽ nói...

Đây thật sự chỉ là trùng hợp?

Nghĩ đến đây, Độ Nha cắn răng, đổ mồ hôi đầm đìa, nói: "Tôi tán thành năng lực chẩn đoán bệnh của cậu, hẳn là trên người tôi không còn bệnh trạng nào khác chứ?"

Lâm Ân ngẩn ra, lập tức vui vẻ nói: "Anh cũng biết trên người

mình vẫn còn bệnh trạng khác sao?"

Ông ——

Hai mắt Độ Nha lập tức chuyển thành trống rỗng.

Lâm Ân lập tức nâng bản bút ký đang cầm trong tay lên, chỉ vào một đống bệnh tật bên trên, nghiêm túc nói: "Có, hơn nữa trên người anh không chỉ có bệnh, còn có rất nhiều bệnh."

"Bởi vì có quá nhiều bệnh được chẩn đoán ra, cho nên tôi mới chuyên môn viết cho anh một cái bệnh án."

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú có chút trống rỗng của Độ Nha, Lâm Ân mặc áo dài màu trắng, nâng kính mắt lên, nghiêm túc đứng dậy, đi tới trước mặt Độ Nha đang bị nhổ lông, nhỏ giọng nói: "Tôi đã chẩn đoán được căn bệnh thứ ba của anh rồi, là một loại bệnh tật về não bộ mạn tính nào đó, theo cách nói dân gian, nó chính là "Động kinh", tỷ lệ chí mạng không cao. Biểu hiện chủ yếu của nó là thân thể sẽ co giật mang tính gián đoạn, miệng sùi bọt mép, con ngươi rời rạc. Bình thường, loại bệnh này rất dễ đột phát ở thời điểm bản thân chịu kích thích mãnh liệt."

Lâm Ân trấn định nói: "Chỗ chúng tôi thường gọi nó là: Bệnh động kinh."

Chương 333: Tôi Kiến Nghị Không Nên Phơi Bày Căn Bệnh Ấy Ở Chỗ Đông Người!!!

Độ Nha: "(((;° ᴗ̆ °;)))"

Một giọt mồ hôi lạnh “tí tách” rơi từ trên trán gã xuống dưới đất.

Không thể nào!

Đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra được!

Đúng là bộ thân thể này thường xuyên bị gã coi là một loại thí nghiệm thể virus, nhưng loại bệnh động kinh này tuyệt đối không thể xuất hiện trên người gã được.

Nếu thực sự có, thì vì sao trước kia gã hoàn toàn không phát hiện ra?

Hơn nữa nếu nói đây là loại bệnh có tính đột phát và tính gián đoạn, thì vì sao từ trước đến giờ, gã chưa từng thấy nó phát tác?

Cho nên nguyên nhân… nhất định nằm trên người thằng nhóc này rồi...

"Tiên sinh! Anh hãy kiên nhẫn một chút, chúng tôi muốn nhổ lông trên mông của anh!" Đúng lúc này, phía sau truyền đến giọng nói đầy vội vàng của ba Dạ Y kia.

Ngay sau đó.

Phựt phựt——

(ヾ ノ ° ╭ °)——

Độ Nha đang chịu đựng đau đớn vừa kịch liệt vừa dồn dập không ngừng ập đến khi bị nhổ lông, lập tức đau đến co rút cả người mà ngẩng đầu lên, tròng trắng mắt lật ngược lại, tay trái bày ra hình chữ "Lục" (六), tay phải run rẩy, xếp thành hình chữ "Nhất" (一).

Chỉ trong nháy mắt, thân thể đã kịch liệt mà căng cứng tới thẳng tắp, trong miệng lại ùng ục ùng ục mà phun ra một đống bọt mép.

"(ΩДΩ) oa nha nha nha! Lão đại ơi!"

Không thích hợp! Không thích hợp một chút nào!

Rõ ràng bọn họ chỉ nhổ mấy cái lông chim trên mông lão đại, vì sao lão đại lại phản ứng lớn như vậy?

Cả người co giật! Run rẩy không ngừng! Bọt mép cũng trào ra ngoài luôn!

Loại tư thế này hệt như một tiểu Loli nào đó đang phải chịu kích thích mãnh liệt, rồi lập tức bị đánh sâu vào, khiến toàn thân bay thẳng lên đỉnh, sau đó để lộ ra tư thế kỳ quái như vậy!

Đến mức...

Đến mức… bọt mép cũng trào ra ngoài rồi!

Mà nhóm cư dân tiểu trấn đang đứng cách nơi này mấy chục mét có dư cũng khiếp sợ tới há to miệng.

Bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy một Dạ Y thần bí mà quỷ quyệt lại sẽ bị người ta chẩn đoán bệnh thành cái dạng này.

"Chuyện này... Chuyện này... Trưởng trấn..."

Một thanh niên với sắc mặt tái nhợt nói: "Không thích hợp! Không thích hợp! Vì sao tôi cứ có cảm giác bác sĩ Lâm còn quỷ dị hơn nhóm Dạ Y kia chứ?"

Trưởng trấn dùng sức lau đi mồ hôi lạnh trên đầu, nói: "Hẳn là ảo giác thôi, cậu ngẫm lại mà xem, không phải nhóc con Tạp Luân kia đã được bác sĩ Lâm chữa cho khỏi rồi à?"

Lúc này, ở phía trước cái bàn kia, ba Dạ Y đang luống cuống tay chân, vội vàng chăm sóc Độ Nha đang sùi bọt mép (ヾ ﾉ ° ╥ °) ——, toàn thân co giật không ngừng, gấp gáp muốn suy sụp cả người.

Lâm Ân nâng kính mắt, có chút suy tư nhìn tập bệnh án trên tay mình, nói: "Ách... Tuy tôi cũng biết hiện giờ không phải thời điểm nên nói chuyệ này, nhưng theo đúng trách nhiệm của mình, tôi vẫn phải nói ra căn bệnh thứ tư mình đã chuẩn đoán được. Bệnh chứng này không quá nghiêm trọng, vốn dĩ tôi muốn gạch bỏ nó đi rồi, nhưng lại có cảm giác... mình làm như vậy có phải không được chuyên nghiệp hay không, cho nên..."

"Mau!" Một Dạ Y trong đó vội vàng vươn tay ấn lão đại Độ Nha đang co giật xuống, rồi mở miệng hét lớn: "Mau cởi giày của lão đại ra, xoa bóp gan bàn chân cho anh ấy! Như vậy có thể nhanh chóng giảm bớt bệnh trạng của lão đại hơn!"

Một Dạ Y khác lập tức vọt tới bên chân Độ Nha, cắn răng một cái, nhanh chóng cởi bỏ đôi giày dưới chân gã.

Ngay khi Lâm Ân có chút suy tư nâng kính mắt lên, nói: "Căn bệnh thứ tư là..."

Soạt soạt ——

Cũng là thời điểm vị Dạ Y kia cởi được hai chiếc giày trên chân

Độ Nha.

Ngay khoảnh khắc chiếc giày rơi xuống đất,

Ông ——

Một luồng khí đậm đặc mang tính nổ mạnh bắt nguồn từ căn bệnh nấm chân, giống như một viên đạn khí độc, bộc phát ra một tiếng "Ông" vang dội, sau đó trực tiếp ném Dạ Y mới xông lên kia, bay ra ngoài hơn mười mét.

"(ΩДΩ) oa nha nha nha!"

Bởi vì trong lòng không ngờ lại xảy ra loại chuyện này, khiến cho Dạ Y kia không khởi động chức năng phòng độc trên chiếc mặt nạ mỏ chim. Hơn nữa, bản thân gã lại tiếp xúc gần như vậy với nguồn bệnh, khiến cho luồng khí đậm đặc xuất phát từ căn bệnh nấm chân kia lập tức chui thẳng vào bên trong mặt nạ bảo hộ của gã.

Hô ——

Giống như chỉ trong nháy mắt ấy, Dạ Y kia đã chìm trong một bể khí metan không ngừng đánh sâu vào.

(ヾ ﾉ ° ╔ °)

Thứ...

Thứ mùi này...

Thân thể trực tiếp trúng một đòn đả kích nặng nề, bị đánh bay ra xa hơn mười mét.

Toàn trường hoảng hốt tới không nói nên lời (((;° ४ °;)))!

Lâm Ân nhanh chóng lấy một cái kẹp ra, cặp vào mũi mình, rồi nâng chiếc kính một mắt lên, có chút suy tư nói: "Bệnh nấm chân

có tính nổ mạnh, bởi vì cái mùi này tương đối khó ngửi, cho nên tôi không kiến nghị các anh tiến hành phơi bày tình trạng này tại chỗ đông người."

"..."

"..."

Cả quảng trường chìm trong yên tĩnh.

Lúc này, hai chân của Độ Nha đã hoàn toàn lộ ra ngoài không khí, mơ hồ có thể nhìn thấy từng cái đầu lâu màu đen nâu dạng sương khói, không ngừng bốc lên, rồi lập tức lan tràn khắp nơi trên quảng trường giống như một loại khí thể ôn dịch.

Phiêu phiêu đãng đãng, nồng đậm không khác gì khí metan đang lên men.

Mọi người đều ngây dại mà chăm chú nhìn vào khung cảnh ấn tượng này.

"Đây... Đây là..."

Sương mù lan tràn đến.

Ông ——

Ngay khi ngửi được thứ mùi ấy, ánh mắt mọi người lập tức chuyển thành trống rỗng.

Ngay sau đó.

(ヾ ノ ° ╔ °)——

(ヾ ノ ° ╔ °)——

Ọe ——

Ọe ——

Không một ai đang đứng trên quảng trường mà may mắn tránh thoát được vụ tập kích bằng vũ khí sinh học đó. Sắc mặt cả đám chuyển màu xanh tím, trong miệng đều phát ra một tiếng “Ọe”, rồi không ai bảo ai, lập tức phun ra toàn bộ đồ ăn đã nạp vào trong bụng từ tối hôm qua.

"Mau! Chạy mau!"

"Có độc... Căn bệnh nấm chân kia của hắn… Có độc!"

Một thanh niên trẻ tuổi với sắc mặt tái nhợt (ヾ ﾉ ° ╥ °) không ngừng phun bọt mép, gian nan vươn bàn tay run rẩy về phía trước.

Chợt nghe hai tiếng “Phù phù” truyền tới, một luồng khói nhẹ nhanh chóng bốc lên từ sau gáy của đối phương.

Mà thấy một màn như vậy, cả đám cư dân tiểu trấn đang đứng gần đó, sắc mặt nhanh chóng chuyển thành tái nhợt, vội vàng lui về phía sau.

Chương 334: Dù Phá Giới, Cũng Phải Giết Hắn!!!

Trưởng trấn cũng run rẩy, lui về phía sau hai bước, chóp mũi lại không cẩn thận mà tiếp xúc với mảnh sương mù màu đen nâu đang mãnh liệt lao tới.

Theo bản năng, ông ấy ngửi ngửi hai cái, để rồi trong nháy mắt.

Phốc ———— Cơm canh đã ăn từ đêm hôm qua lập tức sôi trào lên trong bụng, rồi ngay giây tiếp theo, chúng nó giống như nguyên liệu của một cây súng bắn nước cao áp đã được khởi động, và "Ào ào" phun từ trong miệng ông ấy ra ngoài.

Thứ mùi này...

Thứ mùi

(((;°ϋ°;)))

Không!

Đây tuyệt đối không phải thứ mùi mà một nhân loại có thể chịu đựng được, nó... Nó đã... Vượt qua sức chịu đựng cực hạn của một con người rồi!

"Mấy đứa ngốc kia! Chạy mau!"

Giờ khắc này, trưởng trấn không chút do dự, đã xoay người, vừa rít gào vừa vươn tay ra, hét lên với đám cư dân tiểu trấn phía sau lưng mình: "Trong bệnh nấm chân kia... Có độc..."

Nhưng lúc này đã quá muộn rồi, bởi vì chỉ trong nháy mắt sau đó, thân thể già nua của ông ấy đã bị luồng khí độc bắt nguồn từ căn bệnh nấm chân kia, ầm ầm lao đến, trực tiếp nhấn chìm.

(ヾ ノ ° ╭ °)——

"Trưởng trấn!" Đám cư dân tiểu trấn đứng sau lưng ông ấy, vừa run rẩy vừa bi thương chứng kiến hình ảnh lão trưởng trấn của bọn họ bị khí độc cắn nuốt ngay trước mắt mình.

Mà cũng vào khoảnh khắc ấy, bọn họ đã phản ứng lại.

Tất cả cùng đồng thanh rống to lên một tiếng, và không chút do dự xoay người.

Thứ đằng sau lưng kia, quá đáng sợ, quá hãi hùng, đã phá tan sức chịu đựng của một con người, khiến mấy chục cư dân không còn suy nghĩ được gì nữa, chỉ biết điên cuồng chạy trốn ra ngoài.

"Nói đùa gì vậy! Đây là bệnh nấm chân hả?"

"Cứu mạng! Cứu mạng!"

"Nhanh chạy xuống tầng hầm! Nhanh chạy xuống tầng hầm đi!"

Cùng lúc này, ở chính giữa mảnh sương mù dày đặc được hình thành từ khí độc của bệnh nấm chân, quái nhân mỏ chim Dạ Y, người đầu tiên hứng chịu một đòn aoe đánh sâu vào thân thể mình, rồi trực tiếp bay ra ngoài hơn mười mét, vẫn còn nằm yên tại chỗ, toàn thân không ngừng run rẩy, mơ hồ có thể nhìn thấy phần bên trong của thấu kính trên chiếc mặt nạ mỏ chim của gã đang dần dần trở nên đục ngầu vì đồ ăn đêm hôm qua bao phủ.

Vào thời điểm ấy, gã đang gian nan muốn đứng lên, lại không khỏi run rẩy vươn tay, hướng về phía Độ Nha, khó nhọc dùng cả tay cả chân mình, bò về phía trước.

Giống như là một chiến sĩ đang phải hứng chịu mưa bom bão đạn trên đầu, vẫn như cũ muốn vượt khó tiến về phía trước…

Giống như một vị dũng sĩ phấn đấu quên mình, quyết tâm nhảy xuống bể khí metan, liều mạng cũng muốn vặn lại van xả, cứu giúp mọi người!

Một bước!

Một bước!

Gần!

Càng gần!

Nhưng ngay tại khoảnh khắc bản thân sắp tiếp cận đôi chân kia, gã lại không nhịn nổi nữa.

Chỉ nghe "Phù phù" hai tiếng, khóe miệng vị Dạ Y kia cũng sùi bọt mép, hiển nhiên, đã bị căn bệnh nấm chân tính nổ mạnh ấy, hun cho ngất đi rồi o(x□x)o.

Từ xa xa nhìn lại, mơ hồ có thể trông thấy một đám mây nấm màu đen nâu, bắt đầu từ quảng trường bên dưới, ù ù bốc lên bầu trời.

…

Mấy phút đồng hồ sau, ngay dưới cái nhìn chăm chú, có chút kinh ngạc của Lâm Ân, một vị Dạ Y khác, đứng ở vị trí gần hơn đồng bạn của mình một chút, lại gian nan bò tới, cuối cùng cũng có thể tiến lại gần hai chân của Độ Nha.

Ngay sau đó, vị này cắn răng, dùng sức ấn chiếc giày dưới đất, vào chân của gã. Lúc này, mới ngăn chặn được ngọn nguồn của thứ khí độc đang càn rỡ lan tràn khắp mọi nơi kia.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

Ngay sau đó, từng luồng sương mù có tác dụng tinh lọc từ bên trong cái túi đang được Dạ Y đeo trên lưng kia, lại ùn ùn phun ra.

Rất nhanh chúng nó đã xông tới, dọn dẹp không gian xung quanh, nơi đang bị ảnh hưởng bởi căn bệnh nấm chân tính nổ mạnh.

"Được cứu rồi..."

Chấp hành giả ngây dại tựa người ở nơi đó, lồng ngực không ngừng phập phồng, liên tục lên cao xuống thấp, bên trong chiếc mặt nạ của gã cũng vang lên những tiếng “Ọc ọc ọc ọc”, hẳn là đang phun đống đồ ăn từ đêm hôm qua ra ngoài.

Lâm Ân ngạc nhiên nói: "Thật có lỗi, kỳ thật tôi cũng không ngờ thứ mùi này lại khó ngửi đến vậy."

Hắn thì vẫn bình thường, nhưng tay trái của hắn lại rũ người xuống dưới, cái đầu lưỡi thật dài (x□x) trực tiếp thò ra từ khoang miệng trên lòng bàn tay, ngất đến lắc lư lắc lư.

Vị Dạ Y duy nhất vẫn còn chịu đựng được kia, lập tức nỉ non nói: "Vì sao... cậu lại không bị ảnh hưởng..."

Lâm Ân ngẩn ra, rồi bật cười ha hả mà cầm lấy cái kẹp trên mũi mình, nói: "Tại tôi đã nhanh chóng dùng khả năng của mình che chắn khứu giác rồi."

Ông ——

Ánh mắt Dạ Y kia lập tức chuyển thành một mảnh trống rỗng.

"Anh cũng biết đấy, làm công việc như chúng ta, không biết là bản thân đang rơi vào loại hoàn cảnh gì, cũng phải duy trì một trái tim bình thản, hơn nữa còn phải có năng lực phản ứng với nguy cơ cực kỳ xuất sắc. Ừm… về điểm này, tôi khá là hài lòng với bản thân đấy."

Lâm Ân (❁´◡`❁).

"..."

"..."

Không khí lập tức rơi vào yên tĩnh.

"A a a—— A a a—— " Tới cuối cùng, tinh thần của vị Dạ Y vẫn còn tỉnh táo kia, đã hỏng mất. Chỉ thấy gã phát điên mở rộng hai tay, hướng thẳng về phía không trung, điên cuồng rống giận.

Không được rồi! Thật sự không nhịn được nữa rồi!

Dù phá giới! Cũng phải xử lý người kia! Nhất quyết phải giết hắn!

...

Mấy chục phút sau.

Quảng trường.

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y +10】

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y +10】

Độ Nha nằm trên cáng vẫn đang (ヾ ﾉ ° ╭ °) co giật không ngừng, một tay hình chữ "Lục", một tay hình chữ "Nhất", được hai cư dân trong trấn run rẩy nâng xuống.

Còn ở vị trí vừa rồi, ba Dạ Y đã khôi phục lại kia, đang gắt gao nghiến chặt hàm răng, nhìn về phía Lâm Ân với ánh mắt đầy hung tợn, như gặp được kẻ thù giết cha mình.

Cái loại ánh mắt... chỉ hận không thể trực tiếp bầm thây hắn ra thành vạn đoạn.

"Tôi không nhịn được!" Chấp hành giả gắt gao nắm chặt hai tay, run rẩy đưa mắt nhìn về phía Lâm Ân, nói: "Để tôi giết hắn, để tôi báo thù cho Độ Nha tiên sinh! Kể cả bị tổ chức xoá tên, tôi cũng nhất định phải xả cục tức này cho trưởng quan!"

Chương 335: Có Phải Ngươi Đang Trêu Đùa Bọn Họ Hay Không?

Một Dạ Y bên cạnh lập tức vươn tay, ngăn cản gã, rồi mở miệng khàn khàn nói: "Đừng kích động. Dù hiện tại chúng ta có giết hắn, cũng chỉ là tiêu diệt trên tính chất vật lý mà thôi, làm như vậy không thể áp chế tư thái kiêu căng ngạo mạn của hắn xuống được!"

"Hơn nữa, chúng ta giết hắn chỉ khiến chúng ta trở thành những kẻ dám chơi không dám nhận mà thôi!"

Giờ khắc này, bọn họ đã sớm không tin tên nhóc con kia tìm đến nơi này để gia nhập vào tổ chức bọn họ nữa rồi

Bởi vì rõ ràng hành động của hắn là đến để đá bãi mà!

Làm một bác sĩ!

Làm một Dạ Y đại danh lừng lẫy!

Bọn họ lại bị một tên nhóc con vắt mũi chưa sạch, không biết từ nơi đâu tới đây trấn áp xuống… Nếu để chuyện này truyền ra ngoài, bọn họ còn mặt mũi nào để đi gặp người khác nữa?

“Anh lập tức trở về gọi người! Càng nhiều càng tốt!" Quái nhân mỏ chim Dạ Y kia khàn khàn nói: "Nhớ nói cho mọi người biết, có một tên bác sĩ nhân loại đến đập bãi, Độ Nha trưởng quan đã thua, thỉnh cầu trợ giúp! Lập tức thỉnh cầu trợ giúp!"

Dạ Y kia run rẩy nói: "Hắc Lô trưởng quan, còn anh thì sao?"

Bác sĩ mỏ chim kia cắn răng, khàn khàn nói: "Độ Nha trưởng quan bại vì bản thân anh ấy quá mức khinh địch, nhưng tôi sẽ không! Từ giờ trở đi, tôi sẽ coi hắn là một Dịch Y đồng cấp để đối kháng. Tôi thực sự muốn nhìn xem… ở trước mặt vong linh chân chính, thuật chẩn đoán bệnh quỷ dị của hắn còn đất dụng võ hay không!"

Hô —— Chỉ thấy ở bên trong mảnh thấu kính gắn lên chiếc mặt nạ mỏ chim của gã, xuất hiện hai luồng hỏa diễm u lam.

Dạ Y kia cắn răng, nói: "Được! Vậy nơi này nhờ cả vào anh! Anh nhất định phải báo thù cho Độ Nha trưởng quan! Chúng tôi chờ tin tức tốt của anh!"

Nói xong, Dạ Y kia lập tức xoay người, nhanh chóng dung nhập vào bên trong mảnh sương mù màu đen.

…

Khu vực trung tâm quảng trường.

Lâm Ân đang trấn định ngồi trên ghế, cầm một bình sữa có pha dược tề, “Ừng ực ừng ực” mà rót vào trong miệng Trái Trái đang hôn mê ngây ngất (x□x), rồi chớp chớp đôi mắt, nhìn Dạ Y kia đang từng bước một đi về phía hắn.

"Mấy vị Dạ Y tiền bối kia đâu rồi?"

Dạ Y kia lạnh nhạt nhìn hắn, nói: "Đi gọi người."

Lâm Ân ngẩn ra, hắn đưa tay xoa xoa khóe miệng vừa chảy ra một chút chất lỏng màu trắng không rõ là gì của Trái Trái, sau đó mở miệng hỏi: "Lại gọi người? Có phải tôi đã thông qua khảo nghiệm rồi? Có phải tôi đã nhận được tư cách gia nhập vào tổ chức của các anh?"

Dạ Y kia híp mắt, "Ca ca" nắm chặt hai tay, nói: "Bớt giả vờ

lương thiện trước mặt tôi đi! Tôi đã biết mục đích của cậu rồi. Không phải cậu muốn cho chúng tôi một đòn hạ mã uy sao? Được! Tôi sẽ cho cậu một cơ hội làm chuyện đó!"

Lâm Ân: "???"

Ra oai phủ đầu?

Có phải các anh đã hiểu lầm chuyện gì rồi?

Ngay từ đầu, tôi vẫn nỗ lực thể hiện năng lực chẩn đoán bệnh của mình cho các anh thấy, các anh còn muốn như thế nào nữa?

Lâm Ân ngẩng đầu đang muốn một lần nữa giải thích cho đối phương hiểu mục đích mình tìm đến nơi đây… Đột nhiên Dạ Y kia "Ba" một tiếng ngồi xuống phía đối diện với hắn, cách một cái bàn dài, hỏa diễm màu lam hừng hực thiêu đốt trong mắt đối phương.

Dạ Y kia lập tức đặt tay mình xuống bàn, rồi khàn khàn nói: "Đến đây đi! Có giỏi thì hãy chẩn đoán bệnh cho tôi đi! Nếu ngay cả tôi, cậu cũng có thể chẩn đoán ra một đống bệnh, thì tôi tin cậu!"

Lâm Ân ngẩn ra.

Cùng thời điểm này, giao diện của đối phương cũng nhanh chóng hiện ra trước mặt Lâm Ân.

【 Dạ Y Hắc Lô 】

【 chủng tộc 】: Khô lâu vong linh

【 thuộc tính 】: Thủ tự trung lập

【 cấp bậc 】: ???

【 năng lực chiến đấu 】: Giết chóc quá nhiều, hiện đã sửa đổi.

【 giới thiệu 】: vốn là một bộ thi thể tại một thế giới không quá nổi danh rơi xuống thế giới hắc ám này. Thân thể đã sớm hư thối, chỉ còn lại một bộ xương khô. Từng là kẻ giết người như ma, tàn sát vô số sinh vật hắc ám, sau này được quần thể Dạ Y độ hoá, trở thành một Dạ Y dốc lòng vì lý tưởng mang đến hạnh phúc và tốt đẹp cho thế giới này. Chính vì thân thể đặc thù, khiến cho hắn trực tiếp trở thành người tiên phong trong chiến dịch đối kháng Dịch Y.

Vù vù ——

Hồn hỏa trong mắt Hắc Lô hừng hực thiêu đốt, gã khàn khàn nói: "Có giỏi, hãy chẩn đoán cho tôi vài thứ bệnh đi!"

Lâm Ân nhìn thoáng qua giao diện của Hắc Lô, ánh mắt lập tức dừng lại trên người gã hồi lâu. Sau đó, hắn xoa xoa đôi mắt có chút buồn ngủ, khẽ thở ra một hơi.

Vong linh!

Hóa ra đối phương lại là một vị vong linh Dạ Y!

Hắn bất đắc dĩ nhún vai, rồi nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười nói: "Tiền bối, lời này có chút không đúng rồi, không phải là tôi chẩn đoán cho anh vài thứ bệnh, mà là trên cơ thể anh có bệnh, sau đó được tôi chẩn đoán ra. Trình tự này không thể đảo ngược lại."

Hắc Lô khàn khàn nói: "Nói cách khác, cậu cho rằng một Dạ Y đã hành tẩu trong hắc ám hơn trăm năm, không cảm nhận được bệnh tật trong thân thể mình? Mà chỉ một mình cậu có thể?"

Lâm Ân lập tức giơ tay lên, vô tội nói: "Không không không! Tôi không nói như vậy! Các vị đều là tiền bối, có lẽ các vị chỉ hơi đãng trí một chút mà quên không xử lý một vài vấn đề, mà tôi chỉ trùng hợp phát hiện tai hoạ ngầm trong cơ thể các vị mà thôi. Nếu

bàn về năng lực, tôi còn..."

Hắn nâng chiếc kính một mắt, lộ ra hàm răng trắng nõn, mỉm cười, nói: "Kém xa các vị tiền bối."

Trái Trái lật tay qua, nhìn nụ cười trên mặt Lâm Ân.

Cũng không biết vì sao, cô ấy lại mơ hồ cảm nhận được một chút khác thường khó có thể nói rõ.

Là trong lúc nhất thời, cô ấy không thể nói ra được.

Hắc Lô khàn khàn nói: "Vậy hiện tại chúng ta có thể bắt đầu được chưa?"

Lâm Ân bình tĩnh dựng thẳng một ngón tay lên, nói: "Cho tôi nghỉ ngơi một chút. Anh cũng biết đấy, chẩn đoán bệnh là một chuyện vô cùng tiêu hao tinh thần lực mà."

...

Vài phút sau.

"Đầu." Giọng nói của Trái Trái vang lên trong đầu Lâm Ân: "Có phải trong khoảng thời gian này, ngươi vẫn một mực dùng thứ năng lực có thể trao cho bệnh tật của mình để trêu đùa bọn họ hay không?"

Trong giọng nói của Trái Trái có mang theo một chút nghi ngờ.

Chương 336: Lâm Ân Thay Đổi!!!

Lâm Ân mỉm cười quay đầu, nhìn xuống cánh tay trái của mình, cũng âm thầm đáp lại trong đầu: "Làm sao ngươi lại nói như vậy?"

Trái Trái nghiêm túc nói: "Bởi vì ta cảm thấy những lời hắn nói rất đúng. Bọn họ chính là Dạ Y đó. Đầu, theo lý mà nói, những căn bệnh mà ngươi chẩn đoán cho bọn, đều có thể dễ dàng phát hiện từ trước rồi, đâu phải chờ đến tận lúc này mới biết?"

"Cho nên ta mới hỏi, có phải ngươi đang cố ý trêu đùa bọn họ hay không?"

Bởi vì thông qua hai lần chẩn đoán bệnh này, kể cả Trái Trái cũng mơ hồ phát hiện ra có điều không đúng. Đúng, cô biết đầu có rất nhiều loại năng lực IMBA kỳ kỳ quái quái, mà loại đặc thù nhất trong đó hẳn là thuật chẩn đoán ngẫu nhiên thuộc về hắn. Nó có tới hai loại hiệu quả.

Một loại là chẩn đoán bệnh bị động, có thể phát hiện bệnh tật ẩn giấu trên người mục tiêu.

Một loại khác là chủ động trao cho, có thể ngẫu nhiên trao cho mục tiêu vài loại bệnh tật.

Nếu đầu nói hắn vẫn sử dụng chẩn đoán bệnh bị động, thì tình hình hiện tại có chút quái lạ rồi, bởi vì sinh vật bình thường còn có khả năng mang mười mấy loại bệnh tật trên người mà không cảm thấy...

Nhưng đối với Dạ Y, nếu trong cơ thể bọn họ thật sự xuất hiện chứng bệnh dị thường, chắc chắn bọn họ sẽ phát hiện ra!

Cho nên cô mới cho rằng, có phải trong khoảng thời gian này, đầu vẫn một mực trêu đùa bọn họ hay không?

Và hắn đã dùng chủ động trao cho bệnh tật, chứ không phải năng lực chẩn đoán bệnh bị động... Nhưng quá bất ngờ vì câu trả lời Trái Trái nhận được lại là phủ định.

"Ta cũng không có nhàm chán như vậy." Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, thầm trả lời trong đầu: "Ta vẫn luôn sử dụng năng lực chẩn đoán bệnh bị động, không có trao bệnh tật cho bọn họ, là trong thân thể bọn họ có quá nhiều bệnh kín, vừa lúc bị ta chẩn đoán ra thôi."

Trái Trái chấn động.

Lâm Ân lại nghiêm túc nói: "Bởi vậy ta cho rằng, có vẻ như nhóm Dạ Y này cũng không lợi hại như trong tưởng tượng, thậm chí ta còn thấy bọn họ rất buồn cười, ngay cả bệnh tật trên thân thể mình cũng không phát hiện ra, thì dựa vào cái gì để đi chữa trị cho người khác?"

"Hiện giờ, càng ngày ta càng cảm thấy mình quyết định tìm đến gia nhập vào tổ chức của bọn họ chính là một quyết định sai lầm. Hẳn là ngươi cũng cảm nhận được điều này ha, Trái Trái? Ngươi có thấy không? Dáng vẻ của bọn họ ở thời điểm bị ta phát hiện ra chứng bệnh trên người mình, rất buồn cười, khôi hài thực sự!"

Trong mắt Lâm Ân đầy ý cười vui vẻ. Còn Trái Trái lại rùng mình mà không rõ lý do.

Cô đối mặt với Lâm Ân, một cái răng nanh lộ ra bên ngoài, cực kỳ tỉ mỉ đánh giá vẻ mặt của hắn.

Không.

Không phải.

Đây không phải là những lời mà đầu có thể nói ra.

Khinh miệt và trêu đùa.

Bởi vì thái độ mà đầu tuyệt đối sẽ không sinh ra đối với người khác, hắn cũng không bao giờ tỏ vẻ khinh thường bất cứ một sinh vật nào bên trong thế giới hắc ám này.

Bởi vì hắn từng trải qua một chặng hành trình cực kỳ gian nan mới có thể sống sót được...

Cũng bởi vì như thế, hắn mới muốn trở thành một vị bác sĩ có thể chữa trị và cứu chuộc, dù có khả năng, y thuật của hắn không được phần lớn những sinh vật khác thừa nhận, nhưng bản tâm của hắn vẫn thiện lương như ban đầu.

Từ chuyện của Alice, hoàn toàn có thể nhìn ra được điều này.

Nhưng...

Trái Trái lại đưa mắt thăm dò nhìn hắn, nói: "Đầu, ngươi nói xem, có khả năng không phải thân thể bọn họ xuất hiện vấn đề, mà là thứ năng lực kia của ngươi xuất hiện một chút... Biến hóa hay không?"

"Ta muốn nói, kỳ thật đầu à, ngươi vẫn đang trao bệnh tật cho bọn họ, mà không phải chẩn đoán bệnh vì bọn họ?"

Bởi vì cô vẫn còn nhớ rõ ràng, từ sau ngày hôm qua, lúc chẩn đoán bệnh cho người thằn lằn kia, đầu cũng từng cảm thấy một chút hoài nghi.

Hắn từng hoài nghi có phải năng lực của mình đã phát sinh một chút vấn đề hay không?

Bởi vì sau khi chẩn đoán bệnh, chỉ một lần duy nhất mà hắn lập tức phát hiện tới mười mấy loại bệnh trạng tồn tại trên thân thể của người thằn lằn kia.

Chuyện này thực sự khiến cho người khác không sao tin nổi.

Nhưng kỳ quái chính là, từ lúc đặt chân đến nơi này, dường như hắn chưa từng cảm thấy hoài nghi về điều đó, kể cả lúc này, sau khi tiến hành chẩn đoán bệnh cho hai Dạ Y kia...Hắn vẫn ôm thái độ thản nhiên như vậy, chưa từng có bất cứ phản ứng gì về chuyện kỳ quái đó.

Trái Trái do dự hỏi: "Ngươi nói xem, có khả năng đó hay không?"

Khi nghe được câu hỏi này, rõ ràng là vẻ mặt của Lâm Ân có khựng lại một chút.

Bầu không khí xung quanh đột nhiên chuyển thành một mảnh im lặng.

Rồi chậm rãi, hắn quay đầu lại, mỉm cười nhìn tay trái của mình, trên thấu kính vừa phản xạ một ánh hào quang.

"Có sao? Trái Trái."

"Ngươi nói những lời như vậy, làm ta có cảm giác mình đang nhìn một thằng hề rất buồn cười à nha."

Nhìn thấy hắn nhếch mép mỉm cười, không hiểu vì sao, đột nhiên Trái Trái lại cảm nhận được một chút sợ hãi, không rét mà run.

Không đúng!

Không đúng!

...

"Thật có lỗi, tiền bối, đã để anh đợi lâu rồi." Lâm Ân mỉm cười đi tới, nghiêm chỉnh ngồi xuống trước bàn.

Nhưng quỷ dị chính là, bên trên mỗi một ngón tay trái của hắn, đều bị những sợi xúc tu thật nhỏ, từ xung quanh leo lên, quấn chặt lấy, mà bản thân hắn lại cầm băng vải, nhẹ như gió thổi mây bay, vô cùng tao nhã và thoải mái, nhanh chóng dùng băng vải, bọc kín bàn tay trái của mình.

Hồn hỏa trong hốc mắt Hắc Lô “Vù vù” chớp động, gã khàn khàn nói: "Tay cậu bị thương sao?"

Lâm Ân mỉm cười, vẫn một mực băng bó tay trái, không ngừng quấn quanh bàn tay, một vòng lại một vòng, bình thản nói: "Đúng vậy, một vết thương nho nhỏ, cho nên anh còn cần tôi chẩn đoán bệnh hay không?"

Hắn lập tức chuyển hướng đề tài.

Hắc Lô sâu kín nói: "Bất cứ lúc nào cũng được. Bắt đầu đi."

Trên mặt Lâm Ân lập tức lộ ra nụ cười rạng rỡ: "Được, tôi lập tức chẩn đoán bệnh cho anh đây."

Ngay lập tức, hắn thắt nút mớ băng vải đang phủ kín tay trái của mình, và vươn tay về phía Hắc Lô.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc bàn tay Lâm Ân sắp chạm vào cổ tay đối phương, từ trong đầu chấp hành giả lập tức vang lên tiếng nói khàn khàn của Hắc Lô kia: "Tôi đã thiết lập chế độ phản kích đối với năng lực phản nguyền rủa và bệnh tật ở trong cơ thể của mình."

"Anh tới quan sát hắn, chú ý động tác và biến hóa trên thân thể của hắn, đặc biệt là phương diện nguyền rủa."

"Xem rốt cuộc là hắn đã trao cho tôi bệnh tật như thế nào."

Chương 337: Nguyền Rủa!!!

Chấp hành giả lập tức chấn động toàn thân, nhưng cũng nhanh chóng đáp lại: "Được!"

Sau đó, gã không chút do dự, bắt đầu hành động. Chỉ thấy thấu kính trên chiếc mặt nạ mỏ chim lập tức hoán đổi trở thành một loại hình thức quỷ dị khác.

Chấp pháp giả nheo mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Ân.

Mà cũng chính tại một khắc khi ngón tay Lâm Ân chạm vào cổ tay Hắc Lô, thông qua thấu kính, gã lập tức trông thấy một hình ảnh vô cùng quỷ dị.

Ngay trong khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi ấy, vào lúc đầu ngón tay Lâm Ân chạm vào cổ tay Hắc Lô, trên đầu ngón tay hắn chợt có một tia sáng xẹt qua, chợt lóe lên rồi biến mất.

Có vẻ như đó chính là dấu hiệu phát động năng lực chẩn đoán bệnh của hắn.

Nhưng một chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Bởi vì gần như trong khoảnh khắc tia sáng kia chớp động, chấp pháp giả chợt kinh hãi nhìn thấy, trước mặt thiếu niên đang mỉm cười kia vừa xuất hiện một bóng người lóe lên rồi biến mất.

Một... thằng hề đen trắng... đang khóc!

Phát hiện này làm sắc mặt của chấp pháp giả trực tiếp chuyển thành tái nhợt trong nháy mắt.

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật trên người mục tiêu 1: Tăng sản xương! 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật trên người mục tiêu 2: Loãng xương! 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật trên người mục tiêu 3: Gãy xương! 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật ác độc trên người mục tiêu 4: Viêm khớp mức độ nặng! 】

Đinh đinh đinh đinh ——

Liên tiếp mười mấy âm thanh nhắc nhở vang lên bên tai Lâm Ân.

Lâm Ân khụ khụ hai cái, rồi ngẩng đầu nâng chiếc kính một mắt của mình lên, mỉm cười nói: "Vị tiền bối này, xem ra bệnh của anh không nhẹ đâu nha."

Thân thể Hắc Lô lập tức chuyển thành cứng ngắc. Bởi vì ngay tại khoảnh khắc ngón tay Lâm Ân tiếp xúc đến cổ tay của gã, hoàn thành quá trình chẩn đoán bệnh kia, bản thân gã cũng cảm nhận được biến hóa dị thường xuất hiện bên trong thân thể mình.

Gã theo bản năng thử động đậy cổ tay của mình một chút.

Răng rắc ——

Giữa các đốt ngón tay trực tiếp vang lên âm thanh nứt vỡ giòn tan.

Bệnh tật!

Đột nhiên ánh mắt gã chuyển thành trống rỗng.

Rõ ràng là vừa rồi gã đã thiết lập các loại hiệu ứng phản

nguyền rủa và bệnh tật trong cơ thể mình, nhưng vẫn bị "Chẩn đoán" ra bệnh trạng dị thường.

Thật hiển nhiên, tác dụng phản kích do gã bày ra hoàn toàn không bị kích động.

Ngay cả chiếc áo da có thể cắt giảm nguyền rủa và chú thuật quấy nhiễu trên diện rộng đang được gã mặc trên người, cũng không phát sinh bất cứ phản ứng gì.

Nói cách khác, Lâm Ân kia thật sự "Chẩn đoán" ra bệnh tật cho gã.

Mà không phải nguyền rủa hoặc quấy rối?

Nhưng... Điều này làm sao có thể?

Lúc này, ở sau lưng Hắc Lộ, dưới chiếc mặt nạ mỏ chim, biểu cảm trên mặt chấp hành giả đã chuyển thành một mảnh tái nhợt.

Bởi vì cảnh tượng gã vừa trông thấy! Chính là nguyền rủa.

Nhưng loại nguyền rủa kia không hề tác dụng lên mục tiêu chẩn đoán bệnh của Lâm Ân! Mà tác dụng lên chính hắn!

Nói chính xác hơn, loại nguyền rủa chợt lóe lên rồi biến mất tại thời điểm Lâm Ân tiến hành chẩn đoán bệnh cho Hắc Lô, đã ra tay can thiệp và bóp méo năng lực của hắn!

Lúc này, trước cái bàn kia, Lâm Ân chợt đứng lên, cầm cây bút lông chim nhanh chóng viết lên bản bút ký của mình, sau đó vừa bước đi thong thả vừa thì thầm: "Loãng xương, tăng sản xương, gãy xương, viêm khớp mức độ nặng, cốt tủy hoại tử nghiêm trọng..."

Hắn nâng khung kính mắt lên, nói: "Tuy anh là vong linh, nhưng ngay cả khi như vậy, anh cũng phải chú ý bảo dưỡng thân

thể của chính mình, nhiều bệnh tật ác tính như vậy cùng phát sinh, sẽ gây ảnh hưởng cực kỳ lớn tới thân thể khỏe mạnh của anh đó.”

Nói đến đây, hắn mỉm cười mà vươn tay tháo xuống chiếc bao tay của Hắc Lô, để lộ ra một vết rạn rõ ràng, vừa xuất hiện trên xương tay.

"Anh xem, đã tổn thương thành như vậy rồi, hiện tại anh còn cho rằng thân thể của mình không có vấn đề nữa không?"

Cũng không biết vì sao ở thời điểm này, nụ cười trên mặt Lâm Ân lại trở nên cực kỳ chói mắt.

"Vậy ư?" Hắc Lô sâu kín nói: "Lợi hại, đúng là tôi không ngờ, kể cả khi tôi đã bày ra phản nguyền rủa và phản bệnh tật, mà cậu vẫn có thể thần không biết quỷ không hay, trao cho tôi nhiều bệnh tật như vậy."

"Mang đến thống khổ và bệnh tật cho người khác, thật sự có thể làm cậu vui vẻ ư?"

Nghe được câu nói này, nụ cười tươi trên mặt Lâm Ân lập tức đông cứng tại chỗ.

Trong nháy mắt, hoàn cảnh xung quanh đã trở nên im lặng.

Ngón tay Lâm Ân đang đặt lên xương tay của Hắc Lô khẽ vuốt ve một cái, móng tay ma sát cùng xương cốt phát ra tiếng vang “Soạt soạt”, làm người ta cảm thấy khó chịu vô cùng.

Tĩnh mịch lan tràn.

"Rõ ràng đây là bệnh tật của bản thân anh." Giọng nói của Lâm Ân thoáng truyền đến từ bên trong cái bóng dưới trán, lộ ra hai mắt màu huyết hồng (Có thể hiểu là hắn đang cúi đầu khiến cho nửa mặt dưới chìm trong bóng tối).

"Rõ ràng là tôi phát hiện bệnh trạng cho anh."

"Rõ ràng là tôi tìm được nguyên nhân bệnh tật giùm anh."

"Nhưng thái độ của anh, thực sự làm tôi vô cùng chán ghét."

Răng rắc —— Cùng thời điểm này, xương tay của Hắc Lô lập tức bị ngón tay của Lâm Ân ấn xuống, tạo thành một lỗ thủng rõ nét.

"Cậu đang làm cái gì vậy?" Chấp hành giả hét lớn một tiếng.

Ngay lập tức, ngón tay dài sắc bén của gã trực tiếp đâm về phía cổ tay Lâm Ân.

Lâm Ân nhanh chóng thu hồi bàn tay của mình về, nụ cười tươi trên mặt càng trở nên xán lạn, hắn giơ tay lên nói: "À, thật có lỗi, đây chỉ là một sự cố nho nhỏ mà thôi, mong anh đừng để ý."

Đột nhiên, giống như thời gian vừa ngưng đọng lại, khiến cho nụ cười tươi trên mặt hắn đứng hình tại chỗ, hệt như một bức tranh.

Sau đó, tựa như Lâm Ân có chút buồn ngủ, hắn nhanh chóng thu lại biểu cảm vừa rồi, và cau mày xoa xoa huyệt Thái Dương, phảng phất như trong mắt vừa lóe lên một tia kinh ngạc.

"Ngại quá, hình như vừa rồi tôi có chút... Không thích hợp, có thể do tinh thần lực tiêu hao quá độ rồi. Rất xin lỗi vì đã làm tổn thương tới anh."

"Tiền bối, anh không sao chứ?" Hắn nghiêm túc hỏi han.

Hắc Lô khàn khàn nói: "Tôi không sao."

"Vậy ư! Không sao là tốt rồi, tôi thực sự xin lỗi vì hành vi lúc trước của mình."

Đột nhiên gương mặt Lâm Ân lại không một dấu hiệu mà khôi phục lại biểu cảm lúc trước, chỉ thấy hắn chập hai tay làm một, rồi mỉm cười mà cúi thấp đầu xuống.

Chỉ là… rõ ràng hắn mỉm cười, nhưng nụ cười ấy càng khiến người ta cảm thấy khó chịu và hỗn loạn.

Chương 338: Chúng Ta Cần Chữa Trị Cho Hắn!

"Có khả năng tôi thật sự có chút buồn ngủ."

Sau đó, hắn dùng lực mà mở to mắt con ngươi, lại mỉm cười lấy ra một bình nhỏ dược tề từ trong lòng, ngẩng đầu lên, nhanh chóng tra thuốc nhỏ mắt vào bên trong hốc mắt, hệt như làm vậy có thể giúp hắn tạm thời giảm bớt mệt nhọc.

Nhưng rất nhanh, sự biến hóa trên nét mặt và nụ cười tươi kia đã làm trong lòng chấp hành giả không ngừng run rẩy.

Không thích hợp!

Loại tình huống bất thường này, càng ngày càng trở nên nghiêm trọng!

So với những lần chẩn đoán bệnh trước đó, hắn càng ngày càng trở nên quái dị.

Vào thời điểm này, giọng nói khàn khàn của Hắc Lô lại một lần nữa vang lên trong đầu gã.

"Phản kích đã bày ra từ trước không có hiệu lực! Tôi lại trúng chiêu rồi, còn anh vừa nãy anh có nhìn ra điểm gì hay không?"

Ánh mắt chấp hành giả trở nên nặng nề, gã lập tức thu hồi ánh mắt, nhanh chóng nói cho Hắc Lô biết toàn bộ tình huống bản thân vừa trông thấy, cũng chính là bóng dáng thằng hề chợt lóe lên rồi biến mất tại thời điểm Lâm Ân chẩn đoán bệnh kia.

Hắc Lô có chút do dự nói: "Anh muốn nói, loại nguyền rủa

trong cơ thể hắn vốn không phải là nguyên nhân gây nên bệnh tật cho tôi, mà chính nó đã bóp méo phương thức chẩn đoán bệnh của hắn, khiến cho quá trình chẩn đoán bệnh bình thường, biến thành trao cho bệnh tật?"

Chấp hành giả nhíu mày nói: "Đây là những gì tôi suy đoán, nhưng rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, tôi cũng không rõ ràng lắm, hơn nữa..."

"Ở lần đầu tiên tôi tiếp xúc với hắn, lực lượng của loại nguyền rủa trong cơ thể hắn còn khá nhỏ, không hề lớn mạnh như hiện nay. Hơn nữa, chẳng những lực lượng của nguyên rủa tăng mạnh, mà tính cách của hắn cũng thay đổi, trở nên càng ngày càng cố chấp."

Hồn hỏa trong mắt Hắc Lô không ngừng lấp lóe, gã lại do dự hồi lâu mới nói: “Anh đang hoài nghi, mỗi lần hắn sử dụng năng lực chẩn đoán bệnh, đều sẽ làm cho loại nguyền rủa trong cơ thể kia gây ảnh hưởng càng ngày càng nặng nề hơn cho hắn? Thậm chí loại ảnh hưởng này không chỉ tác động tới năng lực của hắn, thậm chí, nó còn biến đổi cả... Nhận thức của hắn nữa?"

Chấp hành giả không nói gì.

Nhưng hàng chân mày vừa nhíu chặt hơn một chút.

Đúng vậy.

Đúng là gã đang hoài nghi về chuyện này.

Bởi vì vừa rồi, rõ ràng là thiếu niên này có dục vọng muốn làm thương tổn tới Hắc Lô. Loại biểu hiện của hiện tại, so với biểu hiện của hắn lúc trước kia, tuyệt đối là một trời một vực.

Nói cách khác, gã cảm nhận được, một loại biến hóa nào đó đang lặng lẽ phát sinh trong cơ thể nhóc con nhân loại kia.

Ánh mắt chấp hành giả gắt gao nhìn chằm chằm vào dấu tay lõm xuống trên xương tay của Hắc Lô.

Không có nguyên nhân.

Đó là thương tổn không có nguyên nhân.

Hơn nữa, nụ cười tươi vừa nãy của hắn còn phát ra ý tứ trêu tức và mua vui, cực kỳ rõ ràng.

"Hắc Lô trưởng quan, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Chấp hành giả thầm hỏi trong đầu.

Hắc Lô khàn khàn nói: "Để tôi ổn định lại hắn trước, còn cậu lập tức đi trị liệu cho Độ Nha, sau đó nói rõ tình huống cụ thể cho anh ấy nghe, nếu có thể, chúng ta cần tiến hành một lần trị liệu cho thanh niên này!"

"Nhưng trước mắt chúng ta còn không chưa rõ rốt cuộc là thứ nguyền rủa trong cơ thể hắn kia thuộc về loại hình gì, cho nên nhất định phải hành động cực kỳ thận trọng!"

Chấp hành giả lại liếc mắt nhìn Lâm Ân phía xa xa một cái thật sâu, nói: "Tôi đi đây, trưởng quan, anh nhất định phải cẩn thận."

Lại nói, chấp hành giả cũng không lo lắng về trạng thái của của Hắc Lô.

Bởi vì đối phương là vong linh.

Mà đối với vong linh, thân thể cũng chỉ là một bộ thể xác có thể tùy thời thay mới.

Nói xong, gã lập tức xoay người, thân thể giống như quỷ mị, trực tiếp biến mất trong mảnh sương mù dày đặc.

Mà Hắc Lô lại giống như một bức tượng điêu khắc, lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, nhìn về phía thiếu niên đang tra thuốc nhỏ mắt

đằng xa kia.

Giống như đã chú ý tới tình huống nơi này, Lâm Ân nhanh chóng đi tới, ngồi xuống trước bàn, dùng sức xoa xoa hốc mắt, vừa không ngừng nhỏ dược tề vừa nói: "Tiền bối, đồng bạn kia của anh đâu?"

Hắc Lô khàn khàn nói: "Anh ấy đi về chăm sóc bác sĩ vừa bị cậu chẩn đoán ra bệnh kia rồi, rất nhanh sẽ trở lại."

Lâm Ân xoa huyệt Thái Dương nói: "Còn anh thì vẫn cho rằng chính tôi đã trao bệnh tật cho anh?"

Hắc Lô sâu kín nói: "Không, lúc trước chỉ là tôi quá mau miệng mà thôi, hiện giờ ngẫm lại mới thấy, cậu đúng là một bác sĩ vô cùng xuất sắc. Cũng nhờ năng lực chẩn đoán bệnh của cậu, mới có thể phát hiện ra rất nhiều những căn bệnh hiểm nghèo vốn tồn tại bên trong cơ thể tôi."

Nụ cười tươi trên mặt Lâm Ân lập tức rạng rỡ hơn hẳn.

"Có thể nghe được lời nói tán thành và thấu hiểu của anh thật là tốt. Tôi cứ nghĩ rằng anh cũng gian ngoan mất linh giống hai người trước đó chứ?"

"Những Dạ Y khác đâu rồi? Khi nào thì bọn họ đến?"

Hắc Lô khàn khàn nói: "Bọn họ đang trên đường đến đây, nếu có thể, bọn họ cũng rất nguyện ý nhờ cậu chẩn đoán bệnh cho bọn họ một phen."

"Vậy thì thật tốt quá." Lâm Ân xoa xoa con mắt, ý cười dạt dào.

...

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Mười phút sau.

Lâm Ân ngồi lên ghế dựa, vẫn đang dùng lực nhỏ dược tề xuống hai mắt mình.

Nhưng so sánh với trước đó, động tác hiện giờ của hắn đã trở nên gấp gáp hơn nhiều, khiến người bên ngoài có thể rõ ràng nhìn thấy, lượng lớn thuốc nhỏ chảy dọc theo gò má của hắn, nhỏ xuống dưới.

Hắc Lô khàn khàn nói: "Tôi cảm thấy trạng thái của cậu không được tốt lắm."

Lâm Ân cúi thấp đầu, hai mắt bởi vì nhỏ quá nhiều dược tề mà ngập đầy tơ máu, hai dòng nước thuốc trong suốt chảy xuôi trên mặt, nhưng kể cả khi như vậy, khóe miệng hắn vẫn nhếch lên, để lộ ra nụ cười tươi kinh dị.

"Tôi có cảm giác mình đã sinh bệnh rồi, bởi vì tôi cực kỳ buồn ngủ, lại vô cùng nóng ruột."

Hắn lập tức vung vẩy tay phải, vang lên một tiếng "Ca ca", rồi đặt tay lên trán mình.

Hắc Lô khàn khàn nói: "Cậu đang nóng ruột về chuyện gì?"

Lâm Ân dùng sức xoa xoa hốc mắt của mình, nói: "Trên đời này còn quá nhiều người bệnh cần cứu chữa, tôi cảm thấy mình còn ở lại chỗ này chính là đang lãng phí thời gian. Bởi vì tôi nên làm cho càng nhiều người biết bản thân bọn họ đã sinh bệnh hơn."

"Có bệnh thì phải chữa, bọn họ cần tìm bác sĩ, như anh chẳng hạn. Tuy vậy, bản thân anh chính là bác sĩ, anh hoàn toàn có thể tự mình chữa bệnh, nhưng người khác lại không."

Chương 339: Nước Ấm Nấu Ếch!!!

Động tác xoa mắt của Lâm Ân càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng nôn nóng.

"Hình như tôi cũng bị bệnh rồi."

"Như thể đang có thứ gì đó ở trong đầu tôi."

"Tôi cảm thấy được..."

Chi chi —— Đột nhiên, âm thanh thứ gì đó vừa cắm vào thịt truyền đến.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Hắc Lô -10】

Ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn chấn động run người của Hắc Lô, Lâm Ân vừa vươn tay tự móc nhãn cầu của mình ra ngoài, nhưng hắn lại thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục tra thuốc nhỏ mắt vào bên trong hốc mắt trống rỗng của mình.

"Không có tác dụng!" Hắn lại dùng lực lắc lắc đầu, sắc mặt đầy vẻ hoảng hốt.

"Tôi cảm thấy mình cũng chẩn đoán bệnh cho bản thân một phen."

Chỉ thấy Lâm Ân trực tiếp dùng một tay ấn nhãn cầu của mình trở về vị trí cũ, rồi không ngừng “Hô phù hô phù” thở hổn hển, sau đó run rẩy nằm lên trên bàn, vươn tay sục sạo vào phần cổ của bản thân.

"Chờ một chút!" Hắc Lô lập tức nặng nề nói: "Nếu cậu cảm thấy không được thoải mái, tôi có thể chẩn đoán bệnh giùm cậu."

"Không! Tự tôi có thể làm được." Lâm Ân nhếch miệng cười.

Chỉ trong nháy mắt sau đó, quầng sáng đến từ thuật chẩn đoán ngẫu nhiên chợt lóe lên rồi biến mất.

【 đinh! Ngươi phát hiện ra chứng bệnh của chính mình: Chú Hề Khóc Lóc (hỗn loạn)】

【 đinh! Ngươi phát hiện ra chứng bệnh của chính mình: Chú Hề Khóc Lóc (không khống chế được)】

【 đinh! Ngươi phát hiện ra chứng bệnh của chính mình: Chú Hề Khóc Lóc (biểu diễn)】

【 đinh! Ngươi phát hiện ra chứng bệnh của chính mình: Chú Hề Khóc Lóc (tự ta)】

Đinh đinh đinh ——

Liên tiếp những âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai hắn.

Mà cũng gần như tại khoảnh khắc ấy, thông qua hiệu quả của mảnh thấu kính trên chiếc mặt nạ mỏ chim, Hắc Lô cũng trông thấy bóng người tối đen trùng khớp với Lâm Ân như lời chấp hành giả từng nói.

Ánh mắt gã lập tức trở nên dồn dập.

Bởi vì ngay tại thời điểm Lâm Ân tự chẩn đoán bệnh cho chính mình kia, bóng dáng của thằng hề tối đen nọ chợt vang lên như nhịp tim đập, thời gian càng lâu, càng trở nên rõ ràng hơn vài phần.

"Ách a a a —— quả nhiên ta cũng bị bệnh không nhẹ —— "

Con ngươi trong mắt Lâm Ân không ngừng chảy máu, hắn điên cuồng ngửa đầu túm lấy gương mặt mình, khung xương từ trên xuống dưới trên khắp thân thể đều vang lên những tiếng “Ca ca ca” rung động.

"Không sao cả, nhưng không cao cả, bệnh của ta nó sẽ tự khỏi hẳn, ta không cần lo lắng cho chính mình đâu."

Nguyền rủa!

Lại một lần nữa trở nên nghiêm trọng hơn!

Hắc Lô gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, nói: "Người của chúng tôi sắp tới rồi, cậu vẫn còn nhiều cơ hội tiến hành chẩn đoán bệnh cho bọn họ, hãy cố gắng chờ thêm một lát nữa. Cậu có nghe được những lời tôi nói không?"

Nhưng Lâm Ân vẫn lẩm bẩm một mình, tựa như hoàn toàn không nghe được lời nói của gã.

"Hình như ta đã biến đổi rất nhiều rồi, ý chí đã trở nên mơ hồ không rõ..."

Đột nhiên hắn nhếch khóe miệng, có chút bệnh hoạn mà bật cười, lại mơ mơ hồ hồ mở ra giao diện của chính mình.

【 họ tên 】: Thằng hề / Lâm Ân /???

【 cấp bậc 】: Thằng hề

【 chủng tộc 】: Cũ... (chớp lóe không ổn định)

【 trận doanh 】: Hỗn loạn tà ác

【 lực lượng 】: Hỗn loạn không thể biểu hiện

【 nhanh nhẹn 】: Hỗn loạn không thể biểu hiện

【 trí lực 】: Hỗn loạn 【 xoá và sửa 】

【 thể chất 】: (loạn mã nhảy lên)

【 giới thiệu 】: Máu và thịt... Quá khứ và hiện tại (loạn mã [1]) tên học đồ của Tiệm Dược Tề Cưa Máu... không có bắt đầu từ vực sâu (loạn mã) tên học đồ nhân loại thiện lương mà hỗn loạn... Vĩnh viễn chìm trong cô độc... Hỗn loạn không thể biểu hiện...

"Quả nhiên! Quả nhiên ta đã thay đổi rồi—— "

"Ta không nên tiếp tục lãng phí thời gian ở trong này —— còn rất nhiều người cần được ta chẩn đoán bệnh cho —— ta không thể tiếp tục lãng phí thời gian thêm nữa—— "

Trong cổ họng của hắn bắt đầu phát ra những âm thanh trầm thấp, điên cuồng.

Đột nhiên.

Rầm ——

Hắn đẩy cái bàn thật mạnh, lập tức đứng lên, lại chợt xoay người nhìn chăm chú vào nhóm cư dân trong trấn đang đứng phía xa xa trên quảng trường, hướng ánh mắt đầy kinh ngạc vây xem.

Trên mặt hắn lộ ra một nụ cười tươi đầy quỷ dị, khiến người ta cảm thấy bản thân cực kỳ bất an.

"Ta cảm thấy tất cả mọi người đều cần... Ta chẩn đoán bệnh..."

Đột nhiên hồn hỏa trong hai mắt Hắc Lô chợt bốc cháy lên, biến thành hai ngọn lửa hừng hực. Gã khàn khàn nói: "Nhưng tôi cho rằng, cậu cứ ở lại nơi này sẽ thỏa đáng hơn!”

Ngay trong nháy mắt kia, từng cánh tay chỉ còn lại xương cốt, lập tức mọc ra từ dưới chân gã, sau đó “Hoa lạp lạp” giống như những sợi dây leo túm lấy hai chân Lâm Ân.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể hắn đã bị trói buộc tại chỗ.

Lâm Ân đột nhiên nghiêng đầu, nhìn Hắc Lô nói: "Anh làm vậy là có ý gì?"

Hắc Lô khàn khàn nói: "Năng lực chẩn đoán bệnh của cậu đã bị nguyền rủa, mà loại nguyền rủa kia cũng ảnh hưởng tới trạng thái tinh thần của cậu rồi. Trạng thái của cậu hiện giờ vô cùng bất ổn, chẳng lẽ cậu không nhìn ra?"

Lâm Ân vẫn đứng yên tại chỗ tựa như thực sự bị trói chặt lại rồi.

Hắc Lô nheo mắt nói: "Hắn là thứ nguyền rủa kia đã sớm thi triển thủ đoạn, gây ảnh hưởng tới cậu mà bản thân cậu hoàn toàn không nhận thức được. Hơn nữa, mỗi lần cậu sử dụng năng lực chẩn đoán bệnh của mình, thứ nguyền rủa kia sẽ mạnh thêm một phần."

"Nước ấm nấu ếch, nó đang từng chút từng chút một tiến hành xâm thực, ăn mòn tinh thần cậu."

Lâm Ân vẫn không nhúc nhích giống như một bức tượng điêu khắc, đứng nguyên tại nơi đó, lại giống như những lời nói vừa rồi của Hắc Lô đã xúc động đến hắn rồi.

Nhưng đột nhiên, khóe miệng hắn lại nhếch lên, thản nhiên nói: "Anh đang nói đùa hả?"

Ông ——

Gần như chỉ trong nháy mắt tiếp theo, hai chân hắn lại đột nhiên bành trướng lên, trực tiếp đánh nổ những cánh tay xương cốt đang trói chặt lấy chúng.

---

[1] : Loạn mã hay Mojibake chỉ một đoạn văn bản bị cắt xén, nó là kết quả của việc văn bản được giải mã bằng cách sử dụng ký tự mã hóa không mong muốn. Kết quả là sự thay thế một cách có hệ thống các ký hiệu bằng những ký hiệu hoàn toàn không liên quan, thường là từ một hệ thống chữ viết khác.

Chương 340: Cho Ngươi Một Phần Nguyền Rủa, Tặng Ngươi Một Chút Ban Ân!!!

Đột nhiên, từ trên vai hắn lại móc ra từng sợi xúc tu màu đỏ tươi. Ngay khi vừa xuất hiện, chúng nó đã nhanh chóng "Rào rào rào" lan tràn ra ngoài, chặt chẽ quấn quanh thân thể Hắc Lô.

Còn Hứa Thâm lại đột nhiên nhảy lên một cái, rồi dễ dàng mà rơi xuống phía trên một tòa nhà bên cạnh.

Trên mặt lại xuất hiện nụ cười tươi đầy điên cuồng bệnh hoạn.

"Anh đúng là kẻ chuyên làm người ta thấy chán ghét, tôi lại bắt đầu không thích anh rồi!"

Hô ——

Một đợt cuồng phong thổi qua.

Chỉ thấy một linh hồn toàn thân bị bao phủ bởi ngọn lửa màu lam không ngừng thiêu đốt, vừa chậm rãi đi ra từ bên trong thân thể khoác áo da, đeo mặt nạ mỏ chim của Hắc Lô, hoàn toàn bỏ qua những sợi xúc tu bên ngoài trói buộc.

Gã lạnh nhạt mà ngẩng đầu nhìn Lâm Ân nói: "Năng lượng nguyền rủa trong cơ thể cậu đang càng ngày càng trở nên mạnh mẽ, nhận thức của cậu cũng xuất hiện tình trạng hỗn loạn nghiêm trọng rồi. Ban đầu, tôi muốn đợi cho nhóm người của tổ chức Dạ Y cùng đến lại chế ngự cậu, nhưng tới hiện tại, tôi thực sự không thể chờ đợi được nữa, phải ra tay rồi."

Lâm Ân mỉm cười đầy bệnh hoạn nói: "Thật có lỗi ~ hiện tại tôi chẳng có tâm tư và thời gian mà ở lại nơi này chơi đùa cùng anh đâu. Có rất nhiều người bệnh đang cần tôi tới chẩn đoán."

Trong nháy mắt, Lâm Ân lập tức thu hồi xúc tu, rồi cực kỳ nhanh nhẹn nhảy dựng lên, lao thẳng tới một dãy kiến trúc khác.

Ánh mắt hắn trực tiếp tập trung vào nhóm cư dân tiểu trấn đang đứng trên quảng trường, trong khi nụ cười cuồng loạn vẫn nở trên môi, vô số những nhánh xúc tu từ trên cơ thể hắn, lập tức lao ra ngoài, ùn ùn tiến về phía bọn họ.

"Dừng ở đây!" Nhưng không cho hắn bất cứ cơ hội nào, vong linh Hắc Lô trực tiếp mở miệng, hướng về phía Lâm Ân, phát ra từng chuỗi rít gào khủng bố đánh thẳng vào linh hồn.

Phanh ——

Phanh ——

Lâm Ân nổ bắn ra ngoài, những sợi xúc tu trên cơ thể nổ tung.

Thân thể Lâm Ân cũng trực tiếp rơi từ mái hiên nhà xuống dưới, rồi không ngừng vặn vẹo mà cào, mà gãi, như muốn xé rách da đầu mình, trong miệng liên tục phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Đó là tiếng rít gào của vong linh, mang theo tác dụng đánh sâu vào tâm linh và quấy rối tinh thần cực kỳ mạnh mẽ.

Ánh mắt Hắc Lô trở nên lạnh lùng, nói: "Xem ra tôi chỉ có thể giam cầm cậu trước, sau đó chờ Độ Nha tiên sinh tỉnh lại, chúng tôi sẽ tinh lọc, làm sạch nguyền rủa trong cơ thể cậu!"

Nói đoạn, gã không chút do dự, lại nhanh chóng tiến lên, đột nhiên vươn tay tới, muốn chế phục Lâm Ân.

Nhưng chỉ trong nháy mắt tiếp theo, trong đầu Hắc Lô chợt vang lên một giọng nói vội vàng: "Hắn đã uống dược tề tăng phúc tinh thần, hắn vốn không sợ công kích của ngươi!"

"Hắn đang tính kế ngươi đó!"

Con ngươi Hắc Lô trong mắt đột nhiên co rụt lại.

Nhưng lúc này đã quá muộn rồi.

Bởi vì Lâm Ân vốn đang thống khổ lăn lộn không ngừng, lại đột nhiên quay đầu lại, trên mặt mang theo nụ cười tươi đầy tao nhã, chẳng có một chút dấu hiệu nào cho thấy hắn vừa đau đớn, thống khổ không thôi.

Mà hình ảnh khủng bố nhất trong trường hợp này, chính là bên mắt phải của hắn, nó đang cuồn cuộn chảy máu.

Nhưng tại thời điểm này, viên nhãn cầu bên trong mắt phải kia không còn là mắt người nữa, nó giống hệt một con mắt của ác linh, tối đen thăm thẳm, như vực sâu không đáy.

【 Con Ngươi Nguyền Rủa 】

Ông ——

Ngay khoảnh khắc bản thân bị con mắt kia của Lâm Ân nhìn chằm chằm vào, Hắc Lô lập tức cảm

"Cho ngươi một phần nguyền rủa, tặng ngươi một chút ban ân, tên khốn đáng ghét này." Lâm Ân mỉm cười, lại nhẹ nhàng điểm vào huyệt Thái Dương một cái.

Rầm ——

Trong nháy mắt tiếp theo, vô số dịch nhầy tối đen trực tiếp lan tràn từ bên trong viên hắc đồng kia ra ngoài, rồi lập tức leo lên trên người Hắc Lô, dữ tợn mà hung mãnh, xâm nhập vào linh hồn

của gã.

Hắc Lô vô cùng khiếp sợ, không khỏi nhanh chóng lui về phía sau.

"Ách a a a a —— "

Từ phía xa xa lại truyền đến từng chuỗi âm thanh đầy thống khổ, xen lẫn với tiếng cười bệnh hoạn của Lâm Ân.

"Đau quá... Hóa ra ban phát nguyền rủa cho người khác lại đau như vậy... Nhưng ta vẫn có thể nhẫn nại được..."

Lâm Ân đưa tay bịt chặt bên mắt phải của mình, vừa cười vừa trực tiếp nhảy lên từ dưới đất. Từng nhánh xúc tu lan tràn ra ngoài, nhanh chóng kéo theo thân thể hắn nhảy lên đỉnh cao nhất của giáo đường.

"Vong linh tiên sinh, anh vẫn luôn miệng nói rằng tôi đã trúng nguyền rủa, nhưng theo tôi, anh nên ứng phó với thứ nguyền rủa trong cơ thể mình trước đã. Ha hả ha hả!"

Trong nháy mắt.

Hoa lạp lạp —— Từng sợi xúc tu kia lại một lần nữa lan tràn từ bên trong thân thể hắn ra ngoài, bắn thẳng về phía trước, mục tiêu là nhóm cư dân tiểu trấn đang hoảng sợ bỏ chạy tứ tán khắp nơi.

Tình huống vô cùng cấp bách.

Hắc Lô vội vàng tiến lên. Đã đến nước này, gã không thể nương tay được nữa, lập tức phóng ra vô số những luồng dao động tinh thần, để chúng lao đến ngăn chặn từng sợi xúc tu đang nhanh chóng lan tràn ra ngoài của Lâm Ân.

Nhưng ngay sau đó, đột nhiên con ngươi trong mắt gã chợt co

rụt lại.

Bởi vì gã vừa nhìn thấy, công kích do bản thân phát ra, nhằm mục tiêu công kích và ngăn chặn những nhánh xúc tu của Lâm Ân, đều đánh lệch ra ngoài, toàn bộ không một ngoại lệ.

Nói đơn giản là đao gió tinh thần của gã không hề đánh trúng bất cứ mục tiêu nào!

Nhưng bất ngờ còn chưa hết, bởi vì gã cũng lập tức nhìn thấy, đòn công kích đánh thẳng vào tinh thần do mình phát động về phía bản thể của Lâm Ân, cũng vì đủ loại nguyên nhân khác nhau, mà không hề sinh ra một chút ảnh hưởng nào với hắn.

"Đây là..." Trong mắt Hắc Lộ sinh ra một tia hoảng hốt.

Nguyền rủa!

Chẳng lẽ … đây là hiệu quả của thứ nguyền rủa mà hắn vừa thi triển lên người gã?

Mà cũng chính tại một khắc này, dưới cái nhìn chăm chú kèm theo nụ cười mỉm đầy cuồng loạn của Lâm Ân, những nhánh xúc tu đã bắn ra ngoài, lại không hề bị ngăn cản, chỉ trong chốc lát đã chạm lên người nhóm cư dân tiểu trấn vô cùng hoảng sợ đang chạy trốn xung quanh kia.

Nhưng chúng không đâm thủng bọn họ như trong tưởng tượng, chỉ hơi chạm vào một chút đã lập tức thay đổi phương hướng.

Đơn giản, mục đích của hắn vốn không phải giết chóc!

Chương 341: Ngăn Cản!

Hắn đang chẩn đoán bệnh!

Hắn đang...

【 đinh! Ngươi phát hiện chứng bệnh của mục tiêu: Huyết nhục bệnh biến! 】

【 đinh! Ngươi phát hiện chứng bệnh của mục tiêu: Làn da thối rữa! 】

【 đinh! Ngươi phát hiện chứng bệnh của mục tiêu: Xơ gan! 】

Gieo rắc bệnh tật!

"Đầu!"Trái Trái hét to một tiếng, cuối cùng cô ấy cũng đột phá được tầng trói buộc bằng xúc tu của Lâm Ân, để rồi lập tức lao ra ngoài, dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, trực tiếp “Hoa lạp lạp” gắt gao quấn quanh thân thể hắn vào cùng một chỗ.

"Ngươi nhanh tỉnh táo lại cho ta!"

“Chẳng lẽ ngươi không cảm nhận được? Lúc này ngươi đã thay đổi trở nên càng ngày càng bất thường rồi?"

Cô ấy điên tiết hét lớn lên, rồi đột nhiên túm lấy mái hiên, trực tiếp dùng sức, nặng nề nện thân thể Lâm Ân xuống sàn giáo đường bên dưới.

Nhưng dưới hiệu quả tăng phúc của dược tề gia tăng thể chất, ở thời điểm hiện tại, tố chất thân thể của hắn đã sớm đạt đến một trình độ không thể tưởng tượng nôi.

Rất nhanh, những nhánh xúc tu màu đỏ tươi mọc ra từ trên thân thể đã kéo hắn lên.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt của mình, tao nhã mà mỉm cười nói: "Trái Trái, chúng ta là bạn tốt, vậy mà ngươi cũng tới làm phiền ta sao?"

Trái Trái không ngừng lắc lư y hệt một con rắn, rồi cắn răng nói: "Hiện giờ ta không muốn nói chuyện với ngươi! Nếu ngươi vẫn còn một chút nhận thức bình thường, hãy nhanh chóng xóa bỏ thứ nguyền rủa trong cơ thể của chính mình đi! Ta biết ngươi có năng lực này!"

Cô ấy kêu to.

Rồi ngay khoảnh khắc lời nói rơi xuống, Trái Trái vốn đang uốn lượn như con rắn, lại "Hoa lạp lạp" mổ thẳng về phía Lâm Ân.

"Nếu ngươi không muốn tinh lọc nó đi, thì hôm nay ta sẽ đánh cho ngươi tỉnh!"

Lâm Ân có vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh, hắn đã phản ứng lại, rồi lập tức vươn tay ra, đưa vào trong lòng, nói: "Vậy ư? Trái Trái, nên nhớ là ta biết nhược điểm của ngươi đó, ngươi thực sự muốn ra tay với ta sao?"

Lạch cạch ——

Lâm Ân trực tiếp móc một bình dược tề có vẽ hình đầu lâu từ trong lòng ra ngoài, rồi dứt khoát kéo cái nút gỗ bên trên.

Trái Trái vốn đang hung hăng xông đến, lập tức chấn động.

Đó là...

Chẳng lẽ nói...

Trên mặt Lâm Ân lộ ra một nụ cười quỷ dị. Sau đó, đột nhiên

hắn ngẩng đầu lên, cầm lấy bình dược tề kia, “Ừng ực ừng ực” dốc thẳng vào miệng mình.

Trái Trái "(ΩДΩ) oa nha nha nha!"

【 giá trị tinh thần của Trái Trái -1】

【 giá trị tinh thần của Trái Trái -1】

Thuốc trừ sâu!

Hóa ra kẻ kia vẫn luôn mang theo thuốc trừ sâu dùng để đối phó của cô ấy ở bên người!

Gần như ngay tại khoảng khắc Trái Trái sắp vọt tới trước mặt Lâm Ân, cánh tay và bàn tay thật dài của cô ấy lập tức mềm nhũn xuống, rồi “Hoa lạp lạp” mà co rút lại, trở về với kích cỡ bình thường. Còn bản thân cô ấy, lại đờ đẫn (x□x) thè đầu lưỡi ra ngoài, há miệng, không ngừng phun “Ọc ọc”.

Lâm Ân lại thuận thế bắt lấy cổ tay Trái Trái đang mềm nhũn, “Xoát xoát xoát” dùng sức vẩy vẩy nước miếng vừa rớt xuống cho nó văng ra bên ngoài, rồi trực tiếp nhét cô ấy vào trong túi quần.

Sau khi dễ dàng tung chiêu khiến cho Trái Trái đo ván, khóe miệng hắn lại nhếch lên, tiếp tục nhẹ nhàng nhảy tới, một lần nữa vọt lên nóc giáo đường.

Nhưng đúng vào thời điểm này, đột nhiên hắn nhìn thấy một nhúm lông chim màu đen rơi dưới chân mình, trong lòng vô cùng kinh hãi, hắn lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Cũng không biết từ khi nào, phía trên hư không bị che phủ bởi một mảnh sương mù màu đen dày đặc lại xuất hiện từng chiếc lông quạ màu đen, không ngừng lơ lửng, bay lả tả xuống dưới.

Phiêu phiêu đãng đãng, bay bay bổng bổng.

Lâm Ân nghiêng đầu, ánh mắt lập tức dừng lại phía trên cánh cửa lớn ở một bên quảng trường. Hắn vừa trông thấy bóng dáng một người cao lớn mặc áo da màu đen, mang theo mặt nạ mỏ chim.

"Độ Nha tiên sinh, anh khỏi hắn rồi ư? Tôi thực sự cảm thấy vui vẻ cho anh đó." Lâm Ân tỏ vẻ kinh ngạc hỏi.

Độ Nha ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: "Tôi đã hiểu tình huống của cậu rồi, cậu có cần tôi trị liệu cho không?"

Lâm Ân mỉm cười, nâng chiếc kính một mắt nói: "Vậy sao? Ừm… nếu tôi có bệnh, tự bản thân tôi cũng có thể chữa trị cho mình, không cần làm phiền đến anh đâu. Hơn nữa, tôi còn chuyện quan trọng hơn cần làm! Thật có lỗi, tôi đi trước đây!"

Trong nháy mắt, hắn lại thả người nhảy lên. Nhưng vừa lao ra ngoài được mấy mét, một chiếc lông chim lại trực tiếp để lại một vết máu trên gương mặt hắn.

Phập phập phập ——

Những chiếc lông chim sắc bén trên trời lập tức hóa thành một dòng chảy thật dài cuồn cuộn, chỉ trong giây lát đã bao vây thân thể hắn vào bên trong.

"Độ Nha! Che khuất con mắt của hắn! Trên mắt phải của hắn có thứ rất kỳ quái! Cẩn thận hắn thi triển nguyền rủa với anh!" Từ xa xa lập tức truyền đến một tiếng rống to của linh hồn Hắc Lô.

Độ Nha lập tức nheo mắt nhìn tới, chỉ thấy từng chiếc lông chim màu đen “Soạt soạt” một tiếng đã nhanh chóng lao lên, bao trùm cả gương mặt lẫn hai mắt của Lâm Ân.

Trong nháy mắt, toàn thân Lâm Ân ngoại trừ cái miệng, đã nhanh chóng bị một tầng lông chim bao phủ, hệt như một cái kén, nặng nề rơi xuống đất.

Mặc dù bản thân đã bị trói chặt lại, nhưng khóe miệng của hắn vẫn đang cười nhẹ, mang đến cho người ta một loại cảm nhận quái dị vô cùng.

"Độ Nha tiên sinh, anh muốn trị liệu cho tôi sao?" Lâm Ân đang bị bịt mắt, toàn thân cũng rơi vào trói buộc, nhưng khóe miệng vẫn lộ ra hàm răng trắng nõn, mỉm cười hỏi han.

Độ Nha đi nhanh về phía trước, vẻ mặt lạnh nhạt, ngón tay nhanh chóng khắc từng cái phù văn màu vàng lên không trung.

"Chờ sau khi tôi áp chế được thứ nguyền rủa trong cơ thể cậu, chúng ta lại vui vẻ tán gẫu."

Lúc này, linh hồn của Hắc Lô mới cắn răng nói: "Độ Nha tiên sinh, đừng buông lỏng cảnh giác, năng lực của tên nhóc này quá mức quỷ dị, chỉ cần không cẩn thận một cái sẽ bị hắn bắt được cơ hội ngay!"

Lâm Ân nhếch miệng mỉm cười nói: "Cho nên mới nói... anh cũng nên che lại cả cái miệng này luôn đi, ha hả ha hả —— "

Trong nháy mắt sau đó, đột nhiên hắn mở miệng ra, mỉm cười vươn đầu lưỡi về phía Độ Nha.

Mà ở phía trên đầu lưỡi của hắn, lại xuất hiện một viên hắc đồng tối đen như ác linh.

Sắc mặt Hắc Lô kịch biến, nói: "Không tốt!"

Chương 342: Biện Pháp!!!

Ông ——

Tầm nhìn bên trong Con Ngươi Nguyền Rủa trực tiếp tập trung lại.

Độ Nha đang bị nó nhìn chằm chằm vào, lập tức cảm nhận được từng luồng khí tức âm lãnh bốc lên từ bên trong thân thể của chính mình, giống như trong nháy mắt này, bên tai gã lập tức vang lên đầy những tiếng rít gào và kêu khóc của vô số ác linh.

Ngay sau đó, cái đầu của gã nổ tung ra. Theo đó là vô số những nhánh xúc tu mọc đầy gai ngược "Rào rào rào" xuất hiện rồi điên cuồng phun ra từ chính giữa vết nứt trên đầu đó.

"Độ Nha tiên sinh!" Hắc Lô quá mức sợ hãi, vội vàng hét lên.

Đó là nguyền rủa!

Là nguyền rủa cuồng loạn của ác linh thể tụ hợp!

Chờ đến thời điểm gã lại một lần nữa quay đầu nhìn về phía Lâm Ân, ở vị trí ấy, chỉ còn lại một nhúm lông chim đã mất đi khả năng khống chế, còn bóng dáng của Lâm Ân đã biến mất không nhìn thấy nữa rồi.

"Oa nha —— oa nha —— "

Bên trên những nhánh xúc tu mọc ra từ trên người Độ Nha, lập tức xuất hiện từng cái mặt người, chúng mở miệng, không ngừng phát ra những âm thanh gào khóc thảm thiết.

Độ Nha cứng rắn ép bản thân phải ngồi xuống, cố định lại.

Ngay sau đó, gã trực tiếp ấn thẳng từng cái phù văn vừa được xây dựng trên tay, xuống đầu mình, nhanh chóng ngăn chặn năng lượng nguyền rủa đang quấy nhiễu thân thể.

Gã cắn răng, nói:

"Là chúng ta quá coi thường thằng nhóc ấy rồi. Tôi thực sự không ngờ hắn lại có nhiều năng lực quỷ dị như vậy!"

Hắc Lô vội vàng vọt tới bên người gã, chau mày, nói: "Anh có biết thứ nguyền rủa bên trong cơ thể hắn là cái gì không? Ngay từ đầu, tôi vẫn có cảm giác nó hoàn toàn không phải một dạng thác loạn thông thường!"

Ánh mắt Độ Nha lóe sáng, nói: "Chấp hành giả đã nói tất cả cho tôi biết rồi."

"Nếu tôi không đoán sai..." Gã nặng nề nói: "Đó hẳn là một loại nguyền rủa có thể khai quật và phóng đại những dạng cảm xúc tiêu cực dị thường trong lòng hắn. Theo tình huống bình thường, cần phải có một loại hoặc nhiều loại môi giới mới có thể phát động loại nguyền rủa này, mà một khi đã được phát động, nó sẽ trở nên hung mãnh vô cùng."

Hơn nữa, nếu mấy người chấp hành giả thật sự trông thấy hình bóng của một thằng hề ở bên trong thân thể hắn, thì tình huống này cực kỳ tương tự với một loại nguyền rủa mà gã từng biết tới.

Có điều… loại nguyền rủa này vô cùng hiếm thấy.

Bên trong đống tài liệu cũ của Dạ Y cũng không ghi chép quá nhiều về nó, ngược lại, chỉ có duy nhất một phần nội dung có đề cập đến loại nguyền rủa này, còn là một đoạn bút ký từ mấy chục năm về trước. Bên trên có ghi lại cảnh tượng do một vị Dạ Y nhìn thấy khi đối phương đi du lịch đến một tòa mê vụ chi thành.

Trong bút ký ấy có miêu tả, bởi vì tòa cổ thành tọa lạc bên trong thế giới hắc ám nọ đã thả ra một tồn tại cổ xưa mà quỷ dị, khiến cho nguyền rủa hoàn toàn bộc phát bên trong thành, dẫn tới hơn một ngàn sinh vật bị nguyền rủa bao phủ, trực tiếp phát điên lên.

Mà thứ bọn họ mắc phải chính là thằng hề nguyền rủa này.

Theo thời gian trôi qua, nhận thức của mỗi một người trúng nguyền rủa, đều sẽ trở nên hỗn loạn.

Hơn nữa dưới ảnh hưởng của nguyền rủa, môi giới bên trong thân thể sẽ dần dần làm cho bọn họ trở nên điên cuồng, nóng nảy và cực kỳ kích động, khiến cho năng lượng nguyền rủa trong cơ thể cứ một mực phát triển, liên tục không ngừng, không thể khống chế được.

Nếu người trúng nguyền rủa, không thể thoát khỏi ảnh hưởng của nguyền rủa trước khi bản thân bọn họ toàn diện mất đi khống chế, thì những cảm xúc tiêu cực đã mất khống chế ấy, sẽ chậm rãi hình thành nên một loại ý chí điên cuồng, hoàn toàn mới ở bên trong cơ thể của ký chủ, sau đó, hoàn toàn thay thế người kia!

Đây cũng là điểm đáng sợ nhất của loại nguyền rủa này!

"Bởi vì theo những lời đồn đại, ngọn nguồn của loại nguyền rủa này chính là một thằng hề tà ác đã được tòa cổ thành ấy thả ra ngoài, lại bởi vì biểu hiện ra ngoài của những người trúng nguyền rủa chính là nhận thức điên cuồng đến dị thường, cho nên, loại này nguyền rủa này được gọi là..."

"Chú Hề Khóc Lóc!"

Độ Nha sâu kín nói.

...

Vài phút sau, hai người vừa tạm thời áp chế được nguyền rủa trong cơ thể mình, đang nhanh chóng bước đi trên đường, chỉ có hai người bọn họ bởi vì chấp hành giả đã được Độ Nha phái đi tiếp ứng một Dạ Y khác rồi.

Hắc Lô quay đầu, ngưng trọng nhìn về phía Độ Nha, khàn khàn nói: "Trưởng quan, nếu nó thực sự là loại nguyền rủa như anh vừa nói, thì chúng ta nên ứng phó như thế nào?"

Độ Nha nặng nề nói: "Đầu tiên, chúng ta cần phải hiểu được điều này, phần lớn những loại nguyền rủa đều bị lực lượng thần thánh khắc chế, mà nguyền rủa trong cơ thể thiếu niên kia vừa mới lộ ra dấu hiệu mất khống chế, hiển nhiên thời gian hắn trúng phải nguyền rủa cũng không dài. Một khi đã như vậy, chúng ta còn có biện pháp loại trừ giùm hắn."

Hắc Lô do dự hỏi: "Lực lượng thần thánh... Anh muốn nói đến?"

"Nếu ở những nơi khác, chuyện này thực sự khó giải quyết, nhưng ở trong này..." Độ Nha ngẩng đầu, lập tức đưa mắt nhìn về phía tòa giáo đường nằm ngay trung tâm tiểu trấn ở phía xa xa kia, ánh mắt trở nên thâm thúy: "Ở bên trong tòa tiểu trấn này có một kiện di vật đến từ thế giới thần thánh."

Từng con quạ núi không ngừng bay qua tầng đỉnh của giáo đường, nơi có đặt một cái giá hình chữ thập.

Tòa giáo đường kia vẫn sừng sững đứng giữa mảnh sương mù màu đen, lộ ra hình dáng rách nát, hoang tàn.

...

Mà giờ khắc này, ở bên trong giáo đường

Trưởng trấn với ánh mắt ngưng trọng, đang chống quyền trượng đứng thẳng tại nơi này, phía sau là mấy trăm cư dân tiểu

trấn đã lo lắng đến tiều tụy, héo hon.

Phần lớn cư dân đã chớp lấy thời cơ không ai chú ý đến mình trước đó, để di chuyển vào bên trong giáo đường, còn những cư dân bị cậu thiếu niên kia đụng vào mà bị lây nhiễm bệnh hiểm nghèo, cũng được bọn họ bố trí thỏa đáng cả rồi.

"Trưởng trấn! Rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Vì sao bác sĩ Lâm lại đột nhiên biến thành dáng vẻ kia? Hơn nữa, toàn bộ những người bị bác sĩ Lâm chạm vào, đều xuất hiện các loại bệnh trạng dị thường như vậy..."

Sắc mặt của nhóm cư dân tiểu trấn xung quanh đều trở nên tái nhợt, hoảng loạn.

Chương 343: Chúng Tôi Tới Đây Để Tìm Kiếm Sự Trợ Giúp!!!

Bởi vì bọn họ vừa phát hiện, chủng loại bệnh tật bị bác sĩ Lâm thi triển ở trên người bọn họ, vô cùng tương tự với bệnh tật trên thân thể những người sói bị chế phục lúc trước.

Nhưng bọn họ nghĩ như thế nào cũng không rõ, lúc trước hắn còn thân thiện như thế cơ mà, vì sao chỉ thoáng một cái...

Trưởng trấn ngưng trọng mà ngẩng đầu, nói: "Nơi này là thế giới hắc ám, không có chuyện gì là không thể xảy ra, có lẽ hắn đã bị thứ gì đó ảnh hưởng, cũng có lẽ hắn vốn là một con ác quỷ chuyên đi gieo rắc bệnh tật... nhưng không cần biết là loại tình huống nào, chúng ta cũng chỉ có thể cố gắng hết sức bảo vệ bản thân mình mà thôi."

Dưới ánh nến lập lòe giữa đại sảnh trống trải, những con người xung quanh đều đang chìm trong lo lắng không yên.

Bỗng nhiên, có hai bóng dáng mang theo mặt nạ mỏ chim, trực tiếp xuất hiện ngay tại cửa chính của giáo đường. Bọn họ giống như quỷ mị, nhanh chóng đi xuyên qua cửa chính, bước vào bên trong giáo đường.

"Mau, cảnh giới!" Một tiếng rống to.

Xoát xoát xoát ——

Từng khẩu súng săn trực tiếp ngắm thẳng vào hai Dạ Y đột nhiên xuất hiện kia.

"Đừng khẩn trương, chúng ta không đến để làm hại mọi người." Độ Nha vươn tay tới, bên dưới chiếc mặt nạ mỏ chim lập tức phát ra giọng nói khàn khàn.

Nhóm cư dân trong đại sảnh vẫn còn kinh hãi vô cùng, sắc mặt ai nấy đều tái nhợt, một mực nhìn chằm chằm vào bọn họ với ánh mắt đầy cảnh giác.

Trưởng trấn chống quyền trượng, vươn tay ngăn thủ vệ bên người lại, cảnh giác nói: "Không biết hai vị đến đây là có chuyện gì?"

Thấu kính trên chiếc mặt nạ mỏ chim của Độ Nha trực tiếp phản xạ ánh nến mờ nhạt bên trong giáo đường, gã khàn khàn nói: "Theo tôi nghĩ, hắn là mọi người cũng biết tình trạng hiện tại của vị bác sĩ kia, chúng tôi đã phát hiện được một loại nguyền rủa ở trong cơ thể hắn. Chính loại nguyền rủa này đã gây ảnh hưởng tới nhận thức của người này, khiến cho hành vi của hắn trở nên hỗn loạn dị thường."

"Hiện tại hắn vẫn đang ẩn núp bên trong tiểu trấn của mọi người. Hơn nữa bởi vì nguyền rủa ảnh hưởng, khẳng định là hắn sẽ tìm kiếm càng nhiều sinh vật hơn để tiến hành chẩn đoán bệnh cho bọn họ, từ đó gia tăng lan truyền bệnh tật."

"Mà mọi người chính là mục tiêu tốt nhất của hắn ở trong này."

Lời này vừa nói ra, thân thể toàn bộ những cư dân trong trấn đều run rẩy, sắc mặt nhanh chóng biến thành một mảnh tái nhợt.

Ánh mắt trưởng trấn có chút căng thẳng, ông ấy ngưng trọng hỏi: "Các anh muốn chúng tôi trở thành mồi nhử cậu ấy?"

Độ Nha khàn khàn nói: "Không, chúng tôi tới đây để tìm kiếm sự trợ giúp."

...

Bên trong một gian phòng hắc ám nằm ngay trung tâm tiểu trấn, không ngừng truyền đến những tiếng "Phập phập", nếu lắng nghe kỹ một chút, sẽ phân biệt được, đây là âm thanh cắt xẻ và khâu lại.

Chỉ thấy một người sói đang trong trạng thái hoảng sợ vô cùng, bị từng sợi xúc tu trói chặt trên một cái thớt to. Mà trước mặt gã, lại có một thiếu niên đang đứng thẳng, cầm cây Dạ Ma Đao trong tay, toàn thân rung rung, không ngừng "Xoát xoát xoát" tiến hành giải phẫu cho gã.

【 đinh! Ngươi phát hiện chứng bệnh trên người mục tiêu: Khối u tim mạch! 】

【 đinh! Ngươi phát hiện chứng bệnh trên người mục tiêu: U nang trên da thịt! 】

"Không đúng! Không đúng! Không đúng!"

Cậu thiếu niên kia dùng bàn tay dính đầy máu của mình, nôn nóng gãi lên da đầu, trong khi đôi mắt vẫn đang chăm chú nhìn xuống lồng ngực đã được khâu lại vô cùng hoàn mỹ của người sói bên dưới.

Hắn tỏ ra vô cùng sốt ruột, lại vặn vẹo gãi lên gương mặt mình, nói: "Rõ ràng ta đã chữa cho hắn mười mấy loại bệnh tật rồi, vì sao hắn còn chưa khôi phục lại sức khỏe? Vì sao trong cơ thể hắn vẫn còn nhiều bệnh như vậy? Vì sao những chứng bệnh này cứ liên tục phát sinh, mãi mãi không hết chứ?"

Hắn càng nói càng trở nên nôn nóng, lại trực tiếp khom lưng xuống, cầm theo con dao, liên tục đi qua đi lại trong căn phòng.

Vào lúc này, tay trái bị mẫn cảm với thuốc trừ sâu, đang ủ rũ của hắn (x□x) lại mở miệng nói: "Cái đầu điên khùng này, chẳng lẽ

ngươi còn không phát hiện ra? Ngươi đã bị nguyền rủa rồi, không cần biết ngươi chữa khỏi cho bọn họ bao nhiêu lần, chỉ cần ngươi tiến hành chẩn đoán bệnh cho bọn họ một lần, ngươi sẽ trao cho bọn họ một đống bệnh tật mới."

"Không!" Lâm Ân há lớn miệng, lại "Ca ca" nắm chặt những ngón tay đầy máu của mình, điên cuồng nói: "Là thân thể của bọn họ quá mức suy nhược, mới khiến cho bệnh tật kéo đến liên miên không dứt! Ta không thể lãng phí thời gian trên người một bệnh nhân ở nơi này được. Bởi vì cả tiểu trấn này đã bị bệnh tật lây nhiễm, ta phải nói cho bọn họ biết, bọn họ đều nhiễm bệnh! Bọn họ đều sinh bệnh cả rồi!"

Rầm ——

Nói đến đây, đột nhiên hắn thu hồi những sợi xúc tu đang trói buộc người sói nọ, rồi mạnh mẽ nhảy từ cửa sổ ra ngoài, giống như một con báo săn, lập tức leo lên nóc nhà.

Hắn dùng ánh mắt càng ngày càng trở nên cuồng loạn của mình, nhanh chóng nhìn quét một vòng quanh tiểu trấn.

Sau đó, ánh mắt trực tiếp dừng lại phía trên tòa giáo đường cao ngất, sừng sững xuất hiện trong mảnh sương mù màu đen xa xa kia, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, để lộ ra vẻ mặt điên cuồng.

"Nơi ấy có rất nhiều người, bọn họ đều đang chờ ta, ta phải lập tức đi tới giúp đỡ bọn họ!"

"Ta cần... Ta cần chữa trị cho bọn họ!"

...

Mà cùng lúc đó, ở bên trong giáo đường, Độ Nha và Hắc Lô đang ngưng trọng nhìn về phía trưởng trấn, Độ Nha nặng nề nói: "Tôi đã nói cho ông biết toàn bộ tình huống cụ thể rồi, không cần biết ông có tin hay không, nhưng hắn nhất định sẽ tìm đến nơi

này, hơn nữa dưới của ảnh hưởng nguyền rủa, ai cũng không biết hắn sẽ gây ra loại chuyện bất thường như thế nào."

Nghe xong lời giải thích của Độ Nha, sắc mặt của toàn bộ những cư dân trong trấn đang có mặt ở đây đều biến thành tái nhợt.

Trưởng trấn cau mày, hỏi: "Nói cách khác, hai anh muốn mượn di vật của Thánh trong tay chúng tôi đến trợ giúp vị bác sĩ Lâm kia?"

Độ Nha khàn khàn nói: "Bất cứ món thánh vật nào ẩn chứa lực lượng thần thánh cũng là thuốc hay khắc chế nguyền rủa. Chúng tôi là Dạ Y, chúng tôi không thể bỏ mặc bất cứ người nào đang bị nguyền rủa hành hạ được, cho nên chúng tôi cần mọi người trợ giúp."

Trưởng trấn lộ vẻ mặt khó xử.

Bởi vì … di vật của Thánh gần như là niềm hy vọng duy nhất bọn họ có thể gửi gắm vào ở trên thế giới này.

Một khi nó xuất hiện vấn đề gì, chẳng khác nào công sức bọn họ đã cố gắng hơn trăm năm qua, đang chuẩn bị tiến gần tới mục tiêu, lại thất bại trong gang tấc.

Chương 344: Trò Chơi Của Mày Nên Dừng Tại Đây Rồi!!!

Độ Nha thấy trưởng trấn có vẻ khó xử, lại mở miệng tiếp tục khuyên giải, nói: "Tôi nghĩ có lẽ mọi người đã hiểu lầm Dạ Y chúng tôi rồi, nhưng mọi người nên hiểu rằng, đối với thế giới thần thánh, chúng tôi hoàn toàn không có bất cứ cảm giác bài xích nào, thậm chí trên một ý nghĩa nào đó..."

"Thủ lĩnh của chúng tôi cũng từng là minh hữu của thế giới thần thánh."

Lời này vừa nói ra, trưởng trấn lập tức chấn động toàn thân. Ông ấy dùng ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn Dạ Y trước mặt này, và đúng là trong lúc nhất thời, một câu cũng không nói ra được.

Sắc mặt trưởng trấn có chút tái nhợt, nói: "Xin hỏi thủ lĩnh của các anh là..."

Độ Nha híp mắt, cái gì cũng không nói, chỉ chậm rãi thò tay vào trong ngực, tìm ra một sợi dây chuyền bằng kim loại. Mà phía trên sợi dây chuyền kia, có điêu khắc một vị thiên sứ mười hai cánh treo ngược mình, đang bị vô số xiềng xích trói buộc.

Trong nháy mắt, xung quanh lập tức chìm vào một mảnh yên tĩnh.

Trưởng trấn lập tức chuyển ánh mắt đầy khiếp sợ của mình tới, một mực chăm chú nhìn vào vị thiên sứ bị trói trên chiếc dây chuyền kia, khóe môi run run, gần như là theo bản năng, ông ấy lập tức lui về phía sau một bước.

Bởi vì khiếp sợ khiến cho sắc mặt trở nên tái nhợt.

"Thánh Thiên Sứ mười hai cánh... Chẳng lẽ nói..." Ông ấy nỉ non một câu, trong đầu lập tức nhớ đến những tấm bích hoạ cổ xưa, miêu tả lại các đời tổ tiên thế hệ trước của thế giới thần thánh.

Vào thời ấy, khi những vị thiên sứ rơi xuống địa ngục, máu thịt của bọn họ thiêu đốt cả không trung, vô số những ánh mắt nhìn xuống chúng sinh, từng sợi xiềng xích trói chặt, hung hăng kéo chúng Thần tiến vào đêm đen luyện ngục vĩnh hằng.

Mà ở trong truyền thuyết lâu đời kia, Thánh Thiên Sứ mười hai cánh, chính là một trong mười hai vị Cổ Thần mà bọn họ từng thờ phụng.

Nghĩ đến đây, thân thể trưởng trấn lập tức run lên, ánh mắt ông ấy rơi thẳng xuống thấu kính trên mặt nạ của Độ Nha, nhìn thẳng vào gã.

Chẳng lẽ nói...

Chẳng lẽ nói vị tồn tại trong truyền thuyết kia...

"Lập tức đi thỉnh di vật của Thánh!" Đột nhiên hô hấp của trưởng trấn trở nên dồn dập lên, đột nhiên ông ấy xoay người, nhìn thẳng vào thủ vệ phía sau mình, dứt khoát ra lệnh.

"Nghe theo hai vị minh hữu Dạ Y này, chuẩn bị tiến hành nghi thức gọi tỉnh di vật của Thánh!"

Nhóm thủ vệ xung quanh lập tức chấn động toàn thân, gương mặt ngạc nhiên khó tả, nhưng nhìn thấy vẻ mặt gấp gáp của trưởng trấn, bọn họ vẫn nhanh chóng làm theo mệnh lệnh. Cả đám vội vàng xoay người, chạy thẳng xuống thông đạo ngầm dưới lòng đất.

Nhưng chính trong nháy mắt này, ánh nến bên trong giáo đường lập tức run rẩy, chợt sáng chợt tắt, bất ổn vô cùng.

Rồi ngay tại khoảnh khắc dị biến phát sinh, cánh cửa thủy tinh trên đỉnh giáo đường lập tức truyền đến một chuỗi âm thanh vỡ vụn.

Rất nhanh sau đó, một cái bóng đã xuất hiện trong tầm nhìn của bọn họ.

Sắc mặt đám cư dân tiểu trấn lập tức chuyển thành tái nhợt.

"Hắn đến đây rồi!" Độ Nha quát lên một tiếng chói tai.

Trưởng trấn ngưng trọng mà ngẩng đầu, nói: "Các anh có cần chúng tôi trợ giúp hay không?"

Độ Nha nặng nề nói: "Không cần, ông và mọi người tới chuẩn bị nghi thức gọi tỉnh di vật của Thánh đi!"

Nói đến đây, đột nhiên gã xoay người lại, nhìn Hắc Lô, dặn dò: "Hắc Lô, trong cơ thể anh vẫn còn nguyền rủa, nó gây ra ảnh hưởng quá lớn đối với năng lực chiến đấu của anh, anh hãy ở lại chỗ này bảo vệ cư dân nơi này đi. Còn thiếu niên kia hãy giao cho tôi!"

Hắc Lô khàn khàn nói: "Được! Anh nhớ phải cẩn thận đó!"

Độ Nha nheo mắt gật đầu.

Trong phút chốc, một tiếng quạ đen kêu to vang lên.

Thân thể hắn lập tức hóa thành từng con quạ đen u ám, rồi vỗ cánh, nhanh chóng bay về phía cánh cửa thủy tinh vừa vỡ tan kia.

"Hoa lạp lạp" —— Vô số con quạ đen vỗ cánh rời khỏi giáo đường, rồi không ngừng kêu “Quạ quạ” một mực quanh quẩn bay vòng vòng trên đỉnh.

Mà lúc này, Lâm Ân đã leo lên đỉnh tòa giáo đường nọ, từng nhánh xúc tu giống như giác hút, dính người hắn vào vách tường, khiến bộ thân thể nhân loại của hắn nhìn qua giống hệt một con quái vật vặn vẹo.

Đột nhiên Lâm Ân quay đầu, để lộ ra một đôi mắt hỗn loạn, có chút nghiền ngẫm mà nhìn chằm chằm vào đàn quạ đang lượn vòng vòng xung quanh.

"Trò chơi của mày nên dừng tại đây rồi." Cùng lúc ấy, giọng nói lạnh nhạt của Độ Nha cũng ù ù vang lên xung quanh: "Lần này, tao sẽ không nương tay nữa, sẽ hoàn toàn loại trừ mày khỏi thân thể của thiếu niên ấy trước khi mày hoàn toàn thay thế cậu ta!"

Ngay khi gã hét lớn lên, vô số những con quạ đen vẫn một mực bay vòng vòng xung quanh, lập tức phát động thế công về phía Lâm Ân đang bám vào đỉnh giáo đường, không ngừng leo lên trên.

Lâm Ân khẽ nhếch miệng cười nhẹ, dường như không quá để ý đến lời đe dọa của đối phương. Chỉ thấy những nhánh xúc tu mang theo hắn giống như một con khỉ vô cùng linh hoạt, nhanh chóng di chuyển trên vách tường của giáo đường.

"Độ Nha tiên sinh, anh đã ngăn chăn được thứ nguyền rủa mà tôi ban cho anh rồi sao? Ha hả ha hả —— "

“Anh không hổ là một bác sĩ mạnh mẽ, nhưng đáng tiếc, anh đã lầm rồi! Mục tiêu của anh không nên là tôi, bởi vì tất cả mọi người ở nơi này đều có bệnh, là một người bác sĩ, chẳng lẽ chúng ta không nên chữa trị cho những bệnh nhân đang cần chúng ta trợ giúp trước sao?"

"Bọn họ đang chịu khổ, mà anh lại đuổi theo tôi không rời như vậy? Anh đã làm tôi cực kỳ thất vọng rồi."

Độ Nha không trả lời hắn.

Bởi vì gã vô cùng rõ ràng, dưới ảnh hưởng của loại nguyền rủa kia, những cảm xúc tiêu cực trong lòng thiếu niên trước mắt sẽ không ngừng bị phóng đại, từ đó, trong cơ thể hắn sẽ hình thành nên một nhân cách phản diện.

Và bất cứ những lời hắn nói vào lúc này, đều không có ý nghĩa, bởi vì nó vốn không phải mong muốn của ý chí ban đầu.

Mà hiện tại, điều gã có thể làm, chính là khống chế hắn trước, sau đó trực tiếp tiến hành một lần triệt để chữa trị!

Phập ——

Phập ——

Từng sợi lông chim không ngừng phát ra những âm thanh "Hoa lạp lạp", liên tiếp bắn tới, rồi nổ mạnh trên vách tường.

Bầy quạ đông đúc do Độ Nha biến thành, không ngừng xoay quanh trên không trung, như một cơn gió lốc tối đen, mãnh liệt lao tới, bao vây, công kích Lâm Ân.

Chương 345: Lực Lượng Của Keo Kiệt!!!

Khóe miệng Lâm Ân lại nhếch lên, thân thể vẫn dán lên vách tường, đột nhiên, hắn móc từ trong người mình ra một bình dược tề còn đang "Ùng ục ùng ục" sôi trào, sủi bọt.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp ném bình dược tề kia về phía bầy quạ.

Oanh ——

Chỉ trong nháy mắt, bình dược tề ấy đã nổ mạnh, tung ra một mảnh sương mù xanh biếc, bao phủ cả bầy quạ vào bên trong.

Khóe miệng hắn khẽ cong lên, lại mau lẹ mà từ trên cao rơi xuống đất.

Thân thể giống như một con quỷ mị, trực tiếp xoay người, trên mặt để lộ ra nụ cười tươi cực kỳ kiểu cách: "Độ Nha tiên sinh à, thật có lỗi, tôi không thể để mặc cho anh tới ngăn cản mình được, bọn họ cần được trợ giúp, mà tôi... Tôi đã không thể nhẫn nại được nữa rồi!"

Ngay giây tiếp theo, đột nhiên hắn há miệng cười lớn, sau đó lấy ra một cánh tay tối đen mà dữ tợn từ bên trong không gian của hệ thống.

Cái đầu rồng khổng lồ hung hãn bám vào phần cuối của cánh tay.

"Ha ha ha ha cáp!" Lâm Ân càng cười càng điên cuồng, trực tiếp liên kết Cánh Tay Long Tức vào bả vai của mình.

Hai mắt to tướng trên cái đầu Hắc Long khổng lồ kia lập tức tỏa sáng, ánh lên một mảnh quang mang cuồng nộ, giống như đang có hai dòng nham thạch nóng chảy một mực lưu chuyển bên trong.

"Hãy từ từ mà hưởng thụ một chút hỏa diễm này đi!" Lâm Ân điều khiển Cánh Tay Long Tức, lại nở nụ cười đầy cuồng loạn, rồi trực tiếp chĩa cái miệng rồng khổng lồ kia tới, hướng thẳng vào bầy quạ đang ùn ùn kéo đến.

"Phun ra!" Hắn hung hăng quát lên một tiếng.

Trong phút chốc, cái đầu rồng tối đen trực tiếp há miệng, luồng hỏa diễm cuồn cuộn nhanh chóng tụ tập vào bên ngoài.

Uy năng này… quá mức đáng sợ!

Nó làm Độ Nha cũng phải kinh hãi không thôi, toàn thân chấn động. Tuy đứng khá xa, nhưng gã vẫn có thể cảm nhận được uy thế đáng sợ do luồng sóng nhiệt kia tỏa ra ngoài.

Rồi không nói hai lời, gã lập tức ra lệnh phân tán bầy quạ, muốn tránh né công kích kinh khủng kia.

Nhưng đúng vào lúc này, một màn quỷ dị lại xuất hiện.

Cái đầu rồng tối đen kia vừa mở miệng, hỏa diễm đã tụ tập trong miệng của nó rồi, nhưng đột nhiên cánh tay kia lại trở nên do dự, long tức vẫn ngậm trong miệng, mà chậm chạp không có phun ra.

Lâm Ân ngẩn người, lập tức điên tiết hét lớn lên: “Phun ra! Phun ra! Phun ra đi!”

Nhưng đột nhiên, vẻ mặt hắn thoáng khựng lại một chút, tiếng hò hét trong miệng trực tiếp chuyển thành giọng nói thầm thì. "Dùng xong lượt này là độ bền hết sạch rồi..."

Tay trái (°Д°) ノ nói: "Ai? Chẳng lẽ..."

Không cảnh xung quanh trực tiếp chìm trong yên tĩnh.

Nhưng hết thảy chỉ phát sinh trong nháy mắt, vẻ mặt Lâm Ân lại trở nên cuồng loạn, hắn điên tiết hét lớn lên: "Cái đầu rồng ngu ngốc kia! Ngươi lại dám không nghe mệnh lệnh của ta! Ta bảo ngươi phun ra, ngươi có nghe thấy hay không? Ta bảo ngươi phun ra đó!"

Hắn có chút điên cuồng, trực tiếp túm lấy cái đầu rồng trên vai, vừa điên tiết hét lớn lên vừa giáng cho nó từng quyền, từng quyền hung hãn.

Phanh ——

Phanh ——

Nhưng hắn cũng chỉ đánh được ba quyền, đột nhiên một nhánh xúc tu trên vai hắn trực tiếp mất đi khống chế. Nó vung lên, “Ba” một tiếng đã túm lấy cổ tay hắn.

Vẻ mặt hắn thoáng tạm dừng một chút, hàng chân mày nhíu lại, mở miệng thầm thì nỉ non: "Đây chính là thứ dùng tiền cũng không mua được, dùng một lần là ít đi một lần, nếu dùng nó ở nơi này, chẳng phải ta sẽ đau lòng muốn chết hay sao? Ta điên rồi hả?"

Tay trái: “!!!”

Đúng vậy!

(ΩДΩ)!

Chính là thứ lực lượng keo kiệt này!

Tuyệt đối là đúng rồi!

Chẳng lẽ nói...

Trái Trái gian nan mà lật tay qua, mở miệng khiếp sợ hỏi han: "Đầu! Ngươi tỉnh táo lại rồi hả?"

Lâm Ân ngẩn ra.

Nhưng chỉ trong nháy mắt ấy, vẻ mặt của hắn lại một lần nữa chuyển thành vặn vẹo và hỗn loạn. Sau đó, hắn điên tiết hét lớn lên, rồi lập tức tháo Cánh Tay Long Tức xuống, ném thẳng vào không gian hệ thống.

"Có một chút sai lầm nho nhỏ, thật có lỗi, tôi phải đi rồi! Tạm biệt Độ Nha tiên sinh!"

Hắn cắn răng nói một câu, rồi đột nhiên xoay người, từng sợi xúc tu lại "Hoa lạp lạp" nổ bắn ra ngoài, bám chặt vào vách tường, muốn kéo hắn rời đi.

Nhưng Độ Nha tuyệt đối không cho hắn cơ hội này.

"Hoa lạp lạp" —— Mượn dùng quãng thời gian xảy ra dị biến vừa rồi, Độ Nha đã phân tán cho bầy quạ của mình bay đi bốn phương tám hướng, nhưng ngay khi phát hiện ra Lâm Ân chuẩn bị chạy trốn, gã lập tức chỉ huy chúng nó lao tới, nhanh chóng

"Xem ra ý chí của cậu còn chưa bị thác loạn hoàn toàn, nghĩa là cậu vẫn còn cơ hội khôi phục trở lại." Thân thể Độ Nha chậm rãi tụ hợp lại, gã cất giọng lạnh nhạt, nói một câu, thấu kính trên chiếc mặt nạ mỏ chim một mực phản chiếu hình ảnh của Lâm Ân giữa bầy quạ.

Đột nhiên Độ Nha vươn tay tới, trong nháy mắt, bầy quạ tối đen kia đã áp chế Lâm Ân xuống đấy, rồi điên cuồng mổ xuống thân thể hắn.

Gã híp mắt, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, ngón tay nhanh chóng vẽ ra một cái đồ án màu tím rất giống với chú thuật pháp trận, ngay giữa không trung.

Ngay khi đồ án được vẽ xong, ngón tay gã nhẹ nhàng bắn ra.

"Trấn áp!" Độ Nha nheo mắt, trầm trọng nói.

Trong nháy mắt kia, chú thuật pháp trận nọ đã lấy Lâm Ân làm trung tâm, rồi nhanh chóng mở rộng ra tới vài trăm mét.

Từng sợi xiềng xích vô hình nhanh chóng lao về phía Lâm Ân đang bị bầy quạ áp chế.

"Hoa lạp lạp" —— Chỉ trong nháy mắt sau đó, tứ chi của Lâm Ân đã bị những sợi xiềng xích kia trói chặt.

"Tôi đã nhịn con quạ đen như anh đủ lâu rồi!" Lâm Ân lộ vẻ mặt dữ tợn hét lớn một câu.

Ngay sau đó, khi bản thân vẫn bị lực lượng mạnh mẽ của bầy quạ áp chế, một nhánh xúc tu lập tức mọc lên từ giữa ngực Lâm Ân, rồi đột nhiên uốn lượn, leo lên cổ hắn, đoạn cuối của nhánh xúc tu nọ lập tức mở ra, xuất hiện một con ngươi dựng thẳng tối đen.

Một viên nhãn cầu hội tụ tối đen!

Trái Trái quá mức sợ hãi, vội vàng hét lớn lên: "Cẩn thận!"

Nhưng đã quá muộn.

Bởi vì gần như trong nháy mắt kia, dưới cái nhìn chăm chú của nhãn cầu hội tụ, bầy quạ vốn đang vây quanh Lâm Ân, trực tiếp rơi rụng từng đám từng đám lớn, sau đó không ngừng “Xoẹt xoẹt xoẹt” bắt đầu bị nó hòa tan.

Chương 346: Không Cần Biết Ngươi Dùng Loại Thủ Đoạn Gì, Hãy Khống Chế Hắn Đi!!!

Độ Nha cũng lập tức cảm nhận được hàn ý lạnh băng bốc lên trong lòng, vẻ mặt kinh hãi.

Cùng lúc ấy, tòa pháp trận đang trói buộc Lâm Ân cũng lập tức bị hòa tan suy sụp, lung lay sắp đổ.

Đó là nguyền rủa!

Là nguyền rủa mang tính sát diệt!

Rốt cuộc là thiếu niên này đã nắm giữ được bao nhiêu phương thức công kích nguyền rủa rồi?

Nhưng vào thời điểm này, Độ Nha hoàn toàn không có thời gian để suy nghĩ, bởi vì ngay sau đó, gã lại cảm nhận được ánh mắt phẫn nộ kia của Lâm Ân đã rơi xuống người mình.

"Độ Nha! Anh đã chọc giận tôi rồi!"

Lâm Ân lập tức nổi giận mà thi triển thủ đoạn hòa tan xiềng xích, nhưng đó không phải toàn bộ mục đích của hắn, bởi vì vừa thoát khỏi trói buộc, nhãn cầu hội tụ gắn trên nhánh xúc tu kia lại trực tiếp hướng thẳng về phía Độ Nha.

Nhưng chính tại thời khắc nguy cơ này, Trái Trái lại dùng sức vươn tới, (〃 > 皿 <) cắn thẳng lên nhánh xúc tu kia của Lâm Ân, khiến cho tấm mắt của nhãn cầu hội tụ trực tiếp thay đổi phương hướng.

Dưới cái nhìn của nhãn cầu hội tụ, mười mấy gian phòng ốc ở phía xa xa, đều phát ra những tiếng "Âm vang" long trời lở đất, rồi nhanh chóng hóa thành một đống dịch nhầy sôi ùng ục.

Trái Trái hét lớn:

"Mau! Không cần biết ngươi dùng loại thủ đoạn gì, hãy khống chế hắn đi! Hắn đã uống dược tề tăng phúc tinh thần và dược tề tăng phúc thể chất biên độ lớn, hắn vẫn còn thủ đoạn khác càng mạnh hơn! Mau ngăn cản hắn, đừng để hắn có cơ hội làm loạn thêm nữa!"

Cô muốn giúp đỡ người kia khống chế Lâm Ân…

Bởi vì cô biết, tinh thần của hắn cũng không hoàn toàn rơi vào hỗn loạn.

Bởi vì ngay vừa rồi, cô đã nhìn thấy rõ ràng, ở thời điểm sử dụng Cánh Tay Long Tức, hắn đã tỉnh táo lại một chút.

Nói cách khác, đầu vẫn còn cơ hội khôi phục lại!

"Ngươi đúng là thứ ăn cây táo, rào cây sung!"

Lâm Ân dữ tợn quơ tay tóm được cổ tay Trái Trái, sau đó từng sợi xúc tu "Hoa lạp lạp" từ trên người hắn, chui thẳng vào hòm thuốc, lấy ra một bình bình thuốc trừ sâu, rồi dùng sức mà đổ thẳng vào miệng của Trái Trái.

Trái Trái (x□x) phải hứng chịu độc chiêu trí mạng, càng lúc càng trở nên suy yếu, khiến cho hàm răng đang cắn chặt vào nhánh xúc tu kia cũng càng ngày càng hời hợt, lỏng lẻo.

Độ Nha đứng xa xa kia, thấy vậy, thân hình lập tức lao thẳng về phía Lâm Ân, ánh mắt sắc bén. Ngay sau đó, trên tay gã trực tiếp xuất hiện một con dao giải phẫu, một đao liền chặt đứt nhánh xúc tu đang gắn liền với viên nhãn cầu hội tụ kia.

"Di vật của Thánh!" Vừa chém đứt thứ vũ khí kinh khủng của Lâm Ân, Độ Nhan lập tức xoay người, rống lớn một tiếng về phía giáo đường.

Rồi đột nhiên, gã vươn tay tới, trong tay chợt huyễn hóa ra một thanh chú thuật trường mâu, hung hăng đóng đinh tay phải của Lâm Ân xuống mặt đất, nhanh chóng khống chế hắn lại.

Chưa hết, đầu gối cũng dùng sức, nặng nề đánh một đòn vào ngực hắn, đánh ngã hắn xuống đất.

Ngay sau khi giáng những đòn tấn công liên tiếp về phía Lâm Ân, đánh cho hắn tối tăm mặt mũi, Độ Nha lại lấy ra sợi dây chuyền có gắn vị thiên sứ mười hai cánh treo ngược mình ở trong ngực, rồi dùng ngón cái ấn thẳng bức tượng nọ lên mi tâm Lâm Ân.

"Thánh tử thánh phụ thánh linh!"

Trong miệng gã khe khẽ khàn khàn, bắt đầu ngâm xướng một khúc ca, ngón tay lại nhanh chóng điểm lên trán và bả vai.

"A-men!"

Ông ——

Vị thiên sứ treo ngược mình được gắn lên chiếc dây chuyền trong tay gã chợt tản ra một luồng kim quang chói mắt.

Trên gương mặt dữ tợn của Lâm Ân lập tức nổi lên vô số những mạch máu màu đen nhỏ li ti, còn trên thân thể hắn lại xuất hiện hình ảnh chồng chéo lên nhau, hệt như hình ảnh xuất hiện trên một chiếc TV cũ kỹ, thi thoảng lại giật giật một cái.

Cùng lúc ấy, trong miệng Lâm Ân chợt phát ra một tiếng thét chói tai quỷ dị đến tột cùng. Để rồi ngay sau đó, một mảnh sương mù màu đen không biết từ nơi nào xuất hiện, đột nhiên “Vù vù”

phun ra từ trên người hắn.

"Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét!"

Lâm Ân dữ tợn mà cắn răng hét lớn. Trên thân thể lập tức mọc ra mấy chục nhánh xúc tu. Chúng nó trực tiếp lao thẳng về phía Độ Nha, quấn quanh lấy gã.

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Làn da thối rữa! 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Khung xương hoại tử! 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Cơ bắp héo rút! 】

Hàng đống những bệnh tật khủng bố vô cùng, lại lập tức quét qua thân thể Độ Nha, khiến cho hai mắt gã hoa lên, đầu óc choáng váng.

Chớp lấy cơ hội này, mớ xúc tu của Lâm Ân nhanh chóng kéo hắn bay ra ngoài.

Ngay khi thoát khỏi vòng vây, hắn lại cuồng loạn mà đứng lên, khung xương toàn thân không ngừng phát ra những tiếng "Ca ca" vặn vẹo.

Nhưng đúng vào thời điểm hắn chuẩn bị di chuyển, vị thiên sứ mười hai cánh treo ngược mình trên chiếc dây chuyền đã rơi xuống đất kia, lại đột nhiên bộc phát ra từng luồng quang mang chói mắt.

"Hoa lạp lạp" ——

Cùng lúc đó, một tòa pháp trận thần thánh màu vàng từ bên trong sợi dây chuyền kia cũng nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Bên trong pháp trận xuất hiện vô số những sợi xiềng xích, ầm ầm lao thẳng ra ngoài, hung hăng quấn lấy cổ tay và cổ chân của Lâm Ân, trực tiếp áp chế thân thể hắn xuống mặt đất.

"Thánh tử thánh phụ thánh linh!"

"Thánh tử thánh phụ thánh linh!"

Độ Nha bị một đống bệnh tật quấn thân, không ngừng thở hổn hển, gian nan bò dậy từ dưới mặt đất, nhưng trong miệng vẫn không ngừng tụng niệm chú văn thần thánh.

"Đúng là khinh người quá đáng!" Lâm Ân lại cuồng loạn mà dữ tợn, hung hăng dùng sức muốn xé rách từng chuỗi xiềng xích đang một mực áp chế mình.

"Tôi chỉ muốn chữa trị cho mọi người, vì sao hết lần này đến lần khác anh cứ tới ngăn cản tôi? Anh đã chọc giận tôi rồi đó!"

"Hoa lạp lạp" ——

Trong nháy mắt, một nhánh xúc tu trên người Lâm Ân đã nhanh chóng lấy ra những dược tề có màu giống hệt máu tươi, từ bên trong không gian hệ thống.

Mà ngay khi nhìn thấy những bình dược tề kia, Trái Trái lập tức sợ hãi hét lên: "Không tốt!"

Có điều... hết thảy đã quá muộn.

Trong nháy mắt, khi xúc tu của Lâm Ân bao vây lấy những bình dược tề kia, chúng lập tức “Răng rắc” một tiếng bóp nát, khiến cho thứ nước thuốc màu đỏ tươi bên trong, lập tức tưới đầy lên thân thể hắn.

Dược tề tăng sinh huyết nhục!

Cũng là con bài chưa lật lớn nhất trong tay Lâm Ân!

Chương 347: Âm Mưu!!!

Từ lần trước, sau khi hắn sử dụng quá nhiều loại dược tề này, đã sản sinh ra Trái Trái, mà chính nó cũng khiến thân thể của hắn rơi vào trạng thái cực kỳ dễ phát sinh biến dị.

Nếu hôm nay lại sử dụng, khẳng định là tỷ lệ xuất hiện biến dị đẳng cấp cao sẽ cao hơn 100% mất.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Trái Trái muốn khống chế hắn lại, bởi vì nếu đầu thật sự phát điên lên, hoặc là bức hắn đi đến tuyệt cảnh, kiểu gì hắn cũng không chút do dự mà sử dụng dược tề tăng sinh huyết nhục với chính mình!

"Mau ngăn chặn hắn!" Trái Trái kêu to.

Nhưng vẫn muộn rồi.

Gần như trong nháy mắt khi loại dược tề kia tưới lên người Lâm Ân, làn da hắn đã bắt đầu "Ù ù" nổi lên từng cái u nang.

Thân thể hắn bắt đầu bành trướng. Từng cánh tay "Hoa lạp lạp" bắt đầu điên cuồng mọc ra từ trong thân thể hắn.

Từng tiếng rít gào đầy quỷ dị bắt đầu vang lên giữa đống máu thịt trên người hắn.

Đó là dấu hiệu cho thấy huyết nhục toàn thân đã hoàn toàn mất đi khống chế.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Độ Nha lập tức biến thành một mảnh tái nhợt. Gã vội vàng quay đầu, hướng về phía giáo đường hét lớn: "Di vật của Thánh!"

Oanh ——

Vào khoảnh khắc cuối cùng này, chỉ thấy một chùm tia sáng màu vàng lập tức bắn tung khỏi tầng đỉnh của giáo đường, lao thẳng lên bầu trời tối đen bên trên.

Cùng lúc này, ở dưới lòng đất của giáo đường, trưởng trấn cùng với nhóm mục sư đang không ngừng tụng xướng chú văn.

Mà ở trước mặt bọn họ, tủ thánh vừa chậm rãi mở ra.

Một chiếc chén thánh không được trọn vẹn, vốn tỏa ra một quầng sáng ảm đạm ở bên trong tủ thánh, lập tức lóe lên quang mang chói mắt.

...

Mà cùng lúc đó.

Phía trên một tòa ngọn núi cao cách trấn Tịch Tĩnh cực kỳ xa xôi, Đồ Tể Đầu Heo khiêng con dao mổ màu máu, đứng từ phía xa xa, một mực chăm chú nhìn vào quầng sáng vừa phóng lên cao kia.

Trên bờ vai của ông ta, có một tên hề đen trắng đang ngồi, gã này không ngừng quay hộp nhạc chỉ lớn chừng hai bàn tay.

Đinh đinh đương —— đinh đinh đương ——

Từ bên trong hộp nhạc không ngừng phát ra âm thanh dễ nghe.

"Hì hì hì hì ——" Nụ cười tươi bị đông cứng lại trên gương mặt của thằng hề đen trắng nọ, thân thể nó không ngừng phát ra những tiếng vang “Kẽo cà kẽo kẹt” vô cùng kỳ quái, hệt như một con rối gỗ mục nát bình thường.

"Quái Đầu Heo —— tên khốn tà ác này——ngươi lại muốn dùng ta để nguyền rủa—— hì hì hì hì —— ngươi không sợ mình sẽ

chơi tiểu quỷ kia —— đến hỏng mất sao—— hì hì hi —— "

Đồ Tể Đầu Heo hờ hững nói: "Hắn đã rất kiềm chế, ta chỉ muốn ném tiểu tử Lam tinh kia đến trước mặt hắn, xúc động muốn quay về cố hương, có thể tiến thêm một bước thúc đẩy quá trình sống lại của hắn, nhưng sau khi thực hiện mới thấy, tác dụng của chuyện này cũng không quá lớn."

Thằng hề đen trắng kia lại quỷ dị mỉm cười, hỏi: "Cho nên —— ngươi quyết định dùng ta để nguyền rủa? Hì hì hi!"

Đồ Tể Đầu Heo thản nhiên nói: "Đây là mục đích duy nhất khiến ta thả ngươi rời khỏi nơi đó."

Thằng hề đen trắng kia nhẹ nhàng quay hộp nhạc trên tay, lại cười nói: "Nhưng ngươi không sợ hắn sẽ bị nguyền rủa của ta hoàn toàn xử lý sao —— hì hì hì hì —— ngươi cần phải hiểu rằng ——bắt đầu từ khoảnh khắc nguyền rủa được phát động kia —— hỗn loạn đã triển khai rồi —— chờ cho đến khi hắn bắt đầu thay đổi, trở nên điên cuồng cố chấp—— mọi chuyện sẽ không thể cứu vãn được nữa đâu ——"

Đồ Tể Đầu Heo thản nhiên nói: "Ngươi thật sự cho rằng hắn không hề tiến hành phòng bị gì đối với chuyện này?"

Thằng hề đen trắng nghiêng đầu qua, lộ ra một đoạn lò xò bên trong.

Đồ Tể Đầu Heo thản nhiên nói: "Nơi này tên là lãnh địa bị nguyền rủa, vốn dĩ nó có thể mang đến tác dụng gia trì đối với nguyền rủa của ngươi, mà ta lại đặc biệt tăng mạnh ảnh hưởng đến nơi này."

"Bằng không, ở thời điểm hắn tiến hành trao bệnh tật cho những người sói kia, đã có thể xác định hiệu quả nguyền rủa của ngươi rồi."

"Mà với tính cách của hắn, hắn sẽ không chút do dự tiến hành ngăn chặn loại nguyền rủa kia, cũng khiến cho loại nguyền rủa kia vĩnh viễn không có cơ hội bùng nổ."

Thằng hề đen trắng phát ra từng tràng cười quỷ dị, tần suất quay hộp nhạc cũng trở nên nhanh hơn.

"Hì hì hì hì —— thế thì đã làm sao chứ? Hiện tại nguyền rủa đã mất khống chế rồi —— hắn sẽ phản kích như thế nào?"

"Hắn là ngươi hiểu rất rõ —— tuy lực lượng thần thánh có thể áp chế được nguyền rủa của ta —— nhưng đồng thời —— nó cũng khiến cho nguyền rủa của ta càng thêm mất khống chế —— đừng bảo là ngươi đang gửi gắm niềm tin vào đám Dạ Y kia nhé? Hì hì hi!"

Đồ Tể Đầu Heo ngẩng đầu, nói: "Vậy phải xem ở bản thân hắn, rốt cuộc có thể thừa nhận được vặn vẹo tự ta kia hay không."

Bởi vì cho tới bây giờ, ảnh hưởng mà thứ nguyền rủa kia gây ra cho hắn, cũng chỉ đơn giản là phóng đại mấy thứ tính cách cực đoan của hắn mà thôi. Nói cách khác, nó sẽ làm cho hắn càng ngày càng trở nên cực đoan hơn, càng ngày càng tự cho là đúng hơn, cũng càng ngày càng cố chấp, càng có dục vọng gây thương tổn cho người khác hơn.

Nhưng những điều này còn chưa chân chính chạm đến điểm mấu chốt của hắn.

Thằng hề đen trắng mỉm cười nói: "Vậy điểm mấu chốt của hắn là gì?"

Đồ Tể Đầu Heo nhắm mắt nói: "Keo kiệt."

Thằng hề đen trắng vẫn duy trì nụ cười, nhưng bàn tay vốn đang không ngừng quay hộp nhạc, lại đột nhiên ngừng lại.

Đồ Tể Đầu Heo khiêng dao mổ lên vai, ngẩng đầu nói: "Cả mạng người nữa."

...

Quảng trường, trấn Tịch Tĩnh.

Dược tề tăng sinh huyết nhục bùng nổ, khiến cho thân thể Lâm Ân không ngừng cuồng loạn mà bành trướng và vặn vẹo lên, vô số những đoạn xúc thể mang theo hàng đống máu thịt và tiếng rít không ngừng sinh trưởng ra ngoài huyết nhục trên cơ thể hắn.

Những tiếng rít gào điên loạn liên tục vang lên, làm cho toàn bộ những sinh vật bên trong tiểu trấn đều thống khổ mà bịt kín lỗ tai.

Cùng với đó, là vô số những chuỗi xiềng xích thần thánh đang một mực trói buộc trên người hắn, đều vang lên những tiếng “Ca ca ca” bị kéo căng ra.

Tòa pháp trận do sợi dây chuyền Thánh Thiên Sứ mười hai cánh một mực khuếch tán ra ngoài kia, cũng bắt đầu trở nên rung động. Rung động không ngừng khiến bên trên xuất hiện vô số những đường nứt vỡ chi chít rậm rạp.

Chương 348: Phát Súng Điên Cuồng!!!

Sắc mặt Độ Nha chuyển thành tái nhợt, không khỏi lui về phía sau.

Đúng là thứ huyết nhục tai biến cuồng loạn kia đã khiến gã cảm nhận được nỗi sợ hãi một mực trào dâng trong lòng.

Đây là nguyên nhân Lâm Ân luôn mang đến bất an cho người khác?

Gã thực sự… trăm triệu lần cũng không ngờ được, thiếu niên này vẫn còn cất giấu một con bài chưa lật đáng sợ đến thế.

"Mau!" Gã lập tức xoay người, hướng thẳng về phía giáo đường, hô to một tiếng.

May mắn là đến thời điểm này, cửa chính của giáo đường cũng "Ầm ầm" mở ra.

Dưới cả đám người vây quanh, không ngừng ngâm xướng, tới cuối cùng, chiếc chén thánh bị tổn hại, một mực tản ra ánh sáng mênh mông kia, đã hoàn toàn được đánh thức.

Mà trưởng trấn cũng bị đống huyết nhục bành trướng thành to như một ngọn núi nhỏ bên ngoài làm khiếp sợ.

"Cái này... Đây là..."

Độ Nha cũng không có thời gian để giải thích quá nhiều cho đối phương, đã nhanh chóng vọt tới trước mặt trưởng trấn, vơ một cái, dứt khoát lấy đi món di vật của Thánh kia, hai tay đột

nhiên đánh ra từng chú thuật phù văn.

Quang mang màu vàng lập tức phá vỡ chiếc mặt nạ mỏ chim trên mặt gã.

Cuồng phong thổi quét qua.

Độ Nha cắn răng, đột nhiên đặt món di vật của Thánh đã được gọi tỉnh kia, lơ lửng ở trước ngực mình, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào khối huyết nhục vẫn đang nhanh chóng bành trướng kia, trong miệng bắt đầu ngâm xướng một đoạn chú văn trừ ma.

"Regnaterrae, cantate Deo! (chú văn) "

"Psallite Dominoquiferti Ssupercaelumcaeliad Orientem Eccedabitvoci Suaevocemvirtutis! (chú văn) "

Mà ở phía sau, trưởng trấn và những mục sư kia đều lộ sắc mặt tái nhợt, vội vàng nhắm hai mắt lại, mở miệng ngâm xướng theo Độ Nha.

Ngay tức khắc, từ bên trong chén thánh lập tức bắn ra một mảnh quang mang mênh mông vô ngần, nháy mắt sau đó, mảnh sương mù màu đen vốn bao phủ cả tiểu trấn đã bị xua đuổi.

Dưới lực lượng thần thánh tinh lọc, Lâm Ân vừa hóa thành con quái vật huyết nhục khổng lồ kia cũng phát ra một tiếng rít cuồng loạn.

Có thể nhìn thấy bóng dáng một người không ngừng chớp lóe, tạo thành hiện tượng bóng chồng, trong bộ thân thể đã phát sinh huyết nhục tai biến kia, cũng liên tục ôm đầu giãy giụa.

"Tribuitevirtutem Deo! (chú văn) "

Độ Nha gắt gao cắn răng, điều khiển chiếc chén thánh, khiến

cho hàng nghìn hàng vạn lời cầu khấn thần thánh một mực hội tụ bên trên chén thánh, chính chúng đã trợ giúp, yểm trợ, để gã dần dần tiến từng bước một về phía thân thể huyết nhục vặn vẹo kia.

Từng luồng hắc khí đen kịt không ngừng xuất hiện phía trên đống huyết nhục nọ. rồi lan tràn ra ngoài.

"Mọi người! Quá mức… Ồn ào!" Một âm thanh điên cuồng đầy phẫn nộ vang lên giữa đống huyết nhục ấy.

Rất nhanh, đống huyết nhục khổng lồ trước mắt đã nổ mạnh, bắn ra vô số những sợi xúc tu, cuồng loạn lao thẳng về phía bọn họ.

Nhưng không mang đến bất cứ tác dụng gì.

Dưới thánh quang khổng lồ áp chế, chịu ảnh hưởng bởi hiệu quả tinh lọc vô cùng mạnh mẽ kia, ngay trong khoảnh khắc khi những nhánh xúc tu của hắn tiếp cận với chén thánh, chúng đã bị tinh lọc trở thành vô số những điểm sáng mỏng manh.

"Thánh tử thánh phụ thánh linh!"

"Thánh tử thánh phụ thánh linh [1]!"

[1] : Là Chúa ba ngôi (Trinity hoặc Trinitas) của Thiên Chúa, theo giáo lý của hầu hết các giáo hội thuộc cộng đồng Kitô giáo, Thiên Chúa là duy nhất, hiện hữu trong ba ngôi vị: Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần.

Tất cả mọi người đều nhắm hai mắt lại, càng không ngừng tụng niệm thánh ngôn.

Từng bước tới gần, vầng sáng bên trên di vật của Thánh cũng càng ngày càng trở nên kịch liệt, đống huyết nhục cuồng loạn kia cũng bắt đầu từng chút từng chút một bị quầng sáng thần thánh ấy tinh lọc, nhanh chóng héo rút, bốc hơi đi.

Mãi cho đến khi quá trình cầu nguyện đã kéo dài được hơn mười phút, đống huyết nhục khổng lồ kia đã bị co

Tại khu vực trung tâm của pháp trận, đột nhiên cái đầu của Lâm Ân giãy giụa, thoát khỏi đống huyết nhục bầy nhầy nọ. Hắn gắt gao ôm lấy đầu mình, trên mặt tràn ngập dữ tợn và cuồng loạn.

"Các người đã làm tôi nổi điên lên rồi! Tất cả đều phải chết!"

Mỗi một chữ hắn nói ra, bóng dáng không ngừng chớp lóe bên trong cơ thể hắn lại trở nên rõ ràng hơn một chút.

Thật hiển nhiên, những lời này vốn không phải do bản thân Lâm Ân nói!

Mà là thứ nguyền rủa trong cơ thể hắn kia!

"Không đúng! Không đúng!"

Độ Nha gắt gao điều khiển chiếc chén thánh trước người, lại đưa mắt nhìn cậu thiếu niên đang rít gào, một mực bị khống chế dưới ánh sáng của thánh quang kia.

Gã cũng cảm nhận được, đúng là thứ năng lượng nguyền rủa trong cơ thể hắn đã bị tinh lọc và áp chế trên diện rộng, nhưng cũng không biết vì sao, thứ năng lượng nguyền rủa nọ lại không hề xuất hiện dấu hiệu hoàn toàn bị xua tan!

Ngược lại, nó giống hệt một cái ấm nước sôi, càng bị tinh lọc, càng trở nên bạo động!

Nhất định là ở chỗ nào đó đã xảy ra vấn đề rồi!

Nhất định là ở chỗ nào đó đã xảy ra vấn đề rồi!

Mà cũng chính tại một khắc này, Lâm Ân vốn đang giãy giụa bên trong đống huyết nhục bên dưới, lại đột nhiên xoay đầu, ánh

mắt nhìn thẳng vào Độ Nha, ẩn sâu trong đáy mắt đều là điên cuồng và hỗn loạn.

Chỉ nghe “Rầm” một tiếng.

Trên gương mặt hắn, đột ngột xuất hiện gương mặt một thằng hề đầy phẫn nộ.

"Ngươi thật sự cho rằng bản thân có thể xua tan ta sao?"

"Ngươi chỉ có thể làm ta cảm thấy thống khổ! Ngươi chỉ có thể làm ta cảm thấy bản thân mất đi khống chế! Ngươi… cái thằng hề ồn ào này!"

Hắn phát ra một tiếng rít điên cuồng.

Trong nháy mắt, cùng với những chuỗi điện lưu không ngừng vang lên “Xoẹt xoẹt”, đột nhiên hắn nâng tay lên khỏi đống huyết nhục rách nát bên ngoài, trực tiếp rút ra một khẩu súng lục màu bạc, nhắm chuẩn vào người Độ Nha.

Phanh ——

Một tiếng súng vang lên.

Viên đạn săn ma lập tức bay từ bên trong họng súng ra ngoài.

Khoảnh khắc kia, toàn bộ những con người đang có mặt tại hiện trường, đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi, cả đám không ngừng run rẩy nhìn chằm chằm vào viên đạn vừa bắn ra ngoài từ bên trong họng súng kia.

Nó không bị pháp trận trói buộc.

Nó không bị chén thánh áp chế.

Nó lướt qua mảnh quang mang bên ngoài chén thánh.

Nặng nề bắn vào lồng ngực Độ Nha.

Con ngươi trong mắt Độ Nha lập tức nở to lên, hoa máu màu đỏ tươi từ trong ngực gã văng tung toé ra ngoài, nhuộm đỏ chiếc chén thánh đang lửng lơ trước mặt.

Chương 349: Ngươi Chơi Đủ Chưa???

Ngay trong tiếng rít gào thê lương của mọi người, thân thể Độ Nha nặng nề bay về phía sau, bên tai vang lên vô số những tiếng gió cuồng loạn.

"Độ Nha tiên sinh!"

Chén thánh cũng “Ầm ầm” rơi xuống đất, kéo theo cả thánh quang vốn đang tuôn trào mãnh liệt, trực tiếp tắt ngấm đi.

Mà mất đi thánh quang tăng phúc, Thánh Thiên Sứ mười hai cánh trên sợi dây chuyền cũng không kiên trì được nữa, nhanh chóng nổ tung ra.

Phanh ——

Phanh ——

Một tiếng súng vang lên.

Lâm Ân điên cuồng và hỗn loạn, đi bước một về phía trước, trong miệng không ngừng rít gào, khẩu Súng Săn Ma trên tay trực tiếp chĩa thẳng về phía Độ Nha, dứt khoát kéo cò.

"Ồn ào!"

"Ồn ào!"

Hắn không ngừng nổ súng, từng viên đạn nổ trước mặt vị Dạ Y kia, biến thành những đóa hoa máu đỏ tươi.

Vào khoảnh khắc này, dường như hết thảy mọi thứ đều trở nên yên tĩnh, dường như không một người nào có thể ngăn cản hắn trong cơn phẫn nộ điên cuồng kia.

Một nhánh xúc tu màu đỏ tươi lập tức nổ bắn ra ngoài.

Thân thể Độ Nha trực tiếp bị hắn túm lấy, rồi hắn, với gương mặt đã trở nên vặn vẹo không rõ hình người, lại ngắm thẳng họng súng vào đầu Độ Nha, dữ tợn nói:

"Tao muốn mày chết!"

"Đầu!" Trái Trái hét lớn, âm thanh chói tai như muốn xé rách cổ họng, chui ra ngoài.

Bởi vì cô biết!

Cô biết!

Nếu thực sự giết người, hắn sẽ không còn cơ hội quay đầu lại nữa, cũng hoàn toàn đi ngược lại với tất cả những lý niệm bản thân vẫn theo đuổi trong lòng.

Bởi vì... Bởi vì... thiếu niên trong Tiệm Dược Tề Cưa Máu kia tuyệt đối sẽ không lạm sát người vô tội!

Cờ - rắc——

Nhưng vào thời khắc ấy, Lâm Ân vẫn kiên quyết kéo cò súng.

Phanh ——

Một tiếng súng vang lên.

Có thể rõ ràng nhìn thấy viên đạn từ bên trong họng súng, nổ mạnh bắn ra bên ngoài sương mù dày đặc…

Cũng có thể rõ ràng nhìn thấy viên đạn săn ma một mực bay ra

khỏi họng súng, lao thẳng theo quỹ tích người ta nhắm sẵn cho nó…

Hết thảy đều rõ ràng như vậy.

Thậm chí ở bên trong con ngươi của Độ Nha, cũng một mực phản xạ hình ảnh viên đạn đang nhanh chóng tới gần mình.

Viên đạn kia thực sự muốn lấy đi tính mạng của gã.

Trong mắt Độ Nha còn phản chiếu bóng dáng chấp hành giả và Hắc Lô đang đứng phía xa xa, lập tức rít gào xông tới…

Cũng phản chiếu sắc mặt tái nhợt của nhóm cư dân kia…

Tất cả đều lo lắng cho gã, nhưng bản thân gã lại không còn một chút sức lực nào để né tránh nữa rồi.

Chén thánh đã hút cạn tất cả lực lượng trong cơ thể gã.

Gã...

Bất lực...

Phanh ——

Tiếng súng vang lên.

...

Trên đỉnh núi xa xa.

Thằng hề đen trắng đang ngồi trên vai Đồ Tể Đầu Heo lập tức lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, lại có chút hả hê nói: "Này —— Đầu Heo —— ngươi thất bại rồi —— phát súng này —— không chỉ lấy đi mạng của tên Dạ Y kia —— nó cũng phá tan điểm mấu chốt của hắn—— "

"Tới cuối cùng, hắn cũng—— hì hì hì hì —— không chống đỡ nổi nguyền rủa của ta —— "

Nói xong, gã lập tức nhảy từ trên vai Đồ Tể Đầu Heo xuống dưới, đẩy đẩy cái mũi màu hồng của mình, sau đó nở nụ cười quỷ dị, dứt khoát đi về phía chân núi, nhưng chưa đi được hai bước, từ phía sau đã truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Đồ Tể Đầu Heo: "Ngươi không định xem tiếp ư?"

Thằng hề đen trắng "Kiệt kiệt" mở miệng cười, rồi quay đầu lại hỏi: "Có gì hay mà xem tiếp chứ —— chứng kiến một thằng hề mới sinh ra sao?"

Đồ Tể Đầu Heo lạnh nhạt nói: "Có lẽ mọi chuyện cũng không giống những gì ngươi đang chờ mong đâu."

Ánh mắt thằng hề đen trắng lập tức ngưng đọng lại.

Ngay sau đó, gã lập tức xoay người, nhìn thẳng về nơi xa xôi kia.

...

Trấn Tịch Tĩnh.

Cả quảng trường yên tĩnh như đã chết.

Dưới mặt đất, con ngươi trong mắt Độ Nha lộ vẻ kinh ngạc vô cùng, khi thứ phản chiếu trước mắt mình vẫn là gương mặt của cậu thiếu niên kia.

Một bên tai rơi xuống đất.

Một cái đầu đạn bị khảm ở nơi này.

Rõ ràng Độ Nha đã ngửi được luồng khói đặc bốc ra từ bên trong họng súng kia…

Thậm chí gã còn chuẩn bị tâm lý đón nhận tử vong rồi.

Nhưng không có...

Bởi vì viên đạn kia không hề bay vào mi tâm như gã từng tưởng tượng, mà bắn chếch về phía tai.

Trái Trái run rẩy chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này. Hồi lâu sau, cô mới nâng tay lên, nhìn chằm chằm vào gương mặt Lâm Ân.

Cô trông thấy một gương mặt bình tĩnh dị thường, cũng trông thấy ánh mắt quen thuộc lóe lên trong đôi mắt kia.

Giống như...

"Không! Không! Không đúng!"

Đột nhiên trên gương mặt của Lâm Ân lại xuất hiện vẻ mặt của một thằng hề dữ tợn. Hắn lại một lần nữa mất đi khống chế, nâng khẩu súng trong tay lên, run rẩy mà nhắm thẳng vào trán Độ Nha.

Nhưng lần này, không cần biết hắn dùng sức như thế nào, ngón tay vốn đã đặt lên cò súng, vẫn không thể nào co lại được.

"Ngươi làm sao có thể... Ngươi làm sao có thể!" Gương mặt thằng hề kia một mực điên cuồng mà run rẩy, thứ cảm giác bất an nặng nề vừa xuất hiện trong lòng gã.

Mà cũng chính tại một khắc này, hắn lại run rẩy nhìn thấy bàn tay vốn đang cầm khẩu súng lục của mình, lại từng chút từng chút một bị nâng lên…

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy rung động hãi hùng của hắn, họng súng kia trực tiếp bị đặt vào giữa lồng ngực của chính hắn.

Trong nháy mắt, toàn bộ bầu không khí đều chuyển thành yên

tĩnh, yên tĩnh đến rợn người…

"Ngươi chơi đủ chưa?" Một giọng nói vang lên.

Ngay khi âm thanh rơi xuống đất, ngón tay đang nắm chắc khẩu súng kia, lập tức bóp cò.

Phanh ——

Một tiếng súng vang lên.

Viên đạn trực tiếp xuyên qua phần lưng của hắn, bay ra ngoài.

Ngay sau đó, một cái bóng tối đen, giống như ngó sen đã đứt vẫn còn vương tơ, dần dần lộ ra bên ngoài thân thể hắn.

Phanh ——

Phát súng thứ hai!

Phanh ——

Phát súng thứ ba!

Mỗi một lần Lâm Ân bóp cò súng, người ta đều có thể rõ ràng nhìn thấy một cái bóng thằng hề tối đen, không ngừng mở miệng rít gào, bị viên đạn săn ma kia dần dần bóc tách ra bên ngoài thân thể hắn.

Ngay tại khoảnh khắc phát súng thứ tư vang lên, cuối cùng cái bóng màu đen không ngừng rít gào, lại chớp lóe điên cuồng ấy, đã bị bóc tách gần như toàn bộ ra ngoài thân thể, chỉ còn lại một đường kinh mạch màu đen, vẫn ngoan cố bám lại.

Mà cũng chính tại một khắc này, Lâm Ân bình tĩnh vươn tay tới, ngay giây tiếp theo, một cây trường thương đã gãy lìa, lập tức xuất hiện trên tay hắn.

Chương 350: Mặt Nạ Thằng Hề!!!

Đột nhiên Lâm Ân xoay người lại, rồi ngay một khắc khi cái bóng chuẩn bị quay trở lại thân thể hắn, hắn dứt khoát đâm một mâu, ghim thẳng vào trong ngực nó, đóng đinh cái bóng kia xuống đất.

Bùm bùm ——

Điện lưu cuồn cuộn cùng với lực lượng thần thánh thổi quét qua, nhanh chóng leo lên cái bóng nọ, khiến cho nó không ngừng phát ra những tiếng rít gào thê lương thảm thiết.

"Không có khả năng! Không có khả năng! Rõ ràng ta… rõ ràng ta đã gần như thay thế được ngươi rồi!"

Cái bóng thằng hề màu đen kia dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm vào vẻ mặt bình tĩnh của Lâm Ân, nó tuyệt đối không ngờ, tuyệt đối không ngờ hắn lại có thể... lại có thể làm được như vậy...

Từ bên trong vùng bóng mờ dưới trán, lập tức truyền đến giọng nói trầm thấp của Lâm Ân. "Ngươi có làm gì cũng không thể giết người được..."

Cái bóng thằng hề màu đen kia lập tức run rẩy nhìn hắn.

"Ngươi vốn là cái bóng được phóng đại từ bên trong tâm lý của ta, vậy hắn là ngươi cũng hiểu được..."

Lâm Ân chậm rãi mở to đôi mắt sâu lắng kia, khẩu súng lục trong tay hắn lại từ từ nâng lên, nhắm thẳng vào mi tâm cái bóng,

tinh thần lực cuồn cuộn dần dần ngưng tụ ra những viên đạn bên trong ổ quay của khẩu súng.

Quầng sáng đến từ năng lực xóa bỏ nguyền rủa nhanh chóng tản ra, sau đó cuồn cuộn tụ tập lại phía trên khẩu súng lục trên tay hắn.

"Lâm Ân ta dù có tàn khốc đến mấy... cũng tuyệt đối không lạm sát người vô tội..."

"Ta sẽ không bỏ qua cho những kẻ nào làm ta cảm nhận được bọn họ xấu xa, nhưng ta cũng sẽ không giết chóc những người bản thân cho là tốt đẹp."

"Chỉ từ điểm này thôi..."

"Ngươi đã không thể thay thế được ta rồi."

Cái bóng thằng hề màu đen kia run rẩy đưa mắt nhìn cậu thiếu niên đang bình tĩnh mà chăm chú nhìn xuống mình, nhìn nó dần dần bị vầng sáng màu trắng kia lấp đầy hai mắt.

Đột nhiên cái bóng thằng hề màu đen lại điên cuồng mở miệng rít gào một tiếng, rồi dồn sức muốn một lần nữa quay trở về thân thể Lâm Ân.

"Không!"

Phanh ——

Lâm Ân bình tĩnh kéo cò súng. Luồng khói đen cuồn cuộn từ bên trong họng súng lan tràn ra ngoài.

Từng viên đạn thần thánh lần lượt bắn thẳng vào trán thằng hề.

Cuồng phong thổi quét, cả quảng trường vẫn chìm trong một mảnh bình tĩnh.

Cái bóng thằng hề màu đen nọ vẫn dùng ánh mắt trống rỗng mà chăm chú nhìn vào Lâm Ân, nhưng bóng dáng tối đen của nó lại từng chút từng chút một bị luồng ánh sáng trắng tinh đến chói mắt trên người thanh tẩy, rồi dần dần tiêu tán.

【 đinh! Ngươi ghi chép nguyền rủa: Chú Hề Khóc Lóc (hỗn loạn)】

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ ẩn tàng đặc thù: Tự ta, nhận được khen thưởng nhiệm vụ: Tinh thần lực vĩnh viễn gia tăng 10%, cường độ linh hồn vĩnh viễn gia tăng 10%, khen thưởng đặc thù cấp truyền thuyết: Mặt Nạ Thằng Hề 】

【 Mặt Nạ Thằng Hề 】

【 loại hình 】: Vật bị nguyền rủa

【 năng lực 】: đề cao nhanh nhẹn và linh hoạt trên diện rộng.

【 giới thiệu 】: Ngươi vĩnh viễn không nhìn thấy khuôn mặt đằng sau chiếc mặt nạ chú hề kia là đang mỉm cười hay đang khóc lóc, ngươi cũng vĩnh viễn không nhìn thấy trái tim bên dưới lớp mặt nạ kia rốt cuộc là thiện lương hay là tà ác, nhưng tại khoảnh khắc ngươi đeo chiếc mặt nạ ấy lên, ngươi sẽ trở thành một thằng hề luôn cười gằn độc ác trên sân khấu.

【 đặc thù 】: Có thể thăng cấp

Lâm Ân bình tĩnh cất khẩu súng trên tay đi, rồi quay đầu, nhìn về phía Độ Nha vẫn còn ngã ngồi dưới đất. Hắn vươn tay về phía gã, bình tĩnh nói: "Cám ơn anh, anh xứng đáng là một Dạ Y chân chính."

Độ Nha vươn tay ôm lấy miệng vết thương dữ tợn trên ngực, dùng sức ho khan một tiếng rồi thở dốc nói: "Cậu lại có thể tự mình thoát khỏi... thứ nguyền rủa kia?"

Lâm Ân không vội trả lời gã, chỉ một mực bình tĩnh đứng ở nơi đó, một cơn gió mạnh thổi qua, vù vù cuốn đi khung cảnh thê lương đầy đất.

Đúng là thứ nguyền rủa này phát tác quá nhanh, khiến hắn bất ngờ không kịp đề phòng.

Mà chờ tới khi hắn chân chính ý thức được mức độ ảnh hưởng nặng nề của Chú Hề Khóc Lóc đối với mình, loại nguyền rủa ấy đã nhanh chóng bóp méo nhận thức của hắn rồi.

Thậm chí loại ảnh hưởng này, còn nhanh hơn những gì hắn từng suy đoán, thật hiển nhiên, một khi loại nguyền rủa này phát tác, nó sẽ xâm lấn, ăn mòn cực kỳ nhanh chóng, cực kỳ mạnh mẽ.

Thậm chí, trong đoạn thời gian đó, từng có một lần hắn đã cho rằng, thứ kia chính là bản thân. Cũng giống như một người bất bình thường, vĩnh viễn sẽ không nhận ra bản thân mình bất bình thường vậy.

Hắn cho rằng bản thân mình thật sự... Phát điên rồi.

"Nếu không phải hắn đã làm trái với điểm mấu chốt trong lòng tôi, phỏng chừng tôi cũng rất khó ý thức được sự bất thường của bản thân." Lâm Ân hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng nói: "Bởi vì bất kể như thế nào, ít nhất... Tôi cũng không thể giết người được."

Nhóm người chung quanh đưa ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn về phía thiếu niên này, giống như hết thảy những gì vừa xảy ra chỉ là một giấc mộng kỳ lạ ác liệt vậy.

Gió nhẹ thổi tới.

Mọi người đưa mắt nhìn đống máu thịt đã bể nát tan tành, đang không ngừng héo rút, vương vãi khắp nơi trên quảng trường, lại nhìn chiếc chén thánh dưới đất, cứ như vậy mà suy nghĩ đến

xuất thần.

Nhưng trong lúc mơ mơ hồ hồ ấy, dường như vừa có một âm thanh xa lạ vang lên. Nó rất mỏng manh, rất mờ mịt, như thể đó chỉ là ảo giác mà thôi.

【 đinh! Độ phục hồi của ngươi: 3%】

Phía trên quảng trường, Lâm Ân nghiêm túc vươn tay về phía Độ Nha, nói: "Lại phải xin lỗi anh thêm một lần nữa rồi, Độ Nha tiên sinh, không cần biết như thế nào, tôi cũng mang đến rất nhiều phiền toái cho anh và mọi người ở nơi đây rồi. Tôi nhất định sẽ cố gắng bù đắp lại những sai lầm bản thân đã mắc. Mong anh hãy tin tưởng tôi."

Ngay tại khu quảng trường trống trải ấy, Lâm Ân dạng chân, đứng ở trước mặt Độ Nha. Trên gương mặt đẹp trai của hắn mang theo vẻ hối lỗi nồng đậm, ánh mắt chân thành vươn tay về phía Độ Nha, hi vọng có thể nhận được một lời tha thứ.

Độ Nha hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, nói: "Cậu không cảm thấy hình tượng hiện tại của mình đã trở nên tuấn tú quá mức rồi sao?"

Lâm Ân ngẩn ra, lập tức theo bản năng mà xoa xoa hai má, nói: "Có ư?"

Chương 351: Tôi Không Cảm Thấy Quá Mức Xấu Hổ Đâu!!!

Độ Nha nhắm mắt lại, huyệt Thái Dương giật giật, nói: "Tôi hỏi cậu, cậu trần truồng với cái 'gai' thẳng tắp kia, đứng ngay trước mặt tôi, còn dạng chân, vươn tay tới, cậu đang định khoe vốn liếng hùng hậu của mình hả?"

"..."

Cả quảng trường vừa khôi phục một chút âm thanh, lại nhanh chóng chìm vào yên tĩnh.

Dưới ngọn đèn dầu ảm đạm, cái bóng đổ về một phía của Lâm Ân kéo thật dài xuống đất, hình chiếu hệt như một chữ "Bốc" (ㅏ).

Hắn chớp chớp mắt, lập tức quay đầu nhìn về phía cư dân tiểu trấn, nhìn một nhóm người cả trai lẫn gái đang tròn xoe hai mắt nhìn chằm chằm vào mình.

Hắn cũng theo bản năng mà cúi đầu nhìn xuống.

"..."

"..."

Lâm Ân lập tức cười ha hả mà vươn tay gãi gãi đầu, nói: "Ây cha! Thật có lỗi thật có lỗi! Quần áo trên người tôi đều bị rách cả rồi, thực sự không cẩn thận mà để lộ vũ khí ra ngoài, ha hả ha hả. Nhưng cũng không có gì."

Lâm Ân (￣▽￣)/ dựng một ngón tay lên, nói: "Tôi không cảm thấy quá mức xấu hổ đâu."

"..."

Toàn bộ đám cư dân tiểu trấn đều ngây dại đứng nguyên nơi đó, nhìn chằm chằm vào tên Lâm Ân "không cảm thấy quá mức xấu hổ" kia.

Bọn họ cứ có cảm giác...

Sau khi hắn khôi phục lại bình thường, phong cách hành sự lập tức trở nên khác hẳn lúc trước!

Rõ ràng là lúc trước nhìn hắn cực kỳ khủng bố, còn đẹp trai đến điên cuồng nữa cơ!

Còn nữa, nếu bản thân ngươi không cảm thấy xấu hổ, thì ngươi nói ra làm quái gì?

Cứ như vậy, đám cư dân tiểu trấn đầy một bụng chửi rủa nhưng có chút ngại ngùng không dám phun ra, rốt cuộc tất cả đều khó xử mà khụ khụ hai tiếng, có chút mất tự nhiên nghiêng đầu nhìn qua hướng khác.

Bọn họ cũng cảm thấy, mình cứ trố mắt nhìn thân thể trần truồng với cái 'gai' thẳng tắp của người ta như vậy, cũng không được tốt cho lắm.

(Vậy đó, nếu bản thân chính chủ không ngại thì kẻ ngại sẽ là đám người xung quanh!)

Đương nhiên, không thể tránh khỏi tình huống bất ngờ, đó là thi thoảng vẫn có mấy em gái bất cẩn mà liếc nhìn, sau đó tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng, xấu hổ quay đi.

"Ngượng ngùng, Độ Nha tiên sinh à, mong anh chờ tôi hai phút. Tôi đi mượn cái quần mặc vào. Anh cứ an tâm một chút chớ nóng vội." Lâm Ân nghiêm túc nhìn về phía Độ Nha, lộ ra một chút hài lòng không được đứng đắn cho lắm.

Ngay sau đó, hắn xoay người nhìn sang đám cư dân tiểu trấn đang cực kỳ mất tự nhiên và xấu hổ đằng kia.

"Các vị, xin hỏi..."

Lâm Ân khụ khụ hai cái, lộ ra vẻ mặt vui sướng dạt dào.

...

Vài phút sau, Lâm Ân nghiêm túc mặc một chiếc quần đùi trở về.

Không ai biết rốt cuộc là Lâm Ân đã mượn cái quần đùi ấy như thế nào, cũng không ai biết rốt cuộc là người nào đã tìm được một cái quần đùi trong khoảng thời gian ngắn như thế, rồi đưa cho hắn mượn.

Nhưng ở thời điểm, hắn lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Độ Nha, bộ phận mấu chốt trên người đã được che đậy cực kỳ kín đáo.

"Thật có lỗi, Độ Nha tiên sinh." Lâm Ân nhanh chóng ngồi xổm xuống bên cạnh Độ Nha, rồi theo bản năng mà nâng chiếc kính một mắt không còn tồn tại nữa lên, nhìn miệng vết thương trước ngực gã, hốc mắt thoáng đỏ ửng, nghẹn ngào nói: "Vừa rồi tôi đã bắn anh nhiều phát như vậy, làm anh chảy nhiều máu đến nhường này, tôi... trong lòng tôi thực sự áy náy vô cùng."

Độ Nha nằm dưới đất, cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, nhắm mắt nói: "Hiện giờ tôi không muốn nhìn thấy cậu, cậu đi được xa đến mức nào thì đi xa đến mức ấy giùm tôi, nghe rõ chưa?"

Lâm Ân xoa xoa hốc mắt, lắc lắc đầu, có chút khó xử nói: "Nhưng trong lòng tôi thật sự rất áy náy mà, nếu cứ tùy tiện rời đi như vậy, tôi có cảm giác mình sẽ áy náy cả đời mất..."

Độ Nha lập tức ngưng thần, mở to mắt, tỏ vẻ chán ghét nói:

"Vậy cậu muốn thế nào?"

Crack——

Lâm Ân mở chốt bảo hiểm của súng lục, sau đó nhắm thẳng vào ngực mình, lại nắm lấy tay Độ Nha, đặt lên khẩu súng ấy, nghiêm túc nói: "Nếu không anh cũng bắn tôi vài phát đi?"

Độ Nha nghe mà kinh ngạc không thôi, gã đưa mắt nhìn Hắc Lô phía xa xa, lại đưa mắt nhìn bãi đất trống bên cạnh, nghi hoặc hỏi: "Cậu có bệnh hả?"

Phanh ——

Một tiếng súng vang lên.

Một vũng máu lớn kinh người lập tức văng lên đầu Hắc Lô, dọa cho đám người chung quanh giật mình thon thót, tất cả đều chớp chớp mắt nhìn qua bên này.

Độ Nha kinh ngạc nhìn bàn tay Lâm Ân đang ấn ngón tay mình vào cò súng.

"Cái kia..."

Phanh ——

Lại một tiếng súng vang lên.

Vũng máu thứ hai trực tiếp làm Hắc Lô ướt như chuột lột.

Độ Nha kinh ngạc vô cùng, gã run rẩy nói: "Được rồi! Được rồi! Được rồi mà! Nhóc con, cậu đừng làm vậy nữa..."

Phanh ——

Phanh ——

Liên tục hai tiếng súng vang lên.

Cả đám người xung quanh đều lộ ra biểu cảm mắt chữ A mồm chữ O, đờ đẫn nhìn hai người bọn họ (°Д°).

Hắc Lô vừa trốn về phía xa xa, lập tức nhìn thân thể đầy máu của mình mà điên tiết hét lớn lên.

Độ Nha giật giật khóe miệng, đầu óc vang lên ong ong, hai mắt trống rỗng nhìn Lâm Ân, nói: "Tôi cảm thấy nhiêu đó là đủ lắm rồi, nếu cậu muốn được tôi tha thứ... Tôi... Tôi tha thứ cho cậu là được..."

Gã thực sự có cảm giác, khi ở trạng thái bình thường, tên nhân loại này còn điên hơn lúc dính nguyền rủa!!!

Sau khi nhận được lời tha thứ từ phía Độ Nha, Lâm Ân đã chịu mỉm cười, hắn lại theo thói quen, vươn tay tới, nâng chiếc kính một mắt không còn tồn tại lên, nói: "Cám ơn, cám ơn anh."

Nhưng … ngay tại thời điểm Độ Nha nghiến răng đang chuẩn bị nói thêm điều gì đó, thì đột nhiên “Phù phù” —— Lâm Ân lại thẳng tắp ngã xuống bên người gã, hai mắt mở to, máu tươi từ trong ngực hắn chảy tràn ra đất.

Độ Nha kinh ngạc nằm yên tại chỗ, chăm chú nhìn thiếu niên vừa ngã xuống bên người mình.

Giống như đến tận thời điểm này, gã mới phát hiện ra…

Kỳ thật thiếu niên ấy đã sớm mỏi mệt, kiệt sức từ lâu rồi…

Kỳ thật, toàn bộ tổn thương do lời nguyền của thằng hề kia mang đến, vẫn do một mình hắn gánh vác…

Kỳ thật lồng ngực của hắn, đã sớm bị chính hắn, dùng khẩu súng trong tay mình bắn thành cái sàng rồi…

Chỉ là trước kia, hắn vẫn thể hiện cho mọi người thấy rằng bản thân là một tên quái vật bất tử, dù chịu tổn thương nặng nề đến mức nào vẫn không chết được, dù đã bị bắn thành cái sàng, vẫn mở miệng cười ha hả, còn không ngừng mở miệng giải thích và cảm ơn, giống như bản thân hoàn toàn không có việc gì...

Nhưng trên thực tế, hắn... đã rơi vào tình trạng hấp hối từ lâu rồi...

Chương 352: Thứ Chó Má Này Lại Cố Ý Muốn Làm Người Khác Ghét Bỏ Ta Ư?

Hắn chỉ đang cố gắng dùng phương thức của chính mình, để hóa giải toàn bộ cảm giác khủng hoảng, sợ sệt do bản thân đã gây ra cho mọi người mà thôi...

Lâm Ân nằm nghiêng ở nơi đó, trên mặt tràn ngập mỏi mệt và trống rỗng, sau đó, tầm nhìn cũng dần dần trở nên mơ hồ.

"Này! Này! Lâm Ân! Lâm Ân!"

Chỉ là trong mơ màng, dường như hắn có thể nghe được bên tai mình vừa truyền đến âm thanh nào đó, vô cùng vội vàng, hoảng hốt.

Giống như... hết thảy chỉ là một giấc mộng.

...

...

Trong bóng đêm, dường như có một luồng ánh sáng vừa chiếu rọi tầm nhìn mơ hồ.

Phảng phất như có thể nhìn thấy một gương mặt với chiếc mặt nạ mỏ chim bên trên, hình ảnh này thật là kỳ lạ.

"Dao giải phẫu."

"Cái nhíp."

"Dược tề cầm máu."

Bên tai không ngừng truyền đến những danh từ vô cùng quen thuộc, nhưng rất nhanh ý thức của hắn lại một lần nữa rơi vào bên trong hắc ám.

Mà cũng không biết đã trải qua bao lâu, mãi cho đến khi Lâm Ân mơ hồ mà ngưng thần, mở to đôi mắt ra, rồi lập tức ngồi dậy, ngơ ngác.

"Cậu tỉnh rồi?" Bên tai truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Độ Nha kia.

Âm thanh ấy khiến Lâm Ân ngẩn người, tầm nhìn dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Hắn quay đầu, nhanh chóng trông thấy Dạ Y vẫn đeo chiếc mặt nạ mỏ chim, đang bắt chéo chân ngồi trên băng ghế ở cách đó không xa. Chỉ cần nghe giọng nói là có thể nhận ra, người bên dưới chiếc mặt nạ ấy chính là Độ Nha.

Lâm Ân cúi đầu, nhìn đường khâu trên ngực mình, trên mặt lộ vẻ kinh dị.

Sau đó, hắn vươn tay, tìm được một đoạn chỉ thòi ra bên ngoài đường khâu, rồi theo bản năng, lập tức kéo nó ra ngoài.

Ba —— Chỉ chưa kéo ra được, nhưng cái đầu lại bị người ta cốc cho một cái rõ đau rồi.

【 đinh! Giá trị sinh mệnh của ngươi -1 】

"Kéo cái gì đấy? Cậu bị tăng động hả?" Độ Nha xụ mặt lạnh nhạt nói.

Lâm Ân kinh ngạc hỏi: "Là anh đã cứu tôi ư?"

Độ Nha lạnh nhạt đứng lên, nhìn xuống hắn nói: "Tuy tôi

chẳng thích tên ác quỷ là cậu một tí tẹo nào, nhưng là một bác sĩ, dù một đống... Slime ở trước mặt, tôi cũng không thể ngồi xem mặc kệ được."

Gã định nói ra từ (Beep) kia, nhưng lại cảm thấy từ này không được văn minh cho lắm, vì vậy ngay khi ra khỏi miệng, đã vội vàng sửa lại một chút.

Ngay lập tức, hốc mắt Lâm Ân bắt đầu đỏ lên.

Trong lòng cũng nhanh chóng nghĩ xong một bài diễn văn trữ tình dài tới 100 ngàn chữ.

"Bớt bày ra loại biểu cảm này giùm tôi." Độ Nha lạnh nhạt khoanh tay, đúng lúc cắt ngang xúc động muốn đọc diễn văn của hắn, từ trên cao nhìn xuống, nói: "Hiện giờ nói cho tôi biết đi, đã đến thời gian thẩm vấn rồi. Rốt cuộc là cậu học được loại năng lực chẩn đoán bệnh đặc thù như thế ở nơi nào vậy? Còn chuyện trúng phải nguyền rủa kia nữa. Theo tôi, tốt hơn hết là cậu nên thành thật khai báo cho tôi nghe đi."

Đinh —— Ngay sau đó, trên tay Độ Nha lập tức xuất hiện một con dao giải phẫu tinh tế, nhanh chóng như ảo thuật.

"Tuy Dạ Y chúng tôi rất ít khi giết người." Gã "Ca ca" vặn vẹo cổ hai cái, rồi thản nhiên nói: "Nhưng lại biết một chút thủ đoạn tra tấn bức cung, hơn nữa còn vô cùng chuyên nghiệp."

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ lựa chọn đặc thù! 】

【 nhiệm vụ chi nhánh một 】: Một quyền đánh thẳng lên, nói cho hắn biết, hai chữ "Đại gia" này viết như thế nào, khen thưởng nhiệm vụ: 5 tiền hắc lâu.

【 nhiệm vụ chi nhánh hai 】: Cười lạnh một tiếng, tỏ ra bản thân vô cùng trâu bò! Khen thưởng nhiệm vụ: 3 tiền hắc lâu.

【 nhiệm vụ chi nhánh ba 】: Nhìn về phía hắn, mỉm cười tỏ vẻ "Ta cũng biết, hơn nữa còn vô cùng chuyên nghiệp!", khen thưởng nhiệm vụ: 1 tiền hắc lâu.

【 nhiệm vụ chi nhánh bốn 】: Trả lời vấn đề Độ Nha đưa ra thật chi tiết, tỉ mỉ, khen thưởng nhiệm vụ: 300 tiền khô lâu.

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, Lâm Ân chỉ thầm cười nhạt trong lòng.

Thứ chó má này lại cố ý muốn làm người khác ghét bỏ ta ư?

Chuyện nhỏ!

Hắn đưa mắt nhìn Độ Nha trước mặt, theo bản năng lại vươn tay nâng chiếc kính một mắt lên, sau khi chợt phát hiện chiếc kính của mình đã mất từ lâu rồi, mới gian nan buông tay xuống.

Sau đó, hắn cười lạnh một tiếng với Độ Nha, bày ra tư thế mà bản thân cho rằng trâu bò nhất, nói: "Tôi cũng biết, hơn nữa còn vô cùng chuyên nghiệp!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Độ Nha đối với ngươi -10】

【 đinh! Độ hảo cảm của Độ Nha đối với ngươi -10】

Mắt thấy Độ Nha đang muốn tiến hành một chút thăm hỏi với thái độ kiêu ngạo của hắn, Lâm Ân lập tức dùng huyết nhục tai biến ấn thẳng xuống gốc dây thần kinh trên đầu mình, tròng trắng vừa lật, trước mắt đã tối sầm, hắn nhanh chóng “Phù phù” ngã về phía sau, trong miệng “Ùng ục ùng ục” phun ra bọt mép.

Độ Nha: "?”

Trước khi hôn mê, Lâm Ân chợt nghe được tiếng rống to đầy vội vàng của Độ Nha.

"Người đâu mau tới! Di chứng sau giải phẫu! Hôn mê rồi! Hôn

mê rồi! Mau đưa dụng cụ y tế của tôi tới đây!"

...

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Ân đã được cứu chữa, gian nan vươn tay xoa xoa đầu mình, suy yếu nói: "Ngại quá, Độ Nha tiên sinh, có lẽ do loại nguyền rủa kia vẫn còn lưu lại một chút di chứng trong đầu tôi. Rõ ràng là vừa nãy tôi đã rơi vào trạng thái sụp đổ, mới nói năng thiếu lễ phép với anh, tôi cảm thấy vô cùng có lỗi."

Độ Nha nhướng mày, nói: "Không sao cả, hiện giờ cậu có thể trả lời câu hỏi của tôi chưa?"

Lâm Ân dứt khoát gật đầu, nói: "Hoàn toàn không thành vấn đề."

【 đinh... 】

【 đinh... 】

Hai âm thanh nhắc nhở có vẻ như không quá tình nguyện, lập tức vang lên bên tai Lâm Ân.

Lâm Ân lập tức đá 4 cái tiền hắc lâu vừa miễn phí tới, vào trong lòng mình, tỏ vẻ suy tư hồi lâu mới nghiêm túc nói: "Loại nguyền rủa kia có chút đặc thù, là vài ngày trước đó, khi tôi đến nhà người ta khám bệnh, đã gặp được một tên Đồ Tể Đầu Heo, sau đó tiến hành một lần giao dịch với ông ta và đổi lấy nó."

Độ Nha nhướng mày nói: "Đồ Tể Đầu Heo? Đổi lấy?"

Lâm Ân gật đầu nói: "Đúng vậy, bởi vì tình huống lúc ấy quá mức khẩn cấp, tôi cần phải cứu một tiểu Loli, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn uống bát canh do tên Đồ Tể Đầu Heo nọ chế biến. Loại canh ấy mang tới cho tôi một phần tri thức, cũng tiêm nhiễm vào người tôi một chút nguyền rủa."

"Mà loại nguyền rủa kia chính là【 Chú Hề Khóc Lóc 】, thứ đã làm tôi mất đi quyền khống chế chính bản thân mình."

Chương 353: Đều Là Bản Lĩnh Giữ Nhà Của Thầy Tôi Cả!!!

Độ Nha thoáng nhíu mày, nhìn Lâm Ân từ trên xuống dưới một cái, nói: "Cậu lại biết tên loại nguyền rủa đó?"

Lâm Ân hít sâu một hơi, có chút phức tạp nói: "Đúng vậy, sau khi uống xong bát canh kia, người thầy kính yêu của tôi đã tiến hành một phen chẩn đoán bệnh, rồi nói cho tôi biết cái tên này. Nhưng ở thời điểm ấy, cả hai chúng tôi vẫn chưa biết cụ thể ảnh hưởng do nó mang đến cho tôi, mãi cho đến khi bước vào nơi này, mới xác định được."

Hắn lắc lắc đầu: "Nhưng ai ngờ, tới thời điểm biết rõ mọi chuyện, lại quá muộn rồi, ảnh hưởng của nó đến quá nhanh, tôi hoàn toàn không trở tay kịp."

Độ Nha liếc mắt nhìn ra ngoài cửa một cái, có vẻ nghi hoặc hỏi: "Những gì cậu nói đều là sự thật?"

Lâm Ân cười khổ một tiếng, đáp: "Độ Nha tiên sinh, tôi lừa anh làm gì chứ? Lừa anh có chút chỗ tốt nào đâu?"

Độ Nha do dự đưa mắt nhìn hắn, tiếp tục hỏi: "Được, vậy câu hỏi thứ hai, cậu học được năng lực chẩn đoán bệnh kia từ đâu? Đừng có nói với tôi là trời sinh, không một sinh vật nào vừa sinh ra đã có được loại năng lực khủng bố như thế đâu."

Lâm Ân ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt có chút buồn bã, lại lập tức lắc đầu cười khổ nói: "Đúng là không lừa được anh. Nói thật, toàn bộ bản lĩnh trên người tôi đều do thầy của tôi dạy cho cả, không chỉ năng lực chẩn đoán bệnh, còn có năng lực nguyền rủa,

mọc xúc tu, kết nối với trang bị, biến động huyết nhục, đều là bản lĩnh giữ nhà của thầy tôi."

Lời này vừa nói ra, toàn thân Độ Nha lập tức chấn động, gã có chút do dự hỏi: "Mạnh như vậy sao? Thầy của cậu là ai?"

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, trong mắt có chút ngạo nghễ và tự hào, nói: "Thầy của tôi không muốn tôi nhắc đến ông ấy ở trước mặt người bên ngoài, bởi vì ông ấy muốn giấu mình, nhưng để bày tỏ thành ý, tôi sẽ nói cho anh nghe một vài thông tin."

Nói đến đây, hắn lập tức mỉm cười, vươn tay nâng không khí trước mặt mình (nơi từng có chiếc kính một mắt), nói: "Thầy của tôi vốn là nguyên lão đã sáng lập nên hiệp hội Ma Nhân, một đại sư về cải tạo huyết nhục đứng trên đỉnh của thế giới này, một dược tề sư đỉnh cấp, một bác sĩ đỉnh cấp, một chuyên gia máy móc đỉnh cấp, một chuyên gia về giải phẫu ngoại khoa đỉnh cấp, đồng thời, nhân tình của thầy tôi còn là một vị chú thuật sư đỉnh cấp, khôi lỗi sư đỉnh cấp, đại sư nguyền rủa đỉnh cấp."

"Mà tôi chính là học trò xuất sắc nhất của thầy, không có một trong."

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, luồng khí thế đầy ngạo nghễ ùn ùn phun ra ngoài: "Anh có thể gọi cái tên hiện tại của thầy tôi là Cưa Máu, người thầy cả đời chân chính của tôi."

Xung quanh lập tức chìm trong một mảnh yên tĩnh.

Độ Nha có chút ngạc nhiên nghe hắn nói ra một đống danh hiệu kia, sau đó do dự hỏi: "Thật ư?"

Lâm Ân cười nhạt, lập tức xòe hai tay ra nói: "Độ Nha tiên sinh, nếu anh đã tự mình giải phẫu cho tôi, thì hẳn là anh cũng có thể nhìn ra được, trước đó, tôi đã trực tiếp uống vào hai loại dược

tề có tác dụng tăng phúc tinh thần và thể chất. Nói cách khác, lúc bình thường, tôi cũng không mạnh được như vậy."

Độ Nha nhíu mày nheo mắt nói: "Đúng là trong cơ thể cậu có thuốc men đẳng cấp cao tăng phúc, nếu tôi không có đoán sai, thứ kia ít nhất cũng là dược tề cấp truyền kỳ?"

Lâm Ân cười nhạt, lại một lần nữa theo thói quen nâng không khí lên, nói: "Ánh mắt rất tốt. Đúng vậy, đó là kiệt tác của thầy tôi. Ông ấy sợ tôi rời nhà chuyến này sẽ gặp chuyện không may, mới đưa cho tôi tùy tiện uống trên đường. Mà loại dược tề giống như vậy, trong tiệm chúng tôi còn có mấy nồi lớn cơ, ha hả."

Độ Nha nhướng mày, trong lúc âm thầm lại không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, nhưng đương nhiên, toàn bộ biểu cảm đều phát sinh bên dưới chiếc mặt nạ mỏ chim kia, người ngoài không thể nhìn ra cảm xúc thật trong lòng gã.

Có điều, ngay từ giây phút này, ánh mắt gã nhìn Lâm Ân đã chậm rãi trở nên trịnh trọng hơn rồi.

Nếu toàn bộ những điều hắn nói đều là sự thật, có nghĩa là... sở dĩ tên nhóc con IMBA này trở nên quỷ dị như vậy, là vì hắn đã nhận được truyền thừa từ vị tồn tại quỷ dị sau lưng kia?

Cưa Máu...

Đúng vậy.

Ở bên trong thế giới hắc ám này, người có thể luyện chế ra dược tề cấp truyền kỳ, cũng là tồn tại cực kỳ không đơn giản.

Bởi vì ngay cả bên trong quần thể của Dạ Y bọn họ, suốt mấy trăm năm qua cũng chỉ có được một, hai vị tồn tại khủng bố như vậy.

Hơn nữa, không phải lần nào cũng có thể thành công.

Xem ra tên nhóc con này cũng có chút bối cảnh à nha!

Hai mắt Độ Nha lập tức lóe sáng.

...

Hắt xì ——

Một ông chủ nào đó của Tiệm Dược Tề Cưa Máu vừa hắt xì một cái mà không rõ nguyên do, sau đó dùng vẻ mặt mờ mịt mà ngẩng đầu nhìn lên... Ngơ ngác!

...

Trấn Tịch Tĩnh.

Độ Nha đưa mắt nhìn Lâm Ân một cái thật sâu, nói: "Vậy mục đích cậu đến nơi này là gì?"

Lâm Ân xòe tay ra, mỉm cười nói: "Rất đơn giản, bởi vì thầy của tôi có nói Dạ Y là những bác sĩ chữa bệnh nguyền rủa tốt nhất ở thế giới hắc ám, không có một trong. Nếu tôi muốn tiến sâu hơn trên con đường bác sĩ này, thì trở thành một Dạ Y là lựa chọn tốt nhất."

"Cho nên tôi mới nghe tin mà tìm đến, ai ngờ giữa đường lại xảy ra một chút hiểu lầm và sự cố không vui nho nhỏ."

Lâm Ân hít sâu một hơi, lại tỏ vẻ có lỗi mà lắc lắc đầu.

Độ Nha sâu kín hỏi: "Chỉ đơn giản như vậy thôi?"

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Chỉ đơn giản như vậy thôi."

Độ Nha nheo mắt tiếp tục đề ra nghi vấn: "Cậu khẳng định những lời mình nói đều là sự thật?"

Lâm Ân cười khổ một tiếng, lập tức vươn ba ngón tay lên, nói:

"Đương nhiên... Nếu tôi có một câu nào lừa dối, trời sẽ giáng ngũ lôi oanh."

Răng rắc ——

Một tia chớp vừa xẹt qua ngoài cửa sổ.

"..."

"..."

Không khí trong phòng vừa tạm thời yên tĩnh xuống.

Trên đầu Lâm Ân và Độ Nha vừa có sáu chấm đen thản nhiên đi qua.

Rất nhanh, Lâm Ân lại bình tĩnh vươn tay nâng không khí, rồi có chút chới với buông tay xuống, mỉm cười nói: "Anh xem, không có đánh trúng tôi mà? Cho nên những lời tôi nói đều là sự thật cả, cực kỳ chính xác luôn."

Độ Nha: "..."

Chương 354: Giám Sát Chặt Chẽ!!!

Vài phút sau, Độ Nha chậm rãi đẩy cửa chính đi ra.

Mà giờ khắc này, lại có cả đám Dạ Y đeo mặt nạ mỏ chim đang đứng chờ ngoài cửa, ánh mắt bọn họ đều tụ tập trên người Độ Nha.

Hiển nhiên, trong khoảng thời gian Lâm Ân hôn mê này, nhóm chấp hành giả đã kéo đại bộ đội Dạ Y chạy thẳng một mạch đến trấn Tịch Tĩnh rồi.

"Độ Nha trưởng quan, tình hình thế nào?" Một cái Dạ Y dò hỏi.

Độ Nha híp mắt, khàn khàn nói: "Xem ra nguyền rủa đã được thanh tẩy, hắn cũng nói lại cho tôi biết lai lịch của mình rồi, nhưng rốt cuộc đó có phải lời nói thật hay không, còn phải đợi kiểm tra đã, nhưng ít nhất ở thời điểm hiện tại, hắn miễn cưỡng được coi là một người bình thường rồi."

Khi nhắc đến một câu cuối cùng kia, gã phải vất vả lắm mới mở miệng nói ra ngoài được.

Một Dạ Y nhíu mày, ánh mắt lóe sáng nói: "Trưởng quan, theo tôi, chúng ta không thể loại trừ khả năng hắn chính là gian tế do lũ điên Dịch Y kia phái tới. Tôi đã nghe nói đến chuyện xảy ra ngày hôm qua rồi."

"Theo tôi, nếu hắn đã là kẻ sở hữu loại năng lực trao cho bệnh tật và nguyền rủa khủng bố kia, thì dù chúng ta có bảo hắn là đầu lĩnh của đám Dịch Y ấy cũng không quá đáng."

Tất cả những Dạ Y xung quanh đều gật đầu, giữa ánh mắt tràn ngập vẻ không tín nhiệm.

Bởi vì loại năng lực hoàn toàn bỏ qua tác dụng phản bệnh tật, phản nguyền rủa, để trao bệnh tật cho người khác này, quá mức đáng sợ.

Độ Nha không nói gì, chỉ nheo mắt, một mực đứng ở nơi đó. Gã lại một lần nữa nghĩ tới thời khắc Lâm Ân mỏi mệt, kiệt sức mà ngã xuống vừa phát sinh trong ngày hôm qua...

"Chúng ta cứ quan sát mấy ngày lại nói sau. Nhớ kỹ, phải cẩn thận dùng camera giám sát mọi hành động của hắn." Tới cuối cùng, Độ Nha mở miệng khàn khàn nói, rồi vươn tay đẩy đám người nọ ra, tiến về phía trước.

"Tôi phải đi về một chuyến, báo cáo lại chuyện này cho chủ mẫu, chờ sau khi tôi trở lại, chúng ta hãy quyết định giữ lại hay đuổi hắn rời đi."

"Rõ! Trưởng quan!" Nhóm Dạ Y cúi đầu hành lễ.

"Hoa lạp lạp" —— Độ Nha lập tức hóa thành một bầy quạ đen thui, nhanh chóng bay về phía sương mù màu

Bởi vì năng lực quỷ dị của nhóc con kia, lại thêm bản thân hắn đã trúng một loại nguyền rủa đặc thù, khiến cho Độ Nha cảm nhận được bên trong tình huống này, có thể ẩn chứa một bí mật nào đó càng sâu hơn.

...

Trong vài ngày sau đó, mỗi hành động hàng ngày của Lâm Ân đều được camera giám sát ghi lại cực kỳ chi tiết.

【 Báo cáo quan sát Lâm Ân】

【 ngày đầu tiên 】

【 buổi sáng 5:00, quan sát ghi chép 】: Mục tiêu rời giường, nghi ngờ đã bị mộng du, di chuyển tới một bụi cây trong góc phòng tiến hành bài tập hít thở, liên tục trong vòng hai phút. Sau đó bởi vì nguyên nhân không biết, mục tiêu lại cùng tay trái biến dị của mình bạo phát một vụ xung đột xúc thể nghiêm trọng, nhưng cuối cùng đã hòa bình trở lại.

【 buổi sáng 7:00, quan sát ghi chép 】: Yêu cầu cung cấp một phần thịt tinh thuần không chứa thịt người để nấu ăn, một ly sữa loại nào cũng được, dựa theo tổ chức nghiên cứu, yêu cầu này đã được thông qua.

【 buổi sáng 8:15, quan sát ghi chép 】: Mục tiêu yêu cầu hỗ trợ trị liệu thương tích cho cư dân tiểu trấn, cũng biểu hiện ra cảm xúc cực độ bất an và áy náy, dựa theo kết quả do tổ chức nghiên cứu và thảo luận, đã dứt khoát từ chối yêu cầu này.

【 phụ lục 】: Chúng ta cực kỳ hoài nghi về năng lực giải phẫu và chữa bệnh của hắn, bởi vì trong kiểm tra, có rất nhiều cư dân đã nói rằng, ở thời điểm bọn họ được người này trị liệu đã sinh ra đau đớn như chết cha chết mẹ.

【 buổi sáng 8:30, quan sát ghi chép 】: Vì yêu cầu bị từ chối, mục tiêu biểu hiện ra cảm xúc nôn nóng nghiêm trọng, cũng liên tục đi qua đi lại trong phòng.

【 buổi sáng 9:01, quan sát ghi chép 】: Lên giường đi ngủ, không có gì khác thường.

【 buổi sáng 9:20, quan sát ghi chép 】: Nằm ở trên giường, không có gì khác thường.

【 buổi sáng 10:00, quan sát ghi chép 】: Đây là một sự sơ suất nghiêm trọng của chúng tôi! Mấy ngày trước, mục tiêu đã thông

qua ống khói lẩn trốn, cũng dùng người giả để ở trên giường, ngụy trang thành chính mình, lừa gạt quan sát viên. Vì chuyện này, quan sát viên đã bị xử phạt. Vào 9 giờ 52 phút sáng, chúng tôi tìm thấy mục tiêu ở bên trong một căn phòng bị bỏ hoang không sử dụng trong trấn, sau đó đã khẩn cấp mang về.

【 phụ lục 】: Lúc ấy mục tiêu đang tiến hành giải phẫu ngoại khoa, trị liệu cho một người sói bị bỏ sót vì sơ suất, người sói biểu hiện ra phản ứng hoảng sợ và đau đớn nặng nề【 gạch bỏ 】, nhưng sau phẫu thuật, ứng của người sói đã khá hơn nhiều, đa phần các loại bệnh tật trên cơ thể đã hoàn toàn khôi phục, cũng ồn ào tỏ vẻ muốn ăn thịt một con dê, nhưng bị từ chối. Hiện người sói nọ đã được chuyển qua phòng giải phẫu, tiếp nhận 【 Đồ Mạt 】 tiên sinh tiến thêm một bước nữa loại trừ nguyền rủa.

【 giữa trưa 11:24, quan sát ghi chép 】: Mục tiêu rơi vào trạng thái thả lỏng, tâm trạng rất tốt, cũng thông qua cửa sổ tiến hành trao đổi cùng một tiểu Loli nhân tộc, ps: Bởi vì bản thân mục tiêu đang ở trong trạng thái giám sát chặt chẽ, nên đoạn đối thoại ấy đã bị nghe lén.

【 giữa trưa 11:40, quan sát ghi chép 】: Hai bên kiên tục nói chuyện với nhau, cô bé mục tiêu bị chọc cười.

【 giữa trưa 12 giờ, quan sát ghi chép 】: Cảnh báo! Dựa theo kết quả ghi chép trước mắt, nhất định phải triệt để cấm chế mục tiêu tiến hành bất cứ hình thức trao đổi và tiếp xúc nào đối với Loli nhân tộc, mệnh lệnh này có hiệu lực ngay lập tức! Đã có ba nhân viên giám sát từng đề cao chuyện này rồi!

【 phụ lục 】: Tôi cũng không biết rốt cuộc là hắn đã dùng loại ma pháp gì, nhưng chỉ trong 30 phút ngắn ngủi, hắn đã khiến cho mục tiêu Loli sinh ra một loạt phản ứng cảm xúc quá độ như sùng bái, ái mộ, si mê vân vân… Dựa theo kết quả nghiên cứu và biểu quyết của tổ chức, nhằm phòng ngừa tình huống dị thường không thể khống chế phát sinh, về sau, cấm mục tiêu phát sinh tiếp xúc

cùng bất cứ Loli nhân tộc nào.

Chương 355: Quan Sát Ghi Chép!!!

【 giữa trưa 13:13, quan sát ghi chép 】: Mục tiêu biểu hiện ra cảm xúc quá độ lo âu và áy náy, lại một lần nữa đưa ra thỉnh cầu đối với quan sát viên, hi vọng có thể gia nhập vào hành động chữa trị đối với cư dân tiểu trấn. Lời thỉnh cầu này đã được tổ chức thảo luận, và bước đầu thông qua, nhưng cần phải có 3 vị Dạ Y tiến hành đi cùng.

【 giữa trưa 13:20, quan sát ghi chép 】: Mục tiêu tỏ vẻ cảm kích quan sát viên, cũng lễ phép mà hôn ngón tay quan sát viên, biểu hiện của hắn... rất tao nhã, sau đó đã nhanh chóng gia nhập vào hành động chữa trị đối với cư dân trong trấn.

【 giữa trưa 14 giờ, quan sát ghi chép 】: Mục tiêu mở miệng giải thích và khóc lóc với 31 người bệnh bị mình trao cho bệnh tật, hi vọng bản thân được bọn họ thông cảm, cảm xúc của mục tiêu hơi mất khống chế.

【 giữa trưa 14 giờ 10 phút, quan sát ghi chép 】: Mục tiêu đã tiếp nhận bảy người anh trai, chín cô chị gái, bốn cô em gái, năm người bác trai, ba bà mẹ nuôi, hai thím, một con thú cưỡi, tổng cộng là 31 vị thân thuộc...

【 buổi chiều 18 giờ 01 phút, quan sát ghi chép 】: Hành động trị liệu đối với cư dân tiểu trấn đã chấm dứt, cưỡng chế điều mục tiêu trở về. Trong quá trình này, mục tiêu biểu hiện ra năng lực giải phẫu và chữa bệnh rất mạnh, nhưng trước khi trị liệu, toàn bộ đều không ngoại lệ, dứt khoát đưa ra yêu cầu tiến hành gây mê vật lý đối với mục tiêu. Yêu cầu này trải qua tổ chức nghiên cứu, đã

quyết định đồng ý. Sau phẫu thuật, rất nhiều "Người nhà" của mục tiêu đều tỏ vẻ thông cảm đối với mục tiêu, cũng hi vọng mục tiêu ở lại, cùng ăn bữa tối. Dựa theo kết quả nghiên cứu của tổ chức, đã dứt khoát từ chối lời mời này.

【 phụ lục 】: 30 người nhà cộng thêm một người sói cùng nhau liên hoan, không cần biết như thế nào, cũng phải phủ quyết, chúng ta không thể tiếp nhận bất cứ tình huống dị thường gì có thể phát sinh được.

【 18 giờ 21 phút, quan sát ghi chép 】: Mục tiêu tỏ vẻ sung sướng, đưa ra yêu cầu được gặp mặt Hắc Lô trưởng quan. Trải qua Hắc Lô trưởng quan đồng ý, yêu cầu này đã được thông qua.

【19 giờ đúng, quan sát ghi chép 】: Mục tiêu xin lỗi Hắc Lô trưởng quan, sau đó tiến hành 40 phút trao đổi mệt mỏi muốn đi ngủ cùng Hắc Lô trưởng quan. 19 giờ đúng, Hắc Lô trưởng quan yêu cầu tạm thời ngừng ghi chép, yêu cầu trao đổi riêng tư với mục tiêu, đã được đồng ý.

【 19 giờ 09 phút, quan sát ghi chép 】: Hắc Lô trưởng quan và mục tiêu cùng ở bên trong một căn nhà nhỏ tối đen, có ánh sáng màu trắng xuất hiện.

【 19 giờ 15 phút, quan sát ghi chép 】: Từ bên trong căn nhà nhỏ tối đen ấy, truyền ra tiếng khóc không kiềm chế được của Hắc Lô trưởng quan, khẩn cấp tiến lên tra hỏi, Hắc Lô trưởng quan quát bảo cút ngay, quan sát viên lập tức cút ngay...

【 19 giờ 30 phút, quan sát ghi chép 】: Thật khó mà tin được! Hắc Lô trưởng quan lại khôi phục thân thể của mình, cũng nhiệt tình đưa mục tiêu trở về phòng. Không biết do nguyên nhân gì khiến cho thái độ của Hắc Lô trưởng quan đối với mục tiêu, đã từ lạnh nhạt chuyển biến thành thân thiết. Ở thời điểm hai người bọn họ tạm biệt nhau, còn xưng hô là huynh đệ.

【 21 giờ đúng, quan sát ghi chép 】: Mục tiêu tỏ vẻ sung sướng, yêu cầu cung cấp một vài cuốn sách dành cho người trưởng thành. Dựa vào kết quả thảo luận của tổ chức, đã trực tiếp từ chối từ chối: ps: không cần cân nhắc thêm về đề nghị cùng loại.

【 21 giờ 46 phút, quan sát ghi chép 】: Tâm trạng của mục tiêu khá tốt, lại biểu đạt vài câu thăm hỏi ân cần thân thiết đối với quan sát viên, cũng đưa ra yêu cầu nói chuyện phiếm cùng quan sát viên, cảm thấy yêu cầu này vô hại, đã đồng ý.

【 22 giờ 20 phút, quan sát ghi chép 】: Hắn... Hắn thật sự là một quý ông khéo ăn khéo nói, có mị lực vô cùng, hắn yêu cầu được nhìn mặt tôi. Tôi đã đồng ý, hắn hôn tay của tôi, nói tôi là một cô gái xinh đẹp làm cho người ta rung động cả tâm can, chuyện này... Chuyện này...

【 buổi sáng 5 giờ 59 phút, quan sát ghi chép 】: Cảnh báo! Bắt đầu từ hôm nay, những quan sát viên tiến hành tiếp xúc với mục tiêu đều bị nghiêm khắc giới hạn là nam tính. Thêm nữa, mỗi quan sát viên đều bị cấm chỉ tiến hành bất cứ trao đổi gì không cần thiết cùng mục tiêu, cũng cấm phát triển tình hữu nghị và mối quan hệ vượt ngoài tình hữu nghị với mục tiêu!

【 ghi chú 】: Trong khoảng thời gian này, đã phát sinh một sự kiện trái quy định cực kỳ hoang đường! Quan sát viên số một được giao nhiệm vụ giám sát đã bước vào căn phòng nhỏ của mục tiêu, và suốt một buổi tối không hề rời đi, trong khoảng thời gian này, trong phòng thường xuyên truyền ra những âm thanh và tiếng cười vô cùng quái lại. Vào buổi sáng, khi quan sát viên số một rời khỏi nơi đó, nhân viên thay ca phản ánh đối phương đã rơi vào trạng thái bất thường cực kỳ rõ rệt, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt có chút ngượng ngùng……

【 phụ lục 】: Tại thời điểm bị kiểm tra, trong lòng quan sát viên số một tỏ vẻ kháng nghị, cũng phủ nhận bản thân đã phát sinh bất cứ mối quan hệ nào đó vượt quá tình hữu nghị cùng mục

tiêu, nhưng lại không phủ nhận chính mình đã làm trái quy định, ở thời điểm nói về mục tiêu, đối phương còn nhận xét mục tiêu là một vị quý ông khéo ăn khéo nói, có sức hút mãnh liệt... ps: Sau khi sửa sang lại sự kiện này, sẽ thống nhất phản ánh lại cho Độ Nha tiên sinh.

【ps】: Quan sát ghi chép vẫn đang chờ đợi Độ Nha tiên sinh trở về.

【 buổi sáng 7 giờ 04 phút, quan sát ghi chép 】: Hắc Lô trưởng quan tiến vào thăm viếng mục tiêu, cũng muốn thỉnh cầu cho mục tiêu mức độ tự do cao hơn cùng với đãi ngộ thức ăn càng ngon hơn. Trải qua một hồi bỏ phiếu biểu quyết của tổ chức, lấy điểm số chênh lệch thật lớn với chín phiếu từ chối và một phiếu đồng ý, nhưng bị bắt phải đồng ý với phương án này...

【 buổi sáng 8 giờ 02 phút, quan sát ghi chép 】: Hắc Lô trưởng quan và mục tiêu ở trong phòng tiến hành trao đổi, nội dung trao đổi bị cấm ghi chép.

【 buổi sáng 8 giờ 32 phút, quan sát ghi chép 】: Rất nhiều Dạ Y hệ vong linh vội vã tới chỗ mục tiêu, nghi ngờ đến vì mệnh lệnh của Hắc Lô trưởng quan.

Chương 356: Quan Sát Ghi Chép (2) !!!

【 buổi sáng 9 giờ đúng, quan sát ghi chép 】: Trong phòng mục tiêu lại nhiều lần tản ra ánh sáng màu trắng mãnh liệt.

【 buổi sáng 9 giờ 12 phút, quan sát ghi chép 】: Trong phòng mục tiêu vang lên tiếng khóc liên tục, khiếp sợ, quả thực khó có thể tưởng tượng nổi, bởi vì tất cả những Dạ Y hệ vong linh đều khôi phục lại thân thể rồi. Chuyện này… chuyện này hệt như Thần tích vậy.

【 phụ lục 】: Sau khi được Hắc Lô trưởng quan chấp nhận, chúng ta đã tiến hành ghi chép về sự kiện này. Thông qua Hắc Lô trưởng quan tự mình kể lại, chúng ta nghi ngờ mục tiêu có được một loại năng lực đặc thù có thể trợ giúp sinh vật khôi phục lại hình thái trong quá khứ, liên tục trong vòng một tiếng đồng hồ. Chuyện này thực sự khó tin. Sau sự kiện ấy, độ hảo cảm của toàn bộ những Dạ Y hệ vong linh đối với mục tiêu đều gia tăng tới đỉnh điểm.

【 ghi chú 】: sĩ quan phụ tá đã tiến hành quan sát và quản thúc đối với mục tiêu, tôi vô cùng lo lắng về chuyện này, bởi vì chuyện này mà đã có tới 7 vị Dạ Y hệ vong linh, bao gồm cả Hắc Lô trưởng quan trong số 23 vị Dạ Y có mặt tại cứ điểm, đều biểu hiện ra hảo cảm rõ ràng đối với mục tiêu rồi. Tình huống này thực sự khiến người ta quan ngại và cảnh giác.

【 ghi chú 】: Nhưng may mắn chính là, ngoại trừ Hắc Lô trưởng quan, ba vị tiền bối thuộc thế hệ lão luyện nhất trong tiểu tổ, vẫn tỏ ra vô cùng kiên định đứng bên phía tôi. Bọn họ cũng mở

miệng trách cứ loại hành vi thân cận quá mức của những người kia đối với mục tiêu, còn tỏ vẻ bọn họ sẽ tự mình đi tới trịnh trọng mà cảnh báo và uy hiếp người nọ. Điều này làm tôi cảm thấy cực kỳ vui mừng.

【 giữa trưa 11 giờ 52 phút, quan sát ghi chép 】: Ba vị Dạ Y tiền bối thuộc tổ quyết sách mang theo vẻ mặt âm trầm bước vào trong phòng mục tiêu, cũng nghiêm khắc yêu cầu quan sát viên ngừng nghe lén.

【 giữa trưa 12 giờ đúng, quan sát ghi chép 】: Trong phòng mục tiêu nhiều lần phát ra ánh sáng màu trắng.

【 giữa trưa 12 giờ 21 phút, quan sát ghi chép 】: Dường như cả ba vị tiền bối đều mang theo một loại trạng thái vô cùng tuổi trẻ (￣□￣) đi ra! Nếu không phải Dạ Y có phương thức nghiệm chứng thân phận đặc thù, nói thật, bản thân tôi cũng không thể nhận ra bọn họ... Trời ạ... Bọn họ đã trở nên cực kỳ trẻ trung... Chuyện này... Chuyện này...

【 giữa trưa 1 giờ đúng, quan sát ghi chép 】: Ba vị tiền bối tỏ vẻ tán thành và thưởng thức đối với mục tiêu.

...

【 buổi chiều 15 giờ 43 phút, quan sát ghi chép 】: Tâm trạng của mục tiêu rất tốt, lại một lần nữa đưa ra thỉnh cầu được tiến hành trị liệu cho nhóm cư dân trong trấn, Sau khi được tổ chức thảo luận, bên trên đã thống khoái đồng ý.

【 buổi chiều 16 giờ 04 phút, quan sát ghi chép 】: Tôi có cảm giác tình huống đã bắt đầu trở nên không thích hợp, trong quá trình mục tiêu tiến hành trị liệu cho cư dân trong trấn, bao gồm cả Hắc Lô trưởng quan lẫn ba vị trưởng quan thuộc tổ quyết sách ở bên trong một đám Dạ Y, đều tỏ thái độ thân thiết và cực kỳ kiên nhẫn đối với mục tiêu, thậm chí bọn họ còn tự mình tiến hành chỉ

đạo giải phẫu và giảng giải thuốc men ở bên cạnh mục tiêu... Chuyện này...

【 buổi chiều 18 giờ 04 phút, quan sát ghi chép 】: Hành động trị liệu đã chấm dứt viên mãn, bệnh tật của phần lớn cư dân tiểu trấn đều được chữa khỏi, mười hai vị Dạ Y tiền bối tự mình đưa mục tiêu quay về phòng...

【 buổi tối 20 giờ 32 phút, quan sát ghi chép 】: Mục tiêu đưa ra thỉnh cầu muốn được tổ chức một bữa tiệc tối lửa trại cùng

【 buổi tối 20 giờ 50 phút, ghi chép 】: Dựa theo kết quả thảo luận tới từ tổ quyết sách... thỉnh cầu của mục tiêu đã được vui vẻ đồng ý...

【 buổi tối 22 giờ đúng, quan sát ghi chép 】: Bữa tiệc tối lửa trại kéo dài một giờ đồng hồ đã hoàn mỹ chấm dứt, mục tiêu uống rượu, lại kề vai sát cánh cùng một đám đồng bạn Dạ Y, trực tiếp gọi nhau là huynh đệ, khi sắp chia tay, còn tặng nhau quà cáp, muốn kết bái, nhưng bị ngăn cản.

【 phụ lục 】: Không thích hợp! Không thích hợp! Dường như tình huống đang đổi thay và phát triển theo chiều hướng không thể khống chế được! Hiện tại đã có hơn một nửa đồng nghiệp sinh ra hảo cảm đối với hắn, thậm chí những thành viên bên trong tổ quyết sách, cũng bị hắn ảnh hưởng rồi, nhưng chẳng lẽ chúng ta không đúng khi tiến hành giám sát và thẩm tra nghiêm khắc đối với hắn?

【 ghi chú 】: Những chuyện cùng loại phải bị nghiêm khắc cấm đoán!

【 ghi chú 】: Là sĩ quan phụ tá của Độ Nha trưởng quan, tôi phải thừa nhận trách nhiệm của mình, ngày mai tôi sẽ tự mình đi tới tiến hành cảnh báo và thẩm tra đối với hắn một phen, đặc biệt là thứ năng lực có thể trợ giúp người khác dáng vẻ quay về trong

quá khứ kia. Nó quá mức hoang đường! Chúng ta là những bác sĩ khổ hạnh hành tẩu trong bóng đêm! Vì sao chúng ta có thể tùy tiện thay đổi thái độ đối với hắn chỉ vì bản thân hoài niệm quá khứ của mình? Chuyện này quá mức vớ vẩn mà!

【 buổi sáng 7 giờ 21 phút, quan sát ghi chép 】: Quý bà phó tổ trưởng mang theo vẻ phẫn nộ không thôi đi tới căn phòng đang giam lỏng mục tiêu.

【 buổi sáng 7 giờ 26 phút, quan sát ghi chép 】: Trong phòng truyền đến tiếng quát lớn đầy nghiêm khắc và âm thanh có vẻ nghi ngờ.

【 buổi sáng 7 giờ 41 phút, quan sát ghi chép 】: Trong phòng lại xuất hiện ánh sáng màu trắng.

【 buổi sáng 9 giờ 01 phút, quan sát ghi chép 】: Một... Một tiểu Loli mặc bộ váy màu phấn hồng xinh đẹp, với sắc mặt đỏ bừng, rời khỏi căn phòng ấy... Trước khi rời khỏi, cô bé còn ngượng ngùng mà mở miệng chào tạm biệt mục tiêu. Miễn cưỡng thông qua hình thức nghiệm chứng đặc thù và bộ phục sức Dạ Y đang được cô bé ôm trong lòng, có thể cho ra kết luận bước đầu... Dường như cô bé này chính là quý bà phó tổ trưởng vừa bước vào lúc nãy... Chúa ơi...

Chương 357: Độ Nha Tiên Sinh, Mau Trở Về Đi!!!

【 giữa trưa 12 giờ, quan sát ghi chép 】: Tôi... Tôi không biết mình có nên tiếp tục ghi chép nữa hay không... Bởi vì trong cuộc họp, Hắc Lô trưởng quan, quý bà phó tổ trưởng, và vài vị quản lý cấp cao trong tổ... dường như bọn họ đang cân nhắc có nên đưa mục tiêu ra ngoài hay không... Chuyện này... Như thể bọn họ đã thành một người hoàn toàn khác rồi...

【 buổi chiều 16 giờ, quan sát ghi chép 】: Đây là lần thứ năm tiểu tổ Dạ Y triệu tập tới dự họp hội nghị, nội dung của hội nghị này đều tập trung vào vấn đề có nên tiến hành chữa trị mang tính giai đoạn đối với những người sói kia hay không, 6 phiếu đồng ý, 5 phiếu phản đối, Lâm Ân tiên sinh chính là một phiếu mang tính mấu chốt của hội nghị lần này.

【 buổi chiều 17 giờ, quan sát ghi chép 】: tiểu tổ Dạ Y khởi xướng đề nghị có nên ngừng lại quá trình quan sát ghi chép và thẩm tra đối với mục tiêu hay không. Về vấn đề này, hội nghị đã trải qua một phen thảo luận kịch liệt. Trong hội nghị, Lâm Ân tiên sinh cực lực phản đối loại hành vi làm trái quy định và vô trách nhiệm này. Tới cuối cùng, Lâm Ân tiên sinh kết hợp với nhiều vị thành viên khác, đã thành công dùng tỷ lệ chênh lệch một phiếu, để phủ quyết đề nghị vô trách nhiệm này.

【 buổi tối 20 giờ 43 phút, quan sát ghi chép 】: o(□□□)o Độ Nha tiên sinh! Độ Nha tiên sinh mau trở lại đi mà... Mục tiêu đã thành công đánh vào nội bộ tổ chức chúng ta rồi... Nếu ngài còn không trở về... Tôi sợ đội ngũ chúng ta sẽ phải bắt đầu từ số không mất...

Thời gian nhoáng lên một cái, ba ngày chỉ trong giây lát đã trôi đi.

Trong mảnh sương mù màu đen, Độ Nha với vẻ mặt ngưng trọng, đang nhanh chóng bay từ phương xa, quay trở lại trấn Tịch Tĩnh.

Ba ngày vừa rồi, gã đã báo cáo toàn bộ tình huống về cậu thiếu niên kia cùng với tất tần tật những biểu hiện dị thường của hắn cho chủ mẫu của bọn họ biết, hơn nữa, sau khi tiến hành một cuộc thảo luận kịch liệt mà sâu sắc cùng nhiều vị cao tầng, bọn họ đã bước đầu bài trừ được khả năng mục tiêu là Dịch Y.

Logic rất đơn giản, bởi vì sinh vật tuân theo Dịch Y chi đạo, đều không ngoại lệ toàn bộ, sẽ là tồn tại hỗn loạn tà ác.

Đám người ấy sẽ không, cũng như không thèm dùng loại phương pháp này để đánh vào nội bộ của Dạ Y bọn họ.

Về Đồ

Lý do cũng vô cùng đơn giản, bởi vì những năng lực tà ác kia của hắn, có thể dễ dàng biến hắn trở thành một tên ma đầu chuyện đi gieo rắc tà ác và khủng hoảng, nếu cứ để mặc hắn như thế, còn không bằng hấp thu hắn tiến vào quần thể của bọn họ, lấy đó để kiềm chế, cũng như phòng ngừa tình trạng hắc hoá của hắn về sau này.

Nói cho cùng, sinh vật tà ác đã được hấp thu tiến vào bên trong quần thể của bọn họ, thì bên ngoài kia sẽ không còn sinh vật tà ác nữa.

"Ta rời đi đã ba ngày, cũng không biết tình huống trong trấn thế nào rồi." Độ Nha nhíu mày, trong lòng lo lắng đến tiều tụy.

Bởi vì gã vô cùng lo lắng, cậu thiếu niên kia có thể bị đám cấp dưới của mình châm chọc, khiêu khích, sau đó sử dụng hình phạt

riêng hay không.

Chung quy lại, cũng vì lúc trước, khi bản thân hắn không khống chế được nguyền rủa đã gây nên quá nhiều tội nghiệt, khiến cho đám cấp dưới của gã hoàn toàn không có lấy một chút hảo cảm nào với hắn.

Dưới loại tình huống này, nếu bọn họ chỉ đơn thuần đánh đập một chút thôi, đã tốt lắm rồi.

Có gã ở bên trong cứ điểm còn may, gã có thể quản thúc đám cấp dưới nghiêm hơn một chút. Nhưng mấy ngày này, gã không có mặt...

Độ Nha chau mày, nói: "Hi vọng không phát sinh chuyện gì tồi tệ..."

Nói xong, gã lại tăng tốc bay nhanh về phía trấn Tịch Tĩnh.

...

Mấy phút đồng hồ sau, Độ Nha chậm rãi từ trên cao hạ xuống giữa trấn.

Mà ngay khi hạ xuống đất, gã lại nhanh chóng phát hiện ra tình huống dị thường, bởi vì phía trên quảng trường cực kỳ trống trải. Hơn nữa, bên trong căn phòng từng dùng để giam lỏng cậu thiếu niên kia, cũng chẳng có bất cứ một người nào.

"Chẳng lẽ nơi này đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?" Trong lòng Độ Nha ầm ầm chấn động.

Nếu không thì vì sao cả trấn lại chẳng có một người nào?

Mà cũng chính tại một khắc này, đột nhiên ánh mắt gã trông thấy vài chiếc áo da màu đen được treo trên dây phơi quần áo ở cách đó không xa.

Con ngươi Độ Nha lập tức co rụt lại.

Bởi vì kia đúng là áo khoác và mặt nạ của nhóm thành viên cấp dưới gã!

Bọn họ đang chơi cái trò gì vậy?

Vì sao lại phơi chúng ở chỗ này?

Hơn nữa bên trên còn dính vài vết máu đã khô...

Đột nhiên nhịp hô hấp của Độ Nha bắt đầu trở nên dồn dập.

Một suy nghĩ đáng sợ vừa hiện ra trong đầu gã.

Chẳng lẽ nói... loại nguyền rủa bên trong cơ thể cậu thiếu niên kia lại một lần nữa phát tác, sau đó hắn đã tập kích nhóm cư dân tiểu trấn và đám cấp dưới của gã ở nơi này rồi?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, lập tức khiến cho toàn thân gã trở nên căng thẳng.

Không nói hai lời, Độ Nha lập tức bay lên không trung, vội vàng triển khai hành động truy tìm trải thảm ra khắp khu vực bên trong tiểu trấn.

Mà cũng chính tại một khắc này, đột nhiên gã nghe được âm thanh gì đó, rất mơ hồ, truyền đến từ phía giáo đường của tiểu trấn, mà dường như bên trong còn có ánh sáng tỏa ra.

Bên trong có người?

Là người sống sót ư?

Không kịp suy nghĩ gì thêm Độ Nha đã vội vàng bay lên, nhanh chóng lao thẳng tới cửa lớn phía trước giáo đường, rồi rống to một tiếng, dùng sức mà vươn tay tới, “Rầm rầm” đẩy cửa chính ra. "Còn sinh vật sống sót hay không?"

Gã vội vàng bước vào giáo đường.

Mà cũng chính tại một khắc này, toàn bộ tình huống bên trong giáo đường đã lọt vào tầm mắt của gã.

...

Ánh nến thấp thoáng lóe lên giữa giáo đường.

Chỉ thấy Lâm Ân đang ngồi trên một chiếc ghế dựa, hai mắt nhắm lại, trong lòng ôm một chiếc đàn ghi-ta bằng gỗ tự chế, ngón tay nhẹ nhàng gảy dây đàn, giống như một tiểu vương tử tình ca.

Trong giáo đường lập tức vang lên một chuỗi giai điệu dễ nghe mà sống động.

Chương 358: Bất Ngờ Quá Lớn Dành Cho Độ Nha!!!

Cùng thời điểm đó, một đám Dạ Y và cư dân tiểu trấn đang mở to đôi mắt long lanh (✪ᴧ✪) ngồi xung quanh người hắn, ba vòng trong ba vòng ngoài, ai nấy đều dựng thẳng lỗ tai lên, lắng nghe, vẻ mặt vô cùng chuyên chú, thậm chí còn đắm chìm không thoát ra được.

Tranh ~ tranh ~ boong boong — tranh ~♫

Ông —— Vẻ mặt Độ Nha lập tức chuyển thành trống rỗng.

Chuyện này… mẹ nó, con mẹ nó!

Gã có chút hoài nghi có phải phương thức mình mở cửa không đúng, khiến cho tình huống bên trong xuất hiện biến cố nghiêm trọng như thế hay không?

Chẳng lẽ gã vừa xuyên qua rồi?

Mà có vẻ như nghe được âm thanh truyền đến từ ngoài cửa, Lâm Ân chợt ngẩng đầu, nhìn về phía cửa chính, sau đó lập tức trông thấy Độ Nha đang đứng sững sờ, toàn thân cứng đờ bên ngoài.

Hai mắt Lâm Ân lập tức tỏa sáng, nói: "Độ Nha tiên sinh, anh đã trở lại rồi?"

Vào lúc này, cả đám Dạ Y xung quanh cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, rồi theo bản năng, bọn họ cũng quay đầu nhìn về phía cửa chính.

"Độ Nha trưởng quan!" Mọi người kinh hãi hô lên.

Vẻ mặt Độ Nha vẫn còn cứng ngắc.

Xem ra... ta vẫn còn ở lại thế giới hắc ám kia... Chưa có xuyên qua…

Một Dạ Y trong đám đông bên dưới lập tức mừng rỡ mà nhanh chóng vọt tới trước mặt Độ Nha, đứng nghiêm nói: "Độ Nha trưởng quan, hoan nghênh anh trở về..."

Phanh —— Độ Nha nhắm mắt lại, “Ca ca ca” nắm chặt hai tay.

Ngay sau đó, trên đầu vị cấp dưới đang đứng trước mặt gã lập tức mọc ra một cục u cực lớn, đối phương không kịp nói thêm câu nào đã “Phù phù” một cái, ngã lăn ra đất.

Toàn trường lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Ực ực—— chỉ còn lại âm thanh nuốt nước miếng đến ớn lạnh vang lên.

...

Nửa giờ sau, giữa giáo đường, từng vị Dạ Y với cái đầu mọc u và vẻ mặt cam chịu (x□x) chỉ còn biết khẩn trương mà cúi đầu xếp hàng đứng ở nơi đó, từng giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu từ sau gáy rơi xuống đất.

Độ Nha với ánh mắt nghiêm túc, chắp hai tay sau lưng, cứ một mực đi tới đi lui trước mặt bọn họ.

"Mấy người chơi vui quá ha!" Độ Nha "Ca ca" vừa nghiến răng vừa cười lạnh một cái, hai chân vẫn không ngừng bước qua bước lại, gân xanh trên thái dương “Ba ba ba” liên tiếp nhảy lên.

"Tôi bảo mấy người giám sát hắn, quản thúc hắn, nhưng mấy người thì hay quá rồi, còn cùng hắn mở live show? Thoải mái quá

ha! Tương thân tương ái người một nhà ha? Tấu nhạc ha! Vì sao giờ không đàn nữa? Không phải vừa rồi còn đàn nghe hay lắm sao?"

Gã rống to, trực tiếp vươn ngón tay chỉ thẳng vào vị trí lúc trước.

Boong boong tranh ♫——~

Đột nhiên từ phía xa xa, lại truyền đến âm thanh gảy đàn.

"..."

"..."

Quá trình mắng chửi tạm thời dừng lại, không gian chìm trong yên tĩnh.

Ánh mắt cả đám Dạ Y đều trở nên cứng ngắc. Rồi ngay sau đó, tất cả bọn họ vội vàng ngoảnh đầu nhìn lại, ánh mắt rơi xuống trên người Lâm Ân đang bị giam giữ bên trong hàng rào gỗ.

Lâm Ân chớp chớp mắt nhìn bọn họ, lại theo bản năng bỏ ngón tay đang gảy dây đàn ghi-ta ra.

"Ách... Thật có lỗi."

Bầu không khí khó xử không thể nói rõ chẳng chút nể nang ai đã nhanh chóng lan tràn ra xung quanh.

Độ Nha điên tiết lên rồi!

Gã nhắm mắt lại, “Ca ca ca” mà nắm chặt hai tay, hít sâu mười mấy lần mới nói được: "Đến đây! Ai mau đến nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy? Mau giải thích cho tôi nghe xem nào! Để tôi nghe xem mấy người giảo biện ra sao!"

Sĩ quan phụ tá của gã lập tức mở to hai mắt, có vẻ khẩn

trương đứng dậy, cất giọng ngây ngô như em bé, cúi chào nói:

"Báo cáo Độ Nha trưởng quan, mục tiêu cải tạo rất tốt, tỏ ra cực kỳ phối hợp với quá trình giám sát của chúng ta. Bởi vậy, sau khi cân nhắc kỹ càng, chúng tôi đã chấp thuận thỉnh cầu do cậu ấy đưa ra, mà tiến hành một chút hoạt động giải trí..."

Độ Nha càng nghe càng phẫn nộ, lại "Ken két" nghiến răng nói: "Nói chuyện tử tế cho tôi! Đừng có nói với tôi bằng cái giọng như thế. Cô đã mấy trăm tuổi rồi, vẫn cho rằng mình là một đứa nhóc đang bú sữa hả?"

Gã giận dữ mà vươn tay tới, trực tiếp thu đi chiếc mặt nạ trên mặt cô ấy.

Lập tức, một khuôn mặt Loli mũm mĩm, mập mạp cùng đôi mắt to tròn lập tức xuất hiện trước mặt gã.

"..."

"..."

Xung quanh lại chìm vào một mảnh yên tĩnh.

Ánh mắt Độ Nha lập tức chuyển thành trống rỗng, thở không ra hơi, hỏi một câu cụt lủn: "Cô là?"

Tiểu Loli kia chớp chớp mắt, theo bản năng mà nuốt một ngụm nước miếng xuống, rồi theo bản năng, giậm đôi giày cao gót hai cái, cao giọng nói: "Báo... Báo cáo trưởng quan! Tôi... Tôi là sĩ quan phụ tá của anh!"

Ánh mắt Độ Nha càng thêm trống rỗng, gã lại theo bản năng mà quay đầu, nhìn một đống cấp dưới của mình, đang xếp thành hàng nghiêm chỉnh phía sau.

Một thứ cảm giác hỗn loạn khó có thể nói rõ thành lời, lập tức

bốc lên.

"Hắc Lô đâu? Đi ra cho tôi..." Độ Nha đờ đẫn nói.

Trong đám người, Hắc Lô khụ khụ hai tiếng, mồ hôi lạnh đầy đầu, chậm rãi bước ra, lúng túng nói: "Tôi ở đây thưa... Độ Nha trưởng quan."

Rõ ràng… giọng nói tinh tế này là của phụ nữ.

Toàn thân Độ Nha run lên từng cơn theo bản năng, cần cổ có chút khó nhọc, "Ca ca" hai cái, quay trở lại, dùng ánh mắt trống rỗng mà chăm chú nhìn vào vị cấp dưới lâu năm, anh bạn cũ của mình, đang đứng ngay trước mặt.

Sau đó, gã máy móc vươn tay tới, tóm được cái mặt nạ mỏ chim của Hắc Lô, kéo nó xuống.

Xôn xao ——

Rất nhanh, một màu đen tóc dài dày dặn, đã buông xuống dưới.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Độ Nha -10】

Độ Nha trống rỗng nhìn người bạn đã gắn bó bao năm đang đứng trước mặt mình, lại đờ đẫn nhìn dung mạo phụ nữ thành thục, xinh đẹp như hoa hoàn toàn xa lạ kia, tam quan lập tức vang lên những âm thanh "Choang choang choang" chát chúa, rồi vỡ vụn rơi đầy xuống đất.

Hắc Lô khụ khụ hai cái, có chút khó xử vội vàng di chuyển tầm mắt, nói: "Khụ khụ! Rất xin lỗi trưởng quan! Là bộ xương trước kia bị mài mòn quá mức, khiến cho bản thân tôi cũng không biết giới tính của mình là gì, mãi cho đến khi được người trẻ tuổi ấy khôi phục lại dáng vẻ khi còn sống, tôi mới phát hiện ra mình là một cô gái..."

"Thực xin lỗi, đã dọa đến anh rồi."

Chương 359: Nhìn Tình Hình Này Còn Biểu Quyết Cái Lông Gì Nữa!

Răng rắc ——

Độ Nha lập tức theo bản năng mà trống rỗng lui về phía sau vài bước, cảm nhận được vừa có thứ gì đó mới rơi rụng đầy đất.

Không thích hợp!

Không thích hợp!

Rõ ràng gã vừa rời khỏi nơi này được có ba ngày thôi, rốt cuộc là chuyện ma huyễn gì đã xảy ra chứ?

Nhìn thế nào cũng không hiểu nổi! Có nhìn thế nào cũng không thể hiểu nổi mà!

...

Mấy chục phút sau, Độ Nha chau mày đọc xong đống báo cáo quan sát trong vòng 3 ngày vừa rồi, khóe miệng điên cuồng run rẩy.

Một đám cấp dưới đang đứng trước mặt gã lại nơm nớp lo sợ, như đi trên miếng băng mỏng, một câu cũng không dám nói ra.

Độ Nha cầm báo cáo quan sát lên, hít sâu mấy hơi, "Ca ca" nắm chặt hai tay, sau đó quay đầu nhìn về phía Lâm Ân đang ở bên trong nhà giam bằng gỗ, "Ken két" nghiến răng nói: "Lợi hại thật! Tôi cũng không ngờ là lúc trước mình vẫn còn coi thường cậu,

không nghĩ tới, trong tay cậu lại có nhiều thứ năng lực kỳ kỳ quái quái như vậy! Xem ra… hơn hai mươi tên cấp dưới của tôi đã bị cậu nắm rõ từng chi tiết trong lòng bàn tay rồi?"

Gã không điên tiết không được mà!

Phải biết rằng, khi gã quay về nơi này, trong lòng còn đang lo lắng, không biết thiếu niên kia có bị đám cấp dưới của mình ngược đãi hay không…

Nhưng hiện tại xem ra... cmn lo lắng là vô ích, lo lắng chẳng được cái lông gì!

Bởi vì hắn sống dễ chịu quá mà, còn sống tốt lắm lắm cơ!

Thậm chí gã còn có suy nghĩ, nếu mình về muộn hơn vài tuần, chỉ sợ cả đội ngũ này đều bị hắn lôi kéo đi nơi khác, tự thành lập cứ điểm luôn rồi!

Cái gì? Mọi người bảo gã cứ khéo lo ư? Không thấy hắn đang từng bước từng bước công lược cả đám người này hả? Rõ ràng quá rồi còn gì?

Lâm Ân lắc lắc đầu, có chút ngại ngùng nói: "Không có không có! Tôi làm như vậy, chỉ vì trong lòng muốn làm thân với những đồng nghiệp của mình mà thôi. Dù sao nơi này cũng là thế giới hắc ám, quan hệ với đồng nghiệp hài hòa mà thắm thiết, không chỉ giúp đề cao năng lực hợp tác đoàn đội, còn giúp đề cao tỷ lệ sinh tồn, càng..."

"Câm miệng!" Độ Nha phẫn nộ hét lên.

Lâm Ân nghiêm túc gật đầu, lập tức hỏi: "Được được, tôi không nói nữa, Độ Nha trưởng quan, tình huống bên kia thế nào rồi? Đã có lệnh xử trí tôi chưa? Hẳn là không đến mức mất đầu đâu nhỉ?"

Độ Nha hít sâu một hơi, nhanh chóng lấy công văn từ trên người mình ra, thản nhiên nói: "Bên trên giao quyền quyết định cho tôi. Xét đến tính đặc thù của thứ năng lực trong tay cậu, để phòng ngừa sau khi thả cậu ra ngoài, cậu sẽ tùy ý đi gieo rắc bệnh tật cho người khác, chúng tôi cũng chỉ có thể tạm thời tiếp nhận cậu trở thành một thành viên trong quần thể Dạ Y, nhưng tới cuối cùng, cậu có được gia nhập hay không, lại cần mỗi một vị Dạ Y đang có mặt ở nơi này..."

Nói đến đây, gã thoáng tạm dừng một chút, sau đó quay đầu, "Ca ca" nghiến chặt răng, trông thấy đám cấp dưới đang dùng đôi mắt sáng lấp lánh như sao nhìn mình.

"Bỏ phiếu... Biểu quyết!"

Nhìn tình hình này còn biểu quyết cái lông gì nữa!

(ノ｀皿´)ノ ┻┻

Mẹ nó chứ!

Nhìn vẻ mặt la liếm của một đám cấp dưới kia, chỉ sợ độ hảo cảm đã bị hắn quét đầy từ trước rồi

Có khác gì chưa biết có bầu cử hay không, nhưng người ứng cử đã nhanh chóng đi kéo phiếu của đám cử tri bên dưới rồi?

Mà kéo một cái là kéo toàn bộ luôn, thế thì còn bỏ phiếu làm chó gì nữa?

Độ Nha cố gắng hít sâu một hơi, rồi nhắm hai mắt lại, được rồi… tuy kết quả đã biết, nhưng quy trình thì vẫn phải làm.

"Thành viên không đồng ý để cậu ta gia nhập vào tổ Độ Nha chúng ta, xin giơ tay."

Nói xong, gã lập tức giơ tay lên.

"..."

"..."

Xung quanh lại rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Không khí khó xử kéo dài thật lâu, cuối cùng Hắc Lô cũng là người đầu tiên run rẩy run rẩy, gượng cười một cái rồi giơ tay lên.

Độ Nha thoáng nhìn về phía đối phương.

Quả nhiên… không hổ là người bạn lâu năm của ta. Ở thời khắc mấu chốt, đối phương vĩnh viễn đi chung một hướng với ta! Tốt! Tốt! Tốt!

Hắc Lô vẫn duy trì nụ cười tươi trên môi, có chút ngượng ngập gật gật đầu với Độ Nha, dù sau gáy vừa chảy xuống vài giọt mồ hôi.

Ừm… cũng không thể mặc kệ cho một mình Độ Nha trưởng quan khó xử được...

Có nhiều người đồng ý như vậy, một mình cô ấy giơ tay lên, coi như cho Độ Nha tiên sinh một cái bậc thang để bước xuống, dù sao gã cũng là bạn bè lâu năm với mình...

Kỳ thật Hắc Lô cũng hiểu được tình huống hiện giờ rồi, có vẻ như quyết định để cho thiếu niên này gia nhập vào tổ chức cũng là ý tứ của bên trên.

Mà một màn hiện tại chỉ là trình tự bắt buộc phải có thôi.

Bọn họ không cần quan tâm, rốt cuộc là thiếu niên kia có thích hợp với chức nghiệp Dạ Y này hay không, bọn họ chỉ biết rằng năng lực trao cho bệnh tật trong tay hắn, quá mức khủng bố.

So sánh với để cho hắn tự do đi lang thang bên ngoài, không kiểm soát, còn không bằng hấp thu hắn tiến vào tổ chức mình.

Chung quy lại, nếu để đám Dịch Y bên kia cướp hắn đi, bọn họ sẽ gặp phải phiền toái lớn rồi.

...

Ngày thứ hai.

Sau khi tạm biệt cư dân tiểu trấn trấn Tịch Tĩnh, Lâm Ân đã nhận được tư cách trở thành Dạ Y, liền đi theo đoàn người Độ Nha tiến lên con đường quay về cứ điểm của bọn họ.

"Độ Nha tiên sinh, có phải hiện giờ tôi cũng được coi là một thành viên trong tổ chức Dạ Y rồi?" Lâm Ân đi theo phía sau Độ Nha, nâng chiếc kính một mắt mới được chế tạo ra, có chút tò mò mở miệng hỏi.

Độ Nha lạnh nhạt tiến về phía trước, nói: "Cậu chỉ mới có tư cách gia nhập vào Dạ Y thôi, nhưng tới cuối cùng, cậu có được công nhận tư cách này hay không, vẫn cần thông qua một bài khảo hạch không thể thiếu trước đã."

"Chờ sau khi trở lại cứ điểm của chúng ta, tôi sẽ tự mình đưa cậu đến đại bản doanh của Dạ Y. Khi đó, cậu có thể thông qua khảo nghiệm hay không, lại phải dựa vào tạo hóa của chính cậu."

【 đinh! Ngươi đã nhận được tư cách gia nhập Dạ Y! 】

【 đinh! Độ nổi tiếng trước mắt của ngươi ở trận doanh Dạ Y là: 65, sau khi độ nổi tiếng đạt tới 100, sẽ chính thức mở ra giai đoạn nhiệm vụ tiếp theo! 】

Bên tai truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Lâm Ân gật đầu, nghiêm túc nói: "Vậy là tốt rồi!"

Chương 360: Đăng Ký Thân Phận!

Rất nhanh, Lâm Ân đã đi theo đoàn người Độ Nha, xuyên qua lãnh địa bị nguyền rủa, đi tới cứ điểm của bọn họ được đặt trong dãy núi.

Phải biết rằng ở trong quần thể Dạ Y, mỗi một Dạ Y đều được phân chia tới từng tiểu tổ độc lập, tiểu tổ nhiều sẽ có tới hơn trăm Dạ Y, tiểu tổ ít cũng có mấy chục thành viên như vậy.

Phân chia ra như vậy để hành động thống nhất và trợ giúp đúng lúc.

Mà nhóm Dạ Y do Độ Nha lãnh đạo này, chính là tiểu tổ phụ trách mảnh địa vực lãnh địa bị nguyền rủa trước mắt.

"Cậu phải nhớ kỹ." Độ Nha dẫn theo Lâm Ân, đi tới phía trước một cánh cổng truyền tống tối đen tại cứ điểm, rồi vươn tay phác họa từng cái phù văn phức tạp lên cánh cổng truyền tống nọ.

Sau khi phù văn được vẽ nên, cánh cửa trước mắt kia lại chậm rãi lộ ra một quầng sáng màu đen nhánh.

Độ Nha ngẩng đầu, nói: "Lúc đăng ký đừng sử dụng tên thật của mình, nếu muốn gia nhập vào tổ chức Dạ Y, cậu nhất định phải lấy một danh hiệu độc lập."

"Bởi vì khi chúng ta tiếp xúc với người bệnh, không hiếm gặp một vài sinh vật am hiểu phương thức nguyền rủa dựa trên tên thật của mục tiêu, nếu tùy tiện sử dụng tên thật của chính mình, sẽ mang đến cho bản thân phiền toái rất lớn."

Lâm Ân gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu được.

Mà cũng chính tại một khắc này, cánh cổng truyền tống trước mặt chợt xẹt qua một luồng ánh sáng. Đến thời điểm bọn họ lại một lần nữa mở to mắt, cả hai đã đặt mình vào bên trong một gian đại sảnh truyền tống tấp nập người đến người đi rồi.

【 đinh! Ngươi đi tới thành Hắc Dạ! 】

"Tới rồi! Nơi này chính là đại bản doanh của tổ chức chúng ta, dưới quần tinh, thành Hắc Dạ!" Độ Nha ngẩng đầu nói.

Lâm Ân có vẻ kinh ngạc, lập tức đưa mắt tò mò đánh giá xung quanh.

Đây là một khu đại sảnh truyền tống khổng lồ, toàn bộ những con người xung quanh đều mặc trang phục màu đen, đeo mặt nạ mỏ chim, hầu hết mọi người đều hối hả, đi đi lại lại không ngừng.

Mà thông qua gian đại sảnh này, nhìn ra bên ngoài, lập tức có thể bắt gặp từng tòa tháp nhọn cao ngất đột ngột mọc lên từ dưới đất, một mực đâm thẳng lên bầu trời đêm.

Nơi này còn khổng lồ và khiến người ta rung động hơn những gì hắn từng tưởng tượng!

Đến tận lúc này, Lâm Ân cũng phát hiện, là bản thân hắn đã đánh giá quá thấp quy mô của quần thể Dạ Y

Bởi vì với tầm vóc của đại bản doanh này, thì ở bên trong thế giới hắc ám, bọn họ tuyệt đối là một tổ chức và thế lực vô cùng mạnh mẽ.

"Không có gì hay để xem cả, tôi đưa cậu tới đại sảnh thí luyện." Độ Nha đẩy đẩy vành mũ, vơ tay một cái, bắt được cổ tay Lâm Ân, sau đó đi nhanh về phía khác.

Rất nhanh, sau một đoạn đường không ngừng rẽ trái quẹo phải, Lâm Ân đã đi theo Độ Nha tới phía trước một tòa tháp cao, so sánh với đại sảnh truyền tống vừa rồi, rõ ràng là nơi này thưa thớt, vắng vẻ hơn hẳn.

Mà ở bên trong tòa tháp cao ấy, còn có thể nhìn thấy rất nhiều sinh vật không đeo mặt nạ mỏ chim giống như hắn, có Ám Tinh Linh, có máy móc sinh vật, có u linh, thậm chí cả quái vật xúc tu cũng có.

Thật hiển nhiên, bọn họ đều là những sinh vật đã từng thông qua các loại phương thức khác nhau đạt được tư cách tới nơi này khảo nghiệm trở thành Dạ Y.

Phía trước một tủ quầy cùng loại với phòng giao dịch, Độ Nha gõ gõ cánh cửa trước mặt, nhìn một con quái vật xúc tu nhiều mắt ở bên trong, nói: "Mộng Yểm, đã lâu không gặp, cho tôi một cái bảng chức nghiệp đi, lần này mang đến một người mới cần tiến hành khảo hạch."

Tách ——

Bên trên đống huyết nhục đặc sệt, dấp dính kia, lập tức xuất hiện những con mắt dựng thẳng, ánh mắt nọ nhanh chóng rơi xuống người Lâm Ân và Độ Nha. Rồi ngay tại khoảnh khắc đó, trên đống thịt to tướng trước mắt chợt nứt ra một khe hở, từ bên trong phát ra từng tràng cười quái dị: "Kiệt kiệt, Độ Nha, đấy chính là nhóc con có thể trao cho người khác bệnh tật mà anh từng nói sao? Thoạt nhìn cậu ấy đúng là một nhân loại vô cùng đáng yêu đó, kiệt kiệt kiệt."

Từng ánh mắt tà ác lập tức rơi xuống trên người Lâm Ân, những sợi xúc tu xung quanh không ngừng "Hoa lạp lạp" nhúc nhích.

Lâm Ân lập tức vui vẻ nói: "Cám ơn anh đã khích lệ, anh chính

là sinh vật đầu tiên khen tôi đáng yêu đó."

Lâm Ân cũng vươn một sợi xúc tu đến, thân mật nắm lấy xúc tu của đối phương.

Rõ ràng là ánh mắt của con quái vật xúc tu kia vừa trở nên cứng ngắc một hồi.

Đồng... Đồng loại sao?

Quái vật xúc tu chớp chớp mắt, (. ;゚ ;: 益:;゚ ;.) không khỏi đưa mắt đánh giá sợi xúc tu mượt mà của Lâm Ân một cách kỹ càng, từ trên xuống dưới, rồi nhanh chóng lấy ra một tấm bảng, run rẩy đặt lên quầy hàng.

Độ Nha liếc mắt nhìn tấm bảng nọ một cái, nói: "Điền thông tin vào bảng này đi, còn nữa, thu gọn đống xúc tu của cậu lại một chút đi. Tuy anh ấy cũng là quái vật xúc tu, nhưng trong lòng có chút bóng ma tâm lý đối với quái vật xúc tu khác, cậu đừng có dọa anh ấy."

Lâm Ân ngẩn ra, rồi ngạc nhiên nói: "Ách... Tôi cứ cho rằng khi nhìn thấy tôi, anh ấy sẽ cảm thấy vô cùng thân thiết chứ?"

Nói xong, Lâm Ân lại nhanh chóng thu hồi mấy sợi xúc tu vừa xuất hiện với mục đích quét độ hảo cảm của "Đồng tộc", sau đó ánh mắt lại rơi xuống nội dung trên tấm bảng.

Hắn cầm lấy cây bút lông chim, đơn giản quét mắt nhìn một cái rồi “Xoát xoát xoát” bắt đầu điền tin tức cơ sở lên trên.

"Điền xong rồi?"

"Ừm ừm!"

Độ Nha cầm lấy tấm bảng nọ, tùy ý liếc mắt nhìn một cái, sau đó khóe miệng lập tức co rút lại. "Cậu khẳng định là mình muốn

dùng cái tên này làm danh hiệu? Còn phần tự giới thiệu bên dưới nữa, cậu không hề cân nhắc một chút nào sao?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Tôi cho rằng những điều này rất phù hợp với đặc điểm của mình, không cần thay đổi."

Độ Nha xoa xoa huyệt Thái Dương, lập tức mang theo vẻ mặt đau như nhức trứng, đẩy tấm bảng kia tới trước mặt con quái vật xúc tu Mộng Yểm nọ.

Quên đi!

Quên đi!

Dù sao thanh danh của Dạ Y bọn họ vốn đã cực kỳ kém rồi, có thêm một người như hắn cũng không kém hơn được.

Chương 361: Nội Dung Khảo Hạch Đầu Tiên!!!

Rất nhanh, bảng tên thân phận của Lâm Ân đã được đóng mộc xuống.

【 danh hiệu 】: Lương Y Sứ Giả Hòa Bình

【 thân phận 】: Dạ Y thực tập

【 khảo hạch 】: Chưa tiến hành

【 giới thiệu 】: Một bác sĩ thiện lương có thể mang đến hạnh phúc và an khang cho người ta, một vị Dạ Y nhân loại có được năng lực trấn an cùng chữa bệnh xuất sắc, tiếp nhận các phương diện ủy thác trên phương diện chữa bệnh, phụ khoa, khoa nội, khoa tinh thần, khoa máy móc, khoa hậu môn trực tràng đều có thành tích.

Độ Nha vẫn mang theo vẻ mặt nhức trứng, cầm tấm bảng nọ lên, nói: "Đi thôi! Tôi đưa cậu tới tham gia khảo hạch!"

...

Vài phút sau.

Lâm Ân cầm cái bảng của mình đi theo Độ Nha, ới đại sảnh thí luyện bên trong tòa tháp cao này.

Đại sảnh khá đông, người đến người đi nườm nượp, hơn nữa phần lớn trong số bọn họ đều là tổ hợp như hai người Lâm Ân, gồm một Dạ Y mang theo một tên học đồ.

Thật hiển nhiên muốn gia nhập vào tổ chức Dạ Y, ai cũng cần đề cử và giới thiệu.

Sau khi Độ Nha tiến hành báo danh thay hắn, gã lập tức trả lại bảng tên thân phận cho hắn, nói: "Cứ chờ ở đây, đợi cho đến khi người ta hô lên danh hiệu của cậu, cậu hãy đi vào. Tôi sẽ nói rõ quy tắc cụ thể và tiêu chuẩn khảo hạch cho cậu trước, tránh để cậu làm bậy."

Nói đến đây, gã từ từ nhắm mắt lại, khoanh tay nói: "Tổ chức Dạ Y chúng ta không tiếp nhận những sinh vật không có cơ sở chữa bệnh, cho nên những người có thể nhận được tư cách Dạ Y, đều phải là bác sĩ có được năng lực giải phẫu và chữa bệnh rất xuất sắc."

"Cho nên khảo hạch được chia làm tổng cộng bốn khoa, 【 năng lực ứng biến 】【 tố chất tâm lý 】【 tài nghệ 】【 năng lực chiến đấu 】, sau khi thông qua bốn khoa này, vẫn còn một khoa cuối cùng là【 lý niệm 】."

Lâm Ân nghi hoặc hỏi: "Năng lực chiến đấu cũng cần khảo hạch sao?"

Độ Nha liếc mắt nhìn hắn, nói: "Nếu sức chiến đấu chưa đạt tới trình độ tiêu chuẩn, cậu sẽ chữa bệnh cho những con quái vật kia như thế nào? Nếu bọn họ không phục cậu muốn phản kháng, cậu không đánh ngất bọn họ sao?"

Lâm Ân gật đầu, có chút suy tư nói: "Thì ra là thế! Đúng là sống đến khi nào, học đến khi ấy!"

Mà cũng chính tại một khắc này, từ xa xa lập tức truyền đến tiếng hô: "Số 4! Lương Y Sứ Giả Hòa Bình! Chuẩn bị khảo hạch!"

Ngay tức khắc, tầm mắt của toàn bộ những sinh vật đang có mặt bên trong đại sảnh đều lộ vẻ kinh ngạc vô cùng, bắt đầu dáo

dáo tìm kiếm khắp nơi.

Toàn thân Độ Nha nổi da gà, vừa khó xử vừa nhức trứng, vội vàng quay đầu đi, tỏ vẻ không hề quen biết sinh vật nhân loại bên cạnh mình này.

Lâm Ân mỉm cười, nâng chiếc kính một mắt lên, tự tin nói: "Độ Nha tiên sinh! Chờ tin tức tốt của tôi nhé, tôi đi đây!"

Độ Nha im lặng, gã đang cố giả vờ không quen biết nên hoàn toàn không muốn nói chuyện với hắn.

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn kinh dị của rất nhiều sinh vật xung quanh, Lâm Ân hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang vừa mỉm cười vừa bước vào điểm khảo hạch.

...

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Ân cùng chín sinh vật khác xếp thành một đội đứng bên trong đại sảnh thí luyện, cùng chờ đợi khảo hạch.

Hắn liếc mắt nhìn những sinh vật hai bên, chợt phát hiện bên trong mười Dạ Y thực tập này, chỉ có một mình hắn là bình thường nhất. Còn bọn họ, một máy móc khôi lỗi, hai vong linh đã thối rữa cả người rồi, ba Ám Tinh Linh làn da đen thủi đen thui, một quỷ hút máu, hai quái khâu lại xiêu xiêu vẹo vẹo.

Chỉ có một mình hắn là nhân loại với ngũ quan đoan chính.

【 tính ưu việt của giá trị nhan sắc +1】

Trước mặt, một Dạ Y đeo mặt nạ mỏ chim cầm bảng, quét mắt nhìn mười người bọn họ một cái, rồi thản nhiên nói: "Mọi người đã đến đông đủ rồi? Kế tiếp chúng tôi sẽ điểm danh, gọi đến ai, người đó hô lên một tiếng."

"Rõ!" Mọi người cùng đồng thanh nói.

"Người luyện đồng!"

"Có!" Một âm thanh máy móc vang lên.

"Hài cốt!"

"Có!" Một giọng nói khàn khàn của vong linh vang lên.

"Huyết nguyên!"

"Có!" Một âm thanh vui vẻ cười đùa của Huyết tộc.

"Lương Y Sứ Giả Hòa Bình!"

"Có!" Lâm Ân nói rất rõ ràng.

Chỉ trong nháy mắt, cả chín thành viên trong tổ tham gia khảo hạch đều ném ánh mắt kỳ dị về phía Lâm Ân, thậm chí vị Dạ Y phụ trách khảo hạch cũng không khỏi đưa mắt nhìn về phía hắn.

"..."

Một luồng khí tức khó xử cực kỳ khó diễn tả thành lời, trực tiếp đập thẳng vào mặt. Nhưng Lâm Ân vẫn mỉm cười, tỏ vẻ tự tin tuyệt đối, căn bản không nhìn ra một chút ngại ngùng nào.

Ngược lại, vị Dạ Y kia vừa xoa xoa mồ hôi trên trán.

Cái tên này thực sự đã khiến gã không biết nên làm sao. Mấy người khác, tốt xấu gì cũng lấy cái tên có dính dáng một chút đến bản thân, nhưng danh hiệu này chẳng những không dính dáng một chút gì đến chủ nhân của nó, ngược lại, nó còn là danh hiệu mang nhiều năng lực tích cực nhất mà gã từng được nghe.

Rất nhanh, đã điểm danh xong rồi. Dạ Y kia nhìn bọn họ, khàn khàn nói: "Mấy người đã có tư cách tới tham dự khảo hạch Dạ Y,

thì hẳn là không một trường hợp nào ngoại lệ, tất cả đều đã trải qua quá trình khảo nghiệm rất khó khăn, mới nhận được sự tán thành và khẳng định tới từ thành viên Dạ Y đề cử mấy người. Hẳn là bọn họ đều cho rằng mấy người là một nhóm bác sĩ vô cùng chuyên nghiệp!"

Lâm Ân dùng sức gật đầu.

"Nhưng!" Dạ Y kia tiếp tục khàn khàn nói: "Muốn trở thành một Dạ Y đủ tư cách, mấy người không chỉ cần sự chuyên nghiệp, còn phải chuyên nghiệp hơn tất cả những bác sĩ bên ngoài kia!"

"Cho nên trong bất cứ trường hợp nào, mấy người cũng phải thành thạo tìm được công cụ thích hợp để tiến hành giải phẫu cho mục tiêu!"

"Có đôi khi, ở dưới hoàn cảnh hiểm ác, một cục đá, một con dao ăn, thậm chí là một cái que cứng, cũng có thể trở thành dao giải phẫu trong tay mấy người!"

"Cho nên nội dung khảo hạch đầu tiên của chúng tôi, chính là năng lực sử dụng công cụ của mấy người!"

Ba ——

Vừa nói xong, Dạ Y nọ đã búng tay một cái.

Chỉ trong nháy mắt, cánh cửa chính ở phía đối diện với tổ tham gia khảo hạch lại chậm rãi mở ra, chỉ thấy lần lượt từng người bệnh được đẩy ra khỏi cửa chính, ai nấy đều có sắc mặt tái nhợt, ho khan không ngừng.

Chương 362: Thử Thách: Lựa Chọn Công Cụ!

Dạ Y kia khàn khàn nói: "Những bệnh nhân này chính là mục tiêu cần trị liệu của mấy người, cũng là tiền bối của mấy người, mấy người có thể thoải mái buông tay mà trị liệu. Bọn họ sẽ chấm điểm năng lực giải phẫu cho mấy người, ngay trong quá trình mấy người giải phẫu cho bọn họ."

Lâm Ân nhấc tay lên, tỏ vẻ muốn có ý kiến.

Dạ Y kia liếc mắt nhìn hắn, nói: "Nói đi!"

Lâm Ân tiến tới một bước, nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Báo cáo giáo quan, xin hỏi bọn họ có sợ bị chúng tôi lỡ tay giết chết trong quá trình giải phẫu hay không? Ví dụ như không cẩn thận mà cắm một dao vào đầu chẳng hạn? Hết!"

"..."

"..."

Xung quanh lập tức chìm trong một mảnh yên tĩnh.

Dạ Y kia nhắm mắt nói: "Yên tâm, tiêu chuẩn y thuật của bọn họ vượt xa mấy người các cậu, mấy người không làm chết bọn họ được đâu. Hơn nữa những vị tiền bối kia của mấy người đều nguyện ý để đến chỉ điểm cho người mới, đương nhiên, tham gia nội dung khảo hạch này, bọn họ cũng nhận được phí hỗ trợ khá cao."

Lâm Ân gật đầu, thì ra là thế.

Đi ra ngoài sinh bệnh, sau đó tới nơi này được trị liệu miễn phí, còn có thể lấy rất nhiều tiền… Đúng là phần công tác khiến người ta thỏa mãn mà!

"Còn vấn đề gì không?" Dạ Y kia hét lớn.

"Không!" Mọi người cùng hô to.

Dạ Y kia búng tay thêm một lần nữa. Rất nhanh, cánh cửa chính sau lưng bọn họ lại chậm rãi mở ra.

Dạ Y phụ trách giám sát lập tức đưa mắt nhìn đồng hồ, rồi thản nhiên nói: "Mấy người có hai phút để bước vào trong phòng, chọn lựa công cụ cho mình. Cứ yên tâm, bên trong không một món đồ nào là bình thường đâu, kế tiếp cần phải xem năng lực giải phẫu của mấy người ra sao rồi! Thời gian bắt đầu! Xuất phát!"

"Rõ!" Mọi người hô to.

Sau đó không nói hai lời, mười sinh vật hắc ám lập tức quay đầu, nhanh chóng chạy thẳng vào bên trong cánh cửa vừa được mở ra kia.

Rất nhanh, hai phút trôi qua như một cái chớp mắt.

Mười Dạ Y thực tập cũng lần lượt tìm thấy công cụ thích hợp cho chính mình, và bước ra bên ngoài.

Dạ Y phụ trách giám sát, thoáng liếc mắt nhìn bộ máy móc khôi lỗi trước mặt mình một cái.

【 một con dao gọt hoa quả 】

Không tệ.

Ngoại trừ dao giải phẫu, nó chính là công cụ giải phẫu tốt nhất.

Gã lập tức liếc nhìn công cụ của vong linh số hai.

【 mảnh xương 】

Gã gật đầu, tỏ ra khá là vừa lòng với sự lựa chọn này, sau đó lại chuyển ánh mắt, nhìn xuống loại công cụ đang nằm trong tay quỷ hút máu số 3.

【 lưỡi dao 】

Ừm, tuy thứ này hơi nhỏ một chút, nhưng nếu biết cách sử dụng, nó cũng là một loại công cụ giải phẫu không tệ.

Rất nhanh, gã lại quay đầu, nhìn thẳng vào tay lương y số bốn.

“Công cụ của cậu đâu?" Dạ Y kia do dự một chút, mới mở miệng hỏi.

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Ở đây mà!"

Xoẹt xoẹt —— xoẹt xoẹt ——Vừa trả lời xong, hắn đã cầm lấy cây cưa điện rỉ sắt đang đặt sau lưng mình, rồi “Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt” kéo dây, làm cây cưa điện cũ nát bắn ra một chuỗi hoa lửa, kèm theo khói đặc tối đen, cuồn cuộn phun ra ngoài.

Dạ Y kia: "!!!"

Bệnh nhân số bốn: "!!!"

Quan chủ khảo Dạ Y có chút sững sờ nhìn cây cưa điện rỉ sắt rõ ràng có thể tạo thành uốn ván cấp 10 trong tay hắn, nói: "Cậu lấy món đồ chơi này ở đâu vậy?"

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Tôi tìm được nó trong góc phòng kia, sau khi thử một chút, cảm thấy có thể sử dụng được nên mới chuyển nó ra ngoài này."

Quan chủ khảo Dạ Y có chút kinh ngạc hỏi: "Cậu khẳng định là

mình muốn dùng món đồ chơi này để giải phẫu cho vị tiền bối kia?"

Lúc này, ở phía sau bọn họ, bệnh nhân nằm trên giường bệnh số bốn kia nghe mà gương mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh “Xoạt xoạt xoạt” tuôn ra, thấm ướt cả gối đầu, ngón tay út không ngừng run rẩy như mắc bệnh động kinh.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Báo cáo giáo quan! Một Dạ Y chân chính phải dùng hết thảy những công cụ bản thân có thể tìm được để cứu sống người khác, tại bất cứ hoàn cảnh nào!"

"Xin giáo quan cứ yên tâm! Cưa điện mổ bụng là một trong số những kỹ năng chuyên nghiệp của tôi! Tôi nhất định có thể xuất sắc hoàn thành ca giải phẫu cho vị giáo quan kia!" Lâm Ân đứng thẳng tắp, trực tiếp mở miệng hét lớn. Chỉ thấy tinh thần hắn cực kỳ phấn chấn, trong ánh mắt tràn ngập ý chí chiến đấu, còn cây cưa điện trên tay lại phát ra âm thanh “Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt” liên tục phun ra từng luồng khói đặc, xộc thẳng vào mũi người ta.

Có nhìn thế nào cũng cảm thấy hắn chính là một thiếu niên vô cùng nhiệt huyết và xuất sắc.

Quan chủ khảo Dạ Y hít sâu một hơi, nói: "Cậu rất tự tin, cũng rất có dũng khí muốn khiêu chiến chính mình, điểm này rất đang để biểu dương, nhưng có một việc tôi phải muốn nói cho cậu biết..."

"Nội dung giải phẫu lần này của chúng ta không phải là mổ bụng, cũng không phải cắt chỉ, nó là một ca giải phẫu ít xâm lấn."

"Mà bệnh nhân cậu phụ trách đã được chẩn đoán là có mọc lên một số bào tử với đường kính chưa đến nửa cm trên tuyến tiền liệt, cậu xác định muốn dùng thứ to tướng này đến mổ cho đối phương?"

Quan chủ khảo Dạ Y nghiêm khắc hét lớn.

Bệnh nhân số bốn vừa nghe xong, lại không khỏi gian nan nuốt một ngụm nước miếng xuống, trong mắt tràn ngập sợ hãi và chờ mong nhìn về phía Lâm Ân. Thật hiển nhiên người này cũng không hi vọng hắn dùng thứ to tướng như vậy tới mổ cho mình.

Mà tất cả đám người bệnh xung quanh đều cười tủm tỉm, lộ ra vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Lâm Ân suy nghĩ một lát, sau đó lại ưỡn ngực ngẩng đầu, lớn tiếng nói: "Báo cáo giáo quan! Anh đã nói, một Dạ Y chân chính nhất định phải thuần thục mà nắm giữ bất cứ loại công cụ nào dùng để cứu sống bệnh nhân!"

"Mà dưới một hoàn cảnh cực đoan nào đó, chúng ta cũng không thể tìm được quá nhiều công cụ để bản thân đắn đo lựa chọn. Bởi vậy tôi cho rằng, sử dụng cưa điện tiến hành giải phẫu ít xâm lấn cho bệnh nhân, cũng là một trong số những kỹ năng mà Dạ Y chúng ta cần nắm giữ!"

"Chúng ta tuyệt đối không thể từ bỏ người bệnh chỉ vì mình không tìm thấy dụng cụ thích hợp được! Đó là biểu hiện cực kỳ vô trách nhiệm! Tại thời điểm cần thiết, đừng nói là cưa điện, dù trong tay chỉ có một cái máy xay thịt có thể sử dụng được, cũng phải lấy ra sử dụng! Không có cơ hội, chúng ta tự đi sáng tạo cơ hội cho chính mình!"

"Tôi đã nói xong! Báo cáo hết!"

Chương 363: Tai Bay Vạ Gió!!!

Lời này vừa nói ra, quan chủ khảo Dạ Y cũng cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì những lời hắn nói… đúng là cmn thực sự làm máu nóng sôi trào mà!

Hay cho một câu máy xay thịt cũng có thể sử dụng!

Hay cho một câu không có cơ hội, chúng ta tự đi sáng tạo cơ hội cho chính mình!

Đây không phải phẩm đức mà những Dạ Y chúng ta cần có được nhất ư?

Đúng vậy!

Nếu thực sự rơi vào hoàn cảnh cực đoan rồi, lấy đâu ra nhiều công cụ cho ngươi đắn đo lựa chọn như vậy?

Quả nhiên… vẫn là bản thân gã có tầm nhìn hạn hẹp mà!

【 đinh! Độ hảo cảm của quan chủ khảo Dạ Y đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của quan chủ khảo Dạ Y đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y +1】

Nghĩ đến đây, đột nhiên quan chủ khảo Dạ Y quay đầu, nhìn thẳng vào chín học viện còn lại kia, lạnh lùng nói: "Mấy người có nghe được không? Cái gì gọi là chuyên nghiệp? Đây cmn mới được

gọi là chuyên nghiệp!"

"Tự nhìn lại xem mấy người đã lấy những gì?"

"Lưỡi dao, dao gọt hoa quả, mảnh xương cốt, cảm phiền hãy mở rộng tư duy của bản thân ra đi!"

Quan chủ khảo lập tức vươn tay "Ba ba ba" mà gõ gõ huyệt Thái Dương của mình, sau đó giận dữ chỉ một ngón tay về phía trước, nói: "Tất cả quay lại, chọn công cụ thêm một lần nữa cho tôi! Mấy người cứ lấy vị đệ tử số 4 này làm chuẩn! Đã hiểu chưa? Nhanh hành động lên!"

"Rõ!" Mọi người rống to.

Mà thấy một màn như vậy, cả đám bệnh nhân vốn đang vui sướng khi bệnh nhân số bốn gặp họa, lập tức trở nên hoảng sợ.

Ơ hay, chuyện này thì liên quan quái gì đến chúng tôi chứ?

Hắn dùng cưa điện là chuyện của hắn, quan chủ khảo ngài không thể làm như vậy được, không thể cảm thấy hắn nói có đạo lý, sau đó dùng hắn làm tiêu chuẩn thống nhất cho những bác sĩ khác được?

Đúng là tai bay vạ gió mà!

Hai phút sau, tất cả chín đệ tử khác đều nghiêm túc đi ra.

Quan chủ khảo nhìn đống công cụ trong tay bọn họ, trên mặt cũng lộ ra nụ cười vừa lòng, thậm chí còn khẽ gật gật đầu tán thành nữa.

Vào lúc này, bên trong đại sảnh thí luyện không ngừng vang lên các loại âm thanh khởi động máy móc "Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt".

Khói đặc phun ra cuồn cuộn.

Trong khi hầu hết mọi người đều vừa lòng với lựa chọn của mình thì đám bệnh nhân trên giường lại cứng đờ toàn thân, dự cảm cực xấu vừa nảy lên trong lòng … (((;°ヾ°;))).

Bởi vì đống công cụ mà đám thí sinh kia lựa chọn, đều là…【 máy cắt rỉ sét 】【 khoan điện bị hỏng 】【 máy mài góc 】...

Càng kỳ quái hơn, lại có người cầm trên tay một cánh quạt bằng kim loại.

Làm chuẩn...

Tất cả những thí sinh kia đều lấy tên số 4 nọ làm chuẩn thật rồi...

Càng ngày, đám bệnh nhân càng có cảm giác tiểu tiền tiền của ngày hôm nay, không dễ kiếm như trước kia rồi!

"Còn vấn đề gì không?" Quan chủ khảo hét lớn.

"Không!" Mọi người rống to.

Quan chủ khảo lại đưa mắt nhìn đồng hồ, lạnh lùng nói: "Tốt! Mấy người có nửa giờ để tiến hành giải phẫu cho bệnh nhân của mình, trong vòng nửa giờ phải hoàn thành thi đấu, nếu ai vượt quá nửa giờ, trực tiếp đào thải!"

"Nếu đã nghe rõ… thì bắt đầu!"

Ngay khi quan chủ khảo mở miệng ra lệnh, mười đệ tử lập tức cắn răng, mang theo thứ công cụ kỳ quái còn đang “ù ù” bốc khói nghi ngút, giống như là một nhóm chiến sĩ hung hãn không sợ chết, cùng nhau lao về phía bệnh nhân của mình.

"(ΩДΩ) oa nha nha nha!"

Sắc mặt cả đám bệnh nhân lập tức chuyển thành tái nhợt, không ai hẹn ai mà cùng co rụt lại phía sau.

Tuy bọn họ cũng là Dạ Y, nhưng được tận mắt chứng kiến loại trận thế này, trong lòng cũng khó tránh khỏi sẽ trở nên run sợ!

Bởi vì mười thí sinh kia vốn không phải bác sĩ đã trải qua quá trình huấn luyện chuyên nghiệp như bọn họ.

Nếu người ta thực sự gây nên một sai lầm gì đó, dù bọn họ có giỏi đến mấy, cũng khó mà cứu vãn được!

...

Phía trước giường bệnh số bốn.

Bệnh nhân số bốn đang run rẩy không thôi, nhìn thẳng vào Lâm Ân vừa đi tới đứng trước người mình, ngón tay gắt gao nắm lấy khăn trải giường, (. ;゜;: 益:;゜;.) nói:

"Người anh em à, nếu không chúng ta thương lượng một chút nhé? Cậu bỏ câu cưa điện trên tay xuống, giả vờ lúi húi một phen, còn quá trình giải phẫu tuyến tiền liệt của tôi hãy để tôi tự mình đến làm. Sau đó, tôi chấm điểm cao nhất cho cậu, ý cậu thế nào?"

Lâm Ân trấn định mà nghiêm túc nhìn bệnh nhân số bốn, bình tĩnh nói: "Tiền bối, anh đừng lo lắng, tôi không giống bọn họ đâu. Tôi vốn là một vị đại sư cưa điện vô cùng chuyên nghiệp, tất cả những người từng được tôi cứu sống, đều cho tôi đánh giá và tán thành cực cao."

"Từ trước đến nay, tỷ lệ bệnh nhân khen ngợi tôi vẫn đạt tới trăm phần trăm đó."

Hắn nói xong, lại theo thói quen nâng kính mắt của mình lên, đôi mắt ánh lên vẻ nghiêm túc như đang muốn nói.

Hãy tin tưởng tôi đi.

Tôi là thiên sứ áo trắng.

Không sao cả đâu.

Tôi vô cùng chuyên nghiệp đó.

Bệnh nhân số bốn lại ngây dại nằm ở nơi đó, theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng xuống, đầu óc đã bị vẻ nghiêm túc trong đôi mắt kia ảnh hưởng, không khỏi nảy lên suy nghĩ… Dường như người này rất đáng tin cậy...

Có nên... Tin tưởng hắn một lần hay không?

Theo gã nhớ, hình như… khi sử dụng những loại công cụ đặc thù, người bình thường sẽ cảm thấy vô cùng khó xử, nhưng cá biệt có một vài người chẳng những không lúng túng, ngược lại, thao tác của bọn họ còn thuận buồm xuôi gió hơn bình thường, có lẽ thiếu niên nhân loại này chính là một vị bác sĩ thần kỳ như vậy cũng nên...

Nghĩ đến đây, gã hít sâu một hơi, há miệng thở dốc nói: "Ách... Một khi đã như vậy, thì cậu..."

Nhưng gã còn chưa nói xong, đột nhiên một tiếng “Phập” truyền đến.

Một vòi máu lập tức phun từ chiếc giường sát cạnh bắn qua bên này, rơi thẳng lên mặt gã.

"Người đâu mau tới đây! Người đâu mau tới đây đi! (ΩДΩ)! Tên khốn nạn này cưa vào động mạch chủ của tôi! Mau cầm máu! Mau cầm máu giùm tôi đi mà!"

Bệnh nhân số bốn lập tức chuyển trạng thái, toàn thân trở nên cứng ngắc, nói không nên lời (((;°ㅎ°;))).

Hồi lâu sau khi nuốt nước miếng liên hồi, yết hầu điên cuồng giật giật, cuối cùng gã cũng bình tĩnh trở lại, đang muốn mở miệng tiếp tục nói, thì đột nhiên…

Phập ——

Bắt đầu từ giường bệnh số năm, một vòi nước tiểu trực tiếp bắn thẳng lên đầu gã.

"U ở bên trái! Ở bên trái cơ mà! (điên tiết hét lớn lên)! Cậu vừa cưa vào bàng quang của tôi rồi!

【 đinh! Giá trị tinh thần -5】

【 đinh! Giá trị tinh thần -5】

Chương 364: Tác Dụng Tốt Nhất Của Thuốc Tê!!!

Bệnh nhân số bốn vừa muốn mở miệng đã trực tiếp ăn trọn một combo đả kích, cuối cùng cũng không còn gì để nói nữa, vẻ mặt gã trở nên đờ đẫn (((;° ४ °;))), hai chân kẹp chặt lại, giống như một chú cừu non vô tội, vươn tay ôm chặt bả vai của mình, nằm yên ở nơi đó, chấp nhận số mệnh tàn khốc chuẩn bị ập xuống nhân sinh.

Thậm chí gã còn không dám quay đầu nhìn tình huống của những bệnh nhân khác.

Bởi vì gã thực sự sợ hãi bản thân không chống đỡ được áp lực bên ngoài.

Gã chỉ biết ngây dại, run rẩy đôi môi, nói: "Người anh em à, tôi cho rằng... Tôi có thể trực tiếp cho cậu điểm tuyệt đối, sau đó hai chúng ta..."

Xoẹt xoẹt —— xoẹt xoẹt ——

Lâm Ân đã cọ sạch đống rỉ sét trên lưỡi cưa điện, lập tức giật dây, khởi động, rồi dùng vẻ mặt nghiêm túc, đứng phía trước giường bệnh số bốn, từ từ nâng lưỡi cưa lên cao.

【 đinh! Giá trị tinh thần của bệnh nhân số bốn -5】

【 đinh! Giá trị tinh thần của bệnh nhân số bốn -5】

"Tôi không làm! Tôi không làm nữa đâu!" Bệnh nhân số bốn quá đỗi hoảng sợ (ΩДΩ) lập tức ôm chặt lấy đầu mình, đứng bật dây, vội vàng xoay người muốn chạy khỏi phòng bệnh đáng sợ

này.

"Tôi từ bỏ khoản tiền này! Mấy người các anh ai thích thì đi mà lấy, có nói gì tôi cũng..."

Nhưng gã còn chưa chạy được mấy bước, (ヾ ﾉ ° ╭ °)...

Lâm Ân đã chọc một chiếc kim tiêm chưa đầy thuốc mê vào mông gã. Sau đó, hắn trực tiếp đè cổ bệnh nhân số bốn vẫn còn đang điên cuồng giãy giụa xuống, bình tĩnh chờ cho đến khi thuốc tê phát huy công hiệu, rồi nhanh gọn khiêng đối phương trở về giường bệnh của mình.

Tiếp đó, hắn tỏ ra cực kỳ thành thạo mà lanh lẹ kéo khăn trải giường xuống, trói chặt tứ chi của đối phương vào bốn góc giường bệnh.

Bệnh nhân số bốn vẫn chưa chịu từ bỏ, gã vừa cảm nhận dược hiệu của thuốc tê khuếch tán vừa nức nở nói: "Tôi không muốn làm, thật đó, làm ơn đi mà..."

Lâm Ân vẫn bình tĩnh trói chặt đối phương lại, cởi quần áo trên người đối phương ra, đeo găng tay lên cho mình, nhẹ nhàng hất cái xx đã trở nên mềm nhũn của bệnh nhân qua một bên, chiếc kính một mắt trên mặt lại “Đinh” một cái lóe sáng, cuối cùng hắn mới mở miệng trấn an:

"Yên tâm, tôi là bác sĩ chuyên nghiệp đó." Lâm Ân lạnh nhạt lắc lư cần cổ hai cái, lại tiếp tục nói: "Với tôi, khoa hậu môn trực tràng và tuyến tiền liệt tuyệt đối là trò trẻ con. Hơn nữa, anh cũng thấy rồi đó, ngay cả thuốc tê, bọn họ cũng quên không tiêm cho bệnh nhân của mình, đây chính là biểu hiện của sự vô trách nhiệm đến cùng cực."

"Tuy tôi biết, Dạ Y vốn không có thói quen tiêm thuốc tê —— nói thật, tôi cũng không có thói quen này, nhưng về sau tôi lại phát

hiện, thuốc tê đúng là một thứ vô cùng hiệu quả, bởi vì nó có thể phòng ngừa người bệnh trở nên lộn xộn trong quá trình chúng ta chữa bệnh cho đối phương."

"Đây mới là tác dụng tốt nhất của thuốc tê!"

Lâm Ân lộ vẻ mặt nghiêm túc, tỏ ra cực kỳ chuyên nghiệp chia sẻ vài điều mình biết.

Bệnh nhân số bốn đã ngấm thuốc tê, chỉ có thể đờ đẫn nằm ở nơi đó, lộ vẻ mặt cuộc sống không còn gì đáng để luyến tiếc nữa rồi, nhưng sau khi nghe được những lời nói của Lâm Ân, trong lòng cũng cảm nhận được một chút an ủi.

Đúng vậy...

Tuy đau đớn đúng là một thang thuốc làm người ta tỉnh táo rất hiệu quả, nhưng nói gì thì nói, có tiêm thuốc tê vẫn tốt hơn là không tiêm. Thứ này, hoặc ít hoặc nhiều cũng có thể mang đến tác dụng trấn an tâm linh yếu ớt của bệnh nhân.

Xem ra đệ tử số bốn này đúng là dân chuyên nghiệp, nói không chừng hắn thật sự có thể...

"Tôi bắt đầu đây!"

Phập —— Âm thanh cưa điện cắt vào thịt vang lên.

(ヾ ノ ° ╔ °)——

Từ từ!

Chờ một chút!

Hình như hắn tiêm thuốc tê cho ta rồi?

Hình như là vậy! Chắc không sai đâu!

Nhưng vì sao lúc lưỡi cưa cứa lên người, vẫn còn đau như vậy?

(ΩДΩ)!

Đau như chết cha chết mẹ rồi!

Bệnh nhân số bốn gian nan hé miệng, muốn dùng sức mà kêu lên một tiếng, nhưng thân thể đã ngấm thuốc tê, khiến cho đầu lưỡi cũng dần trở nên tê liệt, không thể phát ra âm thanh được nữa.

Gã chỉ còn biết run rẩy cúi đầu xuống, nhìn Lâm Ân đang cầm chiếc cưa điện không ngừng "Ù ù" rung động, thao tác trên người mình. Thậm chí gã còn có thể rõ ràng nhìn thấy cái xx của mình cứ rung rinh từng đợt, theo từng động tác của chiếc cưa điện trên tay đối phương.

Bỗng nhiên gã lại có một loại ảo giác, cái xx của mình có thể mất kiểm soát mà nảy tưng tưng lên, sau đó không cẩn thận rơi xuống dưới đường cưa của vị đệ tử nọ, rồi bị "hóa kiếp" biến thành những mảnh nhỏ bay tán loạn hay không.

Đây là một vấn đề trên phương diện triết học! Cũng là một vấn đề thuộc phạm trù toán học!

Mà tới tận lúc này, bệnh nhân số bốn mới cay đắng (. ;゜;:益:;゜;.) hiểu được ý nghĩa của câu nói vừa rồi, vì sao hắn không nhấn mạnh hiệu quả giảm đau của thuốc tê, mà lại cường điệu hiệu quả "Khiến cho người bệnh không thể lộn xộn" của nó...

Bởi vì...

Bởi vì...

Dường như hắn có thể bỏ qua hiệu quả giảm đau của thuốc tê!!!

Nghĩ đến đây, bệnh nhân số bốn lập tức co rúm khóe miệng, tròng trắng mắt không ngừng lật ngược giống như người mắc bệnh động kinh, cái miệng cũng không chịu nổi nữa, lập tức "Ùng ục ùng ục" mà phun ra từng cái bong bóng trắng.

Vấn đề là gã không thể động đậy được! Không thể động đậy được!

Haizz… chuyện thống khổ nhất trên thế giới cũng chỉ đến mức này mà thôi!

【 đinh! Độ thuần thục cưa điện +1】

【 đinh! Độ thuần thục cưa điện +1】

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên bên tai, Lâm Ân với ánh mắt nghiêm túc đang chăm chú nhìn vào tuyến tiền liệt với đường kính mấy cm đã bị mổ ra của bệnh nhân.

Quả nhiên đúng như lời quan chủ khảo từng nói, trên tuyến tiền liệt của người này đã mọc đầy bào tử.

Mà đối với một thứ công cụ to lớn như cưa điện, muốn hoàn thành thao tác tinh vi trên một bộ phận nhỏ như thế này, đúng là một chuyện vô cùng khó khăn.

Bởi vì chỉ cần ngươi không cẩn thận một cái, rất có khả năng ngươi sẽ gây tổn hại đến cơ quan nội tạng và những bộ phận khác trong cơ thể người bệnh.

Thậm chí...

Chỉ cần tay hơi run một chút thôi…

Lâm Ân thoáng nhìn xuống phía dưới, đều có khả năng làm cho người bệnh bất đắc dĩ biến thành một cô gái xinh đẹp...

Chương 365: Chuyên Gia Cưa Điện!!!

Giờ khắc này, vẻ mặt Lâm Ân lập tức trở nên chuyên chú vô cùng, bởi vì nói thật, đây cũng là lần đầu tiên hắn dùng cưa điện mổ một bộ phận nhỏ như vậy.

Nó cũng là một loại khảo nghiệm cực kỳ lớn với hắn.

Hắn cầm cưa điện, nhắm hai mắt lại, nghĩ đến những lời thầy từng nói khi dạy mình.

"Tập trung tinh thần của bản thân, cảm nhận mỗi một lần cưa điện nhảy lên, nắm chắc tiết tấu của nó, sau đó điều chỉnh nhịp hô hấp và tần suất tim đập của mình, cần phải toàn tâm toàn ý, chỉ khi làm được trong người có cưa, trong cưa có người, mới có thể đạt đến cảnh giới người cưa hợp nhất!"

"Mà con cũng không thể coi người bệnh của mình là người bệnh được, con cần phải coi bọn họ là một tác phẩm nghệ thuật cần được tinh tế mài giũa, tạo hình! Phải coi bọn họ là người yêu đang gào khóc đòi ăn! Chỉ như vậy, con mới có thể hết sức chăm chú vào từng động tác của mình! Con phải cực kỳ chuyên tâm, trong đầu không chứa một chút tạp niệm nào! Mới có thể đạt đến cảnh giới người cưa hợp nhất!"

Ngay sau đó, đột nhiên Lâm Ân mở to mắt ra, con ngươi nhanh chóng co rụt lại.

Mà ở trong mắt hắn, sinh vật đang nằm trên giường bệnh kia vốn không phải bệnh nhân số bốn nữa rồi, mà là một cô bé đi tất đen, sắc mặt ửng hồng, đôi mắt mê ly như say rượu, đang gào

khóc đòi ăn!

Trong phút chốc, ánh mắt Lâm Ân trở nên sắc lẻm, cưa điện trên tay không ngừng "Xoẹt xoẹt xoẹt" bắn ra từng luồng điện quang.

Ông —— Ngay dưới cây cưa điện trực diện, thẳng thắn nọ, lưỡi cưa nhanh chóng và chính xác, đã xẹt qua đống bào tử mọc trên tuyến tiền liệt của bệnh nhân số bốn, trực tiếp cắt bỏ đống bào tử kia khỏi cơ thể người bệnh mà hoàn toàn không lệch khỏi mục tiêu.

Ánh mắt của chín đệ tử đang giải phẫu cho bệnh nhân ở xung quanh cũng lập tức bị hành động của hắn hấp dẫn tới.

Bọn họ đều khiếp sợ nhìn vũ điện cưa điện trên tay Lâm Ân.

"Nhanh! Quá nhanh!"

Hơn nữa không chỉ đơn giản là nhanh, còn cực kỳ chính xác!

Thậm chí bọn họ còn có thể rõ ràng nhìn thấy những sợi bào tử dài không đến nửa đốt ngón tay bị lưỡi cưa điện xẹt qua, sau đó vô cùng chính xác rơi xuống khay phẫu thuật.

Có thể nói, ở trên tay hắn, lưỡi cưa điện khổng lồ, không ngừng “Ù ù” rung động kia, lại linh hoạt, nhạy bén y như một cây kim thêu nhỏ bé. Thậm chí, có một lần khi bọn họ nhìn thấy lưỡi cưa điện sắc bén kia sắp cắt qua bàng quang của bệnh nhân số bốn, hoặc sắp chém xuống xx của đối phương, nó đều có thể chính xác mà lướt sát qua những bộ phận quan trọng ấy, với khoảng cách chênh lệch được tính bằng milimet.

Bọn họ quá mức kinh ngạc rồi.

Mà chưa hết, ngay tại khoảnh khắc toàn bộ những ánh mắt kia đã hoàn toàn bị cư pháp nhanh tới hoa cả mắt của Lâm Ân hấp

dẫn, tiểu xx của bệnh nhân và lưỡi cưa vừa đồng thời nhảy lên, bào tử và bàng quang trong cơ thể người bệnh cũng đồng thời chấn động, kèm theo tiếng cưa điện chói tai liên tục dội vào màng nhĩ của mọi người, và luồng khói đen cuồn cuộn điểm xuyết cho khung cảnh "hài hòa" ấy…

Tất cả kết hợp lại, giống y như một bức tranh sơn dầu hiện đại mang phong cách Punk Rock cực kỳ duy mỹ.

Quá giỏi!

Thật là lợi hại!

Xoát xoát xoát —— không đến hai phút thời gian, dưới lưỡi cưa điện cực kỳ chuẩn xác, toàn bộ đám bào tử mọc trên tuyến tiền liệt của người bệnh đã hoàn mỹ bị loại trừ.

Sau đó, cây cưa điện kia lại xoay tròn mười mấy vòng trên tay hắn, rồi "Xoẹt xoẹt" một tiếng cắm phập xuống mặt đất, gọn gàng, không một động tác thừa.

Lâm Ân nghiêm túc vỗ xuống bàn, bình dược tề khép lại tác dụng mạnh đang được để trên bàn, lập tức bắn ngược lên, trong lúc thuốc bột bên trong vương vãi ra ngoài, chúng đã bị hắn tao nhã dùng ba ngón tay, tụ tập lại.

Thuốc bột màu trắng nhẹ nhàng bay xuống, rồi dưới cái nhìn lạnh nhạt của Lâm Ân, từng hạt từng hạt chạy dọc theo cánh tay của hắn, cuối cùng là chính xác rơi xuống bộ phận tuyến tiền liệt của bệnh nhân số bốn.

Tất cả mọi người đều nhìn đến ngây người.

"Tư tư tư" âm thanh vết thương bắt đầu liền miệng vang lên.

Chỉ thấy phía trên tuyến tiền liệt của bệnh nhân số bốn lập tức bốc lên từng luồng khí trắng, giống như một mâm thức ăn tinh tế

hoàn mỹ vừa hoàn thành, đã đến giai đoạn cuối cùng là cho lên đĩa.

Nhẹ nhàng búng một cái!

Đàn hồi trơn tru!

Xoát xoát xoát ——

Lâm Ân buông bình dược tề trên tay xuống, ngón tay mềm mại, lập tức đưa về phía bệnh nhân số bốn vẫn còn rơi vào trạng thái tê liệt, túm lấy một đầu sợi trên áo đối phương, nhẹ nhàng lôi kéo.

Xoẹt ——

Từng đường khâu thật dài nhanh chóng xuất hiện trước ánh mắt nghiêm túc của Lâm Ân.

Một ngụm cồn tiêu độc được phun tới.

Sợi chỉ khâu linh hoạt xoay tròn trên ngón tay Lâm Ân, cồn và sương mù lơ lửng bay lên, tạo thành một bức tranh cực kỳ duy mỹ, miêu tả về một vị lương y đang tận tình cứu chữa cho bệnh nhân của mình.

Xoát xoát xoát —— xoát xoát xoát ——

【 đinh! Kinh nghiệm khâu người của ngươi +1】

【 đinh! Kinh nghiệm khâu người của ngươi +1】

Lại không đến hai phút thời gian sau đó, khi mũi kim hạ xuống một cái cuối cùng, Lâm Ân nhanh chóng bật nắp bình dược tề khép lại, chỉ nghe “Phốc” một tiếng, dược tề bên trong đã nhanh chóng được phun lên miệng vết thương.

Hắn lại nhẹ nhàng vỗ vỗ chiếc nơ con bướm tinh xảo vừa

được thắt xong ngay bên cạnh tiểu xx của bệnh nhân.

Đến đây, coi như công việc đã hoàn mỹ kết thúc rồi!

"..."

"..."

Toàn trường trực tiếp rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Cả đám đệ tử đều ngơ ngác nhìn một chuỗi những thao tác giải phẫu lưu loát sinh động như mây bay nước chảy này, trong lúc nhất thời, bọn họ cũng quên luôn ca phẫu thuật của chính mình.

Thậm chí một đệ tử còn xem say mê đến mức quên lấy ra một con ốc vít đã rơi vào bàng quang của người bệnh.

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y +1】

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y +1】

【 đinh! Chúc mừng ngươi đã phát động thành tựu đặc thù: Chuyên gia cưa điện (một), ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 chuyên gia cưa điện (một)】: ở thời điểm ngươi sử dụng cưa điện tiến hành một lần giải phẫu có yêu cầu cao độ đối với mục tiêu, sau khi xác nhận ca phẫu thuật thành công, có xác suất nhận được thành tựu danh hiệu đặc thù này. Nó nói lên rằng, ngươi đã dần dần lĩnh ngộ được thủ pháp cưa điện chuyên nghiệp rồi. Ngươi nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Độ thuần thục cưa điện +1%, xác suất trang bức thành công +1%, giá trị hoảng sợ của người bệnh +1

Chương 366: Bạo Kích! Bạo Kích! Bạo XX!

"Đẹp... Đẹp trai quá..."

Con quỷ hút máu kia lập tức (✪ᴗ✪) chắp hai tay làm một, tim đập bang bang. Hiển nhiên, đối phương đã bị một bộ thao tác cưa điện cắt bào tử lưu loát sinh động, như mây bay nước chảy của Lâm Ân kia, trực tiếp thuyết phục rồi.

“Một đám đứng ngây ngốc ở đây làm gì? Chỉ còn mười lăm phút cuối cùng, không nhanh giải phẫu cho các tiền bối của mấy người đi?" Quan chủ khảo thực sự không nhìn nổi nữa, lập tức giận dữ chỉ vào một đám đệ tử kia, hét lớn.

Tới lúc này, những đệ tử kia mới phản ứng lại, cả đám vô cùng sợ hãi, đưa mắt nhìn thời gian, rồi không nói năng câu nào đã gấp rút quay sang tiến hành trị liệu cho bệnh nhân của mình.

Mà ở phía trước giường bệnh số bốn, Lâm Ân chợt xoay người, nghiêm túc nhìn về phía quan chủ khảo, nói: "Báo cáo giáo quan! Giải phẫu đã thành công, mời anh qua kiểm nghiệm!"

Ây chà, một đứa nhỏ thật là chuyên nghiệp và lễ phép!

Quan chủ khảo vui mừng đi tới, tiến hành một phen chẩn đoán bệnh đối với bệnh nhân số bốn đang nằm trên giường bệnh (((;°ㅎ°;))), rồi lập tức xoay người nhìn về phía Lâm Ân, trong mắt không che giấu được tán thưởng.

"Không tồi! Không tồi! Có thể dùng loại công cụ như cưa điện này hoàn thành một lần giải phẫu ít xâm lấn cho người bệnh trong

khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, đúng là nằm ngoài dự kiến của tôi. Nhóc con, tôi coi trọng cậu đó!"

Lâm Ân nghiêm túc bắt tay quan chủ khảo, nói: "Trị bệnh cứu người là thiên chức của bác sĩ, là một thiên sứ áo trắng, đây là nghĩa vụ chúng ta cần phải làm tròn! Cảm tạ trưởng quan!"

【 đinh! Độ hảo cảm của quan chủ khảo đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của quan chủ khảo đối với ngươi +10】

Nhìn một cái!

Nhìn một cái xem này!

Cực kỳ lễ phép! Nhiều năng lượng tích cực đến cỡ nào chứ! Đây mới là bác sĩ chân chính à nha!

Quan chủ khảo cũng không nhịn được lập tức xúc động đến rơi lệ.

Dạ Y bọn họ đang thiếu những thành viên trẻ trung, nhiệt huyết như này!

Quan chủ khảo không kìm được xúc động, lập tức quay đầu nhìn về phía bệnh nhân số bốn, mỉm cười nói: "Số bốn, hãy tới chấm điểm cho người trẻ tuổi vừa giải phẫu cho anh đi. Vừa nãy, tôi đã được chứng kiến một ca phẫu thuật hoàn mỹ, mãn nhãn. Chắc là trong lòng anh lúc này cũng đang dạt dào cảm xúc, cực kỳ vui sướng phải không?"

Nhưng bệnh nhân số bốn lại đang ở trong trạng thái tê liệt, (((; ° ▽ °;))) nói không nên lời.

Giờ khắc này, hình ảnh cây cưa máy thẳng thắn, trực tiếp vẫn không ngừng quanh quẩn trong đầu gã, cùng với từng màn lưỡi cưa đi lướt qua tiểu xx của gã, mỗi một lần đều chính xác tới từng

milimet.

Mỗi một lần đều mang đến cho người ta cảm giác hai thứ chuẩn bị ma sát với nhau rồi, nhưng lại không hề va chạm...

Giống như bản thân không ngừng nhảy qua nhảy lại giữa lằn ranh tuyệt tử tuyệt tôn, nhưng tới cuối cùng vẫn bình yên bảo toàn tánh mạng vậy.

Gã có cảm giác, trải qua quá trình này, bản thân đã thăng hoa rồi...

Nếu bảo gã dùng hình tượng gì để miêu tả loại cảm giác lúc bấy giờ, gã cũng chỉ có thể nghĩ tới tình huống như sau thôi...

【 lượng máu +50】

【 tinh thần thương tổn +99! 】

【 bạo kích! 】

【 tinh thần thương tổn +999! 】

【 lượng máu +60】

【 tinh thần thương tổn +100! 】

【 bạo kích! Bạo kích! Bạo xx! 】

Cứ thế, không ngừng lặp đi lặp lại, tới tới lui lui.

(((;°ꈊ°;)))

"Bệnh nhân số bốn, anh có thể nghe được những lời tôi nói hay không?" Quan chủ khảo có chút nghi hoặc, không khỏi tiến đến sát bên tai gã, cẩn thận lắng nghe, nhưng hồi lâu sau, vẫn không nghe được bất cứ âm thanh gì.

"Có lẽ tác dụng của thuốc tê vẫn chưa chấm dứt." Quan chủ khảo vẫy vẫy tay, mỉm cười phân phó người ta tới nâng bác sĩ số bốn vẫn còn tê dại (((;° ४ °;))) đi xuống tĩnh dưỡng, rồi lập tức đi tới bắt tay Lâm Ân, nói: "Nếu bệnh nhân số bốn vẫn cần nghỉ ngơi, vậy để tôi chấm điểm cho cậu đi. Không cần phải nghi ngờ, cũng chỉ có điểm 10 viên mãn mới xứng đáng với biểu hiện xuất sắc của cậu thôi. Chúc mừng cậu! Sứ Giả Hòa Bình!"

"Cậu đã thành công vượt qua nội dung khảo hạch này rồi!"

Lâm Ân (❁´◡`❁) vui vẻ vươn tay tới, nói: "Cám ơn."

...

Rất nhanh, nửa tiếng quy định dành cho giải phẫu đã nhanh chóng kết thúc.

Đang đang —— "Đã đến giờ, tất cả các đệ tử buông công cụ trong tay xuống, chờ đợi giám khảo đi kiểm nghiệm kết quả."

Cùng với một tiếng hét lớn, chín đệ tử khác lập tức ngừng lại, có người lộ ra vẻ mặt vô cùng phấn khích, có người lại ủ rũ, có người trừng lớn hai mắt, hiển nhiên là kết quả giải phẫu của phần lớn đệ tử cũng không được tốt lắm.

Quan chủ khảo với vẻ mặt nghiêm túc, lần lượt kiểm nghiệm của thành quả chín đệ tử khác.

Nói thật, đứng trước tình cảnh này, ngay cả một người dày dặn kinh nghiệm như gã, khóe mắt cũng không nhịn được, lập tức run rẩy hồi lâu.

"Mau! Người tới! Nhanh nâng người bệnh xuất huyết quá nhiều này đi xuống! Máu của anh ấy đã chảy cmn nửa tiếng rồi!"

"Còn người bị thủng bàng quang kia, nhanh tới hỗ trợ khâu lại một cái! Đã văng tung tóe khắp nơi rồi!"

"Người bệnh số bảy? Anh bị làm sao vậy? Tôi thấy quá trình giải phẫu của anh rất thuận lợi nha, thí sinh vừa khâu lại vết thương cho anh, anh đi cắt chỉ làm gì?" Quan chủ khảo có chút nghi hoặc đi tới trước mặt người bệnh số bảy.

Người bệnh số bảy nhắm mắt lại, “Ca ca ca” mà nắm chặt hai tay, nói: "Đúng là giải phẫu không tệ, khi cậu ấy khâu cho tôi cũng không có vấn đề gì quá lớn."

"Vậy anh muốn làm gì?"

Người bệnh số bảy bất đắc dĩ nhắm mắt lại, rồi vươn tay lắc lắc cái bụng của mình. Bên trong lập tức truyền đến âm thanh kim loại va chạm vào nhau “Loảng xoảng loảng xoảng”.

"..."

"..."

"Mau! Mau! Người đâu mau tới mổ ra cho anh ấy đi!"

Tới cuối cùng, sau khi nghiêm khắc bình phán thành quả giải phẫu của mười đệ tử, giai đoạn thứ nhất của khảo hạch đã kết thúc.

Lâm Ân và máy móc khôi lỗi số một lấy được điểm cao nhất, lần lượt là 10 điểm và 9 điểm.

Một Ám Tinh Linh và một quái khâu, bởi vì không hoàn thành giải phẫu trong nửa giờ, lại khiến cho bệnh nhân bị xuất huyết quá nhiều, trực tiếp đào thải.

Những đệ tử còn lại được thống nhất tiến vào giai đoạn khảo hạch tiếp theo.

Thời gian vô cùng gấp rút, bên trên không cho bọn họ có bất cứ cơ hội nghỉ ngơi nào.

Chương 367: Nội Dung Khảo Hạch Thứ Hai!!!

"Kế tiếp, chúng ta sẽ tiến vào hạng mục khảo hạch thứ hai!" Quan chủ khảo cất giọng khàn khàn, không ngừng đi qua đi lại, nhìn tám thành viên còn lại kia, nói:

"Đương nhiên, năng lực ứng biến xuất sắc chính là yếu tố không thể thiếu trong quá trình mấy người làm nghề y, nhưng đồng thời, tố chất tâm lý mạnh mẽ lại trở thành ưu tiên hàng đầu đối với một Dạ Y đủ tư cách!"

"Ở thời điểm, mấy người tự mình trị liệu cho bệnh nhân, tôi đã phát hiện rất nhiều đệ tử đều không tiêm thuốc tê cho bệnh nhân, vậy hẳn là mấy người các cậu cũng biết hai chữ 【 đau đớn 】này viết như thế nào rồi?"

"Đúng vậy!" Nói đến đây, đột nhiên gã hét lớn một tiếng, giọng nói trực tiếp cất cao lên: "Không trải qua nỗi khổ của người khác, chớ khuyên đối phương hướng thiện! Cùng mục tiêu này, nếu bản thân mấy người còn không thể chịu đựng được đau đớn, thì đừng có mong chờ bệnh nhân của mình có thể chịu được!"

"Đau đớn là thuốc hay giúp người tỉnh táo, là một Dạ Y đủ tư cách, mấy người cũng phải có được năng lực chống cự với đau đớn ở trình độ cao nhất!"

"Đây chính là khảo nghiệm tiếp theo! Chúng tôi muốn khảo nghiệm khả năng chịu đựng đau đớn của mấy người!"

Lời này vừa nói ra, ngoại trừ máy móc khôi lỗi số 1, Lâm Ân số 4, vong linh số 2 và số 9, thân thể bốn đệ tử khác đều run rẩy.

Hiển nhiên, loại trạng thái đau đớn này là sản phẩm chỉ có trên người những sinh vật máu thịt. Mà đối với máy móc và vong linh, bọn họ vốn chẳng cảm nhận được gì.

Lúc này, ánh mắt của đám đệ tử đang run sợ kia, lập tức đổ dồn về phía máy móc khôi lỗi số một, tất cả đều lộ ra vẻ mặt khó chịu như nhức trứng.

"Trưởng quan! Tôi muốn nói ra suy nghĩ của mình!" Quỷ hút máu số ba nhấc tay.

"Nói đi!"

Quỷ hút máu số ba chỉ vào hai thí sinh vong linh và bộ máy móc khôi lỗi kia, lập tức lớn tiếng hét lên: "Giáo quan! Ba người bọn họ vốn không cảm nhận được đau đớn. Bởi vì chủng tộc và cấu tạo thân thể không giống nhau khiến cho mỗi sinh vật đều có sự khác biệt rất lớn. Tôi cho rằng khảo hạch lần này là không hợp lý!"

Quan chủ khảo cười lạnh một tiếng, nói: "Anh không cần lo lắng về điểm này đâu!"

Tạch tạch —— gã vừa dứt lời, lập tức búng tay một cái.

Gần như ngay lập tức, cánh cửa chính phía sau lưng gã đã mở ra, chỉ thấy tám bộ máy móc tạo vật được nhân viên đẩy từ bên trong ra ngoài.

Bên trong mỗi bộ máy móc tạo vật này đều có sẵn một chỗ ngồi, phía trên chỗ ngồi có treo một cái mũ giáp, thấp thoáng trông thấy bên trong mũi giáp có dòng điện chạy qua.

Quan chủ khảo cười lạnh nói: "Đây là một loại dụng cụ được đại sư cơ giới giỏi nhất thành Hắc Dạ chúng ta chuyên môn nghiên cứu chế tạo, nhằm phục vụ cho giai đoạn khảo nghiệm này. Vừa rồi anh cũng nói, bởi vì chủng tộc và cấu tạo thân thể khác biệt,

khiến cho khả năng thừa nhận đau đớn của thân thể mỗi người sẽ khác nhau, cấp bậc không đồng đều."

"Nhưng tôi đâu có nói là sẽ trực tiếp gây đau đớn trên thân thể của mấy người các cậu?"

"Bộ máy móc này có thể trực tiếp mô phỏng cảm thụ đau đớn rồi truyền vào bên trong ý thức cho mấy người, chỉ cần cậu là một sinh vật có đủ năng lực suy nghĩ và ý thức tự ngã, nó có thể trăm phần trăm tiến hành mô phỏng đau đớn!"

Mọi người đều rung động không thôi.

Đây đúng là một bộ máy móc khốn nạn.

Sinh vật phát minh ra loại đồ chơi này nhất định phải chết!

"Mấy lời vô nghĩa không nói nhiều!" Ánh mắt quan chủ khảo lập tức trở nên sắc bén, gã cười lạnh nói: "Bây giờ tự mình đi lựa chọn một bộ máy móc mà ngồi vào trong đi, chúng tôi chia cường độ đau đớn ra làm 200 cấp bậc, chỉ khi các cậu chịu đựng được cường độ đau đớn đạt tới mức 50, mới được tính là đạt tiêu chuẩn! Cuối cùng, chúng tôi sẽ tiến hành một lần xếp hạng cho các cậu. Thứ tự xếp hạng càng cao, điểm nhận được càng lớn. Rốt cuộc, các cậu sẽ nhận được bao nhiêu điểm, đều phải dựa vào bản thân các cậu!"

Nói đến đây, gã cười lạnh một tiếng, rồi ném ánh mắt tàn nhẫn nhìn thẳng vào đám đệ tử trước mặt kia: "Đương nhiên, các cậu phải nhớ kỹ, điều kiện tiên quyết để đủ tư cách là ý thức trong đầu các cậu vẫn được duy trì tỉnh táo, nếu trong quá trình khảo nghiệm bị hôn mê, trực tiếp tử vong, đều bị coi là thất bại, đào thải!"

"Thời hạn là 30 phút! Bắt đầu!"

Ngay khi quan chủ khảo hét lớn một tiếng, toàn bộ đám đệ tử

đều lo sợ bất an mà chia nhau ra, ngồi xuống chỗ ngồi bên trong những bộ máy móc trước mặt.

Khóa sắt ở hai tay và hai chân lập tức đóng chặt lại, mũ giáp trên đỉnh đầu cùng với từng âm thanh máu móc “Ong ong” hạ xuống, trực tiếp chụp lên đầu bọn họ.

Quỷ hút máu số ba ngồi bên cạnh Lâm Ân, có chút bất an quay đầu lại, nói: "Này! Lương y, chắc cậu là nhân loại nhỉ? Có vẻ như khả năng chịu đựng đau đớn của nhân loại các cậu là thấp nhất trong chúng ta, vậy mà cậu không sợ hãi sao?"

Lâm Ân thở nhẹ một hơi, có chút nhíu mày, lắc đầu nói: "Sợ! Đương nhiên là sợ rồi! Từ nhỏ đến lớn, thứ tôi sợ nhất chính là đau!"

Nghe được lời này, cuối cùng quỷ hút máu cũng thoáng buông lỏng tâm trạng một chút, cô ấy lại âm thầm liếc mắt nhìn Lâm Ân một cái, cảm giác căng thẳng nãy giờ đã chậm rãi thả lỏng hơn rồi.

Dù sao hắn cũng là nhân loại, tuy tài nghệ khá là xuất sắc, nhưng khẳng định là phương diện tố chất tâm lý này, sẽ kém hơn đám quái vật bên trong thế giới hắc ám như bọn họ.

Phỏng chừng thí sinh có khả năng thừa nhận đau đớn kém cỏi nhất ở nơi này, chính là hắn và hai Ám Tinh Linh kia.

Nếu như vậy, dù thành tích của cô ấy có kém tới mức nào chăng nữa, cũng có ba đứa lót đáy là bọn họ rồi, cô ấy hoàn toàn có thể an tâm hơn.

Sau đó...

"Máy móc khởi động! 3! 2! 1! Bắt đầu!"

Cùng với một tiếng hét lớn của quan chủ khảo, bộ máy móc của bọn họ lập tức phát ra những tiếng “Ù ù”, nhanh chóng vận

chuyển, thậm chí bọn họ còn có thể rõ ràng cảm nhận được từng chấn động do bộ máy móc kia phát ra.

Mà cũng chính tại một khắc này, trên đỉnh đầu của toàn bộ những đệ tử này đều xuất hiện một chữ to.

【1】

Nó tượng trưng cho cảm giác đau cơ bản nhất.

Gần như bất cứ một sinh vật nào cũng có thể chịu đựng được cảm giác đau ở giai đoạn này.

Mà theo thời gian trôi qua, con số ấy sẽ từng bước tăng lên, coi như cho nhóm đệ tử một quá trình để thích ứng, cũng tương đương với dùng nước ấm nấu ếch, con ếch sẽ từ từ quen dần với đau đớn cho đến khi nó không thể nào chịu nổi nữa…

Là xong!!!

Chương 368: Cạnh Tranh Khốc Liệt!!!

Quan chủ khảo cười lạnh nhìn bọn họ, nói: "Đương nhiên, nếu các cậu không sợ, các cậu cũng có thể tự điều chỉnh cấp bậc đau đớn cho mình, nhưng chỉ có thể điều chỉnh tăng lên, không thể điều chỉnh giảm xuống. Có nhìn thấy cái nút được thiết kế nằm ngay phía trên tay trái của mình không?"

"Chỉ cần ấn một cái, đau đớn sẽ đề cao thêm một bậc. Người không sợ chết có thể trực tiếp gia tăng đau đớn lên đến cấp 60, như vậy các cậu có thể trực tiếp đủ tư cách rồi!"

Ngay khi lời nói của quan chủ khảo rơi xuống…

Đinh đinh đinh đinh —— hai vong linh và bộ máy móc khôi lỗi kia đã dứt khoát ấn xuống cái nút trước mặt mình. Hai con quái khâu lại cạnh đó cũng không cam lòng chịu yếu thế, bọn họ nhanh chóng “Ba ba ba” liên tục ấn nút, đề cao cấp bậc đau đớn.

"Cạnh tranh quá khốc liệt mà!" Quỷ hút máu mở to mắt nhìn bọn họ, (ΩДΩ) trong miệng lẩm bẩm nói.

Mà rất nhanh, hai vong linh kia đã dừng cường độ đau đớn tại cấp bậc trên dưới 30, hồn hỏa trong mắt vù vù lóe sáng, hiển nhiên cường độ đau đớn này đã khiến tồn tại vong linh như bọn họ cũng cảm nhận được một chút khó khăn.

Trong khi ấy, bộ máy móc khôi lỗi bên cạnh còn hung hăng hơn một chút, gã vẫn vững vàng ấn xuống cái nút trước mặt. Mãi cho đến khi cường độ dừng lại ngưỡng 44, gã mới dừng lại, rồi nhanh chóng tiến hành tản nhiệt khu vực trung tâm.

Mà hai con quái khâu lại kia cũng dừng lại ở mức 30, một mực đuổi theo không bỏ.

Ngồi một bên, nhìn mấy trên gia súc kia trực tiếp kéo giãn khoảng cách với mình, hai Ám Tinh Linh cũng trở nên nóng nảy. Bọn họ quyết định "Đinh đinh đinh" không ngừng ấn nút.

Cấp bậc đau đớn không ngừng gia tăng.

Ánh mắt quỷ hút máu lóe sáng, cô ấy âm thầm nhìn thoáng qua Lâm Ân bên cạnh, lại thấy hắn đang nhắm mắt, toàn thân thả lỏng tựa vào ghế ngồi, hoàn toàn không có ý định ấn nút.

Là từ bỏ rồi sao?

Cũng chẳng có gì lạ lùng cả.

Đối với nhân loại như hắn, khả năng chịu đựng đau đớn tuyệt đối là thiếu sót bẩm sinh rồi.

Đúng là hắn không cần phải cạnh tranh kịch liệt với đám gia súc bên cạnh kia, nhưng cô ấy lại không thể, bởi vì không cần biết phải làm như thế nào, cô ấy cũng nhất định phải tiến vào trước bốn.

Nói xong, quỷ hút máu cắn răng một cái, cũng trực tiếp ấn xuống cái nút trước mặt mình.

Đinh đinh đinh —— cứ như vậy, cho đến khi mức độ đau đớn đạt đến cấp 10.

Cô ấy đã có thể rõ ràng cảm nhận được, từ bên trong ý thức vừa truyền đến đau đớn không khác gì bị vật bằng kim loại nào đó cắt qua bắp thịt của mình.

Hơn nữa, ở thời điểm bản thân không có một chút chuẩn bị tâm lý nào, loại đau đớn ấy trực tiếp đánh sâu vào thân thể, sẽ

mang đến đau đớn còn kinh khủng hơn cấp độ bình thường của nó rất nhiều!

Nhưng cô ấy vẫn có thể nhẫn nại được.

Đinh đinh đinh —— Tới cấp hai mươi rồi.

Cô ấy đã bắt đầu kịch liệt thở dốc.

Loại đau đớn này… hệt như có người đang dùng trứng của ngươi để luyện tập quyền anh, mà không chỉ luyện tập quyền anh bình thường đâu, mỗi giây đối phương sẽ đánh ra 200 quyền. Được rồi, ngươi cứ tưởng tượng đi.

Ừm… nhưng sau khi tinh tế cảm nhận sâu hơn một chút, dường như loại đau đớn này cũng khá giống với cảm giác quỷ dị xảy ra trong tình huống ngươi liên tục sinh mười mấy đứa nhóc.

Ngươi chưa từng sinh con? Vậy quay lại ví dụ trên mà tưởng tượng nhé!

Đinh đinh đinh —— Rất nhanh, cô ấy đã đi tới bậc cửa của cấp 30.

(((;°ꈊ°;)))

Thượng Đế! Chúa ơi!

Đây là loại đau đớn như thế nào vậy?

Cả người nứt toác! Cô ấy có cảm giác cả người mình muốn nứt ra rồi!

Giống như mỗi một tấc cơ bắp trên thân thể đều bị người ta thái mỏng…

Giống như có người trực tiếp đặt thần kinh của cô ấy lên lửa, vui vẻ nướng cho thơm…

Có cảm giác, loại đau đớn này còn thống khổ hơn tinh thần trực tiếp nổ tung ra!

Cũng vào thời điểm này…

【 Ám Tinh Linh số 10 bị đào thải, khả năng thừa nhận đau đớn 37】

【 Ám Tinh Linh số 9 bị đào thải, khả năng thừa nhận đau đớn 40】

Chỉ thấy khóe miệng hai Ám Tinh Linh kia không ngừng sùi bọt mép, tròng trắng mắt lật ngược ra ngoài, toàn thân run rẩy như phát bệnh động kinh, hiển nhiên bọn họ đã đau quá mà trực tiếp ngất đi rồi.

Cạnh tranh đến chết!

Quả nhiên! Cũng giống nhân loại, mức cường độ 40 kia chính là cực hạn của một sinh vật bình thường như Ám Tinh Linh!

Quỷ hút máu cắn răng một cái, lại gian nan đưa mắt nhìn mấy đệ tử.

Máy móc khôi lỗi số một: 55

Vong linh số hai: 52

Nhân loại số 4: 18

Quái khâu lại số bảy: 42

Quái khâu lại số tám: 45

Vong linh số năm: 50

Máy móc khôi lỗi đã ngừng lại, nhưng xem ra cường độ này cũng không phải cực hạn của gã, hai vong linh kia đang đuổi sát

đằng sau đối phương, nhưng hiển nhiên là bọn họ đã giảm tốc độ xuống rồi.

Có điều, với cường độ đau đớn này, bọn họ đã đủ tư cách, không cần thiết phải tiếp tục cạnh tranh kịch liệt nữa.

Mà ngoại trừ nhân loại số 4 kia, cô ấy đang là thí sinh kém cỏi nhất trong này.

"Không được! Mình phải muốn đẩy nhanh tốc độ! Không cần biết làm như thế nào, cũng nhất định phải vượt qua hai con quái khâu lại kia!"

Cô ấy cắn chặt răng, lại kiên định vươn tay ấn xuống cái nút trước mặt.

...

Quan chủ khảo đứng ở phía xa xa, híp hai mắt nhìn những đệ tử đang khảo nghiệm, ánh mắt lập tức dừng lại trên người Lâm Ân đang thảnh thơi nhắm mắt.

Hắn muốn từ bỏ nội dung khảo hạch này sao?

Cũng đúng thôi.

Bởi vì so với những con quái vật kia, khả năng chịu đựng đau đớn của nhân loại là kém cỏi nhất.

Dù đã trải qua bồi dưỡng hậu thiên, cũng rất khó so sánh với những con quái vật có ưu thế bẩm sinh khác.

Đương nhiên, trông thấy tình cảnh này, trong lòng quan chủ khảo vẫn có một chút tiếc nuối. Với năng lực giải phẫu vừa được số bốn thể hiện kia, gã thật sự không muốn nhìn thấy hắn bị đào thải như vậy.

Nhưng quy củ chính là quy củ.

"Chỉ có thể chúc hắn may mắn mà thôi." Quan chủ khảo có chút nặng nề, đưa mắt nhìn Lâm Ân.

...

Trên bộ máy móc số 4, Lâm Ân đang nhắm mắt ngồi ở chỗ kia.

Ai cũng để ý đến con số hiện ra bên ngoài bộ máy móc của hắn, nhưng lại không một ai chú ý tới, một ngón tay của hắn đang nhẹ nhàng gõ lên tay vịn với tiết tấu rõ ràng, có vẻ cực kỳ vui sướng.

Chương 369: Năm Phút Cuối Cùng!!!

"Này!" Giọng nói của Trái Trái vang lên trong đầu hắn: "Chẳng lẽ ngươi định từ bỏ khảo nghiệm này? Hiện giờ đau đớn mới dừng ở cấp 18, đây vốn không phải là cực hạn của ngươi, trước kia ngươi tự tay chém mình, còn chẳng buồn nhíu mày một cái cơ mà? Sao ngươi cứ dừng lại ở đây vậy?"

Lâm Ân đang nhắm mắt, tỏ vẻ sung sướng nói: "Ta đâu có định bỏ cuộc, chỉ cảm thấy cấp bậc đau đớn này vô cùng dễ chịu, khá thích hợp để thả lỏng tâm trạng, chỉ hơi đau đớn một chút, nhưng lại không tìm thấy vị trí đau đớn ở đâu, có chút cảm giác phê phê ~"

(Có thể hiểu câu cuối này theo dạng “Thật là cảm giác!” cũng được.)

Trái Trái (;ОдО) nói: "Ách..."

Lâm Ân vẫn nhắm hai mắt, gương mặt lộ rõ vẻ thư thái (❁´◡`❁) nói: "Không sao đâu, không sao đâu, chúng ta không cần phải cạnh tranh quá mức như vậy. Ây da, cứ hùng hục xông lên như thế để làm gì? Dù sao cũng còn mười phút thời gian để vượt qua mà."

Trái Trái kinh dị nói: "Hình như ngươi không đau thì phải..."

Lâm Ân có chút thất vọng ngẩng đầu lên, sau đó lại vui vẻ nói: "Ừm, ta dùng huyết nhục tai biến làm cho đầu óc, tay chân giật giật, gia tăng thêm một chút khoái cảm... đau đớn..."

Trái Trái ngạc nhiên nói: "Khoái cảm?"

Lâm Ân nhắm mắt, trong đầu lập tức hiện ra trò chơi giữa hắn và quý bà Huyết Y đêm hôm đó.

Trái Trái khiếp sợ nói: "Có phải trong đầu ngươi đang nghĩ đến cảnh tượng nào đó vô cùng quái lạ hay không? Ta có cảm giác tim ngươi đập mạnh lắm đó!"

Lâm Ân lắc đầu, hắn dùng xúc tu nâng kính mắt lên, nghiêm túc nói: "Không có, ta chỉ đang thích ứng với loại chuyển biến này thôi, đợi đến năm phút đồng hồ cuối cùng, chúng ta có thể lao nhanh về phía trước rồi."

Bởi vì cái gọi là đau đớn, cũng chỉ là một trong rất nhiều những cảm giác của ý thức mà thôi.

Mà chỉ cần là cảm giác, thì có thể tiến hành lừa gạt.

Giống như bộ não trong thùng [1] vậy, rõ ràng không có thân thể của chính mình, nhưng nó vẫn có thể thông qua các loại tín hiệu điện não mô phỏng, để khiến cho ý thức rõ ràng cảm nhận được đủ các loại cảm xúc kỳ diệu.

Tựa như lúc ngươi ấn nút điều khiển từ xa đối với cô bạn ngồi cùng bàn đang trả lời câu hỏi trên bục giảng, sắc mặt của cô ấy sẽ lập tức chuyển thành đỏ bừng, một cách cực kỳ không thích hợp.

Quan trọng là ... phương pháp và thiết lập chính xác mà thôi.

Trong khi đó, bản thân là truyền nhân của nguyên lão tối cao thuộc hiệp hội Ma Nhân, cũng là học trò của một vị đại sư đỉnh cấp trên phương diện cải tạo huyết nhục, thật hiển nhiên, tri thức lý luận của Lâm Ân tại phương diện này là cực kỳ vững chắc.

Rất nhanh, đã đến năm phút đồng hồ cuối cùng.

Khả năng thừa nhận đau đớn của bộ máy móc khôi lỗi số một đã gia tăng tới mốc 70, mà hai vong linh kia cũng đạt đến bậc cửa 60 trở lên rồi.

Có vẻ như thứ tự xếp hạng đã được cố định tại đây, bọn họ cũng không tiếp tục liều mạng gia tăng cường độ nữa.

Lâm Ân vừa hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại. Tới thời điểm đôi mắt kia lại một lần nữa được mở ra, hắn đã chuẩn bị xong tâm lý để hoàn thành một cú đột phá, cũng như dấn thân bước lên hành trình mạnh mẽ xông thẳng về phía trước của mình rồi.

Ánh mắt hắn trở nên kiên định nói: "Trái Trái, hiện tại, thời điểm liều mạng tới rồi, ta muốn toàn lực đến chịu đựng cảm giác đau đớn tại ý thức, cho nên công tác ấn nút sẽ giao cho ngươi!"

Trái Trái kinh dị nói: "Ai? Ta... Ta sao?"

Lâm Ân sâu kín nói: "Đúng Trái Trái! Chúng ta có thể xông lên rồi."

...

Mà cùng lúc đó, quan chủ khảo đang ngồi cá ch đó không xa, khẽ liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ quả quýt của mình một cái. Sau khi thấy thời gian chỉ còn không đến năm phút đồng hồ, gã lại lập tức quay đầu nhìn thoáng qua cường độ chịu đựng vẫn không đến 30 của Lâm Ân bên kia.

Quan chủ khảo không khỏi lắc lắc đầu, thở dài một tiếng, cảm thấy vô cùng tiếc hận với thiếu niên mà mình xem trọng.

Nhưng đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, bởi vì muốn trở thành một Dạ Y, thí sinh cần xuất sắc trên nhiều lĩnh vực, mà không chỉ đơn giản là có năng lực ứng biến cùng với kỹ thuật tốt là xong.

Chỉ còn lại không đến năm phút cuối cùng, thiếu niên này tuyệt đối không thể bắt kịp những người khác, cùng đạt được tư cách.

Nói cho cùng, đau đớn giai đoạn sau, càng mãnh liệt hơn giai đoạn trước.

Nếu không có thời gian giảm xóc mà cứ tùy tiện xông lên như vậy, loại cảm giác đau đớn sẽ bị phóng đại lên gấp bội, làm người ta khó có thể chịu đựng được.

"Thôi quên đi." Nghĩ đến đây, quan chủ khảo không khỏi bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đang muốn xoay người qua chỗ khác.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên gã liếc mắt nhìn thấy bàn tay trái đang đặt trên nút bấm của Lâm Ân vừa động mạnh một cái.

Hắn ấn nút rồi!

Nhịp hô hấp của quan chủ khảo lập tức trở nên dồn dập, gã lập tức quay đầu, ánh mắt tập trung lên người Lâm Ân.

Bởi vì đây là lần đầu tiên hắn ấn nút đề cao cấp bậc đau đớn, từ sau khi quá trình khảo hạch bắt đầu.

Chẳng lẽ nói...

Ba ba ba ——

Cậu thiếu niên kia lại nhanh chóng ấn xuống ba cái.

Mà cấp bậc đau đớn biểu hiện trên đỉnh đầu hắn cũng lập tức nhảy lên con số 31 rồi!

Vào thời điểm ấy, động tác bất ngờ của hắn đã làm những đệ tử khác chú ý. Ánh mắt bọn họ lập tức bị âm thanh ấn nút hấp dẫn qua bên này.

5 đệ tử khác trực tiếp đổ dồn ánh mắt nhìn về phía Lâm Ân vẫn đang nhắm mắt ngồi bên kia.

---

[1] Trong triết học, bộ não trong thùng (tiếng Anh: brain in a vat, viết tắt: BIV) là khái niệm được sử dụng trong một loạt các thí nghiệm tưởng tượng với mục đích tìm hiểu một số đặc trưng của tư tưởng chúng ta về kiến thức, thực tế, tâm trí, và ý nghĩa.

Nó bắt nguồn từ những câu chuyện khoa học viễn tưởng, trong đó một bộ não bị bóc ra từ cơ thể người, lưu trữ trong một thùng có chất lỏng duy trì sự sống, và kết nối các tế bào thần kinh của nó với một siêu máy tính. Siêu máy tính này sẽ gửi các kích thích đến não như những gì bộ não thông thường nhận được. Như vậy, máy tính đã mô phỏng thực tế (bao gồm các phản ứng từ não bộ) và các kinh nghiệm tiếp theo bộ não thu được sẽ không liên quan gì tới thế giới thực.

Chương 370: Đua Nước Rút!!!

"Chẳng lẽ... Hắn muốn làm một cú đột phá, nhanh chóng chạy nước rút trong những phút cuối cùng?" Quỷ hút máu đang ngồi bên cạnh hắn, không ngừng há miệng thở hổn hển, toàn thân đã sớm bị mồ hôi thấm cho ướt nhẹp, giống như một thiếu nữ dính nhơm nhớp.

Nhưng rất nhanh sau đó, cô ấy lại lập tức phủ định suy đoán này.

Bởi vì hành động đó đúng là tự tìm đường chết!

Nói về cô ấy đi, hiện tại cô ấy đang dừng ở mức đau đớn cấp 46, nhưng bốn cấp cuối cùng kia, cô ấy không sao ấn nổi.

Bởi vì đau!

Nó thống khổ đến mức có thể phá hủy ý chí của ngươi.

Mà cô ấy còn là quỷ hút máu, là Huyết tộc, nếu đổi lại là một sinh vật bình thường, chỉ sợ cường độ đau đớn này đã đủ để phá hủy ý chí của bọn họ rồi.

Quỷ hút máu nghĩ như vậy, những thí sinh khác cũng có cùng suy nghĩ với cô ấy.

Máy móc khôi lỗi số một và hai vong linh kia chỉ liếc mắt nhìn Lâm Ân một cái đã quay đi, không còn để ý tới hắn nữa.

Bởi vì kết quả đã cố định.

Kết quả chính là ba người bọn họ lấy được thành tích trước ba, cũng là thí sinh đạt được ba số điểm cao nhất cho hạng mục

khảo hạch lần này.

Bởi vì không cần biết nhân loại kia cố gắng như thế nào, nhưng muốn vượt qua bọn họ trong khoảng thời gian không đến năm phút đồng hồ cuối cùng, tuyệt đối là điều không tưởng.

Một khi đã như vậy... bọn họ cần gì phải chú ý đến hắn nữa?

Ánh mắt ba thí sinh ấy lập tức chuyển đi nơi khác,

Nhưng cũng chính vào lúc này, đột nhiên quan chủ khảo khiếp sợ nhìn thấy, ngón tay trái của Lâm Ân chậm rãi nâng lên, sau đó "Ca ca ca" mà làm mấy động tác chống đẩy hít đất, hoạt động ngón giữa của mình.

Không khí trong phòng vừa rơi vào yên tĩnh, giống như sự yên lặng trước khi cơn bão đến.

Ngay cả ánh mắt của quan chủ khảo cũng bị ngón giữa dựng thẳng đứng kia, gắt gao hấp dẫn tới, một giọt mồ hôi lạnh chậm rãi chảy dọc theo trán gã, một đường chảy tới gò má.

Chẳng lẽ nói...

Chẳng lẽ nói...

Không có khả năng! Bởi vì nếu làm như vậy, hắn sẽ chết mất!

Nếu liên tục đề cao cấp bậc đau đớn trong khoảng thời gian cực ngắn, hắn sẽ...

Nhưng đúng vào một khắc kia, ngón giữa trên tay trái Lâm Ân đã động rồi.

Trong nháy mắt, ngón tay ấy nhanh chóng ấn xuống cái nút kia, rồi tạm thời ngừng lại. Nhưng chỉ chớp mắt sau, ba ba ba ba ba ba ba ——

Tốc độ ấn nút bắt đầu gia tăng, nhanh như vũ bão, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, thậm chí con số biểu hiện trên đỉnh đầu hắn còn không theo kịp tốc độ hắn ấn cái nút kia.

Ngón tay quá nhanh!

Đã nhanh đến mức xuất hiện tàn ảnh rồi!

"Mẹ nó!" Quan chủ khảo lập tức bị hành động này làm hoảng sợ.

Cùng lúc này, mấy đệ tử bên cạnh cũng nghe được âm thanh bấm nút liên tục, cả đám vội vàng quay đầu nhìn qua, và lập tức trông thấy ngón tay đang cử động cực nhanh của Lâm Ân, cũng như trông thấy con số biển hiện trên đỉnh đầu hắn đang điên cuồng thay đổi.

35!

45!

55!

Đã vượt qua mức cường độ tiêu chuẩn! Đã đủ tư cách vượt qua nội dung khảo hạch này rồi!

Nhưng hắn vẫn không ngừng lại! Hắn vẫn tiếp tục gõ!

60!

65!

Hắn sắp vượt qua đệ tử đứng đầu rồi.

"Hắn điên hả? Đùa! Đùa kiểu gì vậy?" Quỷ hút máu đang ngồi bên cạnh hắn đã hoảng sợ lắm rồi (ΩДΩ), hàm răng không ngừng “Lập cập lập cập” run rẩy.

Nhưng cậu thiếu niên kia lại hoàn toàn không có dấu hiệu hôn mê đi, hơn nữa … một hiện tượng vô cùng quỷ dị vừa xảy ra, bởi vì trên mặt hắn lại lộ ra vẻ sung sướng vô cùng quỷ dị.

Thậm chí loại biểu cảm sung sướng này, còn rất giống với vẻ mặt của một người đang trải qua một loại vận động kỳ quái nào đó, rồi đạt tới đỉnh điểm.

Chẳng lẽ hắn không đau?

Chẳng lẽ hắn không biết đau?

Chẳng lẽ hắn điên mất rồi?

Mà mắt thấy cấp bậc đau đớn của số 4 sắp sửa vượt qua bọn họ, ba thí sinh xếp đầu tiên kia, bao gồm máy móc khôi lỗi và hai vong linh khác cũng lập tức trở nên nóng nảy.

Đã đến nước này, thử hỏi bọn họ còn có thể nhịn được nữa không?

Tuyệt đối không thể nhịn được!

Vốn dĩ bọn họ còn chưa đạt đến cực hạn, chỉ vì thứ tự đã gần như ổn định rồi, cho nên không cần tiếp tục hướng về phía trước nữa, nhưng thấy một màn như vậy, là ai cũng không nhịn được nữa!

Ba ba ba ——

Ba ba ba ——

Ngay tức khắc, máy móc khôi lỗi và hai vong linh cũng bắt đầu khởi động. Bọn họ nhanh chóng ấn xuống cái nút trước mặt.

"Mau!" Thấy vậy, quan chủ khảo lập tức vươn tay hét lớn: "Lập tức giảm xuống phản ứng tốc độ của máy móc, giới hạn một giây chỉ được nhảy một lần thôi. Số 4 cậu kiềm chế một chút! Thứ này

không phải là chơi đập chuột, nó là máy móc cực kỳ đắt đỏ và tinh vi! Gõ hỏng rồi là phải bồi thường đó!"

Nhưng kể cả như vậy, cấp bậc đau đớn trên đỉnh đầu Lâm Ân vẫn vững bước tăng lên.

Gần như chỉ trong giây lát, nó đã dừng lại ở cửa ải lớn cấp 100 rồi!

Sau đó, máy móc khôi lỗi và hai vong linh đều trở nên nóng nảy.

Bọn họ cũng gắt gao cắn chặt cái đuôi của Lâm Ân, nhanh chóng gia tăng cấp bậc đau đớn lên đến độ cao 91, 87, và 86.

Nhưng phản ứng ác tính do đau đớn kịch liệt mang đến đã thể hiện ra ngoài.

Đỉnh đầu của máy móc khôi lỗi số một đã "Vù vù vù" bốc lên khói trắng, đồng thời trên thân thể cũng xuất hiện những đóa hoa lửa rời rạc.

Mà luồng hỏa diễm bên trong hốc mắt của hai vong linh kia cũng lắc lư không ngừng, tựa như ánh nến mỏng manh trước gió.

Đau!

Đau đớn khó có thể tưởng tượng nổi!

Đau đớn vượt qua nhận thức!

Hai vong linh kia “Ca ca ca” mà gian nan quay đầu nhìn lại, rồi run rẩy ngó Lâm Ân đang ngồi ở vị trí số bốn, toàn thân đã bắt đầu bốc lên khí trắng.

Hóa ra... Hóa ra hắn còn chưa ngất xỉu!

Người kia… hắn có còn là nhân loại hay không?

Hắn lại có thể liên tục ấn nút, gia tăng cường độ đau đớn lên đến cửa ải lớn cấp 100 kia!

Rốt cuộc là hắn chịu đựng nó như thế nào vậy?

Vào thời khắc này, con ngươi trong mắt quan chủ khảo và nhóm Dạ Y phụ trách giám thị xung quanh cũng không khỏi run lên.

Bởi vì kể cả bọn họ, ở thời điểm khảo hạch năm đó cũng không thể đột phá cửa ải lớn 100 được!

Bởi vì cấp 100 trở lên, vốn không phải mức cường độ chuẩn bị cho sinh vật bình thường!

Chỉ những Dạ Y đẳng cấp cao trời sinh có thể chịu đựng mức đau đớn với cường độ cực cao, hoặc là trải qua huấn luyện đặc thù, cần dùng tới nó để mô phỏng các loại đau đớn cực hạn của sinh vật, mới được thiết lập mà thôi!

Chương 371: High Cực Độ!!!

"Mau! Mau đi kiểm tra tình huống của cậu ấy!" Ánh mắt quan chủ khảo lộ vẻ ngưng trọng, lập tức mở miệng quát to: "Xem có phải cậu ấy đã hôn mê bất tỉnh hoặc là đang hành động trong vô thức hay không? Nếu đúng, chúng ta phải lập tức kéo cậu ấy rời khỏi chỗ đó!"

"Vâng!" Hai Dạ Y lập tức vọt tới bên người Lâm Ân.

Nhưng vừa tới gần, bọn họ đã cảm nhận được một tình huống vô cùng quái dị.

Bởi vì ngay trước mắt họ, một luồng sóng nhiệt cuồn cuộn đang "Ầm ầm" tỏa ra từ trên người cậu thiếu niên trước mặt kia, thêm đó là khí trắng không ngừng bốc lên khỏi cơ thể hắn, giống như vừa trải qua một lần xông hơi ở mức nhiệt 100 độ C vậy!

Làn da hắn đã thay đổi, chuyển thành một mảnh đỏ bừng.

Từ nãy tới giờ, Lâm Ân vẫn một mực cúi đầu, khiến bọn họ không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng lại có thể nghe được tiếng thở dốc "Hô hô" phát ra từ miệng hắn.

Hiển nhiên!

Hắn vẫn còn ý thức!

"Này! Số bốn! Cậu có thể nghe được tiếng nói của tôi không?" Một Dạ Y lập tức chạy đến trước mặt hắn, vươn tay chạm vào trán hắn, nhưng gần như chỉ chạm nhẹ một cái, cô ấy đã vội vàng thu tay trở về như bị điện giật.

Sau đó, ánh mắt cô ấy cũng trở nên dồn dập hơn.

Bởi vì nóng quá!

Bàn tay bị bỏng như vừa chạm phải bếp lò vậy.

Hơn nữa cũng không biết vì sao, cả người hắn, từ trên xuống dưới đều tản ra mùi hormone nam tính mãnh liệt.

Giống như... Giống như vừa trải qua một hồi vận động kịch liệt khó có thể tưởng tượng nổi vậy.

Cô ấy vô thức hạ tầm mắt nhìn xuống.

Ông —— Rồi ngay lập tức, ánh mắt chuyển thành trống rỗng.

【 đinh! Giá trị tinh thần của mục tiêu -10】

【 đinh! Độ khiếp sợ của mục tiêu đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ khiếp sợ của mục tiêu đối với ngươi +10】

Giống như vừa trông thấy một sự vật cường đại đã vượt qúa nhận thức cực hạn của bản thân, cô ấy lập tức trừng lớn hai mắt, bịt kín miệng, sắc mặt dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, lập tức chuyển thành một mảnh đỏ bừng, sau đó lại theo bản năng mà khép hai chân lại.

Chuyện này... Chuyện này...

Không thích hợp! Cực kỳ không thích hợp nha!

Tuy vẫn cách một lớp vải dệt, nhưng cô ấy lại có thể cảm nhận được từng cơn sóng nhiệt kia một mực tiến tới, ập thẳng vào mặt mình, cũng có thể cảm nhận được lực trùng kích tràn ngập tính tiến công mãnh liệt nọ.

Hắn... Hắn chỉ là một thiếu niên nhân loại trẻ tuổi thôi sao?

Cô ấy bịt kín cái miệng đã mở to thành hình chữ O của mình,

bên trong con ngươi một trái một phải đều phản chiếu rõ ràng một chữ “Run rẩy”, thậm chí thân thể cũng bởi vì quá đỗi khiếp sợ mà trở nên cứng ngắc.

【 đinh! Độ hảo cảm của mục tiêu đối với ngươi ＋10】

【 đinh! Độ hảo cảm của mục tiêu đối với ngươi ＋20】

【 đinh! Chúc mừng ngươi vừa phát động thành tựu đặc thù: uy nghiêm của Rồng, nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 uy nghiêm của Rồng】: ở thời điểm, ngươi dùng bất cứ hành động của Rồng [1] nào, để tạo thành cảm giác kinh sợ và trùng kích mãnh liệt đối với một hoặc nhiều hơn một sinh vật khác phái, có xác suất nhận được thành tựu đặc thù này. Điều ấy cũng nói lên rằng, ngươi đã thực sự nắm bắt được phương pháp sử dụng chính xác của bảo cụ [2] đối với người khác phái, ngươi nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Vui sướng ＋5, mị lực ＋2, lực công kích ＋1%, độ hảo cảm của sinh vật khác phái ＋2

"Này! Cô đứng ngốc ở đó làm gì vậy? Rốt cuộc là tình hình của cậu ấy thế nào rồi?" Một Dạ Y khác vừa vội vàng tiến lên xem xét tình hình của mấy đệ tử khác, sau đó, lại trông thấy vị Dạ Y nữ tính đang ngây dại đứng trước mặt số bốn, dùng sức khép hai chân mình lại. Gã lập tức chạy nhanh tới, ánh mắt nhìn về phía Lâm Ân.

Ông ——

Ngay lập tức, ánh mắt của Dạ Y này trở nên trống rỗng.

【 đinh! Độ tự ti của mục tiêu ＋20】

【 đinh! Độ tự ti của mục tiêu ＋30】

【 đinh! Chúc mừng ngươi vừa phát động thành tựu đặc thù, uy áp của rồng, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 Uy áp của rồng】: ở thời điểm, ngươi dùng bất cứ hành động của Rồng nào, để tạo thành đả kích và áp chế thật lớn đối với một hoặc nhiều sinh vật cùng giới tính, có tỷ lệ nhất định sẽ đạt được thành tựu đặc thù này. Nó cho thấy rằng ngươi đã áp chế được vũ khí có tính công kích tinh thần cường đại nhất đối với sinh vật cùng giới tính. Ngươi nhận được hệ thống khen thưởng: Vui sướng +10, tinh thần lực +2, độ hảo cảm của sinh vật cùng giới tính -2. độ uy hiếp +1

"OMG!"

Vị Dạ Y nam tính nọ không khỏi nỉ non mà đứng nguyên tại chỗ, thật hiển nhiên, gã vừa phải chịu một đòn hàng duy đả kích càng khủng bố hơn Dạ Y nữ tính kia.

Nhưng...

Nhưng...

Chuyện này không thích hợp một chút nào nha!

(ΩДΩ)!

Chẳng lẽ bộ máy móc này không phải công cụ loại siêu khủng bố, chuyên mang đến đau đớn cho người ta?

Vì sao dưới trạng thái đau đớn khủng bố như thế, hắn vẫn có thể phản ứng mạnh mẽ tới nhường này?

Chẳng lẽ hắn là M?

Là cái loại siêu cấp M càng đau đớn càng thấy khoái cảm kia?

(M - có lẽ là biến thái thích… khổ dâm - masochism)

Chúa ơi!

Chúa ơi!

Mà cũng chính vào lúc này, trong miệng Lâm Ân vốn đang cúi đầu, chảy mồ hôi đầm đìa, lại gian nan truyền đến một âm tiết kỳ lạ trong tiếng thở dốc không ngừng.

"Chuyện nhỏ!"

Ngay sau đó, bờ vai hắn lập tức "Ca ca", giãn ra, hoạt động một chút.

Từng giọt mồ hôi "Tí tách tí tách" chảy dọc theo từng đường cơ bắp của hắn, rơi xuống bộ máy móc kia.

Cuối cùng, hắn cũng chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh đầy kiên cường, khủng bố, nói: "Bởi vì tôi đã high đến không kiềm chế nổi nữa rồi! Ha hả ha hả —— "

【 đinh! Giá trị tinh thần của mục tiêu -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của mục tiêu -10】

---

[1] : Theo tìm hiểu thì 龙的行动 – hành động của Rồng, hoặc Operação Dragão, nói về lệnh ân xá năm 1989, cũng là hành động cho phép đăng ký quy mô lớn ở Ma Cao vào năm 1989, trong bối cảnh xã hội ở Ma Cao có quá nhiều trẻ em sinh ra không có giấy tờ. Hành động này được kết thúc viên mãn vào năm 1996.

Theo mình thì trong chuyện này, hành động của Rồng có nghĩa là cởi bỏ hết thảy những gì đang cản trở, giới hạn. Còn giới hạn gì, cản trở gì thì mọi người biết rồi đấy!

[2] : bảo cụ, bảo khí hay Noble Phantasm, là một thuật ngữ trong tựa game di động Fate; Grand Order của Nhật Bản. Noble Phantasm có thể dịch ra là Huyễn Tưởng Cao Quý, nó là những "huyền thoại hữu hình", những năng lực hùng mạnh lấy trí tưởng tượng của con người làm cốt lõi, hoặc những khả năng hay vũ khí

mà các Anh Linh sở hữu.

Chương 372: Quả Nhiên... Có Cạnh Tranh Mới Sinh Ra Áp Lực!

"(ΩДΩ) oa nha nha nha!"

Hai trái tim đầy kinh hoàng, hoảng sợ, đồng thời lui về phía sau hai bước.

Không thích hợp nha!

Hình như hắn đã thay đổi trở thành bất bình thường rồi!

Ca ——

Đột nhiên Lâm Ân quay đầu lại giống như một bộ máy móc, trên môi vẫn duy trì nụ cười tươi đầy bệnh hoạn, ánh mắt lập tức dừng lại trên người bộ máy móc khôi lỗi và hai vong linh kia.

"Muốn tiếp tục nối gót theo tôi hay không? Có nhiều người cạnh tranh với mình như vậy, làm tôi vô cùng hưng phấn! Nếu các anh muốn, chúng ta tiếp tục nhé?"

Ba —— Giống như để khiêu khích, Lâm Ân lại cười lạnh mà ấn nút thêm một cái nữa.

Con số trên đỉnh đầu hắn lập tức bay lên con số đáng sợ 【101】!

Mà nhìn thấy hành động đầy kiêu ngạo của Lâm Ân kia, bộ máy móc khôi lỗi và hai con vong linh đều trở nên kinh ngạc.

Mẹ nó!

Trò vặt!

Đã sớm nhìn ngươi không vừa mắt rồi!

Thực sự nghĩ rằng không ai dám tranh đua cùng ngươi sao? Chơi thì chơi! Ngươi thực sự cho rằng chúng ta bú sữa mà lớn đến hiện tại hả?

Khốn nạn!

Theo thì theo! Sợ ngươi chắc?

(ノ｀皿´)ノ ┻┻

Ba ——

Cứ như vậy, bộ máy móc khôi lỗi và hai con vong linh kia vừa nghe đã cảm thấy tức đến run rẩy cả người, tức đến hai mắt đang chằm chằm nhìn thẳng vào Lâm Ân cũng muốn bốc khói, rồi không ai chịu thua kém, bọn họ cũng nhanh chóng ấn xuống cái nút trước mặt.

Vậy là trong lúc không ai hiểu ra sao, dục vọng thắng bại trong lòng một đám đàn ông, đã nhanh chóng bị kích thích!

Lâm Ân chỉ cười lạnh một tiếng, sau đó "Ba ba" —— lập tức ấn xuống hai cái! Con số trên đỉnh đầu hắn lập tức nhảy vọt lên mức【103】!

Cùng lúc ấy, trên đỉnh đầu bộ máy móc khôi lỗi và hai con vong linh kia cũng "Ba ba ba" mà mọc lên từng cái từng cái □.

Ba ba ba —— lập tức ấn ba cái.

Có vẻ như một loại dục vọng thắng bại kỳ quái nào đó đang quấy phá, chỉ nghe "Hô" một tiếng, trên người hai bên lập tức

bùng cháy một ngọn lửa hừng hực.

Từ bên trong ánh mắt phụt ra từng luồng điện lưu, chúng nhanh chóng “Bùm bùm” mà nổ mạnh rồi va chạm vào nhau.

Cả đám một mực gắt gao nhìn chằm chằm vào đối phương.

"Ô ô ô —— "

Mà quỷ hút máu đáng thương, vì vị trí địa lý “thuận lợi” mà bị kẹt lại giữa hai bên, trong lòng vô cùng đau khổ (ΩДΩ), cô ấy run rẩy vươn tay ôm chặt vòng ngực của mình, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi, cứ nhìn trái lại nhìn phải không ngừng, cả người như muốn hỏng mất.

"Mấy cậu muốn phân cao thấp thì cứ làm đi, đừng kẹp người mới ở bên trong như vậy. Rõ ràng là tôi vô tội mà!"

Đến tận thời khắc này, quỷ hút máu cũng đã nhận ra, tên số bốn kia là thứ giả tạo, ngay từ ban đầu hắn vẫn một mực giả heo ăn thịt hổ!

Loại thủ đoạn cũ rích như vậy mà đến tận bây giờ hắn vẫn còn dùng hả?

Nhưng thật hiển nhiên, lời của cô ấy không mang đến một chút tác dụng nào. Bởi vì gần như trong nháy mắt tiếp theo, chịu ảnh hưởng bởi trạng thái nổi giận đùng đùng, hai bên lập tức gia tăng tốc độ ấn nút.

Ba ba ba ba ba ——

Ngay tức khắc, cả đại sảnh đều bị âm thanh ấn nút mang tính nổ mạnh kia lấp kín, để lại một mảnh lo lắng hoảng hốt không yên.

Cứ như vậy, một hồi quyết đấu giữa đám đàn ông vừa bị kích

thích dục vọng thắng bại trong lòng, mà không hiểu vì sao, hoặc là không rõ nguyên nhân chân chính, lập tức bắt đầu!

Nghe được động tĩnh trong này, rất nhiều Dạ Y vốn đứng bên ngoài đều mang theo vẻ mặt khiếp sợ, vội vàng chạy tới, trố mắt nhìn hai bên đang so đấu tốc độ tay bằng quá trình ấn nút gia tăng cường độ đau đớn!

"Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó!"

"Người mới lần này đều cạnh tranh kịch liệt đến vậy sao? Vượt trăm rồi! Vượt trăm cấp luôn rồi!"

"Nói đùa gì vậy! Chẳng lẽ bọn họ đang muốn phá vỡ ghi chép về giá trị đau đớn cực hạn mà một Dạ Y có thể chịu đựng được của khóa trước?"

Ánh mắt quan chủ khảo cũng thay đổi, trở nên dồn dập hơn nhiều.

Mạnh!

Quá mạnh!

Quả nhiên có cạnh tranh mới sinh ra áp lực!

Gã đứng xem bên ngoài mà trái tim cũng muốn sôi trào máu nóng đây này!

"Xem! Mau xem kìa! Trên đỉnh đầu tuyển thủ số một đã bốc lên một luồng hỏa diễm hừng hực rồi, hẳn là cpu đang bị nhiệt độ tăng quá nhanh thiêu đốt rồi! Nhưng hắn vẫn chưa ngã xuống! Hắn còn chưa ngã xuống!"

Mọi người đều kinh ngạc tới rung động cả người.

"Tuyển thủ số hai cũng đang phát lực! Trời ạ! Đầu lâu cũng nứt thành than tổ ong luôn rồi! Hồn hỏa sắp sửa tắt ngấm! Nhưng

hắn vẫn còn kiên trì! Hắn vẫn chưa chịu từ bỏ!"

Mọi người lại xem đến run rẩy.

Rất nhanh, ánh mắt bọn họ đã dừng lại trên người tuyển thủ số 4, kẻ lội ngược dòng, làm một lần hành động trực tiếp vượt lên dẫn trước cả nhóm, cũng là người đầu têu khởi xướng nên hồi tranh đấu kịch liệt này.

Chỉ một cái liếc mắt, tất cả mọi người đều trở nên kinh hoảng.

"OMG! Tôi đang nhìn cái gì đây?"

"Tuyển thủ số 4! Tuyển thủ số 4 lại trở nên hưng phấn kìa! Nhìn biểu cảm trên mặt hắn thật là high nha! Như thể loại đau đớn này có thể mang đến cho hắn kích thích càng thêm mãnh liệt! Hắn càng ngày càng high!"

Trong mắt tất cả những Dạ Y nữ tính xung quanh đều lộ ra vẻ khiếp sợ, đi kèm với từng tia sáng lấp lánh, rời rạc như những vì sao trên trời.

Ba ba ba ba ba ——

Trái Trái (〃 > 皿 <) đang dùng sức ấn nút: "Đầu! Cái đầu ngu ngốc kia! Ta bất lực! Ngón tay của Trái Trái đã tê muốn rời ra khỏi tay rồi!"

Lâm Ân vung tay phải lên, “Ca ca ca” mà ấn xuống huyệt Thái Dương của mình, bật ra một tiếng cười lạnh tượng trưng cho cảm giác high đã đến mức tận cùng, nói: "Gia tốc! Tiếp tục gia tốc! Bởi vì ta đã h đến không chịu nổi nữa rồi! Ha hả ha hả —— mau! Trái Trái! Tiếp tục dùng sức ấn nút đi!"

Trái Trái lại một lần nữa cố gắng nâng tinh thần lên (〃 > 皿 <) nói: "Được … được!"

Ở thời điểm con số trên đầu Lâm Ân đạt tới cửa ải lớn tiếp theo, cấp 110, đệ tử vong linh số hai đã đạt tới điểm cực hạn của khả năng chịu đựng. Chỉ thấy cái đầu lâu kia vang lên một tiếng “Oanh”, trực tiếp nổ mạnh, linh hồn cũng bị dư chấn của vụ nổ ấy o(x□x)o đánh ngất đi.

"Tuyển thủ số hai đã ngất rồi! Tuyển thủ số hai đã rời khỏi cuộc đua tranh giành vị trí đệ nhất!" Một giọng nói đầy khiếp sợ vang lên.

Chương 373: Trải Nghiệm Do-M Cực Hạn!

Đúng vào thời điểm đó, một con vong linh khác cũng trực tiếp rơi vào trạng thái siêu phụ tải, nhanh chóng nổ tung đầu, cùng tiếc nuối bại trận 110 đại quan.

"Hiện giờ, cuộc đua tranh giành vị trí đệ nhất và đệ nhị đang tiến vào giai đoạn cuối cùng, chỉ còn lại tuyển thủ số 1 và số 4! Thực sự khó có thể tưởng tượng nổi! Bọn họ đang nhanh chóng tiến đến kết quả cao nhất từng được ghi chép lại của Dạ Y!"

"Rốt cuộc ai mới là đệ nhất chân chính? Rốt cuộc ngai vàng đệ nhất sẽ rơi vào tay ai?"

Ánh mắt mọi người đều trở nên kích động.

"Cảnh báo! Cảnh báo! Cpu trung tâm quá tải nghiêm trọng! Quá tải nghiêm trọng!"

Bùm bùm ——

Cùng với vô số hoa lửa bắn ra, trên người bộ máy móc khôi lỗi số một cũng không ngừng phát sinh những vụ nổ nhỏ.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Ngươi quá sung sướng rồi! Quá sung sướng rồi! 】

Mặc cho những tuyển thủ xung quanh lần lượt bị loại khỏi cuộc chơi, Lâm Ân bên kia lại đang cười lạnh, vẫn điên cuồng tăng tốc.

Tới một khắc cuối cùng, trên người bộ máy móc khôi lỗi số

một đã phát sinh nổ mạnh kịch liệt, thân hình máy móc nọ lập tức bật ra những âm thanh “Bùm bùm”, rồi ngã nhào về phía trước (x□ x). Phần cứng bị cháy đen một mảnh, đã hao tổn nghiêm trọng, chỉ có thể ôm theo tiếc nuối mà tuyên bố bại trận.

Tới đây, khả năng thừa nhận đau đớn của gã cũng dừng lại ở mốc cực hạn là【147】

"Đệ tử số một bị thua! Đệ tử số một đã rời khỏi trận đấu! Đã tìm được chủ nhân của vòng nguyệt quế ở vị trí thứ nhất, đó là số bốn... Chờ một chút! Tuyển thủ số bốn còn chưa chịu ngừng lại! Hắn đang gia tốc! Hắn vẫn đang gia tốc!"

Mọi người lập tức trở nên kinh hoảng, bởi vì hình ảnh trước mắt bọn họ… Dù bản thân đã cứng rắn đánh bại số một và số hai, nhưng thiếu niên nhân loại kia vẫn không có ý định dừng lại bước chân hùng hổ của mình!

Hắn đang say men chiến thắng!

Dường như hắn vẫn high không thể tự dừng lại được!

Hắn vẫn miệt mài tăng tốc tiến về phía trước!

Trái Trái hét lớn: "Đầu! Có thể ngừng lại được không? Ta cũng bắt đầu có cảm giác kỳ quái rồi! Giống như loại cảm giác kỳ quái của đầu ngươi, cũng đang lan tràn đến ý thức của ta rồi!"

Lâm Ân không khống chế được, lập tức bật cười như điên, rồi vươn tay ôm đầu, nói: "Kiên trì một chút! Đã đi đến một bước này rồi, nếu không tiện đường phá bỏ kỷ lục, đúng là có chút khó ăn khó nói à nha!"

Trái Trái hét lớn: "Đúng là... Rất kỳ quái! Từng hồi, từng hồi, ta... Ta cũng có cảm giác mãnh liệt, da mei! Da mei! Có cảm giác không chịu nổi nữa rồi..."

o (≧ 口 ≦)o

【185】

【190】

【197】

【200】!

Tới cuối cùng, khi cấp bậc đau đớn bị ngừng lại ở cửa ải lớn cực hạn là cấp 200, cả máy móc trực tiếp phát ra âm thanh “Bùm bùm” nổ mạnh.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang trời, máy móc số 4 không chịu nổi áp lực đã “Ầm ầm” nổ tung ra.

"Xuất hiện rồi! Từ khi bắt đầu tới nay, cuối cùng cũng xuất hiện vị đệ tử đầu tiên làm cho máy móc phải vượt giới hạn, nổ tung ra trong khảo nghiệm thừa nhận đau đớn!" Cùng với một tiếng rống to truyền đến.

Cũng chính tại một khắc này, Trái Trái cũng đi đến cực hạn rồi, (x□x) đầu lưỡi thè ra, rủ xuống, cánh tay co giật co giật một hồi, đã lật ngửa ra.

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y +2】

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y +2】

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y +5】

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu đặc thù: trải nghiệm do-M [1] cực hạn, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 300】

【 trải nghiệm do-M cực hạn】: thành tựu ẩn tàng đặc thù theo hướng biến thái, giới thiệu: Bởi vì quá mức biến thái, cho nên đây vốn không phải một loại thành tựu được chuẩn bị cho ký chủ, nhưng ký chủ vẫn thông qua nghị lực kiên cường và năng lực thăm dò mạnh mẽ của bản thân, sau đó cứng rắn mà nhận được thành tựu theo hướng biến thái này. Điều này nói lên rằng ngươi đã mạnh mẽ tiến lên một bước, hướng về mục tiêu là siêu cấp biến thái, mà không thể kháng cự được.

Ngươi nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Khả năng thừa nhận đau đớn +10%, kháng tính đối với công kích tinh thần +10%,

Ngươi nhận được kỹ năng bị động ẩn tàng đặc thù【 lấy M làm tên 】: Giới thiệu: Ở thời điểm phải bị bất cứ loại công kích gì có thể sinh ra đau đớn, ngươi đều có xác suất chuyển hóa đau đớn nọ thành high, sau khi chất chồng lên nhiều lần, cũng có thể chuyển hóa trở thành kỹ năng chủ động, phóng ra ngoài.

Dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ mà gấp gáp của mọi người ở đây, Lâm Ân vừa tiến từng bước từ bên trong hiện trường của vụ nổ mạnh, với đầy rẫy hoa lửa, đi ra bên ngoài.

Tư thế hiên ngang, thân hình cao lớn, vĩ ngạn.

Mà khả năng chịu được cường độ đau đớn lên đến cấp 200, cũng đã phá vỡ ghi chép cao nhất trong quá trình khảo hạch đệ tử của Dạ Y bọn họ rồi.

Người này… đúng là biến thái trong biến thái, có thể chịu đựng được cường độ cực hạn của cái m!

Nhưng cũng chính tại thời điểm mọi người xung quanh đều dồn dập muốn tiến lên, Lâm Ân lại vội vàng gập eo lại, trực tiếp (ヾ ﾉ ° ╭ °)—— “Ụa” một tiếng, phun ra ngoài.

"Mẹ nó..." Lâm Ân (ヾ ﾉ ° ╭ °) vươn tay về phía trước, vừa bò vừa nói: "Sướng quá..."

Phù phù —— Ngay sau đó, dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn với ngây dại của mọi người ở đây, Lâm Ân trực tiếp ngất đi.

Xung quanh lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh.

"Mau! Mau đưa cậu ấy vào phòng cấp cứu!" Một tiếng rống to vang lên.

...

Một giờ sau.

Lâm Ân với sắc mặt tái nhợt, mặc quần áo bệnh nhân, cái quần cũ không thể mặc được nữa đã bị ném vào thùng rác rồi, gian nan trở về đại sảnh thí luyện.

Mà ở bên trong đại sảnh, sau khi nhìn thấy hắn, tất cả những đệ tử khác đã khôi phục lại, đều theo bản năng mà run lên, cả đám vội vàng nhường đường cho hắn, trên mặt nơm nớp lo sợ.

Bởi vì trải qua nội dung khảo hạch vừa rồi, bọn họ đều đã nhìn ra, thiếu niên này tuyệt đối là một kẻ hung ác cấp mổ sọ chân chính!

---

[1] : do-M hoặc là siêu cấp M. Từ do ở đây là tiếng Nhật ド, từ M ở đây có nghĩa là masochism - khổ dâm.

Khổ dâm là một hình thức quan hệ tình dục có tính chất bất thường thuộc nhóm lệch lạc tình dục. Người khổ dâm chỉ có khoái cảm tình dục cực độ khi bị người khác hành hạ, làm đau đớn như bị đánh đấm hay chửi rủa.

Chương 374: Nội Dung Khảo Nghiệm Thứ Ba!!!

Sắc mặt Lâm Ân có chút tái nhợt, đang cầm một bình sữa bò dồi dào dinh dưỡng, mệt mỏi nói: "Trái Trái, cám ơn ngươi, ngươi đúng là đồng đội tốt nhất của ta, nếu không phải ở thời khắc cuối cùng kia, ngươi đã giúp ta thừa nhận một nửa high, ta cũng không phá được cửa ải lớn cấp 200 đó!"

Trái Trái (□□□) run rẩy, nói: "Đáng... Đáng giận! Đây có phải ta tự nguyện đâu! Cái đầu ngu ngốc này! Ta mất đi trong sạch rồi... Ô ô ô!"

Lâm Ân không nhịn được, cũng phải rớt nước mắt, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay trái của mình, rồi dứt khoát chia một nửa bình sữa dinh dưỡng trong tay mình cho cô ấy uống, tỏ vẻ trấn an, xoa dịu cô gái yếu đuối vừa mất đi trong sạch.

Đây mới chân chính là tình hữu nghị làm người ta rơi lệ mà, có phúc cùng hưởng thụ, gặp nạn cùng đương đầu, có high cùng chia sẻ, thực sự khiến người ta cảm động mà!

Hắn đã quyết định rồi!

Chờ sau khi trở thành Dạ Y, hắn nhất định phải cố gắng để đề cao kỹ năng huyết nhục tai biến của mình, sau đó trợ giúp Trái Trái có thể biến hóa thành càng nhiều hình thái càng tốt.

Nếu có thể, cho cô ấy biến thành hình người cũng không phải không được.

Dù sao, đối với một người bạn tốt như vậy, hắn đâu thể nhẫn

tâm bắt cô ấy một mực tồn tại dưới dạng tay trái của hắn?

...

Vài phút sau, tại đại sảnh thí luyện.

Quan chủ khảo đưa ánh mắt nghiêm túc pha lẫn một chút phức tạp, nhìn thoáng qua sáu thành viên vẫn còn dũng cảm ở lại nơi này, nói: "Lợi hại! Mấy người là một đám thí sinh lợi hại nhất mà trong từng ấy năm qua, đi đến nơi này. Trong số mấy người, không chỉ có thí sinh đã phá vỡ ghi chép cao nhất về khả năng thừa nhận đau đớn, còn có 3 người dứt khoát vượt qua cấp 100!"

"Thông qua lần này khảo hạch, đã đủ để chứng minh rằng mấy người các cậu hoàn toàn có được trở thành tư cách Dạ Y!"

"Hiện tại, tôi công bố số điểm trước mắt của mấy người!"

Số 4, Lương Y Sứ Giả Hòa Bình: 20 điểm

Số một, người luyện đồng: 18 điểm

Số hai: Hài cốt: 17 điểm

Lâm Ân lấy thành tích hai hạng mục đều đạt điểm tối đa, đang tạm thời xếp thứ nhất.

Quan chủ khảo mỉm cười mà cầm danh sách, nhìn Lâm Ân số bốn, nói: "Vị đệ tử số bốn của chúng ta này, đã dùng biểu hiện hoàn mỹ để giành được điểm số tuyệt đối trong cả hai hạng mục khảo hạch. Tôi tin tưởng cậu ấy hoàn toàn có thể trở thành một Dạ Y vô cùng ưu tú!"

"Cho nên mọi người nhất định phải noi theo đệ tử số 4! Đã biết chưa?"

"Đã biết!" Mọi người đều hô to.

Lâm Ân lập tức “Ba ba ba ba”, là người dẫn đầu, đứng lên vỗ tay.

"..."

"..."

Cả đại sảnh tạm thời yên tĩnh lại.

Quan chủ khảo có chút lúng túng, khụ khụ hai cái, ra hiệu cho Lâm Ân đang vỗ tay cứ dừng lại trước, sau đó vẻ mặt gã lập tức trở nên nghiêm khắc, khàn khàn nói: "Nhưng mấy người các cậu đừng có vui mừng quá sớm, hiện tại chúng ta mới tiến hành được hai hạng mục khảo hạch mà thôi, những hạng mục kế tiếp mới là thử thách càng thêm ác liệt dành cho mấy người."

Quỷ hút máu số ba mở to đôi mắt, nói: "Huấn luyện viên, chẳng lẽ những hạng mục sau đó còn biến thái hơn lúc trước?"

Quan chủ khảo cười lạnh một tiếng, nói: "Đúng vậy, khảo hạch lần trước chỉ thử thách mấy cô cậu về khả năng chịu đựng đau đớn mà thôi, nhưng khảo hạch hiện tại sẽ chuyển sang đo lường tố chất tâm lý."

"Tố chất tâm lý?" Một con quái khâu lại ngạc nhiên hỏi.

Vẻ mặt quan chủ khảo dần dần chuyển thành âm trầm mà quỷ dị, gã cười lạnh nói: "Đúng vậy, bởi vì nơi này vốn là thế giới hắc ám. Những người lấy được tư cách đều bị phái ra bên ngoài hành nghề bác sĩ, đương nhiên sẽ chạm mặt với các loại sự kiện khủng bố. Trong quá trình này, người có tố chất tâm lý cao, mới có thể giữ được trái tim bình tĩnh khi đối mặt với đủ các loại sự kiện khủng bố. Cho nên khả năng này là thứ vô cùng quan trọng đối với một Dạ Y."

"Trong hạng mục khảo hạch thứ ba, mấy người các cậu sẽ trải qua một hồi thịnh yến được chúng tôi tỉ mỉ chuẩn bị. Chúng tôi sẽ

tiến hành chấm điểm cho mấy người dựa theo biểu hiện trong quá trình khảo nghiệm đó của mấy người."

"Sau khi mấy người các cậu thông qua toàn bộ những khảo nghiệm đã được chúng tôi thiết lập, mấy người còn phải chiến thắng nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng mình nữa. Có thể làm được điều này, mới tính là hoàn thành khảo hạch!"

Tách tách—— Nói đến đây, quan chủ khảo lại một lần nữa búng tay.

Chỉ trong nháy mắt sau đó, cảnh tượng xung quanh lập tức biến hóa.

Nhóm thí sinh lập tức kinh hãi phát hiện, bọn họ vốn đang ở bên trong đại sảnh thí luyện lại đột nhiên rơi vào bên trong một gian đại sảnh thuộc tòa lâu đài giàu có mang phong cách Trung cổ, thậm chí còn ngồi trên những chiếc ghế đặt trước bàn ăn.

Trên bàn được bày đủ các loại mỹ thực.

Quan chủ khảo ngồi ở ghế chủ vị, lập tức cười nhạt cầm lấy một quả táo ném cho một đệ tử trong nhóm bọn họ, nói: "Nơi này chính là địa điểm khảo hạch của mấy người các cậu, nhưng cứ yên tâm, lần này các cậu hoàn toàn không phải cạnh tranh với nhau nữa. Được rồi, hãy mở chiếc hộp được đặt trước mặt mình ra đi."

Ánh mắt mọi người lập tức rơi xuống chiếc hộp tinh xảo được đặt ngay trước mặt mình, và không chút do dự "Lạch cạch" —— Mở ra quan sát.

Ngay sau đó, cả đám người đều kinh ngạc phát hiện bên trong chiếc hộp này có đặt một cái chìa khóa tinh xảo.

Quan chủ khảo cười nhạt nói: "Đây là chìa khóa bảo mệnh của mấy người các cậu, nhất định phải bảo quản nó cho thích đáng, bởi vì mấy người có thể thông qua khảo nghiệm lần này hay

không, đều dựa cả vào nó."

Ngay sau đó, gã lại chỉ vào sáu cánh cửa phía sau lưng mình, khóe miệng khẽ nhếch lên, nói: "Nhìn thấy sáu cánh cửa kia không? Mỗi một cánh cửa đều tượng trưng cho một cái phó bản, mà ngay khi bước vào trong đó, mấy người các cậu sẽ cảm nhận được đủ các loại sợ hãi và hấp dẫn khi bản thân rơi vào bên trong một cảnh tượng kỳ quái. Tổng cộng có 5 cửa ải, chỉ cần mấy người có thể hoàn mỹ thông qua năm cửa ải đó, sẽ được tính là đã hoàn thành khảo nghiệm lần này."

Nhưng tiếp theo, gã lại quỷ dị mỉm cười nói: "Và nhất định phải nhớ kỹ, thứ này không phải là ảo giác, nếu mấy người để mất chìa khóa của mình, cũng có nghĩa là mấy người sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở nơi này, sống không bằng chết!"

Chương 375: Cánh Cửa Thứ Nhất!!!

Vong linh số hai khàn khàn nói: "Vong linh sẽ không sợ hãi."

Quan chủ khảo cười nhạt nói: "Không, không chỉ đơn giản là sợ hãi, còn có nhược điểm của mấy người các cậu nữa. Được rồi, tôi nói đến đây thôi, hiện tại, ai làm người đầu tiên đi trước?"

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, có chút do dự. Nhưng rất nhanh sau đó, toàn bộ ánh mắt đã đổ dồn lên người Lâm Ân.

Lâm Ân kinh ngạc nói: "Tôi hả?"

Mọi người mở to hai mắt, rồi chẳng ai bảo ai lại cùng lúc gật gật đầu.

"Cậu là thí sinh lợi hại nhất trong đám chúng ta, đương nhiên là cậu rồi!"

Lâm Ân: "..."

Nhưng đương nhiên, hắn thì sao cũng được.

Chỉ thấy Lâm Ân trực tiếp đứng lên, mỉm cười nói: "Huấn luyện viên, vậy tôi là người đầu tiên đi trước vậy. Tôi tin tưởng mình có thể thông qua khảo nghiệm lần này."

Ngay sau đó, dưới cái nhìn chăm chú mọi người, hắn bước nhanh tới phía trước cánh cửa kia, lấy ra chiếc chìa khóa trong tay, rồi "Cạch cạch" một tiếng mở cửa.

Ken két—— Cánh cửa ấy chậm rãi mở ra.

Ngay tại khoảnh khắc hắn chuẩn bị đặt chân bước vào cửa, từ phía sau lại truyền đến giọng nói đầy quỷ dị của quan chủ khảo. "Nhóc con, đừng buông lỏng cảnh giác. Cậu nên nhớ đã có rất nhiều đệ tử không thể trải qua sự hấp dẫn và nỗi sợ hãi mà chôn thân bên trong cánh cửa ấy rồi."

Lâm Ân gật đầu.

Sau đó, hắn không chút do dự, lập tức đẩy cửa chính ra, bước vào.

Thứ đầu tiên ánh vào mi mắt chính là một mảnh hắc ám.

Nói thật, kể cả quan chủ khảo không lên tiếng nhắc nhở thêm, Lâm Ân cũng không dám thả lỏng cảnh giác. Bởi vì…

Sợ hãi?

Hấp dẫn?

Nhược điểm?

Hình như hắn có tất cả những thứ kia thì phải?

Lâm Ân thoáng nheo mắt, nhìn thấy phía trước vừa có một quầng sáng bùng lên, hắn lập tức chạy nhanh tới.

Cánh cửa kia cũng lập tức khép kín lại theo bước tiến của hắn.

...

Cùng lúc đó, ở bên trong đại sảnh ban đầu, trước mặt năm đệ tử còn lại và quan chủ khảo cũng lập tức xuất hiện một khung hình ảnh, phản chiếu toàn bộ tình huống bên trong cánh cửa kia.

"Rốt cuộc bên trong cánh cửa kia là loại khảo nghiệm gì? Là căn cứ vào sự khác biệt của từng người mà định ra hoàn cảnh khảo nghiệm ư?" Quỷ hút máu bình tĩnh mở miệng hỏi thăm.

Khóe miệng quan chủ khảo lập tức nhếch lên, nói: "Đúng vậy, cho nên mấy người có xem cũng không sao, vừa lúc xem để học tập một chút thủ đoạn ứng phó của số 4. Cậu ấy chính là người mạnh nhất trong nhóm thí sinh lần này đó."

Mọi người đều ngưng trọng quan sát khung hình ảnh trước mặt mình.

Đúng vậy...

Hắn đúng là tên biến thái nhất trong đám bọn họ.

Mà một người như vậy, sẽ có nhược điểm và nỗi sợ hãi như thế nào?

Cứ như vậy, mọi người đều ôm trong lòng sự hiếu kỳ và hồi hộp, cùng gắt gao nhìn chằm chằm lên khung hình ảnh trước mặt mình.

Mà cũng chính tại một khắc này, cùng với sự xuất hiện của một luồng hào quang, hình ảnh lập tức được thắp sáng lên, để bọn họ trông thấy rõ ràng cảnh tượng đằng sau cánh cửa ấy.

Nhưng trong phút chốc, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt ngơ ngác (ΩДΩ).

Thậm chí một con vong linh còn trực tiếp đánh rơi cục xương hàm dưới của mình xuống đất.

"Cái này... Cái này..."

"Cái này mà là khảo nghiệm hả? Nói đùa gì vậy?"

"Kháng nghị! Chúng tôi kháng nghị!"

Trong gian phòng ấy, ngay sau khi tầm nhìn được khôi phục, kể cả một người từng trải qua biết bao nhiêu hoàn cảnh không thể tưởng tượng nổi như Lâm Ân, cũng cảm thấy toàn thân chấn động,

ánh mắt trực tiếp trở nên ngưng trọng.

Giống như vừa phát sinh ảo giác, bên trong căn phòng xa lạ hắn vừa mới bước vào kia, lại trống rỗng xuất hiện một cái ghế dựa nằm ngay vị trí trung ương phòng.

Còn hắn, như thể thân thể của hắn đã bị một luồng lực lượng vô cùng kỳ dị nào đó tập trung vào, khiến bản thân chỉ có thể ngồi trên ghế mà không thể nhúc nhích được.

Cùng lúc này, trong đầu hắn chợt vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ khiêu chiến: Năm lớp cửa, giới thiệu nhiệm vụ: Duy trì trấn tĩnh, kiên trì 30 phút trước khi định lực của bản thân sụp đổ. 】

Tại khoảnh khắc âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, một bàn tay nhỏ nhắn, thon dài chợt xuất hiện, rồi chậm rãi chạm vào cổ hắn từ phía sau. Cùng lúc ấy, một bờ môi đỏ mọng lập tức thổ khí như lan bên tai hắn: "Lâm Ân, một mình... Thật sự không cảm thấy cô đơn sao?"

Giọng nói nọ giống như một đóa hoa anh tú, nó làm cho lỗ tai của ngươi trở nên cực kỳ ngứa ngáy, thậm chí trong lòng cũng theo đó mà chuyển thành kích động.

Ngay tiếp theo, một cô gái tóc vàng mặc chiếc áo rộng đã phanh ra một nửa, lập tức vươn tay tới ôm cổ hắn, rồi nhẹ nhàng ngồi vào trong lòng hắn, mị nhãn như tơ, ngón tay mơn man, vuốt lên gương mặt hắn, dùng đôi mắt đầy mị hoặc, đắm đuối nhìn hắn.

Đó là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, có thể nói các phương diện đều đạt đến hoàn mỹ, cả ánh mắt lẫn dáng người đều có thể đủ gợi lên dục vọng nguyên thủy trong lòng một gã đàn ông.

Mà rốt cuộc Lâm Ân cũng hiểu được hàm nghĩa của một cửa này.

Đó là cám dỗ!

Mà đối với nhân loại giống đực bình thường, đây tuyệt đối là một cửa ải cực kỳ khó có thể vượt qua, bởi vì nó đã chạm đến dục vọng và kích thích bản năng ẩn sâu bên trong người một sinh vật.

Lâm Ân lập tức vận dụng bão nguyên thủ nhất [1], nhanh chóng trở nên bình tâm tĩnh khí, ánh mắt cũng lập tức chuyển thành điềm đạm, bình thường, tựa như một cái giếng cạn, không hề gợn sóng.

Chẳng vì điều gì khác!

Chỉ vì Lâm Ân biết, hết thảy những chuyện này đều là giả, mà nếu đã là giả, thì kể cả lúc này, đang có một vị siêu cấp mỹ nữ ngồi trong lòng hắn, cũng có làm sao đâu?

Phật nói: Sắc tức là không, không tức là sắc.

Chờ sau khi khảo nghiệm lần này chấm dứt, hết thảy đều biến thành hư không, dù ngươi có làm gì, cũng không thể giữ lại được!

Mà quan trọng hơn chính là…

Hắn đang ở trong trạng thái bão nguyên thủ nhất, trấn định tâm thần, nhắm hai mắt lại, hoàn toàn không nhìn cô gái đang vẫy tay mời gọi trong ngực mình.

---

[1] : bão nguyên thủ nhất là một trong những phương thuật tu luyện của đạo gia.

Nó không chú trọng tới luyện hình mà chú trọng tới luyện thần. Thông qua nó, có thể loại bỏ tạp niệm trong lòng, duy trì tâm

thần thanh tĩnh.

Có thể hiểu là giữ vững tinh khí thần trong cơ thể con người, không để nội tình tiêu hao, cũng không để nó phát tán ra bên ngoài, trường kỳ ở lại bên trong cơ thể, phối hợp hài hòa, dung nhập làm một với thân thể.

Tu tập thuật này có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí là trường sinh lâu đời...

Chương 376: Cơn Ác Mộng Đối Với Sinh Vật Giống Đực!!!

"Thật sự không cần chơi thử một lần xem sao ư? Em trai nhỏ."

"Không cần biết em yêu cầu cái gì, chị đều đồng ý với em mà~"

"Đừng nghĩ nhiều như thế, đây vốn không phải là khảo nghiệm dành cho em, mà là một bữa tiệc chiêu đãi em đó. Hắn là em còn chưa hưởng qua mùi vị của phụ nữ thành thục..."

Từng lời nói đầy mị hoặc không ngừng vang lên bên tai Lâm Ân, cô gái kia giống như một con mỹ nhân xà [1], trực tiếp leo lên người hắn, rồi không ngừng kích phát dục vọng nguyên thủy nhất trong lòng.

Mà ở bên ngoài, quan chủ khảo cùng với đám đệ tử còn lại đều trừng lớn hai mắt, kinh ngạc nhìn khung cảnh vừa xuất hiện trên màn hình trước mặt.

Đặc biệt là con quỷ hút máu kia, cô ấy đã sớm bịt kín miệng, trừng lớn hai mắt, cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

"Đây thực sự là khảo nghiệm sao? Vì sao hắn gặp được khảo nghiệm lại thơm tho xinh đẹp như vậy chứ?"

"Chẳng lẽ … chờ sau khi tôi bước vào cánh cửa đó, cũng có một đống lớn mỹ nam tử đi tới hấp dẫn tôi. Loại chuyện này... quá kích thích rồi!"

Quan chủ khảo đưa mắt chăm chú nhìn hình ảnh trước mặt, khàn khàn nói: "Nhược điểm, sợ hãi, hấp dẫn, đối với sinh vật

huyết nhục bình thường, sắc dục là thứ hấp dẫn trí mạng nhất, khó có thể vượt qua. Mà mọi người cũng đừng cảm thấy những hình ảnh trên hương diễm quá đà..."

"Bởi vì nếu thực sự không chịu đựng được hấp dẫn, cậu ấy sẽ bị những ảo giác kia tươi sống ép khô cắn nuốt."

"Đã có tiền lệ từ trước rồi."

Con quỷ hút máu kia lập tức trừng lớn hai mắt, toàn thân run rẩy không thôi.

Cái này... Khủng bố đến thế sao?

Cô ấy trố mắt nói: "Nếu thay những cô gái kia bằng mỹ nam tử thì sao?"

Quan chủ khảo lập tức đưa ánh mắt đầy thương hại nhìn cô ấy một cái, cười lạnh nói: "Chắc là cô sẽ không muốn biết đáp án đâu."

Vừa nghe đến đây, vẻ mặt con quỷ hút máu kia lập tức chuyển thành ngây dại, gian nan nuốt xuống một ngụm nước miếng, rồi rất nhanh, cô ấy lại dùng sức mà lắc lắc đầu, muốn ném toàn bộ những hình ảnh kỳ quái kia ra.

Hồi lâu sau, cô gái này mới há miệng thở dốc, nói: "Nhưng mà... theo tôi thấy sức hấp dẫn của những hình ảnh trên kia cũng không quá kịch liệt, chỉ cần là người hơi có một chút định lực, cũng có thể dễ dàng thông qua khảo nghiệm rồi."

Dù sao bọn họ cũng biết đây là khảo nghiệm, trong lòng mang cảnh giác, khẳng định sẽ không dễ dàng buông lỏng tâm thần đâu.

Quan chủ khảo cười lạnh một tiếng, nói: "Không, hiện tại chỉ mới là bắt đầu thôi, chờ thêm chút nữa, cô sẽ biết, cái gì mới gọi là khảo nghiệm lớn nhất đối với bản thân mình."

...

Mà cùng lúc đó, đột nhiên bên trong căn phòng đầy màu sắc ướt át của Lâm Ân lại chậm rãi xuất hiện từng mảnh sương mù màu phấn hồng.

Ngay tại thời điểm Lâm Ân chạm đến mảnh sương mù màu phấn hồng nọ, hắn lập tức cảm nhận được dục vọng vốn đang bị mình áp chế tận đáy lòng, lại nhanh chóng dâng trào lên, tựa như nước lũ, trực tiếp lao thẳng đến, nhấn chìm hắn, có làm cách nào cũng không thể cứu vãn được.

【 đinh! Định lực của ngươi -5】

【 đinh! Định lực của ngươi -5】

【 đinh! Định lực của ngươi -5】

Chỉ trong nháy mắt, những âm thanh nhắc nhở liên tiếp vang lên bên tai.

Lâm Ân lập tức ngưng thần, mở to mắt, sau đó, nhanh chóng nhìn thấy một luồng sương khói màu hồng nhạt, đang bao quanh thân thể mình.

Sương mù kích dục!

Tới đây, cuối cùng Lâm Ân cũng biết được chỗ hiểm ác của khảo nghiệm lần này rồi.

Bởi vì nó không chỉ dùng sinh vật khác phái đến hấp dẫn ngươi, nó còn dùng loại thủ đoạn ác liệt này, trực tiếp tiến hành quấy nhiễu ngươi trên phương diện sinh lý.

Nó không chỉ hấp dẫn ngươi về mặt xúc giác, ánh nhìn, nó còn cưỡng chế tiến hành thêm một bước giảm xuống định lực của ngươi thông qua dược lực!

Mà nếu sinh lý cũng bị can thiệp, chỉ sợ tiếp theo sẽ là…

Trong nháy mắt, Lâm Ân lập tức nhìn thấy vài bóng dáng nhỏ xinh, không ngừng mỉm cười đầy vui vẻ, chậm rãi xuất hiện bên trong mảnh sương mù màu phấn hồng.

Cánh dơi, cặp sừng ác ma, cùng với cái đuôi xinh đẹp.

Mị ma!

Con ngươi trong mắt Lâm Ân chợt co rụt lại.

Quả nhiên!

Đầu tiên, ảo cảnh sẽ phun ra thứ sương mù có tác dụng trực tiếp lên phương diện sinh lý, làm giảm định lực của ngươi xuống.

Sau đó, bên trong nơi này sẽ xuất hiện mị ma, chủng tộc có thể tiến hành mị hoặc đối với bất cứ loại sinh vật giống đực nào. Đây chính là hành vi tà ác, vừa tiến thêm một bước đánh thẳng vào tinh thần của ngươi!

Quả nhiên hiểm ác!

Tinh thần và thân thể, trực tiếp tiến công hai nơi cùng một lúc!

Nếu thay đổi thành một sinh vật bình thường nào khác, chỉ sợ lúc này đối phương đã rơi vào tay giặc!

Nhưng Lâm Ân lại lập tức vận dụng bão nguyên thủ nhất, nín thở ngưng thần, vững vàng đối chọi.

Chính tại một khắc này, mấy mị ma có được dáng người ma quỷ kia, đã uyển chuyển đi tới bên người Lâm Âm, rồi cực kỳ tự nhiên mà chia nhau ra, trái một phải một, tất cả cùng vươn tay, nũng nịu ôm lấy hắn.

"Thật sự không muốn một chút nào ư? Anh yêu."

"Anh thích những thiếu nữ giống như em, hay là thích người thành thục như chị gái vừa nãy, hoặc là… cả đám chúng em cùng nhau lên nhé, anh muốn thế nào?"

Những mị ma quyến rũ, với nụ cười tươi luôn nở rộ trên môi, giống như thuốc phiện, không ngừng đánh sâu vào tinh thần hắn.

Hơn nữa so sánh với cô gái trước đó, giọng nói của mị ma này vừa quyến rũ vừa mang theo một chút ma lực, khiến người ta không thể kháng cự được, thậm chí còn có thêm một loại mị hoặc kỳ quái, có thể làm người ta cam thâm tình nguyện trầm luân.

Lâm Ân chỉ thất thần một cái, định lực đã "Xoát xoát xoát" trực tiếp giảm mạnh.

Đúng là mị ma! Thực sự không thẹn với cái tên mị ma này!

Loại sinh vật này gần như là một cơn ác mộng đối với tất cả những sinh vật giống đực trên đời.

Bởi vì bản thân các cô ấy tự mang theo thuộc tính mị hoặc trên người, thậm chí chỉ một ánh mắt, một câu nói, một nét mặt… đều có thể trực tiếp gây nên ảnh hưởng mãnh liệt đối với tinh thần của ngươi.

Lần này…

Phiền toái to rồi!

---

[1] : Mỹ nhân xà là nhân vật từng xuất hiện trong tác phẩm "Nụ hôn của mỹ nữ xà" do La Cẩm Phú đạo diễn và phát hành năm 1999, và bộ phim "Dục Xà" (Hisss) do Jennifer Chambers Lynch làm đạo diễn, nữ diễn viên Ấn Độ Mallika Sherawat đảm nhận vai chính, được phát hành năm 2010.

Chương 377: Một Khi Đã Như Vậy...

Cùng lúc đó.

Ở bên ngoài, mọi người đều đưa ánh mắt ngơ ngác mà chăm chú nhìn vào Lâm Ân, người đang chìm trong một sương khói màu hồng nhạt, bên cạnh là mấy mị ma trực tiếp chia nhau ra, vây quanh lấy hắn, không ngừng tiến hành kích thích.

Đến đây, tất cả những người khác đều cảm nhận được từ giữa đáy lòng mình vừa sinh ra một luồng dục vọng khó có thể nói rõ thành lời.

Con quỷ hút máu kia cũng lộ vẻ mặt đỏ bừng, cô ấy cứ ngơ ngác ngồi tại chỗ nhìn chằm chằm lên khung hình ảnh trước mặt.

Cũng không biết từ khi nào, phía trên làn da cũng chậm rãi xuất hiện từng mảng màu phấn hồng, đầy dụ hoặc.

Mà không chỉ một mình cô ấy vừa phát sinh phản ứng. Hai con quái khâu lại đang ngồi gần đó, cũng đồng thời xuất hiện phản ứng cùng loại.

Ngay cả hồn hỏa trong mắt hai con vong linh khác cũng bắt đầu chớp lóe không ngừng, mơ hồ sính ra một chút dấu hiệu đổi màu thành phấn hồng.

Ca sát—— Hình ảnh lập tức bị cắt ngang.

Mấy đệ tử xung quanh cũng lập tức tỉnh táo trở lại, toàn thân chấn động, run rẩy hỏi:

"Vừa rồi... Vừa rồi chúng ta làm sao vậy?"

Quan chủ khảo khàn khàn nói: "Đó chính là mị ma, đặc tính mị hoặc của các cô ấy có thể gây ra ảnh hưởng đối với tất cả những sinh vật khác, không hề phân biệt địch ta. Vừa rồi mấy người đã bị các cô ấy ảnh hưởng tới mà không thể phòng tránh được."

Lời này vừa nói ra, toàn thân mọi người lại run rẩy thêm một lần nữa.

Cái này...

Cái này… nói đùa gì vậy?

Rõ ràng bọn họ chỉ ngồi bên ngoài, quan sát một chút hình ảnh mà thôi… Chỉ đơn giản thế vẫn bị mị ma ảnh hưởng nghiêm trọng?

Thì tuyển thủ số 4, người trực tiếp rơi vào hoàn cảnh kia, sẽ như thế nào...

Giờ khắc này, rốt cuộc bọn họ cũng hiểu được sự hung hiểm của hạng khảo nghiệm tố chất tâm lý.

Hóa ra cái gọi là hấp dẫn kia không chỉ đơn giản là thả mấy người phụ nữ tươi ngon mọng nước tới trước mặt ngươi, thử thách xem ngươi có thể nhẫn nhịn được không.

Suy nghĩ ấy quá mức ngây thơ rồi!

Trên thực tế, khảo nghiệm này nó cùng lúc ảnh hưởng tới cả hai phương diện là thân thể và tinh thần của ngươi nha!

...

Trong phòng, dưới thế công của sương khói màu hồng nhạt và mấy mị ma, Lâm Ân đang phải aZiKCDQWpn̲ nhận một loại áp lực khó có thể tưởng tượng nổi.

Từ nãy tới giờ, định lực của hắn cứ một mực lên cao xuống thấp, không ngừng phát sinh biến hóa, còn trong lòng, thứ cảm giác nóng cháy và khát vọng cũng từng chút từng chút một, bị những cô bé mị ma kia dụ dỗ đi lên.

Thậm chí loại khát khao này còn không xuất phát từ ý nguyện của chính hắn, nhưng hắn thực sự không khống chế được.

"Không muốn ư? Thật sự không muốn ư?"

"Chỉ là một trò chơi nho nhỏ thôi mà, vì sao anh cứ muốn kháng cự vậy? Nào, thả lỏng tâm trạng xuống một chút, mấy chị em chúng em cực kỳ hi vọng mình có thể nhận được một chút sủng ái của anh đó!"

Từng câu từng chữ mang theo ngữ điệu vừa dụ hoặc vừa nỉ non, không ngừng đánh sâu vào trái tim Lâm Ân, làm cả tâm hồn hắn cũng theo đó mà rung động.

Chỉ còn mười phút cuối cùng!

Tuyệt không thể thất bại trong gang tấc!

Lâm Ân nín thở ngưng thần, gắt gao nhắm chặt hai mắt lại, cố gắng hết sức để ngăn chặn thứ dục vọng đang sôi trào bên trong cơ thể.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên hắn lại cảm nhận được tay trái của mình vừa khẽ động một chút.

Gần như là theo bản năng, hắn lập tức nhìn xuống tay trái của mình. Rồi rất nhanh, hắn đã nhìn thấy phía trên lòng bàn tay của Trái Trái cũng nổi lên một mảnh đỏ ửng.

(////ˬ////)

"Trái Trái?" Lâm Ân quá đỗi sợ hãi, lập tức mở miệng hỏi.

Loại biểu cảm này...

Chẳng lẽ ngay cả Trái Trái cũng...

Trái Trái đỏ mặt (////ˬ////) ngơ ngác nói: "Đầu, mấy chị gái này thật là đáng yêu nha, thật muốn ôm các nàng ấy vào trong lòng. Ô, đầu sao đột nhiên ngươi cũng trở nên đáng yêu vậy, thật... thật là kỳ quái..."

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Lâm Ân trực tiếp nâng tay trái lên, quát to: "Ngươi đùa gì vậy? Thời gian sắp đến rồi, còn nữa, Trái Trái ngươi vốn là một cái tay, ngươi rõ ràng là một cái tay nha! Ngươi có thể bị những thứ hấp dẫn này hả?"

Trái Trái (////ˬ////) lập tức mềm nhũn rủ xuống, trong lòng bàn tay lộ ra một mảnh màu phấn hồng, nói: "Tuy ta là tay, nhưng lại có cảm giác rất kỳ quái, có chút xúc động muốn sáp sáp hai cái xem sao..."

Lâm Ân lập tức trở nên kinh hoảng.

Cái này...

Cái này...

"..."

Nhưng rất nhanh, hắn đã phản ứng kịp, và trực tiếp ép cho bản thân phải bình tĩnh trở lại.

Bởi vì hắn biết, dưới hai tầng ảnh hưởng là mị ma và sương khói, kể cả một vị hán tử cứng rắn như sắt thép, cũng khó mà vượt qua được áp lực kinh khủng nhường này.

Mà sở dĩ hắn vẫn có thể kiên quyết chống chọi, hoàn toàn là vì lực trùng kích mãnh liệt cấp 200 của hạng mục khảo hạch trước

đó gây ảnh hưởng, khiến cho hắn đã sớm bước vào hình thức hiền giả rồi.

Nếu không, chỉ sợ hắn cũng trực tiếp đi đến cực hạn, mấp mé bên biên giới trầm luân thôi!

"Một khi đã như vậy..." Hắn thấp giọng tự nói.

Rồi trong nháy mắt tiếp theo, đột nhiên hắn phát động năng lực huyết nhục tai biến của mình.

Chỉ thấy làn da và huyết nhục của hắn lập tức bành trướng lên, từng sợi xúc tu kèm theo máu thịt vừa bành trướng, nhanh chóng đi tới bao vây toàn thân hắn, "Hoa lạp lạp" rồi lan tràn ra bốn phía xung quanh.

Hắn vừa lợi dụng năng lực huyết nhục tai biến của mình, để trong khoảnh khắc trực tiếp chuyển hóa chính bản thân trở thành một con quái vật huyết nhục.

Lâm Ân cắn răng nói: "Vậy hãy giết sạch những mị ma này đi!"

Trong nháy mắt, từng sợi xúc tu đột nhiên nổ bắn ra ngoài, điên cuồng oanh kích lên người những chị gái mị ma đang vây xung quanh, khiến thân thể các cô ấy lập tức “Ầm ầm” nổ tung ra, biến thành vô số máu thịt.

Nhưng Lâm Ân biết, toàn bộ những người này chỉ là ảo giác mô phỏng mà thôi, cho nên giết chết bọn họ hoàn toàn không mang đến một chút gánh nặng tâm lý nào cho hắn.

Nếu phải ở trong này, chịu đựng sự hấp dẫn của bọn họ, còn không bằng trực tiếp xử lý cả đám cho xong!

Đúng vậy!

Chỉ cần tiêu diệt ngọn nguồn cám dỗ, không phải hắn sẽ kiên

trì được sao?

Trong nháy mắt, từng con mị ma đầy hoảng sợ, không ngừng kêu thảm thiết đã lần lượt bị Lâm Ân giải quyết toàn bộ.

Vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như thường, ánh mắt nhanh chóng nhìn về phía vách tường đang biểu thị thời gian.

7 phút cuối cùng.

Chương 378: Sát Chiêu Trí Mạng!!!

Từ giờ trở đi, chỉ cần bọn họ xuất hiện là hắn sẽ hành động, lên cô nào, diệt cô ấy, tuyệt không cho mấy cô này có cơ hội vẫy tay mời gọi mình nữa!

Bằng không để đám mị ma này lộng hành là cuộc đời hắn không yên ổn. Ngay cả Trái Trái đáng yêu cũng bị làm hư rồi, đúng là rất đáng giận mà!

Thời gian nhanh chóng trôi qua, rất nhanh đã tới năm phút đồng hồ cuối cùng.

Mà cũng chính vào lúc này, đột nhiên Lâm Ân cảm nhận được một bóng người xuất hiện ở góc khác của căn phòng.

Xoát xoát xoát —— Theo bản năng, một nhánh xúc tu trên người hắn lập tức nổ bắn ra.

Nhưng tại thời điểm nhánh xúc tu kia chuẩn bị đâm thẳng vào bóng người trước mặt, hắn lại vội vàng dừng nó lại.

"Cái này..." Lâm Ân chấn động.

Bởi vì trong góc phòng kia có một tiểu Loli mặc áo ngủ, trên đầu đeo một chiếc nơ con bướm, vẻ mặt đầy ủy khuất, ai oán nhìn hắn, nói: "Bác sĩ —— anh muốn —— giết chết Tiểu Tiểu ư —— "

Ông —— Ánh mắt Lâm Ân lập tức chuyển thành trống rỗng.

Mà cũng chính tại một khắc này, một bàn tay vô cùng quen thuộc, chậm rãi vòng từ phía sau tới, mềm mại ôm lấy cổ hắn,

thậm chí hắn còn có thể rõ ràng cảm nhận được thân nhiệt ấm áp sau lưng.

"Lâm Ân, chẳng lẽ cậu cũng muốn giết chết cả chị nữa..." Một gương mặt vô cùng quen thuộc, trực tiếp xuất hiện bên tai hắn, đôi môi đỏ mọng của cô ấy lại nhẹ nhàng thổi một luồng hơi ấm vào vành tai mẫn cảm kia, không chút do dự đã một lần nữa thổi bùng lên dục vọng mãnh liệt, vừa bị hắn cứng rắn áp chế xuống tận đáy lòng.

"Quý bà Huyết Y..." Toàn thân Lâm Ân run rẩy, nói.

Nếu nói, sự hấp dẫn của những con mị ma và người phụ nữ lúc trước mang đến cho hắn, chỉ đơn thuần là cám dỗ, gợi lên dục vọng bản năng, mà không thể gây ảnh hưởng tới tâm linh của hắn ... thì tới hiện tại, cuối cùng hắn cũng chân chính nếm trải sự khủng bố của khảo nghiệm lần này rồi.

"Nhưng … kể cả khi cậu giết chị đi cũng không sao cả." Bên tai hắn lại truyền đến giọng nói tràn đầy từ tính, cùng với hơi thở thơm mát như lan của Huyết Y.

Sau đó, một người phụ nữ mặc một bộ lễ phục màu đỏ tươi, nhẹ nhàng ngồi lên đùi hắn.

"Hiện giờ cậu đã... học xấu rồi." Cô ấy mỉm cười, vừa ghé sát vào Lâm Ân vừa nói.

【 đinh! Định lực của ngươi -10】

【 đinh! Định lực của ngươi -10】

Chỉ một câu kia, lại suýt chút nữa đã đánh cho phòng tuyến tâm lý của Lâm Ân trực tiếp sụp đổ.

Bởi vì thứ khoái cảm hắn từng dựa vào mô phỏng để đột phá cửa ải lớn cấp 200 trong hạng mục khảo hạch trước đó, chính là

một lần hệ thống lại toàn bộ những trò chơi giữa hắn và quý bà Huyết Y trong một đêm từ khá lâu trước kia.

Có thể nói, đó là phiên bản mới đã được sửa chữa, đổi mới, dựa theo phiên bản cũ do quý bà Huyết Y thực hiện.

Mà hiện giờ, quý bà Huyết Y lại trực tiếp bị biến ảo thành, rồi xuất hiện trước mặt hắn. Chẳng khác nào toàn bộ kháng tính hắn vừa tích góp được từ cửa ải cấp 200 kia, đã hoàn toàn hóa thành hư ảo.

Thậm chí tình huống hiện giờ còn gay go hơn.

Bởi vì rõ ràng hắn biết những thứ trước mặt mình là giả dối, nhưng loại cảm xúc và hấp dẫn mãnh liệt ấy lại chân thật, và thực sự không thể xóa đi được!

Lâm Ân còn chưa kịp phản ứng, ánh mắt hắn lại đột nhiên nhìn lướt qua nơi khác. Chỉ thấy ngay bên trong mảnh sương mù phía trước, vừa chậm rãi xuất hiện một người phụ nữ đầy đặn, với chiều cao 3 mét, đang nở nụ cười cực kỳ lẳng lơ, tiến về phía hắn.

"Phu nhân con rối! (ΩДΩ)!"

Giờ khắc này, thiếu chút nữa tinh thần của Lâm Ân đã trực tiếp sụp đổ luôn rồi.

Nhưng mọi chuyện còn chưa kết thúc. Bởi vì ngay tại khoảnh khắc tâm linh của hắn vừa chịu một đòn đả kích cực mạnh, đột nhiên hắn lại cảm nhận được chân trái của mình trở nên nhẹ bẫng.

Sau đó, khi hắn cúi xuống quan sát, lại trông thấy một cô bé nhẹ như lông chim, giống như quỷ mị, xuất hiện trên đùi hắn, ôm lấy một cánh tay của hắn, rồi dùng ánh mắt thuần khiết không chút tỳ vết nhìn hắn.

"Anh trai à, Alice... Muốn..." Cô bé ấy mở miệng đầy ai oán, cầu xin.

Ông —— Ánh mắt Lâm Ân lập tức chuyển trạng thái trống rỗng.

Giờ khắc này, rốt cuộc hắn cũng hiểu được, cái gì gọi là đợt tiến công cuối cùng!

Cái gì gọi là càng gần đến cuối, càng nguy cơ.

Hai phút!

Hai phút cuối cùng!

Hắn gắt gao cắn chặt răng, cố gắng duy trì định lực của chính mình.

Nhưng ngay sau đó, rốt cuộc Lâm Ân cũng hiểu được cái gì gọi là cmn… đặc biệt kinh hỉ!

"Vì sao lại có thể huyễn hóa cho ta những người này chứ?" Lâm Ân lập tức run rẩy toàn thân.

Bởi vì ngay lúc này, ở bên trong sương mù, từng thiếu nữ con rối, những người hắn chỉ được trông thấy qua bức tranh dọc in trên cuốn sổ tay của phu nhân con rối, lại hóa thành chân nhân, hiện ra trước mặt hắn.

Mỗi một cô gái đều mang theo ánh mắt đầy bi thương và vô hạn khát cầu.

Muốn hắn cho mình một chút…

Mà không một ngoại lệ, nhóm tiểu thư con rối trong trang viên của vị phu nhân kia đều có được giá trị nhan sắc cực cao, nhất là khi các cô ấy dùng ánh mắt trong veo như nước, một mực nhìn chằm chằm vào hắn.

"Bác sĩ —— Tiểu Tiểu rất khó chịu ——(✪ ^ ✪)—— bác sĩ có thể ôm Tiểu Tiểu một cái không —— "

"Anh trai, Alice cũng cần..."

"Cậu em, không phải chúng ta đã nói sẽ tiếp tục chơi một vài trò ái muội sao? Cậu không thể quên chị được~ "

"Khoát lặc! Bác sĩ! Tôi cũng muốn! Tôi cũng muốn!"

"Lâm Ân đại ca! Em cũng..."

Phanh —— Lâm Ân không chút do dự nã một phát súng, bắn chết huyễn ảnh Bạch Dật.

Có thể nói, trong hai phút thời gian cuối cùng này, gần như căn phòng trước mắt đã tái hiện cho hắn toàn bộ những cô em gái, chị gái mà hắn từng tiếp xúc qua.

Đây là sát chiêu!

Chân chính là sát chiêu trí mạng!

Căn phòng đang muốn phát động một lần tổng tiến công hung mãnh nhất, đổ dồn về phía hắn trong thời khắc cuối cùng này!

"Mười giây cuối cùng! Mười giây cuối cùng rồi!"

Lâm Ân hung ác cắn chặt răng, trong lòng dùng sức mà đếm ngược.

Mà ngay khi mười giây đếm ngược cuối cùng đã kết thúc.

Ken két —— Ở cuối gian phòng, đã chậm rãi hiện ra một cánh cửa.

Lâm Ân lập tức vui sướng vô cùng, tựa như một người lẻ loi, cô độc đang bước đi trong đêm đen mịt mù, đột nhiên trông thấy

ánh bình minh ló rạng.

Hắn gắt gao cắn chặt hàm răng, rồi gian nan vận động thân thể đang bị những cô gái kia kéo lấy, để từng bước, từng bước, mang theo thân thể mình, hướng đến cánh cửa kia.

Nhưng… có vẻ như căn phòng hiện tại, không muốn để hắn rời đi một cách dễ dàng như thế.

Chương 379: Phía Sau Là Địa Ngục Loli, Mà Phía Trước Chính Là Niết Bàn Cứu Chuộc!!!

Ngay tại khoảnh khắc thời gian đếm ngược chấm dứt, cũng là giây phút cánh cửa kia xuất hiện, vô số những cô bé ở thế giới hai chiều hắn từng trông thấy bên trong những bộ phim hoạt hình dài tập của Nhật Bản trước khi xuyên qua đến thế giới này, lại giống như ném sủi cảo, trực tiếp xuất hiện trong phòng.

"Nhã đạt! Lâm Ân - san, ở lại đây đi, ở lại cùng sống với chúng em đi!"

"Ni-san! Ni-san! Đừng đi mà! Chúng em cần ni-san sủng ái đó!"

"Onii-chan, thân thể em trở nên kỳ cục quá đi! Thực sự kỳ cục quá đi à!"

Lâm Ân dữ tợn mà cắn chặt răng, dưới lực kéo vô cùng lớn của những cô bé và tiểu Loli bản thân quen thuộc, hắn vẫn gian nan nhích từng tấc từng tấc một về phía cánh cửa kia.

Giống như mặc kệ trên lưng đeo gánh nặng ngàn quân, hắn vẫn muốn thông qua khảo hạch lần này, giống như ở thời điểm hiện tại, hắn đã bất lực, chỉ thuần túy dựa vào lực lượng ý chí đến chống đỡ hành động của chính mình mà thôi.

(Một quân = 30 cân Trung Quốc = 15kg)

Gần!

Càng ngày càng gần rồi!

Không cần biết bên trong như thế nào, hắn cùng phải vượt qua, tuyệt không thể cám dỗ quật ngã mình được.

Phía sau là địa ngục Loli, mà phía trước chính là Niết Bàn cứu chuộc.

Tuyệt đối... Tuyệt đối...

Tuyệt đối không thể!

...

Mà ở bên ngoài, quan chủ khảo nhìn thoáng qua thời gian, lập tức khàn khàn nói:

"Nửa giờ đã tới, hiện tại, chúng ta có thể nhìn xem tình huống của đệ tử số bốn, nhìn xem rốt cuộc cậu ấy có vượt qua khảo nghiệm hay không, cũng nhìn xem cậu ấy có thể dùng chiếc chìa khóa trên tay mình, mở ra cánh cửa tiếp theo hay không."

Nói xong, gã lập tức búng tay một cái. Hình ảnh vốn bị cắt ngang lúc trước, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt chúng đệ tử.

Chúng đệ tử vội vàng ngẩng đầu, quan sát tình huống diễn ra trong căn phòng trước mặt kia, nhưng ngay trong nháy mắt, hình ảnh xuất hiện, toàn bộ đám đệ tử đều trở nên khiếp sợ.

"Đó... Đó là..."

Quan chủ khảo cũng thoáng liếc mắt nhìn về phía màn hình bên kia, rồi ngay lập tức, bàn tay trở nên run rẩy, chén trà đang cầm trong tay cũng rơi thẳng xuống đất.

"Đây... Đây là..."

Chỉ trong nháy mắt, bọn họ đã bị cảnh tượng phát sinh trong gian phòng ấy dọa sợ đến ngây người.

Giống như địa ngục!

Chỉ thấy trong căn phòng trước mặt kia, cả đám đông toàn những cô bé có giá trị nhan sắc cực cao đang nghiến răng nghiến lợi, (〃＞皿＜) gắt gao mà túm lấy Lâm Ân, dùng sức mà kéo hắn về phía sau, liều mạng mà quyết tâm giữ hắn ở lại.

Một cô đứng sát một cô, thậm chí cả căn phòng ấy đều bị những cô bé xinh đẹp chiếm cứ.

"Lâm Ân-san! Ở lại! Ở lại đi! Để chúng ta làm mấy chuyện cực kỳ high nhé!"

"Không thể đi được! Lâm Ân ca ca à, không phải anh thích chúng em nhất sao? Muốn ôm ôm! Muốn yêu yêu!"

"Da mei! Da mei!"

(〃＞皿＜).

Cả đám đệ tử đều bị khung cảnh khủng bố trước mặt dọa sợ.

Nhưng Lâm Ân vẫn gắt gao cắn chặt răng, không rên một tiếng, mặc cho cả đám đông kia đang liều mạng lôi kéo, hắn cũng không khuất phục.

Hắn vẫn đang đi!

Hắn không hề ngã xuống!

Rốt cuộc là loại nghị lực như thế nào, mới trợ giúp được hắn, mới thúc đẩy hắn, vẫn miệt mài tiến về phía trước dưới tình huống ngặt nghèo như vậy?

Gần!

Càng ngày càng gần rồi!

Trên người hắn đã bị những dấu môi son phủ kín, bàn tay hắn vươn ra, sẽ có mười mấy bàn tay nhỏ bé, mảnh khảnh khác vươn tới, kéo về phía sau.

Nhưng rốt cuộc hắn vẫn đi đến phía trước cánh cửa hy vọng vừa xuất hiện kia, rồi cắn răng, dùng sức đút chiếc chìa khóa trên tay mình, vào ổ khóa cửa.

Cùm cụp ——

Dùng sức vặn một cái.

Cả đám con gái trong phòng lập tức đứng hình tại đó, như thể thời gian nơi này vừa đóng băng.

Lâm Ân đã thông qua cửa khảo nghiệm thứ nhất.

Mà ở bên ngoài, mọi người đều đưa ánh mắt vừa khiếp sợ vừa kinh hãi, chăm chú nhìn một màn khủng bố này, tất cả bọn họ đều bị tinh thần bất khuất của Lâm Ân làm rung động.

Bọn họ thực sự không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc là trong vài phút thời gian kia, hắn đã phải trải qua cảnh tượng ướt át khủng bố tới cỡ nào…

Và rốt cuộc, trong lòng hắn ẩn chứa loại lực lượng ý chí vô địch đến mức nào, mới có thể kiên định, bất khuất hoàn thành được cửa khảo nghiệm thứ nhất này, trong khi bản thân phải hứng chịu đủ loại, đủ cấp cám dỗ như thế?

"Quá... Mạnh mẽ..." Con quỷ hút máu kia ngơ ngác nói.

Quan chủ khảo dùng sức xoa huyệt Thái Dương của mình, sau đó hít sâu một hơi, bày ra vẻ mặt khó chịu như nhức trứng nói: "Rốt cuộc là cậu ta yêu thích Loli tới cỡ nào? Lại khiến cho【 căn phòng ảo tưởng 】trực tiếp huyễn hóa ra nhiều cô bé đến đối phó với cậu ấy như vậy, còn tập hợp thành một đòn sát thủ trí mạng

nữa, chuyện này... Chuyện này thực sự là..."

Đúng vậy, là quan chủ khảo, gã hiểu cực rõ về điểm đặc dị của căn phòng kia.

Trên thực tế, gian phòng ấy quỷ dị ở điểm, nó có thể phản chiếu ra các loại nhược điểm và khát khao trong lòng một người, sau đó trực tiếp huyễn hóa nó, sử dụng nó đến đối phó với mục tiêu.

Mà hiển nhiên, căn phòng ảo tưởng dùng sắc dục làm nội dung khảo nghiệm đầu tiên dành cho hắn, tuyệt đối không phải không có lý do.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, có thể hoàn mỹ nhìn thẳng vào nhược điểm và thứ cám dỗ mình như vậy, mà vẫn như cũ không quên đi mục đích của bản thân… Chỉ cần điểm này thôi, đã đủ để thí sinh số 4 lấy được điểm tuyệt đối rồi.

...

Ngay sau đó, trong căn phòng trước mặt, tầm nhìn vừa trở nên mơ hồ, chờ đến thời điểm Lâm Ân lại một lần nữa mở to mắt, hắn chợt phát hiện bản thân đã xuất hiện bên trong một căn phòng mới rồi.

Cũng giống như ở căn phòng trước đó, hắn vẫn bị một loại lực lượng kỳ dị nào đó trấn áp, phải ngồi trên ghế dựa, không thể rời khỏi vị trí này.

Lâm Ân nhanh chóng bình tĩnh lại, khiến cho tâm trí của bản thân rời khỏi căn phòng đầy cám dỗ vừa rồi, để nhìn quanh bốn phía.

Ngay sau đó, hắn phát hiện, căn phòng hiện tại giống hệt một phòng học ở địa cầu, thế giới hắn từng sinh sống trước khi xuyên qua.

Phía trước là bục giảng và bảng đen, là từng dãy bàn dài được sắp đặt chỉnh tề khắp nơi trong phòng. Nhưng ngoài cửa sổ lại là một mảnh tối đen, không thể nhìn thấy tình huống bên ngoài.

Chương 380: Cánh Cửa Thứ Hai!!!

Hơn nữa. bên trong căn phòng này lại không chỉ có một mình hắn, bởi vì xung quanh còn có những học sinh khác, đang cúi đầu, ngồi yên không nhúc nhích.

Căn phòng này vô cùng thiếu sáng, khiến hắn không thể thấy rõ gương mặt của bọn họ.

"Cửa thứ hai sao?" Lâm Ân nheo mắt.

Mà cùng lúc đó, bên tai hắn lập tức truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Năm lớp cửa (2), giới thiệu: một cửa này khảo nghiệm khả năng chịu đựng nỗi sợ hãi và sức quan sát của ngươi, xin hãy duy trì sự bình tĩnh, rồi thông qua khảo nghiệm. 】

Ngay lúc đó, ánh mắt Lâm Ân cũng lập tức rơi xuống bản bút ký được đặt trên cái bàn học trước mặt mình.

Âm phong thổi qua, bản bút ký ấy chậm rãi lật mở, bên trên xuất hiện từng hàng từng hàng chữ bằng máu.

【1, ngươi có ba mươi phút để tìm được chiếc chìa khóa của ngươi, sau đó thoát khỏi phòng học này. 】

【2, có một con "Quỷ" ở bên ngoài trà trộn vào phòng học. 】

【3, mỗi phút đều sẽ có một học sinh bị giết, sau khi mười học sinh tử vong, nó sẽ tìm ngươi. 】

【4, khi sử dụng bất cứ loại lực lượng siêu phàm nào đều sẽ làm cho con "Quỷ" ấy chú ý tới ngươi. 】

【5, mười giây sau, ngươi sẽ thu được năng lực hành động, trong phòng học này ẩn chứa rất nhiều manh mối về chiếc chìa khóa kia, hãy cẩn thận thăm dò. 】

【6, chúc ngươi may mắn. 】

Lâm Ân nhanh chóng ngước mắt lên, quan sát hoàn cảnh bốn phía, ánh mắt vẫn trấn định như thường.

Hiển nhiên, đây là quy tắc của cửa thứ hai, khảo nghiệm khả năng chịu đựng nỗi sợ hãi và sức quan sát?

Và đúng là chiếc chìa khóa lúc trước đã không còn ở trên người hắn.

Mục đích cũng rõ ràng rồi, hắn cần tìm được chiếc chìa khóa kia, sau đó rời khỏi phòng học này, với điều kiện tiên quyết là không bị con Quỷ" kia giết chết hoặc là phát hiện, như vậy mới được tính là thông qua khảo nghiệm.

Mà nói cách khác, hắn có thời gian an toàn là mười phút, mười phút sau, con quỷ kia sẽ hướng sự chú ý vào hắn?

Đã nhận được thông tin, đại não của Lâm Ân đang nhanh chóng chuyển động.

...

Bên ngoài, quan chủ khảo và mấy đệ tử khác đang chăm chú quan sát cảnh tượng xuất hiện trong khung hình.

Con quỷ hút máu kia ngạc nhiên hỏi: "Đây là cửa thứ hai ư? Sao tôi cứ có cảm giác phong cách của căn phòng này khác hoàn toàn so với kiến trúc thường thấy bên trong thế giới chúng ta."

Quan chủ khảo khàn khàn nói: "Mỗi lần khảo nghiệm xuất hiện, chất liệu để căn phòng dựa vào rồi tạo nên cảnh tượng bên trong khảo nghiệm đều được rút ra từ bên trong nhận thức và ký ức của mấy người, cho nên mấy người cứ nhìn xem một chút là tốt rồi, coi như lấy kinh nghiệm thôi. Bởi vì sau khi mấy người bước vào trong đó, căn phòng kia cũng sẽ huyễn hóa ra cảnh tượng quen thuộc với bản thân mấy người."

Con quỷ hút máu kia có chút kinh dị hỏi: "Giáo quan, vậy anh có biết phương pháp phá giải một cửa này của thí sinh số 4 không?"

Quan chủ khảo lắc đầu, nói: "Đó là khảo nghiệm nhằm vào cá nhân cậu ấy, cho nên kịch bản cụ thể là gì cũng chỉ có căn phòng nọ tự biết mà thôi."

...

Trong phòng học, Lâm Ân khẽ nheo mắt, sau khi suy nghĩ một thoáng, hắn cũng đại khái hiểu được những thông tin bản thân đang nắm trong tay rồi.

Hiện tại, điều quan trọng nhất hắn cần làm, chính là suy nghĩ xem, mình nên làm như thế nào để tìm được chiếc chìa khóa ấy.

Hắn nhanh chóng dời ánh mắt khỏi bản bút ký kia, cẩn thận tìm kiếm một phen dưới ngăn kéo bàn, bên trong có rất nhiều sách giáo khoa và tập vở, nhưng đều không ngoại lệ, toàn bộ nội dung bên trong đều có vẻ mơ hồ không rõ, tựa như đã bị ai đó sửa chữa nghiêm trọng rồi.

Trong ngăn kéo không có bất cứ manh mối gì.

Ánh mắt hắn lại rơi xuống cái hộp bút ở ngay trước mặt mình. Hắn liếc mắt nhìn xung quanh một cái rồi lập tức vươn tay, cầm cái hộp bút kia lên, nhẹ nhàng kéo khóa.

Soạt soạt —— Âm thanh kéo khóa trực tiếp phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong phòng học.

Cùng thời điểm đó, những học sinh vẫn một mực cúi đầu không nhúc nhích xung quanh, đột ngột quay đầu, ánh mắt "Tề xoát xoát" trực tiếp đổ dồn về phía Lâm Ân.

Cả lớp, ngoại trừ hắn, có tới 29 học sinh, nhưng trong khoảnh khắc ấy, toàn bộ bọn họ đều nhìn chằm chằm vào hắn.

Có điều, thân thể bọn họ vẫn duy trì tư thế ngồi thẳng tắp như cũ, chỉ có gương mặt là nhìn thẳng về phía hắn thôi… Cho nên một đám học sinh ngồi cùng dãy, nhưng ở phía trước hắn, đều trực tiếp xoay đầu 180 độ, để nhìn thẳng vào hắn.

Bầu không khí vừa bị tiếng khóa kéo của Lâm Ân phá vỡ, lập tức quay lại với yên tĩnh như ban đầu, sự yên tĩnh chết chóc với những ánh mắt âm trầm quỷ dị.

Nhưng Lâm Ân khá là nhanh trí, bởi vì ngay lúc một đám học sinh đồng thời nhìn về phía hắn, hắn cũng quay đầu, nhìn về phía sau.

Hành động cực kỳ nhất trí với đám học sinh khác.

"..."

"..."

Sau đó ngay trong bầu không khí yên tĩnh quỷ dị này, kim đồng hồ trong phòng học lập tức vang lên âm thanh "Ken két", nặng nề nhích qua số thứ hai, báo hiệu phút đầu tiên vừa chấm dứt.

Cả phòng học lập tức trở nên ảm đạm, tất cả biến thành một mảnh tối đen.

"A—— " Đột nhiên một tiếng hét thảm vang vọng khắp phòng.

Kim giây lại bắt đầu di chuyển.

Hắc ám biến mất.

Sau khi tầm nhìn được khôi phục trở lại, toàn bộ những học sinh trong phòng học vừa rồi còn đưa mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, đã một lần nữa khôi phục dáng vẻ lúc trước, cả đám cúi đầu, chăm chú xem sách giáo khoa.

Khung cảnh lại chìm vào một mảnh yên tĩnh.

Tới đây, Lâm Ân cũng nhanh chóng nhìn thấy sự khác lạ.

Đó là một học sinh vừa nãy còn ngồi ngay đằng trước hắn, còn quay đầu 180 độ để nhìn về phía hắn, chỉ bằng đi một thoáng, cái đầu trên cổ đối phương đã bị cắt xuống, đặt trên bàn học, trên mắt học sinh kia còn có hai cây bút máy cắm sâu vào.

Máu tươi đang “Ồ ồ” phun ra.

Nhưng những học sinh xung quanh lại bình tĩnh cúi đầu, không nói được một lời, tựa như bọn họ hoàn toàn không nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng nọ.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -5】

Ra tay rồi!

Quả nhiên… tình huống xảy ra đúng như hàng chữ được viết bằng máu kia miêu tả.

Ngay khi hắc ám phủ xuống, đã có một học sinh chết đi.

Chương 381: Ta Nhận Lời Nó, Cho Nó Mạng Của Ta!!!

Lâm Ân khẽ nheo mắt, suy tư.

Nói cách khác, sau khi con "Quỷ" kia giết chết 10 học sinh, nó sẽ tìm đến hắn?

Phải đẩy nhanh tốc độ.

Ánh mắt Lâm Ân lập tức rơi xuống cái hộp bút vừa bị hắn mở ra tại một phút đồng hồ trước, nhưng rất nhanh, hắn đã nhìn thấy bên trong cái hộp bút nọ, vốn không hề có bút.

Nó chứa một con chuột chết, vẫn còn đang chảy máu!

Lâm Ân nheo mắt lại, thoáng tạm dừng một chút, sau đó mới cẩn thận lấy con chuột chết kia từ bên trong hộp bút của mình ra ngoài.

Tới lúc này, hắn có thể rõ ràng nhìn thấy con chuột kia đã bị một cây bút máy xỏ xuyên từ trong miệng vào thân thể.

Thân thể còn tươi.

Dường như nó vừa bị giết trước đó không lâu.

Sau khi quan sát cẩn thận, Lâm Ân lập tức phát hiện, dường như trong miệng con chuột chết kia có một tờ giấy nho nhỏ.

Hắn híp mắt, lập tức rút tờ giấy nọ ra, mở ra đọc.

【 bọn họ luôn trêu đùa ta. 】

Mặt bên của tờ giấy có viết một câu khác.

【 lúc nào ta cũng nhẫn nhịn. 】

Lâm Ân bắt đầu nhíu mày suy tư. Thứ này chính là manh mối hả?

Hơn nữa, nếu căn phòng này đã đặt hắn vào một hoàn cảnh như vậy, khẳng định là có dụng ý của nó.

Hắn không khỏi cúi đầu liếc mắt nhìn mình một cái, sau đó lập tức phát hiện ra một điểm khác thường.

Bởi vì giờ khắc này, bộ quần áo hắn đang mặc, vốn không phải bộ đồ đã bị mấy cô bé ở căn phòng lúc trước chà đạp không còn nhìn ra hình dạng gì, mà là đồng phục giống hệt những học sinh xung quanh.

Nói cách khác, thân phận hiện tại của hắn chính là một học sinh trong phòng học này?

Nói vậy, hắn đang đóng vai người nào đây?

Con chuột chết... Tờ giấy... Nhẫn nhịn... Ánh mắt...

Ngay lập tức, trong đầu Lâm Ân đã xây dựng nên một cảnh tượng.

Hắn khẽ nheo mắt, lại nhanh chóng vươn tay tới, cẩn thận, từ tốn lấy chiếc bút máy từ trong miệng con chuột chết kia ra ngoài, sau đó nhanh chóng mà tỉ mỉ đối chiếu nó với một chiếc bút máy khác đang đặt trên bàn.

Đến đây, hắn chợt ngẩng đầu, ánh mắt rơi thẳng xuống hai chiếc bút mắt đã bị cắm vào trong hốc mắt của cái đầu trước mặt mình kia.

"Cùng loại." Lâm Ân nheo mắt nghĩ thầm.

Hơn nữa, ngoại trừ thi thể con chuột chết kia, toàn bộ hai ngăn đựng bút của cái hộp bút này đều trống rỗng.

Nói vậy, có thể phát sinh tình huống thế này hay không?

Trên thực tế, nhân vật mà hắn đang đóng vai, chính là thứ được gọi là "Quỷ" ấy?

Hắn đã bị bạn học bắt nạt và trêu đùa, còn không chỉ một lần như vậy. Hắn cứ một mực nhẫn nhịn, hết lần này đến lần khác, mãi cho đến khi không thể nhịn được nữa... Tiếp đó là trả thù!

Ừm… đây đúng là một phương hướng.

Nhưng nói vậy, thì chiếc chìa khóa của hắn đang được giấu ở đâu?

Lâm Ân lại tiếp tục suy tư.

Rất nhanh, dường như hắn đã ý thức được điều gì, rồi vươn tay tới, sờ vào cái túi vải trên bộ đồng phục của mình, nhưng ngay khoảnh khắc vừa nâng tay lên, con ngươi trong mắt hắn đột nhiên co rụt lại.

Hắn vừa phát hiện, trên mu bàn tay mình có tới hai vết sẹo.

Nhưng gần như tại khoảnh khắc đó, “Răng rắc” —— Kim giây đã quay đủ một vòng, chỉ vào số 12, phút thứ hai kết thúc.

Xung quanh lại rơi vào một mảnh hắc ám.

【 phập —— phập ——】

Mấy âm thanh tượng trưng cho tiếng lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào thịt truyền đến.

Con quỷ kia lại bắt đầu ra tay!

Kim đồng hồ lại một lần nữa nhảy lên, hắc ám chấm dứt, Lâm Ân cũng khôi phục thị giác.

Hành động đầu tiên của hắn chính là đưa mắt nhìn một vòng quanh dãy bàn phía trước, nhưng không phát hiện ra thi thể của học sinh thứ hai.

Chẳng lẽ...

Hắn lập tức quay đầu.

Con ngươi thoáng co rụt lại.

Chỉ thấy ở một vị trí cuối cùng trong góc, một học sinh đang nằm bò lên bàn, hai bàn tay bị hai con dao nhọn trực tiếp đóng đinh xuống, trên đầu cũng cắm một con dao nhọn khác, máu tươi "Tí tách" chảy đầy mặt bàn.

Người chết thứ hai đã xuất hiện!

Tới lúc này, ánh mắt Lâm Ân cũng lập tức rơi xuống mu bàn tay phải của mình, dường như ở nơi đó đã từng phải hứng chịu vết thương như vậy, hơn nữa, còn đóng vảy rồi.

Tình huống này cũng giúp Lâm Ân xác nhận được rằng, hiện giờ hắn đang đóng vai một nhân vật khác, không phải chính mình. Mà nhân vật nọ lại là một trong những học sinh đang theo học tại căn phòng này!

Lâm Ân lại nheo mắt, rồi trực tiếp cong lưng xuống, giống hệt những lần từng trốn học trước đây, lặng yên không một tiếng động, bò dọc theo con đường trước mặt, đi tới bên cạnh học sinh vừa bị giết hồi nãy.

Ngay khi đến gần, hắn lập tức phát hiện, trên cái bàn chứa bộ thi thể nọ đã bị người ta dùng dao, khắc xuống một hàng văn tự cực kỳ dữ tợn.

【 ta không thể nhịn được nữa. 】

Lâm Ân nhíu mày.

Hắn trực tiếp vươn tay tới, mò vào trong túi áo đồng phục của mình, bởi vì vừa rồi ở thời điểm hắn muốn tra xét, lại rõ ràng cảm nhận được, trong túi của mình có thứ gì đó.

Hắn nhanh chóng móc nó ra.

Bên trong có một tờ giấy bị ai đó vo viên lại.

Hắn chậm rãi mở tờ giấy nọ.

Bên ngoài của tờ giấy bị vo tròn, đầy những nếp gấp kia, có vẽ một con mắt bằng mực đỏ.

Con mắt kia vô cùng quỷ dị.

Tuy đường nét có chút xiên xẹo, nhưng lại mang đến cho Lâm Ân một loại ảo giác, tựa như hắn đang nhìn chằm chằm vào chính mình vậy.

Mà phía dưới hình vẽ con mắt kia còn có một hàng chữ.

【 nó nhận lời ta, sẽ giúp ta xét xử. 】

Ông —— Lâm Ân lập tức nhíu mày.

Sợ là những suy đoán lúc trước của hắn đã sai lầm rồi, có lẽ nhân vật mà hắn đóng vai vốn không phải là quỷ. Nói chính xác hơn, con "Quỷ" kia chính là thứ hắn mời tới đây, để tiến hành trả thù những kẻ đã từng ức hiếp hắn?

Hắn cau mày, lập tức lật tờ giấy nọ lại, sau đó thấy được câu thứ hai.

【 ta nhận lời nó, cho nó mạng của ta. 】

...

Lâm Ân cầm tờ giấy kia, ngồi bệt xuống đất, nhanh chóng suy nghĩ.

Dựa theo những manh mối hắn đang có trong tay, một chuỗi logic chậm rãi hiện ra trong đầu hắn.

1, Rất có khả năng nhân vật mà hắn đang đóng vai này, thường xuyên bị những bạn học khác ức hiếp trong một khoảng thời gian rất dài, vết sẹo trên tay và con chuột chết trong hộp bút chính là bằng chứng.

2, trong lòng nhân vật mà hắn đang đóng vai này, chứa đầy nỗi oán hận cực độ, người nọ đã dùng chính sinh mệnh của mình làm cái giá để đạt thành hiệp nghị với con "Quỷ" kia, sau đó tiến hành trả thù những bạn học khác.

3, nghi ngờ, phương thức tử vong của hai học sinh vừa rồi, có liên quan tới những hành động mà bọn họ từng dùng để ức hiếp nhân vật mà hắn đang đóng vai này.

Chương 382: Không Nghe Thấy! Không Nhìn Được! Không Quan Tâm!

Rất có khả năng người chết đầu tiên chính là kẻ bắt nạt đã bỏ con chuột chết vào trong hộp bút của hắn.

Nói một cách đầy đủ hơn, kẻ kia đã dùng chính cái bút máy của nhân vật hắn đang đóng vai để giết con chuột chết kia, rồi bỏ vào trong hộp bút của hắn để giá họa cho hắn, cũng như dùng thứ này làm cho toàn bộ bạn học trong lớp đều nhìn hắn bằng ánh mắt dị thường.

Lâm Ân lại nghĩ tới thời điểm hắn mở hộp bút ra, ngay tại khoảnh khắc khóa kéo phát ra âm thanh, toàn bộ những ánh mắt khủng bố lập tức "Tề xoát xoát" nhìn thẳng vào hắn.

Nếu hắn không đoán sai, thì đó chính là tình huống mà nhân vật hắn đang đóng vai đã từng gặp phải.

Người chết thứ hai bị con "Quỷ" kia dùng đao đóng đinh xuống bàn, đổi lại là vết sẹo trên mu bàn tay của hắn.

Nói cách khác, người chết thứ hai từng gây ra cho nhân vật hắn đang đóng vai những thương tổn nghiêm trọng trên thân thể.

Ánh mắt Lâm Ân lóe sáng, đại não nhanh chóng chuyển động.

Thế cô giáo thì sao?

Trong cả câu chuyện này, người thầy sẽ đóng vai trò gì?

Nếu hắn đã đóng vai của học sinh bị bắt nạt, thì trước khi hắn đi tới hành động cực đoan kia, hắn có từng tìm gặp người giáo viên ấy để cầu xin giúp đỡ hay không?

Đến đây, Lâm Ân lập tức ngẩng đầu nhìn về phía bóng dáng từ đầu đến cuối vẫn đưa lưng về phía hắn, một mực ảm đạm đứng trên bục giảng kia.

Hắn khẽ nheo mắt, thân thể bò rạp xuống đất, tiến từng bước nhỏ về phía bục giảng.

Nhưng hắn không hề chú ý tới, ngay trên đường hắn bước đi, ở phía sau lưng hắn, từng học sinh vốn đang cúi đầu, chợt cứng đờ, máy móc, ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt trống rỗng mà chăm chú nhìn vào hắn.

Cả phòng học vẫn chìm trong một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh như đã chết rồi.

Rất nhanh, Lâm Ân đã đi tới phía trước bục giảng, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào cô giáo.

Mà cũng tại thời điểm nhìn thấy cả gương mặt hoàn chỉnh của đối phương, con ngươi trong mắt Lâm Ân đột nhiên co rụt lại.

Bởi vì khuôn mặt kia, không có con mắt, không có lỗ tai, chỉ có một cái miệng hư thối, đựng đầy những dịch thể tanh tưởi, thậm chí còn có thể nhìn thấy hàm răng sắc bén như những con dao nhỏ ở bên trong.

Hình dung cực độ quái dị và khủng bố.

Mà cũng chính vào lúc này, phảng phất như hắn vừa trông thấy một hàng chữ viết bằng phấn đang liên tục chảy máu, được viết trên cái bảng đen ngay trước mặt cô giáo kia.

【 Cô ấy nói, ta sai lầm rồi. 】

Tí tách ——

Tí tách ——

Những chữ như vậy, đang không ngừng chảy máu xuống phía dưới.

Giống như là một trái tim bị tổn thương.

Lâm Ân nheo hai mắt lại.

Một cô giáo không nhìn thấy, không nghe được, lại có một cái miệng độc ác, đây chính là hình tượng của cô giáo ở trong mắt nhân vật mà hắn đang đóng vai ư?

Nói như vậy… đúng là hắn đã từng tìm đến đối phương nhờ trợ giúp, nhưng chỉ đổi lại là những lời trách móc, thậm chí là bôi nhọ, gièm pha, cùng với phương thức đối xử cực kỳ vô tình, lạnh lẽo.

Không nhìn thấy chân tướng, không nghe ra chân tướng, sau đó làm trực tiếp ngoảnh mặt làm ngơ với lời cầu xin của hắn?

Là như thế phải không?

Lâm Ân núp ở nơi này, trong đầu không ngừng suy tư.

Nhưng đúng vào thời khắc ấy, đột nhiên hắn cảm nhận được từng luồng hàn ý làm bản thân dựng tóc gáy liên tục truyền đến từ phía sau.

Chỉ thấy dưới ngọn đèn tối tăm kia, hắn vừa bắt gặp hình ảnh phản chiếu của những bóng người lên cái bục giảng trước người hắn. Thật hiển nhiên, đang có người đứng ngay phía sau lưng hắn.

Hắn nheo mắt, nắm chặt hai tay, nhưng không hề ngoảnh mặt lại. Thay vào đó, ánh mắt hắn chậm rãi hướng về phía khung cửa sổ bằng thủy tinh bên cạnh bục giảng, rồi thông qua hình ảnh

phản chiếu trên tấm thủy tinh ấy, hắn lập tức trông thấy cảnh tượng quỷ dị phía sau lưng mình.

Giờ khắc này, ngay phía sau hắn, là những học sinh giống như từng bộ tử thi cứng đờ, đứng ở nơi đó, bọn họ đang gắt gao nhìn chằm chằm vào phía sau lưng hắn, khiến người ta lạnh toát cả người.

Trong nháy mắt kia, trong đầu Lâm Ân lập tức hiện ra một khung cảnh, bản thân hắn bị bạn bè cô lập, bị bắt nạt, bị ức hiếp, không còn cách nào khác, đành phải tới xin cô giáo giúp đỡ. Nhưng cô giáo kia lại tỏ vẻ bản thân "Không nhìn thấy", "Không nghe thấy", ngược lại còn nghiêm khắc trách cứ hắn là người không đúng.

Cũng chính nơi này, sau khi cô giáo nọ rơi đi, hắn lập tức bị những người bạn học vẫn một mực bắt nạt hắn kia, lại một lần nữa dồn vào trong góc.

Sợ hãi, nhẫn nại, cầu xin tha thứ, cuối cùng là đi tới cực đoan.

Hình ảnh xuất hiện trong con ngươi của Lâm Ân chính là thứ được phản chiếu trong khung cửa sổ bằng thủy tinh kia, sau đó ngọn đèn lại một lần nữa chậm rãi ảm đạm xuống, cả phòng học chuyển thành một mảnh hắc ám.

【 phanh —— phanh ——】

Từ bên trong hắc ám truyền đến những âm thanh đánh đập man rợ, tựa như có một người nào đó đang dùng hung khí, đả thương người.

(Nguyên văn là 钝器 – độn khí. Độn khí là tên gọi chung cho những vật thể chứa lưỡi dao sắc bén và mũi nhọn công kích. Độn khí có rất nhiều loại: ví dụ như chùy, côn bổng, gạch đá, xe cộ và tay chân con người…)

Hắc ám lần này kéo dài rất lâu.

Những âm thanh đánh đập ghê rợn kia cũng thay đổi theo từng giai đoạn. Ban đầu động tĩnh có chút thanh thúy, sau đó dần dần chuyển thành âm thanh đập thịt, giống như một thứ gì đó đang bị người ta từng chút từng chút một mà đập thành thịt vụn.

Sau đó, tất cả lại chìm vào một mảnh yên tĩnh quỷ dị.

Tranh ——

Kim đồng hồ lại một lần nữa nhảy lên.

Sau khi tầm nhìn của Lâm Ân khôi phục, hắn lập tức ngửi được mùi máu tươi nồng nặc truyền đến từ phía sau.

Hắn xoay người, nhanh chóng nhìn thấy máu tươi và những mảnh xương vỡ nát, vương vãi đầy dưới đất.

Một học sinh đã ngã xuống phía sau lưng hắn, đầu bị đập thành nát bét, huyết dịch đỏ tươi và mô não lẫn lộn với nhau.

Con "Quỷ" kia lại ra tay thêm một lần nữa.

Vào thời khắc này, đột nhiên Lâm Ân có cảm giác đầu mình đau như muốn nứt ra. Ở thời điểm hắn đưa mắt nhìn về phía khung cửa sổ bằng thủy tinh, lại lập tức phát hiện thân thể của mình vừa phát sinh thêm một chút biến hóa.

Cũng không biết từ khi nào, trên đầu hắn đã bị quấn lên một tầng băng gạc, bên trên còn mơ hồ có vết máu chảy ra, giống như hắn đã bị thương, sau đó được người ta tiến hành băng bó vậy.

Chương 383: Mấu Chốt Để Phá Cục!

"Tình cảnh tái hiện rồi?" Lâm Ân chăm chú nhìn vào hình bóng của mình phản chiếu trong tấm cửa kính thủy tinh kia, hàng chân mày gắt gao nhíu chặt lại.

Bởi vì hắn tin tưởng thứ này không hề phát sinh tại thời điểm ngọn đèn ảm đạm xuống.

Bởi vì hắn đang đóng vai người bị bắt nạt kia, cho nên bất cứ những gì người khác từng đối xử với hắn trước đó, con quỷ được hắn mời đến kia cũng sẽ dùng phương thức đồng dạng để đối xử với kẻ bắt nạt hắn, chỉ khác là kẻ bị xét xử này sẽ phải hứng chịu hình phạt càng cực đoan hơn thôi.

Nói cách khác, trước khi bị kết án, những học sinh vừa đứng sau lưng hắn kia, từng ra tay đánh đập người bị bắt nạt nọ, mà học sinh bị giết kia chính là kẻ đã gây ra thương tích trầm trọng nhất.

Cho nên đối phương mới bị con “Quỷ” ấy trừng phạt.

Nghĩ đến đây, hắn lại ôm chặt cái đầu đang đau như muốn nứt ra của mình. Nhưng nói như vậy... thì ai là người đã băng bó cho hắn?

Là hắn tự mình làm ư?

Hay là...

Lâm Ân thoáng cau mày, rồi không chút do dự, hắn nhanh chóng cởi bỏ đống băng gạc dính máu trên đầu xuống, cẩn thận

xem xét.

Hắn phát hiện bên trên có một hàng chữ bằng máu.

【 ta do dự rồi. 】

Ông —— Nhưng gần như trong nháy mắt khi hắn nhìn thấy bốn chữ kia, ngọn đèn ảm đạm trên đỉnh đầu đột nhiên nhấp nháy không ngừng.

Lâm Ân lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Tại thời điểm này, kim giây vừa mới chạy được một thoáng, không đến mười giây, nhưng ngọn đèn lại đột nhiên tối sầm xuống, cả phòng học lập tức rơi vào một mảnh tối đen.

"A —— "

Hai tiếng kêu thảm thiết chợt vang lên giữa một mảnh hắc ám.

Con “Quỷ” kia lại ra tay, nó không hề dựa theo nội dung thuyết minh trên bản bút ký, vừa qua mười giây, nó lại giết người rồi.

Ngay sau đó, tầm nhìn lại khôi phục thêm một lần nữa.

Đột nhiên Lâm Ân quay đầu. Cảnh tượng phát sinh sau lưng kia thực sự thê thảm đến mức ngay cả một người như hắn cũng không nhịn được, thoáng co rụt con ngươi.

Chỉ thấy phía trên tấm bảng đen sau lưng hắn, có hai học sinh với gương mặt đã bị chính bọn họ dùng xương tay của mình đâm thủng, sau đó bị người ta cứng rắn giết chết bằng cách đóng đinh, để cho thi thể treo lơ lửng trên tấm bảng đen.

Mà phía trên bảng đen cũng bị ai đó dùng máu viết xuống hai chữ ngắn gọn mà vặn vẹo, dữ tợn.

【 không được! 】

...

Ông —— Đột nhiên Lâm Ân đứng lên.

Bởi vì hai chữ kia hoàn toàn khác biệt so với những ký tự hắn từng đọc được trong bản bút ký, giống như có một con ác quỷ dữ tợn đã dùng ngón tay dính máu của nó khoét ra hai chữ ngắn gọn ấy trên vách tường.

Nói cách khác, ở một đoạn thời gian nào đó, con ác quỷ kia đã từng trở nên mất khống chế, rồi trực tiếp giết chết hai học sinh khác, bởi vì nhân vật mà hắn đang đóng vai kia đã trở nên do dự, cũng như ý chí có chút dao động?

Lâm Ân nhíu mày, lại gắt gao mà nhìn chằm chằm vào hai chữ bằng máu trên bảng đen.

Hắn hiểu rất rõ. Nếu kịch bản khảo nghiệm lần này đúng là một câu chuyện từng chân thực phát sinh, thì một khi đã ký kết khế ước của ác quỷ, ngươi tuyệt đối không có khả năng đổi ý.

Bởi vì sau khi khế ước đã được ký kết, mọi chuyện sẽ tự động tiến hành theo trình tự, không phải ngươi muốn không giết là có thể không giết.

Nói cách khác, hai chữ này chính là lời cảnh cáo mà con “Quỷ” kia đưa ra cho hắn.

Tới đây, Lâm Ân đã hoàn toàn có thể xác định được rằng, trong một khoảng thời gian nào đó, vì một chuyện nào đó, nhân vật hắn đang đóng vai này đã sinh ra một chút do dự đối với quá trình báo thù của bản thân.

"Là người đã giúp hắn băng bó sao?" Lâm Ân có chút do dự, nhưng ánh mắt lại nhanh chóng lóe sáng lên.

Không cần phải nghi ngờ, khẳng định giữa hai sự việc này đã có một mối liên hệ quan trọng nào đó rồi.

Bởi vì Lâm Ân đã tìm ra một chút đạo lý ở bên trong kịch bản này rồi, đó là bất cứ sự việc gì phát sinh, đều mang theo ý nghĩa biểu tượng của nó.

Con chuột chết tượng trưng cho hành động trêu đùa và đe dọa của những kẻ bắt nạt kia dành cho hắn.

Ánh mắt của những học sinh trong lớp tượng trưng cho sự bài xích và thái độ thờ ơ, lạnh lùng mà bọn họ dành cho hắn.

Cô giáo không có con mắt và lỗ tai tượng trưng cho cách đối xử lạnh nhạt, cũng như hành động ngoảnh mặt làm ngơ đối với hắn.

Con dao nhọn tượng trưng cho những thương tổn người ta đã gây ra cho hắn.

Mà băng gạc... Rất có thể thứ này tượng trưng cho sự an ủi và quan tâm mà ai đó đã dành cho hắn trong khoảng thời gian hắn đau khổ, tuyệt vọng nhất.

Lâm Ân khẽ nhíu mày.

Nói như vậy, chẳng phải nó có nghĩa là … trong số những học sinh tại phòng học này, vẫn còn một người để ý quan tâm tới hắn, hơn nữa còn chưa từng ức hiếp và bài xích hắn?

Nếu thực sự là như vậy, có phải chiếc chìa khóa kia đang ở trên người đối phương hay không?

Bởi vì ý nghĩa tượng trưng của chiếc chìa khóa ấy chính là "Sinh" cũng có nghĩa là "Hi vọng".

Người kia quan tâm tới hắn, khiến cho hắn từng có một lần

sinh ra ý tưởng từ bỏ hành động trả thù này, nhưng lại bị con "Quỷ" kia ngăn cản!

Đúng vậy!

Đột nhiên Lâm Ân ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt nhanh chóng tìm kiếm khắp cả phòng học.

Nói không chừng, người kia chính là điểm mấu chốt để phá giải kịch bản này!

Không cần phải nghi ngờ!

Cứ bắt đầu tìm từ nữ sinh trước đi!

(╯‵皿′)╯︵┻━┻

Có gì khó hiểu đâu?

Thử nghĩ mà xem, khi ngươi đang ở trong giai đoạn thống khổ và cô lập, đột nhiên lại gặp được một chị gái dịu dàng mà xinh đẹp, đối phương còn tỏ thái độ quan tâm đồng cảm với ngươi… nghĩ như thế nào cũng thấy đây là một chuyện vô cùng hợp lý.

Ừm… nó cũng là tình tiết mà độc giả thích xem nhất trong một kịch bản!

Chị gái dịu dàng dùng ý chí của mình mang đến cho nhân vật chính tình yêu thương và sự che chở!

Khẳng định là đúng rồi!

Mà nếu người kia thật sự tồn tại, thì ở trong mắt nhân vật mà hắn đang đóng vai kia, cô ấy tuyệt đối sẽ khác biệt so với biểu hiện lạnh lùng và trống rỗng của đám bạn học khác!

Cô ấy tuyệt đối là loại người sẽ tỏa ánh hào quang!

Chương 384: Bản Bút Ký Dính Đầy Máu Tươi!!!

Lâm Ân đã bình tĩnh trở lại, hắn nhanh chóng triển khai tìm kiếm trong phòng học, nhưng rất nhanh sau đó, hắn lại phát hiện, có vẻ như chuyện này hoàn toàn không đơn giản như những gì mình nghĩ.

Bởi vì ở thời điểm hiện tại, toàn bộ những học sinh trong phòng đều giống nhau, đều mang vẻ mặt trống rỗng, và tràn đầy tử khí trên thân, không một người nào ngoại lệ cả.

Thậm chí Lâm Ân còn có một loại suy đoán rằng, trên thực tế, những học sinh mang theo hình dung như cái xác không hồn đang ngồi bên trong phòng học này, đều là người đã chết trong câu chuyện lúc trước rồi.

Còn những gì hắn đang trải qua, chỉ đơn thuần là hình chiếu lại của sự kiện ấy mà thôi.

Hơn nữa, nếu người quan tâm đến hắn không chết đi...

Lâm Ân chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt khẽ nheo, ánh mắt rơi thẳng xuống vị trí hàng thứ hai gần cửa sổ, ở nơi đó hoàn toàn không có người.

Nhưng tại thời điểm Lâm Ân đứng dậy đi đến gần vị trí vừa nhắm đến kia, đột nhiên ngọn đèn trên đỉnh đầu lại một lần nữa chuyển thành ảm đạm.

Ông ——

Cả phòng học trực tiếp rơi vào một mảnh hắc ám.

Yên tĩnh như cái chết hàng lâm.

Yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe được tiếng tim hắn đang đập.

Ngay sau đó, tầm nhìn lại một lần nữa khôi phục.

Đột nhiên Lâm Ân quay đầu, tới khi nhìn thấy thảm trạng trước mắt, hắn cũng không khỏi run rẩy trong lòng.

Người chết.

Lần này lại có hai người bị giết!

Cả hai học sinh kia đều bị người ta dùng một phương thức cực kỳ tàn nhẫn đóng đinh chết ngay trên chiếc ghế ngồi của chính bọn họ, hơn nữa vào lúc này, cả phòng học cũng bắt đầu thay đổi, trở nên cực kỳ quái dị.

Phía trên vách tường trắng nõn bị phủ kín bởi từng dấu bàn tay máu.

Phía trên bảng đen và vách tường đều xuất hiện rất nhiều khe hở, bên trong đang từng chút từng chút một chảy máu ra bên ngoài.

Mà ngay trên bức tường chi chít những vết nứt kia có viết mấy chữ bằng máu khổng lồ mà dữ tợn.

【 chết 】!

Lâm Ân bắt đầu trở nên căng thẳng.

Bởi vì lần này, cũng giống như lúc hắn nhìn thấy chữ viết trên miếng băng gạc kia, con quỷ ấy lại bắt đầu thay đổi, trở nên càng ngày càng điên cuồng, mất khống chế, thậm chí nó còn hoàn toàn không đếm xỉa gì tới quy tắc ban đầu.

Nhưng hắn biết, bản thân đã tìm đúng phương hướng rồi!

Hắn không để ý đến những thay đổi bên trong phòng học nữa, lập tức bình tĩnh đi đến phía trước cái bàn học không có người nọ, mở ngăn kéo ra.

Bên trong ngăn kéo, có đặt một tấm ảnh chụp ố vàng đã dính máu.

"Quả nhiên là một em gái." Lâm Ân nheo mắt nhìn vào.

Chỉ thấy người bên trên tấm ảnh chụp ố vàng nọ là một cô bé mặc đồng phục, để mái bằng, ngọt ngào, thanh tú động lòng người. Dung mạo của cô bé này cũng không phải cực kỳ xinh đẹp, nhưng vừa nhìn đã biết đây chính là một cô bé dịu dàng, giàu lòng nhân ái.

Cũng không biết bức ảnh này được chụp từ khi nào, chỉ biết hiện giờ, nó đã có chút ố vàng rồi, hơn nữa bên trên còn dính máu.

Lâm Ân quan sát bức ảnh chụp ấy một thoáng, nhưng không tìm được manh mối gì thêm, ánh mắt ánh lập tức rơi xuống phần dưới cùng của ngăn kéo bàn.

Đã khóa.

Nhưng rỉ sét loang lổ.

Hơn nữa còn có dấu vết từng bị ai đó cạy lên.

Lâm Ân nhanh chóng đứng lên, vẻ mặt bình tĩnh, nhanh chóng rút ra một con dao nhọn từ trên tay người chết thứ hai, sau đó trực tiếp trở lại vị trí kia, dễ dàng dùng con dao cạy mở ngăn kéo nọ.

Một bản bút ký đã ố vàng xuất hiện bên trong ngăn kéo.

Bên trên cũng dính đầy máu tươi.

Lâm Ân thoáng cau mày, nhanh chóng mở nó ra đọc kỹ.

【 Ngày 12 tháng 2 】

【 ta nghe bạn học và người trên trấn nói, có vẻ như mẹ của bạn học Uông Đào là một linh môi [1], trước kia bà ấy vẫn luôn giúp đỡ người trên trấn và thân nhân của người chết tiến hành giao lưu đối thoại. Trước kia ta từng gặp bà ấy, đó là một người rất tốt... Nhưng về sau này, ta mới biết được, hóa ra bà ấy đã chết rồi, còn bị chính chồng của bà... 】

【 Ngày 15 tháng 2 】

【 các học sinh khác cứ một mực trốn tránh cậu ấy, hơn nữa còn ngấm ngầm bàn tán với nhau, bọn họ nói cậu ấy là con trai của tội phạm giết người, toàn bộ máu chảy trong người đều là dơ bẩn. Hơn nữa, bọn họ còn cho rằng mẹ cậu ấy chết cũng là gieo gió gặt bão. Bọn họ nói bà ấy đã mạo phạm người chết, dù không bị giết, khẳng định là chẳng sống được bao lâu đâu... Nhưng ta cho rằng, những học sinh ấy không nên như vậy... 】

【 Ngày 21 tháng 2 】

【 Cậu ấy phát hiện một con chuột chết ở bên trong hộp bút của mình, hơn nữa con chuột kia còn bị cái bút máy của chính cậu ấy đâm chết. Những học sinh khác đều lộ ra ánh mắt chán ghét và bài xích cậu ấy. Bọn họ cho rằng cậu ấy là một tên cuồng ngược đãi. Nhưng biểu hiện của cậu ấy thật sự kích động và ngoài ý muốn, ta cho rằng, rất có khả năng đây là người khác cố ý trêu chọc cậu ấy... 】

【 Ngày 26 tháng 2 】

【 ta trông thấy cậu ấy ở bên ngoài trường học, trên cánh tay đầy máu. Ta nhìn thấy thân thể cậu ấy phát run, cậu ấy cứ dùng sức mà gãi miệng vết thương trên mu bàn tay, dường như trên mu

bàn tay của cậu ấy đã bị ai đó khắc lên hai từ mang tính sỉ nhục nghiêm trọng... Là ai chứ? Tại sao lại đối xử với cậu ấy như vậy? Quái vật? Những kẻ khắc chữ lên người cậu ấy mới là quái vật! Ta rất phẫn nộ, ta muốn báo cảnh sát, nhưng cậu ấy lại ngăn ta lại... 】

【 ta... Ta chỉ có thể đưa cậu ấy đi bệnh viện, ta ở bên cạnh cậu ấy nói chuyện đến trưa. Tính cách của cậu ấy khá là lầm lì và hướng nội, cậu ấy luôn cúi đầu, còn không dám nhìn thẳng vào mắt ta, dường như hoàn toàn không có kinh nghiệm nói chuyện với con gái, nhưng trước khi ta rời đi, cậu ấy vẫn nhỏ giọng nói cám ơn ta —— ta biết, cậu ấy chỉ là một nam sinh hay ngại ngùng mà thôi, cậu ấy không khác gì chúng ta cả. 】

---

[1] : linh môi được những tôn giáo khác nhau gọi với rất nhiều cái tên, có cấm yếm sư (sorcerer), y vu (medicine man), thuật sĩ (magician), ở Siberia, vùng Bắc Á cùng với Alaska, bọn họ lại được gọi là Shaman. Đặc điểm chung của những người này chính là có thể kết nối với Thần minh, linh hồn người chết và ma quỷ.

Chương 385: Bản Bút Ký Dính Đầy Máu Tươi (2)!!!

【 Ngày 15 tháng 3 】

【 Vẫn luôn có người bắt nạt cậu ấy! Bọn họ bị điên rồi hả? Ở tiết học thể dục, ta trông thấy mấy nam sinh kéo cậu ấy vào trong WC, tới thời điểm cậu ấy rời khỏi nơi đó, trên người toàn thứ ô uế... Bọn họ quá đáng lắm rồi! Không được, bất kể như thế nào ta cũng phải nói chuyện này cho cô giáo, ta nhớ kỹ mấy người kia rồi! 】

【 ngày 16 tháng 3 】

【 ta nói chuyện đó cho cô giáo, nhưng cô giáo lại nói, ta đừng xen vào chuyện của người khác. Cô ấy còn nói cha mẹ của mấy học sinh kia đều rất có thế lực, thậm chí cô ấy còn bảo từ nay về sau ta đừng có ra mặt thay cậu ấy nữa... Ta... Ta không biết mình nên làm cái gì bây giờ... 】

【 ngày 19 tháng 3 】

【 Hình như bọn họ đã biết chuyện ta đi mách cô giáo rồi, hôm nay ánh mắt bọn họ nhìn ta vô cùng hung dữ. Ta rất sợ, cô giáo cũng không dám quản bọn họ, ta... hình như ta bị bọn họ theo dõi rồi... 】

【 ngày 21 tháng 3. 】

【 ta... Nằm viện. 】

Mà cũng gần như trong khoảnh khắc Lâm Ân đọc được dòng chữ này, cả phòng học lại đột nhiên chuyển thành một mảnh tối

đen.

Lâm Ân vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Dường như lần này hắc ám còn kéo dài hơn lần trước.

Bên trong phòng học không ngừng vang lên từng chuỗi những âm thanh cắt xé và đâm chọc, xen lẫn với từng tiếng kêu la thảm thiết, giống như đã lọt vào A Tì địa ngục rồi.

Mãi cho đến khi hắc ám chấm dứt, kim giây lại tiếp tục nhúc nhích thêm một lần nữa, Lâm Ân cũng nhanh chóng thấy rõ khung cảnh bên trong phòng học.

Ba!

Thi thể của ba học sinh bị treo lung tung bừa bãi trên trần nhà, còn phía trên vách tường, toàn bộ đều bị những dấu bàn tay máu lấp kín.

Mùi máu tươi nồng nặc cũng gần như đã bao phủ cả phòng học rồi.

Hiện tại, đã có mười người chết!

Hiển nhiên, tình huống này hoàn toàn không giống nội dung được viết bằng máu kia.

Con "Quỷ" kia đang đẩy nhanh tốc giết người!

Rốt cuộc là sau ngày hôm đó, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lâm Ân cau mày, lập tức mở ra trang tiếp theo của cuốn nhật kí.

【 ngày 1 tháng 4 】

【 Lúc ta xuất viện, dường như ta có nhìn thấy cậu ấy ở bên

ngoài cửa sổ xe... Ta không biết có phải do mình đã xuất hiện ảo giác hay không, nhưng dường như sau lưng cậu ấy, có một cái bóng rất cao đang đứng thẳng. Nhưng ở thời điểm ta nhìn thêm một lần nữa, lại không thấy cái bóng đó đâu... 】

【 ngày 2 tháng 4 】

【 ta về tới trường học, chỉ là không biết vì sao, đột nhiên những học sinh lại bắt đầu tỏ thái độ bài xích với ta, ngay cả những người bạn thân của ta cũng dùng ánh mắt khác thường để nhìn ta. Bọn họ khe khẽ nói nhỏ với nhau, không để cho ta nghe được. Tới buổi chiều hôm nay, ta phát hiện sách giáo khoa của mình đã bị ai đó bút sáp mầu vẽ loạn, bên trên viết rất nhiều... Rất nhiều lời sỉ nhục ta... 】

【 ngày 6 tháng 4 】

【 ta xin phép nghỉ học, ta đã khóc cả ngày. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra chứ? Ta hoàn toàn không rõ, rõ ràng là ta bị người khác đánh, nhưng vì sao lại có nhiều lời đồn đại vớ vẩn như vậy? Ta không có những hành vi không đứng đắn, ta cũng không có ăn chơi lêu lổng, ta... Ta... 】

【 ngày 11 tháng 4 】

【 ta tới trường học, mẹ muốn chuyển trường cho ta, ta đã đồng ý. Nhưng khi ta vừa tới trường, lại nghe được một tin rất đáng sợ. Một bạn học bị phát hiện đã chết trong nhà, chính là nam sinh ngồi trước mặt cậu ấy, cũng là người trước kia từng bắt nạt cậu ấy... Hóa ra người kia đã chết rồi... Hơn nữa, ta còn nghe nói người kia chết rất thảm, cái đầu bị cắt xuống, con mắt cũng bị chọc mù... 】

【 ngày 14 tháng 4 】

【 không ai bàn tán gì về ta, dường như cũng không có ai bàn

luận về chuyện của cậu ấy, bởi vì lại có bạn học khác chết rồi. Người nọ bị phát hiện đã chết trong một con hẻm nhỏ, trên người đều là vết dao đâm. Thời gian tử vong là buổi sáng ngày hôm qua. Cảnh sát lần lượt tới hỏi chúng ta, nhưng vào thời gian đó, chúng ta đều đang học trên trường, chúng ta hoàn toàn không có hiềm nghi. 】

【 ngày 15 tháng 4 】

【 Dường tất cả mọi người trong trường học đều đang hoảng sợ, nhưng chúng ta lại không được nghỉ học. Hình như lãnh đạo trường học đã dùng đến quan hệ của mình để dìm những vụ án mạng kia xuống, hơn nữa bọn họ còn cấm chúng ta thảo luận về những sự kiện kia. 】

【 ngày 19 tháng 4 】

【 rất nhiều bạn học đều xin nghỉ, ta cũng chuẩn bị sẵn sàng để ngày mai sẽ bảo ba mẹ đón ta về nhà... Những học sinh trong trường lại bắt đầu bàn tán về cậu ấy. Bọn họ khẳng định, chính cậu ấy đã giết hai học sinh kia, bởi vì cậu ấy chính là con của một tên tội phạm giết người. Loại suy đoán này quá hoang đường! Vào ngày người kia chết đi, cậu ấy đều có mặt trong trường học! Sao bọn họ có thể nghĩ như vậy cơ chứ? 】

【 ngày 20 tháng 4 】

【 ta có chút lo lắng, cho nên hôm nay ta đã quyết định đi tìm cậu ấy. Bởi vì ta có để ý thấy ánh mắt của mấy người trong lớp nhìn về phía cậu ấy có chút không thích hợp. Nhưng cậu ấy không ở trong ký túc xá. Ta biết, nhất định đã xảy ra chuyện rồi. Ta đã chạy đi tìm rất nhiều nơi, cuối cùng cũng tìm được cậu ấy ở phía sau rừng cây! 】

【 Quả nhiên những người đó đã đánh cậu ấy! Bọn họ đều là một đám cặn bã hết thuốc chữa! Ta cũng không biết mình lấy dũng

khí từ đâu, chỉ biết rằng ta đã cầm một cây gậy, đi qua hung hăng đánh vào lưng một kẻ trong nhóm bọn họ! 】

【 Đột nhiên bạn học Uông Đào đứng lên, đâm một dao vào bụng kẻ đó. Tất cả bọn họ đều bị dọa sợ, vội vàng nâng tên kia lên chạy mất. Chỉ là ánh mắt bọn họ lúc rời đi, thật sự rất đáng sợ! 】

【 nói thật, ta cũng bị dọa rồi. Bởi vì nếu cậu ấy giết người, chắc chắn cậu ấy sẽ phải ngồi tù! Nhưng cậu ấy lại chẳng sợ chút nào. Trên người cậu ấy đều là thương tích, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo làm người khác sợ run lên, thật giống như... ngày hôm nay, cậu ấy đến nơi này là để giết người vậy... 】

【 ta băng bó miệng vết thương cho cậu ấy. Cậu ấy một mực cúi đầu im lặng, một câu cũng không nói, trên tay vẫn nắm chặt con dao kia. Ta muốn đưa cậu ấy đi tìm bác sĩ, nhưng cậu ấy lại sống chết cũng không đi. Ta đã nói chuyện với cậu ấy rất nhiều, sau đó... 】

Chương 386: Tờ Giấy Cuối Cùng!

【 sau đó, cậu ấy khóc. 】

【 ta chưa từng trông thấy cậu ấy khóc, nhìn cậu ấy khóc rất thương tâm, nhưng dường như cậu ấy khóc không phải vì vết thương trên người quá đau đớn. Cậu ấy nói ta là một cô gái tốt. Cậu ấy nói mình đã làm liên lụy tới ta rồi. Cậu ấy còn nói, Cậu ấy sẽ làm cho tất cả mọi người đều chết đi... 】

【 ngày 21 tháng 4 】

【 ta cũng không biết mình đã trở về nhà khi nào. Ta... lúc ấy ta đang sợ hãi cực kỳ, bởi vì cậu ấy nói cho ta biết, chính cậu ấy đã giết hai người bạn học trước đó... Cậu nói cậu ấy đã không thể nhẫn nhịn được nữa. Cậu ấy nói bọn họ là thứ cặn bã. Cậu ấy nói bọn họ đã từng uy hiếp cậu ấy... Nói bọn họ sẽ làm nhục ta ngay trước mặt cậu ấy... Cậu ấy nói cậu ấy sẽ giết tất cả bọn họ! 】

【 ta không biết những lời cậu ấy nói có phải là sự thật hay không. Ta rất sợ, ta cũng không dám nói chuyện này cho ba mẹ biết, ta chỉ có thể không ngừng gửi tin nhắn cho cậu ấy, ta hy vọng cậu ấy có thể ra tự thú, hoặc là... Hoặc là hãy chạy trốn đi... 】

【 Nhưng... nhưng vì sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này? Vì sao tất cả lại biến thành như vậy? 】

【 ta nghĩ mình phải trực tiếp gặp mặt nói chuyện với cậu ấy. Ngày mai ta sẽ đi tìm cậu ấy. Ta nghĩ mình nhất định có thể ngăn hết thảy những chuyện này lại... 】

【 ngày mai... Ngày mai ta nhất định phải... 】

Đến đây, đột nhiên nội dung nhật ký ngừng lại.

Mà ở thời điểm Lâm Ân lật xem một tờ cuối cùng, hắn chợt trông thấy một dấu bàn tay máu dữ tợn.

Bàn tay kia không giống tay của cô bé nọ, ngược lại càng giống như bàn tay hiện giờ của hắn...

Mà bên trong tờ giấy cuối cùng, hắn trông thấy một mảnh báo dính máu đã bị ai đó cắt ra.

Chữ viết bên trên đã trở nên mơ hồ không rõ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ảnh chụp của cô bé kia được in trên trang báo, cả mấy câu thông báo rợn người được phóng viên đăng lên.

【 ngày 22 tháng 4 năm 19, cảnh sát phát hiện một bộ thi thể nữ tính ở dưới cầu XX, người chết là học sinh Vương Tư Nguyệt, lớp 3-5 trường trung học công lập số 3. Trên thân thể người chết có rất nhiều vết dao đâm. Bước đầu xác định thời gian tử vong là 8 giờ tối ngày 22. 】

Con ngươi trong mắt Lâm Ân đột nhiên co rụt lại.

Đã chết!

Giờ khắc này, trong lòng hắn lập tức dâng lên từng luồng hàn ý.

Nghĩa là cô bé này đã chết vào đúng ngày cô ấy đi gặp mặt nhân vật hắn đang đóng vai này!

Tại sao lại có thể như vậy?

Là ai đã giết cô ấy?

Mà cũng gần như trong khoảnh khắc đó, kim đồng hồ lại một

lần nữa chích đến con số 12.

Cả phòng học lập tức chìm trong một mảnh tối đen.

Lâm Ân cũng nhanh chóng tập trung tinh thần lại, tuy thời gian còn chưa tới 10 phút, nhưng con "Quỷ" kia đã giết chết 10 học sinh rồi.

Nói cách khác, rất có thể lúc này, nó đang bắt đầu đi tìm hắn!

Trong bóng đêm, Lâm Ân nín thở ngưng thần, điều chỉnh cảm quan của bản thân tới trình độ lớn nhất, cẩn thận mà lắng nghe mỗi một động tĩnh phát sinh trong bóng đêm.

Nhưng rất nhanh, hắn lại phát hiện, khi ở bên trong căn phòng này, mọi cảm quan của hắn đã bị giới hạn ở phạm trù người bình thường.

Dường như thời gian vừa đóng băng lại, bởi vì nó trôi đi quá mức chậm chạp.

Dần dần…

Dường như hắn vừa nghe được từng tiếng bước chân nặng nề trong bóng tối, như thể có một thứ gì đó đang không ngừng đi qua đi lại trong phòng học này.

Phập ——

Phập ——

Vài tiếng kêu thê lương thảm thiết lại vang lên.

Ngọn đèn một lần nữa tỏa sáng.

Lâm Ân lập tức tập trung tinh thần, mở to mắt, mà lần này, ngay tại vị trí gần cửa sổ, trong góc phía sau lưng hắn, thân thể đã bị chém đứt đầu của bốn học sinh đang ngồi trên chiếc ghế dành

cho bọn họ.

Máu tươi không ngừng "Tí tách tí tách" nhỏ xuống đất, mùi máu tươi nồng nặc làm cho bầu không khí bên trong phòng học trở nên cực kỳ gay mũi khó ngửi.

Mà cùng lúc đó, hắn còn ngửi được mùi cháy sém. Dường như thứ mùi kia bay đến từ bên trong vách tường. Nó làm người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, dường như nhiệt độ của cả phòng học cũng trở nên cao hơn trước kia một chút.

Đến đây, Lâm Ân bình tĩnh cúi đầu, nhìn xuống người mình. Và thứ thứ đập vào mắt hắn, chính là… Máu!

Không biết từ khi nào, thân thể hắn, từ trên xuống dưới, đều bị bao phủ bởi một lớp máu khô!

Chẳng lẽ… đây cũng là hình ảnh tái hiện lại một thời kỳ nào đó trong cuộc đời cậu thiếu niên kia?

Lâm Ân lập tức đứng lên, cắn chặt răng, nhanh chóng tìm kiếm khắp cả căn phòng, hắn mơ hồ đoán được một loại khả năng.

Hóa ra cô bé kia đã chết!

Ở bên trong nhật kí, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được cảm tình đặc biệt của nhân vật hắn đang đóng vai với cô bé ấy.

Có lẽ ở thời điểm cô bé kia nằm viện, đối phương đã tiếp xúc với con “Quỷ” kia rồi, thậm chí còn ký kết khế ước với nó, trực tiếp đặt một bước chân đi qua ranh giới cực đoan kia rồi.

Một người duy nhất nguyện ý trợ giúp hắn, lại bị những kẻ khác trả thù đến mức phải nằm viện...

Thật hiển nhiên, điều này đã trở thành cọng rơm cuối cùng làm hắn sụp đổ!

Nhưng nếu cô bé ấy đã chết thì sao?

"Hắn sẽ phát điên!"

Lâm Ân cắn chặt răng.

Đây chính là nguyên nhân mà trước đó, từng có một đoạn thời gian hắn trở nên do dự?

Là bởi vì đêm hôm đó, cô bé kia không ngừng nhắn tin với hắn, mới khiến hắn sinh ra dao động, dù trước đó đã quyết tâm bán linh hồn của chính mình cho ác quỷ?

Nhưng chỉ sợ, lúc ấy đã quá muộn rồi!

Trong đầu Lâm Ân nhanh chóng xuất hiện hai loại khả năng.

Khả năng thứ nhất, là con "Quỷ" kia đã sát hại cô bé ấy, bởi vì sau khi ký kết khế ước, nó sẽ không cho phép hắn sinh ra bất cứ dao động gì.

Khả năng thứ hai, là đám thiếu niên bất lương kia ra tay trả thù. Trong nhật kí từng nói, lũ người ấy xấu xa vô cùng, bất cứ chuyện gì, bọn chúng cũng có thể làm ra được, hơn nữa lúc gần đi, ánh mắt bọn chúng nhìn cô ấy cũng có chút bất thường.

Nhưng không cần biết tình huống lúc ấy rơi xuống loại khả năng nào, thì cô bé kia cũng chết thật rồi.

Chương 387: Tìm Được Ngươi Rồi!!!

Chỉ sợ sau ngày hôm đó, một màn đồ sát tanh máu đã bị kéo xuống màn che.

Chỉ sợ tiếp sau đây, tất cả mọi người đừng hòng sống sót!

Tất cả mọi người đều phải chết!

Kim giây vẫn đang nhúc nhích từng chút một.

Lâm Ân cắn răng, nhanh chóng đi tìm kiếm những manh mối tiếp theo bên trong phòng học ấy, hắn không ngừng quan sát mỗi một ngõ ngách ở nơi này, tuyệt không buông tha cho bất cứ dấu vết khả nghi nào khác.

Mà cũng chính tại khoảnh khắc ấy, đột nhiên hắn phát hiện một tờ báo với dấu vết từng bị đốt cháy, nằm ngay bên dưới bàn giáo viên. Hắn lập tức mở ra xem.

【 Tin tức buổi tối ngày 26 tháng 4 năm 19】: 22 giờ đêm hôm qua, không biết do nguyên nhân gì, trường trung học công lập số 3 đột nhiên phát sinh hoả hoạn. Đã phát hiện 32 bộ thi thể bị thiêu cháy bên trong phòng học, nhưng khiến người ta cực kỳ khó hiểu chính là, thi thể của ba học sinh đã bị xác định là chết từ mười ngày trước đó, cũng có mặt tại hiện trường...

Ông ——

Lâm Ân lập tức mở to hai mắt.

32 bộ thi thể!

Vừa vặn là thi thể của 31 học sinh trong lớp kia cùng với cô giáo của bọn họ!

Nhưng rõ ràng là ghế ngồi của cô bé lúc trước vẫn còn trống không, mà ở thời điểm hiện tại, theo như hắn quan sát, bao gồm cả chính hắn, trong căn phòng này cũng chỉ có 31 người mà thôi!

Thi thể của ba học sinh...

Chẳng lẽ... ở tiết điểm thời gian là ngày 26 kia, thi thể của cô bé ấy cũng xuất hiện bên trong phòng học này?

Giờ khắc này, đột nhiên Lâm Ân lại ngẩng đầu nhìn lên.

Hắn vừa tiến thêm một bước khẳng định, cô bé kia chính là chìa khóa của hắn!

Bởi vì với hắn, chiếc chìa khóa ấy tượng trưng cho bằng chứng mình đã đạt tiêu chuẩn.

Mà với nhân vật hắn đang đóng vai này, cô bé ấy lại tượng trưng cho một tia ký thác cuối cùng trong lòng.

Chỉ cần hắn tìm được thi thể của cô bé ấy, có lẽ cũng tìm được chiếc chìa khóa của mình.

Đúng là kết cục toàn diệt mà!

Lâm Ân cắn răng, có chút phẫn nộ đến nghiến răng nghiến lợi với khảo nghiệm mà căn phòng này dành cho mình.

Nói cách khác, vào đêm ngày 26, cậu thiếu niên kia đã mượn dùng con "Quỷ" nọ, để triển khai hành động trả thù cuối cùng với mọi người, thậm chí cả hai học sinh đã bị giết chết trước đó, cũng bị đưa trở lại phòng học này.

Rốt cuộc là cậu ấy đã thù hận tới cỡ nào chứ?

Nhưng… giả thuyết này vẫn có một vài điểm chưa được hợp lý cho lắm!

Bởi vì thi thể hai học sinh đã bị cậu ấy giết chết trước đó, xuất hiện ở trong này, còn có thể hiểu được, nhưng vì sao thi thể của cô bé kia cũng bị đưa đến nơi này?

Chẳng lẽ cậu ấy có có thể yên tâm thoải mái mà tiếp nhận loại hành vi khinh nhờn cô ấy như thế này sao?

Không!

Nhất định là hắn đã bỏ qua chi tiết nào đó rồi.

Lâm Ân chau mày, liều mạng mà bắt não mình phải làm việc.

Nếu… nếu đúng là con "Quỷ" kia đã giết cô bé ấy thì sao?

Bởi vì nhân vật hắn đang đóng vai đã xuất hiện dao động, mới làm cho con "Quỷ" kia động sát tâm. Hơn nữa, nó chỉ cần giết chết cô bé kia là có thể một lần nữa kích động hận ý mãnh liệt trong lòng cậu thiếu niên kia…

Tiếp đó, chỉ cần nó làm cho nhân vật hắn đang đóng vai này nghĩ rằng, toàn bộ cái chết của cô bé kia đều do những thiếu niên bất lương nọ trả thù.

Như vậy chẳng phải nó không cần mất quá nhiều công sức nhưng vẫn có thể kích động nỗi phẫn hận và sự điên cuồng trong lòng cậu thiếu niên ấy rồi?

Bởi vì ác quỷ… vốn cần linh hồn hận ý làm chất dinh dưỡng cho mình…

Nếu nó muốn khuấy lên hận ý lớn nhất trong lòng cậu ấy… thì khi khế ước đạt thành, ở thời điểm tất cả mọi người đều chết đi rồi, nó sẽ đặt thi thể của cô bé kia ở trước mặt cậu ấy, và nói cho

cậu ấy rõ toàn bộ chân tướng của chuyện này...

Nếu thực sự là như vậy...

Thì thi thể của cô bé kia chỉ có thể đặt ở...

Ông —— Nhưng chính tại một khắc này, ngọn đèn lại ảm đạm xuống.

Cả phòng học lại một lần nữa chuyển thành một mảnh tĩnh mịch.

Phập —— Vào giờ phút này, âm thanh lưỡi dao nhập thịt vô cùng rõ ràng, lập tức rơi vào bên tai hắn.

Lâm Ân nhanh chóng ý thức được rằng, người chết lần này, chính là cô giáo kia!

Bởi vì hiện tại hắn đang đứng ngay phía trên bục giảng, mà trên bục giảng cũng chỉ có duy nhất một người là cô giáo kia thôi.

Gần!

Vô cùng gần!

Con "Quỷ" kia đang ở ngay phía sau hắn.

Lâm Ân nheo mắt, một mực đứng im giữa hắc ám xung quanh, ngón tay chậm rãi nắm chặt lại.

Thời gian chậm chạp trôi qua, như đã ngừng hẳn lại. Thậm chí hắn còn có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình.

Đông ——

Đông ——

Rất nhanh bầu không khí xung quanh đã rơi vào một mảnh yên

tĩnh.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc cuối cùng trước khi hắc ám biến mất kia, đột nhiên hắn cảm nhận được có một thứ gì đó kế sát ngay sau lưng mình, như thể có một người đang tựa lưng vào lưng hắn.

Chỉ trong nháy mắt một luồng cảm giác âm lãnh lan tràn.

"Tìm được ngươi rồi."

Ngay tại khoảnh khắc giọng nói lạnh băng, âm trầm ấy truyền đến bên tai, gần như là phản xạ có điều kiện, Lâm Ân lập tức xoay người.

Một cái tát đánh qua.

Ba ——

Trong lúc ấy, Lâm Ân có thể rõ ràng cảm nhận được bàn tay mình vừa tiếp xúc với sườn mặt của đối phương. Hành động này mang lại cho hắn một thứ cảm giác kỳ lạ, giống như bàn tay hắn vừa đánh mạnh vào một đống máu thịt, khiến cho đống máu thịt ấy nổi lên gợn sóng mãnh liệt vậy.

Bên trong hắc ám lập tức truyền đến một tiếng gầm đầy phẫn nộ.

Nhưng cũng chính tại khoảnh khắc này, ngọn đèn sáng lên, con “Quỷ” kia lại một lần nữa biến mất trong vô hình.

Lần này, cả phòng học lại một lần nữa thay đổi theo chiều hướng càng ngày càng tan hoang, suy sụp. Vách tường không ngừng xuất hiện những đường rạn nứt, bên trong "Ào ào ào" chảy xuống rất nhiều máu tươi và khói đặc.

Nơi này bức bối đến khó chịu, tựa như một đống cỏ khô sắp bị

ném vào lò đốt cháy.

Lại không thấy?

Lâm Ân vẩy vẩy vết máu trên tay, lại dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn khắp chung quanh.

Hắn biết, nếu con "Quỷ" kia đã phát hiện ra hắn, thì chỉ sợ khi hắc ám một lần nữa buông xuống, nó sẽ không còn cố kỵ gì, mà trực tiếp phát động công kích về phía hắn!

Lâm Ân quay đầu, liếc mắt nhìn thi thể cô giáo máu thịt lẫn lộn, đã ngã xuống mặt đất kia.

Như vậy… rốt cuộc là con "Quỷ" ấy đang ẩn giấu ở nơi nào?

Chương 388: Quy Tắc!

Tới hiện tại, hắn đã có thể xác định được, điểm mấu chốt để phá cục cuối cùng của mình đang nằm ngay trên người con “Quỷ” kia.

Lâm Ân chau mày, suy nghĩ miên man.

Hắn nhanh chóng hồi tưởng lại từng tình huống con “Quỷ” kia xuất hiện, bắt đầu đánh giá chi tiết nhằm tìm kiếm quy luật trong đó.

Mà cũng chính tại một khắc này, toàn thân Lâm Ân không khỏi chấn động. Hắn vừa nghĩ đến một thứ gì đó.

Vào lần đầu tiên con "Quỷ" xuất hiện, nó đã giết học sinh ngồi ngay trước mặt hắn, mà lúc ấy, cũng là lúc hắn đang quay đầu qua.

Lần thứ hai con "Quỷ" xuất hiện, hắn đang ngồi như bình thường tại vị trí của mình, và người chết lúc đó chính là một học sinh ngồi ở hàng cuối cùng.

Cứ như vậy, sau vài lần xuất hiện học sinh tử vong, gần như tất cả đều không ngoại lệ, vị trí của những người chết kia đều ở phương hướng ngược lại với ánh mắt hắn.

Lâm Ân lập tức ngẩng đầu.

Đúng vậy!

Đây cũng là lý do vì sao vừa nãy chỉ có duy nhất một người chết đi là cô giáo.

Bởi vì vừa rồi hắn nmFYbLknḫ lưng về phía bục giảng.

Nói như vậy… chẳng phải ngay từ đầu con “Quỷ” kia vốn không hề ẩn giấu, kỳ thật nó vẫn một mực ở trên người của hắn, một mực ở trên người hắn...

Ở sau đầu hắn!

Vào khoảnh khắc kia, Lâm Ân lập tức đứng lên, trong đầu lại xuất hiện lời nhắc nhở từ những hàng chữ bằng máu trước đó.

Bên trên nói, ở trong này có con "Quỷ" từ bên ngoài trà trộn vào.

Mà ai là người từ bên ngoài đến?

Cả hắn và con quỷ kia đều là người từ bên ngoài đến!

Kỳ thật manh mối kia vốn đang muốn nhắc nhở hắn, hoặc hắn chính là "Quỷ", hoặc con “Quỷ” kia đang ở ngay trên người hắn!

Giờ khắc này, Lâm Ân lập tức vươn tay, trực tiếp xé nát quần áo trên người mình, sau đó đưa lưng về phía cửa sổ thủy tinh, đưa ánh mắt thâm trầm nhìn về phía cánh cửa thủy tinh đằng sau.

Mượn nhờ ánh sáng phản xạ, hắn đã nhanh chóng trông thấy hình ảnh trên lưng mình. Ngay trong nháy mắt ấy, da đầu Lâm Ân run lên.

Con mắt!

Phía sau lưng hắn lại bị ai đó dùng máu vẽ lên chi chít những hình con mắt. Mà những hình vẽ này lại gần như giống hệt với hình vẽ hắn từng trông thấy trên mảnh giấy nhỏ đã tìm được ngay từ đầu.

(Mảnh giấy bị vò lại, nhét trong túi áo)

Hắn thoáng nheo mắt, lại chậm rãi vén phần tóc sau gáy mình lên.

Một khắc kia, kể cả một người từng trải như Lâm Ân cũng cảm thấy từng cơn ớn lạnh lan tràn trong lòng.

Bởi vì ngay dưới phần tóc gáy kia, hắn vừa thấp thoáng nhìn thấy một gương mặt người, có mũi, có miệng, có mắt, ngũ quan đầy đủ, đường nét rõ ràng.

Hiện tại, đôi mắt kia đang trợn trừng lên, gắt gao nhìn chằm chằm về phía trước, giống như một bộ tử thi đã chết mà không cam lòng nhắm mắt, cứ một mực nhìn chằm chằm về hướng ngược lại với hắn.

Vào thời khắc này, thông qua cửa sổ thủy tinh phản xạ, ánh mắt của nó, cũng dùng một loại phương thức quỷ dị để tiếp xúc cùng ánh mắt Lâm Ân.

...

Bên ngoài.

"Con quỷ kia... Con quỷ kia vẫn một mực ở sau đầu cậu ấy?"

Nhìn khung cảnh hiện lên trên màn hình, con quỷ hút máu kia lộ vẻ mặt đầy sợ hãi, toàn thân cứ run lên từng đợt.

Mà mấy học viên khác khác cũng cảm thấy trong lòng dâng lên từng luồng hàn ý, khó chịu vô cùng.

Đó tuyệt đối là góc chết của tầm mắt ngươi, bởi vì nếu không dùng tới công cụ, ngươi vĩnh viễn cũng không thấy hình ảnh sau đầu mình.

Mà con “Quỷ” kia lại trốn ở nơi đó, chờ đợi mỗi một lần hắc ám buông xuống, sẽ lưng tựa lưng với ngươi.

...

Phòng học.

Răng rắc ——

Gần như tại khoảnh khắc ánh mắt của Lâm Ân và con quỷ chạm phải nhau, ánh sáng bên trong phòng học lại một lần nữa ảm đạm xuống.

Đôi mắt âm lãnh mang theo tử khí trầm trầm kia, vốn đang trực tiếp đối diện với Lâm Ân, lại từng chút từng chút một bị hắc ám cắn nuốt.

"Nếu đã tìm được ngươi rồi, cũng dễ làm hơn nhiều!" Lâm Ân nặng nề nói.

Trong nháy mắt, khi hắc ám buông xuống, Lâm Ân gần như không có bất cứ điều kiêng kỵ gì, đã vươn tay tới, lấy ra khẩu Súng Lục Săn Ma của mình từ bên trong không gian hệ thống.

Bởi vì nội dung trên hàng chữ viết bằng máu ấy từng miêu tả rằng, sử dụng lực lượng siêu phàm, sẽ khiến con "Quỷ" chú ý tới ngươi. nhưng không có nói, làm con “Quỷ” chú ý đến mình, sẽ bị phán là khảo hạch thất bại!

(Lúc trước hắn hiểu lầm.)

Mà ở thời điểm hiện tại, hắn đã bị con "Quỷ" kia phát hiện rồi, đương nhiên, hắn cũng chẳng cần cố kỵ gì nữa.

Bởi vì lúc này, hắn đã có thể xác định được rằng, cái chìa khóa của mình, đang nằm ngay trên người con quỷ kia.

Soạt—— Trên trán Lâm Ân lập tức xuất hiện Ác Linh Thụ Nhãn, sau đó giữa mảnh hắc ám thăm thẳm, hắn nhanh chóng xoay người, trước mắt trực tiếp hiện ra một bóng đen cao lớn quỷ

dị.

Ngay khi chạm phải đôi mắt âm lãnh trên đầu bóng đen kia, Lâm Ân dứt khoát nâng tay lên. Để rồi ngay khoảnh khắc bóng đen hoàn toàn xuất hiện, hắn không chút do dự kéo cò súng.

Phanh —— Một tiếng súng vang lên.

Viên đạn săn ma mang theo từng luồng điện lưu “Loẹt xoẹt”, nhanh chóng nổ bắn ra ngoài, ngắm chuẩn vào cái đầu của bóng đen kia.

Không có gì bất ngờ xảy ra, nửa cái đầu bay mất.

Điện lưu “Loẹt xoẹt” không ngừng lan tràn, lưu chuyển trên bộ thân thể cao lớn kia.

...

"Vô dụng." Nhìn ánh sáng chợt lóe lên sau khi Lâm Ân nổ súng trên màn hình, quan chủ khảo khàn khàn nói: "Nơi đó là không gian ảo tưởng, toàn bộ những quy tắc đều phải tuần hoàn theo quy tắc do căn phòng ấy thiết lập. Hiện giờ cậu ấy đang ở bên trong một kịch bản, nhất định phải tuân theo quy tắc của kịch bản ấy, không thể dựa vào vũ lực càn quét được."

Mọi chuyện cũng xảy ra đúng như những gì gã nói.

Vài phát súng liên tiếp vang lên, tuy đã chặn lại bước chân của con "Quỷ" cao lớn nọ, nhưng cái đầu bị viên đạn bắn nát kia cũng đang nhanh chóng khôi phục.

Leng keng —— Một âm thanh cực lớn vang lên.

Con "Quỷ" cao lớn kia vừa vung con dao mổ nhuộm máu trên tay mình lên, gào thét một tiếng, điên cuồng chém về phía Lâm Ân.

Dao mổ và súng lục va chạm, bắn ra từng bông hoa lửa thật

lớn.

Lâm Ân nheo mắt, đột nhiên lui về phía sau, trực tiếp lấy con Dạ Ma Đao của mình từ không gian hệ thống ra ngoài, nước thuốc ác linh hiện hình cũng được hắn nhanh chóng bôi loạn lên lưỡi đao.

Công tác chuẩn bị hoàn thành nhanh như chớp, hắn trực tiếp tiến lên, linh hoạt né tránh lưỡi dao mổ vì bị con "Quỷ" kia chém tới, ánh mắt trở nên hung tàn, lưỡi dao trên tay trực tiếp lướt qua, chém ngược lại.

Chương 389: Nút Thắt Mở Màn Cho Bi Kịch!!!

Phập —— trong nháy mắt tiếp theo, Dạ Ma Đao trên tay Lâm Ân đã chém trúng phần eo con “Quỷ”.

Cùng với âm thanh lưỡi dao nhập thịt truyền đến, quỷ ảnh cao lớn kia trực tiếp bị chém eo tại chỗ.

Nhưng không có tác dụng gì.

Tựa như con “Quỷ” kia sở hữu một thân thể bất tử vậy.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy ngưng trọng của Lâm Ân, hai nửa thân thể đã tách rời của con “Quỷ” vừa bị chém eo kia, lại dùng tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy, bắt đầu sinh trưởng.

Chỉ ngắn ngủi một nhịp hô hấp sau, nó lập tức phân chia thành hai con quỷ ảnh, đứng sừng sững trong mảnh hắc ám trước mắt Lâm Ân.

Giây tiếp theo, hai con quỷ ảnh kia lập tức thét dài một tiếng, rồi "Hoa lạp lạp" tự động phân giải trở thành vô số cái mặt người, “Ầm ầm” lao về phía Lâm Ân.

"Tai biến!" Lâm Ân nhanh chóng lui về phía sau, vẻ mặt trở nên hung ác.

Rất nhanh, máu thịt trên cơ thể hắn lập tức sôi trào, từng nhánh xúc tu bùng nổ, "Hoa lạp lạp" quật thật mạnh tới, khảm những gương mặt người kia lên vách tường xung quanh.

Lượng lớn máu tươi như thủy triều trào ra.

Nhưng Lâm Ân vẫn cau mày.

Bởi vì vô dụng!

Phương thức này vẫn vô dụng!

Theo hắn duy đoán, đây vốn không phải năng lực của bản thân con "Quỷ" kia, là căn phòng này đã tự động mở khóa máu [1] cho nó!

Bởi vì Lâm Ân có thể rõ ràng cảm nhận được, tuy lực lượng thần thánh bên trong viên đạn của hắn có thể tạo thành thương tổn nghiêm trọng đối với con "Quỷ" kia, nhưng đều không ngoại lệ, đều bị một loại lực lượng đặc thù nào đó can thiệp, khiến cho hắn không thể giết chết đối phương.

Giống như là một người ở ngoài kịch bản, không thể giết chết diễn viên trong kịch bản kia vậy.

Một khi hắn bộc lộ lực lượng siêu phàm của mình, hắn sẽ một lần nữa trở lại là chính mình, là người ở bên ngoài kia, chứ không phải nhân vật bản thân đang đóng vai.

Mà không nằm trong kịch bản, hắn biết dùng thứ gì để can thiệp vào nội dung vở kịch đó đây?

Rất nhanh, Lâm Ân đã hiểu được điểm này.

Cho nên, lực lượng siêu phàm chỉ có thể giúp hắn giữ mạng, mà không thể giúp hắn phá cục được!

Ông ——

Gần như cùng thời điểm ấy, những cái mặt người vốn bị khảm lên vách tường kia, lại một lần nữa sinh trưởng.

Chúng hóa thành từng vũng dịch nhầy đặc sệt, dấp dính, rơi xuống mặt sàn, sau đó lại hóa thân thành từng con quỷ ảnh cao lớn.

Lần này, chúng không hóa thân thành một con, cũng không hóa thân thành hai con, mà là một đám đông, tới mấy chục con quỷ ảnh!

Lâm Ân quyết đoán ngừng tiến công, lập tức chuyển thành phòng thủ.

Hai bên đã giao chiến với nhau mấy hiệp, cuối cùng một âm thanh lạnh lùng cũng vang lên.

Tách tách —— Kim đồng hồ vừa nhúc nhích. Khiến cho mảnh hắc ám vốn bao trùm khắp gian phòng, lại nhanh chóng rút đi, mà trong khoảnh khắc ấy, mấy chục con quỷ ảnh cũng tan biến theo thuỷ triều hắc ám.

Nhưng lần này, thứ phát ra ánh sáng lại không phải ngọn đèn loe loét trên đầu.

Mà là đám cháy!

Cả phòng học đều bắt đầu bị hừng hực thiêu đốt, vách tường đang bong ra từng mảng, cái bàn đang bắt lửa, từng bộ thi thể bên trong đều trở thành dung môi thúc đẩy đám cháy nhanh chóng bùng lên.

Lâm Ân biết, thời gian bên trong phòng học này đang trôi cực nhanh. Theo mỗi một lần hắc ám buông xuống, nó đều bị thúc đẩy đi tới đoạn kết của câu chuyện đã từng xảy ra trước đó.

Nghĩ là gói gọn trong vòng ba mươi phút, cả phòng học này đều sẽ bị lửa thiêu rụi.

Lâm Ân cắn răng, nhanh chóng thu hồi Dạ Ma Đao.

Vũ lực không thể giải quyết được vấn đề. Hắn nhất định phải nhanh chóng tìm được phương pháp đối phó với con "Quỷ" kia trong khoảng thời gian cuối cùng này.

Chắc chắn là vẫn còn một chút manh mối nào đó mà hắn còn chưa tìm được!

Bên trong biển lửa hừng hực, Lâm Ân lại quay về chỗ ngồi của mình.

Mặc kệ lưỡi lửa đang điên cuồng phun ra, hắn khẽ chau mày, ép chính mình phải duy trì bình tĩnh.

Căn cứ vào những manh mối hắn đã đạt được trước mắt, sở dĩ nhân vật mà hắn đang đóng vai này có thể tiếp xúc đến "Quỷ", hoàn toàn là do mẹ của cậu ấy.

Mẹ của cậu ấy là một "Linh môi" .

Linh môi là một loại chức nghiệp có thể tiến hành trao đổi cùng vong hồn người chết.

Mà ở bên trong nhật ký của cô bé kia, bởi vì nguyên nhân nào đó mà mẹ của cậu bạn này đã bị cha của cậu ấy giết chết. Đó chính là nút thắt mở màn cho bi kịch.

Hẳn là ở trong tay cậu thiếu niên kia, vẫn còn giữ một vài vật phẩm do mẹ mình lưu lại.

Giờ khắc này, đột nhiên ánh mắt Lâm Ân rơi xuống cuốn bút ký đang đặt trên bàn học.

Chẳng lẽ thứ đó chính là cuốn bút ký này...

Là hàng chữ bằng máu bên trên bản bút ký ấy đã nói cho hắn biết quy tắc của khảo hạch lần này, bởi vậy ngay từ đầu, nó đã bị hắn mặc định coi là lời giới thiệu mà căn phòng này cung cấp cho

hắn.

Nhưng rõ ràng là nội dung kia không đúng. Bởi vì chiều hướng phát triển của sự kiện kia không hề tiến hành như những gì hàng chữ bằng máu trên cuốn bút ký kia nói.

Sau khi con quỷ kia giết chết ba học sinh, nó đã bắt đầu trở nên mất khống chế.

Mà Lâm Ân lại biết rất rõ, mỗi một vật phẩm bên trong phòng học này đều mang theo ý nghĩa tượng trưng của mình.

Thế thì quy tắc của bản bút ký và những chữ bằng máu ấy là gì?

Hoặc là nói, nó tượng trưng cho cái gì ở trong phòng học này?

Trong nháy mắt, Lâm Ân đã nắm được điểm mấu chốt.

Là【 chỉ dẫn 】!

Đúng vậy!

Đối với một học sinh đã bị bắt nạt trong khoảng thời gian quá dài như cậu thiếu niên ấy, đối với một bé trai đã tận mắt chứng kiến cô bé duy nhất đối xử tốt với mình bị những kẻ bắt nạt mình ức hiếp… Nếu cậu ấy phát hiện ra di vật do mẹ mình lưu lại có thể báo thù thay mình, cậu ấy sẽ làm như thế nào?

Khẳng định rằng cậu ấy sẽ không tiếc hết thảy mà vận dụng nó!

Thậm chí có phải trả giá bằng sinh mạng của chính mình!

---

[1] : khóa máu, có thể hiểu là dùng phần mềm hack giữ cho điểm sinh mệnh ở nguyên một giá trị cố định, không mất máu cũng

không tăng máu. Như vậy, dù bị người khác đánh, dù bị người khác nổ súng bắn, giá trị sinh mệnh vẫn còn nguyên, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng.

Chương 390: Linh Môi Bút Ký!!!

Bản bút ký ấy đã chỉ dẫn cậu thiếu niên kia.

Cho nên, rất có khả năng, ý nghĩa của bản bút ký này ở tiếp điểm thời gian đó, chính là một vật dẫn, hoặc một bước ngoặt, giúp cậu thiếu niên kia tiếp xúc với lực lượng linh dị!

Lâm Ân cau mày, nhanh chóng mở bản bút ký ấy ra.

Nhưng không có.

Đột nhiên, ngay tại khoảnh khắc hắn có chút nản lòng vì bản thân không phát hiện được điều gì, thì bỗng dưng, hắn nhìn ra trên bản bút ký này có một khoảng trống. Trên khoảng trống này vẫn còn lại dấu vết, cho thấy rằng từng có một trang giấy hiện hữu ở nơi đây, nhưng đã bị ai đó xé rách đi rồi.

Hắn nhanh chóng lấy ra tờ giấy vẽ con mắt màu huyết hồng kia, chậm rãi trải phẳng, đối chiếu.

Đến đây, đột nhiên con ngươi trong mắt Lâm Ân thoáng co rụt lại.

Hai thứ này vừa khít với nhau!

Nói cách khác, tờ giấy vẽ con mắt kia vốn là một trang trong bản bút ký này, nhưng đã bị cậu thiếu niên kia xé xuống.

Hắn tìm đúng phương hướng rồi!

"Hoa lạp lạp" ——

Gần như trong nháy mắt khi Lâm Ân ghép tờ giấy bị xé kia về

đúng vị trí của nó, phía trên bản bút ký lại từng chút từng chút một hiện ra những hàng chữ máu.

Thành công rồi!

Lâm Ân lập tức tập trung nhìn vào.

Chỉ thấy phía trên bìa sách nhanh chóng xuất hiện mấy chữ màu máu rất to:

【 linh môi bút ký 】

Lâm Ân híp mắt, bắt đầu nhanh chóng đọc nội dung bên dưới.

Có vẻ như đây là cuốn bút ký do mẹ của cậu thiếu niên kia tự tay viết xuống, cũng là một thứ đánh dấu sự biến chuyển quan trọng, khiến cho cậu ấy biết đến và quyết định ký kết khế ước cùng con "Quỷ" kia

【 Trong quá trình trao đổi với càng ngày càng nhiều người chết, năng lực linh môi của ta cũng đang nhanh chóng tăng trưởng. Nhưng nó càng tăng trưởng ta lại càng cảm thấy sợ hãi, bởi vì ta chợt phát hiện, dường như ta đang chậm rãi tới gần một lĩnh vực thần bí, một thứ không nên bị phàm nhân chạm vào. 】

【 Đó là một thế giới hắc ám... 】

【 Thường thì loại cảm giác này sẽ trở nên rõ ràng hơn vào thời điểm ta thông linh với vong hồn của một tên tội phạm giết người, bởi vì không phải lần nào linh môi cũng có thể thành công. Đặc biệt là ở thời điểm thông linh tới những người chết từng mắc phải tội ác tày trời, trong quá trình ấy sẽ gặp phải một chút trở ngại khó có thể nắm bắt được. 】

【 dùng ngôn ngữ trong nghề của chúng ta để miêu tả một chút, chúng ta gọi nơi ấy là "Cõi Chết" 】

【 Từ xưa đến nay, bên trong quy tắc của linh môi, đều đã nghiêm khắc cảnh cáo, chỉ cần cảm nhận được tầng trở ngại kia, chúng ta phải lập tức ngừng thông linh, nhưng một lần ấy, ta không thể nhịn được sự hiếu kỳ trong lòng, bởi vì ngay lúc đó, năng lực thông linh đã giúp ta hiểu được rằng, nếu tiếp tục, ta hoàn toàn có thể đột phá cánh cửa đi tới nơi gọi là "Cõi Chết" kia. Ta thực sự rất tò mò rốt cuộc nơi đó là đâu. Bởi vậy, ta đã quyết định tiếp tục. 】

【 ta đã thành công thông linh với tên tù phạm giết người nọ, điều này cũng cho phép ta nhìn thấy một chút hình ảnh ở bên trong "Cõi Chết" kia. 】

【 Nơi ấy có vô số ác linh, vô số quái vật, vô số tồn tại vặn vẹo… Nó hệt như một cơn ác mộng giữa ban ngày vậy. 】

【 hơn nữa từ sau lần thông linh đó, ta chợt cảm nhận được một chuyện rất kỳ lạ, dường như ta đã bị một thứ gì đó theo dõi rồi. 】

【 Là một đôi mắt. 】

【 Một đôi mắt ở "Cõi Chết" bên kia, một mực gắt gao nhìn chằm chằm vào linh hồn của ta! 】

【 ta bắt đầu thay đổi tính tình, trở thành vô cùng hoảng hốt và nóng nảy, cũng như không ngừng nằm mơ thấy ác mộng. Một vài lần ngẫu nhiên, sau khi tỉnh lại từ trong giấc ngủ, ta chợt phát hiện, chính mình thường xuyên ghi chép lại một vài thứ gì đó rất kỳ lạ, thậm chí ta còn viết xuống bản bút ký của mình những loại văn tự và ký hiệu mà chính bản thân ta cũng hoàn toàn không biết chúng có nghĩa là gì. 】

【 Dần dần, ta bắt đầu không khống chế được những nội dung mình đang viết ra. 】

【 Ta có một loại cảm giác mãnh liệt rằng, những văn tự và ký hiệu xa lạ mà bản thân ta hoàn toàn không biết là gì kia, đang chỉ thẳng về phía một tồn tại tà ác nào đó. Có vẻ như nó chính là một loại triệu hồi và khế ước... Có vẻ như một thứ gì đó muốn thông qua tay của ta để buông xuống nơi này... 】

【 ta muốn hủy diệt những văn tự kia đi, nhưng mỗi lần ta nảy sinh loại ý niệm này trong đầu, một cơn buồn ngủ mãnh liệt sẽ ập đến. 】

【 ta biết, ta không thể tiếp tục ngồi chờ chết nữa! 】

【 ta phải làm một lần thử nghiệm cuối cùng! 】

【 nếu thành công, kể cả khi hắn buông xuống, ta cũng có thể dùng "Mỏ neo trong tim" [1] bao vây hắn vào trong một vòng tuần hoàn chết chóc, hắn tuyệt đối không trốn thoát được! Tuyệt đối! 】

Mà trang tiếp theo sau nội dung này, chính là hình con mắt được dùng máu vẽ nên.

Tiếp đó là chi chít những văn tự và ký hiệu.

Lâm Ân liếc mắt một cái đã nhìn ra, những văn tự và ký hiệu mà bà ấy không cách nào phá hủy được kia, lại chính là văn tự của thế giới hắc ám này!

Lâm Ân nhíu mày.

Chẳng lẽ… "Cõi Chết" mà mẹ của cậu thiếu niên kia chạm đến, chính là thế giới hắc ám nơi hắn đang sinh tồn?

---

[1] : mỏ neo trong tim là kỹ xảo tâm lý hạng nhất trong quá trình học "Lập trình ngôn ngữ tư duy" (viết tắt là NLP - Neuro-Linguistic Programming), cũng có thể gọi nó là pháp tắc liên tưởng.

Gọi nó là mỏ neo trong tim bởi vì khi sử dụng loại kỹ xảo này, phải liên kết trạng thái tâm lý hoặc sinh lý nào đó của bản thân với một dạng hành vi hoặc động tác nào đó, giống như đặt cho mình một cái mỏ neo vậy.

NLP hay Lập trình Ngôn ngữ Tư duy, là một phương pháp khám phá mối quan hệ giữa thần kinh học (hệ thống thần kinh), ngôn ngữ (cả giao tiếp bằng lời nói và phi ngôn ngữ) và lập trình (các kiểu hành vi và suy nghĩ). Nó được phát triển vào những năm 1970 bởi Richard Bandler và John Grinder.

Còn vòng tuần hoàn chết chóc, có thể hiểu nó là vòng lặp thời gian trong phim ảnh. Muốn hiểu thêm về cái này, đề cử xem phim Edge Of Tomorrow - Cuộc Chiến Luân Hồi hoặc là Triangle – Tam Giác Quỷ.

Chương 391: Văn Tự Hiến Tế!

Giờ khắc này, Lâm Ân đã ý thức được rõ ràng tình huống trước mắt.

Kịch bản này tuyệt đối không chỉ đơn giản là do căn phòng hắn vừa bước vào bịa đặt ra. Mà rất có khả năng nó chính là một sự kiện nào đó, từng chân chính phát sinh tại thế giới hiện thực, chỉ bị căn phòng này phản chiếu lại, rồi dùng làm khảo nghiệm cho hắn mà thôi!

Nói vậy, phương pháp mà mẹ của thiếu niên kia để lại cho cậu ấy là gì?

Mỏ neo trong tim?

Vòng tuần hoàn chết chóc...

Hắn nhanh chóng nhìn xuống đoạn văn tự và ký hiệu mang theo ý tứ triệu hồi rõ rệt bên dưới.

【 lấy máu và thịt của chi phối giả làm danh nghĩa, ta cầu xin ngài hãy đáp lại lời thỉnh cầu được trở thành thân thuộc của ta. 】

【 ta nguyện ký kết khế ước nguyền rủa cùng ngài. 】

【 ta nguyện làm bạn với hận ý, ta nguyện dùng thân thể và linh hồn của mình, hiến dâng cho Oán Ma đại nhân sử dụng. 】

【 ta nguyện đi gieo rắc tai họa và nguyền rủa, ta nguyện đồng hành với vận rủi, ta nguyện hiến thân cho ngài. 】

...

Đó là một đoạn văn tự hiến tế mang theo ý tứ tà ác vô cùng mãnh liệt.

Mà thật hiển nhiên, nhân vật hắn đang đóng vai kia đã tìm được bản bút ký do mẹ của cậu ấy lưu lại, hơn nữa cậu ấy còn trực tiếp bỏ qua lời cảnh báo của mẹ mình, sau đó thành công ký kết khế ước cùng con Oán Ma này.

Nói vậy, phương pháp mà mẹ của cậu ấy nhắc đến là gì?

Nếu nói đây là một sự kiện đã sớm xảy ra từ trước, thì có phải phương pháp kia đã thành công rồi?

Vòng tuần hoàn chết chóc...

Mỏ neo trong tim...

Khoảnh khắc kia, đột nhiên Lâm Ân ngẩng đầu, ánh mắt lập tức nhìn thẳng vào chiếc đồng hồ được gắn trên vách tường!

Tuần hoàn...

Là thời gian tuần hoàn?

Gần như trong giây phút ấy, Lâm Ân như được thể hồ quán đỉnh (được truyền thụ tri thức, nhận được dẫn dắt, dẫn tới triệt để tỉnh ngộ).

Đúng vậy!

Khẳng định là đúng rồi!

Khẳng định là phương pháp do mẹ của cậu thiếu niên kia lưu lại đã có hiệu quả. Nghĩa là sau khi tất cả những học sinh trong phòng học này đều bị giết đi, thời gian ở nơi này cũng không tiếp tục trôi đi nữa, nó bắt đầu quay ngược lại, và không ngừng trình chiếu toàn bộ quá trình.

Mà đoạn thời gian hắn đang tồn tại này, chính là một đoạn trong vô số những lần vòng tuần hoàn kia lặp lại.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao những học sinh đã chết đi kia, lại tiếp tục xuất hiện bên trong phòng học này, sau đó lại một lần nữa bị giết chết!

Kỳ thật vòng tuần hoàn ấy đã sớm bắt đầu từ rất lâu rồi!

Mà hình chiếu của con Oán Ma kia cũng chính là con "Quỷ" nọ đã bị thủ đoạn do mẹ của cậu thiếu niên ấy thiết lập từ trước, vây khốn lại!

Nhưng rốt cuộc là bà ấy đã dùng loại phương pháp nào?

Mỏ neo trong tim (Tâm miêu)?

Lâm Ân cau mày, cẩn thận tự hỏi về từ khóa này.

Có thể lý giải từ “miêu” ấy là khóa chết.

Còn từ “tâm”, ý nghĩa của từ này rất rộng, nó vừa có thể là trái tim, vừa có thể là tâm linh, linh hồn.

Mà hiển nhiên, ý nghĩa chân chính của từ “tâm” này, chính là trường hợp sau.

Nếu nói như vậy...

"Lợi dụng một loại ý niệm kiên định nào đó trong lòng... trực tiếp khóa chết con Oán Ma kia..."

Lâm Ân nhíu mày.

"Sau đó phát động vòng tuần hoàn này..."

Mà gần như khoảnh khắc hắn nói xong câu này, ngọn đèn trên đỉnh đầu lại một lần nữa trở nên ảm đạm.

Hắc ám nhanh chóng buông xuống như thủy triều.

Đột nhiên một con dao nhọn chọc thẳng vào phía sau lưng hắn, thậm chí còn đâm xuyên qua lồng ngực của hắn, nhưng khóe miệng Lâm Ân lại nhếch lên.

"Ta đã biết rồi."

Giờ khắc này, Lâm Ân chợt mỉm cười, đột nhiên vươn tay về phía sau lưng mình, trực tiếp bắt lấy gương mặt của con quỷ ảnh kia.

Dưới lực lượng thật lớn ấy, con quỷ ảnh kia lập tức bị hắn nặng nề ném về khu vực phòng học phía trước mình.

"Nếu tất cả câu chuyện này đều phát triển chung quanh "Ta", thì đương nhiên phương pháp phá cục cuối cùng cũng nằm trên người "Ta"."

Lâm Ân không hề để ý đến miệng vết thương trên ngực mình.

Hắn đưa ánh mắt thâm trầm, đối diện với con quỷ ảnh vừa chậm rãi đứng lên giữa vùng hắc ám trước mặt, nhìn nó giống như mị ảnh, bắt đầu phân hóa ra thật nhiều những cái bóng giống nhau như đúc.

Nhưng Lâm Ân lại không hề động thủ.

"Ngươi vốn là ma quỷ, ngươi thật sự có thể đùa bỡn những người bình thường kia trong lòng bàn tay, nhưng đồng thời, chính sự ngạo mạn và ngu xuẩn của ngươi, cũng bắt ngươi phải trả một cái giá không nhỏ."

Lâm Ân cười lạnh nói: "Chính ngươi đã giết cô bé kia, cũng chính ngươi đã đưa thi thể của cô bé ấy đến nơi này?"

"Bởi vì nếu ta là một con quỷ giống ngươi, ta cũng vui lòng

làm chuyện như vậy. Cứ để cho thằng nhóc con vốn đã ký kết khế ước cùng mình nghĩ rằng, bản thân cậu ấy đã hoàn thành công cuộc trả thù ấy, sau đó..."

"Sau đó ngươi lại đưa thi thể của cô bé kia tới trước mặt cậu ấy, nói cho cậu ấy biết, kỳ thực cái chết của người mà cậu ấy quan tâm nhất kia, vốn là kiệt tác của ngươi..."

"Ta nghĩ, ngươi nhất định sẽ vô cùng nguyện ý nhìn thấy vẻ mặt của cậu ấy vào thời khắc mọi chân tướng đều sáng tỏ kia."

Cùng lúc này, tất cả những học viên ở bên ngoài, nghe giọng nói của Lâm Ân truyền đến từ trên khung hình ảnh trước mặt, đều tỏ ra kinh ngạc vô cùng.

Lâm Ân mỉm cười nói: "Mà ngươi có thể giấu cô bé kia ở đâu chứ?"

"Dưới tình huống ngươi và thiếu niên kia đang xài chung một bộ thân thể, thì phải giấu ở nơi nà, mới có thể làm cho cậu ấy càng thêm suy sụp và thống hận đây?"

Ngay trong nháy mắt kia,

Ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn khiếp sợ của nhóm học viên bên ngoài, Lâm Ân vốn đang mỉm cười, lại đột nhiên vươn tay tới, trực tiếp xé toang lồng ngực của mình ra, rồi thọc tay vào bên trong, túm chặt lấy dạ dày của mình.

"Những con ma quỷ như các ngươi!" Lâm Ân cắn răng, khóe miệng gần như đã nhếch đến bên tai: "Luôn thích dùng loại phương thức ác liệt này để làm cho một con người trở nên khủng hoảng và oán hận."

Ông ——

Trong nháy mắt, giữa khung hình ảnh trước mặt, bàn tay vốn

đang túm chặt lấy dạ dày của Lâm Ân, lại từng chút từng chút một mà bóp chặt lại.

Sau đó, hắn cắn răng, khom lưng xuống, mở to miệng, không ngừng nôn khan, tựa như người kia vốn không phải hắn, mà là nhân vật hắn đang đóng vai kia.

Chương 392: Chìa Khóa Của Lâm Ân!

Từng chút từng chút một, hắn hung ác mở to miệng ra, từ bên trong khoang miệng chậm rãi trào ra thật nhiều, thật nhiều tóc.

Hắn lại dùng một bàn tay khác nắm lấy phần tóc thấm đẫm lớp dịch nhầy kia, rồi chậm rãi kéo chúng ra khỏi miệng mình.

Đầu tiên là đỉnh đầu, sau đó là phần trán, con mắt, cái mũi...

Một cái đầu con gái bị dịch dạ dày ăn mòn gần như đã biến dạng, đang từng chút từng chút một bị hắn nỗ lực kéo ra từ trong miệng mình.

【 đinh! Giá trị tinh thần của quan chủ khảo -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của quỷ hút máu -20】

【 đinh! Giá trị tinh thần của máy móc khôi lỗi -10】

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy hoảng sợ của những học viên kia, không chỉ đầu, mà phần cổ, bả vai, thân thể của cô bé ấy, cũng từng chút từng chút một bị hắn dùng loại phương thức khủng bố này kéo ra khỏi dạ dày của mình

Tại thời khắc này, ngay cả con "Quỷ" kia cũng ngừng lại.

Oa lạp lạp —— dần dần, thi thể đã hư thối nặng nề của cô bé ấy cũng chui ra, rơi xuống sàn nhà trước mặt Lâm Ân.

Lâm Ân chống tay xuống mặt đất, kịch liệt thở hổn hển, nhưng hắn vẫn bình tĩnh ngẩng đầu lên, cười lạnh nhìn con “Quỷ” kia,

nói: "Là như vậy đúng không? Là sau khi ngươi giúp nhân vật ta đang đóng vai giết hết toàn bộ những con người ở nơi này, ngươi đã dùng chính phương thức như vậy, khiến cho một màn vừa rồi xuất hiện ngay trước mặt cậu ấy?"

"Thú vị tới cỡ nào chứ?"

"Một cô bé duy nhất đối xử tốt với ta lại vì ta mà chết, hơn nữa thi thể của cô ấy còn một mực ở trong dạ dày của chính ta, không ngừng bị dịch vị dạ dày tiêu hóa."

"Được rồi, tóm gọn lại toàn bộ tình tiết nhé, đơn giản thôi. Dựa vào con quỷ là ngươi, ta đã giết hết tất cả những người ta oán hận, nhưng tới cuối cùng, khi ta biết được rằng, thứ ta oán hận nhất vốn không phải những người vừa bị giết kia, mà chính là con quỷ ngươi, thì đó cũng là lúc bản thân ta bị con quỷ mà mình cần phải oán hận nhất kia nô dịch?"

"Hẳn là lúc ấy ngươi đã rất vui vẻ nhỉ?"

Kỳ thật Lâm Ân đã sớm đoán được tình huống này từ trước rồi.

Bởi vì hắn của hiện tại, vốn không còn là một nhân loại bình thường trên địa cầu trước kia nữa. Hắn đã trải qua đủ loại gian nan tôi luyện trong suốt hai năm sinh tồn tại thế giới hắc ám này rồi.

Hắn đã chứng kiến rất nhiều chuyện còn làm người ta nghe mà rợn người hơn thế nữa.

Cho nên hắn hiểu rõ thủ đoạn của đám ma quỷ kia hơn bất cứ ai khác bên ngoài!

Bọn chúng sẽ dùng đủ các loại phương pháp đến đối xử với những sinh linh sơ sảy rơi vào thế giới này, sau đó thưởng thức và hưởng thụ nỗi sợ hãi cũng như cảm giác thống khổ của bọn họ.

Mà trên thực tế, chuyện cô bé kia đang ở bên trong dạ dày của hắn đã được ám chỉ ngay trên bức ảnh chụp và hình dung trên đó rồi.

Bởi vì bên trên bức ảnh chụp kia có dấu vết mục nát, đặc biệt là gương mặt của cô bé trên bức ảnh chụp ấy có mang theo những vết thối rữa loang lổ.

Mà máu tươi trên bức ảnh chụp cũng báo hiệu rằng, cô bé đã tử vong.

Còn một điều quan trọng hơn...

Lâm Ân cười lạnh, nhẹ nhàng đưa tay lau lớp dịch nhầy trên khóe miệng, nói: "Uông Đào, đã tuần hoàn nhiều lần như vậy rồi, cậu cũng nên đi ra đối mặt với hiện thực thôi..."

Nói xong, hắn chậm rãi vươn tay tới, vòng ra sau đầu mình, chạm vào khuôn mặt vẫn một mực xuất hiện sau đầu mình kia, chạm vào đôi mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm về hướng ngược lại với hắn.

Trong nháy mắt, dường như vừa có một chất lỏng lạnh lẽo dính lên bàn tay.

"Cô ấy đã chết, cô ấy đã chết rồi."

Mà cũng chính tại khoảnh khắc này. một âm thanh rên rĩ tựa như chủ nhân của nó đang phải kiềm nén áp lực lớn lao đến mức tận cùng, tựa như tiếng kêu ai oán của một con thú nhỏ đầy rẫy bi thương, vang lên từ sau đầu hắn, một mực quanh quẩn giữa phòng học này.

Bên trong âm thanh kia tràn ngập nỗi thống khổ và hận thù vô tận.

Ngay khi giọng nói ấy vang lên, toàn bộ những con quỷ ảnh

đang đứng đầy bên trong phòng học, lập tức trở nên kích động, chúng rít gào một tiếng, rồi điên cuồng lao thẳng về phía Lâm Ân.

Nhưng Lâm Ân không hề động đậy, hắn vẫn hướng ánh mắt sâu kín của mình, nhìn thẳng về phía trước, trong khi từng nhánh xúc tu trên người lập tức nổ bắn ra ngoài, gắt gao ngăn cản những quỷ ảnh kia ở bên ngoài.

"Cô ấy chính là mỏ neo trong tim cậu?"

"Tuy bình thường, hai người không có gặp gỡ nhiều, tuy bình thường, hai người chẳng mấy khi trò chuyện cùng nhau, nhưng ở bên trong ngôi trường giống như địa ngục ấy, có lẽ cô bé kia đã sớm đã trở thành người mà cậu gửi gắm toàn bộ hy vọng và tình yêu thương rồi."

Càng nghe hắn nói, khuôn mặt đằng sau đầu càng trở nên thống khổ, càng trở nên bi ai không thôi.

Lâm Ân nhắm hai mắt lại.

Hắn có thể hiểu được.

Trong hoàn cảnh đầy rẫy tuyệt vọng và thống khổ, cứ một mực bủa vây bốn phía, kể cả khi đó chỉ là một chút ân trạch nho nhỏ... cũng có thể khiến cậu thiếu niên này gắt gao gìn giữ, cẩn thận ghi khắc trong tim.

Bởi vì gần như… đó chính là ánh sáng duy nhất dành cho cậu ấy rồi.

Có lẽ đối với cô bé kia, đó chỉ là một hành động nho nhỏ, xuất phát từ tấm lòng nhân ái, muốn đứng lên bảo vệ kẻ yếu thế mà thôi, nhưng đối với thiếu niên này, đó lại là tất cả.

Mà bất cứ ai cũng vậy thôi, không một người nào cho phép kẻ khác gây thương tổn tới ánh sáng duy nhất trong lòng mình...

Có thể nói, thiện ý của cô bé kia đã mang đến hi vọng cho cuộc đời của cậu ấy, nhưng đồng thời, chính nó cũng là điểm mấu chốt, đẩy cậu ấy đi về hướng cực đoan.

Hóa ra khuôn mặt đằng sau đầu Lâm Ân, không chỉ ẩn chứa con “Quỷ” ấy, nó cũng ẩn chứa cả Uông Đào, nhân vật mà hắn đang đóng vai kia.

Mà ánh mắt luôn nhìn về phía sau của đối phương lại nói lên rằng, cậu ấy hoàn toàn không muốn đối mặt với tương lai đã phát sinh kia.

Cậu ấy đã tự băng kín bản thân lại, đã tự ép bản thân phải luôn luôn nhìn về phía sau, bởi vì ít nhất là trước khi cậu ấy chân chính biết được chân tướng của mọi chuyện, cô bé kia vẫn còn sống sót.

Cô ấy chính là "Mỏ neo trong tim" mà mẹ Uông Đào từng nhắc tới.

Có lẽ cô bé ấy chính vì một chút ký thác mỏng manh, một chút khát vọng níu kéo khiến cho cậu ấy không muốn triệt để rơi vào hắc ám, không muốn khuất phục trước hiện thực…

Cũng có lẽ đó là một tia... chấp niệm... khiến cho cậu ấy thà chết vẫn muốn giữ mãi hình ảnh của cô bé ấy ở trong lòng mình…

Mà mỏ neo trong tim cậu ấy, cũng chính là chiếc chìa khóa của Lâm Ân.

Chương 393: Kịch Bản Không Thể Thay Đổi Được???

Một tiếng rên rĩ đầy thống khổ vang lên.

Bàn tay Lâm Ân đã bắt đầu không thể khống chế được, cứ một mực đưa ra sau đầu mình, rồi dùng tay, hung hăng xé khuôn mặt đang bi thương gào thét ở đằng sau đầu mình xuống.

Mà những hình vẽ con mắt vốn phủ kín phía sau lưng Lâm Ân, cũng bắt đầu không ngừng giãy giụa, hiện ra những linh hồn học sinh đang không ngừng rít gào, bọn họ bị hàng đống máu thịt bẩn thỉu vặn vẹo, đè ép vào cùng một chỗ, sau đó lại bị Uông Đào điều khiển hóa thành một bộ thân thể mới.

Bọn họ cũng giống Uông Đào, toàn bộ đều là bị con ác quỷ kia cắn nuốt linh hồn.

Lâm Ân nhìn cậu ấy thống khổ mà vặn vẹo, quỳ rạp xuống phía trước bộ thi thể hư thối của cô bạn kia, đau đớn ôm mặt khóc.

Bộ móng tay bén nhọn của cậu ấy gần như đã đâm vào mặt chính mình rồi.

Ngọn lửa vẫn hừng hực thiêu đốt, chiếu sáng cả căn phòng, ở bên trong hình ảnh phản chiếu của khung cửa sổ bằng thủy tinh, cảnh tượng trước mặt hắn bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Như thể một vòng tuần hoàn mới lại sắp sửa bắt đầu.

Cậu thiếu niên kia đi tới ngồi xuống chiếc bàn học của mình, lạnh lùng đưa mắt chăm chú nhìn vào con “Quỷ” kia, thứ tồn tại

đã mở ra một màn đồ sát vì mình.

Khắp nơi đều là tiếng thét chói tai của nhóm học sinh đang chạy trốn.

Khắp nơi đều là huyết dịch màu đỏ tươi.

Từng dao, từng dao giết sạch tất cả mọi người!

Nhưng trong lòng cậu ấy không có bất cứ một chút thương hại nào, có chăng chỉ là hận ý không kiềm nén được mà thôi.

Có điều khi hình ảnh vừa chuyển, lại trông thấy cậu thiếu niên kia đang quỳ rạp xuống trước mặt con ma quỷ nọ, toàn thân run rẩy nhìn thi thể hư thối của cô bé vừa rơi xuống trước người mình.

Giống hệt hiện tại.

Chỉ có một thứ khác biệt, chính là dáng vẻ của cậu ấy.

Nhưng cũng có thể cậu ấy ở hiện tại, mới là dáng vẻ chân chính của cậu ấy trước kia, một linh hồn bị hận ý phá hủy thành từng mảnh nhỏ.

Khóc thảm thiết.

Không kiềm chế được oán hận mà khóc thảm thiết.

Lại chẳng đủ khả năng để làm gì…

Mà ở phía trước phòng học, Lâm Ân đang điều khiển những sợi xúc tu, không ngừng bức lui những con quỷ ảnh điên cuồng khác, nhưng càng ngày chúng nó càng phân chia thành nhiều quỷ ảnh hơn, khiến cho Lâm Ân cũng cảm nhận được áp lực cực lớn.

Nhưng chính vào lúc này.

Cùm cụp —— chiếc đồng hồ báo thức vẫn đang chạy, đột nhiên ngừng lại.

Trong nháy mắt, cả phòng học đều ngưng đọng, càng ngày càng nhiều con ác quỷ khủng bố được sinh ra cũng ngừng lại, giống như chúng nó vừa bị ấn nút tạm dừng vậy.

Lâm Ân cau mày, thu hồi xúc tu của mình lại, thoáng lui về phía sau một bước.

Hết thảy đều rơi vào đình trệ.

Ngọn lửa cũng không còn thiêu đốt nữa.

Phòng học không hề tan vỡ.

Chỉ có ở phía sau hắn, con quái vật được tập hợp lại từng mảnh nhỏ rời rạc, đang quỳ xuống phía trước thi thể hư thối của cô bé kia, thấp giọng khóc than.

Lâm Ân xoay người, nhíu mày nhìn hình ảnh ấy, sau đó hắn chậm rãi bước tới.

Bởi vì trước ngực bộ thi thể cô bé kia đã xuất hiện một chiếc chìa khóa không ngừng lóe sáng kim quang.

Nó chính là chiếc chìa khóa có thể giúp hắn vượt ải.

Lâm Ân khẽ cau mày, nhìn chiếc chìa khóa vừa rơi vào trong tay mình kia, cảm nhận được mùi vị của hai từ “Đuôi nát” [1] cực kỳ rõ ràng.

[1] : nguyên văn 烂尾 – lạn vĩ, có thể hiểu là công trình đang xây dựng, chưa hoàn thành nhưng đã bị bỏ dở, hoặc những bản thiết kế chỉ mới tồn tại trên giấy, hay những khu kiến trúc vẫn đang xây nhưng tiến độ càng ngày càng chậm.

"Chỉ như vậy là xong rồi?"

Cái chìa khóa thì đúng như những gì hắn đã nghĩ, nó nằm ngay trong cơ thể của cô gái kia.

Nhưng muốn lấy được chiếc chìa khóa ấy, phải hiểu được điểm mấu chốt là "Mỏ neo trong tim" này, cũng hiểu được cô gái ấy có ý nghĩa như thế nào đối với nhân vật mà bản thân hắn đang đóng vai.

Bởi vì chiếc chìa khóa kia tượng trưng cho hi vọng và quang minh.

Chỉ khi hiểu được những điểm này, hắn mới đủ khả năng tìm được chiếc chìa khóa đang bị che giấu kia.

Nhưng chỉ như thế là kết thúc rồi sao...

Lâm Ân cau mày nhìn xuống con quái vật đang đờ đẫn, vặn vẹo, quỳ rạp xuống trước mặt cô bé kia.

Đúng vậy.

Đối với một người từ bên ngoài đến như hắn, mọi chuyện đã kết thúc rồi.

Bởi vì đây chỉ là một lần khảo hạch.

Mà khung cảnh hắn vừa tham dự vào cũng chỉ là một trong vô số lần kịch bản ấy được tái hiện lại mà thôi.

Và trong lịch sử không có hắn tham dự vào kia, vòng tuần hoàn chết chóc ấy vẫn còn có thể không ngừng tiếp diễn.

Uông Đào cùng với con ma quỷ kia, sẽ lặp đi lặp lại câu chuyện cũ này đến vô hạn.

Hắn không tồn tại trong đoạn lịch sử chân chính nọ.

Hắn cũng không phải người trong kịch bản này.

Hắn chỉ là một vị khách qua đường.

Cũng giống như những người tham gia khảo hạch Dạ Y khác, tiến vào rồi bước đi, coi như bản thân vừa nằm mơ một giấc mộng không quá êm đẹp là đủ.

"Cầm cái chìa khóa lên, đến cửa ải tiếp theo đi." Con quái vật vặn vẹo ấy cũng thấp giọng nói một câu.

Giống như căn phòng này đang mượn dùng cái miệng của nó để phát ra lời thúc giục hắn.

Hàng chân mày trên trán Lâm Ân càng thêm nhíu chặt lại.

"Đây thật sự là một cái kịch bản không thể thay đổi được?"

Con quái vật vặn vẹo kia lại thấp giọng nói: "Đúng vậy."

Giọng nói của gã rất bình thường, chỉ đều đều không lên cao, không xuống thấp, nhưng rơi vào trong tai người khác, lại tràn đầy tang thương.

Một cuốn kịch bản không thể thay đổi.

Một vở kịch đã lên sân khấu là máy móc vận hành, không thể chuyển biến được kết cục.

Không có bắt đầu, cũng không có kết thúc.

Lâm Ân nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay, lại đưa mắt nhìn thoáng qua cánh cửa phòng học.

Rốt cuộc, hắn vẫn quyết định xoay người, hít sâu một hơi, nặng nề tiến về phía kia.

Mãi cho đến khi bản thân đã lại gần bậc cửa, đột nhiên hắn ngừng lại.

Xung quanh chợt rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Tất cả mọi thứ bên trong phòng học này đã bị thời gian ngưng đọng lại, chỉ còn duy nhất một con quái vật ở khu vực trung tâm kia còn đang trống rỗng ngồi xuống phía trước thi thể cô bé nọ, nắm chặt bàn tay đã hư thối kia, một khắc cũng không rời.

Chương 394: Tôi Muốn Thử Một Lần...

Mà ở bên ngoài, cũng không biết vì sao khi tất cả những học viên khác nhìn thấy Lâm Ân thành công lấy được chiếc chìa khóa nọ, cả đám đều nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Quan chủ khảo xoa xoa huyệt Thái Dương của mình, nói: "Kế tiếp hẳn là cửa thứ ba rồi... Với khả năng quan sát và năng lực suy luận cậu ấy vừa biểu hiện ra ngoài ở cửa này, theo tôi nghĩ hẳn là cậu ấy có thể dễ dàng thông qua cửa ải đằng sau..."

Con quỷ hút máu kia có chút sầu lo nói: "Quan chủ khảo, kịch bản kia thật sự không thể thay đổi được sao? Làm người ta quá đau lòng rồi!"

Quan chủ khảo cười khổ một tiếng nói: "Kịch bản chỉ là kịch bản, những gì chúng ta vừa nhìn thấy cũng chỉ là một lần mô phỏng lại bên trong không gian ảo tưởng mà thôi, dù có làm như thế nào thì chuyện cũng xảy ra rồi, nó đã được định trước là không thể thay đổi được."

Con quỷ hút máu kia lại có chút ủ rũ cúi đầu nhìn xuống.

Quan chủ khảo có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, gã đang muốn hoán đổi hình ảnh chuyển sang cửa thứ ba, nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên gã lại nghe được giọng nói của Lâm Ân truyền đến từ bên trong màn hình trước mặt.

"Tôi cho rằng cứ để như vậy là không tốt lắm đâu."

Quan chủ khảo và nhóm học viên vốn đang muốn quay đầu,

chuyển hình ảnh, đột nhiên cả đám đều ngẩn ra, lại lập tức hướng ánh mắt về phía màn hình trước mặt, hồi hộp lắng nghe.

...

Trong phòng học, Lâm Ân vẫn cầm chặt tay nắm cửa, đứng nguyên nơi đó, giọng nói lập tức từ phía xa xa vang lên.

"Tuy đây chỉ là kịch bản, nhưng thật sự không có cách nào để thay đổi kết cục một chút hay sao?"

Phòng học vẫn một mực bị đóng băng, vẫn một mực chìm trong mảnh tĩnh mịch thê lương ấy. Con quái vật kia chợt trống rỗng mà chậm rãi quay đầu qua, từ phía xa xa, nhìn chằm chằm vào bóng lưng hắn.

"Ca ca" —— Lâm Ân khẽ hoạt động phần cổ một chút, sau đó quay lại, nhướng mày nói: "Rõ ràng kết cục mà bản thân tạo ra không có đạt đến trình độ hoàn mỹ, nhưng đột nhiên lại nói đã đạt tiêu chuẩn, thực sự khiến người ta vô cùng khó chịu mà!"

Nhóm học viên đều có chút kinh ngạc khi nghe những lời này.

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú mà trống rỗng của con quái vật kia, Lâm Ân dứt khoát buông lỏng tay nắm cửa, quay ngược người lại, đi tới trước mặt đối phương.

"Nếu đây là một chuyện đã từng chân chính phát sinh..." Lâm Ân vươn tay về phía gã, bên trong con ngươi phản chiếu hình ảnh của đối phương và thi thể cô bé nọ.

"Tôi thực sự lấy làm tiếc về những gì cậu đã trải qua."

"Tôi cũng thực sự lấy làm tiếc vì bản thân mình không thể chân chính tham dự vào bên trong câu chuyện này, nhưng nếu lúc ấy, tôi có mặt tại đó, tôi tuyệt đối sẽ không cho phép một tấm bi kịch như vậy phát sinh."

Hắn bình tĩnh vươn tay về phía cậu thiếu niên kia, tiếp tục nói: "Là một nhân loại, cũng là một bác sĩ, tôi thực sự rất lấy làm tiếc."

Bên ngoài, quan chủ khảo và những học viên kia đều mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn cảnh tượng đang diễn ra, đúng là trong lúc nhất thời, một câu cũng không nói ra được.

Bởi vì bọn họ biết, sự kiện xảy đến trong căn phòng kia cũng không phải chân chính tồn tại, nó chỉ là mô phỏng mà thôi.

Khẳng định là bản thân Lâm Ân cũng biết.

Nhưng...

Hắn vẫn...

Con quái vật kia chậm rãi hướng ánh mắt trống rỗng nhìn về phía hắn.

Cũng không biết đã qua bao lâu, đối phương khẽ cúi đầu, khóe môi tan vỡ nhẹ giật giật vài cái, bật ra hai tiếng: "Cám ơn."

Lâm Ân mỉm cười, vẫn một mực vươn tay ra, nói: "Ít nhất cũng nên bắt tay một cái chứ? Thật có lỗi vì tôi đã thế chỗ của cậu."

Con quái vật kia im lặng cúi đầu, không nói gì cả.

Cứ im lặng thật lâu, cuối cùng cậu ấy cũng nâng bàn tay đã tan vỡ, biến dạng của mình lên, nắm lấy tay Lâm Ân.

Nhưng gần như tại khoảnh khắc bàn tay Lâm Ân chạm vào bàn tay cậu ấy, đột nhiên một luồng ánh sáng màu trắng tới chói mắt chợt bừng lên trong tay Lâm Ân.

Ngay chớp mắt, một quầng sáng màu trắng đã nhanh chóng xuất hiện, bao phủ cả khung hình ảnh trước mặt, khiến cả đám người bên ngoài đều ngạc nhiên không thôi, nhưng lại không nhịn

được vội vàng nhắm hai mắt lại.

Thật hiển nhiên, biến hóa bất thình lình này đã nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Thứ ánh sáng màu trắng kia là chuyện gì đã xảy ra chứ?

Lúc này, trên khung hình ảnh kia, thứ ánh sáng màu trắng tới chói mắt ấy cũng gần như đã bao phủ cả phòng học vào bên trong rồi.

Thậm chí cả con quái vật kia, khi bị quầng sáng màu trắng ấy bao vây lại, đối phương cũng không nhìn thấy thứ gì cả, nhưng trong không gian màu sáng trắng ấy, cậu vẫn nghe được giọng nói của Lâm Ân.

"Có lẽ đây đúng là mô phỏng... Nhưng nó vẫn khiến người ta cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu."

"Cho nên cứ coi như đây là một loại thử nghiệm khá là ngây thơ và ấu trĩ của tôi đi, có lẽ nó cũng chẳng thay đổi được điều gì đâu, có lẽ mấy người các cậu thực sự chỉ là ảo ảnh..."

"Nhưng nếu tôi đã thật sự tiến vào nỏi này..."

Lâm Ân bình tĩnh đưa mắt chăm chú nhìn vào bọn họ, giống như một đứa trẻ con cố tình gây sự, trực tiếp phát động năng lực ký ức lúc trước đã mất đi đối với bọn họ: "Tôi không thể rời đi mà chẳng làm điều gì cả, kể cả khi..."

Đây là một hành động vô ích.

Kể cả khi kết cục vẫn không thể thay đổi được gì.

Kể cả khi những chuyện hắn làm chẳng qua chỉ là một lần thử nghiệm vô nghĩa, dở khóc dở cười, giống như một đứa nhỏ đang

ngồi bên trong rạp chiếu phim, không ngừng khóc lóc làm loạn, đòi sửa đổi kết cục của bộ phim điện ảnh vừa kết thúc.

Bởi vì hắn vẫn đau đáu nghĩ về đôi mắt cứ một mực nhìn về phía sau kia.

Cậu ấy vẫn một mực không dám nhìn thẳng vào tương lai…

Cậu ấy vẫn một mực nhìn về quá khứ xa xăm lúc trước, bởi vì đối với cậu ấy, tương lai chính là một tấm bi kịch còn đau đớn hơn hiện tại, cho nên cứ một mực trốn tránh trong nỗi thống khổ của bản thân.

Nhưng cậu ấy làm như vậy đâu có sai?

Chính vì bên trong quá khứ kia vẫn còn một tia ánh sáng tồn tại, cho nên cậu ấy mới một mực nhìn về nơi xa như vậy.

Dù quá khứ cũng chẳng nhẹ nhàng hơn là bao, nhưng ít nhất, nỗi đau này vẫn nhỏ nhoi hơn tương lai với thống khổ tột cùng và hắc ám mênh mông vô bờ trước mặt.

"Cho nên dù không thay đổi được gì, tôi cũng muốn thử đi thay đổi nó, dù chỉ có một khắc cũng cam lòng."

Ông ——

Trong nháy mắt tiếp theo, vầng sáng chói lòa ấy đã bao phủ cả phòng học, chiếm cứ toàn bộ khung hình ảnh bên ngoài kia.

Chương 395: Bát Tự Nguyên Huân!

Cứ như vậy, ánh sáng màu trắng kia một mực kéo dài liên tục suốt mấy phút đồng hồ, khiến cho quan chủ khảo không thể không vội vàng đóng khung hình ảnh trước mặt lại.

Một đám học viên đều tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn lên màn hình ấy.

"Giáo quan, vừa rồi là chuyện gì đã xảy ra? Là tự căn phòng ấy phát sáng ư?"

Quan chủ khảo xoa xoa con mắt, nhíu mày nói: "Không phải, hình như đó là một loại năng lực của cậu ấy, nhưng rõ ràng cậu ấy đã lấy được chiếc chìa khóa kia rồi, thời gian cũng sắp đến, cậu ấy còn ở lại chỗ này làm gì chứ?"

Bởi vì đó thực sự chỉ là một kịch bản mà thôi.

Dù cậu ấy thực sự có thể thay đổi hướng đi của kịch bản, thế thì đã làm sao?

Câu chuyện vẫn chỉ là câu chuyện thôi mà?

Trong lòng quan chủ khảo đang nóng như lửa đốt, bởi vì nửa giờ sắp hết rồi, nếu cậu ấy vẫn còn ở lại bên trong căn phòng kia, có nghĩa là cậu ấy không thể vượt qua khảo hạch lần này.

Nhưng gã lại tuyệt đối không thể ngồi yên mặc kệ một hạt mầm tốt như vậy trượt khảo hạch này được!

Quan chủ khảo không ngừng đi qua đi lại khắp căn phòng, giống như kiến bò trên chảo nóng. Ông ấy rất muốn làm một điều

gì đó, nhưng tiếc là bản thân không thể can thiệp vào được.

...

Mà giờ khắc này, ở bên ngoài đại sảnh thí luyện.

Độ Nha đang ngồi trên ghế, vừa chờ đợi vừa mỉm cười nói chuyện phiếm cùng một cô bé Arakkoa, đột nhiên lại nhìn thấy ở bên ngoài cánh cửa, có mười mấy Dạ Y cũng đeo mặt nạ mỏ chim giống hệt bọn họ, trực tiếp đẩy cửa ra, nhanh chóng đi vào bên trong đại sảnh.

Mà trước ngực vị Dạ Y dẫn đầu kia có điêu khắc hoa văn tám cây thập tự.

Độ Nha lập tức chấn động toàn thân.

Bởi vì ở bên trong thành Hắc Dạ này, hoa văn chữ thập tượng trưng cho công huân.

Mà ngoại trừ Dạ Y cấp nguyên lão là chín đại chữ thập, bát tự công huân gần như là cấp bậc cao nhất mà những Dạ Y như bọn họ có thể đạt tới.

Vẻ mặt Độ Nha lập tức trở nên ngưng trọng, gã nhanh chóng đứng lên.

Ở thời điểm, tất cả những dạ y đang có mặt bên trong đại sảnh này, trông thấy vị Dạ Y dẫn đầu kia, tất cả cũng vội vàng đứng lên, lễ phép chào hỏi vị nguyên huân này (người có công trạng rất lớn).

"Thật có lỗi, đã làm chậm trễ công việc của mọi người rồi." Bên dưới chiếc mặt nạ mỏ chim của vị Dạ Y kia chợt vang lên một giọng nói trầm thấp, tang thương.

Ông ta lập tức tháo xuống chiếc mặt nạ mỏ chim trên đầu xuống, để lộ ra một gương mặt trung niên Nhân tộc với mái tóc

bạc đầy vẻ tang thương, nghiêm túc nói: "Có ai biết hiện giờ là vị học viên nào đang tiến hành khảo hạch hay không?"

Vào lúc này, tại căn phòng đang tiến hành khảo hạch bên trong đại sảnh thí luyện, quan chủ khảo vừa nôn nóng nhìn thời gian, đáy lòng vẫn nóng như lửa đốt, không ngừng đi qua đi lại.

Bởi vì căn phòng ảo tưởng mới truyền thông tin cho gã, biểu hiện vẫn như cũ, số bốn vẫn còn dừng lại bên trong tràng cảnh thứ hai.

Chỉ còn hai phút cuối cùng.

Nếu cậu còn

"Rốt cuộc là cậu ấy đang vướng víu chuyện gì chứ?" Trong lòng quan chủ khảo lo lắng không thôi.

Ngay tại thời điểm lòng gã đang nóng như lửa đốt, đột nhiên một bên vách tường của đại sảnh chợt phát sinh dao động hệt như mặt nước bình thường gợn sóng, sau đó chậm rãi mở ra.

Quan chủ khảo có chút nhướng mày, nhìn tên thuộc hạ của mình vốn đang ở bên ngoài nhanh chóng chạy vào bên trong, quát hỏi: "Làm sao vậy? Cậu có biết quy định hay không? Trong lúc khảo hạch được tiến hành tại căn phòng ảo tưởng, ngoại trừ quan chủ khảo và những học viên, bất cứ ai cũng không được tự ý bước vào."

Người thủ vệ kia liếc mắt nhìn mấy học viên xung quanh kia một cái, sau đó nhanh chóng đi tới trước mặt quan chủ khảo, thấp giọng thì thầm bên tai gã vài câu.

Nghe xong những lời thuộc hạ của mình nói, sắc mặt quan chủ khảo lập tức biến đổi.

Một vị bát tự nguyên huân?

Điều này làm sao có thể?

"Mau! Mau mời vị tiền bối kia tiến vào." Gã lập tức đi ra bên ngoài nghênh đón.

Phải biết rằng ở bên trong thành Hắc Dạ của bọn họ, nhân vật như vậy cực kỳ hiếm hoi, chỉ sợ cả một đoàn thể cũng không vượt quá hai mươi.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, lại có thể làm kinh động tới vị kia, khiến đối phương đại giá quang lâm đến nơi này?

Phải biết rằng, nhân vật như vậy cực kỳ ít xuất hiện trước mặt công chúng, chỉ khi một khu vực nào đó bên trong thế giới hắc ám này gặp phải một tình huống cực kỳ khó xử lý, chủ mẫu mới cân nhắc đến chuyện kêu gọi bọn họ ra tay.

Bình thường bọn họ tuyệt đối là một đám Thần Long thấy đầu không thấy đuôi.

Đừng nói là gặp mặt, thậm chí có Dạ Y đến lúc chết đi, cũng không có cơ duyên được trông thấy một vị nguyên huân cấp bát trở lên như bọn họ.

"Giáo quan, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Nhóm học viên tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng, lập tức mở miệng hỏi han.

Quan chủ khảo nhanh chóng bày ra tư thế nghiêm túc, sống lưng thẳng tắp, ngưng trọng nói: "Vừa có một vị đại nhân vật đến đây, một chút nữa khi đối phương bước vào, mọi người nhớ phải tỏ thái độ lễ phép một chút cho tôi. Đó là một vị bát tự nguyên huân, là một trong số những Dạ Y đỉnh cấp nhất thành Hắc Dạ chúng ta. Mấy người có thể gặp được ông ấy là thiên đại vận khí rồi!"

Lời này vừa nói ra, tất cả những học viên xung quanh đều lộ vẻ mặt chấn động.

Bọn họ lập tức xếp thành hàng, không dám có một chút chậm trễ nào.

Người sắp tới là một trong số những Dạ Y đỉnh cấp nhất thành Hắc Dạ?

Điều này...

Điều này làm sao có thể!

Vì sao một tồn tại khủng bố như vậy lại đi đến đại sảnh thí luyện của đám Dạ Y thực tập như bọn họ?

Là tới thị sát công tác sao?

Nhưng xem sắc mặt giáo quan hiển nhiên gã cũng cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Như vậy, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì chứ

Bọn họ cũng không phải chờ đợi quá lâu, đại khái là chừng mười mấy giây sau, bên trong luồng sóng gợn đi thông với bên ngoài, đã xuất hiện từng bóng người cao lớn mặc áo da, đeo mặt nạ mỏ chim.

Vị Dạ Y dẫn đầu có một mái màu xám trắng, khuôn mặt cương nghị, trên người mang theo một loại khí trường hiền hoà nhưng không giận tự uy.

Ngay sau khi trông thấy những hoa văn chữ thập được khắc trước ngực đối phương, toàn bộ những học viên xung quanh đều chấn động.

Chẳng lẽ ...

Vị này chính là tồn tại bát tự nguyên huân trong miệng giáo quan?

Một Nhân tộc?

Bát tự nguyên huân hiểu nôm na là người có công lớn, đạt tới cấp bậc tám cây thập tự

Chương 396: Ký Ức Lúc Trước Đã Mất Đi!!!

Đây là điều bọn họ thật sự không thể ngờ nổi, bởi vì nếu đem toàn bộ những chủng tộc đang sinh tồn bên trong thế giới hắc ám này ra so sánh, thì Nhân tộc tuyệt đối là giống nòi bị vây trong hệ sinh thái ở tầng dưới chót.

Nhưng đương nhiên, nhân loại có thể thoát khỏi vòng vây đầy những kẻ ăn thịt người không nhả xương bên trong thế giới hắc ám này, đều không ngoại lệ, tất cả toàn bộ bọn họ đều là những kẻ hung ác có năng lực rất mạnh.

Nghĩ đến đây, nhóm học viên lập tức nín thở, nhìn thẳng, một câu cũng không dám nói.

"Ra mắt tiền bối, tôi là quan chủ khảo chịu trách nhiệm hướng dẫn người mới tham gia khảo hạch lần này, xin ngài cho chỉ thị!" Quan chủ khảo đứng thẳng tắp, trịnh trọng hành lễ với vị trung niên kia.

Trung niên kia vẫy vẫy tay, ngẩng đầu nói: "Là học viên nào đang tiến hành khảo hạch vậy? Đối phương có còn ở bên trong căn phòng ảo tưởng kia không?"

Quan chủ khảo nghiêm lớn tiếng nói: "Báo cáo tiền bối, người đang tiến hành khảo hạch chính là học viên số 4, danh hiệu Lương Y, là một vị thiếu niên Nhân tộc, cậu ấy vẫn còn ở bên trong cánh cửa thứ hai, chỉ là thời gian... Sắp hết, còn không đầy hai phút cuối cùng."

Khi nói ra những lời này, phía sau lưng quan chủ khảo đã ướt

đẫm mồ hôi lạnh, bởi vì khí trường của vị tiền bối trước mặt này quá mạnh mẽ.

Nó chính là khí trường chỉ sinh ra trên người những tồn tại đã sống sót sau khi trải qua vô số khốn cảnh gian nan, căn bản không thể che giấu đi được.

Chỉ vẻn vẹn liếc mắt nhìn đối phương một cái, gã cũng biết, vị tiền bối này tuyệt đối là một tồn tại nguyên huân chân chính, đã trải qua vô số những cơn sóng to gió lớn mới có thể đi đến ngày hôm nay.

Nhưng… một nhân vật như vậy đến nơi này làm gì?

Chẳng lẽ ông ấy đến tìm số 4?

Vị học viên số 4 kia cũng là Nhân tộc, chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, trong lòng gã lập tức chấn động, bỗng nhiên lại mơ hồ nảy sinh một chút liên tưởng.

"Mở hình chiếu ra, tôi muốn xem tiến độ hiện tại của cậu ấy." Đúng lúc này, vị trung niên kia ngẩng đầu nói.

Quan chủ khảo không dám chậm trễ, lập tức dùng quyền hạn kết nối với căn phòng ảo tưởng. Mà trước mặt bọn họ cũng chậm rãi xuất hiện một khung hình ảnh.

Lúc này, ở bên trong khung hình ảnh kia, vẫn là một mảnh ánh sáng màu trắng.

Quan chủ khảo cẩn thận quan sát sắc mặt của vị tiền bối kia, sau đó thấp giọng nhắc nhở: "Báo cáo tiền bối, bắt đầu từ mười phút trước, căn phòng ảo tưởng này đã bị mảnh ánh sáng màu trắng như vậy chiếm cứ. Tôi cũng không rõ nguyên nhân cụ thể là gì, chỉ biết… dường như đây là một loại năng lực nào đó của cậu thiếu niên kia."

"Bây giờ cậu ấy vẫn còn ở bên trong căn phòng ảo tưởng kia."

Vị trung niên nọ không nói năng gì, chỉ ngẩng đầu, đưa ánh mắt ngưng trọng chăm chú nhìn vào mảnh ánh sáng màu trắng trước mắt. Nhưng không một ai chú ý, vào thời khắc này, bàn tay bên dưới lớp áo của ông ấy đã chậm rãi nắm chặt lại, trong lòng đầy vẻ khẩn trương.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Bên trong đại sảnh là một mảnh yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều thẳng tắp đứng ở nơi đó, chỉ dám lén lút đưa mắt nhìn vẻ mặt vị tiền bối kia, không dám mở miệng nói một câu nào, thậm chí còn không dám thở mạnh.

Mãi cho đến khi thời gian chỉ còn lại mười mấy giây cuối cùng, mảnh ánh sáng màu trắng chiếm cứ hoàn toàn khung hình ảnh cũng như thủy triều rút lui đi.

"Ánh sáng màu trắng biến mất rồi!" Quỷ hút máu không nhịn được khẩn trương mở miệng nói.

Ánh mắt mọi người cũng lập tức rơi xuống khung hình ảnh trước mặt kia.

...

Lúc này ở trong phòng học.

Cùng với một đợt cảm giác mê muội mãnh liệt ập tới, Lâm Ân vội vàng mở to hai mắt.

Là thất bại rồi sao?

Có lẽ là vậy.

Bởi vì đây gần như là kết cục mà mọi người có thể trăm phần trăm đoán được từ trước...

Tuy năng lực ký ức lúc trước đã mất đi của hắn có thể tái hiện lại quá khứ, nhưng nó làm sao có thể sửa chữa hiện thực được?

Bởi vì... Những gì vừa chân chính phát sinh ngay trước mắt hắn, vốn chỉ là một cái kịch bản, một thứ ảo ảnh… chỉ sợ hắn bất chấp tất cả để sử dụng ký ức lúc trước đã mất đi cũng không thay đổi được điều gì.

Thậm chí… ngay cả khi hắn chỉ ao ước năng lực kia mang đến cho mình một chút biến hóa nào đó, coi như bù lại một phần nho nhỏ tiếc nuối trong lòng hắn, có lẽ đó cũng là một loại mơ ước xa xỉ chăng?

Lâm Ân hít vào một hơi thật sâu, tới cuối cùng cũng bất đắc dĩ, đành phải thu tay lại.

Tầm nhìn đang bị mảnh ánh sáng màu trắng kia bao phủ, cũng chậm rãi khôi phục lại như thường. Cùng với đó là cảnh tượng trước mắt Lâm Ân đang từ từ thay đổi, trở nên rõ ràng hơn vừa nãy.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên hắn giật nảy mình.

...

Một cơn gió nhẹ "Vù vù" thổi từ ngoài cửa sổ tiến vào, giống như trong cảm giác mát mẻ kia, còn mang theo một chút ánh nắng ấm áp của ngày mùa hè.

Trong âm thanh "Xào xạc" nhè nhẹ của bức rèm, tiếng chuông báo hiệu vang lên.

Hắn đang ngồi tại vị trí của mình, chợt ngẩng đầu nhìn lên, trước mắt là một mảnh mơ hồ, hoảng hốt, giống như bản thân vừa lập tức quay trở về phòng học của mình trong quá khứ.

Tiếng chuông trong trẻo báo hiệu giờ tan học vừa vang lên,

ngay sau đó là những tiếng cười vui vẻ của đám học trò. Bọn họ nhanh chóng tràn ra bên ngoài phòng học, bên tai hắn không ngừng quanh quẩn lời chuyện trò rôm rả của tốp năm tốp ba đám học trò bên ngoài, nhưng hắn chỉ một mực ngồi ở vị trí của mình, hoảng hốt đưa mắt quan sát hết thảy mọi chuyện.

Hồi lâu sau đó, hắn đứng lên, đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào khung cảnh trước mắt.

Lúc này ở ngoài cửa sổ không còn là một mảnh tối đen như trước nữa, mà là không trung màu xanh lam, và ánh mặt trời ấm áp.

Phòng học cũng không hề bị lửa thiêu đốt, đồng hồ báo thức đã khôi phục lại trạng thái bình thường.

Trong nháy mắt, từ đáy lòng hắn sinh ra một loại cảm giác vô cùng xa xôi, tựa như đã cách cả mấy đời rồi, khiến cho hết thảy mọi thứ vốn cực kỳ quen thuộc ở nơi này, lại trở nên không quá chân thực.

"Đây là … Ký ức lúc trước đã mất đi sao?" Hắn thì thầm một câu, có chút sững sờ đưa mắt nhìn xuống đôi tay mình. Rồi gần như theo bản năng, hắn lập tức đưa mắt nhìn về phía chỗ ngồi hàng thứ hai gần cửa sổ.

Trong làn gió mơn man nhẹ nhàng kia, hắn trông thấy bóng dáng quen thuộc của cô bé ấy. Trên mặt cô đang mỉm cười, khẽ chống một tay vào cằm, lặng lẽ ngắm nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ.

Một cơn gió nhẹ tinh nghịch, từ ngoài cửa sổ bay vào, lướt nhẹ qua, tiện đường cuốn mái tóc của cô bé ấy bay lên.

Lâm Ân khẽ nhúc nhích đôi môi, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

"Cám ơn." Dường như bên tai hắn vừa truyền đến giọng nói dịu dàng của ai đó.

Chương 397: Đoạn Cuối Của Câu Chuyện ...

Lâm Ân vội vàng xoay người, lập tức trông thấy một ngồi thiếu niên mười mấy tuổi đang ngồi bên cạnh mình.

Giống như thiếu niên vốn đang chìm trong biển lửa hừng hực lửa, vẫn đưa ánh mắt lạnh lùng mà chăm chú nhìn vào màn đồ sát kia...

Lại giống như con quái vật trống rỗng mà đau đớn, một mực quỳ rạp xuống phía trước bộ thi thể cô bé ấy, gắt gao nắm chặt bàn tay thối rữa kia, vĩnh viễn cũng không có ý định buông tay...

Lúc này, cậu ấy quay đầu qua, nhìn về phía Lâm Ân, con ngươi lóng lánh như ánh sáng chiếu xuống mặt nước trong, dịu dàng thanh nhã.

Cậu ấy rất bình thường, không cao lớn, cũng tương tự như những người bạn học đồng trang lứa vẫn vui vẻ đi qua đi lại quanh người chúng ta mỗi ngày.

Cậu ấy có hình thể bình thường, thậm chí còn có chút gầy yếu, nhưng Lâm Ân chỉ liếc mắt một cái đã biết, cậu ấy chính là nhân vật chính trong kịch bản này, cậu ấy chính là Uông Đào, cũng chính là nhân vật hắn đang đóng vai kia.

“Đây, rốt cuộc đây là..." Lâm Ân thoáng do dự một chút, cuối cùng vẫn không nhịn được, khẽ mở miệng hỏi han.

Uông Đào lại quay đầu đi, ngồi từ phía xa xa ngắm nhìn bóng dáng cô bé đang ngồi ở dãy đằng trước kia, rồi nhắm hai mắt lại,

thấp giọng nói: "Đây là một cảnh tượng từ rất lâu trước đây, nó vẫn luôn khắc sâu trong ký ức của tôi, rất nhiều chuyện đã trở nên mơ hồ, chỉ có duy nhất một khoảnh khắc này là vĩnh viễn, khiến cho tôi không cách nào quên đi được."

Lâm Ân lặng lẽ nhìn thiếu niên bên cạnh mình. Sau đó, hắn cũng quay đầu, cũng nhìn về phía cô bé đang ngồi dãy trước kia.

Yên tĩnh mà an bình.

Bóng dáng cô bé kia duy mỹ giống như một bức họa.

Một bức họa tuyệt đẹp làm người ta không thể dứt bỏ mộng cảnh này.

Uông Đào ngẩng đầu lên, trước mắt nhòa đi, chan chứa tang thương.

"Đây chính là quá khứ? Nếu quá khứ chỉ gợi lên trong lòng những ký ức thống khổ, người ta sẽ làm mọi cách, sẽ liều mạng mà quên nó đi, nhưng … khi những ký ức kia là kỉ niệm tốt đẹp, nó sẽ không ngừng được sưu tầm, góp nhặt lại, sau đó liên tục xuất hiện đi xuất hiện lại trong đầu."

Nói đến đây, cậu ấy quay đầu, hiền hòa nhìn về phía Lâm Ân, nói: "Cám ơn."

"Cám ơn anh vì đã giúp tôi trở lại thời khắc này, kể cả khi nó chỉ là một khắc ngắn ngủi thôi, vậy cũng đủ rồi."

Lâm Ân thoáng cau mày, hắn cũng ngồi xuống, nhìn sâu vào mắt cậu ấy hỏi: "Nói như vậy, có nghĩa là … năng lực đó của tôi vốn không hề thành công?"

Uông Đào ngẩng đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười, sau đó nhẹ lắc lắc đầu: "Đó là một loại năng lực nào đó có thể tái hiện lại quá khứ, đúng không? Kỳ thật, anh cũng sớm biết được đáp án rồi đó.

Suy cho cùng, nơi này vốn là một vở kịch, mặc dù anh có cố gắng như thế nào, cũng không thể thay đổi được."

"Nhưng trong mười phút thời gian này, tôi lại có thể mãnh liệt cảm nhận được anh thực sự rất muốn bù đắp lại một phần tiếc nuối ấy cho tôi, nên tôi mới muốn cảm tạ anh."

Cậu ấy nói xong, chợt vươn tay, mỉm cười vỗ vỗ bả vai Lâm Ân: "Tuy tiếc nuối thực sự khó có thể bù đắp lại, nhưng ở bên trong hiện thực, tôi đã bước lên một con đường đầy ắp hy vọng rồi. Tôi và anh giống nhau, tôi cũng đang cố gắng chữa trị thương tổn cho những người khác."

"Kể cả khi đó chỉ là một khắc."

(Một khắc ở đây bằng 15 phút)

...

Bên ngoài, tất cả mọi người đều đang run rẩy nhìn về phía vị bát tự nguyên huân kia. Thậm chí cả quan chủ khảo cũng lộ ra vẻ mặt chấn động, kinh ngạc nhìn biểu cảm trên gương mặt đối phương, một câu cũng nói không nên lời.

Bởi vì...

Bởi vì gương mặt của thiếu niên tên Uông Đào trên khung hình ảnh kia, giống như đúc với gương mặt của vị tiền bối đang đứng trước mắt bọn họ.

Chỉ khác là ông ấy có vẻ tang thương hơn, già nua hơn mà thôi.

"Đây… đây rốt cuộc là..." Quan chủ khảo há miệng thở dốc, khó có thể che giấu vẻ kinh ngạc trong lòng.

Trung niên kia không nói gì cả, ông ấy chỉ ngẩng đầu, nhìn

chằm chằm vào cậu thiếu niên đang hiện lên giữa khung hình kia, giống như đang nhìn thẳng vào quá khứ của chính mình.

Dường như trong mắt ông ấy cũng có hơi nước tràn ngập, nhưng ẩn sâu bên trong lại là vẻ tang thương, như đã trải qua thế sự xoay vần, thương hải tang điền.

Chỉ không biết từ khi nào bàn tay ông ấy càng nắm chặt thêm một chút.

...

Lúc này ở bên trong phòng học, có hai người vẫn song song ngồi ở chỗ kia, cảm nhận cơn gió nhẹ ấm áp từ ngoài cửa sổ bay vào.

Bên trong con ngươi của Lâm Ân phản chiếu gương mặt của Uông Đào, hắn nhẹ giọng nói: "Cậu muốn nói, cậu đã thoát khỏi vòng tuần hoàn kia, cũng như thoát khỏi tay con ma quỷ đó?"

Uông Đào gật gật đầu, mỉm cười nói: "Đúng vậy."

Nhưng đó cũng không phải một đoạn ký ức vui vẻ.

Sau màn đại đồ sát ấy, con ma quỷ và cậu ấy, đã chịu ảnh hưởng của lời nguyền do mẹ cậu ấy lưu lại, rồi cùng bị nhốt bên trong một vòng lặp thời gian.

Vô số những vòng tuần hoàn chết chóc, không ngừng lặp đi lặp lại.

Theo đó, hận ý và oán khí cũng không ngừng được tích tụ, không ngừng thay đổi trở nên càng ngày càng kịch liệt.

Mãi cho đến lúc oán khí và hận ý được tích tụ đến một điểm tới hạn nào đó, bọn họ, bao gồm cả cái phòng học kia, cùng với toàn bộ những Oán Linh trong đó, cùng nhau bị kéo vào thế giới

hắc ám này.

Uông Đào ngẩng đầu, nói: "Tôi cũng may mắn, bởi vì sau khi bị kéo vào thế giới này không lâu, tôi đã gặp một vị tiền bối Dạ Y của thành Hắc Dạ."

"Trong lúc vô tình, vị tiền bối kia bị cuốn vào vòng tuần hoàn chết ấy, nhưng vì đối phương vốn là người ngoài cuộc, cho nên ảnh hưởng của nó đối với ông không quá lớn. Vốn ông ấy hoàn toàn có thể rời đi, nhưng ông lại không làm vậy. Ông ấy đã dùng hết thảy những phương pháp mình biết được để xóa bỏ lời nguyền do mẹ tôi để lại. Ông ấy muốn cứu chuộc tôi, cũng muốn thanh tẩy oán hận trong lòng tôi, cho nên vẫn một mực cố gắng không ngừng nghỉ."

Nói tới đây, cậu ấy cúi đầu, chậm rãi nắm chặt hai tay: "Nhưng ông ấy không quá mạnh. Dưới ảnh hưởng của oán hận lũy kế, gần như hình chiếu của con ma quỷ kia đã đủ để nghiền ép ông ấy rồi."

"Nhưng ông ấy vẫn không muốn rời đi..."

Chương 398: Toang cmnr!

Bên ngoài, người trung niên kia nhìn cảnh tượng hiện ra bên trong khung hình ảnh ấy, không khỏi bị tình cảm làm xúc động mà từng chút từng chút nắm chặt hai tay, rồi từng chút từng chút nhắm hai mắt xuống.

Giống như những ký ức vốn phủ đầy bụi kia, lại một lần nữa bị người ta kéo tơ, lột kén, mà khai quật lên.

Ông ấy không muốn rời đi...

Ông ấy nói mình là một bác sĩ, với lý tưởng là vỗ về an ủi toàn bộ những sinh linh bị tổn thương bên trong thế giới hắc ám này, khiến cho mỗi một vị đồng bào bị kéo vào địa ngục đều có thể tìm được cho mình một chốn quy túc càng tốt đẹp hơn.

Rõ ràng là ông ấy vừa trở thành một Dạ Y không lâu.

Đó cũng chỉ là một sự kiện nhỏ bé không đáng kể mà ông gặp được trong lúc đi chấp hành nhiệm vụ.

Ông ấy hoàn toàn có thể buông tay mặc kệ.

Nhưng ông ấy vẫn làm.

Mọi người nghe những lời tự thuật cứ đều đều vang lên trong khung hình ảnh, còn đôi mắt lại một mực dõi theo từng biểu cảm trên gương mặt phong sương của vị nguyên huân đang nhắm mắt ngay trước mặt mình.

Bọn họ kinh ngạc vô cùng, nhưng thực sự không tìm được một chút liên hệ nào giữa ông ấy và nhân vật chính bên trong kịch bản kia...

Nhưng giống như... những gì hai người bên trong đang nói, chính là những gì ông ấy đã từng trải qua.

...

"Tôi phải cứu."

Trước cái bàn học của mình, Uông Đào ngẩng đầu, đưa mắt nhìn trần nhà, trong mắt tràn đầy hồi ức.

"Ở thời điểm thành viên tiểu tổ của ông ấy đi đến, bọn họ đã tìm được tôi với thân thể vỡ nát bên trong phế tích kia, nhưng lại không tìm được vị tiền bối nọ."

Nói đến đây, cậu ấy chậm rãi vươn tay, giống như đang muốn bắt lấy một thứ gì đó, nhưng bất lực, chỉ có thể yếu ớt nắm lấy một mảnh hư không vô hình.

Không thể nắm bắt bất cứ điều gì chân thực.

"Tôi đã được cứu chuộc."

"Nhưng ông lại mất đi sinh mệnh của mình."

"Bởi vậy, trong lòng tôi cứ một mực tự hỏi bản thân rằng, rốt cuộc ông ấy làm như vậy, có đáng giá hay không? Bởi vì tôi chỉ là một linh hồn bé nhỏ không đáng kể, còn ông chính là một vị Dạ Y với tiền đồ rộng mở tươi sáng. Hơn nữa, dù ông ấy có thành công cứu được tôi ra ngoài, tôi cũng có thể chết đi bất cứ lúc nào..."

Ánh mắt cậu ấy lại rơi vào trống rỗng, một mực nhìn về phía trước, vô định, bất an.

"Rốt cuộc, có đáng giá hay không..."

Sau đó là một khoảng lặng dài lâu.

Trong mắt Lâm Ân vẫn phản ánh gương mặt của cậu ấy, bỗng

nhiên hắn mở miệng hỏi: "Vậy đáp án của cậu là gì?"

Uông Đào hít sâu một hơi, khẽ vươn tay xoa xoa huyệt Thái Dương. Ở thời điểm lại một lần nữa mở to mắt, cậu ấy chợt mỉm cười, khóe miệng tươi cười mà đôi mắt ngấn lệ: "Rất lâu về sau, tôi mới hiểu được đạo lý này."

"Vốn dĩ ngay từ đầu, trong chuyện này đã không hề tồn tại vấn đề có đáng hay không rồi. Ông ấy chỉ đang có cố gắng đi làm một chuyện mà bản thân ông ấy cho là đúng đắn thôi. Nếu chúng ta cứ cứng nhắc đưa hết thảy những chuyện này lên bàn cân để đong đếm, chẳng phải mọi chuyện đã mất đi ý nghĩa của nó rồi?"

"Ông ấy muốn cứu chuộc tôi, cho nên ông ấy làm, tất cả chỉ có vậy, không hơn."

Lâm Ân một mực nhìn chằm chằm vào nụ cười tươi bên dưới đôi mắt đẫm lệ của cậu ấy.

Rõ ràng đang ở bên trong hắc ám, nhưng biểu cảm ấy, lại mang đến cho người ta một loại cảm giác cậu thiếu niên này đang đắm chìm dưới ánh hào quang.

Lâm Ân biết, cậu ấy đã tìm được con đường thuộc về mình, khóe miệng hắn lập tức cong lên, nhanh chóng vươn nắm tay tới, muốn chạm vào bàn tay đối phương, nói: "Ừm! Tôi cũng đang cố gắng đi về phía mục tiêu này, có điều, tôi đoán mình không thể làm tốt được như vị tiền bối cậu vừa nhắc đến."

Uông Đào cũng mỉm cười vươn nắm tay tới, đụng vào nắm tay của hắn một cái, nói: "Không, cậu đã chiến thắng tuyệt đại đa số người khác rồi."

Lâm Ân đứng lên, dùng sức duỗi eo rồi lập tức mỉm cười ôm hai tay, nói: "Cám ơn, có thể nhìn thấy một kết cục không làm người khác u buồn như vậy, tôi đã rất hài lòng rồi. Còn cô bé kia

đâu? Ánh trăng sáng trong lòng cậu đó?"

Uông Đào khụ khụ hai tiếng, có chút khó xử quay đầu đi. Nhưng cậu ấy vẫn ngẩng đầu lên, nhìn về phía ngồi cô bé đang ngồi vị trí gần cửa sổ trước mặt, ánh mắt đầy lưu luyến nhưng chỉ dám ngắm nhìn từ phía xa xa.

"Về sau này tôi đã giành lại cô ấy."

"Cô ấy vốn là cô bé vô cùng thiện lương, khiến trong lòng tôi áy náy vô cùng. Cô ấy không nên bị cuốn vào bên trong cuộc đời của tôi, bởi vì nếu không có tôi, cô ấy hoàn toàn có thể tìm được cho mình một tương lai càng tốt đẹp hơn."

Bóng dáng cô bé ấy vẫn một mực in vào đôi mắt Uông Đào, tựa như gợn sóng trong vắt.

"Cho nên, tôi đã thỉnh cầu chủ mẫu đưa cô ấy trở về Lam tinh, nếu tính thời gian, hẳn là hiện tại cô ấy cũng trưởng thành đến độ tuổi này rồi..."

"Một kiếp này, tôi chân thành hi vọng cô ấy có thể nhận được hạnh phúc đủ đầy."

Nói đến đây, biểu cảm trên mặt Uông Đào trở nên nhẹ nhàng, như vừa trút được gánh nặng, cậu ấy lại nhắm hai mắt lại.

Cơn gió nhẹ từ bên ngoài cửa sổ lặng lẽ thổi qua.

Xung quanh vẫn chìm trong im lặng.

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú của mọi người bên ngoài, Lâm Ân đứng lên, nhắm mắt lại, rồi chậm rãi nâng tay lên.

Ở thời điểm mọi người bên ngoài còn đang không hiểu hắn định làm cái gì, thì đột nhiên Lâm Ân dùng tay gõ thẳng vào đỉnh đầu cậu thiếu niên đang ngồi bên cạnh mình một cái.

Ba —— Âm thanh vang dội vô cùng.

...

"Oa nha nha!"

Bên ngoài, tất cả nhóm học viên và Dạ Y đều bị hành động này của hắn dọa cho nhảy dựng lên, trên mặt lộ ra vẻ hãi hùng khiếp vía.

Một cái cốc đầu này, thực sự làm bọn họ bất ngờ không kịp đề phòng nha!

Mọi người đều đưa ánh mắt ngơ ngác (ΩДΩ) mà nhìn cảnh tượng vừa phát sinh trên khung hình ảnh, lại nhanh chóng quay đầu, trong lòng mang theo run sợ vô vàn, lén lút nhìn biểu cảm trên mặt vị trung niên bát tự nguyên huân kia.

Cái này...

Cái này...

Số bốn à! Số bốn ơi! Cậu không cần phải dũng cảm đến mức này đâu!

Cậu có biết hay không, hiện giờ nguyên thân của cậu thiếu niên vừa bị cậu dùng tay cốc cho một cái không thương tiếc vào đầu kia, đang đứng bên ngoài nhìn chằm chằm vào hai cậu đó!

Hơn nữa, vị này chính là bát tự nguyên huân! Là một vị đại nhân vật!

Toang cmnr! Cậu toang cmnr!

Chương 399: Cậu Dám Nói Không Phải???

Quan chủ khảo cũng bị hành động của Lâm Ân dọa cho trái tim run lên nhong nhóc, gã vừa vội vàng vừa run rẩy nhìn về phía vị nguyên huân kia, dè dặt nói: "Tiền bối ngài đừng để chuyện này ở trong lòng, khẳng định là cậu nhóc kia hoàn toàn không cố ý đâu. Chờ sau khi cậu ấy rời khỏi ảo cảnh, tôi nhất định sẽ tử tế dạy bảo cậu ấy một phen. Còn cái kia… ngài ngàn vạn lần đừng..."

Nhưng vị trung niên kia cũng vươn tay tới, tỏ vẻ bản thân hoàn toàn không để ý đến cái cốc đầu kia. Ông ấy chỉ nhẹ nhàng xoa xoa đầu mình, dường như trong mắt còn mang theo một chút ý cười xen lẫn với nghi hoặc: "Không sao mà, người kia chỉ là một cái ấn ký của tôi thôi."

...

Cùng lúc đó, ở trong phòng học.

Trên mặt Uông Đào lộ vẻ kinh ngạc, cậu ấy vừa ôm đầu vừa đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Lâm Ân còn đang nhắm mắt, lặng lẽ đứng bên cạnh mình.

"Đột nhiên anh cốc đầu tôi như vậy là có chuyện gì chứ?"

Lâm Ân giơ nắm tay lộ rõ biểu tượng phẫn nộ "□", hai mắt vẫn nhắm chặt, nói: "Tôi cảm thấy rất vui vì cậu có thể bước ra khỏi bóng ma trong quá khứ, nhưng vì sao cậu lại ngốc như vậy? Đúng là thứ ngốc nghếch mà!"

Tất cả mọi người bên ngoài nghe xong mấy câu này, mà hai

mắt đờ đẫn (°Д°), cẳng chân cũng trở nên mềm nhũn mất rồi.

Lâm Ân trực tiếp chỉ vào bóng dáng cô bé đang ngồi dãy trước kia, bàn tay khẽ nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Đừng có chỉ một mực ngồi ở phía xa xa mà nhìn người ta như vậy! Nếu cô ấy đã chuyển thế, còn lớn đến từng này rồi… nếu hiện giờ, cô ấy đã mở ra cuộc đời mới của mình, cũng đã trở thành một cô bé duyên dáng yêu kiều!"

"Vậy cậu đừng có một mực ôm nhớ nhung trong lòng, vĩnh viễn cũng không quên được như thế, hãy dũng cảm đứng lên theo đuổi cô ấy đi!"

"Hãy dùng tư thế đẹp trai nhất của mình, trực tiếp xuất hiện trước mặt cô ấy, rồi đi lên bắt chuyện, xin phương thức liên hệ, mời người ta đi xem phim, đi ăn một bữa cơm. Cậu đừng có nói với tôi rằng, cậu ở trong hiện thực, còn kém mấy khoản này hơn cả tôi nhé! Nếu thực sự là như vậy, thì coi như vừa rồi tôi chưa từng nói gì cả."

Uông Đào nghe những lời hắn nói mà ngây ngẩn cả người.

Vị trung niên bên ngoài kia cũng lập tức cứng đờ tại chỗ.

Tất cả mọi người đang chăm chú nhìn hình ảnh bên trên, đều lộ ra biểu cảm mắt chữ A mồm chữ O (°Д°), một câu cũng nói không nên lời.

Lâm Ân nói xong, lại nghiêm túc ngồi xuống, nói: "Cho nên người anh em à, đừng bao giờ để lại tiếc nuối trong lòng mình, cứ nghe đại ca, nhất định sẽ đúng. Hơn nữa, cậu cũng thích cô nương nhà người ta đúng không?"

Uông Đào lập tức theo bản năng nhích người ra đằng sau chiếc ghế dựa một chút, ánh mắt đầy vẻ trốn tránh không dám nhìn thẳng vào Lâm Ân, rồi đột nhiên, cậu ấy có chút điên tiết hét lớn

lên: "Không có... Anh đừng có tùy tiện liên tưởng như vậy, cô ấy là một cô gái thiện lương, cho nên tôi hi vọng một kiếp này cô ấy có thể sống cuộc đời càng tốt hơn, chỉ... chỉ như vậy mà thôi!"

Lâm Ân không nói gì, chỉ một mực nhìn chằm chằm vào Uông Đào, cứ thế, nhìn cho đến khi cậu ấy lộ vẻ mặt ngượng ngập và khó xử, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, theo bản năng lại một lần nữa di chuyển vị trí của mình về phía sau, kéo giãn thêm khoảnh cách với hắn.

"Thực sự không có?" Lâm Ân do dự một chút, mới hỏi lại.

"Thật... Thật sự không có..." Uông Đào lúng túng nói.

Lâm Ân nheo mắt, rồi không chút do dự chỉ một ngón tay về phía cô bé đang ngồi dãy trước kia, nói: "Không đúng. Cậu đã nói, cảnh tượng này xuất hiện vốn không phải vì năng lực của tôi tác động, mà nó chính là một đoạn ký ức đẹp nhất vẫn luôn tồn tại trong lòng cậu."

Uông Đào vội vàng di chuyển ánh mắt, trốn tránh hắn, sau đó thở gấp nói: "Tôi... Tôi..."

Lâm Ân nâng kính mắt lên, nheo mắt nói: "Người anh em à, cậu nhất định phải nhìn thẳng vào nội tâm của mình nha! Cậu phải biết rằng, ở thời điểm trong lòng cậu cứ một mực nghĩ đến một cô gái nào đó, thì có nghĩa là cậu yêu rồi."

"Tuy anh đây còn chưa nói chuyện yêu đương bao giờ, nhưng dù sao anh cũng là người từng trải. Hơn nữa anh nói thật, nếu khung cảnh hiện tại chính là một đoạn ký ức đẹp nhất trong lòng cậu được thể hiện ra bên ngoài, thì hiển nhiên, kể cả ở hiện tại, cô ấy vẫn là ánh trăng sáng trong lòng cậu."

Uông Đào nóng nảy, nói: "Không! Không có! Cái gì mà ánh trăng sáng chứ? Tôi... Tôi..."

Lâm Ân nheo mắt nói: "Cậu dám nói không phải?"

Uông Đào lập tức trở nên ngây dại, khóe môi khẽ giật giật, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

...

Mà ở bên ngoài, cả đám người xung quanh đều theo bản năng dùng ánh mắt đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu xen lẫn với ngơ ngác tò mò, nhìn về phía vị bát tự nguyên huân kia.

Tuy biểu cảm nghiêm túc vẫn còn nguyên trên mặt ông ấy, tựa như không hề có chút thay đổi nào, nhưng bọn họ vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy chòm râu kia vừa khẽ run rẩy một chút.

Bầu không khí xung quanh lập tức chuyển thành quỷ dị vô cùng.

Mà ở bên trong khung hình ảnh, Lâm Ân vẫn đang nheo mắt, nâng chiếc kính một mắt của mình lên, sau đó blah blah blah, liên tục dạy bảo đủ loại triết lý nhân sinh, thánh điển tình ái cho cậu thiếu niên bên cạnh mình.

Trong khi đó, đám người bên ngoài đang xem hình và dự thính, đều lộ vẻ mặt khó xử, thậm chí bọn họ còn khó xử đến mức đã dùng chân đào được ba phòng một sảnh rồi [1].

Hiển nhiên... Lâm Ân kia đã sớm quên sạch chuyện khảo hạch của mình rồi.

Nhưng đây không phải là điều quan trọng.

Quan trọng là … nhân vật chính bên trong kịch bản nọ, đang có mặt ở bên ngoài, và một mực chứng kiến hết thảy những chuyện xảy ra bên trong kia.

Đây mới là chuyện khiến người khác khó xử và run rẩy nha!

Hơn nữa bọn họ đều nghe ông ấy nói rồi, cậu thiếu niên kia chính là một tia ấn ký do chính ông ấy để lại bên trong này.

Nói cách khác, mấy lời tên ngốc số 4 đang blah blah nói kia, cứ tưởng là nói với ảo ảnh trong phòng, nhưng trên thực tế, hắn lại đang trực tiếp nói với vị bát tự nguyên huân này.

---

[1] : "dùng chân đào được ba phòng một sảnh" chỉ người nào đó đang cực kỳ khó xử hoặc xấu hổ. Phải biết rằng, ở thời điểm một người nào đó cực kỳ khẩn trương, xấu hổ hoặc khó xử, ngón chân của bọn họ sẽ vô thức siết chặt lại, giống như tư thế đào đất. Cảm xúc càng mạnh, đào được càng nhiều đất, bởi vậy mới có câu đùa là dùng chân đào được ba phòng một sảnh rồi (chứ không phải bọn họ thực sự đào được từng ấy đất đâu nhé) ^^!

Chương 400: Quyết Đoán Ra Tay, Không Lưu Tiếc Nuối!!!

Ở bên trong phòng học, Uông Đào đã bị Lâm Ân dồn tới tận góc tường, trên mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, hít thở không thông (. ;˚ ;: 益:;˚ ;.), cuối cùng cũng chịu đựng được đến lúc hắn ngừng lại.

Chỉ thấy Lâm Ân nheo mắt, cất giọng trong trẻo, nói: "Anh nói nhiều như vậy, hẳn là hiện giờ cậu đã hiểu rõ cả rồi? Tuy giữ ánh trăng sáng trong lòng thực sự tốt đẹp, nhưng giữ ánh trăng sáng ở bên người còn tốt đẹp hơn rất nhiều nha!"

"Cậu thực sự không muốn cùng cô ấy làm những chuyện như một người bình thường sẽ làm ư? Tưởng tượng nhé, cầm tay cô ấy ấy này, hôn nhẹ lên mặt cô ấy này, ôm một cái vào trong lòng này, rồi xa hơn là cho cô ấy một gia đình hạnh phúc, sau đó, để cậu tới bảo vệ cô ấy cả cuộc đời này?"

"Được rồi, nói mấy cái này hơi bị xa một chút, chúng ta cứ lui một bước đi, chẳng lẽ cậu thật sự nguyện ý nhìn thấy ánh trăng sáng trong lòng mình bị người khác hôn nhẹ, ôm một cái, hoặc nâng lên cao cao?"

Uông Đào (. ;˚ ;: 益:;˚ ;.) nhăn nhó ôm lấy đầu mình, nói: "Anh đừng nói nữa, làm ơn đừng nói nữa mà!"

Lâm Ân nheo mắt, nói: "Chẳng lẽ anh đây nói không đúng sao? Cậu nên hiểu, bởi vì anh coi cậu là anh em của mình, nên mới nói cho cậu biết những điều này đó."

"Hơn nữa, ở nơi này vốn không có người ngoài."

Lâm Ân nói xong, chợt đưa mắt liếc nhìn xung quanh một cái, rồi lén lút vươn cổ tới, đè thấp giọng, mở miệng nói: "Quyết đoán ra tay, không lưu tiếc nuối. Ừm… có lẽ cậu còn chưa có kinh nghiệm về mặt này, để anh tỉ mỉ kể cho cậu nghe câu chuyện ăn sâu vào gỗ ba phân của thầy anh đi, là thân cùng tâm, linh cùng thịt..."

...

Bên ngoài, mọi người đang run rẩy ôm lấy đầu mình, nhìn tên ngốc trên khung hình kia vừa bắt đầu tiến hành một chuỗi thao tác mang tính đầu độc cực mạnh đối với cậu thiếu niên nọ.

Hơn nữa, lần này hắn không chỉ thao thao bất tuyệt truyền thụ kiến thức sách vở, hắn còn trực tiếp nêu ví dụ bằng hình tượng cực kỳ sinh động cho đối phương xem.

Hắn đang muốn chứng minh cho đối phương thấy được toàn bộ những chỗ tốt khi hai người ở cùng một chỗ với nhau, từ ý hợp tâm đầu, đến gắn bó không rời, cuối cùng là thể xác và tinh thần giao hội vào nhau, sáp sáp hai cái, sau đó là cảm tình thăng hoa...

(. ;˚ ;: 益:;˚ ;.)! !

Càng ngày càng quá đáng! Càng ngày càng không đi đúng hướng rồi!

Tới lúc này, biểu cảm trên gương mặt vị trung niên kia cũng dần dần thay đổi, dường như ngay cả một người như ông ấy cũng bị những lời nói và hành động ấy đánh sâu vào, đến mức không sao chịu nổi nữa.

Lúc này, trong mắt ông ấy cũng không khỏi mơ hồ lộ ra một chút lúng túng.

Cuối cùng, ông ấy quyết đoán đeo chiếc mặt nạ mỏ chim của mình lên mặt.

Hiển nhiên, không cần biết trong lòng ông ấy vững vàng, bình thản tới mức nào, cũng dần dần bị những lời nói không chút cố kỵ của Lâm Ân làm cho không chịu nổi nữa rồi.

Rốt cuộc, buổi diễn thuyết với những hình tượng vô cùng sinh động trên màn ảnh đã kết thúc.

Lâm Ân nghiêm túc vươn tay, vỗ vỗ bả vai Uông Đào, thân thiết hỏi: "Hiện giờ cậu đã hiểu rõ chưa? Nhất định phải nhìn thẳng vào nội tâm của chính mình, nếu không, cậu vĩnh viễn cũng không thể chân chính tháo gỡ được khúc mắc đó đâu."

Uông Đào (. ;゜;: 益:;゜;.) ôm đầu, nói: "Hiểu được rồi, anh... hiện giờ anh có thể đi được không?"

Lâm Ân liếc mắt nhìn bóng dáng cô bé đằng trước một cái, hào phóng nói: "Vậy cậu hãy đi chứng minh một chút đi, hẳn là hình tượng cô bé kia lúc này, chính là dáng vẻ đẹp nhất trong lòng cậu được mô phỏng lại? Nếu vậy thì mau đi thôi, mau qua đó bắt chuyện với cô ấy đi."

Uông Đào lập tức chấn động toàn thân.

Vị trung niên bên ngoài kia cũng gắt gao nắm chặt hai tay mình.

"Đến... Đến gần?" Uông Đào lại một lần nữa trốn tránh ánh mắt của Lâm Ân.

Lâm Ân nheo mắt nói: "Không phải cậu mới nói mình hiểu rồi sao? Không dám hả?"

Uông Đào nóng nảy, nói: "Vấn đề ở đây không phải là có dám hay không, chủ yếu là... là..."

Lâm Ân hít sâu một hơi, bày ra vẻ mặt trẻ nhỏ khó dạy, nhưng sau đó lại kiên nhẫn đứng lên, nheo mắt nói: "Đừng tự lấy cớ cho

mình, vào thời điểm này, mọi lý do của cậu đều là giả dối. Cậu nhất định phải học cách đề cao độ dày của da mặt mình lên. Được, nếu cậu không dám đi..."

"Tôi sẽ đi!"

Nói xong, Lâm Ân nghiêm mặt, không chút do dự đã đi nhanh về phía trước.

Thấy một màn như vậy, Uông Đào lập tức trở nên nóng nảy, cậu ấy vội vàng lao lên, kéo Lâm Ân lại, nói: "Tôi đi! Tôi đi là được chứ gì?"

Lâm Ân mỉm cười, nhẹ nhàng nâng chiếc kính một mắt lên, chỉ cười cười mà không nói, nhưng trong ánh mắt đầy vẻ cổ vũ và thúc giục đối phương.

Ánh mắt Uông Đào dao động ghê gớm, trên trán đổ mồ hôi đầm đìa, nhưng tới cuối cùng, cậu ấy cũng cố lấy hết dũng khí ra, gian nan tiến lên một bước nhỏ, đi về phía cô bé ấy.

Đúng rồi đó.

Lâm Ân (￣□￣).

Nhất định phải lấy hết dũng khí ra nhé!

Lâm Ân mỉm cười nhìn cậu thiếu niên kia cúi đầu, gian nan tiến từng bước một về phía cô bé nọ.

Kỳ thật Lâm Ân chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra, cô bé ấy chính là một trong những khúc mắc sâu nhất trong lòng cậu ấy, chẳng qua cậu ấy che giấu nó đủ sâu mà thôi.

Trên thực tế, cũng vì trong lòng cậu ấy vô cùng áy náy về chuyện của mình đã làm liên lụy tới người ta, nên mới không dám đối mặt với cô bé ấy mà thôi.

Thậm chí … kể cả khi đã biết đây chỉ là một đoạn ký ức trong lòng mình, cậu ấy cũng chỉ dám đứng từ xa xa nhìn về nơi ấy, mà không dám đi tới, chạm vào nỗi nhớ nhung kia.

Bởi vì đối với một thiếu niên từng giãy giụa không ngừng bên trong tuyệt vọng và hắc ám như Uông Đào, sự xuất hiện của ánh sáng, tất nhiên sẽ mang đến ấm áp cho bản thân, nhưng đồng dạng, nó cũng làm cậu ấy sợ hãi và tự ti khó mà vượt qua được.

Cho nên, thứ Lâm Ân muốn phá đi, chính là nó.

Chỉ khi dám chân chính đối diện với ánh trăng sáng trong lòng mình, bản thân cậu ấy mới đủ

Nếu đã hoàn thành một bước cứu chuộc tự ta, thì vì sao không dứt khoát thu gọn cái đuôi nát kia lại?

Chương 401: Giờ Mới Thực Sự Là Toang!!!

Đó là suy nghĩ trong lòng Lâm Ân, còn trước mắt hắn, Uông Đào vừa có chút do dự, quay đầu lại, liếc mắt nhìn hắn một cái. Lâm Ân lập tức mở to mắt, đưa tay cầm cái hộp bút trên bàn lên, trực tiếp bày ra động tác uy hiếp đối phương, nếu không đi sẽ ném.

Thân thể Uông Đào theo bản năng, thoáng run lên một cái.

Cuối cùng, cậu ấy vẫn gian nan đi tới bên cạnh cô bé kia.

(. ;゚ ;: 益:;゚ ;.)

Đã đến đây rồi, cũng chỉ còn một bước cuối cùng, nhưng có làm như thế nào cũng không dám mở miệng.

Lâm Ân lúc này lại giống hệt một lão cha già, đang cắn răng mím môi, đăm đăm nhìn về phía đứa con trai có lớn mà không nên thân của mình.

Hắn biết, chỉ cần cậu ấy có thể vượt qua một bước này, cũng tương đương với trực tiếp vượt qua vướng mắc trong lòng mình rồi.

Xem ra hắn không ra tay giúp là không được mà!

Lâm Ân không chút do dự, lập tức dùng huyết nhục tai biến điều chỉnh dây thanh quản của mình, biến thành giọng nói của Uông Đào, trong lòng thầm cười lạnh một tiếng, sau đó hắn dứt khoát hướng về phía cô bé kia, đặt hai tay lên miệng, thành cái loa, há mồm hô lớn:

"Bạn học Vương Tư Nguyệt, tôi thích bạn, xin hãy kết giao cùng tôi đi!"

Uông Đào: "(ΩДΩ)!!!"

Cô bé kia lập tức sửng sốt, vội vàng quay lại rồi nghiêng đầu hỏi: "A?"

...

...

Bên ngoài.

Mọi người ôm cõi lòng run sợ mà hoảng hốt nhìn một màn kia, có cảm giác trái tim sắp cmn muốn nứt ra luôn rồi!

Người kia... tên này, hắn...

Toang cmnr! Toang cmn thật rồi!

Gần như giây tiếp theo khi câu nói này hiện lên trong đầu, ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn về phía vị trung niên bát tự nguyên huân kia.

Có điều ông ấy đã quyết đoán đeo chiếc mặt nạ mỏ chim từ trước, cho nên lần này không ai có thể nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt ông ấy được.

Nhưng thân thể cứng đờ đứng nguyên tại chỗ kia cũng đã bán đứng nội tâm gợn sóng, không chút bình tĩnh trong lòng ông ấy rồi.

Mà quan chủ khảo lại thiếu chút nữa trực tiếp co rút người lại, ngoài miệng không ngừng nói: "Tiền bối, ngài ngàn vạn lần đừng để ý, ngài thực sự không cần đi so đo với nhóc con thiếu kiến thức ấy đâu!"

Vừa nói, hàm răng gã vừa “Cập cập cập” run rẩy, trái tim cũng

muốn nhảy ra ngoài.

...

Mà ở bên trong phòng học kia.

Lâm Ân đang lặng yên trốn trên cái bàn ở góc xa xa, nâng chiếc kính một mắt của mình lên, nhìn Uông Đào đang hoa chân múa tay, đổ mồ hôi đầm đìa không ngừng giải thích trước mặt cô bé ngồi dãy trước kia, trên mặt hắn không khỏi lộ ra nụ cười.

Đúng vậy! Dáng vẻ như vậy mới giống à nha!

Chỉ cần vượt qua được bước đầu tiên khó nhất kia, thì hết thảy đều sẽ trở nên đơn giản thôi.

"Không phải như thế! Không phải như thế! Bạn học Vương à, bạn hãy nghe tôi nói, vừa rồi người thổ lộ không phải là tôi đâu! Là có người bắt chước giọng nói của tôi đó!"

"Thật sự! Thật sự! Tôi có thể giải thích! Tôi thực sự không có ý xúc phạm gì đâu!"

"Cái kia... Cái kia..."

Uông Đào không ngừng hoa chân múa tay, lập tức đưa ánh mắt đầy thấp thỏm nhìn cô bé đang lặng lẽ ngồi trước mặt mình với biểu cảm đã nghe mà vẫn còn mờ mịt, chưa hiểu rõ những gì cậu ấy đang nói kia.

Vào giờ phút này, Uông Đào thực sự xấu hổ chỉ muốn chui xuống đất, nhưng tới thời điểm cậu ấy quay đầu, nhìn khắp phòng học, muốn tìm kiếm tên chơi xấu kia, lại không thể bắt được bóng dáng hắn ở chỗ nào.

Tên xấu xa kia!

Tôi đã xấu hổ muốn chui xuống đất rồi đây!

Làm sao bây giờ?

Anh mau nói xem, tôi phải làm sao bây giờ?

Vấn đề là chuyện này… thực sự không thể giải thích được rõ ràng, chuyện này... Chuyện này...

Nhưng đúng vào lúc ấy, đột nhiên một tiếng “Phì” vang lên, là cô bé đang ngồi trước mặt Uông Đào vừa không nhịn được mà che miệng bật cười.

Uông Đào có chút giật mình.

Sau đó, trong ánh mắt ngơ ngác của cậu ấy, cô bé kia nhắm mắt lại, đứng lên, ôm ngực, đôi mắt cong cong như đang cười nói: "Ái chà, nếu hai chúng ta kết giao, có khả năng sẽ hơi phiền phức một chút, nhưng có thể nhìn thấy bạn học Uông Đào học hành tốt lên..."

Nói đến đây, cô bé bật cười, nhẹ nhàng vươn tay về phía Uông Đào, nói: "Nếu không, chúng ta có thể làm bạn bè trước được không?"

Ngọn gió ngoài cửa sổ không ngừng “Vù vù” tiến vào, cô bé kia vẫn mỉm cười đứng ở nơi đó, vươn bàn tay nhỏ nhắn về phía Uông Đào.

Sau bóng lưng mảnh mai ấy là ánh sáng mặt trời cực kỳ rực rỡ, dường như đứng ở nơi này, cũng có thể ngửi được mùi thơm ngát nhẹ nhàng, ấm áp trên mái tóc của cô gái kia.

Khóe miệng Uông Đào khẽ giật giật.

Giống như thời gian vừa một lần nữa ngưng đọng lại, hóa ra ý cười trong mắt cô ấy lại ấm áp tới nhường này.

Rốt cuộc, cậu ấy cũng đỏ mặt, gãi gãi đầu, rồi cụp mắt xuống,

có chút ngại ngùng vươn bàn tay có chút mất tự nhiên của mình tới, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn kia.

"Chào bạn... Rất vui khi quen biết bạn..."

"Tôi... Tôi tên là Uông Đào."

...

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y đã đạt tới 100, mở ra giai đoạn thứ hai của nhiệm vụ. 】

【 đinh! Ngươi mở ra nhiệm vụ chuyển chức Dạ Y (2): Thông qua khảo hạch trên, sau đó gặp mặt chủ mẫu, nhận được bằng chứng thân phận Dạ Y, khen thưởng nhiệm vụ: Kỹ năng truyền kỳ đặc thù x1, tiền hắc lâu x10, kinh nghiệm cơ sở x1 vạn】

【 đinh! Chúc mừng ngươi hoàn thành che giấu nhiệm vụ đặc thù: Lý niệm và hành động, ngươi nhận được khen thưởng nhiệm vụ: độ hảo cảm của Uông Đào +100, độ nổi tiếng trong quần thể Dạ Y +20, quyển trục cường hóa kỹ năng +1】

Bên tai không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống, nhưng giờ khắc này Lâm Ân lại không thể chú ý tới chúng. Bởi vì hắn đang cắn răng, cầm chiếc chìa khóa trong tay, nhanh chóng chạy như điên về phía trước, dọc theo dãy hành lang hắc ám bên ngoài phòng học.

Toang cmnr!

Toang cmn thật rồi!

Vừa nãy, tại vì hắn quá mức chìm đắm vào cảm xúc tuyệt vời khi được dạy bảo và mê hoặc cậu thiếu niên kia, khiến cho bản thân … mẹ nó, quên đi mình đang làm bài khảo hạch.

Đến lúc này, hắn mới vội vàng nhìn thời gian.

Đã vượt quá giới hạn tới hơn 20 phút rồi!

Mà sau khi hắn dùng chiếc chìa khóa nọ mở ra cánh cửa, căn phòng này cũng không trực tiếp truyền tống hắn đến cửa thứ ba.

Không còn gì để nghi ngờ thêm nữa... xem như một cửa này, hắn đã khảo hạch thất bại rồi!

Chương 402: Bạch Dạ!!!

Đột nhiên một tiếng "Loảng xoảng đương" vang lên, Lâm Ân từ bên trong, trực tiếp đá một cước, đạp văng cánh cửa đi thông ra bên ngoài, sau đó vừa thở hồng hộc vừa chạy ra ngoài, cắn răng nói: "Giáo quan! Thật có lỗi! Tôi đã mất quá nhiều thời gian ở bên trong này, xin hỏi tôi còn tư cách tiến hành cửa khảo hạch thứ ba hay không?"

"..."

"..."

Bên trong đại sảnh là một mảnh yên tĩnh.

Tới tận lúc này, Lâm Ân mới chú tâm quan sát, ngoại trừ những học viên lúc trước kia, bên trong đại sảnh thí luyện vừa có thêm mấy chục Dạ Y mặc đồng phục thẳng thớm, đeo mặt nạ mỏ chim.

Lâm Ân mở to hai mắt nhìn qua, vẻ mặt ngơ ngác, cũng không biết đây là có chuyện gì.

Mà sự xuất hiện của hắn, cũng lập tức khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người đều hội tụ tới trên người hắn.

Lâm Ân ngạc nhiên nói: "Ách, ai có thể giải thích cho tôi nghe một chút xem, rốt cuộc là chuyện đã xảy ra được không?"

"..."

Cả đám học viên xung quanh đều lộ ra vẻ mặt đau như nhức trứng, vội vàng ôm lấy mặt mình, cố gắng không phát ra âm thanh.

Quan chủ khảo trừng mắt nhìn hắn, hung tợn như đang muốn giết người. Nói thật, vào thời khắc này, ông ấy chỉ hận không thể trừng chết hắn ngay tại chỗ.

Lâm Ân lại giữ nguyên vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi "?", ngơ ngác đứng ở nơi đó.

Lạch cạch ——

Lạch cạch ——

Từng tiếng bước chân vang lên.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, bóng dáng cao lớn dẫn đầu mấy chục Dạ Y đang tiến tới, đi từng bước từng bước một hướng thẳng về phía hắn.

Phần ngực trên chiếc áo ông ấy đang mặc lên người có khắc hoa văn tám chữ thập. Thậm chí cả chiếc mặt nạ mỏ chim, lẫn cái áo da, đều có thể giúp người khác rõ ràng nhìn ra sự khác biệt giữa ông ấy và những Dạ Y khác.

Nhưng không biết vì sao, Lâm Ân lại sinh ra một loại cảm giác quen thuộc không sao hiểu nổi đối với người này.

Ngay sau đó, Dạ Y cao lớn kia ngừng lại trước mặt Lâm Ân, trên thấu kính của mặt nạ mỏ chim đang phản chiếu gương mặt hắn.

Xung quanh lại một lần nữa rơi vào yên tĩnh, tất cả mọi người đều nín thở, hồi hộp theo dõi cảnh tượng chuẩn bị diễn ra trước mặt mình.

Thậm chí xung quanh còn im lặng tới mức chỉ có thể nghe được từng tiếng “Thình thịch thình thịch”, cũng không biết là tiếng tim đập của ai.

Hồi lâu sau, ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn một chút do dự của Lâm Ân, vị Dạ Y kia vươn tay tới, chậm rãi bỏ chiếc mặt nạ mỏ chim trên đầu mình ra, để lộ một gương mặt trung niên nghiêm túc, đầy vẻ tang thương.

"Chào cậu, tên khốn nạn kia." Vị trung niên ấy mỉm cười vươn tay về phía Lâm Ân.

Ngay tại thời điểm Lâm Ân nhìn thấy gương mặt của đối phương, hắn thực sự cảm thấy kinh ngạc, giống như vừa trông thấy quỷ vậy (dù trong thế giới này có rất nhiều quỷ).

Hắn thực sự không biết nên nói gì vào ngay lúc này, chỉ hướng ánh mắt đầy vẻ khó tin, nhìn chằm chằm vào gương mặt kia.

Chẳng lẽ...

Vị trung niên này chính là... Chính là Uông Đào đang sống sờ sờ bên ngoài kịch bản, bên trong hiện thực kia?

Cái… cái này đùa quá trớn rồi nha!

Lâm Ân ta thực sự kinh ngạc rồi đó.

Mà lúc này, trước mắt hắn cũng lập tức hiện ra giao diện của vị Dạ Y kia.

【 danh hiệu: Bạch Dạ 】

【 chức nghiệp 】: Dạ Y / chấp pháp giả / chiến sĩ săn ma

【 chủng tộc 】; Nhân tộc / ác linh

【 cấp bậc 】: ???

【 trận doanh 】: Trung lập thiện lương

【 năng lực chiến đấu 】: năng lực chiến đấu và quét sạch

hiện trường như mở hack.

【 giới thiệu 】: ngụ ý của cái tên Bạch Dạ này chính là khiến cho đêm tối trở nên chói sáng như ban ngày. Bắt đầu từ sau khi rơi vào thế giới hắc ám, trở thành một thành viên của Dạ Y, chỉ trong vòng vài chục năm thời gian, ông ấy đã nhanh chóng trở thành nguyên huân bát cấp trẻ tuổi nhất từ trước tới nay. Ông ấy thường xuyên lang thang tại những lĩnh vực nguy hiểm nhất thế giới hắc ám, và biết bao năm qua, vẫn cố gắng hết mức với lý niệm chữa trị những thương tổn tồn tại bên trong thế giới này...

Lâm Ân có chút ngạc nhiên nhìn giao diện của ông ấy, rồi không nhịn được, mở miệng hỏi: "Ông là Uông Đào?"

Bạch Dạ mỉm cười mà trầm ổn nói: "Là tôi."

...

Mấy phút đồng hồ sau, phía trước một cái bàn ở góc khác bên trong đại sảnh, Lâm Ân và Bạch Dạ đang ngồi đối diện nhau.

Lâm Ân có chút do dự, lại đưa mắt nhìn ông chú trung niên trước mặt một cái, từ trên xuống dưới, vô cùng tỉ mỉ, kỹ lưỡng, nhưng ngoại trừ vẻ bề ngoài có chút giống nhau ra, hắn thực sự không tìm được một điểm nào chung khác giữa ông chú trung niên này và cậu thiếu niên trong gian phòng lúc trước.

"Cho nên ông muốn nói, bởi vì tôi đã chạm tới kết cục che giấu được ông chôn bên trong kịch bản kia, cho nên ông mới có cảm ứng, sau đó chạy đến nơi này?"

Bạch Dạ mỉm cười nói: "Đúng vậy, bởi vì trong từng ấy năm trôi qua, cậu chính là người đầu tiên dùng cơ chế của Dạ Y để phát động được tình huống kia."

Thông qua quá trình trao đổi cùng đối phương, Lâm Ân đã hiểu được toàn bộ mọi chuyện.

Kỳ thật căn phòng ảo tưởng kia vốn đã thu nhận được rất nhiều những sự tích mà nhóm Dạ Y đi trước từng tự mình chân thật trải qua.

Bọn họ dùng phương thức kịch bản để nhét những sự kiện mình đã trải qua vào trong đó, rồi dùng nó làm nội dung khảo hạch dành cho người mới, mà kịch bản trong phòng học hắn vừa vượt qua kia, chính là quá khứ của vị Dạ Y trước mặt này.

Ông ấy đến từ Lam tinh, đến từ cùng một thế giới với Bạch Dật.

"Nói như vậy, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?" Lâm Ân nghiêm túc đưa mắt nhìn ông ấy, mở miệng hỏi: "Cơ chế để phát động kết cục cuối cùng trong kịch bản kia là gì? Và tình huống của tôi có được coi là đã thông qua khảo hạch hay không?"

Bạch Dạ mỉm cười nhìn thiếu niên đồng tộc trước mặt này, nói: "Kỳ thật kịch bản của tôi khó hơn tất cả những kịch bản khác đang có ở nơi này. Nó không chỉ khảo nghiệm khả năng chịu đựng nỗi sợ hãi, năng lực quan sát, đồng thời nó còn khảo nghiệm năng lực tự hỏi của cậu nữa, nhưng quan trọng nhất..."

"Nó còn là một lần khảo nghiệm đối với tâm linh của cậu."

Lâm Ân ngẩn ra, dường như còn chưa hiểu thấu.

Chương 403: Điều Ông Ấy Muốn Nhìn, Không Phải Kết Quả, Mà Là Lựa Chọn!!!

Bạch Dạ ngẩng đầu lên, đưa mắt quan sát khung trần trên đại sảnh, chậm rãi nói: "Nếu lúc ấy, khi nhận được chiếc chìa khóa kia, cậu lập tức lựa chọn rời khỏi, cậu vẫn có thể thông qua khảo hạch như bình thường. Bởi vì trên thực tế, gần như tất cả những Dạ Y thực tập từng vượt qua kịch bản Dạ Y của tôi, đều lựa chọn trực tiếp rời đi sau khi nhận được chìa khóa, kể cả người có lòng đồng cảm, sau khi đắn đo cân nhắc, do dự hồi lâu, bọn họ cũng sẽ lựa chọn rời đi."

"Bọn họ làm vậy cũng không sai, bởi vì đó thực sự chỉ là một kịch bản, dù cậu muốn thay đổi nó, cũng là vô ích, hiện thực sẽ không phát sinh biến hóa chỉ vì một kịch bản mô phỏng từ nó được điều chỉnh lại."

"Nhưng cậu vẫn làm."

Ông ấy đưa ánh mắt đầy vui mừng nhìn về phía Lâm Ân đối diện, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi chân thành tha thiết.

Lâm Ân nhìn ông ấy, trong lòng suy tư một thoáng, cuối cùng mới ngẩng đầu lên hỏi: "Ông đang muốn nói, có một vài thứ không nên bị đặt lên bàn cân để đong đếm, có đúng hay không?"

Bạch Dạ mỉm cười nói: "Đúng vậy, đây cũng là lý niệm cần phải có trên người Dạ Y được tôi coi trọng nhất."

"Dù bản thân đã biết có một số việc không hề mang lại một

chút chỗ tốt gì cho mình, thậm chí có bắt tay vào làm cũng rất khó thay đổi được kết cục đã được định sẵn từ trước... Có điều, ngay cả thử một phen, cậu cũng không nguyện ý đi làm, thì làm sao cậu có thể biết được bản thân không thể thay đổi nó?"

Bởi vậy, ông ấy mới dứt khoát ngưng câu chuyện tại thời điểm này, để lại kết cục không trọn vẹn kia.

Mục đích chân chính của câu hỏi này, không phải là ngươi có năng lực giải quyết vấn đề hay không, mà là dưới tình huống như vậy, ngươi có quyết tâm trợ giúp bọn họ một phen hay không.

Điều ông ấy muốn nhìn, không phải kết quả, mà là lựa chọn.

Một bên là vài phút cuối cùng có liên quan đến kết quả khảo hạch của bản thân, nếu vượt quá thời gian, rất có thể bản thân sẽ thất bại...

Còn một bên là kết cục của kịch bản vốn được căn phòng ảo tưởng kia mô phỏng lại, sau khi mình rời đi, nó cũng chẳng còn tác dụng gì nữa.

Ngươi sẽ lựa chọn như thế nào?

Lâm Ân xoa xoa huyệt Thái Dương, nói: "Cho nên thái độ của tôi chính là thứ quyết định xem kết cục kia có được phát động hay không?"

Bạch Dạ mỉm cười nói: "Đúng vậy, nếu sau khi thời gian đếm ngược kết thúc, cậu vẫn lựa chọn tiếp tục ở lại nơi đó, cung cấp sự trợ giúp cho nhân vật bên trong, đương nhiên cậu có thể phát động kết cục kia."

Lâm Ân hít sâu một hơi, có chút bất đắc dĩ cười khổ nói: "Tôi hiểu, nghĩa là tôi đã hoàn thành cánh cửa ấy rồi? Hẳn là tôi vẫn còn tư cách tiếp tục tiến hành khảo hạch chứ?"

Bạch Dạ đưa mắt nhìn hắn, nở nụ nụ cười ý vị thâm sâu rồi lập tức đứng dậy.

Ngay tại thời điểm, Lâm Ân còn không rõ nguyên nhân, ông ấy chợt trịnh trọng vươn tay về phía hắn, mỉm cười nói: "Không, Lâm Ân, cậu không cần tiếp tục tiến hành khảo hạch nữa, bởi vì từ giờ trở đi, cậu đã là một Dạ Y chính thức rồi."

Lâm Ân kinh ngạc, trố mắt nhìn đối phương.

Bạch Dạ lại mỉm cười nói: "Đây là đặc quyền của tôi, chỉ cần ai đó có thể phát động kết cục kia, là tôi có quyền trực tiếp cho đối phương hoàn thành quá trình tấn chức này. Đương nhiên, tôi cung cấp một tư cách mà thôi, cậu có tiếp nhận hay không?"

Xung quanh tạm thời chìm trong yên tĩnh.

Nhưng rất nhanh sau đó, Lâm Ân đã đứng lên, cầm lấy bàn tay kia, khóe miệng nhếch lên nói: "Vinh hạnh vô cùng."

...

Coi như tình huống này nằm ngoài dự liệu nhưng lại hợp tình hợp lý.

Sau khi chào tạm biệt những học viên kia và quan chủ khảo, Lâm Ân nhanh chóng đi theo Bạch Dạ rời khỏi đại sảnh thí luyện, một đường đi thẳng đến phía trước một tòa kiến trúc cao ngất, tọa lạc tại khu vực trung ương nhất của thành Hắc Dạ này.

Nhóm thủ vệ phía trước cánh cửa lớn kia, lập tức quỳ một gối xuống đất, hành lễ với Bạch Dạ. Sau đó, bọn họ lập tức mở cánh cửa thật lớn thấm đẫm phong cách tây huyễn kia ra.

"Chúng ta đi thôi, để tôi dẫn cậu đi gặp chủ mẫu của chúng ta." Bạch Dạ nhanh chóng dẫn theo Lâm Ân bước nhanh qua cánh cửa trước mặt, đi vào một thông đạo hướng thật sâu xuống phía

dưới.

"Cũng không phải tất cả những Dạ Y vừa nhận được tư cách, đều có cơ hội gặp mặt chủ mẫu, nhưng cậu khác biệt. Theo tôi, sau khi gặp mặt chủ mẫu, cậu nhất định sẽ có được thu hoạch thật lớn."

Lâm Ân nhẹ gật đầu.

Hắn cũng biết được điều này từ trong miệng Độ Nha rồi.

Có vẻ như một vị thủ lĩnh của Dạ Y có xuất thân là Thiên Sứ Thần Thánh mười hai cánh của thượng giới.

Nói thật, đến thười khắc này, đột nhiên trong lòng Lâm Ân lại có chút khẩn trương.

Nói cho cùng, trước kia hắn chỉ mới nghe nói về loại sinh vật có tên là thiên sứ này ở trong truyền thuyết mà thôi, ai ngờ lại sắp được gặp người thật rồi.

"Đúng rồi." Đến đây, Lâm Ân chợt quay đầu, liếc mắt nhìn Bạch Dạ với mái tóc xám trắng trên đầu, nói: "Tôi muốn hỏi một chút, có phải ông chính là người điều khiển phiên bản thiếu niên Uông Đào trẻ tuổi vẫn một mực trao đổi với tôi, ở bên trong phòng học kia hay không?"

Bạch Dạ có chút giật mình, trong mắt không khỏi hiện lên một tia gượng gạo, nói: "Không phải... Đó chỉ là một cái ấn ký mà thôi, không phải tôi."

Lâm Ân do dự nói: "Nghĩa là ông đã nghe được toàn bộ những lời tôi nói rồi?"

Bạch Dạ xụ mặt, từ chối trả lời vấn đề này.

Lâm Ân do dự một chút, lại tiếp tục hỏi: "Vậy ông quyết định

như thế nào?"

Khóe mắt Bạch Dật thoáng co rúm lại: "Quyết định cái gì?"

Lâm Ân nâng kính mắt lên, nghiêm túc nói: "Đương nhiên là cưới ánh trăng sáng của ông rồi. Ông cũng nói cô bé ấy đã trưởng thành, chẳng lẽ ông thật sự không có một chút vương vấn nào sao? Hử?"

Bạch Dạ: "..."

"Mặc dù nói ra câu này có chút mạo phạm, nhưng đứng ở góc độ đồng tộc, tôi vẫn muốn kiến nghị ông hãy đi thử nghiệm một chút. Hơn nữa, không phải vừa nãy ông mới nói… Không cần để ý hành động đó của mình có thể thất bại hay không, chỉ cần bản thân muốn làm thì nhất định phải làm. Chẳng lẽ điều này không đúng?"

Bạch Dạ: "..."

"Cô ấy không dịu dàng sao? Không xinh đẹp sao? Không hoạt bát sao? Hay là không thuần khiết hả?"

Bạch Dạ: "..."

"Tôi nghĩ, hẳn là ông cũng không muốn nhìn thấy cô ấy bị người khác hôn nhẹ, ôm một cái, hoặc nâng lên cao cao đâu?"

(ノ｀皿´)ノ ┻┻

Made!

Không nhịn được, thiếu chút nữa là không nhịn được nữa rồi!

Chương 404: Tsundere!

Bạch Dạ "Ca ca" nắm chặt hai tay vừa nổi lên dấu hiệu tức giận "□", gân xanh trên huyệt Thái Dương cũng không chịu thua kém, lập tức “Ba ba ba” nhảy lên, nhưng tới cuối cùng, ông ấy vẫn quyết định nhịn xuống.

Cứng!

Cứng!

Nắm tay cứng nha!

Ông ấy nhắm mắt lại, "Ca ca" nghiến răng nói: "Đề tài này! Dừng ở đây! Hiểu chưa? Dừng ở đây!"

Lâm Ân trố mắt nói: "Ách... Được rồi."

"..."

Xung quanh lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh quỷ dị.

Bạch Dạ xụ mặt đi nhanh về phía trước, Lâm Ân lại có chút suy tư chầm chậm theo phía sau.

Trong dãy hành lang thật dài ấy, chỉ còn lại tiếng bước chân của hai người bọn họ cứ một mực quanh quẩn khắp nơi.

Cả hai người tiếp tục đi đến cuối hành lang.

Một cánh cửa cao ngất lại xuất hiện trong tầm mắt Lâm Ân.

"Vào đi thôi."

Bạch Dạ đã khôi phục lại tâm trạng, lập tức vươn tay, dùng

sức đẩy cánh cửa nọ ra, một quầng sáng chói mắt lập tức từ bên trong bắn ra ngoài. Đến đây, ông ấy chợt xoay người, nghiêm túc nhìn về phía Lâm Ân, vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: "Tôi đã báo cáo chuyện của cậu với chủ mẫu rồi, chủ mẫu sẽ tự mình tiến hành trao tặng chứng chỉ Dạ Y cho cậu, cậu hãy biểu hiện cho tốt một chút. Nhớ kỹ, đừng có mạo phạm chủ mẫu, đã hiểu chưa?"

Lâm Ân gật đầu, nói: "Hiểu rất rõ!"

Bạch Dạ mỉm cười gật đầu, nói: "Tốt, tôi ở bên ngoài chờ cậu, sau khi gặp mặt chủ mẫu, tôi lại giảng giải cho cậu nghe một chút thông tin về Dạ Y."

Lâm Ân gật đầu, lập tức xoay người, đi nhanh về phía cánh cửa trước mặt, nhưng đi được chừng mười bước, hắn chợt quay đầu lại, nhìn về phía Bạch Dạ đang đứng trong hành lang, nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Ông xác định là không thể cân nhắc thêm một chút nào ư? Chồng già vợ trẻ cũng không thành vấn đề mà? Nếu không, hãy chờ đến lúc tôi đi Lam tinh, sẽ giúp ông lưu ý, thăm dò thông tin của một vài thiếu phụ, ý ông như thế nào? Ở nơi ấy, tôi có một người bạn."

"Câm miệng!" Bạch Dạ rõ ràng đã có chút điên tiết, lập tức hét lớn lên, (〃´皿`)q bàn tay cầm chắc cây quyền trượng trong tay, đang có xu hướng muốn lao về phía hắn.

Lâm Ân hoảng hốt, nhanh chóng tiến về phía trước, đề phòng mình sẽ bị đối phương đập trúng.

Loảng xoảng đương ——

Cánh cửa khép kín lại,

Bạch Dạ xoa xoa huyệt Thái Dương, hít sâu vài lần.

Tên nhóc này, toàn nói những chuyện tào lao khiến cho gân xanh trên huyệt Thái Dương của người khác điên cuồng giật giật.

Đến đây, bỗng dưng ông ấy lại rơi vào im lặng, lặng lẽ mở chiếc đồng hồ quả quýt của mình ra, nhìn tấm ảnh chụp đã bị đốt đến ố vàng được giữ cẩn thận trong đó, nhìn vào nụ cười ngọt ngào của cô bé trên bức ảnh chụp kia.

Hai mắt nhắm lại, bàn tay nắm chặt.

...

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ đặc thù: Ánh trăng sáng trong lòng: Hoàn thành tác hợp Bạch Dạ với cô bé mục tiêu, khen thưởng nhiệm vụ: độ hảo cảm của Bạch Dạ ＋200, tiền khô lâu ＋2000, thù lao đặc biệt x1】

Lâm Ân đang ở bên trong đại điện chợt ngẩn người, rất nhanh trên mặt hắn lập tức lóe lên một nụ cười mỉm.

Quả nhiên…

Không phải tên ngốc kia đã bị ta nói đến mức động tâm rồi?

Nếu không động tâm, làm sao có thể phát động nhiệm vụ hệ thống của ta chứ?

Ha hả ha hả ——

Ngoài miệng nói xong không cần, nhưng trong lòng lại rất thành thật.

Lão ngạo kiều! [1]

Xem ra hắn lại có thêm một lý do để đi tới Lam tinh rồi. Nói cho cùng, quét độ hảo cảm của Uông Đào tuyệt đối không thiệt đi đâu được.

Cứ như vậy, Lâm Ân (￣□￣) với tâm trạng sung sướng, bình tĩnh đi vào chỗ sâu trong đại điện.

...

Tại chỗ sâu nhất bên trong đại điện.

Chợt nghe âm thanh những sợi xiềng xích không ngừng va chạm vào nhau, phát ra từng chuỗi âm thanh trong trẻo, quanh quẩn khắp nơi.

Một tên tôi tớ quỳ một gối xuống đất, nói: "Chủ mẫu, tên học đồ được Bạch Dạ tiên sinh giới thiệu đang chờ ở bên ngoài, hình như hắn chính là thiếu niên bị nghi ngờ là Dịch Y mà Độ Nha tiên sinh từng nhắc tới lúc trước."

Bên trong đại điện là một mảnh tĩnh mịch.

Hồi lâu sau, một âm thanh vĩ đại mà thánh khiết vang lên: "Để cho hắn vào đi."

"Vâng!" Tên tôi tớ kia cúi đầu xuống, nhanh chóng lui ra ngoài.

Loảng xoảng đương ——

Cùng với âm thanh cánh cửa mở ra rồi khép lại, Lâm Ân nhẹ nhàng bước vào chỗ sâu nhất bên trong khu điện thờ này. Hắn ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía trước.

Ở bên trong hắc ám, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được một ánh mắt vừa dừng lại trên người hắn, tiến hành đánh giá hắn thật kỹ càng.

Một âm thanh xiềng xích va chạm vào nhau, vang lên trong trẻo ngay giữa vùng hắc ám, sau đó không ngừng vọng lại.

Tới đây, Lâm Ân cũng lập tức cảm nhận được một mảnh khí trường khó có thể tưởng tượng nổi, trực tiếp bao phủ mình vào trong đó.

Khí trường quá khủng khiếp, làm người ta sợ tới dựng tóc gáy.

Là khí tức cấp căn nguyên?

Nhịp hô hấp của Lâm Ân thoáng có chút dồn dập, vẻ mặt nhanh chóng trở nên nghiêm túc, trong lòng căng thẳng, không dám có một chút vô lễ nào.

Đúng vậy!

Đây tuyệt đối là khí tức cấp căn nguyên rồi, không thể nghi ngờ được.

Nói cách khác, rất có khả năng vị Dạ Y chủ mẫu đang ẩn mình bên trong hắc ám kia, vốn là một tồn tại cùng cấp căn nguyên với mấy người Thái Thản đại ca.

Nhưng Lâm Ân lại không cảm thấy chuyện này có gì ngoài ý muốn.

Bởi vì thủ lĩnh của một tổ chức khổng lồ như Dạ Y này, đương nhiên không thể là một tồn tại bình thường rồi.

Lâm Ân lập tức dùng một tay đấm ngực, rồi cúi đầu thi lễ nói: "Dạ Y thực tập, Lương Y Sứ Giả Hòa Bình, ra mắt chủ mẫu."

"..."

"..."

Hai thủ vệ đang canh giữ ở hai bên cánh cửa đều dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía hắn.

Bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ nghe được một cái tên quá bất thường kiểu này...

Chẳng lẽ ở thời điểm hắn tự giới thiệu bản thân, trong lòng không cảm thấy một chút khó xử nào ư?

---

[1] : Ngạo kiều (傲娇) hoặc Tsudere, là thuật ngữ anime dùng để chỉ những người có tính cách rất khó gần, ương ngạnh, nhiều khi hay nổi nóng với mọi người và hơi có phần khắt khe. Tuy nhiên điều đó chỉ để che giấu mặt nội tâm dễ thương, đa cảm và biết quan tâm đến người khác của họ mà thôi.

Chương 405: Ngươi Cởi Quần Áo Làm Gì?

Vào lúc này, nhất định phải làm theo quy củ, dù sao đối phương cũng không phải một tiểu Loli ngây thơ nào đó, mà là một tồn tại cấp căn nguyên có thể sánh vai cùng Thái Thản đại ca. Không cần biết như thế nào, hắn cũng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, tuyệt đối không thể đắc tội với đối phương.

Đây mới là đạo lý sinh tồn bên trong thế giới hắc ám.

Cùng lúc này, một giọng nữ vĩ đại vang lên từ chỗ sâu trong điện thờ: "Độ Nha có nhắc đến ngươi trước mặt ta, nhưng khiến cho ta cảm thấy khá ngoài ý muốn, bởi vì ngươi lại có thể thông qua khảo hạch nhanh như vậy, hơn nữa còn được Bạch Dạ tự mình giới thiệu."

"Nhưng ta tin tưởng ánh mắt của Bạch Dạ, cho nên cũng tin tưởng ngươi nhất định sẽ trở thành một Dạ Y đủ tư cách."

Lâm Ân cúi đầu, nghiêm túc nói: "Tạ ơn chủ mẫu khen ngợi!"

Giọng nữ vĩ đại kia nói: "Ta cần tiến hành một lần kiểm tra đối với ngươi, hãy thả lỏng thể xác và tinh thần, rất nhanh sẽ chấm dứt."

"Vâng! Chủ mẫu!" Lâm Ân gật đầu, sau đó vươn tay lập tức cởi áo khoác của mình ra, nhưng ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị cởi tiếp cái thứ hai…

"Ngươi cởi quần áo làm gì?" Giọng nữ vĩ đại ở chỗ sâu trong đại điện kia đột ngột vang lên.

Lâm Ân ngẩng đầu, ôm cái áo trên tay nói: "Không phải cần kiểm tra thân thể sao? Những lúc tôi kiểm tra cho người khác, đều yêu cầu mấy cô bé kia cởi quần áo mà?"

"..."

"..."

Bầu không khí vừa rơi vào yên tĩnh quỷ dị đến tột cùng.

Khóe miệng của hai người thủ vệ bên ngoài kia lập tức run rẩy điên cuồng, vẻ mặt nhăn nhó như nhức trứng, ngón chân không ngừng run lên.

Im lặng thật lâu sau...

"Không cần!" Rõ ràng là lần này, giọng nữ ở chỗ sâu trong đại điện kia đã đề cao thêm không chỉ một mức Decibel.

Lâm Ân gật đầu, lại nhanh chóng mặc áo khoác lên người, giống như một thiếu niên vô tội, ngoan ngoãn đứng nguyên ở nơi đó.

Rất nhanh, một luồng hào quang được bắn tới từ trong hắc ám, đã bao phủ toàn thân Lâm Ân.

Lâm Ân lập tức cảm nhận được toàn thân trở nên ấm áp dào dạt, giống như có một bàn tay mảnh khảnh của cô bé nào đó đang xoa bóp toàn thân cho mình, xoa nhẹ nhẹ, tay mềm mềm, vô cùng thoải mái.

Lâm Ân (❁´◡`❁) lập tức nở nụ cười vui sướng, có cảm giác cả tâm linh cũng được tinh lọc sạch sẽ rồi.

【 đinh! Ngươi được hào quang thần thánh chiếu rọi, thân thể ngươi đang bị nhìn trộm. 】

【 đinh! Sinh mệnh lực của ngươi khôi phục tới 100%】

【 đinh! Mọi mệt nhọc của ngươi đã khôi phục lại. 】

Tại quá trình được hào quang thần thánh kia chiếu rọi, trong vô thức, thân thể hắn nhanh chóng mọc ra từng sợi xúc tu mềm mềm, giống như là tảo biển, không ngừng rung rung lắc lắc.

Hiển nhiên, đây chính là ý nghĩa của hai từ “Kiểm tra” mà tồn tại bí ẩn kia vừa nói, tác dụng của hào quang thần thánh này là kích phát ra một chút năng lực hắn tự có trên thân thể mình.

Mà cũng chính tại một khắc này, ở thời điểm luồng hào quang kia quét lên trán hắn, trên trán hắn cũng chậm rãi hiện ra một cái phù văn hình chữ thập cực kỳ cổ xưa.

Ngay trong nháy mắt nhìn thấy phù văn kia, ánh mắt vẫn ẩn giấu ở chỗ sâu trong hắc ám lập tức phát ra một tiếng hét đầy kinh ngạc: “Khế ước tâm linh của Thái Thản tộc? Điều này làm sao có thể!"

Đúng vậy!

Tuyệt đối là đúng rồi!

Đó chính là khế ước phù văn dùng để xác lập mối quan hệ với nhau giữa nam nữ thanh niên của Thái Thản nhất tộc!

Nhưng vì sao trên người nhân loại này lại có khế ước của Thái Thản tộc?

Nói đùa gì vậy!

Bởi vì trên trán xuất hiện khế ước phù văn này, nghĩa là nhân loại trước mặt đã có hôn ước rồi.

Nhưng một nhân loại cao không đến hai mét lại đính hôn cùng một cô bé Thái Thản tộc cao tới mấy trăm mét?

【 đinh! Độ khiếp sợ của ??? đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ khiếp sợ của ??? đối với ngươi +10】

Mà cũng chính tại một khắc này, giọng nữ vĩ đại kia lại một lần nữa vang lên, có điều trong câu hỏi của đối phương, có mang theo một chút do dự rõ ràng: "Ấn ký Thái Thản tộc trên trán ngươi đến từ nơi nào vậy?"

Lâm Ân ngẩn ra, nhưng cũng nhanh chóng hoàn hồn từ bên trong quang mang ấm áp dào dạt kia.

"Ấn ký sao?"

Hắn lập tức theo bản năng, lấy một cái gương ra, nhìn thoáng qua trán mình. Sau đó, trong đầu nhanh chóng nghĩ đến lần trước, mình bị bác gái Vu Thần xấu xa ép buộc, lừa gạt, phải tiến hành nghi thức kia cùng Tiểu Tiểu.

Lâm Ân hít sâu một ngụm khí lạnh, trong lòng có chút lúng túng nói: "Nói như thế nào đây... Là có một bác gái... nhất quyết muốn tôi cưới con gái của bà. Tôi thật khó từ chối yêu cầu này. Hơn nữa tôi và con gái của bà ấy cũng là bạn bè tốt, cho nên đã nhận lời rồi... Chờ về sau, khi cô ấy trưởng thành, tôi lại nói rõ chuyện này cho cô ấy sau..."

【 đinh! Độ khiếp sợ của ??? đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ khiếp sợ của ??? đối với ngươi +10】

"Ngươi là một nhân loại?" Âm thanh kia lại do dự vang lên.

Lâm Ân mở to mắt gật đầu.

"Đi đính hôn?" Âm thanh kia bắt đầu có pha thêm một chút kinh dị.

Lâm Ân cũng rất lúng túng, không biết nên đáp lại như thế nào.

"Cùng một Thái Thản?" Âm thanh kia dần trộn lẫn một chút sắc thái bất bình thường.

Lâm Ân mở to hai mắt, vội vàng chỉnh lại cho đúng: "Không phải, là một cái đầu Thái Thản nữ tính nhỏ tuổi. Cô bé ấy tên là Tiểu Tiểu, tuy chúng tôi đã đính hôn, nhưng khẳng định là trong tương lai sẽ hủy bỏ."

【 đinh! Độ khiếp sợ của ??? đối với ngươi +20】

"Ngươi không chỉ lái xe lớn, ngươi còn có ý định gieo hạt giống luôn rồi?" Rõ ràng là giọng nữ vĩ đại kia đã bị câu chuyện của hắn làm kinh hoảng rồi.

Lâm Ân: "..."

Lâm Ân dùng sức lau đi mồ hôi trên đầu.

Hắn có cảm giác … hình như vị chủ mẫu này không phải tồn tại có thể nghe lọt tai những gì người ta nói, hơn nữa, dường như cách mà bà ấy nghe hiểu câu chuyện của người khác, nó cũng không giống bình thường.

Nhưng nghe giọng nói này, có vẻ bà ấy cũng không phải loại hình quá khó để tiếp xúc đâu.

"Không có..." Lâm Ân chán nản giải thích: "Thực sự không có, thật sự là tôi bị ép buộc mà. Trong lòng tôi không có bất cứ ý tưởng gì đâu..."

Ánh mắt đang ẩn mình ở nơi sâu trong hắc ám kia càng trở nên do dự.

Chương 406: Ngươi Dám Lừa Gạt Ta?

"Thái Thản tộc đã diệt vong. Hiện giờ, ở bên trong thế giới hắc ám này, cũng chỉ còn sót lại ba tộc nhân của Thái Thản mà thôi. Ngươi không cần nói ta cũng biết, cô bé đã đính hôn với ngươi chính là nữ nhi của hai vị kia rồi!"

Lâm Ân ngẩn ra, lập tức trố mắt nói: "Ách... Nếu ba tộc nhân trong lời ngài nói là gia đình Kẻ Săn Đầu kia, thì đúng rồi..."

【 đinh! Độ khiếp sợ của ??? đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ khiếp sợ của ??? đối với ngươi +10】

"Nhưng nàng mới năm tuổi!" Âm thanh kia lộ rõ vẻ kinh hãi.

Lâm Ân đưa tay ôm trán, nói: "Ba nghìn linh năm tuổi..."

"Vu Thần là gì của ngươi?" Âm thanh kia lại có chút do dự hỏi.

Lâm Ân toát mồ hôi nói: "Xem như là bác gái đi... Chúng ta chỉ quen biết sơ sơ thôi..."

"Thế Chiến Thần là gì của ngươi?" Âm thanh kia lập tức đổi tông, trở nên hùng hổ doạ người.

Lâm Ân vừa nghe tới danh hiệu này, trong đầu lập tức hiện lên thông tin mình từng nghe được. Hắn còn nhớ khi còn sống đại ca của mình chính là Chiến Thần của Thái Thản nhất tộc.

Lâm Ân khụ khụ hai cái, nói: "Coi là đại ca kết bái đi..."

Ông —— Không khí trong điện thờ lập tức chìm vào một mảnh yên tĩnh.

Cả hai tên thủ vệ trước cửa đều đờ đẫn đứng yên, (°Д°) một câu cũng nói không nên lời.

"..."

Im lặng hồi lâu, đột nhiên giọng nữ ở bên trong hắc ám kia lại có chút do dự mở miệng: "Hắn trở thành đại ca ngươi? Thê tử của hắn là bá mẫu ngươi? Mà nữ nhi của hắn lại là vị hôn thê của ngươi?"

Lâm Ân cũng không khỏi đau đầu nhức óc với mớ bòng bong này (;ОдО), hắn có chút bất đắc dĩ nói: "Tuy mối quan hệ trong này hơi rối loạn một chút, nhưng đại khái là như vậy."

Hóa ra bọn họ có quen biết nhau!

Nói cách khác, Dạ Y chủ mẫu này có quen biết với người một nhà Tiểu Tiểu!

Như vậy, hắn có được coi là một nửa người quen và thân thích với đối phương hay không ta?

"Ngươi dám lừa gạt ta?" Không một dấu hiệu báo trước, đột nhiên giọng nói vẫn vang lên từ trong hắc ám kia, chợt biến thành âm lãnh.

Lâm Ân cũng lập tức cảm nhận được sự thay đổi đến chóng mặt này, bởi vì mảnh quang mang ấm áp dào dạt vẫn đang bao phủ trên người hắn vừa nhanh chóng đổi thành rét lạnh thấu xương.

Bên tai hắn cũng không ngừng vang lên những tiếng nhắc nhở.

【 đinh! Độ nguy cơ đạt 50%! 】

【 đinh! Độ nguy cơ đạt 80%! 】

【 đinh! Cảnh báo! Cảnh báo! Độ nguy cơ 96%! 】

Mắt thấy luồng sát ý và lãnh ý kia càng ngày càng trở nên đậm đặc, Lâm Ân lập tức ngẩng đầu lên, nghiêm túc mở to mắt giải thích với đối phương: "Không có! Tuyệt đối không có! Nếu ngài không tin, ở đây tôi có phương thức liên hệ với người một nhà đại ca, bất cứ lúc nào ngài cũng có thể đến Thị Giới xác nhận chuyện này cùng tôi!"

"Nếu trong những lời tôi nói có một câu dối trá, nguyện trời giáng ngũ lôi oanh!"

Nhưng thật hiển nhiên, hiệu quả của lời thề thốt này cũng không có quá nhiều tác dụng. Bởi vì ánh mắt âm lãnh kia vẫn đang nhanh chóng hạ nhiệt độ.

Lâm Ân cắn răng một cái, vào thời khắc này, hắn cũng không để ý được nhiều như vậy!

Trong nháy mắt sau, hắn trực tiếp lấy ra nửa cái răng khổng lồ đã bị gãy từ bên trong không gian hệ thống, rồi gian nan ôm nó vào trong ngực, cắn răng nói: "Ngài không tin lời nói của tôi, vậy có cái này, ngài đã tin chưa? Đây là nửa chiếc răng sữa đã thay của vị hôn thê, phi! Của Tiểu Tiểu! Ngài nói xem, người bình thường có thể cất giữ một thứ riêng tư như vậy hay không?"

"..."

Không gian tạm thời yên tĩnh trở lại.

Lâm Ân có thể rõ ràng cảm nhận được ánh mắt kia vừa rơi xuống nửa chiếc răng trong lòng hắn. Khí tức cấp căn nguyên vô cùng rõ ràng không ngừng tản ra từ trên đó.

Nếu vị chủ mẫu kia thật sự quen biết gia đình Tiểu Tiểu, nhất

định bà ta sẽ nhận ra khí tức này.

Xung quanh vẫn chìm trong một mảnh im lặng.

May mắn, nhiệt độ bên trong vầng hào quang đang chiếu rọi lên người Lâm Ân không còn giảm xuống nữa, hắn vừa âm thầm buông lỏng một hơi, coi như đã ngăn cản được một hồi tai nạn rồi.

Đến đây, hắn chợt ngẩng đầu, thật cẩn thận dò hỏi: "Xin hỏi chủ mẫu ngài là..."

Hồi lâu sau, giọng nữ vĩ đại mà lạnh nhạt kia lại một lần nữa vang lên trong đại điện: "Ta là mối tình đầu của tên phụ thân đáng chết kia."

Lâm Ân: "!!!"

Giờ khắc này, Lâm Ân thật sự kinh hoảng rồi.

Hắn lập tức theo bản năng cho rằng chủ mẫu đang nói đùa với hắn, nhưng thật hiển nhiên, đây là một chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Bởi vì cả về thân phận lẫn cách nói chuyện bình thường, vị tồn tại này chẳng cần phải đùa giỡn với hắn làm gì.

Nhưng... mối tình đầu của Thái Thản đại ca?

Chuyện này quá bất bình thường rồi!

Hơn nữa... thực sự nhét được vào hả?

Cùng lúc này, ở bên cạnh cánh cửa lớn ngoài kia, hai tên thủ vệ đều lộ rõ vẻ mặt ngạc nhiên đến ngơ ngác (? Д?), bọn họ cứ một mực ngây dại đứng ở nơi này, giống như hai pho tượng.

Thậm chí, để chứng minh cho sự kinh ngạc quá mức của mình, hai kiện vũ khí trong tay bọn họ còn “Loảng xoảng đương” trực

tiếp rơi thẳng xuống đất.

Bọn họ có cảm giác... hình như đây không phải chuyện mà mình nên nghe được…

Lâm Ân khẽ xoa xoa huyệt Thái Dương, cau mày nói: "Thật có lỗi, chủ mẫu đại nhân, mối quan hệ nói hơi loạn một chút, xin ngài chờ tôi loát, loát dữ liệu..."

Giọng nữ lạnh nhạt kia lại một lần nữa vang lên bên trong hắc ám.

"Được rồi, không cần loát, ta không ngờ ngươi lại có thể tiếp xúc được với bọn họ. Hiện giờ, ta còn rất nhiều chuyện đang muốn hỏi ngươi, bước lại gần chỗ ta đi."

Lâm Ân mở lớn hai mắt, lập tức theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua hai người thủ vệ còn đang ngây dại đứng gần cánh cửa với gương mặt đầy hỏi chấm mông lung (? Д?), bất đắc dĩ, đành phải ôm theo cõi lòng vô cùng không tình nguyện, đi từng bước về phía hắc ám trước mặt.

Tuy chuyện vị chủ mẫu này và Thái Thản đại ca có quen biết nhau, đúng là một niềm vui ngoài ý muốn với hắn, nhưng hai từ "Mối tình đầu" này vừa xuất hiện lập tức mang đến cho hắn một loại cảm giác khó tả, như thể đó chính là điềm báo trước một chuỗi những sự kiện không hay ho gì sắp ập đến với mình.

Hơn nữa nghe giọng điệu vừa rồi, hiển nhiên giữa vị chủ mẫu này và Thái Thản đại ca đã từng phát sinh một chút xung đột không nhỏ.

Chương 407: Thiên Sứ Mười Hai Cánh Treo Ngược Mình!!!

Mà hiện giờ bà ấy chính là chủ tịch hội đồng quản trị kiêm CEO của công ty Dạ Y này, bà ấy có thể trực tiếp đánh rớt một tên thực tập sinh nho nhỏ vừa mới chân ướt chân ráo bước vào tập đoàn như hắn, chỉ vì mối quan hệ giữa hắn với Thái Thản đại ca hay không?

Không thể nào!

Không thể nào đâu!

Dù sao bà ấy cũng là chị dâu trước, không cần biết chuyện về sau như thế nào, thì hắn vẫn là thân thích của bà ấy đó!

Người cùng một nhà không thể đối xử tệ với nhau được đâu!

Nghĩ đến đây, Lâm Ân cũng bình tĩnh trở lại rồi.

...

Rất nhanh, Lâm Ân đã đi xuyên qua mảnh hắc ám mênh mông kia, mà càng đi vào bên trong, hắn càng cảm nhận được một chút quái dị và khác thường.

Hắn trông thấy lượng lớn xiềng xích tối đen từ bên trong vách tường, lan tràn tới chỗ sâu nhất trong vùng hắc ám, như thể bọn chúng đang khóa lại một con quái vật vô cùng đáng sợ ở bên trong vùng hắc ám kia.

Bà ấy thực sự là Thánh Thiên Sứ mười hai cánh sao?

Lâm Ân bắt đầu có cảm giác lạnh sống lưng, nhưng vẫn cố gắng hết mức giữ cho bản thân duy trì vẻ bình tĩnh.

Có lẽ bà ấy từng là một tồn tại như thế, nhưng sau khi rơi vào thế giới hắc ám này, ai cũng không dám khẳng định, bà ấy có biến thành một con quái vật đáng sợ vặn vẹo hay không?

Rốt cuộc, hắn cũng đi hết mảnh hắc ám trước mặt mình, có chút lo lắng ngẩng đầu nhìn lên.

Ngay tại khoảnh khắc đôi mắt Lâm Ân bắt gặp hình ảnh của vị "Chủ mẫu" kia, kể cả một người có thần kinh cứng như hắn cũng lập tức cảm thấy kinh ngạc tới hãi hùng, thậm chí lông tóc toàn thân cũng không nhịn được, trực tiếp dựng thẳng đứng lên.

"Cái này..."

Chỉ thấy ở bên trong mảnh hắc ám trước mắt, rất nhiều xiềng xích không ngừng va chạm vào nhau, phát ra từng chuỗi âm thanh chát chúa.

Mà ngay tại khu vực trung tâm nhất của đại điện, cả ngàn sợi xiềng xích đan xen vào nhau, cùng nặng nề, trói chặt lấy thân thể của một vị thiên sứ.

Bà ấy bị xiềng xích áp bức, treo ngược ở nơi này, những sợi xiềng xích đầy gai nhọn, trực tiếp đâm sâu vào làn da trên người bà ấy.

Sau lưng vị chủ mẫu này mọc ra sáu đôi cánh chim khổng lồ màu vàng. Chúng lớn đến mức có thể dễ dàng che phủ mấy chục mét trên không trung, nhưng cũng giống như thân thể, trên sáu đôi cánh chim màu vàng của vị thiên sứ này cũng bị tầng tầng lớp lớp xiềng xích mang theo gai nhọn, trói chặt đâm sâu.

Thậm chí có một nửa trong số đó chỉ còn lại nửa bên cánh chim huyết nhục mơ hồ.

Lúc này, bên trong vô số những sợi xiềng xích màu đen kịt, pha lẫn với sắc đỏ tươi kia, một gương mặt tuyệt đẹp, hiếm có trên đời, nhưng lạnh như băng, đang chăm chú nhìn vào hắn.

Cùng lúc ấy, trước mắt Lâm Ân cũng nhanh chóng hiện ra giao diện của vị thiên sứ này.

【 Thiên Sứ Mười Hai Cánh Treo Ngược Mình 】

【 chủng tộc 】: ???

【 cấp bậc 】: ???

【 trận doanh 】: Thủ tự thiện lương / hỗn loạn tà ác

【 năng lực chiến đấu 】: Cầu nguyện đi...

【 giới thiệu 】: là Thiên Sứ Thần Thánh mười hai cánh đã rơi xuống thế giới hắc ám từ ba ngàn năm trước, là người sáng lập cũng như thủ hộ giả của tổ chức Dạ Y, nguyền rủa ảnh hưởng làm bà ấy biến thành thiên sứ bị trói, cũng khiến cho bà ấy không lúc nào không phải chịu đựng nỗi đau đớn do xiềng xích siết chặt và gai nhọn đâm sâu. Dưới hoàn cảnh như thế, tính cách của vị thiên sứ này đã thay đổi, trở nên khó có thể nắm bắt được. Dù vậy, bà ấy vẫn đang tìm kiếm phương pháp có thể chữa trị và xóa đi toàn bộ nguyền rủa trên mảnh đại địa này...

Lâm Ân có chút ngây dại.

Quả nhiên là thiên sứ...

Nhưng lại không giống hình tượng thiên sứ thần thánh trong đầu hắn...

Bà ấy là một vị thiên sứ bị trói, bị thế giới này nguyền rủa, cũng giống như mấy người Thái Thản đại ca!

Hơn nữa, bà ấy thật sự rất đẹp, là một loại mỹ cảm thần

thánh, giống như hình tượng của một vị Thần khiến cho người khác không thể dời đi tầm mắt, nhưng lại không dám sinh ra một chút ý niệm khinh nhờn nào.

Chỉ là ngay lúc này đây, bản thân bà ấy lại bị vô số những sợi xiềng xích dữ tợn trói buộc, khiến cho vẻ đẹp vốn có ấy lại biến thành một loại mỹ cảm tàn khốc như thể một vật phẩm tuyệt đẹp bị tàn nhẫn hủy hoại, tổn thương.

Thần thánh và nguyền rủa đan xen vào nhau, mang đến cho người ta một loại cảm giác trùng kích lớn lao, khó có thể hình dung chính xác được.

【 đinh! Ngươi phát hiện tồn tại đặc thù cấp căn nguyên, xin hỏi có lập tức ghi chép vào đồ giám hay không? 】

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên đúng lúc, khiến Lâm Ân nhanh chóng hoàn hồn lại. Hắn vội vàng dời tầm mắt của mình đi, một tay đấm ngực, hành lễ nói: "Ra mắt chủ mẫu!"

Nhưng đồng thời hắn cũng thầm lên tiếng, cho hệ thống một câu trả lời thuyết phục.

【 đinh! Ngươi đã thành công ghi chép "Thiên Sứ Mười Hai Cánh Treo Ngược Mình" vào đồ giám, ngươi nhận được hệ thống khen thưởng: 17 điểm thuộc tính tự do điểm. 】

Mười bảy điểm!

Thái Thản đại ca là 20 điểm, bác gái Vu Thần là 15 điểm, quả nhiên vị chủ mẫu này cũng là một tồn tại cấp căn nguyên!

Hơn nữa xem thực lực của bà ấy còn mạnh hơn bác gái Vu Thần một chút!

Thiên Sứ Treo Ngược Mình lạnh nhạt nhìn về phía hắn, nói: "Làm sao? Ngươi nhìn thấy ta mà không sợ hãi hả?"

Lâm Ân lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: "Bẩm chủ mẫu, ngài là tồn tại xinh đẹp nhất mà tôi từng được trông thấy tại thế giới này. Ngài còn là lãnh đạo của chúng tôi, là lão đại của tổ chức Dạ Y, lại có thể hấp dẫn, cảm hóa khiến cho nhiều Dạ Y thiện lương nguyện trung thành với ngài như vậy, đương nhiên trong tâm linh ngài cũng là một tồn tại nhân từ, giàu lòng yêu thương. Đứng trước một người toàn diện như ngài, dù tôi có sợ hãi ai, cũng không nên sợ hãi ngài mới đúng."

Lâm Ân lập tức vung bàn tay to lên, trong miệng không ngừng phun ra những lời có cánh!

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu: Nên nịnh nọt tuyệt đối phải nịnh nọt, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 nên nịnh nọt tuyệt đối phải nịnh nọt 】: ở thời điểm phải đối mặt với sinh vật nữ tính mạnh mẽ vượt xa bản thân mình, có thể quyết đoán hạ thấp tự tôn xuống, luôn miệng ca tụng và khen ngợi đối phương, có tỷ lệ nhận được thành tựu đặc thù này. Nó nói lên rằng, ngươi đã am hiểu sâu sắc về tinh túy của đạo. Ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu, độ hảo cảm của sinh vật khác phái ＋1, trí lực ＋2, tài ăn nói ＋1, vui sướng -1

Gân xanh trên huyệt Thái Dương của Lâm Ân không ngừng “Ba ba ba” giật loạn.

Chương 408: Ưu Điểm Lớn Nhất Của Tôi Chính Là Thành Thật!!!

"Bớt nói mấy lời nịnh nọt ở trước mặt ta đi!" Thiên Sứ Treo Ngược Mình nhắm hai mắt lại, bắt đầu mở miệng nói: "Ta có lời muốn hỏi ngươi, tốt nhất là ngươi hãy trả lời cho chi tiết vào, nếu trong miệng ngươi có nửa câu dối trá, hôm nay ngươi đừng hòng thoát khỏi cánh cửa kia."

Lâm Ân trấn định nói: "Yên tâm đi, chủ mẫu, ưu điểm lớn nhất của tôi chính là thành thật, từ nhỏ đến lớn chưa từng nói dối một câu nào."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình không thèm nhìn hắn, lập tức nheo mắt lại, mở miệng, nói: "Ngươi đã quen biết người một nhà bọn họ như thế nào? Trạng thái hiện giờ của bọn họ ra sao? Bọn họ có thoát được nguyền rủa của thế giới này hay không?"

Lâm Ân ngẩn ra, chỉ có thể lần lượt trả lời từng câu một.

Hắn cũng không định giấu giếm gì, bởi vậy sau khi hệ thống lại tin tức, hắn bắt đầu kể cho bà ấy nghe quá trình mình quen biết Tiểu Tiểu, sau đó bị hiệp hội Ma Nhân theo dõi như thế nào, tiếp đến là toàn bộ những tình huống phát sinh khi gặp được cha mẹ của Tiểu Tiểu, từng chút từng chút một tỉ mỉ rõ ràng, bày ra trước mặt vị thiên sứ kia.

Hơn nữa, những thứ này cũng chẳng cần phải giấu giếm làm gì.

Cứ như vậy, liên tục nói suốt nửa giờ, Lâm Ân mới khoanh chân ngồi dưới đất, lấy một các cốc giữ nhiệt từ trên người ra, làm một ngụm, sau đó dựng thẳng một ngón tay lên, nghiêm túc nói:

"Bẩm chủ mẫu, chuyện này chính là như vậy, tuy nghe vào tai sẽ cảm thấy khá là bất thường, nhưng đó là toàn bộ sự thật."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình nghe xong những lời hắn nói, lại có chút do dự đưa mắt nhìn qua, mở miệng dò hỏi: "Ngươi vừa nói, ngươi đã dùng một loại năng lực nào đó của mình, tạm thời làm suy yếu nguyền rủa trên người tên Thái Thản kia, khiến cho hắn khôi phục lại tỉnh táo?"

Lâm Ân nhắm mắt lại, gật đầu nói: "Đúng vậy, nhưng thực lực của tôi vẫn quá nhỏ yếu, lúc ấy chỉ có thể làm suy yếu được 15%, mà thiếu chút nữa đã đi tong cái mạng nhỏ của mình rồi."

Trong mắt Thiên Sứ Treo Ngược Mình lộ ra một tia kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Lâm Ân cũng có chút thay đổi, trở nên mờ mịt, khó mà đánh giá được.

Bà ấy lại một lần nữa nheo mắt, nhìn thấy kỹ Lâm Ân, như thể muốn nhìn thấu hắn.

Bởi vì bà ấy hiểu rất rõ về sự đáng sợ của thứ nguyền rủa vẫn một mực bao phủ lên người của gia đình Thái Thản, thậm chí nó chỉ mạnh hơn chứ không hề thua kém loại nguyền rủa vẫn ngày ngày tra tấn bà.

Bởi vì thứ kia tượng trưng cho tra tấn, trói buộc, vĩnh sinh, hỗn loạn và thống khổ.

Mà bà ấy đã tìm thật nhiều năm trên thế giới này rồi, nhưng vẫn không tìm được bất cứ phương pháp gì có thể làm giảm bớt hoặc giải trừ những loại nguyền rủa này.

Nhưng thiếu niên trước mặt lại nói, hắn có thể...

Nói đùa gì vậy!

Có điều… dựa theo những gì hắn miêu tả, dường như tính cách của hai người vừa được nhắc đến kia, lại giống như đúc với hai người trong ấn tượng của bà ấy.

Loại chuyện này tuyệt đối không thể bịa đặt vô căn cứ được.

Nói cách khác, đúng là thiếu niên này đã tìm hiểu rất sâu về nguồn gốc của gia đình Thái Thản nọ.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Thiên Sứ Treo Ngược Mình lại trở nên có chút do dự.

Lâm Ân nghiêm túc nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Chủ mẫu, tôi khẳng định là mình không hề nói dối. Hơn nữa, chẳng phải trước đó, tôi đã nói rồisao? Nếu không tin, ngài có thể theo tôi đến Thị Giới, tôi có lập một nhóm trò chuyện, mấy người Thái Thản đại ca đều ở trong đó cả."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình do dự một chút, lại hỏi: "Nhóm trò chuyện?"

Lâm Ân khụ khụ hai cái, nói: "Đã làm chủ mẫu chê cười rồi, tuy phương thức này hơi thấp kém, nhưng cũng coi như tiện liên lạc. Nói cho cùng, tôi vốn không phải tồn tại mạnh mẽ gì cho cam, cũng không thể chờ đến lúc gặp chuyện lại dùng đến phương thức viết thư tay nhờ người chuyển đi được?"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình nghe vậy, thoáng im lặng một lát, sau đó bà mở to đôi mắt màu vàng của mình, nói: "Được, chúng ta cùng đi Thị Giới, nếu ngươi nói dối, ngươi có biết hậu quả sẽ như thế nào hay không?"

Trong nháy mắt, ở thời điểm Lâm Ân còn chưa kịp phản ứng lại, một vầng hào quang màu vàng chói lòa đã từ trong mắt vị thiên sứ kia, bắn thẳng ra ngoài, trực tiếp bao phủ lấy hắn.

Ý thức chuyển thành ngẩn ngơ, không rõ.

Mọi chuyện chỉ kéo dài một thoáng, ngay tại thời điểm Lâm Ân lại một lần nữa mở to hai mắt, hắn chợt phát hiện mình vẫn đang ngồi tại chỗ, xung quanh vẫn là một mảnh hắc ám mênh mông vô bờ, giống như hết thảy đều không phát sinh một chút biến hóa nào cả, chỉ có duy nhất một điểm khác biệt, chính là toàn bộ những sợi xiềng xích vốn phủ kín xung quanh, đều biến mất cả rồi.

Lâm Ân lập tức đứng lên.

【 đinh! Ngươi bước vào khu vực số 87331 bên trong Thị Giới. 】

Lâm Ân vội vàng đưa mắt nhìn xuống thân thể của chính mình, quả nhiên… bản thân đã thay đổi trở thành dạng tồn tại ở bên trong Thị Giới, hư ảo như linh thể, phía trên cánh tay cũng xuất hiện phù văn màu lam kia.

Trong lòng hắn có chút kinh ngạc.

Là vị Thiên Sứ Treo Ngược Mình nọ đã kéo hắn vào bên trong Thị Giới?

"Ngươi đã đến rồi?" Ngay sau đó, trong mảnh hắc ám phía trước truyền đến một giọng nữ lạnh nhạt.

Lâm Ân lập tức đưa mắt nhìn về phía kia. Gần như chỉ trong phút chốc, cả tòa điện thờ hắc ám đều bị một mảnh quang mang màu vàng chiếu sáng lên.

Và hình ảnh phản xạ trong con ngươi của hắn chính là sáu đôi cánh chim màu vàng khổng lồ. Mà ngay bên trong mảnh quang mang thánh khiết cùng với sáu đôi cánh chim kia, một vị Nữ Thần với mái tóc vàng trên đầu, với bộ trường bào màu trắng trên thân, với vầng sáng thần thánh lơ lửng trên đỉnh đầu, vừa chậm rãi đáp xuống trước mặt hắn.

Cẳng chân thon dài, mũi chân chậm rãi chạm xuống đại địa, dung mạo hoàn mỹ giống như một tác phẩm nghệ thuật nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Lâm Ân lập tức trở nên kinh hoảng.

Thiên sứ!

Đây cmn mới là thiên sứ hàng thật giá thật nha!

Thiên Sứ Treo Ngược Mình vừa chậm rãi rơi xuống đất, đã dùng vẻ mặt không biểu cảm nhìn hắn, nói: "Ngươi đừng có tỏ ra kinh ngạc như thế, nơi này là Thị Giới, đương nhiên là ta có thể tự do mà điều chỉnh hình tượng của mình rồi."

Lâm Ân kinh dị hỏi: "Thị Giới còn có loại chức năng này?"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình thản nhiên hỏi lại: "Ngươi không biết?"

Chương 409: Tòa Thành Trong Thị Giới!!!

Lâm Ân vẫn còn kinh ngạc không thôi: "Tôi vừa mới biết đến Thị Giới, thời gian làm quen với nó không đầy một tháng, rất nhiều chức năng còn trong qúa trình mò mẫm. Phải làm như thế nào mới có thể thay đổi được hình tượng của mình? Nhìn y như thật vậy!"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình có chút không kiên nhẫn đưa mắt nhìn vẻ mặt tò mò mãnh liệt của hắn, bà ấy nhíu mày.

Vốn dĩ vị thiên sứ này đã muốn phớt lờ câu hỏi kia, nhưng nhìn thấy ánh mắt thỉnh cầu càng ngày càng trở nên chân thành của hắn, cuối cùng, bà vẫn hít sâu một hơi, đưa tay lên nâng trán, nói: "Được rồi, chỉ cần tập trung tinh thần lực lên thân thể của mình, sau đó nghĩ về hình dáng ngươi muốn thay đổi là được."

Đơn giản như vậy?

Lâm Ân có chút ngạc nhiên, rồi không nói hai lời, hắn lập tức dựa theo lời nói của Thiên Sứ Treo Ngược Mình, nhanh chóng nhắm hai mắt lại. Ôm tâm lý phải thử một lần xem sao, trong óc hắn đã bắt đầu xây dựng nên một hình tượng hoàn toàn mới cho chính mình.

Tiếp sau đó, “Xoát xoát xoát” —— Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Thiên Sứ Treo Ngược Mình, sau lưng Lâm Ân cũng lập tức mọc ra sáu cái cánh gà nướng thật lớn.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình: "???"

Cùng với hương thơm mê người không ngừng lan tỏa ra xung quanh, Lâm Ân có chút kinh ngạc nhìn mấy đôi cánh của mình: "Mẹ nó, hóa ra lại có thể làm được thật này. Đúng là cái gì cũng có thể biến ra được! Đỉnh thật nha!"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình vẫn duy trì vẻ mặt thánh khiết mà bình tĩnh của mình, nhưng trong mơ hồ có thể nhìn thấy gân xanh trên huyệt Thái Dương của bà vừa “Ba ba ba” giật giật hai cái. Bàn tay trong lớp tay áo kia cũng vô ý thức mà nắm thật chặt lại.

Hắn cố ý, khẳng định là hắn cố ý.

Nhưng bà ấy vẫn bình tĩnh nói: "Muốn nghiên cứu về sau cứ từ từ mà nghiên cứu, đám người Thái Thản ở đâu?"

Lâm Ân kích động vẫy vẫy cặp cánh gà nướng của mình, sau đó nâng chiếc kính một mắt vừa được hiển hóa ra, nghiêm túc nói: "Xin chủ mẫu chờ cho một lát, để tôi xem xem có ai đang ở trong này hay không."

Nói xong, hắn lập tức mở ra nhóm trò chuyện của mình, 《 người một nhà tương thân tương ái, nhóm hội viên vip của Tiệm Dược Tề Cưa Máu 》.

【 Lâm Ân 】: "Tiểu Tiểu có ở đây không? Bác gái có ở đây không? Đại ca có ở đây không? Tiểu Tiểu!"

Hắn không phải chờ bao lâu, đột nhiên bên trong nhóm tán gẫu xuất hiện một khung cửa sổ.

【 vị hôn thê Tiểu Tiểu 】: "!!!"

【 vị hôn thê Tiểu Tiểu 】: "(???) bác sĩ ca ca —— rốt cuộc anh cũng xuất hiện rồi —— "

【 Lâm Ân 】: "(kinh ngạc) Tiểu Tiểu, đã lâu không gặp, xem ra Tiểu Tiểu cũng nắm giữ phương pháp ra vào Thị Giới rồi!"

【 vị hôn thê Tiểu Tiểu 】: "(? w?) À —— đúng vậy —— phương pháp mà bác sĩ ca ca dạy cho Tiểu Tiểu kia—— rất là hữu dụng đó—— "

【 vị hôn thê Tiểu Tiểu 】: "Mỗi một sinh vật tôi gặp được trên đường —— đều vô cùng thân mật, Tiểu Tiểu chỉ tùy tiện đưa ra thỉnh cầu muốn một viên Đá Thị Giới —— bọn họ đều vô cùng thân thiện mà đưa ngay cho Tiểu Tiểu, (? ′? `?) hiện giờ trong túi của Tiểu Tiểu đã tích góp được năm nghìn tảng đá rồi."

【 Lâm Ân 】: "Ôi, giàu có như vậy sao? Thế hiện giờ Tiểu Tiểu đang làm cái gì vậy? (chớp mắt) "

【 vị hôn thê Tiểu Tiểu 】: "(? w?) Tôi đang ngồi trên một đống đá ở bên ngoài thành lớn đó—— "

Lâm Ân lập tức vui vẻ vô cùng.

Có thể hướng dẫn Tiểu Tiểu đáng yêu bước vào chính đạo, mà không phải giống như trước, cứ tùy tiện gặp được bất cứ sinh vật nào là một ngụm ăn luôn, khiến trong lòng hắn thực sự sinh ra một loại cảm giác thành tựu như một người cha trông thấy con cái nhà mình trưởng thành… loại cảm giác này, thực sự không thể nói rõ ra.

Ban đầu, Lâm Ân còn muốn tiếp tục trò chuyện, trao đổi một chút tình cảm cùng Tiểu Tiểu, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của vị thiên sứ bên cạnh mình, hắn lại quyết đoán mà đi vào chủ đề chính.

【 Lâm Ân 】: "Đúng rồi, Tiểu Tiểu, đại ca và bác gái có ở bên cạnh cô không? Tôi có một chút chuyện quan trọng muốn tìm bọn họ."

【 vị hôn thê Tiểu Tiểu 】: "(tò mò) chuyện quan trọng ư —— À, ba và mẹ mới đi ăn cái gì đó rồi, nhưng Tiểu Tiểu có thể tìm

được bọn họ —— Vừa vặn ở bên cạnh Tiểu Tiểu có rất nhiều tảng đá —— "

【 Lâm Ân 】: "(? ′? `?) vậy làm phiền Tiểu Tiểu nhé, tôi lập tức đến nơi đó chờ cô."

【 vị hôn thê Tiểu Tiểu 】: "Ừm ừm!"

Đóng nhóm trò chuyện lại, Lâm Ân lập tức kiểm tra vị trí hiện tại của Tiểu Tiểu ở bên trong Thị Giới. Sau đó, hắn mỉm cười quay đầu, giơ ngón tay cái lên với vị Thiên Sứ Treo Ngược Mình bên cạnh, nói: "Chủ mẫu, đã liên hệ được rồi, bọn họ lập tức sẽ đến Thị Giới. Chúng ta có thể di chuyển tới vị trí kia bên trong Thị Giới chờ đợi bọn họ, ý ngài thế nào?"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình suy nghĩ một lát, mới ngẩng đầu nói: "Có thể, ngươi theo ta đến điểm truyền tống trước, sau đó nói cho ta biết vị trí kia."

Nói xong, bà ấy nhẹ nhàng nhảy lên, sáu đôi cánh chim thật lớn mở rộng, bình thản đập cánh, tao nhã vô cùng, đang muốn bay về phía cánh cửa điện thờ.

Lâm Ân xoay người, lập tức chạy lấy đà vài bước, sau đó mở ra sáu đôi cánh gà nướng của mình, cũng muốn bắt chước vị thiên sứ kia, tao nhã đập cánh bay lượn.

Phù phù —— "Chủ mẫu! Từ từ chờ tôi với, tôi không bay được, lại còn không quen thuộc địa lý nơi này, điểm truyền tống đang ở đâu vậy? Tôi sẽ lạc đường mất!" Lâm Ân hô to.

Vài giây sau, Thiên Sứ Treo Ngược Mình cố nén cơn giận dữ trong lòng, trên mặt không chút biểu cảm, dù không muốn cũng phải bay trở về.

Chỉ thấy bàn tay thon dài của bà quơ một cái, trực tiếp túm được phần gáy hắn, sau đó đập cánh bay lên, mang theo cả hắn,

bay ra bên ngoài.

Thân thể chập chờn trong dòng khí "Vù vù" bay qua, Lâm Ân lại nhanh chóng phát hiện, hành lang và thông đạo dẫn ra bên ngoài này, được thiết kế giống y hệt khu vực đã xuất hiện bên ngoài Thị Giới.

Chẳng lẽ nói...

Trong nháy mắt sau đó, sáu đôi cánh chim màu vàng khổng lồ đã mang theo hắn trực tiếp bay khỏi khu vực dưới lòng đất, lao vút qua cánh cửa điện thờ, lại tiếp tục đập cánh bay lên không trung cao cao.

Chỉ trong chớp mắt, một tòa thành thị khổng lồ đã nhanh chóng hiện ra giữa tầm nhìn của hắn.

Bên trong tòa thành thị này cực kỳ đông đúc, người đến người đi không ngừng, thật không ngờ lại có một tòa thành giống hệt thành Hắc Dạ chân thực ở bên ngoài, tọa lạc ngay giữa Thị Giới!

Chương 410: Là Tình Cảm Rạn Nứt Hả???

Lâm Ân kinh dị nói: "Hóa ra ở bên trong Thị Giới, Dạ Y cũng có sản nghiệp lớn như vậy?"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình ngẩng đầu, vỗ vỗ cánh chim, nói: "Đừng ngạc nhiên, tốc độ lưu thông tin tức ở bên trong Thị Giới là nhanh nhất, nếu muốn xây dựng nên một hệ thống quản lý và phương pháp truyền thông hiệu quả, Thị Giới chính là nơi không thể thiếu được."

Trong lòng Lâm Ân có chút rung động.

Hiển nhiên, Thị Giới cũng góp phần không nhỏ trong quá trình xây dựng tổ chức của Dạ Y.

Mà vị chủ mẫu này của hắn đã thâm nhập vào sâu bên trong thế giới hắc ám thật nhiều năm, đương nhiên bà ấy phải hiểu biết về thế giới này gấp mấy lần hắn rồi.

Hơn nữa, đối với một người có thân thể bị giới hạn như bà ấy, có thể tự do hoạt động bên trong Thị Giới, cũng coi như đã nhận được một chút an ủi.

Nghĩ đến đây, Lâm Ân ngẩng đầu, hướng về phía Thiên Sứ Treo Ngược Mình đang túm lấy cổ mình, hét lớn:

"Chủ mẫu, có một việc tôi vẫn chưa hiểu, ngài mới nói ngài là mối tình đầu của đại ca tôi, nhưng vì sao sau này, đại ca lại cưới bác gái Vu Thần? Vì sao hai người lại chia tay? Là tình cảm rạn nứt hả?"

"Tình cảm rạn nứt hả?"

"Rạn nứt hả?"

"Hả?"

Câu hỏi này không ngừng vang vọng trên không trung tòa thành Hắc Dạ tại Thị Giới.

Khiến cho toàn bộ những sinh vật đang hoạt động bên trong tòa thành đều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, sau đó hoảng hốt nhìn thấy một vị Thánh Thiên Sứ mười hai cánh đang bay lượn trên không trung.

Cả đám Dạ Y lập tức quỳ một gối xuống đất, dùng đại lễ cao nhất đối với bóng dáng trên trời kia.

Mà ở trời cao, vẻ mặt vốn lạnh nhạt của Thiên Sứ Treo Ngược Mình cũng bị những lời nói vừa rồi của Lâm Ân trực tiếp phá vỡ, làm cho cảm xúc trong lòng ào ạt tuôn ra, không thể kiềm nén nổi nữa. Bà lập tức nổi giận, quát lên: "Ngươi gọi lớn tiếng như vậy làm gì?"

Lâm Ân hô lớn: "Tại vì gió bay lớn quá, nói nhỏ sợ ngài không nghe thấy!"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình cắn chặt hàm răng, nếu không phải người kia quen biết gia đình Thái Thản, bà ấy chỉ hận không thể trực tiếp ném hắn xuống đất, rồi bỏ đi.

Dù vậy, cục tức trong lòng cũng không sao nuốt xuống được, bà dứt khoát không thèm để ý tới hắn nữa, coi như không nghe thấy gì, gương mặt sầm xuống, lầm lì vỗ vỗ cánh chim, tiếp tục bay về phía trước.

Lâm Ân suy nghĩ một lát, lại hô lớn: "Chủ mẫu, rốt cuộc là nguyên nhân gì vậy?"

"Không biết!" Thiên Sứ Treo Ngược Mình thẹn quá hoá giận, ném cho hắn một ánh mắt mang hàm ý rõ ràng: "Ngươi dám hỏi thêm một câu nữa, ta sẽ giết ngươi", sau đó để cho hắn tự đi mà cảm nhận.

Lâm Ân gật đầu.

Rồi gần như chỉ nháy mắt sau đó, Lâm Ân đã nghĩ ra một vấn đề mang tính hiện thực nhất, cũng có khả năng phát sinh cao nhất, nhưng cũng là vấn đề bất bình thường nhất mà hắn có thể nghĩ ra.

Vấn đề này vô cùng khó lảng tránh.

Dù tình cảm có sâu nặng đến mức nào, nếu không thể giải quyết được vấn đề này, coi như mối quan hệ kia cũng khó mà kéo dài được quá lâu.

Nói cho cùng…

Lúc này, trong đầu hắn lập tức hiện ra hình thể của cái đầu Thái Thản ở thời điểm còn nguyên vẹn kia. Ừm… chiều cao cực kỳ lý tưởng, ít nhất đại ca của hắn cũng cao hơn một ngọn núi.

Sau đó, hắn lại ngẩng đầu, cẩn thận quan sát hình thể thiên sứ của chủ mẫu.

"..."

"..."

Đến đây, vẻ mặt Lâm Ân lập tức trở nên quái dị.

【 đinh! Độ hảo cảm của Thiên Sứ Treo Ngược Mình đối với ngươi -10】

【 đinh! Độ hảo cảm của Thiên Sứ Treo Ngược Mình đối với ngươi -10】

"Nếu ngươi dám nói ra những ý nghĩ và phán đoán dơ bẩn trong đầu mình, ta sẽ lập tức giết ngươi ngay."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt, gân xanh trên huyệt Thái Dương lập tức “Ba ba ba” nhảy lên.

Cứng!

Cứng rồi!

Nắm tay cứng rồi!

Lâm Ân vội vàng gật đầu như trống bỏi, tỏ vẻ mình không hề hay biết chuyện gì.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình hít sâu một hơi, cố nén xúc động muốn ném quách hắn xuống dưới. Rất nhanh sau đó, bà ấy đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt, chậm rãi đáp xuống quảng trường trung tâm phía trên thành Hắc Dạ.

"Nhóm thuộc hạ bái kiến chủ mẫu." Phía trên quảng trường, từng bóng dáng hư ảo lập tức quỳ một gối xuống đất, hành lễ với Thiên Sứ Treo Ngược Mình.

"Đứng lên đi, ta muốn ra ngoài một chuyến, chuyện ở nơi này giao cho các ngươi." Thiên Sứ Treo Ngược Mình lạnh nhạt nói.

“Vâng thưa, chủ mẫu." Nhóm thủ vệ hư ảo trên quảng trường lập tức tôn kính đứng lên.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ lại nhanh chóng trông thấy một thiếu niên đang đứng bên cạnh chủ mẫu của mình, cả đám không khỏi lộ vẻ mặt kinh ngạc vô cùng.

Bởi vì… có vẻ như thiếu niên này vừa đi theo chủ mẫu của bọn họ cùng đến đây. Hắn… hắn lại có thể tiếp xúc với chủ mẫu vĩ đại của bọn họ gần như thế?

Ngay lập tức, ánh mắt bọn họ đã rơi vào sáu đôi cánh sau lưng Lâm Ân, rồi lập tức kinh hoảng hô lên.

"Cánh ư?"

Tuy mấy thứ này không giống cánh thiên sứ, càng giống cánh gà nướng hơn… Còn rất thơm nữa, nhưng ở bên trong thành Hắc Dạ của bọn họ, vốn đã có quy định rõ ràng, bất cứ kẻ nào cũng không được thay đổi thân thể của mình thành hình dáng thiên sứ mười hai cánh, bởi vì trong mắt bọn họ, hành vi này chính là khinh nhờn chủ mẫu.

Bởi vì chủ mẫu của bọn họ vốn là Thiên Sứ Thần Thánh mười hai cánh chân chính!

Mà thiếu niên này chẳng những đã huyễn hóa ra mười hai cánh, còn có thể đi theo bên người chủ mẫu...

Ngay tức khắc, toàn thân bọn họ đều chấn động, trong đầu nhanh chóng hiện ra một ý tưởng cực kỳ đáng sợ…

Chẳng lẽ nói...

Thiếu niên này chính là... của chủ mẫu bọn họ.

Vừa nghĩ đến khả năng này, cả đám đã run rẩy toàn thân, vội vàng cúi cái đầu đang đổ mồ hôi lạnh của mình xuống.

Đúng vậy, vô cùng có khả năng, dù đối phương không phải con trai của ngài, cũng có thể là hậu duệ gì gì đó của chủ mẫu, có huyết thống thiên sứ trên người.

Chẳng trách! Chẳng trách!

Cứ như vậy, cả đám người không ngừng suy đoán.

Bên kia Thiên Sứ Treo Ngược Mình buông Lâm Ân xuống, nhắm mắt lại, nhưng vẫn thấy khóe mắt bà vừa giật giật hai cái,

vội vàng lau đi một đống dầu mỡ đã bị mấy cái cánh của hắn dính lên cổ tay mình.

"Đi thôi." Thiên Sứ Treo Ngược Mình lạnh nhạt vung tay lên, ngẩng đầu, cùng với một vầng sáng nhạt phát ra từ đầu ngón tay bà, cánh cổng truyền tống khổng lồ trước mắt chậm rãi sáng lên.

"Nói cho ta biết số thứ tự của khu vực ấy, chúng ta đi tìm bọn họ."

Chương 411: Oan Gia Ngõ Hẹp!!!

【 Quảng trường Thị Giới số 544. 】

Cùng với ánh hào quang chớp động, bóng dáng Lâm Ân và Thiên Sứ Treo Ngược Mình chậm rãi xuất hiện phía trên quảng trường số 544 này.

Viên nhãn cầu khổng lồ trong mảnh trời cao hắc ám trên đỉnh đầu, không ngừng phun ra quang mang, chiếu rọi cả quảng trường biến thành một mảnh sáng rực.

Lâm Ân xoay người, nhìn vị thiên sứ đẹp đến rung động lòng người bên cạnh mình, tò mò hỏi: "Chủ mẫu, tuy tôi biết mình hỏi ra câu này cực kỳ không thích hợp, nhưng tôi vẫn muốn biết, ngài trực tiếp đi gặp người một nhà đại ca tôi như vậy, thật sự không có vấn đề gì ư? Dù sao ngài cũng là mối tình đầu của đại ca mà..."

Gần như trong nháy mắt hỏi ra câu này, trong đầu Lâm Ân lập tức xuất hiện một đống kịch bản khổ tình [1] từng được xem ở địa cầu lúc trước.

Ví dụ như dũng giả đấu tiểu tam, nhân vật chính gặp lại mối tình đầu còn dang dở, sau đó người tiền nhiệm và đương nhiệm sẽ phát sinh những chuyện không thể không nói kia... Vân vân và mây mây.

Lâm Ân vô cùng hoài nghi, đợi sau khi mấy người đại ca đến đây, nơi này có thể biến thành một cái tu la tràng khủng bố hay không.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình hít sâu một hơi, cố kiềm nén xúc động muốn thẳng tay giết chết hắn vừa bùng lên trong lòng, bà liếc mắt nhìn hắn, hung hăng nói: "Neus ngươi còn dám nhắc đến từ "Mối tình đầu" này ở trước mặt ta, ngay bây giờ ta sẽ giết ngươi."

Lâm Ân lập tức im lặng, không hỏi thêm gì nữa.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, sau khi hai người bọn họ chờ đợi hơn mười phút, một vầng quang mang chợt lóe phía trên quảng trường Thị Giới.

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy mừng rỡ của Lâm Ân, hai hư ảnh cái đầu một lớn một nhỏ như ngọn núi, chậm rãi xuất hiện giữa ánh hào quang.

"Tiểu Tiểu! Thái Thản đại ca?" Gần như Lâm Ân chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra hai bóng dáng quen thuộc kia.

Tiểu Tiểu lập tức nhảy khỏi vầng sáng, dùng ánh mắt ngây thơ đầy dấu chấm hỏi (? ? ?) nhìn về phía bóng dáng quen thuộc xa xa kia, trong mắt đầy sao sáng, lệ nóng vòng quanh, giống như một đôi vợ chồng son xa cách lâu ngày mới gặp lại… Cô bé không chút suy nghĩ đã lao vụt qua.

"Ô ô —— bác sĩ ca ca —— Tiểu Tiểu rất nhớ anh—— " Tiểu Tiểu nước mắt giàn giụa (□□□), lập tức vươn hai nhánh xúc tu của mình lên, ôm lấy Lâm Ân, lại dùng khuôn mặt cọ cọ vào người hắn, biểu đạt tình cảm nhớ nhung khi xa cách lâu ngày mới gặp lại.

Thật sự!

Từ sau khi tạm biệt bác sĩ ca ca, cô bé cứ ủ rũ mãi, ngoại trừ ngồi đếm mấy tảng đá kia, ăn cái gì cũng cảm thấy không ngon miệng.

Lâm Ân cười hì hì, lập tức vươn tay tới ôm lấy khuôn mặt của Tiểu Tiểu, nói: "Quả thật đã lâu không gặp, Tiểu Tiểu có ngoan ngoãn nghe lời hay không?"

Tiểu Tiểu (? ? ?) nói: "Ô—— có, nhưng có bác sĩ ca ca ở gần —— Tiểu Tiểu sẽ càng nghe lời hơn —— "

Lâm Ân nghe câu này mà có cảm giác dở khóc dở cười, nhưng hắn còn chưa kịp nói câu gì, Tiểu Tiểu đã vội vàng vươn đầu lưỡi tới, tỏ vẻ vô cùng thân thiết mà “Sàn sạt sàn sạt”, liếm Lâm Ân,

? (? >?)? Trông gương mặt bé con kia vui vẻ như muốn nhảy lên vậy.

Mà ở một bên khác, cái đầu Thái Thản đang bặm khóe miệng, lộ vẻ dữ tợn vô cùng, hai mắt cứ chốc chốc lại hỗn loạn, chốc chốc lại thanh minh, hiển nhiên ông ấy vừa ăn cơm xong.

"Hiền tế —— ta nghe khuê nữ nói —— ngươi có chuyện quan trọng muốn tìm, rốt cuộc là..." Nhưng ông ấy còn chưa nói hết câu, ánh mắt đã nhanh chóng chú ý tới một vị thiên sứ mười hai cánh đang đứng ngay đối diện trên quảng trường, nheo mắt nhìn mình.

Ông —— Trong nháy mắt tiếp theo, cái đầu Thái Thản run lên, ánh mắt lập tức trở nên trống rỗng.

Lạch cạch ——

Lạch cạch ——

Thiên Sứ Treo Ngược Mình ôm ngực, vẻ mặt lạnh nhạt, mười hai chiếc cánh chim khổng lồ sau lưng nhẹ nhàng đập, thân thể bà lập tức bay lên lơ lửng, chậm rãi tiến về phía đối phương.

"Ta còn cho rằng hắn đang gạt mình, không ngờ người nọ đúng là ngươi." Trên mặt Thiên Sứ Treo Ngược Mình lộ ra một nụ cười lạnh, hỏi: "Đã lâu không gặp, Chiến Thần các hạ của ta, gần đây

ngươi có ổn hay không?"

Trong nháy mắt, bầu không khí xung quanh lập tức chuyển thành lạnh lùng, băng giá.

Lâm Ân nhanh chóng cảm nhận được một loại địch ý vô cùng mãnh liệt không ngừng lan tràn ra xung quanh. Hơn nữa, loại địch ý này không chỉ xuất phát từ trên người chủ mẫu, còn đồng thời lan đến từ trên người cái đầu Thái Thản.

Lâm Ân mở to hai mắt nhìn qua, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên dự cảm lúc trước vẫn phát sinh.

Nhưng… hẳn là chỗ này sẽ không diễn biến trở thành tu la tràng giống như tình tiết bên trong những vở kịch lúc trước đâu?

Không giống, hình như giữa bọn họ thật sự có một mối thâm cừu đại hận nào đó, hình như thế cục bắt đầu trở nên phức tạp hơn rồi.

Tiểu Tiểu đang ôm lấy Lâm Ân, có chút mờ mịt, tò mò nói: "—— Hình như——tôi đã trông thấy—— chị gái mọc cánh kia ở đâu rồi."

Chỉ là ký ức quá mức mơ hồ, có một chút ấn tượng nhưng không thể nhớ ra.

Phía trên quảng trường, cái đầu Thái Thản cũng chậm rãi nheo mắt lại, tâm trí đã nhanh chóng thoát khỏi cảm giác kinh ngạc ban đầu, quay về với bình tĩnh.

Ông ấy nhìn xuống vị thiên sứ thần thánh kia, lộ ra hàm răng sắc bén, nheo mắt nói: "Hóa ra là ngươi —— ngươi cũng rơi vào thế giới hắc ám này ——? Đúng là oan gia —— ngõ hẹp!"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình cười lạnh một tiếng, khẽ vươn tay vén mái tóc vàng thật dài của mình, nói: "Đúng vậy, nhưng không

có sa sút như ngươi, ta cũng không bị người khác chém bay đầu ở thời kỳ đỉnh phong nhất, càng không bị người nhục nhã ném xuống thế giới này như một đống rác rưởi."

Ngay khi nghe được lời châm chọc này, luồng hỏa diễm phẫn nộ lập tức bùng lên trong mắt cái đầu Thái Thản, nhưng lạ một điều là ông ấy không hề nổi giận, ngược lại, cũng cười lạnh một tiếng, nói: "Đừng là chó mà chê mèo lắm lông —— tốt xấu gì ta cũng kiên trì được tới cuối ——trong khi ta nghe nói—— các ngươi được xưng là 72 đại thế giới thần thánh, cũng bị giết xuyên qua —— e rằng đám chủ thần đều chết hết, chỉ còn lại một mình ngươi thôi?"

Sắc mặt Thiên Sứ Treo Ngược Mình lạnh xuống.

---

[1] : kịch khổ tình thường tuyên dương những đức tính tốt đẹp truyền thống của người Trung Quốc là “trung hiếu lễ nghĩa”, nó đề xướng chuyện lấy “Nhẫn” lên làm đầu, phần lớn những nhân vật chính trong kịch bản đều có cuộc đời vô cùng thăng trầm, khổ ải, cuối cùng bọn họ thường lấy đức tính thiện lương, nhẫn nhịn và kiên cường của mình để hóa giải hết thảy khó khăn.

Chương 412: Vì Sao Lại Không Giống Kịch Bản???

Cái đầu Thái Thản không chút nhượng bộ, lại tiếp tục cười lạnh mà nhìn chằm chằm vào bà ấy, nói: "Ngươi đừng có nhìn ta như vậy —— lúc trước chính ngươi đã vứt bỏ ta——tới hiện giờ, khi nhớ lại, da đầu ta vẫn còn run lên vì tức giận đây này—— "

Lâm Ân nghe mà kinh hoảng, rồi dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn tò mò của Tiểu Tiểu, hắn nhanh chóng lấy ra một cuốn sổ nhỏ, vội vàng ghi chép tin tức siêu hot này xuống.

Quả nhiên! Quả nhiên đối phương là người tiền nhiệm rồi!

Thiên Sứ Treo Ngược Mình híp mắt, nói: "Đây là lý do khiến ngươi trả thù ta?"

Cái đầu Thái Thản cười lạnh một tiếng, nói: "Không —— hai chúng ta là người tình ta nguyện—— không liên quan tới chuyện trả thù hay gì hết—— là tự bản thân ngươi không đủ năng lực mà thôi—— "

Thiên Sứ Treo Ngược Mình nhìn chằm chằm vào ông ấy, sắc mặt rất lạnh, mơ hồ còn có thể nhìn thấy bàn tay ở trong tay áo của bà đang siết cực kỳ chặt.

Ngay tức khắc, bầu không khí đối chọi gay gắt, nhanh chóng lan tràn ra khắp quảng trường.

Trả thù?

Lâm Ân càng nghe càng cảm thấy tình huống này có chút không đúng.

Chẳng lẽ giữa hai người bọn họ còn có ẩn tình gì khác?

Tiểu Tiểu tò mò đưa mắt nhìn khung cảnh ngập tràn sát ý kia, có chút kinh hãi nói: "Bác sĩ ca ca ——rốt cuộc chị gái kia là—— "

Lâm Ân cầm bản bút ký trên tay, nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Là mối tình đầu của cha cô."

Tiểu Tiểu kinh ngạc hỏi: "Cái gì là mối tình đầu?"

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Chính là bạn gái đầu tiên của cha cô đó."

Tiểu Tiểu càng nghe càng hồ đồ, không nhịn được lại hỏi: "Nhưng—— nếu là bạn bè——thì vì sao chị gái kia với cha của tôi lại như sắp chiến tranh đến nơi vậy—— "

Lâm Ân nheo mắt, nghiêm túc nói: "Cái này nói ra rất là phức tạp, Tiểu Tiểu cô chỉ cần biết là, ngoại trừ người có thừa sự ấm áp ra, thì phần lớn đàn ông lúc nhìn thấy bạn gái tiền nhiệm của mình, đều sẽ tỏ ra không hòa hợp."

Vẻ mặt Tiểu Tiểu vẫn có chút mờ mịt.

"Đúng rồi, Tiểu Tiểu, bác gái đại nhân đâu?"

"À —— mẹ nói bà lập tức sẽ trở lại —— "

Ngay tại khoảnh khắc bọn họ nói xong câu này, đột nhiên phía trên quảng trường Thị Giới lại hạ xuống một luồng hào quang khổng lồ.

Luồng hào quang ấy chậm rãi thành hình, sau đó từ từ ngưng tụ thành một cái đầu hơi nhỏ hơn cái đầu Thái Thản một chút.

"Là mẹ đến đây!" Tiểu Tiểu lập tức mở miệng hoan hô nhảy nhót.

Mà ngay khi cái đầu nọ xuất hiện, ánh mắt của Thiên Sứ Treo Ngược Mình và cái đầu Thái Thản cũng lập tức rơi vào bên trong quầng sáng kia.

Rất nhanh, từ bên trong quầng sáng nọ đã truyền đến một tiếng cười quyến rũ thoáng hiện chút ác độc: "Ta nghe khuê nữ nói —— nữ tế có chuyện quan trọng muốn nói với bá mẫu—— không biết là chuyện quan trọng gì..."

Mẹ của Tiểu Tiểu vừa nói vừa chậm rãi rời khỏi quầng sáng kia.

Nhưng đúng vào lúc này, bà lại lập tức cảm nhận được một ánh mắt quen thuộc, lướt đến từ phía đối diện, khiến bản thân ngẩn ngơ. Rồi gần như là theo bản năng, bà quay đầu lại, nhanh chóng trông thấy ánh mắt nhu hòa của vị thiên sứ mười hai cánh đang đứng trước mặt mình.

Trong nháy mắt, cái đầu Vu Thần chấn động, đại não chuyển thành trống rỗng, ánh mắt thoáng hiện chút run rẩy, không ngừng nhìn chằm chằm vào gương mặt vị thiên sứ kia.

"Ngươi... Ngươi là..."

Giống như vừa gặp lại một người bạn cũ đã lâu không thấy…

Giống như cuối cùng cũng tìm được một người bản thân không thể nào quên đi…

Trong mắt cái đầu Vu Thần tràn đầy rung động và kinh ngạc đến khó mà tin được.

"Đã lâu không gặp." Thiên Sứ Treo Ngược Mình cất giọng dịu dàng nói: "Tiểu Vu, còn nhớ ta không?"

Biểu cảm trên mặt Lâm Ân lập tức chuyển thành ngơ ngác (? Д?).

Khoan đã!

Khoan đã nào!

Không thích hợp! Có chút không thích hợp!

Theo đạo lý mà nói, khi nguyên phối gặp được tiền nhiệm không phải bọn họ nên đối chọi như nước với lửa, không phải nên trợn mắt, hằm hè nhìn nhau sao?

Vì sao khi gặp được "Tình địch" của mình, giọng nói của chủ mẫu lại chuyển thành dịu dàng như vậy?

Mà cũng chính tại một khắc này…

"Thiên Sứ tỷ tỷ! Thật sự là ngươi sao?" Cái đầu Vu Thần run rẩy, hai mắt lập tức ứa lệ, tựa như xa cách lâu ngày mới gặp lại một người bạn cũ, bà ấy vội vàng lao thẳng về phía vị thiên sứ kia.

"Thê tử! Ngươi chờ một chút!" Cái đầu Thái Thản quá sợ hãi, lập tức lao đến chắn trước mặt bà ấy, muốn ngăn trở hai người này đến với nhau, nhưng lời còn chưa nói ra, đã bị một nhánh xúc tu của cái đầu Vu Thần đập qua một bên.

Ngay sau đó, dưới cái nhìn chăm chú đầy rẫy ngạc nhiên của Lâm Ân, cái đầu Vu Thần đã vọt tới trước mặt Thiên Sứ Treo Ngược Mình, hai mắt đẫm lệ mà dồn dập nhìn bà ấy từ trên xuống dưới một vòng, rồi run rẩy hỏi: "Tỷ tỷ ngươi... Ngươi vẫn còn sống hả?"

Bên trong giọng nói kia, tràn ngập quyến luyến và cảm tình vô biên vô hạn.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình dịu dàng vươn đôi cánh khổng lồ đến, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của mẹ Tiểu Tiểu, ôn nhu nói: "Ừm, đúng là đã lâu không gặp rồi."

Đến đây, Lâm Ân thực sự kinh hoảng rồi.

Chẳng lẽ nói...

Trong nháy mắt này, hắn vừa nghĩ đến một loại khả năng khiến cho da đầu mình run lên.

Không thể nào... Điều này làm sao có thể chứ...

...

Ngay sau đó, xa xa, một nhánh xúc tu to tướng lập tức lao về phía hai người phụ nữ nọ. Ánh mắt Thiên Sứ Treo Ngược Mình chợt lóe, bà ấy nhẹ nhàng phi thân ra ngoài, nhanh chóng dừng lại cách vị trí ban đầu chừng mấy chục mét có dư.

Tới lúc này, cái đầu Thái Thản cũng thu hồi xúc tu lại, đưa ánh mắt nổi giận nhìn thẳng vào bà, lạnh lùng nói: "Hiện giờ nàng chính là lão bà của ta, ngươi đừng có táy máy tay chân. Hừ, dù có chết, nàng cũng là nữ nhân của ta, mà không phải của ngươi!"

Lâm Ân: "!!!"

Giờ khắc này, cuối cùng Lâm Ân cũng được trông thấy tình cảnh chứng minh cho suy đoán vốn làm da đầu hắn run lên lúc trước.

Có điều… loại cảm giác khiếp sợ kinh ngạc này, lại tới quá mức đột nhiên, còn tới quá mức khủng bố nữa…

Lâm Ân không khỏi quay đầu, nhìn về phía Thiên Sứ Treo Ngược Mình đang lạnh lùng đứng đối diện với cái đầu Thái Thản, có chút ngây dại nói: "Chủ mẫu... không phải ngài từng nói, ngài là mối tình đầu của đại ca ta sao?"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình im lặng một thoáng, mới lạnh lùng cất giọng nói: "Đúng vậy, nhưng ta cũng là mối tình đầu của bá

mẫu ngươi, hai thân phận này không có gì xung đột cả."

Ông ——

Ánh mắt Lâm Ân lập tức trở nên trống rỗng.

Chương 413: Tình Yêu Kiểu Platon!!!

Giờ khắc này, rốt cuộc Lâm Ân cũng hiểu được rồi.

Quả nhiên vẫn là hắn quá trẻ tuổi.

Kiến thức của hắn vẫn bị giới hạn ở kết cục tu la tràng kia, mà hắn trăm triệu lần không thể đoán ra được, kết cục lại là tu la tràng kiểu này….

Quả nhiên, đối với những sinh vật không nói đạo lý như bọn họ, hắn thực sự không thể dùng quan niệm của nhân loại đến hình dung được...

Nhưng vì sao… hắn lại có cảm giác càng ngày, diễn biến của câu chuyện này lại càng bất bình thường vậy?

Tuyệt đối là cmn đi lạc 180 độ so với kịch bản rồi!

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn một chút trống rỗng của Lâm Ân, tình tiết tu la tràng mà hắn từng đoán được lúc trước, cuối cùng cũng diễn ra ...

"Ta nói cho ngươi biết —— đã qua vài ngàn năm rồi ——nếu ngươi còn muốn dụ dỗ thê tử của ta —— ta nhất định sẽ mang theo già trẻ lớn bé cùng đi tới xử lý ngươi!"

"Ngươi còn dám nói như vậy, rõ ràng ngươi mới là một tên khốn nạn! Là ngươi chặn ngang một cước đi tới, dụ dỗ Tiểu Vu qua! Là ngươi trâu già gặm cỏ non! Là một lão già mấy vạn tuổi xuống tay với tiểu nữ hài mấy ngàn tuổi! Ngươi mới là thứ không biết xấu hổ!"

"(kiềm chế phẫn nộ)! Nhưng thế cũng giỏi hơn ngươi rồi—— tốt xấu gì ta cũng có vũ khí đan dược—— còn ngươi, ngay cả vũ khí đạn dược cũng không có ——(cười lạnh) cảm tình về mặt tinh thần —— làm sao có thể so sánh được với cảm tình trên mặt tinh thần + thân thể chứ? Ha hả —— "

"(nổi giận) sao lúc trước ngươi theo đuổi ta lại không nói như vậy?"

"(cắn răng) ngươi còn dám nói đến chuyện đó ư—— mỗi lần nhắc đến là ta lại nổi điên lên nhé—— ngươi biến thành hình thể giống như ta thì đã làm sao chứ? Rõ ràng thiên sứ các ngươi có khả năng biến lớn cơ mà? Vì sao ngươi không chịu?"

"(nổi giận) thứ dâm dê, suốt ngày chỉ biết nghĩ đến mấy chuyện sáp sáp đó! Lúc trước, ở thời điểm ngươi theo đuổi ta, ta đã chính miệng nói cho ngươi biết rồi, thứ ta muốn chính là tình yêu thuần khiết về mặt tinh thần, ngươi lại luôn muốn lên ta!"

"Có vấn đề hả —— không tiến hành trao đổi về mặt thân thể —— chỉ có mỗi cảm tình làm sao có thể thăng hoa? Rõ ràng là loại tư tưởng này của ngươi cực kỳ vô lý —— hơn nữa là ngươi vứt bỏ ta cơ mà?"

"(nổi giận) cho nên ngươi mới ngấm ngầm ôm ý tưởng xấu, thừa dịp ta trở về hai trăm năm, thi triển trăm phương ngàn kế tới dụ dỗ muội muội của ta?"

Song phương cắn răng gầm thét, điện lưu “Bùm bùm” không ngừng nổ vang trong mắt hai người.

Mùi thuốc súng nồng nặc kia giống như cả một kho súng ống đạn dược vừa bị người ta châm ngòi, phóng hỏa.

Đúng là oan gia gặp mặt, hai bên lập tức buông xuống toàn bộ tư thế cao ngạo ban đầu, để nhảy xổ vào nhau, để giương cung bạt

kiếm, có cảm giác như nếu không làm cho đối phương tức đến đấm ngực mà chết thì trong lòng mình sẽ cực kỳ khó chịu vậy.

Mà cái đầu Vu Thần chỉ có thể vội vàng chen vào giữa hai người bọn họ, rồi không ngừng nói "Đừng ồn ào nữa!", "Đừng cãi nhau mà!"

Nhưng hoàn toàn không có hiệu quả.

Lâm Ân đang ngồi trên đầu Tiểu Tiểu ở xa xa xem cuộc chiến, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ bất đắc dĩ đến cùng cực (;? ;: 益:;? ;), hai tay liên tục xoa xoa huyệt Thái Dương.

Nói thật, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy đầu óc của mình thực sự không đủ dùng.

Bởi vì mối quan hệ trong này quá mức rối loạn!

Là cực kỳ rối loạn!

Lâm Ân đang cố gắng quét toàn bộ những đầu dây mối rợ trong đó theo một cách logic nhất có thể.

Nói chính xác là, ban đầu Thái Thản đại ca theo đuổi thiên sứ chủ mẫu, nhưng thiên sứ chủ mẫu lại yêu thích tình yêu kiểu Platon [1], Thái Thản đại ca đã đồng ý với điều kiện này, hai người bọn họ xác lập quan hệ.

Về sau, ở thời điểm Thái Thản đại ca muốn trao đổi sâu hơn với thiên sứ chủ mẫu, ông ấy đã bị đối phương từ chối, rồi năm lần bảy lượt bị từ chối như vậy, hai người bọn họ bắt đầu bất hòa, rạn nứt. Cuối cùng thiên sứ chủ mẫu dứt khoát đá Thái Thản đại ca, bắt đầu tiến hành một mối tình kiểu Platon với bác gái Vu Thần.

Thái Thản đại ca tức không chịu được, đã thừa dịp thiên sứ chủ mẫu trở về hai trăm năm, dùng hàng loạt thủ đoạn đi theo

đuổi bác gái Vu Thần, tóm lấy bà vào tay, chờ đến khi thiên sứ chủ mẫu trở về, nhà người ta đã có con cái...

Lâm Ân (;￣д￣)

Đây... Quả nhiên là một kịch bản tu la tràng kết hợp với siêu cấp cẩu huyết mà.

Nhưng khủng bố nhất chính là, trong ba người này, tùy tiện tìm hai người nào cũng có thể nối liền thành một sợi…

Là… hóa ra trước kia cả ba người này đều cmn có mối quan hệ yêu đương với nhau...

Tuyệt đối không hợp lẽ thường!

Tiểu Tiểu mơ hồ, nói: "Bác sĩ —— mấy người ba mẹ đang ồn ào cái gì vậy —— Tiểu Tiểu nghe mà không hiểu —— "

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, xoa huyệt Thái Dương, đỡ trán nói: "Tiểu Tiểu không cần nghe hiểu đâu, đó là chuyện người của thế hệ trước yêu thương rồi bất hòa, tốt nhất là đám người thế hệ sau chúng ta không cần tham gia vào..."

Bởi vì cái vòng tròn này quá mức rối loạn mà...

...

Rốt cuộc, hơn mười phút sau, ở một bên khác của quảng trường, Thiên Sứ Treo Ngược Mình với hốc mắt đỏ bừng ngồi lặng lẽ ở chỗ kia, nắm tay siết chặt lại, mà cái đầu Vu Thần đang ngồi đối diện với bà ấy, đang không ngừng an ủi và khuyên nhủ.

Còn ở bên này, cái đầu Thái Thản cũng đang "Ca ca" nghiến chặt răng, xúc tu trên người cũng cuồn cuộn bắn ra ngoài hết cả, thậm chí trên đỉnh đầu còn “Vù vù” bốc lên từng vòng khí.

Hiển nhiên trong bụng ông ấy đang cực kỳ phẫn nộ.

Lâm Ân lau mồ hôi lạnh trên đầu, khoanh chân ngồi đối diện với cái đầu Thái Thản, mở miệng khuyên nhủ: "Thái Thản đại ca, thực sự không cần đi chấp nhặt với phụ nữ đâu, hiện giờ đại ca đã là người có gia đình rồi, lại có con gái nữa, chẳng lẽ còn phải tức giận vì ba cái chuyện bé như hạt vừng này? Thực sự không đáng đâu."

---

[1] : Tình yêu kiểu Platon hay tình yêu Platonic, là một loại tình yêu trong đó ham muốn tình dục hoặc những đặc điểm lãng mạn không tồn tại hoặc đã bị đè nén, thăng hoa hoặc thanh lọc, nhưng nó có ý nghĩa sâu sắc hơn tình bạn đơn thuần.

Chương 414: Ngươi Có Biết, Đại Ca Ngươi Đã Vượt Qua Một Vạn Năm Ấy Như Thế Nào Hay Không?

Cái đầu Thái Thản hít sâu một hơi, "Ca ca" nghiến răng nói: "Nhưng ta nói đúng mà —— đã ở chung cả một vạn năm rồi—— muốn chạm một cái cũng không cho chạm—— trong khi đám hậu bối đã sinh tử sinh tôn ngồi chật cả sảnh đường ——mà ta, một nhi tử cũng không có—— người khác vừa nghe ta có một người bạn gái là thiên sứ, ai nấy đều hâm mộ —— nhưng hâm mộ cái (beep ——) á—— ngươi có biết, đại ca ngươi đã vượt qua một vạn năm ấy như thế nào hay không?"

"Phải dựa vào tay trái đó (〃′皿`)q!"

Nghe đến đây, tay trái của Lâm Ân lập tức run lên theo bản năng.

Cái đầu Thái Thản thoáng nhìn hắn một cái rồi sâu kín nói: "Ngươi nói xem, những gì ta vừa nói có đúng hay không? Chẳng lẽ ngươi có thể chịu đựng được loại tình yêu thuần khiết về tinh thần như thế?"

Lâm Ân mở to mắt, lập tức vung tay lên nói: "Đương nhiên là không thể rồi! Nói đùa! Nếu không thể sáp sáp hai cái, thì có còn là yêu đương nữa hay không? Đại ca! Anh cứ yên tâm, về điểm này em vĩnh viễn đứng về phía anh!"

【 đinh! Độ hảo cảm của cái đầu Thái Thản đối với ngươi

+30】

...

Mấy phút đồng hồ sau, cái đầu Thái Thản kia ngồi một bên, còn cái đầu Vu Thần nọ lập tức (〝▼皿▼) dắt theo Tiểu Tiểu, dùng xúc tu không ngừng "Ba ba ba" hung hăng quất xuống cái đầu Thái Thản, lại blah blah chỉ vào ông ấy trút xuống một đống những lời răn dạy và cảnh báo.

Lâm Ân lén lút liếc mắt nhìn khu vực bên kia một cái, không khỏi mở miệng thở dài, rồi vội vàng đưa mắt nhìn thiên sứ chủ mẫu đang siết chặt hai tay, hốc mắt đỏ bừng trước mặt, thở dài nói lời thấm thía: "Chủ mẫu à, thực sự không cần chấp nhặt với đám đàn ông đó đâu. Bọn họ đều là một lũ sinh vật nông cạn, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ là sáp sáp thôi. Hơn nữa, đã qua nhiều năm như vậy rồi, chẳng lẽ ngài vẫn phải tức giận vì ba cái chuyện bé như hạt vừng ấy sao? Không đáng đâu!"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình đỏ hồng hai mắt, cắn răng nói: "Ta không sai, chẳng lẽ tình yêu và sự gắn kết về mặt tâm hồn dựa trên tinh thần cao thượng, lại không bằng nhục dục thấp hèn như dã thú kia ư? Hơn nữa lúc trước, rõ ràng là hắn đã đồng ý với ta rồi, nhưng còn chưa đến một vạn năm, hắn lại nuốt lời đổi ý, đã vậy, còn muốn dùng sức mạnh pằng pằng ta!"

"Một thiên sứ bị pằng pằng rồi, có còn là thiên sứ nữa hay không? Là thiên sứ, nhất định phải vĩnh viễn duy trì thuần khiết và lý tính."

Lâm Ân chỉ biết nghe mà gật đầu như giã tỏi.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình thoáng đưa mắt nhìn về phía hắn, sau đó sâu sắc nói: "Đó là lý do vì sao ngươi đừng có trở nên dung tục như tên khốn nạn đó? Đừng bảo là trong đầu ngươi cũng chứa đầy một đống tư tưởng xấu xa như thế nhé?"

Lâm Ân mở to mắt, lập tức vung bàn tay lên nói: "Đương nhiên là không rồi! Nói đùa! Nếu chỉ muốn sáp sáp và pằng pằng, thì mối quan hệ kia có còn là tình yêu nữa hay không? Rõ ràng tình yêu kiểu Platon mới là tình yêu hoàn mỹ nhất! Chủ mẫu, ngài cứ yên tâm, về điểm này, khẳng định là tôi luôn đứng bên phía ngài!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Thiên Sứ Treo Ngược Mình đối với ngươi +40】

...

Tới cuối cùng, sau khi trải qua một đoạn thời gian rất dài, được nghe những người khác khổ sở khuyên nhủ và an ủi, bầu không khí giữa hai người bọn họ cũng không còn giương cung bạt kiếm nữa.

Nhưng hiển nhiên, muốn làm cho hai người này hòa bình ở chung, tuyệt đối là một chuyện cực kỳ khó khăn, gánh nặng đường xa.

Bởi vì quan hệ giữa hai người bọn họ chẳng những là mối tình đầu, còn là tình địch nữa.

Mãi sau đó, dưới tác động của hai trung gian hòa giải là Lâm Ân và cái đầu Vu Thần, tới cuối cùng hai người bọn họ cũng có thể ngồi xuống, từ từ nói chuyện rồi.

Lúc này, ngay tại quảng trường, Lâm Ân đang ngồi trên đầu Tiểu Tiểu (? w?), đưa mắt lần lượt nhìn về phía Thiên Sứ Treo Ngược Mình lạnh lùng và cái đầu Thái Thản đang ngồi hai bên, cùng với cái đầu Vu Thần ngồi chính giữa.

Đột nhiên trong đầu Lâm Ân lại sinh ra một loại cảm giác cực kỳ hoang đường.

Bởi vì không đến một tháng trước đó, hắn vẫn còn là một tên học đồ bình thường của Tiệm Dược Tề Cưa Máu, mà tới hiện giờ,

hắn lại có thể ngồi cùng một mâm với bốn tồn tại cấp căn nguyên.

Hình như... trong lúc không cẩn thận hắn lại chen vào vòng luẩn quẩn của cấp căn nguyên mất rồi...

"Ta không muốn nói gì thêm về những chuyện trước kia nữa." Thiên Sứ Treo Ngược Mình vén mái tóc vàng lên, gương mặt lạnh lùng giống hệt núi băng, mang đến cho người ta một loại mỹ cảm thần thánh, không dám khinh nhờn.

Bên trong đôi mắt màu vàng của bà phản chiếu hình ảnh của người một nhà Thái Thản, vị thiên sứ này thoáng ngừng lại một chút, sau đó lạnh lùng nói: "Mặc kệ nói như thế nào, hiện giờ chúng ta vẫn là minh hữu như cũ, điểm này sẽ không thay đổi chứ?"

Sắc thái hỗn loạn và tỉnh táo không ngừng luân chuyển qua lại trong đôi mắt của cái đầu Thái Thản, chỉ nghe ông ấy hung hăng nói: "Không phải ngươi đã tìm được phương pháp khiến cho chúng ta rời khỏi mảnh địa ngục này rồi sao? Ba ngàn năm! Chúng ta đã bị nguyền rủa trấn áp ba ngàn năm rồi!"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình ngẩng đầu, nói: "Nếu nguyền rủa dễ dàng bị phá giải như vậy, thì lúc trước chúng ta cũng không bị địch nhân giết xuyên qua. Lại nói, kể cả chúng ta thực sự trở về được thì sẽ thế nào chứ?"

"Thái Thản các ngươi đã bị diệt tộc rồi, mười hai vị chủ thần của thế giới thần thánh chúng ta cũng chỉ còn lại duy nhất một mình ta. Người chết đã chết, tộc diệt đã diệt, trật tự đã tan vỡ, không thể thay đổi được."

Bầu không khí xung quanh chợt rơi vào im lặng.

Bên trong đôi mắt của cái đầu Thái Thản giữa không ngừng chớp động lửa giận hừng hực, nhưng lạ một điều là ông ấy vẫn

chỉ ngồi yên ở đó, bởi vì ông ấy thực sự không phản bác được điều này.

Phải biết rằng, ở thời điểm đó, bọn họ còn đang hùng mạnh, còn đang ở thời kỳ đỉnh phong, vậy mà hết người này đến người khác, đều bị địch nhân dùng tư thế nghiền BwkiUPwẮ tới hủy diệt, cuối cùng là ngã xuống đến nơi này.

Càng đừng nói tới hiện tại...

Lâm Ân có chút suy tư nhìn về phía bọn họ, một lúc lâu sau, hắn thực sự không nhịn được nghi hoặc trong lòng, đã quyết định mở miệng dò hỏi: "Đại ca, chủ mẫu, rốt cuộc là ba ngàn năm trước đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại phát sinh hồi đại chiến khốc liệt ấy?"

Chương 415: Một Cuộc Đại Thanh Trừng!!!

Bởi vì đã không chỉ một lần, hắn được nghe bọn họ kể về chuyện từng xảy ra tại tiết điểm ba ngàn năm trước.

Nền văn minh khoa học kỹ thuật đã luyện chế nên Cự Tượng trong miệng thầy…

Câu chuyện về truyền thừa tuyệt tự trong miệng những cư dân trấn Tịch Tĩnh...

Lại cộng với thảm cảnh của Thái Thản nhất tộc và Thiên Sứ Thần Thánh…

Hắn càng biết nhiều, trong lòng càng khó hiểu, rốt cuộc là lúc trước đã xảy ra chuyện gì mới dẫn đến một hồi kịch biến khốc liệt này?

Như thể tại thời điểm đó, lần lượt từng vị Cổ Thần đều chiến bại, rồi rơi xuống thế giới này, biến thành tồn tại cấp căn nguyên trong miệng mọi người vậy.

Cái đầu Vu Thần im lặng một lát mới nói: "Biết những chuyện kia không tốt cho ngươi đâu. Hơn nữa, nó cách ngươi quá xa, ngươi chỉ cần biết đó là một hồi hạo kiếp, một cuộc đại thanh trừng lan tràn đến vạn vật trong vạn giới là đủ rồi..."

"Thanh trừng sao?" Lâm Ân nhíu mày.

Cái đầu Vu Thần ngẩng lên, bên trong ánh mắt bắn ra một cái nhìn đầy ác độc. Đến tận giây phút này, bà vẫn còn nhớ rất rõ… những gì từng xảy ra vào ngày hôm đó.

Không trung rạn nứt, màu máu tràn lan, hỗn độn không trật tự chiếm cứ hư không vô tận, những tồn tại mạnh mẽ lần lượt ngã xuống, những nền văn minh lần lượt diệt vong.

Đó cũng là nguyên nhân khiến cho liên minh cuối cùng được vạn giới xây dựng nên, quyết định chung tay đứng lên chống lại chiến dịch xâm lấn đó.

"Chúng ta không phải nhóm người ngã xuống đầu tiên." Cái đầu Vu Thần ác độc nói: "Ở thời điểm chúng ta bị diệt tộc, liên minh đã được thành lập, nó do một tồn tại vĩ đại đứng ra làm điều đình. Bọn họ đã và đang bắt tay xây dựng nên một phòng tuyến kéo dài suốt cả vạn giới. Mà đến hiện giờ, nếu vẫn còn các loại sinh vật khác nhau rơi xuống mảnh địa ngục này, có nghĩa là chiến tranh vẫn còn chưa chấm dứt."

Lâm Ân khẽ chau mày.

Đúng vậy.

Đúng là với hắn của hiện giờ, những lời bà ấy nói thực sự quá mức xa xôi.

Tựa như một cô bé đang hít thở bầu không khí trong lành của địa cầu, dù trong lòng có biết về cuộc chiến tranh tinh tế vừa mới bùng nổ bên trong vũ trụ xa xôi kia, cũng không thể tham dự vào được.

"Vậy thế giới hắc ám thì sao?" Lâm Ân dò hỏi.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình lạnh nhạt nói: "Nó chỉ là một bãi rác thải nằm ở nơi sâu nhất dưới đáy của vạn giới, một khu địa ngục tràn ngập nguyền rủa và tai họa. Nhưng bắt đầu từ hơn ba ngàn năm về trước, nó lại trở thành vùng đất dùng để lưu đày những sinh vật như chúng ta."

"Nơi này có liên quan gì đến kẻ địch mà mọi người từng gặp

phải không?" Lâm Ân do dự một thoáng lại tiếp tục hỏi.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình hít sâu một hơi, im lặng hồi lâu mới đáp: "Ta cũng không quá rõ về chuyện này, nhưng có điều lại có thể xác định được, đó là toàn bộ những sinh vật bị kéo vào thế giới này, đều sẽ bị gắn lên gông xiềng nguyền rủa, bị giam cầm trọn đời, mà sinh vật càng mạnh mẽ, năng lượng nguyền rủa trên người càng kịch liệt."

Nói đến đây, bà ấy lại im lặng một lát, sau đó bổ sung thêm: "Đây cũng là ước nguyện ban đầu khi ta thành lập tổ chức Dạ Y."

Chữa trị, cứu chuộc, suy yếu.

Theo thời gian, khi càng ngày càng nhiều sinh vật bị kéo vào nơi này, oán hận và cảm xúc tiêu cực không ngừng được gia tăng tích lũy, khiến cho năng lượng nguyền rủa bao phủ thế giới hắc ám này cũng trở nên càng ngày càng mãnh liệt.

Mà những năng lượng nguyền rủa ấy sẽ hóa thành gông xiềng, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng trói chặt mỗi một linh hồn đang tồn tại bên trong thế giới này.

Đến đây, bầu không khí xung quanh lại chậm rãi chuyển biến, trở thành áp lực và tiêu cực hơn.

Hồi lâu sau, cái đầu Thái Thản chợt cười lạnh một tiếng, rồi lập tức vươn xúc tu tới, cuốn Lâm Ân đến bên người mình, nói: "A —— đừng bày ra cái mặt như trái khổ qua ấy nữa—— ngươi đã tìm cả ba ngàn năm cũng không thể tìm ra phương pháp phá giải nguyền rủa—— chỉ có thể nói là ngươi phế mà thôi——đâu có giống như ta—— nữ tế của ta chỉ cần tùy tùy tiện tiện vung tay lên, là có thể gọt bớt 15% nguyền rủa cho ra rồi—— tuy trạng thái ấy chỉ là tạm thời —— nhưng chờ đến lúc nữ tế của ta cũng mạnh mẽ như ta—— "

"Khẳng định là hắn có thể dễ dàng—— loại trừ toàn bộ nguyền rủa trên người đại ca hắn? Ngươi nói xem, có phải như thế hay không hả —— hiền đệ?"

Vừa nghe xong câu nói ấy, ánh mắt của mọi người lập tức rơi xuống trên người Lâm Ân.

Lâm Ân khụ khụ hai tiếng, có chút không biết nên đáp lại như thế nào.

Ánh mắt của Thiên Sứ Treo Ngược Mình cũng lập tức rơi xuống trên người Lâm Ân, trực tiếp mở miệng nói: "Ta đã nghe hắn nói về chuyện giữa các ngươi rồi, ngươi khẳng định đó là sự thật? Hắn thật sự có thể làm suy yếu nguyền rủa trên người các ngươi?"

Cái đầu Thái Thản cười lạnh một tiếng, nói: "Cực kỳ chính xác!"

Lời này vừa nói ra, hai mắt Thiên Sứ Treo Ngược Mình lập tức nheo lại, bà ấy gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, giống như muốn trực tiếp nhìn xuyên qua đống quần áo trên người hắn.

Lâm Ân bị bà ấy nhìn chằm chằm vào như vậy, toàn thân lập tức run lên, cả người đều hoảng hốt, nhưng đáng tiếc, hắn bất lực.

Hồi lâu sau, Thiên Sứ Treo Ngược Mình vẫn một mực nhìn chằm chằm vào hắn, mới mở miệng nói: "Rốt cuộc là ngươi đã làm như thế nào? Trong khi ta vẫn một mực tìm kiếm suốt ba ngàn năm, nhưng hoàn toàn không tìm được bất cứ phương pháp gì có thể làm suy yếu nguyền rủa trên người mình, vậy mà ngươi… Ngươi khẳng định là mình có thể?"

Bởi vì không cần biết người ngoài nhìn thế nào, cũng chỉ có thể nhìn thấy hắn là một nhân loại rất bình thường đã từng trải qua một chút biến dị mà thôi.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, lắc đầu nói: "Tôi thực sự

rất khó giải thích với mọi người về nguyên nhân cụ thể của năng lực này, nhưng đúng là tôi có sở hữu một loại năng lực có thể tạm thời loại trừ nguyền rủa. Trước mắt, loại năng lực này chỉ có thể kéo dài liên tục trong vòng 13 giờ. Hơn nữa khi sử dụng với tồn tại mạnh mẽ như đại ca... Năng lực của tôi sẽ bị suy yếu đi rất nhiều."

Ngay khi nghe xong lời nói của Lâm Ân, có thể rõ ràng nhìn thấy ánh mắt Thiên Sứ Treo Ngược Mình vừa thay đổi, trở nên dồn dập, gấp gáp hơn nhiều.

Chương 416: Trong Chuyện Này Nhất Định Phải Phân Rõ Thân Sơ Viễn Cận!

"Lúc trước là 15%... Còn hiện giờ thì sao?" Thiên sứ chủ mẫu nghiêm túc hỏi.

Lâm Ân lắc đầu cười khổ nói: "Hiện giờ... không phải đã rất rõ ràng rồi sao? Nói cho cùng, tồn tại cấp căn nguyên cũng không phải con mèo con chó đầu đường xó chợ. Từ lần trước, sau khi từ biệt mấy người nhà đại ca, tới tận hôm nay, tôi mới gặp được một vị tồn tại cấp căn nguyên khác, cũng chính là ngươi."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình nắm chặt hai tay, hàng chân mày xinh đẹp nhíu lại, hiển nhiên trong lòng đã có chút động tâm rồi.

"Nếu không, ngươi cũng thử một lần trên người ta đi?" Bà ấy do dự hỏi.

Bởi vì đối với bà ấy, loại chuyện này tuyệt đối là thiên đại hấp dẫn khó có thể từ chối được.

Bà ấy đã theo đuổi chuyện này suốt ba ngàn năm, cũng không thể tìm ra phương pháp làm suy yếu nguyền rủa, mà hiện tại, đột nhiên có người nói cho bà ấy biết rằng, hắn có thể làm suy yếu ít nhất là 15 nguyền rủa...

Nói thật, kể cả với một tồn tại vĩ đại như bà ấy, đây cũng là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì nó tượng trưng cho hi vọng.

Mà quan trọng hơn, bà ấy khác với tên phế vật Thái Thản kia.

Trên hầu hết các phương diện tri thức, bà ấy đều cực kỳ uyên bác. Có lẽ sau khi được trải nghiệm loại cảm giác này, bà ấy có thể thông qua nó, tiện đường tìm được phương pháp bài trừ nguyền rủa toàn diện cũng nên...

Nghĩ đến đây, nhịp hô hấp của thiên sứ chủ mẫu cũng trở nên dồn dập, gấp gáp.

Lâm Ân suy nghĩ một lát, rồi ngay tại thời điểm hắn đang muốn nói chuyện, đột nhiên cái đầu Thái Thản bên cạnh hắn lập tức cười lạnh, mở ra cái miệng khổng lồ tanh hôi, nói: "Nói đùa —— hắn chính là nữ tế của ta —— dựa vào cái gì phải tới loại trừ nguyền rủa cho ngươi? Ngươi là cái gì của hắn? Trong chuyện này nhất định phải phân rõ thân sơ viễn cận!"

(Thân sơ viễn cận có thể hiểu là mối quan hệ thân thiết hay sơ giao, xa cách hay gần gũi)

Lời này vừa nói ra, Thiên Sứ Treo Ngược Mình đã lạnh lùng liếc mắt nhìn về phía ông ấy, nói: "Vậy ư? Nhưng hiện giờ hắn đã là một Dạ Y xuất sắc, mà ta chính là chủ mẫu của tổ chức Dạ Y..."

Có điều, bà ấy còn chưa kịp nói xong, đã lập tức bị một tiếng cười nhạo của cái đầu Thái Thản vang lên cắt ngang: "Chủ mẫu? Có gần bằng đại ca + nhạc phụ hay không?"

Vẻ mặt Thiên Sứ Treo Ngược Mình lập tức cứng lại.

Bà ấy nhắm hai mắt, bàn tay trắng nõn giấu trong tay áo đã "Ca ca" siết chặt, cứng lên rồi. Ở thời điểm hiện tại, bà ấy thật sự rất muốn lao tới, cho tên khốn kiêu ngạo kia một trận, cái bản mặt tiểu nhân đắc thế ấy đã làm bà hận đến ngứa răng.

Cái đầu Vu Thần tỏ vẻ bất mãn, nói: "Lão bất tử, đây chính là tỷ tỷ của ta, ngươi nói vậy là có ý tứ gì? Hơn nữa Lâm Ân cũng

không phải nữ tế của một mình ngươi, hắn cũng là nữ tế của ta nữa, ngươi có thể quyết định thay nữ tế sao?"

Cái đầu Thái Thản túm lấy Lâm Ân với chiều cao không đến hai mét, đang đổ mồ hôi đầm đìa bên cạnh, mở miệng cười lạnh nói:

"Ta nói không được —— chính là không được! Hơn nữa nữ tế của ta —— dựa vào cái gì phải đi tước bỏ nguyền rủa cho bà ấy? Hiền tế à —— cứ nghe lời đại ca, đừng đi theo bà ấy—— chỗ đó của bà ấy nhiều quy định cứng nhắc lắm—— hơn nữa, sau khi bà ấy biết ngươi là nữ tế của ta —— nói không chừng sẽ lợi dụng chức quyền đi tới chèn ép ngươi—— "

"So với ở bên cạnh bà ấy, chịu quản thúc —— còn không bằng đi theo đại ca lăn lộn —— ngươi gặp ai không vừa mắt—— ngày mai đại ca lập tức lao tới xử lý đối phương cho ngươi—— ha hả —— "

Lâm Ân đổ mồ hôi đầm đìa, nhưng cứ có cảm giác mình thực sự không thể nói chen vào được.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình không nói gì, chỉ lạnh lùng chăm chú nhìn vào ông ấy, sau đó, ánh mắt bà lại rơi xuống trên người Lâm Ân, con ngươi phản chiếu gương mặt của hắn. Một lát sau, vị thiên sứ chủ mẫu này mới vươn tay về phía Lâm Ân, hỏi: "Tên thật của ngươi là Lâm Ân sao?"

Lâm Ân đổ mồ hôi đầm đìa, nói: "Đúng vậy thưa chủ mẫu."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình nhẹ nhàng gật đầu, trấn định nói: "Nếu ngươi vẫn gọi ta là chủ mẫu, có nghĩa là ngươi rất nguyện ý trở thành một Dạ Y cứu tử phù thương."

"Đúng là ta không thể trợ giúp ngươi nhanh chóng tấn chức được, bởi vì làm như vậy là không công bằng đối với những Dạ Y

khác, nhưng về sau, ta có thể cam đoan với ngươi một điều."

"Chỉ cần trong khả năng của ta, chủ mẫu có thể JPrEmXkoế vệ ngươi chu toàn, hơn nữa là một bác sĩ, hẳn là ngươi cũng muốn học tập càng nhiều y thuật hơn?"

Lời này vừa nói ra, trước mắt Lâm Ân lập tức sáng ngời.

Nhìn thấy ánh sáng trong mắt Lâm Ân, trong mắt Thiên Sứ Treo Ngược Mình cũng xuất hiện một chút ý cười tinh tế, nói: "Ngươi muốn học cái gì, ta đều có thể dạy ngươi được. Hơn nữa, chỉ cần ở bên trong thành Hắc Dạ, ta cũng có thể cam đoan sẽ không hạn chế ngươi bất cứ điều gì, thậm chí bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể đi tới tìm ta."

"Lâm Ân, bản thân nắm giữ tri thức và lực lượng mới là tốt nhất, tuy thực lực của tên kia cũng đủ sức che chở cho ngươi, nhưng là một nam nhân, ngươi nguyện ý vĩnh viễn sống dưới sự che chở của người khác sao?"

Không thể không nói, những lời này của bà ấy đã thực sự chạm vào tâm khảm của Lâm Ân rồi.

Hắn muốn gia nhập Dạ Y, chính vì nghe nói Dạ Y có được y thuật giỏi nhất thế giới hắc ám.

Đây là sức hấp dẫn của tri thức.

Mà cũng đúng như những gì thiên sứ chủ mẫu vừa nói, là một người đàn ông làm sao có thể vĩnh viễn sống dưới sự che chở của người khác chứ?

Mắt thấy Lâm Ân đã động tâm, cái đầu Thái Thản lập tức nổi giận xung thiên.

Đã nói đến nước này… có thể nhịn được sao?

Làm sao có thể nhịn được?

Ngay lập tức, ông ấy nhắm hai mắt lại, vươn một sợi xúc tu đến, đặt lên đầu Tiểu Tiểu, nói: "Khuê nữ, hãy thả lỏng tinh thần."

Tiểu Tiểu nghi hoặc hỏi: "Vì sao ạ?"

Nhưng Tiểu Tiểu còn chưa nói xong, cô ấy lại lập tức cảm nhận được một luồng tinh thần lực mạnh mẽ, cùng với từng vòng sáng, truyền đến từ trên xúc tu của lão cha nhà mình.

Mà cũng chính tại một khắc này, Tiểu Tiểu “lạch cạch” một tiếng, đã biến thành một tiểu Loli mặc áo ngủ, trên đầu thắt nơ con bướm.

Chương 417: Bởi Vì Tôi Là Một Bác Sĩ!

Hơn nữa, lần này, cô bé hoàn toàn không xuất hiện dưới hình thức một tiểu Loli cao như một trái núi giống lần sử dụng năng lực "Ký ức lúc trước đã mất đi" trước đó, lần này cô bé xuất hiện dưới hình thức một tiểu Loli có kích thước bình thường như Nhân tộc.

Tiểu Tiểu kinh ngạc nói: "Tiểu Tiểu —— lại quay về rồi—— "

Lâm Ân còn chưa kịp phản ứng lại, cái đầu Thái Thản đã nhắm mắt, vươn một sợi xúc tu đến, cuốn lấy con gái nhà mình lên, sau đó cứng rắn nhét cô bé vào trong lòng hắn.

"Ơ!"

Tiểu Tiểu ngơ ngác mở to đôi mắt thuần khiết của mình, khuôn mặt bị ấn thẳng vào má Lâm Ân, hai bàn tay nhỏ bé lập tức theo bản năng mà đặt lên vai hắn. Cô bé mờ mịt quay đầu, ngay tức khắc đã tiếp xúc gần gũi với đôi mắt của Lâm Ân, gần như cả chóp mũi cũng đụng vào nhau.

Tiểu Tiểu có chút nghi hoặc xen lẫn với tò mò, nhẹ nhàng chớp chớp mắt. Cô ấy thực sự không rõ vì sao lão cha lại nhét mình vào trong lòng bác sĩ ca ca, nhưng đây đúng là lần đầu tiên, cô bé dùng đôi mắt nhỏ như vậy để quan sát Lâm Ân ca ca.

Chuyện mới lạ này, thực sự khiến Tiểu Tiểu không ngừng tò mò chớp chớp mắt.

Lâm Ân ngây dại nói: "Ách..."

Sàn sạt —— Đột nhiên đầu lưỡi vô cùng thân thiết của Tiểu

Tiểu đã để lại trên gương mặt hắn một vệt nước nho nhỏ.

Lâm Ân: "!!!"

【 đinh! Năng lực tự hỏi của ngươi -10】

【 đinh! Năng lực tự hỏi của ngươi -10】

【 đinh! Năng lực tự hỏi của ngươi -10】

Cái đầu Thái Thản lập tức cười lạnh, vươn xúc tu tới, kéo Lâm Ân đã trở nên cứng ngắc về phía sau, sau đó đưa mắt nhìn Thiên Sứ Treo Ngược Mình cũng trở nên ngây dại phía đối diện, nói: "Hữu dụng không —— ngươi cảm thấy có hữu dụng hay không? Ha hả —— là vô dụng —— "

Thiên Sứ Treo Ngược Mình gắt gao đưa mắt nhìn ông ấy, hàm răng nghiến chặt nói: "Đê tiện! Ngươi lại lợi dụng cả nữ nhi nhà mình?"

Cái đầu Thái Thản cười lạnh nói: "Cái gì gọi là lợi dụng chứ? Nữ tế của ta với —— nữ nhi của ta —— hôn nhẹ, ôm một cái —— không phải là chuyện vô cùng bình thường sao—— chúng nó còn đính hôn rồi nhé—— ha hả!"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình nghiến răng, ánh mắt lóe sáng, nắm tay “Ca ca ca” không ngừng siết chặt lại.

Tên khốn này quá mức kiêu ngạo!

Hôm nay hắn nhất quyết muốn tỏ thái độ đối nghịch với bà đây mà!

Đáng giận nha!

Nắm tay càng siết càng chặt, đối mặt với thái độ kiêu ngạo kia, bà ấy thật sự chỉ hận không thể hung hăng lao qua, giẫm cái bản mặt vênh váo kia xuống đất, đạp tên khốn ấy xuống dưới lòng bàn

chân của mình.

Tên kia... Tên kia đúng là...

Nhưng cũng chính tại một khắc này, từ xa xa lại truyền đến giọng nói của Lâm Ân: "Chủ mẫu, ngài đâu cần phải làm như thế, ngài cũng chẳng cần phải bận tâm đến mấy chuyện này đâu, bởi vì nếu về sau tôi thật sự có thể loại trừ 100% nguyền rủa, tôi tuyệt đối sẽ không quên ngài."

Lời này vừa nói ra, toàn thân Thiên Sứ Treo Ngược Mình lập tức chấn động.

Mà cái đầu Thái Thản cũng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, vội vàng quay đầu nhìn về phía Lâm Ân.

Lúc ấy, Lâm Ân đang dở khóc dở cười ôm Tiểu Tiểu vẫn còn tò mò ở trong lòng hắn, đi tới khoảng giữa hai người bọn họ, nhìn cái đầu Thái Thản, nói: "Đại ca, có lẽ giữa anh và chủ mẫu đã tồn tại một chút mâu thuẫn nào đó, nhưng không cần biết nói như thế nào, hiện tại tất cả mọi người đều đang ở bên trong thế giới hắc ám này... Chẳng lẽ mọi người không cảm thấy mình nên hòa thuận ở chung, nắm tay cùng tiến?"

"Tôi cũng không biết về sau, năng lực của mình có thể phát triển đến trình độ loại trừ được toàn bộ nguyền rủa trên thân thể mọi người hay không, nhưng nếu thực sự có ngày ấy, tôi tuyệt đối sẽ không quên mọi người."

Hắn nói xong, lập tức mỉm cười vươn tay về phía cái đầu Thái Thản và Thiên Sứ Treo Ngược Mình: "Bởi vì… tôi là một bác sĩ."

Xung quanh lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình có chút kinh ngạc nhìn nụ cười thành khẩn trên gương mặt Lâm Ân phía đối diện, bà ấy thực sự không ngờ hắn lại nói ra những điều này.

Bởi vì dưới tình huống trước mắt, không cần biết hắn đưa ra dạng yêu cầu gì, sau khi cân nhắc, kiểu gì bà ấy cũng sẽ nhận lời.

Bởi vì sức hấp dẫn của năng lực loại trừ nguyền rủa ấy thật sự quá lớn.

Nhưng bà ấy thật sự không ngờ…

Hắn lại...

"Đương nhiên, khẳng định là phải có thù lao." Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, hắn nhanh chóng dựng một ngón tay tới: "Mỗi người một tiền hắc lâu, hắn là không quá đáng chứ? Hơn nữa, không thể trả góp, nhất định phải trả đủ tiền."

"..."

"..."

Bầu không khí xung quanh lại chìm trong yên tĩnh.

【 đinh! Độ hảo cảm của cái đầu Vu Thần đối với ngươi +20】

【 đinh! Độ hảo cảm của cái đầu Vu Thần đối với ngươi +30】

【 đinh! Độ hảo cảm của cái đầu Vu Thần đối với ngươi +40】

Cái đầu Vu Thần đang ở phía sau, lập tức trở nên kích động, vươn xúc tu tới, ôm chầm lấy Lâm Ân, lại không ngừng dùng mặt mình cọ vào người hắn, (≧▽≦) hạnh phúc nói: "Đúng vậy! Đúng vậy! Thật không hổ là nữ tế của ta! Rất ưu tú! Yêu muốn chết đi rồi!"

"Này này! Chẳng lẽ các ngươi không nghe thấy lời nữ tế của ta vừa nói? Mỗi người bỏ ra phí dụng loại trừ nguyền rủa là một tiền

hắc lâu! Không bàn tới thân sơ viễn cận! Đã biết chứ nào? Về sau nếu ai còn nhắc lại chuyện ngày hôm nay, còn cãi nhau về vấn đề chữa cho người này không chữa cho người kia, ta chính là người đầu tiên không đồng ý!"

Quá trâu bò!

Năng lực tùy cơ ứng biến của cậu con rể nhà bà ấy thật sự quá trâu bò!

Chỉ tùy tiện nói vài câu đã nhanh chóng nâng bố cục lên không chỉ một cấp bậc rồi.

Đúng vậy! Con rể của ta chính là một vị Lương Y nhân hậu vô biên như thế đó, làm sao nào? Không phục tới tìm ta đi!

Nhìn thấy bà xã nhà mình cũng đứng về phía con rể, cái đầu Thái Thản chỉ còn biết bất đắc dĩ (;￣д￣) nói:

"Được rồi —— nếu nữ tế của ta đã nói như vậy —— mặc kệ ngươi chiếm chút lợi cũng không sao—— nhưng ngươi đừng tưởng là hai chúng ta có thể dễ dàng buông bỏ mâu thuẫn—— như vậy."

Nói đến đây, ông ấy lại liếc mắt một cái nhìn Lâm Ân đang bị cọ cọ đến gần như muốn tắc thở đằng kia.

Chương 418: Hội Viên Thứ Tư!

Kỳ thật ông ấy cũng không muốn làm khó xử mối tình đầu của mình, chỉ muốn cho bà ấy một đòn ra oai phủ đầu, khiến cho bà ấy hiểu được rằng, con rể của ta đã được ta bảo kê, dù hắn có gia nhập vào tổ chức của ngươi, cũng đừng nghĩ tới chuyện gây khó dễ cho hắn.

Nói cách khác, ai mà biết được người phụ nữ kia sẽ đeo đôi giày size gì cho con rể của ông ấy! (Ý là bắt chẹt, gây khó dễ)

Nhưng ông ấy thực sự không ngờ, tấm lòng và tầm nhìn của cậu con rể này lại rộng lớn đến vậy.

【 đinh! Độ hảo cảm của cái đầu Thái Thản đối với ngươi +30】

Ở một bên khác, Thiên Sứ Treo Ngược Mình cũng đưa mắt nhìn qua bên này. Tuy trên mặt vẫn duy trì vẻ lạnh lùng cố hữu, nhưng bàn tay đang nắm chặt bên dưới ống tay áo kia lại nhẹ nhàng buông lỏng…

Tuy bị tên ngốc kia trang bức một hồi, khiến vị thế của bà có vẻ hơi tầm thường, thấp kém… Nhưng… Bà ấy nhìn thoáng qua Lâm Ân.

Nếu những gì hắn nói đúng là sự thật, thì hiển nhiên, những lời Bạch Dạ từng đánh giá về hắn cũng là sự thật, hắn đúng là một hạt mầm tốt vô cùng thích hợp để làm Dạ Y.

Nhưng đương nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng hắn nói như vậy chỉ vì muốn thay đổi thái độ của bà ấy đối với hắn…

Chỉ là… không cần biết mục đích thực sự của hắn là gì, thì lần này, hắn cũng thành công rồi.

Hiện giờ, đánh giá của bà đối với hắn đã thay đổi, từ không vừa mắt thành nhân cách của tên này cũng không đến nỗi nào.

Bà ấy ôm bộ ngực, nhắm hai mắt lại, duy trì dáng vẻ thánh khiết của chính mình, không muốn để cho bất cứ kẻ nào nhìn thấy vẻ mặt vừa thoáng biến hóa ấy.

【 đinh! Độ hảo cảm của Thiên Sứ Treo Ngược Mình đối với ngươi +20】

【 đinh! Độ hảo cảm của Thiên Sứ Treo Ngược Mình đối với ngươi +20】

Vài phút sau, Lâm Ân khoanh chân ngồi trước mặt Thiên Sứ Treo Ngược Mình, mỉm cười nhìn vẻ mặt rõ ràng có chút mất tự nhiên của bà ấy, nói: "Chủ mẫu, ngài cứ yên tâm, chờ đến lúc chúng ta trở về, tôi sẽ thử nghiệm trên người ngài một chút, nói không chừng với thực lực của ngài, có thể tìm được một phương pháp hoặc hướng đi gì đó trên phương diện bài trừ nguyền rủa này."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình có chút mất tự nhiên, nói: "Dù sao cũng... Cám ơn."

Lâm Ân xua tay, cười cười nói: "Ngài quá khách khí rồi, ngài chính là chủ mẫu của Dạ Y chúng tôi nha, có thể loại trừ nguyền rủa cho ngài chính là vinh hạnh của tôi đó!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Thiên Sứ Treo Ngược Mình đối với ngươi +10】

Thiên Sứ Treo Ngược Mình cố gắng duy trì vẻ mặt thánh khiết vốn có, nhưng bàn tay dưới lớp tay áp lại từ từ nắm chặt lại.

Người này hắn... Hắn thực sự rất biết cách nói chuyện với phụ nữ...

Hơn nữa cũng không biết vì sao, bà ấy lại có một loại cảm giác kỳ quái, như thể mình đang dần dần bị hắn công lược (chinh phục).

Nhưng hắn là bà ấy nghĩ nhiều mà thôi. Sao bà ấy có thể tùy tiện xuyên tạc ý tốt của người khác được?

Mà cũng chính tại một khắc này, trước mắt bà ấy lập tức xuất hiện từng hàng chữ bằng máu đến từ Thị Giới.

【 Lâm Ân đang phát lời mời gia nhập nhóm cho ngươi, xin hỏi có tiếp nhận hay không? 】

Thiên Sứ Treo Ngược Mình có chút ngẩn ngơ: "Đây là..."

Lâm Ân mỉm cười nói: "Để tiện liên hệ, tôi đã lập nên một nhóm nhỏ, chủ mẫu, nếu ngài không chê, có thể tiến vào nhìn xem, mấy người bác gái Vu Thần đều có mặt trong đó cả."

Giống như vừa bị một loại năng lượng mê hoặc nào đó gây ảnh hưởng tới, bởi vì Thiên Sứ Treo Ngược Mình chỉ thoáng do dự một chút, cuối cùng vẫn tiếp nhận rồi.

【 đinh! Thiên Sứ Mười Hai Cánh Treo Ngược Mình gia nhập "Người một nhà tương thân tương ái nhóm hội viên VIP của Tiệm Dược Tề Cưa Máu"! 】

Lời nhắc nhở vừa vang lên trong nhóm tán gẫu.

【 nhạc mẫu Vu Thần 】: "Tỷ tỷ cũng vào được rồi! Hoan nghênh! Nhiệt liệt hoan nghênh tỷ tỷ đại nhân!"

【 phế vật cái đầu Thái Thản 】: "A —— "

【 vị hôn thê Tiểu Tiểu 】: "(? w?) Ôi! Hoan nghênh chị gái!"

【 nhạc mẫu Vu Thần 】: "???"

Nhìn thấy tên của người một nhà Thái Thản hiện lên trong nhóm trò chuyện, ngay cả một người từng trải như Thiên Sứ Treo Ngược Mình cũng không khỏi lộ vẻ mặt ngạc nhiên.

【 Thiên Sứ Mười Hai Cánh Treo Ngược Mình 】: "..."

Sau đó, bà ấy mới phát hiện, tuy đây chỉ là một nhóm trò chuyện nhỏ bên trong Thị Giới, nhưng nếu cộng thêm cả bà, chẳng phải bên trong nhóm này đã có tới 4 sinh vật cấp căn nguyên rồi?

Nghĩ đến đây, bà ấy không khỏi liếc mắt một cái nhìn Lâm Ân đang mỉm cười trước mặt.

Cứ có cảm giác... dường như dã tâm của thiếu niên này có chút lớn à nha...

Dù sao, cả lúc còn sống, lẫn sau khi rớt xuống nơi này, bà ấy vẫn luôn là một thiên sứ luôn đóng vai trò người cầm đầu, điều khiển một hay nhiều thế lực to lớn. Có thể nói, bà chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra một tia không tầm thường trong chuyện tưởng chừng như rất nhỏ nhặt này.

Mà cũng chính tại khoảnh khắc ấy, bên trong nhóm tán gẫu chợt xuất hiện một hàng nhắc nhở.

【 đinh! Vu Thần đang sửa chữa nick name của thành viên nhóm... 】

【 mối tình đầu Thiên Sứ Thần Thánh 】: "???"

【 phế vật cái đầu Thái Thản 】: "(nổi giận) Thê tử! Ngươi thay tiền tố cho bà ấy làm gì vậy hả? Quá đáng rồi! Đổi ngay! Lập tức đổi ngay đi!"

【 nhạc mẫu Vu Thần 】: "Câm miệng! Tiền tố này thì có gì

quá đáng chứ? (phẫn nộ) tỷ tỷ chẳng những là mối tình đầu của ngươi, còn là người bạn gái đầu tiên của ta nữa (đỏ mặt), tỷ tỷ, ngươi nói xem có đúng hay không?"

【 mối tình đầu Thiên Sứ Thần Thánh 】: "..."

【 chủ nhóm Lâm Ân 】: "Tôi cũng thấy cái

Thiên Sứ Treo Ngược Mình lập tức nhắm mắt lại, có chút bất đắc dĩ, không thể kiềm chế nổi mà "Ca ca" nắm chặt hai tay, rồi quay sang phẫn nộ gầm lên với Lâm Ân trước mặt: "Không tốt! Ngươi thấy nó tốt ở điểm nào hả?"

Lâm Ân mở to hai mắt, không chút do dự, nhấc tay lên nói: "Tôi chỉ tùy tiện nói một câu thôi mà. Ngài cũng có thể tự mình thay đổi được, quyền hạn trong nhóm này cực kỳ rộng."

Hắn nói đúng nhưng... lại không nói hết, bởi vì bản thân Thái Thản đại ca đã tới tới lui lui sửa đi sửa lại tới mười mấy lần rồi, chỉ là ... mỗi lần như vậy đều bị bác gái Vu Thần sửa trở về, tới cuối cùng, tiền tố kia vẫn là "Phế vật".

Chương 419: Chênh Lệch Quá Lớn!!!

Thiên Sứ Treo Ngược Mình cắn răng, phẫn nộ đến mức lồng ngực không ngừng phập phồng phập phồng. Nhưng tới cuối cùng, bà ấy cũng không đi sửa.

Bởi vì nếu là người khác sửa đổi, kiểu gì bà ấy cũng sẽ tức giận vô cùng, sẽ đùng đùng sửa lại, nhưng người kia vốn không phải ai xa lạ, chính là Tiểu Vu...

Nói thật, ở thời điểm nghĩ tới chuyện mình phải ở cùng một chỗ với tên khốn kia, trong lòng bà rất bực bội, nhưng ở thời điểm nghĩ đến mình sắp ở cùng một chỗ với Tiểu Vu, trong lòng lại thật ngọt ngào...

Khoan đã, nếu ở cùng một chỗ với cả hai mối tình đầu của mình… vừa nghĩ đến đây, thiên sứ chủ mẫu lập tức điên tiết, hận đến ngứa răng.

"Về sau, nếu có thời gian ta sẽ tự sửa." Thiên Sứ Treo Ngược Mình sầm mặt đứng lên, quyết định không thèm nghĩ đến ba cái chuyện quanh co lòng vòng này nữa, sau đó quay đầu nói: "Hiện giờ đã nắm rõ tình hình rồi, có phải chúng ta cũng nên trở về hay không?"

Bà ấy nói xong, lập tức liếc mắt nhìn Lâm Ân một cái, cũng thuận tiện ném cho hắn một ánh mắt mang hàm ý "Ta không nhẫn nại được nữa rồi", và quyết đoán rời khỏi Thị Giới trước.

Lâm Ân cười khổ, đành phải mở miệng chào mấy người Tiểu Tiểu, sau đó lập tức đi theo bà ấy rời khỏi Thị Giới.

...

Ông ——

Cảm giác mê muội xuất hiện khi bản thân thoát ly Thị Giới lập tức ập đến, ở thời điểm lại một lần nữa mở to mắt, Lâm Ân đã có mặt ở vị trí ban đầu rồi.

Hắc ám dày đặc từ bốn phương tám hướng nhanh chóng thổi quét đến.

Vị thiên sứ thánh khiết vừa rồi còn ngồi trước mặt hắn kia, hiện giờ đã biến thành Thiên Sứ Treo Ngược Mình bị vô số những sợi xiềng xích trói chặt, đâm chích.

"Chủ mẫu." Lâm Ân đứng lên, lễ độ chào hỏi đối phương.

Thiên sứ bị trói chậm rãi hoạt động thân thể một chút, lại hít sâu một hơi, nhưng chỉ cần bà ấy khẽ cử động thân thể dù chỉ một chút thôi, đống xiềng xích sắc bén kia sẽ siết chặt thêm một phần, làm bà ấy cảm nhận được đau đớn kịch liệt.

Bà ấy đưa mắt nhìn Lâm Ân trước mặt, ánh mắt cũng không còn lạnh như băng và xa cách như trước nữa.

"Tới gần một chút đi." Giọng nói của bà có mang theo một tia thư thái và uể oải: "Dùng loại năng lực đó của ngươi... thử trên người ta một chút, nếu không có tác dụng cũng chẳng sao..."

Lâm Ân có thể nhìn ra loại cảm giác chán nản tựa như ảo mộng vừa tan vỡ trên mặt bà ấy.

Thật hiển nhiên, sau khi ôn chuyện cùng người một nhà Thái Thản đại ca tại Thị Giới, bà ấy đã nhớ lại rất nhiều ký ức trong quá khứ.

Đúng là ở bên trong Thị Giới, bà ấy vẫn là vị Thiên Sứ Thần

Thánh thánh khiết mà mạnh mẽ lúc trước kia, nhưng ở trong hiện thực, bà ấy lại là một vị thiên sứ bị trói chặt, bị treo ngược, bị nguyền rủa quấn thân, đã sớm trở thành một tồn tại người không ra người, quỷ không ra quỷ rồi.

Loại chênh lệch này quá lớn.

Nó khiến cho một tồn tại có nội tâm cực kỳ mạnh mẽ, cũng trở nên yếu ớt, hụt hẫng vô cùng.

Lâm Ân kiên định, nói: "Chủ mẫu, xin thứ lỗi vì tôi mạo phạm."

Nói xong, hắn đi nhanh về phía trước, từng chút từng chút một, leo lên vô số những sợi xiềng xích màu đen chi chít rậm rạp, không ngừng đan xen ngang dọc khắp chốn kia.

Hàng đống gai mọc trên xiềng xích có thể dễ dàng cắt phá làn da hắn.

Bởi vậy hoàn toàn có thể tưởng tượng được, vị thiên sứ trước mặt đã bị trói, bị giam cầm ở trong này suốt ba ngàn năm, rốt cuộc đã phải trải qua thống khổ như thế nào.

Hồi lâu sau, cuối cùng Lâm Ân cũng đi tới trước mặt bà ấy. Hắn đứng gần trong gang tấc, đưa mắt quan sát khuôn mặt thiên sứ đầy những vết sẹo kia.

"Tôi bắt đầu nhé, chủ mẫu. Rất mong quá trình này có thể trợ giúp ngài tìm ra được một điều gì đó hữu dụng."

Lâm Ân nghiêm túc vươn tay tới, chậm rãi chạm vào mi tâm của bà ấy.

"Bắt đầu đi." Thiên Sứ Treo Ngược Mình khẽ nhúc nhích đôi môi.

【 đinh! Ngươi đang sử dụng năng lực xóa bỏ thời gian nguyền

rủa đối với mục tiêu, xin hỏi có lập tức tiến hành gây ảnh hưởng hay không? 】

"Có!"

Trong nháy mắt sau đó, phía trên hai mắt và ngón tay của Lâm Ân đều xuất hiện một luồng ánh sáng màu bạc.

Luồng ánh sáng chói mắt ấy lập tức "Hoa lạp lạp", phun trào về phía Thiên Sứ Treo Ngược Mình, sau đó lan tràn khắp người bà, giống như những sợi dây leo tinh tế, mỏng manh, "Ào ào ào" xua tan hắc ám bên trong đại điện.

Con ngươi trong mắt Thiên Sứ Treo Ngược Mình lập tức bị phóng đại. Thân thể vốn đang bị trói chặt, bị áp bức của bà cũng xuất hiện phản ứng thật lớn.

Ngón tay và ngón chân nhanh chóng co quắp lại, giống như đang có một thứ gì đó không biết, chậm rãi bị hút từ bên trong thân thể ra ngoài.

Đau đớn đang yếu bớt, xiềng xích đang lơi lỏng.

Cái loại cảm giác này...

Cái loại cảm giác này...

"A!"

Một âm thanh thống khổ, lại giống như mang theo sung sướng vô biên lập tức vang lên giữa đại sảnh hắc ám.

Rất nhanh sau đó, hai tên thủ vệ đang canh cửa cũng lập tức bị thứ ánh sáng cực mạnh tới chói mắt này đánh thẳng vào người, không thể mở nổi con mắt, trên mặt bọn họ lộ ra vẻ khiếp sợ.

Nhưng lại không biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

"Chuyện này... Chuyện này rốt cuộc là..."

Thứ ánh sáng màu trắng chói mắt kia vẫn một mực giằng co tới mấy phút đồng hồ, mãi cho đến ánh sáng màu trắng dần dần thu liễm lại, bọn họ mới dồn dập phóng tầm mắt, nhìn về phía chỗ sâu nhất bên trong đại điện.

"Chủ mẫu! Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhưng ngay tại khoảnh khắc hai thủ vệ lo lắng tới gần, đột nhiên bọn họ vội vàng ngừng lại, hai mắt nhìn chằm chằm vào cảnh tượng phía trước, đại não "Ầm ầm" nổ vang, trực tiếp trở nên trống rỗng.

Bọn họ khiếp sợ nói: "Chủ... Chủ mẫu..."

Chỉ thấy bên trong đống xiềng xích vô biên vô hạn kia, một cô gái với toàn thân đầy thương tích đang quỳ ngồi dưới đất, từng sợi xiềng xích vẫn trói chặt cổ tay và mắt cá chân của bà, toàn thân đầy rẫy những vết thương, mái tóc thật dài, xõa tung dưới đất, giống như một vị thiên sứ đã gãy cánh, thê lương nằm trong vũng máu của chính mình.

Trong khi đó, cậu thiếu niên kia lại đang nằm trước mặt bà ấy, đã hôn mê bất tỉnh.

Nhưng... Nhưng...

"Chủ mẫu! Ngài đã tìm được phương pháp bài trừ nguyền rủa rồi sao?" Hai thủ vệ kia vừa run rẩy vừa gấp gáp chạy tới.

Chương 420: Bởi Vì Hi Vọng Là Vô Giá!!!

Bởi vì so sánh với lúc trước, khi chủ mẫu của bọn họ còn bị vô số xiềng xích dày đặc trói chặt châm chích lên thân, thì hiện tại, rõ ràng là số lượng xiềng xích vẫn một mực áp chế chủ mẫu đã bớt đi rất nhiều!

Chẳng lẽ nói...

Chẳng lẽ nói...

Lúc này, bên dưới mái tóc màu vàng dính máu kia, người ta chỉ có thể nhìn được một nửa khuôn mặt tinh xảo, trắng như tuyết.

Cô gái kia khẽ nhúc nhích đôi môi, đột nhiên hai hàng lệ nóng không kiềm chế được, lập tức chạy dọc theo đường cong tinh tế ở cằm, sau đó từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

"20%..."

Hai thủ vệ kia vẫn còn kinh hãi, run rẩy đứng nguyên tại chỗ, thậm chí hai tay bọn họ vẫn đang liên tục chuyển động mà bản thân bọn họ còn chẳng hề nhận ra.

Bởi vì…

Ba ngàn năm...

Suốt ba ngàn năm rồi...

Vào giờ khắc này, không một ai có thể cảm nhận được rốt cuộc tâm trạng trong lòng vị thiên sứ kia là thế nào, nhưng những

giọt nước mắt nóng ấm vừa rơi xuống đất lại đủ để nói lên tất cả rồi.

Bởi vì nó tượng trưng cho sự giải thoát và hi vọng.

Tuy ở thời điểm hiện tại, bà ấy vẫn không thể tự do hoạt động, nhưng so sánh với lúc trước, đây gần như đã là ân trạch lớn nhất rồi.

"Tinh thần lực của hắn đã hao hết..." Thiên Sứ Treo Ngược Mình khẽ nhúc nhích đôi môi.

Cùng với âm thanh “Leng keng” của những sợi xích va chạm vào nhau, thân thể của bà ấy vừa từng chút từng chút một, nghiêng về phía trước.

So sánh với lúc trước, khi bản thân hoàn toàn không thể nhúc nhích được, thì bà ấy ở hiện tại đã có thể dùng lực lượng của chính mình, khiến cho bộ thân thể này thoáng hoạt động một chút.

Tuy hoạt động vẫn đồng nghĩa với thống khổ kịch liệt, nhưng đau đớn ấy lại hoàn toàn không thể ngăn cản được tâm trạng của bà ấy vào giờ phút này.

Rốt cuộc… thiên sứ chủ mẫu cũng vừa thở hổn hển vừa cúi đầu nhìn xuống gương mặt Lâm Ân đã gần trong gang tấc. Cánh môi thoáng rung động, có chút do dự chần chừ, nhưng sau đó, bà ấy vẫn quyết định chậm rãi tới gần, chạm môi vào trán hắn.

Giống như một tín đồ vô cùng thành kính, đang khóc lóc thảm thương mà quỳ xuống trước mặt hắn.

"Cám ơn ngươi."

"Đã thành công rồi..."

Bà ấy thấp giọng thì thào.

Một luồng kim quang chói mắt lập tức xuất hiện ngay chính vị trí hai người bọn họ tiếp xúc với nhau. Rồi gần như trong khoảnh khắc ấy, một luồng tinh thần lực cuồn cuộn, dạt dào như nước suối chảy ra, dũng mãnh tràn vào bên trong đại não của Lâm Ân.

Tới tận lúc này, hai thủ vệ kia mới hoàn hồn trở lại, bọn họ lập tức xoay người, vội vàng chạy về phía cánh cửa, ngoài miệng liên tục vui mừng hô lớn: "Mau! Mau báo tin tức tốt này cho nhóm nguyên huân! Nguyền rủa trên người chủ mẫu suy yếu rồi!"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình không đi ngăn cản bọn họ, bà ấy từ từ nhắm mắt lại, đang chú tâm dùng tinh thần lực của mình hóa giải những thương tích và hao tổn do trạng thái tinh thần cạn kiệt mang đến cho Lâm Ân.

Dần dần, lông mi trên mắt Lâm Ân giật giật, hắn có chút hoảng hốt, từ từ mở to hai mắt.

【 đinh! Tinh thần lực của ngươi đã khôi phục tới 100% 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, tầm nhìn trong mắt Lâm Ân cũng chậm rãi khôi phục, hắn cũng nhanh chóng cảm nhận được một mái tóc dài rủ xuống, chạm vào trán và chóp mũi của mình.

Ngay sau đó, hắn trông thấy vị thiên sứ đang nhắm mắt, nhẹ nhàng chạm vào trán hắn, truyền tinh thần lực của mình tới giúp đỡ hắn.

Lâm Ân lập tức mở to hai mắt nhìn qua: "Thành công rồi?"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình chậm rãi mở hai mắt màu vàng, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách giữa mình và đối phương ra ngoài mười mấy cm. Bà nhìn hắn, trong mắt hiếm hoi lộ ra một nụ cười.

"20%, ngươi đã giúp ta loại trừ được 20% nguyền rủa."

Nghe được lời nói của bà ấy, Lâm Ân mới thoáng buông lỏng một hơi, cả người đều trở nên thư thái.

Hắn xoa cái đầu còn đang đau đớn của mình, nhìn về phía vị thiên sứ vẫn bị trói chặt, đang ở trong tư thế quỳ xuống trước mặt mình kia.

Đứng trước cảnh tượng này, ngay cả hắn cũng cảm thấy kinh ngạc vì mỹ cảm trước mắt.

Hiện giờ bà ấy không còn bị treo ngược giống lúc trước nữa, rốt cuộc Lâm Ân cũng có thể thấy rõ toàn thân đối phương.

Bên dưới đống xiềng xích lung tung hỗn loạn, trên người bà ấy đầy rẫy những vết thương. Lại bởi vì một bộ phận nguyền rủa đã bị loại trừ, khiến cho khí tức thần thánh tản ra trên người bà ấy đã trở nên nồng đậm hơn vài phần.

Có vẻ loại mỹ cảm rối bời, hỗn loạn này, còn mang tính trùng kích nhiều hơn bình thường.

"Là nhiều hơn lúc trước 5%?" Lâm Ân có chút suy tư, lập tức ngồi xếp bằng xuống đất, nói: "Có lẽ tình huống này có liên quan đến chuyện tôi từng thăng cấp năng lực kia của mình..."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình vừa thở hổn hển vừa chăm chú nhìn vào hắn, nói: "Xem ra mấy người Thái Thản và Vu Thần đã nói rất đúng, bọn họ đối xử tốt với ngươi như vậy, cũng là có lý do. Có lẽ đến một ngày nào đó, ngươi thực sự có thể vĩnh viễn loại trừ căn nguyên nguyền rủa ở trong cơ thể chúng ta. Bản thân ta cũng cực kỳ nôn nóng muốn được trông thấy ngày quan trọng đó..."

Lâm Ân lập tức mỉm cười, giơ ngón tay cái lên với bà ấy, nói: “Xin ngài cứ yên tâm! Có vẻ như tôi đã tìm được phương pháp đề cao năng lực xóa bỏ nguyền rủa rồi. Tôi tin tưởng ngày đó tuyệt

đối sẽ không đến quá lâu đâu."

Trên mặt thiên sứ bị trói cũng lộ ra nụ cười chân thành tha thiết. Bà ấy vừa khóc vừa mỉm cười nói: "Xem ra bản thân ta sắp được cứu chuộc thật rồi. Cám ơn ngươi, Lâm Ân. Ba ngàn năm, suốt ba ngàn năm qua, ta chưa từng cảm nhận được hy vọng cũng như chưa từng trông đợi vào tương lai giống như ngày hôm nay."

Lâm Ân nghe bà ấy nói mà trong lòng lại có chút ngượng ngùng.

Thiên sứ bị trói tiếp tục mỉm cười nói: "Nói đi, ngươi muốn cái gì? Tuy ta không thích tên Thái Thản kia, nhưng có một điểm hắn nói rất đúng, ta không thể ngồi yên mặc kệ, chẳng làm cái gì được, bằng không trong lòng sẽ rất hổ thẹn."

Bởi vì hi vọng là vô giá.

Lâm Ân suy nghĩ một lát, rồi nhanh chóng dựng một ngón tay lên, nghiêm túc nâng chiếc kính một mắt của mình, mỉm cười nói: "Lúc trước tôi từng nhắc đến giá cả rồi mà, một tiền hắc lâu, hẳn là chi phí này cũng không quá đắt, ngài có muốn trả tiền trước hay không?"

Chương 421: Nụ Hôn Của Thiên Sứ!!!

Thiên sứ bị trói thực sự giật mình khi nghe được điều này. Rồi ngay sau đó, bà ấy cúi đầu, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên.

"Ừm, ta trả tiền trước vậy."

"Nhưng cần phải nhờ ngươi tiến lại gần thêm một chút."

Lâm Ân có chút ngạc nhiên, nhưng yêu cầu này cũng chẳng có vấn đề gì cả, vì vậy hắn xoa xoa đầu, đi tới trước mặt thiên sứ chủ mẫu, quỳ một gối xuống đất, nghi hoặc hỏi: "Chủ mẫu, trên người ngài có mang theo tiền ư?"

"Không, để khi khác..."

Nhưng hắn còn chưa kịp nói xong, thiên sứ bị trói đã nâng cằm lên, hai mắt từ từ nhắm lại, ngẩng đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn xuống khóe miệng đang cong lên của hắn.

Nhẹ nhàng chạm một cái, nhưng Lâm Ân vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được xúc cảm mềm mại trên môi.

Ông —— Đại não Lâm Ân lập tức trở nên trống rỗng. Một mùi thơm khó có thể nói rõ thành lời lập tức dũng mãnh tràn vào khoang mũi.

Thiên sứ chủ mẫu vẫn đang nhắm mắt, thậm chí còn có thể rõ ràng nhìn thấy cánh mũi tinh xảo và hàng chân mày hài hòa của bà ấy.

Ngay tại khoảnh khắc đó, đột nhiên sau lưng Lâm Ân lại xuất

hiện một đôi cánh chim màu vàng, là vô số những điểm sáng màu vàng đã bao lấy thân thể hắn vào bên trong, tựa như đang đặt mình vào một thiên đường mộng ảo.

Cùng lúc ấy, bên tai Lâm Ân cũng lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi nhận được tăng phúc đặc thù 【 nụ hôn của thiên sứ 】, thời gian duy trì: 24 giờ 】

【 nụ hôn của thiên sứ 】: Tăng phúc đặc thù, năng lực chống cự đối với nguyền rủa và trạng thái dị thường +20, tốc độ khôi phục sinh mệnh +20, ở thời điểm đang tiến hành công kích có thể trao trạng thái thuộc tính thần thánh cho bất cứ sự vật gì, đồng thời ở thời điểm gần chết, cũng có thể tự động kích hoạt một lần hiệu quả đặc thù khôi phục toàn bộ trạng thái trở về trình độ đỉnh phong.

Lâm Ân đọc mà hai mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Hồi lâu sau, bên trong quang mang thần thánh ấy, cánh môi mềm mại kia nhẹ nhàng thoát ly, chậm rãi khép mở.

Lâm Ân nghe được âm thanh nhu hòa truyền đến bên tai tựa như cái đệm lò xo?

"Nếu thời gian chúc phúc chấm dứt... Có thể tới tìm ta bổ sung, bất cứ lúc nào..."

Cũng trong khoảnh khắc ấy, bên trong đại não của Lâm Ân lập tức truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu đặc thù: nụ hôn của thiên sứ địa vị cao, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 nụ hôn của thiên sứ địa vị cao 】: ở thời điểm đạt được nụ

hôn đầu tiên của một vị thiên sứ địa vị cao, cũng nhận được hiệu ứng thần thánh chúc phúc của đối phương, có thể nhận được thành tựu cấp truyền thuyết đặc thù này. Nó nói lên rằng, ký chủ đang bước càng lúc càng xa trên con đường công lược sinh vật không phải nhân loại, đã gần đạt tới trình độ tuyệt hảo, ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính +10, mị lực +2, vui sướng +10

【 đinh! Ký chủ phát động nhiệm vụ tính giai đoạn lâu dài: thử nghiệm của Platon, giới thiệu nhiệm vụ: dùng bất cứ một loại phương thức gì khiến cho độ hảo cảm của mục tiêu thiên sứ đối với ngươi tăng lên tới mức, đối phương phải đưa ra thỉnh cầu "Tình yêu kiểu Platon" với ngươi, khen thưởng nhiệm vụ: Tiền hắc lâu x5, kinh nghiệm: 8000, độ tin cậy của Thiên Sứ Treo Ngược Mình +50, đạo cụ đặc thù khen thưởng x1】

【ps: Nhiệm vụ này có ba giai đoạn, lần lượt là: "Thử nghiệm của Platon", "Tình yêu kiểu Platon", "Phá bỏ quy củ của Platon", sau khi hoàn thành tất cả những nhiệm vụ này, ký chủ có thể nhận được khen thưởng đặc thù cấp ???. 】

Lâm Ân: "???"

Giờ khắc này, trong lòng Lâm Ân cực kỳ rung động, tựa như có vô số thần thú vừa chạy băng băng qua. Vốn dĩ hắn còn chưa bình tĩnh trở lại từ bên trong nụ hôn đột ngột vừa rồi, hệ thống chó má còn không tha cho hắn, lập tức ném một cái đầu đạn hạt nhân xuống ao cá.

Nhiệm vụ này… ngươi khẳng định là mình không hề nói đùa?

Lại còn là nhiệm vụ có ba giai đoạn nữa chứ? Nhưng đây chẳng qua chỉ là một nụ hôn cực kỳ phổ thông bình thường, là một bước không thể thiếu khi chủ mẫu thi triển chúc phúc cho hắn.

Hệ thống ngươi tuyên bố cho ta nhiệm vụ công lược như vậy

là có ý gì?

Bà ấy chính là mối tình đầu của đại ca và bác gái, là chị dâu trước của ta, là tồn tại lớn hơn ta ít nhất là hai, ba ngàn tuổi!

Hơn nữa nơi này là thế giới quỷ bí, nó không phải trò chơi mô phỏng quá trình chinh phục hạnh phúc của Hải Vương [1] nha!

Lâm Ân trực tiếp bị nụ hôn ban nãy + nhiệm vụ cấp đầu đạn hạt nhân của hệ thống nổ cho đại não trống rỗng luôn rồi.

"Ngươi đừng có nghĩ nhiều." Thiên sứ bị trói ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: "Đây chỉ là một lần chúc phúc mà thôi, là sau khi nguyền rủa suy yếu, ta cũng có thể miễn cưỡng sử dụng một chút năng lực thiên phú của mình."

Tuy bà ấy nói là nói như vậy, nhưng nụ hôn mềm mại như thế, còn không phải hôn lên trán hay lên má, lại hôn vào khóe miệng, mặc kệ nói như thế nào cũng làm trong lòng người ta rung động không thôi nha!

Hơn nữa nếu vị trí đặt nụ hôn kia lệch đi chừng một cm nữa, Lâm Ân cũng phải cân nhắc tới chuyện có nên vươn đầu lưỡi ra đáp lại hay không đó!

"Vậy... Vậy chúc mừng ngài, chủ mẫu." Lâm Ân có chút khó xử, ánh mắt trốn tránh, không dám nhìn thẳng vào đối phương.

Mà nhìn thấy Lâm Ân cũng biết đỏ mặt, khóe miệng thiên sứ bị trói lập tức cong lên một chút.

"Nhớ chăm chỉ học tập nhé, nếu có chỗ nào không hiểu, có thể tùy thời tới hỏi ta, toàn bộ tri thức Dạ Y đã tích góp được trong mấy ngàn năm nay nhất định sẽ mang đến rất nhiều lợi ích cho ngươi."

Bởi vì tới gần quá mức, khiến cho Lâm Ân có thể dễ dàng cảm

nhận được hơi thở ấm áp, nhẹ nhàng, tươi mát kia đang quanh quẩn trên chóp mũi.

Nhìn cánh môi mềm mại không ngừng mấp máy, khiến trong lòng Lâm Ân sinh ra một loại ý tưởng khủng bố, nếu hiện tại, hắn chủ động tiến lên, chạm một cái, có thể làm chủ mẫu tức giận hay không?

---

[1] : Ban đầu, từ Hải Vương này được dùng để chỉ người quản lý đại dương, mà đại dương thì có rất nhiều cá, cá đại biểu cho nữ tính, nghĩa là cá trong đại dương đều thuộc về Hải Vương, bởi vậy về sau, từ này được dùng để chỉ một gã đàn ông có nhiều mối quan hệ ám muội, trap boy.

Chương 422: Chủ Mẫu Hôn Hắn...

Nhưng tới cuối cùng, Lâm Ân vẫn không đủ dũng khí để biến ý tưởng trở thành hành động.

Dù sao hắn cũng là một thiếu niên ngây thơ.

Ngoại trừ bị quý bà Huyết Y dụ dỗ mang tính cưỡng chế mà chơi đùa một lần vào đêm hôm khuya khoắt nào đó, từ trong lẫn ngoài, Lâm Ân hắn đều thuần khiết đến rối tinh rối mù đó!

Lâm Ân lúng túng nói: "Được... Thưa chủ mẫu."

Ngay sau khi hắn nói xong câu này, trong bóng tối phía sau chợt truyền đến từng chuỗi những tiếng bước chân vội vã.

Chỉ thấy Bạch Dạ dẫn theo mười mấy vị Dạ Y, tất cả đều có mái tóc trắng xoá, vội vội vàng vàng chạy thẳng vào bên trong.

"Chủ mẫu đại nhân! Ngài sao rồi? Là nguyền rủa trên cơ thể ngài đã suy yếu rồi sao?"

Mà toàn bộ đều không ngoại lệ, trên ngực mười mấy vị Dạ Y vừa xuất hiện này, nếu được minh khắc ít nhất là bảy cái huân chương chữ thập trở lên.

Thật hiển nhiên, bọn họ chính là những vị Dạ Y nguyên huân đỉnh cấp đang có mặt tại thành Hắc Dạ, vừa vặn nhận được tin tức, đã nhanh chóng chạy tới rồi.

Nhưng cũng chính tại một khắc này, nói chính xác hơn là ngay sau khi bọn họ nhìn thấy một màn trước mắt kia, bước chân lập

tức khựng lại, ai nấy đều kinh ngạc nhìn chằm chằm vào bóng dáng cậu thiếu niên xa lạ kia, giờ khắc này hắn đang quỳ một gối xuống trước mặt chủ mẫu của bọn họ.

Ngay tức khắc, ánh mắt của mọi người đều trở nên trống rỗng.

"Cái này... Cái này..."

Bởi vì nhìn từ góc độ của đám Dạ Y, dưới vô số những sợi xiềng xích mọc đầy gai ngược, toàn thân chủ mẫu của bọn họ đang tản ra một vầng ánh sáng nhạt, cùng cậu thiếu niên kia, khuôn mặt của hai người bọn họ đang ở rất gần nhau.

Giống như không lâu trước đó, chủ mẫu của bọn họ đã cùng cậu thiếu niên kia, tiến hành một loại hành động cực kỳ thân mật nào đó.

Vừa nghĩ đến đây, cả đám người lập tức trở nên kinh hoảng.

Mà Bạch Dạ cũng nhanh chóng nhận ra bóng dáng quen thuộc kia, ngoại trừ Lâm Ân, người vừa mới thông qua khảo hạch, được ông dẫn đến nơi này chuẩn bị tiếp nhận chủ mẫu trao tặng danh hiệu cho ra, thì còn ai vào đây nữa?

Giờ khắc này, Bạch Dạ cũng bị hình ảnh trước mắt dọa cho không khỏi “Đông đông đông” lui về phía sau vài bước!

Không có khả năng! Không có khả năng!

Nói đùa gì vậy?

Thiên sứ bị trói cũng trông thấy vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, bà ấy lập tức khôi phục vẻ mặt điềm đạm như trước kia.

Dưới sự trói buộc của từng chuỗi xiềng xích, thân thể bà ấy từ từ trở lại vị trí vốn có, và lại một lần nữa bị những sợi xiềng xích kia, quấn quanh toàn bộ thân thể.

"Lâm Ân, đi qua bên cạnh trước đi, ta có chút chuyện muốn nói với bọn họ."

"Vâng thưa chủ mẫu." Tới tận lúc này, Lâm Ân mới thả lỏng được một hơi. Hắn nhanh chóng đứng lên, mang theo vẻ mặt lúng túng xoay người rời đi.

Mà ngay khi quay người lại, Lâm Ân lập tức cảm nhận được mười mấy ánh mắt khủng bố giống như những con dao nhỏ trực tiếp chĩa thẳng vào mặt mình.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc tiếp xúc với gương mặt Lâm Ân, cả đám người vốn đang dùng ánh mắt sắc lẻm để đánh giá hắn, chợt kinh hãi bắt gặp dấu môi son nằm ngay trên khóe miệng hắn.

【 đinh! Độ khiếp sợ của Dạ Y Bạch Dạ đối với ngươi +20】

【 đinh! Độ khiếp sợ của Dạ Y Nhật Miện đối với ngươi +20】

【 đinh! Độ khiếp sợ của Dạ Y Cấm Thư Sứ đối với ngươi +20】

Cùng với bên tai truyền đến một chuỗi những tiếng nhắc nhở không ngừng lặp đi lặp lại, toàn thân Lâm Ân cũng chấn động.

Hắn lập tức dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng để nhanh chóng mà vươn tay tới, vội vàng lau sạch dấu môi son bao hàm hương vị của chủ mẫu vẫn còn nguyên trên khóe miệng mình.

Sau đó, hắn chớp chớp mắt, vẫn duy trì vẻ trấn định, đi đến song song đứng thẳng bên người Bạch Dạ ngay dưới cái nhìn chăm chú của mọi người.

Chủ mẫu hôn hắn...

Chủ mẫu hôn hắn...

Giờ khắc này, khuôn mặt của nhóm Dạ Y đều chuyển thành ngây dại.

Chuỗi văn tự "Chủ mẫu hôn hắn" không ngừng lặp đi lặp lại, hệt như một đám người nào đó quá kích động mà không ngừng gõ phím, spam màn hình livestream.

Nói cách khác, trước khi bọn họ đến, chủ mẫu đang cùng thiếu niên này ...

Cỏ! Cỏ! Cỏ! (một loại thực vật)

[Tác ghi chú đây là một loại thực vật, nhưng trên thực tế, nó lại là câu chửi thề, Cmn! Cmn! Dcmnn…]

Tuy bọn họ còn không biết tiền căn hậu quả là gì, cũng không thể cắt câu lấy nghĩa, dựa vào một biểu hiện mà suy đoán lung tung, nhưng dấu môi son đã chình ình in lên khóe miệng cậu thiếu niên kia rồi, chẳng lẽ trong chuyện này còn loại khả năng nào khác nữa?

Nói đùa gì vậy!

Giờ khắc này, trong lòng mọi người lập tức ầm ầm rung động, tựa như đang có vô số Thần Thú chạy băng băng qua.

Có thể nói tâm linh vốn không quá vững chắc của bọn họ vừa bị một loại rung động thật lớn trực tiếp đánh sâu vào.

Lâm Ân chớp chớp mắt, tỏ vẻ vô tội, ngoan ngoãn đứng thẳng bên người Bạch Dạ.

Cùng lúc này, ánh mắt như muốn giết người của Bạch Dạ kia lại không ngừng bắn tới, như muốn xâu xé hắn, thậm chí hắn còn có thể rõ ràng nghe được âm thanh nghiến răng ken két, cứng rắn

chen chúc nhau, chui từ bên trong khóe miệng của ông ấy, chạy ra bên ngoài.

"Lâm Ân, tên tiểu tử thối này... Cậu lại dám xâm phạm chủ mẫu?"

Lâm Ân vừa nghe câu này đã chấn động cả người, tuy khuôn mặt hắn vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, nhưng ánh mắt đã điên cuồng co giật, lời nói lí nhí như rít từ bên trong kẽ răng ra:

"Ông đừng có đoán mò như vậy, ông cho rằng tôi có khả năng làm như vậy hay sao? Mọi chuyện không phải như những gì ông nghĩ đâu!"

Bạch Dạ lập tức đáp trả bằng âm thanh lí nhí không khác gì Lâm Ân: "Đánh rắm, người khác tới đây nhận ban tặng đâu có được đãi ngộ như cậu? Chủ mẫu chính là thiên sứ đó. Lúc trước, cậu nói một đống bảo điển dụ dỗ con gái cho tôi nghe, tôi còn không tin, nhưng tôi thực sự không ngờ, cậu mới tiến vào nơi này được có một giờ..."

"Đã công lược xong chủ mẫu của chúng ta rồi?"

Lâm Ân nghiến răng, mí mắt điên cuồng giật giật, nói: "Không có, ông đừng có suy đoán lung tung mà!"

Mà cũng chính tại một khắc này, bên dưới mảnh quang mang thần thánh bao phủ, vẻ mặt của Lâm Ân và Bạch Dạ lập tức ngừng lại, âm thanh khe khẽ nói nhỏ cũng im bặt, cả đám người đồng thời quỳ một gối xuống đất, dùng tới lễ tiết cao nhất.

Chương 423: Trở Thành Dạ Y!!!

"Chủ mẫu."

Chỉ thấy vị thiên sứ bị trói trên kia, đang cúi đầu, toàn thân bà không ngừng tản ra một mảnh thần thánh hào quang, âm thanh kỳ ảo nhanh chóng vang lên, lấp kín cả tòa điện thờ.

"Như các ngươi chứng kiến, tuy nguyền rủa trên người ta còn chưa hoàn toàn được giải trừ, nhưng dưới sự trợ giúp của hài tử kia, nó đã tạm thời đã cắt giảm tới 80% rồi."

Lời này vừa nói ra, toàn thân mọi người đều rung động, ánh mắt bọn họ lại một lần nữa rơi xuống trên người Lâm Ân, bên trong lộ ra vẻ khiếp sợ. Ngay cả Bạch Dạ cũng kinh ngạc vô cùng, ánh mắt ông ấy nhìn Lâm Ân lập tức thay đổi.

Thiên sứ bị trói buồn bã cười nói: "Chúng ta đã nghiên cứu suốt ba ngàn năm cũng không tìm được phương pháp phá giải, nhưng tới hiện giờ, nan đề ấy lại bị một hài tử vừa mới gia nhập vào tổ chức của chúng ta, tự tay đưa tới trước mặt."

"Không thể không nói, đây chính là một loại vận mệnh gợi ý. Ta tin tưởng quang minh vẫn một mực tồn tại bên dưới bóng đêm vĩnh hằng, mà hài tử này chính là phương pháp cứu chuộc của chúng ta."

Mọi người đều rung động đứng ở nơi đó, trong lòng không ngừng chao đảo ngả nghiêng.

Bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ nghe được chủ mẫu của bọn họ đưa ra một lời đánh giá cao như vậy đối với một cá nhân.

Nhưng nếu mọi chuyện đúng như những gì chủ mẫu nói…

Nếu thiếu niên này thật sự có được phương pháp có thể giải trừ nguyền rủa trên người chủ mẫu, thì hắn hoàn toàn xứng đáng với lời nhận định này.

Nhưng... Nhưng điều ấy làm sao có thể?

"Ta biết các ngươi không tin, nhưng đây là sự thật." Thiên sứ bị trói mỉm cười nhìn bọn họ, ánh mắt lại rơi xuống trên người Lâm Ân đang đứng giữa đám đông, ánh sáng trìu mến chảy xuôi trong mắt.

"Lâm Ân, bước ra khỏi hàng đi."

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Lâm Ân nghiêm túc tiến về phía trước một bước, rời khỏi đội ngũ.

Cùng với quang mang thần thánh không ngừng rơi xuống, âm thanh to rõ mà kỳ ảo của vị thiên sứ bị trói lại vang lên khắp tòa đại điện. Bà ấy mỉm cười nói: "Từ giờ trở đi, Lâm Ân, ta chính thức trao tặng danh hiệu Dạ Y cho ngươi."

"Ngươi chính là vị Dạ Y thứ 1.754.001 trong vòng ba ngàn năm qua, gia nhập vào đại gia đình Dạ Y chúng ta."

"Chúng ta cứu chuộc, chúng ta bảo vệ, chúng ta chữa trị. Ngày hôm nay, ngươi cùng với hơn 1 triệu bảy trăm Dạ Y khác, vẫn còn sống hoặc đã mất đi, đã gia nhập vào hành trình cứu chuộc thế giới này của chúng ta."

Nói đến đây, bà ấy lại nhẹ nhàng nhắm hai mắt mình xuống: "Nguyện cho đêm đen vĩnh hằng không che được đôi mắt của ngươi, nguyện cho quang minh chói lòa mãi mãi chiếu rọi trên con đường ngươi bước."

Lời nói vừa dứt, một mảnh quang mang thần thánh ấm áp dạt

dào rơi xuống, khiến cho hắc ám bên trong đại điện nhanh chóng bị xua tan.

Chỉ thấy hàng nghìn hàng vạn quầng sáng nhu hòa đi tới, bao phủ Lâm Ân vào trong đó, rõ ràng giọng nói của chủ mẫu đã ngừng, nhưng dường như bên tai hắn vẫn có thể nghe được tiếng ca huyền diệu kia.

Tất cả những vị Dạ Y nguyên huân đang có mặt ở xung quanh đều lộ vẻ mặt nghiêm túc, bọn họ dùng một tay đấm ngực, lại hướng về chủ mẫu quỳ một gối xuống, tỏ vẻ chân thành tha thiết chúc phúc cho Lâm Ân.

Đây là một lần nghi thức long trọng nhất từ trước tới nay. Chủ mẫu thân tự mình tới trao danh hiệu Dạ Y, mười mấy vị nguyên huân đỉnh cấp có mặt đầy đủ, mà nhân vật chính của nghi thức này, lại là một thiếu niên vừa mới gia nhập vào trận doanh Dạ Y.

"Lâm Ân, chúc mừng." Thiên sứ bị trói mỉm cười nhìn hắn.

Mà cũng chính tại thời khắc này, bên tai Lâm Ân lập tức vang lên từng chuỗi những âm thanh nhắc nhở.

【 đinh! Chúc mừng ngươi hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức, ngươi nhận được hệ thống khen thưởng: Tiền hắc lâu x10, kinh nghiệm cơ sở x 1 vạn, kỹ năng truyền kỳ đặc thù: Hiện thực tai biến mô phỏng biến hóa 】

【 hiện thực tai biến mô phỏng biến hóa 】

【 phân loại 】: Kỹ năng

【 phẩm chất 】: Truyền thuyết

【 giới thiệu 】: Tiêu hao lượng lớn tinh thần lực, chuyển biến mục tiêu trở thành hình thái đặc biệt. Ở thời điểm sử dụng năng lực này đối với sinh vật, có tỷ lệ thất bại nhất định, thời gian duy

trì cao nhất là 12 giờ. Ở thời điểm sử dụng năng lực này đối với thứ phi sinh vật, có thể vĩnh viễn định hình. Mức độ tiêu hao tinh thần lực được quyết định bởi cường độ cùng với hình thái, kích cỡ của vật chất mục tiêu.

【 cảnh báo 】: Kỹ năng này không có thời gian làm lạnh, nhưng tiêu hao rất nhiều tinh thần lực và thể lực, rất dễ gây nên tình trạng cạn kiệt nghiêm trọng đối với ký chủ.

【 đinh! Chúc mừng ngươi thành công chuyển chức thành "Dạ Y"! Mở khoá hạn chế đẳng cấp của ngươi! Kinh nghiệm dự trữ được trả lại! 】

【 đinh! Ngươi tăng lên tới cấp 12! 】

【 đinh! Ngươi tăng lên tới cấp 16! 】

【 đinh! Ngươi tăng lên tới cấp 20! 】

【 đinh! Ngươi tăng lên tới cấp 23! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng truyền đến bên tai, cấp bậc của Lâm Ân cũng đang nhanh chóng tăng mạnh, tới cuối cùng, nó đã dừng lại ở cấp 23.

Đó là tình huống biến hóa bên trong, còn bản thân Lâm Ân đang đứng ở vị trí chính giữa của quầng sáng long trọng kia, lại có vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, bên trong quầng sáng chậm rãi xuất hiện một cái bóng đen đứng trước mặt hắn.

Bóng đen này đang đội một cái mũ phớt cao cao cùng chiếc mặt nạ mỏ chim đầy vẻ uy nghiêm, trên người mặc một chiếc áo da màu đen và trường bào, cùng với một đôi găng tay và giày ống sáng bóng, chớp lóe ánh kim loại.

Bóng dáng ấy cứ một mực đứng trước mặt hắn, nhìn thẳng vào hắn, giống như nó chính là bản thân hắn vậy.

"Lâm Ân." Giọng nói hiền hòa của thiên sứ bị trói kia lại truyền đến: "Mặc vào đi, sau khi mặc chúng lên người, ngươi chính là một Dạ Y quang vinh. Mà bộ trang bị này cũng sẽ trở thành bạn đồng hành cả đời của ngươi."

Lâm Ân nghiêm túc đấm ngực thi lễ, trấn định nói: "Vâng thưa, chủ mẫu."

Chỉ thấy Lâm Ân đang đứng bên trong quầng sáng kia, không chút do dự đưa tay cởi bỏ bộ quần áo bệnh nhân cũ nát trên người mình, để lộ ra một bộ thân thể cân đối, không hề gầy yếu của bản thân.

Phải biết rằng, điểm thể chất cao cùng với huyết nhục tai biến gia trì, đã khiến hắn gần như có được tỉ lệ thân thể trẻ trung hoàn mỹ nhất, toàn thân từ trên xuống dưới, đều tản ra sinh mệnh lực dồi dào.

【 đinh! Độ hảo cảm của thiên sứ bị trói đối với ngươi +1】

Chương 424: Có Tiền Lương Để Lấy Hay Không?

Ở trong nghi thức long trọng như thế, Lâm Ân với vẻ mặt trấn định, không hề để ý tới bất cứ ánh mắt nào khác xung quanh, nhanh chóng vươn tay tới, hướng

【 mặt nạ mỏ chim được chúc phúc 】

【 phẩm chất 】: Duy nhất

【 chủ nhân 】: Lâm Ân

【 đặc tính 1】: Có thể tự do mở ra chức năng phòng độc, có thể ngăn cản phần lớn độc khí xâm nhập.

【 đặc tính 2】: Thấu kính có được các loại chức năng tầm nhìn nguyền rủa, thấu thị quét hình, phóng thích sương mù.

【 đặc tính 3】: gia tăng năng lực kháng nguyền rủa theo biên độ nhỏ.

【 giới thiệu 】: là biểu tượng của Dạ Y ở bên trong thế giới hắc ám. Ban đầu, nó chính là hiện thân của cứu chuộc và chữa trị, nhưng về sau này, mỗi địa điểm Dạ Y xuất hiện, đều là địa vực tử vong và nguyền rủa, cho nên chiếc mặt nạ này đã bị những kẻ vô tri coi là biểu tượng của tử vong và nguyền rủa...

ps: Chiếc mặt nạ này đã được thiên sứ chúc phúc, có năng lực tự động chữa trị.

【 trường bào Dạ Y được chúc phúc 】

【 phẩm chất 】: Duy nhất

【 chủ nhân 】: Lâm Ân

【 đặc tính 1】: Có thể mở ra chức năng phản kích bệnh tật, phản kích nguyền rủa.

【 đặc tính 2】: Có thể tiêu hao tinh thần lực để phát động, khiến cho bản thân trở thành u linh với đặc tính xuyên thấu ZMFsZmALTÈ chất.

【 đặc tính 3】: Đề cao năng lực kháng nguyền rủa, kháng lửa, kháng ăn mòn.

【 giày ống Dạ Y được chúc phúc 】

【 phẩm chất 】: Duy nhất

【 chủ nhân 】: Lâm Ân

【 đặc tính 1】: Đề cao đặc tính linh hoạt 10, giảm xuống phụ trọng 10, đề cao tốc độ 10

【 đặc tính 2】: Tiêu hao tinh thần lực có thể tiến hành lơ lửng trong thời gian ngắn.

【 bao tay Dạ Y được chúc phúc 】

【 phẩm chất 】: Duy nhất

【 chủ nhân 】: Lâm Ân

【 đặc tính 1】: ngón trỏ sắc bén như dao giải phẫu, có thể cắt mổ bất cứ loại vật chất gì.

【 đặc tính 2】: Có thể tiếp xúc đến những sinh linh dạng hư ảnh như hư thể, u linh…

【 đặc tính 3】: lực đóng mở mạnh mẽ, có thể bóp nát đầu lâu chỉ trong nháy mắt.

Từng cái nút bên trên tự động đóng lại, trường bào không gió tự động, nhanh chóng bay lên người Lâm Ân.

Cùng với quầng sáng chậm rãi tán đi, Lâm Ân đeo mặt nạ mỏ chim, mặc áo da màu đen, đã xuất hiện, đứng sừng sững ngay trong đại điện, dường như chỉ trong nháy mắt, cả người hắn đã trở nên rực rỡ hẳn lên.

Hắn hướng về thiên sứ bị trói, cung kính cúi đầu hành lễ, một tay đấm ngực, sau đó trấn định nói: "Tạ ơn chủ mẫu."

Âm thanh trầm trầm có lực vang lên.

Nghi thức này kết thúc, cũng có nghĩa là Lâm Ân đã chính thức gia nhập vào bên trong tổ chức Dạ Y rồi.

Cả đám Dạ Y nguyên huân đang có mặt ở xung quanh cùng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào thiếu niên vừa được chủ mẫu thân tự mình tiến hành nghi thức trao tặng, trong mắt đầy vẻ cảm khái và hâm mộ.

Bởi vì có thể được chủ mẫu tự mình dùng nghi thức long trọng như thế tiến hành trao tặng tư cách Dạ Y, đã đủ để nhìn ra trình coi trọng độ của chủ mẫu đối với thiếu niên này rồi.

Khóe miệng thiên sứ bị trói khẽ nhếch lên, nói: "Có điều gì muốn nói không? Lâm Ân."

Lâm Ân đưa mắt nhìn xung quanh, chợt phát hiện đám người Bạch Dạ cũng mỉm cười, dùng ánh mắt khích lệ nhìn mình, hắn suy nghĩ một lát, cuối cùng rất nghiêm túc ngẩng đầu, hỏi: "Có tiền lương để lấy hay không? Thưa chủ mẫu."

"..."

"..."

Xung quanh lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Nụ cười trên mặt Bạch Dạ cũng lập tức trở nên cứng đờ trong nháy mắt.

Câu hỏi này...

Người kia...

Thiên sứ bị trói nhắm mắt lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, nói: "Có nha, nếu ngươi muốn cái gì, hàng tháng đều có thể đến nơi này của ta lĩnh, ta sẽ tự mình phát cho ngươi, thế nào?"

Có câu cam đoan này của đối phương, trái tim Lâm Ân lập tức trôi về vị trí cũ, hắn vừa lòng mà hành lễ, nói: "Tạ ơn chủ mẫu."

Lại không biết khóe miệng của toàn bộ nhóm Dạ Y nguyên huân gần đó đều không nhịn được mà run rẩy.

Nói thật, đây là lần đầu tiên… lần đầu tiên bọn họ được trông thấy một Dạ Y đặc biệt như hắn. Một Dạ Y vừa trải qua nghi thức trao tặng long trọng chưa từng có từ trước đến nay, đã ngay lập tức đưa ra câu hỏi đầu tiên của mình sau khi chính thức trở thành Dạ Y, là có tiền lương hay không.

Ngươi thực sự không thể làm như những người trẻ tuổi bình thường khác sao?

Nói vài câu gì đó tràn ngập ý chí chiến đấu, hăng hái một chút ấy?

Được rồi, ngươi nói gì cũng không sao, vấn đề là ngươi nói cái câu này, chúng ta thực sự không biết mình có nên vỗ tay hay không đây…

Thiên sứ bị trói mỉm cười nói: "Được rồi, các ngươi cứ lui

xuống trước đi, ta còn có chút chuyện muốn nói với hắn, từ hôm nay trở đi, nhiệm vụ chỉ dạy hắn sẽ do ta đến tiến hành."

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức trở nên kinh ngạc, nhưng rất nhanh, trong đầu bọn họ lại xuất hiện hình ảnh lúc trước, chính là dấu môi son trên mặt thiếu niên này...

Cứ như vậy, một đống suy đoán lung tung vớ vẩn lại tìm được cơ hội bay cao bay xa…

"Vâng! Thưa chủ mẫu!"

Mọi người nhanh chóng cáo lui.

Rất nhanh, bên trong đại điện chỉ còn lại hai người Lâm Ân và thiên sứ bị trói.

Bên trong con ngươi của thiên sứ bị trói đang phản chiếu hình ảnh của hắn, bà ấy mỉm cười nói: "Ta kiến nghị ngươi nên ở lại bên trong thành Hắc Dạ này một đoạn thời gian, chăm chỉ theo ta tinh tu tài nghệ, còn những chuyện khác ta không muốn nói nhiều. Được rồi, vừa nãy có quá nhiều người, không tiện nói, hiện tại ngươi có điều gì muốn hỏi cứ việc hỏi đi."

Lâm Ân nghe vậy, chẳng cần suy tư gì đã lập tức mở miệng hỏi: "Là như vậy, chủ mẫu, lúc trước, ở thời điểm tôi tới trấn Tịch Tĩnh, đã phát hiện rất nhiều người bị Dạ Y chúng ta giải phẫu, cả đám bọn họ đều bị mổ ra rồi khâu lại. Hơn nữa, bên trong vết mổ kia, tôi còn phát hiện một loại dược tề đẳng cấp cao đặc thù, tên là..."

【 lòng cảm thông của thiên sứ tự trói 】

Chương 425: Ấn Ký Nguyền Rủa!

Lúc trước hệ thống có đưa ra lời giải thích cho loại dược tề này, nhưng nó cũng là vấn đề khiến Lâm Ân vẫn luôn hoang mang đến tận bây giờ, nếu Dạ Y làm vậy vì chữa trị, thì vì sao bọn họ lại phải mổ xẻ thân thể người bệnh ra, sau đó một lần nữa ghép lại?

Thiên sứ bị trói đã khôi phục vẻ mặt bình tĩnh như lúc ban đầu, chỉ thấy đôi môi bà không ngừng khép mở, nói: "Xem ra ngươi đã phát hiện ra rồi. Đúng vậy, thứ kia đúng là một loại dược tề trong tay Dạ Y chúng ta. Nó là kỹ năng mà mỗi một Dạ Y đều phải học được. cũng là đặc điểm lớn nhất khiến chúng ta luôn bị mọi người hiểu lầm."

Ánh mắt Lâm Ân lộ ra vẻ nghi hoặc.

Thiên sứ bị trói ngẩng đầu, nhắm mắt nói: "Hết thảy đều vì nguyền rủa."

"Nguyền rủa giống như một loại bệnh tật trên thế gian này, chúng lan tràn khắp nơi bên trong thế giới hắc ám. Nếu là dạng nguyền rủa bình thường, ngươi còn có thể năng tìm được phương pháp hóa giải, nhưng đối với phần lớn những loại nguyền rủa khác, chỉ cần ngươi bị chúng quấn thân, chẳng khác nào đã bước chân vào thế cục phải chết, không thể hóa giải được."

"Đặc biệt là ở bên trong thế giới hắc ám này, tốc độ ngươi phá giải nguyền rủa luôn chậm hơn tốc độ chúng nó tiến hóa và diễn sinh, thậm chí là cùng một loại nguyền rủa hoàn toàn giống nhau, nhưng xảy ra trên thân thể hai người khác biệt, chúng nó sẽ phát sinh những dạng biến hóa hoàn toàn khác nhau."

"Cũng bởi vì như thế, trong một ngàn năm đầu, khi Dạ Y được thành lập, có rất nhiều bác sĩ trong tổ chức chúng ta đã chết dưới sự lây lan, khuếch tán của các loại nguyền rủa khác nhau."

Nghe đến đây, Lâm Ân lập tức lộ vẻ mặt ngưng trọng, hỏi: "Chẳng lẽ loại dược tề này chính là phương pháp giải quyết mà mọi người đã nghiên cứu ra sao?"

Thiên sứ bị trói hít sâu một hơi, nhắm mắt nói: "Đúng vậy, để đối kháng với đủ các loại nguyền rủa không ngừng xuất hiện trên thế giới hắc ám này, chúng ta đã mất rất nhiều thời gian mới có thể nghiên cứu chế tạo nên loại dược tề đặc hiệu đó."

"Lại bởi vì tính đặc thù của thế giới này cùng với trạng thái dị thường của bản thân ta, khiến cho các loại biện pháp như trực tiếp uống vào người hoặc tiêm vào cơ thể, chỉ có thể tiến hành áp chế đối với nguyền rủa trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi, mà theo thời gian trôi qua, dược hiệu yếu bớt, nguyền rủa sẽ một lần nữa sống dậy."

Bà ấy nói đến đây, mới mở to đôi mắt màu vàng của mình, tiếp tục nói: "Cho nên sau vài lần thí nghiệm, chúng ta đã tìm được một loại phương pháp khác. Đó chính là mổ thân thể sinh vật ra, sau đó căn cứ theo một tỉ lệ đặc biệt, khiến cho dược tề dùng hình thức chú thuật, phân bố đều đặn bên trong mỗi một phần huyết nhục của sinh vật. Giống như trực tiếp khắc lên cơ thể người bệnh một cái lưới có tính năng ngăn chặn nguyền rủa vậy."

"Chỉ khi nó tồn tại, loại nguyền rủa trong cơ thể kia mới bị gắt gao trấn áp ở bên trong thân thể đối phương, khiến cho nó không thể tiếp tục tạo thành ảnh hưởng đối với thân thể và tinh thần của người bệnh nữa."

"Đồng thời, tấm lưới ấy cũng không ngừng làm suy yếu năng lượng nguyền rủa. Căn cứ theo cường độ nguyền rủa bình thường, sau chừng vài năm hoặc là vài chục năm, thời gian không đồng

nhất, năng lượng nguyền rủa sẽ bị hạ thấp đến trình độ vô hại cho thân thể."

"Mà tới thời điểm kia rồi, kể cả khi nguyền rủa sống dậy, ảnh hưởng của nó đối với thân thể bệnh nhân cũng trở nên quá nhỏ bé, có thể bỏ qua được. Quan trọng nhất, nó cũng là một loại phương thức có thể xóa đi ấn ký nguyền rủa trong cơ thể."

"Ấn ký?" Trong lòng Lâm Ân khẽ động.

Bên trong con ngươi của thiên sứ bị trói đang phản ánh gương mặt Lâm Ân, bà ấy sâu kín nói: "Đúng vậy, chỉ cần là nguyền rủa ở bên trong thế giới này, không cần biết nó là loại hình gì, ngươi bị nguyền rủa, linh hồn cũng sẽ bị thế giới này khắc xuống ấn ký."

"Thời gian tồn tại ấn ký càng lâu, sự trói buộc của thế giới này đối với ngươi lại càng mạnh."

"Nếu xóa bỏ quá trễ, theo thời gian trôi qua, người bị nguyền rủa sẽ trở thành những tồn tại giống hệt chúng ta, trở thành tù phạm của thế giới này, không bao giờ rời đi được nữa."

Trong lòng Lâm Ân lập tức chấn động, hắn vừa nghĩ tới loại nguyền rủa Chú Hề Khóc Lóc trong cơ thể mình, khiến hàng chân mày không khỏi cau lại.

Bởi vì năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa của hắn chỉ có thể tạm thời thanh tẩy nguyền rủa, nhưng thời gian vừa đến, hoặc là hắn chủ động hủy bỏ, loại nguyền rủa kia sẽ một lần nữa trở lại trên người mục tiêu.

Nếu là như vậy, chẳng phải chính hắn cũng sớm bị khắc xuống ấn ký của thế giới này rồi sao?

Hắn lập tức ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi: "Chủ mẫu, ngài có thể nhìn ra ấn ký đang tồn tại bên trong cơ thể của tôi không?"

Thiên sứ bị trói chăm chú nhìn vào người hắn, kim quang không ngừng chớp động bên trong con ngươi, nhưng rất nhanh, bà ấy lại lắc lắc đầu, nói: "Ngươi cực kỳ thuần khiết, không có ấn ký."

Nhưng ngay câu tiếp theo, bà ấy lại nói: "Nhưng ta đã nghe Độ Nha nói, khi ở bên trong trấn Tịch Tĩnh, trên người ngươi từng xuất hiện một lần nguyền rủa. Về sau này, nó đã bị ngươi ngăn chặn xuống, hẳn là lúc ấy, ngươi cũng sử dụng loại năng lực kia đối với chính mình?"

Lâm Ân gật đầu, nghiêm túc nói: "Đúng vậy, thứ nguyền rủa kia tên là 【 Chú Hề Khóc Lóc 】. Ngài có biết phương pháp giải trừ loại nguyền rủa ấy hay không?"

Thiên sứ bị trói yên lặng nhìn hắn, rồi mở miệng nói: "Ta có nghe nói qua, nhưng nó chỉ xuất hiện duy nhất một lần bên trong ghi chép của Dạ Y, chúng ta chưa từng tiến hành một lần nghiên cứu chuyên môn đối với loại nguyền rủa này, cho nên muốn hoàn toàn phá giải nó, sẽ rất phiền toái."

"Có điều, nếu sử dụng loại phương pháp ta vừa mới nói, có lẽ chỉ trong vài phút là có thể trông thấy hiệu quả ngay. Ngươi có muốn thử nghiệm một chút hay không?"

Nghe đến đây, trong đầu Lâm Ân lập tức xuất hiện hình ảnh mình bị cắt thành từng lát thịt, sau đó bị người ta khâu lại, nhưng vết khâu ấy sẽ đi theo hắn suốt đời, bởi vì máu thịt đã được chữa trị, thì không thể khép lại được.

Nếu thực sự như vậy, hẳn là về sau hắn có thể đổi tên thành: Tiểu Cưa Máu rồi?

Ây cha!

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy rất có cảm giác à nha!

Chương 426: Máu Của Thiên Sứ!

Lâm Ân lập tức ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: "Khi nào chúng ta sẽ bắt đầu?"

Thiên sứ bị trói ngẩn ra, mở miệng hỏi: "Bắt đầu cái gì?"

Lâm Ân trực tiếp với tay tháo chiếc mặt nạ mỏ chim trên đầu mình xuống, sau đó nhanh chân nhanh tay kéo khóa áo da, chuẩn bị cởi quần áo trên người.

Vừa cởi, hắn vừa bình tĩnh nói: "Đương nhiên là giải phẫu rồi! Nói thật với chủ mẫu, trước mắt năng lực xóa bỏ nguyền rủa của tôi chỉ có thể liên tiếp sử dụng hai lần cùng một lúc, mà thứ nguyền rủa ấy vẫn luôn chiếm dụng một trong hai vị trí kia."

"Dưới tình huống bình thường còn may, nhưng nếu gặp phải tình huống đặc thù, chuyện này rất dễ làm tôi rơi vào trạng thái bị động. Nếu cứ tiếp tục như thế, không bằng dứt khoát làm một lần giải phẫu, là chấm dứt mọi chuyện!"

Thiên sứ bị trói: "???"

Mắt thấy Lâm Ân đã cởi gần hết, chỉ còn lại một cái quần, thiên sứ bị trói lập tức trở nên nóng nảy.

Người này… hắn là bão táp hả?

Đây là mới nói mà làm ngay được sao?

Hắn lại nhanh chóng cởi quần áo của mình ngay trước mặt bà như vậy?

"Không được!" Thiên sứ bị trói lạnh lùng nói.

Lâm Ân: "???"

Bà ấy nhắm mắt, ngẩng đầu lên nói: "Vừa rồi ta chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi, dù ngươi muốn làm, ta cũng không cho phép."

Lâm Ân trố mắt nhìn bà ấy, hai tay lập tức ôm lấy bộ quần áo của mình, ngơ ngác hỏi: "Vì sao vậy?"

Thiên sứ bị trói thoáng liếc mắt nhìn thân thể cân đối của hắn một cái, lại nghiêng đầu nhắm mắt nói: "Không có nguyên nhân gì đặc biệt cả, tuy thái độ tự mình làm gương này là rất tốt với một Dạ Y, nhưng nếu ta để người khác mổ ngươi ra, sau đó khâu lại… chưa nói tới chuyện ta có nguyện ý hay không..."

"Chỉ sợ để cho tên Thái Thản cố chấp khốn nạn kia biết đến chuyện này, khẳng định là hắn sẽ đi tới đập bãi của ta mất."

Lâm Ân ngạc nhiên hỏi: "Chỉ vì chuyện này thôi sao?"

Thiên sứ bị trói ngạo nghễ hất cằm, nói: "Đương nhiên."

Đương nhiên... còn một nguyên nhân khác mà bà ấy tuyệt đối sẽ không nói ra.

Bởi vì hắn còn trẻ tuổi, đẹp trai như vậy, thân thể lại khỏe mạnh mà cân xứng thế này, nếu toàn thân lại đầy những vết sẹo và đường khâu, chẳng phải đó chính là một chuyện khiến người ta không thể tiếp nhận được sao?

Là một thiên sứ luôn theo đuổi sự hoàn mỹ, bà ấy tuyệt đối sẽ không cho phép một thiếu niên đẹp trai như thế biến thành quái khâu lại.

Đó là chưa kể tới hiện tại, đối phương chính là người của bà

rồi.

Lâm Ân khoanh chân ngồi dưới đất, chau mày nói: "Vậy biết làm sao bây giờ? Nếu thứ nguyền rủa kia vẫn một mực ở lại trong cơ thể tôi, nghiễm nhiên nó sẽ biến thành một quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào, cướp đi sinh mạng của tôi đó."

Suy cho cùng ở một lần trước, thứ nguyền rủa này cũng đã lặng yên không một tiếng động, gây ảnh hưởng tới ý chí của hắn rồi. Tuy hắn có thể kiềm chế được nó, nhưng tới lần sau, hắn thật sự rất khó cam đoan chính mình có thể đúng lúc mà tỉnh táo lại hay không.

Ví dụ như dưới tình huống hắn hôn mê bất tỉnh thời gian dài chẳng hạn, nếu bản thân không kịp thời thanh tẩy nguyền rủa, nó hoàn toàn có thể giáng cho hắn một kích trí mệnh vào bất cứ lúc nào.

Thiên sứ bị trói nhìn dáng vẻ sầu lo của hắn, cũng không khỏi im lặng.

Hồi lâu sau, bà ấy hít sâu một hơi, đưa ánh mắt thâm thúy nhìn hắn, nói: "Nếu là nguyền rủa dưới cấp căn nguyên, ta vẫn có một phương pháp khác để xử lý nó, tuy không thể loại trừ vĩnh viễn được, nhưng vẫn có thể ngăn chặn lâu dài, chừng vài ngày, mấy chục ngày. Như vậy ngươi cũng có thể tạm thời giải phóng thứ năng lực kia của mình, ngươi có muốn thử một chút hay không?"

Lâm Ân ngẩn ra, rồi lập tức mừng rỡ, đứng lên nói: "Đó là loại phương pháp gì?"

Thiên sứ bị trói khẽ hé môi, ngẩng đầu nói: "Ngươi biết thứ nguyên liệu quan trọng nhất bên trong loại dược tề kia là cái gì hay không?"

Lâm Ân dồn dập hỏi: "Là cái gì?"

Thiên sứ bị trói thoáng hoạt động thân thể một chút, để sườn mặt mình đối diện với gương mặt Lâm Ân, con ngươi trong veo như thủy tinh, toàn thân phát ra một vầng ánh sáng màu nhạt, khiến cho bà ấy trở nên xinh đẹp vượt quá sức tưởng tượng của một người bình thường, tựa như vị thiên sứ đang hiện hữu trước mắt này, hoàn toàn không phải một sinh vật chân chính.

Bà ấy lặng lẽ nhìn hắn, mở miệng nói: "Là máu của thiên sứ."

Toàn thân Lâm Ân lập tức chấn động.

Thiên sứ chủ mẫu lại nhắm đôi mắt đẹp như hổ phách của mình, nhẹ nhàng nói: "Nhưng trạng thái của ta quá bất thường, muốn dùng máu của ta để chế tạo nên loại dược tề này, cần phải tiến hành rất nhiều bước tinh lọc và loại bỏ tạp chất, nhưng sau khi giảm bớt 20% nguyền rủa, hiện giờ, tự ta cũng có thể làm được một bước này."

Nói đến đây, bà ấy chợt đưa ánh mắt sâu kín nhìn hắn, để lộ ra những vết máu dài mảnh, trên phần cổ trắng nõn kia: "Có muốn nếm thử một chút không?"

Máu của thiên sứ có thể áp chế lực lượng nguyền rủa?

Loại dược tề cấp sử thi kia đã được chủ mẫu dùng chính máu tươi của mình để luyện chế?

Ánh mắt Lâm Ân lập tức rơi xuống phần cổ bị phủ kín bởi những vết máu của thiên sứ bị trói, giống như đây là một loại mời gọi đối với quỷ hút máu, nhưng chết cái là, nó lại mang theo cảm giác mị hoặc khó có thể nói rõ thành lời, khiến trái tim người ta không khỏi “Thình thịch, thình thịch” đập mạnh.

Chỉ là… biểu cảm trên mặt chủ mẫu vẫn luôn thánh khiết như vậy, làm trong lòng Lâm Ân chợt sinh ra một loại cảm giác khinh

nhờn, cực kỳ tà ác.

"Làm như vậy, hình như là quá mức mạo phạm ngài rồi?" Lâm Ân khụ khụ hai cái.

Thiên sứ bị trói nhíu mày, có chút không vui nói: "Ngươi muốn ta hút máu mình ra, cho vào trong chén để ngươi tới uống sao?"

Lâm Ân lập tức đỏ mặt.

Thiên sứ bị trói lắc lắc đầu, ẩn sâu trong đôi mắt tản ra một tia sáng nhàn nhạt. Bà ấy hít sâu một hơi, ném qua một ánh mắt đầu khinh thường, nói: "Đừng có suy nghĩ bậy bạ, ngươi còn quá non, ta không có hứng thú."

"Chỉ vì hiện tại ngươi còn quá yếu, nếu tùy tiện uống máu của ta, e rằng máu của ta còn chưa đi tới áp chế nguyền rủa trên người ngươi, đã trực tiếp xông vào tinh lọc ngươi đến mức không còn một mẩu xương nhỏ nào rồi. Cho nên trong quá trình này, mới cần ta tiến hành khống chế và điều chỉnh, hiện tại ngươi đã hiểu rõ chưa?"

Chương 427: Sắc Dục!!!

Lâm Ân nhẹ thở ra một hơi, ヽ(￣▽￣)? vui vẻ nói: "Sao ngài không sớm nói ra? Sớm nói không phải ta đã trực tiếp đồng ý mà chẳng có lấy một chút gánh nặng tâm lý nào rồi? Ngài không nói, đương nhiên người khác sẽ sinh ra một chút hiểu lầm kỳ quái rồi."

Trên đầu thiên sứ bị trói lập tức xuất hiện một dấu tức giận "□" to to.

Gánh nặng tâm lý không còn, Lâm Ân với vẻ mặt trấn định đứng lên, nhanh chóng đi đến phía trước vầng hào quang phủ lấy thân thể thiên sứ bị trói, rồi ngồi xuống, nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Chủ mẫu, xin thứ lỗi vì đã mạo phạm ngài. Ngài cố gắng chịu đựng một chút, đừng có kêu lên thành tiếng nhé."

Thiên sứ bị trói: "???"

Dặn dò xong, Lâm Ân nín thở, tập trung tinh thần.

Sau đó, đôi mắt nhắm nghiền lại, hắn nắm chặt hai tay, phát ra tiếng kêu “Ca ca”.

Rồi ngay trước mặt thiên sứ bị trói, hắn đưa tay về phía gương mặt của bà, nhẹ nhàng vén mái tóc dài màu vàng nhạt mềm mại kia ra sau tai, để lộ phần cổ trắng nõn bị vô số những vết thương che kín.

Thiên sứ bị trói cũng nhắm mắt lại, phối hợp nghiêng mặt đi.

Nhìn theo góc độ của Lâm Ân, làn da trắng nõn của bà ấy giống như một khối bạch ngọc không tỳ vết, tỏa ra hào quang chói

mắt, lại bởi vì chiếc váy dài tả tơi trên người, khiến cho hắn có thể rõ ràng nhìn thấy phần xương quai xanh.

Lâm Ân nhanh chóng ngăn cản chút xao động vừa nổi lên trong lòng, hắn nhẹ nhàng nắm lấy bả vai vị thiên sứ bị trói kia, cũng nhắm hai mắt lại, chậm rãi tiếp cận phần cổ trắng nõn kia.

Giống như một con quỷ hút máu, đôi môi của Lâm Ân phủ xuống một vết thương trên cổ bà ấy. Đột nhiên, một loại cảm giác khó có thể hình dung được, lập tức ập thẳng vào mặt, hắn cũng có thể rõ ràng cảm nhận được… ngay khi đôi môi mình chạm vào, thân thể chủ mẫu vừa khẽ run rẩy.

Nhưng hắn lại nhanh chóng ngăn chặn ý tưởng khinh nhờn vừa nảy lên trong lòng, để nhẹ nhàng cắn một cái.

Lâm Ân lập tức cảm nhận được một dòng máu ấm áp, dịu dàng chảy vào khoang miệng, nhưng ngay sau đó, thứ chất lỏng ôn hòa kia lại nhanh chóng hóa thành một luồng lực lượng thần thánh cuồng bạo bất kham, một mực "Ào ào ào" dũng mãnh lan tràn khắp thân thể mình.

Ngay tức khắc, con ngươi trong mắt hắn nở to ra.

Mà cũng gần như cùng thời điểm ấy, hắn dứt khoát giải trừ thanh tẩy đối với nguyền rủa Chú Hề Khóc Lóc.

Chỉ trong phút chốc, cùng với từng chuỗi những âm thanh rên rỉ vừa khóc vừa cười cùng với tiếng cười điên cuồng mà khủng bố vang lên, Lâm Ân có thể rõ ràng cảm nhận được thứ nguyền rủa kia vừa ào ào tuôn ra từ bên trong đại não của mình.

Gần như chỉ trong khoảnh khắc tầm mắt của hắn đã trở nên mơ hồ.

Ngay khi tầm mắt trở nên mờ hồ, bên trong đôi mắt hắn cũng nhanh chóng bị ý cười và vẻ châm biếm bao phủ, thậm chí bàn tay

vốn đang nhẹ nhàng nắm lấy bả vai thiên sứ bị trói, cũng trực tiếp tăng mạnh lực lượng, dùng sức bóp chặt lại, trong khi một bàn tay khác mang theo đầy sự thô bạo, xúc phạm, hung hăng túm lấy phần gáy của bà.

Hắn bắt đầu điên cuồng hút máu tươi trên cổ vị thiên sứ bị trói kia, một hành động mang tính chất khinh nhờn nghiêm trọng.

Đó là dục vọng!

Thứ dục vọng mãnh liệt tới gần như không thể khống chế được!

"Nguyền rủa!" Đột nhiên thiên sứ bị trói nheo mắt nói. Thật hiển nhiên, bà đã nhận ra nó chính là nguyền rủa, và hoàn toàn không cảm thấy tức giận vì trong lúc mất đi khống chế, Lâm Ân đã mạo phạm mình.

Ngay sau đó, dưới sự khống chế của bà, từng luồng máu tươi màu vàng, lập tức dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, nhanh chóng làn tràn tới mỗi một chỗ nơi bên trong kinh mạch đang trải rộng khắp thân thể hắn, cũng tiện đường, chạy thẳng một mạch lên đại não.

Tới lúc này, toàn thân từ trên xuống dưới của Lâm Ân đều thấp thoáng hiện ra từng đường hoa văn màu vàng, giống như một tín đồ ngoan đạo đang đắm chìm dưới thánh quang.

Rất nhanh, những đường hoa văn màu vàng dày đặc kia, bắt đầu leo lên gương mặt hắn, rồi lan tràn vào trong đôi mắt hắn, giống như dây leo.

Con ngươi trong mắt Lâm Ân lập tức nở to ra, mơ hồ còn có thể nhìn thấy ở chỗ sâu nhất bên trong con ngươi của hắn, đang có một con ác quỷ không ngừng thét lên những tiếng rít gào thê lương.

Vô số sợi tơ giống như xiềng xích, điên cuồng quấn quanh hư ảnh bên trong con ngươi của hắn, sau đó từng chút từng chút một, đóng đinh, trấn áp.

Mà cũng chính tại một khắc này, đầu óc Lâm Ân trực tiếp tỉnh táo lại, thứ dục vọng mãnh liệt vừa rồi cũng lập tức bị áp chế xuống.

【 đinh! Ngươi nhận được hiệu quả gia trì trong máu của thiên sứ, Chú Hề Khóc Lóc bị trấn áp, thời gian duy trì trước mắt ước định là: 15 ngày 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, đột nhiên Lâm Ân bắt đầu kịch liệt thở dốc, mồ hôi trên người “ào ào” tuôn ra làm ướt vạt áo, hắn vô lực rũ xuống trên vai thiên sứ bị trói.

"Đúng là nguyền rủa đẳng cấp cao, nhưng còn xa mới đạt tới trình độ cấp căn nguyên." Thiên sứ bị trói quay đầu, khóe miệng cong lên.

"Đã không có việc gì rồi, đại khái là hiệu quả này có thể duy trì liên tục trong vòng nửa tháng thời gian. Như vậy, năng lực xóa bỏ nguyền rủa của ngươi cũng có thể được giải phóng rồi."

Lâm Ân thở dốc mà cau mày, nói: "Nhưng tôi thật không ngờ lần này thứ nguyền rủa kia lại có thể ảnh hưởng tới tôi nhanh chóng và mạnh mẽ như vậy, còn mang đến cảm giác hoàn toàn khác lần trước. Vừa rồi, chỉ thiếu chút nữa thôi là..."

Thiên sứ bị trói chậm rãi nói: "Đây là một loại nguyền rủa có thể phóng đại cảm xúc tiêu cực trong lòng ngươi. Thứ nó vừa phóng đại … là dục vọng."

Toàn thân Lâm Ân chấn động. Hắn nhíu mày nói: "Sắc dục?"

Thiên sứ bị trói nhắm mắt nói: "Đúng vậy."

Thân thể Lâm Ân lập tức cứng ngắc tại chỗ.

Thiên sứ bị trói nhắm mắt nói: "Cho nên… hiện giờ mọi chuyện đã ổn rồi, ngươi có thể buông tay ra được không? Ngươi ôm ta chặt quá."

Tới lúc này, Lâm Ân mới phát hiện, bởi vì vừa rồi nguyền rủa phát động quá mức đột ngột, khiến cho bản thân hắn trở nên mất khống chế mà thả trôi bản thân theo dục vọng…

Sau đó, dường như hắn đã ghì chặt chủ mẫu trong vòng tay của mình, một hành động quá mức mạo phạm, không chỉ vô cùng bất nhã, nó còn khiến hắn có thể rõ ràng cảm nhận bộ ngực đang kề sát vào mình...

Chương 428: Tác Dụng Của Mô Phỏng Biến Hóa!!!

Lâm Ân vội vàng lui về phía sau, nhanh chóng buông cánh tay mình xuống, hốt hoảng kéo giãn khoảng cách với chủ mẫu.

Ngay sau đó, ánh mắt mang theo vẻ lúng túng vô cùng của hắn, lập tức rơi xuống phần cổ của thiên sứ bị trói, rồi chợt phát hiện làn da gần miệng vết thương của bà đã biến thành một mảnh đỏ bừng, hơn nữa còn có thể thấp thoáng nhìn thấy một dấu răng rõ ràng... xuất hiện bên trên!

Khinh nhờn! Khinh nhờn rồi!

Trái tim Lâm Ân lập tức “Ầm ầm” đập loạn, giống như trống trận.

Chủ mẫu chính là Thiên Sứ Thần Thánh mười hai cánh đó, mà vừa rồi ở thời điểm nguyền rủa trong cơ thể hắn bị phát động, hắn lại dám làm ra một hành vi láo xược như vậy, đối với chủ mẫu?

Nếu đặt chuyện này ở một thế giới khác, kiểu gì hắn cũng phải lên giàn hỏa thiêu…

"Chủ mẫu, thật có lỗi. Vừa rồi, tôi không cố ý..." Lâm Ân vô cùng lúng túng, nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào.

Nhưng thiên sứ bị trói không hề tức giận, trên mặt bà vẫn duy trì vẻ thánh khiết như cũ, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Đó là nguyền rủa phóng đại ma quỷ trong lòng ngươi, ngươi không cần phải để ý đến nó. Lại nói, Thần cũng có dục vọng, huống chi là người, nhưng có một điểm, ngươi nhất định phải chú ý."

Nói đến đây, vẻ mặt bà lập tức trở nên nghiêm túc, nhìn thật sâu vào đôi mắt Lâm Ân, nói: "Vừa rồi ta có thăm dò cơ chế vận động của thứ nguyền rủa kia, mới biết, điều kiện để nó phát động, phụ thuộc vào tâm trạng tiêu cực trong lòng ngươi vào thời điểm đó. Một khi nó được kích hoạt, nếu ngươi không thể chiến thắng nó, thì bất cứ khi nào có cơ hội, nó sẽ phát tác, gây ảnh hưởng đến ngươi."

"Lần trước ta có nghe Độ Nha nói, biểu hiện lúc ấy của ngươi chính là cực độ hỗn loạn và tự ta. Ừm… hẳn là lúc ấy, ngươi đã quá mức tự tin vào năng lực chẩn đoán bệnh của mình, mới khiến cho loại nguyền rủa này có cơ hội len lỏi vào."

"Mà lần này..."

Vẻ mặt Lâm Ân lập tức trở nên ngưng trọng.

Là sắc dục.

Nếu chỉ là một loại ảnh hưởng bình thường, hắn còn không sợ hãi, nhưng nó lại là sắc dục, nếu để thứ nguyền rủa kia thực sự vượt qua ý thức của chính hắn, chỉ sợ nó sẽ sinh ra một loại hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì sau khi nguyền rủa phát tác, vô cùng có khả năng chính hắn sẽ tạo thành ảnh hưởng khủng bố cho những cô gái bên cạnh mình.

Nếu ở bên cạnh chủ mẫu lại không sao, bởi vì chủ mẫu có thể ngăn chặn nguyền rủa trong cơ thể hắn, nhưng nếu hắn ở cùng một chỗ với Tiểu Tiểu? Với Alice? Hoặc là với quý bà Huyết Y...

Lâm Ân biết, bọn họ tuyệt đối có năng lực để chế ngự hắn, nhưng với tính cách của mấy người đó, bọn họ có thể buông tay chế ngự hắn hay không…

Đó lại là một vấn đề hoàn toàn khác.

Mà quan trọng nhất là, trong số những đối tượng kia còn có hai tiểu Loli nữa!

Nghĩ tới đây, khóe mắt Lâm Ân lại điên cuồng run rẩy.

"Nhưng mà ngươi cũng không cần lo lắng quá mức đâu." Có vẻ như thiên sứ bị trói đã nhìn ra lo lắng trong lòng Lâm Ân, bà ấy lập tức lắc đầu nói: "Chỉ cần ngươi đi đến nơi này của ta trước khi thời gian kia kết thúc là được. Nhưng đương nhiên, để phòng ngừa những tình huống ngoài ý muốn có thể xảy ra, vừa rồi ta đã thiết lập một chút thủ đoạn phản kích đối với loại nguyền rủa đó ở bên trong cơ thể của ngươi."

"Nếu lần sau thật sự gặp phải tình huống đặc thù, khiến cho thứ nguyền rủa kia phát tác, ít nhất là thủ đoạn phản kích kia sẽ không để ngươi sinh ra nhân cách thứ hai."

Bà ấy lại đưa mắt nhìn Lý Ân một cái thật sâu, nói: "Mà nếu ngươi có thể chiến thắng thằng hề trong lòng kia, thì không cần phải nghi ngờ, nó sẽ mang lại chỗ tốt cực lớn cho ngươi."

...

Nửa giờ sau.

Lâm Ân rời khỏi điện thờ của thiên sứ bị trói, hắn đã nhận lời chủ mẫu, sẽ tạm thời ở lại trong này một đoạn thời gian, tiến hành bồi dưỡng.

Mà trong khoảng thời gian này, thiên sứ bị trói sẽ tự mình chỉ dạy cho hắn.

Lâm Ân lập tức mở ra giao diện thuộc tính của mình.

【 Lâm Ân 】

【 cấp bậc 】: 23

【 chủng tộc: Nhân tộc biến dị 】

【 trận doanh 】: Hỗn loạn thiện lương

【 chức nghiệp 】: Dạ Y

【 lực lượng 】: 93

【 nhanh nhẹn 】: 101

【 trí lực 】: 104

【 thể chất 】: 301

【 kỹ năng 】: 【 năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa +1】【 huyết nhục tai biến 】【 ký ức lúc trước đã mất đi 】【 mô phỏng biến hóa 】

【 giới thiệu 】: ông chủ trẻ sắp được thừa hưởng Tiệm Dược Tề Cưa Máu, chủ của một quần thể chữa trị, Dạ Y thực tập vừa thông qua khảo hạch, đồ vô lại bị nguyền rủa quấn thân. Tuy các phương diện đều phát triển ra dáng ra hình, nhưng vẫn không thể thay đổi được bản tính lolicon biến thái tà ác của hắn, hơn nữa vừa mới nhận chức không đến một ngày, đã nhiều lần làm ra hành vi khinh nhờn lãnh đạo, hiển nhiên ý tưởng tà ác nào đó trong lòng hắn vốn là thứ không thể che giấu được...

Lâm Ân: "..."

Vô dụng.

Hiện giờ hắn đã hoàn toàn miễn dịch đối với nội dung giới thiệu ác liệt của hệ thống rồi. Bởi vì hệ thống chó má này vẫn không ngừng công kích hắn, chưa bao giờ có ý định ngừng lại.

Lâm Ân liếc mắt nhìn thuộc tính của mình.

Tuy cấp bậc chỉ có 23, nhưng thể chất lại đột phá ngưỡng cửa

ba trăm rồi.

Không cần phải nghi ngờ, với chỉ số cơ sở hiện tại của hắn, lại cộng thêm các loại năng lực khác gia trì, bất cứ sinh vật dưới cấp 100 nào, chỉ cần không phải loại tồn tại quá mức bất bình thường, hắn đều có thể liên tục xử lý chúng nó!

Rất nhanh, ánh mắt hắn lại rơi xuống kỹ năng mới tinh vừa được nhận.

【 mô phỏng biến hóa 】!

Thứ này lại được chia ra làm hai loại hiệu quả khác nhau.

Một loại là sử dụng đối với sinh vật, một loại là sử dụng đối với phi sinh vật.

Nói cách khác, sau khi có được năng lực này, hắn có thể tùy tiện đi thay đổi hình dạng của mục tiêu theo suy nghĩ của mình?

Nếu nói về ảnh hưởng của loại năng lực này đối với thứ phi sinh vật, Lâm Ân đã lập tức nghĩ tới một cách sử dụng nó rồi.

Đó chính là dùng nó để cải tạo máy móc.

Nói đơn giản là hắn có thể tiến hành chế tạo, đắp nặn linh kiện. Nói phức tạp là sau khi có được kỹ năng này, cũng coi như hắn đã nắm giữ nền tảng để khám chữa bệnh cho máy móc sinh vật rồi?

Về phần ảnh hưởng của loại năng lực này đối với sinh vật... ánh mắt Lâm Ân thoáng liếc qua rồi dừng lại phía trên tay trái đang giả chết của mình.

Chương 429: Dụ Dỗ Trái Trái!!!

"Trái Trái ~" Lâm Ân bày ra một nụ cười vô cùng đẹp mắt.

Nhưng Trái Trái lại bị giọng điệu kỳ quái của hắn làm cho cả người lạnh run lên, cô ấy ngẩng đầu, để lộ ra một chiếc răng nanh, nói: "Gọi làm gì?"

Lâm Ân vươn ngón tay tới, gãi gãi lòng bàn tay của Trái Trái, cười tủm tỉm nói: "Trái Trái, ta vừa nhận được một kỹ năng mới, một loại kỹ năng có thể biến ngươi thành các loại hình thái mạnh mẽ, Trái Trái ngươi có muốn thử nghiệm một chút hay không? Vô cùng lợi hại đó nha ~ "

Trái Trái có chút sửng sốt, nhưng nhìn thấy vẻ mặt cười tủm tỉm của đầu, cô ấy lập tức trở nên cảnh giác.

Ngón cái và ngón út lập tức chụm lại cùng nhau, cảnh giác nói: "Ngươi cười rất xấu xa đó, trong đầu ngươi đang ấp ủ một ý định khốn nạn nào nữa đây?"

Lâm Ân ヽ(￣▽￣)? Nói: "Nói đùa! Ta thì có ý định gì xấu xa chứ? Không phải chỉ muốn cảm ơn Trái Trái vì những cống hiến âm thầm trong suốt thời gian qua sao? Trái Trái đã cứu ta rất nhiều lần đó!"

Trái Trái lộ ra một chiếc răng nanh, cứ một mực nhìn chằm chằm vào hắn, trong mắt đầy rẫy nghi ngờ, không tín nhiệm.

"Không cần." Trái Trái âm u nói.

"Một miếng bánh ngọt dâu tây, cộng thêm ba cốc sữa lắc, lại thêm hai tấn thịt nướng, ý ngươi thế nào?" Lâm Ân mê hoặc.

Không nói đến nó còn may, vừa nhắc đến nó, Trái Trái lập tức giận đến long tóc gáy. Chỉ nghe Trái Trái “oa nha nha” một câu rồi nổi giận vươn tay, trực tiếp bắt lấy gương mặt Lâm Ân, hét lớn: "Ngươi còn dám nhắc đến chuyện này! Lần trước ngươi nói cho ta bánh ngọt, tới tận bây giờ còn chưa có thực hiện đâu! Ngươi cái đầu vạn ác này, mở miệng là hứa hẹn! Mở miệng là hứa hẹn! Nhưng có làm cái nào đâu? Cứ nhớ đến là ta lại điên tiết mà!"

Lâm Ân gian nan tóm lấy bàn tay trái đang hung hăng cào mặt mình, sau đó dùng sức ấn cô ấy xuống, nói: "Được rồi, chúng ta cùng ngồi xuống tính toán lại! Cùng nhau tính toán lại nào! Lần này khẳng định là thật, đợi một chút nữa, ta đưa ngươi đi ăn một bữa tiệc lớn! Ngươi cứ tin ta đi mà!"

Trái Trái (〃 > 皿 <) vừa kêu to vừa dùng sức muốn cào vào mặt hắn, nói: "Nói đùa! Ta sẽ không tin ngươi nữa đâu! Thứ đầu ngu xuẩn, ngay cả cái tay của mình cũng đi dụ dỗ! Ta cảm thấy tốt nhất là ngươi nên đi chết đi! Chết đi! Ta ăn ngươi!"

Mắt thấy tình huống bắt đầu vượt ngoài dự tính, trở nên khó kiểm soát hơn, tới cuối cùng Lâm Ân đã quyết tâm hạ vốn gốc mà lấy ra một chiếc bánh mì nguyên hạt dài từ bên trong không gian hệ thống, rồi gian nan ấn tay trái xuống, rồi hung hăng nhét vào miệng cô ấy.

Ngay lập tức, Trái Trái ngừng lại.

Sau vài giây ngắn ngủi, Trái Trái (▼ へ ▾) “Ừng ực” nuốt cái bánh mì kia xuống.

"Không đủ!"

Lâm Ân giơ một ngón tay lên, sau đó lại lấy một giỏ bánh mì từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài, đây là thứ hắn từng thuận tay mang theo ở tiểu trấn Tịch Tĩnh lúc trước, nhắm mắt nói: "Hiện giờ thì sao?"

"Ngươi thực sự tốt như vậy?" Trái Trái liếc mắt nhìn những chiếc bánh mì thơm ngon kia, có chút do dự nói: "Bên trong sẽ không bỏ đầy thuốc trừ sâu chứ?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, trấn định nói: "Nói đùa gì vậy? Những thứ này đều dùng để khao Trái Trái, nhưng khẳng định là phải có điều kiện rồi."

"Chính là để cho ta dùng thử năng lực của mình một lần." Lâm Ân dựng một ngón tay lên nói.

Trái Trái nhìn nhìn những chiếc bánh mì thơm ngào ngạt kia, lại nhìn nhìn cái đầu đang nhắm mắt lại, có vẻ cực kỳ đứng đắn, cô ấy đã bắt đầu do dự rồi: "Thật ư?"

Khóe miệng Lâm Ân nhếch lên nói: "Đương nhiên, hơn nữa năng lực kia của ta thật sự thành công, Trái Trái cũng sẽ thay đổi, sẽ không còn là tay trái nữa, mà có thể tự do hoạt động giống như ta đây, chẳng lẽ không thơm hơn sao?"

Trái Trái nghe những lời này, cũng có chút động tâm, có vẻ như đây thực sự không phải một vụ mua bán lỗ vốn. Hơn nữa có thể kiếm được nhiều bánh mì từ trong tay kẻ keo kiệt kia, cũng hời đấy chứ, không phải ngày nào cũng có thể thành công như vậy đâu.

Có nên thử một chút hay không đây?

Chẳng lẽ … cái đầu ngốc nghếch này thực sự có thể biến cô ấy trở thành một sinh vật có thể dùng hai chân đi đường?

Cứ như vậy, sau khi tự hỏi thật lâu, Trái Trái lập tức đưa ánh mắt cảnh giác nhìn về phía Lâm Ân, nói: "Chỉ có một lần này thôi nha, hơn nữa không thể biến ta trở thành mấy thứ kỳ kỳ quái quái đâu, nhất định phải bình thường một chút, ngươi có hiểu hay không?"

Lâm Ân lập tức giơ ngón tay cái lên với cô ấy, mỉm cười nói: "Yên tâm đi! Ngươi còn không tin được ta sao? Ta bắt đầu nhé!"

Ngay sau đó, ánh mắt Lâm Ân đột nhiên trấn định xuống, hắn vươn tay phải của mình về phía Trái Trái, phát động kỹ năng bản thân mới nhận được kia.

【 mô phỏng biến hóa 】!

Trong phút chốc, hai mắt Lâm Ân lập tức bị một thác ánh sáng màu trắng bạc bao phủ.

Ngay trong nháy mắt khi bàn tay của hắn chạm vào Trái Trái, cô ấy lập tức kinh ngạc cảm nhận được, bản thân đang bị một luồng lực lượng quỷ dị khó có thể hình dung được, nhanh chóng thay đổi cấu tạo của mình!

Chính tại khoảnh khắc quầng sáng nọ hoàn toàn bao vây xung quanh người cô ấy, Trái Trái lập tức lộ ra vẻ mặt đầy khiếp sợ.

"Cái này... Đây là..."

Cùng lúc đó, tại Lam tinh, Ma Đô.

Bên trong một gian phòng thẩm vấn với ngọn đèn tối tăm, Bạch Dật mặc đồ bệnh nhân, đang cắn chặt răng ngồi trên chiếc ghế thẩm vấn, đưa ánh mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm về phía hai người mặc chế phục thẩm vấn viên ở bàn đối diện.

Gã đã tỉnh lại từ vài ngày trước, mà ngay sau khi tỉnh lại, gã thực sự hiểu rằng… đúng là mình đã quay về thế giới ban đầu như Lâm Ân đại ca từng nói rồi.

Nhưng ai mà ngờ được, gã vừa mới tỉnh lại không bao lâu, đã bị một đám chấp pháp giả trực tiếp đưa đến nơi này, giam cầm lại rồi.

"Mấy người dựa vào cái gì mà bắt tôi tới đây?" Bạch Dật phẫn nộ gầm lên, nước mắt cũng sắp rơi ra ngoài rồi.

"Bị bắt đến thế giới khủng bố kia cũng coi như xong, nhưng rõ ràng tôi đã trở về rồi, còn bị bắt nữa? Mấy người quá ức hiếp người khác rồi!"

Đúng là Bạch Dật cảm thấy ủy khuất vô cùng.

Bởi vì gã thậm chí còn chưa được gặp mặt bố mẹ mình một lần nào, đã một lần nữa bị hạn chế tự do rồi.

Không cần biết loại chuyện này rơi xuống trên đầu ai, người nọ cũng cảm thấy vô cùng ấm ức.

Chương 430: Tôi Nhất Định Sẽ Giữ Lời Hứa!!!

Hai thẩm vấn viên kia liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi nhanh chóng trấn định nói: "Nhóc à, không có gì phải lo lắng cả, chính vì những tình huống đặc thù cậu đã trải qua, mới khiến chúng tôi nhất định phải thận trọng xử lý chuyện của cậu."

"Nơi này là tổng cục điều tra siêu tự nhiên, không ai có ý định làm thương tổn tới cậu đâu, chỉ vì cậu chính là người mất tích lý duy nhất được tìm thấy trong số rất nhiều những vụ mất tích khác, xảy ra theo quy mô lớn khoảng thời gian gần đây thôi, cho nên chúng tôi cần phải tìm hiểu một chút tình huống từ phía cậu."

Bạch Dật có chút ấm ức đỏ hồng hai mắt nói: "Tất cả những gì nên nói, tôi đều nói hết cả rồi, về phần mấy người có tin hay không, đó lại là chuyện của mấy người, không liên quan gì tới tôi hết."

Đằng trước hình ảnh lấy từ chiếc camera đặt trong phòng giám sát, những vị lãnh đạo cấp cao đều đưa ánh mắt chăm chú nhìn vào Bạch Dật trong phòng thẩm vấn.

Rất nhanh, một vị lãnh đạo đã mở miệng nói điều gì đó với dụng cụ truyền tin, khiến cho thẩm vấn viên đang ở trong phòng thẩm vấn bên kia vội vàng ấn chặt tai nghe, gật gật đầu, sau đó ngẩng lên, trấn định mà vươn tay tới, đưa một trang giấy cùng một đoạn ngón út bị niêm phong bên trong một chiếc túi kín, đưa tới trước mặt gã.

"Vậy cậu có thể nói rõ nội dung bên trên này hay không? Cả ngón tay bịt đứt này nữa, đây là chuyện gì đã xảy ra? Bên trên này

có ghi chép, có vẻ như đây chính là một loại nghi thức triệu hồi Tà Thần cực kỳ tà ác nào đó?"

Nghe đến đây, toàn thân Bạch Dật lập tức chấn động.

Bởi vì đó đúng là phương pháp triệu hồi cùng với một đoạn ngón tay út mà Lâm Ân đại ca đã đưa cho gã.

Ánh mắt Bạch Dật lóe lên, nói: "Đó không phải nghi thức triệu hồi Tà Thần, là vị đại ca ở thế giới kia đưa cho tôi phương pháp triệu hồi anh ấy, đại ca rất muốn trở về thế giới này nhìn xem. Tôi... tôi đã nhận lời rồi."

Hai thẩm vấn viên kia liếc mắt nhìn đối phương một cái, sâu kín nói: "Vị đại ca trong miệng cậu kia, hắn có phải là nhân loại hay không?"

Bạch Dật trố mắt nói: "Đương nhiên là đúng rồi! Đại ca đương nhiên là..."

Nhưng nói đến đây, đột nhiên khóe miệng gã cứng lại, trong đầu lập tức nghĩ đến hàng đống xúc tu và đôi mắt trên cơ thể Lâm Ân đại ca.

Gã cảm thấy trong lòng trống rỗng, không khỏi ngây dại nói: " Có lẽ là vậy."

Hai thẩm vấn viên kia híp mắt nhìn đối phương, lập tức mở miệng nói: "Phải chăng tôi có thể lý giải câu nói của cậu thàng, hắn rất giống con người, nhưng lại có khả năng là một loại quái vật nào đó, mà chuyện hắn đưa cho cậu phương pháp triệu hồi như vậy, rất có thể là muốn mượn tay cậu, để cho hắn buông xuống thế giới này?"

Bạch Dật thoáng run lên, ánh mắt có chút vô thần, trong đầu gã lại nhanh chóng hiện ra những cảnh tượng từng xuất hiện bên trong tòa lâu đài cổ trước đó.

Đúng vậy.

Tuy đại ca giống người, nhưng dường như anh ấy hoàn toàn không phải người, bởi vì một nhân loại làm sao có thể mọc ra hàng đống xúc tu và cánh tay khủng bố kia?

Hơn nữa không cần biết là nhìn theo hướng nào, toàn bộ những hành động đại ca biểu hiện ra ngoài kia còn đáng sợ hơn cả những con quái vật mà gã từng gặp được.

Nhưng...

Gã chợt nhớ tới nụ cười biểu lộ sự hạnh phúc trong ánh mắt Lâm Ân khi anh ấy nói cho gã biết, gã có thể trở lại thế giới này.

Cũng như một chút ghen tị và cảm giác mất mát nữa...

"Không..." Gã thấp giọng nói: "Đại ca không phải quái vật."

Hai thẩm vấn viên kia lập tức lộ ra vẻ mặt khẳng định, rồi cầm lấy cây bút máy trong tay.

"Có lẽ tôi là một đứa ngốc nghếch, lại yếu đuối vô cùng, nhưng có một vài thứ lại tuyệt đối không thể lừa gạt được. Đại ca chỉ muốn về nhà, có lẽ nơi này cũng không phải nhà của anh ấy, nhưng không cần biết như thế nào, dù chỉ vì báo đáp một chút ân tình của anh ấy thôi, tôi nhất định sẽ giữ lời hứa."

Bạch Dật nói đến đây, chợt ngẩng đầu, đưa ánh mắt kiên định nhìn về phía hai thẩm vấn viên kia: "Trừ phi mấy người giam giữ tôi cả đời, bằng không tôi nhất định sẽ triệu hồi đại ca của tôi tới đây! Tôi thề!"

Sau đó, gã chợt theo bản năng mà nắm chặt tay lại, chỉ là… không một ai trong căn phòng thẩm vấn ấy chú ý đến, ở giữa các kẽ ngón tay của Bạch Dật có lây dính một chút thịt nát và máu đen cực kỳ nhỏ.

...

Bên trong phòng họp tăm tối.

Mấy vị lãnh đạo cao tầng với vẻ mặt ngưng trọng, đang ngồi trước bàn hội nghị, trên máy chiếu đang hiển thị nội dung trang giấy từng được bọn họ phát hiện ở trên người Bạch Dật.

Dường như trên này có ghi chép về một loại nghi thức triệu hồi Tà Thần nào đó.

Người đứng đầu trong nhóm bọn họ là một lão nhân tóc trắng bạch, lập tức mở miệng sâu kín nói: "Mấy người có ý kiến gì về thế giới hắc ám ở trong miệng đứa nhỏ kia không?"

Người phụ nữ đang ngồi bên phải bàn hội nghị lập tức nhăn mày, có thể rõ ràng nhìn thấy sắc mặt của người phụ nữ này lộ vẻ tái nhợt hơn hẳn so với những người chung quanh, hơn nữa cả người cô ấy còn mang đến cho người ta một loại cảm giác âm trầm.

Cô ấy ngẩng đầu, cau mày nói: "Tôi không biết mấy người đã từng nghe nói tới... Cõi Chết hay chưa?"

Mọi người nheo mắt, tất cả đều nhìn về phía cô ấy.

Người phụ nữ đó hít một hơi sâu, đôi lông mày càng trở nên u ám hơn, nói: " Đây là một điều cấm kỵ trong giới linh môi của chúng tôi, chúng tôi có thể thông linh với người chết, nhưng ở thời điểm thông linh với người chết từng phạm phải tội ác tày trời nào đó, sẽ có tỷ lệ phát sinh tình huống kỳ quái. Nói đơn giản là chúng tôi sẽ chạm vào một loại vách ngăn cấm kỵ."

"Một vùng ranh giới."

"Mà tất cả đều không ngoại lệ, những linh môi nào dám can đảm đụng vào thứ cấm kỵ kia, dám thông linh với linh hồn người

chết nằm ngoài ranh giới đó, tới cuối cùng, tất cả bọn họ đều sẽ nổi điên mà chết, thậm chí còn mang đến nguyền rủa và ác linh khủng bố, khó có thể tưởng tượng được."

"Mà thế giới hắc ám theo như cậu thiếu niên kia miêu tả, nó lại... Cực kỳ tương tự với cảnh tượng mà các vị tiền bối của tôi từng nhắc đến trong những bài học trước đây."

Chương 431: Cuộc Họp Kín!

Những người xung quanh lập tức nhăn mày.

Bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ nghe được một chuyện quỷ dị mà hoang đường đến vậy.

"Cô muốn nói..." Lão nhân tóc bạc cầm đầu kia nặng nề nói: "Rất có khả năng, cậu thiếu niên kia đã rơi xuống cái gọi là "Cõi Chết" ở trong miệng cô?"

Người phụ nữ kia nắm chặt hai tay, chau mày nói: "Đúng vậy, bởi vì khoảng vài chục năm trước, ở bên trong một tòa tiểu trấn, đã từng phát sinh sự kiện cùng loại rồi."

"Vào thời điểm đó, bên trong một ngôi trường thuộc tiểu trấn ấy, từng xảy ra một vụ hỏa hoạn cực lớn, có hơn ba mươi học sinhm bao gồm cả giáo viên đã chết cháy. Bởi vì sự kiện này có liên quan đến hiện tượng siêu nhiên, cho nên rất nhiều vị trừ ma sư cùng với linh môi đều đặt biệt đi tới hiện trường."

"Sau đó thì sao?" Lão giả đầu bạc kia nặng nề hỏi.

Người phụ nữ kia hít sâu một hơi, thâm trầm nói: "Sau vụ hỏa hoạn khủng khiếp đó, ngôi trường kia đã bị phong tỏa và bỏ hoang, nhưng tình hình chỉ yên tĩnh được một đoạn thời gian, sau đó những sự kiện thuộc thế giới linh dị dồn dập phát sinh trong trường. Thường xuyên có người báo cáo rằng, phòng học từng bị lửa thiêu rụi kia, lại một lần nữa bùng cháy, thậm chí người ta còn có thể nghe được tiếng thét chói tai và âm thanh cầu cứu phát ra từ bên trong."

"Nhưng đột nhiên có một ngày, ở thời điểm vụ hỏa hoạn mang

đầy tính chất linh dị kia, lại một lần nữa bùng cháy, đột nhiên cả tòa lầu nọ đều sụp đổ, rồi rơi xuống một khe hở dưới đất, cuối cùng là vĩnh viễn biến mất bên trong thế giới này."

Vẻ mặt của cô ấy càng ngày càng trở nên ngưng trọng: "Khi nhóm trừ ma sư và linh môi cùng tới kiểm tra hiện trường, thầy của tôi cũng có mặt."

Bầu không khí xung quanh lập tức trở nên nặng nề, áp lực, và im phăng phắc đến mức hoàn toàn có thể nghe được một tiếng kim rơi.

Hồi lâu sau, vị lão giả đầu bạc đứng đầu kia nghiêm túc nói: "Có biện pháp tiến hành kiểm tra đối với khu vực kia hay không?"

Người phụ nữ nọ lắc đầu, có chút cười khổ nói: "Không có thưa trưởng quan. Bởi vì nơi đó là địa ngục, là Cõi Chết, kể cả một vị linh môi sư cường đại nhất cũng không dám đụng vào nơi cấm kỵ ấy đâu."

Lão nhân tóc bạc kia nhíu mày, nói: "Nếu những lời cậu thiếu niên kia nói đều là sự thật, thì tôi vô cùng hoài nghi, rất có khả năng hàng đống những vụ án người mất tích phát sinh trong vòng mấy tháng gần đây, đều có liên quan đến thế giới ấy."

"Có lẽ bọn họ thật sự đã biến mất, là bị một thứ gì đó kéo vào Cõi Chết, nơi cô vừa nhắc đến rồi."

Nói đến đây, tất cả mọi người đều cảm thấy suy đoán này quá mức hoang đường, không có lấy một chút thực tế nào cả.

Thử nghĩ mà xem… đang yên đang lành, đột nhiên có người nói với ngươi rằng, ở bên ngoài thế giới này của ngươi, còn có một thế giới khác tên là Cõi Chết.

Hơn nữa, địa ngục vốn không phải sản phẩm của trí tưởng tượng, mà nó thực sự tồn tại trên đời.

Cả đống ác linh, quỷ quái, Tà Thần, quái vật khác nữa, chúng không chỉ là nhân vật phản diện trong những câu chuyện huyền huyễn, linh dị đô thị, mà chân chính tồn tại bên trong thế giới khủng bố kia.

Đương nhiên rồi, làm sao ngươi có thể nhanh chóng tiếp nhận chuyện này được?

Người phụ nữ kia lại ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng đang hiển thị trên màn hình trước mặt, âm trầm nói: "Trưởng quan, không cần biết đúng sai như thế nào, tôi kiến nghị ngài, chúng ta hãy lập tức tiêu hủy tờ giấy có ghi chép nghi thức triệu hồi này đi. Bởi vì không cần biết phương pháp bên trên có phải là thật hay không, nó cũng là thứ tuyệt đối không được để lọt ra bên ngoài!"

"Nếu thực sự có người dựa theo phương pháp trên đó, rồi thành công tiến hành nghi thức kia, rất có khả năng chúng ta sẽ phải đối mặt với một hồi tai họa không thể tưởng tượng nổi!"

Mọi người nghe xong kiến nghị của cô ấy, đều gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Hiện giờ, tổng cục siêu nhiên của bọn họ vừa mới được thành lập, nền tảng còn yếu kém, nếu thực sự xuất hiện tình huống ngoài ý muốn nào, dù bọn họ có muốn, cũng không đủ lực để đương đầu với nó.

"Thêm nữa, tôi cũng kiến nghị, chúng ta nên tạm giữ cậu thiếu niên kia thêm một đoạn thời gian dài nữa." Người phụ nữ kia nặng nề nói: "Tuy làm như vậy thực sự không công bằng với đối phương, nhưng theo tôi, tư tưởng và tình cảnh hiện giờ của cậu ấy đang đứng trên bờ vực nguy hiểm."

"Chưa hết, nếu mọi chuyện đúng như những gì chúng ta đang hoài nghi, nghĩa là bên ngoài kia đang tồn tại một tổ chức tà giáo

nào đó, không ngừng tiến hành những nghi thức hiến tế máu thịt cho ma quỷ của thế giới bên kia, chỉ sợ ngay sau khi chúng ta thả cậu ấy ra bên ngoài, tình huống của cậu ấy sẽ càng thêm nguy hiểm!"

Không cần phải nghi ngờ về lập luận này. Bởi vì nếu bọn họ là thành viên của tổ chức hiến tế kia, thì ngay khi nghe ngóng được tin tức có một người đã bị hiến tế, kéo vào thế giới bên kia, lại vẫn có thể quay trở lại thế giới ban đầu, thì đương nhiên, bọn họ sẽ dùng trăm phương nghìn kế để cướp cậu thiếu niên kia vào tay mình.

"Xem ra… tạm thời chúng ta cũng chỉ có thể làm như thế mà thôi." Lão giả đầu bạc đứng đầu kia bất đắc dĩ nói một câu, sau đó đứng lên, sửa sang lại một chút văn kiện, cuối cùng mới ngẩng đầu nói: "Hội nghị lần này đến đây thôi, chúng ta lại ..."

Nhưng lão còn chưa nói hết lời, đột nhiên những cái đèn trong phòng lập tức nhấp nháy không ngừng... mà rõ ràng trước đó, tất cả đều bình thường, không có lấy một dấu hiệu nào khác lạ cả.

Cả căn phòng lập tức rơi vào bên trong một mảnh hắc ám, yên tĩnh đến gai người.

Lão giả kia nhíu mày, ngẩng đầu nói: "Là cúp điện ư?"

Nhưng tình huống này làm sao có thể xảy ra được?

Phải biết rằng, tổng cục bọn họ đều dùng thiết bị phát điện độc lập, mà hàng ngày đều có người chuyên môn tiến hành kiểm tra toàn bộ những thiết bị, máy móc ở nơi này.

"Tôi ra bên ngoài nhìn xem." Một vị trung niên đứng lên, đang muốn đi về phía cánh cửa.

Nhưng ngay một khắc sau đó, đột nhiên trong phòng vang lên tiếng nói của người phụ nữ tái nhợt kia: "Đừng động!"

Vị trung niên nọ có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn quyết định làm theo ý của cô ấy.

Cả gian phòng lại rơi vào bên trong một mảnh yên tĩnh quỷ dị.

Chương 432: Ta Vui Vẻ Cái Bukubukuchagama Á!!!

Bên trong hắc ám, dường như không một ai chú ý đến, sắc mặt của người phụ nữ kia đã thay đổi, trở nên càng ngày càng tái nhợt, thậm chí trên cổ tay cô ấy cũng bắt đầu xuất hiện một chút băng sương.

Cô ấy cảm nhận được...

Cô ấy cảm nhận được...

Tí tách ——

Trong căn phòng tối tăm, tựa như có những giọt nước nhỏ từ trên trần nhà rơi xuống dưới, trực tiếp phá vỡ sự yên tĩnh bên trong.

Lão giả đầu bạc đưa tay xoa xoa giọt nước vào rơi xuống trán mình kia theo bản năng, trên tay lập tức xuất hiện xúc cảm kỳ lạ, đặc sệt, dấp dính.

Đó không phải là nước!

Lại gần như theo bản năng, lão nhanh chóng ngẩng đầu nhìn thẳng lên trần nhà.

Trong nháy mắt sau đó, gương mặt lão cũng chuyển thành một mảnh trắng bệch. Bởi vì ở ngay trên đầu, chỉ cách gương mặt lão chừng 10 cm, có một người phụ nữ áo trắng bị treo ngược mình ở nơi đó, đang nhìn chằm chằm vào lão.

Máu trong mắt cô ta không ngừng "Tí tách, tí tách" rơi xuống

khuôn mặt đầy kinh hãi của lão.

...

Thành Hắc Dạ, thế giới hắc ám.

Trong dãy hành lang nối liền đại điện với khu vực bên ngoài, chợt truyền đến một tiếng kêu to bén nhọn của Trái Trái.

"Cái đầu ngu ngốc! Ta biết ngay mà, ngươi tuyệt đối không có lòng tốt như vậy đâu! Ngươi chính là một tên siêu cấp sắc lang! Là một tên lolicon vạn ác!"

o (≧ 口 ≦)o

Ngay sau đó, bên trong một màn ánh sáng màu trắng không ngừng phun trào, Trái Trái vội vàng thoát ra ngoài, trực tiếp đánh ngã Lâm Ân xuống đất, rồi cưỡi lên người hắn, để lộ ra một hàm răng nanh sắc bén.

Cô ấy đùng đùng nổi giận, táp một cái xuống đầu Lâm Ân, chỉ hận không thể táp một cái cắn đứt cái đầu của hắn cho xong!

Lâm Ân lập tức vung tay phải lên, gian nan dùng cổ tay mình, ngăn cản hàm răng sắc bén của cô ấy, hốt hoảng (〃 > 皿 <) nói: "Bình tĩnh! Bình tĩnh nào! Trái Trái! Không phải năng lực của ta đã hoàn mỹ thành công rồi sao? Không phải hiện giờ ngươi đã biến thành hình người rồi sao? Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy vui vẻ một chút nào?"

Trái Trái hung hăng cắn lấy cổ tay Lâm Ân, rồi phẫn nộ vung tay, túm lấy cổ hắn, hét lớn: "Ta vui vẻ cái Bukubukuchagama [1] á!"

"Ta đã sớm biết ngươi không có lòng tốt rồi! Nhưng ngươi lại biến ta thành cái dạng này! Ngươi đúng là một tên lolicon biến thái!"

"Biến lại! Lập tức biến bản cô nương trở về như cũ đi o (≧ 口 ≦)o!"

Bên trong hành lang hắc ám, chỉ thấy một tiểu Loli nhỏ xinh tóc đen đang cưỡi lên người Lâm Ân, trên mặt đỏ bừng, đầy vẻ thẹn quá hoá giận, cứ một mực gắt gao cắn lấy cánh tay của hắn, hai bàn tay dùng sức phát động thế công với Lâm Ân.

Cô ấy vô cùng bé nhỏ, làn da trắng nõn như em bé mới được sinh ra, gương mặt tinh xảo y hệt một em gái nhỏ trong hoạt hình bước ra ngoài đời thực.

Gần như tạo hình này không có một chút lạ thường nào cả, chỉ có duy nhất một điểm quái dị, đó là sau lưng cô ấy có thêm một cái đuôi dài và nhỏ, và đoạn đuôi còn lại nối với cánh tay trái của Lâm Ân.

Thảo nào Trái Trái lại nổi giận.

Bởi vì vừa nhìn đã biết Trái Trái cô nương rất dũng mãnh, vậy mà chỉ sơ sẩy một cái, cô ấy lại bị cái đầu ngu ngốc này mô phỏng biến hóa thành một cô bé đáng yêu, với vẻ ngoài không có lấy một chút sức chiến đấu nào rồi.

Đây là điều tuyệt không thể dễ dàng tha thứ được!

Lâm Ân (〃 > 皿 <) vừa khổ sở ngăn cản thế công của Trái Trái vừa nói: "Nhưng hình tượng của Trái Trái ngươi ở trong đầu ta chính là như vậy đó, hơn nữa ngươi không thấy kiểu này rất đáng yêu sao?"

"Một chút cũng không đáng yêu!" Cô ấy dùng sức mà gắt gao ấn Lâm Ân xuống mặt đất, rồi phẫn nộ vung ngón tay lên, hét lớn: "Ngươi đừng tưởng bản tay trái không biết ý tưởng tà ác trong đầu ngươi! Thứ tâm địa gian giảo của ngươi kia, bản cô nương ta chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấu rồi! Nhưng ta thật sự không ngờ

được, ngay cả tay trái của mình, ngươi cũng không buông tha!"

"Ngươi, tên lolicon biến thái đến cùng cực này! Ngươi xong đời rồi!"

Nói xong, trong trạng thái nổi giận đùng đùng, Trái Trái không chút do dự, lập tức dùng hết toàn bộ võ công trong người, lăn xả vào chiến đấu, hôm nay cô ấy nhất định phải xử lý cái đầu đen tối, xấu xa này!

Bởi vì một khi trong tay hắn đã nắm được thứ năng lực tà ác ấy rồi, thì cuộc sống về sau này của cô ấy lập tức trở nên nguy hiểm.

Ngày hôm nay hắn có thể biến cô ấy trở thành một tiểu Loli cả người lẫn vật vô hại, thì ngày mai, rất có khả năng hắn sẽ nhân lúc cô ấy đi ngủ, để tiến hành một vài động tác sáp sáp tà ác với cô!

Bởi vì ranh giới đạo đức của tên khốn này cực kỳ linh hoạt!

Không được!

Nhất định phải xử lý hắn!

Bằng không rất có khả năng, cô ấy sẽ trở thành cánh tay trái đầu tiên từ trước tới nay, bị cái đầu của mình pằng pằng, trực tiếp đưa lên bàn "ăn" sạch!

【 đinh! Giá trị tinh thần của Trái Trái -30】

"Chết đi! Chết đi! Chết đi! Giết ngươi! Âu lạp!" Trái Trái lập tức trở nên phẫn nộ vô cùng mà không ngừng phát động công kích mãnh liệt về phía Lâm Ân, trong khi ấy, Lâm Ân chỉ có thể gian nan, dốc toàn lực ra ngăn cản.

"Trái Trái! Bình tĩnh lại một chút! Ngươi nghe giải thích đi mà? Có được hay không?"

"Không cần giải thích! Nhân sinh bưu hãn, không cần giải thích [2]! Ngươi, cái đầu ngu ngốc kia! Ta phải giết ngươi!”

(ノ｀皿´)ノ ┻┻

"Trái Trái! Ngươi còn nói như vậy nữa, ta sẽ uống thuốc trừ sâu đó! Trên người ta vẫn còn đây!"

"Thuốc … em gái ngươi! Sâu … em gái ngươi! Ngươi cho là bản tay trái sợ ngươi sao? Ngươi dám uống thuốc trừ sâu, hai chúng ta liền đồng quy vu tận!"

Mắt thấy Lâm Ân đe dọa nếu hắn không thể chống đỡ nổi, sẽ trực tiếp uống thuốc trừ sâu, nhưng vẫn không thể ngăn cản được Trái Trái đang phẫn nộ muốn điên cuồng đấm chết hắn, thì đột nhiên từ phía xa xa, chợt truyền đến từng chuỗi những tiếng bước chân.

"Người nào dám gây ồn ào ở nơi này?" Một tiếng hét lớn đầy nghiêm khắc vang lên. Thật hiển nhiên động tĩnh của bọn họ ở trong này đã bị thủ vệ tuần tra phát hiện.

---

[1] : nguyên văn là 泡泡茶壶 – bong bóng ấm trà.

Bukubukuchagama vốn là một nhân vật trong Overlord, ngoại hình của cô nàng này rất giống Slime màu hồng phấn nhưng lại bị phun nước bọt lên trên, nhìn rất giống ... bộ phận sinh dục nam.

Còn trong câu này có thể hiểu là… Ta vui vẻ cái cc á!

[2] : có thể hiểu câu này nghĩa là trên đời, luôn có những tình huống làm bản thân trở nên kích động, nhất quyết phải đi làm, tuyệt không hối hận, cho nên không cần phải giải thích với bất cứ ai.

Chương 433: Bản Tay Trái Thà Chết Cũng Không Mặc Quần Áo!!!

Lâm Ân lập tức trở nên kinh hãi, trong lòng có chút gấp gáp rồi.

Nếu một màn này bị thủ vệ kia thấy được, hắn biết giải thích ra sao đây? Huống chi Trái Trái vừa được mô phỏng biến hóa xong, còn trần trùng trục kia kìa!

Cho nên khả năng cô ấy bị đối phương nhìn sạch từ đầu đến cuối là rất cao, cực kỳ cao!

Vào giờ phút này, Lâm Ân cũng chẳng còn tâm tư đâu mà chú ý đến những chuyện gì khác nữa, hắn lập tức phát động huyết nhục tai biến, để mấy nhánh xúc tu vừa mọc ra trên người mình bắn tới "Rào rào rào" trực tiếp quấn quanh vòng eo mảnh khảnh của Trái Trái.

"Y nha nha nha (ΩДΩ)!"

Chỉ trong nháy mắt, thân thể nhỏ xinh của Trái Trái đã bị xúc tu trực tiếp trói lại trước ngực Lâm Ân, hắn vội vàng lập tức vươn tay ôm chặt cô ấy, rồi mau chóng đứng lên, quấn trường bào tới trước người, bao kín Trái Trái ở bên dưới chiếc áo choàng kia.

"Giết chết ngươi!" Trái Trái vẫn đang nổi giận đùng đùng hung hăng cào cấu hắn, hai chân không ngừng “Ba ba ba” đạp loạn.

Lâm Ân lập tức hạ giọng, cúi đầu, nhìn vào bên trong lớp áo choàng của mình, rồi nâng kính mắt lên, nghiêm túc nói: “Có

người đến đây! Ngươi yên tĩnh một chút đã. Trái Trái, hẳn là ngươi cũng không muốn bị người ta dùng đôi mắt, không ngừng rà qua rà lại trên thân thể trần trùng trục của mình?"

Lời này vừa nói ra, Trái Trái vốn đang hùng hùng hổ hổ, lập tức cứng đờ dừng lại, quả nhiên sau đó, cô ấy đã tạm thời yên tĩnh xuống, nhưng gương mặt tinh xảo bên dưới lớp áo choàng kia vẫn đang cắn răng, nổi giận nhìn hắn, nói: "Ngươi cứ chờ đấy! Đầu ngu ngốc nhà ngươi! Chuyện giữa hai chúng ta còn chưa xong đâu! Cứ chờ đấy, tí nữa ta lại giết ngươi sau!"

"Vậy ngươi đừng loạn đạp nữa, coi chừng bị phát hiện bây giờ!"

"Đáng giận! Không cần ngươi lo!"

Rất nhanh, khoảng mười mấy giây sau, một nhóm thủ vệ đã từ chỗ sâu trong hành lang chạy tới. Bọn họ lập tức trông thấy Lâm Ân với chiếc trường bào Dạ Y màu đen quấn quanh thân thể, và nụ cười điềm đạm trên môi đang đứng trên hành lang.

Bọn họ cũng lập tức nhận ra, hắn chính là cậu thiếu niên rất được chủ mẫu thưởng thức, còn được chủ mẫu thân tự trao tặng tư cách trở thành Dạ Y kia.

Cả nhóm không dám chậm trễ, lập tức hành lễ nói: "Ra mắt Lương Y tiên sinh."

Lâm Ân vui tươi hớn hở nói: "Nhóm đồng chí vất vả, không cần hành lễ với tôi đâu, nhanh đi làm nhiệm vụ của các anh đi."

Hai thủ vệ kia liếc mắt nhìn nhau một cái, nhanh nhẹn gật đầu, rồi đưa mắt nhìn nhìn xung quanh, có chút do dự dò hỏi: "Tiên sinh, vừa rồi chúng tôi có nghe thấy tiếng cô bé nào đó ồn ào ở trong này, xin hỏi..."

Lâm Ân ôm chặt chiếc trường bào trên người, cười ha hả nói:

"Hẳn là các anh nghe lầm đó. Ở nơi này lấy đâu ra con gái chứ? Là tôi, vừa mới trở thành Dạ Y, trong lòng quá mức kích động, cho nên không nhịn được mới hét lên mấy tiếng thôi."

Nói đến đây, mặt hắn đỏ lên, khụ khụ hai tiếng nói: "Các anh cũng biết đó, chủ mẫu ban ân cho tôi lớn đến vậy mà, trong lòng thực sự có chút kích động!"

Lúc này, ở phía dưới lớp áo choàng, Trái Trái đang cảnh giác dựng thẳng lỗ tai lên, nghe ngóng âm thanh bên ngoài. Nhưng cô ấy lại không chú ý tới, Lâm Ân vừa lén lút thò tay vào, sau đó nhẹ nhàng búng lên đầu cô ấy một cái.

"Ai nha!" Trái Trái run lên, gương mặt lập tức nổi giận, há miệng hét lên một tiếng.

Nhưng ngay khi một tiếng hét phát ra, cô ấy đã hốt hoảng che kín miệng mình lại, trừng lớn đôi mắt đầy phẫn nộ, không cho phép chính mình phát ra thêm bất cứ âm thanh nào nữa.

Ở bên ngoài chiếc áo choàng, hai thủ vệ kia lập tức nghi hoặc nói: "Tiên sinh, vừa rồi là âm thanh gì vậy? Hình như tôi có nghe thấy tiếng gì đó..."

Lâm Ân cũng đưa mắt nhìn chung quanh, hỏi: "Có sao? Không có đâu? Sao tôi lại không nghe được nhỉ?"

Hai thủ vệ nọ có chút nghi ngờ, không ngừng đưa mắt nhìn trái nhìn phải một hồi, chẳng thấy bóng ai. Tới cuối cùng, bọn họ đành phải nói: "Có lẽ là chúng tôi nghe lầm rồi."

"Tiên sinh, ngài có muốn vào trong thành đi dạo một chút hay không?"

Lâm Ân mỉm cười, thản nhiên đưa tay ngăn chặn Trái Trái đang điên cuồng đạp loạn bên dưới lớp áo choàng, vẻ mặt không chút thay đổi nói: "Có chứ, tôi vừa mới trở thành Dạ Y, còn chưa đi

dạo một vòng quanh tòa thành thị này đâu, vừa vặn nên hoạt động thân thể một chút, cũng có thêm kiến thức cho mình, ha hả."

Lúc này, ở bên trong áo choàng của hắn, Trái Trái đang cắn răng, nhìn cánh tay phải không ngừng đung đưa trước mặt cô ấy giống như cây gậy chọc mèo, rất muốn lao lên táp cho nó một cái, nhưng đáng tiếc, trong tình huống này, cô ấy chỉ biết “Ca ca ca” nghiến răng nghiến lợi mà thôi.

Hai thủ vệ kia cung kính nói: "Một khi đã như vậy, chúng tôi sẽ không quấy rầy ngài nữa. Ngài có cần chúng tôi làm hướng dẫn viên hay không?"

Lâm Ân cười ha hả nói: "Không cần đâu, làm vậy phiền các anh quá, để tự tôi..."

Nhưng hắn còn chưa nói xong, đột nhiên sắc mặt trở nên tím tái, vội vàng ngậm chặt miệng lại.

"Tiên sinh ngài làm sao vậy?" Hai thủ vệ kia nghi hoặc hỏi.

Lâm Ân đổ mồ hôi đầm đìa, khóe miệng run rẩy nói: "Không có việc gì, các anh đừng để ý."

Má nó, đạp trúng rồi!

Không có chỗ để đạp cũng đừng có đạp lung tung vậy chứ?

Nơi đó vốn không phải là cái bàn đạp mà, ai không biết còn tưởng ngươi đang leo núi đá đấy?

Nếu không phải hắn trời sinh Thần lực, chỉ sợ cú đạp kia đã trực tiếp làm một số thứ bên trong gãy lìa rồi…

Hai thủ vệ kia cung kính nói: "Nếu như vậy, chúc tiên sinh đi dạo vui vẻ, chúng tôi cáo lui trước."

Lâm Ân mỉm cười gật đầu.

Hai thủ vệ kia lập tức xoay người rời đi, rất nhanh đã biến mất tại một hướng khác của dãy hành lang.

Lâm Ân nhìn theo bóng dáng bọn họ đi xa, mới vội vàng lật lớp áo choàng bên ngoài lên, để lộ cái đầu của Trái Trái ở bên trong ra ngoài, điên tiết hét lớn lên: "Trái Trái ngươi đạp vào chỗ nào thế hả? Nơi đó là chỗ cho ngươi tùy tiện đạp vào ư?"

Trái Trái nổi giận nói: "Ai bảo ngươi chọc vào người ta?"

Lâm Ân lập tức dùng ánh mắt đau như nhức trứng nhìn cô ấy, rồi đưa mắt liếc hai bên trái phải vài lần, nhẹ giọng nói: "Có chuyện gì đi về lại nói sau, chúng ta đi ra ngoài trước đã, ta tìm cho ngươi một bộ quần áo mặc vào."

"Bản tay trái thà chết cũng không mặc quần áo!"

"Vậy ta lại dùng áo choàng bọc ngươi vào nhé!"

"Không cần!"

Chương 434: Ngươi Đã Hạ Độc Trong Đồ Uống! Đồ Đê Tiện!

Mấy phút đồng hồ sau, bên trong một quán rượu thành Hắc Dạ.

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết của mình, ngồi trước cái bàn, nhìn Trái Trái đang ngồi đối diện, rõ ràng cô nàng này mặc trên người chiếc áo sơ mi rách của hắn, nhưng vẫn giậm chân lên ghế, hung hăng nhét từng cục thịt nướng to tướng vào tận sâu bên trong, ăn đến quanh miệng đều là dầu.

Mỗi lần cạp một tiếng thịt khác, cô ấy đều (▼ へ ▾) dùng sức mà nhai, khiến cho âm thanh "Nhoàm nhoàm nhoàm" vang lên to tướng, như thể, thứ cô ấy đang nhai vốn không phải thịt nướng, mà là cái đầu của hắn vậy.

"Ông chủ! Lại mang mười cái chân voi nướng cùng với hai bình rượu xái lên đây! Hắn trả tiền!"

Trái Trái (▼ へ ▾) với đôi mắt gườm gườm, cầm một cái xương to tướng, chỉ vào Lâm Ân đang ngồi đối diện, nhưng bởi vì thân hình cô ấy quá mức nhỏ xinh, khiến cho giọng nói chẳng thể hiện được một chút lực uy hiếp hay đặc tính hung hăng càn quấy nào, thậm chí nghe vào trong tai, còn thấy có chút ngây thơ, đáng yêu.

Lâm Ân khoát tay áo nhìn qua.

Vất vả lắm hắn mới đàm phán thành công, tạm thời ký kết được hiệp nghị không xâm phạm lẫn nhau với Trái Trái, còn cái giá cho nỗ lực này chính là thật nhiều tiền vàng cùng với đồ ăn

ngon.

Nhưng thật hiển nhiên, dù đã chịu nhượng bộ, nhưng cơn phẫn nộ trong lòng Trái Trái vẫn chưa có dấu hiệu tiêu tan.

"Hiện giờ ngươi đã hài lòng hay chưa?" Lâm Ân mỉm cười nói: "Ta đã nói sẽ khao ngươi một bữa thật ngon, thì khẳng định là sẽ không nuốt lời. Đồ ăn này có thơm không nào? Ngay lúc cùng với Độ Nha tiên sinh đến đây, ta đã chú ý tới cửa tiệm này rồi."

"Hừ!" Trái Trái (▼ へ ▾ メ) với đôi mắt gườm gườm, trực tiếp quay đầu đi, hiển nhiên là vẫn giận dỗi rồi.

Cô ấy cầm một bình rượu lên, “ừng ực ừng ực” dốc thẳng vào trong miệng mình.

"Đó là rượu, không phải nước!" Lâm Ân nghiêm túc nói: "Ngươi đừng bắt chước người khác, sau đó tự mình gọi một đống ra đây! Ngươi đâu có biết uống rượu, không sợ say hả?"

Nói xong, Lâm Ân làm bộ muốn lao tới cướp lấy bình rượu kia, Trái Trái vừa nhác thấy hành động của hắn đã “Soạt” một tiếng ôm chặt lấy bình rượu ấy vào trong lòng.

"Không phải ngươi đã nói sẽ cho ta ăn uống thoải mái sao? Thế nào? Cái đầu ngu ngốc kia, ngươi định lật lọng đó hả?” Trái Trái nổi giận ôm bình rượu nhìn chằm chằm vào hắn.

Lâm Ân bất đắc dĩ xòe hai tay ra, nói: "Không đâu. Được rồi, ngươi muốn uống thì cứ uống đi."

Trái Trái nổi giận, lập tức há miệng, “Ừng ực ừng ực” tiếp tục dốc rượu trong bình vào miệng mình.

Tuy thứ này chẳng ngon chút nào, nhưng nó đắt.

Còn là đắt muốn chết luôn!

Đúng vậy! Suy nghĩ của Trái Trái đơn giản lắm, nếu cô ấy đã không làm gì được hắn, thì cứ dứt khoát ăn thứ sang nhất, uống thứ đắt nhất, dùng đòn đánh thẳng vào túi tiền để hung hăng mà đả kích loại khí thế kiêu ngạo của tên kia một chút!

Lại dám biến bản cô nương thành thứ thân thể tà ác kiểu này, đúng là khinh bản tay trái đến quá đáng!

Hôm nay, nếu cô không ăn đến rỗng túi tiền của hắn! Thề không làm tay nữa!

"Ông chủ! Lại mang mười bình đến đây! (▼ へ ▼) Bình lớn vào!" Trái Trái vung cánh tay nhỏ bé của mình, cực kỳ hung hăng càn quấy!

...

Nửa giờ sau.

【 đinh! Ngươi nhận được trạng thái tiêu cực: Có chút say rượu! 】

【 đinh! Tay trái của ngươi nhận được trạng thái tiêu cực: Say mèm! 】

Lâm Ân lộ vẻ mặt khó chịu như nhức trứng, đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương có chút đau đau, ôm lấy Trái Trái o(x□x)o vừa tự làm mình ngất đi, lê bước lắc lư lảo đảo, bước ra bên ngoài cánh cửa quán rượu thành Hắc Dạ.

Hai chân Trái Trái buông thõng xuống, (x□x) cái đầu gác lên khuỷu tay Lâm Ân, trong miệng không ngừng nôn khan, lảm nhảm nói: "Độc! Đầu ngươi đã hạ độc trong đồ uống! Đồ đê tiện! Ọe..."

Lâm Ân nhăn nhó đưa tay xoa huyệt Thái Dương, nói: "Độc cái lông! Rõ ràng ta đã nói với ngươi thứ đó là rượu rồi! Là rượu! Ngươi có chịu nghe ta đâu, còn liều mạng dốc cả bình vào trong

miệng. Ngươi tự làm tự chịu thì thôi, còn liên lụy đến cả ta rồi!"

Trái Trái run rẩy đưa ngón tay lên, trước mắt không ngừng xuất hiện mấy cái bóng chồng chéo lên nhau, trong đầu choáng váng, nhưng ngoài miệng vẫn theo bản năng hét lên: "Ta vẫn muốn uống! Ông chủ! Lại mang mười bình đến đây! Loại đắt nhất!"

Ma Đô, Lam tinh.

Trong một căn phòng độc lập dưới lòng đất.

Bạch Dật mặc quần áo bệnh nhân đang nằm sấp trên giường, chùm kín chăn, vẻ mặt đầy ngưng trọng.

Mượn một chút ánh sáng mỏng manh từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, gã cầm cây bút máy trên tay, cố gắng nhớ lại từng đường nét pháp trận trên nghi thức triệu hồi đã được đại ca vẽ xuống trang giấy giao cho gã.

Đến tận bây giờ, gã cũng không từ bỏ.

Tuy bản bút ký kia đã bị bọn họ mang đi, không trả lại, nhưng trong lúc đại ca và gã ở bên trong tầng hầm ngầm, hai người bọn họ đã cùng nhau nghiên cứu về cấu tạo của pháp trận nghi thức nọ.

Và ở thời điểm hiện tại, gã chỉ có thể dựa vào trí nhớ của mình, cố gắng phục chế lại hình ảnh mình từng trong thấy.

Mà thứ quan trọng nhất…

Đột nhiên ánh mắt Bạch Dật lại rơi xuống một chút thịt và vệt máu nhỏ nằm ngay trong kẽ móng tay của mình.

Đó chính là một chút máu thịt bị tróc ra từ trên ngón út của đại ca.

Chỉ cần gã vẫn còn giữ đợc một chút máu thịt này, không bị

người khác phát hiện, thì trong tương lai, gã vẫn còn hy vọng để triệu hồi đại ca đến đây.

Bởi vì máu thịt của đại ca chính là đèn hiệu tốt nhất!

"Theo những gì ta nhớ, có vẻ như nó là thế này..." Bạch Dật cau mày, cố gắng hồi tưởng lại từng đường nét cấu tạo nên pháp trận nghi thức.

Ở thời điểm hiện tại, gã thực sự hận chính mình ngày thường cứ cà lơ phất phơ, sống hời hợt với mọi thứ, không chịu chăm chỉ học hành, nếu gã có được năng lực vừa nhìn qua là không thể quên được, gã còn phải khổ sở nhớ lại thế này ư?

Tới lúc đó, chẳng phải gã chính là một cái thư viện di động rồi?

Nhưng gã cũng biết, nghĩ mấy điều này chẳng có chút tác dụng gì, hiện giờ việc đang cấp bách, điều cần làm là đào sâu vào ký ức về pháp trận nghi thức kia, bởi vì chờ đến sáng sớm hôm sau, gã nhất định phải tiêu hủy toàn bộ những gì mình vừa vẽ trong hôm nay đi.

Cứ như vậy, thời gian từng chút từng chút một trôi đi trong lúc Bạch Dật chú tâm vào hồi tưởng ký ức.

Chương 435: Tìm Được Mày Rồi!!!

Nhưng ngay một khắc sau đó, đột nhiên tia sáng mỏng manh vẫn một mực len qua khe cửa sổ chiếu vào trong phòng, lại tối sầm lại.

Gần như là theo bản năng Bạch Dật vội vàng nắm chặt tờ giấy kia trong tay, vẻ mặt trở nên cảnh giác.

Chẳng lẽ đã bị phát hiện rồi?

Phải biết rằng, bởi vì thường xuyên có lính gác đi tuần tra trên dãy hành lang bên ngoài cửa căn phòng đang được dùng để giam lỏng gã này, cho nên đèn hành lang luôn được bật sáng suốt đêm.

Nhưng hiện giờ, nó lại tắt ngấm???

Gần như là theo bản năng, Bạch Dật lập tức nín thở.

Cũng không biết vì sao, gã lại có thể rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ trong phòng đang dùng một loại tốc độ rất khó có thể phát hiện ra, từ từ giảm xuống.

Nhưng cái lạnh này rất lạ thường.

Nó không phải cái lạnh của thời tiết, mà là... Âm u lạnh lẽo.

Bạch Dật lại theo bản năng, nuốt một ngụm nước miếng xuống. Gã quyết định xốc cái chăn trên người lên, mặc lại quần áo cho ngay ngắn, rồi khẩn trương đi về phía cánh cửa.

Một bước.

Hai bước.

Chậm rãi tới gần.

Phải biết rằng, ở phía trên cánh cánh cửa sắt này có một khung cửa sổ bằng thủy tinh. Lúc bình thường, những thủ vệ kia sẽ thường xuyên nhìn trộm gã thông qua khung cửa sổ nhỏ ấy, tại góc trên bên phải còn có camera giám sát.

Nhưng ở thời điểm hiện tại, Bạch Dật vừa phát hiện thêm một điều lạ thường khiến trong lòng gã càng thêm khẩn trương.

Đó là điểm đỏ quen thuộc, bên trên chiếc camera giám sát kia cũng đã biến mất rồi. Như thể cả khu vực này đã rơi vào trạng thái mất điện.

Gã nín thở.

Hồi lâu sau, Bạch Dật cố lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ nhỏ ấy.

Từng tấc, từng tấc một, từ từ tới gần.

Trong quá trình này, gần như trái tim trong lồng ngực gã đã trồi lên tới cổ họng rồi.

Bởi vì gã rất sợ bên ngoài khung cửa sổ nhỏ kia sẽ đột nhiên xuất hiện một đôi mắt hoặc là một bàn tay máu.

Gã thề nếu thứ đó thực sự xuất hiện, gã sẽ bị dọa tới vỡ mật luôn.

Nhưng không có.

Ánh mắt Bạch Dật xuyên thấu cánh cửa sổ thủy tinh kia, nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài hành lang là một mảnh hắc ám, nó tĩnh lặng tới mức làm người ta hoảng sợ.

Bởi vì cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình qua cánh cửa sổ thủy tinh kia thôi.

Tới lúc này, trái tim vốn đang treo lên cao cao của gã, cuối cùng cũng chậm rãi hạ xuống dưới.

Bạch Dật cúi đầu, nhẹ buông lỏng một hơi.

Có lẽ… đây chỉ là tình huống cúp điện thông thường thôi.

Bởi vì sau khi trở về từ thế giới hắc ám, gã cứ có cảm giác thần kinh của mình hơi bị nhạy cảm quá mức. Gần như mọi thời mọi khắc gã đều có cảm giác mình đang bị một đôi mắt nào đó ẩn trong bóng tối, âm thầm nhìn trộm, khiến cho tính tình thay đổi, tinh thần luôn rơi vào trạng thái cảnh giác, đa nghi.

Nhưng … không có chuyện gì là tốt rồi.

Nếu ở Lam tinh cũng gặp phải tình huống như bên trong thế giới linh dị, mà bên cạnh không có tồn tại vô địch giống như đại ca, chỉ sợ cái mạng nhỏ của gã… thực sự muốn ngã xuống nơi này rồi.

Bạch Dật khẽ thở ra một hơi, lau mồ hôi lạnh trên đầu, theo bản năng đã muốn quay đầu trở lại vị trí.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc này, đột nhiên dư quang trên khóe mắt gã rơi xuống khung cửa sổ nhỏ bên kia. Rồi chỉ trong nháy mắt, toàn bộ tóc gáy lập tức dựng đứng lên.

Đúng vậy.

Đúng là bên ngoài cửa sổ chẳng có cái gì cả.

Nhưng hình ảnh phản chiếu trên cánh cửa sổ thủy tinh kia có thực sự là gã hay không?

Bởi vì vừa nãy, gã có chú ý tới, bản thân ở bên ngoài đã chuẩn

bị quay đầu đi rồi, nhưng động tác của cái bóng in trên cánh cửa sổ bằng thủy tinh nọ lại hoàn toàn không khớp!

Nhưng… nếu cái bóng trên khung cửa sổ kia không phải gã, thì nó là ai?

Nghĩ đến đây, bàn tay Bạch Dật lập tức trở nên run rẩy, sắc mặt cũng từ từ thay đổi, chuyển thành một mảnh tái nhợt.

Rồi cứ thế, gã cứng ngắc mà quay đầu lại. Cái bóng giống gã như đúc ở trên cánh cửa sổ thủy tinh kia vẫn đang gắt gao nhìn chằm chằm vào gã.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc này, đột nhiên hình ảnh kia lại nở một nụ cười thật tươi: "Tìm được mày rồi."

Sắc mặt Bạch Dật đại biến, toàn thân nổi đầy da gà, trong lòng vô cùng hoảng sợ, gã lập tức quay đầu, lùi về phía sau.

Nhưng đúng vào thời điểm Bạch Dật quay đầu lại, thì ở sau lưng, gã lập tức trông thấy một lão giả đầu bạc toàn thân đầy máu, đang gắt gao nhìn chằm chằm vào mình.

Gần như chỉ liếc mắt một cái. Bạch Dật đã nhận ra lão giả kia.

Lão chính là một vị quan lớn được bên trên phái xuống, đại diện cho chính phủ, xây dựng lên tổng cục siêu nhiên này.

Nhưng giờ khắc này, lão lại đứng lặng ở nơi đó, trông giống như một bộ thi thể.

Hoa lạp—— Đột nhiên lão giả kia há miệng, chỉ trong nháy mắt, cái miệng của lão đã bành trướng ra, dài tới hai mét, giống như một cái vực sâu hun hút, trực tiếp bao phủ Bạch Dật vào bên trong.

Một tiếng hét đầy thê lương thảm thiết lập tức vang vọng

khắp phòng.

...

"Bạch Dật!"

Trong dãy hành lang bên ngoài cánh cửa phòng của Bạch Dật, vị linh môi kia với khuôn mặt vô cùng khẩn trương, dẫn theo mấy chục anh bộ đội đặc chủng được võ trang hạng nặng và nhóm lãnh đạo cấp cao của tổng cục, nhanh chóng đi tới trước cửa phòng Bạch Dật.

Bọn họ lập tức lấy chìa khóa ra, muốn mở cửa.

Nhưng cũng không biết vì sao, cánh cửa lại cứng đờ, không chút suy chuyển, như đã bị hàn chết vào khung rồi, có làm thế nào, cùng khó có thể đẩy ra được.

Mà bên trong khung cửa sổ thủy tinh cũng là một mảnh hắc ám.

"Đã xảy ra chuyện rồi! Quả nhiên ... mục tiêu của bọn họ chính là cậu thiếu niên kia!" Vị linh môi ấy cắn răng nói, sau đó vội vàng nhìn thoáng qua dãy hành lang hắc ám trước mặt, hàn ý âm lãnh gần như đã bao phủ lấy toàn thân cô.

Cô ấy không dám kéo dài thêm nữa, lập tức ngồi xuống dưới đất, lấy ra một con hình nhân bằng giấy ở trên người, sau đó dán người giấy nọ lên cánh cửa trước mặt, lại dứt khoát cắn vỡ ngón tay mình, nhanh chóng vẽ một cái phù văn huyết hồng lên trên người giấy nọ.

Xong xuôi mấy việc này, cô ấy nhắm hai mắt lại, ngón tay thoăn thoắt đánh ra một loạt những thủ thế phức tạp. Cánh môi rung động liên tục, không ngừng tụng niệm một chuỗi chú văn tối nghĩa.

Sau đó, đột nhiên vị linh môi này ngừng mọi hành động lại, mở to hai mắt, cắn răng nói: "Em gái, đều dựa cả vào em."

Chương 436: Một Đường Sinh Cơ!

Ông —— Đột nhiên nửa cái mặt quỷ lại trống rỗng hiện ra, tạo thành một loại hình ảnh quỷ dị tựa như có hai cái bóng chồng chất lên nhau ngay trên nửa khuôn mặt của vị linh môi này.

Mà người giấy vừa được đính lên cánh cửa sắt kia lại lập tức áp sát lên cánh cửa, gần như đã hòa hợp thành một thể với nó.

Lượng lớn máu tươi "Ào ào ào" phun ra từ trên người giấy nọ, mà cánh cửa sắt đang bị nó bám dính vào cũng nhanh chóng chuyển thành một đống mục nát, tả tơi.

"Phá cửa!" Linh môi kia cắn răng rống to.

Nhóm bộ đội đặc chủng bên người cô ấy không chút do dự, lập tức dùng báng súng nặng nề nện thẳng xuống cánh cửa trước mặt.

Cửa sắt ầm ầm đổ sụp.

Ngay khoảnh khắc đó, một tiếng kêu thê lương đầy hoảng sợ vốn bị cánh cửa sắt kia ngăn cách, cũng lập tức truyền ra.

Bọn họ lập tức nhìn thấy, Bạch Dật đang ở trong phòng với toàn thân bị một lớp dịch nhầy bao phủ, gần như nửa người trên của cậu thiếu niên này đã hoàn toàn bị lão giả đầu bạc kia nuốt vào trong miệng rồi, chỉ còn lại hai chân gã, vẫn đang liều mạng tiếp tục kiên trì giãy giụa.

"Bạch Dật!" Sắc mặt cả đám người đại biến.

"Đừng nổ súng! Vương trưởng quan đã bị nữ quỷ kia phụ thân, chuẩn bị trừ ma!" Linh môi kia rống to một tiếng, hai vị trung niên bên người cô ấy lập tức cắn răng xông thẳng vào trong phòng, trực tiếp vươn tay tới, hai mắt nhíu lại, để lộ ra hai sợi dây chuyền có gắn thánh giá thuần một màu trắng trong lòng bàn tay.

Một câu chú văn bằng tiếng Latin cổ tối nghĩa vang lên.

Hai cây thánh giá nọ lập tức tản ra từng luồng ánh sáng nhạt.

Dưới tác dụng của chú văn, lão giả sắp cắn nuốt toàn bộ thân thể Bạch Dật chợt phát ra một tiếng rít gào, toàn thân từ trên xuống dưới phun ra một luồng khói đen dày đặc, không ngừng giãy giụa, chuyển đổi.

Linh môi kia cắn răng, lập tức cùng với mấy người bộ đội đặc chủng, dùng sức mà kéo Bạch Dật từ bên trong cái miệng khổng lồ của lão giả kia ra ngoài.

“Này! Cậu còn sống không? Còn sống mau nói một câu xem nào!"

Lúc này, toàn thân Bạch Dật đều bị một lớp dịch nhầy phủ kín, ánh mắt trống rỗng, thoáng mở miệng mấp máy hai cái, sau đó run rẩy lau mặt mình, nói: "Không... Không có việc gì... Tôi... Đã gặp phải chuyện còn khủng bố hơn rồi..."

Linh môi kia lập tức ngẩng đầu, cắn răng nói: "Chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này. Theo tôi suy đoán, bọn họ không chỉ phái một con tà vật xâm nhập vào nơi này đâu, tôi đã tìm cách phong ấn mấy cánh cửa bên ngoài rồi, nhưng hẳn là chúng cũng không chống đỡ được bao lâu!"

Cô ấy vừa nói xong đã vươn tay, vội vàng kéo Bạch Dật theo, rồi xoay người nói với hai trung niên kia: "Mau! Chúng ta phải đi mau!"

Nhưng ngay khi cô gái nói xong, đột nhiên Bạch Dật chú ý tới một cái bóng đen vừa bay lướt qua khung cửa sổ thủy tinh, sắc mặt gã đại biến, lập tức đã nghĩ đến cái bóng phản chiếu của mình lúc trước.

"Cẩn thận! Nơi này không chỉ có một con ác linh!"

Đáng tiếc, gã phát hiện ra quá muộn.

Ngay khoảnh khắc ấy, một người bộ đội đặc chủng đang đứng phía sau bọn họ chợt chấn động toàn thân, ánh mắt trực tiếp chuyển thành trống rỗng, khẩu súng trong tay gã dứt khoát thay đổi phương hướng, bắn thẳng về phía họ.

Phanh phanh phanh phanh —— Từng tiếng súng vang lên.

Hai người vốn đang dùng dây chuyền thánh giá ngăn chặn lão giả trong phòng lập tức trúng đạn vào lưng, hộc ra một ngụm máu tươi, trên vai vị linh môi kia cũng tung lên một đóa hoa máu.

Rất nhanh, nhóm bộ đội đặc chủng xung quanh đã phản ứng lại, sắc mặt đại biến, vội vàng xoay người nổ súng về phía người bộ đội đặc chủng vừa kéo cò súng kia.

Chỉ trong nháy mắt, người bộ đội đặc chủng nọ đã ngã xuống trong vũng máu.

Bên trong thân thể đối phương lập tức truyền đến một tiếng cười vui đầy quỷ dị. Sau đó, một bàn tay màu đỏ tươi “Soạt” một tiếng, chui ra từ sau lưng người bộ đội đặc chủng nọ.

"Đi mau!" Vị linh môi kia ôm bả vai, hốt hoảng kêu to. Cô ấy nhanh chóng túm lấy cánh tay Bạch Dật, trực tiếp kéo gã chạy ra khỏi phòng.

Nhưng hai người trung niên vừa trúng đạn đang ở trong phòng kia còn chưa kịp lao ra ngoài cửa, cánh cửa trước mắt đã bị một

luồng lực lượng âm lãnh ảnh hưởng, “Rầm” một tiếng đóng chặt lại, trong phòng nhanh chóng truyền ra từng tiếng xé rách cùng với âm thanh thét chói tai.

Vị linh môi ấy và Bạch Dật đều biến sắc mặt.

Bọn họ lập tức xông lên, muốn phá cánh cửa nọ, nhưng lại một lần nữa, cánh cửa kia đã bị đóng chặt lại, không thể mở ra được.

Lúc này, ở một bên khác của hành lang lại truyền đến âm thanh cánh cửa bị phá vỡ. Sau đó là những tiếng “Vù vù” tựa như có vô số con côn trùng đang đập cánh, cùng với âm thanh kim loại ma sát chói tai.

Dưới ánh sáng của chiếc đèn pin trên tay, từng con "Người" toàn thân trắng bệch, đang bò dọc theo hành lang và trần nhà, dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi nhanh chóng đi tới vây quanh bọn họ.

Chúng nó đã đột phá phong tỏa rồi!

Những người bộ đội đặc chủng kia lập tức nâng họng súng lên, cắn răng một cái, rồi vừa rít gào vừa bóp cò súng nhắm thẳng vào những con quái vật kia, lưỡi lửa dày đặc không ngừng phát ra những âm thanh “Đát đát đát” trút xuống vào đám quái vật bên trong hắc ám.

"Trưởng quan! Đi mau! Để chúng ta tới ngăn cản bọn họ! Đi mau đi!"

Sắc mặt vị linh môi kia lập tức trở nên trắng bệch, cô ấy cắn răng, không do dự thêm, vội vàng nắm lấy cổ tay Bạch Dật, nhanh chóng chạy như điên về chỗ càng sâu hơn bên trong hành lang.

Cô ấy biết… Bọn họ cũng không chống đỡ được bao lâu.

Bởi vì thứ mà bọn họ đang phải đối mặt loa chính là những sinh vật siêu nhiên, hoàn toàn không thể giải quyết chúng nếu chỉ dựa vào vũ khí nóng được.

Nhưng tình huống quá mức nguy cấp, cô ấy đã không thể chú ý được nhiều như vậy. Khả năng sống sót duy nhất của bọn họ, chính là tìm ra và tập hợp với một tiểu độc trừ ma khác.

Chỉ như vậy, bọn họ mới có một đường sinh cơ.

"Đây… rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy?" Sắc mặt Bạch Dật tái nhợt, gã không nhịn được nữa lập tức mở miệng hỏi: "Không phải nơi này là tổng cục siêu nhiên sao? Vì sao lại có nhiều quái vật như vậy?"

Giờ khắc này, thậm chí gã còn cho rằng, bản thân mình vừa một lần nữa quay trở về thế giới hắc ám, trở về ngôi nhà hạnh phúc kia rồi.

Chương 437: Ma Xui Quỷ Khiến!!!

Vị linh môi kia gắt gao ôm lấy vết thương do bị súng bắn trên vai, vừa kéo theo Bạch Dật không ngừng chạy trốn về phía trước vừa thở dốc nói: "Tới bây giờ cậu còn chưa rõ tình huống sao? Cậu là người duy nhất còn sống trở về từ Cõi Chết, cho nên tổ chức đã từng hiến tế cậu qua bên đó, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu, ngược lại bọn họ còn càng thêm cuồng nhiệt muốn biết được càng nhiều tin tức về thế giới kia từ trong miệng cậu hơn!"

"Có lẽ cậu sẽ không chết, nhưng rơi vào trong tay bọn họ, cậu sẽ sống không bằng chết!"

"Tổng cục siêu nhiên vừa mới được thành lập vài năm, nội tình của chúng tôi còn chưa đạt tới trình độ đủ để đối phó với những kẻ tà ác kia. Chính vì bọn họ nắm bắt được điểm này, mới có thể không chút kiêng nể phát động xâm lấn chúng tôi!"

Bạch Dật run rẩy cả người, vừa chạy trốn vừa hỏi: "Vậy hiện giờ chúng ta nên làm gì?"

Linh môi kia cắn răng, đưa ánh mắt tràn đầy tơ máu nhìn gã, nói: "Chạy xuống khu lưu trữ dưới lòng đất! Nơi đó chứa các loại tiêu bản ô uế và mảnh nhỏ của đám yêu ma quỷ quái do chúng tôi mang về từ khắp các nơi trên thế giới trong vài năm vừa qua..."

"Nếu... Tôi nói là nếu..."

"Nếu tiểu đội trừ ma chúng tôi cũng đoàn diệt, thì có lẽ, hi vọng duy nhất để cứu vớt cậu..."

Cô ấy thở hổn hển, gắt gao túm chặt lấy bả vai nhuộm máu: "Chính là vị đại ca quái vật ở thế giới hắc ám của cậu kia."

Toàn thân Bạch Dật run lên, gã lập tức theo bản năng nhìn xuống tờ giấy nhăn nhúm dính máu trong tay mình, thứ vừa được chính tay gã khắc xuống một nửa hoa văn của trận pháp nghi thức.

Trong đầu gã lập tức hiện lên nụ cười lạnh với khóe môi ngậm thuốc lá, và bàn tay khiêng cưa điện, cầm súng lục của Lâm Ân đại ca.

Đúng vậy!

Gã còn có đại ca!

Nếu Lệ Quỷ và quái vật đáng sợ, thì đại ca của gã chính là tồn tại càng thêm khủng bố, khiến đám Lệ Quỷ và quái vật kia trông thấy đều phải gọi một tiếng ba ba!

Gã nghiến răng, lập tức đẩy nhanh tốc độ.

...

Cùng lúc đó, tại thành Hắc Dạ thuộc thế giới hắc ám.

Lâm Ân mặc trang phục Dạ Y, ôm lấy tiểu Loli Trái Trái đang trong tình trạng say rượu tới choáng váng, mơ hồ, ma xui quỷ khiến thế nào lại bước vào một khách

Tuy hắn không quá buồn ngủ, cũng không quá mệt mỏi, nhưng không biết vì sao, lại đột nhiên như ma xui quỷ khiến mà muốn thuê một phòng để chiêu đãi chính bản thân mình.

ヽ(￣▽￣)?

Đương nhiên, nếu thực sự muốn hỏi lý do, cũng không phải hoàn toàn không có.

Trái Trái đáng thương đã tự làm mình say mèm, chẳng lẽ kẻ làm chủ như hắn không nên quan tâm và bảo vệ vị tiểu năng thủ [1] này của mình một cách chu đáo hơn?

[1] : Có thể hiểu từ “tiểu năng thủ” là một người thuần thục nắm giữ kỹ năng nào đó hoặc đặc biệt am hiểu một loại công tác nào đó, nhưng cũng có thể hiểu nó là “cánh tay đắc lực” ^^!

Đặt một phòng, để cho Trái Trái yên ổn nằm ngủ trên chiếc giường êm ái, chẳng lẽ không phải chuyện mà một vị chủ nhân tốt nên làm?

Ai nha!

Không cẩn thận đã quên mất tiểu Loli Trái Trái vốn dính liền cùng một chỗ với hắn rồi.

Vốn dĩ hắn còn muốn chia phòng ngủ, nhưng… nếu cả hai người bọn họ vốn đã dính liền cùng một chỗ với nhau, thì thực sự khó mà phân chia ra được!

Cũng chỉ có thể đặt một phòng mà thôi.

Thật là phiền não mà!

"Tôi đặt một phòng, cần nội thất bên trong xa hoa một chút, im lặng một chút, hiệu quả cách âm tốt một chút. Tôi muốn có cảm giác ngủ ngon, không muốn bị quấy rầy, đã hiểu chưa?"

Trước quầy lễ tân, Lâm Ân nhắm mắt lại, trong lòng ôm tiểu Loli Trái Trái đang “O o” ngủ say, gương mặt lờ đờ, đầy hơi rượu, thậm chí còn chảy nước miếng.

Vừa nhìn đã thấy yêu cầu này cực kỳ chính đáng rồi!

Chủ khách sạn liếc mắt nhìn cô ấy một cái, khụ khụ hai tiếng mới mở miệng nói: "Vị tiên sinh này, nơi này của chúng tôi là

khách sạn đứng đắn... Tôi muốn khuyên ngài nên thiện lương một chút..."

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Tôi không giống người thiện lương sao?"

Chủ khách sạn lau mồ hôi lạnh trên đầu, tiếp nhận tiền khô lâu và tiền boa Lâm Ân vừa đặt trên bàn, nhanh chóng nhét tiền boa vào trong túi tiền, nói: "Giống, giống, phòng của ngài ở trên lầu, là gian cuối cùng bên tay trái, những phòng xung quanh đều không có khách, rất yên lặng, các loại trang thiết bị bên trong đầy đủ mọi thứ..."

"Hóa đơn."

"Ách, cái gì là hóa đơn?"

"Chính là biên lai đó, tôi đi đặt phòng mất bao nhiêu tiền cần phải có bằng chứng mang về."

"Ngài cần bằng chứng để làm gì?"

"Lúc về tôi còn phải tìm chủ mẫu nhờ chi trả."

"???"

...

Vài phút sau, Lâm Ân cầm theo hóa đơn, ôm tiểu Loli Trái Trái đã say khướt trong lòng, vẻ ngoài nhàn nhã, ung dung tiến về phía căn phòng của mình, trực tiếp đẩy cửa phòng ra.

(￣□￣)

Cho nên hắn mới nói, sẽ để cho Trái Trái ăn uống thả cửa, không cần biết phải mất bao nhiêu tiền cũng không có vấn đề gì.

Đúng là không phải tiền của mình nên tiêu xài thoải mái thật!

Có cảm giác, hắn nhận chức còn chưa đến một ngày, nhưng đã có giác ngộ trở thành một tên bác sĩ tà ác mục nát quan liêu rồi!

Lâm Ân dùng gót chân đá cửa phòng đóng lại. Lúc này ở trong phòng cũng chỉ còn hai người bọn họ. Hắn lập tức chú ý tới khung cảnh bên trong, dường như chủ khách sạn đã an bài cho hắn một căn phòng khá là đặc thù.

Ngoại trừ im lặng, trong phòng này được rải đầy những bồn hoa hồng nở rộ, xinh đẹp, trên chiếc giường lớn đặt giữa phòng còn có một tấm mành bằng lụa mỏng mờ mờ ảo ảo.

Nhưng điều kỳ quái nhất chính là trên vách tường có treo đầy những bức tranh sơn dầu nghệ thuật vẽ một đám thiếu nữ đang đỏ mặt, nhìn chằm chằm về phía giường.

Lâm Ân: "..."

Hắn có cảm giác chủ khách sạn đã hiểu lầm ý tứ của hắn rồi.

Bởi vì không cần biết nhìn như thế nào, cũng có cảm giác nơi này là một căn phòng không quá đứng đắn, chuyên môn chuẩn bị cho nhóm cẩu nam nữ thích lén lút chạy ra bên ngoài hẹn hò bí mật.

Nơi này có ổn không đây?

Lâm Ân có chút suy tư, lập tức liếc mắt một cái nhìn về phía tiểu Loli Trái Trái đang ngáy o o, ngủ vù vù trong lòng mình.

Khẳng định là không ổn lắm đâu!

Chương 438: Thiên Sứ Và Ác Quỷ!!!

Mười mấy giây sau, ma xui quỷ khiến thế nào Lâm Ân lại quyết định đặt tiểu Loli Trái Trái đã say khướt lên chiếc giường mềm mại trước mặt kia.

Đương nhiên, là một chủ nhân, trong đầu Lâm Ân thực sự không có một chút ý tưởng tà ác nào đó, ví dụ như nhân cơ hội này, thuận thế đẩy ngã Trái Trái rồi sáp sáp hai cái xem sao.

Suy cho cùng, dù Lâm Ân hắn vô sỉ tới cỡ nào, cũng không nên sinh ra thứ dục vọng kỳ quái như vậy đối với tay trái của chính mình.

Tuy hiện tại, tay trái của hắn đang là một cô bé đáng yêu, lại còn uống rượu, dù hắn có mang cô ấy ra đùa nghịch như thế nào, người ta cũng không sinh ra phản ứng kháng cự quá lớn, nhưng nói cho cùng, làm như thế thực sự không tốt tí nào đâu.

Tuy trong đầu nghĩ như vậy, nhưng Lâm Ân lại biết, nếu hắn cứ một mực đứng như thế nào, thì không chỉ một mình hắn không thoải mái, ngay cả Trái Trái cũng rất khó ngủ yên ổn được, dù sao hai người bọn họ cũng dính liền cùng một chỗ, nếu muốn ngủ ngon, đương nhiên là phải cùng nhau nằm xuống mới được.

Hơn nữa, không phải trước kia hắn và Trái Trái vẫn ngủ cùng nhau trong một ổ chăn ư?

Cho nên hai người bọn họ ngủ chung là một chuyện vô cùng bình thường đó.

Có đúng không nào?

Nghĩ đến đây, Lâm Ân khẽ động ý niệm trong đầu, bộ chế phục Dạ Y trên người đã tự động rời khỏi thân thể, rồi chỉnh tề treo trên móc quần áo trong phòng, còn hắn, lập tức ngã xuống chiếc giường mềm mại kia.

Bởi vì nó mềm mại quá mức, mà Lâm Ân lại nặng như vậy, khiến cho hắn vừa nằm lên một cái là mặt giường lập tức trũng sâu xuống. Trong khi tiểu Loli Trái Trái lại nhẹ…

Mọi người hình dung ra chưa?

Một bên nặng, một bên nhẹ, bên nặng làm cho mặt giường lõm xuống, đương nhiên bên nhẹ sẽ lập tức lật mình, rơi xuống dùng rồi.

Ngay sau đó, thân hình nhỏ xinh của Trái Trái đã dính sát vào Lâm Ân bên cạnh, trong miệng cô ấy phát ra một tiếng kêu nho nhỏ như trẻ con đang ngái ngủ.

Không được!

Không được rồi!

Trong đầu Lâm Ân lập tức nổ tung, xuất hiện hai con ác ma và thiên sứ với lập trường và hình thể đối chọi gay gắt.

Thiên sứ: "Lâm Ân! Sao ngươi lại như vậy được? Vì sao trong đầu ngươi lại nảy sinh ý định tà ác như thế? Tuy Trái Trái rất đáng yêu, nhưng lợi dụng lúc cô ấy quá chén mà pằng pằng người ta như thế, trái tim ngươi thực sự không biết đau sao?"

Ma quỷ: "Không, Lâm Ân, đây chính là cơ hội thật tốt ngàn năm một thuở đó. Ngươi cứ thử suy nghĩ một chút mà xem, chẳng lẽ Trái Trái không đáng yêu ư? Chẳng lẽ cô ấy không thuần khiết ư? Không mềm mại ư? Hơn nữa, lúc trước chủ khiêu khích ngươi

mẫu như vậy, chẳng lẽ ngươi còn có thể chịu đựng được à?"

Thiên sứ (phẫn nộ): "Nói đùa gì vậy! Lâm Ân, Trái Trái chính là tay trái của ngươi đó, làm sao ngươi có thể làm ra loại chuyện không đạo đức thế này? Nếu ngươi nhân cơ hội này mà sáp sáp Trái Trái, ta dám chắc là Trái Trái sẽ rất thương tâm, rất tức giận. Ngươi sẽ làm tổn thương trái tim của Trái Trái mất! Từ nay về sau cô ấy sẽ không bao giờ để ý đến ngươi nữa!"

Ma quỷ (nghiêm túc): "Không! Lâm Ân, không nên nghe lời nó! Ngươi phải biết rằng, Trái Trái chính là tay trái của ngươi đó, cho nên đây là chuyện mà cô ấy nên làm, chẳng lẽ đó không phải thao tác mà phần lớn những cậu con trai đều am hiểu? Lại nói, trước kia Lâm Ân ngươi thuần thục như vậy, vì sao sau khi mô phỏng biến hóa Trái Trái xong, ngươi lại thay đổi, trở nên do do dự dự rồi? Không phải đây vốn là một chuyện rất bình thường ư?"

Thiên sứ (nổi giận): "Không, không bình thường một tí nào! Làm sao có thể coi là bình thường được chứ? Ngươi… tên ma quỷ này! Bây giờ Trái Trái chính là một cô bé đáng yêu đó!"

Ma quỷ (buồn cười): "Chẳng phải như thế càng làm người ta thêm hưng phấn sao? Hơn nữa tự mình sáp sáp chính mình, đâu có phạm pháp? Ngươi nghĩ mà xem, có phải một cô gái mọc ra trên người mình, thì vốn đã được trời định sẽ là vật sở hữu của mình rồi? Hơn nữa ta cũng vô cùng thích Trái Trái như vậy!"

Thiên sứ (nổi giận): "Phi! Ngươi gọi đó là thích hả? Ngươi là thèm khát thân thể của người ta mới đúng, ngươi là thứ thấp hèn, đê tiện!"

Ma quỷ (thẹn quá hoá giận): "Ta nhịn ngươi rất lâu rồi đó, ngươi đừng có lên mặt, không biết điều! Cẩn thận ta xử lý ngươi luôn đó!"

Thiên sứ (nổi giận): "Ta cũng sớm nhìn ngươi đến khó chịu rồi,

có giỏi thì phóng ngựa đi tới đây! Ta còn sợ ngươi sao? Đánh chết ngươi! Đánh chết ngươi!"

Ngay sau đó, hai tên tiểu nhân ở trong óc Lâm Ân đã nổi giận đùng đùng rồi lao vào ẩu đả với nhau, đánh đến không thể gỡ ra nổi.

Lâm Ân nhăn nhó như nhức trứng, lập tức đưa tay xoa huyệt Thái Dương.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt và gay gắt, tới cuối cùng, đại chiến cũng chấm dứt với kết quả là Lâm Ân thiên sứ chiếm thế thượng phong.

Nói cho cùng, Lâm Ân hắn vốn là một người có phẩm chất đạo đức tốt đã trải qua rèn luyện, rất khó để gạt bỏ lương tâm mà làm ra loại chuyện ác liệt, thừa nước đục thả câu thế này.

Nhưng mà... Lâm Ân liếc mắt một cái nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại mũm mĩm của Trái Trái chỉ cách mình không đến 2 cm kia…. Những lời ma quỷ nói cũng không phải không có đạo lý...

Khẳng định là không thể sáp sáp được rồi, hành động đó không phù hợp với tiêu chuẩn đạo đức của hắn, nhưng thơm một cái, hẳn là không thành vấn đề đâu nhỉ?

Nói xong, Lâm Ân lập tức nghiêng người qua, nhìn khuôn mặt đỏ bừng và cái miệng nhỏ nhắn như trái anh đào của Trái Trái, rồi chậm rãi vươn tay phải tới, vòng vào gáy cô bé.

Rồi lén lút, từng chút từng chút một xích qua, và nhẹ nhàng ấn một cái xuống khuôn miệng nhỏ nhắn của cô bé, làm đôi môi mềm mại kia thoáng biến đổi hình dạng một chút.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu đặc thù: mạo phạm làm trái đạo đức, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 mạo phạm làm trái đạo đức】: Ở thời điểm ký chủ hôn trộm bất cứ một cô bé nào đang ở trong trạng thái say rượu, sẽ có xác suất nhận được thành tựu đặc thù theo phương hướng biến thái này. Làm một con người thì không thể, ít nhất là không nên làm như vậy. Hành động này đã nói lên rằng, ký chủ vừa tiến thêm một bước đầy tội ác, về phía hình tượng lolicon biến thái mà một con người bình thường không thể, ít nhất là không nên làm. Ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: Vui sướng ＋20, tội ác ＋1, thể chất ＋2, tốc độ bắn ＋2

Chương 439: Lựa Chọn Của Lâm Ân!!!

【 đinh! Chúc mừng ngươi hoàn thành nhiệm vụ dài hạn: Phản ứng của thân thể (giai đoạn thứ hai), trong lúc ở chung cùng biến dị thể, không để biến dị thể phát hiện ra chân tướng, sau khi xử lý ngươi, cô ấy cũng không có việc gì! 】

【 đinh! Ngươi phát động giai đoạn thứ ba của nhiệm vụ lựa chọn. 】

【 nhiệm vụ một: Độc chiếm biến dị thể 】: Mạnh mẽ xâm phạm biến dị thể của chính mình, cũng đề cao độ phục tùng và độ sáp sáp của cô ấy đến giá trị chỉ định, có thể mở ra giai đoạn tiếp theo của nhiệm vụ, khen thưởng nhiệm vụ: độ sáp sáp của Trái Trái ＋20, độ phục tùng ＋20, kinh nghiệm 2000, khen thưởng đặc thù x1

【 nhiệm vụ hai: Thân mật với biến dị thể 】: Sau khi đề cao độ hảo cảm của biến dị thể đối với chính mình lên tới mức tin cậy, có thể mở ra giai đoạn tiếp theo của nhiệm vụ, khen thưởng nhiệm vụ: độ hảo cảm của Trái Trái ＋20, độ tin cậy ＋20, kinh nghiệm 2000, khen thưởng đặc thù x1

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống vừa truyền đến bên tai, vẻ mặt Lâm Ân lập tức trở nên cứng đờ.

Lại phát động nhiệm vụ!

Hơn nữa… có vẻ như nó còn là nhiệm vụ bồi dưỡng có chi nhánh để lựa chọn!

Lâm Ân cẩn thận đọc nội dung nhiệm vụ thêm một lần nữa, rồi đưa mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng mê người của Trái Trái trước mắt, trong lòng rung động.

Nói cách khác, từ giờ trở đi, hệ thống sẽ cho hắn hai nhiệm vụ lựa chọn.

Nhiệm vụ đầu tiên rõ ràng là đi theo con đường tà đạo. Vừa nghe giới thiệu đã biết, nếu thực sự lựa chọn con đường này, chỉ sợ trong tương lai Trái Trái sẽ thật sự biến thành một tồn tại hắn độc chiếm hoặc là... (một từ nào đó không thể nói ra được)

Mà nhiệm vụ thứ hai… có vẻ như lựa chọn nhiệm vụ này, mọi chuyện sẽ đi theo phương hướng bình thường, chỉ đơn giản là đề cao độ hảo cảm, làm mối quan hệ giữa hai bên trở nên thân thiết hơn, sau đó biến thành bạn thân...

Lâm Ân: "..."

Cho nên... nó thực sự đã biến thế giới hắc ám này trở thành một trò chơi mô phỏng xã hội rồi?

Lâm Ân khẽ thở ra một hơi, rồi có chút bất đắc dĩ cười khổ mà vươn tay day day huyệt Thái Dương của mình, sau đó hắn nghiêng người, dang chân dang tay thành hình chữ “Đại” (大) nằm trên giường, nhắm hai mắt xuống.

"Được rồi."

"Ta lựa chọn loại thứ hai." Hắn không chút do dự đã đưa ra quyết định của mình.

Bởi vì nếu đây thật sự chỉ là một trò chơi, có lẽ hắn sẽ đi thử nhiệm vụ đầu tiên một chút, thể nghiệm cách chơi cấm kỵ tà đạo này xem sao, nhưng nơi này không phải trò chơi, hắn cũng không phải người chơi, nơi này là thế giới hắc ám hiện thực.

Về chuyện biến Trái Trái thành một loại độc chiếm gì đó, chỉ cần tùy tiện suy nghĩ một chút thôi thì có thể, nhưng nếu thực sự hành động, chẳng phải đã mất hết cả nhân tính rồi?

Cho nên hắn lựa chọn loại thứ hai.

Bởi vì vốn dĩ, cuộc đời này chỉ trao cho ngươi duy nhất một cơ hội mà thôi!

Lâm Ân vươn tay kêu gọi chiếc áo choàng của mình đi tới, quấn thân thể nhỏ xinh của Trái Trái thật chặt chẽ, sau đó lại dùng một tấm thảm, quấn lên người cô ấy thêm một lần nữa, nhìn giống hệt một cái bánh chưng.

Còn Lâm Ân nằm ngay bên cạnh, dứt khoát nhắm hai mắt lại.

Cứ như vậy, trong phòng đã quay về với tĩnh lặng.

Có điều… Lâm Ân vốn không hề chú ý tới, mắt phải của Trái Trái vừa lén lút hé ra một khe, hai má cô ấy phồng lên, nhìn chằm chằm vào gương mặt Lâm Ân đang gần trong gang tấc.

Hóa ra tên ngốc có điểm mấu chốt đạo đức tương đối linh hoạt kia… lại thật sự không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà làm điều xấu?

Kỳ thật ở thời điểm Lâm Ân lén lút hôn một cái lên môi Trái Trái, cô ấy đã tỉnh táo lại rồi.

Trong đầu cô ấy vẫn một mực cho rằng, với tính cách của đầu, khẳng định là sau đó, hắn sẽ hung hăng mà xâm phạm mình.

Nói cho cùng, cô ấy vốn là một bên tay trái của hắn, chính là thứ nên thuộc về hắn, hắn có làm gì cũng không phải chịu một chút gánh nặng tâm lý nào đâu.

Nhưng tình huống sau đó lại làm cô ấy thật sự bất ngờ, bởi vì

tên gian ác kia vốn đã đang chuẩn bị thúc đẩy bước tiếp theo rồi, lại đột nhiên không làm gì nữa.

Cảm nhận được hơi thở đều đều của người kế bên, Trái Trái phồng hai má, mở to mắt nói:

"Hóa ra... ngươi cũng không phải một tên bất trị..."

Sau đó, cô ấy lén lút thò bàn tay bé nhỏ, mũm mĩm của mình từ bên trong chiếc áo choàng ra ngoài, ôm tâm lý muốn chơi đùa một chút, nhẹ nhàng chọc chọc vào chóp mũi hắn.

Ngay khi thấy đôi mắt hắn giật giật, Trái Trái lập tức rúc đầu vào trong thảm, giả bộ đang ngủ say.

Ừm! Được rồi!

Cô ấy từ từ nhắm hai mắt lại, khóe miệng xuất hiện một đường cong đầy vẻ hài lòng.

Tha thứ cho ngươi đó!

Tuy ta cũng không muốn thừa nhận, nhưng ngươi đúng là một cái đầu có thể tin tưởng được, ít nhất là không có nhân cơ hội này để xâm phạm Trái Trái.

Như vậy, về sau lúc nói chuyện cùng đầu, thái độ của cô ấy cũng nên tốt hơn một chút.

Ừm.

Chỉ một chút thôi, tuyệt không thể nhiều được.

Bởi vì loại chuyện hắn mô phỏng biến hóa cô ấy trở thành một tiểu Loli thế này, vẫn làm người ta cảm thấy vô cùng bực bội!

Chuyện này… vẫn không thể tha thứ được!!!

【 đinh! Độ hảo cảm của Trái Trái đối với ngươi ＋20】

【 đinh! Độ hảo cảm của Trái Trái đối với ngươi ＋20】

【 đinh! Độ tin cậy của Trái Trái đối với ngươi ＋10】

Im lặng một chút, vẫn nghe thấy hơi thở đều đều của người bên cạnh, rốt cuộc Trái Trái lại không nhịn được, cô ấy thật cẩn thận vươn mười đầu ngón tay từ bên trong áo choàng ra ngoài, rồi chậm rãi mà lặng lẽ thò đôi mắt từ bên trong cái thảm ra ngoài, sau đó nghiêng người, lén lút nhìn sang bên cạnh.

"Oa nha nha nha!"

Giây tiếp theo, đôi mắt trợn tròn của Lâm Ân lập tức chiếm cứ toàn bộ tầm mắt của cô ấy.

"Ngươi không ngủ hả?" Trái Trái hoảng hốt hét lên (ΩДΩ).

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, nói: "Đương nhiên là không ngủ rồi, ta có buồn ngủ đâu, nhưng ta thực sự không ngờ Trái Trái ngươi lại học được cách giả vờ ngủ rồi. Chẳng lẽ từ nãy đến giờ ngươi vẫn tỉnh?"

Ánh mắt Trái Trái vội vàng trốn đi, cô ấy trừng lớn hai mắt, sắc mặt chuyển thành một mảnh đỏ bừng, vội vàng giấu nửa khuôn mặt mình xuống dưới tấm thảm, mở miệng o (≧ 口 ≦)o chối bay chối biến: "Làm... Làm sao có! Ta chỉ không cẩn thận mới tỉnh lại một chút thôi, có vấn đề gì sao? Chẳng lẽ ngươi còn không cho phép ta tỉnh lại?"

Hệt như một cô bé hoảng hốt vì bị người ta bắt quả tang đang lén lút làm chuyện xấu xa!

Chương 440: Săn Đuổi!!!

Lâm Ân lập tức nhích lại gần, nhỏ giọng nói bên tai cô ấy: "Chẳng lẽ lúc ta hôn ngươi một cái, ngươi cũng tỉnh lại rồi?"

Trái Trái vốn đang chột dạ trốn trong thảm, nghe được câu này lập tức sợ đến run rẩy cả người, kinh hoảng nói: "Không có! Không có tỉnh! Ta vừa mới tỉnh lại thôi."

Lâm Ân lại ghé sát vào tai cô ấy thêm một chút nữa, mở miệng trêu chọc: "Vậy ư? Thế thì làm sao Trái Trái lại biết ta đã hôn ngươi rồi?"

Trái Trái lập tức trở nên ngây dại, cái miệng há ra, không ngừng thở dốc, ánh mắt trốn tránh, trái tim “Thình thịch” đập không ngừng.

"Kia... Cái kia..."

Lâm Ân cười nhẹ một tiếng với vẻ thú vị vô cùng, hắn lại nhích tới gần cô ấy thêm một chút nữa, chậm rãi nói: "Trái Trái, chẳng lẽ ngươi lại muốn như vậy? Có phải … nếu vừa rồi ta tiến thêm một bước nữa, Trái Trái ngươi vẫn sẽ nằm im, tiếp tục giả vờ ngủ?"

Trái Trái (o□o?) rúc sâu hơn vào trong tấm thảm, nói: "Làm... Làm gì có, ngươi... Ngươi đừng có nói mấy lời kỳ quái như vậy, có được hay không?"

Lâm Ân chậm rãi nói: "Thật sao? Trái Trái, có phải hai lần khảo hạch lúc trước đã làm ngươi bị ảnh hưởng rất lớn rồi? Tới tận lúc này, những ảnh hưởng kia vẫn còn lưu lại bên trong ý thức của ngươi sao?"

Trái Trái đỏ mặt o(////? ////)q nói: "Không... Không có! Ta... Ta đã sớm... ném chúng đi rồi!"

Lâm Ân chậm rãi nói bên tai cô ấy: "Thật ư? Đúng là như vậy hả? Thế thì vì sao Trái Trái ngươi lại đỏ mặt nào?"

Tới lúc này, khoảng cách giữa hai người bọn họ đã rất gần rồi, thậm chí Trái Trái còn có thể rõ ràng cảm nhận được hơi thở của tên Lâm Ân kia đang phả vào mặt.

Cô ấy cố gắng trừng lớn hai mắt, nuốt một ngụm nước miếng xuống, nỗ lực ép cho vẻ mất tự nhiên trên mặt mình, trở nên trấn định lại, nhưng có cố gắng đến mức nào cũng khó mà ngăn được khuôn mặt đỏ ửng này.

Nó đã bán đứng nội tâm của cô ấy mất rồi.

"Đầu... Cái đầu ngu ngốc kia... Ngươi đừng bảo là mình muốn sáp sáp ta thật nhé! Rõ ràng... Rõ ràng là vừa rồi ngươi đã quyết định... Quyết định là không..."

Trái tim cô ấy không ngừng “Thình thịch thình thịch” đập mạnh.

Lâm Ân đưa tay vuốt đuôi lông mày, đôi mắt cong cong như đang cười, nói: "À, ta nói vậy bởi vì vừa rồi Trái Trái ngươi đã uống rượu đến say mèm, đương nhiên là ta không thể nhân cơ hội đó để làm vài chuyện xấu xa được, nhưng nếu Trái Trái ngươi đã tỉnh..."

Bờ môi Lâm Ân đã tiến tới, ghé sát vào tai Trái Trái: "Không phải chúng ta hoàn toàn có thể tỉnh táo mà làm một chút chuyện gì đó ư?"

...

Cùng lúc đó, tại Ma Đô, Lam tinh.

Bên trong thông đạo dưới lòng đất, Bạch Dật và đám người linh môi kia đang cắn răng, gần như đã dùng hết toàn bộ khí lực của mình, để nhanh chóng chạy như điên về phía cuối thông đạo.

Nơi này là khu lưu ngầm dưới lòng đất của tổng cục siêu nhiên, nó tự có thiết bị phát điện của riêng mình.

Nhưng vào giờ phút này, từng cái đèn được treo trên vách tường thông đạo ở đằng sau lưng bọn họ, cứ lần lượt tắt ngấm, từng cái từng cái một, khiến cho một mảnh hắc ám dày đặc không ngừng "Vù vù" đuổi theo bọn họ.

Bên trong hắc ám liên tục vang lên những tiếng rít gào bén nhọn làm người ta muốn phát điên lên.

Là những con quái vật kia!

Chúng nó đã đột phá toàn bộ chướng ngại vật bên trong tổng cục siêu nhiên, sau đó một đường giết xuống thông đạo dưới lòng đất này!

"Mau! Mau lên nào!"

Phía cuối thông đạo, mười mấy anh bộ đội đặc chủng và nhóm mặc trang phục trừ ma, vội vàng hô to về phía bọn họ. Cùng lúc ấy, lưỡi lửa phát ra từ họng súng trên tay những người này cũng không ngừng quét thẳng, xâm nhập vào vùng hắc ám sau lưng.

Đáng tiếc, kể cả khi bị màn lửa đạn dày đặc áp chết, vùng hắc ám kinh khủng sau lưng bọn họ vẫn một mực tiến lại gần, không có bất cứ dấu hiệu gì cho thấy chúng nó sẽ ngừng lại.

Càng ngày càng gần!

Càng ngày càng gần!

Ngay lúc này, mấy người trung niên vẫn một mực đi theo phía

sau lưng Bạch Dật và vị linh môi kia đột nhiên cảm nhận được phía sau mình lạnh ngắt.

Chỉ thấy những bàn tay hư thối, đầy mủ vốn ẩn giấu bên trong vùng hắc ám dày đặc đang đuổi sát sau lưng bọn họ kia, vừa nhanh như cắt vươn tới, "Rào rào rào" tóm được bả vai và hai chân của mấy người trung niên ấy, rồi hung hăng kéo thân thể bọn họ về phía sau.

"Không! Không! Cứu tôi! Phu nhân, mau cứu tôi đi!" Bọn họ hoảng sợ vạn phần.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, thân thể bọn họ đã nhanh chóng bị vùng hắc ám kia cắn nuốt.

Bên trong hắc ám lập tức truyền đến từng tiếng xé rách tàn nhẫn và âm thanh gặm cắn thức ăn.

Gần như chỉ một giây sau đó, tiếng kêu thê lương thảm thiết của mấy vị trung niên kia đã bị chôn vùi bên trong bóng đêm.

Linh môi kia cắn răng, gắt gao kéo Bạch Dật chạy tiếp về phía trước, không dám quay đầu nhìn lại.

Bởi vì con quỷ trong cơ thể cô ấy vừa tiết lộ cho cô ấy biết sự khủng bố nằm bên trong vùng hắc ám đằng sau kia.

Phía sau không ngừng truyền đến những tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Cô ấy biết, toàn bộ những người cô ấy mang theo đến nơi này đều bị chúng nó cắn nuốt cả rồi, mà mục tiêu kế tiếp của đám quái vật kia chính là hai người bọn họ!

Mau!

Mau!

Sắp đến nơi rồi!

Bọn họ nhất định phải sống sót, nếu bị những con quái vật kia cắn nuốt sẽ vạn kiếp bất phục!

Nhưng ngay một giây cuối cùng trước khi bọn họ bước vào cánh cửa kia, vị linh môi ấy lập tức cảm nhận được một luồng khí tức âm lãnh khổng lồ từ phía sau lưng kia, quét lên người bọn họ.

Vẻ mặt cô ấy đại biến, một bàn tay thối rữa trực tiếp tóm được một chân cô, trên chân cô ấy lập tức xuất hiện một vệt ăn mòn tối đen.

Đau nhức "Ầm ầm" truyền đến.

"Đi mau!" Cô ấy quát to một tiếng.

Không chút chần chừ, cô ấy đã dùng sức đẩy Bạch Dật vào trong cánh cửa kia, sau đó cắn răng, trực tiếp làm ra hành động chính xác nhất trong thời điểm này.

Là một người từng trải qua những ngày tháng huấn luyện dai dẳng trong quân ngũ, vào thời khắc sống còn ấy, cô gái linh môi lập tức để lộ ra tính cách tàn nhẫn và quyết đoán của mình.

Gần như trong nháy mắt sau đó, cô ấy đã rút con dao Kukri [1] được giắt trên thắt lưng mình xuống, rồi một dao chặt đứt cánh tay đang nắm lấy cổ chân mình, cuối cùng là nặng nề đụng vào cánh cửa từ bên trong.

Cánh cửa lập tức bị đóng lại.

---

[1] : dao Kukri, dao quân đội Nepal hoặc dao quắm: là một loại dao rựa dài có nguồn gốc từ vùng Nam Á. Các quốc gia gắn liền với hình ảnh con dao này là Nepal và Ấn Độ. Chúng vừa sử dụng

như vũ khí cận chiến vừa như nông cụ tại các quốc gia này. Chúng là vũ khí đặc trưng cho đội quân Gurkhas, là một đội quân thiện chiến gốc Nepal. Nhiều giai thoại xung quanh con dao này, nổi tiếng nhất là con dao này một khi rút ra khỏi vỏ bắt buộc phải dính máu trước khi tra vào vỏ. Đó chỉ là truyền thuyết, nhưng sự nguy hiểm của nó hoàn toàn là thật.

Chương 441: Nếu Tới Cuối Cùng Vẫn Là Chết, Chẳng Thà Cứ Buông Tay Đánh Cược Một Lần!!!

Phải biết rằng, phía trên cánh cửa sắt này đã sớm được nhóm người trừ ma khắc phù văn huyết hồng lên, chúng lập tức bùng lên một mảnh quang mang chói mắt.

Mặc cho vô số những con quái vật ở bên trong hắc ám kia không ngừng rít gào, liên tiếp đánh sâu vào cánh cửa, nhưng tới cuối cùng, chúng vẫn bị ngăn cách ở bên ngoài.

Mấy người trừ ma cắn răng, nhanh chóng đi tới trước cửa lớn, dùng hết toàn lực duy trì cho những phù văn trên cánh cửa có thể vận hành bình thường.

"Tôi là đội trưởng Dương Kha của phân đội trừ ma số ba, sẵn sàng nghe theo chỉ thị của trưởng quan!" Một người đàn ông mặc chiếc áo choàng trắng, đằng sau chiếc áo bào trắng này có khắc hoa văn hình Huyết Thập Tự, đang ôm chặt miệng vết thương đã được băng bó trong ngực, cắn răng, nhanh chóng đi tới trước mặt vị linh môi kia.

Linh môi kia kịch liệt thở hổn hển vài hơi. Tới lúc này, cô ấy mới đưa mắt nhìn mười mấy bộ đội đặc chủng và năm người trừ ma lệ thuộc với phân đội số ba vốn có trách nhiệm canh giữ trong phòng lưu trữ này, nói: "Người của các anh đâu? Chẳng lẽ chỉ có từng này thôi?"

Dương Kha cắn răng, dùng sức mà nắm chặt hai tay nói: "Chúng tôi thương vong thảm trọng. Mục tiêu tập kích đầu tiên của bọn họ chính là chúng tôi. Hiện tại toàn bộ những người trừ ma bên trong tổng cục đều bị lũ ác quỷ kia phân chia tác rời thành nhiều bộ phận khác nhau rồi, chỉ có mấy người chúng tôi là phá vây được."

Linh môi kia đưa ánh mắt nặng nề nhìn về phía nhóm người trừ ma đang nghiến răng duy trì mảnh phù văn màu máu vận chuyển ngăn cản hắc ám bên ngoài, cô ấy lập tức hiểu được rằng, bọn họ tuyệt đối không thủ được nơi này.

Chuyện những con quái vật kia đột phá tiến vào, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Linh môi kia cắn răng nói: "Mục tiêu của bọn họ là cậu thiếu niên này. Cậu ấy là người sống sót duy nhất trở về từ Cõi Chết, bọn họ không đạt được mục đích tuyệt đối sẽ không bỏ qua!"

Dương Kha ngưng trọng mà quay đầu, nhìn Bạch Dật đang kịch liệt ho khan, sắc mặt trắng bệch, nói: "Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Chờ đợi cứu viện sao? Ở thời điểm gặp phải tập kích, ta đã phát ra tín hiệu cầu viện nhóm người trừ ma ở khắp các nơi rồi, nhưng tôi e rằng, chúng ta không thể thủ được nơi này cho đến khi bọn họ tới."

Linh môi kia nghiến chặt hàm răng, lại đưa mắt nhìn về phía những cánh cửa đang đóng chặt đằng sau lưng mình.

Những thứ được cất giữ bên trong cánh cửa kia, chính là các loại tiêu bản ô uế và tà ác do tổng cục bọn họ thu thập từ khắp các nơi trên thế giới.

Sau đó, ánh mắt cô ấy rơi xuống người Bạch Dật, cắn răng nói: "Cậu nhóc, hãy triệu hồi đi!"

Toàn thân Bạch Dật run lên, ánh mắt của đám người đang có mặt trong phòng cũng lập tức đổ dồn về phía gã.

Bọn họ biết, Bạch Dật chính là người trở về từ thế giới khủng bố kia, trên tay gã đang nắm giữ một loại nghi thức có thể triệu hồi một con sinh vật nào đó từ thế giới khủng bố kia tiến vào thế giới này của bọn họ.

Đó là hắc ám triệu hồi, là nghi thức Tà Thần!

"Trưởng quan!" Dương Kha vội vàng vọt tới bên cạnh cô ấy, nói: "Tôi cho rằng, chúng ta cần phải thận trọng cân nhắc trước khi đưa ra quyết định này! Bởi vì đó là nghi thức đến từ Cõi Chết đó!"

"Trước không nói, rốt cuộc cậu ấy có thể thành công triệu hồi đối phương hay không, dù thực sự thành công rồi, chúng ta cũng không thể cam đoan thứ mà cậu ấy triệu hồi tới đây, có phải một tồn tại còn khủng bố hơn đám quái vật ngoài kia hay không!"

"Hơn nữa một khi nghi thức xuất hiện bất cứ loại sai sót gì, rất có khả năng thứ được triệu hồi đến sẽ là quái vật và ác linh càng thêm tà ác, mà tới thời điểm kia rồi, có khả năng toàn bộ chúng ta đều sẽ xong đời đó!"

Linh môi kia cắn răng, gắt gao nắm chặt hai tay, nói: "Tôi biết hành động này có mạo hiểm, nhưng nó cũng là phương pháp cuối cùng có thể cứu được chúng ta! Nếu tới cuối cùng vẫn là chết, chẳng thà cứ buông tay đánh cược một lần!"

Ngay tại khoảnh khắc lời nói của cô ấy rơi xuống, phía bên ngoài cánh cửa chợt truyền đến một tiếng nổ ầm ầm.

Vách tường và mười mấy cái phù văn huyết sắc trên cánh cửa lập tức vỡ tan, trong miệng hai người trừ ma trực tiếp phun máu tươi.

Ngay sau đó, từng cái mặt quỷ há miệng rít gào điên cuồng đã hung hăng xuyên thấu vách tường, cứng rắn chịu đựng ảnh hưởng của phù văn huyết sắc, vẫn hung hăng đột phá vào bên trong.

"Mau!" Linh môi kia xoay người, dùng sức nâng Bạch Dật dậy, đưa gã tiến vào chỗ sâu nhất trong hành lang.

"Cậu còn nhớ phương pháp triệu hồi hay không?" Trên hai mắt cô ấy phủ kín tơ máu, bàn tay nắm lấy tay hắn càng không ngừng rung động.

Bạch Dật cắn răng, lập tức ngồi xuống, rồi nhanh chóng vươn tay, dùng sức mà cắn vỡ ngón tay của chính mình. Gã biết, đã tới nước này rồi, mình tuyệt không thể hốt hoảng và sợ hãi nữa.

Bởi vì toàn bộ gánh nặng đang đổ dồn lên người gã, tất cả bọn họ có thể sống sót hay không, đều phụ thuộc vào hành động của gã lúc này.

"Tôi còn nhớ! Tôi còn nhớ, tôi vẫn còn nhớ!"

Toàn thân Bạch Dật không ngừng rung động, gã đang cố gắng hồi tưởng lại kết cấu của pháp trận nghi thức được ghi trên tờ giấy Lâm Ân đại ca từng đưa cho mình, sau đó dùng máu của chính mình nhanh chóng vẽ nó lên mặt sàn xi măng bên dưới.

Mà ở một bên khác của dãy hành lang, tiếng rít khủng bố kia càng ngày càng trở nên chói tai hơn.

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua.

Bạch Dật cắn chặt răng, tới cuối cùng gã đã dùng máu tươi của chính mình, thành công vẽ ra một cái pháp trận của nghi thức triệu hồi tà ác hoàn chỉnh dưới mặt đất.

Từng đoạn văn tự cũng không ngừng xuất hiện trong đầu gã.

"Không đủ! Chỉ có pháp trận nghi thức là không đủ! Còn cần lượng lớn máu thịt! Lượng lớn thứ ô uế! Và lượng lớn tế phẩm nữa!" Gã chợt ngẩng đầu, tái nhợt đưa mắt nhìn linh môi kia: "Nhưng chúng ta biết đi đâu để tìm mấy thứ đó bây giờ..."

"Đừng quên!" Linh môi kia cắn răng, cắt ngang lời nói của gã: "Nguyên nhân tôi đưa cậu đến nơi này!"

Cô ấy lập tức đứng dậy, dùng thẻ thân phận của mình, nhanh chóng mở ra một cánh cửa bên cạnh.

Bạch Dật lập tức đi theo vào.

Chương 442: Điểm Đặc Thù Của Đại Ca!!!

Ngay tại thời điểm nhìn thấy thứ bên trong, Bạch Dật lập tức cảm thấy lạnh toát cả người, buôn nôn khó tả, rồi không thể nhịn được nữa, gã vội vàng khom lưng nôn mửa tại chỗ.

Bởi vì trong căn phòng này có trưng bày rất nhiều bình chứa. Mà trong những cái bình chứa kia đều là những khối thịt đã thối rữa và xúc thể vặn vẹo được niêm phong, cất giữ.

"Những thứ này... Những thứ này là..." Bạch Dật không ngừng nôn khan, toàn thân run rẩy liên hồi.

Linh môi kia dùng sức di chuyển một cái bình chứa có khắc phù văn màu đỏ, cắn răng nói: "Trong này lưu giữ những tiêu bản máu thịt không sạch sẽ, là xúc thể của những con quái vật đã chúng tôi giết chết khi tới xử lý các sự kiện linh dị phát sinh ở khắp các nơi trong mấy năm nay!"

Phanh —— Cô ấy nặng nề ném cái bình chứa đựng đầy máu tươi và xúc thể trên tay vào vách tường, cả vách tường lập tức bị huyết dịch màu đỏ đen nhuộm đẫm, rất nhiều cục thịt vốn được đựng ngay ngắn trong bình cũng theo đó mà "Rào rào rào" vương vãi xuống đất.

Khí tức buồn nôn làm người ta cực kỳ khó chịu cũng nhanh chóng bao phủ cả hành lang.

"Mau! Mau tới hỗ trợ!"

Bạch Dật run rẩy đứng lên, cố nén cảm giác ghê tởm trong

người, rồi không chút do dự, cũng lao vào trong phòng, ném những cái bình chứa nặng nề và thối nát ấy xuống đất.

Huyết dịch và thịt thối dưới mặt đất càng ngày càng nhiều, nhiệt độ chung quanh cũng càng ngày càng giảm xuống.

Âm lãnh!

Quỷ dị!

Dưới hoàn cảnh âm khí và ô uế dày đặc, một vài tồn tại tà ác cũng bắt đầu rục rịch sống lại.

Bạch Dật lập tức trông thấy những xúc thể trên mặt đất kia vừa chậm rãi nhúc nhích.

Gã nhanh chóng đạp lên vũng máu đen dưới chân, quay trở về phía trước pháp trận nghi thức, rồi quỳ xuống run rẩy nói:

"Tôi... Tôi còn cần ngọn nến! Cần ngọn nến dùng huyết nhục hoặc là âm khí để thiêu đốt!"

Linh môi kia lại cắn chặt răng, lấy ra mấy cây nến màu đỏ từ trong cái túi treo trên đỉa thắt lưng giao cho gã, thở dốc nói: "Là nến đỏ làm từ dầu thi thể, hẳn là thứ này có thể thỏa mãn yêu cầu của cậu. Đây là tài liệu linh môi chúng tôi cũng cần chuẩn bị thời điểm ở thông linh với người chết!"

Cánh môi Bạch Dật khẽ run rẩy, gã không nói hai lời đã lập tức châm cây nến đỏ kia, cắm chúng xuống mấy tiết điểm bên trên tòa pháp trận màu máu.

Cùng với ngọn nến được làm từ dầu thi thể bùng cháy lên, Bạch Dật bắt đầu run rẩy nhớ lại nội dung chú văn triệu hồi, ngón tay gã run rẩy dùng máu tươi điểm lên mi tâm mình, nói:

【 Dùng máu thịt, thứ ô uế, đói khát, ôn dịch, tử vong, oán

hận, thống khổ làm lễ vật dâng tặng. 】

【 Dùng hết thảy những tội nghiệt không rõ, dùng hết thảy nỗi thống khổ từ linh hồn ta, thỉnh cầu địa ngục chăm chú nhìn vào. 】

Rất chậm rãi, cùng với những lời tụng niệm đầy run rẩy của Bạch Dật, luồng khí tức ô uế vốn đang quanh quẩn khắp nơi xung quanh, lại chậm rãi tụ tập lại, một mực lượn vòng bên trên mấy ngọn nến đỏ vừa nãy.

Đống huyết dịch tanh tưởi xung quanh, cũng "Ào ào ào" lan tràn tới, nhuộm đẫm nghi thức pháp trận kia.

Ngay sau khi những biến hóa kia phát sinh, tòa pháp trận trước mặt Bạch Dật vốn im lìm, chết lặng, lại từ từ bùng lên một tia quang mang màu máu vô cùng quỷ dị.

Mà toàn bộ những thứ ánh sáng xung quanh lại không ngừng lập lòe, bất ổn, giống như đã bị cắn nuốt đi rồi.

Sắc mặt vị linh môi kia lập tức chuyển thành tái nhợt. Bởi vì cô ấy có thể rõ ràng cảm nhận được, tử khí ở nơi này đang dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, mà điên cuồng tăng mạnh.

Không phải bởi vì lũ ác quỷ bên ngoài kia, mà bởi vì nghi thức này.

"Dao!" Bạch Dật run rẩy nói.

Linh môi kia lập tức chấn động, nhưng cũng nhanh chóng cầm con dao Kukri trong tay đặt xuống trước mặt cậu ấy.

Khóe môi Bạch Dật khẽ run rẩy, hai tay chậm rãi cầm chuôi dao, nhắm thẳng vào vị trí trong đầu mình, sau đó tiếp tục niệm chú:

【 Dùng nỗi thống khổ của ta để đổi lấy khả năng thăm dò tội nghiệt. 】

Phập —— Vừa dứt lời, gã đã dùng lực đâm con dao Kukri nọ vào bụng của mình.

Trong nỗi thống khổ to lớn, máu tươi của Bạch Dật vừa từng chút từng chút một rơi thẳng xuống pháp trận bên dưới.

【 Dùng máu tươi của ta, dùng vật tế của ta, thỉnh cầu cho ước nguyện đạt thành. 】

【 Ta... Ta... 】

Bạch Dật không ngừng nỉ non, ánh mắt lập tức chuyển thành một mảnh trống rỗng, giống như vừa đột nhiên nhớ tới điểm quan trọng nhất, cũng là thứ tuyệt đối không được bỏ bớt đi.

Đó chính là... Đó chính là...

Linh môi kia vội vàng hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Bạch Dật nỉ non nói: "Đây là nghi thức triệu hồi Tà Thần... Nhưng mà... Nhưng mà tôi lại không biết chú ngữ triệu hồi đại ca của tôi..."

Linh môi kia vừa nghe đến đây, thiếu chút nữa đã bị gã dọa cho hồn vía lên mây.

Cô ấy hoảng hốt, run rẩy hỏi: "Là dạng chú văn gì?"

Bạch Dật nỉ non nói: "Đại ca nói... Là loại chú ngữ dùng để tiến hành định hướng bên trong thế giới hắc ám, chỉ có thông qua loại chú ngữ này, mới có thể chính xác tập trung mục đích triệu hồi của mình lên người vị tồn tại mà bản thân muốn thỉnh cầu kia..."

"Bằng không ở bên trong thế giới hắc ám mênh mông ấy, định hướng không đúng, rất có khả năng sẽ triệu hồi ra một con quái

vật đáng sợ khác, mà bản thân hoàn toàn không biết..."

Linh môi kia vội vàng nói: "Đại ca cậu chưa từng nói cho cậu biết chuyện này ư?"

Bạch Dật lộ vẻ mặt buồn như đưa đám, nói: "Tại lúc đó, tôi đi quá mau, không kịp hỏi!"

Ông —— Linh môi kia lập tức rơi vào trống rỗng.

Vào giờ khắc này, cô ấy thực sự muốn lôi cái tên khốn không đáng tin cậy này ra xử lý!

Mà cũng chính vào lúc đó, từ phía cánh cửa lại một lần nữa truyền đến một tiếng nổ rung trời.

Dương Kha vội vàng hướng về phía bọn họ, hét lớn lên: "Mau! Sắp không còn kịp nữa rồi! Chúng nó chuẩn bị phá cửa đấy!"

Linh môi kia lập tức phản ứng lại, hấp tấp nói: "Cậu đừng quá khẩn trương, hãy bình tĩnh suy nghĩ lại một chút đi, cố gắng mà nhớ lại, nếu nó đã là chú ngữ định hướng, thì cậu hãy cố gắng suy nghĩ một chút xem, rốt cuộc là vị đại ca kia của cậu có điểm đặc thù gì, hãy cố gắng thu nhỏ phạm vi lại một chút là được!"

Bạch Dật vừa nghe xong, lại nỗ lực ép cho chính mình phải bình tĩnh trở lại, gã run rẩy nói: "Chờ tôi nghĩ một chút xem..."

Điểm đặc thù của đại ca...

Thu nhỏ phạm vi lại...

Định hướng...

Tới cuối cùng, gã cũng run rẩy mà bắt đầu niệm chú.

Chương 443: Nhất Định Phải Thành Công!!!

【 Ta kêu gọi ngài, thỉnh cầu ngài đáp lại. 】

【 Hỡi chi phối giả của súng ống và xúc tu! Hỡi khu tòng giả [1] của nguyền rủa và huyết nhục. 】

【 Hỡi người bảo vệ ngôi nhà hạnh phúc. 】

【 Hỡi bác sĩ chữa bệnh chuyên gieo rắc khủng hoảng của hẻm Du Hồn và phố Ly Hồn. 】

【 Ta dùng máu thịt của ngài làm đèn hiệu, hỉnh cầu ngài hãy đáp lại và buông xuống! 】

【 Ta hiến dâng ngài... 】

Nói đến đây, gã lại run rẩy mà quay đầu nhìn về phía linh môi kia, nói: "Tế phẩm! Tế phẩm! Cần tế phẩm, chúng ta có thứ gì để hiến tế?"

Toàn thân linh môi kia run lên, cô ấy nhanh chóng vươn tay sờ sờ từ trên xuống dưới người mình một lượt, rồi ngay sau đó, ánh mắt vội vàng hướng về phía một cánh cửa khác trước mặt.

"Chờ tôi một chút!"

Cô ấy nhanh chóng mở cánh cửa kia ra, sau đó chuyển tới thật nhiều những cái bình to tướng đựng đầy máu thịt, mô mềm tanh tưởi từ trong đó ra ngoài, vội vàng nói: "Những thứ này có được không? Hẳn là quái vật ở Cõi Chết rất thích ăn những loại máu thịt ô uế này!"

Nói xong, cô ấy nhanh chóng vươn tay, tìm kiếm thứ gì đó trên người mình, mãi mới tìm ra một đồng xu 1 tệ, mở to mắt nói: "Lại thêm một đồng tiền!"

"Nếu hắn đúng là tồn tại như cậu từng nói, là người ở một thế giới khác, tương tự như thế giới của chúng ta, thì hắn là đồng tiền xu này có thể giúp hắn nhanh chóng nhận ra cậu đang triệu hồi hắn!"

Việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể còn nước còn tát mà thôi.

Bạch Dật vội vàng mở miệng thì thầm:

【 Ta dùng lượng lớn máu thịt mô mềm cùng với 1 đồng tiền làm tế phẩm! 】

【 Thỉnh cầu ngài hãy nhìn xuống nơi đây! 】

【 Thỉnh cầu ngài mau chóng đáp lại! 】

【 đại ca của ta, bạn thân của ta, người bảo vệ của ta, Bạch Dật thỉnh cầu ngài hãy buông xuống! 】

Phập —— Nói xong, gã lại dùng lực mà vặn con dao trong bụng, để rồi thống khổ đến mức lập tức quỳ rạp xuống pháp trận bên dưới, máu tươi “Ào ào ào” rơi xuống mặt đất.

Ngay tại khoảnh khắc ấy, luồng hào quang màu đỏ phía trên pháp trận lập tức tỏa sáng chói lòa, máu tươi ở bốn phương tám hướng cũng trực tiếp sôi trào lên.

Nhất định phải...

Nhất định phải thành công nha!

Ngài còn nợ ta một cái xx bằng inox đó...

Tại thành Hắc Dạ thuộc thế giới hắc ám.

Phía trên cái giường lớn mềm mại, có một lớp rèm che bằng lụa mỏng mơ hồ mà mông lung, có thể nhìn thấy hai bóng người một cao một thấp đang mặt đối mặt với nhau.

Hai cổ tay mảnh khảnh của Trái Trái đã bị kéo căng ra, ấn xuống hai đầu giường, đôi mắt to của cô ấy mở lớn, không ngừng run rẩy, hai bên gò má đỏ bừng giống như một quả táo vừa chín tới, thành thục mê người.

Lòng bàn tay bị kiềm chế kia, lập tức siết chặt lại, tận tình biểu lộ ra tâm trạng phong vũ phiêu linh [2] của cô ấy vào giờ phút này.

Trái tim hung hăng đập mạnh, giống như chỉ cách một lớp quần áo hơi mỏng bên ngoài, bất cứ lúc nào nó cũng có thể thoát khỏi cầm tù, lao thẳng ra bên ngoài vậy…

Nhưng mà… nhưng mà vì sao mọi chuyện lại phát triển đến mức bản thân không thể khống chế được rồi?

Cô ấy lại theo bản năng mà khẩn trương nuốt một ngụm nước miếng xuống, rồi cố gắng mở lớn hai mắt, sắc mặt đỏ bừng, thử từ chối xem sao, nhưng căn bản là không có bất cứ tác dụng gì cả.

Mà ngay bên trên, chính là cái gương mặt lóe lên ý cười xấu xa đang gần trong gang tấc, không ngừng kiềm chế cô ở phía dưới kia.

Không!

Không thể!

Trái Trái bắt đầu hoảng rồi.

Rõ ràng, rõ ràng là vừa rồi tên này hoàn toàn không có ý tưởng

muốn mạnh mẽ xâm phạm Trái Trái, vì sao chỉ chớp mắt trôi qua, ý niệm tà ác trong lòng hắn lại rục rịch trỗi dậy rồi?

"Đầu... Đầu!" Trái Trái mở lớn hai mắt, kinh hoảng nói: "Ngươi bình tĩnh lại một chút đi, như vậy là không được đâu, ta chính là tay của ngươi đó! Là một bộ phận được phân liệt ra từ chính thân thể của ngươi mà! Làm sao ngươi có thể sinh ra dục vọng đối với ta chứ? Chuyện này quá bất bình thường rồi!"

Cánh môi của Lâm Ân chậm rãi khép mở bên tai cô ấy, khóe miệng khẽ nhếch lên, nói: "Nhưng chính vì điểm này, nên ta mới không có gánh nặng tâm lý quá lớn nha. Hơn nữa, không phải Trái Trái ngươi cũng không hề kháng cự sao? Biến thành một cô bé rồi làm một chút chuyện gì đó mập mờ, ám muội với phụ thể của chính mình, hẳn là Trái Trái ngươi cũng rất chờ mong mà, đúng không nào?"

Nghe xong những lời này, hàm răng Trái Trái không ngừng run rẩy mà đánh lập cập vào nhau.

Không!

Không phải!

Cô ấy thực sự không muốn làm mấy chuyện quái đản như vậy đâu!

Cô ấy vội vàng nghiêng đầu, dùng sức mà nhắm chặt hai mắt mình xuống, hai chân mảnh khảnh cũng gắt gao khép lại.

Nhưng cô ấy lại không biết rằng, vẻ mặt và động tác này lại khiến bản thân mình trở nên càng thêm thuần khiết và tràn đầy lực hấp dẫn hơn.

Chính vì gặp phải tình huống bên trong khảo hạch lúc trước, thân thể cô ấy mới bị chúng ảnh hưởng, sau đó đột nhiên sinh ra những loại cảm giác kỳ kỳ quái quái thế này. Trong khi trước đó,

rõ ràng là cô ấy chưa từng có một chút nhận thức nào về phương diện kia!

Hơn nữa...

Hơn nữa, chỉ vì bản thân có uống một chút rượu, mới trở nên mềm nhũn không còn lại một chút sức lực nào thế này!

Nhưng vì sao… vì sao đầu lại có thể dùng những lời nói như thế tới trêu chọc cô ấy chứ?

Không!

Không được nha!

Trái Trái không thể bị đầu hung hăng bắt nạt như vậy được, Trái Trái cũng không thích chơi cái trò sáp sáp này đâu, Trái Trái muốn...

Nhưng … ngay tại thời điểm cô ấy vừa run rẩy vừa gắt gao nhắm mắt lại, ủy khuất vô cùng, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại suy nghĩ ấy, thì bỗng nhiên, cô ấy lập tức cảm nhận được một chút khác lạ, hình như là … nhiệt độ cùng xúc cảm vừa truyền đến từ trên môi mình.

Tình huống ấy lập tức khiến Trái Trái hốt hoảng mở to hai mắt nhìn ra.

Gần như chỉ trong nháy mắt, gương mặt cô ấy đã đỏ hồng toàn bộ, thậm chí sắc đỏ kia còn lan xuống cả phần cổ thanh mảnh bên dưới, trong khi đỉnh đầu lại liên tục bốc lên từng luồng hơi nước.

---

[1] : có thể hiểu khu tòng giả là người ngay từ đầu đã theo đuổi, và vẫn luôn theo đuổi đằng sau.

[2] : Có thể hiểu từ “phong vũ phiêu linh” này là bị mưa gió ập xuống, sau đó rơi rụng lả tả, bập bềnh trôi đi.

Chương 444: Mặc Kệ...

"Ô —— " Ngay tức khắc, đầu óc Trái Trái đã chuyển thành trống rỗng, đôi mắt cô ấy vẫn mở to, bên trong tràn ngập sắc thái kinh ngạc tới không sao tin nổi, còn trộn lẫn với một chút mờ mịt, nhìn chằm chằm vào Lâm Ân.

Cánh môi vừa bị người ta chạm vào, thực sự làm cô ấy có cảm giác bản thân mình đang nhanh chóng tan chảy ra, hệt như một kiện máy móc bị hỏng, không cần biết cố gắng tới mức nào, cũng mềm nhũn xuống, không còn một chút sức lực.

Nhưng… vì sao hắn có thể làm như vậy được?

Sao hắn lại thực sự sấn tới gần rồi?

Tới cuối cùng, cô ấy mới ý thức được một vấn đề ác liệt vừa phát sinh trong chính thời khắc này.

Hóa ra cô ấy cũng bị bắt nạt!

Cô ấy cũng bị cái đầu của chính mình hung hăng mà bắt nạt rồi!

Không! Không thể! Tuyệt đối không thể được!

Sao hắn có thể đột nhiên phát động thế công trong lúc cô ấy còn quá bất ngờ không kịp đề phòng như vậy?

Trái Trái vẫn chưa suy nghĩ xong đâu, thậm chí còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý mà!

Chỉ là … trong lòng cô ấy cũng không quá khó chịu, dường như … cũng không quá khó để tiếp nhận chuyện này.

Trên thực tế, tình huống trước mắt cũng giống như những gì đầu từng nói, cô ấy vốn là biến dị thể được sinh ra dưới cơ duyên xảo hợp là các loại huyết nhục và mảnh nhỏ linh hồn cùng thống nhất dung hợp lại với nhau, trong quá trình hắn sử dụng lượng lớn dược tề tăng sinh huyết nhục.

Hơn nữa dưới tình huống rời khỏi đầu, cô ấy thực sự không thể độc lập sinh tồn được.

Cho nên ngay từ đầu, cô ấy đã bị ràng buộc chặt chẽ vào cùng một chỗ với hắn rồi.

Cho nên...

Dù giữa cô ấy và đầu không phải mối quan hệ phụ thuộc vào nhau, nhưng nếu mẫu thể đưa ra một chút yêu cầu không quá đáng, đúng là cô ấy cũng không có lý do để từ chối hắn đâu...

Hơn nữa, trong lòng Trái Trái cũng có một chút chờ mong nho nhỏ vào loại hoạt động sáp sáp gì đó kia...

Nghĩ đến đây, đột nhiên cô ấy run lên.

Không, không đúng!

Sau cô ấy lại nghĩ ngợi lung tung rồi?

Vì sao cô ấy có thể tự tiến hành bào chữa cho hành vi hung hăng muốn cưỡng chế pằng pằng mình của tên đầu xấu xa kia chứ?

Rõ ràng là hắn cho rằng cô không thể rời khỏi bộ thân thể này của hắn, nên mới không kiêng nể gì, trực tiếp nhào tới muốn chiếm hữu cô ấy cơ mà?

Đã thế, hắn lại còn biến cô ấy trở thành loại thân thể Loli tà ác này!

Nhưng mà... Nhưng mà...

Cánh môi hồng thoáng mở ra, hàng lông mi ngẩn ngơ cụp xuống, cả người đều mềm nhũn, không có một chút khí lực nào cả.

Hình như cô ấy thực sự không thể vận sức được...

Đầu óc cứ một mực vang lên ong ong, dường như cả thân thể và ý thức đều thay đổi, trở nên kỳ kỳ quái quái rồi...

Cô ấy có cảm giác bản thân của hiện tại, giống như một con cừu nhỏ đã mất đi toàn bộ năng lực phản kháng rồi, chỉ có thể bất lực mà kêu be be, rồi tùy ý để cho con sói xám to lớn, đáng giận kia từ từ tới gần, hung hăng bắt nạt mà thôi.

Đã... Đã có cảm giác khó thở rồi...

Hồi lâu sau, ánh mắt một mực nhìn thẳng vào Lâm Ân của tiểu Loli Trái Trái đang nằm trên cái nệm lò xo kia, dần trở nên mơ màng, say đắm, sắc mặt đỏ ửng, miệng nhỏ thở gấp, mái tóc dài xõa tung ra.

Lâm Ân biết, dấu hiệu này cho thấy Trái Trái đã chuẩn bị xong rồi.

Hơn nữa, đã tiến hành tới một bước này rồi, còn ở bên trong một căn phòng vốn được thiết lập sẵn cho những trường hợp đầy cảm xúc như trước mắt, nếu hắn còn không thuận lý thành chương làm một chút chuyện gì đó... chẳng phải đã hết nói nổi bản thân mình rồi?

Lại nói, từ nãy tới giờ, Trái Trái vẫn nằm yên không hề kháng cự, có vẻ như dù hắn có làm chuyện gì chăng nữa, cũng không thể phát động nhiệm vụ tà đạo đầu tiên đâu?

"Trái Trái." Lâm Ân khẽ nhếch khóe miệng lên, cúi người nhẹ giọng nói: "Nếu ngươi đã chuẩn bị xong rồi, thì chủ nhân sẽ bắt

đầu nhé."

Đôi mắt Trái Trái đầy vẻ mơ màng, giống như đã bị che phủ bởi một tầng sương mờ mông lung ảo diệu, cái miệng nhỏ khe khẽ mở ra, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Xin... Xin ngươi đừng thô bạo như thế..."

Giọng nói mềm nhũn hữu khí vô lực khó khăn lắm mới phát ra được.

Bên trong con ngươi của Trái Trái đã chuyển thành màu đỏ ửng, cô ấy thực sự không còn một chút sức lực nào để né tránh ánh mắt Lâm Ân, mà ngược lại, tia sáng trong con ngươi kia càng ngày càng lộ rõ vẻ ủy khuất và mê đắm.

Loại ánh mắt khiến người ta chỉ cần liếc mắt nhìn thoáng qua một cái thôi, cũng có thể kích phát ý muốn bảo hộ và dục vọng chiếm hữu mãnh liệt trong lòng.

Có thể nói, bộ thân thể được mô phỏng biến hóa cho Trái Trái này, gần như đã là tuyệt phối với ý thức của cô ấy rồi, không hề phát sinh bất cứ cảm giác bất thường nào cả, tựa như trời sinh Trái Trái nên là một tiểu Loli làm cho người ta mê đắm, làm cho người ta muốn ngừng mà không được như thế này.

Đột nhiên Lâm Ân lại có cảm giác bản thân đang thực hiện một hành vi tội ác trái với đạo đức.

Chẳng lẽ hắn thật sự là một tên lolicon tà ác?

Mặc kệ.

Kỳ thực trước đó, dù hắn đã cùng quý bà Huyết Y chơi một vài trò mờ ám, nhưng lần đầu tiên đứng đắn, nghiêm túc và thành thật của bản thân vẫn chưa có mất đi.

Xem ra, trong ngày hôm nay, hắn sẽ triệt để hoàn thành một

bước chuyển biến quan trọng để từ thiếu niên đi thẳng về phía đàn ông rồi!

Ừm… nói đi cũng phải nói lại, hắn lăn qua lộn lại một hồi, tưởng như ghê gớm lắm, nhưng tới cuối cùng vẫn giao lần đầu tiên của mình cho tay trái?

ヽ(￣▽￣)?

Mặc kệ.

Trái Trái, chủ nhân bắt đầu sủng ái ngươi đây!

Đến đây, chẳng còn gì phải suy nghĩ nữa, Lâm Ân lập tức nhắm hai mắt lại, chậm rãi hạ người xuống, bàn tay nhẹ nhàm cầm lấy cổ tay Trái Trái, muốn hôn cái miệng nhỏ nhắn kia.

Nhưng đúng vào lúc này, một tòa pháp trận màu đỏ tươi không biết từ nơi nào xuất hiện, lại trực tiếp lấy hắn làm trung tâm, nhanh chóng lan tràn ra ngoài, khiến cả gian phòng đều bị một mảnh quang mang màu đỏ tươi bao phủ.

Lâm Ân thoáng có chút mờ mịt, còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì ngay lúc ấy, trong đầu hắn đã vang lên một giọng nói quen thuộc vô cùng.

Chương 445: Chờ Chút, Ta Đi Giết Một Tên Khốn, Sẽ Không Kéo Dài Quá Lâu Đâu!!!

【 Ta kêu gọi ngài, thỉnh cầu ngài đáp lại. 】

【 Hỡi chi phối giả của súng ống và xúc tu! Hỡi khu tòng giả của nguyền rủa và huyết nhục. 】

【 Hỡi người bảo vệ ngôi nhà hạnh phúc. 】

【 Hỡi vị bác sĩ chữa bệnh chuyên gieo rắc khủng hoảng của hẻm Du Hồn và phố Ly Hồn. 】

【 Ta dùng máu thịt của ngài làm đèn hiệu, hỉnh cầu ngài hãy đáp lại và buông xuống! 】

Ông —— Chỉ trong nháy mắt, những hàng chữ màu đỏ tươi và lời cầu nguyện tha thiết của Bạch Dật đã xâm chiếm toàn bộ ý thức của Lâm Ân, cũng trực tiếp tạo thành một chút đả kích nhất định vào tinh thần hắn.

Bởi vì cả hai dùng chung một thân thể, khiến cho Trái Trái cũng lập tức bị lực lượng trùng kích thật lớn kia làm hoảng sợ, ánh mắt vốn đang mơ màng mê đắp, lập tức khôi phục lại như bình thường.

Hơn nữa, dưới lực lượng trùng kích tới quá mức đột ngột, khiến bản thân không kịp đề phòng kia, tinh thần lực của Lâm Ân cũng ầm ầm rung chuyển.

Ngay sau khi tinh thần lực bất ổn, năng lực mô phỏng biến hóa

vốn được hắn dùng trên người Trái Trái cũng lập tức mất đi hiệu quả.

"Hoa lạp lạp" —— Thân hình tiểu Loli Trái Trái vốn đang hoảng hốt kia nhanh chóng biến mất, sau đó, cô ấy lại một lần nữa biến thành bàn tay trái, quay trở về cánh tay của Lâm Ân.

Chỉ trong chớp mắt, trước mặt Lâm Ân chỉ còn lại chiếc áo sơ mi Trái Trái vừa mặc trên người, cùng với một chiếc quần lót mà Lâm Ân tìm cho cô ấy.

Lâm Ân: "!!!"

Trái Trái (khiếp sợ): "Biến... Biến trở về rồi!"

【 đinh! Ngươi phát động nghi thức triệu hồi Tà Thần, đã mở ra chức năng đặc thù của hệ thống. Hiện tại, ngươi có thể tự do xem xét bất cứ sinh vật gì đã phát động nghi thức triệu hồi đối với ngươi trên giao diện của hệ thống. 】

【 đinh! Trước mắt, tế phẩm đã được ghi chép vào sổ sách, tế phẩm gồm có: Máu thịt ô uế x500 kg, tiền xu 1 tệ x1 】

Trong nháy mắt, từng cái bình chứa bằng thủy tinh cao chừng nửa người đã trống rỗng xuất hiện, rồi một mực quay xung quanh người hắn, bên trong phạm vi của tòa pháp trận kia.

Ngay sau đó, chúng nó đổ xuống đất, khiến cho lượng lớn thịt thối và máu loãng vô cùng tanh tưởi ô uế, "Ào ào ào" điên cuồng tràn ra khắp phòng.

Cũng vào thời khắc ấy, “Lạch cạch” một tiếng —— một đồng tiền xu rơi xuống tay Lâm Ân. Thứ ánh sáng lấp lánh tản ra từ trên đồng tiền xu bé tí ấy, giống như đang hung hăng tiến hành khiêu khích hắn.

Lâm Ân: "..."

Trái Trái: "..."

Cả phòng rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Lâm Ân một mực im lặng, sau đó, hắn cố nén cảm giác phẫn nộ, cố kiềm chế từng sợi gân xanh đang điên cuồng co giật trên huyệt Thái Dương, ヽ(￣▽￣)? nhẹ nhàng nói: "À! Không có việc gì đâu Trái Trái! Chỉ là một sự cố nho nhỏ vừa phát sinh thôi, hoàn toàn không cần để ý tới nó. Trái Trái đáng yêu của ta, đầu lập tức đưa ngươi qua đổi một căn phòng khác, chúng ta có thể mặc kệ mọi chuyện mà tiếp tục hoàn thành nốt phần dang dở kia～ "

Trái Trái kinh hãi nói: "Hả?"

Nói xong, Lâm Ân (￣▽￣)～ đã giẫm xuống vũng máu đen bên dưới, kiên quyết rời giường, muốn bước đi.

Nhưng ngay tại thời khắc đó, âm thanh manh tính nổ mạnh cực lớn kia, lại một lần nữa vang lên trong đầu Lâm Ân.

【 Ta dùng lượng lớn máu thịt mô mềm cùng với 1 đồng tiền làm tế phẩm! 】

【 Thỉnh cầu ngài hãy nhìn xuống nơi đây! 】

【 Thỉnh cầu ngài mau chóng đáp lại! 】

Bầu không khí xung quanh lại tạm thời yên tĩnh.

Lâm Ân: "..."

Trái Trái mơ hồ nói: “Ôi..."

Như thể thời gian vừa bị đóng băng chừng hai giây...

Lâm Ân vẫn không thèm để ý đến nó, coi như mình không hề nghe được cái gì, lập tức mở miệng (o? ▽?)o nhỏ nhẹ nói: "À! Trái Trái, không có việc gì đâu, không cần để ý tới, chủ nhân lại biến

ngươi trở thành tiểu Loli đáng yêu nhé. Trái Trái hẳn là ngươi đang cực kỳ có cảm giác phải không ~ chúng ta tiếp tục nào..."

Oanh ——

【 đại ca của ta, bạn thân của ta, người bảo vệ của ta, Bạch Dật thỉnh cầu ngài hãy buông xuống! 】

Một tiếng rống to mang tính nổ mạnh tới kinh người, lại ầm ầm xuất hiện trong đầu hắn.

Lâm Ân: "..."

Trái Trái: "..."

Sau vài giây im lặng, đầu ngón tay Lâm Ân lập tức vang lên âm thanh “Ca ca ca”, không ngừng siết chặt từng ngón, từng ngón một.

Trong đôi mắt đang bị bóng mờ che đậy kia, vừa thấp thoáng xuất hiện một mảnh hắc ám cực kỳ đáng sợ, mà toàn thân hắn, từ trên xuống dưới càng tản ra một luồng oán niệm màu đen khủng bố tới tột cùng.

Trái Trái nuốt một ngụm nước miếng, có chút sợ hãi nói: "Đầu ngốc... Ngươi... Ngươi không sao chứ?"

Ngay sau đó, “Rầm” —— Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy ngây dại của Trái Trái, Lâm Ân vừa trống rỗng lấy ra một cây cưa điện từ bên trong không gian hệ thống, rồi dùng sức lôi kéo.

Chỉ trong nháy mắt, lưỡi cưa điện đã bắt đầu phát ra âm thanh “Xoẹt xoẹt xoẹt” đầy khủng bố, bắt đầu điên cuồng chuyển động, hoa lửa văng ra khắp nơi.

Trái Trái (ΩДΩ) nói: "Oa nha nha nha!"

Lâm Ân giống như một bộ máy móc, trống rỗng cầm theo cưa

điện, lẩm bẩm nói: "Trái Trái, chờ chút nhé, ta đi giết một tên khốn, sẽ không kéo dài quá lâu đâu."

...

Cùng lúc đó, tại Ma Đô, Lam tinh.

"Thế nào? Thế nào? Nghi thức thành công chưa? Đại ca ngươi đã nhận được lời thỉnh cầu triệu hồi của ngươi chưa?" Linh môi kia vội vàng lao tới trước mặt Bạch Dật đang kịch liệt thở dốc, rồi dùng sức mà ấn cái bụng vẫn chảy máu không ngừng của gã xuống.

Bạch Dật cầm lấy con dao đang cắm xuống bụng mình, mồ hôi trên đầu thi nhau "Tạch tạch tạch" rơi xuống đất. Gã vừa thống khổ vừa kịch liệt thở hổn hển, nói: "Tôi không biết nữa. Tế phẩm đã tặng qua rồi, nhưng tới cuối cùng, tồn tại vừa liên hệ được kia là đại ca tôi hay là một sinh vật nào đó khác, tôi lại hoàn toàn không biết!"

Sắc mặt nữ linh môi kia trở nên tái nhợt, cô ấy lập tức đưa mắt nhìn về phía tòa pháp trận màu máu vẫn đang tản ra hồng quang trước mắt.

Cô ấy biết, điều duy nhất các cô ấy có thể làm ở thời khắc này chính là chờ đợi và cầu nguyện.

Hi vọng nghi thức lần này có thể thành công!

Bằng không...

Bằng không...

Chính vào lúc này, đột nhiên từ phía cánh cửa lại truyền đến một tiếng nổ thật lớn.

Bạch Dật và nữ linh môi kia lập tức quay đầu nhìn lại.

Ngay tại thời điểm bọn họ nhìn thấy hình ảnh bên kia, sắc mặt lập tức chuyển thành một mảnh trắng bệch, trái tim lạnh toát, như thể vừa chìm sâu xuống đầm băng.

Chương 446: Cánh Cửa Đi Thông Tới Cõi Chết!!!

Trên cánh cửa đầy những dấu vết nổi gồ lên, từng phù văn màu máu vốn được khắc trên đó cũng không ngừng chớp động.

Nếu xuyên qua cánh cửa thủy tinh, nhìn ra bên ngoài, còn có thể mơ hồ trông thấy thân thể của một lão giả lưng còng mang theo nụ cười lạnh trên môi.

Người này đúng là vị lãnh đạo cấp cao của bọn họ, người lúc trước từng bị ác linh phụ thân kia.

Oanh —— Lão giả kia cười lạnh một tiếng rồi nặng nề đập thẳng lên cánh cửa. Chỉ trong nháy mắt, cánh cửa vốn đã thê thảm lại vặn vẹo biến hình, khiến cho mảng phù văn được khắc lên vách tường lập tức vỡ tan thêm mười mấy chỗ.

"Các ngươi vẫn tiếp tục giãy giụa vô ích sao?" Đột nhiên, giọng nói ác độc mà dữ tợn của phụ nữ lập tức truyền đến từ bên trong thân thể của lão giả kia, làm cho người ta muốn dựng tóc gáy vì sợ hãi.

"Vô dụng, các ngươi đều sẽ trở thành tế phẩm hiến cho thần linh vĩ đại của chúng ta thôi."

Oanh —— Lại một lần va chạm nặng nề nữa ập đến, mảng phù văn vốn đã bị phá thành từng mảnh nhỏ trên vách tường lại một lần nữa bị đụng tới nát hơn phân nửa.

Sắc mặt cả đám người bên trong lập tức chuyển thành tái nhợt.

"Các ngươi." Giọng nói ác độc làm da đầu người ta không khỏi run lên kia, lại một lần nữa truyền đến: "Đều phải chết!"

Oa—— Cùng với một tiếng rít gào bén nhọn vang lên, cánh cửa bên ngoài, tấm lá chắn cuối cùng của nhóm người Bạch Dật… cuối cùng cũng bị phá hủy. Từng mảng phù văn màu máu phía trên vách tường giống như những ngọn nến loe loét trước gió, rồi "Phụt phụt phụt" mà tắt ngấm đi.

Vô số ác linh, quái vật đang bị ngăn chặn ở bên ngoài, đều mở ra cái miệng khổng lồ hư thối mà tanh hôi, tựa như vỡ đê, xông qua khe hở trên cánh cửa kia, ùn ùn tiến vào.

"Mau lui lại!" Dương Kha rống to một tiếng, trực tiếp giơ cây quyền trượng thập tự phía sau lưng lên, nặng nề đâm xuống đất.

Quầng sáng thần thánh đột ngột bùng lên, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, nó lại bị cơn thủy triều hắc ám màu đỏ tươi kia cắn nuốt.

Nhóm bộ đội đặc chủng cũng mở miệng rít gào, điên cuồng bóp cò súng, nhưng vô tác dụng, bởi vì ngay sau đó, bọn họ đã bị làn sóng thủy triều kia bao phủ, nhấn chìm rồi.

Bọn họ hét lớn, không chút do dự đã điên cuồng xoay người, chay vào chỗ sâu nhất trong hành lang, nơi Bạch Dật và vị linh môi kia đang bận rộn bày pháp trận.

Tiếng kêu thảm thiết, những bước chân kịch liệt, không ngừng vang vọng cả đại sảnh.

"Mau! Mau! Mau lên đi!" Nữ linh môi đưa ánh mắt kinh hoảng nhìn xuống tòa pháp trận màu máu vẫn một mực im lìm, không có lấy một chút động tĩnh nào bên dưới.

Thủy triều hắc ám kia --- đã gần trong gang tấc!

Nỗi kinh hoàng lạnh băng và sợ hãi đang ù ù tiến tới.

Thậm chí khi nhìn vào bên trong con ngươi đã nở to vì hoảng loạn của Bạch Dật, người ta hoàn toàn có thể trông thấy những cánh tay thối rữa đầy dữ tợn đang vươn về phía gã.

Trong khoảnh khắc kia, dường như trái tim cũng ngừng đập.

Tử vong đã tới gần, gần hơn bất cứ thời điểm nào khác trong quá khứ...

Yên tĩnh đến vô biên vô hạn... yên tĩnh muốn nuốt chửng con người!

Nhưng cũng chính tại khoảnh khắc này, tòa pháp trận màu máu vốn không có bất cứ động tĩnh gì lại đột nhiên bừng sáng, một luồng dao động tà ác mạnh mẽ khủng bố tới đỉnh điểm, nhanh chóng bùng nổ từ bên trong huyết trận kia.

Răng rắc —— Âm thanh nứt vỡ thật lớn vang lên.

Ngay bên trên tòa pháp trận màu máu vừa nứt ra một cái khe tối đen.

Khí tức lạnh băng tàn nhẫn từ bên trong thế giới hắc ám lập tức bao phủ toàn bộ hành lang. Mà sự xuất hiện của luồng khí này lại trực tiếp chặn đứng cơn thủy triều hắc ám vẫn một mực dâng lên kia.

Toàn thân nữ linh môi không ngừng run rẩy, cô ấy liên tục lui về phía sau, ánh mắt đầy rẫy sợ hãi, kinh hoàng.

Cõi Chết...

Đây là... cánh cửa đi thông tới Cõi Chết!

Cánh cửa đi thông tới Cõi Chết bị mở ra rồi!

Ngay tại khoảnh khắc này, con ác quỷ vốn đang sống ký sinh trong cơ thể cô gái ấy cũng đang liều mạng mà run rẩy, không ngừng lên tiếng nhắc nhở, muốn cô ấy mau chóng lui về phía sau.

Bởi vì đối với đám yêu ma quỷ quái của thế giới này, Cõi Chết cũng tương đương với địa ngục!

Bọn họ đã mở ra cánh cửa địa ngục rồi!

Đúng vào giây phút đó, những nhánh xúc tu màu huyết hồng từ bên trong cánh cửa kia, lập tức "Ào ào ào" nhanh chóng tuôn trào ra ngoài, trực tiếp túm lấy đường viền trên cái khe không gian nọ, giống như đằng sau kia, đang có một con quái vật mang theo sát ý tung hoành, muốn cưỡng chế bước vào thế giới này.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt —— Từ bên trong khe hở nọ không ngừng vang lên những âm thanh kỳ quái, nghe cực kỳ tương tự với tiếng động phát ra do máu thịt điên cuồng sinh trưởng và tiếng máy móc bắt đầu khởi động.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Bạch Dật -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Dương Kha -20】

【 đinh! Giá trị tinh thần của nữ linh môi -20】

Sắc mặt cả đám người đều chuyển thành tái nhợt, bàn chân run rẩy, vội vàng lui về phía sau, toàn thân từ trên xuống dưới đều lạnh như băng.

Nỗi sợ hãi giống như một cái mạng nhện khổng lồ, một mực bủa vây thân thể bọn họ.

"Bạch —— Dật!" Một giọng nói tràn đầy sát ý và dữ tợn truyền đến từ bên trong cái khe không gian kia.

Đám ác quỷ và quái vật vốn đang ào ào xông đến từ phía cánh

cửa sắt bên ngoài, cũng nghe được âm thanh này, cả đám lập tức ngừng lại, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ hãi hùng, tựa như tồn tại bên trong khe không gian kia chính là một con quái vật khủng bố với vị cách còn cao hơn bọn chúng.

Toàn thân Bạch Dật cũng run rẩy không ngừng, theo bản năng, gã vội vàng nuốt xuống một ngụm nước miếng, mở miệng lắp bắp nói: "Đại... Đại ca, là anh sao? Anh đừng làm em sợ mà! Trái tim em yếu ớt lắm, không chịu đựng được đâu!"

Ngay sau khi gã nói xong câu này, đột nhiên “Rầm” một tiếng —— dưới cái nhìn đầy sợ hãi của mọi người, một bàn tay dính đầy máu đen, lập tức thò ra từ bên trong vô số nhánh xúc tu rậm rạp kia.

Theo sau đó là gương mặt đầy rẫy sát ý của Lâm Ân. Hắn đang từng chút từng chút một chui ra từ bên trong khe hở không gian nọ, cả người dính đầy máu đen ô uế khiến cho tạo hình hiện tại của hắn, giống hệt như là một con ác quỷ vừa chui ra từ bên trong địa ngục.

Chương 447: Tội Chết Có Thể Miễn, Ăn Đòn Là Không Tránh Được!

Ngay sau đó, đột nhiên khe hở kia khép kín lại.

Phía trên pháp trận huyết hồng ấy, thân thể Lâm Ân vì phẫn nộ mà điên cuồng mọc ra tới mấy chục nhánh xúc tu, đã trực tiếp lộ diện ngay trước mắt mọi người.

Trong tay hắn còn cầm theo một cây cưa điện, sát ý tung hoành.

Đã có... Một tồn tại được triệu hồi từ Cõi Chết tới đây...

Chẳng lẽ hắn chính là vị đại ca nhân loại trong miệng Bạch Dật kia?

À không!

Hắn tuyệt đối không có bất cứ liên quan gì đến sinh vật mang tên nhân loại này!

Sắc mặt của tất cả đám người chung quanh đều chuyển thành tái nhợt, hai chân như nhũn ra, vội vàng lui về phía sau. Hàng đống xúc tu điên cuồng phun ra kia đã mang đến cho bọn họ một loại cảm nhận ô nhiễm thị giác mãnh liệt đến khó có thể tưởng tượng nổi.

Mà nữ quỷ phụ thể lên người lão giả nọ đang ở bên trong làn sóng thủy triều quái vật đằng xa kia, cũng không khỏi run rẩy cả người, toàn thân trở nên cứng ngắc.

Đối phương không phải quỷ, nhưng cũng tuyệt đối không phải là người!

Chẳng lẽ... Đây là tồn tại khủng bố do tên nhóc kia dùng nghi thức triệu hồi gọi tới từ thế giới khủng bố kia? Nơi vị thần linh trong tín ngưỡng của bọn họ đang sinh sống?

Tà Thần!

Dù đối phương không phải Tà Thần, cũng là một loại sinh vật cực ác đã vượt quá nhận thức của bọn họ!

Là tồn tại vặn vẹo đến từ địa ngục!

"Bạch Dật!"

Chỉ nghe “Rầm” một tiếng.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy run rẩy của Bạch Dật, một nhánh xúc tu trên người Lâm Ân trực tiếp bắn tới, quấn lấy thân thể gã rồi kéo tới trước mặt Lâm Ân.

Hắn dùng ánh mắt đầy sát ý hừng hực nhìn Bạch Dật, cưa điện trong tay liên tục phát ra những âm thanh “Xoẹt xoẹt xoẹt” bị đặt ngay phía trước đầu gã.

【 giá trị tinh thần của Bạch Dật -10】

【 giá trị tinh thần của Bạch Dật -10】

Bạch Dật hoảng sợ kêu lớn lên: "Đại ca! Đại ca! Là em mà! Là tiểu đệ đây! Anh đừng bảo là mình đã quên em rồi nhé! Là anh đã dặn em nhất định phải triệu hồi anh tới đây mà?"

Lâm Ân kéo cưa điện, sát ý âm trầm nói: "Đương nhiên là tôi không quên cậu! Nhưng cậu sớm không triệu hồi! Muộn không triệu hồi! Hết lần này tới lần khác lại chọn đúng lúc tôi đang làm chuyện đó thì triệu hồi!"

"Không giết cậu khó làm cơn phẫn nộ trong lòng tôi lắng xuống!"

Xoẹt xoẹt xoẹt —— Cưa điện càng ngày càng tới gần Bạch Dật, lưỡi cưa chỉ còn cách chóp mũi của gã không đến hai cm.

"Oa nha nha nha!" Bạch Dật ôm đầu, hoảng sợ kêu lên (ΩДΩ), đã bị hành động của Lâm Ân dọa đến tiểu tiện mất tự chủ rồi.

"Đại ca, anh hãy bình tĩnh lại! Anh bình tĩnh lại đi mà! Em thật sự không cố ý đâu!"

Nhưng lúc đấy đã muộn mất rồi.

Bởi vì ngay sau đó, Lâm Ân lập tức nổi giận ném cây cưa điện trên tay mình xuống đất, sau đó phẫn nộ điên cuồng vung cả tay, cả xúc tu tới, ấn Bạch Dật xuống đất, không ngừng “Phanh phanh phanh phanh” liên tục đánh đập.

Bạch Dật bị đánh tới kêu la thảm thiết liên hồi, muốn chạy trối chết, nhưng tội chết có thể miễn, ăn đòn là không tránh được!

Trong lòng Lâm Ân đang tức lắm!

Hắn thật vất vả mới tìm được một cơ hội hoàn mỹ để đẩy ngã Trái Trái như vậy, bầu không khí vừa vặn, thời điểm không sai, quần áo cũng cởi rồi, Trái Trái đã bị mê hoặc, thế mà tên khốn này dám dùng một tệ ném tới, phá hư không khí?

Chết!

Chết!

Chết đi!

Mắt thấy Bạch Dật đang bị con quái vật do chính gã triệu hồi tới điên cuồng hành hung, sắc mặt đám người Dương Kha cũng chuyển thành tái nhợt, tất cả đều run rẩy dán người lên vách

tường, hoàn toàn không dám tới gần nửa bước.

Mà vô số ác linh và quái vật đang lấp kín một phía khác của hành lang cũng không khỏi run rẩy chăm chú nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lúc nhất thời, bọn họ thực sự không dám tới gần.

Ánh mắt lão giả đang đứng bên trong hắc ám kia lập tức tỏa sáng, lão biết, mình không thể đứng yên nhìn tình huống này tiếp tục kéo dài như vậy được.

Hơn nữa, lão có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra, Bạch Dật kia căn bản không thể khống chế được tồn tại tà ác do chính gã triệu hồi tới, mà nếu con sinh vật tà ác này cũng thuộc về thế giới hắc ám nơi Thần của bọn họ sinh sống...

Chẳng phải… hai bên còn có khả năng hợp tác với nhau sao?

Lấy danh nghĩa tồn tại vĩ đại, huyết nhục chi phối giả của Thần ta, đưa ra lời mời với hắn, có lẽ sau khi biết chúng ta là tín đồ và người nhà của Thần, tồn tại tà ác này sẽ trở giáo, trực tiếp đứng về phía chúng ta?

Lão nheo mắt lại.

Ngay sau đó, những con ác linh và quái vật trước mắt lập tức tách ra hai bên, mở ra cho lão một con đường.

Con ác linh kia khống chế được thân thể lão giả này, chậm rãi đi về phía Lâm Ân đang nổi giận không ngừng giày xéo, đánh đập Bạch Dật. Ngay lập tức, chất giọng khàn khàn từ bên trong thân thể lão giả kia đã vang lên: "Chào ngài, người bạn đến từ địa ngục, chúng tôi là tín đồ của huyết nhục chi phối giả vĩ đại, nhân loại dám can đảm triệu hồi ngài tới đây chính là tế phẩm chúng tôi cần... Nếu ngài không ngại, chúng tôi chân thành mời ngài gia nhập vào hàng ngũ của chúng tôi, tiến hành xử lý đám nhân loại này..."

Ba ——

Một âm thanh vang dội truyền đến.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của nữ linh môi kia cùng với Dương Kha, trên mặt lão giả bị phụ thân lập tức lồi lên một cục thịt, hệt như cơn sóng. Lão vừa bị Lâm Ân lật tay, đánh cho một bạt tai rung động, khiến cho bộ thân thể già nua ấy, nhanh chóng bay thẳng ra ngoài, tựa như một con diều bị đứt dây.

Một nữ quỷ áo trắng như u linh cũng trực tiếp bị một cái tát kinh khủng kia đánh cho bất ngờ không kịp phòng bị, nhanh chóng ly thể ra ngoài.

Trạng thái phụ thân bị cưỡng ép giải trừ.

Phanh ——

Thân thể lão giả kia nặng nề rơi thẳng xuống đất.

Nữ quỷ áo trắng kia không chỉ bị một cái tát của Lâm Ân đánh bay ra khỏi bộ thân thể ấy, còn bị lực lượng bên trong cái tát đó làm cho thân hình trở nên trong suốt hơn rất nhiều.

Toàn trường rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Linh môi kia cùng với toàn độ trừ ma sư xung quanh đều ngơ ngác, (? Д?) đứng yên tại chỗ.

Chuyện này...

Chuyện này...

Bọn họ càng thêm kinh hoảng.

Chỉ một cái tát lại đánh cho quỷ không thể phụ thân vào người nữa???

Chương 448: Tri Thức Cấm Kỵ!!!

Bên tai không ngừng mà vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Lâm Ân "Ca ca" thu hồi bàn tay đang hung hăng đánh đập Bạch Dật, sau đó chậm rãi nghiêng đầu qua, bên trong khóe mắt lạnh như băng phản chiếu hình ảnh của nữ quỷ kia và một đống quái vật đằng sau.

"Hắn là tiểu đệ của ta, muốn đánh cũng chỉ có thể là ta đánh."

"Các ngươi muốn làm cái gì?"

Bạch Dật run rẩy ôm mặt mũi bị đánh bầm dập, cảm động muốn rớt nước mắt nói: "Đại ca!"

Quả nhiên!

Quả nhiên… là vậy!

Tuy đại ca đánh gã rất đau, không ngừng “Ba ba ba” đánh không chút lưu tình, điên cuồng như muốn giết chết gã luôn cho rồi, nhưng thật ra… ở trong lòng đại ca vẫn rất che chở gã!

Sau khi thu hồi đống xúc tu trên người lại, Lâm Ân đã khôi phục, trở lại hình tượng một thiếu niên bình thường, xỏ dép lê, cánh tay trần, toàn thân cao thấp chỉ mặc mỗi một cái quần lót đùi.

Có điều… dù đã trở lại hình tượng này, thứ khí tức quỷ dị phát ra từ trên người hắn kia, vẫn đang không ngừng nói cho bọn họ biết rằng hắn không phải là… người!

Hắn không phải người!

Hắn chỉ có hình tượng giống một con người mà thôi!

Bạch Dật ôm đầu, gào khóc giống như một đứa bé ra đường bị người ta bắt nạt, vội vàng chạy về nhà mách với cha mình, sau đó chỉ một ngón tay về phía đống quái vật đằng kia, ấm ức nói (つ Д`)? ? ?: "Đại ca! Chính là bọn họ bắt nạt em đó!"

Khớp xương toàn thân Lâm Ân lập tức vang lên âm thanh "Ca ca" rung động, hắn quay đầu qua, tiện tay lấy một bao thuốc lá từ trong túi áo khoác của một vị trừ ma sư vẫn còn đang ngây dại bên cạnh, châm một điếu, dùng sức rít một hơi, rồi trấn tĩnh nói: "Anh thấy rồi."

"Bằng không vừa nãy anh đã trực tiếp cưa cậu luôn rồi chứ không chỉ đánh cho một trận đơn giản vậy đâu."

Hắn hoạt động cánh tay một chút, nhắm mắt lại, rồi hướng thẳng về phía đám quái vật đằng xa, nói: "Các ngươi… làm người khác muốn nổi điên lên mà!"

"Hoa lạp lạp" —— Trong nháy mắt sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú của cả đám người ở đây, một bộ trường bào cùng với áo da Dạ Y lập tức từ bên trong không gian hệ thống, trống rỗng xuất hiện, bay lên người Lâm Ân.

Cúc áo và khóa kéo tự động khép kín.

Dây giày ống tự động thắt lại thành một cái nơ con bướm.

Chiếc mặt nạ mỏ chim màu đen lạnh lẽo làm giá trị tinh thần của người ta điên cuồng giảm xuống cũng chậm rãi đeo lên mặt Lâm Ân.

Lâm Ân ngậm điếu thuốc lá, nheo mắt nhìn qua, ngay trong nháy mắt khi chiếc mặt nạ mỏ chim ấy đóng lại, hai luồng sương

khói lập tức vang lên một tiếng “Hô xoẹt” đã từ hai bên sườn của chiếc mặt nạ mỏ chim kia, phun mạnh ra ngoài.

Phần viền của đế giày bằng kim loại chạm xuống đất, phát ra tiếng vang trong trẻo.

Lâm Ân hoạt động cổ tay một chút. Ngay sau đó, từ bên trong chiếc mặt nạ mỏ chim lành lạnh kia đã truyền đến giọng nói bình thản của hắn: "Cùng tiến lên đi, vừa lúc bắt đám các ngươi đến cho ta hạ hỏa."

...

Bên trong phòng hội nghị, thuộc tổng cục siêu nhiên.

Từng bộ thi thể ngã xuống trong vũng máu, mười mấy con quái vật hình người toàn thân một màu tái nhợt đang quỳ rạp dưới mặt đất, vây quanh những bộ thi thể kia không ngừng gặm cắn và nhai nuốt.

Bên trong phòng hội nghị tối đen là một mảnh đống hỗn độn, nhưng vẫn mơ hồ có thể nhìn thấy một vài bóng đen đội mũ, mặc trường bào đang đứng sừng sững ở phía trước ghế chủ vị.

Phía trên chiếc trường bào của cả đám người này đều được khắc lên hình ảnh xúc tu và nhãn cầu huyết sắc.

Mà trên ghế chủ vị, có một người da trắng với mái tóc bạc, sống mũi cao, xương gò má thấp đang chống cằm ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt yêu dị mà trống rỗng.

Cùm cụp —— Bên trong hắc ám, hình ảnh trên máy chiếu đang dừng tại tấm màn màu trắng phía đối diện, đúng là pháp trận nghi thức trên tờ giấy triệu hồi mà Lâm Ân viết cho Bạch Dật lúc trước, đồng thời phía dưới pháp trận còn có rất nhiều nội dung giới thiệu khác.

"Triệu hồi Tà Thần?" Người đàn ông da trắng nọ nheo mắt, nhìn thẳng vào hình ảnh pháp trận được vẽ tại khu vực trung tâm của tờ giấy đầy những nếp nhăn, bị bỏ trong cái túi to trước mặt mình kia, đồng thời, đi kèm với nó là nửa cái ngón út bị niêm phong bên trong một cái túi khác.

Trong mắt gã chậm rãi xuất hiện một tia cuồng nhiệt.

"Một loại nghi thức có thể triệu hồi sinh vật địa ngục, cùng với một loại huyết nhục bị nguyền rủa nào đó ư?"

Phải biết rằng, toàn bộ bọn họ chính là tín đồ của huyết nhục chi phối giả.

Mà Bạch Dật lại là nhân loại bình yên vô sự duy nhất trong số rất nhiều những nhân loại lần lượt bị bọn họ hiến tế đến thế giới của vị Tà Thần kia, mà vẫn còn sống quay trở về.

Cho nên ngay sau khi biết được tin tình báo này, bọn họ lập tức bắt tay vào chuẩn bị kế hoạch đi bắt lấy người trẻ tuổi nọ quay về.

Nhưng gã thực sự không ngờ, lần hành động này lại mang đến cho mình một niềm vui ngoài ý muốn.

Cậu thiếu niên kia không chỉ trở về từ địa ngục, còn mang một phần tri thức cấm kỵ từ thế giới kia quay về, một loại phương pháp triệu hồi cổ xưa!

Hơn nữa, chính vì đọc được phần giới thiệu về chú văn kia, người đàn ông da trắng này mới có thể cảm nhận được mức độ tà ác của nghi thức trước mặt mình.

"Tử vong, ô uế, đói khát, máu tươi, ôn dịch, oán hận..." Chỉ đơn giản là nhìn thấy những văn tự này thôi, trên mặt gã đã xuất hiện một loạt biểu cảm vặn vẹo mà cuồng nhiệt ghê người.

Không cần phải nghi ngờ!

Nếu dùng loại pháp trận này để triệu hồi sinh vật tới, đối phương sẽ là một tồn tại tà ác mà vặn vẹo đến không giới hạn!

Thậm chí, còn rất có khả năng, tồn tại kia chính là một trong số những thân thuộc dưới tay vị Thần linh huyết nhục vĩ đại của bọn họ!

Dù không phải, thì một sinh vật đến từ địa ngục chắc chắn sẽ tượng trưng cho nỗi sợ hãi và tai họa kinh khủng nhất.

Nghĩ đến đây, gã lập tức cuồng nhiệt mà híp mắt nói: "Lập tức mang hai món vật phẩm này quay về, giao cho giáo chủ. Nhớ kỹ, nhất định phải bảo quản thích đáng. Đây chính là tri thức cấm kỵ đến từ địa ngục, nhất định không được để mất nó!"

"Vâng!"

Một người mặc áo choàng đen bên người gã lập tức cúi đầu, trịnh trọng đặt ngón tay kia cùng với trang giấy ghi lại nghi thức triệu hồi vào bên trong một cái rương tối đen.

Sau đó, thân thể người này lập tức dung nhập vào bóng đen phía sau.

Chương 449: Lực Lượng Thần Thánh???

Cùng lúc đó, tại hành lang dưới lòng đất.

Cảm nhận được khí tức khủng bố không ngừng tản ra trên người vị tồn tại bên dưới chiếc mặt nạ mỏ chim kia, nữ quỷ áo trắng nọ đưa ánh mắt ác độc gắt gao nhìn chằm chằm vào hắn, tới cuối cùng mới dữ tợn rít gào: "Giết hắn!"

Những con quái vật hình người ẩn giấu bên trong vùng hắc ám kia lập tức phát ra từng âm thanh rít gào khủng bố, rồi không chút do dự, lập tức lao ầm ầm về phía mấy người Lâm Ân.

Sắc mặt nhóm Dương Kha và nữ linh môi kia đều chuyển thành một mảnh tái nhợt, vội vàng mở miệng nhắc nhở: "Ngài phải

Nhưng bọn họ còn chưa nói xong, từng nhánh xúc tu từ phía sau lưng Lâm Ân đã nổ bắn ra ngoài, “Ào ào ào” lao thẳng đến chỗ nhóm quái vật và ác quỷ kia.

Ngay trên đầu những nhánh xúc tu màu đỏ tươi này, lại đột nhiên nứt ra một cái miệng với đầy răng nanh sắc bén. Chúng lập tức lao lên, "Soạt soạt soạt" xé rách thân thể của những con quái vật kia.

Lâm Ân thoáng hoạt động phần cổ một chút, sau đó tiện tay lấy hai bình 【 dược tề ác linh hiện hình 】từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài, lạnh nhạt mở đường viền khép mở nằm tại hai bên mặt nạ mỏ chim ra, ấn dược tề vào trong đó.

Hô thứ —— một mảnh sương khói xanh biếc màu lập tức từ

bên trong chiếc mặt nạ mỏ chim của hắn, lan tràn ra bên ngoài.

"Vào lúc này, nên dùng súng."

Ở bên trong chiếc mặt nạ, Lâm Ân ngậm điếu thuốc lá trên môi, thản nhiên vươn tay về phía hai anh bộ đội đặc chủng còn đang run rẩy bên cạnh mình, ngoắc ngoắc ngón tay.

Hai anh bộ đội đặc chủng kia ngây dại, nhưng cũng theo bản năng đưa khẩu AK trên tay mình cho Lâm Ân.

Hắn...

Hắn muốn làm gì đây?

Rõ ràng là viên đạn bình thường không thể tạo thành sát thương hữu hiệu cho đám quái vật và u linh có thân thể hư vô mơ mịt kia mà?

"Ca ca" —— Dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của mọi người ở đây, Lâm Ân thuần thục nạp đạn. Sau đó, mỗi tay hắn cầm một khẩu AK, đứng sừng sững giữa hai luồng sương khói mờ ảo đang phun trào từ bên trong chiếc mặt nạ của mình.

"Phụ ma."

Ông —— Chỉ trong nháy mắt, hai thanh AK trên tay hắn lập tức xuất hiện một mảnh hào quang thần thánh, thánh khiết vô cùng.

"Mẹ nó!"

Toàn bộ đám người trừ ma đang vây xem xung quanh lập tức (ΩДΩ) sợ đến long tóc gáy.

Đây... Đây là... Lực lượng thần thánh?

Vì sao một con quái vật đến từ địa ngục, lại có thể dùng lực

lượng thần thánh để trừ ma?

Ngay sau đó, dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn với khiếp sợ của bọn họ, Lâm Ân ngẩng đầu, cầm hai thanh AK vừa trải qua quá trình phụ ma thần thánh trong tay, trực tiếp đi nhanh về phía trước, lưỡi lửa dày đặc không ngừng "Đát đát đát đát" điên cuồng bắn phá về phía đám quái vật và ác linh kia.

Từng âm thanh chát chúa xen lẫn với tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng xung quanh.

【 đinh! Ngươi giết chết một con Creeper, nhận được 2 điểm kinh nghiệm! 】

【 đinh! Ngươi giết chết một con Oán Linh, nhận được 2 điểm kinh nghiệm! 】

【 đinh! Ngươi giết chết một con ác linh, nhận được 3 điểm kinh nghiệm! 】

Đát đát đát đát đát —— Toàn bộ đám ác linh và quái vật bị viên đạn kia bắn trúng đều phát ra những tiếng rít đầy thống khổ, trên thân thể bùng lên một ngọn lửa thần thánh.

Rồi chỉ trong khoảnh khắc sau đó, tất cả chúng đã bị đốt thành một đống tro tàn.

"Đại ca! Đẹp trai đến ngây người! Thực sự là đẹp trai đến ngây người! Bạch Dật cũng… (? ? ?)… Cmn rất có cảm giác an toàn!"

Đúng là ở bên cạnh đại ca, gã hoàn toàn không phải lo lắng về bất cứ nguy hiểm gì nữa!

Đây cmn mới đúng là đàn ông đích thực nha!

Nhìn tư thế kia mà xem, đúng là một trời một vực so với gã. Trong khi chỉ tùy tiện một con tiểu quỷ nào đó xông ra thôi, là gã

sẽ bị nó dọa cho sợ muốn chết.

Quả nhiên… giữa người với người thực sự không thể đưa ra so sánh mà!

Đã bị tư thế đẹp trai vô biên vô hạn của đại ca làm cảm động phát khóc rồi đây.

Gã chỉ hận vì sao mình không phải một thiếu nữ đáng yêu, bằng không bên cạnh có một vị đại ca trâu bò đến vậy, bị đối phương hung hăng mà xâm phạm cũng không sao cả!

Gã tình nguyện mà!!!

Trong khi ấy, đám người trừ ma và nữ linh môi kia lại đang ngây dại nhìn một màn trước mắt này.

Bọn họ nhìn thấy đám quái vật và ác linh ẩn mình bên trong hắc ám, vẫn một mực đuổi giết bọn họ suốt cả chặng đường dài, đang bị tồn tại vừa xuất hiện kia ung dung, thản nhiên, không vội không chậm, quét ngang một đám, giống như đang chơi trò đánh cương thi trong fps [1] vậy.

Khiến cả đám bọn họ đều sinh ra một loại cảm giác hoang đường trầm trọng.

Mở hack rồi!

Hắn mở hack cmnr!

Nhưng ngay sau khi đám quái vật trước mặt bị bóp chết một mảng lớn, đột nhiên bọn họ lại nhìn thấy những bàn tay tái nhợt nửa trong suốt vừa thò ra từ bên trong cái bóng dưới chân Lâm Ân, rồi trực tiếp túm lấy đôi giày da của hắn.

"Cẩn thận!" Linh môi kia hốt hoảng vô cùng, vội vàng mở miệng nhắc nhở.

Bởi vì chính cô ấy đã nếm thiệt thòi bởi chuyện này rồi.

Công kích của những con ác linh kia quá mức quỷ dị, có thể nói là không nơi nào không có, khó lòng mà phòng bị được.

Nhưng ngay sau đó, cô ấy lại rơi vào ngây dại, thậm chí còn có cảm giác lời nhắc nhở của mình y như một đứa nhỏ nói đùa vậy.

Bởi vì đúng vào khoảnh khắc bàn tay của ác linh kia bắt lấy đôi giày dưới chân Lâm Ân, hắn đã hung hăng nhấc chân lên, "Bẹp" một tiếng giống như đập chuột, trực tiếp đạp cho cánh tay nửa trong suốt kia biến thành một đống bầy nhầy, nát bét.

Ngay sau đó, họng súng trực tiếp chĩa thẳng vào bàn tay dưới đất.

Phanh phanh phanh —— Vài tiếng súng vang lên.

Mặt đất lập tức "Ồ ồ" phun trào máu tươi và sương khói.

Mọi người đều kinh hoảng, có chút không tin vào mắt mình.

"Ừm? Bên trên vẫn còn?" Xử lý xong bàn tay dưới đất, Lâm Ân lại ngẩng đầu lên, hình ảnh trần nhà lập tức phản chiếu bên trong mảnh thấu kính kinh khủng trên chiếc mặt nạ mỏ chim.

Hai bên sườn mặt nạ nhanh chóng phun ra một mảnh sương khói màu xanh lá.

Ngay trong nháy mắt khi sương khói lan tràn đến, từng con ác quỷ áo đỏ không biết từ khi nào đã treo ngược mình tại trần nhà, lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu Lâm Ân.

---

[1] : Game FPS có tên đầy đủ là game First Person Shooter, được hiểu là game bắn súng góc nhìn thứ nhất.

Chương 450: Rốt Cuộc Ai Mới Là Quái Vật???

"Oa—— " Nhóm nữ quỷ kia lập tức mở cái miệng khổng lồ đầy tanh hôi hư thối của mình ra.

Nhưng miệng vừa mở, Lâm Ân đã "Phập" một tiếng, vươn tay đấm thẳng vào khe hở kia, dứt khoát đâm nửa cánh tay của mình vào trong miệng một nữ quỷ trong nhóm đó.

"Cắm vào rồi! Cắm vào bên trong rồi!"

Nữ linh môi kia và nhóm trừ ma sư đang đứng phía sau hắn, lập tức khiếp sợ mà theo bản năng vội vàng đưa tay lên bịt kín miệng mình.

Nữ quỷ kia cũng không khỏi kinh hoàng hét lên một tiếng "Oa nha nha" sau đó lập tức ngậm miệng, sợ tới không nên lời.

Thật hiển nhiên ả ta cũng không thể tin nổi những gì đang xảy ra trước mắt.

Vì sao con quái vật vừa được triệu hồi đến này… lại biến thái như thế?

Cùng thời điểm đó, Lâm Ân đã trực tiếp kéo nữ quỷ trên trần nhà kia xuống dưới, "Bẹp" một tiếng, ngã lăn ra đất rồi. Sau đó, hắn thò ngón trỏ nhọn hoắt trên chiếc găng tay của mình tới, nâng cằm nữ quỷ nọ lên.

Gương mặt vì hoảng sợ mà chuyển thành trắng bệch của nữ quỷ kia lập tức phản chiếu trên mảnh thấu kính của chiếc mặt nạ mỏ chim.

Lâm Ân tinh tế đánh giá đối phương một phen, sau đó, giọng nói của hắn lập tức vang lên bên dưới chiếc mặt nạ mỏ chim nọ.

"Thật đáng tiếc, một cô bé xinh xắn như vậy, hẳn là lúc ấy cô đã chết vô cùng thê thảm, đúng không? Nhưng cũng may, cô không bị kéo xuống dưới kia, nếu ở bên dưới kia, thì ngay cả siêu sinh, cũng không siêu sinh được. Nếu nói đến điểm này, thì đúng là cô rất may mắn đó."

"Thôi, hãy quên kiếp trước rồi đầu thai đi, A Di Đà Phật."

Phanh —— Một tiếng súng vang lên.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy ngây dại của mọi người ở đây, hắn trực tiếp bắn ra một súng, giết hoàng hoa nữ quỷ kia tại chỗ.

(Mọi người nghe hoàng hoa khuê nữ chưa? Nghĩa là con gái mới lớn chưa chồng á. Đó, giờ được nghe hoàng hoa nữ quỷ rồi. ^^!)

Tiễn nữ quỷ nọ đi đầu thai xong, Lâm Ân lập tức ngẩng đầu, từng nhánh xúc tu trên người hắn lại "Xoát xoát xoát" nổ bắn ra ngoài, rồi giống như là hái quả, "Rào rào rào" đống xúc tu của hắn liên tục "Hái" những nữ quỷ còn đang treo ngược mình trên trần nhà xuống dưới, sau đó, lần lượt bắn cho mỗi con một súng vào đầu.

Những nữ quỷ kia vô cùng hoảng sợ, tựa như đang phải chứng kiến một nỗi sợ hãi vượt quá giới hạn chịu đựng của bản thân, cả đám muốn chui vào trong trần nhà trốn đi.

Đáng tiếc, dưới hiệu quả của dược tề ác linh hiện hình, đám nữ quỷ này không còn trạng thái u linh nữa, không thể dùng đặc tính vốn có của mình để chạy trốn…

Cùng với những tiếng kêu to đầy thảm thiết thê lương, lần

lượt từng nữ quỷ đều bị Lâm Ân kéo xuống, xử bắn.

Một nữ quỷ trong nhóm, do quá đỗi hoảng sợ mà rơi thẳng từ trên trần nhà xuống đất, sau đó ôm theo cõi lòng đã kinh hãi vượt quá sức chịu đựng của một con quỷ, ả ta vội vàng co giò bỏ chạy, tiếc thay, hai chân chưa kịp di chuyển, đã bị hai nhánh xúc tu từ nơi nào đó, lao ra, quấn chặt lấy.

"Cứu mạng!"

Cùng với âm thanh "Hoa lạp lạp" vang lên, ngay dưới cái nhìn chăm chú kèm theo run rẩy không ngừng của những con quái vật trước mắt, nữ quỷ nọ hét lên một tiếng tuyệt vọng, rồi bị hai nhánh xúc tu kia tàn nhẫn kéo về phía sinh vật trong mảnh sương khói phía sau.

"Chạy! Chạy mau!"

Giờ khắc này, rốt cuộc những con quái vật đang ẩn mình bên trong vùng hắc ám trước mắt kia, cũng không kiềm chế được nỗi hoảng sợ trong lòng, cả đám lập tức xoay người chuồn thẳng về hướng mình vừa xuất phát.

Nhưng phía sau lưng, mảng sương mù màu xanh lá cuồn cuộn vẫn “ùn ùn” thổi đến, cái bóng của con quái vật mỏ chim khủng bố kia càng ngày càng mạnh hơn, vô số những nhánh xúc tu trên người hắn lại giống như một lũ ác ma tới lấy mạng người.

Nhìn lại đi...

Rõ ràng bọn chúng mới là một phương đại diện cho khủng bố và quỷ dị, bọn chúng mới là ác quỷ mà?

Vì sao chỉ chớp mắt một cái, cục diện lại quay xe 180 độ rồi???

Cộc cộc ——

Cộc cộc —— Âm thanh phát ra do đôi giày da có đế bằng kim loại của Lâm Ân giẫm xuống đống thi thể còn sót lại của những con quái vật vừa bị đại quân xúc tu trên người hắn cắn chết hoặc là siết chết, lặng lẽ vang lên.

Giống như một công nhân quét đường cần mẫn, hắn bình thản tiến tới, từng bước từng bước một, không vội không chậm, dần dần đẩy lùi bè lũ quái vật trước mặt kia.

Mà ở phía sau, nữ linh môi đang dìu Bạch Dật và cả đám người đứng gần đó, đều lộ ra vẻ mặt ngây dại, run rẩy theo sát đằng sau vị đại lão đang ung dung bước đi phía trước.

"Em gái... Em cũng là linh thể, em có nhìn ra hắn là nhân loại hay không?" Nữ linh môi kia ngây dại, nhúc nhích đôi môi, nói chuyện.

Ngay lập tức, nửa cái mặt quỷ run rẩy đã xuất hiện trên nửa khuôn mặt của nữ linh môi kia, thân thể cô ấy cũng lập tức mất khống chế, hoảng hốt ôm lấy bộ ngực, một giọng nói mang theo vẻ kinh hãi rõ ràng cũng vang lên: "Không... Không biết (o□o?)...vừa rồi hắn có liếc mắt nhìn em một cái, giống như có thể nhìn thấu hết thảy mọi thứ, thậm chí trong lòng em còn sinh ra một loại cảm giác bị xâm phạm... Thực... Thực đáng sợ..."

Dường như nghe được câu nói này của đối phương, Lâm Ân lập tức theo bản năng mà quay đầu thoáng nhìn qua.

"Ối!" Linh thể sống nhờ trong cơ thể nữ linh môi kia lập tức run lên, chỉ trong nháy mắt đã trốn về.

Đầu óc mấy người trừ ma xung quanh cũng không khỏi vang lên “Ong ong” mấy cái. Bọn họ nhìn thoáng qua cây thánh giá nhỏ trong tay mình, lại nhìn thoáng qua khẩu AK thần thánh đang liên tục “Đát đát đát” điên cuồng bắn chết quái vật, trên tay kẻ đến từ địa ngực trước mắt kia, rồi không khỏi run rẩy nuốt xuống một

ngụm nước miếng.

Cùng là vũ khí thần thánh, sao lại có khác biệt lớn đến vậy?

Hơn nữa bọn họ cứ có cảm giác … dường như tình thế trước mắt đã thay đổi rồi!

Là đột nhiên bọn họ cảm thấy đám người mình giống như một nhóm tiểu Loli được đại lão mãn cấp dẫn theo, nhanh chóng vượt qua một đám cửa ải cấp rác rưởi trong game vậy…

Nghĩa là ngoại trừ đi ở phía sau lần lượt nhặt trang bị, không ngừng kiểm tra thi thể, hét lên vài câu kiểu 666 (Lợi hại quá) ra, bọn họ hoàn toàn không có một chút tác dụng gì.

Chương 451: Sao Hormone Trong Người Ngươi Lại Giảm Rồi???

"Hiện giờ mọi người đã biết rồi chứ?" Bạch Dật ôm lấy khuôn mặt bầm dập của mình, nói: "Tôi đã sớm nói với mấy người rồi, đại ca của tôi là tồn tại có thể làm cho đám ác linh quỷ quái bên ngoài mở miệng gọi một tiếng 'ba ba'. Mấy người còn không tin, giờ đã biết rồi chứ? Trước đó, đại ca cũng từng dẫn tôi theo vượt qua vài cửa ải giống hệt thế này rồi."

Mọi người (o□o?) chỉ còn biết ôm đầu ngơ ngác, một câu cũng nói không nên lời.

Đã biết!

Đã biết thật rồi!

Nhưng loại chuyện một con quái vật cấp BOSS mang theo một đám nhân loại quét ngang một đám quái vật cấp tạp binh … có nghĩ thế nào cũng thấy vô cùng quái đản, bất bình thường nha!

Phía trước, mảng sương khói màu xanh lá cuồn cuộn vẫn không ngừng lan tràn về phía trước.

Lâm Ân ngậm thuốc lá, phun một hơi dài, sau đó dựng thẳng hai thanh AK thần thánh trên tay, không vội không chậm, thong thả đi về phía trước.

Một đường đi đến cánh cửa phía đối diện của thông đạo, nơi đã bị những con quái vật kia mạnh mẽ đóng chặt lại.

Ánh mắt hắn thoáng nhìn qua rồi dừng lại ở vị trí trung tâm cánh cửa, chỉ thấy một nữ quỷ rõ ràng là muốn xuyên tường, đáng tiếc, thân thể u linh kia lại chịu ảnh hưởng bởi sương mù hiện hình, không thể xuyên qua được, tới cuối cùng, chỉ còn cách kẹt lại ngay trên cánh cửa kia, không ngừng "Oa nha nha nha" hoảng sợ giãy giụa … ˚(˚´Д`˚) ˚

Phần trước kẹt ở đầu bên kia, phần sau kẹt lại cánh cửa bên này. Cặp đùi không ngừng đong đưa, nhưng rõ ràng là chẳng có một chút tác dụng nào cả.

Lâm Ân ngừng lại, đưa mắt nhìn thoáng qua nửa người dưới đang bị kẹt trên cánh cửa của nữ quỷ nọ, đột nhiên lại chìm vào suy tư.

Mà ở phía sau Lâm Ân, đoàn người nhanh chóng đi tới gần hắn, cũng trông thấy nữ quỷ bị kẹt ở cửa cùng với Lâm Ân đang đứng yên tại chỗ không ngừng suy tư.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí xung quanh chợt rơi vào yên tĩnh quỷ dị.

Vốn loại cảnh tượng này cũng chẳng có vấn đề gì, bởi vì đối với ác linh, chuyện bọn họ bị kẹt lại ở một nơi nào đó vì nguyên nhân đặc thù, vốn là tình huống rất bình thường, nhưng Lâm Ân lại đứng ở nơi đó, một mực im lặng xuống…

Chính hành động của hắn đã khiến một chuyện rất bình thường, trở nên quái dị.

"Đầu ngốc! Ngươi đứng ở nơi đó suy tư cái gì thế hả?" Giọng nói của Trái Trái vang lên trong đầu hắn.

"Đừng bảo là ngươi đang nảy ra ý tưởng đồi trụy gì đó trong đầu, kiểu như muốn làm một vài chuyện kỳ quái ở phía sau lưng người ta nhé!"

Giọng nói này vang lên bất chợt, lập tức khiến Lâm Ân hoàn hồn, hắn vội vàng liếc mắt nhìn mọi người phía sau một cái, rồi thầm trách móc một phen: "Trái Trái ngươi đừng có tùy tiện nói mấy lời kỳ quái như vậy. Tuy Lâm Ân ta không phải đại thiện nhân, nhưng cũng không thể làm ra mấy chuyện dị dạng như vậy được, đó là chưa kể đến chuyện… ở nơi này còn có người khác đang nhìn kìa."

Trái Trái hét lớn trong đầu hắn: "Thế vì sao ta lại có thể cảm nhận được hormone sáp sáp trong cơ thể ngươi đang nhanh chóng tăng mạnh hả?"

Lâm Ân lại chỉ trích: "Đó là hormone chiến đấu, không phải hormone sáp sáp, Trái Trái ngươi đừng có tùy tiện nói quàng nói xiên như vậy!"

Nói đến đây, Lâm Ân dứt khoát cầm súng, “Phanh phanh phanh”, liên tiếp bắn mấy phát về phía khóa và chốt cửa.

“Rầm rầm” cánh cửa bung ra.

Lâm Ân than thở một tiếng, rồi bước nhanh ra ngoài, trong khi ấy, ánh mắt hắn cũng lập tức nhìn thoáng qua khuôn mặt nữ quỷ đang bị kẹt ở cánh cửa kia.

Ngay tức khắc, hình ảnh phản chiếu trên mảnh thấu kính bên ngoài mặt nạ của Lâm Ân đã xuất hiện một gương mặt đầy hoảng sợ với ngũ quan hoàn toàn lệch khỏi vị trí vốn có, con mắt vốn ở dưới trán lại chui xuống cằm, cùng với chi chít những cục u nang, mụn bọc của nữ quỷ kia.

"..."

Không khí tạm thời chìm vào yên tĩnh.

Trái Trái kinh hãi nói: "Đầu! Lạ thật nha! Hormone của ngươi lại nhanh chóng giảm xuống rồi!"

Lâm Ân từ từ nhắm hai mắt lại, lạnh nhạt nói: "Đương nhiên rồi, chiến đấu kết thúc, đương nhiên hormone cũng sẽ nhanh chóng giảm xuống. Không phải ta đã sớm nói chuyện này với ngươi rồi sao?"

Trái Trái cả kinh nói: "Thật vậy hả? Chứ không phải nguyên nhân là gương mặt người ta xấu quá ư?"

Lâm Ân: "???"

Rất nhanh, Lâm Ân đã bình tĩnh lại, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua dãy hành lang sâu thăm thẳm đi thông với bên ngoài. Hắn lập tức vươn tay, dùng một tay gỡ chiếc mặt nạ mỏ chim trên đầu mình xuống, để lộ ra gương mặt đẹp trai với đôi mắt cá chết đang mở to.

Sau đó, quyết đoán phớt lờ mấy lời kỳ quái của Trái Trái, hắn xoay người, đưa mắt nhìn đám người Bạch Dật đang đi sau lưng mình.

Bị ánh mắt của Lâm Ân nhìn chăm chú đến, tất cả mọi người đều theo bản năng bắt đầu run rẩy, bên ngoài run rẩy, trong lòng rung rinh, cảm đám đều khẩn trương nhìn hắn, một câu cũng nói không nên lời.

Cùng lúc ấy, trong đầu bọn họ lại một lần nữa hiện ra cảnh tượng khủng bố phát sinh vào thời điểm hắn buông xuống nơi này.

Những cảnh tượng kia đang không ngừng nói cho bọn họ biết rằng...

Hắn không phải người! Hắn không phải nhân loại!

Sau đó, Lâm Ân bình tĩnh đi qua, rồi dưới cái nhìn chăm chú đầy vẻ khẩn trương của mọi người, hắn đi tới trước mặt Bạch Dật, đơn giản mà liếc mắt nhìn gã một cái từ trên xuống dưới. Tới cuối cùng, ánh mắt lập tức rơi xuống cái bụng đầm đìa máu tươi của

Bạch Dật.

Chỉ trong nháy mắt, bên tai hắn đã truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: vết thương do dao đâm của Bạch Dật, giới thiệu nhiệm vụ: Chữa trị cho Bạch Dật, khen thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu 200, kinh nghiệm cơ sở 200, độ hảo cảm của Bạch Dật ＋30】

Lâm Ân thoáng nhìn về phía đối phương, bình tĩnh nói: "Là vết thương sinh ra do vận dụng loại pháp trận nghi thức phải không?"

Bạch Dật nuốt một ngụm nước miếng, mở to mắt nói: "Đúng… Đúng vậy, đại ca."

Chỉ không gặp có vài ngày ngắn ngủi, mà gã lại có cảm giác đại ca của mình đã trở nên càng thêm mạnh mẽ so với thời điểm gã rời khỏi thế giới kia rồi.

Hơn nữa trên người đại ca mặc áo da màu đen, đeo mặt nạ mỏ chim, cũng mang đến cho người ta một loại cảm giác áp bách mãnh liệt, đến mức hít thở không thông.

Thật hiển nhiên, trong mấy ngày vừa rồi, thực lực của đại ca lại nhận được đề thăng và thu hoạch cực lớn.

Chương 452: Đại Ca, Em Yêu Anh!

"Ngồi đi, anh giúp cậu chữa khỏi vết thương này trước."

Nữ linh môi bên cạnh nghe vậy, không chút do dự đã nhanh chóng đặt Bạch Dật nằm cẩn thận xuống đất, sau đó ánh mắt gắt gao nhìn về phía kẻ đến từ địa ngục đang đứng trước mặt mình, lại trông thấy hắn trực tiếp lấy ra từng bình dược tề và kim chỉ từ trong không khí.

Bởi vì cô ấy từng nghe Bạch Dật nói qua, nghề nghiệp chân chính của vị đại ca quái vật này, chính là một bác sĩ chuyên cứu tử phù thương.

Mà cùng thời điểm ấy, toàn thân Bạch Dật đều cứng đờ cả lại, gã vội vàng vươn tay bịt kín miệng vết thương trên người mình, hốt hoảng nói (;? ;: 益:;? ;): "Đại ca! Em cho rằng mình thực sự không cần đâu, thực sự không cần đâu. Sau khi rời khỏi nơi này, em tùy tiện tìm một bác sĩ nào đó khâu cho em hai mũi là được, thật sự không cần làm phiền đại ca phải ra tay đâu!"

Ngay lúc này, trong đầu gã lập tức xuất hiện cảnh tượng khủng bố lúc trước, khi mà đại ca trị liệu cho gã.

Loại tiết tấu chữa bệnh của đại ca thực sự không giống bình thường, đó tuyệt đối là chém rớt nửa cái mạng của ngươi, sau đó cứu ngươi khỏi chết!

Lâm Ân trấn định nói: "Thế anh không phải là bác sĩ sao? Hay là cậu không tín nhiệm anh?"

Bạch Dật đổ mồ hôi đầm đìa, cái đầu vội vàng lắc như trống bỏi, trố mắt nói: "Không có! Em đâu có nói là mình không tín nhiệm anh!"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Vậy là được rồi. Nào, ngoan ngoãn nằm xuống, cậu đã mất máu quá nhiều, mấy thứ trong bụng đã bị cậu đâm xuống một dao làm rách nát tả tơi rồi, nếu không trị liệu, cậu không sống quá nửa giờ đâu."

Bạch Dật run rẩy nói: "Đại ca... Có... hẳn là lần này, anh có mang thuốc tê theo chứ?"

Lâm Ân nghe vậy, lập tức ngẩn ra, sau đó trên mặt hắn nở một nụ cười nhã nhặn, nhanh chóng lấy từ trên người mình ra một cái bình nhỏ có dán hai chữ "Thuốc tê" và ống tiêm, nói: "Có chứ. Từ lần trước, sau khi dùng bình thuốc tê để đựng nước trà, gây nên sự cố không mong muốn đó, anh đã không còn phạm phải sai lầm ấy nữa rồi. Hơn nữa, anh không chỉ mang thuốc tê theo, còn mang theo rất nhiều nữa."

Lâm Ân lại lấy ra hai bình khác, vẻ mặt cực kỳ chuyên nghiệp.

Nhìn thấy những bình thuốc tê kia, rốt cuộc Bạch Dật cũng buông lỏng một hơi, trên mặt lộ ra vẻ cảm kích: "Vậy thì tốt quá rồi."

Nói cho cùng, ngoại trừ khuyết điểm là quên tiêm thuốc tê kia, y thuật của đại ca gã cũng tương đối tỉ mỉ, giỏi giang.

Nếu đã như vậy, gã lại phải làm phiền đại ca thêm một lần nữa rồi!

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người ở đây, Lâm Ân trấn tĩnh cầm lấy ống tiêm, rút một ống thuốc tê từ bên trong bình dược tề gần đó ra, rồi “Phập” một tiếng cắm xuống đùi Bạch Dật.

【 đinh! Giá trị tinh thần của mọi người -1 】

Bạch Dật vội vàng ヽ(￣▽￣)? giải thích: "Mọi người đừng sợ, tuy thủ pháp có chút đơn giản thô bạo, nhưng ở cái thế giới kia, y thuật của đại ca tôi rất nổi tiếng đó!"

"Tôi nói cho mọi người biết, vốn dĩ nội tạng của tôi đều đã bị người ta đào rỗng đi rồi, nhưng dưới sự trợ giúp của đại ca, tôi lập tức khôi phục lại giống như kỳ tích, hiện giờ thân thể đã khỏe mạnh, ăn cái gì cũng ngon này!"

Nghe gã nói như vậy, trong đầu mọi người lập tức hiện ra cảnh tượng quỷ dị về cuộc chiến tranh giữa đám nội tạng trong bụng Bạch Dật… cảnh tượng có một không hai mà bọn họ có dịp được chiêm ngưỡng thông qua máy quét cơ thể trong bệnh viện.

Vì vậy, sắc mặt của cả đám người bắt đầu trở nên khó hiểu, nửa bất đắc dĩ không biết nên khuyên nhủ thế nào, nửa cam chịu vì biết mình có ngăn cản cũng không mang lại tác dụng gì đâu… (;? ;: 益:;? ;).

Bạch Dật à, không phải chúng tôi không muốn nói ra sự thật, mà chúng tôi rất sợ, một khi nói ra rồi, thì người bệnh đang nằm dưới đó không phải là cậu, mà là chúng tôi.

Rất xin lỗi!

Thuốc tê dần dần có hiệu lực.

Bạch Dật (￣▽￣) vẫn vui vẻ nằm thẳng dưới đất, cảm nhận dược hiệu của thuốc tê đang từ từ khuếch tán, tâm trạng cũng nhanh chóng bình thản xuống.

Tuy bản thân vẫn đang ở trong một khung cảnh vô cùng khủng bố, nhưng gã lại hoàn toàn không cảm nhận được một chút sợ hãi hay bất an gì.

Hơn nữa, quả nhiên đại ca vẫn vô cùng quan tâm tới gã, không hề quan báo tư thù, cũng không tiếp tục hành hung gã nữa, ngược

lại, sau khi đại ca trông thấy trên người gã có thương tích, đã quyết đoán đi tới trị liệu cho gã rồi.

Chẳng lẽ… đây chính là tình cảm huynh đệ sao?

Thật sự cảm động, làm người ta muốn rơi lệ mà!

"Anh bắt đầu đây, cậu cố gắng chịu đựng một chút. Anh cần phải nhìn xem tình huống cụ thể của vết thương trên người cậu, sau đó sẽ giúp cậu khâu nó lại. Cậu cố gắng chịu đựng một chút nhé." Âm thanh mang theo cảm giác an toàn của Lâm Ân kia lại chậm rãi truyền đến.

Bạch Dật (￣□￣) muốn mở miệng nói chuyện, nhưng thuốc tê đã phát huy tác dụng khiến cho gã hoàn toàn không thể phát ra âm thanh.

Đã biết! Đã biết rồi!

Hơn nữa, em đã được tiêm thuốc tê rồi mà, đại ca còn dặn dò em phải cố gắng chịu đựng làm gì chứ?

Có thuốc tê thì cần gì phải chịu đựng chứ?

Bởi vậy trong trường hợp này, cũng chỉ có thể hiểu được rằng, đại ca rất quan tâm tới Bạch Dật, dù đã tiêm thuốc tê, vẫn luôn để ý tới cảm nhận của gã, đúng là… cảm giác an toàn tuyệt đối mà!

Đại ca, em yêu anh!

【 đinh! Độ hảo cảm của Bạch Dật đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của Bạch Dật đối với ngươi +10】

Vào giờ phút này, Bạch Dật hoàn toàn không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Lâm Ân đang trấn tĩnh đánh giá vết thương do dao đâm to

tướng trên bụng gã, đầu ngón tay trỏ trên chiếc bao tay Dạ Y của Lâm Ân lập tức duỗi dài ra, đầu ngón tay bằng kim loại bén nhọn không ngừng lóe lên những tia quang mang chói mắt.

Ngay sau đó, hắn vươn tay tới, nhẹ nhàng rạch một cái, dọc theo lỗ thủng trên bụng Bạch Dật.

Ông —— Vẻ mặt vốn đang thoải mái của Bạch Dật lập tức trở nên cứng ngắc.

Nói thật, đây là lần đầu tiên Lâm Ân thử nghiệm loại thao tác dùng tay không giải phẫu cho người ta này, mà một lần trước, khi hắn nhìn thấy loại thao tác này cũng chính là thời điểm gặp được vị Dạ Y có danh hiệu chấp hành giả kia.

Lần ấy, thủ pháp của đối phương đã để lại ấn tượng rất sâu trong lòng hắn.

Chỉ dựa vào một đầu ngón tay lại có thể hoàn thành cả ca phẫu thuật, đúng là thao tác vô cùng trâu bò.

Cho nên, Lâm Ân cũng muốn thử một lần.

Chương 453: Hắn Đang Chữa Trị Hả??? Thật Hả???

Lâm Ân nhẹ nhàng rạch một đường trên bụng Bạch Dật, rồi bình tĩnh lấy một cái bình dược tề cầm máu ra, rắc lên một đống ruột của gã, lại dùng một cái bình rỗng, với những thao tác chuyên nghiệp, hút từng bình máu tích tụ, chèn ép nội tạng trong bụng gã ra ngoài.

Mọi người trừng lớn hai mắt, trái tim kinh hoàng nhìn thủ pháp chuyên nghiệp của đối phương.

Tuy loại thao tác này mang tới tính trùng kích vào thị giác hơi trầm trọng, nhưng ít nhất là thông qua đó, bọn họ đã xác định được, vị đại ca này của Bạch Dật đúng là một bác sĩ cứu tử phù thương. Mà có vẻ như những thao tác trong giải phẫu của hắn cũng khá là chuyên nghiệp.

Hơn nữa, điểm mấu chốt trong chuyện này là… Bạch Dật đang ở trong trạng thái bị gây mê, sẽ không cảm nhận được đau đớn.

Ừm… coi như xem xét từ điểm này là đủ thấy, vị đại ca đến từ Cõi Chết của gã tuy có vẻ ngoài hơi đáng sợ một chút, nhưng sâu thẳm bên trong vẫn giàu lòng nhân ái và rất quan tâm tới người ta!

Chỉ có chút kỳ quái phát sinh, bởi vì Bạch Dật đang không ngừng sùi bọt mép, cũng có thể đây là tác dụng phụ sinh ra sau khi gây mê toàn thân.

Cứ như vậy, mọi người đều mở to hai mắt, cẩn thận quan sát vị đại ca này giải phẫu.

Rất nhanh, máu tươi trong bụng đã được hút đi sạch sẽ.

Nhưng cũng chính tại một khắc này, đột nhiên bọn họ lại nhìn thấy, Lâm Ân vốn đang khoanh chân ngồi bên cạnh Bạch Dật, đưa lưng về phía bọn họ, lại nhấc tay lên, một đoạn ruột thật dài, bị hắn kéo từ trong bụng ra bên ngoài.

Mọi người: "(ΩДΩ)!" (Mở miệng hét to trong câm lặng)

Chờ một chút! Chờ một chút! Đây là thao tác giải phẫu bình thường hả?

Vì sao ca phẫu thuật này vốn đang rất bình thường lại từ từ chuyển thành bất bình thường rồi?

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú pha lẫn một chút hoảng sợ của bọn họ, bóng dáng Lâm Ân cứ một mực che lấp thân thể Bạch Dật, thời gian kéo dài thật lâu, hai bàn tay hắn không ngừng hoạt động, tựa như đang đo đạc cái gì đó, hoặc là đang cẩn thận kiểm tra vết thương bên trong, rồi từng tấc từng tấc mà kéo ra ngoài.

Đoạn ruột đã được hắn kiểm tra xong, vẫn còn đặc sệt, dấp dính, lập tức bị chồng thành một đống phía trên một cái khay bên người Bạch Dật.

Từng đống từng đống ruột, cong cong cuốn cuốn nối liền cùng một chỗ, mang đến cho người ta một loại cảm giác cuồng loạn, ô nhiễm thị giác.

Thêm nữa, bởi vì bản thân đang ở phía sau vị bác sĩ địa ngục kia, cho nên từ góc độ của bọn họ nhìn lại, hành động của hắn chẳng hề giống đang trị liệu một chút nào, càng giống như một con Thực Nhân Ma biến thái đang ngồi trước mặt một thiếu niên vô tội, điên cuồng gặm nhấm nội tạng của đối phương.

Mà Bạch Dật trong trạng thái bị gây mê toàn thân, lại giống

như một người đã chết rồi, cứ nằm im lìm lại chỗ, (? Д?) không ngừng sùi bọt mép ra ngoài.

Không thích hợp! Tình huống này tuyệt đối không thích hợp!

Hàm răng của đám người bắt đầu va lập cập vào nhau, rồi không ai bảo ai, cả nhóm vội vàng trốn vào nơi đó, trong lòng cảm thấy da đầu mình cứ run lên từng đợt.

Tuy thao tác của hắn rất giống đang tìm kiếm miệng vết thương, nhưng không hiểu vì sao, bất kể nhìn từ góc độ nào cũng làm người ta cảm thấy sợ hãi và quái dị chứ?

Hắn thật sự đang trị liệu hả? Thật hả?

Lần này, ngay cả bọn họ cũng không dám khẳng định câu này!

Một lúc lâu sau, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy động tác vuốt ruột của Lâm Ân bên kia đã ngừng lại, có vẻ như hắn tìm được miệng vết thương rồi.

Theo động tác của hắn ngừng lại, trái tim trong lồng ngực của đám người ngồi xem cũng lập tức trồi lên tới cổ họng. Cả đám nín thở, một cử động nhỏ cũng không dám làm, chỉ biết đưa ánh mắt khẩn trương nhìn chằm chằm vào bóng lưng hắn.

Bầu không khí yên tĩnh tới quái dị, không thèm để ý tới ai, lập tức lan tràn...

Phập ———— Trong nháy mắt sau đó, hình như có một vụ nổ mạnh vừa phát sinh.

Ngay sau khi tiếng “Phập” kia truyền đến, một đống lớn đầy thứ dơ bẩn và huyết dịch đặc sệt, dấp dính, lập tức nổ bắn lên trần nhà, cùng với gương mặt đang đờ đẫn, im lìm của Bạch Dật (? Д?).

Mọi người (ΩДΩ): "Oa nha nha nha!"

【 đinh! Giá trị tinh thần của nữ linh môi -20】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Dương Kha -20】

【 đinh! Giá trị tinh thần của người trừ ma Vương Lân -10】

Bắn tung ra ngoài rồi! Bắn tung ra ngoài rồi!

Giá trị tinh thần của mọi người điên cuồng giảm xuống, để rồi… gần như là theo bản năng, cả đám vội vàng rúc lại gần nhau, hoảng sợ trốn trong góc phòng.

Chứng kiến tình huống khủng khiếp vừa nãy, chỉ thiếu một chút nữa thôi là trái tim bọn họ trực tiếp nhảy ra ngoài mất rồi!

Sau khi vụ nổ đầu tiên phát sinh, Lâm Ân vẫn ngồi yên tại chỗ, rõ ràng là hắn chẳng có quá nhiều cảm xúc về nó, ít nhất là không thấy ghét bỏ hay ghê tởm gì.

Bởi vì là một vị bác sĩ chuyên nghiệp, đặc biệt là một vị bác sĩ chuyên nghiệp thuộc khoa hậu môn trực tràng, thì đây vốn là cảnh tượng quá bình dị, hoàn toàn không mang đến cho người ta một chút cảm giác khó chịu nào.

Nhưng đương nhiên, để phòng ngừa những vật chất dơ bẩn bên trong ruột làm miệng vết thương nhiễm khuẩn, Lâm Ân lại phải tiến hành một lần súc ruột và rửa sạch cho đối phương.

Hắn nhanh chóng lấy ra một bình dược tề chuyên dụng, lần theo vị trí vừa bị vỡ, cắm vào bên trong đoạn ruột, sau đó nghiêm túc chuyển động nó, từ trên xuống dưới, khiến cho toàn bộ đống vật chất dơ bẩn và máu tụ bên trong đều hòa tan ra cùng dược tề.

Sau đó, hắn bắt đầu đưa mắt quan sát thời gian.

Tại thời điểm bản thân cho rằng toàn bộ những vật chất dơ

bẩn bên trong đã được dược tề thấm nhuần, hòa tan và bóc tách khỏi thành ruột rồi, Lâm Ân nhanh chóng cầm lấy hai đầu đoạn ruột nọ, vung thẳng về phía vách tường bên cạnh.

Soạt—— một đống lớn dịch nhầy mang theo màu sắc vô cùng đặc thù trực tiếp phun ra, dính thẳng vào vách tường, lưu lại một quỹ tích thật dài.

Mà phần đuôi của chuỗi dịch thể ấy lại trực tiếp nhắm thẳng vào mục tiêu là gương mặt của đám người đang rúc trong góc tường.

Quá bất ngờ, muốn tránh cũng không kịp tránh, bọn họ chỉ còn cách dùng bộ mặt của mình đi lên, đón nhận…

Mọi người "(ΩДΩ) oa a a a a!"

【 đinh! Giá trị tinh thần của mọi người -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của mọi người -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của mọi người -10】

Chương 454: Phương Pháp Tạo Máu Tai Biến!!!

Cả đám người sau lưng hắn đều kinh hoàng há miệng, điên cuồng thét lên những tiếng chói tai như quần ma loạn vũ, còn Lâm Ân, hắn vẫn vô cùng bình tĩnh, lấy kim chỉ ra.

Rồi với những thao tác chuyên nghiệp, hắn lập tức quỳ gối ngồi xuống đất, tỉ mỉ đâm từng kim từng kim khâu lại đoạn ruột vừa bị vỡ của Bạch Dật.

【 đinh! Kinh nghiệm khâu người của ngươi ＋1】

【 đinh! Kinh nghiệm khâu người của ngươi ＋1】

【 đinh! Kinh nghiệm khâu người của ngươi ＋1】

Cùng với tay nghề tỉ mỉ mà linh hoạt, mấy đoạn ruột bị vỡ của Bạch Dật đều được Lâm Ân hoàn mỹ khâu lại cùng nhau.

Vỗ vỗ cái nơ con bướm tinh xảo bên trên, vẻ mặt hắn đầy vui mừng.

Ngay sau đó, Lâm Ân nhanh chóng nhồi từng đống ruột đang ở bên ngoài, vào lại trong bụng đối phương, lại lấy ra mấy bình dược tề điều hòa, ngậm một ngụm vào trong miệng, và trực tiếp phun thẳng xuống đống ruột trong bụng tên tiểu đệ kia.

Phốc —— Đống ruột trong bụng lập tức bốc lên một luồng khí trắng, y như trạng thái sôi trào lúc còn khỏe mạnh.

Lâm Ân có vẻ hài lòng với kết quả này, lại một lần nữa kéo hai mép bụng của Bạch Dật lại với nhau, rồi lấy kim chỉ ra, “Xoát xoát

xoát" nhanh chóng khâu lại cho ngay ngắn, rồi dùng dược tề khôi phục nhẹ nhàng vẩy vẩy hai cái, coi như ca phẫu thuật đã đại công cáo thành rồi.

Về vấn đề mất máu quá nhiều? Nghe thì thấy ghê gớm lắm nhưng vào tay hắn, mọi chuyện lại được giải quyết một cách rất dễ dàng.

Đây là biện pháp chuyên nghiệp mà gần đây Lâm Ân mới nghĩ ra.

Lâm Ân nheo mắt cười cười, lại nhanh chóng cầm lấy một đoạn đuôi nhỏ dài, gấp khúc đáng yêu ở bên trong cái đĩa.

【 Ruột thừa của Bạch Dật x1 】

Nếu Bạch Dật biết đại ca của mình còn tri kỷ tới mức thuận tiện làm luôn một ca giải phẫu cắt bỏ đoạn ruột thừa bị viêm cho mình, không biết gã có cảm động đến rớt nước mắt hay không.

Mà đây lại chính là một bước mấu chốt trong quá trình tạo máu của Lâm Ân.

Đầu tiên hắn sẽ cắt bỏ đoạn ruột thừa trong bụng mục tiêu xuống, đặt nó vào trong đĩa, sau đó lấy một bình 【 dược tề tăng sinh huyết nhục 】từ trên người ra, nhẹ nhàng nhỏ từng giọt từng giọt một, xuống đoạn ruột thừa trên đĩa kia.

Tí tách—— Lâm Ân chăm chú quan sát từng giọt dược tề nhỏ xuống đoạn ruột thừa kia.

Chính tại một khắc này, dưới cái nhìn chăm chú đầy mừng rỡ của Lâm Ân, đoạn ruột thừa của Bạch Dật kia lập tức bành trướng lên, từng sợi xúc tu "Hoa lạp lạp" nhanh chóng sinh trưởng bên trên mảnh huyết nhục vừa bành trướng nọ.

Thô to tới bất ngờ!

Cả đám người sau lưng hắn còn đang khiếp sợ, không biết hắn định làm gì, thì bỗng nhiên khối máu thịt nho nhỏ trước mặt hắn lại mọc ra một đống xúc tu to tướng.

Tình cảnh này quá mức quỷ dị, khiến tất cả mọi người đều hoảng sợ lui lại, dán sát người lên cánh cửa phía sau lưng, kinh hoàng đến mức một cử động nhỏ cũng không dám làm.

Đó là cái gì?

Đó là cái gì vậy hả?

Lâm Ân khá là hài lòng nhìn đoạn ruột thừa đang nhanh chóng bành trướng của Bạch Dật.

Ở thời điểm nó trở thành một cục thịt nặng chừng mười kg, Lâm Ân mới đâm xuống một dao, đóng đinh đống máu thịt ấy lên vách tường.

Ngay sau đó, trên ngón tay hắn mọc ra một đoạn ống rỗng ruột, màu đỏ tươi, trực tiếp nối liền với cục thịt trên tường kia. Hắn chặt đứt đầu ống còn lại, cắm nó vào tĩnh mạch trên cổ Bạch Dật, sau đó nhẹ nhàng đè ép, từng dòng máu tươi lập tức xuất phát từ cục thịt trên tường, cuồn cuộn không ngừng vận chuyển tới mạch máu trên cổ Bạch Dật.

【 đinh! Chúc mừng ngươi hoàn thành nhiệm vụ: vết thương bị dao đâm của Bạch Dật, ngươi nhận được khen thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu 200, kinh nghiệm 200, độ sợ hãi của Bạch Dật +30】

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu: phương pháp tạo máu tai biến, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 Phương pháp tạo máu tai biến】: ở thời điểm bản thân sáng tạo ra bất cứ phương thức tạo máu hoàn toàn mới nào, ngươi có thể nhận được thành tựu loại hình sáng tạo này, Nó nói lên rằng,

ký chủ vừa tiến thêm một bước quan trọng hướng về phía một bác sĩ vĩ đại có kiến thức, có năng lực, cũng có ý thức sáng tạo. Chúc mừng ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: Trí lực +2, thể chất +2, mị lực +1 vui vẻ +5

Lâm Ân cũng có cảm giác mình đang vô cùng vui vẻ đây!

Đúng vậy, lợi dụng hiệu quả của dược tề tăng sinh huyết nhục, để nhanh chóng hoàn thành quá trình tạo máu, sẽ không phát động bất cứ loại biến dị nào cho thân thể.

Đây đúng là một cách tư duy cực kỳ sáng tạo!

Cuối cùng cũng đại công cáo thành rồi.

Lâm Ân vừa lòng đứng lên, đưa mắt nhìn Bạch Dật (? Д?) vẫn đang sùi bọt mép. Hắn lập tức buộc cục thịt to tướng kia vào sau lưng gã, lại dùng một kim chứa đầy dược tề tỉnh táo, tiêm vào bờ vai đối phương.

"Tỉnh lại đi nào! Giải phẫu đã hoàn thành, cậu bình phục rồi."

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú đầy hoảng sợ của đám người đằng sau, hiệu quả của thuốc tê trên người Bạch Dật chậm rãi rút đi. Gã được Lâm Ân giúp đỡ (((;? ? ? ;))), bắt đầu ngồi dậy.

Vài giây ngắn ngủi sau...

"A a a!" Một tiếng kêu thảm thiết như muốn xé toang cổ họng, mang đầy lực xuyên thấu và tính bùng nổ mạnh mẽ, lập tức xuất phát từ trong miệng Bạch Dật, bắn thẳng ra ngoài.

Gã quay đầu lại, đối diện với Lâm Ân, hoảng sợ nói: "A a a!"

Lại quay đầu nhìn về phía mọi người đang dán mình sát vào cánh cửa, hoảng sợ nói: "A a a!"

Phanh —— Khóe mắt Lâm Ân co rúm lại, hắn từ từ nhắm hai

mắt xuống, vươn tay lên, dứt khoát cho gã một cái gõ vào đầu: "Hét ầm ĩ cái gì thế hả?"

Bạch Dật hoảng sợ đưa tay ôm cục u trên đầu, o(□□□)o thổn thức nói: "Đau quá! Đau như chết cha chết mẹ em rồi! Đại ca, thuốc tê của anh quá thời hạn rồi!"

Lâm Ân vỗ vỗ bờ vai gã, nhắm mắt lại nói: "Không có, chỉ vì trước kia, anh nhận được một loại kỹ năng bị động không tốt lắm, bởi vậy, dù đã dùng thuốc tê, người nên đau vẫn sẽ đau thôi, không thể tránh được."

Bạch Dật hoảng sợ, ôm mặt mình nức nở nói: "Đại ca… vì sao anh không nói cho em biết chứ?"

Lâm Ân nhắm mắt nói: "Thế cậu muốn đau một chút mà còn sống, hay là muốn mất máu quá nhiều rồi chết đi?"

Bạch Dật hoảng sợ nói: "Đương nhiên muốn sống rồi!"

Lâm Ân gật đầu, mỉm cười nói: "Vậy là được rồi."

Ngay sau đó, Lâm Ân đứng lên, hoạt động cánh tay một chút, con ngươi trấn định, nói: "Hiện giờ, có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra hay không? Nơi này là chỗ nào? Vì sao những con quỷ nhỏ kia lại đuổi theo mấy người? Có ai mau đến giải thích cho tôi nghe một chút đi!"

Chương 455: Thần Giáo Huyết Nhục!!!

Tổng cục.

Trên đoạn hành lang thật dài đi thông với mặt đất, vô số những con ác linh và quỷ quái đều hoảng sợ, một đường chạy như điên ra bên ngoài, giống như đằng sau lưng đang có một con ác quỷ càng khủng bố hơn bọn chúng đang hung hăng truy đuổi.

"Chuyện gì vậy?" Phía trước hành lang, người da trắng mặc áo choàng màu đen kia đột nhiên nhíu mày, kinh ngạc nhìn đám quái vật và ác quỷ vốn đang ở chỗ sâu trong thông đạo, đột nhiên hoảng sợ ào ào chạy thẳng về phía này.

"Không phải ta đã dặn các ngươi hãy mang tên quỷ nhỏ kia về đây sao? Các ngươi đang làm cái gì thế hả?"

Đột nhiên bàn chân gã lại đạp xuống đất.

Một đường hoa văn màu máu chợt lóe lên dưới mặt đất.

Và thật kỳ lạ, dường như những con quái vật và ác linh kia đều đã bị khống chế, cả đám lập tức ngừng lại, hai tay ôm lấy đầu, phát ra những tiếng kêu rên bén nhọn đầy thảm thiết, thống khổ.

Hiển nhiên, người da trắng này đang sở hữu một loại năng lực kỳ dị nào đó, có thể điều khiển đám yêu ma quỷ quái này.

Người da trắng kia hừ lạnh một tiếng, nói: "Đến đây, giải thích cho ta nghe xem."

Bên trong nhóm quái vật nọ, có một nữ quỷ áo trắng đang gắt

gao ôm lấy đầu mình, thống khổ đi ra. Đồng thời xuất hiện cùng với cô ta, còn có một cái bóng đen mỏng như tờ giấy cũng chậm rãi xuất hiện từ cái bóng dưới chân.

Hai người bọn họ đúng là thủ lĩnh phụ trách mũi nhọn công kích lần này.

"Kles đại nhân." Nữ quỷ áo trắng kia cắn răng một cái, nâng gương mặt bị vô số những đường mao mạch nhỏ li ti phủ kín lên, run rẩy nói: "Phía dưới xuất hiện một con quái vật! Là thằng nhóc nhân loại kia đã vận dụng một dạng nghi thức đặc thù nào đó, để triệu hồi một tồn tại tà ác vặn vẹo từ... từ địa ngục đến đây!"

"Chúng ta vốn không phải đối thủ của con quái vật kia. Nó giết chúng ta giống như giết gà vậy, cả ác linh lẫn Creeper, đều thua kém con quái vật kia quá nhiều!"

Lời này vừa nói ra, mấy người mặc hắc bào đi theo phía sau người da trắng tên Kles kia đều có chút chấn động.

Bởi vì gần như trong nháy mắt khi nghe xong câu nói ấy, bọn họ đã nghĩ tới cái pháp trận nghi thức mà nhóm mình từng lấy được kia.

Chẳng lẽ nói... Tên Bạch Dật kia đã hoàn thành nghi thức triệu hồi, cuối cùng triệu hồi một con ác ma địa ngục đến đây?

Kles chau mày, nói: "Con quái vật trong miệng ngươi kia có hình dáng như thế nào? Nói mau!"

Nữ quỷ nọ mặt mày trắng bệch, trong mắt đầy sợ hãi, run giọng miêu tả: "Đó là một con sinh vật hình người có hình thể rất giống nhân loại, nhưng ta thề hắn tuyệt đối không phải là người!"

"Vô số xúc tu! Vô số con mắt! Mặt nạ mỏ chim màu đen! Hắn còn có thể phun ra một mảnh sương mù màu xanh lá dày đặc khiến cho ác linh hiện hình từ bên trong chiếc mặt nạ ấy, nhưng ta

thể, đó tuyệt đối không phải bản thể của hắn, bởi vì bản thể chân chính của hắn còn khủng bố hơn dáng vẻ hắn biểu hiện ra ngoài rất nhiều!"

Bởi vì là một ác linh, cô ta hiểu rất rõ. Khi bản thân cô ta hoạt động ở thế giới nhân loại, cũng sẽ thường xuyên biến ảo trở thành những tuấn nam mỹ nữ, sau đó đi hấp dẫn đám nhân loại khờ khạo kia, cuối cùng là đồ sát.

Mà hình thái nhân loại do con quái vật kia biểu hiện ra ngoài lại đẹp trai như vậy, thì đương nhiên bản thể chân chính của hắn sẽ xấu xí mà khủng bố đến cực đoan.

"Xúc tu... Con mắt... Lớp da người ngụy trang..." Kles nhíu mày, không hiểu vì sao, chỉ biết sau khi nghe được những lời miêu tả này, đột nhiên trong lòng gã lại sinh ra một chút hàn ý.

Gần như trong nháy mắt sau, gã đã nghĩ tới vị Tà Thần mà bọn họ vẫn một mực thờ phụng kia.

Huyết nhục chi phối giả.

Vô số xúc tu vặn vẹo và nhãn cầu ác ý chính là dấu hiệu tượng trưng cho ngài. Mà dựa vào những nội dung cấm kỵ gã vừa nhận được kia, thì ở bên trong thế giới hắc ám tượng trưng cho địa ngục ấy, những sinh vật hắc ám có thể mọc xúc tu đều là tồn tại có vị cách cực cao.

Bởi vì bọn họ đại diện cho vặn vẹo, hủ hóa, tai họa, và không thể miêu tả được!

Thậm chí có vài tồn tại mạnh mẽ, ví dụ như vị Thần mà bọn họ thờ phụng kia, chỉ cần ngươi dám liếc mắt nhìn bọn họ một cái, đối phương có thể làm cho ngươi trực tiếp tan vỡ.

Quả nhiên!

Quả nhiên!

Hàng chân mày của gã gắt gao nhíu chặt lại, nắm tay cũng chậm rãi siết vào.

"Ngươi muốn nói, người trẻ tuổi kia thật sự vận dụng nghi thức, hoàn thành hiến tế, mới triệu hồi ra con quái vật kia?"

Nữ quỷ tóc trắng kia cắn răng run rẩy nói: "Đúng vậy, ta có chú ý tới chỗ sâu nhất trong thông đạo kia, nơi ấy có một tòa pháp trận màu đỏ tươi, dưới đất chảy đầy máu thịt ô uế. Những nhân loại nọ đã thu gom lượng lớn huyết nhục vặn vẹo từ khắp nơi đến đây, khiến cho nhân loại kia hoàn thành hiến tế!"

Nghe đến đây, hai mắt Kles dần dần thay đổi, trở nên cuồng nhiệt lên.

Quả nhiên là thế!

Những sinh vật được người khác dùng loại hình thức này triệu hồi ra, đều không ngoại lệ, toàn bộ sẽ là tồn tại khủng bố, hỗn loạn tà ác tới cực đoan.

Những tồn tại như vậy tuyệt đối sẽ không nói lý, bọn họ chỉ nhận tế phẩm, chỉ cần tế phẩm của ngươi có thể làm cho bọn họ vừa lòng, chỉ cần ngươi có thể lấy lòng bọn họ, bọn họ cũng không ngại đi vào thế giới này giúp ngươi làm một chút chuyện khiến bọn họ cảm thấy vui vẻ.

Ví dụ như giết chóc!

"Chẳng phải đây chính là những tri thức cấm kỵ mà chúng ta vẫn luôn đau khổ tìm kiếm hay sao?"

Nghĩ đến đây, người da trắng nọ lập tức hướng ánh mắt đầy bệnh hoạn và cuồng nhiệt nhìn xuống hai bàn tay của chính mình.

Mà hiện tại, trong tay bọn họ cũng có được loại nghi thức triệu hồi kia rồi, nếu bọn họ chân chính lấy lòng được tồn tại vặn vẹo kia, chẳng phải lực lượng của thần giáo Huyết Nhục sẽ một lần nữa trở nên lớn mạnh hơn sao?

Trong lòng gã lập tức sinh ra một ý tưởng vô cùng cuồng nhiệt.

"Trở về!" Đột nhiên gã ngẩng đầu, đưa ánh mắt âm trầm lướt qua đám ác linh và quái vật kia, nói: "Tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ của các ngươi đi, mang tên Bạch Dật kia về đây cho ta, nếu không hoàn thành nhiệm vụ, không tên nào được rời khỏi nơi này."

Lời này vừa nói ra, gương mặt nữ quỷ áo trắng nọ lập tức biến sắc.

Chương 456: Đừng Sợ!!!

Nhưng cô ta còn chưa kịp nói gì, trên mặt Kles lại lộ ra ý cười quỷ quyệt, gã đưa mắt, nhìn cô ta một cái thật sâu nói: "Hai người các ngươi khác những con yêu ma quỷ quái đằng sau, các ngươi là tín đồ trung thành nhất của Thần ta, chỉ cần các ngươi hoàn thành nhiệm vụ lần này, ta có thể giao di cốt cho các ngươi, cho các ngươi được... Tự do."

"Nhưng nếu để ta thấy các ngươi sợ chiến, thì hậu quả đằng sau, sẽ do các ngươi đến mà gánh vác."

Toàn thân nữ quỷ áo trắng và cái bóng kia lập tức chấn động.

Trong mắt bọn họ đầy rẫy oán độc, một tia sáng điên cuồng vừa lóe lên, nhưng dưới nụ cười âm trầm màu đỏ tươi ấy, bọn họ vẫn không dám có bất cứ hành động càn rỡ nào.

Bởi vì di cốt chính là gốc rễ của bọn họ.

Nếu nó bị phá hủy rồi, bọn họ sẽ trở thành dã quỷ không rễ, sau đó dần dần biến thành hồn phi phách tán.

"Vâng! Đại nhân!"

Nữ quỷ áo trắng và cái bóng kia cắn răng, lập tức xoay người, lại một lần nữa dung nhập vào vùng hắc ám phía sau.

Mà đám ác linh cùng quái vật kia cũng bị ép phải thay đổi phương hướng, quay trở lại con đường bọn chúng mới chạy trốn ra kia.

Nhìn thấy bọn chúng đi xa, trên mặt Kles lập tức xuất hiện một nụ cười tươi đầy cuồng nhiệt.

"Đại nhân, những thứ tàn hồn và Creeper cấp thấp này không thể là đối thủ của tồn tại vặn vẹo kia được..." Phía sau lưng gã, một người mặc hắc bào có chút sầu lo nói.

Kles cuồng nhiệt cười cười: "Đương nhiên là ta biết chuyện này, ta chỉ muốn xem một chút, xem rốt cuộc là con quái vật đến từ địa ngục kia mạnh đến mức nào, cũng như tâm trí của hắn hỗn loạn đến đâu thôi!"

"Nếu hắn thực sự là một tồn tại tà ác khó có thể tưởng tượng nổi, thì tiếp theo, chúng ta có thể tận tình mà tới lấy lòng vị đại nhân ấy rồi, sẽ dùng thật nhiều huyết dịch ô uế đến để thỉnh cầu nó buông xuống!"

"So sánh với những nhân loại cố chấp đến mức làm người ta buồn nôn kia, ta nghĩ rằng... hắn là vị đại nhân ấy sẽ càng thích được chúng ta thờ phụng hơn."

Nhưng gã biết, hiện tại không thể làm như vậy được.

Bởi vì vị tồn tại kia đã hưởng dụng tế phẩm huyết nhục do Bạch Dật và đám người ở nơi này cung cấp rồi, cũng tương đương với ký kết khế ước tạm thời với bọn họ.

Gã hoàn toàn không thể chen chân vào được.

Nhưng sau đó, mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác đi!

Gã thực sự nôn nóng muốn được nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi và kinh ngạc của đám người thuộc tổng cục siêu nhiên kia, vào thời điểm vị tồn tại ấy dùng tư thế của kẻ đối địch xuất hiện trước mặt bọn họ.

Hẳn là sẽ đặc sắc lắm đây!

Ha hả ha hả ——

...

【 đinh! Giá trị hưng phấn của Kles đối với ngươi +10】

【 đinh! Giá trị hưng phấn của Kles đối với ngươi +10】

【 đinh! Giá trị hưng phấn của Kles đối với ngươi +10】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, Lâm Ân đang ở chỗ sâu nhất của hành lang hắc ám, chợt nhướng mày nhìn thoáng qua xung quanh.

Tình huống gì đây?

Chẳng lẽ hắn đang bị một thứ gì đó nhìn trộm?

Nhưng chẳng hiểu vì sao tên kia lại đột nhiên cảm thấy hưng phấn với hắn nhỉ?

Là hắn quá đẹp trai, nên trong lòng sinh ra một chút ý tưởng kỳ quái bệnh hoạn gì đó, kiểu như muốn pằng pằng hắn ư?

Mà thôi, nghĩ cũng chẳng ra kết quả, vì vậy Lâm Ân lập tức quyết đoán ném đoạn nhắc nhở ấy ra sau đầu.

"Thì ra là thế." Lâm Ân hoàn hồn trở lại, dùng ánh mắt trấn định nhìn về phía Bạch Dật và những người trừ ma đang ngồi đối diện với mình, nói: "Nói cách khác, nơi này đúng là Lam tinh, mà sở dĩ mọi người bị nhiều con quái vật vây săn như vậy, là bởi vì sự trở về của Bạch Dật đã làm tổ chức tà giáo kia sinh ra ý tưởng với cậu ấy?"

Bạch Dật có chút ấm ức tựa như một cô bé bị bắt nạt, vội vàng dùng sức gật đầu.

Nữ linh môi kia có chút khẩn trương và sợ hãi liếc mắt nhìn Lâm Ân một cái.

Phải biết rằng, linh môi bọn họ là những người trời sinh đã có được năng lực cảm ứng đối với ác linh và âm khí, bởi vậy, để cô ấy ngồi đối diện với một "Người" đến từ địa ngục như thế này, trong lòng cảm thấy cực kỳ không khỏe.

"Đại khái là như vậy. Cũng bởi vì thế công của bọn họ tới quá mức nhanh chóng, chúng tôi thực sự không kịp làm ra phản ứng, đã bị bọn họ xâm nhập thẳng vào bên trong tổng cục rồi."

"Cho nên, bất đắc dĩ chúng tôi cũng chỉ có thể khiến cho Bạch Dật... triệu hồi... ngài triệu hồi tới đây thôi."

Bọn họ nuốt một ngụm nước miếng xuống, cố gắng kiềm nén nỗi sợ hãi trong lòng, lại dùng giọng điệu cực kỳ nhún nhường, hoàn toàn không dám mạo phạm một chút gì, để nói thêm.

Lâm Ân mỉm cười, trên mặt lập tức lộ ra biểu cảm hiền lành, nhã nhặn: "Đó là lựa chọn chính xác."

Hắn lại cười cười vươn tay về phía bọn họ: "Cho nên mọi người không cần phải sợ hãi, cũng không cần phải quá mức cẩn trọng như vậy! Chúng ta đều là Nhân tộc! Đều là con cháu của Viêm Hoàng mà!"

"Nói thật, tôi đã ở bên dưới kia chờ đợi rất nhiều năm rồi, mỗi ngày đều giao tiếp cùng một đám quái khâu lại, ác quỷ, hay cái đầu biết cử động nào đó, nếu không phải đã gặp được Bạch Dật, tôi cũng sắp sửa quên mất chính mình cũng là một con người còn sống sờ sờ rồi! Ha hả ha hả!"

Những tiếng cười vui vẻ kia lại làm cho mọi người xung quanh không khỏi run động toàn thân, một cơn hàn ý lập tức chạy dọc từ bàn chân, chạy lên đến mái tóc.

Bọn họ (;? ;: 益:;? ;) run rẩy mà vươn tay, nói: "Như... Như vậy sao..."

Mồ hôi lạnh không ngừng "tách tách tách" thấm ướt lưng áo bọn họ.

Chúng ta đều là con cháu của Viêm Hoàng thật sao?

Thực sự không có một thứ quái đản gì đó trà trộn vào trong này chứ?

Có thể xảy ra trường hợp này hay không? Nghĩa là hắn đã sớm không còn là một con người nữa rồi, chẳng qua bản thân hắn vẫn cho rằng mình giống một con người mà thôi. Hơn nữa, dựa vào những năng lực dị thường và thân thể biến dị mà hắn biểu hiện ra ngoài kia, bọn họ hoàn toàn có thể khẳng định là… hắn ở thời điểm hiện tại, đã càng lúc càng rời xa khái niệm nhân loại ban đầu rồi!

Nói ngắn lại, hiện giờ hắn vẫn cho rằng mình là một nhân loại hợp cách, giống như đám người bọn họ.

Điều này cũng có nghĩa là, dù vị đại ca này có khủng bố đến mức nào chăng nữa, ít nhất là hắn vẫn sẽ đứng bên phía nhân loại bọn họ!

Chương 457: Làm Ơn Đừng Có Ví Dụ...

"Xin hỏi..." Dương Kha trố mắt nhìn qua, khó nhọc nuốt một ngụm nước miếng, nói: "Những sợi xúc tu trên người ngài kia là..."

Lại nói, gã là người trừ ma, bởi vậy bên trong chương trình giáo dục mà gã được tiếp nhận có chỉ rõ ra rằng, những sinh vật mọc đầy xúc tu trên người tuyệt đối là tồn tại vô cùng khủng bố giống như ác ma.

Cho nên gã vô cùng để ý đối với chuyện này.

Nghe được câu hỏi của Dương Kha, Lâm Ân có chút ngẩn người, nhưng ngay sau đó, hắn lại lập tức lộ ra nụ cười tươi đầy hiền hòa, (￣□￣) nói: "Cái này sao..."

"Nó chỉ là một loại hình thức lực lượng ở bên trong thế giới hắc ám mà thôi, mọi người cũng biết đó, nơi ấy là địa ngục, ngoại trừ nguyền rủa, ác linh, huyết nhục, chú thuật ra, làm gì còn loại thủ đoạn phòng thân chính đáng nào khác nữa?"

"Cho nên mọi người đừng cảm thấy nó quá mức đáng sợ, dù là xúc tu cũng là thịt người biến thành xúc tu, khi nhìn quen rồi sẽ cảm thấy nó rất đáng yêu."

Mọi người nghe xong đều ngây dại.

Đáng... Đáng yêu hả?

Từ này thật sự có thể dùng để miêu tả một thứ như vậy sao?

Nói đến đây, khóe miệng Lâm Ân chợt nhếch lên, hắn vỗ bả

vai một cái, khiến cho từng nhánh xúc tu trơn trơn nhẫn nhẫn lập tức mọc ra từ trên bả vai của hắn, để rồi "Hoa lạp lạp" tựa như những con rắn uốn lượn tới, và dừng ngay trước mặt Dương Kha.

"Sờ thử xem." Lâm Ân thân mật nói: "Trơn trượt, mềm mại, không phải rất đáng yêu sao?"

Thân thể Dương Kha lập tức trở nên cứng đờ, thẳng tắp, (((;? ? ? ;))) gã một mực ngồi ở chỗ kia, bàn tay cầm một đống lớn xúc tu màu đỏ đang không ngừng nhúc nhích, khiến cho từng luồng khói nhẹ không ngừng bốc lên từ đỉnh đầu.

Gã có cảm giác … bản thân giống như một nhân vật nam chính trong bộ phim hoạt hình cấm kỵ nào đó, đang bị con quái vật xúc tu đáng sợ kia xâm phạm.

Lâm Ân quay đầu, mở to mắt, thân thiện nói: "Đừng khách khí, đều là người một nhà cả, vị cô nương này cũng tới sờ sờ hai cái nhé?"

Nói xong, một nhánh xúc tu đã “Rào” một cái, lao tới, dựng thẳng tắp ngay trước mặt nữ linh môi kia, ung dung để lại một cái bóng râm ngay trước mặt cô ấy, khiến cho lông tóc toàn thân nữ linh môi kia lập tức dựng đứng lên.

"Oa nha nha nha nha!"

Nữ linh môi kia bị dọa đến hai mắt đẫm lệ "Tách tách tách" nhưng vẫn cố ép chính mình phải vươn tay tới, tóm lấy nhánh xúc tu to tướng, không ngừng nhúc nhích, rung rinh như con lươn trước mặt.

Ngay tức khắc, trong đầu cô ấy đã hiện lên hình ảnh của rất nhiều nữ nhân vật chính đang chơi với xúc tu trong những bộ phim hoạt hình quái đản, mà bản thân cô ấy, dường như cũng đang đặt mình vào trong đó, lập tức sẽ bị xúc tu hung hăng làm

nhục.

Lâm Ân quay đầu, lại thân mật nhìn về phía những người khác, hỏi: "Mọi người có muốn sờ thử không?"

Những người đó đều trừng lớn hai mắt, "Rào rào rào" vội vàng lui về phía sau vài chục bước, cái đầu lắc như trống bỏi, run rẩy nói: "Không cần! Không cần! Đúng là nó rất đáng yêu! Nhưng thật sự không cần đâu!"

【 giá trị tinh thần của mọi người -10】

【 giá trị tinh thần của mọi người -10】

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, có vẻ vui tươi hớn hở nói: "Đừng sợ, lần đầu tiên nhìn thấy chúng nó, bị giảm điểm giá trị tinh thần cũng là chuyện bình thường thôi. Ban đầu tôi cũng không thích ứng, nhưng tới khi đã thích ứng với nó rồi, mọi người sẽ cảm nhận được niềm vui do xúc tu mang lại."

"Ví dụ như trong cùng một lần, có thể bắt tay với rất nhiều người, hoặc trong cùng một lần có thể cầm nắm rất nhiều công cụ, hay là cùng với rất nhiều cô bé..."

Mọi người hoảng sợ nói: "Đừng đề cập đến ví dụ kiểu này!"

"Nói chung là..." Lâm Ân cố gắng làm cho bản thân lộ ra một nụ cười tươi đúng phong cách thường thấy của xã hội nhân loại, sau đó chắp hai tay làm một, nói: "Tuy trên người tôi có thể mọc ra rất nhiều xúc tu, nhưng tôi vẫn là một con người, hơn nữa còn là một người tốt lòng mang chính nghĩa. Về điểm này, hẳn là mọi người cũng tán thành rồi chứ?"

Mọi người o(□□□)o nói: "Tán thành! Ai dám không tán thành chứ? Ô ô."

Lâm Ân vừa lòng gật gật đầu, lại nhanh chóng đứng lên, (￣□

¯) vui vẻ đeo chiếc mặt nạ mỏ chim của mình vào, nói: "Được rồi, nói chuyện đến đây thôi. Mọi người là đồng bào cũng là đồng tộc của tôi, bởi vậy tiếp sau đây, mọi người cứ việc im lặng theo sát đằng sau, xem tôi trang bức là được rồi, chờ về sau này, nếu có thời gian, tôi sẽ đưa mọi người đến nhà tôi thăm quan một lát."

Mọi người trố mắt, lập tức dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi mà xua tay (ΩДΩ) nói: "Không cần! Không cần đâu!"

Ngay sau đó, Lâm Ân xoay người, ánh mắt rơi xuống nữ quỷ đang bị kẹt tại cánh cửa trước mặt.

Bạch Dật chớp chớp mắt, nhanh chóng theo sau nói: "Đại ca, những con này đều là ác linh thật sao?"

Phía dưới chiếc mặt nạ mỏ chim của Lâm Ân lập tức truyền đến giọng nói của hắn, cùng với âm thanh viên đạn "Ca ca" lên nòng: "Chúng nó khác với nhóm ác linh bên dưới kia, tuy cũng có thể gọi là ác linh, nhưng nhiều nhất chỉ được coi là yêu ma quỷ quái, một loại bán quỷ tàn hồn đã bị khống chế và ràng buộc, mà biện pháp chữa trị tốt nhất cho bọn họ chính là..."

Phanh —— Lâm Ân trực tiếp bắn một súng lên đầu nữ quỷ kia, khiến cho thân thể đối phương nhanh chóng phát ra những tiếng "Xèo xèo xèo", cuối cùng là bị thiêu thành tro tàn dưới mảnh quang mang thần thánh.

Sau đó, hắn nâng khẩu AK lên, họng súng “vù vù” bốc lên khói đen.

"Tiễn bọn họ bước lên luân hồi."

Đây là chỗ tốt của nhóm linh hồn còn chưa bị kéo vào bên trong thế giới hắc ám, sau khi bị hắn dùng lực lượng thần thánh tinh lọc, đến kiếp sau, bọn họ vẫn còn cơ hội được làm người, mà

ở bên trong thế giới hắc ám, ngay cả tư cách chuyển sang kiếp khác, bọn họ cũng không có.

"Đi thôi!" Bên cạnh sườn trên chiếc mặt nạ của Lâm Ân lập tức phát ra một tiếng “Xì xì”, lại một lần nữa phun trào hai luồng sương khói màu xanh lá.

"Tôi đưa mọi người vượt ải."

...

Trong dãy hành lang hắc ám dưới lòng đất, toàn thân nữ quỷ áo trắng kia đang không ngừng run rẩy, cứ một mực đứng nguyên ở nơi đó, ánh mắt gắt gao, nhìn thẳng vào chỗ càng sâu hơn bên trong hành lang hắc ám.

Lúc này, ở xung quanh người cô ta, là một đám Creeper cùng với ác linh đông nghìn nghịt đang ầm ầm lao về phía trước.

Chỉ khác là… bản thân cô ta hoàn toàn không có dũng khí để đi theo bọn họ.

Chương 458: Nỗi Sợ Hãi!!!

Tuy cô ta đã dùng khoảng thời gian vừa rồi để mai phục rất nhiều thủ đoạn ở xung quanh phòng, nhưng nói thật, toàn bộ những thủ đoạn ấy không mang đến cho cô ta một chút yên tâm nào cả, vẫn một mực sợ hãi, lo lắng không yên.

Bởi vì cô ta biết, chỉ những con ác linh mang trong mình oán hận và khủng bố cực đại, mới có tư cách bị kéo vào địa ngục.

Mà những linh thể tại nhân thế như cô ta, ở thời điểm đối phó với người thường có lẽ còn thuận buồm xuôi gió, nhưng nếu thực sự bảo bọn họ đi đối chọi cùng tồn tại tới từ địa ngục kia, chẳng khác nào dùng trứng chọi với đá.

Thua là kết quả tất yếu rồi!

"Thượng Đế phù hộ... Phật Đà phù hộ... Thánh A La phù hộ..."

Và như vậy, khi nỗi sợ hãi cứ một mực phủ kín trong lòng, ngoài miệng nữ quỷ kia bắt đầu vô thức lẩm bẩm cầu nguyện các vị Thần Thánh mà bản thân có thể nghĩ ra, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào chỗ sâu trong hắc ám, chỉ hi vọng con quái vật kia đừng có đi tới vị trí mà mình đang trấn giữ.

Nếu không... Nếu không...

Nhưng ngay một khắc sau đó.

Đông ——

Đông ——

Đột nhiên, từ chỗ sâu nhất trong dãy hành lang hắc ám lập tức

truyền đến từng âm thanh kim loại va chạm với mặt đất và tiếng bước chân đều đều.

Con ngươi trong mắt nữ quỷ kia lập tức co rút lại, trong mắt đầy rẫy kinh hoàng, theo bản năng, cô ta vội vàng lui về phía sau một bước.

Có vẻ như trong thời khắc này, cả Thượng Đế cũng khó bảo hộ được cô ta rồi!

Ngay dưới cái nhìn chăm chú mà run rẩy của bọn họ, một mảnh sương mù quỷ quyệt màu xanh lá bắt đầu xuất hiện ở chỗ sâu trong hành lang hắc ám trước mặt.

Chúng nó cuồn cuộn phun trào từ chỗ sâu nhất, ùn ùn kéo nhau đến đây, khiến cho bọn họ chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của tên quái nhân mỏ chim nọ đang ẩn hiện bên trong mảnh sương mù màu xanh lá quái dị kia.

Hắn đang tới gần!

Là con quái vật đến từ địa ngục kia!

Rốt cuộc, hắn vẫn lựa chọn con đường này!

"Lên!" Nữ quỷ áo trắng nọ hét lên một tiếng, lập tức xua đuổi những con yêu ma quỷ quái và Creeper đang đứng trong bóng đêm bên cạnh mình, để bọn chúng xông tới mảnh sương mù cuồn cuộn ngay trước mắt, lao đến trước mặt con quái vật kia, đi chịu chết.

Mà cô ta lại nhanh chóng giấu bản thân mình vào trong bóng tối, vội vàng trốn vào góc phòng, hồi hộp mà run rẩy chờ đợi.

Phanh phanh phanh phanh —— Rất nhanh, bên ngoài hành lang đã truyền đến từng tiếng súng bắn, cùng với đó là tiếng kêu thảm thiết bén nhọn của những con Creeper và yêu ma quỷ quái kia.

Còn nữ quỷ nọ đang gắt gao ôm lấy đầu mình (;? ;: 益:;? ;), cố gắng phụ thân vào một cái chậu hoa trong phòng, khẩn cầu toàn bộ những thủ đoạn mình đã thiết lập ở nơi này có thể tạo thành một chút sát thương nhất định cho con quái vật kia.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên bên ngoài, càng ngày càng thưa thớt xuống, thậm chí cô ta còn có thể rõ ràng nhìn thấy những con Creeper kia đang hoảng sợ chạy về phía sau, thông qua cánh cửa sổ của căn phòng này.

Không được!

Không được rồi!

Hoàn toàn không ngăn được, địch nhân tuyệt đối là một con quái vật! Là một con quái vật!

Mà cũng chính tại một khắc này, đột nhiên những tiếng kêu thảm thiết bên ngoài chợt ngừng lại, sau đó… bầu không khí yên tĩnh quỷ dị và khủng bố bắt đầu lan tràn. Thật hiển nhiên, đám cá tạp bên ngoài kia đã bị tiêu diệt sạch sẽ rồi.

Im lặng.

Im lặng làm người ta sinh lòng sợ hãi.

Nữ quỷ áo trắng mang theo tâm trạng khẩn trương, bắt đầu thông qua hình ảnh phản xạ từ cửa sổ và những tấm gương trong phòng, để nhìn tình huống đang phát sinh tại dãy hành lang bên ngoài.

Dưới ngọn đèn ảm đạm chiếu xuống, không gian trong hành lang vẫn chưa xảy ra bất cứ tình huống gì lạ thường. Nhưng đột nhiên, cô ta nghe được tiếng bước chân cực kỳ lạ thường truyền đến từ trong hành lang.

Phốc thử ——

Phốc thử ——

Lần này, không còn là tiếng bước chân “Đông đông” như trước nữa, ngược lại càng giống như ở bên ngoài kia, đang có rất nhiều những nhánh xúc tu đặc sệt, dấp dính chạm xuống mặt đất và vách tường, phát ra âm vang quỷ dị như vậy.

Ngay sau đó, đột nhiên con ngươi trong mắt cô ta chợt co rút lại.

Chỉ thấy từng nhánh xúc tu khổng lồ cùng với mảnh sương mù cuồn cuộn, đang nhanh chóng xuất hiện bên trong dãy hành lang thật dài ngoài kia, cũng như nhanh chóng phản chiếu lên vách tường bên ngoài căn phòng cô ta đang ẩn mình, che giấu.

Trong ảnh ngược của một đống xúc tu ấy, lại có kèm theo hình chiếu của một người đội mũ phớt cao, đeo mặt mỏ chim.

Dưới bóng đèn không ngừng nhấp nháy, đối phương đang bình thản đi về phía trước.

"Ô ô!" Nữ quỷ đang phụ thể vào một chậu hoa, vội vàng vươn tay, bịt chặt cái miệng hư ảo của mình lại, cố gắng không để bản thân phát ra bất cứ một âm thanh nào trong trạng thái sợ hãi này.

Toàn diệt!

Chưa đến hai phút thời gian, đám yêu ma quỷ quái bên ngoài đã toàn diệt rồi.

Mà đây cũng là lần đầu tiên, cô ta cảm nhận được nỗi sợ hãi phát ra từ chỗ sâu trong linh hồn như thế này, nỗi sợ hãi của một kẻ nhỏ yếu đối với một tồn tại tà ác có vị cách càng cao hơn.

Cô ta vốn là một con ác quỷ, và đây là lần đầu tiên, cô ta cảm

nhận được nỗi sợ hãi của những nhân loại từng bị cô ta trêu đùa trước kia.

Loại cảm giác... sợ hãi đối với một tồn tại mà bản thân không biết.

Cô ta gắt gao bịt chặt cái miệng của mình lại, run rẩy nhìn về phía cái bóng đang từ từ tiến về phía này.

Sau đó, đột nhiên hình chiếu của con quái vật xúc tu kia lại ngừng bước.

Dường như hắn đã bị một thứ gì đó hấp dẫn sự chú ý rồi.

Vài giây sau, chỉ nghe một tiếng "Chi dát" vang lên, hình như hắn vừa mở ra cánh cửa phòng nằm ngay sát căn phòng đang chứa nữ quỷ, ảnh ngược của đống xúc tu khổng lồ quỷ quyệt nọ đã biến mất, có vẻ như hắn đã đi vào căn phòng cách vách kia rồi.

Sau đó, bầu không khí dần rơi vào yên tĩnh.

Nhưng rất nhanh, một tiếng hét chói tai đầy bén nhọn và hoảng sợ lại truyền đến từ căn phòng cách vách, khiến cho nữ quỷ bên này trừng lớn hai mắt, lại gắt gao bịt chặt miệng mình.

Phải biết rằng, từ trước đó, cô ta đã bố trí mấy con ác linh và Creeper khá mạnh ở bên trong căn phòng cách vách ấy, muốn thử tiến hành mai phục và đánh bất ngờ xem sao.

Nhưng đến lúc này mới biết... là bản thân cô ta đã quá ngây thơ rồi!

Chương 459: Hắn Đang Ăn Quỷ!!!

Cô ta run rẩy, chỉ còn biết im lặng chờ đợi.

Rất nhanh, những tiếng kêu thảm thiết vốn truyền đến từ bên trong căn phòng cách vách kia lại biến mất, cùng với âm thanh "Tất tất tốt tốt" vang lên, cô ta lại một lần nữa trông thấy cái bóng thật dài của hàng đống xúc tu và tên quái nhân mỏ chim kia xuất hiện bên ngoài hành lang.

Mà lần này, hình bóng phản chiếu của những nhánh xúc tu kia đã thay đổi, trên đó đều quấn theo một cái hình người đang không ngừng giãy giụa.

Nữ quỷ càng thêm hoảng sợ, vội vàng ôm lấy đầu mình, một cử động nhỏ cũng không dám.

Sau đó, cô ta lại nhìn thấy những hình người không ngừng giãy giụa bị quấn trên từng nhánh xúc tu kia, được đưa đến trước mặt tên quái vật mỏ chim nọ, hắn ngửa đầu, có vẻ như đang xem xét, lại có vẻ như đang chăm chú nhìn vào, làm người ta cảm nhận được một nỗi sợ hãi cùng cực đến từ sâu trong linh hồn.

Vài giây sau, đột nhiên từ bên trong hành lang lại truyền đến một tiếng kêu thảm thiết đầy bén nhọn.

Con ngươi trong mắt nữ quỷ thoáng co rút lại, cô ta hoảng sợ vô cùng, thiếu chút nữa đã tan vỡ.

Bởi vì một cảnh tượng khủng bố vừa mới phát sinh.

Chỉ thấy trên hình bóng phản chiếu tại vách tường kia, hình

người vốn bị một nhánh xúc tu nọ quấn chặt lấy, lại trực tiếp bị nó nhét xuống bên dưới chiếc mặt nạ mỏ chim, giống như … một thứ còn tươi sống, đột ngột bị quái vật ăn luôn vậy.

Cùng với một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, nữ quỷ đang trốn trong phòng còn có thể rõ ràng nhìn thấy hình ảnh phản chiếu cho thấy rằng, con quỷ kia đã bị quái nhân mỏ chim trực tiếp nuốt xuống bụng.

Thậm chí ngay sau đó, thông qua hình ảnh phản chiếu, cô ta còn nhìn thấy cánh tay, cái đầu không ngừng giãy giụa cùng với tiếng kêu thê lương thảm thiết của con quỷ nọ, xuất hiện ở vị trí bụng hắn.

"Ưm!" Cô ta hoảng sợ bịt chặt miệng, hãi hùng đến mức nước mắt cũng chảy ra.

Hắn đang ăn quỷ! Hắn đang ăn quỷ kia!

Mẹ ơi! Mẹ ơi!

Thật đáng sợ!

Con muốn về nhà, con muốn chuyển sang kiếp khác, con không muốn bị ăn, không nghĩ tiếp tục làm ác nữa!

Cứ như vậy, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy hoảng sợ của cô ta, từng con ác quỷ hình người lần lượt bị những nhánh xúc tu ngoài kia từ từ nhét vào trong miệng của tên quái vật mỏ chim bên ngoài.

Cô ấy ở trong này, thông qua hình ảnh phản chiếu, có thể nhìn thấy rõ mồn một thân thể không ngừng giãy giụa đến tuyệt vọng của bọn họ, trước lúc bị hắn trực tiếp nuốt vào trong bụng.

【 giá trị tinh thần -10】

【 giá trị tinh thần -10】

【 giá trị tinh thần -10】

Thật đáng sợ! Thật đáng sợ mà!

...

Cùng lúc đó, ở bên ngoài hành lang, Lâm Ân đeo chiếc mặt nạ mỏ chim, cầm một cái túi lớn vừa lấy được trong tay một vị trừ ma sư đằng sau, giữ nó ở trước ngực, sau đó liên tục vung xúc tu của mình lên, thuần thục sử dụng xúc tu, lần lượt nhét từng con quỷ linh vẫn còn có giá trị, vào bên trong cái túi to trước ngực mình.

Nhìn thấy bọn họ ở trong túi, liên tục giãy giụa, la hét chói tai, Lâm Ân bình thản nói: "Linh hồn của mấy người khá là hoàn chỉnh, cho nên tạm thời tôi sẽ không tinh lọc mấy người, nhưng tốt nhất là mấy người nên ngoan ngoãn nghe lời một chút, bằng không tôi cũng không dám đảm bảo mình có bực bội mà làm ra một vài chuyện gì đó không tốt với mấy người hay không đâu."

Nhưng mặc kệ lời hắn nói, những nữ quỷ kia vẫn một mực la hét chói tai.

Ba —— Lâm Ân nhắm mắt, không nói hai lời đã dùng sức ôm chặt cái túi lớn đấy những quỷ linh trong lòng, sau đó trực tiếp đè cái túi kia xuống. Sau đó, hắn quay đầu, nhìn về phía căn phòng thứ hai.

...

"Ô ô ô!"

Nữ quỷ áo trắng kia đang sợ hãi bịt chặt miệng mình xuống, trong khi ánh mắt vẫn một mực nhìn chằm chằm vào cái bóng thật dài của con quái vật mỏ chim ngoài cửa sổ.

Ngay khi nhìn thấy động tác trực tiếp ấn bẹp những con ác quỷ đang giãy giụa trong bụng mình của hắn, nỗi sợ hãi thật lớn lập tức thổi khắp toàn thân.

Hắn thật sự… ăn hết tất cả bọn họ rồi!

Chẳng lẽ đó cũng là vận mệnh của cô ta sao?

Bị ăn luôn, sau đó bị hung hăng ấn bẹp xuống thành cặn bã, cuối cùng là bị hắn hung hăng tiêu hóa đi.

Không cần!

Tuyệt đối đừng để bị phát hiện!

Mẹ ơi! Cứu con! Cứu con với!

【 đinh! Độ sợ hãi của nữ quỷ áo trắng đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của nữ quỷ áo trắng đối với ngươi +10】

Bầu không khí bên ngoài lại một lần nữa im lặng xuống.

Sau đó, nữ quỷ áo trắng đang run rẩy phụ thể vào một cái chậu hoa, lại một lần nữa nghe được những tiếng bước chân chậm rãi vang lên bên ngoài, cũng như nhìn thấy cái bóng phản chiếu trên vách tường đang từng chút từng chút một, di động về phía trước.

Một bước.

Hai bước.

Ba bước.

Sau đó, cô ta lập tức trông thấy, con quái vật hình người đeo chiếc mặt nạ mỏ chim kia đã ngừng chân lại ngay trước căn phòng cô ta đang ẩn giấu.

Khủng hoảng vô cùng vô tận ập đến.

Thậm chí thông qua cánh cửa sổ bằng thủy tinh trong phòng, cô ta còn có thể rõ ràng nhìn thấy một bên mặt nạ mỏ chim khủng bố thấp thoáng hiện ra bên trong mảnh sương mù màu xanh lá.

Sau đó, cô ta run rẩy bắt gặp hình ảnh tên quái nhân mỏ chim kia chậm rãi xoay người, dùng ánh mắt âm trầm đằng sau lớp thấu kính, quét vào bên trong căn phòng nơi cô ta đang lẩn trốn, thông qua cánh cửa sổ bằng thủy tinh.

Cô ta lập tức nhắm hai mắt lại, cố hết sức đè nén hơi thở của chính mình xuống, cũng như không ngừng cầu nguyện trong lòng.

Đừng để hắn chú ý tới!

Tuyệt đối đừng để hắn chú ý tới!

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua bên trong nỗi khiếp sợ vô biên vô hạn trong lòng nữ quỷ nọ.

Hồi lâu sau, cô ta lại một lần nữa nghe được tiếng bước chân chậm rãi vang lên, mãi cho đến khi tiếng bước chân nọ dần dần biến mất, cô ta mới chậm rãi ngưng thần, mở to mắt, run rẩy đưa mắt nhìn về phía cánh cửa sổ thủy tinh trước mặt mình.

Đi rồi sao?

Con quái vật kia lại không tiến vào?

Hắn... Hắn thật sự không phát hiện ra cô ta hả?

Nữ quỷ áo trắng run rẩy ôm lấy ngực mình, mãi sau đó mới chậm rãi để cho bản thân hiện hình từ bên trong cái chậu hoa kia, rồi dùng đôi mắt run rẩy cùng với cõi lòng đầy sợ hãi, lại một lần nữa, nhìn về phía cánh cửa trước mặt mình.

Cô ta... đã sống sót rồi sao?

Chương 460: Nô Gia Nguyện Ý!!!

Khí tức âm lãnh một mực lan tràn trong phòng.

Nữ quỷ nọ khó nhọc nuốt một ngụm nước miếng xuống.

Hồi lâu sao, cuối cùng cô ta cũng lấy hết dũng khí trong lòng ra, rồi run rẩy mà cẩn thận, mà chậm rãi đi tới phía trước cánh cửa nọ. Thân thể hư ảo không ngừng run lên, khẽ khàng áp lỗ tai lên cánh cửa, khẩn trương mà cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài, giống như một cô bé đang sợ hãi.

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua.

Chỉ là… nữ quỷ nọ đang dồn toàn bộ lực chú ý của mình ra ngoài cửa, vì vậy mới không chú ý tới… vừa có một bàn tay đeo găng màu đen thò ra từ bên trong vách tường ngay phía sau lưng cô ta.

Theo sau bàn tay ấy là thân thể, là trường bào, là một chiếc mặt nạ mỏ chim.

Lặng yên không một tiếng động giống như quỷ mị, Lâm Ân trực tiếp xuất hiện bên trong căn phòng này, xuất hiện ngay đằng sau nữ quỷ kia. Sau đó, hắn chậm rãi nâng chiếc mặt nạ mỏ chim của mình lên, để lộ ra một nụ cười vô sỉ mà quỷ quyệt.

Giống như một tên biến thái đang đứng ngay đằng sau một thiếu nữ, cũng chính là nữ quỷ kia, lặng lẽ nhìn cô bé ấy dán mặt lên cánh cửa, hoảng hốt nghe động tĩnh bên ngoài, sau đó, lặng yên không một tiếng động vươn bàn tay tội ác về phía đối phương.

Trong bầu không khí yên tĩnh quỷ dị này, hắn nhẹ nhàng vỗ một cái lên thân thể nữ quỷ nọ...

Thật ra là hắn nhẹ nhàng vỗ một cái vào mông cô ta!

Ba ————!

Chỉ trong nháy mắt sau đó, một âm thanh vang dội, kèm theo hình ảnh gợn sóng dâng trào lập tức vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Ngay tại thời điểm nọ, thân thể nữ quỷ kia còn đang căng thẳng, lực chú ý hoàn toàn tập trung vào hành động nghe lén âm thanh ngoài cửa, bởi vậy, một cái vỗ này vốn không đau đớn bao nhiêu, nhưng lại trực tiếp làm cho nữ quỷ nọ hoảng sợ.

"Á!" Nữ quỷ áo trắng kia vội vàng mở to hai mắt, lập tức ôm chặt lấy mông mình, nhảy dựng lên, rồi vội vã xoay người nhìn lại.

Ngay sau đó, trước mặt cô ta nhanh chóng xuất hiện một cái mặt nạ mỏ chim lạnh lùng đi kèm với bóng người tối đen đằng sau nó.

Khoảng cách giữa hai người bọn họ quá gần, chỉ còn không đến một thước nữa là chạm vào nhau, thậm chí cô ta còn có thể rõ ràng nhìn thấy làn sóng nhiệt màu xanh lá không ngừng “Phù phù” phun ra từ hai bên sườn của chiếc mặt nạ mỏ chim kia.

【 đinh! Giá trị tinh thần của nữ quỷ áo trắng -30】

【 đinh! Giá trị tinh thần của nữ quỷ áo trắng -30】

"Oa a a a a a!"

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên bên tai, nữ quỷ trước mặt Lâm Ân kia (ΩДΩ) đang há to miệng, ôm chặt lấy đầu mình, quỳ sụp xuống đất, thiếu chút nữa đã bị

dọa cho hồn phi phách tán.

"Quỷ! Quỷ! Cứu mạng!"

Nữ quỷ kia hét lên một tiếng chói tai, đã nghĩ tới chuyện xuyên thấu cánh cửa, lao ra bên ngoài, nhưng rất nhanh, cô ta đã phát hiện, dưới tác dụng của thứ sương khói màu xanh lá này, cô ta hoàn toàn không thể xuyên qua vách tường được.

Trong tình huống này, không một ai có thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc nỗi kinh hoàng ấy đã tạo thành tổn thương tâm lý nặng nề tới mức nào đối với một nữ quỷ thành thục như cô ta!

Chỉ thấy hai mắt cô ta đẫm lệ, còn thân thể cuống quít, vội vàng cuộn mình lại trong góc phòng ngay gần cánh cửa, hai bàn tay không ngừng cào lên vách tường, hai chân rõ ràng đã mềm nhũn, nhưng vẫn không ngừng khua khoắng về phía sau, dù đã hoàn toàn không dùng được một chút sức lực nào nữa: "Ngươi đừng đi tới! Ngươi đừng đi tới đây nha!"

Cô ta hoảng sợ, không ngừng hét chói tai.

Nhưng vì sao hắn lại xuất hiện sau lưng cô ấy chứ?

Vì sao chứ?

Chẳng phải hành động này chính là một trong số những chiêu thức mà chỉ đám ác quỷ như cô ấy mới có thể sử dụng được sao?

Cái bóng thật lớn của Lâm Ân nhanh chóng bao phủ xuống người nữ quỷ kia, nó mang đến cho cô ta một loại cảm giác quái dị, tựa như bản thân chính là một thiếu nữ đang bị tên háo sắc nào đó, ép thẳng vào góc tường, và chỉ một chốc lát nữa thôi, thân thể này sẽ bị đối phương hung hăng xâm phạm.

Trong lúc nữ quỷ đang hốt hoảng với ảo tưởng vớ vẩn trong đầu mình, thì gương mặt của Lâm Ân lại chậm rãi tới gần. Hắn

thân thiện hỏi: "Cô gái, hình như cô rất sợ tôi nha, tôi thực sự đáng sợ vậy sao?"

Nữ quỷ áo trắng hoảng sợ mà ôm đầu, nói: "Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Xin ngài hãy tha cho tôi đi! Tôi làm vậy chỉ vì bị người khác ép buộc mà thôi! Xin ngài! Chỉ cần ngài buông tha cho tôi, ngài nói gì tôi cũng đồng ý!"

Lâm Ân chậm rãi nói: "Vậy ư? Cái gì cũng đồng ý sao?"

Nữ quỷ áo trắng ôm đầu, hét to: "Có thể! Có thể! Chỉ cần ngài không giết nô gia, nô gia nhất định sẽ cố gắng lấy lòng ngài! Cũng nhất định sẽ cố gắng hầu hạ ngài chu đáo!"

Lâm Ân chậm rãi nói: "Vậy sao? Thế cô định lấy lòng và hầu hạ tôi như thế nào đây?"

Nữ quỷ áo trắng run rẩy ôm bộ ngực, hét lớn: "Như... Như thế nào cũng được! Nô gia sẽ cố gắng tìm kiếm càng nhiều huyết thực và linh hồn hơn cho ngài, cũng sẽ nghe theo mệnh lệnh của ngài đi làm bất cứ chuyện tà ác gì ngài muốn! Nếu ngài có nhu cầu, dù bị chơi bằng xúc tu, nô gia cũng nguyện ý!"

Bởi vì cô ấy biết, rất nhiều những cuốn sách với nội dung quái dị thường miêu tả rằng, đa số những con quái vật xúc tu này đều có hứng thú muốn đùa bỡn con gái nhân loại. Tuy cô ấy cũng không biết câu chuyện này có phải sự thật hay không, nhưng ở loại thời điểm này, cô ấy thực sự không có tâm trạng nào để quan tâm nhiều đến thế!

Lâm Ân xoa xoa cằm, rồi lập tức vươn bàn tay của mình về phía cô ta. Hắn quơ một cái, túm được mái tóc hư ảo của nữ quỷ nọ, sau đó kéo cô ta lên, nhưng túm con gà nhỏ, dùng ánh mắt cẩn thân đánh giá nữ quỷ bán trong suốt này một cái, từ trên xuống dưới, không bỏ sót chỗ nào.

"Ô ô, xin ngài..." Nữ quỷ kia vẫn ôm chặt bộ ngực, dùng ánh mắt đáng thương, cầu xin hắn.

Hai chân cô ta gắt gao khép chặt lại, giống như một cô bé hoàn toàn không có bất cứ năng lực phản kháng nào, chỉ có thể bất lực mà mở miệng thỉnh cầu người đàn ông cường tráng trước mắt, hãy buông tha cho mình.

Mà trước mắt Lâm Ân cũng nhanh chóng hiện ra giao diện của nữ quỷ này.

Chương 461: Một Giọt Cũng Phải Nuốt Xuống, Không Được Bỏ Sót!!!

【 Quỷ Linh Vương Bội 】

【 cấp bậc 】: Không có ý nghĩa gì.

【 chủng tộc 】: Quỷ linh

【 trận doanh 】: Trung lập tà ác

【 năng lực chiến đấu 】: tồn tại có thể bị bắt nạt...

【 giới thiệu 】: vốn là một nhân loại đến từ Lam tinh đã chết đi, sau đó hóa thành một con quỷ linh hơi mạnh một chút. Tuy đối với sinh vật bình thường, cô gái này vẫn là một con quỷ khủng bố không thể đối kháng được, nhưng ở bên trong hệ thống sức mạnh của thế giới hắc ám, những quỷ linh như cô ta đều bị đám quái vật ác linh khác dùng làm đồ ăn và chất dinh dưỡng. Vẫn ngẫu nhiên có một quỷ linh mang trong mình oán hận chất chồng, cuối cùng hoàn thành được quá trình tiến cấp, từ quỷ linh nâng cấp tới ác linh, Lệ Quỷ, nhưng xác suất của chuyện này cực kỳ nhỏ.

Quả nhiên…

Sau khi Lâm Ân nhìn thấy phần giới thiệu của cô ta, hắn cũng hiểu được sự khác biệt giữa hai thế giới này rồi.

Có thể nói thế giới hắc ám dưới kia là một bãi rác thải khổng lồ, mà toàn bộ những tồn tại mạnh mẽ nhưng tanh tưởi, tà ác cực đoan ở bên trong những thế giới bên ngoài, đều bị kéo vào bãi rác

thải ấy.

Dưới tình huống bình thường, những con ác quỷ còn được lưu lại ở thế giới bên ngoài kia, chính là một nhóm rác thải sinh hoạt không đáng bị kéo vào bãi rác thải ấy.

Đương nhiên, trong số những sinh vật kia, cũng có một vài người vô tình rơi vào thế giới ấy, ví dụ như Bạch Dật hoặc là hắn.

Lại có một số người tìm trăm phương ngàn kế muốn vận chuyển rác rưởi ở bên trong thế giới hắc ám kia, trở về thế giới của chính bọn họ.

"Há miệng ra." Giọng nói lạnh nhạt của Lâm Ân lập tức truyền đến từ bên dưới chiếc mặt nạ mỏ chim.

Nữ quỷ kia kinh hoảng nói: "Vâng!"

Nhưng đột nhiên, cô ta tạm thời ngừng lại, rồi (o□o?) ôm đầu hỏi: "Thực xin lỗi, xin hỏi ngài, ngài muốn nói là... Bên trên hay là bên dưới?"

"..."

"..."

Khoảng im lặng quỷ dị vô cùng vừa xuất hiện.

Lâm Ân nhắm mắt nói: "Bên trên."

"Vâng!" Nữ quỷ kia có chút vội vàng, sợ hãi nói.

Sau đó, cô ta vừa run rẩy vừa hướng về phía Lâm Ân, cố gắng mở miệng mình ra, một cử động nhỏ cũng không dám.

Lâm Ân không nói hai lời, đã nhanh chóng lấy một bình 【 dược tề ác linh hiện hình 】từ trên người mình xuống, mở nắp, rồi vừa nhắm mắt, vừa trực tiếp nhét miệng bình vào bên trong cái

miệng nhỏ nhắn của nữ quỷ kia.

Phù ——

"Ôi!" Nữ quỷ kia lập tức mở to hai mắt nhìn tới, cả miệng đã bị lấp kín, thậm chí cô ấy còn có thể rõ ràng cảm nhận được một thứ chất lỏng nóng rực mà đặc sệt, dấp dính, đang không ngừng "Ào ào" chui vào sâu trong cơ thể.

Ừng ực —— ừng ực ——

Cô ta dùng sức mở to hai mắt, thân thể co rút lại, ngửa đầu lên, cổ họng không ngừng chuyển động, bị ép buộc phải nuốt xuống thứ chất lỏng kia.

Không... Không tốt...

Chui vào rồi!

Một giọt cũng không thừa, toàn bộ đều chui vào bên trong rồi!

Hơn nữa, hình như sau khi thứ chất lỏng nọ chui vào, thân thể cô ta cũng bắt đầu trở nên kỳ quái, giống như có một luồng nhiệt lưu đáng sợ, đang nhanh chóng lan tràn tới khắp các nơi bên trong cơ thể vậy.

Ngay sau đó, Lâm Ân buông lỏng tay ra, để cho thân thể nữ quỷ nọ "Phác thông" một tiếng, rơi xuống đất. Cô ta thống khổ vươn tay tới, dùng sức nhổ cái bình đang cắm trong miệng mình ra ngoài.

Ba ~~

Cùng với một tiếng vang trầm thấp, nữ quỷ nọ bắt đầu kịch liệt ho khan, lớp dịch nhầy màu xanh lá cũng bị cô ta thống khổ mà phun ra ngoài, thậm chí trên môi còn có một sợi tơ kỳ quái, nhanh chóng được cô ta run rẩy cầm trên tay.

Sau đó, cô ta ngẩng đầu, dùng ánh mắt đầy ý cầu xin nhìn Lâm Ân.

Lâm Ân thản nhiên nói: "Một giọt cũng phải nuốt xuống, không được bỏ sót. Tôi không muốn nhìn thấy đồ của mình bị lãng phí."

"Vâng".

Nghe vậy, nữ quỷ (o□o?) chẳng biết làm gì khác nữa, chỉ có thể vươn đầu lưỡi của mình tới, liếm sạch toàn bộ thứ chất lỏng kỳ quái kia vào trong bụng, không chừa lại một giọt nào.

Mà rất nhanh, cô ta cũng lập tức phát hiện ra một điều lạ thường.

Nghĩa là dưới tác dụng của thứ chất lỏng này, thân thể vốn hư ảo của cô ta lại từ từ biến thành thực chất.

Đây đúng là thứ năng lực đã làm cô ta hoàn toàn mất đi khả năng xuyên thấu và hư vô mà một u linh nên có.

Thật hiển nhiên, tính chất của thứ chất lỏng cô ta vừa uống hoàn toàn tương tự với thứ sương khói màu xanh lá bên ngoài.

Ngay sau đó, Lâm Ân quơ tay một cái, túm lấy gáy cô ta, rồi đặt lên vai mình, giống như vừa bắt được tù binh, rồi đi nhanh ra bên ngoài.

...

Ngoài hành lang, đám người Bạch Dật nhìn thấy Lâm Ân rời khỏi căn phòng kia, tất cả đều mừng rỡ đi tới nghênh đón.

"Đại ca, nữ quỷ kia đã bị anh bắt được hả?"

Mà gần như ngay lập tức, bọn họ đã trông thấy nữ quỷ còn đang bụm mặt, nước mắt lưng tròng, o(□□□)o bị Lâm Ân khiêng trên vai kia. So sánh với dáng vẻ khủng bố mà kiêu ngạo lúc trước,

thì cô ta ở thời điểm hiện tại, rất giống một con cừu nhỏ, hoàn toàn không có năng lực phản kháng, cũng không có tôn nghiêm.

Nếu nhìn cô ta ở thời điểm hiện tại, tuyệt đối không nhận ra tồn tại khủng bố từng treo ngược mình trên trần nhà, làm bọn họ phải hoảng sợ, phải hét chói tai kia.

Lâm Ân lại đeo mặt nạ mỏ chim lên, khiêng nữ quỷ kia trên vai, thản nhiên nói: "Nói đi, là ai đã sai khiến các ngươi tới đây? Theo tôi nghĩ, hẳn là cô cũng không muốn bị tôi trực tiếp ra tay xử lý đâu?"

Nữ quỷ kia o(□□□)o thổn thức nói: "Là Kles đại nhân. Hắn là một thủ lĩnh của thần giáo Huyết Nhục ở Ma Đô. Tôi được lệnh của hắn, đến đây bắt cóc một thiếu niên là Bạch Dật. Hàng loạt những vụ án mất tích ở Ma Đô trong khoảng thời gian gần đây đều là hắn đứng sau lưng làm chủ mưu."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều đại biến.

Thần giáo Huyết Nhục?

Quả nhiên… có một bàn tay đen đang thao túng sau lưng những vụ án liên tiếp xảy ra trong khoảng thời gian gần đây.

Mà sau khi nghe được cái tên Kles ấy, trong lòng Lâm Ân cũng khẽ động. Bởi vì đó chính là cái tên từng xuất hiện trong nội dung nhắc nhở của hệ thống trước đó, cũng là cái trên từng cảm thấy hưng phấn dị thường với hắn?

"Là nam sao?" Lâm Ân do dự một chút mới hỏi.

Chương 462: Tồn Tại Đứng Ở Đỉnh Thế Giới Hắc Ám?

Nữ quỷ kia ôm đầu, (o□o?) nói: "Đúng vậy. Hắn là một tồn tại rất mạnh mẽ, trong tay nắm giữ rất nhiều loại thuật pháp quỷ bí. Từ sau khi bước vào thế giới này, toàn bộ nhóm quỷ hồn chúng tôi đều bị hắn mạnh mẽ đánh thức và điều khiển, cho nên chúng ta không thể không nghe theo mệnh lệnh của hắn mà làm việc."

Vừa nghe được điều này, linh môi kia thoáng chau mày, nặng nề nhìn về phía nữ quỷ nọ, nói: "Vậy thần giáo Huyết Nhục kia là tổ chức như thế nào, mục đích của bọn họ là gì? Cô nói mau đi!"

Nữ quỷ kia ôm đầu, run rẩy nói: "Tôi cũng không biết quá nhiều, chỉ biết rằng, bọn họ thờ phụng một vị Tà Thần tên là huyết nhục chi phối giả. Hơn nữa, bọn họ còn có thể thông qua một loại nghi thức đặc thù, hiến tế nhân loại cho vị tồn tại kia để đổi lấy khen thưởng và ân trạch."

"Hơn nữa, không riêng gì Ma Đô, mà ở khắp nơi trên thế giới, đều có phân bộ của bọn họ. Đó là một tổ chức vô cùng khổng lồ mà nghiêm ngặt."

Toàn bộ những người trừ ma xung quanh đều nhíu mày, cảm thấy da đầu mình đang run lên.

"Huyết nhục chi phối giả..."

Chẳng lẽ đám người kia lại muốn vị Tà Thần mà bọn họ thờ phụng buông xuống thế giới này?

Nhưng chỉ cần nghe cái tên kia thôi cũng đủ hiểu, vị Tà Thần

mà bọn họ thờ phụng kia tuyệt đối là một tồn tại tà ác khó có thể tưởng tượng nổi.

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn về phía Lâm Ân, bởi vì bọn họ biết, Lâm Ân cũng là một tồn tại đến từ địa ngục, có lẽ hắn biết chút gì đó về huyết nhục chi phối giả kia.

Vẻ mặt Lâm Ân rất bình tĩnh, hắn chậm rãi nói: "Đúng là tôi có biết một chút về cái tên huyết nhục chi phối giả trong miệng bọn họ kia. Hắn là một tồn tại cấp căn nguyên bên trong thế giới kia của chúng tôi, nhưng tôi không có liên hệ qua lại với hắn."

"Cấp căn nguyên ư?" Mọi người đều có chút ngạc nhiên đối với danh từ vô cùng xa lạ này.

Lâm Ân nhanh chóng mở miệng giải thích: "Mọi người có thể hiểu rằng, bọn họ là một nhóm tồn tại mạnh nhất thế giới hắc ám. Bọn họ đại biểu cho cấm kỵ, khó giải, tai nạn, không chỉ ở nơi này, ngay cả bên trong thế giới hắc ám, bọn họ cũng là tồn tại đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp."

Cả đám người nghe mà chấn động toàn thân.

Tồn tại đứng ở đỉnh thế giới hắc ám?

Đây rõ ràng là khái niệm vượt quá phạm vi nhận thức của bọn họ rồi.

Mà nghe giọng điệu không vội không chậm của Lâm Ân, trong lòng bọn họ cũng sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, như thể Lâm Ân hắn cũng không quá mức sợ hãi một tồn tại như vậy.

Hồi lâu sau, nữ linh môi kia mới nuốt một ngụm nước miếng xuống, nôn nóng mở miệng hỏi han: "Vậy... Vậy còn ngài thì sao? Ngài cũng là tồn tại cấp căn nguyên ư?"

Lâm Ân lắc lắc đầu, vui vẻ nói: "Đương nhiên là không phải

rồi. Cô hãy động não một chút đi, nếu tôi là tồn tại cấp căn nguyên, mọi người cho rằng Bạch Dật có thể tùy tiện triệu hồi tôi đến nơi này ư?"

Mọi người lập tức cảm thấy xấu hổ.

Nói cũng đúng. Bọn họ hỏi vấn đề này đúng là quá ngốc nghếch mà.

"Nhưng đại ca và bác gái của tôi lại là tồn tại cấp căn nguyên, vị hôn thê của tôi cũng vậy. Ừm… một bà chị là thiên sứ mới quen gần đây, nhưng đối xử khá tốt với tôi, cũng là tồn tại cấp căn nguyên."

Mọi người: "?"

Lâm Ân khoát tay áo, lắc đầu nói: "Cho nên mọi người không cần phải sợ. Nơi này cũng coi như một nửa quê hương của tôi rồi, nếu tên huyết nhục chi phối giả kia thật sự dám buông xuống nơi này, tôi sẽ nói với đại ca của mình một tiếng, bảo anh ấy san phẳng hắn ra. Đại ca của tôi sẽ vui lòng giúp tôi làm chuyện đó thôi."

Mọi người đều ngây dại há to miệng nhìn hắn, ngay cả Bạch Dật cũng không khỏi ngây dại nhìn Lâm Ân.

Gã chỉ biết vị đại ca này của mình lăn lộn cực kỳ thuận buồm xuôi gió bên trong thế giới hắc ám, nhưng thực sự không ngờ, hắn còn sống thoải mái hơn những gì gã tưởng tượng rất nhiều.

Chưa nói đến đại ca của đại ca, gã chỉ muốn biết vị hôn thê cấp căn nguyên là chuyện gì vậy?

Đại ca đã dũng mãnh đến trình độ, ngay cả tồn tại cấp bậc này cũng có thể ngâm sao?

Mọi người đều ngây ngốc đến thất thần, chỉ có thể máy móc

mà gật đầu như giã tỏi.

Tuy bọn họ còn không hiểu mấy, nhưng đúng là tâm trí đã bị tin tức kia làm rung động cực lớn rồi.

Lâm Ân quay đầu, lạnh nhạt nhìn nữ quỷ đang bị mình khiêng trên vai, hỏi: "Thành thật nói cho tôi nghe, ở nơi này còn người sống nào khác hay không?"

Nữ quỷ kia o(□□□)o thổn thức nói: "Có! Có, vẫn còn một nhóm người trừ ma và nhân loại bị chúng tôi phân tách, rồi bao vây trong vài khu vực riêng lẻ, nhưng bọn họ vốn không phải mục tiêu của chúng tôi, nên chúng tôi cũng không phân phối quá nhiều nhân thủ đi đối phó với bọn họ."

Lâm Ân ngẩng đầu, hai bên sườn của chiếc mặt nạ mỏ chim lại phun ra hai luồng sương khói: "Được, chúng ta đi xem."

...

Khu vực số 5 dưới lòng đất.

Bên trong một đại sảnh phía cuối hành lang, có thể nhìn thấy một đám nhân viên văn phòng với sắc mặt tái nhợt đang trốn trong góc đại sảnh, mười mấy người bộ đội đặc chủng đang cầm súng ống trong tay, gắt gao nhìn chằm chằm vào dãy hành lang hắc ám trước mặt, trong lòng bàn tay đang cầm súng đã tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Mà ở vị trí trung tâm đại sảnh, lại có một vị trung niên mặc đạo bào màu vàng đang ngồi xếp bằng.

Trên tóc của ông ấy là một mảnh xám trắng, ánh mắt ngưng trọng vô cùng. Trên mặt đất trước mặt có cắm một thanh mộc kiếm, bên trên đầy vết rạn và những tấm phù lục màu vàng.

Từ chỗ sâu trong hành lang hắc ám, liên tục có những luồng

âm phong gào thét, một mực thổi tới, nhưng nơi này vốn là lòng đất, căn bản không thể xuất hiện những luồng âm phong lạnh lẽo như vậy.

"Đạo trưởng Vương Triều Bắc, ngài còn có thể chống đỡ được không?" Một người bộ đội đặc chủng kịch liệt thở dốc nói.

Bọn họ vừa trải qua năm đợt tấn công liên tiếp của những con quái vật và yêu ma quỷ quái kia, nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ có càng nhiều người thương vong hơn. Bởi vì ngay đợt tấn công vừa rồi, đã có ba vị đạo trưởng do cạn kiệt thể lực, mà bị những con quái vật kia kéo vào bên trong hắc ám.

Chương 463: Chưởng Tâm Lôi!!!

"Tôi chỉ có thể cố gắng thử một lần." Đạo trưởng Vương Triều Bắc lộ ra ánh mắt ngưng trọng, nặng nề nói: "Lúc trước, tôi có cho các anh mấy viên đạn có khắc chữ, hiện giờ còn lại bao nhiêu?"

Người bộ đội đặc chủng kia thở dốc nói: "Chỉ còn lại không đến hai hộp. Số lượng này, nhiều nhất cũng chỉ có thể cầm cự thêm một đợt tấn công nữa thôi."

Vương Triều Bắc hít sâu một hơi, chợt ngẩng đầu nhắm mắt nói: "Có lẽ đây là thiên ý. Chúng nó có chuẩn bị mà đến, lại một mực chia tách chúng ta rồi tiêu diệt từng bộ phận. Hiện giờ biện pháp duy nhất của chúng ta chính là chờ đợi cứu viện, nhưng rốt cuộc chúng ta có thể chống chịu được đến lúc ấy hay không, đành phải dựa vào số mệnh vậy."

Ông ——

Cũng gần như trong nháy mắt khi lời nói của vị đạo trưởng này rơi xuống, từng hồi âm phong đã bay tới, phủ kín cả đại sảnh.

Đột nhiên ông ấy mở mắt, chiếc chuông đồng đang đặt trước người không ngừng phát ra từng hồi âm vang dồn dập.

"Đến rồi!" Đạo trưởng Vương Triều Bắc ngẩng đầu, hai tay lập tức kết lại, tạo thành từng cái pháp ấn khác nhau.

Mà cùng lúc đó, ở chỗ sâu nhất bên trong hành lang chợt truyền đến những tiếng gào khóc thê lương thảm thiết, phía trên vách tường đại sảnh cũng "Rầm rầm rầm" hiện ra những dấu bàn

tay máu chi chít, dày đặc.

Chớp mắt sau, những con ác quỷ vốn đang điên cuồng gào thét lập tức từ bên trong vùng bóng tối một mực phủ kín hành lang, bắt đầu hung hăng lao thẳng về phía họ.

"Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh!"

Vương Triều Bắc cắn răng, hai tay đang kết pháp ấn nhanh chóng hợp lại, hàng loạt phù lục chi chít bên ngoài lập tức “Xoát xoát xoát” bay thẳng lên vách tường, dứt khoát phong tỏa toàn bộ phương hướng bên ngoài đại sảnh.

Cùng lúc ấy, thanh mộc kiếm trước mặt cũng bị ông ấy trực tiếp nắm trong tay.

Hoa lạp—— Ông ấy cắn răng, chém thẳng về phía hư không trước mặt.

Ngay sau khi thanh mộc kiếm chém xuống, lại thấy một cái bóng hư ảo, mang theo tiếng rít thoáng hiện, toàn thân nó phát ra những tiếng “Xoẹt xoẹt xoẹt” tựa như bị nấu chảy, sau đó “Ầm ầm” hóa thành tro bụi.

"Nổ súng!" Người bộ đội đặc chủng kia rống to một tiếng, rồi không chút do dự đã bóp cò súng.

Những viên đạn như mưa rơi, điên cuồng

Vị đạo trưởng nọ lại cắn răng, dưới quá trình điều khiển của ông ấy, từng tấm phù lục nhanh chóng bay về phía những con ác linh vừa mới lộ diện trong bóng đêm trước mặt.

Nhưng rõ ràng là đợt công kích lần này càng kịch liệt hơn mấy lần trước.

Theo thời gian trôi qua, số lượng phù lục trên người ông ấy

càng ngày càng ít, những tấm phù lục được dán trên vách tường cũng đang "Hoa lạp lạp" không ngừng bị kích hoạt, lại không ngừng ứa ra từng dòng máu tươi.

"Đạo trưởng! Viên đạn phát sáng!" Người bộ đội đặc chủng nọ run rẩy nói.

Mà cũng chính tại một khắc này, cả đại sảnh chợt tối sầm xuống. Có một bàn tay thò ra từ trên trần nhà, rồi lập tức giáng xuống bên dưới, trực tiếp tóm lấy cổ người bộ đội đặc chủng nọ, hung hăng kéo gã về phía trước.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng xung quanh.

Vương Triều Bắc lập tức rút mộc kiếm ra, đang muốn ngẩng đầu chặt đứt bàn tay quỷ quái ấy, nhưng chưa kịp làm gì, đột nhiên toàn thân ông ấy chấn động, đôi mắt vội vàng nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy từng cái bàn tay quỷ lại nhanh chóng thò ra từ dưới lòng đất, túm được mắt cá chân của mình.

Răng rắc —— Tiếng xương gãy vang lên.

Cẳng chân ông ấy vừa trực tiếp bị những bàn tay kia vặn gãy.

Ông ấy cố nén đau nhức, thay vào đó là nổi giận dùng thanh mộc kiếm trên tay đâm xuống đất. Dưới lòng đất lập tức phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Nhưng một giây trì hoãn này lại khiến ông ấy chậm trễ, đã không kịp cứu người bộ đội đặc chủng kia rồi.

Tới lúc này, những tấm phù lục vẫn được dán lên vách tường xung quanh đã hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ, toàn bộ đều bong ra, khiến cho vô số những cái mặt quỷ nhanh chóng xuất hiện trên vách tường.

Mà ở bên ngoài hành lang, một đám quỷ ảnh cũng đột phá

được màn lửa đạn dày đặc. Chúng vừa hung hăng rít gào, vừa ầm ầm đánh sâu vào đại sảnh, sau đó điên cuồng bổ nhào tới, xé rách, giết chết từng người bộ đội đặc chủng bên trong.

"A!" Những tiếng kêu thảm thiết vang vọng cả đại sảnh.

"Đạo trưởng!"

Mắt thấy tình huống không thể khống chế được, Vương Triều Bắc cắn răng, đột nhiên đâm mộc kiếm xuống dưới đất, lại cắn vỡ ngón tay mình, dùng ngón tay làm bút, dùng máu làm mực, nhanh chóng viết xuống một đoạn bí văn nằm ngay trên lòng bàn tay phải của mình.

【 lôi 】!

Đây cũng là một loại thuật pháp cuối cùng mà ông ấy có thể vận dụng được.

"Đệ tử học nghệ không tinh! Hiện giờ khó bình định được đám yêu ma quỷ quái! Để bản thân lọt vào vòng vây của yêu tà! Trong lòng xấu hổ vô cùng! Nguyện tổ sư gia hiển linh! Cho ta lôi pháp! Trừ tà phá ma!"

Chỉ nghe ông ấy nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên vươn tay tới, ký tự vừa được viết trong lòng bàn tay trực tiếp “Bùm bùm” nổ mạnh, bắn ra từng luồng điện lưu chói mắt.

Ngay sau đó, Vương Triều Bắc giơ tay lên, nặng nề ấn thẳng xuống đất.

"Trừ tà!"

Ầm vang long —— Trong nháy mắt sau đó, những luồng lôi quang chi chít rậm rạp, dùng vị trí của ông ấy làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Ngay sau khi Chưởng Tâm Lôi lan tràn, toàn bộ đám tà linh bên trong đại sảnh đều phát ra những tiếng rít gào thê lương, trực tiếp hóa thành tro tàn trong lôi điện.

Nhưng chính vị đạo trưởng nọ cũng đột nhiên hộc ra một ngụm máu tươi, cả người vô lực mà tê liệt ngã xuống đất.

"Đạo trưởng! Ngài sao rồi?" Nhóm bộ đội đặc chủng may mắn sống sót xung quanh lập tức chạy tới trước mặt ông ấy, nâng vị đạo trưởng nọ lên.

Sắc mặt Vương Triều Bắc đã chuyển thành trắng bệch, gian nan chống kiếm đứng lên, thở dốc nói: "Nếu sư phụ của tôi có mặt ở nơi này, chúng ta cũng không cần sợ hãi đám tà linh kia, nhưng hiện giờ… tôi e rằng mạng của chúng ta đã hết rồi!"

Cùng lúc này, ở bên trong vùng hắc ám đang phủ kín hành lang kia, đám ác quỷ vừa bị đánh lui lại một lần nữa xông lên, vừa mở miệng rít gào, vừa điên cuồng phát động tiến công về phía bọn họ.

Nhưng hiện tại, con bài chưa lật đã ra hết, bọn họ thực sự lực bất tòng tâm rồi, khó có thể ngăn cản được.

Chương 464: Sứ Giả Đến Từ Địa Ngục!!!

Ngay sau đó, lượng lớn hư ảnh mang theo tiếng rít gào, nhanh chóng dung nhập vào bên trong đại sảnh, những bộ móng tay sắc bén, nhọn hoắt, đầy thú tính, trực tiếp chộp thẳng về phía đầu bọn họ.

Vương Triều Bắc gắt gao nhìn chằm chằm vào những con ác linh tựa như có giết cũng không hết trước mặt, sau đó gian nan giơ mộc kiếm lên, muốn chiến một lần cuối cùng với chúng nó!

"Trừ tà!" Hai mắt ông đã bị thật nhiều tơ máu phủ kín, phía trên mộc kiếm lại một lần nữa "Rào rào rào" xuất hiện lôi quang.

Nhưng một mảnh lôi quang ảm đạm ấy, lọt vào bên trong vùng hắc ám mênh mông này… chẳng khác nào ánh nến yếu ớt đang lay động trong gió, tùy thời đều sẽ tắt đi.

Ông ấy bùng nổ, trực tiếp chém giết mấy con ác linh trước mặt, nhưng những bộ móng tay sắc bén và đám ác linh khác cũng lao tới, gần trong gang tấc rồi.

Ông ấy biết, mệnh số của mình đã hết, đã không còn cách cứu vãn nữa.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên dị biến phát sinh.

Ông —— Một tiếng xé gió xuất hiện ở chỗ sâu trong hành lang hắc ám kia, nhanh chóng truyền đến.

Để rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy chấn động của Vương Triều Bắc, đột nhiên trên trán con quái vật đang chuẩn bị dùng

móng vuốt sắc nhọn rạch toang ổ bụng của ông ấy, lại lòi ra một nhánh xúc tu sắc bén.

Không chút do dự, nhánh xúc tu kia lại trực tiếp kéo con quái vật ấy vào sâu bên trong hành lang hắc ám.

Cùng lúc này, ở chỗ sâu trong hành lang lại truyền đến một tiếng kêu thảm thiết đầy hoảng sợ của ác linh.

"Đây là..." Toàn thân Vương Triều Bắc không ngừng run rẩy, ông ấy khiếp sợ đưa ánh mắt dồn dập nhìn sâu vào vùng hắc ám đang phủ kín dãy hành lang kia.

Mà cũng chính tại một khắc này, ông ấy chợt nghe được một chuỗi những âm thanh "Tất tất tốt tốt" của một thứ gì đó đặc sệt, dấp dính truyền đến từ bên trong hắc ám.

Rất nhanh sau đó, trước mắt ông lập tức xuất hiện từng nhánh xúc tu mang theo hình dáng kỳ quái, khó có thể gọi miêu tả được, chúng nó chạy dọc theo bốn vách tường bên trong hành lang, sau đó "Ào ào ào" lan tràn vào bên trong đại sảnh.

Cả đám người đang ở bên trong đại sảnh đều phát ra tiếng kêu to đầy hoảng sợ.

"Xúc tu! Là xúc tu!"

"Chẳng lẽ … lại có một con quái vật càng mạnh hơn tới đây?"

Thân thể Vương Triều Bắc run rẩy liên hồi, bước chân không khỏi lui về phía sau, trong khi thanh kiếm gỗ trên tay lại "Lạch cạch" một tiếng rơi thẳng xuống đất, cả người đã bị uy áp thật lớn bên ngoài đè ép đến hít thở không thông.

Ông ấy có thể cảm nhận được một loại khí tức quỷ dị còn đáng sợ hơn đám ác linh lúc trước! Nó giống như một loại hơi thở tượng trưng cho vặn vẹo, tà ác và không thể diễn tả được thành

lời.

Khiến cho trái tim lập tức chìm xuống đáy vực lạnh băng.

Vô số những nhánh xúc tu mang đến lực trùng kích mãnh liệt vào thị giác của bọn họ, nó giống như một loại ô nhiễm, kéo toàn thân bọn họ chui sâu xuống dưới đầm băng.

Ngay trong khoảnh khắc những nhánh xúc tu nọ lan tràn ra xung quanh, đột nhiên chúng lao thẳng về phía nhóm ác linh quỷ quái đang ở bên trong đại sảnh, và điên cuồng phát động công kích.

Nhóm ác linh nọ vô cùng hoảng sợ, nhưng không thể phản kháng, chúng chỉ có thể bất lực nhìn những nhánh xúc tu kia trực tiếp mang theo mình, một lần nữa chui vào chỗ sâu bên trong hành lang hắc ám.

Chỉ một thoáng chốc, đại quân ác linh và quái vật vừa đột phá phòng tuyến, đánh sâu vào bên trong đại sảnh, đã bị dọn dẹp sạch sẽ, không còn lại một mống nào.

Mà cũng chính là Vương Triều Bắc đám người sắc mặt tái nhợt chờ đợi những kia xúc tu đối với bọn họ cũng phát động công kích thời điểm, những kia xúc tu cũng ngừng xuống dưới.

Cùng lúc này, một nhánh xúc tu trong đó chậm rãi lan tràn tới trước mặt Vương Triều Bắc.

Bị ép phải quan sát nhánh xúc tu khủng bố nọ ở khoảng cách gần như thế, nhịp hô hấp của Vương Triều Bắc lập tức trở nên dồn dập, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra, rồi, từng giọt từng giọt thấm ướt áo.

Khi đối diện với thứ xúc thể tà ác điên cuồng này, trong lòng ông ấy lập tức sinh ra một loại cảm giác lạnh băng, trống rỗng, căn bản không thể phản kháng được.

Theo bản năng, ông ấy nắm chặt hai tay, khẩn trương chờ đợi tai họa ập xuống.

Có điều… đòn tập kích ác liệt như dự đoán lại không hề xuất hiện, chỉ thấy phần đầu mút của nhánh xúc tu nọ chậm rãi mở ra một con mắt. Con mắt ấy nhanh chóng nhìn lướt qua cả đám người đang rơi vào trạng thái kinh hoàng quá độ trước mặt mình.

Để rồi ngay sau đó, những nhánh xúc tu uốn lượn giống như con rắn kia lại chậm rãi quay trở về hành lang tăm tối.

Mãi cho đến khi toàn bộ xúc tu đều lui về hành lang cả rồi, Vương Triều Bắc mới vô lực ngã ngồi xuống đất, há mồm to thở hổn hển, toàn bộ vạt áo sau lưng ông ấy đều mồ hôi lạnh làm ướt nhẹp rồi.

Khoảnh khắc kia mang lại cho ông ấy cảm giác, mình vừa nằm mơ thấy một cơn ác mộng.

"Thứ kia… thứ kia rốt cuộc là..." Một người bộ đội đặc chủng khẽ nhúc nhích đôi môi, run rẩy nói, nhưng gã thực sự không biết nên miêu tả tình huống vừa rồi như thế nào.

"Tôi không biết..." Vương Triều Bắc thở hổn hển, tay chân lạnh lẽo nói: "Nhưng nó lại lựa chọn rời đi mà không phát động công kích về phía chúng ta, có điều … loại khí tức này quá đáng sợ, nó khủng bố hơn bất cứ loại yêu ma quỷ quái nào tôi từng gặp."

Nghe xong câu nói này, sắc mặt mọi người càng thêm tái nhợt.

Mà ở bên trong dãy hành lang hắc ám, những tiếng kêu thảm thiết phát ra từ đám ác linh kia vẫn không ngừng truyền đến, một mực kéo dài suốt mấy phút đồng hồ, âm thanh ấy mới từ từ dừng lại.

Ngay bên trong bầu không khí yên tĩnh đến quỷ dị ấy, ở chỗ sâu trong hành lang lại chậm rãi vang lên từng tiếng bước chân,

giống như âm thanh một vật bằng kim loại va chạm xuống mặt đất, một mực quanh quẩn bên trong hắc ám.

Tất cả mọi người đều nín thở, trái tim trồi lên tới cổ họng, không ngừng run rẩy mà chăm chú nhìn vào mảnh hắc ám kia.

Từ từ… Bên trong hành lang chợt xuất hiện một mảnh sương khói màu xanh lá.

Ở bên trong mảnh sương khói kia, lại mơ hồ xuất hiện một bóng người cao lớn,

Giống như một sứ giả đến từ địa ngục, bóng dáng chậm rãi xuất hiện ngay trước mắt bọn họ.

Chương 465: A Di Đà Phật, Vô Lượng Thiên Tôn!!!

Ngay sau khi nhìn rõ bóng người kia, kể cả một người từng trải như đạo trưởng Vương Triều Bắc cũng không khỏi run lên, ánh mắt lộ ra một tia sợ hãi.

Đó là một sinh vật hình người toàn thân được bao phủ bởi một chiếc áo da màu đen, bên trên có mang theo chiếc mặt nạ mỏ chim kết hợp cùng mũ phớt cao. Từng luồng sương mù màu xanh lá được phun ra từ hai bên sườn trên chiếc mặt nạ nọ, cứ một mực quay chung quanh người hắn.

Hắn là...

"Mọi người được cứu rồi." Bên dưới chiếc mặt nạ ấy, chợt vang lên một giọng nam thân thiện.

Lâm Ân nâng chiếc mặt nạ mỏ chim lên, khóe miệng ngậm một cây xì gà, để lộ ra gương mặt nhân loại đang nở nụ cười tà dị.

Toàn trường chấn động.

Ngay sau đó, từ bên trong dãy hành lang hắc ám đằng sau lưng hắn, chợt truyền đến những tiếng bước chân dồn dập.

Dương Kha và nữ linh môi kia mang theo mười mấy người nhanh chóng đi đến, nhìn Vương Triều Bắc với sắc mặt tái nhợt đang ngã ngồi dưới đất, cùng với nhóm nhân viên văn thư đang đứng sau lưng ông ấy, vội vàng nói: "Mau! Mau đi cứu chữa những người bị thương!"

Ngay sau khi nhìn thấy những bóng dáng quen thuộc kia, đám

người Vương Triều Bắc mới kịp phản ứng lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc và rung động vô cùng.

"Vương đạo trưởng! Thật vui vì ông vẫn còn sống!" Nữ linh môi kia lập tức đi tới trước người ông ấy, nhanh chóng lấy ra một bình dược tề khôi phục, còn chu đáo mở nắp, rót vào trong miệng ông ấy.

"Đây là dược tề do Lâm Ân tiên sinh mang đến, nó rất tốt cho mọi người."

Ngay sau khi dược tề vào miệng, nó đã nhanh chóng hóa thành một luồng nhiệt lưu cuồn cuộn, chui sâu vào bên trong thân thể ông ấy, làm tinh thần rung lên, tỉnh táo trở lại, làm những vết thương ngoài da nhanh chóng khôi phục bằng tốc độ mắt thường cũng có thể trông thấy.

"Cô Duẫn Cầm, rốt cuộc đây là..." Vương Triều Bắc kinh ngạc nhìn nhóm người vừa bước vào đại sảnh, lại nhìn vị linh môi trưởng quan trước mặt mình này. Đột nhiên trong lòng ông ấy sinh ra một loại cảm giác bản thân đang sống trong mộng, bởi vì tất cả những người vừa xuất hiện đều ở trong biên chế của tổng cục bọn họ, vậy thì những nhánh xúc tu kia là...

"Thế tới của những con ác linh nọ quá mức hung hãn, chúng tôi bất đắc dĩ, chỉ còn cách vận dụng nghi thức triệu hồi do cậu thiếu niên nọ mang về."

Nghe đến đây, toàn thân Vương Triều Bắc lập tức chấn động.

Linh môi Duẫn Cầm nâng ông ấy lên, nghiêm túc giới thiệu: "Vị này chính là người đại ca mà cậu thiếu niên kia đã quen biết bên trong địa ngục, chính ngài ấy đã trợ giúp chúng tôi khi bị ác linh tập kích."

Vương Triều Bắc lập tức lộ vẻ khiếp sợ đầy mặt.

Hắn là tồn tại đến từ địa ngục sao?

Chuyện này...

Chuyện này làm sao có thể được?

Chẳng lẽ những nhánh xúc tu vừa rồi chính là thủ đoạn của vị tồn tại này?

Lâm Ân cảm thấy có chút hứng thú, lập tức đưa mắt đánh giá Vương Triều Bắc đang mặc đạo bào, từ trên xuống dưới một cái, mới mở miệng hỏi: "Tôi đã nói rồi mà, vì sao ở trên địa bàn của Hoa Hạ chúng ta, lại chỉ có những người trừ ma như bọn họ, hoặc ít hoặc nhiều cũng phải có một, hai vị đạo sĩ hòa thượng mới đúng chứ? Xin hỏi ông chú này, sư thừa ở nơi đâu vậy?"

Vương Triều Bắc nghe vậy lập tức run lên, khẽ nắm chặt tay, thở dài nói: "Sư phụ của tại hạ vốn ở trên núi Long Hổ, hiện giờ chính là đại thiền sư đời thứ 79 của núi Long Hổ, Vương Triều Bắc ra mắt tiền bối."

Lâm Ân lập tức chắp hai tay làm một, nghiêm túc nói: "A Di Đà Phật, Vô Lượng Thiên Tôn! Xin hỏi chiêu thức vừa rồi của người có phải là Chưởng Tâm Lôi hay không? Cảm giác thật là hoành tránh quá."

Vương Triều Bắc có chút ngạc nhiên, vội vàng đưa tay lau mảnh mồ hôi đầm đìa trên trán, rồi đáp lễ, nói: "Vô... Vô Lượng Thiên Tôn, đó chỉ là một chút thuật pháp trừ tà nho nhỏ, không... Không đáng để đề cập tới..."

Nhưng… vì sao người của địa ngục lại biết loại hình thức chào hỏi như A Di Đà Phật, Vô Lượng Thiên Tôn này chứ...

Hơn nữa một tồn tại tà ác khủng bố như đối phương, đọc ra tôn hào của hai vị này, thực sự bình thường hả?

Vì sao ông ấy cứ có cảm giác tình huống bắt đầu trở nên vô cùng quái dị rồi!

Bởi vì ông ấy có thể rõ ràng cảm nhận được khí tức quỷ dị và khủng bố, toát ra trên người vị tồn tại trông giống nhân loại, đang đứng trước mặt mình...

"Vô Lượng Thiên Tôn." Lâm Ân nghiêm túc nói: "Đạo trưởng, lời ấy sai rồi. Thuật pháp của đạo gia ta làm sao có thể nói là không đáng đề cập tới? Nếu so sánh nó với những chiêu thức của nhóm tín đồ thờ phụng Thượng Đế kia, nhìn thế nào cũng thấy chúng ta càng trâu bò hơn đó."

Vương Triều Bắc đổ mồ hôi đầm đìa nói: "Ách... Người xuất gia chỉ vì trường kiếm phục ma, trừ tà khu quỷ, có thể tạo phúc cho người một phương, tất cả đều là đồng đạo bạn bè, không có gì... là trâu bò... hay không trâu bò cả."

Những tiếng lóng như "Trâu bò" này… ông ấy thực sự khó mà nói ra khỏi miệng mình được!

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Quả nhiên… người không hổ là thiền sư của đạo môn ta, tâm cảnh cao hơn đám tục nhân chúng ta rất nhiều."

Vương Triều Bắc (;? ;: 益:;? ;) bất đắc dĩ ngậm miệng lại mà phía sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi rồi. Hồi lâu sau, ông ấy mới lắp bắp nói một câu: "Tiền... Tiền bối khen nhầm rồi."

Lâm Ân lập tức tiến lại gần, nâng chiếc mặt nạ mỏ chim lên, khóe môi ngậm điếu xì gà, nghiêm túc nói: "Không biết tôi có thể cầu mấy tấm phù trừ tà hay không? Tốt nhất là loại trừ tà trấn quỷ, bảo đảm bình an cho con người ấy."

Vương Triều Bắc trừng lớn hai mắt, nuốt một ngụm nước miếng xuống, nói: "Làm như vậy... có được hay không?"

Không phải ngài chính là đại tà ư?

Chẳng lẽ ngài vẫn cần tới cầu tôi đưa cho một tấm phù trừ tà?

Loại chuyện này thật sự không sao chứ?

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Ân kia, ông ấy cũng chỉ có thể mang theo nỗi nghi hoặc chứa chan trong lòng (o□ o?), vội vàng lấy ra một xấp giấy vàng và phù lục trống từ trên người xuống, lại dùng bút hùng hoàng, nhanh chóng viết một chuỗi phù văn cầu bình an, và trừ tà trấn quỷ lên những tấm phù lục trống kia.

"Ngài... Ngài muốn bao nhiêu tấm?"

"Càng nhiều càng tốt đi, tôi muốn mang chúng về dán lên phòng mình để trừ tà."

"Được... Được."

Chương 466: Nghi Thức Triệu Hồi Bạo Thực Giả!!!

Vài phút sau.

Lâm Ân trực tiếp khiêng khẩu AK lên vai, hai bên sườn mặt nạ mỏ chim phát ra một tiếng “Hô” sau đó nhanh chóng phun trào hai luồng sương khói màu xanh lá ra ngoài.

Mơ hồ có thể nhìn thấy trên cổ hắn có dán mười mấy tấm phù bình an, trừ tà ma, phù trấn ma, phù vận may, thậm chí hắn còn đặc biệt mượn hai cái thánh giá từ trong tay mấy người trừ ma kia đeo lên người nữa.

Mà càng kỳ quái hơn, bởi vì ở bên trong mặt nạ, ở trên đầu, ở trong lồng ngực của hắn đều được “Ba ba ba” dán kín những tấm phù lục màu vàng.

Sương khói nhanh chóng bay ra, khiến cho đống phù lục được dán lên người cũng "Ào ào ào” mà bay phấp phới.

Lâm Ân quay đầu lại hỏi: "Đạo trưởng, tôi dán nhiều phù như vậy, có phải hiện giờ, thân thể tôi đã đạt tới trình độ vạn quỷ bất xâm rồi?"

Vương Triều Bắc đạo trưởng (□□□) nói: "Không phải đâu... trên người ngài đang dán mấy tấm phù trấn cương thi, trấn kẻ nào thì dán phù đó, ngài đừng dán lung tung lên người mình nữa mà..."

Lâm Ân: "Không sao, gần đây trong người tôi đang bị tà ma quấy phá, trấn một chút cũng rất tốt mà."

Nói xong, Lâm Ân lại đưa mắt thoáng kiểm tra nhân số của

đám người Bạch Dật một cái, thấy đã đủ rồi, hắn lập tức khiêng AK lên vai, khoát tay ra hiệu cho bọn họ cùng tiến về phía trước.

Ngay tức khắc, một đống phù lục trên người hắn đều "Choang" một cái vụt sáng lên, chỉ nghe hắn lớn tiếng nói: "Được rồi! Xuất phát, chúng ta tiếp tục tìm quỷ để giết nào!"

...

Rất nhanh, dưới hành động càn quét điên cuồng của Lâm Ân, từng nhóm ác linh và quái vật xâm nhập vào tổng cục siêu nhiên đã lần lượt bị hắn giải quyết hầu như không còn.

Mà những người đi theo sau lưng Lâm Ân cũng càng ngày càng nhiều.

Sau khi cứu được một nhóm trừ ma sư cuối cùng, phía sau lưng Lâm Ân đã xuất hiện một hàng dài đầy những kỳ nhân dị sĩ với phong cách hoàn toàn khác biệt. Trong số những người này, có mục sư, trừ ma sư, linh môi của phương Tây, cũng có thiền sư, hòa thượng, bà đồng của phương Đông.

Mà không một ai ngoại lệ, tất cả bọn họ đều là những kỳ nhân dị sĩ được tổng cục siêu nhiên lôi kéo, đến làm việc ở nơi này.

...

Mà cùng lúc đó, trong một gian phòng họp ở bên ngoài tổng cục siêu nhiên, Kles đang cuồng nhiệt nhìn chằm chằm vào hình ảnh được truyền trở về thông qua một quả cầu thủy tinh màu máu trong tay.

Thông qua thị giác của những con ác linh kia, cả quá trình này, gã đều được chứng kiến toàn bộ hành động càn quét của Lâm Ân, rõ mồn một, không bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Thông qua hình ảnh trước mắt, được nhìn thấy từng nhánh

xúc tu không ngừng xuất hiện ở trên người tên quái nhân mỏ chim kia, sau đó "Rào rào rào" phun ra, vẻ cuồng nhiệt trong mắt Kles càng ngày càng trở nên nồng đậm, thậm chí còn có xu hướng muốn tràn ra bên ngoài.

"Kles đại nhân, đã chuẩn bị xong nghi thức triệu hồi! Bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể bắt đầu!" Cùng lúc này, ở phía sau lưng gã, một cái người mặc hắc bào khàn khàn nói.

Khóe miệng Kles lộ ra một nụ cười lạnh, gã nhanh chóng thu hồi quả cầu thủy tinh, sau đó mở miệng nói: "Tốt lắm, mang ta đi nhìn xem."

"Vâng!"

Kles đi theo người mặc hắc bào kia nhanh chóng rời khỏi phòng họp, đi tới một khu quảng trường nằm bên ngoài tòa cao ốc của tổng cục siêu nhiên.

Vào giờ phút này, ở phía trên quảng trường nọ đã được khắc xuống một cái trận pháp màu huyết hồng.

Lượng lớn thi thể bị những con Creeper với làn da tái nhợt trực tiếp dùng một loại hình thức kỳ dị, nhanh chóng bày ra xung quanh trận pháp. Thật hiển nhiên, trong khoảng thời gian này, bọn họ đã kịp bố trí ra một nghi thức huyết tế cỡ lớn rồi.

Và toàn bộ những người đã bị bọn họ giết chóc bên trong tổng cục siêu nhiên này, đều trở thành tế phẩm cho nghi thức trước mặt.

Trên mặt Kles nở ra một nụ cười cuồng nhiệt đầy bệnh hoạn.

"Ta đã nắm giữ phương thức có thể triệu hồi ngài tới đây, nhưng trước đó, ta vô cùng muốn có thể tiến thêm một bước nữa, mà chiêm ngưỡng sự khủng bố của ngài. Cho nên ta rất muốn biết, ở thời điểm ngài toàn lực bùng nổ sẽ hóa thành tồn tại khủng bố

đến mức nào!"

Lại nói, tuy pháp trận bọn họ đang bố trí này không được phức tạp bằng nghi thức bọn họ đạt được từ trong tay Bạch Dật kia, nhưng tổ chức bọn họ cũng nắm giữ một vài loại nghi thức có thể triệu hồi ác linh tới từ địa ngục, và những con ác quỷ được nghi thức này triệu hồi tới, cũng cực kỳ mạnh mẽ mà tàn độc.

Tựa như mấy năm về trước, ở thời điểm một vị thủ lĩnh thuộc tổ chức bọn họ gặp phải giáo hội trừ ma sư phương Tây đuổi giết, ngài ấy đã dùng lượng lớn huyết thực để triệu hồi ra con ác linh kia. Nhờ sự trợ giúp của nó mà vị thủ lĩnh nọ có thể dễ dàng chuyển bại thành thắng, thậm chí còn làm một lần hành động mà trực tiếp giết đi mười mấy trừ ma sư phe đối phương.

Cũng bởi chuyện ngày đó, mà nghi thức này vẫn luôn được tổ chức bọn họ coi là một trong số những con bài chưa lật mạnh mẽ khác, ngoại trừ nhóm thân thuộc của huyết nhục chi Thần.

【 Bạo thực】! (ăn uống quá độ)

Hai chữ to màu máu kia được dùng một loại phương thức vô cùng quỷ dị, khắc xuống vị trí trung tâm của tòa pháp trận huyết hồng trước mắt, mang theo một loại mỹ cảm yêu diễm mà khủng bố.

Hai chữ kia tượng trưng cho đói khát, tương trưng cho dục vọng ăn uống, cũng tượng trưng cho tội nghiệt.

"Triệu hồi!" Ánh mắt Kles trở nên âm trầm, đột nhiên gã vươn tay tới, trực tiếp ra lệnh cho đám thuộc hạ của mình.

Mấy người mặc hắc bào đang quay chung quanh pháp trận, lập tức đứng dậy, dang rộng hai tay, lại quỳ một gối xuống đất, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm một đoạn chú ngữ.

【 Dưới ánh trăng đỏ, thịnh yến bằng máu. 】

【 Dùng danh nghĩa của huyết nhục chi phối giả vĩ đại, nhóm chúng ta khẩn cầu ngài đáp lại. 】

【 Dùng danh nghĩa của huyết nhục, linh hồn, đói khát, thịnh yến, nhóm chúng ta khẩn cầu cánh cửa tử linh hãy đưa mắt nhìn chăm chú xuống đây. 】

【 Hỡi tồn tại ác linh huyết nhục đang lang thang nơi Cõi Chết! 】

【 Hỡi bạo thực giả vĩnh viễn cũng không thể thỏa mãn khát vọng trong mình! 】

【 Nhóm chúng ta dùng huyết thực và thịnh yến làm tế phẩm, nhóm chúng ta dùng linh hồn và huyết nhục để hiến tế! 】

【 Nhóm chúng ta thỉnh cầu ngài buông xuống! 】

Chương 467: Phát Súng Khó Hiểu!!!

Mấy người mặc hắc bào kia dang rộng hai tay, bắt đầu cao giọng ngâm xướng.

Chỉ trong nháy mắt sau đó, cuồng phong nổi lên, cuồn cuộn khắp nơi phía trên quảng trường, thậm chí vầng trăng tròn trên trời lại bị bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu máu đỏ.

Lượng lớn máu tươi "ào ào ào" từ bên trong đống thi thể xung quanh, nhanh chóng lan tràn ra ngoài, nhuộm đẫm lên tòa pháp trận triệu hồi trước mắt, đã đỏ lại càng thêm đỏ.

Mà ở chính giữa tòa pháp trận ấy, không gian lại từng chút từng chút một, bắt đầu nứt vỡ.

Một đôi con ngươi màu máu chậm rãi xuất hiện ngay bên dưới khe nứt kia.

...

Mà cùng lúc đó, tại khu vực thang lầu đi lên mặt đất.

Phanh —— Lâm Ân vừa bắn một súng siêu độ một con Creeper chặn đường, sau đó, cho một cước đá văng cánh cửa đi thông với khu vực bên trong tòa lầu.

Cả đám nhân viên của tổng cục siêu nhiên lập tức đi theo đằng sau Lâm Ân, rời khỏi thang lầu, quay trở lại khu kiến trúc bọn họ vẫn thường làm việc.

Ngay khi rời khỏi, bọn họ lập tức cảm nhận được một mảnh

khí huyết cuồn cuộn từ bên ngoài, nhanh chóng ập vào tòa lầu này, khiến bầu không khí trở nên khó thở, tràn đầy áp lực.

Sắc mặt nữ linh môi kia lập tức thay đổi, cô ấy ngập ngừng nói: "Đây là..."

Lâm Ân khiêng khẩu súng trên vai, ngẩng đầu, mảnh thấu kính trên chiếc mặt nạ mỏ chim phản ánh cảnh tượng bên ngoài cửa sổ.

Ánh trăng màu huyết hồng, một mảnh cuồng phong tùy ý quét qua.

"Tôi cảm nhận được một chút khí tức quen thuộc, hình như là mùi thối rữa và âm lãnh đến từ thế giới tôi đang sinh sống kia, xem ra trong tay đám người thuộc thần giáo Huyết Nhục nọ cũng nắm giữ một vài phương pháp triệu hồi quái vật."

Hai bên sườn chiếc mặt nạ mỏ chim của Lâm Ân lại phun ra hai luồng sương khói, khiến hàng đống phù lục trên người hắn bắt đầu bay loạn.

Ánh mắt đám người Vương Triều Bắc trở nên ngưng trọng, lập tức mở miệng hỏi: "Chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Lâm Ân ngậm điếu thuốc lá trên môi, cười lạnh nói: "Đừng sợ, dựa vào loại khí tức phát tán ra này, có vẻ như đối phương cũng không phải tồn tại nào đó quá mức mạnh mẽ. Cần phải xem con quái vật do bọn họ triệu hồi tới kia có nể mặt tôi hay không đã, nếu không nể mặt, tôi cũng giải quyết nó luôn!"

Hắn nói xong, lập tức khiêng súng lên vai, đi nhanh về phía trước: "Chúng ta đi thôi!"

Bạch Dật và nhóm thiếu nữ sau lưng đều lộ vẻ mặt khó hiểu (???) nhìn theo bóng dáng đẹp trai của Lâm Ân, dù không quá hiểu những gì hắn nói, nhưng cả đám vẫn gật đầu không ngừng, tỏ vẻ mê luyến khó mà diễn tả được.

Đặc biệt là các thiếu nữ làm nhân viên văn thư kia, tuy bọn họ cũng là nhân viên thuộc tổng cục siêu nhiên, nhưng dưới tình huống bình thường, gần như không bao giờ được trông thấy một tồn tại hữu hình lại đẹp trai như Lâm Ân trước mắt.

Tuy mấy thứ xúc tu gì đó kia, sẽ làm người ta cảm thấy sợ hãi, nhưng khuôn mặt sau khi bỏ chiếc mặt nạ bên trên ra lại đẹp đẽ y như một vị ma vương tà mị.

Đặc biệt là dọc theo con đường này, hắn một mực dẫn theo cả đám bọn họ quét ngang khắp nơi, hai khẩu AK trên tay điên cuồng "Đát đát đát đát" bắn tới, giống như mục tiêu ngắm bắn của người nọ vốn không phải đám quái vật bên ngoài là trái tim trong lồng ngực các thiếu nữ này vậy.

Tuy bọn họ sợ hãi, nhưng lại không nhịn được cảm thấy sùng bái đối phương.

Nữ linh môi kia lộ vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Toàn bộ những nhân viên phi chiến đấu đều ở lại chỗ này, đừng chạy loạn, những người đi còn lại theo tôi, có Lâm Ân tiên sinh ở đây, hẳn là chúng ta có thể nhân cơ hội này mà tung ra một lưới bắt hết toàn bộ thành viên và tên chủ mưu được thần giáo Huyết Nhục phái đến nơi này!"

Nhóm người trừ ma và thiền sư xung quanh đều lộ vẻ mặt ngưng trọng mà nheo hai mắt lại. Bọn họ không nói hai lời đã gật gật đầu, nhanh chóng theo sát đằng sau bước chân của Lâm Ân.

Lần này, tổng cục bọn họ tử thương thảm trọng, không cần biết như thế nào, bọn họ cũng phải trả mối thù này.

Oanh —— Một tiếng nổ rền vang.

Lâm Ân vừa đá một cước, đánh văng cánh cửa đi thông với khu vực bên ngoài tòa lầu.

Luồng không khí mới mẻ lập tức dũng mãnh tràn vào xoang mũi, Lâm Ân say mê ngẩng đầu hít sâu một hơi, nói: "Tuy không phải không khí của địa cầu, nhưng luồng không khí mang theo mùi thơm ngát của sương khói này làm người ta thật là hoài niệm nha!"

Nhưng đồng thời, bên trong luồng không khí mát mẻ ấy, còn mang theo mùi máu tươi nồng đậm.

Ánh mắt Lâm Ân lập tức rơi vào huyết trận khổng lồ được khắc ngay tại vị trí trung tâm của quảng trường, cùng với đó là một mảnh quang mang màu đỏ tươi đang không ngừng quay xung quanh tòa pháp trận kia.

Nó không ngừng xoay tròn, kéo theo một mảnh khí tức tanh máu dày đặc uốn quanh.

Mà ở phía trước tòa huyết trận khổng lồ nọ, lại có một người mặc hắc bào đang đứng đưa lưng về phía bọn họ.

Có vẻ như người này ở lại nơi đây để chờ đợi đám người Lâm Ân.

Ngay sau đó, nữ linh môi kia cùng với Dương Kha cũng lập tức trông thấy hoa văn hình xúc tu cùng nhãn cầu được thêu trên bộ trường bào của đối phương.

"Thần giáo Huyết Nhục!" Nữ linh môi nghiến răng nghiến lợi, gắt gao nắm chặt khẩu súng lục trên tay.

"Rốt cuộc các ngươi cũng đến đây rồi." Dưới trăng máu, Kles chậm rãi quay đầu lại, hình bóng bên trong bộ áo choàng màu đen kia lập tức để lộ ra một đường cong tàn khốc.

Nhưng Kles không thèm nhìn bất cứ ai khác xung quanh, ánh mắt gã lập tức rơi thẳng xuống người Lâm Ân đang đứng đầu.

Vẻ cuồng nhiệt chợt lóe mà qua.

【 đinh! Giá trị hưng phấn của Kles đối với ngươi +20】

【 đinh! Giá trị hưng phấn của Kles đối với ngươi +30】

【 đinh! Giá trị hưng phấn của Kles đối với ngươi +40】

Lâm Ân: "???"

Chỉ thấy khóe miệng Kles khẽ nhếch lên, nói: "Ta đã chờ các ngươi..."

Phanh —— Một viên đạn trực tiếp găm thẳng vào lồng ngực Kles, khiến thân thể gã "Phác thông" một tiếng, ngã ngửa về phía sau.

"..."

"..."

Một cơn gió nhẹ thổi qua, xung quanh lập tức chìm vào một mảnh yên tĩnh.

Khẩu AK trên tay Lâm Ân vừa bốc ra một luồng khói đặc màu đen.

Cả đám người trừ ma xung quanh đều ngây dại chứng kiến một màn này, sau đó, không ai bảo ai, tất cả vội vàng quay đầu, dùng ánh mắt đầy ý hỏi (? Д?) nhìn về phía Lâm Ân, người vừa nổ súng một cách bất ngờ, tới không sao hiểu nổi.

Chương 468: Người Quen???

Làm như vậy có ổn hay không?

Người ta còn chưa kịp nói xong, hắn đã trực tiếp bắn ra một súng, nước đi này hoàn toàn không theo kịch bản à nha!

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, da đầu run lên từng hồi, nói: "Dọc theo đường đi, trong đầu ta cứ 'Đinh đinh đinh' không ngừng vang lên tiếng nhắc nhở rằng … cmn ngươi đang tỏ vẻ hưng phấn với ta. Tới bây giờ mới biết, hoá ra ngươi là một thằng khốn nạn như vậy. Mẹ nó, ta đã nhịn ngươi rất lâu rồi, nhìn thấy ta lại làm ngươi happy đến thế sao?"

Nghe được những lời này, cả đám người đều ngây dại.

Chỉ thấy ở trong tòa pháp trận xa xa phía trước, Kles đang ôm lấy lồng ngực mình, trong mắt càng thêm bệnh hoạn mà hưng phấn. Gã gian nan đứng lên, cuồng loạn nói: "Quả nhiên... Không hổ là ác ma trong địa ngục, đúng là tồn tại tà ác hỗn loạn đến cực đoan mà!"

"Nhưng sẽ không lâu nữa đâu! Đại nhân, những nhân loại này vốn không hiểu được, bọn chúng nên làm như thế nào để lấy lòng ngài, chỉ chúng ta mới đủ khả năng trở thành tôi tớ thấu hiểu ngài nhất trên thế giới này thôi! So với ở bên cạnh bọn họ, ngài nhất định sẽ càng thích chúng ta hơn!"

Lâm Ân: "???"

Mà ngay sau khi nói xong câu này, đột nhiên trên mặt Kles vỡ ra một nụ cười tươi, còn thân thể gã lại giống như một con quỷ mị, chỉ nháy mắt sau đã "Hoa lạp lạp" hóa thành một sợi dây leo

màu đen, chui xuống dưới lòng đất.

Và gần như giây tiếp theo, bóng dáng gã lại chậm rãi xuất hiện phía trên tòa kiến trúc cao vài trăm mét bên ngoài kia, đứng cùng mấy người mặc hắc bào khác.

Gã vẫn ôm lấy lồng ngực, biểu cảm trên mặt vừa tê liệt vừa cuồng nhiệt nói: "Hơn nữa, nếu tất cả đều là quái vật đến từ địa ngục, thì không biết ngài có thể chiến thắng【 Bạo thực 】 của chúng ta hay không? Ta thật sự có chút chờ mong nha!"

Ông —— Gần như trong nháy mắt khi Kles nói xong câu này, cuồng phong bắt đầu gào thét ào ào bay qua quảng trường. Tòa pháp trận màu máu bên dưới cũng nhanh chóng "Ục ục ục" sôi trào lên.

Một cái khe màu đỏ tươi chậm rãi xuất hiện, rồi càng ngày càng mở rộng ngay phía trên tòa pháp trận nọ.

Đinh linh linh —— Cùng với đó là một tiếng chuông đồng reo vang, đầy quỷ dị và khủng bố.

Ngay sau đó, quang mang màu máu phía trên pháp trận hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một bóng người chậm rãi lộ diện bên dưới huyết quang.

Chỉ thấy một đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn có đeo chuông đồng, vừa nhẹ nhàng hạ xuống trong vũng máu đen.

"Đã lâu không được triệu hồi... Hì hì hi."

Một tiếng cười quỷ quyệt mà khủng bố giống như giọng nói của một cô bé vang lên.

Ông ——Cả người Lâm Ân lập tức chấn động, không khỏi lui về phía sau hai bước.

Chẳng lẽ...

Mà ngay khi nhìn thấy Lâm Ân lui về phía sau như lâm đại địch, sắc mặt mọi người cũng chuyển thành một mảnh tái nhợt.

Rốt cuộc tồn tại vừa xuất hiện là dạng quái vật gì?

Lại khiến cho Lâm Ân tiên sinh cũng bị kinh sợ?

Bởi vì dọc theo con đường này, Lâm Ân tiên sinh một mực dẫn theo bọn họ với tư thế nghiền ép, để lộ một mảnh khí trường vô địch, đánh thẳng đến tận nơi này.

Bọn họ đi theo đằng sau cả chặng đường dài, vẫn chưa từng trông thấy Lâm Ân tiên sinh trở nên rung động như trước mắt.

Tới lúc này, mang theo ánh mắt phập phồng lo sợ, cả đám người lập tức nhìn thẳng về phía bóng dáng còn đang run rẩy giữa cơn mưa máu kia.

Từ từ, cơn mưa máu tiêu tan.

Chỉ thấy một cô bé với đôi chân trần, trên mắt cá chân có đeo một chiếc chuông đồng nho nhỏ, trên người mặc một bộ váy liền áo màu đỏ như máu, trong lòng ôm một con búp bê khủng bố, vừa xuất hiện ngay giữa khu vực trung tâm của tòa pháp trận kia.

Thoạt nhìn, gương mặt của cô bé này vô cùng thuần khiết, nhưng trên mặt lại mang theo một nụ cười tươi đầy châm chọc và tà ác.

Hơn nữa, điều khủng bố nhất ở đây, lại là một bên mắt phải của cô bé hoàn toàn không có nhãn cầu, trống rỗng như một cái vực sâu thăm thẳm.

Soạt——đột nhiên cô bé nọ vươn đầu lưỡi ra, trực tiếp cuốn lấy một bộ thi thể huyết nhục mơ hồ, nuốt luôn vào miệng, thậm

chí còn không cần nhai kỹ, khiến cho lượng lớn máu loãng trực tiếp lưu lại bên ngoài khóe miệng.

"Đúng là đã lâu lắm rồi không được ăn món gì ngon như vậy!"

Cô bé kia lập tức hướng ánh mắt vừa tà ác vừa thuần khiết nhìn về phía đám người Lâm Ân, khóe môi cong lên, nở ra một nụ cười tươi đầy tàn nhẫn.

Vào lúc này, con búp bê đang được cô bé ôm trong lòng cũng phát ra tiếng cười khủng bố "Hì hì hi".

"Mấy người cũng là đồ ăn của Oa Oa ư?"

Ngay sau đó, ánh mắt của con búp bê còn đang cười hì hì trong lòng cô bé kia đã nhanh chóng rơi xuống người Lâm Ân đeo mặt nạ mỏ chim. Và gần như một giây tiếp theo, nụ cười tươi trên mặt nó đã trở nên cứng đờ tại chỗ, đột nhiên ngưng bặt xuống, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

【 đinh! Độ sợ hãi của búp bê đối với ngươi +30】

Chỉ là cô bé mặc váy đỏ kia vẫn không hay biết gì cả, vẫn nở nụ cười tươi đầy tàn nhẫn và ác ý, một mực ôm lấy con búp bê trong tay, mang theo khuôn mặt lộ ra vẻ ngây thơ đáng yêu và cơn thèm ăn không thèm che giấu, vui vẻ chạy về phía đám người Lâm Ân.

Chiếc chuông đồng một mực vang lên “Đinh đinh đang đang”, khung cảnh trước mắt với một cô bé ngây thơ đáng yêu đang chạy trên vũng máu đen khủng bố, đã mang đến cho người ta một loại cảm giác hỗn loạn bất thường.

Mà trước mắt Lâm Ân cũng nhanh chóng hiện lên giao diện của cô bé kia.

【 Huyết Oa Oa thiếu một mắt】

【 cấp bậc 】: 10

【 chủng tộc: Ác linh huyết nhục 】

【 thuộc tính: Hỗn loạn trung lập 】

【 năng lực chiến đấu 】: Ngươi có thể tùy tiện trêu chọc cô bé.

【 giới thiệu 】: Huyết Oa Oa vừa trải qua quá trình rèn luyện ngoan cường mà trở nên mạnh mẽ, khiến cho lòng tự tin bùng nổ cực hạn. Bởi bản thân từng bị một tên bác sĩ vạn ác vô lương móc xuống một con mắt, khiến cho cô bé hạ quyết tâm, không ngừng cố gắng đi làm công kiếm tiền, đương nhiên, trở nên mạnh mẽ hơn sau đó nhân cơ hội bác sĩ vô lương không có mặt, lẻn vào ăn cắp cũng có thể coi là một lựa chọn không tồi...

Lâm Ân: "..."

Lúc này, Huyết Oa Oa còn chưa nhận ra Lâm Ân, vẫn mang theo nụ cười tươi đầy ác ý, 'Lạch bạch lạch bạch' chạy về phía bọn họ.

Chương 469: Oa Oa Cực Kỳ Ghét Bác Sĩ!!!

"Oa oa, nhìn người này kỳ quái thật nha, là một người chim sao? Nhưng ngửi khí tức bên dưới một chút, có vẻ ăn vào trong bụng, hương vị cũng không tồi chút nào đâu~ "

Cô bé liếm liếm môi, khuôn mặt lộ vẻ thèm khát vô cùng, chỉ muốn lao đến ăn ngay lập tức.

Thật hiển nhiên, cô bé cũng không nhận ra đây là trang phục của Dạ Y.

Lâm Ân: "..."

Nhưng con búp bê ở trong lòng cô bé lại hốt hoảng ôm chầm lấy Oa Oa, lộ ra vẻ mặt vô cùng sợ hãi (ΩДΩ), toàn thân từ trên xuống dưới bắt đầu run rẩy không ngừng.

【 đinh! Độ sợ hãi của búp bê đối với ngươi ＋20】

【 đinh! Độ sợ hãi của búp bê đối với ngươi ＋20】

Mãi đến tận lúc này, Huyết Oa Oa mới chú ý đến vẻ khác thường của con búp bê trong lòng, cô bé nghi hoặc ôm lấy nó, hỏi:

"Ơ? Búp bê làm sao vậy? Vì quá hưng phấn nên mới run rẩy phải không?"

Con búp bê kia (ΩДΩ) lập tức khoa chân múa tay, liều mạng mà lắc đầu.

Ngay sau đó, nó vội vàng đưa một ngón tay tới chỉ thẳng vào

Lâm Ân đang đeo mặt nạ mỏ chim, lại chỉ chỉ vào chính mình, sau đó kéo miệng một cái, để lộ ra biểu cảm cực kỳ khủng bố, cuối cùng là cấp bách chỉ vào pháp trận màu máu ở phía sau cô bé, hai chân "Bạch bạch bạch bạch" vung vẩy không ngừng.

"Oa đát đát đát đát!"

Giống như nó đang muốn miêu tả cho cô bé biết một loại cảnh tượng cực kỳ khủng bố nào đó, nên mau chóng bỏ chạy đi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc một mực không hiểu gì của Huyết Oa Oa, nó lại trở nên vô cùng sốt ruột.

Con búp bê vội vàng kéo cái mũi của mình, nôn nóng chỉ vào chiếc mặt nạ mỏ chim kia, sau đó bắt đầu hốt hoảng chỉ xuống cái bụng, cố gắng làm ra một động tác lôi kéo qua hai bên.

Tiếp đó, với vẻ mặt hoảng sợ (ΩДΩ) nó bắt đầu vuốt vuốt, lau chùi phần cổ mình một cái, cuối cùng là cái đầu nghẹo qua một bên, (x□x) hai mắt nhắm lại, như thể đã hôn mê đi rồi.

Nhưng chưa hết, biểu cảm hôn mê kia nhanh chóng kết thúc, búp bê lại lộ vẻ mặt hoảng sợ hãi hùng (ΩДΩ), sau đó lại lau chùi một hồi, lại ngất đi…

Cứ như vậy, mỗi chuỗi động tác này không ngừng được nó lặp đi lặp lại tới vài lần.

"Oa đát! Oa đát!" Sau đó, con búp bê kia xòe hai tay ra, hoảng hốt mở to mắt kêu lên một tiếng, tựa như nó đang muốn miêu tả một loại trạng thái gọi là sống không bằng chết.

Huyết Oa Oa sửng sốt nhìn toàn bộ những động tác của con búp bê trong lòng mình, sau đó cô bé ngẩng đầu nhìn thoáng qua tên quái nhân mỏ chim kia, lại nghi hoặc nhìn thoáng qua con búp bê bên dưới, trố mắt hỏi: "Búp bê à, em muốn nói, toàn bộ những người thích hóa trang kiểu

Lâm Ân: "..."

Búp bê liều mạng dùng sức gật đầu không ngừng, sau đó trừng lớn hai mắt, nhanh chóng viết xuống hai từ ngữ ngắn gọn, súc tích mà quan trọng vô cùng, có điều lại cực kỳ khó nhìn ra, trên đôi tay nhỏ bé của mình, rồi đưa tới cho Huyết Oa Oa nhìn xem.

"A đát!" Huyết Oa Oa nghi hoặc nhìn xuống. Chỉ thấy trong lòng bàn tay của búp bê có viết hai từ ngữ ngắn gọn, nhưng cực kỳ khủng bố.

【 Dạ Y 】!

Huyết Oa Oa lập tức mở to hai mắt.

Búp bê (ΩДΩ) lại lộ vẻ mặt hoảng sợ, dùng một ngón tay chỉ thẳng về phía Lâm Ân, sau đó lại dùng một ngón tay khác, nhanh chóng chỉ về phía pháp trận. Hai ngón tay “Soạt soạt soạt” dao động không ngừng.

Thật hiển nhiên con búp bê này đã nôn nóng tới mức bản thân không còn nhịn nổi nữa rồi.

Huyết Oa Oa lại mờ mịt hỏi: "Em muốn nói, nên chạy trốn ư?"

Búp bê tỏ ra vô cùng sợ hãi, nó liên tục gật đầu.

Bầu không khí vừa rơi vào một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi, nhưng ngay sau đó, Huyết Oa Oa lập tức cười ra nước mắt, lộ vẻ mặt cực kỳ tự tin mà ngẩng đầu, thậm chí cô bé còn nở nụ cười đầy ác ý nhìn về phía Lâm Ân, liếm liếm môi nói: "Búp bê thú vị! Nhưng em không phải sợ đâu! Hiện giờ mẹ đã cực kỳ mạnh mẽ rồi mà. Tuy không biết Dạ Y là cái gì, nhưng khẳng định là khi bị ăn, hắn sẽ kêu cực kỳ lớn tiếng đó!"

"Hơn nữa, Oa Oa cực kỳ chán ghét bác sĩ!"

Lâm Ân: "..."

Con búp bê hoảng sợ ôm lấy đầu, liều mạng lắc lắc.

Không nha! Không nha!

Là Oa Oa quá trẻ người non dạ rồi! Hu hu!

...

Mà lúc này, nữ linh môi đang ở bên cạnh Lâm Ân, lại có chút ngây dại nhìn cô bé quỷ dị trước mặt, vốn dĩ cô bé còn đang chạy về phía bọn họ lại đột nhiên dừng chân, mở miệng nói mấy lời nghe không hiểu là gì.

Trong lòng lo lắng không yên, nữ linh môi kia quay đầu, nhìn về phía Lâm Ân vẫn còn im lặng đứng yên tại chỗ, dường như hắn không có ý định ra tay. Cô ấy không nhịn được, lập tức mở miệng hỏi: "Lâm Ân tiên sinh, ngài có thể đối phó với con ác linh này không? Hình như cô bé ấy cũng đến từ địa ngục giống như ngài..."

Lâm Ân không nói gì, nhưng khóe miệng lên dưới lớp mặt nạ kia lại không khỏi cong lên, vui vẻ!

...

Cùng lúc này, Kles đang đứng trên tòa cao ốc phía xa xa, mang theo vẻ mặt điên cuồng, cùng với nụ cười tươi đầy bệnh hoạn, khủng bố, ánh mắt đang gắt gao nhìn chằm chằm về phía quảng trường, hồi hộp theo dõi diễn biến giữa cô bé vừa được triệu hồi đến cùng với tên quái nhân mỏ chim, người mà bản thân gã vô cùng ưa thích kia.

Đột nhiên một người mặc hắc bào đang đứng bên cạnh gã cất giọng khàn khàn hỏi: "Đại nhân, ngài cảm thấy Bạo Thực có thể đối phó với quái vật mỏ chim kia không?"

Kles cuồng nhiệt nói: "Có lẽ vị Bạo Thực này còn kém đối phương một chút, nhưng ta cho rằng sẽ không kém quá nhiều đâu! Bạo Thực vốn cực kỳ mạnh mẽ mà. Tuy người tới lúc này không phải vị【 Bạo Thực 】đời trước đó, nhưng ta đã được tận mắt chứng kiến sự khủng bố của vị Bạo Thực mới này rồi!"

Hết thảy đều có thể cắn nuốt, hết thảy đều có thể ăn vào.

Mười trừ ma sư cũng không phải đối thủ của cô bé kia.

Gã vẫn còn nhớ tình huống từng xảy ra vào mấy năm về trước, nếu không phải thời gian triệu hồi giới hạn, gã dám khẳng định cô bé ấy có thể dễ dàng cắn nuốt toàn bộ sinh vật bên trong một tiểu trấn.

Quan trọng là… vị Bạo Thực này chính là tồn tại mạnh mẽ mà thần giáo Huyết Nhục bọn họ có thể dễ dàng triệu hồi ra nhất.

Chỉ cần cung cấp đủ huyết thực đến thỏa mãn nhu cầu ăn uống của cô bé kia, cô bé ấy sẽ vô cùng nguyện ý giúp ngươi tiến hành giết chóc.

Bởi vì đối với một tồn tại như vậy, giết chóc chính là ăn cơm!

Chương 470: Bé Gái Ngốc Nghếch!

Một mảnh khí huyết nồng đậm tràn ngập trên quảng trường.

Lâm Ân đứng từ phía xa, nhìn thấy Huyết Oa Oa ôm chặt con búp bê trong lòng, khóe môi khẽ nhếch lên, nở nụ cười vừa quỷ dị vừa tanh máu, sau đó vô cùng vui vẻ hoạt bát, nhanh chóng đi về phía mình, hắn lập tức vươn tay, cố gắng kéo căng da mặt, mạnh mẽ biến giọng nói của mình trở thành âm điệu khàn khàn: "Tất cả đều lui về phía sau đi, mọi chuyện cứ giao cả cho tôi."

Nữ linh môi kia cùng nhóm người trừ ma xung quanh đều chấn động, bọn họ ngưng trọng gật gật đầu, sau đó nhanh chóng lui về phía sau.

Cô ấy có thể cảm nhận được tâm trạng nặng nề như lâm đại địch của Lâm Ân tiên sinh, hơn nữa giọng nói của hắn đã trở nên khàn khàn, nghĩa là hắn bắt đầu nghiêm túc rồi.

Mà cũng bởi vậy, trong lòng bọn họ mới càng thêm chắc chắn về sự đáng sợ của cô bé vừa được triệu hồi từ địa ngục tới đây.

Chưa nói tới thân thể tràn ngập quỷ khí của cô bé nọ, chỉ cần biết, cô bé ấy có thể làm cho một tồn tại mạnh mẽ như Lâm Ân tiên sinh cũng phải nghiêm túc đối mặt, là đủ hiểu cô bé kia khủng bố tới mức nào rồi!

Cả đám người nhanh chóng lui về phía sau, cách chiến trường tới mấy chục mét, rồi nín thở, gắt gao nhìn chằm chằm về phía trước.

Cuồng phong thổi quét qua.

Chỉ một thoáng sau, Huyết Oa Oa vừa cười hì hì vừa chạy tới, cũng chỉ còn cách Lâm Ân có hơn hai mét nữa thôi.

Cô bé dừng chân, ôm con búp bê đầy sợ hãi trong lòng (ΩДΩ), ngẩng đầu lên nói: "Đại ca ca, anh cũng là tồn tại bên trong thế giới hắc ám ư?"

Lâm Ân đeo mặt nạ mỏ chim trên mặt, lại dùng sức áp chế xúc động muốn bật cười. Hồi lâu sau, hắn mới cất giọng trong trẻo, dùng ngôn ngữ của thế giới hắc ám khàn khàn nói: "Em gái, ở nhà mình chơi không tốt hơn sao, em đến nơi này làm gì?"

Huyết Oa Oa cong khóe miệng, cười hì hì, chiếc chuông trên cổ chân lại phát ra âm thanh “Đinh đinh đang đang” trong trẻo. Cô bé vui vẻ nói: "Đương nhiên là tới để ăn no nê rồi! Hì hì hi!"

Cô bé nhảy nhảy nhót nhót hai cái, lập tức tới gần Lâm Ân, rồi không ngừng lượn qua lượn lại quanh người hắn vài vòng, tựa như vừa trông thấy một món đồ chơi rất thú vị, lại mỉm cười nói: "Đại ca ca à. Hình như con búp bê của em rất sợ anh đó, Dạ Y là một tồn tại cực kỳ đáng sợ sao? Hì hì."

Tới lúc này, Lâm Ân thực sự không thể nhịn nổi nữa, khóe miệng lập tức cong lên, nói: "Không, đó là thế nhân hiểu lầm chúng ta thôi, Dạ Y chúng ta đều là những bác sĩ cực kỳ thiện lương, đặc biệt là đối với người bệnh của mình. Chúng ta nhất định sẽ cố gắng giúp đỡ, làm cho người bệnh của mình được hạnh phúc mà sống sót."

【 đinh! Giá trị tinh thần của búp bê -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của búp bê -10】

Con búp bê trong lòng Huyết Oa Oa lập tức sợ hãi (ΩДΩ) ôm chặt lấy đầu mình. Nó cố gắng lắc lắc đầu, liều mạng chỉ về phía

pháp trận màu máu lúc trước, ra hiệu cho Huyết Oa Oa mau chóng chạy đi, nhưng thật hiển nhiên ở trước mặt một cô bé với lòng tự tin đã bùng nổ tới cực hạn thì mọi lời nhắc nhở vốn chẳng mang đến một chút tác dụng gì.

Đúng là đứa nhỏ chưa từng ăn quả đắng của cái xã hội này mà!

Cô bé ngốc! Chạy mau đi!

Huyết Oa Oa không quan tâm tới con búp bê trong lòng mình, cô bé chợt ngừng chân lại, ngẩng đầu nhìn chiếc mặt nạ mỏ chim lạnh lẽo của Lâm Ân, khuôn mặt lộ ra vẻ độc ác, cái đầu nghiêng nghiêng, đôi môi chúm chím nói: "Đúng là mấy lời nhảm nhí khiến người ta vô cùng chán ghét mà. Oa Oa đã từng nghe thấy những lời nói kiểu này từ trong miệng một tên bác sĩ tà ác rồi!"

Lâm Ân cố nén cười, khàn khàn hỏi: "Vậy sao? Hóa ra cũng có người nói chuyện y hệt tôi ư?"

Huyết Oa Oa hất cằm lên, cười lạnh nói: "Đúng vậy! Nhưng anh có muốn biết kết cục của hắn ra sao không? Hừ hừ! Hắn đã bị Oa Oa cho vào miệng, rồi từng miếng từng miếng mà ăn sạch đó. Ở thời điểm bị ăn, hắn kêu vô cùng thảm thiết, không ngừng ‘Oa nha, oa nha’! Hừ, cả xương cốt, cả một mẩu thịt cũng bị Oa Oa nhai nát đó!"

Lâm Ân xoa xoa chiếc mặt nạ của mình.

Hóa ra hắn lại chết thảm như vậy?

Ủa? Nhưng vì sao hắn lại không biết ta?

Lâm Ân vừa cười tủm tỉm vừa cố gắng ép giọng của mình xuống, nói: "Hóa ra hắn lại chết thảm như vậy, xem ra em có thành kiến vô cùng lớn với bác sĩ nhỉ?"

Huyết Oa Oa chỉ một ngón tay về phía Lâm Ân, vui cười nói: "Đúng vậy! Thành kiến cực kỳ lớn! Cho nên Oa Oa lại cho anh một lần cơ hội nữa, chỉ cần hiện giờ, anh ngoan ngoãn chạy về, Oa Oa sẽ bỏ qua cho anh. Nếu không, ngay cả anh, Oa Oa cũng bỏ vào miệng 'Răng rắc' nhai luôn đó!"

Nghe được lời này, con búp bê trong lòng cô bé lại càng thêm hoảng sợ, nó vội vàng ôm chặt đầu mình.

Lâm Ân liên tục cười tủm tỉm, nói: "Được rồi, anh còn một câu hỏi cuối cùng muốn dành cho em, vì sao em lại có thành kiến lớn như vậy đối với bác sĩ chứ? Theo đạo lý mà nói, không phải bác sĩ đều là người tốt, đi chữa trị cho bệnh nhân ư?"

Huyết Oa Oa cười lạnh, chỉ thẳng vào hắn, hỏi: "Anh muốn biết đáp án sao?"

"Đương nhiên."

"Bởi vì lũ bác sĩ các anh đều là một đám lolicon tà ác!"

"..."

"..."

Bầu không khí xung quanh vừa chìm vào một mảnh yên tĩnh.

Cuồng phong lạnh lùng thổi quét qua.

Thân thể mặc áo choàng màu đen, mang theo chiếc mặt nạ mỏ chim của Lâm Ân lập tức trở nên cứng ngắc.

Huyết Oa Oa phía đối diện lại cong khóe miệng, cười lạnh chỉ thẳng vào hắn, nói: "Thế nào? Bộ mặt tà ác của anh bị tôi vạch trần nên trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn hả?"

Lâm Ân nhắm hai mắt lại, "Ca ca" siết chặt hai tay nói, nói: "Em có biết mình bôi nhọ và chỉ trích người khác như vậy chính là

vô cùng thiếu lễ phép hay không? Hả cô bé?"

Huyết Oa Oa cười lạnh nói: "Chẳng phải đó chính là sự thật hay sao? Gã bác sĩ vô lương mà Oa Oa từng gặp được kia chính là một tên lolicon tà ác, cho nên, Oa Oa dám khẳng định rằng, cả đám bác sĩ của anh cũng chẳng khác biệt gì đâu. Bình sinh Oa Oa hận nhất chính là lolicon đó!"

"..."

Má nó, nóng máu rồi nha!

Lâm Ân từ từ nhắm hai mắt lại, “Ca ca ca” nghiến răng thật chặt.

Chương 471: Có Gì Mà Không Thể Chứ?

Ban đầu, Lâm Ân chỉ muốn mở miệng khuyên bảo hai câu, làm cho cô bé thích chạy loạn khắp nơi này, trở về nghỉ ngơi một thoáng, nhưng hiện tại xem ra, nếu hắn không tử tế dạy bảo cô bé này một chút, thì sớm muộn gì thanh danh của hắn ở hẻm Du Hồn cũng bị cô bé ấy làm cho thối hoắc không ngửi nổi rồi!

Hừ, loại hành vi đi khắp nơi nói xấu người khác kiểu này, nhất định phải bỏ tù mới được!

Nghĩ đến đây, Lâm Ân trực tiếp "Rầm" một tiếng đứng lên, mở to đôi mắt cá chết, nói: "Cho nên em khẳng định là mình muốn chiến một trận với anh?"

Huyết Oa Oa nheo mắt nói: "Cho nên anh khẳng định là mình không chịu ngoan ngoãn chạy về?"

"Khẳng định."

Huyết Oa Oa cười lạnh một tiếng, lập tức liếm khóe miệng, nói: "Anh muốn chết đến vậy sao? Một khi đã như vậy, em đành phải ăn luôn anh rồi. Nhưng anh hãy nhớ rằng, một khi vào trong bụng em rồi, trong lòng đừng có hối hận rồi oán trách vì em không chịu cho anh cơ hội nhé!"

Ông —— Ngay trong nháy mắt kia, Huyết Oa Oa đột nhiên mở miệng rít gào một tiếng.

Chỉ thấy cái miệng nhỏ nhắn trên khuôn mặt vốn thuần khiết trắng nõn của cô bé trực tiếp há to ra. Gần như ngay lập tức, khi

cái miệng đó mở rộng, nó lại to gấp mấy lần thân thể của Lâm Ân.

Cái miệng khổng lồ giống như vực sâu hun hút nọ còn mang theo uy năng có thể cắn nuốt hết thảy mọi thứ trên đời.

Dưới lực lượng cắn nuốt mạnh mẽ ấy, tất cả đám người đang đứng phía sau Lâm Ân đều lộ ra vẻ hoảng sợ, bọn họ gắt gao tóm lấy cây cột bên cạnh, nhưng ngay cả khi đã làm như vậy, thân thể bọn họ vẫn không ngừng bị hút về phía cái miệng khổng lồ kia.

"Đây là loại quái vật gì chứ?"

"Mạnh quá! Mạnh quá!"

"Sắp không giữ được nữa rồi!"

Bọn họ thì hốt hoảng nhưng Lâm Ân vẫn đứng nguyên nơi đó, mở to đôi mắt cá chết của mình, thân thể vững vàng không thể lay chuyển được.

Mà cũng chính tại một khắc này, đột nhiên cái cổ của Huyết Oa Oa duỗi dài tới, khiến cho cái miệng khổng lồ giống như muốn che lấp cả bầu trời kia, trực tiếp lao đến, chụp xuống người Lâm Ân.

"Ăn luôn anh cho biết tay!"

Nhưng ngay trong khoảnh khắc Lâm Ân sắp bị cái miệng khổng lồ kia cắn nuốt, khắp người hắn lập tức bắn ra một đống xúc tu. Chúng nó "Rào rào rào" sinh trưởng, trực tiếp chống lấy cái miệng khổng lồ của Huyết Oa Oa.

Sau đó, dưới sự khống chế của Lâm Ân, lượng lớn xúc tu lại "Rào rào rào", men theo cái miệng khổng lồ ấy, chui thẳng vào trong người cô bé.

"Ôi!" Huyết Oa Oa lập tức mở to hai mắt, cổ họng căng cứng,

không khác gì đang bị ép phải nuốt một đống thức ăn vào trong bụng.

Chỉ trong nháy mắt sau đó, phần cổ của cô bé lập tức biến thành hình dạng y chang đống xúc tu của Lâm Ân. Còn cái bụng bên dưới lại càng ngày càng phình to ra.

Thật hiển nhiên, đống xúc tu kia đang hung hăng khuấy trộn, điên cuồng đảo lộn mọi thứ bên trong dạ dày của Huyết Oa Oa.

Chờ một chút!

Loại cảm giác quen thuộc này! Loại cảm giác kỳ quái này!

Chẳng lẽ...

"Oa nha!" Huyết Oa Oa hét to một tiếng, thân thể nhỏ nhắn trực tiếp bị đống xúc tu thật dài kia ném văng ra ngoài, giống như một con diều đứt dây, không ngừng quay cuồng, bay đi thật xa trên không trung.

Người đang ở giữa không trung, rốt cuộc cái miệng khổng lồ của cô bé cũng khôi phục lại kích cỡ bình thường. Nhưng thân thể còn chưa rơi xuống đất, một nhánh xúc tu đã vươn tới, trực tiếp quấn quanh vòng eo nhỏ nhắn kia.

Ngay sau đó, trong tiếng kêu to đầy sợ hãi cô bé, nhánh xúc tu ấy lại "Rào rào rào" trực tiếp kéo thân hình bé nhỏ kia tới trước mặt Lâm Ân.

Tại thời điểm Huyết Oa Oa còn đang kinh hãi, chưa kịp phản ứng lại, đột nhiên “Ba” —— Một âm thanh vang dội truyền đến.

Lâm Ân dứt khoát ấn Huyết Oa Oa nằm trên đùi mình, để nhánh xúc tu kia hung hăng quất xuống cái mông nhỏ của cô bé hư này.

"Y nha!" Huyết Oa Oa quát to một tiếng, không ngừng liều mạng giãy giụa, nhưng đáng tiếc, chẳng có một tí tác dụng nào.

"Tốt không học, lại đi học cái xấu. Lần trước, anh bảo em ngày hôm sau nhớ đến tiệm của anh để nói chuyện về mẹ em, nhưng hết lần này tới lần khác em không đến. Đã thế, tới hôm nay, em còn dám chạy đến nơi này bịa đặt nói xấu anh, hôm nay anh không thay mẹ em quất cho em vài cái vào mông là không được mà?"

Ngay trong khoảnh khắc nghe được giọng nói này, toàn thân Huyết Oa Oa lập tức run lên, một bóng dáng quen thuộc nhanh chóng hiện ra trong đầu cô bé.

Giọng nói này... giọng nói này, chẳng lẽ là...

Cô bé run rẩy quay đầu lại, nhìn thẳng vào chiếc mặt nạ mỏ chim kia, nói: "Không thể! Không thể có chuyện này được!"

Lâm Ân vươn tay tới, "Soạt" một tiếng, trực tiếp tháo chiếc mặt nạ mỏ chim kia xuống, để lộ ra khuôn mặt của mình, cười lạnh nói: "Có gì mà không thể chứ? Không phải là anh đây sao? Không phải là vị bác sĩ từng bị em nhai rau ráu còn kêu rất to đây sao?"

"Anh!"

Huyết Oa Oa lập tức trợn trừng hai mắt, thân thể cứng đờ tại chỗ.

"..."

Không khí xung quanh tạm thời chìm trong yên tĩnh.

Để rồi ngay sau đó Huyết Oa Oa sợ hãi hét lên (ΩДΩ): "Oa nha nha nha!"

【 đinh! Độ sợ hãi của Huyết Oa Oa đối với ngươi +20】

【 đinh! Độ sợ hãi của Huyết Oa Oa đối với ngươi ＋20】

Nói đùa!

Nói đùa gì thế hả?

Ngay lúc này, hình ảnh phản chiếu trong đôi mắt của Huyết Oa Oa chính là gương mặt đang cười lạnh của vị Dạ Y trước mắt, sau đó khuôn mặt kia lại nhanh chóng dung hợp cùng dung mạo của tên bác sĩ vô lương vừa xuất hiện trong đầu cô bé.

Không một khe hở, giống nhau như đúc.

Người này là tên học đồ của Tiệm Dược Tề Cưa Máu kia?

Cũng chính là tên bác sĩ vô lương đã dùng tay thọc thẳng vào trong cổ họng của Oa Oa, còn móc xuống một viên nhãn cầu của Oa Oa nữa!

Nhưng vì sao hắn lại ở chỗ này? Vì sao hắn lại ở chỗ này chứ?

Thật khó để tưởng tượng, rốt cuộc lần gặp mặt này đã tạo thành lực trùng kích mạnh mẽ tới cỡ nào đối với cô bé.

Lâm Ân cười lạnh nói: "Có phải lúc này, trong lòng em đang cực kỳ kinh ngạc? Có phải lúc này, em đang cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn? Hay là đang vui sướng vô cùng?"

Huyết Oa Oa run rẩy cả người, cô bé sợ đến mức nước mắt cũng muốn rơi, hai bàn tay nhỏ bé chỉ còn biết dùng sức mà ôm đầu, nói: "Vì sao lại là anh? Vì sao em lại gặp được anh ở chỗ này chứ?"

Chương 472: Hãy Đợi Đấy!!!

Lâm Ân nghiến răng nói: "Em nói xem tại sao hả?"

Ba ——{một cái xúc tu vừa quất xuống}

"Nha đạt!" Huyết Oa Oa bị đau, lập tức vung vẩy tay chân vừa giãy giụa vừa kêu lớn.

"Em đã quên chuyện ở hẻm Du Hồn rồi sao? Tới hiện giờ, còn học được cách đi qua thế giới khác làm điều xấu xa nữa?"

Ba ba ba ——

"Đau!" Huyết Oa Oa kêu to.

"Bây giờ đã biết đau rồi hả? Không phải vừa rồi em còn nhảy nhót rất vui vẻ ư? Huỵch huỵch, sao còn không nhảy nữa đi?"

Ba ba ba ——

"Da mei!" Hai mắt Huyết Oa Oa đẫm lệ, thân thể tiếp tục giãy giụa không ngừng.

"Còn bịa đặt nói anh là lolicon nữa chứ (□￣ 皿 ￣), không những đi nói xấu anh ở thế giới bên kia, còn mang qua cả thế giới này tiếp tục đi nói xấu! Nếu không phải hôm nay bắt gặp ở đây, đúng là anh đây phải ngậm đắng nuốt cay, hết đường chối cãi rồi!"

Ba ba? Ba ba ba? Ba ——

Cả đám người đang đứng phía sau Lâm Ân kia, vừa trông thấy một màn như vậy, hai mắt chỉ biết mở to ra, vẻ mặt đầy khiếp sợ mà ngây dại, lặng lẽ đứng nguyên ở nơi đó.

Hắn đánh con người ta còn khiến bọn họ cảm nhận được tiết tấu nhịp nhàng nhé!

Mà phía trên tòa cao ốc xa xa kia, đám người Kles vốn đang háo hức quan sát, cũng nhanh chóng đứng hình tại chỗ.

Bọn họ nhìn thấy cô bé vừa xuất hiện trên quảng trường kia đang bị địch nhân ấn xuống đùi, dùng xúc tu không ngừng "Ba ba ba" điên cuồng quất mông, nhưng nạn nhân lại bất lực, chỉ biết hét chói tai không ngừng, trên mặt nước mắt nước mũi tèm lem, đầu óc ong ong thống khổ.

Mà mỗi lần cô bé ấy bị tên quái nhân mỏ chim kia (□¯ 皿 ¯) hung hăng quất cho một cái, trong miệng lại vô cùng phối hợp, lập tức phát ra một tiếng hét lớn, mang theo tiết tấu nhịp nhàng bất ngờ.

Rõ ràng ngay từ đầu, hai cẳng chân, hai cánh tay kia vẫn không ngừng giãy giụa, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Khoan đã, tình hình này cực kỳ bất bình thường!

Là cực kỳ bất bình thường!

Rõ ràng lúc nãy, hai bên còn giương cung bạt kiếm, điên cuồng phô trương khí thế, nhưng vì sao vừa mới giao thủ không đến một hiệp, phe ta lại bị phe địch chế phục nhanh như vậy chứ?

Trên thực tế, chuyện cô bé kia bị đối phương chế phục cũng nằm trong dự đoán của bọn họ từ trước rồi, nói cho cùng, mức năng lượng của tên quái vật mỏ chim kia cũng cao hơn rất nhiều.

Nhưng...

Vấn đề là vì sao cô bé ấy lại bị đối phương ấn xuống đùi, hung hăng đánh mông chứ?

Loại tình huống này hơi bất thường rồi!

"Kles đại nhân, rốt cuộc đây là tình huống như thế nào vậy?" Một người mặc hắc bào đứng phía sau lưng Kles, đang run rẩy nhìn một màn "Ba ba ba" trước mắt. Gã không khỏi dùng sức mà nuốt một ngụm nước miếng xuống, có cảm giác tinh thần của mình vừa bị một đòn nghiêm trọng đánh sâu vào.

Kles nỉ non nói: "Ta cũng không biết nữa!"

Sau khi bị Lâm Ân hung hăng quất tới vài phút, Huyết Oa Oa với đôi mắt đẫm lệ, o(x□□)o thổn thức nói: "Đừng đánh nữa! Đau! Đau quá! Ô ô ô! Là em sai rồi! Em sai rồi!"

Từ nãy đến giờ, con búp bê của Huyết Oa Oa đã nổi giận lập tức đứng bên chân Lâm Ân, rồi hung hăng nhảy lên đánh vào đầu gối hắn, lại điên cuồng dùng quyền đấm cước đá, nhưng rõ ràng là chẳng có tí tác dụng nào cả.

Tới lúc này, Lâm Ân mới thu hồi nhánh xúc tu của mình, ngoài cười nhưng trong không cười, mở miệng hỏi: "Về sau còn dám nữa không?"

Huyết Oa Oa khóc lóc ôm đầu, rồi dùng sức lắc đầu nói: "Không dám nữa, ô ô."

Vì sao lại là hắn chứ?

Lúc cô bé tới phố Ly Hồn, đã gặp được tên này một lần rồi, vì sao khi bị triệu hồi đến thế giới này, lại gặp được hắn nữa?

Đúng là tạo nghiệt mà!

Lâm Ân trực tiếp đưa tay tới, túm lấy gáy Huyết Oa Oa, lôi cô bé lên, khiến cho Huyết Oa Oa vừa khóc vừa vội vàng vươn tay ôm chặt con búp bê vào trong lòng, hai chân rũ xuống ngay giữa không trung, cái chuông trên mắt cá chân "Đinh đinh đang đang" kêu lên,

vội vàng hướng về phía cô bé, trông có vẻ suy yếu vô lực, đáng thương vô cùng.

Đâu còn nhìn ra dáng vẻ kiêu ngạo vừa rồi?

Lâm Ân cất giọng thẩm vấn: "Nói đi, vì sao em lại bị những người đó triệu hồi tới đây? Em ở cùng một nhóm với bọn họ hả?"

Huyết Oa Oa ủy khuất lau nước mắt, (x□□) bàn tay ôm chặt con búp bê vào trong lòng, nói: "Đâu có, ô ô, rõ ràng ác linh ở bên trong thế giới hắc ám tiếp nhận lời triệu hồi của một sinh vật nào đó ở thế giới khác, vốn là một chuyện rất bình thường mà!"

"Đi đến nơi này, không chỉ có thù lao rất hậu, còn được người ta sùng bái, lấy lòng, nếu thuận tiện, cũng có thể sung sướng hưởng thụ một bữa tiệc lớn khác. Đây rõ ràng là một vụ mua bán rất có lời mà."

Lâm Ân đưa mắt nhìn kỹ đối phương, lại mở miệng hỏi: "Vậy ư? Nhưng vì sao hết lần này tới lần khác, bọn họ lại triệu hồi em tới đây? Xem pháp trận kia, hình như em đã qua bên này rất nhiều lần rồi, không chỉ một lần này đâu nhỉ?"

Huyết Oa Oa ủy khuất òa lên khóc, bàn tay gắt gao ôm chặt con búp bê nói: "Đó không phải pháp trận triệu hồi Oa Oa, là pháp trận triệu hồi ma ma. Oa Oa chỉ lén lút mượn dùng một chút thôi mà. Hơn nữa, Oa Oa cũng không đến nơi này nhiều lần đâu, đây là lần thứ hai Oa Oa đến..."

"Vậy ư?" Lâm Ân do dự một chút, lại mở miệng hỏi.

Huyết Oa Oa vội vàng mở to hai mắt đẫm lệ, (o□o?) nói: "Đúng vậy, đại ca ca, anh có thể thả Oa Oa xuống dưới được không? Oa Oa cam đoan, mình sẽ không chạy. Anh cứ xách Oa Oa lên thế này, rất là mất mặt đó."

Lâm Ân do dự một chút, cuối cùng cũng buông lỏng tay ra, để

cho Huyết Oa Oa đứng xuống đất.

Cô bé ủy khuất, lập tức đưa một tay ôm đầu, tay còn lại vội vàng xoa xoa cái mông đau.

Sau đó, con mắt nhanh chóng xoay tròn.

Rồi ngay giây tiếp theo, Huyết Oa Oa đã xoay người, ôm theo con búp bê của mình, nhanh như chớp chạy thẳng về phía tòa pháp trận huyết hồng đằng xa.

Lâm Ân: "..."

Cứ như vậy, cô bé chạy một mạch như tia chớp, chui thẳng vào khu vực trung tâm của tòa pháp trận kia, "Soạt soạt soạt" hiển nhiên là muốn quay trở về nơi mình vừa đến rồi.

Cô bé đã chui được nửa người, chỉ còn lại hai cẳng chân vẫn lộ ra bên ngoài, không ngừng lắc lư cao thấp.

Tới lúc này, từ bên trong kia, lại nhanh chóng truyền ra một tiếng kêu to của Huyết Oa Oa (〃＞皿＜): "Hãy đợi đấy! Chúng ta kiểu gì cũng còn gặp lại! Tên khốn nạn kia! Ngày mai tôi nhất định sẽ chạy qua cửa tiệm của anh trộm đồ!"

Chương 473: Truy Đuổi!!!

Ngay sau đó, Lâm Ân lại nhìn thấy cô bé này thò tay từ bên trong khe hở lúc trước ra, làm một động tác ân cần thăm hỏi họ hàng nhà hắn.

Lâm Ân: "□!" (Tức giận – ing)

"Rào rào rào" —— Chỉ trong nháy mắt sau đó, từng nhánh xúc tu đã ào ào xông tới, trực tiếp quấn quanh phần mắt cá chân sắp sửa tiến vào bên trong khe hở kia của cô bé.

Thân thể Huyết Oa Oa lập tức cứng đờ.

Soạt soạt —— Chỉ trong nháy mắt sau đó, Huyết Oa Oa mang theo vẻ mặt trống rỗng đã bị hai nhánh xúc tu túm lấy mắt cá chân lôi khỏi khe hở dưới đất, trong khi bản thân chỉ còn một chút xíu, một chút xíu nữa thôi là trốn thoát rồi.

Mái tóc thật dài "Xoát xoát xoát" lắc lư giữa không trung.

Vì lực hút của trái đất, khiến cho chiếc váy màu huyết hồng đang mặc trên người cô bé trực tiếp rũ xuống dưới, để lộ ra chiếc quần lót với những hình vẽ xúc tu phủ kín bên trong.

"Oái..." Huyết Oa Oa lập tức trở nên trống rỗng.

...

Vài giây sau, Huyết Oa Oa trong tư thế treo ngược trực tiếp bị Lâm Ân kéo đến trước mặt mình.

Lâm Ân có chút nghi ngờ hỏi: "Em vừa nói cái gì?"

Huyết Oa Oa (o□o?) ngơ ngác túm lấy tà váy của mình, nói: "Ngày mai em phải đến tiệm của đại ca ca chúc tết..."

"..."

Phía trên tòa cao ốc xa xa, đám người Kles đang run rẩy nhìn hình ảnh cô bé vừa được bọn họ triệu hồi tới, đang bị tên quái nhân mỏ chim kia dùng xúc tu "Vù vù vù" quay tròn giống một chiếc phi cơ trực thăng, lại nghe bên tai truyền đến tiếng kêu to không dứt của cô bé ác linh kia.

"Đại nhân, tôi nghĩ chúng ta nên rút lui thôi? Tình huống có chút không ổn, chỉ sợ sau khi hắn bắt nạt Bạo Thực xong, người tiếp theo mà hắn muốn bắt nạt chính là chúng ta đó!"

Kles cũng biết hiện tại hoàn toàn không phải lúc để do dự.

Chính bản thân gã cũng hiểu rất rõ, cảnh tượng mình muốn xem là cuộc quyết đấu khốc liệt giữa hai con sinh vật đến từ địa ngục kia, chứ hoàn toàn không phải ngồi xem cảnh tượng sỉ nhục trước mắt, khi mà tồn tại vừa được mình triệu hồi ra đã bị đối phương hung hăng ấn xuống, liên tiếp đánh đòn!

"Rút lui!" Kles cắn răng, nắm chặt hai tay, bất đắc dĩ ra lệnh.

“Đã không cần ở lại chỗ này nữa rồi, trước khi tình thế hoàn toàn mất khả năng khống chế, tốt nhất là chúng ta nên nhanh chóng rời đi thôi!"

Nói xong, gã lập tức dẫn theo nhóm thuộc hạ xoay người, chuẩn bị thoát đi.

Nhưng đúng lúc ấy, ánh mắt Lâm Ân thoáng nhìn qua nơi này một cái. Để rồi ngay sau đó, Huyết Oa Oa vốn đang bị hắn dùng xúc tu xoay vòng vòng như một chiếc phi cơ trực thăng, lập tức bị hắn ném mạnh ra ngoài.

"Oa a a a a a!"

Cùng với một tiếng kêu to đầy bén nhọn của một cô bé truyền từ nơi xa đến gần, đám người Kles đang muốn rút lui, đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Ngay sau đó, khuôn mặt cả đám lập tức biến sắc khi nhìn thấy cô bé ác linh với hai cái lốc xoáy nhỏ trong mắt, vừa được bọn họ triệu hồi ra kia, đang dùng một loại tốc độ nhanh đến khó có thể tưởng tượng nổi, lao thẳng về phía bọn họ.

"Chạy mau!" Kles hốt hoảng, lập tức hét lên.

Nhưng đã quá muộn.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, Huyết Oa Oa giống như một quả đạn pháo, đã nặng nề nện thẳng xuống tòa lầu trước mặt, còn trực tiếp đập ra một lỗ thủng to tướng phía trên tòa kiến trúc kia, giống như một quả tên lửa xuyên lục địa.

Ngay tại thời điểm tầng đỉnh của tòa lầu ấy bắt đầu sụp đổ, đám người Kles vội vàng thi triển chú pháp, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một đống chất lỏng đặc sệt, dấp dính, "Rào rào rào" giải trừ thương tổn do rơi xuống, dừng ở dưới lầu.

Nhưng bọn họ vừa mới lộ ra hình người, thì đột nhiên một nhánh xúc tu giống như dây leo uốn lượn dưới mặt đất rồi trực tiếp đâm thẳng tới.

Chỉ nghe “Phập” một tiếng, một người mặc hắc bào nhanh chóng bị nhánh xúc tu nọ xỏ xuyên qua bả vai, rồi trực tiếp đóng đinh lên vách tường.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết đầy thống khổ vang vọng khắp không trung.

Những người khác cũng không tốt hơn là bao, bởi vì cùng lúc

ấy, rất nhiều nhánh xúc tu từ dưới lòng đất, nhanh chóng dựng thẳng đứng lên, quấn quanh, giam cầm thân thể bọn họ.

Nhìn thấy một màn này, Kles cắn răng, không chút do dự đã vội vàng đứng dậy, thân thể giống như quỷ mị hốt hoảng chạy trốn về phía xa xa.

Ngay sau đó, thân thể Lâm Ân đột nhiên xuất hiện ngay tại vị trí vừa rồi của gã, trên mặt mỉm cười nói: "Những kẻ này giao cho mọi người, tôi đi chăm sóc cho hắn."

Nói xong, Lâm Ân tiện tay cầm mấy nhánh cây lên, phi thẳng về phía mấy người mặc hắc bào. Những nhánh cây nọ dễ dàng đâm xuyên qua thân thể bọn họ, bên trên lập tức hiện ra quầng sáng thần thánh, khiến cả đám không khỏi phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, hắc khí trên người cũng bị quần sáng thần thánh thiêu đốt, vù vù bốc hơi lên.

Đây là hiệu quả đến từ nụ hôn của thiên sứ.

Tác dụng của nó khiến cho bất cứ vật phẩm gì do hắn chạm vào đều được phụ ma, tự mang theo thuộc tính thần thánh.

Có loại hạn chế này rồi, bọn họ đừng nghĩ tới chuyện thi triển chú pháp thoát đi.

Xử lý xong đám người trước mắt, Lâm Ân trực tiếp túm lấy Huyết Oa Oa đang trong trạng thái đầu óc ong ong, suy nghĩ quay vòng vòng o(x□x)o.

Hắn mỉm cười nhìn cô bé, rồi không chút do dự, điều khiển một đống xúc tu "Rào rào rào" chống xuống mặt đất, mang theo bản thân cùng với Huyết Oa Oa lướt như bay về phía Kles đang chạy trốn.

Mà đám người Bạch Dật cùng Vương Triều Bắc cũng nhanh chóng đuổi theo tới.

Ngay sau khi bọn họ nhìn thấy nhóm thành viên của tà giáo đã bị hắn chế phục đang nằm ngổn ngang dưới đất kia, ánh mắt lại vội vàng nhìn về phía Lâm Ân vừa biến mất.

"Lâm Ân tiên sinh! Ngài chờ một chút!" Linh môi Duẫn Cầm nóng nảy gọi to.

Bởi vì cô ấy đã chú ý tới, phương hướng tên thủ lĩnh kia lựa chọn để chạy trốn chết đúng là khu thành thị!

Còn Lâm Ân tiên sinh, tuy có khả năng hắn là con người, nhưng hình thái hiện tại của hắn lại không hề giống con người, nếu thực sự để hắn trong hình thái này, xuất hiện tại khu thành thị, sẽ tạo thành khủng hoảng trên diện rộng mất!

"Mấy người ở lại chỗ này! Vương đạo trưởng, Dương Kha, hai người mau cùng tôi chạy tới ngăn Lâm Ân tiên sinh lại!" Duẫn Cầm ngẩng đầu lên, vội vàng nói: "Nếu không sẽ phát sinh hỗn loạn mất!"

Chương 474: Sương Mù Màu Trắng!!!

Ở phía xa xa, Kles đang cắn răng vội vàng chạy trốn.

Phải biết rằng, vị trí của tổng cục siêu nhiên được thiết lập tại vùng ngoại ô Ma Đô, nhưng khoảng cách từ nơi này đến khu thành thị cũng không quá xa.

Sau khi rời khỏi nơi này, sẽ gặp được một con đường cao tốc đi thông với khu vực trong thành. Mà chỉ cần đi vào trong thành thôi, là gã sẽ có cơ hội sống sót.

Nghĩ vậy, Kles nhanh chóng lao thẳng tới con đường cao tốc trước mặt.

Ánh đèn xe chói mắt từ phía xa xa trực tiếp rọi thẳng vào người gã, đi cùng với đó là một tiếng còi xe điếc tai cộng thêm tiếng bánh xe ma sát với mặt đường do phanh gấp.

Thân thể gã lập tức bị chiếc xe con kia lao thẳng tới chính diện, đánh cho bay ra ngoài hơn mười mét.

Bên trong chiếc xe con nọ, một người đàn ông trung niên với vẻ mặt hoảng sợ vô cùng, vội vàng ngừng xe lại. Sắc mặt của vợ và con gái ông đang ngồi phía sau cũng chuyển thành một mảnh tái nhợt, bọn họ lắp bắp hỏi:

"Có đụng... Đụng vào người không?"

Người trung niên kia run rẩy nói: "Hình như... Hình như là … hắn đột nhiên từ bên cạnh đường cái xông tới, anh... Anh..."

Nói đến đây, người đàn ông này vội vàng mở cửa xe, muốn đi xuống đường xem xét, nhưng đúng vào lúc này, dưới ánh đèn xe chiếu tới, đột nhiên ông ấy lại bắt gặp hình ảnh một bóng người vừa bị ông ấy đâm bay ra ngoài, đang vặn vẹo đứng lên.

Trên mặt Kles dính đầy máu, nhưng gã chẳng những không quan tâm tới vết thương trên người mình, ngược lại còn lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, cà nhắc cà nhắc, đi về phía gia đình người trung niên kia.

Ngay sau đó, dưới cái nhìn chăm chú đầy hoảng sợ của người một nhà ấy, gã ấn xuống xe một dấu bàn tay máu, cười lạnh nói: "Ta cần xe của các ngươi!"

Ngón tay gã khẽ động, ánh mắt người trung niên đang ngồi trên vị trí lái xe kia lập tức chuyển thành trống rỗng, giống như từng giọt mực vừa rơi xuống nước vậy. Sau đó như thể đã bị khống chế, ông ấy chậm rãi cởi bỏ dây an toàn, rồi cứng ngắc mở cửa xe đi ra ngoài, thậm chí còn làm một động tác xin mời với Kles.

"Cám ơn." Kles cười lạnh một tiếng, nhanh chóng ngồi xuống ghế lái, rồi dùng sức đóng cánh cửa bên ngoài lại, sau đó một cước đạp thẳng xuống chân ga, trực tiếp xông ra ngoài, dung nhập vào bên trong dòng xe cộ nườm nượp.

Hai mẹ con đang ngồi tại hàng ghế sau, đã chứng kiến toàn bộ sự việc quái dị ấy, trong lòng quá đỗi hoảng sợ, lập tức phát ra một tiếng hét chói tai.

Kles cười lạnh nói: "Nếu ta là các ngươi, ta sẽ ngoan ngoãn ngồi xong, đừng có lên tiếng. Nếu không sẽ có người chết đấy."

Ngón tay gã khẽ động, cái miệng của hai mẹ con nhà kia lập tức dính liền cùng một chỗ.

Bởi vì đây là con đường cao tốc dẫn vào thành phố, khiến cho lượng xe cộ đi lại trên đường rất đông. Kles điều khiển chiếc xe dung nhập vào trong đó, rất nhanh đã biến mất không còn bóng dáng.

Hai mẹ con ngồi ở hàng ghế sau chỉ còn biết hoảng sợ rúc vào một góc, nhìn người da trắng đang ngồi phía trước kia, im lặng, muốn nói cũng không thể nói được câu nào.

Dòng xe cộ dần trở nên đông đúc hơn.

Ánh mắt Kles gắt gao nhìn chằm chằm vào vùng bóng đêm hiện ra trên chiếc kính chiếu hậu của xe. Sau đó, gã trực tiếp lột chiếc mũ trùm đầu của mình xuống, vươn tay túm lấy da đầu. Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy hoảng sợ của hai mẹ con nhà kia, gã dứt khoát kéo "Soạt" một tiếng xé rách toàn bộ gương mặt của mình xuống.

"Hoa lạp lạp" —— Nhưng giây tiếp theo, đống máu thịt trên mặt gã lại nhanh chóng nhúc nhích, và chỉ trong khoảnh khắc, chúng đã từ một gương mặt huyết nhục mơ hồ, mọc thêm lớp da mới, trực tiếp chuyển thành một dung mạo hoàn toàn khác.

Kles cười lạnh, lại lấy một điếu thuốc lá trên người xuống, châm lửa.

Cùng thời điểm này, bộ quần áo trên người gã cũng nhanh chóng biến thành một bộ tây trang.

Thay đổi cả gương mặt và quần áo thế này, hẳn là hắn sẽ không tìm thấy gã đâu.

Hơn nữa, chỉ cần gã có thể tiến vào thành phố, dù đối phương theo kịp, cũng khó tránh khỏi sẽ gây nên một chuyện làm người ta cực kỳ hưng phấn… Đó là toàn thành bạo loạn!

Thử nghĩ mà xem, nếu một con quái vật như vậy xuất hiện bên

trong khu thành thị kia, khẳng định rằng nó sẽ tạo thành một cơn khủng hoảng thật lớn!

Mà chẳng phải khủng hoảng chính là sự kiện những kẻ như bọn họ hi vọng được nhìn thấy nhất sao?

Càng nghĩ, trong mắt Kles càng thêm cuồng nhiệt và hưng phấn.

Rất nhanh, chiếc xe do gã điều khiển đã dừng lại, ở phía xa xa chính là một đội ngũ đang xếp hàng dài chờ đi qua trạm kiểm soát trên đường cao tốc trước khi tiến vào khu thành thị.

Xung quanh bọn họ đều là những chiếc xe đang đợi để đi vào thành phố, thậm chí gã còn có thể nhìn thấy ánh sáng phát ra từ bên trong trạm thu phí trước mặt.

Khóe miệng Kles khẽ nhếch lên, gã rít một hơi thuốc, yên tĩnh chờ đợi.

Qua tình huống trước mắt, cũng có thể nhìn ra tố chất tâm lý mạnh mẽ của thủ lĩnh tà giáo này.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Xe của Kles vẫn chưa đến lượt, nhưng đúng vào lúc này, thông qua hình ảnh trên kính chiếu hậu, đột nhiên gã lại nhìn thấy một mảnh sương mù màu trắng đang cuồn cuộn phun trào ngay giữa bóng đêm thăm thẳm đằng sau.

Và nó… đang nhanh chóng lao thẳng đến, bao phủ cả con đường sau lưng gã.

Trong lòng Kles lập tức trở nên căng thẳng.

Sương mù sao?

Không đúng!

Vào thời điểm này không thể có sương mù được?

Chẳng lẽ...

Đột nhiên gã ngẩng đầu, nhìn về phía trước.

Rồi ngay trong khoảnh khắc ấy, gương mặt Kles lập tức biến sắc.

Bởi vì không chỉ phía sau, ngay cả trạm thu phí trước mặt cũng vậy, khắp nơi đều bị một mảnh sương mù màu trắng ào ào xông đến, nhanh chóng bao phủ, thậm chí gã còn có thể rõ ràng nhìn thấy bàn tay buông thõng ra ngoài cửa sổ của nhân viên công tác bên trong trạm thu phí.

Phác thông ——

Phác thông ——

Mấy nhân viên công tác đang đứng bên ngoài trạm thu phí cũng liên tiếp hôn mê mà ngã xuống bên trong mảnh sương mù màu trắng kia.

Là mảnh sương mù này có vấn đề!

Sắc mặt Kles chuyển thành tái nhợt, gã lập tức đóng cửa kính xe lại, cũng tắt luôn điều hòa trong xe, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào mảnh sương trắng bên ngoài.

Gã biết, sự xuất hiện của sương mù cho thấy con quái vật kia đã đuổi kịp rồi, thậm chí hắn còn đang ở ngay bên ngoài kia, và chỉ cần gã bước xuống xe, sẽ lập tức bị hắn chú ý tới.

Chương 475: Chúc Mọi Người Có Một Giấc Ngủ Ngon!!!

Chỉ vẻn vẹn không đến nửa phút sau, bên ngoài xe đã hoàn toàn bị sương trắng bao phủ.

Mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra từ sau gáy Kles, sau đó từng giọt từng giọt nhỏ xuống dưới.

Hai mẹ con đã bị bịt miệng, đang ngồi tại hàng ghế sau cũng đưa ánh mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm vào mảnh sương mù màu trắng bên ngoài cửa sổ, một loại cảm giác không thể nói rõ ra, đang nhanh chóng lan tràn bên trong chiếc xe yên tĩnh nọ.

Mà ngay một khắc sau đó, đột nhiên hai mẹ con nọ lại nhìn thấy phía trên mảnh sương mù màu trắng âm trầm kia, có một nhánh xúc tu khổng lồ vừa ầm ầm lao qua sương trắng.

"Ô ô!" Hai mẹ con bọn họ lập tức phát ra một âm thanh hoảng sợ, mang theo áp lực nặng nề, tựa như … đang có một quái vật khổng lồ ẩn mình ở bên trong mảnh sương mù màu trắng ấy.

"Hoa lạp lạp" —— Từng chuỗi những âm thanh “sột sột soạt soạt” truyền đến.

Chỉ thấy ở ngay bên trong mảnh sương trắng bao phủ trước mặt bọn họ, một nhánh xúc tu từ trên không trung, vừa thò xuống, quấn lấy một chiếc xe con bên cạnh, sau đó chậm rãi cuốn chiếc xe con ấy vào chỗ sâu bên trong sương mù.

"Đến rồi!" Kles gắt gao nắm lấy tay lái, mặc dù lúc này, trong lòng bàn tay gã đang liên tục đổ mồ hôi lạnh.

Hắn đang kiểm tra từng chiếc xe một! Để tìm gã!

Không được!

Gã phải nhanh chóng nghĩ biện pháp!

Nhưng nếu gã trực tiếp vận dụng chú thuật, chỉ sợ sẽ nhanh chóng bị hắn cảm ứng ra thôi.

Chẳng lẽ hôm nay gã thật sự bị tóm được, thực sự không tránh khỏi tai họa này sao?

Bởi vì kể cả một người thường xuyên giao tiếp với quái vật ác linh trong khoảng thời gian cực dài như gã, cũng có thể rõ ràng cảm nhận được thứ áp bách và sợ hãi này.

Ánh mắt gã lóe sáng, do dự hồi lâu, tới cuối cùng, gã vẫn quyết định vận dụng chú thuật.

Chỉ đơn giản rằng, nếu bản thân dùng chú thuật, hoàn toàn có thể di chuyển một khoảng vài trăm mét chỉ trong nháy mắt, mà với khoảng cách này, hắn là hắn có thể thoát khỏi phạm vi bao phủ của sương mù.

Kế tiếp gã có thể thoát khỏi quá trình đuổi giết của hắn hay không, chỉ có thể dựa vào số mệnh mà thôi.

Ngay sau đó, hai tay của Kles trực tiếp nắm chặt lại, huyết quang phun trào giữa hai mắt…

Nhưng đúng vào khoảnh khắc gã muốn thi triển chú thuật…

"Tìm được ngươi rồi." Thì đột nhiên một giọng nói đầy vẻ châm chọc lại vang lên bên ngoài cửa sổ.

Ông —— con ngươi lập tức nở to ra, tựa như không tin nổi vào tai mình.

Ngay sau đó, một cây xúc tu trực tiếp phá vỡ cửa kính xe phát ra một tiếng "Rầm" vang dội, rồi không chút do dự, nó lao tới, chặn ngang cổ gã, quấn chặt lại, rồi kéo vào bên trong mảnh sương mù cuồn cuộn ngoài kia.

"Ô ô ô!!!" Hai mẹ con đang ngồi trên ghế sau xe, lập tức phát ra một tiếng kêu mang theo cảm giác hoảng sợ tột cùng.

Ngay sau đó, từ bên trong sương mù lại truyền đến một chuỗi những âm thanh đánh đập thật mạnh, giống như đang có một người bị ai đó hung hăng nện thẳng xuống đất, hết lần này tới lần khác vậy.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết cũng nhanh chóng phát ra từ bên trong mảnh sương mù cuồn cuộn nọ.

Cứ một mực kéo dài chừng mười mấy giây, tiếng đánh đập bên ngoài kia cũng ngừng lại.

Mà mảnh sương mù màu trắng vốn đang phủ kín bên ngoài cũng từng chút từng chút một, bắt đầu tan rã.

Đối với hai mẹ con nhà kia, cảnh tượng này không khác gì một cơn ác mộng khủng bố, bọn họ chỉ biết ngây dại mà hoảng hốt ngồi một chỗ, chứng kiến hết thảy mọi chuyện, trong khi cả người không ngừng run rẩy.

Ngay sau đó, tiếng cửa xe bị ai đó kéo mở vang lên.

Hai mẹ con nọ lập tức giật nảy mình, trên mặt lại lộ ra vẻ sợ hãi.

Bởi vì người xuất hiện lần này, lại không phải gã đàn ông da trắng lúc trước, mà là một quái nhân đeo mặt nạ mỏ chim.

"Đừng sợ! Tôi là cảnh sát, không phải quái vật." Lâm Ân mỉm cười quay đầu, nhanh nhẹn tháo chiếc mặt nạ mỏ chim của mình

xuống, để lộ ra dung mạo đẹp trai bên trong.

Ngay sau đó, hắn vươn tay tới, kéo một người trung niên đã hôn mê vào trong, đặt đối phương lên ghế lái.

Hai mẹ con kia lập tức nhận ra, người trung niên này đúng là chồng và cha của bọn họ, người vừa bị kẻ bắt cóc kia mê hoặc, khống chế, sau đó ông trực tiếp xuống xe, bỏ lại hai người bọn họ ở trên này.

Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của hai người nọ, Lâm Ân mỉm cười, nhẹ nhàng vươn một ngón tay tới, chỉ thấy một mảnh kim quang chợt lóe lên, hắn bình thản vẽ một đường lên miệng bọn họ.

Cái miệng bị chú thuật dính liền, lập tức bốc lên từng luồng sương mù màu đen, sau đó khôi phục lại như bình thường.

Người phụ nữ kia lập tức ôm chặt lấy con gái mình, run rẩy nói: "Ngài... Ngài là..."

Lâm Ân mỉm cười nói: "Tôi là cảnh sát đặc biệt chuyên đi xử lý những sự kiện linh dị, kẻ vừa rồi là một thành viên của tà giáo, là mục tiêu đang bị chúng tôi đuổi bắt. Cứ yên tâm, mọi người không sao rồi."

Cô bé kia sợ hãi nói: "Vừa rồi... Vừa rồi bên trong sương mù có quái vật!"

Lâm Ân cười ha hả, đưa tay vuốt cái mũi nhỏ xinh của cô bé, nói: "Không phải quái vật đâu, đó là một vị đại ca ca rất tốt bụng. Cô bé, có muốn ăn kẹo không? Tặng em này!"

Chỉ thấy bàn tay Lâm Ân vung lên một cái, giống như đang làm ảo thuật, trực tiếp biến ra một cây kẹo que, rồi tủm tỉm cười, đưa cây kẹo nọ tới trước mặt cô bé.

Cô bé kia chớp chớp mắt, cũng run rẩy đưa tay nhận lấy cây

kẹo que nọ.

Lâm Ân mỉm cười, lại móc ra một cái túi tiền dính máu, rút một xấp ngoại tệ từ bên trong ra ngoài, đặt xuống chỗ ngồi trong xe, rồi dứt khoát xoay người đẩy cửa xe ra, bước xuống: "Sau khi tỉnh lại, hãy đi vào trong thành phố sửa xe nhé, chúc mọi người có một giấc ngủ ngon!"

Ngay khi lời nói rơi xuống, một mảnh sương trắng đã phun ra.

Đôi mắt của hai mẹ con nhà nọ chợt trở nên mông lung, rất nhanh, cả hai đã nghiêng đầu, ngủ say tại chỗ.

Chờ tới lúc tỉnh dậy, bọn họ lập tức cho rằng những chuyện vừa xảy ra chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

...

"Lâm Ân tiên sinh! Ngài sao rồi?" Từ phía xa xa, đám người Duẫn Cầm và Vương Triều Bắc đang nhanh chóng chạy tới.

Mà ngay khi vừa lại gần, bọn họ đã trông thấy Kles đã bị đánh thành đầu heo, đang chìm trong hôn mê, bị Lâm Ân xách trên tay.

Chương 476: Một Nửa Quê Hương!!!

Duẫn Cầm kịch liệt thở hổn hển, hỏi: "Ngài đã bắt được tên kia rồi sao?"

Lâm Ân đeo chiếc mặt nạ mỏ chim, vừa trông thấy bọn họ đã tiện tay ném Kles xuống đất, cười nhạt nói: "Sao vậy? Mọi người sợ tôi đi vào trong thành, sau đó gây nên một vụ khủng hoảng quy mô lớn ư?"

Đám người Duẫn Cầm lập tức lộ vẻ mặt khó xử.

Bởi vì đó đúng là điều bọn họ đang lo lắng.

Tuy vị Lâm Ân tiên sinh này vẫn luôn nhấn mạnh hắn chính là người, nhưng không cần biết nói như thế nào, một khi hắn để lộ hình thái xúc tu ra ngoài, hắn sẽ trở nên hoàn toàn khác biệt với sinh vật mang tên nhân loại như bọn họ.

Đương nhiên, bọn họ có lý do để lo lắng rồi!

Lâm Ân chợt quay đầu, đưa mắt ngắm nhìn tòa thành thị xa hoa truỵ lạc phía xa xa kia, trong ánh mắt lộ ra một tia hoài niệm.

Ngay sau đó, hắn lại mỉm cười, nói: "Mặc kệ nói như thế nào, nơi này cũng là một nửa quê hương của tôi. Tôi sẽ không làm ra bất cứ điều gì gây nguy hại đến nó!"

...

Mấy giờ sau, bên trong tổng cục siêu nhiên, những ngọn đèn sáng đến chói mắt từ trên trực thăng chiếu thẳng xuống dưới.

Lúc này, toàn bộ tổng cục đã bị một nhóm nhân viên cảnh sát cực kỳ đông đảo vây quanh.

Ở bên trong tòa cao ốc của tổng cục, những thiết bị phát điện đã được khôi phục trở lại và đang vận hành như bình thường.

Thật hiển nhiên, sau khi nhận được tin tức cầu cứu ở nơi này, nhóm người trừ ma và thiền sư đạo gia trực thuộc biên chế của tổng cục siêu nhiên, vốn đang ở bên ngoài chấp hành nhiệm vụ đã vội vàng chạy trở về hỗ trợ rồi.

"Kẻ chủ mưu gây nên sự kiện lần này đã bị bắt, công tác thẩm vấn đang trong quá trình triển khai. Vụ tấn công lần này đã làm chúng ta thương vong thảm trọng, nếu không phải dưới tình huống khẩn cấp, chúng tôi bị ép phải hoàn thành nghi thức triệu hồi kia, thì e rằng cả tổng cục đã bị địch nhân tiêu diệt sạch sẽ rồi!"

Bên trong phòng hội nghị, Duẫn Cầm với vẻ mặt nghiêm túc đang báo cáo lại hậu quả sau khi sự kiện vừa rồi kết thúc, với nhóm lãnh đạo cấp cao mới đi đến nơi này.

Cô ấy đưa ánh mắt ngưng trọng, nhìn nhóm lãnh đạo cấp cao đang ngồi trước mặt mình, cùng với rất nhiều thành viên khác không trực tiếp tham dự, đang theo dõi cuộc họp thông qua video kết nối, nói: "Mà trải qua sự kiện lần này, tôi thiết nghĩ … hẳn là các vị cũng hiểu được tính uy hiếp của những tổ chức siêu nhiên đối với xã hội này rồi. Không cần biết như thế nào, chúng ta cũng phải tiến hành cải tổ tổng cục siêu nhiên, mà muốn làm được điều này, lại cần quốc gia rót càng nhiều nguồn lực hơn xuống!"

"Nếu thực sự bàng quan mặc kệ, không tiến hành mở rộng thành viên, tôi e rằng hậu quả có thể phát sinh sau này, sẽ càng nghiêm trọng hơn rất nhiều. Mọi người thử nghĩ một chút, nếu lần này, địa điểm nhóm ác linh kia lựa chọn để tập kích chính là trong khu thành thị thì sao? Tôi dám chắc là nó sẽ tạo thành hậu quả

mang tính huỷ diệt với toàn bộ dân cư trong khu vực ấy!"

Sau khi nghe xong Duẫn Cầm báo cáo, toàn bộ những người đang có mặt đều nhíu mày, một mực im lặng xuống dưới.

Bởi vì bọn họ thật sự không ngờ được, ở xung quanh mình lại tồn tại một tổ chức tà giáo hùng mạnh như vậy.

Chỉ sợ trong một đoạn thời gian rất dài về sau, ác linh, quỷ quái, lực lượng siêu nhiên… sẽ trở thành một loại nhân tố khủng bố gây uy hiếp đến an ninh xã hội.

"Vậy... Vị Lâm Ân tiên sinh do mấy người triệu hồi đến đây… đang ở đâu rồi?" Một lão giả đầu bạc sâu kín nói.

"Hắn có thể trở thành một nhân tố bất ổn uy hiếp đến trật tự an toàn xã hội hay không?"

Duẫn Cầm ngẩng đầu, nặng nề nói: "Trưởng quan, tôi hiểu được suy nghĩ của ngài, nhưng làm ơn đừng có suy nghĩ như vậy. Ngài không được tận mắt chứng kiến sự khủng bố của vị kia, nhưng tôi đã thấy. Hắn là người của địa ngục, hắn có thể công nhận thân phận nhân loại của mình đã là tin tức tốt nhất đối với chúng ta rồi."

“Nếu chúng ta có ý đồ khống chế hắn, thì tôi có thể chém đinh chặt sắt, khẳng định với trưởng quan một điều rằng… Đó chính là tai nạn!"

...

Mà cùng lúc đó, bên trong một gian phòng xa hoa thuộc tổng cục.

Hai em gái nhân viên văn thư run rẩy ôm lấy nhau, đưa mắt nhìn Lâm Ân đang ngồi bên trong phòng khách, cả người đã sợ đến mức chuẩn bị tiểu ra quần rồi.

Chỉ thấy ở ngay giữa phòng khách, Lâm Ân đang đưa ánh mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào hình ảnh bên trong TV, cái điều khiển từ xa trên tay hắn cứ không ngừng thay đổi kênh liên tục, giống như người nọ đang tham lam muốn dùng một cái nhìn lại thu được toàn bộ những nội dung bên trên vào trong mắt mình vậy.

Mà ở bên cạnh Lâm Ân, phía trước cái máy tính được hắn yêu cầu chuyển vào trong này, mấy sợi xúc tu tinh tế đang dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, ào ào gõ phím.

Viên nhãn cầu mọc ra trên một nhánh xúc tu gần đó cũng đang gắt gao nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, thậm chí người ta còn có thể cảm nhận được nó đang cực kỳ chuyên chú, nhìn vào các loại trang web không ngừng được hoán đổi trên màn hình.

Cùng lúc này, Huyết Oa Oa đang kẹp chặt hai chân, ngồi bên cạnh Lâm Ân, dùng ánh mắt mang theo ý hỏi (o□o?) nhìn về phía hắn: "Lâm Ân đại ca ca, em có thể ăn luôn hai nhân loại kia không? Em đói quá..."

Cô bé vừa nói vừa chỉ vào hai em gái đang đứng ngoài cửa, đã bị dọa tới khủng hoảng cả người, chuẩn bị són ra quần.

Lâm Ân chuyên chú xem TV, nói: "Không được! Em cứ ngoan ngoãn ở lại chỗ này đi. Về sau thói quen ăn thịt nhân loại này, nhất định phải sửa!"

Huyết Oa Oa thút thít o(□□□)o nói: "Vậy anh hãy thả Oa Oa đi đi, tốt xấu gì chúng ta cũng là hàng xóm, anh sẽ không thực sự đem bán Oa Oa chứ? Oa Oa cam đoan về sau sẽ ngoan ngoãn mà."

Lâm Ân liếc mắt nhìn cô bé một cái, rồi vươn tay, với lấy một quả táo trên đĩa, lại dùng vẻ mặt thỏa mãn vô cùng, cắn một miếng xuống.

Nước trái cây thơm ngon lập tức tràn vào khoang miệng.

“Nếu anh thả em đi, em có thể đi chỗ nào được? Thời gian triệu hồi còn chưa chấm dứt, pháp trận đã mất đi hiệu lực rồi. Nếu anh thực sự thả em ra ngoài, không có anh trông coi, em không đi ăn thịt người chắc?"

Chương 477: Là Mẹ Của Anh!

Huyết Oa Oa rơi lệ đầy mặt, trong lòng đã biết trước khi thời gian triệu hồi chấm dứt, mình thực sự không thể thoát khỏi người này rồi: "Vậy còn anh? Anh đang làm cái gì vậy? Mấy thứ kia có gì hay ho mà xem chứ?"

Lâm Ân lập tức lộ vẻ mặt cuồng nhiệt, chăm chú nhìn vào các loại tiết mục nhiều đến hoa cả mắt trên TV, thuận miệng nói: "Anh không giống em, em là ác quỷ bên dưới, nhưng anh lại là nhân loại ngã xuống dưới, tuy nơi này không phải thế giới của anh, nhưng xét về tổng thể, hai nơi lại cực kỳ tương tự, mà đã lâu lắm rồi, anh không được trải nghiệm cuộc sống của một người hiện đại!"

"Đồ ăn bình thường, hoa quả bình thường!"

Lâm Ân lại cuồng nhiệt ăn một múi cam, rồi cầm thìa xúc một miếng cơm, đưa vào trong miệng cẩn thận nhai nuốt, như thể mỗi một hương vị, hắn đều phải nếm thử toàn bộ để thỏa mãn đống nụ vị giác trong miệng mình vậy.

"Hệt như vừa về tới thiên đường, không còn phải ăn những cục thịt cái gắng sức nhai cũng không nát kia, cũng không còn phải uống những thứ nước mang theo lớp dịch nhầy của Slime nữa, mà là đồ ăn bình thường rồi."

Lâm Ân ăn ngon đến mức hai mắt ươn ướt, lệ nóng doanh tròng.

"Nếu mỗi ngày ta đều được triệu hồi đến đây, có thể coi là bản thân đã về nhà được không nhỉ?" Lâm Ân bắt đầu suy tư.

Huyết Oa Oa ôm con búp bê trong tay, mở to mắt nhìn hắn,

nói: "Đại ca ca, anh đừng có si tâm vọng tưởng, chúng ta đều là ác quỷ trong địa ngục mà? Tuy trước kia đại ca ca là người, nhưng anh đã sớm thích ứng với cuộc sống phía dưới kia rồi. Theo em thấy, dựa trên một ý nghĩa nào đó, đại ca ca đã không còn là nhân loại nữa rồi."

"Đánh rắm!" Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, cắn một quả táo, nói: "Đó gọi là năng lực thích ứng của anh rất mạnh, chứ không phải anh đã không còn là nhân loại nữa rồi. Nếu thực sự được trở lại xã hội nhân loại, tự nhiên anh cũng có thể nhanh chóng mà dung nhập vào."

Trong lúc nói chuyện, xúc tu của Lâm Ân vẫn nhanh chóng gõ bàn phím.

Ngay sau đó, cùng với những chuỗi số liệu biểu hiện trên màn hình máy tính, đột nhiên một khung hình với tầm nhìn toàn cảnh từ bên trên xuống, lại nhanh chóng xuất hiện trên màn hình.

"Tìm được rồi!" Lâm Ân nhanh chóng đẩy chiếc ghế trượt, đi tới phía trước máy tính, cuồng nhiệt mà chuyên chú đưa mắt nhìn bản đồ vệ tinh vừa hoàn thành định vị.

Nếu giờ khắc này, có người khác ở nơi đây, khẳng định là bọn họ sẽ vô cùng khiếp sợ. Bởi vì hình ảnh biểu hiện trên màn hình máy tính của hắn lại là hình ảnh trích xuất từ vệ tinh.

Huyết Oa Oa ngạc nhiên đi tới bên người hắn, đưa mắt nhìn tấm bản đồ phối cảnh đang cấp tốc di chuyển cùng với những gương mặt người đang không ngừng chớp động bên cạnh, nghi hoặc hỏi: "Đây là cái gì?"

Lâm Ân có chút khẩn trương mà chuyên chú nói: "Cơ sở dữ liệu về hộ tịch cùng với định vị thông qua vệ tinh. Ừm… có nói em cũng không hiểu đâu. Là trước khi xuống địa ngục, anh từng chơi trò này vài năm, không nghĩ tới nó lại thực sự phát huy công

dụng.”

Mà cũng chính tại một khắc này, những gương mặt người vốn đang không ngừng chớp động đã trực tiếp ngưng lại, cùng với đó là vị trí được định vị thông qua vệ tinh cũng nhanh chóng bị tập trung tại một huyện thành thuộc phương Bắc.

Ở thời điểm nhìn thấy gương mặt một người phụ nữ trung niên quen thuộc có mang theo một chút nếp nhăn xuất hiện bên trên khung hình ảnh nọ, nhịp hô hấp của Lâm Ân lập tức trở nên hỗn loạn.

Hắn kinh ngạc đến sững sờ, cứ một mực chăm chú nhìn vào màn hình máy tính. Tại một khắc này, hốc mắt trực tiếp chuyển thành một mảnh đỏ bừng.

Huyết Oa Oa ngạc nhiên hỏi: "Người phụ nữ này là ai?"

Lâm Ân ngẩng đầu, xoa xoa hốc mắt, cuối cùng cũng mỉm cười nói: "Là mẹ của anh."

Tuy hắn biết nơi này là thế giới song song…

Tuy hắn biết nơi này là Lam tinh…

Tuy hắn biết nơi này cũng không phải quê hương chân chính của mình…

Nhưng vẫn không nhịn được muốn hỏi một câu.

“Mẹ ơi, mẹ có khỏe không...”

Phải biết rằng, Lâm Ân hắn đã mất tích ròng rã hai năm trời rồi, hắn bị rơi xuống địa ngục, hắn vẫn đang cố gắng sống sót, và không một giây phút nào hắn không muốn được rời khỏi nơi ấy…

Chỉ là… hắn vẫn muốn được hỏi…

Mẹ đã già rồi sao? Mẹ gầy đi hả? Thân thể mẹ có ổn không? Mẹ vẫn khỏe chứ? Trên mặt mẹ lại có thêm nếp nhăn rồi? Mẹ... còn nhớ con trai của mẹ hay không?

Lâm Ân nằm trên ghế, ngẩng đầu, ngắm nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, trong mắt tràn ngập nhớ nhung.

Huyết Oa Oa lại kinh ngạc ngồi ở chỗ kia, ôm chặt con búp bê trong lòng, chăm chú nhìn một dòng lệ nóng không biết từ khi nào đã chảy xuôi trên mặt hắn…

"Anh cũng đang nhớ mẹ ư?"

Lâm Ân mỉm cười ngồi dậy, vội vàng lau đi dấu vết trên mặt, mở miệng nói: "Anh đã lớn thế này rồi còn nhớ mẹ nữa ư? Em cho rằng anh còn là một đứa nhỏ như em sao?"

Nói xong, hắn lại một lần nữa chuyên chú ngồi xuống trước máy tính, hình ảnh phản chiếu bên trong con ngươi chính là khuôn mặt của người phụ nữ đang xuất hiện trên màn hình máy tính kia.

Đã vài lần ngón tay hắn muốn gõ bàn phím, để thoát khỏi khung hình này, nhưng lại một mực không thể hạ xuống được.

Hóa ra...

Huyết Oa Oa ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn bóng lưng Lâm Ân, bên trong con ngươi của cô bé đang phản chiếu hình bóng của hắn.

Hóa ra bác sĩ và Oa Oa cũng giống nhau...

Mất nhà, lạc mẹ, một mình lang thang bên trong thế giới hắc ám kia, cố gắng làm cho chính mình trở nên kiên cường...

Trong lòng khao khát, nhưng không thể đạt được.

Huyết Oa Oa cúi đầu xuống, ôm con búp bê trong lòng, hai

chân khép lại cùng một chỗ, trong lòng xúc động không thôi.

Sau đó, cô bé kéo một cái ghế, đi tới trước mặt Lâm Ân, kiễng mũi chân ngồi lên, rồi vươn tay ôm lấy bờ vai của hắn, nhắm mắt lại, tựa đầu mình lên vai hắn, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng cô độc kia.

Trên mặt Lâm Ân xuất hiện một dấu chấm hỏi: "Em làm gì vậy?"

Huyết Oa Oa từ từ nhắm hai mắt, vỗ về sau lưng hắn, nhẹ giọng nói: "Đừng quá thương tâm, Oa Oa cũng lạc mẹ từ rất lâu rồi, nhưng vẫn đang cố gắng tìm kiếm đây. Oa Oa tin rằng, mình nhất định sẽ tìm được mẹ, cho nên anh cần phải ngoan ngoãn, cũng nhất định phải trở nên kiên cường lên nha."

Lâm Ân: "..."

Chương 478: Ít Nhất Là Về Chuyện Này, Làm Sao Ngươi Giỏi Hơn Hắn Được?

Huyết Oa Oa nhắm mắt lại, nói: "Oa Oa sẽ không chán ghét bác sĩ ca ca nữa, bởi vì Oa Oa và bác sĩ ca ca đều là những đứa nhỏ không có mẹ như nhau, cho nên Oa Oa cũng có thể cảm nhận được tâm trạng của anh lúc này, cảm giác nhớ nhung ấy làm cho người ta vô cùng khó chịu."

Lâm Ân: "..."

Huyết Oa Oa từ từ nhắm hai mắt lại, để lệ ở bên trong chảy ra, bàn tay nhỏ bé vẫn nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng hắn, nói: "Cho nên nếu anh thực sự muốn khóc thì hãy khóc đi, bởi vì cứ một mực giữ lại trong lòng, sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu đó. Trước kia, mỗi lần Oa Oa nhớ mẹ, Oa Oa đều sẽ coi búp bê của mình là mẹ, sau đó ôm lấy nó khóc òa lên. Bởi vậy, nếu đại ca ca không ngại, anh cũng có thể coi Oa Oa là mẹ của anh để khóc một hồi, Oa Oa thực sự không ngại đâu."

"..."

Lâm Ân "Ca ca" siết chặt tay, nhắm hai mắt lại, gân xanh tại huyệt Thái Dương điên cuồng giật giật, trên đầu “Ba ba ba” nổ ra hàng đống dấu hiệu tức giận "□".

Sau đó, hắn vươn tay, tóm lấy sau gáy Huyết Oa Oa, hệt như vừa bắt được một con mèo nhỏ, rồi xách cô bé lên.

"Ai?" Huyết Oa Oa có chút mờ mịt, vẫn không hiểu vì sao mình

lại bị hắn xách lên cao, hai đôi chân nhỏ không ngừng đong đưa, có vẻ tội nghiệp vô cùng.

Lâm Ân từ từ nhắm hai mắt, "□" trên mặt lộ rõ vẻ bực bội, nói: "Tuy những lời em nói rất giống như đang an ủi anh, nhưng em có cần phải liên tục nhấn mạnh hai từ "Không mẹ" đó hay không? Nó làm anh có cảm giác trong câu nói của em còn mang theo hàm ý khác đó!"

"..."

Không khí tạm thời yên tĩnh xuống.

Hai mắt Huyết Oa Oa dần trở nên long lanh, sau đó, tay chân cô bé bắt đầu lắc lư dữ dội, trong miệng "Oa" một tiếng, trực tiếp khóc òa lên: "Nhưng Oa Oa thật sự không có mẹ mà??? Oa oa oa ô ô!"

Lâm Ân vừa trông thấy cảnh này, lập tức trở nên áy náy, có lẽ hắn đã hiểu lầm cô bé rồi.

Đúng vậy, Huyết Oa Oa vẫn luôn là một đứa nhỏ không có mẹ, bởi vậy khi cô bé nghe được hoàn cảnh của hắn, mới sinh lòng đồng cảm, dứt khoát đi tới an ủi hắn…

Khẳng định là tức cảnh sinh tình rồi, vì sao hắn lại nghĩ xấu cho một cô bé thiện lương như vậy?

Nghĩ đến đây, Lâm Ân cũng không khỏi rơi lệ. Hắn lập tức đặt cô bé lên đùi mình, ôm lấy bả vai cô ấy, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng, hốc mắt ửng đỏ nói: "Thực xin lỗi, là suy nghĩ trong đầu anh quá mức hắc ám rồi, đã làm em nhớ tới chuyện khiến mình thương tâm. Nếu thấy khó chịu, em có thể ôm anh rồi thoải mái khóc một hồi đi. Coi anh trở thành cha của mình rồi khóc một lát cũng không sao đâu. Anh sẽ không để ý."

Huyết Oa Oa lập tức vừa khóc lớn vừa rúc vào trong ngực hắn,

nói: "Là Oa Oa sai rồi, vì Oa Oa có nói một mấy lời kỳ quái. Nếu nó làm bác sĩ ca ca thấy khó chịu, anh cũng có thể coi Oa Oa là mẹ mình rồi khóc một hồi. Oa Oa thực sự không ngại đâu, ô ô."

Trong khi ấy, hai cô gái đang run rẩy ôm nhau đứng ngoài cửa, lại đang mở to mắt, ngây ngốc nhìn hai tồn tại đến từ địa ngục, đang ngồi trên ghế ôm nhau cùng khóc rống lên kia, trong lúc nhất thời, đúng là các cô ấy đã kinh ngạc tới mức một câu cũng nói không nên lời.

Cùng lúc này, búp bê (o□o?) đang ôm đầu, cuộn tròn trong góc, có muốn cũng không dám nhìn qua.

Tuy đã nói rằng ‘cao thủ so chiêu, chiêu nào chiêu nấy đều trí mạng’, mà nghệ thuật sử dụng ngôn từ của ngươi càng sâu hơn đối phương một bậc, nhưng Oa Oa ơi là Oa Oa ngươi lại bỏ sót một điểm mấu chốt rồi.

Ngươi vốn không giống hắn nha, ngươi là một cô bé đó.

Ngươi chỉ mặc mỗi một cái váy ngắn, tới ngồi trên đùi hắn khóc lóc như vậy, chẳng lẽ ngươi không sợ sẽ bị hắn tận dụng cơ hội này để hung hăng mà xâm phạm và chấm mút sao?

Ít nhất là về chuyện này, làm sao ngươi giỏi hơn hắn được?

...

Hồi lâu sau, Lâm Ân ngồi trên ghế dựa, nhanh chóng gõ bàn phím, ánh mắt trấn định, trực tiếp đưa một cái tên khác vào bên trong cơ sở dữ liệu về hộ tịch.

"Lâm Ân."

Đây mới là cái tên cần ưu tiên hàng đầu cho quá trình điều tra này của hắn.

Nếu nơi đây là thế giới song song của địa cầu, nếu mẹ hắn cũng chân thật tồn tại trên thế giới này, thì bản thân hắn sẽ thế nào?

Có phải ở trên thế giới này, cũng tồn tại một thiếu niên lớn lên giống hắn như đúc, đang làm bạn bên cạnh cha mẹ của hắn hay không?

Nghĩ đến đây, Lâm Ân lại nhanh chóng đưa cái tên của mình vào cơ sở dữ liệu về hộ tịch, đồng thời cũng liên hệ với tư liệu hộ tịch của cha mẹ, bắt đầu tiến hành kiểm tra.

Hàng chuỗi số liệu phức tạp lập tức chạy qua con ngươi của hắn, phía trên màn hình máy tính nhanh chóng xuất hiện hàng loạt những tin tức có liên quan tới hội tịch của cha mẹ hắn, nhưng rất nhanh, hắn lại phát hiện, trong đó hoàn toàn không thấy tin tức có liên quan tới cái tên "Lâm Ân" này.

Nghĩa là… dù hắn đã tiến hành kiểm tra toàn bộ thông tin có liên quan đến cái tên "Lâm Ân" này trên phạm vi cả nước, nhưng hoàn toàn không tìm được bất cứ kết quả nào.

Lâm Ân khẽ nhíu mày: "Chẳng lẽ ba mẹ ở trên thế giới này không sinh ra ta? Sao lại vậy được?"

Bởi vì cha hắn vẫn là cha hắn, mẹ hắn vẫn là mẹ hắn, ngay cả số tuổi của bọn họ cũng trùng khớp với nhau, chẳng lẽ nhiều năm như vậy, bọn họ còn không thể sinh nở hay sao?

Hoặc là… bọn họ đã phá bỏ hắn trước khi hắn được sinh ra rồi?

Nghĩ đến tình huống này, toàn thân Lâm Ân không khỏi run rẩy...

Không đúng.

Lâm Ân cau mày, hắn lập tức đập bàn một cái, ném bỏ suy nghĩ kia đi.

Giả thiết đầu tiên cho rằng hắn có tồn tại, hơn nữa ngoại trừ tình huống bị rơi xuống địa ngục, thì toàn bộ những gì người ở thế giới này từng trải qua đều giống hệt như hắn…

Như vậy, hắn ở trên thế giới này cũng có thể chơi đùa được vài năm.

Nếu lần theo loại giả thuyết đó...

Vẻ mặt Lâm Ân lập tức bình tĩnh trở lại, hai bàn tay cùng với hai nhánh xúc tu lại nhanh chóng “Cạch cạch cạch” gõ điên cuồng xuống cái bàn phím trước mặt.

Chương 479: Nên Đi Nhìn Bọn Họ Một Lần!!!

"Quả nhiên là thế!"

Lâm Ân đưa mắt nhìn bức ảnh đã bị chia nhỏ thành từng những mảnh ghép rời rạc, đang dần dần xuất hiện bên trong đống cơ sở dữ liệu về hộ tịch kia, nhịp hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

Đúng vậy, quả nhiên đối phương cũng giống như hắn!

Khi bước vào giai đoạn phản nghịch tuổi dậy thì, Lâm Ân của thế giới này cũng trực tiếp mã hóa toàn bộ tư liệu về mình ở bên trong cơ sở dữ liệu về hộ tịch.

Dựa theo suy nghĩ của hắn ở thời điểm đó…

【 Ta là một tồn tại trâu bò thế này, nếu bị người khác dễ dàng điều tra được thông tin của mình, ta còn có thể gọi là Lâm Ân nữa sao? 】

Lâm Ân mỉm cười nhìn bức ảnh với những mảnh ghép rời rạc kia. Sau khi hiểu rõ được điều này, rốt cuộc hắn cũng có thể yên tâm rồi.

Đúng là trên thế giới này có tồn tại một người giống hệt hắn, một Lâm Ân như hắn, mà hắn ở nơi này không hề rơi xuống địa ngục, vẫn đang sống một cuộc đời bình thường, làm bạn bên cạnh cha mẹ.

"Có lẽ… ta nên đi nhìn họ một cái." Đến đây, Lâm Ân lại ngẩng đầu, trong đôi mắt bắn ra một tia sáng.

Không cần tiếp xúc, chỉ đơn giản là đứng từ phía xa xa liếc mắt nhìn bọn họ một cái cũng được.

Dù trong lòng đã biết, những người ấy vốn không phải cha mẹ chân chính của mình…

Dù trong lòng cũng hiểu, gia đình kia vốn không có bất cứ liên quan gì tới hắn...

Nhưng ít nhất… hắn cũng muốn liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

Trên mặt Lâm Ân chợt mỉm cười, hắn đội chiếc mũ phớt cao của mình lên, quơ tay một cái, cầm lấy cổ tay Huyết Oa Oa, nhẹ giọng nói: "Đi thôi! Chúng ta không cần phải tiếp tục ở lại chỗ này nữa."

Huyết Oa Oa có chút sửng sốt nói: "Hả?"

Nhưng cô bé còn chưa nói xong, Lâm Ân đã kéo cánh tay cô bé, thân thể tựa như mị ảnh trực tiếp rời đi.

Ở thời điểm đi lướt qua bên người hai cô gái được phái đến phục vụ mình, đang đứng ngoài cửa, khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch, giọng nói thân thiện của hắn lập tức vang lên bên tai các cô ấy: "Vất vả cho hai cô rồi, xin nhờ hai cô nói lại với bọn họ. Tôi cần phải đi rồi, nếu bọn họ gặp phải chuyện gì đó không thể giải quyết được, cứ cầu nguyện tôi, bất cứ lúc nào cũng được."

"Thuận tiện nói một chút, các cô rất xinh đẹp."

Nói xong, Lâm Ân còn nhẹ nhàng hôn một cái lên khuôn mặt của hai cô gái kia.

Còn hai cô gái kia chỉ cảm thấy một cơn gió nhẹ vừa thổi qua bên tai, rồi ngay sau khi cơn gió ấy đi qua, bóng dáng của Lâm Ân cùng với cô bé Huyết Oa Oa kia đã biến mất bên trong vách tường rồi.

"Á!" Hai cô gái nọ lập tức xấu hổ, phát ra một tiếng hét chói tai.

...

Ngay sau đó, bên trong một căn phòng độc lập thuộc tòa lầu của tổng cục siêu nhiên, Bạch Dật đang ở trong phòng, không ngừng đi qua đi lại.

Đã vài lần, gã muốn đẩy cánh cửa này ra, sau đó đi tìm đại ca của mình, nhưng đều bị người thủ vệ với khẩu súng đã lên nòng trên vai, trực tiếp ngăn lại. Đối phương cũng nói với gã rằng, nếu muốn ra ngoài, nhất định phải có được sự chấp thuận từ cấp trên.

Bạch Dật vô cùng phiền não, gã dùng sức ôm lấy đầu mình, rồi đứng dậy tức giận hét lớn với chiếc camera giám sát bên trên:

"Này! Đám người kia, các người lật mặt hơi bị nhanh đấy! Chúng ta vừa mới kề vai chiến đấu cùng nhau mà? Hơn nữa, nếu không phải tôi đã triệu hồi đại ca của mình tới đây, thì ngày hôm nay, tất cả đều phải chết hết rồi! Này! Các người có nghe hay không? Này! Này!"

Gã vừa nói vừa dùng lực vung vẩy hai tay của mình lên, nhưng rõ ràng là hành động này chẳng có tí tác dụng nào cả.

Tuy bản thân Bạch Dật cũng biết, bọn họ làm như vậy là bởi vì đại ca gã cùng với cô bé kia đều là tồn tại quỷ dị đến từ địa ngục, khẳng định là đám lãnh đạo cấp cao kia đang họp bàn, nghiên cứu và thảo luận về chuyện của đại ca gã, nhưng Bạch Dật vốn chẳng có bất cứ hảo cảm gì với loại trình tự cực kỳ quan liêu kia.

"Các người có nghe hay không? Tôi muốn đi gặp đại ca! Đại ca của tôi còn nợ tôi một cái xx bằng inox đó!" Gã luôn miệng kêu to.

Để rồi ngay một khắc sau đó, Bạch Dật chợt cảm thấy một luồng âm phong thổi qua bên tai: "Có cơ hội sẽ làm cho cậu, đừng

có nói vớ vẩn ở chỗ này! Không cảm thấy xấu hổ hả?"

Nghe được âm thanh quen thuộc truyền đến bên tai, Bạch Dật lập tức trở nên mừng rỡ, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Ngay sau đó, gã lập tức trông thấy vị đại ca kia của mình đang mặc áo da đen, đội mũ phớt cao, cùng với nụ cười đẹp trai đã trở thành thương hiệu của hắn.

Bạch Dật mừng rỡ nói: "Đại ca, anh..."

"Có gì, chờ sau khi ra bên ngoài lại nói." Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, hắn vươn tay nâng chiếc kính một mắt của mình, sau đó quơ tay một cái, bắt lấy bả vai của Bạch Dật.

Chỉ trong nháy mắt, những nhánh xúc tu trên người Lâm Ân đã bắn tung ra, trực tiếp đào thành một cái lỗ trên trần nhà.

Sau đó, hắn lại giống như một con bạch tuộc, vừa dùng xúc tu để lôi kéo, vừa cầm lấy tay Bạch Dật và Huyết Oa Oa, nhanh chóng lao vút ra ngoài thông qua lỗ thủng kia.

...

Trong phòng hội nghị.

Một binh sĩ nhanh chóng đẩy cửa tiến vào, gã đưa mắt nhìn nhóm lãnh đạo cao tầng đang họp hành căng thẳng bên trong phòng hội nghị, sau đó vội vàng chỉ một ngón tay về phía cánh cửa, nói: "Các vị trưởng quan! Không tốt! Lâm Ân tiên sinh đã mang theo cô bé ác linh kia trực tiếp rời khỏi phòng khách quý. Sau đó, tiên sinh còn đưa cả Bạch Dật theo nữa, bọn họ chạy trốn rồi!"

Lời này vừa nói ra, đám người Duẫn Cầm và Dương Kha đang ở trong phòng hội nghị đều biến sắc, lập tức đứng lên.

"Cái gì?"

Nhưng vào thời điểm bọn họ dẫn theo một đám người vội vã chạy vào căn phòng của Bạch Dật, toàn bộ những gì còn sót lại chỉ là một lỗ thủng thật lớn trên trần nhà, mà Bạch Dật cùng với Lâm Ân đã biến mất không còn bóng dáng.

Bọn họ lập tức triệu tập toàn bộ kết quả ghi hình của những chiếc camera giám sát được đặt xung quanh tổng cục siêu nhiên tới xem xét.

Mãi cho đến lúc nhìn thấy hình ảnh bên trong một chiếc camera giám sát cuối cùng được đặt bên ngoài bức tường bao quanh khu vực này, bọn họ mới trông thấy một bóng dáng tối đen mà mạnh mẽ, chỉ nhẹ nhàng nhảy một cái đã vọt qua bức tường cao mấy mét, sau đó lập tức biến mất trong màn đêm.

Dường như tổng cục siêu nhiên này chẳng mang lại một chút hạn chế nào đối với hắn, nếu hắn muốn, có thể qua lại tự nhiên.

Chương 480: Mục Tiêu: Nhà Bạch Dật!!!

"Không thể như thế được! Lập tức thông báo cho các bộ phận khác trực thuộc Ma Đô bày sẵn thế trận, chuẩn bị nghênh đón quân địch, nếu thả cho một con quái vật như vậy tiến vào thành phố, hậu quả ra sao… không phải chúng ta có thể gánh vác được đâu!" Một lão giả lập tức nổi giận truyền mệnh lệnh.

Duẫn Cầm vội vàng vươn tay, nhíu mày, nặng nề nói: "Tôi đã nói rồi! Trưởng quan! Đừng có làm ra hành động gì chọc giận vị Lâm Ân tiên sinh kia, cũng đừng có đề cao chính mình quá đáng, tự cho là chúng ta có thể tiến hành hạn chế hắn! Mệnh lệnh ngài vừa đưa ra quá mức nông cạn và vô trách nhiệm!"

Lão giả kia nổi giận nói: "Cô Duẫn Cầm. Đầu tiên, cô phải hiểu rằng, chúng ta cần duy trì sự ổn định cho xã hội, cho nên bất cứ nhân tố gì có khả năng gây nên khủng hoảng cho xã hội, lại rơi vào tình trạng mất khống chế, chúng ta đều không thể mặc kệ được!"

Duẫn Cầm cau mày, nói: "Tôi hiểu suy nghĩ của ngài, nhưng hiện giờ không phải thời điểm để tranh cãi, điều chúng ta cần phải quan tâm nhất hiện nay chính là..."

Cô ấy nói đến đây, chợt ngừng lại, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ: "Rốt cuộc, hắn muốn đi đâu?"

...

Đêm tối bao phủ cánh đồng hoang…

Được trải nghiệm quá trình di chuyển với tốc độ chạy như bay, Bạch Dật có chút hoảng sợ há to miệng, khiến cho một mảnh cuồng phong vù vù chui tột vào yết hầu.

Gã có cảm giác bản thân ở thời điểm hiện tại, giống hệt một viên đạn vừa bị bắn khỏi nòng, thậm chí bên tai đã mất hết mọi âm thanh khác, chỉ còn lại tiếng gió rít gào, không ngừng bay qua thôi.

"Đại ca! Chúng ta muốn đi đâu vậy? Quá nhanh! Quá nhanh rồi!"

Từng nhánh xúc tu "Rào rào rào" liên tục bám dính vào đám cây cối xung quanh, sau đó, dụng lực bắn ra về phía trước, còn thân thể Lâm Ân lại giống như một bóng ma, chỉ biết lao thẳng về phía trước.

Lâm Ân vươn tay ấn cái mũ phớt cao của mình xuống, lập tức mỉm cười ngẩng đầu, ngắm nhìn tòa thành thị xa hoa truỵ lạc phía xa xa kia, nói: "Đi phương Bắc, không phải anh đã nói với cậu rồi sao? Nhà của anh ở phương Bắc đó!"

"Đại ca thực sự muốn đến gặp cha mẹ của anh ở thế giới này sao?"

"Cậu đoán đúng rồi!" Lâm Ân mỉm cười nói.

Sau đó, những nhánh xúc tu trên người hắn lại nổ bắn ra ngoài, dưới màn đêm che giấu, chúng trực tiếp bám dính vào một chiếc xe tải lớn đang chạy với tốc độ cao trên đường, mượn dùng tốc độ của chiếc xe này, để lại một lần nữa đề cao tốc độ của bản thân lên cực hạn.

...

Hơn mười phút sau, phía trên một tòa cao ốc tại Ma Đô, những nhánh xúc tu nọ trực tiếp nổ bắn từ phía dưới, bám dính lên vách

tường.

Lâm Ân túm lấy bả vai Bạch Dật, nhanh chóng hạ xuống cái đài cao bên trên tòa kiến trúc ấy.

Từ vị trí này, nhìn xuống bên dưới, hoàn toàn có thể thu toàn bộ khung cảnh của Ma Đô vào trong mắt mình.

Vào khoảnh khắc này, hòn ngọc minh châu chói mắt nhất phương Đông đang nằm ngay dưới chân bọn họ.

"Đại ca, em đã tra được rồi!" Bạch Dật cầm chiếc di động do Lâm Ân thuận tay cầm đi từ tổng cục siêu nhiên lên, nhanh chóng chạm vào màn hình, sau đó xoay người mừng rỡ nói với Lâm Ân: "5 giờ sáng hôm nay có một chuyến bay đi Đông Bắc, nếu ngay lúc này chúng ta qua bên đó, hẳn là còn kịp!"

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, hỏi: "Tốt lắm, bây giờ chúng ta xuất phát nhé?"

Bạch Dật vội vàng chạy tới bên người Lâm Ân, nghiêm túc nói: "Đại ca! Nếu anh thật sự muốn đến nhà của mình ở thế giới này nhìn một cái, thì em kiến nghị đại ca cần phải chuẩn bị tỉ mỉ một chút trước. Cả về trang phục, giấy tờ chứng minh, hoặc là thứ không thể thiếu như tiền, cũng phải chuẩn bị đầy đủ cái đã."

Tiền và quần áo thì không khó, vấn đề là muốn bước lên máy bay, lại cần có giấy tờ chứng minh, đây mới là phiền toái.

Tới đây, đột nhiên Bạch Dật dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn Lâm Ân, nói: "Cho nên đại ca à, anh có muốn đến nhà của tiểu đệ một chuyến trước không? Sau đó, em sẽ cùng anh bay đến Đông Bắc?"

Nhìn thấy ánh mắt đầu mong đợi của Bạch Dật, Lâm Ân cũng có chút dở khóc dở cười, nhưng đúng là ý kiến này rất hay.

Nếu hắn thật sự muốn tạm thời dung nhập vào bên trong xã hội này, thì dùng tư thế của một người bình thường đi gặp cha mẹ sẽ hơn.

Mà muốn làm như vậy, việc đầu tiên hắn cần đi thực hiện chính là thay đổi trang phục cùng với phụ kiện trên người một chút.

Về phần giấy chứng nhận, cái này cũng không khó, hắn có biện pháp tự đăng ký cho mình.

"Được! Vậy chúng ta đến nhà cậu một chuyến!"

"Thật tốt quá!" Bạch Dật kích động đến mức muốn nhảy dựng lên.

Lâm Ân lại dùng một tay ôm lấy Huyết Oa Oa, còn một tay túm lấy bả vai Bạch Dật, một cước đạp lên phần rìa của đài cao, nói: "Bám chắc vào, cậu nhớ chỉ đường cho anh nhé! Còn bây giờ, chúng ta xuất phát!"

Ngay sau đó, Lâm Ân thả người nhảy xuống.

Những nhánh xúc tu thật dài trên người hắn trực tiếp bắn ra, trong màn đêm mờ mờ ảo ảo, chúng nhanh chóng kéo theo thân thể ba người bọn họ xuyên qua hàng đống nhà cao tầng trước mặt.

Trước nay, Bạch Dật chưa từng được trải nghiệm loại phương thức di chuyển như siêu nhân thế này. Đặc biệt là thân thể bay vút đi ngay trong tòa thành thị nơi bản thân sinh ra và lớn lên nữa chứ?

Gã đang dùng loại góc độ khó có thể tưởng tượng được này, trực tiếp quan sát những con đường và ngã tư từ trên độ cao mấy chục mét…

Nói thật, đối với một thiếu niên tràn đầy sức sống như Bạch

Dật, loại trải nghiệm rung động lòng người này đúng là chỉ có ở trong mơ.

"Quá sung sướng!" Bạch Dật kích động vô cùng, không nhịn được mà hét to một tiếng.

Gã tuyệt đối không ngờ được, bản thân vốn là một học sinh trung học bình thường, chẳng có thành tích gì đáng nói, cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng, lại có thể quen biết một tồn tại siêu nhân như đại ca?

Và chỉ ngắn ngủi hơn mười ngày, vận mệnh của gã lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. như vậy

Tới hiện tại, gã thực sự muốn mở miệng khoe khoang với đám bạn học và bạn bè của mình rằng, Bạch Dật gã có quen biết một vị đại ca đến từ địa ngục!

Vào thời điểm này, người yêu bạn gái gì đó hoàn toàn không cần thiết nữa!

Bởi vì không cần biết người khác nghĩ như thế nào, thì được đi theo lăn lộn cùng vị đại ca tà ác đến từ địa ngục này, cũng là một chuyện làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào!!!

Chương 481: Má Nó! Hóa Ra... Tên Này Là Phú Nhị Đại!!!

Cứ như vậy, Lâm Ân nhanh chóng xuyên qua con đường đầy những ánh đèn neon chiếu rọi...

Trên nóc một tòa nhà dân cư cao tầng, một người cha đeo kính mắt đang ôm con gái của mình ngồi phía trước ban công, cầm trên tay một cuốn sách, đọc những câu chuyện hay ho và kỳ thú cho cô con gái nhỏ tuổi của mình nghe.

"Ba ba! Trên thế giới này thật sự có siêu nhân tồn tại sao?" Cô bé kia vừa ngậm núm vú cao su, vừa tò mò hỏi ba của mình.

Ba của cô bé cười khổ mà lắc lắc đầu, nói: "Chúng đều là thứ chỉ tồn tại trong truyện và phim ảnh mà thôi, không hề tồn tại trong hiện thực, con nghe xong chuyện thì trở về ngủ sớm đi nghe không? Ngày mai còn có bài tập phải làm đó."

Cô bé kia có chút chán nản, vừa ngậm núm vú cao su vừa nói: "Thật sự không có ư? Chẳng lẽ những thứ trong truyện đều là giả sao?"

Ba của cô bé xoa xoa đầu con gái mình, thực sự không đành lòng nhìn thấy vẻ mất mát bên trong đôi mắt ngây thơ ấy, gã bật cười ha hả nói: "Cũng không nhất định, có lẽ chúng ta chưa từng nhìn thấy những thứ ấy mà thôi, nhưng con cứ chăm chỉ học hành, ngoan ngoãn, nói không chừng một lát nữa, con vừa ngẩng đầu nhìn lên, là có thể trông thấy siêu nhân rồi."

Nghe được điều này, trước mắt cô bé kia lập tức trở nên sáng ngời.

"Thật ư? Vậy con có thể gả cho siêu nhân hay không?"

Ba của cô bé có chút lúng túng nói: "Có lẽ là được... Nếu con thật sự nhìn thấy bọn họ..."

Cô bé kia nghe xong lời nói của ba mình, lập tức ôm theo cõi lòng đầy mong đợi, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt hướng thẳng ra bầu trời đêm bên ngoài khung cửa sổ.

Mà ngay tại khoảnh khắc này, đột nhiên một thiếu niên đội mũ phớt cao, mặc chiếc áo da màu đen, vừa vặn dừng chân ngay trên đoạn ban công bên ngoài cửa sổ nhà bọn họ, bên trong con ngươi tối đen của hắn lập tức phản chiếu gương mặt của cô bé trong phòng kia.

Cô bé ấy lập tức há to miệng, núm vú cao su trong miệng cũng rớt xuống đất.

Lâm Ân có chút sững sờ, nhưng rất nhanh, bàn tay hắn đã vung lên, búng vành mũ phớt, rồi hướng thẳng về phía cô bé để lộ ra dung mạo đẹp trai của mình, thậm chí còn chớp chớp mắt hai cái, sau đó mới nhanh chóng lướt đi.

Cô bé kia chỉ biết ngơ ngác mà há to miệng nhìn chằm chằm vào hắn.

Chờ sau khi nhìn thấy bóng dáng đẹp trai kia rời khỏi ban công nhà mình, cô bé lập tức vung đôi cánh tay nhỏ bé mũm mĩm, chỉ về phía ban công, khiếp sợ nói: "Ba ba! Ba ba! Thật sự có siêu nhân! Vừa nãy siêu nhân đã đứng ngay trên ban công nhà chúng ta!"

Ba của cô bé lập tức ngơ ngác nhìn qua: "Con à, con nhìn nhầm rồi?"

"Thật sự có! Người nọ đúng là siêu nhân! Con không lừa ba đâu!"

Cô bé kia vừa nói xong, đã nhanh chóng chạy vụt qua bên đó, dán gương mặt đầy tò mò mà mừng rỡ lên tấm kính thủy tinh trên cửa sổ, trong mắt đầy ánh sao lấp lánh, một mực ngắm nhìn bầu trời đêm phía xa xa.

"Không nhìn thấy! Không nhìn thấy nữa rồi! Nhưng mà anh ấy đẹp trai quá!" Cô bé nọ lại nhanh chóng quay đầu, dùng ánh mắt đang tỏa sáng lấp lánh của mình, vui sướng vòng đôi tay nhỏ bé, ôm chặt lấy người mình, nói: "Ba ba! Con đã nhìn thấy siêu nhân thật rồi! Siêu nhân sẽ đến cưới con phải không? Ba ba!"

Trong khoảnh khắc này, trên gương mặt ba ba của cô bé hiện lên đầy dấu chấm hỏi (? Д?), gã thực sự không biết mình nên trả lời như thế nào. Gã cũng đưa mắt nhìn về phía bầu trời đêm ngoài cửa sổ, nhưng trước mắt là một mảnh tối đen, cái gì cũng không có, trong lòng khẳng định là con gái mình hoa mắt rồi, gã lập tức khụ khụ hai cái, nói: "Chắc là vậy..."

...

Mười phút sau, phía trước một căn biệt thự nhỏ độc lập nằm gần trung tâm thành phố, bóng dáng Lâm Ân vừa mạnh mẽ mà nhẹ nhàng hạ xuống dưới lầu.

Nhìn thấy tòa biệt thự kiểu châu Âu có đình viện và hoa viên riêng biệt trước mắt, Lâm Ân có chút do dự hỏi: "Nơi này chính là nhà của cậu? Hóa ra nhà cậu lại giàu có như vậy? Có cả biệt thự ở khu trung tâm ư?"

Bạch Dật thoáng đỏ mặt, ngượng ngùng xoa xoa đầu, nói: "Không... Là cha em làm ăn buôn bán nhỏ một chút, cũng không tính là người có tiền..."

Lâm Ân do dự hỏi: "Hiện giờ ba mẹ cậu cũng ở nơi này sao?"

Bạch Dật khụ khụ hai cái, ngượng ngùng nói: "Ách... Cái này là

nhà trong khu trường học [1]... Chỉ có một mình em ở thôi, còn có mấy người hầu nữa..."

"Cậu coi cái này là nhà trong khu trường học hả?" Lâm Ân trố mắt nhìn Bạch Dật, âm vực cũng đề cao thêm hai độ.

Má nó, tâm lý căm ghét tư bản bắt đầu bị đẩy lên cao rồi nhé!

Má nó!

Hóa ra tên này luôn giả vờ rằng bản thân mong manh yếu đuối, hóa ra … hóa ra gã lại cmn … là một tên phú nhị đại!

Bạch Dật nhanh chóng lắc lắc đầu, lại đưa mắt cảnh giác nhìn thoáng qua xung quanh, cuối cùng mới giơ tay lên, có chút kinh hãi nói: "Đại ca! Anh nói nhỏ một chút, tuyệt đối đừng để người khác phát hiện ra. Phỏng chừng phần lớn người đang sống bên trong tiểu khu này đều biết chuyện em bị điều tra rồi, nếu để người ta nhìn thấy, kiểu gì cũng sẽ dẫn đến hàng đống những người tò mò, chú ý không cần thiết."

Nói xong, Bạch Dật thật cẩn thận đi tới cửa nhà mình, nhanh chóng tìm ra một chiếc chìa khóa được để bên trong khe hở dưới chiếc thảm cạnh cửa, rồi lập tức cười hì hì nhếch nhếch lông mày tiến tới, chỉ nghe “Cờ - rắc” một tiếng, gã đã lén lút mở được cánh cửa trước mặt ra rồi.

Sau đó, Bạch Dật dẫn theo Lâm Ân, lặng yên không một tiếng động đi vào phòng khách. Tới đây, gã ném cho Lâm Ân một cái ám hiệu, dặn hắn hãy giữ im lặng, sau đó nhanh chóng mà lặng lẽ đi tới căn phòng của mình, mở cánh cửa bên ngoài ra.

"Đại ca, mau vào đi! Đây chính là phòng của em! Đừng để quản gia phát hiện!"

Sau đó, gã lại lặng lẽ mở đèn trong phòng lên, Lâm Ân lập tức bị thế giới tượng mô hình hai chiều trong căn phòng kia làm kinh

hoảng.

---

[1] : nhà trong khu trường học: chính là những ngôi nhà nằm trong một khu học ở Trung Quốc cho phép học sinh nhập học miễn phí đến trường gần nhất. Học sinh tận dụng nhà của khu học có thể vào trường gần nhất mà không cần thi. Nhưng vấn đề là giá nhà ở những khu này cực kỳ cao, nhiều khi có tiền cũng không có chỗ mà mua.

Chương 482: Có Biến Thái!!!

Chỉ thấy trên giá triển lãm trong phòng đang được bày chi chít những bức tượng mô hình tinh mỹ to to nhỏ nhỏ đủ các chủng loại. Trong đó không những có hàng đống tượng mô hình về các em gái đáng yêu bên trong thế giới hai chiều hắn biết, còn có lượng lớn tượng mô hình và tranh dọc về những nhân vật hoạt hình hơi lạ, có thể chúng là sản phẩm chỉ thuộc về thế giới này mà thôi.

Đây là điều Lâm Ân thật sự không ngờ được.

"Cậu là trạch nam ư?" Lâm Ân do dự hồi lâu mới hỏi.

Bạch Dật lập tức đỏ mặt, khụ khụ hai tiếng, lúng túng nói: "Không phải nha... Đây chỉ là một loại sở thích của em thôi... Người trẻ tuổi mà, kiểu gì cũng phải có thứ mình yêu thích chứ..."

Nhưng Bạch Dật cũng biết, hiện tại không phải thời điểm nói chuyện phiếm, vì vậy gã nhanh chóng đi tới, mở tủ quần áo của mình, lại nhanh chóng lấy từng bộ quần áo được treo gọn gàng trong đó ra ngoài, nhỏ giọng nói: "Đại ca! Những bộ này đều là quần áo em vừa mới mua trước khi rơi xuống địa ngục, anh có thể thử một chút xem có vừa người hay không? Nếu không vừa người, để em xuống dưới lầu, tìm cho anh vài bộ vest của ba em. Thi thoảng ông cũng qua nơi này của em, nên đã để lại rất nhiều quần áo."

Ngay sau đó, gã lại lấy ra một chiếc chìa khóa từ bên dưới cái gối đầu của mình, nghiêm túc nói: "Đại ca, anh cứ thay quần áo trước đi, em qua két sắt lấy một chút tiền mặt, tuyệt đối đủ cho chúng ta dùng trên đường!"

Lâm Ân gật đầu, bảo gã cứ tự nhiên rời đi.

Bạch Dật lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ, khi ra ngoài còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nhìn thấy các loại tượng mô hình được bày đầy phòng, còn có dàn ps8 nạm vàng phiên bản giới hạn, đã bị phủ đầy bụi bặm nằm cách đó không xa, khóe miệng Lâm Ân lập tức run rẩy không thôi.

(Có vẻ như ps8 ở đây là bộ loa Nexo PS8 France.)

Nhưng Lâm Ân cũng biết, hiện tại tuyệt đối không phải thời điểm để ý tới trạng thái mất cân bằng tâm lý của mình. Hắn lập tức cầm lấy những bộ quần áo có chút hoa mỹ quá đáng, không quá thiết thực mà Bạch Dật đưa cho mình, tùy tiện chọn một bộ, sau đó mới đưa mắt, thoáng nhìn về phía Huyết Oa Oa đang chớp chớp mắt bên cạnh mình.

Khóe miệng hắn nhếch lên, có chút xấu xa nói: "Oa Oa, em có muốn nhìn thân hình vĩ ngạn của anh không? Anh đảm bảo với em là cực kỳ hoành tráng đó!"

Huyết Oa Oa nhanh chóng lắc đầu, còn mở to mắt nói: "Không muốn."

Lâm Ân nhắm mắt lại, có chút bất đắc dĩ nói: "Vậy em còn không mau quay đầu qua bên kia đi?"

Huyết Oa Oa lập tức nhe răng với hắn, rồi có chút không tình nguyện bĩu môi, ôm theo con búp bê của mình đi tới góc phòng ngồi xuống, coi như đang đối mặt với bức tường tự hỏi.

"Nhớ kỹ, trong khoảng thời gian này, em nhất định phải chuyển thành trạng thái U Hồn, đừng để nhân loại ở nơi này nhìn thấy em, bằng không bọn họ sẽ bị hù chết mất, đã nhớ chưa?"

"Nhớ rồi! Nhớ rồi!" Huyết Oa Oa có chút than thở nói.

Lúc này, Lâm Ân mới vừa lòng. Sau đó, hắn vẫy vẫy tay, thu hồi bộ quần áo của Dạ Y trên người mình, rồi vừa huýt sáo, vừa chậm rãi chọn lựa một bộ trang phục trong đống quần áo sang trọng mà chỉ đám nhà giàu kia mới có thể mặc được.

...

Nhưng hắn lại không biết…

Đúng vào lúc này, đột nhiên có một tiếng “Ken két” vang lên từ bên ngoài phòng khách. Để rồi ngay sau đó, một cánh cửa phòng ngủ khác vừa bị ai đó chậm rãi đẩy ra.

Chỉ thấy một cô bé đi chân trần mặc áo ngủ hình con con thỏ, ôm con gấu bông hoàng tử trên tay, vừa ngáp một cái vừa mơ mơ màng màng đi tới.

"Oa..." Cô bé với đôi mắt buồn ngủ mông lung, ánh mắt lập tức rơi vào tia sáng nhỏ bé vừa lọt qua khe hở trên cánh cửa phòng Bạch Dật, căn phòng nằm ngay bên kia hành lang, cách phòng ngủ của cô bé không xa.

"Anh trai đã trở lại rồi sao? Kỳ quái... Nếu anh trai đã trở lại vì sao không nghe thấy bất cứ tiếng động gì chứ?"

Cô bé nọ lập tức xỏ đôi dép lê lông xù vào chân, tay ôm búp bê, mang theo đôi mắt hãy còn mơ màng buồn ngủ của mình, chầm chậm đi về phía phòng ngủ của anh trai.

Trong mơ hồ, dường như có thể nhìn thấy bóng dáng của một thiếu niên từ bên trong khe hở.

Cô bé đứng ngay trước cửa phòng ngủ, vươn tay dùng sức ngáp một cái thật to, sau đó đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay.

Là ba rưỡi rạng sáng.

Ngay sau đó, cô bé vươn tay, chỉ nghe “Ken két” một tiếng, đã trực tiếp mở cánh cửa phòng ngủ trước mắt ra, sau đó dùng đôi mắt buồn ngủ mông lung nói: "Anh trai, là anh hả?"

Vào khoảnh khắc ấy, Lâm Ân đang trần trùng trục ở trong phòng thay quần áo, vừa nghe được tiếng động vang lên phía sau, gần như là theo bản năng, hắn lập tức quay người lại.

Để rồi…

Để rồi ngay sau đó, một cái bóng đen thật lớn trực tiếp chiếu thẳng vào mặt cô bé kia.

Lâm Ân ngây ngẩn cả người.

Tiểu Loli ôm con gấu bông kia cũng ngây ngẩn cả người.

"..."

"..."

Giữa một mảnh yên tĩnh quỷ dị, ánh mắt ngơ ngác của tiểu Loli kia nhanh chóng dừng lại trên mặt Lâm Ân, sau đó lướt một đường xuống dưới, cuối cùng là dừng ngay tại vị trí mấu chốt… một nơi mà con gái tuyệt đối không nên nhìn vào...

Dường như thời gian vừa bị đóng băng lại đúng vào khoảnh khắc này.

Chỉ nháy mắt sau, sắc mặt tiểu Loli nọ lập tức đỏ hồng từ phần cổ lên tới chân tóc, rực rỡ như bị bỏng nước sôi, thậm chí từng luồng khí nóng còn “Vù vù” bốc thẳng từ đỉnh đầu ra ngoài.

Ngay sau đó, tiểu Loli kia vội vàng dùng sức mà ôm chặt con gấu bông trong lòng, hai mắt gắt gao nhắm lại, cái miệng mở to, trực tiếp phát ra một tiếng thét chói tai đầy bén nhọn với mức decibel cực cao: "Có biến thái!"

Dưới mức sát thương kinh người ấy, ngay cả nước trong cái chén trên bàn cũng không khỏi rung rung lên.

Ngay sau đó, hàng loạt đèn đóm bên trong những căn nhà nằm cùng một tiểu khu này, đều "Ba ba ba" liên tiếp sáng lên.

Lâm Ân nghe được âm thanh này, thân thể cũng không khỏi run lên một cái, nhưng chỉ nháy mắt sau, hắn lập tức trở nên vội vàng, nôn nóng.

Hơn nữa, bản thân rơi vào loại tình huống này, nói thật Lâm Ân cũng không kịp nghĩ nhiều, đã nhanh chóng xông lên, trực tiếp ôm chặt cô bé nọ vào người, sau đó vội vàng đưa tay lên bịt kín cái miệng nhỏ nhắn nhưng có mức sát thương kinh người ấy lại, dứt khoát cắt ngang tiếng hét chói tai với cường độ decibel cực cao đang có xu hướng liên tục kia.

Chương 483: Cứu Mạng!!!

Bị kẻ xa lạ kia trực tiếp lao tới, ôm chặt vào lòng, còn vươn tay bịt miệng, con ngươi trong hốc mắt của cô bé lập tức nở to ra, ánh mắt lộ vẻ lúng túng, kinh hoàng.

Hiện giờ, miệng đã bị bịt lại, chỉ có thể phát ra vài tiếng “Anh anh anh” vô nghĩa, hai bàn tay cô bé đang không ngừng vung vẩy giãy giụa, nhưng chịu sức ép đến từ hai cánh tay cường tráng hữu lực của người đằng sau, mọi nỗ lực để thoát ra của cô bé đều vô dụng.

Con gấu bông trong lòng cũng "Phác thông" một tiếng rơi xuống đất.

Cô bé bắt đầu trở nên hoảng loạn.

Bị kẹp chặt rồi!

Bị biến thái cuồng ma lẻn vào trong phòng hung hăng kẹp chặt lại!

Sao... Tại sao có thể như vậy được?

Đừng! Đừng mà!

Dường như phía sau có thứ gì đó vừa chạm vào người mình!

Cứu mạng! Cứu mạng!

"Cô bé này từ đâu tới vậy? Không phải tên nhóc Bạch Dật kia đã nói, ở nơi này chỉ có cậu ấy, quản gia cùng với người hầu ở lại sao?"

Lâm Ân cũng nóng nảy rồi.

Nói đúng ra hắn cũng chẳng sợ gì, nhưng bị người khác cho rằng mình là một tên biến thái, thích khoe hàng, còn tự ý xông vào nhà dân tuyệt đối là một trải nghiệm tệ hại trong đời hắn…

Hơn nữa, nếu chuyện này bị lan truyền ra ngoài, một đời anh danh của hắn sẽ bị hủy hoại trong tíc tắc.

Nhưng ngay tại thời điểm hắn đang định tử tế tra hỏi cô bé kia một chút, thì đột nhiên một chuỗi những tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ bên ngoài: "Tiểu thư! Cô làm sao vậy? Vừa rồi có phải là tiếng thét của tiểu thư hay không?"

Ngoài cửa liên tục truyền đến những âm thanh hốt hoảng, vội vàng. Thật hiển nhiên, tiếng hét vừa nãy của cô bé đã làm kinh động tới nhóm người hầu trong nhà rồi.

Hơn nữa những người đó lại gọi cô bé này là tiểu thư, chẳng lẽ cô bé này là…

Nhưng vào thời điểm này, Lâm Ân cũng không kịp nghĩ nhiều thêm nữa.

…

Ngay sau đó.

Lạch cạch —— cánh cửa vốn đang khép hờ lập tức bị đẩy ra, một vị quản gia với mái tóc màu xám trắng dẫn theo mấy người hầu khác lập tức xông vào trong phòng.

Nhưng tất cả những gì bọn họ nhìn thấy chính là, con búp bê của cô bé bị rơi dưới đất, và những bộ trang phục của thiếu gia nhà bọn họ đã bị ai đó ném lên chiếc giường trong phòng.

"Trong phòng của tiểu thư cũng không có người! Tiểu thư bị

bắt cóc rồi sao?"

"Mau! Lập tức đi tìm!" Vị quản gia kia lòng nóng như lửa đốt, ông ấy nhanh chóng ra hàng loạt mệnh lệnh cho đám người hầu trong phòng.

Mà ngay sau đó, bản thân ông ấy cũng bắt đầu đi tìm tòi khắp những căn phòng xung quanh đây.

Cửa sổ không có dấu vết bị mở ra, nghĩa là …nếu tiểu thư thật sự bị bắt cóc rồi, thì ít ra, thủ phạm vẫn chưa mang theo cô bé ra bên ngoài, cô bé vẫn còn ở bên trong căn biệt thự này.

Nhưng tại sao có thể như vậy được?

Rõ ràng tiểu thư nhà bọn họ vừa mới đến căn biệt thự này được một ngày, lại bị bắt cóc mất rồi? Khẳng định đây là một vụ bắt cóc đã được ủ mưu từ rất lâu, thậm chí thủ phạm còn tính toán đủ mọi tình huống vô cùng chi tiết trước khi ra tay hành động!

Chỉ là… vị quản gia đang vội vàng tìm kiếm xung quanh gian phòng ngủ kia lại không chú ý tới, ngay tại trần nhà phía trên đầu ông ấy, Lâm Ân với một đống xúc tu có kèm theo giác hút đã mọc ra từ phía sau lưng, trực tiếp dính chặt thân thể hắn lên trần nhà.

Hắn dùng một bàn tay kiềm chế vòng eo của cô tiểu thư nọ, còn một bàn tay gắt gao bịt miệng cô bé đang trừng lớn hai mắt, lòng đầy kinh hoảng, không ngừng liều mạng giãy giụa kia.

Lâm Ân cắn chặt khớp hàm.

Không được!

Không thể được!

Nếu bị phát hiện trong tình huống này, kiểu gì hắn cũng bị

người ta coi là một tên biến thái thích khoe hàng!

Hơn nữa nếu để xúc tu của mình lộ ra ngay trước mặt người thường, chắc chắn sẽ mang đến cho bọn họ một loại đòn trùng kích cực lớn, khiến giá trị tinh thần của đám người kia giảm sâu xuống mất…

Huống chi, bọn họ còn là người của nhóc Bạch Dật kia.

Hiện tại hắn chỉ có thể chờ đợi, chỉ có thể chờ cho đến khi vị quản gia kia đi qua nơi khác tìm kiếm, sau đó hắn sẽ nhân cơ hội chớp nhoáng kia để giải thích rõ ràng cho mọi chuyện!

Hơn nữa, tên chết tiệt Bạch Dật kia, cậu chạy đi đâu thế hả! Cậu cmn không nhanh trở về đây đi! Hơn nữa, có phải cô bé này là em gái của cậu hay không? Trời đất ạ, đại ca thực sự không thể an tâm mà sống được đâu!

Lúc này, trên người Lâm Ân đã bị cô bé ấy cào cho một vài đường cơ bản màu đỏ đỏ hồng hồng rồi.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua.

Rốt cuộc cũng chờ tới lúc vị quản gia nọ kiểm tra xong gian phòng ngủ này rồi. Ngay sau đó, ông ấy lập tức chạy ra bên ngoài cánh cửa, nhằm thẳng về phía hành lang.

"Mấy người có tìm được tiểu thư hay không?" Ở xa xa cũng có thể nghe được tiếng hét đầy hốt hoảng của vị quản gia bên ngoài.

Sau khi nghe được tiếng bước chân ông ấy rời đi, Lâm Ân mới thoáng buông lỏng một hơi. Tiếp đó, hắn trừng lớn hai mắt, trực tiếp nhìn thẳng vào sắc mặt tràn đầy kinh hoảng của cô bé đang bị hắn kiềm chế trong ngực, nhưng lại không ngừng uỵch uỵch giãy giụa, cào cấu lên người hắn tới đỏ bừng kia.

Lâm Ân nghiêm túc nhìn cô bé, nói: "Em là em gái của Bạch

Dật? Nếu đúng thì gật đầu đi."

Cô bé kia lập tức gật gật đầu, vẻ mặt đầy ấm ức, cái miệng đang bị bịt chặt cũng phát ra âm thanh “Ô ô” rất nhỏ.

Lâm Ân thở nhẹ một hơi, lại nghiêm túc nói: "Cô bé, anh nghĩ là em hiểu lầm rồi, anh không phải biến thái. Anh là bạn của anh trai em, tên là Lâm Ân. Anh tới đây cùng với anh trai em, hiện giờ cậu ấy đang ở bên trong kho bảo hiểm. Nếu em nghe hiểu thì gật đầu một cái."

Cô bé nọ lại ủy khuất mà gật gật đầu.

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Hiện giờ, anh sẽ bỏ cái tay đang bịt miệng em ra, nhưng em đừng có kêu lên, có hiểu không? Anh cũng không muốn bị người khác hiểu lầm là biến thái thích khoe hàng đâu, nghe hiểu thì nháy mắt mấy cái đi."

Cô bé nọ lập tức mở to mắt chớp chớp hai cái (o□o?).

Lúc này, Lâm Ân mới thoáng buông lỏng một hơi, sau đó chậm rãi bỏ cánh tay đang bịt miệng cô bé ra.

Nhưng trong nháy mắt bàn tay hắn rời khỏi cái miệng kia, cô bé ấy lập tức gắt gao nhắm chặt hai mắt lại, cái miệng mở lớn (≧ □ ≦) trực tiếp hét to: "Cứu mạng! Có biến thái!"

Lâm Ân: "Má nó chứ (ΩДΩ)!"

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -1】

Chương 484: Tạo Nghiệt Rồi!

Chỉ trong nháy mắt, tiếng thét chói tai với cường độ Decibel cực cao kia đã chấn cho hai bên màng nhĩ của Lâm Ân đều phát run lên.

Tiếng kêu to ấy cũng nhanh chóng lan ra, rồi không ngừng vang vọng bên trong căn biệt thự rộng lớn.

Cô bé nọ cũng nhân khoảnh khắc này, mà vùng lên, không chịu an phận một chút nào, thậm chí còn hung hăng đạp thẳng vào nơi mà mình không nên chạm tới.

Giống như đang muốn trực tiếp châm lửa cho động cơ xe máy, cô bé đạp Lâm Ân một cái khiến toàn thân hắn run lên.

Ngay tại khoảnh khắc ấy, bàn tay đang ôm chặt cô bé cũng không khỏi buông lỏng ra. Cô bé nọ lập tức kinh hoảng rơi thẳng từ trên trần nhà xuống dưới.

Trời đất! Sắp có một vụ tai nạn xảy ra rồi!

Quá kinh khủng! Không thể như thế được!

Mắt thấy cô bé sắp rơi xuống đất rồi ngay sau đó, trực tiếp gia nhập hội những người bán thân bất toại, Lâm Ân cũng khẩn trương lên, nếu không phải bản thân là một quý ông lịch thiệp, hắn đã sớm chuồn đi từ lâu rồi.

Tới cuối cùng, ngay tại khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Lâm Ân vội vàng lao mình xuống, trực tiếp vươn tay ra, nhanh như cắt túm được mắt cá chân của cô bé, rồi đúng vào giây phút cái đầu nhỏ nhắn kia chuẩn bị đập xuống đất, hắn đã thành công kéo

được cô bé ấy lên rồi.

Nhưng hậu quả của pha hành động xuất thần trong thời điểm nguy cấp này đã xuất hiện.

Bởi vì quá mức sợ hãi, lại giãy giụa điên cuồng khiến cho chiếc áo ngủ lông xù trên người cô bé kia đã trở nên lỏng lẻo, rời rạc, nhưng ai có thể ngờ được, vào đúng thời khắc cuối cùng ấy, nó lại dứt khoát buông tay, suy suy sụp sụp mà rơi thẳng xuống đất rồi!

"Anh!"

Nhưng vào thời điểm này, ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Lâm Ân cũng không chú ý được nhiều như vậy, hắn vội vàng dùng sức kéo cô bé ấy lên, có điều… bởi vì biên độ giãy giụa của cô bé kia quá lớn, cần hắn phải dùng một bàn tay kéo tới, còn một bàn tay nâng lên, bởi vậy ngay trong nháy mắt, hắn kéo được cô bé kia lên trần nhà, hai đôi môi lại cực kỳ trùng hợp mà chạm vào cùng một chỗ.

"Anh!"

Gần như tại khoảnh khắc đó, cô bé nọ lập tức mở to hai mắt, dùng biểu cảm cực kỳ kinh hãi, khó mà tin được, trơ mắt nhìn nụ hôn đầu tiên của bản thân bị người ta cướp đoạt, khiến cho ngón tay vốn đang co quắp trước ngực Lâm Ân cũng theo bản năng mà đâm vào bả vai hắn.

Tạo nghiệt rồi!

Vào giây phút ấy, dường như có vô số bàn tay vừa lăn xả tới, lại nhanh chóng chạy lướt qua cõi lòng Lâm Ân

Nhưng dưới tình huống như vậy, Lâm Ân thực sự không có thời gian để nghĩ nhiều thêm nữa, hắn lập tức tắt đèn đi, bởi vì

gần như ngay tại khoảnh khắc hắn kéo được cô bé kia lên trần nhà, thì cửa phòng lại một lần nữa bị ai đó đẩy ra.

"Tiểu thư!" Là vị quản gia kia, ông ấy vừa nghe được tiếng động đã vội vàng dẫn theo mười mấy người hầu, vội vàng chạy vào căn phòng đó.

Trong phòng vẫn không có ai, nhưng bọn họ lại nhanh chóng nhìn thấy chiếc áo ngủ của tiểu thư nhà mình đang nằm lặng lẽ dưới sàn nhà. Đó là chiếc áo mà bình thường tiểu thư nhà bọn họ thích mặc nhất.

Có nghĩa là, vừa rồi tiểu thư và kẻ bắt cóc kia vốn chẳng đi đâu hết, bọn họ vẫn một mực ở ngay bên trong gian phòng này?

Đột nhiên vị quản gia kia nghĩ tới cái gì, ông ấy vội vàng ngẩng đầu, nhìn thẳng lên trần nhà.

Nhưng không có!

Không có trên trần nhà?

Nếu không ở trên trần nhà thì bọn họ có thể trốn ở đâu được chứ?

Mà cũng chính tại một khắc này, đột nhiên ánh mắt ông ấy rơi xuống cánh cửa sổ đã bị mở ra. Gió ngoài cửa sổ vù vù thổi đến.

Nhưng rõ ràng là vừa rồi khi ông ấy kiểm tra mọi thứ trong căn phòng này, cánh cửa kia vẫn còn đang đóng chặt. Nói cách khác, ngay trước khi bọn họ tiến vào, kẻ bắt cóc kia đã mang theo tiểu thư nhà bọn họ lao thẳng ra bên ngoài cửa sổ rồi?

"Đáng chết thật!" Ông ấy nhanh chóng lao thẳng tới phía trước cửa sổ, ánh mắt vội vàng tìm kiếm trong bóng đêm mịt mù ngoài kia.

"Mau báo cảnh sát, để vài người ở lại chỗ này, những người còn lại mau chóng đi liên hệ với nhóm vệ sĩ ngoài cửa, khẳng định là tiểu thư vẫn còn ở bên trong tiểu khu này. Mau tìm đi!"

Rất nhanh, bên ngoài phòng đã vang lên những tiếng bước chân đầy hối hả vội vàng.

Mà vào giờ phút này, ở dưới gầm giường, Lâm Ân đang gắt gao kiềm chế cô bé không chịu an phận trong lòng kia.

Cùng thời điểm đó, hắn lại khẩn trương mà chăm chú nhìn vào từng bước chân không ngừng đi qua đi lại bên ngoài và bên trong phòng.

Cô bé kia đang nằm sấp trên người hắn, đôi mắt mở to, đầy kinh hoảng, cái miệng nhỏ nhắn đã bị hung hăng bịt kín, đôi tay nhỏ bé bất lực, đang túm lấy bả vai Lâm Ân, nhưng hai chân lại hoàn toàn không dám lộn xộn.

Bởi vì rơi vào loại tình huống này, dù cô bé có được người ta cứu đi trong lòng cũng không vui vẻ tí nào.

Tại sao lại như vậy?

Đơn giản thôi, bởi vì được người ta cứu đi cũng đồng nghĩa với bị người khác nhìn thấy toàn thân mình trần trùng trục, chỉ mặc duy nhất một chiếc quần lót, đã vậy còn bị một gã đàn ông xa lạ ôm chặt lấy người…

Vậy đó, được cứu mà danh dự hoàn toàn mất hết thì có vui vẻ được hay không?

Đương nhiên là không rồi!

Cho nên tuyệt đối không thể làm như vậy được!

Cùng thời điểm đó, Lâm Ân đang chăm chú lắng nghe tiếng

bước chân vội vàng bước đi bên cạnh chiếc giường kia, trong lòng hắn đã thầm nguyền rủa Bạch Dật tới cả trăm lần lần.

Đã vậy, vào khoảnh khắc này, hắn còn có thể rõ ràng nhìn thấy Huyết Oa Oa vạn ác đang ngồi trong góc phòng đối diện với chiếc giường này, liều mạng mà bịt miệng nghẹn cười, thiếu chút nữa đã tự cười đến chết.

Hiển nhiên, cô bé kia vô cùng vui vẻ khi được nhìn thấy hắn rơi vào tình thế khốn nạn, bị ăn quả đắng thế này!

Không được!

Xem ra hắn không ra tay là không được!

Cần phải trực tiếp đánh ngất đám người hầu trong phòng ngủ, sau đó chờ Bạch Dật trở về, để cho gã tử tế giải thích với bọn họ một phen.

Hơn nữa, hắn còn phải trực tiếp đánh ngất toàn bộ đám người hầu kia cùng một lúc, bằng không ngoại trừ giết người diệt khẩu, hắn chẳng còn cách nào khác để ngăn cản cái danh hiệu lolicon biến thái + tên bắt cóc vô sỉ thích khoe hàng kia trực tiếp chuyển từ giả thành thật đâu!

Chương 485: Chẳng Lẽ... Chẳng Lẽ...

Đến đây, ánh mắt Lâm Ân bắt đầu xoay chuyển không ngừng, hắn đang nghĩ kế hoạch cho mình, phải làm sao để vừa lao ra ngoài đã trực tiếp đánh ngất toàn bộ nhóm người hầu kia.

Không chỉ có hắn đang nín thở suy tư, ngay cả cô bé vẫn bị hắn kiềm chế phải nằm sấp trên người, lại bị hắn bịt kín miệng, không thể phát ra một chút âm thanh nào kia, cũng đang nín thở, trong lòng kinh hoảng nhưng một cử động nhỏ cũng không dám làm.

Trong khoảnh khắc hồi hộp này, nương theo thứ ánh sáng ảm đạm truyền từ bên ngoài giường tới, cô bé ấy mới có dịp đưa mắt nhìn thật rõ gương mặt với những góc cạnh rõ ràng của thiếu niên đang gần mình trong gang tấc kia.

Chỉ thấy đôi mắt nọ vẫn một mực mở lớn, cả người lại vì hồi hộp mà chuyển thành đỏ bừng, nhưng... cô bé vẫn có thể nhìn ra tên biến thái thích khoe hàng vừa xông vào nhà mình... lại là một thiếu niên cực kỳ đẹp trai...

Vẻ đẹp này, chẳng những đám nam sinh đẹp trai nhất trong trường vẫn luôn theo đuổi cô bé không thể so sánh được, mà ngay cả anh trai cô bé cũng không cùng một cấp bậc với đối phương, thậm chí giá trị nhan sắc của tên biến thái này còn cao hơn những minh tinh idol trong phim truyền hình trên TV nữa.

Hơn nữa, hắn không chỉ có giá trị nhan sắc, còn mang theo một loại cảm giác làm người khác ngất ngây.

Nói sao nhỉ? Là trên gương mặt kia có mang theo một chút tà khí, còn trộn lẫn với khí chất quỷ dị, hoàn toàn không thể gặp được trên người một nhân loại bình thường.

Càng nghĩ, cô bé càng có cảm giác đầu óc mình bắt đầu trở nên ong ong.

Ngay sau đó, cô bé một mực nói cho chính mình biết rằng, hiện giờ bản thân đang bị một tên biến thái thứ quả nam [1] bắt cóc, xâm phạm, thế nhưng, ý thức vẫn không thể nhịn nổi tò mò, lại bắt đầu đưa mắt quan sát.

Bởi vì tên biến thái trước mắt không chỉ có giá trị nhan sắc vượt trội, hắn còn có dáng người gần như hoàn mỹ nữa.

Thoạt nhìn, có vẻ độ tuổi của hắn cũng tương đương với anh trai Bạch Dật, nhưng so sánh với bộ xương cốt cao cao gầy yếu, mỏng như sợi đay của anh trai, dáng người của thiếu niên này lại cân xứng mà hoàn mỹ dị thường.

Thân thể của hắn hoàn toàn không mang đến cho người ta cảm giác ghét bỏ hoặc sợ hãi như những người đàn ông quá mức cường tráng ngoài kia, cũng không quá mức gầy yếu khiến người khác hoài nghi là dinh dưỡng không đầy đủ.

Nó là... Nó là... một loại hoàn mỹ cân đối mà khó có thể miêu tả rõ ràng được.

Cô bé vốn cho rằng, chỉ có đám con trai mới có thể nhìn chằm chằm vào dáng người xinh đẹp của con gái, tới mức không thể rời mắt đi được, nhưng vào thời khắc này, đột nhiên cô bé lại phát hiện, khi đứng trước mặt những anh trai với dáng người hoàn mỹ, các cô gái cũng sẽ cảm nhận được trái tim mình đập liên hồi, thậm chí còn không nhịn được, cứ muốn đưa mắt ngắm nhìn mãi thôi.

Chẳng… Chẳng lẽ cô bé cũng là một đứa con gái dâm đãng?

Ngay sau khi loại ý tưởng kinh khủng này lóe lên trong đầu, cô bé lập tức trở nên hoảng sợ.

Không! Không phải!

Cô bé lập tức phủ nhận suy nghĩ vớ vẩn này.

Rõ ràng là cô bé đang bị bắt cóc, thậm chí còn bị đối phương hung hăng mà ôm chặt vào người tới mức không thể động đậy được, bởi vậy cô bé mới theo bản năng mà sinh ra một vài suy nghĩ vớ vẩn đó thôi.

Không có dâm đãng! Không có dâm đãng!

Xung quanh chợt trở nên im lặng, cô bé cũng dần dần cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ có lực của cậu thiếu niên đang nằm bên dưới mình kia, thậm chí tiếng tim đập ấy còn có thể lây lan nữa, nó làm cho trái tim cô bé cũng bắt đầu đập nhanh hơn.

Đông đông đông gì đó...

Hơn nữa, cánh môi của cả hai còn đang chập vào cùng một chỗ. Dường như… dường như cô bé có thể cảm nhận được một chút mùi hương thơm ngát của cam và chanh truyền đến từ khoang miệng của người đối diện kia.

Hắn... Hình như hắn không hề vươn đầu lưỡi ra.

Hơn nữa, lực chú ý của hắn cũng hoàn toàn không đặt ở nơi này, cho nên … ngay cả khi hắn đang ôm chặt lấy thân thể cô bé, cũng không hề sinh ra phản ứng mãnh liệt hay suy nghĩ muốn tiến tới, đột phá ngăn cách để xâm phạm cơ thể này?

Là ta không đủ thành thục sao?

Cô bé cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì, chỉ có cảm giác đầu óc mình đang trở nên ong ong, cực kỳ trống rỗng, lại có

cảm giác mình như một cái bánh bao nhỏ bị đặt vào trong lồng hấp đến chín rục ra, không có mặt đất lạnh lẽo, ở bên trong không gian nhỏ hẹp này, toàn thân đều bị nhiệt độ cơ thể của cậu thiếu niên kia bủa vây lấy.

Nhưng không phải ta đang bị người khác xúc phạm sao?

Vậy thì vì sao trong lòng lại không có cảm giác chán ghét đến mãnh liệt chứ?

Hơn nữa, loại tư thế kỳ quái này … thực sự không giống đối phương đang xúc phạm cô bé, mà là chính cô bé đã ấn đối phương té xuống mặt đất, sau đó lại hung hăng leo lên, chà đạp đối phương...

Kỳ quái... Kỳ quái thật!

Mà này, hắn thực sự không định vươn đầu lưỡi tới hả? Nhưng... trong những cảnh tương tự thuộc các bộ phim thần tượng được chiếu trên truyền hình... mỗi khi rơi vào hoàn cảnh này, không phải nhà trai đều sẽ vươn đầu lưỡi tới để tỏ ra một chút kính trọng đối phương ư?

Đáng... Đáng giận! Rốt cuộc là ta đang chờ mong cái gì chứ?

Hay... Hay là...

Càng nghĩ, sắc mặt cô bé càng trở nên đỏ bừng, hai mắt mở càng lớn hơn, đỏ tới mức, gần như có thể nhỏ ra máu.

Mơ hồ còn có thể nhìn thấy cổ họng nhỏ nhắn của cô bé đang run run rẩy rẩy mà nuốt một ngụm nước miếng xuống, thân thể cũng gần như đã trở nên mềm nhũn, hoàn toàn không có một chút sức lực nào.

---

[1] : nguyên văn 刺果 – thứ quả, nó chỉ một loại quả giả hoặc là quả giả có rất nhiều móc câu, những cái móc câu này cho phép quả nọ bám lên người mấy con chim hoặc da lông động vật, rồi được chúng nó chở đi thật xa.

Trong hình thái học thực vật hay quả học (carpology), thì quả giả (pseudocarp), quả sung (syconium) là một loại quả trong đó phần cùi thịt không phải phát triển lên từ bầu nhụy mà là từ một số mô cận kề.

Các ví dụ về quả giả như: quả của táo tây, đào lộn hột và sung.

Quả giả cũng bao gồm cả các dạng quả mọng giả như quả của dâu tây.

Như vậy, từ thứ quả nam trong này có thể hiểu là một kẻ có cái móc câu, để bám vào thân thể người khác… Chắc vậy đó!

Chương 486: Ăn Vụng Trong Gầm Giường!!!

Mãi sau đó, cô bé cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì, cho tới cuối cùng...

Tại thời điểm này, Lâm Ân vẫn đang hướng lực chú ý của mình vào tình huống bên ngoài kia, bởi vậy hắn mới hoàn toàn không biết rốt cuộc cô bé đang bị hắn kiềm chế kia đã suy nghĩ những điều vớ vẩn gì trong đầu rồi.

Ngay một khắc sau đó, đột nhiên Lâm Ân lại cảm nhận được một chút ngọt ngào trong miệng mình.

Ông —— giây tiếp theo, hắn vội vàng thu hồi lực chú ý lại, mở to hai mắt nhìn qua.

Dựa vào một chút ánh sáng ảm đạm chiếu từ bên ngoài vào, hắn khiếp sợ nhìn gương mặt đang khẩn trương vô cùng, lại dùng sức nhắm chặt hai mắt mình kia, sau đó, cô bé chẳng gặp phải một chút trở ngại nào ấy, lập tức làm ra một động tác cực kỳ đáng kinh ngạc, đó là không cẩn thận mà đụng vào hắn một cái.

Lâm Ân: "!!!"

【 đinh! Năng lực tự hỏi của ngươi -10】

【 đinh! Năng lực tự hỏi của ngươi -10】

【 đinh! Ngươi phát động thành tựu đặc thù theo hướng làm trái với đạo đức: ăn vụng trong gầm giường, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 ăn vụng trong gầm giường 】: Trong hoàn cảnh chật hẹp dưới gầm giường, tùy tiện bị một cô bé không quen biết tiến hành một chút thao tác sáp sáp kỳ quái, loại thao tác mà tuyệt đối không nên làm cũng không thể cho phép đối phương làm, ngươi có thể nhận được thành tựu đặc thù theo hướng làm trái với đạo đức này. Nó nói lên rằng, ngươi đã am hiểu sâu sắc về cái đạo này rồi, cũng vừa tiến thêm một bước vững vàng và kiên định, hướng về phía nam nhân vật chính vạn ác bên trong những bộ phim nhựa đặc thù nào đó. Ngươi nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Mị lực +4, đạo đức -1, tội ác +1, độ hảo cảm cơ sở đối với bất cứ một cô gái nào +10

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động nhiệm vụ đặc thù: Có hái hay không cũng chẳng được cái gì, khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm +300, tiền +300, độ hảo cảm của Bạch Tiểu Lăng +50, độ sáp sáp của Bạch Tiểu Lăng +10】

Lâm Ân: "!!!"

Thứ hệ thống chó má này!

Ở thời điểm ta thực hiện những hành vi đứng đắn, nghiêm túc như xử lý đám tín đồ của tà giáo kia thì không thấy ngươi phát nhiệm vụ cho ta, vậy mà ở loại thời điểm này, ngươi lại phát cho ta cái nhiệm vụ vớ vẩn như vậy?

Cái gì gọi là có hái hay không cũng chẳng được gì?

Đây là tiết tấu muốn cho ta ba trăm tệ để đi chơi gái hả?

Nhiệm vụ này là tuyệt đối không thể làm, ai thích làm thì đi mà làm! (ˊ 皿 ˋ)!

Nếu hắn cứ một mực theo sát tiết tấu nhiệm vụ do thứ hệ thống chó má này thiết lập, không sớm thì muộn, hắn cũng sẽ tiến hóa trở thành một cái máy đóng cọc hình người thôi? Đây là điều

tuyệt đối không thể làm được! Lâm Ân ta vẫn là một con người có đạo đức và thuần khiết vô cùng nhé!

Đúng vào lúc này, từ ngoài cửa truyền đến một tiếng bước chân quen thuộc. Ngay sau đó, Lâm Ân lập tức nghe được một giọng nói vô cùng quen tai, còn mang theo một chút nôn nóng, vội vàng.

"Làm cái gì vậy? Làm cái

Ở trong gầm giường cũng có thể cảm nhận được sự kinh ngạc tới từ hai người hầu đang tìm kiếm trong phòng, bởi vì bọn họ lập tức lắp bắp hỏi: "Thiếu... Thiếu gia, cậu trở về khi nào vậy?"

Lại nghe Bạch Dật ném cái túi trên tay xuống đất vang lên một tiếng “Ba” chát chúa, sau đó gã điên tiết hét lớn lên: "Tôi đang hỏi mấy người đó, mấy người mau trả lời trước đi! Người đang ở trong này đã đi đâu rồi?"

Hai người hầu kia run lên, vội vàng nói: "Thiếu gia! Là như vậy, vừa rồi chúng tôi nghe thấy tiếng kêu của tiểu thư ở trong phòng này, sau đó lại phát hiện tiểu thư biến mất rồi. Chờ tới lúc chúng ta chạy đến nơi này xem xét, chỉ tìm thấy áo ngủ và con gấu bông của tiểu thư! Quản gia đã thông báo cho vệ sĩ ngoài cửa, bọn họ ra ngoài tìm kiếm rồi!"

Toàn thân Bạch Dật lập tức chấn động, hỏi: "Tiểu Lăng ư? Sao con bé lại ở chỗ này? Con bé đến đây từ lúc nào vậy?"

Hai người hầu kia vội vàng nói: "Tiểu thư vừa đến đây vào buổi chiều hôm qua, bởi vì tiên sinh và phu nhân vẫn luôn đau khổ buồn rầu về chuyện cậu bị... Tạm giữ, không có tâm trí để quan tâm tới tiểu thư, bởi vậy bọn họ mới đưa tiểu thư đến nơi này, chờ cuối tuần sau, quản gia sẽ đưa tiểu thư đến trường."

Bạch Dật lập tức trở nên nôn nóng, không ngừng đi qua đi lại

trong nhà.

Mà ở dưới gầm giường, loại cảm giác tội lỗi do làm trái đạo đức cứ một mực dâng lên trong lòng Lâm Ân, thậm chí loại cảm giác này còn sắp đạt tới cường độ của một cơn bão lớn rồi!

Bởi vì, không biết xuất phát từ nguyên nhân nào, hoặc là nhìn nhận dưới góc độ nào, thì loại chuyện bản thân lén lút trốn dưới gầm giường, ôm em gái nhà người ta, lại còn ăn vụng ngay trước mặt ông anh trai, cũng là một loại hành vi cực kỳ tà ác, làm trái đạo đức, thậm chí còn là hành vi cẩu huyết chỉ xuất hiện trong phim thôi!

Nhưng Lâm Ân biết, hắn tuyệt đối không thể đợi thêm nữa.

Bởi vậy, hắn lập tức khống chế thân thể của chính mình, chậm rãi mọc một sợi xúc tu tinh tế từ trên vai ra ngoài, sau đó điều khiển sợi xúc tu này, chạy dọc theo kẽ hở trên sàn nhà chậm rãi, đi thẳng tới ống quần của Bạch Dật, cuối cùng là dùng lực chọc cho gã một cái.

"Y!"

Bạch Dật vốn đang không ngừng đi qua đi lại, lập tức mở to hai mắt nhìn xuống, cảm giác đau đớn bất ngờ ấy, làm cho lông tóc toàn thân gã lập tức dựng đứng cả lên.

Mà rất nhanh sau đó, gã cũng nhìn thấy sợi xúc tu tinh tế dưới chân mình, thậm chí nó còn tức giận đến mức, trực tiếp làm động tác dựng ngón giữa lên với gã.

Trong lòng Bạch Dật thoáng run rẩy một hồi.

Chẳng lẽ lúc này… đại ca đang trốn dưới gầm giường ư?

Nghĩ đến đây, gã lập tức khép hai chân lại, che chắn sợi xúc tu nhỏ nhắn kia ở sau lưng, rồi quay sang mở miệng quát lớn với hai

người hầu trước mặt: "Hai người ra ngoài trước đi, nhớ kỹ! Đừng có nói chuyện này cho cha mẹ tôi. Tôi đã biết Tiểu Lăng đang ở đâu rồi, hai người nhanh ra ngoài gọi quản gia trở về đi? Ơ hay, hai người đã nghe thấy chứ? Còn không mau ra ngoài đi!"

Hai người hầu kia ngạc nhiên vô cùng, nhưng cũng liên tục gật đầu, sau đó nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Lúc ấy, Bạch Dật lại vội vàng đi tới, khóa trái cửa lại, còn cẩn thận đóng kín luôn khung cửa sổ nhìn ra bên ngoài, kéo rèm xuống.

Làm xong xuôi đâu đấy, ở thời điểm quay đầu nhìn lại, gã lập tức bắt gặp một sợi xúc tu "Rào rào rào" lao đến, cuốn lấy hai món đồ trên ghế rồi nhanh chóng chui thẳng xuống gầm giường.

Chương 487: Hắn Giải Thích Mà Chính Hắn Cũng Không Tin Được!!!

Mấy phút đồng hồ sau, phía trên sàn nhà, Lâm Ân mặc quần lót đùi đang nhắm mắt, cố gắng duy trì vẻ mặt uy nghiêm, nhưng khóe mắt điên cuồng giật giật, đã bại lộ tâm trạng khó chịu như nhức trứng của hắn vào giờ khắc này rồi.

Mà ở phía đối diện, cô bé đang mặc áo sơmi trắng kia (o□o?) lại cảm thấy vô cùng ngại ngùng ôm chặt bộ ngực của mình, một mực rụt rè trốn ở phía sau lưng Bạch Dật.

Theo lý thuyết, loại chuyện bỗng dưng bị người ta xúc phạm này, khẳng định sẽ làm cô bé cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng … sau đó, chính cô bé lại là người không cẩn thận mà vươn đầu lưỡi ra, khiến cho cảm giác xấu hổ ngại ngùng đã che lấp đi hết thảy, làm cô bé quên cả tức giận rồi.

Mà Bạch Dật cũng khó xử cúi đầu, căn bản không biết nên nói cái gì.

Cứ như vậy, mảnh yên tĩnh quỷ dị bắt đầu không kiêng nể gì ai, nhanh chóng lan tràn trong phòng.

Mãi sau đó, Bạch Dật chính là người lên tiếng phá vỡ bầu không khí xấu hổ này.

"Đại ca... Mặc kệ nói như thế nào... Tiểu Lăng cũng là em gái của em..." Gã có chút khó xử mà khụ khụ hai tiếng: "Con bé lại còn nhỏ như vậy..."

Lời này vừa nói ra thiếu chút nữa đã trực tiếp phá tan vách ngăn tinh thần của Lâm Ân.

Lâm Ân dùng sức day day huyệt Thái Dương, "Ca ca" mà nghiến răng, nói: "Tình huống cụ thể ra sao anh đã giải thích rất rõ ràng với cậu rồi. Đã hơn một lần anh nói với cậu rằng, đây chỉ thuần túy chính là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn trong ngoài ý muốn mà thôi! Anh tuyệt đối không có ý xúc phạm tới em gái của cậu! Hơn nữa, anh còn không biết cô bé này là em gái của cậu nữa!"

"Bộ quần áo kia là tự nó rơi xuống! Miệng là không cẩn thận hôn vào! Thân thể cũng là bất đắc dĩ mới phải đụng tới!"

"..."

"..."

Sau đó, Lâm Ân liền phát hiện, bản thân hắn nói ra những câu này, đến chính hắn cũng không thể tin nổi, chứ đừng nói là người khác.

Lâm Ân dùng tay vỗ thật mạnh vào đầu, khó chịu không thôi.

Nhưng… trong những câu này hoàn toàn không có một câu nào là nói dối cả!

Mà Tiểu Lăng đang cúi đầu yếu ớt ngồi phía sau Bạch Dật, lại đưa mắt nhìn thoáng qua thiếu niên vô cùng đẹp trai phía đối diện kia, cũng trông thấy hàng đống vết cào do mình để lại trên người hắn, cả người chợt run lên, yếu ớt nói: "Anh trai, hắn thực sự là bạn của anh sao?"

Bạch Dật có chút sứt đầu mẻ tai mà lúng túng nói: "Là đại ca của anh, một tồn tại siêu cấp lợi hại đến từ dị thế giới!"

Tiểu Lăng đang ngồi phía sau lưng gã chợt ngẩn ra, mở to hai

mắt hỏi: "Dị thế giới hả?"

Bạch Dật khụ khụ hai tiếng, nói: "Ách, em có thể hiểu nó là thế giới bên trong truyện tranh cũng được..."

Gã cũng không biết nên giải thích với em gái mình như thế nào.

Tiểu Lăng lại ngơ ngác nhìn Lâm Ân đang từ từ nhắm mắt phía đối diện, cô bé vội vàng cầm lấy cánh tay Bạch Dật, nói: "Là... Như vậy sao... Chẳng trách anh ấy lại đẹp trai như thế..."

Lâm Ân: "???"

Bạch Dật: "???"

...

Thật lâu sau, sau khi Bạch Dật liên tục cúi người xin lỗi và tiễn đưa mấy người bảo vệ bên ngoài tiểu khu và vệ sĩ của nhà mình rời đi, cũng lên tiếng nói rõ mọi chuyện cho vị quản gia và nhóm người hầu trong nhà mình, gã lại nhanh chóng trở về phòng.

"Mời... Mời dùng trà."

Tiểu Lăng đã thay một bộ váy liền áo khác, mở to đôi mắt, đặt hai chén trà xuống trước mặt Lâm Ân và anh trai của mình, sau đó ôm lấy cái khay, thận trọng mà đứng bên người Bạch Dật, lại dùng ánh mắt cẩn thận nhìn về phía vị đại ca đẹp trai của anh mình, đang ngồi đối diện

Lâm Ân vừa nhìn thấy cảnh này, đã biết đối phương là một cô bé ấm áp đã trải qua huấn luyện... à không, trải qua giáo dục rất tốt rồi.

"Đại ca, khoản tiền mặt này đã đủ cho chúng ta dùng rồi!"

Bạch Dật cũng không kéo dài thời gian thêm nữa, đã nhanh

chóng mở cái túi mình vừa lấy từ bên trong két bảo hiểm ra.

Chỉ thấy bên trong là từng xấp từng xấp tiền mặt, xuất hiện ngay trước mắt Lâm Ân.

Đếm sơ sơ một chút, có vẻ như con hàng này lấy ra đây ít nhất là mười mấy vạn tệ.

Lâm Ân không nói gì, chỉ đưa ánh mắt nhìn Bạch Dật đang vô cùng nghiêm túc kia, do dự hỏi: "Đây đều là tiền của cậu sao?"

Bạch Dật trố mắt nói: "Ừm, là tiền tiêu vặt mà tiểu đệ nhịn ăn nhịn mặc tích lũy suốt hai tháng qua đó, nó đủ cho chúng ta dùng trên đường rồi!"

Lâm Ân: "..."

Tuy hắn cũng biết những lời đối phương nói đều là sự thật, không hề có ý khoe khoang mình giàu, nhưng những lời này vẫn làm người ta cảm thấy vô cùng khó chịu à nha.

Tiểu Lăng đứng bên người Bạch Dật, có chút ngẩn ngơ, hỏi: "Anh trai, hai anh lại muốn rời khỏi nhà ư?"

Bạch Dật dùng sức gật đầu, nói: "Ừm, bọn họ cần đi một chuyến tới phương Bắc, không thể ở đây quá lâu được, rất nhanh sẽ xuất phát thôi."

Nhưng nói đến đây, gã lại lộ ra một chút bối rối: "Đại ca, tiền thì có, nhưng giấy chứng nhận… chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Hiện tại, mọi đăng ký đều phải dựa trên người thật việc thật, trong khi đại ca lại là người không có hộ khẩu trên thế giới này..."

Lâm Ân mỉm cười, tiện tay tiếp nhận chiếc áo sơ mi do gã đưa cho, mặc vào nói: "Chuyện này thì đơn giản, trước khi đến nơi này, anh đã học xong một chút năng lực đặc thù rồi, hiện tại vừa lúc có thể phát huy công dụng, nhưng có khả năng, anh phải mượn dùng

thân phận một chút."

Mà cũng chính tại một khắc này, Lâm Ân trực tiếp nhắm hai mắt lại, ngón tay cũng chậm rãi siết chặt.

Để rồi ngay giây tiếp theo, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của Bạch Dật và Tiểu Lăng, cả người Lâm Ân đang từ từ bốc lên một mảnh ánh sáng màu trắng.

【 đinh! Ngươi đang sử dụng mô phỏng biến hóa đối với chính mình, xin hỏi có lập tức tiến hành gây ảnh hưởng hay không? 】

"Có!"

Ngay sau đó, cùng với một mảnh ánh sáng màu trắng phun ra, giống như là Thần tích, cả thân thể Lâm Ân đều bị bao phủ bên trong mảnh hào quang ấy.

Trong nháy mắt sau đó, ngay tại thời điểm Bạch Dật và Tiểu Lăng vẫn còn mở to mắt đầy kinh ngạc, thiếu niên đẹp trai vẫn ngồi trước mặt bọn họ kia đã biến mất, hắn trực tiếp trở thành một cô bé với nụ cười nhạt đầy cơ trí trôi môi, và giống Tiểu Lăng như đúc.

Bạch Dật: "!!!"

Tiểu Lăng: "!!!"

Chương 488: Nói Đùa Gì Vậy???

Lâm Ân mở hai tay ra, cười nhạt nói: "Sao nào? Có thể nhìn ra chút khác biệt nào không?"

Cả người Bạch Dật đều trở nên ngơ ngác, (? Д?) một mực ngây dại ngồi ở nơi đó, không biết nên nói điều gì.

Trong khi Tiểu Lăng lại khiếp sợ nhìn cô bé giống mình như đúc đang ngồi trước mặt này, thậm chí cả bộ quần áo đối phương đang mặc trên người cũng giống cô bé như đúc.

Tiểu Lăng có chút ngơ ngác hồi lâu, rồi gần như là theo bản năng, cô bé vươn tay tới, chọc chọc vào khuôn mặt cô bé đối diện kia.

Ba ~ Má ơi, còn đàn hồi, co giãn hơn cả bản thân mình nữa!

"Y!"

Cô bé vội vàng thu tay lại, tình huống này… tình huống này như được nhìn thấy Thần tích vậy đó, cả người muốn ngây ra như phỗng.

"Giống nhau như đúc!" Một lát sau, cô bé mới nỉ non nói.

Mãi cho đến lúc này, Bạch Dật mới lấy lại được tinh thần, gã ngây dại nói: "Đại ca... Đây là năng lực gì vậy..."

Lâm Ân cười nhạt nói: "Nó là một loại năng lực có thể tiến hành mô phỏng biến hóa."

"Là Tôn Ngộ Không ư?"

"Không phải."

"Thế vì sao có thể biến hóa thành như vậy chứ?"

"Cậu xác định là muốn nghe anh nói ra chứ?"

Đương nhiên là bởi vì vừa nãy, hai người bọn họ bất đắc dĩ tiếp xúc với nhau, đã khiến Lâm Ân nắm rõ được hình dáng đại khái cùng với toàn bộ những chi tiết quan trọng trên người cô bé rồi… Vì thế hắn mới mô phỏng được chính xác tới từng tấc nhỏ như vậy.

Mà Bạch Dật cũng nhanh chóng hiểu được dụng ý của đại ca mình.

Nếu đại ca đã có được năng lực mô phỏng biến hóa, lại dùng giấy tờ chứng minh thân phận của em gái gã đi cùng, đúng là có thể dễ dàng vượt qua kiểm soát!

Bạch Dật lập tức trở nên kích động mà quay đầu, nhìn về phía cô em gái còn đang ngơ ngác của mình, nói: "Tiểu Lăng, em có thể cho anh mượn giấy chứng minh thân phận của em dùng một chút hay không? Chờ vài ngày sau anh trai bay trở về sẽ trả lại cho en!"

Tiểu Lăng ngơ ngác nói: "Ai?"

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Nửa giờ sau.

Chỉ thấy lần lượt từng chiếc xe cảnh sát nối đuôi nhau chạy vào tiểu khu của Bạch Dật, cũng trực tiếp bao vây xung quanh dãy biệt thự độc lập này luôn.

Duẫn Cầm dẫn theo mấy chục binh sĩ đặc công trực thuộc tổng cục siêu nhiên, nhanh chóng đi tới phía trước căn biệt thự của Bạch Dật, dùng sức mà gõ vang cánh cửa.

Vẻ mặt của cô đầy ngưng trọng.

Chờ đến lúc vị quản gia trong nhà bước tới mở cửa, cô ấy lập tức mang chứng minh thân phận của mình ra, cho đối phương quan sát, rồi nghiêm túc nói: "Chào ông! Chúng tôi là nhân viên điều tra, có một chuyện cần hỏi mọi người một chút, xin hỏi bạn học Bạch Dật có trở về đây hay không? Cả người này nữa, các ông có trông thấy đối phương hay không?"

Ngay khi nói xong, Duẫn Cầm lập tức lấy một tấm ảnh chụp của Lâm Ân vừa được in ra xong, đưa tới.

Vị quản gia kia sửng sốt, nói: "Ách, đúng là không lâu trước đó thiếu gia vừa trở về nơi này một chuyến, hẳn là hiện giờ cậu ấy đang ở bên trong phòng ngủ, về phần người kia... Bạch Dật thiếu gia nói cậu ấy là bạn bè của thiếu gia, không cho chúng ta hỏi đến."

Lời này vừa nói ra, Duẫn Cầm và Vương Triều Bắc bên cạnh lập tức liếc mắt nhìn nhau một cái. Ngay sau đó, cô ấy lại nghiêm túc nói: "Chúng ta có một chuyện cần bọn họ phối hợp điều tra, làm phiền ông một chút, xin cho chúng ta đi vào."

Rất nhanh sau đó, Duẫn Cầm lại trực tiếp dẫn theo mọi người đột ngột đẩy cánh cửa bên ngoài phòng ngủ ra, vội vàng nói: "Lâm Ân tiên sinh?"

Nhưng trong phòng, ngoại trừ một cô bé đang ngồi trước bàn, chẳng còn thấy bóng dáng của Bạch Dật và Lâm Ân đâu nữa.

Tiểu Lăng mờ mịt xoay người lại, nhìn nhóm người Duẫn Cầm đang mặc cảnh phục đột nhiên đẩy cửa đi vào kia, rồi lập tức theo

bản năng, lui về phía sau một bước, hỏi: "Mấy người muốn làm gì?"

Duẫn Cầm nhanh chóng quét mắt nhìn một vòng xung quanh, chân mày cau lại nói: "Cô bé là em gái của Bạch Dật hả? Tôi đã thấy mặt cô trên tư liệu rồi, mấy người anh trai cô bé đâu? Quản gia của cô có nói, không lâu trước đó, cậu ấy và người bạn kia vừa trở về nơi này một chuyến, cô có trông thấy bọn họ hay không?"

Tiểu Lăng mờ mịt cầm cây kẹo que trong tay, ánh mắt vô ý thức liếc nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ một cái, sau đó lại nhanh chóng mà lắc đầu, tỏ vẻ vô tội nói: "Bọn họ lại đi ra ngoài rồi."

...

Hơn mười phút sau, Duẫn Cầm cắn răng, đạp mạnh chân ga, chạy thẳng tới sân bay Ma Đô, rồi nhanh chóng dẫn theo nhóm đặc công tiến vào đại sảnh của sân bay.

Chiếc điện thoại trên tay chợt vang lên tiếng chuông “Đinh linh linh”, cô ấy lập tức ấn trả lời, nói: "Thế nào? Đã điều tra được chưa?"

Đầu dây bên kia của điện thoại nhanh chóng truyền đến giọng nói của một nhân viên công tác.

"Đã đã điều tra xong, đúng là không lâu trước đó, ở sân bay có ghi chép một vị tên là Bạch Dật đã đặt mua vé máy bay. Ngay lúc đó, tôi cũng nhanh chóng tới hỏi nhân viên công tác thực hiện giao dịch này rồi, bọn họ khẳng định đúng là có một vị thiếu niên tương xứng với tư liệu mà cô cung cấp, nhưng người đi cùng với thiếu niên ấy lại không phải một nam sinh, mà là một cô bé tên Bạch Tiểu Lăng."

Lời này vừa nói ra, Duẫn Cầm lập tức chấn động toàn thân.

Chuyện này… nói đùa gì vậy?

Bởi vì hơn mười phút trước đó, cô ấy còn gặp cô bé kia ở bên trong căn biệt thự nằm tại khu trung tâm thành phố mà?

Đối với một cô bé không rành thế sự như vậy, cô ấy có thể dễ dàng hỏi ra hướng đi cụ thể của hai người Bạch Dật thông qua lời nói của cô bé này.

Nhưng làm sao cô bé ấy lại có thể đồng thời xuất hiện tại sân bay được?

"Anh khẳng định là bọn họ không có nhận sai?" Duẫn Cầm dồn dập hỏi.

Giọng nói của nhân viên công tác bên kia lại một lần nữa truyền đến: "Báo cáo cảnh sát, ở thời điểm đó, chúng ta đã xem xét hình ảnh thông qua camera giám sát rồi, người cùng mua vé với vị Bạch Dật tiên sinh kia đúng là một cô bé, nếu cô không tin, ở nơi này của chúng tôi có lưu lại hình ảnh trên camera giám sát vào khoảng thời gian đó, cô có thể tự mình tới nhìn xem!"

Nghe vậy, toàn thân Duẫn Cầm lại chấn động không thôi.

Mà gần như trong nháy mắt ấy, cô đã hiểu được mọi chuyện rồi, chỉ sợ Lâm Ân kia đã sử dụng một loại Chướng Nhãn Pháp nào đó.

Đúng vậy, đối với một người của địa ngục như hắn, mê hoặc những nhân viên công tác kia cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Chương 489: Chẳng Lẽ Mục Đích Của Hắn... Lại Là Nhà Sao???

"Thế hiện giờ bọn họ đang ở đâu?"

"Bọn họ đã lên chuyến bay từ Ma Đô đi khu Hắc Long ở Đông Bắc rồi, chuyến bay đã cất cánh từ hơn mười phút trước. Trưởng quan, bọn họ là người bị tình nghi đang bỏ trốn sao? Nếu đúng là như vậy, chúng tôi có thể lập tức liên hệ với người của bên kia, tạm giữ bọn họ lại."

Duẫn Cầm ngẩng đầu, mờ mịt nói: "Không! Không cần."

Bọn họ đi phương Bắc.

Nhưng vì sao bọn họ lại muốn đến nơi đó chứ?

Nếu đây là lần đầu tiên Lâm Ân được triệu hồi đến thế giới này, thì hắn có lý do gì để đi đến nơi đó?

Cô ấy lại nỉ non lẩm bẩm: "Một nửa quê hương..."

Lại nói, mấy ngày trước, khi bọn họ thẩm vấn Bạch Dật, gã từng nói rằng đại ca của mình vốn không phải tồn tại chân chính sống bên trong địa ngục, mà là một người bị rơi vào địa ngục.

Hơn nữa, hắn cũng không thuộc về nơi này, nhưng thế giới kia của hắn lại vô cùng giống với Lam tinh...

Chẳng lẽ nói...

Đột nhiên cô ấy ngẩng đầu lên, nói: "Là nhà sao?"

...

Phía trên chuyến bay đến địa khu Hắc Long.

Bạch Dật mở lớn hai mắt, thân thể thẳng tắp ngồi trên một cái ghế thuộc khoang hạng nhất.

Mà ở bên cạnh người gã, đúng là cô “Em gái” đang mặc một bộ vest hoàn toàn không hợp với người. Trên mặt cô bé kia có đeo một chiếc kính râm, đang tựa vào ghế nằm, vẻ ngoài nhàn nhã, ung dung mà thưởng thức phong cảnh mặt trời mới mọc từ hướng Đông bên ngoài cửa sổ.

"Đại ca, loại năng lực biến hóa này của anh thực sự lợi hại vậy sao?" Bạch Dật trừng lớn hai mắt, bởi vì đến tận lúc này, gã vẫn có cảm giác mơ mơ hồ hồ tựa như những gì vừa xảy ra không phải sự thật vậy.

"Nó biến hóa thật, hay chỉ là Chướng Nhãn Pháp mà thôi? Nhưng nhìn rất giống thật!"

Bởi vì nếu không phải người quen thuộc, bọn họ căn bản không thể nhìn ra bất cứ điểm gì khác thường trên thân thể đối phương cả.

Mà ngay cả một người làm anh trai ruột giống như gã đây, cũng rất khó phân biệt được cô em gái đang ở trước mặt mình này vốn không phải em gái chân chính của gã.

Lâm Ân nghe vậy, lập tức vươn tay xoa xoa cằm, (? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ?) nói:

"Đương nhiên, loại năng lực này không đơn giản như Chướng Nhãn Pháp, nó là biến hóa thật đó. Về chuyện này thì cậu không cần phải hỏi nữa đâu, anh đã kiểm tra rồi."

Nói xong, Lâm Ân lập tức kéo áo mình ra, nhìn thẳng vào bên trong, tiếp tục: "Ừm, giống nhau như đúc."

"..."

"..."

Bạch Dật vươn tay đỡ trán.

Đại ca ơi, dù anh muốn chứng minh cái gì cũng đừng kéo áo nhìn vào bên trong như vậy chứ?

Không có gì hay mà nhìn đâu!

Tuy đây vốn là thân thể của đại ca anh, anh chỉ biến thân thể của mình thành em gái em thôi, nhưng anh kéo áo nhìn vào bên trong như vậy, thực sự mang lại cho em một loại cảm giác tà ác… kiểu như đại ca anh vừa kéo áo của em gái em rồi nhìn vào bên trong đó vậy!

Cảm giác này rất là kỳ quái nha!

Hơn nữa, hình như đại ca chẳng có chút cảm giác khó chịu nào khi biến thành một người khác phái? Chẳng lẽ đây chính là loại tâm tính thoải mái, rộng lượng, không câu nệ khuôn phép của người bên dưới địa ngục sao?

"Đại khái là bao lâu nữa chúng ta sẽ đến nơi?"

"Em vừa hỏi rồi, hơn hai giờ một chút là đến, máy bay di chuyển rất nhanh."

"Ok."

Lâm Ân quay đầu, lại ngắm nhìn tầng mây cao cao ngoài cửa sổ.

Bên trong đôi mắt hắn lại một lần nữa hiện ra cảnh tượng của

hai năm trước kia, vào thời điểm ấy, hắn còn chưa rơi xuống địa ngục, còn là một thiếu niên bình thường.

Ba mẹ, hai người có khỏe không?

Tuy con biết, hai người ở trong thế giới này, cũng không phải ba mẹ chân chính của con, nhưng không cần biết như thế nào, ít nhất cũng để con được trông thấy ba mẹ một lần đi.

Đến đây, Lâm Ân chậm rãi nhắm hai mắt lại.

...

Rất nhanh, hai giờ chỉ thoáng chốc là qua.

Tại sân bay thuộc tỉnh lị, hai người xuống khỏi máy bay, lại nhanh chóng rời khỏi sân tTDvPvả

Dù lúc này đang vào giữa hè, nhưng thời tiết ở phương Bắc vẫn mang theo một chút man mát đặc biệt.

Lâm Ân ngẩng đầu, tìm một góc không người, nhanh chóng khôi phục lại thân thể vốn có của mình.

Trên người mặc tây trang đi giày da, thoạt nhìn hắn giống hệt một vị lãng tử vừa xuất ngoại trở về. Nhưng đương nhiên, nơi hắn vừa đi vốn không phải nước ngoài, mà là địa ngục.

Lâm Ân ấn chiếc mũ phớt cao trên đầu xuống, gần như dùng một phương thức cực độ tham lam để hít sâu cơn gió lạnh đến từ phương Bắc quê hương. Nó chính là luồng không khí lạnh từ Siberia bên kia thổi tới, làm người ta cảm thấy cảm thấy man mát, lại khiến trong lòng bọn họ ấm áp dạt dào.

Quen thuộc!

Vô cùng quen thuộc!

Tựa như mỗi một cơn gió lạnh, mỗi một luồng không khí ở nơi này, đều mang theo khí tức cố hương.

Dường như không có gì thay đổi, nhưng lại có vẻ như tất cả đã đổi thay rồi!

"Đại ca, anh có ổn không?" Bạch Dật xoay người, nhìn vẻ mặt đang suy tư đến xuất thần của Lâm Ân.

Lâm Ân lập tức hoàn hồn, trên mặt lộ ra một nụ cười, hắn lại ấn chiếc mũ phớt cao của mình xuống, chống cây gậy bước đi, giống hệt một quý ông đã xa nhà lâu ngày, giờ mới có dịp quay lại quê hương: "Anh ổn mà, chúng ta đi thôi. Nơi này khá xa nhà của anh đó, hi vọng chúng ta có thể đến kịp."

Hắn đã hỏi Huyết Oa Oa về chuyện này rồi. Thời gian duy trì triệu hồi cũng không lâu lắm, dài nhất sẽ không vượt quá hai ngày, mà ngắn nhất, chỉ có thể duy trì trong vòng vài tiếng đồng hồ thôi.

Hắn chỉ hi vọng, ở trước khi thời gian triệu hồi chấm dứt, mình có thể đúng lúc đuổi đến nơi, sau đó liếc mắt nhìn ba mẹ ở phía xa xa một cái.

Liếc mắt một cái thôi, như vậy đã đủ lắm rồi.

Bởi vì thành phố ở tỉnh lị này cách khá xa huyện thành của hắn, tới cuối cùng, bọn họ chỉ có thể thay đổi lộ trình bước lên xe lửa di chuyển qua bên đó.

Lại bởi vì không có tuyến đường chạy thẳng một mạch đến huyện thành kia, nếu không ngồi xe taxi sẽ nhanh hơn đi xe lửa rất nhiều.

Nhưng Lâm Ân lại không đi thẳng đến nhà ga. Hắn lại ghé ven đường tùy tiện tìm một cửa tiệm bán kim khí nào đó, rồi ngay dưới ánh mắt nghi hoặc và khó hiểu của Bạch Dật, Lâm Ân cười ha hả mà mua tới mấy chục cái chậu inox, mới chịu rời đi.

Bạch Dật lập tức sửng sốt, hỏi: "Đại ca, anh mua nhiều chậu inox như vậy làm gì?"

Chương 490: Hàng Thủ Công Chính Hãng!

Lâm Ân nửa khiêng nửa ôm, mang theo một đống chậu kia, lại nâng chiếc kính một mắt của mình lên, mỉm cười nói: "Nhanh như vậy cậu đã quên rồi sao? Ây cha, lúc còn ở tổng cục, anh thấy cậu vẫn còn nhớ thương cái xx bằng inox của mình, nên vừa lúc chúng ta cần phải chờ đợi xe lửa, anh sẽ làm cho cậu một cái."

Lời này vừa nói ra, Bạch Dật đã mở to hai mắt nhìn tới, thậm chí gã còn lộ vẻ khiếp sợ mà lui về phía sau một bước, hỏi: "Bây giờ sao? Dùng... Dùng những cái chậu này hả?"

Lâm Ân cười nhạt nói: “Cứ yên tâm, nếu với tài nghệ lúc trước của anh còn không dễ nói, nhưng sau khi trải qua một khóa huấn luyện đặc thù của thầy anh, lại cộng thêm năng lực mới, chỉ cần hơn mười phút thôi, anh sẽ lắp ráp xong một cái cho cậu, tuyệt đối không thành vấn đề."

Bạch Dật (ΩДΩ) nói: "Cái này... Cái này thực sự gấp gáp vậy sao? Thực sự không cần lên bàn giải phẫu hả?"

...

Mấy phút đồng hồ sau, bên trong một cái hẻm nhỏ không người.

Lâm Ân đặt một đống chậu inox trên vai xuống đất, sau đó nhắm hai mắt lại, điều động năng lực mô phỏng biến hóa của mình.

Chỉ trong phút chốc sau, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh

ngạc của Bạch Dật, những cái chậu inox kia được một quầng sáng màu trắng bao phủ, sau đó từ từ bị hòa tan, cuối cùng đã biến thành những khối nguyên liệu bằng inox.

Tiếp đó, dưới sự khống chế của Lâm Ân, những khối nguyên liệu này bắt đầu phân giải, lại từng chút từng chút một, tiến hành nặn hình.

Cứ như vậy, dưới quá trình điều khiển tinh vi của Lâm Ân, từng cái linh kiện nhanh chóng thành hình ngay trước mặt Bạch Dật.

【 đinh! Năng lực chế tạo máy móc của ngươi +1】

【 đinh! Năng lực chế tạo máy móc của ngươi +1】

Cùng với tiếng nhắc nhở truyền đến bên tai, trong đầu Lâm Ân không ngừng hiện ra hình ảnh của các loại linh linh kiện cần có trên bản thiết kế cái【 xx kim cương 】.

Đây đúng là một loại hành động cần tiêu hao tinh thần lực vô cùng lớn, bởi vì nó cũng là lần đầu tiên Lâm Ân vận dụng năng lực mô phỏng biến hóa để tiến hành chế tạo nên kết cấu máy móc.

Mà Bạch Dật ở một bên, gần như đã xem tới ngây ngốc mất rồi.

Bởi vì đại ca ở hiện tại, càng mạnh hơn đại ca ở thời điểm gã còn dưới đó gấp nhiều lần!

Hóa ra đại ca lại không cần nổi lửa, thổi bễ, rèn luyện gì hết, chỉ tùy tùy tiện tiện vung tay tới là có thể hoàn thành quá trình nặn hình cơ giới hoá linh kiện rồi.

Với loại năng lực trước mắt, dù đặt ở thế giới này, nó cũng trở nên vô cùng nổi tiếng à nha!

Hồi lâu sau, quá trình chế tạo linh kiện đã hoàn thành.

Lâm Ân ngưng thần, mở to mắt, vẻ mặt trấn định, nhanh chóng điều chỉnh tiêu cự trên chiếc kính một mắt kia, sau đó lập tức bắt tay vào tiến hành lắp ráp.

Thuần túy là làm thủ công!

Tuyệt đối không bỏ thêm một chút kỹ thuật sinh hóa nào!

Hàng tốt giá rẻ.

Tuyệt đối là sản phẩm có giá trị cao!

【 đinh! Chúc mừng ngươi đã chế tạo ra tạo vật máy móc đầu tiên của mình "XX inox thủ công" 】

【 XX inox thủ công】

【 phẩm chất 】: Vụng về +

【 tác dụng 】: Có được các loại chức năng cùng với tác dụng đặc thù.

【 giới thiệu 】: là tạo vật máy móc hoàn mỹ đầu tiên do chính tay Lâm Ân làm ra, tuy cũng không biết vì sao ở lần đầu tiên, hắn lại tạo ra một bộ máy móc với chức năng kỳ quái như vậy, nhưng nó vẫn được coi là một loại vật dụng hàng ngày có tác dụng không tồi, chạy bằng điện, mã lực dồi dào, có thể tiêu hao công suất để chuyển nhỏ biến lớn, đúng là một vật tốt, cần chuẩn bị trước khi ra ngoài rong chơi.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu: Lần đầu tiên chế tạo thành công máy móc hoàn mỹ, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 Lần đầu tiên chế tạo thành công máy móc hoàn mỹ 】: ngay sau khi hoàn thành tạo vật máy móc đầu tiên, ngươi có thể nhận

được thành tựu tính giai đoạn này. Nó nói lên rằng, ngươi đã tiến ra một bước vững vàng trên con đường cải tạo máy móc, ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: Năng lực cải tạo máy móc +1, độ hảo cảm của thần giáo Cơ Giới +1, độ hảo cảm của thần giáo Huyết Nhục -1

【 đinh! Chúc mừng ngươi lên tới cấp 24. 】

Ngay sau đó, sau khi Lâm Ân ấn xong một cái linh kiện cuối cùng lên tạo vật hoàn mỹ của mình, trên mặt hắn lập tức để lộ ra một nụ cười quỷ dị, đầy vẻ hài lòng.

Một tay hắn cầm tạo vật máy móc nặng trịch kia, một tay hắn nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười nói: "Thế nào? Bạch Dật, có cảm thấy vô cùng chờ mong hay không? Nhìn kích thước này, lại xem cảm giác trên tay này, rồi đường hoa văn rõ ràng nữa chứ? Có thấy đại ca của cậu là một thiên tài hay không?"

Bạch Dật (? Д?) ngơ ngác nhìn cái tạo vật bằng inox kia, có chút do dự hỏi: "Cái này... Cái này có lắp đặt được không?"

Lâm Ân mỉm cười nói: "Đương nhiên là có thể rồi, cậu phải tin tưởng vào trình độ chữa bệnh và cải tạo của đại ca chứ? Nào, đến cảm nhận nó một chút đi!"

Sau đó, hắn tiện tay ném tạo vật cực kỳ to lớn nọ cho Bạch Dật.

Bạch Dật cuống quít vươn tay tiếp nhận, vừa vào tay lập tức cảm nhận được thứ này cực kỳ nặng, dù sao nó cũng là tạo vật được tạo thành từ hơn chục khối nguyên liệu mà.

Bạch Dật ngơ ngác nói: "Anh không thể làm nó nhỏ đi một chút sao?"

Lâm Ân vung bàn tay to lên, nói: "Làm nhỏ đi lại khó cho anh, nhưng không sao, để thứ này càng giống với thực tế hơn, lại để

cậu dùng càng thêm thoải mái hơn, đại ca đã đặc biệt trang bị cho cậu một thứ, không cần cậu động, tự nó cũng có thể động được.”

Lâm Ân suy nghĩ một lát, sau đó móc một cái sạc dự phòng từ trong túi Bạch Dật ra ngoài, lại lôi dây sạc tới, cắm vào trong đó.

Chỉ chớp mắt sau, duang——duang——duang—— tạo vật máy móc kia lập tức phát ra những âm thanh “Đát đát đát”, trực tiếp vùng dậy như một khẩu súng máy.

Bạch Dật (ΩДΩ) hoảng hốt nói: "Oa nha nha nha! Đại ca không cần thị phạm đâu! Em đã biết! Đã biết rồi!"

Lâm Ân (? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ?) nói: "Đương nhiên, nó vẫn còn rất nhiều những chức năng thú vị khác nữa, đợi một chút, lắp vào cho cậu xong, anh lại lần lượt nói cho cậu biết sau."

"Nào cởi đi." Lâm Ân cuồng nhiệt nói.

Chương 491: Một Cái Nhưng Nhiều Tác Dụng!

Bạch Dật ôm đầu, hoảng sợ nói: "Ngay bây giờ sao?"

Lâm Ân híp mắt, lập tức lấy máy hàn điện vừa mua được từ bên trong tiệm kim khí ra, nghiêm túc nói: "Bằng không thì sao?"

Mắt thấy Lâm Ân đang đi tới, Bạch Dật lại liên tục lui về phía sau, hoảng sợ nói: "Đại ca! Em cảm thấy chúng ta cần phải bàn bạc thêm một chút đã, thứ inox gì đó kia, thật ra em cũng không đặc biệt muốn..."

"Chờ một chút! Chờ một chút mà! Đại ca!"

Chỉ nháy mắt sau đó, một tiếng kêu thảm thiết đầy bén nhọn và hoảng sợ vang lên.

...

Hơn mười phút sau.

【 đinh! Kinh nghiệm hàn điện của ngươi +1】

【 đinh! Năng lực cải tạo máy móc của ngươi +1】

【 đinh! Năng lực cải tạo sinh hóa của ngươi +1】

Cùng với từng chuỗi âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, Lâm Ân c có vẻ hài lòng buông mỏ hàn điện và kính bảo hộ xuống, vỗ vỗ tay, nhìn Bạch Dật đang "Òng ọc òng ọc" phun bọt mép ra ngoài, mỉm cười nói:

"Đúng là hoàn mỹ! Bạch Dật, cậu đứng lên thử dùng một chút xem nào, nếu cảm thấy ở chỗ nào đó không thích hợp, anh lại điều chỉnh cho cậu."

Bạch Dật ngây dại nhìn món tạo vật máy móc vừa được đại ca trang bị cho mình, ๏̯๏ , có chút khổ sở nói: "Đại ca! Xấu quá! Cái này xấu quá!"

Lâm Ân (?_?) kinh ngạc vô cùng, lập tức hỏi: "Xấu sao? Anh cảm thấy nó không tệ mà? Cậu xem, inox sáng bóng ghê chưa? À đúng rồi, giờ để anh giảng giải một chút chức năng cụ thể của nó cho cậu nghe."

Lâm Ân lập tức gắn một cái thiết bị vận hành có dạng đồng hồ lên cổ tay Bạch Dật, sau đó chỉ vào cái nút bên trên, bắt đầu giới thiệu. "Phím số một là bài tập hít thở bình thường, chỉ cần cậu ấn một cái, nó sẽ chuẩn bị sẵn sàng."

"Phím số hai được dùng để cậu chào hỏi người khác, ấn một cái nó sẽ gật lên gật xuống."

"Phím số ba là hình thức súng máy anh vừa cho cậu xem rồi, đương nhiên cậu cũng có thể tự điều chỉnh tốc độ công kích của nó."

"Phím số bốn được dùng để kết thúc khi quá trình nọ tốn quá nhiều thời gian, cậu ấn một cái thử xem."

Bạch Dật run rẩy ấn một cái xuống phím số bốn.

Chỉ trong nháy mắt sau đó, thứ tạo vật máy móc trên người gã kia đã phát ra một tiếng "Ca ca", bắt đầu biến hình.

Rối dưới cái nhìn chăm chú của gã, trên bề mặt của nó lập tức mọc ra từng cây gai nhọn, nom dữ tợn vô cùng.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Bạch Dật -10】

Bạch Dật bị dọa sợ đến mức vội vàng ngồi bệt xuống đất, (ΩДΩ) hoảng hốt nói: "Oa nha nha nha! Đây là cái gì vậy?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, giơ ngón tay cái tới, nghiêm túc nói: "Khi mà cậu muốn kết thúc vì đã tốn quá nhiều thời gian rồi, cậu có thể dùng nó một chút, cứ liên tục ấn vào phím số bốn còn có thể điều chỉnh hình thức khác biệt nữa, đương nhiên, đề phòng cậu sẽ xúc phạm tới con gái nhà người ta, lúc anh chế tạo nên mấy thứ này không có làm nó quá sắc nhọn đâu, vừa vặn mới tốt~ "

Bạch Dật ôm đầu, giá trị tinh thần điên cuồng hạ xuống o(□□□)o nói: "Đại ca, anh nghiên cứu quá sâu rồi!"

Lâm Ân mỉm cười, nói: "Thì đương nhiên, nhưng mấy cái này còn chưa phải chức năng mạnh nhất của nó đâu, mạnh nhất chính là phím số năm. Cậu thử một chút xem."

Bạch Dật ngây dại nói: "Lại là chức năng kỳ quái gì đây?"

Lâm Ân có chút quỷ dị nói: "Thử một chút chẳng phải là sẽ biết rồi sao?"

Bạch Dật hơi run rẩy một chút… (;? ;: 益:;? ;) nhưng tới cuối cùng, gã vẫn ngập ngừng vươn tay tới, ấn xuống phím số năm.

Mà ngay trong nháy mắt khi gã ấn xuống phím số năm kia, món tạo vật máy móc trên người gã lập tức biến hình, rồi đột nhiên nâng lên, cùng với một chuỗi âm thanh nạp đạn truyền tới… Phanh —— Một tiếng súng nổ vang.

Một viên đạn bằng bạc vừa "Phanh" một tiếng cắm thẳng vào vách tường nằm cách nơi này mấy chục mét, để lại một vết đạn trên tường.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Bạch Dật -10! 】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Bạch Dật -10! 】

Bạch Dật hoảng sợ mà ôm đầu nói: "Nổ súng rồi! Trời đất, thứ này còn có thể nổ súng được sao?"

Trong đầu gã lập tức xuất hiện một khung cảnh vô cùng quái dị, ở thời điểm bản thân gặp phải kẻ bắt cóc, vẻ mặt bình tĩnh đến lạnh lùng, ấn xuống phím số 5 một cái…

Loại tình huống này thực sự khủng bố tới quá sức chịu đựng rồi!

Lâm Ân ấn xuống cái đồng hồ trên tay gã, khóe miệng nhếch lên, nói: "Đương nhiên rồi, hơn nữa nó không chỉ bắn được một phát, còn có thể bắn được hai phát."

Bang bang ——

"Liên phát!"

Phanh phanh phanh phanh ——

"Oanh tạc!"

Đát đát đát đát đát đát ——

Liên tiếp những tiếng súng vang lên, khiến gương mặt Bạch Dật trực tiếp chuyển thành đờ đẫn 0Дq.

Lâm Ân híp mắt, nói: "Nếu bắn hết đạn rồi, cậu còn có thể giữ phím số năm, sau đó hoán đổi hình thức cận chiến."

Đầu óc Bạch Dật vang lên ong ong, ngây dại nói: "Hình... hình thức cận chiến?"

Ngay khi gã nói xong câu này, Lâm Ân đã vươn tay tới, trực tiếp giữ phím số năm.

Nháy mắt sau đó, “Soạt” —— Một cây kiếm Urumi [1] bằng inox lập tức được thứ tạo vật máy móc kia phun ra từ bên trong.

Bạch Dật: "(ΩДΩ) oa nha nha nha nha!"

Nói xong, Lâm Ân trực tiếp rút cái tạo vật máy móc trên người Bạch Dật xuống, cây kiếm Urumi thật dài lóe lên một dải sáng màu trắng chói mắt.

Lâm Ân híp mắt, trực tiếp chém ra, một cái thùng rác trước mặt lập tức bị cây kiếm nọ phân thành hai, còn vẽ nên một đường kiếm hoa rực rỡ.

Ngay sau đó, Lâm Ân “Ca” một tiếng, lắp nó lại cho tiểu đệ của mình, cây kiếm Urumi thật dài kia cũng "Hoa lạp lạp" co rút xuống, trở về trạng thái bình thường.

Lâm Ân vỗ vỗ tay, mỉm cười, nói: "Thế nào? Có đủ ngầu không? Một vật nhưng có cực kỳ nhiều tác dụng, còn có thể phòng thân nữa, có phải giá trị của nó còn cao hơn rất nhiều so với chi phí bỏ ra hay không?"

Bạch Dật ngây dại nói: "Đại ca... Kỳ thật, em chỉ muốn một cái bình thường thôi..."

---

[1] : Urumi hoặc nhuyễn kiếm, được cấu tạo từ những mảnh thép hoặc thau dẻo, bén và dài (khoảng 120 – 160cm). Thứ vũ khí “con lai” giữa roi và kiếm này dễ khiến người khác ám ảnh ngay từ cái nhìn đầu tiên. Không chỉ liên tưởng đến những vết thương đáng sợ có thể gây ra cho đối thủ, Urumi còn khiến người khác e sợ về nguy cơ tự gây chấn thương bằng những lưỡi kiếm cực kỳ khó kiểm soát.

Chương 492: Lâm Ân Xuất Phẩm, Tất Là Tinh Phẩm!

Lâm Ân lắc lắc đầu, lập tức ngắt lời gã, nói: "Đừng có khách khí như vậy, nếu anh đã là đại ca của cậu, thì đương nhiên đây là chuyện anh phải làm rồi. Dù sao nó cũng là thứ cậu phải thường xuyên dùng tới, anh nhất định sẽ cố gắng phối hợp đầy đủ mọi công năng cho cậu!"

Bạch Dật thực sự khóc không ra nước mắt.

"Đúng rồi." Dường như Lâm Ân vừa nhớ đến một điều gì đó, hắn lập tức tìm một cái ổ cắm dài có lỗ thủng ở khoảng giữa cực lớn, sau đó mỉm cười đưa cho Bạch Dật nói: “Cậu cầm cái này đi. Khi hết điện, có thể trực tiếp cắm nó vào đấy nạp điện, cắm hay nhổ lúc nào cũng được, vô cùng tiện lợi."

"Nếu ra ngoài không tìm thấy nơi nạp điện, cũng có thể dùng sạc dự phòng tới thay thế, thời lượng pin của thứ này vô cùng xuất sắc đó."

Bạch Dật o(□□□)o vừa khóc ròng vừa tiếp nhận ổ cắm điện dài kia, nói: "Cám ơn đại ca."

Ngay sau đó, gã dùng ánh mắt đầy ủy khuất nhìn xuống tạo vật bằng inox của mình, bắt đầu cẩn thận mà đánh giá nó một chút.

Tuy thứ này không quá thiết thực, vì có kèm theo cực kỳ nhiều chức năng, nhưng nói gì thì nói, có nó trên người, cũng coi như gã đã thoát khỏi số phận của một tên thái giám rồi…

Ừm chỉ là cái mệnh căn mới này hơi bị bất thường một chút thôi.

Nếu bỏ qua những chức năng kỳ quái kia, kỳ thực phương diện khác cũng rất tốt.

Chủ yếu là... Nó có thể lóe sáng...

Ánh nắng cao cao hạ xuống, bề mặt của tạo vật máy móc kia lập tức "Đinh" một tiếng lóe lên một vầng hào quang, nhìn ngầu muốn chết.

Mà cùng lúc này, đột nhiên Bạch Dật lại rõ ràng nhìn thấy một hàng chữ nhỏ phản chiếu ra ngoài.

【 Lâm Ân xuất phẩm, tất là tinh phẩm! 】

(Sản phẩm do Lâm Ân làm ra, chắc chắn là tinh phẩm)

"Oa nha nha! Đại ca! Bên trên còn có chữ này! Sao bên trên lại có chữ chứ?"

"Không có việc gì đâu, cậu đừng để ý đến nó, chỉ là một loại chứng thực xuất xưởng thôi mà. Lúc cậu đi ra ngoài mua sắm, chẳng phải trên sản phẩm đều có gắn nhãn hiệu hay sao? Nếu không dán nhãn, có khác gì sản phẩm ba không [1] đâu?"

[1] : sản phẩm ba không là sản phẩm không có ngày sản xuất, không có nhà xưởng sản xuất và không có địa điểm sản xuất.

"Thì đúng là như vậy thật, nhưng mà... Nhưng mà..."

"Không có nhiều cái nhưng mà như vậy, xe lửa sắp vào trạm rồi! Chúng ta nhanh xuất phát thôi!"

"Nhưng mà..."

...

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Ân dẫn theo Bạch Dật (□□□) đang khom lưng khóc ròng, nhanh chóng bước vào nhà ga.

Mà Bạch Dật vừa bước vào khu vực kiểm tra an ninh, thiết bị kiểm tra trước mắt lập tức "Đinh đinh đinh" vang lên âm thanh cảnh báo.

Cùng thời điểm đó, nhân viên công tác đang ngồi ngay phía trước thiết bị kia, lập tức đưa mắt quan sát hình ảnh quang phổ trên thân thể gã.

Chỉ nháy mắt sau, người này đã nhìn thấy thứ tạo vật máy móc được gắn trên người Bạch Dật kia.

"Phốc —— " Một ngụm cà phê trong miệng nhân viên công tác trực tiếp phun thẳng vào máy tính màn hình.

Cái gì vậy?

Vừa rồi là cái gì đã nghênh ngang đi qua thiết bị kiểm tra an ninh đó?

Là kim cang hả? Cmn lớn quá vậy?

"Người phía trước kia mau đứng lại! Cậu có nghe thấy không? Trên văn bản của nước chúng ta đã có quy định rõ ràng rồi, cấm mang theo bất cứ loại vũ khí bằng kim loại nào. Cậu còn không mau đứng lại cho tôi!"

Mấy nhân viên công tác kia lập tức hét lớn, rồi lao đến bao vây Bạch Dật ở giữa.

Bạch Dật run rẩy nói: "Tôi không có mang theo bất cứ loại vũ khí bị cấm nào!"

Nhân viên công tác nọ quát to: "Còn nói không có? Thế thứ trong quần cậu là cái gì? Cây gậy bằng kim loại lớn như vậy? Cậu

định mang nó lên tàu để hành hung người khác hả? Còn không mau lấy nó ra đây để chúng tôi kiểm tra?"

Bạch Dật vừa nghe đến đây, trong lòng đã trở nên nôn nóng.

Lâm Ân lập tức tiến lên, nghiêm túc giải thích cho nhóm nhân viên công tác kia nghe: "Các vị! Tôi nghĩ là các vị hiểu lầm rồi, thứ kia không phải vũ khí, nó là một loại chi giả. Người anh em của tôi vừa mới lắp đặt bộ chi giả này ở nước ngoài. Cậu ấy bị tai nạn xe cộ, thân thể tàn tật, mới bất đắc dĩ phải lắp đặt thứ này."

Nghe vậy, nhóm nhân viên công tác ở xung quanh lập tức đưa mắt nhìn nhau.

Chi giả sao?

Bọn họ đã trông thấy người ta lắp cánh tay giả, lắp cẳng chân giả, nhưng thực sự chưa từng nhìn thấy ai lắp bộ phận giả ở chỗ đó!

Hồi lâu sau, trải qua quá trình giải thích và kiểm tra, cuối cùng nhân viên công tác trong phòng an ninh cũng mở kim khẩu, có thể cho đi, nhưng phải ký tên vào báo cáo cân nhắc rủi ro.

Mà trên vật phẩm tùy thân của Bạch Dật cũng có thêm một hàng chữ khác.

【 chi giả đặc thù x1 】

Lúc này, những nhân viên kia mới chịu thả cho bọn họ lên tàu.

...

Cả hai một mực ngồi trên tàu chờ đợi thật lâu, đoàn tàu mới chịu lăn bánh, trong quãng thời gian đó, Bạch Dật vẫn không ngừng rơi lệ o(□□□)o.

Lâm Ân khoanh tay, nhắm mắt nói: "Nam tử hán đại trượng

phu, cậu khóc cái gì? Lúc bị người ta cắt eo, cậu còn không khóc, thì hiện giờ khóc lóc cái gì chứ? Giống như đàn bà vậy."

Bạch Dật lau nước mắt nói: "Em cũng không muốn vậy mà! Nhưng bọn họ… bọn họ quá đáng lắm, bọn họ ức hiếp người! Ngay từ đầu đã bảo là chi giả rồi, thế mà bọn họ cứ lộ ra dáng vẻ tò mò như đứa nhỏ khù khờ, chưa nếm mùi đời vậy, lại còn tùy tiện sờ loạn nữa chứ? Thật… thật là mất mặt mà!"

Lâm Ân nhắm mắt nói: "Chẳng phải người kia là mấy em gái sao? Cậu không thấy vẻ ngạc nhiên đến phấn khích trong mắt mấy cô em đó hả? Là đàn ông, những lúc như vậy, không phải cậu nên ngẩng cao đầu, kiêu ngạo triển lãm hùng phong của mình cho các cô ấy chiêm ngưỡng sao? Không thấy bản thân cực kỳ chói sáng hả?"

Bạch Dật lau hốc mắt (o□o?) nói: "Nhưng em ngại lắm!"

"..."

Lâm Ân thở một hơi thật dài, lập tức nhắm hai mắt lại, nói: "Được rồi, cậu cũng nên đi nghỉ ngơi một lát đi! Phỏng chừng còn hơn một tiếng nữa mới đến nhà của anh, đừng có nghĩ nhiều nữa!"

Bạch Dật (o□o?) vẫn có chút thổn thức nói: "Vâng, đại ca."

Cảm nhận nhịp xóc nảy đặc trưng của đoàn tàu, Lâm Ân nhắm mắt lại, giống như mình vừa một lần nữa quay trở về khung cảnh của mấy năm về trước, ở lần đầu tiên ba đưa hắn đến tỉnh thành.

Dường như hết thảy đều hiện lên cực kỳ rõ ràng ngay trước mắt.

Chương 493: Thời Gian Đếm Ngược!

Trên cái sân ga [1] cao cao, người ba làm lụng vất vả cả đời của hắn đã tự mình đi cầu học ở bên ngoài, chỉ với một mực đích duy nhất là cho con trai của ông ấy được ăn những trái cam quýt ở quê hương.

[1] : Sân ga ở đây là khu vực trong một nhà ga được bố trí dọc theo đường ray để tạo điều kiện thuận tiện cho việc đón trả khách.

Sau đó, ông lại một mình băng qua lan can, tới khu vực sân ga phía đối diện mua cam cho hắn.

Vào khoảnh khắc ấy, Lâm Ân đã biết, lúc nào ở trong lòng ba cũng yêu thương hắn cả.

Chỉ là… ông thực sự đã già rồi.

Vì cái gia đình này, ông đã làm lụng vất vả cả đời. Những trách nhiệm nặng nề ấy cứ một mực đè lên, làm cho tấm lưng vững trãi kia phải còng xuống...

Đặc biệt là hình ảnh ông băng qua lan can bị bảo vệ bắt được tại chỗ, sau đó phạt tiền 200 tệ kia… tới tận bây giờ, nó vẫn còn nguyên vẹn trước mắt hắn.

Lâm Ân ngẩng đầu, hốc mắt có chút ướt át, trên mặt lộ vẻ hồi ức.

Còn rất nhiều hình ảnh khác nữa, chúng từ bên trong quá khứ, lại không ngừng hiện ra trong đầu hắn tại thời điểm này.

Hắn còn nhớ vẻ mặt kinh ngạc của ba khi thầy giáo cầm hoa tươi tới nhà tỏ lòng thương tiếc ba của hắn chỉ vì lý do vớ vẩn hắn bịa ra để xin được nghỉ học.

Hắn còn nhớ hình ảnh ba mình phải sứt đầu mẻ trán đứng ở bên ngoài chỉ vì hắn đã nhanh tay thó mất tấm thẻ hội viên của ba để một mình đi xem buổi hòa nhạc.

Hắn còn nhớ vẻ mặt kích động của ba khi chứng kiến hắn cải trang thành ba, sau đó lái xe dẫn theo một nhóm cảnh sát giao thông lượn một vòng, còn nhân đó thành công đoạt luôn giải quán quân trong cuộc thi đua xe đường dài...

Từng sự kiện, từng câu chuyện... hết thảy đều thấm đẫm tình thương của ba.

Mà hiện giờ, hắn đã trở về rồi!

...

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Lâm Ân ngồi suy nghĩ miên man hồi lâu, tới cuối cùng hắn cũng mệt mỏi mà ngủ gục xuống. Chuyến hành trình này làm hắn quá mệt mỏi, cần phải tử tế nghỉ ngơi một phen.

Cùng với âm thanh rầm rập nặng nề và những nhịp xóc nảy không ngừng truyền đến, Bạch Dật ngồi phía đối diện cũng ngáp dài một cái, không nhịn được cơn buồn ngủ, mí mắt chỉ chực rơi.

Gã mơ hồ mở to mắt, nhìn nhìn đồng hồ, đã đi được một tiếng, nhưng đương nhiên, vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới có thể đến trạm. Gã lại theo bản năng mà đưa mắt nhìn thoáng qua vị đại ca đang ngủ say phía đối diện, cái miệng ngáp dài, định bụng sẽ ngủ một chút.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc này, đột nhiên Bạch Dật lại vội

vàng mở to hai mắt.

Bởi vì đột nhiên gã nhìn thấy thân thể của đại ca mình vừa lóe sáng lên một cái, hệt như những hình ảnh bị chập chờn trên chiếc TV đã cũ vậy.

Là gã vừa hoa mắt sao?

Bạch Dật ôm theo kinh ngạc vội vàng đưa mắt dừng lại trên người Lâm Ân.

Mà cũng chính tại một khắc này, đột nhiên gã có thể rõ ràng nhìn thấy, thân thể vị đại ca đang ngủ say của mình, lại một lần nữa xuất hiện dấu hiệu lóe sáng tương tự như lúc trước, giống như đang muốn tan biến vào hư không vậy, thậm chí cả người đại ca còn trở nên trong suốt hơn trước kia một chút.

Cảnh tượng này thiếu chút nữa đã dọa cho trái tim Bạch Dật muốn nhảy ra ngoài.

"Đại ca! Xảy ra vấn đề rồi!" Bạch Dật lập tức trở nên rối rắm, gã vội vàng vươn tay tới, dùng sức mà lắc tỉnh Lâm Ân.

"Làm sao vậy?" Lâm Ân ngáp một cái, tỏ vẻ không kiên nhẫn nói.

Bạch Dật run rẩy nói: "Đại ca! Vừa rồi em nhìn thấy thân thể anh… thân thể anh đột nhiên chớp lóe lên một cái, chẳng lẽ thời gian triệu hồi sắp kết thúc rồi?"

Phải biết rằng, loại tình huống này vẫn còn mới mẻ trong tâm trí gã.

Bởi vì ở thời điểm gã sắp rời khỏi thế giới hắc ám, trên thân thể cũng xuất hiện phản ứng cùng loại.

Đó là dấu hiệu cho thấy quá trình triệu hồi sắp chấm dứt rồi!

Nhưng vì sao lại nhanh như vậy?

Mà Lâm Ân cũng lập tức tỉnh táo trở lại, hắn ngồi bật dậy, theo bản năng vội vàng đưa mắt nhìn xuống hai tay của mình.

Ào ào —— Trong nháy mắt, như thể hình ảnh trên phim điện ảnh bị nhiễu sóng vậy, đúng là thân thể hắn vừa mơ hồ xuất hiện một chút hỗn loạn nho nhỏ.

Trái tim Lâm Ân lập tức trở nên lạnh toát như rơi xuống đầm băng.

Vẻ mặt ngưng trọng lên, hắn vội vàng mở ra giao diện hệ thống của mình.

Ngay sau đó, hắn lại nhìn thấy phía trên giao diện của mình có xuất hiện một cái thông báo đếm ngược thời gian.

【 đếm ngược thời gian trở về: 11 phút 03 giây. 】

Ông —— con ngươi trong mắt Lâm Ân lập tức co rụt lại.

Thời gian triệu hồi sắp hết rồi sao?

Hắn vội vàng đưa mắt nhìn về phía Huyết Oa Oa đang ngáy o o bên cạnh mình, lập tức gọi cô bé tỉnh lại, gấp gáp hỏi: "Nghi thức triệu hồi của anh chỉ có thể kéo dài trong khoảng thời gian ngắn vậy sao?"

Huyết Oa Oa ngẩn ra. Theo bản năng, cô bé đưa mắt nhìn xuống thân thể hắn, cũng nhanh chóng phát hiện điểm dị thường kia, cái miệng có chút ngạc nhiên hỏi: "Là thời gian sắp tới rồi ư? Thì lúc trước em có nói với anh rồi đó, thời gian triệu hồi dài nhất có thể vượt quá hai ngày, nhưng ít nhất chỉ được mấy tiếng đồng hồ thôi. Đại ca ca anh mạnh như vậy, nửa ngày đã là rất dài rồi đó."

Lâm Ân nhíu mày, lập tức ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn cái đồng hồ.

Còn hơn nửa tiếng nữa tàu mới đến trạm, nếu hắn còn tiếp tục chờ đợi ở đây, khẳng định là thời gian đã không kịp rồi.

"Có cách nào để kéo dài thời gian triệu hồi hay không?" Lâm Ân nhíu mày hỏi.

Huyết Oa Oa lắc lắc đầu, nói: "Không có, chúng ta ở thế giới này chỉ là vật triệu hồi, quyền chủ động vốn không nằm trên tay chúng ta, muốn kéo dài thời gian triệu hồi, chỉ có thể bắt tay vào sửa đổi pháp trận triệu hồi, mà điều này lại được quyết định bởi người triệu hồi."

Lâm Ân gắt gao nắm chặt hai tay vào cùng một chỗ.

Sở dĩ hắn phải gấp gáp chạy đến đây như vậy, cũng vì kiêng kị điểm hạn chế của thời gian triệu hồi.

Nhưng vì sao hết lần này tới lần khác thời gian triệu hồi lại kết thúc đúng vào lúc này chứ?

Rõ ràng chỉ một thoáng nữa thôi là hắn sẽ về đến nhà…

Rõ ràng chỉ một thoáng nữa thôi là hắn có thể liếc mắt nhìn thấy cha mẹ của mình một cái.

Không được!

Giờ khắc này, đột nhiên Lâm Ân ngẩng đầu, nắm chặt hai tay.

Nếu cứ ở lại chỗ này chờ đợi xe lửa đến trạm sẽ muộn mất.

Còn có mười phút cuối cùng thôi, nếu hắn tự mình chạy qua bên đó, hắn là vẫn còn cơ hội được gặp cha mẹ một lần.

Chương 494: Bất Chấp Tất Cả!!!

Trong nháy mắt kia, đột nhiên Lâm Ân đứng dậy, một quyền đánh nát cửa kính tàu.

Oanh!

Cùng với âm thanh thủy tinh vỡ toang, toàn bộ những hành khách trên tàu đều đổ dồn ánh mắt về phía này, vẻ mặt kinh ngạc không ngớt, hiển nhiên bọn họ còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Bạch Dật quá sợ hãi nói: "Đại ca! Anh muốn làm gì?"

Lâm Ân đạp một cước lên cửa kính tàu, ánh mắt ngưng trọng nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ, bàn tay ấn chiếc mũ phớt cao xuống, thấp giọng nói: "Không cần biết như thế nào anh cũng phải qua đó nhìn xem, kể cả khi chỉ đủ thời gian liếc mắt nhìn một cái cũng được, bởi vì anh cũng thực sự không biết lần tiếp theo mình được triệu hồi đến đây là khi nào. Thật có lỗi Bạch Dật, anh muốn đi trước một bước, cám ơn cậu đã đi theo tới tận nơi này để giúp anh."

"Hi vọng chúng ta còn có cơ hội gặp lại."

Trong nháy mắt sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của toàn bộ những hành khách trên tàu, Lâm Ân ấn chiếc mũ phớt cao của mình xuống, ngẩng đầu, trực tiếp nhảy khỏi cửa kính ngay khi đoàn tàu đang chạy.

"Đại ca!" Bạch Dật hứng chịu cơn cuồng phong vừa ập đến từ ngoài cửa sổ, kinh hãi lao thẳng về phía trước.

Những hành khách trên đoàn tàu cũng đứng bật lên, sắc mặt

tái nhợt nhìn chằm chằm vào cảnh tượng kia.

"Mau! Mau nói cho nhân viên tàu! Có người nhảy xuống dưới!" Những người chung quanh hốt hoảng vô cùng.

Bởi vì hiện tại chính là giai đoạn đoàn tàu tăng tốc, nếu từ nơi này nhảy xuống, lại bị cuốn vào bánh ray bên dưới kia, thì gần như không có khả năng sống sót nữa.

Nhưng ngay tại thời điểm những hành khách trên tàu mang theo sắc mặt tái nhợt, cố gắng đưa mắt nhìn về nơi xa, muốn tìm kiếm bóng dáng của cậu thiếu niên vừa làm chuyện dại dột nọ…

"Hoa lạp lạp" —— Trong nháy mắt sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của những hàng khách kia, một nhánh xúc tu trực tiếp nổ bắn ra, bám thẳng vào mặt ngoài của đoàn tàu.

Rồi dưới sức kéo mạnh mẽ của đoàn tàu đang tăng tốc, nhánh xúc tu nọ bị kéo căng ra, bóng dáng tối đen của Lâm Ân cũng nhanh chóng bắn ra ngoài như một viên đạn.

Cuồng phong nhảy múa bên người.

Bóng dáng của hắn giống như một tia chớp xẹt qua ánh mắt của mỗi một vị hành khách trên tàu.

Thậm chí mọi người còn có thể nhìn thấy gương mặt với góc cạnh rõ ràng như đao tước mang đầy vẻ ngưng trọng bên dưới bộ trường bào đang bay múa kia, cũng nhìn thấy con ngươi tối đen bên dưới mái tóc của hắn.

Và vũ điệu của những nhánh xúc tu kia!

"Kia... Kia rốt cuộc là..." Sắc mặt cả đám người trực tiếp chuyển thành một mảnh tái nhợt.

Mà cũng chính ngay sau đó, Lâm Ân lại xoay người nhảy lên

đỉnh đoàn tàu đang chạy.

Vẻ mặt hắn vô cùng chuyên chú, từng nhánh xúc tu nổ bắn ra ngoài, không ngừng bám dính lên bề mặt đoàn tàu, lợi dụng sức kéo thật lớn kia, lần lượt đưa hắn lao nhanh về phía trước.

Hắn đã gia tăng tốc độ của bản thân đến mức cực hạn mà mình có thể thừa nhận được rồi.

Chịu ảnh hưởng bởi sức kéo thật lớn ấy, hắn đã nhanh chóng vượt qua đầu tàu, lại lợi dụng từng hàng cột điện ở hai bên đường sắt, hắn trực tiếp thay đổi trang bị Dạ Y, mở ra kỹ năng trên đôi giày của mình, và dùng tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía trước.

Không cần biết sẽ như thế nào!

Chỉ cần cho ta liếc mắt nhìn một cái thôi cũng được!

Dù một cái thôi, đã đủ lắm rồi!

Khuôn mặt cha mẹ không ngừng xuất hiện bên trong con ngươi của hắn…

Từng kỉ niệm trong suốt mười mấy năm qua lại như một cuốn phim, chậm rãi chiếu lên…

Bắt đầu từ khi hắn bị rơi vào thế giới hắc ám, dần dần quay ngược về quá khứ, không ngừng nhớ nhung, không ngừng hoài niệm…

Hắn cố gắng ép chính mình phải thích ứng với hoàn cảnh khủng bố kia, hắn cố gắng bắt bản thân phải hòa nhập với phương thức sinh tồn của lũ ác quỷ ấy, nhưng không cần biết quen thuộc bao nhiêu, nơi đó vẫn không phải là nhà của hắn!

Cho nên không một lúc nào, hắn không nghĩ đến cha mẹ mình...

Ở thời điểm rời đi, hắn mới mười năm tuổi...

Một lãng tử đi xa.

Một hoàn cảnh lạ lẫm.

Không một lúc nào trong lòng hắn không đau đáu với ước muốn được quay trở về quê hương.

Trở về quê hương!

Gần như Lâm Ân đã kéo căng tốc độ của mình đến cực hạn.

Hắn băng ra bên ngoài đường ray xe lửa, nhảy xuống một con đường quốc lộ gần đó, lại nặng nề hạ mình xuống một chiếc xe tải, sau đó đi theo dòng xe cộ dày đặc kia, không ngừng nhảy vọt lên, liên tục thay đổi lần lượt từng chiếc xe tải trước mặt.

Hắn cắn răng, vung vẩy toàn bộ những xúc tu trên người mình, khiến cho hắn ở thời điểm hiện tại, gần như đã biến thành một con quái vật rồi.

Hắn có thể nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của nhóm người đang ngồi trong xe khi bọn họ thoáng nhìn thấy hắn, cũng biết dáng vẻ hiện tại của mình sẽ mang đến cho bọn họ nỗi khủng hoảng lớn đến mức nào…

Nhưng rất tiếc, hắn thực sự không còn tâm trí đâu mà quan tâm đến bọn họ nữa.

Mười phút!

Tám phút!

Năm phút đồng hồ!

Khi còn lại ba phút cuối cùng, hắn đã trông thấy cổng chào của huyện thành nọ.

Ánh mắt trở nên nôn nóng.

Hắn vội vàng thu những nhánh xúc tu trên người mình xuống, cắn răng một cái, dùng tốc độ cực nhanh, chạy thẳng vào tòa thành thị trước mặt kia.

Dùng sức mà chạy, càng chạy càng nhanh.

Xuyên qua đám người rộn ràng nhốn nháo, xuyên qua ngã tư đường ngựa xe như nước.

Tới lúc này, biên độ nhấp nháy của cơ thể hắn cũng càng lúc càng nhanh hơn! Càng lúc càng gấp gáp.

Nhưng sắp đến rồi!

Càng ngày càng gần hơn!

Hắn đã trông thấy con đường quen thuộc trước mắt, đã trông thấy biển báo giao thông quen thuộc, đã gặp được khung cảnh vốn chỉ xuất hiện trong những giấc mơ...

Cố hương.

Ba ba!

Hắn cắn răng, hai mắt đã biến thành một mảnh đỏ bừng, thân thể không ngừng chớp lóe, rời rạc, khiến cho hắn có thể rõ ràng cảm nhận được lời kêu gọi đến từ địa ngục.

Đó là hắc ám triệu hồi, là điềm xấu muốn kéo ác quỷ tiến vào địa ngục!

Không cần biết như thế nào... Không cần biết sẽ ra sao...

Nhất định phải...

Hắn dùng lực mà băng qua lan can, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn

chằm chằm vào con đường đang càng ngày càng gần trước mặt.

Mẹ!

Oanh —— Nhưng một khắc kia, hắn nghe được bên tai truyền đến tiếng gió rít gào, cũng nghe được tiếng phanh khẩn cấp và tiếng còi xe chói tai, thậm chí còn nghe được tiếng hét hoảng sợ truyền đến từ phía sau lưng mình.

Một vòi máu màu đỏ tươi văng ra giữa không trung, con ngươi hắn thoáng nở to ra, thân thể giống như một con diều đứt dây, vương đầy máu, nặng nề bị chiếc xe từ phía sau chồm tới, đánh bay ra ngoài hơn mười mét, để lại một đường máu thật dài trên mặt đường.

Chương 495: Mẹ!

Tiếng xe phanh gấp lại vang lên.

Người lái chiếc xe buýt trường học với sắc mặt tái nhợt, đang chết lặng ngồi trên ghế lái, đưa ánh mắt run rẩy nhìn về phía thiếu niên vừa bị đánh bay ra ngoài kia.

Xảy ra tai nạn xe cộ!

Xảy ra tai nạn xe cộ rồi!

Cánh cửa bên ngoài chiếc xe buýt trường học kia khẩn cấp mở ra, một đám học sinh trung học run rẩy chạy ào xuống dưới.

Mười mấy học sinh lập tức chạy thẳng về phía bóng người đang nằm trong vũng máu đằng kia.

"Mau! Mau gọi xe cứu thương!"

"Cậu ấy đột nhiên xông ra, đây thực sự không phải lỗi của tôi mà!"

"Hiện giờ không phải thời điểm cân nhắc mấy chuyện này, mau gọi 120, mau lên!"

Âm thanh ồn ào, tiếng người vội vã.

Nhưng bọn họ chỉ là một nhóm học sinh trung học, đã bao giờ trông thấy cảnh tượng máu chảy đầm đìa trước mắt đâu, cả đám đã bắt đầu rơi vào hỗn loạn rồi.

Mà đúng vào lúc này, giữa đám người chợt truyền đến một giọng nói của con gái: "Tôi từng học một khóa hộ lý điều trị. Mọi

người không nên đụng vào người cậu ấy, bằng không rất có khả năng sẽ tạo thành thương tổn lần thứ hai."

"Hãy giao cho tôi đi."

Rất nhanh sau đó, một cô bé tóc dài mặc đồng phục, đã đi tới, đẩy đám người trước mặt mình ra, tới ngồi xổm bên người Lâm Ân, hình ảnh phản chiếu bên trong con ngươi màu đen ấy chính là cậu thiếu niên đang nằm trong vũng máu kia.

Cô bé vươn tay chạm vào gương mặt của thiếu niên nọ.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi bàn tay chạm vào, giống như thân thể mình đã bị một luồng điện lưu đánh trúng, khiến cho con ngươi của cô bé đột nhiên nở to ra, vô số hình ảnh xa lạ nhanh chóng xâm chiếm, một mực chuyển động trong đầu.

Giống như… đây là một loại cảm ứng khó có thể nói rõ thành lời.

Mà cũng chính tại một khắc kia, “Ba” ——Một bàn tay máu chảy đầm đìa trực tiếp túm lấy cổ tay cô bé vừa chạm vào gò má thiếu niên nọ.

Cả đám người xung quanh lập tức lộ vẻ mặt tái nhợt, không khỏi lui về phía sau một bước.

Hắn còn sống!

Hóa ra hắn vẫn còn sống!

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của thiếu nữ kia, Lâm Ân vốn đang nằm giữa vũng máu, lại chậm rãi vặn vẹo chống tay đứng lên.

Sau đó, hắn quay đầu qua, hình ảnh phản chiếu bên trong con ngươi của thiếu nữ nọ cũng xuất hiện gương mặt với biểu cảm

đầy nặng nề và đầm đìa máu của hắn.

Một khắc kia, cô bé ấy kinh ngạc, đôi môi khẽ run rẩy, tựa như muốn nói điều gì đó, lại một câu cũng nói không nên lời.

Cuồng phong gào thét thổi bay mái tóc của cô.

Cô bé đã nhìn rõ khuôn mặt ấy, cũng nhìn rõ ràng đôi con ngươi tối đen như đêm mùa đông kia.

Bọn họ... Lại giống nhau đến thần kỳ...

Nhưng giữa hai người hoàn toàn không có lấy một chút đối thoại hay trao đổi nào.

Dường như trong mắt hắn đang ẩn chứa một loại chấp niệm nào đó nhất định phải hoàn thành, bởi vì thậm chí hắn còn không thèm liếc mắt nhìn đám người chung quanh lấy một cái, ngay sau đó đã vội vàng đứng dậy từ giữa vũng máu kia, toàn thân vặn vẹo.

Hắn ngẩng đầu, lại một mực chạy thẳng về con đường phía trước.

Dù đã bị xe đụng bắn xa hơn mười mét…

Dù trên người chảy nhiều máu như vậy…

Nhưng hắn lại tỏ vẻ thản nhiên, giống như không có bất cứ chuyện gì xảy ra cả, giống như thân thể hắn vốn là bất tử vậy.

Nhóm người chung quanh với sắc mặt tái nhợt, vội vàng nhường đường cho hắn, thiếu nữ kia vẫn kinh ngạc dõi mắt nhìn theo bóng dáng đang không ngừng chạy về phía trước của đối phương, mà phương hướng kia chính là con đường quen thuộc cô bé đã sống suốt mười bảy năm qua.

Phía cuối con đường ấy... chính là nhà của cô bé.

"Lâm Anh... Hình như người kia rất giống..." Cô bé kia kinh ngạc nói: "Rất giống bạn..."

...

Không ngừng chạy tới! Không ngừng lao đi!

Miệng vết thương trên thân thể đang không ngừng khép lại, máu tươi nhuộm đỏ hai mắt, tầm mắt mơ hồ.

Tuy hắn vẫn có thể nhìn thấy căn nhàn quen thuộc nằm phía cuối con đường kia… cực kỳ rõ ràng, nhưng thân thể hắn lại càng ngày càng chớp lóe kịch liệt, giống như bất cứ lúc nào, hắn cũng phải hoàn toàn biến mất ở thế giới này vậy.

Chỉ còn mười giây đồng hồ cuối cùng!

Thậm chí hắn còn có thể nghe được tiếng vọng thật vang truyền đến vào thời điểm bàn chân hắn chạm xuống đất…

Còn có thể nhìn thấy thế giới trước mắt đang không ngừng bị vặn vẹo…

Cùng với tiếng nỉ non thì thầm mang theo lời kêu gọi gấp gáp một mực truyền đến bên tai…

Hắn gần như đã cắn vỡ hàm răng, máu tươi nhuộm dần hai mắt.

Chỉ cần cho ta liếc mắt nhìn bọn họ một cái thôi cũng được!

Bởi vì ta cũng không biết, sau lần này bị rơi xuống dưới địa ngục kia thì phải đến khi nào, ta mới có thể một lần nữa quay lại!

Không cần biết như thế nào...

Không cần biết phải trả giá ra sao, ta cũng muốn...

Rốt cuộc, ngay tại khoảnh khắc cuối cùng, Lâm Ân đã trông thấy bóng dáng quen thuộc đang chăm sóc bồn hoa ngoài sân, trông thấy lọn tóc mai đã xuất hiện vài sợi bạc của bà, cũng trông thấy gương mặt với vài nếp nhăn quen thuộc…

Khoảnh khắc ấy, hốc mắt Lâm Ân trực tiếp biến thành một mảnh đỏ bừng.

Vào giây phút này, cảm tình vốn bị dồn nén trong ngực suốt hai năm qua lập tức bùng lên, như nước lũ tràn bờ, phá toang con đê.

Hắn dùng lực mở miệng, lại dồn hết sức mốn hô lên một chữ kia, nhưng khi tới bên miệng, âm thanh bị đè nén xuống, chỉ còn lại tiếng nói khàn khàn.

Mẹ!

Mẹ!

Mẹ ơi!

Trên mặt nước mắt giàn giụa, hắn dùng hết toàn lực chạy về phía trước, khoảng cách giữa hắn và bóng người kia cũng càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Bóng dáng mà hắn vẫn một mực tưởng niệm, người thân nhất mà trong lòng hắn luôn cảm thấy có lỗi trong suốt hai năm qua…

Tuy hắn biết đây là thế giới song song, mà không phải địa cầu của hắn, nhưng hắn thực sự không thể kiềm chế nỗi khát khao muốn chạy thẳng đến trước mặt bà ấy...

Dù có bị đối phương coi là một kẻ xa lạ dở hơi, rồi trực tiếp đuổi đi cũng chẳng sao!

Dù có bị đối phương coi là một tên khốn nạn thích đùa dai, rồi

đánh cho một trận cũng được!

Hắn thật sự rất muốn gọi một tiếng kia...

Nhưng ngay tại khoảnh khắc này, thời gian đếm ngược tới lúc triệu hồi trở về đã kết thúc.

Hắn lập tức cảm nhận được mệnh lệnh triệu hồi đến từ vực sâu kia.

Vào giờ phút này, đột nhiên vùng không gian ở ngay sau lưng hắn chợt nứt ra một khe hở tối đen, lực hút mạnh mẽ bên trong đã ngăn chặn, không cho hắn tiếp tục tiến về phía trước nữa.

Chương 496: Có Lẽ Bà Nghe Nhầm Rồi!!!

Hắn trông thấy từng sợi xiềng xích hư vô không ngừng "Rào rào rào" xuất hiện từ bên trong vực sâu tối đen kia, bắn thẳng ra ngoài, sau đó gắt gao trói chặt lấy hắn, giống như bọn chúng có thể cảm nhận được ý niệm kháng cự, không muốn trở về của hắn.

Đó chính là hành động cưỡng chế triệu hồi của thế giới hắc ám đối với hắn

Thân thể bị trói của hắn nặng nề rơi xuống đất, trong khi kẽ nứt phía sau càng không ngừng lôi kéo hắn, túm xuống dưới địa ngục, hung hăng muốn triệu hồi hắn quay về thế giới hắc ám dưới kia.

Hai mắt Lâm Ân chuyển thành màu huyết hồng, hắn chỉ có thể dùng toàn bộ khí lực của bản thân, để không ngừng tiến về phía trước, gần như ngón tay hắn đã cắm thẳng xuống sàn xi măng cứng rắn bên dưới rồi.

Hắn dùng lực muốn mở miệng, muốn la lên.

Tại khoảnh khắc này, rõ ràng bóng dáng quen thuộc mà điềm tĩnh kia chỉ cách hắn hơn một trăm mét, nhưng lại là … gần trong gang tấc, xa tận chân trời.

"Mẹ..."

Hắn rơi lệ, âm thanh khàn đặc, cố nén để không bật ra bên ngoài.

Vào giờ khắc này, toàn bộ thân thể hắn đều mất đi khống chế,

từng nhánh xúc tu khổng lồ bắt đầu điên cuồng mà phun ra từ bên ngoài thân thể, sau đó dùng sức mà cắm xuống mặt đất cứng rắn kia.

Hết thảy mọi nỗi lực chỉ để kéo dài khoảnh khắc này thêm một chút, chỉ để bản thân được dừng lại thêm một lát, chỉ để chính mình được ngắm nhìn bóng dáng kia nhiều hơn một cái mà thôi!

Dù mẹ không hề quen hắn…

Dù mẹ không hề nhớ hắn…

Dù mẹ hoàn toàn không biết hắn là ai…

Hắn cũng... Hắn cũng...

"Mẹ!"

Tới một khắc cuối cùng kia, Lâm Ân chợt bùng nổ. Hắn hướng đôi mắt đẫm lệ, cất giọng khàn khàn, một tiếng “Mẹ” không thể kiềm chế được nữa, đã bật ra từ cuống họng.

Âm thanh như muốn vỡ vụn kia không ngừng quanh quẩn trên đường, giống như một tiếng vọng mang theo khao khát kéo dài không thôi, khiến cho vô số những con chim phải hoảng hốt mà bay lên trời cao.

Âm thanh ấy quanh quẩn thật lâu, giống như đã gom toàn bộ những nhớ nhung chất chứa trong lòng suốt hai năm qua, mang theo cả thổn thức và nước mắt, cuối cùng cũng có thể bật ra ngoài!

Tới cuối cùng, bóng người đang đứng giữa sân kia cũng run lên, khiến bà ấy kinh ngạc ngẩng đầu. Vừa rồi, bà đã nghe được tiếng kêu gọi gần như muốn gào thét vừa truyền đến từ sau lưng mình.

Một cơn gió nhẹ vù vù thổi bay mấy sợi tóc bạc trên đỉnh đầu bà.

Ngay sau đó, bà lại theo bản năng mà quay người, nhìn về phía con đường bên ngoài.

Nhưng chỉ còn lại một tiếng chim hót thất thanh.

Phía trên con đường vắng vẻ trước nhà không có một thứ gì cả, toàn bộ đều lạnh lùng, trống rỗng. Dường như một tiếng kêu gọi giống như đang gào thét vừa rồi chỉ là ảo giác do bà tự mình nghĩ ra thôi.

Nhưng không biết vì sao, bà vẫn kinh ngạc đưa mắt nhìn con đường lạnh lùng phía sau lưng mình, đột nhiên trong lòng lại có chút trống trải mà quạnh quẽ, tựa như bản thân vừa vứt bỏ, hay đã mất đi, hoặc đã không còn một cái gì đó rồi...

"Mẹ con bé, bà làm sao vậy?" Bỗng nhiên từ cửa phòng lại truyền đến một giọng nói già nua.

Người phụ nữ nọ quay đầu, nhìn về phía chồng mình, có chút thất thần mà lắc lắc đầu, nói: "Hình như vừa rồi tôi có nghe được một giọng nói của ai đó, gọi tôi là mẹ, nhưng quay ra lại không thấy người…"

"Là Anh Nhi ư?"

"Không phải, là giọng nói của một cậu bé."

"Vậy hẳn là bà nghe lầm rồi, nhà chúng ta chỉ có một đứa con gái bảo bối thôi mà."

Người phụ nữ kia khẽ mỉm cười, vén vén mấy sợi tóc bạc bên tai, nói: "Có lẽ vậy."

...

Sân bay.

"Xảy ra chuyện lớn rồi! Duẫn Cầm trưởng quan! Cô mau nhìn đi! Tin tức này đã lan truyền khắp mạng xã hội rồi! Có người quay được bóng dáng của Lâm Ân tiên sinh trên tàu hỏa và đường quốc lộ! Hiện tại dư luận đang bùng nổ ghê lắm, sắp không khống chế được nữa rồi!"

Đám người Duẫn Cầm vừa đáp xuống phi cơ, đã lập tức nhận được điện thoại từ tổng cục siêu nhiên.

"Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?" Duẫn Cầm chấn động hỏi.

"Trưởng quan tự cô mở mạng xã hội lên mà xem! Hiện giờ, toàn bộ các diễn đàn đều đang thảo luận về chuyện này, bên trên còn có rất nhiều video nữa!"

Duẫn Cầm lập tức thở hổn hển mà cúp điện thoại, rồi vội vàng mở một diễn đàn lên xem.

Ngay sau đó, trước mắt cô hiện ra hàng loạt những chủ đề hot trên các diễn đàn, mà gần như toàn bộ chúng đều có một nội dung na ná như nhau 【 thiếu niên mặc áo đen 】【 quái vật xúc tu 】【 yêu ma quỷ quái 】【 người biến dị 】.

Cô lập tức tìm một video có độ hot cao nhất trên diễn đàn.

Đoạn video này được trích từ một chiếc camera hành trình trên xe, nó quay cảnh một con đường quốc lộ, mà nhân vật chính xuất hiện trong khung hình kia chính là một thiếu niên mặc áo đen, đội mũ phớt cao, động tác của hắn nhanh nhẹn như báo săn, từng nhánh xúc tu trực tiếp phun ra từ sau lưng hắn, sau đó lại dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi mà chảy mà di chuyển từ chiếc xe này đến chiếc xe khác.

Loại hành động thần tốc như vậy, tuyệt đối không phải chuyện mà một nhân loại bình thường có thể làm được.

Cô ấy hoảng hốt, vội vàng lướt qua những đoạn video khác.

Có khung cảnh bên ngoài xe lửa, có khung cảnh ở khu thành thị, nhưng toàn bộ đều là xúc tu và áo bào đen, gần như đó đã trở thành biểu tượng của hắn rồi!

Đại não Duẫn Cầm vừa "Ông" một tiếng nổ tung ra.

Chiếc điện thoại trên tay cô rơi xuống đất.

Bởi vì chuyện cô lo lắng nhất… cuối cùng vẫn xảy ra.

Lâm Ân đã bại lộ hình thái chân chính của mình ở trước mặt công chúng, cũng như bại lộ ra dấu hiệu tai họa đến từ địa ngục mà những nhân loại bình thường không hề biết tới.

"Lập tức... Lập tức thông báo cho các ban ngành có liên quan, nhanh chóng niêm phong và khống chế toàn bộ những đoạn video này, cũng lập tức dập tin tức này xuống, không cho nó tiếp tục lan tràn thêm nữa. Sau đó, để cho nhóm người nổi tiếng có tích xanh kia lên tiếng bác bỏ tin đồn này, không cần biết là hình ảnh trên phim, hình ảnh trên game, video hư cấu, ảnh photoshop… lấy cớ là gì cũng được, tuyệt đối không để chuyện này tiếp tục lên men thêm!"

"Được trưởng quan, chúng tôi đã phái người đi làm rồi!"

Duẫn Cầm hít sâu một hơi.

Cô biết, dù trong lòng Lâm Ân vẫn luôn cho rằng hắn là một nhân loại, nhưng trên thực tế, hắn đã sớm trở thành một tồn tại... Hoàn toàn xa lạ... với xã hội này rồi!

Chương 497: Thần Giáo Huyết Nhục Và Thần Giáo Cơ Giới!!!

Nhà ga.

Bạch Dật trừng lớn hai mắt, hai tay ôm lấy người, đang run rẩy ngồi trên hàng ghế sau của một chiếc xe vừa gọi.

Mà ở bên cạnh gã, Huyết Oa Oa đang dùng ánh mắt hưng phấn vô cùng nhìn chằm chằm vào gã, đầu lưỡi thật dài không ngừng "Sạt sạt sạt…" lướt qua, để lại từng dấu vết đói khát trên người gã.

"Cô bé, cô sẽ không... Sẽ không muốn ăn tôi chứ?"

Huyết Oa Oa cười hì hì, khẽ liếm khóe miệng, chiếc chuông đồng dưới mắt cá chân lập tức "Đinh đinh đinh" vang lên, cái miệng nhỏ nhắn thản nhiên nói: "Bác sĩ vô lương đã đi mất rồi. Hì hì hi, đại ca ca à, Oa Oa thật sự đói lắm rồi, nếu không anh cho Oa Oa cắn một miếng đi? Cứ yên tâm, chỉ một miếng nhỏ thôi mà~"

Bạch Dật hoảng sợ vội vàng ôm lấy đầu mình, rồi không dám nhìn thẳng vào con ác linh trước mặt nữa, gã hoảng hốt chuyển mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cả người như muốn sụp đổ luôn rồi.

Đại ca ơi, sao anh đi vội vàng nhu vậy? Anh để con ác quỷ này ở lại bên người tiểu đệ, tiểu đệ thật sự… không có một chút cảm giác an toàn nào đâu!

"Đại ca!"

...

Thành Hắc Dạ, thế giới hắc ám.

Trong căn phòng đầy máu đen, Lâm Ân đang im lặng, bó gối ngồi dưới đất, đột nhiên hắn ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Một mảnh bầu trời tối đen lập tức ánh vào đôi mắt hắn, màu máu dữ tợn cũng nhanh chóng lấp kín con ngươi.

Hắn biết.

Hắn vừa một lần nữa bị kéo trở về thế giới hắc ám này rồi.

Kéo trở về địa ngục.

Trái Trái lo lắng mà nâng tay lên, nhìn Lâm Ân nói: "Đầu, ngươi đang thương tâm ư?"

Cô bé lại vươn tay xoa xoa đầu Lâm Ân, muốn an ủi hắn.

Lâm Ân ngẩng đầu, cười khổ một tiếng, rồi kẹp chặt cô bé ấy lại, nói: "Dường như cũng có một chút... Nhưng nhìn cũng được nhìn rồi, cái chính là … nơi đó vốn không phải thế giới của ta, chỉ là một thế giới song song thôi, bọn họ cũng có cuộc sống của chính mình, ta xuất hiện… ngược lại là đang quấy rầy bọn họ."

Nói đến đây, hắn lại im lặng. Hắn biết, lúc ấy mình đã quá mức kích động rồi. Nhưng nếu thật sự bắt bản thân phải đè nén cảm xúc xuống, hắn hiểu… có lẽ mình rất khó mà làm như vậy được.

Đặc biệt là khi biết, ở trên thế giới kia, ở trên thế giới mang tên là Lam tinh ấy, cũng có ba mẹ của hắn tồn tại, hắn thực sự không nhịn được mà suy nghĩ rằng... bọn họ chính là cha mẹ ở thế giới của hắn...

Hắn thực sự không thể tưởng tượng được, trong hai năm mình mất tích này, cha mẹ đã già đi bao nhiêu rồi...

Hắn xoa xoa hốc mắt của mình, trên mặt lại một lần nữa lộ ra nụ cười mỉm bình thản của thiếu niên.

Sau đó, hắn vỗ vỗ mông mình, đứng lên.

"Cứ như vậy đi, dù bản thân phải ở bên trong thế giới hắc ám này, ta cũng muốn cố gắng mà sống sót, có lẽ đến một ngày nào đó, ta lại có thể chân chính quay về quê hương."

"Có thể chân chính mà trở lại thế giới thuộc về ta kia."

Hắn xoay người, mang theo nụ cười bình thản, sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng.

Bởi vì mặc kệ nói như thế nào thì ít nhất là hắn vẫn còn có hy vọng.

Chỉ mong rằng, cái ngày mà hắn hy vọng kia… sẽ đến sớm một chút.

Gió nhẹ vù vù thổi từ bên ngoài cửa sổ tiến vào, vén lên một mảnh lụa mỏng.

Chỉ là trong mơ hồ, dường như có một âm vang trầm thấp, lặng yên không một tiếng động, trôi đi bên tai Lâm Ân.

【 đinh! Độ phục hồi của ngươi 5%】

...

Nửa giờ sau, bên trong một gian đại sảnh hắc ám mà trống trải nằm dưới lòng đất của thành Hắc Dạ.

"Chuyện này ta đã biết, ta vẫn một mực chú ý tới tình huống của ngươi. Cho nên tối hôm qua, ta cũng cảm nhận được dao động triệu hồi ấy. Nói cách khác, ngươi đã đi một chuyến đến thế giới trước kia của Bạch Dạ?"

Vị thiên sứ đang bị xiềng xích trói chặt kia ngẩng đầu, bên trong đôi mắt phản chiếu gương mặt của Lâm Ân đang ngồi phía đối diện.

Lại nói, từ sau khi Lâm Ân lại một lần nữa bị kéo vào thế giới này, hắn lập tức đi đến nơi đây, bởi vì trong lòng hắn đang có rất nhiều vấn đề cần được chủ mẫu chỉ điểm và chứng thực.

"Đúng vậy thưa chủ mẫu." Lâm Ân xoa xoa huyệt Thái Dương, nghiêm túc nói: "Là một người anh em của tôi đã triệu hồi tôi qua bên đó, bọn họ bị một tổ chức có tên là thần giáo Huyết Nhục công kích, mà có vẻ như vị Tà Thần đang được tổ chức nọ thờ phụng cũng là một tồn tại thuộc về thế giới hắc ám."

"Bọn họ gọi đối phương là【 huyết nhục chi phối giả 】."

Ở thời điểm, thiên sứ bị trói nghe cái tên nọ phát ra từ trong miệng Lâm Ân, trong hai mắt bà lập tức tản ra một mảnh hào quang màu vàng.

Nhưng vẻ mặt của bà cũng chẳng lộ ra vẻ ngoài ý muốn quá mức.

"Đúng là ta có biết một chút."

"Trên thực tế, trong vài chục năm gần đây, Bạch Dạ vẫn luôn đi khắp nơi trên thế giới hắc ám, điều tra tung tích của tên Tà Thần nọ, bởi vì chuyện lúc trước khiến hắn vô cùng thống hận tên Tà Thần nọ cùng với đám thân thuộc của đối phương."

Lâm Ân gật đầu, tỏ vẻ mình hiểu được.

Bởi vì thông qua kịch bản khảo nghiệm ngày ấy, hắn đã biết, Bạch Dạ chính là Uông Đào, cũng là người của Lam tinh, chỉ là ông ấy rơi vào thế giới này sớm hơn Bạch Dật một chút mà thôi.

Hơn nữa, Lâm Ân cũng trông thấy mấy chữ【 huyết nhục chi

phối giả 】nọ xuất hiện trên cuốn bút ký của mẹ Bạch Dạ.

Thật hiển nhiên, từ trước khi Bạch Dật bị hiến tế, tồn tại tà ác này đã thẩm thấu vào bên trong thế giới kia từ rất lâu rồi.

Lâm Ân dò hỏi: "Chủ mẫu, rốt cuộc tên huyết nhục chi phối giả kia là một tồn tại như thế nào?"

Thiên sứ bị trói chậm rãi nói: "Ta biết được không nhiều về hắn. Nhưng căn cứ vào những tin tức ta nắm giữ, thì có vẻ như, hắn vốn được sinh ra bên trong thế giới hắc ám này, và hiện giờ, đã trở thành tồn tại đồng cấp với ta rồi."

"Ngươi nói ngươi gặp được thần giáo Huyết Nhục ở Lam tinh, điều này nói lên rằng, thế lực của hắn đã thẩm thấu vào bên trong thế giới kia khá lâu rồi, thậm chí còn xây dựng nên quy mô ban đầu nữa, bởi vì thần giáo Huyết Nhục cũng là một thế lực khổng lồ tồn tại ở nơi này."

Nghe đến đây, trong lòng Lâm Ân khẽ động nhưng hắn vẫn không nói gì.

Thiên sứ bị trói tiếp tục nói: "Mà nếu nói đến thần giáo Huyết Nhục, thì không thể không đề cập tới một giáo phái khác, một mực đối chọi gay gắt với bọn họ, thần giáo Cơ Giới."

Chương 498: Tử Địch Không Chết Không Ngừng!!!

Lâm Ân kinh dị nói: "Thần giáo Cơ Giới? Là tổ chức cùng loại với hiệp hội Ma Nhân trước kia sao?"

Bởi vì ở thời điểm hắn xâm nhập vào đại bản doanh của hiệp hội Ma Nhân, cũng trông thấy bọn họ vận dụng rất nhiều máy móc.

Đó là chưa kể, thầy của hắn chính là nguyên lão của hiệp hội Ma Nhân.

Thiên sứ bị trói lắc lắc đầu, cánh môi khép mở, bình thản nói: "Không, nếu nói thần giáo Huyết Nhục là tổ chức cực đoan cho rằng huyết nhục là tối thượng, thì thần giáo Cơ Giới chính là tổ chức cực đoan cho rằng máy móc là tối thượng, cũng như cực đoan về tuân thủ trật tự, bất cứ sinh vật nào muốn gia nhập vào tổ chức kia, đều phải hoàn toàn vứt bỏ thân thể máu thịt, hoàn toàn biến đổi chính mình thành kết cấu máy móc thuần túy."

"Cũng chính vì loại tư tưởng cực đoan này, cho nên thần giáo Cơ Giới cũng có thể được coi là một trong số những tổ chức có tính bài ngoại bậc nhất tại thế giới hắc ám, bởi vì trong mắt bọn họ, bất cứ một bộ phận huyết nhục nào cũng là một loại khinh nhờn và ô nhiễm đối với bọn họ. Mà ngươi có biết mục tiêu chung cực của bọn họ ở bên trong thế giới hắc ám này là cái gì không?"

Lâm Ân do dự hỏi: "Máy móc phi thăng sao?"

Thiên sứ bị trói mỉm cười nói: "Đó chỉ là một mục tiêu của bọn họ thôi, nhưng mục tiêu quan trọng hơn chính là triển khai đại

diệt tuyệt, quét sạch toàn bộ những sinh vật huyết nhục khác."

Lâm Ân lập tức theo bản năng đưa mắt nhìn xuống thân thể cường tráng của mình.

Hắn chợt có một suy đoán

Với combo đặc tính tính bài ngoại cực đoan + coi máy móc là tối thượng + tâm trí bầy đàn [1] của đám người kia, nếu hắn gặp được giáo đồ của thần giáo Cơ Giới, chẳng phải sẽ bị bọn họ ép khô từ căn nguyên sao?

Thiên sứ bị trói từ từ nhắm hai mắt nói: "Cho nên, ngươi cũng có thể coi bọn họ là một trong số những tổ chức nguy hiểm bậc nhất bên trong thế giới hắc ám này, nhưng các ngươi cũng không cần phải lo lắng quá mức. Bởi vì bọn họ và thần giáo Huyết Nhục gần như là tử địch không chết không ngừng. Nghĩa là trước khi bọn họ tiêu diệt được thần giáo Huyết Nhục, lũ máy móc kia sẽ không chĩa mũi dùi, khởi động kế hoạch diệt sạch những sinh linh khác bên trong thế giới hắc ám đâu."

Lâm Ân suy tư một lát, chợt mở miệng hỏi: "Còn thần giáo Huyết Nhục thì sao?"

Thiên sứ bị trói liếc mắt nhìn hắn một cái từ trên xuống dưới, mới nói: "Bọn họ là một tổ chức cực đoan, cho rằng huyết nhục là tối thượng, cũng đại diện cho hỗn loạn cực đoan và một mực đắm mình trong quá trình nhiên cứu để cường hóa cùng với cải tạo huyết nhục. Hơn nữa bọn họ thờ phụng rất nhiều Tà Thần, mà Tà Thần hùng mạnh nhất trong đó chính là vị 【 huyết nhục chi phối giả 】trong miệng ngươi kia."

Khác với đặc tính tâm trí bầy đàn và tuân thủ trật tự một cách cực đoan của thần giáo Cơ Giới, phái hệ bên trong thần giáo Huyết Nhục lại mọc lên san sát, trên cơ bản, mỗi một tồn tại cấp căn nguyên thuộc về lĩnh vực huyết nhục đều có được lượng lớn

cuồng tín đồ của mình.

Bọn họ cũng là tử địch không chết không ngừng với thần giáo Cơ Giới.

Mà cùng lúc ấy, ở trong đầu Lâm Ân cũng lập tức hiện ra cảnh tượng hai tổ chức này gặp mặt nhau.

Thần giáo Cơ Giới: Ngươi nhìn cái gì mà nhìn?

Thần giáo Huyết Nhục: Nhìn ngươi thì đã làm sao?

Thần giáo Cơ Giới: Ngươi nhìn một cái nữa thử xem?

Thần giáo Huyết Nhục: Thử thì thử!

Sau đó, hai bên bắt đầu lao vào “Bùm bùm” ngươi chết ta sống, sống mái với nhau.

Lâm Ân lắc đầu, nhanh chóng ném mấy suy nghĩ vớ vẩn lung tung trong đầu mình đi, sau đó mở to mắt hỏi:

"Là xem nhạt sinh tử, gặp mặt liền chiến ư?"

Thiên sứ bị trói nuốt một ngụm nước miếng, nói: "Xem là vậy đi."

"Cho nên… ta biết suy nghĩ của ngươi, không phải ngươi muốn tới thăm dò vị trí của huyết nhục chi phối giả, sau đó nhờ tên khốn nạn Thái Thản kia tới tiêu diệt toàn bộ bọn họ đấy chứ?"

Bà ấy nói xong, lập tức liếc mắt nhìn Lâm Ân một cái.

Lâm Ân cười ha hả mà chắp hai tay làm một, (￣□￣) nói: "Nào có? Chủ mẫu cứ nói đùa, Lâm Ân ta nào có tà ác như vậy. Ta sẽ nhờ đại ca đến đó khuyên hắn nên sống thiện lương, đâu có ý định đi tiêu diệt?"

Thiên sứ bị trói lập tức ném qua một ánh mắt xem thường, nói: "Nếu ngươi thật sự có loại ý tưởng này thì ta khuyên ngươi hãy bỏ nó đi. Đầu tiên không một ai biết được vị trí chân chính của huyết nhục chi phối giả. Thứ hai, ở bên thế giới hắc ám này, không thể giết được tồn tại cấp căn nguyên, chuyện này không chỉ đơn giản là lực lượng mạnh hay yếu, quan trọng hơn, nó chính là quy định ở bên trong thế giới hắc ám này rồi."

"Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất."

"Huyết nhục chi phối giả kia chính là thế lực lớn nhất thần giáo Huyết Nhục, nếu nó bị diệt trừ, cũng tương đương với thần giáo Cơ Giới bỗng dưng mất đi đối thủ, đến lúc đó, chờ bọn họ giết xuyên thần giáo Huyết Nhục, lũ máy móc kia sẽ trực tiếp ra tay với toàn bộ sinh vật huyết nhục trên khắp thế giới hắc ám này."

Bà ấy nói xong, lại đưa mắt chăm chú nhìn vào Lâm Ân: "Cũng vì hai thế lực kia vẫn một mực duy trì một loại cân bằng vi diệu, mới giúp thế giới hắc ám này không biến thành hỗn loạn."

Lâm Ân: "..."

Nghe chủ mẫu nói như vậy, hiển nhiên bên trong thần giáo Cơ Giới kia cũng một vị tồn tại cấp căn nguyên tọa trấn.

Hơn nữa có thể đánh tới khó phân thắng bại cùng nhiều phái hệ Tà Thần bên trong thần giáo Huyết Nhục như vậy, đã đủ để nói lên sự hùng mạnh của tồn tại đang thống ngự thần giáo Cơ Giới kia rồi.

---

[1] : Tâm trí bầy đàn hoặc ý thức tổ ong hay hive mind là một mô-típ thường gặp trong khoa học viễn tưởng.

Tâm trí bầy đàn là một thực thể ý thức hoặc trí tuệ duy nhất,

cấu thành từ sự liên kết giữa nhiều tâm trí hoặc ý thức nhỏ hơn khác. Sự liên kết có thể được hình thành thông qua bất kỳ phương thức hư cấu nào tạo điều kiện cho tâm trí của các cá thể cấu thành tâm trí "mẹ" giao tiếp được trực tiếp với nhau, chẳng hạn như thần giao cách cảm, các con chip cấy trong não bộ, hoặc các hệ thống trí thông minh nhân tạo tổng hợp.

Có thể hiểu mạng lưới liên kết giữa tâm trí “mẹ” và các tâm trí khác như một cái mạng nhện, với tâm trí “mẹ” ở giữa.

Chương 499: Ngươi Đang Thương Tâm Sao?

E rằng ý định ban đầu của hắn, là nhờ đại ca hỗ trợ tiêu diệt cùng lúc cả hai tổ chức này… chính là một nhiệm vụ bất khả thi rồi.

Lại càng không muốn nói đến chủ mẫu với loại lý niệm chữa trị của bà.

Nếu hắn thật sự thuyết phục và dụ dỗ đại ca đi tiêu diệt hai tổ chức kia, chỉ sợ chủ mẫu cũng sẽ trở mặt với hắn.

"Ngươi không cần phải cân nhắc nhiều như vậy." Thiên sứ bị trói chậm rãi nói:

"Huyết nhục chi phối giả muốn xâm phạm thế giới kia, cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Hơn nữa, những tồn tại cấp bậc như chúng ta này, chẳng những chân thân không thể buông xuống thế giới khác, ngay cả khi sử dụng hình chiếu cũng sẽ gặp phải hạn chế cực lớn."

"Nhưng nếu ngươi thật sự cảm thấy lo lắng, thì ở nơi này của chủ mẫu vừa vặn có một tin tức, có lẽ sẽ giúp ngươi tiếp xúc được với hai thế lực kia."

Lâm Ân lập tức ngẩng đầu, nghi hoặc hỏi: "Là tin tức gì cơ?"

Thiên sứ bị trói liếc mắt nhìn hắn, nói: "E rằng mấy tháng sắp tới, thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục sẽ một lần nữa bùng nổ chiến tranh. Đến lúc đó, chúng ta sẽ điều động lượng lớn Dạ Y tới trợ giúp. Bởi mâu thuẫn giữa hai phe bọn họ là không thể

điều hòa, cho nên chúng ta cũng chỉ có thể cố gắng hết sức chữa trị được cho càng nhiều người bị thương trong chiến tranh càng tốt mà thôi."

"Cho nên, đến lúc đó ngươi cũng có thể đi cùng. Về phần ngươi muốn làm cái gì, ta có thể mở một mắt nhắm một mắt."

Nhịp hô hấp của Lâm Ân lập tức trở nên dồn dập.

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, thiên sứ bị trói cũng khẽ mỉm cười.

"Nhưng điều kiện tiên quyết là, trong khoảng thời gian này, ngươi phải đi theo ta cố gắng mà học tập những tri thức chữa bệnh chuyên nghiệp kia, không được nhàn rỗi rong chơi, ngươi có thể làm được hay không?"

Lâm Ân lập tức lgiơ ngón tay cái lên với thiên sứ bị trói, nghiêm túc nói: "Đương nhiên là được rồi! Chủ mẫu, ngài cứ yên tâm, ta nhất định sẽ chăm chỉ học tập."

Khóe miệng thiên sứ bị trói khẽ nhếch, bà thản nhiên nói: "Được, vậy ngươi đi về trước, nghỉ ngơi tử tế đi. Bắt đầu từ buổi chiều hôm nay, chúng ta sẽ lên lớp."

Lâm Ân gật đầu.

"..."

"..."

Xung quanh chợt rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Thiên sứ bị trói liếc mắt nhìn Lâm Ân, kẻ vẫn còn ngồi ở chỗ kia không có dấu hiệu muốn cất bước, lập tức mở miệng hỏi: "Ngươi còn chuyện gì nữa hả?"

Lâm Ân khụ khụ hai tiếng, nghiêm túc nói: "Đúng là có. Chủ mẫu à, cái kia... thời gian chúc phúc sắp hết rồi, ngài xem… có tiện

gia hạn cho ta thêm một chút hay không?"

"..."

Xung quanh lại rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Chỉ còn lại một mảnh quang mang nhàn nhạt vẫn tản ra từ trên người thiên sứ bị trói. Bà ấy nhắm mắt lại, huyệt Thái Dương vừa hung hăng giật giật hai cái.

Bà biết ngay mà, nhóc con này đi đến nơi đây không chỉ đơn giản là tới báo cáo tình huống thôi đâu.

Hơn nữa, đúng là bà đã từng nói sẽ giúp hắn gia hạn thời gian chúc phúc rồi.

Nghĩ đến đây, thiên sứ bị trói có chút trầm ngâm mở to mắt, vô cùng không tình nguyện nói: "Được rồi... Ngươi đi tới đi."

Lâm Ân lập tức đi qua, sau đó ngồi xuống trước mặt thiên sứ bị trói, vẻ mặt đầy trấn định, vừa nhìn đã thấy vô cùng nghiêm túc và đứng đắn rồi.

Thiên sứ bị trói khẽ thở ra một hơi, nhắm mắt nói: "Tới gần thêm một chút..."

Lâm Ân lập tức tiến về phía trước thêm một bước dài.

Mà lần này, khoảng cách giữa hai người bọn họ cực kỳ gần, thậm chí hắn còn có thể ngửi được mùi thơm nhàn nhạt phát ra từ trên người chủ mẫu, cũng như cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của đối phương.

Thiên sứ bị trói: "..."

Tới! Quá! Gần! Rồi!

Thiên sứ bị trói cũng bị hành động của hắn làm cho tức giận

mà bật cười, nhưng trong lòng lại có chút bất đắc dĩ, bởi vì hắn chính là hi vọng của bà, bà thực sự không thể chán ghét nổi hắn.

Quên đi, cứ vậy cũng được.

Thiên sứ bị trói có chút bất đắc dĩ ngẩng đầu. Bà hé đôi môi ra, sau đó nhẹ nhàng mà lưu lại một cái hôn trên trán hắn.

Ngay sau đó, mảnh hào quang màu vàng chói mắt lại một lần nữa xuất hiện, bao phủ lấy thân thể Lâm Ân, từng dòng nước ấm nhẹ nhàng chảy khắp người hắn.

Bên tai hắn cũng lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Đổi mới thời gian duy trì hiệu quả chúc phúc "Nụ hôn của thiên sứ" của ngươi, thời gian trước mắt là: 24 giờ. 】

Đứng bên trong mảnh hào quang thần thánh ấm áp tràn đầy tính chữa trị kia, chẳng những thân thể thoải mái, mà cả tâm linh cũng được tinh lọc, trở nên nhẹ nhõm, ung dung, nó làm Lâm Ân lập tức nhớ tới mẹ của mình.

"Hiện giờ ngươi đi được chưa?" Đôi môi của thiên sứ bị trói chậm rãi rời khỏi trán hắn.

Ngay trong khoảnh khắc con ngươi màu vàng của bà rơi xuống khuôn mặt của cậu thiếu niên này trước mắt này, trong lòng bà lập tức cảm nhận được một chút cảm xúc dị thường truyền đến từ trên người hắn.

"Ngươi đang thương tâm sao?" Bà ấy nghi hoặc hỏi han.

Nghe được âm thanh tinh tế của thiên sứ bị trói, Lâm Ân lập tức hoàn hồn, đôi mắt mở ra, trực tiếp đối diện với con ngươi màu vàng đang ở gần trong gang tấc.

Hắn cũng không giấu giếm, chỉ cười khổ nói: "Thật có lỗi chủ mẫu, tôi vừa về nhà một chuyến, cho nên trong lòng không nhịn được … có chút thương cảm."

Thiên sứ bị trói yên lặng nhìn sâu vào đôi mắt hắn.

Sau một thoáng tạm ngừng ngắn ngủi, vầng trán của bà nhẹ nhàng cúi về phía trước, hai mắt nhắm lại, chạm vào mi tâm của hắn.

Mà cũng chính trong nháy mắt ấy, bà lập tức đọc được ký ức của Lâm Ân, vô số những hình ảnh nhanh chóng hiện lên trước mắt bà.

Bà ấy cảm nhận được ngọn nguồn của những cảm xúc bi thương trong lòng Lâm Ân…

Trông thấy hắn đã cố gắng đến mức nào, chỉ vì mong muốn được chạm đến bóng hình ấy…

Nghe được một tiếng kêu gào đầy nước mắt của hắn ngay tại khoảnh khắc hắn bị kéo vào thế giới này…

Cũng cảm nhận được sự yếu ớt trong lòng hắn.

Hồi lâu sau, bà ấy mới chậm rãi mở đôi con ngươi kia ra, kinh ngạc hỏi: "Ngươi tìm được mẹ của mình ở trong thế giới kia?"

Lâm Ân nhắm mắt lại, nói: "Đúng vậy."

Thiên sứ bị trói nhẹ giọng hỏi: "Ngươi cảm thấy khó chịu vì mình không thể chân chính gặp được bà?"

Lâm Ân cúi đầu, nói: "Tuy tôi biết bà ấy cũng không phải người mẹ chân chính của mình, nhưng ở bên trong một thế giới tương tự, dường như bà ấy lại chính là mẹ của tôi..."

Nói xong, Lâm Ân lại im lặng xuống.

Thứ cảm xúc bi thương kia cũng nhanh chóng lan tràn từ trong lòng hắn... ra ngoài.

Chương 500: Đứa Trẻ Biết Khóc Mới Có Sữa Ăn!!!

Thiên sứ bị trói lặng lẽ nhìn thiếu niên trước mặt, rồi nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, dịu dàng chạm vào trán hắn một cái, giống như đang muốn an ủi.

"Không sao cả."

Bà ấy có thể cảm nhận được sự yếu ớt trong lòng Lâm Ân vào thời khắc này. Bởi vì không cần biết hắn đã trải qua những gì, thì xét cho cùng, dựa theo tuổi thọ của sinh vật nhân loại này, hắn vẫn chỉ là một thiếu niên còn chưa trưởng thành.

Ngay cả khi hắn biểu hiện ra bên ngoài để mọi người thấy rằng hắn kiên cường đến mức nào, thì ẩn sâu trong lòng hắn vẫn có một mặt yếu đuối của mình.

Đặc biệt là khi đối diện với người thân mà mình đã tìm kiếm biết bao lâu kia…

Dù một người kiên cường đến cỡ nào, cũng sẽ bị bóc ra tầng tầng mặt nạ, để lộ trái tim yếu mềm không ngừng đập mạnh…

Mà bà ấy cũng cảm thấy vô cùng vui mừng.

Bởi vì ở bên trong thành Hắc Dạ vốn cực kỳ xa lạ với hắn, người đầu tiên mà thiếu niên này tìm đến lại là bà ấy, mà không phải ai khác.

Chẳng phải đây chính là một loại tín nhiệm ư?

"Vẫn có thể gặp lại mà? Không phải chính ngươi cũng một

mực tin tưởng như vậy sao?" Bà ấy lại nhỏ giọng mà tinh tế an ủi.

Lâm Ân cúi đầu, thân thể có chút căng thẳng, giống như đang liều mạng đi áp chế cảm xúc trong lòng mình.

Vào giờ khắc này, thoạt nhìn hắn lại trở nên yếu ớt như vậy.

Thiên sứ bị trói dùng ánh mắt dịu dàng hắn, lại dùng sức kéo chuỗi xiềng xích đang trói buộc trên cổ tay mình, tới cuối cùng, bà ấy nhẹ nhàng vươn tay tới, ôm Lâm Ân vào lòng, âm điệu cũng trở nên tinh tế mà mềm mại, cúi đầu nói:

"Nếu muốn thổ lộ thì cứ nói ra hết đi, nơi này chỉ có chủ mẫu và ngươi thôi, sẽ không bị người ngoài nhìn thấy. Cứ một mực giấu kín hết thảy dưới đáy lòng, ngược lại sẽ không tốt đâu."

Thân thể Lâm Ân chợt run lên, hai tay nắm chặt lại.

Thiên sứ bị trói nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, vẻ mặt cũng dần dần chuyển thành nhu hòa, mái tóc vàng mềm mại rủ xuống dưới, giống như một vị thánh mẫu hiền lành.

Bởi vì ở trong mắt của bà, Lâm Ân của hiện tại, chỉ như một cậu bé đã lớn, nhưng cực kỳ thiếu thốn tình yêu thương và những lời khuyên nhủ của mẹ mình.

Mà đối với một cậu bé yếu ớt như vậy, điều hắn cần nhất trong giờ phút này, chính là… sự quan tâm.

Vào những thời điểm như vậy, chỉ có dùng lời nói khuyên nhủ dịu dàng, mới có thể giải tỏa đi khúc mắc trong lòng hắn.

【 đinh! Độ hảo cảm của thiên sứ bị trói đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của thiên sứ bị trói đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ thân mật của thiên sứ bị trói đối với ngươi +10】

Tới cuối cùng, Lâm Ân cũng vòng tay ôm lấy phía sau lưng thiên sứ bị trói, vùi đầu vào trước ngực bà ấy, thấp giọng mà khóc nức nở lên.

Thiên sứ bị trói dịu dàng vuốt ve mái tóc hắn, nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Ân đang nghẹn ngào trước ngực mình, rồi tinh tế mà ôn nhu nói: “Được rồi, cứ khóc ra đi, khóc rời khỏi sẽ dễ chịu nhiều, tuy rằng chủ mẫu không phải của ngươi mẫu thân, nhưng nếu ngươi không ngại, ngươi cũng có thể gọi ta một tiếng là mẹ đỡ đầu. Về sau nếu gặp được bất cứ chuyện gì không vừa ý, ngươi có thể tới nơi này nói hết ra cùng mẹ đỡ đầu, bất cứ lúc nào cũng được."

Lời nói dịu dàng tràn ngập cảm giác chữa trị, giống như một dòng nước mát, dịu dàng mà tinh tế một mực chảy xuôi trong lòng, có thể nhẹ nhàng an ủi, lại nhu hòa xoa dịu đi hết thảy mọi thương tổn bên trong.

"Thật sao?" Lâm Ân nói trong nước mắt.

"Ừm." Thiên sứ bị trói nhu hòa nói.

"Mẹ đỡ đầu..." Lâm Ân vùi đôi mắt ầng ậc nước của mình ở trước ngực bà ấy, tới cuối cùng, cũng nghẹn ngào gọi ra mấy chữ kia.

【 đinh! Độ hảo cảm của thiên sứ bị trói đối với ngươi +20】

【 đinh! Độ hảo cảm của thiên sứ bị trói đối với ngươi +20】

【 đinh! Độ thân mật của thiên sứ bị trói đối với ngươi +20】

"Đứa nhỏ ngoan." Thiên sứ bị trói với tình thương của mẹ lan tràn trong lòng, cũng cảm thấy sống mũi cay cay, bà ấy nhẹ nhàng nhắm hai mắt, ôm lấy đầu hắn nói: "Phải ngoan nha."

Lâm Ân lập tức mở miệng khóc lớn giống như một đứa nhỏ.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu đặc thù: Đứa trẻ biết khóc mới có sữa ăn, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở: 200】

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu đặc thù: Vạn bàn giai hạ phẩm, sáo lộ đắc nhân tâm, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở: 200】

(“Vạn bàn giai hạ phẩm, sáo lộ đắc nhân tâm” có thể hiểu nôm na là, tất cả những thứ khác đều là hàng thấp kém, chỉ có dùng thủ đoạn mới lấy được nhân tâm.)

【 đứa trẻ biết khóc mới có sữa ăn 】: Thành tựu đặc thù, có thể nhận được thành tựu này, nghĩa là ký chủ đã thuần thục nắm giữ được các loại năng lực có liên quan tới quan hệ nhân sinh ở bên trong thế giới hắc ám này rồi. Điểm mấu chốt về đạo đức linh hoạt đã giúp ngươi trở nên điêu luyện, thành thục trong bất cứ những trường hợp nào mà mình gặp phải. Ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: độ hảo cảm của những sinh vật nữ tính lớn tuổi hơn ngươi +1, khả năng lây lan cảm xúc +2, toàn bộ thuộc tính +2, vui sướng +10

【 Vạn bàn giai hạ phẩm, sáo lộ đắc nhân tâm 】: ở bất cứ một thời điểm nào, nếu ngươi thành công thi triển được thủ đoạn của mình, lại không để cho người khác cảm thấy đó chính là thủ đoạn của ngươi, ngươi có thể nhận được thành tựu đặc thù này. Nó nói lên rằng điểm mấu chốt về đạo đức của ký chủ đang trở nên càng ngày càng linh động rồi. Ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: Trí lực +5, tinh thần lực +5, linh hoạt +2

【 đinh! Chúc mừng ngươi nhận được mối quan hệ nhân sinh mới vừa được thiết lập nên: Mẹ đỡ đầu, tốc độ tăng lên độ thân mật và độ hảo cảm của thiên sứ bị trói đối với ngươi +10】

"..."

Lâm Ân khóc nói: "Ô ô ô!"

Vài phút sau, Lâm Ân với hốc mắt ửng đỏ, và vẻ mặt lưu luyến không rời, mở miệng tạm biệt chủ mẫu nhà mình, sau đó rời khỏi đại điện.

Trái Trái (▼ へ ▾) nâng tay lên, nhìn thấy cái đầu vẫn còn đang lau nước mắt, hỏi: "Thế nào? Có mềm hay không?"

Lâm Ân nói: "Ta chỉ lo khóc, không có cảm nhận gì nhiều."

Chương 501: Trái Trái À, Đừng Có Ghen Với Người Ta Nữa!!!

"Đánh rắm!" Trái Trái lập tức vươn tay tới (〃＞皿＜) nhéo khuôn mặt Lâm Ân, nói: "Rõ ràng là vừa rồi ta cảm nhận được ngươi cọ cọ rất high nha! Ngươi đừng tưởng rằng ta không biết, đúng là nửa đoạn trước ngươi thương tâm thật, nhưng tới nửa đoạn sau, người ta vừa ôm ngươi một cái, ngươi lập tức happy lên rồi, còn thương tâm cái rắm gì nữa?"

Lâm Ân bị đau lập tức túm lấy cổ tay Trái Trái, vẻ mặt nhăn nhó như nhức trứng nói: "Trái Trái ngươi đừng có chửi bới vớ vẩn mà, cả quá trình ta đều cực kỳ thương tâm đó!"

Trái Trái (□￣皿￣) vẫn hung hăng nhéo mặt hắn, không chịu buông tay nói: "Cả … cả cái lông, vừa rồi trong lòng ngươi rạo rực, phấp phới như vậy, còn ảnh hưởng đến cả ta đây này! Hỏi ngươi còn dám ngụy biện hả?"

"Ta biết ngay mà, vì sao ngươi vừa trở về đã vội vàng chạy đến chỗ này tìm thiên sứ, hóa ra trong lòng ngươi ủ mưu từ trước rồi! Đầu, ngươi quá là xấu xa!"

Đúng vậy!

Trái Trái chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhìn ra âm mưu tà ác trong lòng hắn kia.

Thương tâm… có lẽ hắn thương tâm là thật, nhưng âm mưu cũng không phải giả.

Hừ, hắn muốn dùng thiết lập nhân vật là thiếu niên yếu ớt để

đến tìm thiên sứ đại tỷ tỷ, sau đó hung hăng quét một loạt độ hảo cảm.

Loại chuyện này… cô ấy chỉ liếc mắt một cái là nhìn thấu rồi!

Lâm Ân chịu đau không nổi, vội vàng nắm lấy cổ tay Trái Trái, nói: "Trong lòng ta thương tâm đến vậy, ngươi còn không cho ta đi tìm một vị đại tỷ tỷ dịu dàng để khóc lóc kể lể một chút hay sao? Trái Trái ngươi quá đáng lắm rồi!"

Trái Trái (〃＞ 皿 ＜) nói: "Cái gì! Ngươi gọi đó là khóc lóc kể lể hả? Đó là ngươi tham lam thân thể của người ta thì có! Cái đầu khốn nạn tà ác kia, ngày hôm qua, ngươi còn muốn pằng pằng Trái Trái, tới hôm nay, lại trực tiếp chuyển hướng qua ôm ôm ấp ấp thiên sứ đại tỷ tỷ ấm áp rồi. Ngươi đừng tưởng rằng ta không biết, ngươi vẫn luôn muốn quét toàn bộ độ hảo cảm của tất cả những cô bé xung quanh, sau đó tiến hành thao tác tà ác n người cùng ngươi ngủ chung một cái giường lớn, có phải hay không?"

Lâm Ân cực kỳ hoảng sợ hỏi: "Còn có thể như vậy sao?”

Hình như hắn vừa có một mục tiêu kỳ quái nào đó để đưa vào thử nghiệm rồi.

Trái Trái: "!!!"

Mắt thấy Trái Trái lại muốn tức giận mà không rõ nguyên nhân, Lâm Ân vội vàng bật cười ha hả mà vươn tay gãi gãi vào lòng bàn tay cô ấy, mỉm cười nói: "Được rồi được rồi! Đừng tức giận lung tung nữa, ta chỉ đơn giản là tìm thời điểm thích hợp tới quét một chút độ hảo cảm của chủ mẫu mà thôi. Lại nói, tuy chủ mẫu là một người tốt, nhưng khẳng định là không thể sánh bằng Trái Trái được, bởi vì hai chúng ta vốn thân thiết như chân với tay, vốn dùng chung một thân thể mà! Người khác làm sao bằng được mối quan hệ này? Phải không?"

Lâm Ân có chút buồn cười, nhếch nhếch lông mày, nhìn chằm chằm vào cô ấy.

Trái Trái nghe xong, đột nhiên chuyển thành ngây dại.

Vì sao khi nhìn loại vẻ mặt tà ác này của hắn, cô ấy lại có cảm giác hắn đang muốn nói rằng, “Trái Trái à, đừng có ghen với người ta nữa?”

Ghen cái lông ấy! Rõ ràng là cô không quen nhìn biểu hiện tà ác của hắn khi tên này lao vào trong lòng thiên sứ đại tỷ cọ cọ lung tung, mới muốn hung hăng lên án hắn mà?

Lâm Ân lại mỉm cười lập tức vươn tay búng búng ngón giữa của Trái Trái, tiếp tục nói: "Được rồi, chúng ta cũng nên chuẩn bị cho nhiệm vụ học tập kế tiếp thôi. Không cần biết như thế nào thì tính uy hiếp của huyết nhục chi phối giả đối với Lam tinh cũng là thứ thực sự đã và đang tồn tại. Tuy nơi đó không phải cố hương chân chính của ta, nhưng ta sẽ không cho phép tồn tại tà ác trên thế giới này, đi thẩm thấu đến thế giới kia."

"Cho nên, trước khi tìm được vị trí xác thực của hắn, chúng ta cũng nên chăm chỉ học tập, gia tăng chiến lực của mình lên một chút. Suy cho cùng, đại ca có thể trấn áp huyết nhục chi phối giả, nhưng đám lâu la khác lại phải dựa vào chúng ta thôi."

Trái Trái nhìn nụ cười vừa nở trên mặt hắn, thật giống như toàn bộ những cảm xúc bi thương mới phát sinh trong chuyến hành trình đến Lam Tinh kia… đều không tồn tại.

Thậm chí cả nỗi thương cảm vừa biểu lộ ra trước mặt thiên sứ nữa, cũng là thiệt giả khó phân.

Cô ấy thực sự không biết rốt cuộc là hắn thương tâm thật, hay chỉ là cố ý biểu hiện như thế hòng quét lấy độ hảo cảm của thiên sứ, nhưng có một điều Trái Trái lại dần dần mà hiểu được.

Đó chính là … Lâm Ân hắn tuyệt đối sẽ không để loại cảm xúc yếu ớt này ảnh hưởng đến khả năng phán đoán và lý tính của hắn khi ở trên thế giới hắc ám này.

Hắn có thể sống sót đến tận bây giờ, cho nên bản thân hắn cũng kiên cường hơn bất cứ ai khác.

…

Tại một huyện thành nào đó ở Lam tinh.

Bên trong một lò mổ heo, Bạch Dật vừa đổ mồ hôi đầm đìa nhìn xuống túi tiền của mình, vừa không ngừng vươn tay lau đi mồ hôi lạnh trên đầu.

Mà ở bên trong lò mổ heo ngay đằng sau gã kia, lại không ngừng truyền đến những âm thanh heo đực la hét tới tê tâm liệt phế, ai oán cả một góc trời.

Đúng vậy.

Để phòng tránh khả năng bản thân trở thành đồ ăn của Huyết Oa Oa, gã chỉ có thể tự bỏ tiền túi ra, dùng mười mấy vạn của mình mua mấy chục con heo đực béo tốt no tròn ngay tại địa phương, sau đó dâng chúng lên cho Huyết Oa Oa làm đồ ăn.

Mà lần mua bán này, cũng trực tiếp làm cho hầu bao của gã cạn đáy.

Hồi lâu sau, cùng với một tiếng kêu thảm thiết như giết heo cuối cùng vang lên, lò mổ heo sau lưng gã cũng rơi vào yên tĩnh.

Ngay sau đó, một tiếng chuông đồng “Đinh đinh đinh” truyền đến, Huyết Oa Oa đã ăn hài lòng mỹ mãn trực tiếp xuyên qua vách tường, toàn thân đầy máu, rời khỏi lò mổ sau lưng.

Bạch Dật trừng lớn hai mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng liên

tục hỏi: "Chị gái à, chị đã ăn no chưa?"

Huyết Oa Oa tỏ vẻ vừa lòng liếm liếm vết máu còn sót lại trên khóe miệng, sau đó bắt đầu lơ lửng bay lên như đám ác linh bình thường vẫn làm, (￣□￣) đi tới vỗ vỗ đầu Bạch Dật, nói: "Không tồi không tồi! Có hiếu tâm! Lần này, chị đây chỉ mới ăn no được năm phần thôi! Nhưng xét thấy cậu em ngoan ngoan nghe lời còn hiếu thuận như vậy, chị sẽ cố gắng để tạm thời không ăn cậu."

Bạch Dật càng không ngừng lau mồ hôi lạnh trên đầu.

Chương 502: Chẳng Lẽ... Đại Ca Vốn Không Bị Triệu Hồi Trở Lại Địa Ngục?

Nhưng gã biết, nữ quỷ này không ăn gã tuyệt đối không phải vì gã vừa mời cô ta ăn mấy chục con heo sống kia, mà toàn bộ là vì mối quan hệ giữa gã với đại ca, đã trấn áp khát vọng thèm ăn trong cái bụng không đáy đó.

Nói cách khác, nếu không có mối quan hệ ấy, dù gã có chi tới mấy chục vạn cũng không có tác dụng gì đâu.

Bạch Dật (;? ;: 益:;? ;) âm thầm đau khổ nói: "Huyết tỷ tỷ, cái kia, đại ca của em, anh ấy thực sự đã trở về rồi hả?"

Huyết Oa Oa vuốt ve cái bụng có chút phình to của mình, (￣□￣) thỏa mãn nói: "Không phải lúc trước đã nói với cậu rồi sao? Cái nghi thức cậu dùng để triệu hồi hắn vốn không phải pháp trận chuyên chúc thuộc về hắn, phỏng chừng hắn cũng không có pháp trận chuyên chúc đâu. Hắn ở lại trong thế giới này nửa ngày là rất lâu rồi đó, hiện tại đã sớm quay về rồi, nhưng mà chị đây thì khác, chị còn có thể đi tản bộ thêm một khoảng thời gian nữa."

Bạch Dật có chút mất mát.

Gã mở di động ra, có chút khẩn trương nhìn hàng đống đoạn video ngắn đang điên cuồng lan truyền tại những diễn đàn trên mạng xã hội kia.

Nội dung của những đoạn video ngắn này đúng là hình ảnh đại ca gã vung xúc tu, nhảy tới, bám lên những chiếc xe tải, bị nhóm

người dọc theo đường đi, quay chụp lại.

Hiển nhiên là mười phút cuối cùng kia, đại ca gần như đã liều mạng, dốc hết toàn lực muốn hoàn thành tâm nguyện của mình khi bước vào thế giới này.

Đó là trở về quê hương...

Xem đến đây, Bạch Dật lại ngẩng đầu, nhìn về phương xa.

Đại ca đã cố gắng đến vậy rồi, cũng không biết tới cuối cùng đại ca có thể gặp được cha mẹ mà hắn ngày đêm tưởng nhớ hay không?

Tuy nơi này cũng không phải cố hương chân chính của đại ca, nhưng đối với đại ca, được nhìn thấy bọn họ cũng là một loại an ủi to lớn rồi.

"Ta nghĩ... mình nên qua đó xem một chút."

"Nếu mấy người bác gái cần ta trợ giúp cái gì, ta cũng có thể bỏ một phần sức lực ra giúp đỡ bọn họ."

Nghĩ đến đây, Bạch Dật cũng không tiếp tục ở lại trong này thêm nữa. Gã nhanh chóng dẫn theo Huyết Oa Oa bước vào huyện thành.

Lúc trước, khi trao đổi cùng Lâm Ân, gã cũng vô tình nghe được địa chỉ đại khái của nhà đại ca rồi.

Hơn nữa bởi vì những đoạn video ngắn bị phát tán trên mạng, khiến cho cả đoạn đường bọn họ đi, đều có thể nghe được người ta đang thảo luận về đại ca của gã.

Một đường đi thẳng về phía Bắc.

Rất nhanh, Bạch Dật đã cùng Huyết Oa Oa đi tới một cái ngã tư đường.

Dường như không lâu trước đó, nơi này vừa mới xảy ra một vụ tai nạn xe cộ, tới hiện giờ vẫn có thể nhìn thấy rất nhiều vết máu trên đường, mà khu vực xung quanh cũng bị cảnh sát tới kéo mấy dải băng cảnh giới rồi.

Một chiếc xe buýt trường học đang đỗ ở ven đường cách đó không xa, khắp nơi xung quanh đều là đám người vây xem.

Mà ngay khi vừa đến nơi, Huyết Oa Oa đã hếch cái mũi lên ngửi ngửi rồi cười hì hì nói: "Hì hì hi! Nhìn thấy vũng máu dưới đất kia không? Có mùi của bác sĩ bất lương đó, nếu Oa Oa không đoán sai, hẳn là trước đó không lâu người bị xe đâm ở chỗ này chính là tên khốn đáng giận kia!"

Lời này vừa nói ra, Bạch Dật lập tức trở nên lo lắng hỏi: "Vậy đại ca có bị làm sao không?"

Huyết Oa Oa ngẩng đầu, ném cho gã một nụ cười khinh thường, sau đó nhẹ nhàng ngồi lên bờ vai gã, hai cái chuông dưới mắt cá chân lại vang lên mấy tiếng “Đinh đương”.

"Nói đùa gì vậy! Hắn cũng là ác quỷ dưới địa ngục giống Oa Oa mà? Ai chà, đừng nói là bị những cái quan tài bằng sắt biết chạy này đụng vào, ngay cả khi bị thứ được gọi là "Xe lửa" kia nghiền nát, phỏng chừng hắn cũng có thể sinh long hoạt hổ mà đứng lên, thậm chí còn chẳng hề hấn gì cơ!"

Trong lời nói của cô bé tràn ngập ý tứ khinh thường đối với thế giới này.

Hiển nhiên, dù Huyết Oa Oa không thích tên bác sĩ vô lương kia, nhưng ở trong lòng cô bé lại nhận định hắn cũng là quái vật giống như mình rồi.

Mà đối với sinh vật ở thế giới bên ngoài này, toàn bộ đám quái vật trong địa ngục bọn họ đều là tồn tại tà ác cao cao tại thượng

đó!

Nếu tùy tiện bị mấy vật phẩm bên trong thế giới này nghiền nát đi, bọn họ còn được gọi là người của địa ngục nữa hay không?

Nghe được lời khẳng định từ phía Huyết Oa Oa, Bạch Dật cũng không lo lắng nữa, lại bắt đầu mở to mắt xem xét xung quanh.

Nếu đại ca đã đến nơi này thì hẳn là nhà của đại ca cũng không cách quá xa nơi này đâu.

Đến đây, gã lập tức đẩy đám người trước mặt ra, đưa mắt cẩn thận mà quan sát quỹ tích của những vết máu dưới đường.

Nhưng ngay tại thời điểm Bạch Dật đang muốn tiếp tục tiến về phía trước, thì đột nhiên khóe mắt gã lại bắt được một bóng người đang trả lời câu hỏi của những nhân viên điều tra, ở bên trong đám đông gần đó.

Gã vội vàng quay đầu, mở to hai mắt nhìn qua, trên mặt đầy vẻ khiếp sợ.

"Chờ một chút! Kia... Kia là..."

Gã vừa rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt của người nọ.

Một mái tóc màu đen, dài chấm thắt lưng, trên người mặc bộ đồng phục của học sinh trung học gồm áo trắng và váy ngắn y hệt những người xung quanh, bên trên có đeo kính mắt, vóc dáng cao gầy.

Mà ngay cả khi đang đứng giữa đám đông, giá trị nhan sắc cực cao cùng với gương mặt trắng nõn kia vẫn khiến cô ấy trở nên chói mắt như một viên minh châu dưới ánh nắng mặt trời.

Thậm chí ở Ma Đô, Bạch Dật cũng chưa từng trông thấy một cô gái xinh đẹp như vậy trong đám bạn đồng trang lứa của gã.

Nhưng thứ này không phải là trọng điểm!

Bởi vì gã vừa phát hiện, dung mạo của cô gái này cực kỳ giống đại ca Lâm Ân của mình, thậm chí cô ấy còn mang đến cho người ta một loại cảm giác hai người bọn họ chính là một cặp song sinh, một đôi long phương thai.

Giống! Vô cùng giống! Đây đúng là phiên bản nữ tính của đại ca gã rồi!

Nếu nói đại ca gã sở hữu vẻ đẹp tà ác, kết hợp giữa điên cuồng và lý tính đan xen vào nhau, thì vẻ đẹp của cô bé trước mắt này lại tượng trưng cho lý tính và cao quý, khiến người khác không dám tới gần, hay chạm đến.

Bạch Dật ngỡ ngàng đến ngây dại.

Chẳng lẽ... Đại ca vốn không bị triệu hồi trở lại địa ngục?

Mà anh ấy đã tìm được một biện pháp nào đó để lưu lại nơi này rồi?

Chương 503: Tôi Muốn Biết Tất Cả Mọi Chuyện Về Hắn!!!

Đúng vậy! Tuyệt đối là đúng!

Đại ca gã lợi hại như vậy mà, rất có thể anh ấy đã tìm được biện pháp nào đó để lưu lại rồi!

Hơn nữa, đúng là đại ca đang sở hữu một loại năng lực có thể biến mình trở thành con gái để che giấu thân phận. Nói gì thì nói, hiện tại ở trên các diễn đàn mạng xã hội đều tràn ngập các loại video ngắn về đại ca rồi, đại ca lựa chọn tạm lánh phong mang cũng là chuyện dễ hiểu thôi...

"Đại ca!" Nghĩ đến đây, Bạch Dật lập tức cảm động đến rớt nước mắt, rồi dang hai tay thật rộng, cả người run rẩy giống như muốn kích hoạt hiệu ứng đặc biệt, sau đó chạy nhanh mà bay về phía cô gái kia.

"Tiểu đệ cứ cho rằng anh đã đi rồi cơ!"

Tuy hai người bọn họ mới tách ra có mấy giờ ngắn ngủi, nhưng ngay sau khi nhìn thấy đại ca của mình, dù đối phương đã trở thành một cô gái, loại cảm giác an toàn tràn trề lúc trước lại lập tức xuất hiện trong lòng gã.

Thậm chí gã còn có cảm giác mình sắp vui sướng đến bay lên rồi.

Bởi vì nếu đại ca còn ở lại thế giới này, thì gã… hoàn toàn tự do rồi, không phải chịu nhục để cho con nhóc qủy kia sai khiến nữa!

Bởi vì đại ca chính là trời xanh nha!

Cùng lúc này, ở trong đám người xa xa kia, cô bé đang khoanh tay, tiếp nhận câu hỏi đến từ nhân viên điều tra, cũng nghe được âm thanh truyền đến từ phía sau.

Rồi gần như là theo bản năng, cô ấy xoay đầu lại, nhỉn thẳng về phía kia

Trong nháy mắt sau đó, cô ấy lập tức bắt gặp một tên nam sinh đang dang hai tay, chạy thẳng về phía mình, với gương mặt tràn đầy cảm động, kèm theo đó là nước mắt, nước mũi tèm lem, điên cuồng rơi xuống giống như tảo biển gắn trên mặt gã, nom đáng khinh đến lạ.

Con ngươi trong mắt cô bé giật giật liên hồi.

Toàn bộ đám nữ sinh xung quanh đều kinh hãi mà né người tránh ra, nhìn theo bóng lưng của nam sinh với vẻ mặt đầy cảm động nhưng cứ đáng khinh, hèn mọn khó miêu tả thành lời, đang một mực chạy thẳng về phía cô gái kia.

"Đại ca! Anh giả làm con gái cũng cực kỳ xinh đẹp à anh!" Bạch Dật cảm động quá mức, khiến cho cả nước mắt lẫn nước mũi cũng tuôn ra bên ngoài.

Mang theo hiệu ứng đặc biệt nọ, tới cuối cùng Bạch Dật cũng chạy tới trước mặt cô bé kia rồi, còn đang chuẩn bị cho đối phương một cái ôm thắm thiết.

Nhưng cũng gần như trong nháy mắt khi gã tới gần đối phương, đột nhiên cô bé kia lại trấn tĩnh mà xoay người lại, đôi chân thật dài giống như một vòng lốc xoáy, trực tiếp xoay một góc 270 độ.

Chỉ thấy mái tóc đen xoay một vòng, ngay sau đó, trên mặt Bạch Dật lập tức bị một cước nọ đá bay, thân thể giống như một

chiếc lá rụng trong gió, lập tức bay chếch ra ngoài.

(ヾ? ? ? ?)—— Cứ thế, thân thể Bạch Dật trực tiếp bay ra ngoài mấy mét, quay cuồng vài vòng, rốt cuộc mới "Ba" một cái, tiếp đất, trong miệng "Ùng ục ùng ục" phun ra hàng đống bong bóng.

Ngay sau đó, dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của mọi người phía, thiếu nữ với đôi chân đi tất dài màu đen kia lại nhẹ nhàng hạ xuống đất, làn váy bay lên, con ngươi màu đen đầy trấn tĩnh khẽ mở, cô ấy nhẹ nhàng nâng chiếc kính mắt trên mũi, nhìn tới.

Dáng vẻ đẹp trai mà lạnh lùng cao ngạo ấy lập tức làm cả đám người xung quanh đều trở nên ngây dại.

Hiển nhiên, cô gái này đã luyện tập động tác ấy rất nhiều lần rồi.

"Lâm Anh, cậu có biết nam sinh kia không?"

"Không biết."

"Vậy vì sao vừa rồi hắn lại... Ai! Chờ một chút, mấy cậu có cảm thấy người vừa rồi giống nam sinh vẫn đi theo bên cạnh thiếu niên mặc áo đen lúc trước hay không?"

"Hình như là đúng vậy nha! Chẳng lẽ hắn là bạn của thiếu niên xúc tu kia?"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người xung quanh đều lộ vẻ mặt khiếp sợ.

Mà thiếu nữ với đôi chân đi tất màu đen dài thẳng nọ cũng quay đầu qua, ánh mắt rơi thẳng xuống người Bạch Dật còn đang sùi bọt mép, yên lặng nhìn gã một thoáng, trong đầu chợt hiện ra sườn mặt của một người có dung mạo vô cùng giống mình.

Hồi lâu sau, Bạch Dật chậm rãi thức tỉnh, với cái đầu vẫn còn mờ mịt sau chấn động, nhưng gã còn chưa khôi phục lại tinh thần, đã trông thấy một chiếc giày ống của nữ sinh đang đứng ngay trước mặt mình.

Một bàn tay mảnh khảnh cầm chiếc khăn tay trực tiếp xuất hiện ngay trước mắt gã.

"Cậu biết nam sinh có vẻ ngoài rất giống tôi kia?"

Bạch Dật ngẩn ra, gã lập tức theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn lên.

Dưới ánh mặt trời chói mắt, gã vừa chạm phải đôi mắt màu đen sâu thẳm của một thiếu nữ, mái tóc dài tung bay trong gió mang đến cho người ta một loại cảm giác lý tính mà lạnh lùng, cự tuyệt người từ ngoài ngàn dặm.

Cô ấy nhẹ nhàng nâng chiếc kính mắt lên, con ngươi thăm thẳm như một mảnh trời sao: "Tôi muốn biết tất cả mọi chuyện về hắn, và hắn là cậu có thể nói cho tôi biết, đúng không?"

...

Thành Hắc Dạ, thế giới hắc ám.

【 đinh! Ngươi học xong phối phương dược tề cao cấp "Dược tề thần thánh trừ ma", ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 đinh! Ngươi học xong phối phương dược tề cao cấp "Dược tề khôi phục hiệu suất sao", ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 100】

【 đinh! Ngươi học xong phối phương dược tề cao cấp "Dược tề ẩn hình hiệu suất cao", ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 100】

【 đinh! Năng lực giải phẫu của ngươi đạt tới cấp tinh thông! 】

【 đinh! Ngươi học xong kỹ năng đặc thù của Dạ Y "Chế phục nhanh chóng", có thể nhanh chóng vận dụng ngón tay tới kích thích trung khu thần kinh của mục tiêu, trong khoảng thời gian ngắn làm cho đối phương mất đi năng lực hành động! 】

【 đinh! Đề cao tri thức về sinh lý đối với sinh vật huyết nhục của ngươi. 】

Giờ khắc này, bên trong đại điện trống trải dưới lòng đất, Lâm Ân đang ngồi đằng trước một đống sách to, chau mày chăm chú nhìn vào ống nghiệm dược tề chuyên nghiệp đang nằm ngay trước mặt mình.

Hắn híp mắt, cầm một bình nhỏ đựng chất lỏng màu vàng trong tay, chậm rãi nhỏ từng giọt vào cái bình thuỷ tinh cực lớn trước mặt.

Tí tách —— Cùng với âm thanh phát ra do từng giọt chất lỏng màu vàng kia rơi vào bên trong, loại dược tề có sẵn bên trong chiếc bình thuỷ tinh ấy lập tức sôi lên “Ùng ục ùng ục” rồi bốc lên lượng lớn bọt khí.

Lâm Ân chuyên chú tính toán thời gian, sau khi phản ứng xảy ra chừng 8 giây, hắn lại nhanh chóng trút lượng lớn nguyên liệu đã được nghiền nát thành bột “Ào ào ào” xuống cái bình thuỷ tinh nọ.

Chương 504: Tôi Có Thể Mượn Ngài Một Thứ Được Không???

Sau đó, (〝▼皿▼) ngay trước khi phản ứng trong bình tiến thêm một bước, hắn lại nhanh chóng đổ thứ dược tề bên trong bình thủy tinh kia vào nồi nấu thuốc trước mặt, cuối cùng là nhanh chóng đậy nắp lại, lấy một cái búa sắt ra, “Đông đông đông” trực tiếp đóng đinh tại chỗ.

"Xem ra lần này sẽ thành công!" Lâm Ân có chút vừa lòng nở một nụ cười lạnh.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc lời nói kia rơi xuống... “Oanh” —— Một tiếng nổ mạnh khó có thể tưởng tượng nổi vang lên.

Thậm chí cả tòa tháp nhọn cao ngất, nối liền với khu đại điện dưới lòng đất này cũng cơn địa chấn kia hung hăng làm run rẩy hai cái.

Mà hai người thủ vệ đang canh giữ bên ngoài tòa tháp nhọn cũng lập tức nhắm mắt lại, gần như không có lấy một chút phản ứng nào đối với tiếng nổ mạnh như bộc phá ấy.

Bởi vì từ vài ngày trước đó, sau khi chủ mẫu bắt đầu tự mình tiến hành chỉ dạy đối với thiếu niên có danh hiệu "Lương Y" kia, thì tiếng nổ mạnh cùng loại cũng trở thành chuyện thường ngày tại thành Hắc Dạ của bọn họ rồi.

Bởi vì hắn không ngừng làm phát sinh nổ mạnh! Hắn chưa từng ngừng lại một ngày nào!

【 đinh! Ngươi luyện chế dược tề cấp sử thi "Lòng cảm thông

của thiên sứ tự trói" thất bại, ngươi nhận được 1 điểm độ thuần thục, độ thuần thục trước mắt là 199/200】

【 đinh! Chúc mừng ngươi năng lực kháng nổ mạnh của ngươi đã được đề cao tới trung cấp rồi! 】

【 đinh! Chúc mừng ngươi nhận được thành tựu tính giai đoạn: Trải qua nổ mạnh vẫn bình an, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 trải qua nổ mạnh vẫn bình an 】: ở thời điểm mỗi ngày đều phải hứng chịu hơn 20 lần nổ mạnh quy mô lớn trở lên, mà không bị nổ giết chết, sẽ có tỷ lệ nhất định nhận được thành tựu tính giai đoạn này. Nó nói lên rằng ký chủ đã thành công tiến thêm một bước trên con đường gia tăng kháng tính đối với loại đả kích này, chúc mừng ngươi nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Kháng tính với nổ mạnh +1, thể chất +5, hoạt tính huyết nhục +1 vui sướng +5,

【 đinh! Kỹ năng đặc thù 【 lấy M làm tên 】 đau đớn chuyển hóa thành khoái cảm của ngươi, đã đạt đến giá trị cực hạn, xin ký chủ mau chóng sử dụng. 】

Cùng với lượng lớn âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại truyền đến bên tai, ở bên trong một mảnh khói đặc cuồn cuộn, Lâm Ân bị nổ mất non nửa người, đang ho khan, mặt xám mày tro, đứng dậy từ dưới đất.

Sau đó, hắn thuần thục tìm ra một bình dược tề khôi phục được cất đằng sau một cây cột trong đại điện, 'Ừng ực ừng ực' đổ thẳng vào trong miệng mình, lại nhanh chóng dùng huyết nhục tai biến tới khôi phục thân thể bị thương, cuối cùng là khoanh chân ngồi xuống, có chút suy tư nói: "Không đúng nha, đã nổ nhiều lần như vậy rồi, cũng nên thành công mới đúng chứ? Chẳng lẽ thật sự muốn ta phải lấp đầy thanh năng lực mới có thể nắm giữ phương pháp luyện chế loại dược tề này?"

Lâm Ân ở trong này tự nói, còn ở phía xa xa, Thiên Sứ Treo Ngược Mình bị vô số những sợi xiềng xích bén nhọn treo ngược lên, vừa nhắm mắt lại, trên trán không ngừng xuất hiện những ký hiệu tức giận "□", hai bàn tay trắng nõn cũng "Ca ca" nắm chặt lại.

Hơn nữa có thể rõ ràng nhìn ra, sắc mặt của bà ấy đã trở nên trắng hơn vài phần so với mấy ngày trước đây, là màu trắng không có một chút huyết sắc nào.

Sau đó bà ấy lập tức nhìn thấy tên khốn còn chưa bị nổ chết kia, lại một lần nữa đi về phía mình.

"Mẹ đỡ đầu..."

"Không cho!"

Lâm Ân còn chưa kịp mở miệng, Thiên Sứ Treo Ngược Mình đã cắn răng, trực tiếp lớn tiếng từ chối hắn.

"Chủ mẫu à ngài cứ yên tâm!" Lâm Ân lộ vẻ mặt tràn đầy hy vọng, nói: "Tôi thề, đây tuyệt đối là một lần cuối cùng. Ngài lại ban phát thêm một chút từ bi nữa đi mà, lại cho tôi thêm một chút chất lỏng nữa đi! Tôi sắp thành công rồi."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình vô cùng phẫn nộ mà mở to đôi mắt, lồng ngực tức đến độ cao thấp phập phồng không thôi. Nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Lâm Ân đã bị giết vô số lần rồi.

"Không cho! Ngươi đã nói vô số lần như vậy rồi!"

Bà ấy phẫn nộ không chịu nổi nữa rồi, tới hiện tại, trong lòng đang vô cùng hối hận, vì sao lúc trước bà lại nhận lời hắn, lại muốn đích thân tới chỉ dạy cho hắn chứ?

Rõ ràng bà đã nói với hắn rồi, chỉ một mình bà có thể luyện chế loại dược tề cấp sử thi này thôi, hơn nữa, muốn luyện chế nó lại cần trải qua rất nhiều lần chiết xuất và các loại thủ pháp đặc

thù mới có thể hoàn thành được.

Nhưng hắn nhất quyết không nghe!

Không nghe coi như xong, còn không ngừng muốn đi thử nghiệm.

Thử nghiệm coi như xong, nhưng thứ nguyên vật liệu quan trọng nhất để điều chế nên dược tề này lại không phải ba cái thứ vớ vẩn ném đầy ngoài đường.

Nó chính là máu của bà đó!

Vốn dĩ bà cũng rất hào phóng, lập tức cho hắn một chút…

Ừm… nói gì thì nói dũng cảm đi thử nghiệm cũng là một loại phẩm chất cực kỳ tốt đẹp của một Dạ Y, nhưng thử nghiệm phải có chừng mực, tuyệt đối không thể làm nhiều thành nghiện được.

Cứ thất bại là tới đây đòi thêm một chút, thất bại là tới đây đòi thêm một chút, bà đang có cảm giác mình sắp biến thành máy ép hoa quả của hắn rồi!

Nghiến răng - ing!

Lâm Ân mang theo vẻ mặt đầy mong đợi, nghiêm túc nói: "Chủ mẫu, lại lấy một giọt cuối cùng nữa thôi! Tôi thề!"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình phẫn nộ quay đầu, nói: "Không có khả năng! Một giọt cũng không có! Ngươi thích tìm ai thì tìm! Đừng tới tìm ta!"

Lâm Ân lộ vẻ mặt khó xử.

Hắn cũng biết, cứ một mực tới tìm thiên sứ chủ mẫu kính yêu để ép nước như vậy, đúng là một chuyện đáng xấu hổ, nhưng đã tiến hành tới lần thứ 199 rồi, nếu tiến hành một lần thí nghiệm cuối cùng nữa, hắn tuyệt đối có thể thông qua hệ thống để học

được phương thức luyện chế loại dược tề này.

Có điều… nếu chủ mẫu nhất quyết không cho, hắn cũng không có biện pháp gì khác nữa.

Lâm Ân lúng túng lắm rồi.

Mà ngay tại thời điểm hắn đang cố gắng suy tư tìm ra biện pháp nhằm xin được một giọt máu của chủ mẫu, thì đột nhiên hắn ngẩn ra, trong đầu vừa nghĩ tới một ý tưởng hay ho.

Tiếp đó, trong mắt hắn lập tức xuất hiện một mảnh ánh sáng chói lòa.

"Chủ mẫu, vậy tôi có thể mượn ngài một món đồ hay không? Một món đồ mà ngài đã không cần đến nữa rồi."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình liếc mắt nhìn hắn, có chút cảnh giác hỏi: "Cái gì?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, vẻ mặt đầy khao khát nói: "Băng vệ sinh."

"..."

"..."

Cả đại điện lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Chương 505: Có Khác Nhau Là Mấy Đâu???

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Là như vậy, ngày hôm qua ở thời điểm học sinh đang nghiên cứu dược tề, đã bắt gặp ngài đang lén lút ném đi một thứ gì đó, trong lòng có chút hoài nghi, lại nhìn sắc mặt của ngài, tôi lập tức bấm ngón tay tính toán. Tiếp đó, lại nhân cơ hội chẩn đoán bệnh cho ngài một chút, mới phát hiện ra… đúng là đã đến ngày rồi. Tuy trong lòng tôi cũng không biết vì sao tới tận bây giờ mà ngài vẫn còn chu kỳ như vậy, nhưng đây đúng là một phát hiện làm tôi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nha."

"Cho nên chủ mẫu à, nếu ngài không ngại, có thể cho tôi vài miếng được không? Tôi ngâm một chút là có thể sử dụng được rồi, làm như vậy có quá nhiều điểm lợi, vừa không làm tổn thương tới thân thể của ngài, vừa hỗ trợ học sinh nghiên cứu, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên sao? Chủ mẫu."

"..."

"..."

Xung quanh lại rơi vào một mảnh yên tĩnh như đã chết rồi.

Nói thật, vào khoảnh khắc này, ngay cả Trái Trái cũng trở nên ngây dại, không nói nổi một câu nào.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình chậm rãi "Ca ca" siết chặt hai tay.

Vài phút sau… “Oanh” ————!

Một tiếng nổ mạnh giống như đạn hạt nhân oanh tạc trực tiếp truyền đến từ bên trong đại điện dưới lòng đất. Lần này, ngay cả

tòa tháp cao bên trên cũng bị vụ nổ ấy chấn cho không ngừng rung lắc.

Toàn bộ nhóm Dạ Y đang có mặt bên trong thành Hắc Dạ đều có thể rõ ràng cảm nhận được động tĩnh giống như địa chấn kia.

"Chuyện gì vậy? Là động đất hả?"

"Không giống! Hình như là cái gì đó vừa nổ!"

"Chẳng lẽ lại là tên thực tập Dạ Y đang theo học chủ mẫu? Cũng không giống nha, hắn làm nổ dược tề không có kịch liệt như lần này."

Cả đám Dạ Y trong thành đều mang theo vẻ mặt ngơ ngác nhìn về phía tòa tháp cao trung tâm kia.

...

Hơn mười phút sau, bên trong tòa đại điện dưới lòng đất hắc ám, cùng với từng đạo thánh quang bắn tung ra, Lâm Ân vừa phải hứng chịu nổ mạnh, mặt mũi bầm dập, đang từng chút từng chút một khôi phục tụ hợp lại ngay bên trong thánh quang.

Nhìn vị chủ mẫu phía đối diện, vừa nhắm mắt vừa dùng thánh quang đánh nổ hắn tới mười mấy lần, Lâm Ân (;? ;: 益:;? ;) có chút đau khổ nói: "Thực xin lỗi."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình vẫn duy trì vẻ mặt thánh khiết với đôi mắt đang nhắm chặt của mình, nhưng bộ ngực không ngừng phập phồng, nhấp nhô kia lại trực tiếp tiết lộ tâm trạng tức giận không khác gì mấy quả bom oanh tạc của bà.

Bà vừa phát hiện, trong mấy ngày vừa rồi, từ sau khi bà bắt đầu dạy hắn học tới nay, cảm xúc trong lòng cứ một mực phập phồng lên xuống, thậm chí số lần bà tức giận trong vòng mấy ngày vừa rồi còn nhiều hơn tổng số lần bà tức giận trong suốt ba ngàn

năm trước.

Tiểu tử thối đáng giận này!

Khẳng định là bởi vì gần đây bà đối xử với hắn tốt quá, khiến cho kẻ kia được một tấc lại muốn tiến thêm một thước mà!

Hắn lại dám lôi … loại chuyện này của bà… ra.

"Ta chỉ nói một lần thôi." Thiên Sứ Treo Ngược Mình nhắm mắt lại, nói: "Nếu ngươi dám tuyên truyền chuyện này ra bên ngoài, ta sẽ tự mình tới phẫu thuật cho ngươi, chờ tới khi tỉnh lại, ngươi sẽ phát hiện bản thân đã biến thành một em gái, tháng nào cũng có chu kỳ, ngươi đã hiểu chưa?"

Lâm Ân mở to mắt nói: "Hiểu rồi..."

【 đinh! Chúc mừng ngươi vừa phát động nhiệm vụ che giấu đặc thù: ca phẫu thuật thử nghiệm làm cho người ta hưng phấn lên, giới thiệu nhiệm vụ: Tiếp nhận yêu cầu giải phẫu của Thiên Sứ Treo Ngược Mình, khen thưởng nhiệm vụ: Tiền hắc lâu x30, kinh nghiệm cơ sở 2 vạn, khen thưởng truyền kỳ đặc thù x1. Phục sức đặc thù x 1 bộ 】

Lâm Ân: "..."

Hắn không chút do dự đã quyết đoán phớt lờ nhiệm vụ mang tính dụ dỗ mà hệ thống vừa mới tuyên bố cho mình,

Bởi vì Lâm Ân đã miễn dịch đối với thứ hệ thống chó má này rồi.

Bởi vì nó luôn tận dụng mọi thứ mà tuyên bố nhiệm vụ cho ngươi. Hơn nữa, nó mặc kệ ngươi có thể hoàn thành được cái nhiệm vụ ấy hay không, chỉ muốn cho ngươi đi thử nghiệm một chút.

Cho nên tới hiện tại Lâm Ân vẫn đang nhẫn nhịn. Hắn nhẫn nhịn chờ xem đến khi nào thì hệ thống cũng có được thực thể.

Hừ, trong đầu hắn đã sớm chuẩn bị xong một trăm loại tư thế để đối phó với nó rồi.

"Đi tới đi!" Thiên Sứ Treo Ngược Mình từ từ nhắm hai mắt lại, nói ra một câu.

Tới cuối cùng, khi nhìn bộ dáng thê thảm vì bị hành hạ của Lâm Ân, bà vẫn không đành lòng: "Nhưng đây là một lần cuối cùng, nếu về sau ngươi lại lấy máu của ta đi tiến hành một loại nghiên cứu không có ý nghĩa như vậy nữa… Ngươi thử xem ta có đánh chết ngươi hay không."

Trong mắt Lâm Ân lại xuất hiện một mảnh ánh sáng chói lòa.

"Thật ư? Cám ơn ngài, chủ mẫu."

Quả nhiên… chủ mẫu nói năng thì gai góc trong lòng lại mềm như đậu hũ.

Tuy ngoài miệng bà ấy một mực hò hét là không muốn không muốn, nhưng trong lòng lại khó có thể từ chối yêu cầu do đứa học trò yêu thích nghiên cứu này đưa ra.

Lâm Ân lập tức cầm theo cái chậu rửa mặt, mang cả cõi lòng chờ mong, đi tới trước mặt Thiên Sứ Treo Ngược Mình.

Nhìn cái chậu rửa mặt còn to hơn cái mặt hắn kia, Thiên Sứ Treo Ngược Mình cũng không nhịn được, gân xanh bắt đầu gồ lên, nhưng bà vẫn cố gắng áp chế xuống.

Bởi vì lần này, bà cũng không định cho tên kia máu của mình nữa.

Thiên sứ chủ mẫu nhắm mắt lại, vẫn duy trì vẻ mặt thánh

khiết vốn có của mình, sau đó… ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy chờ mong của Lâm Ân, bà hé miệng ra.

Sau đó…

"Phì!"

Bà trực tiếp phun một ngụm nước miếng của mình xuống cái chậu rửa mặt kia.

【 đinh! Ngươi nhận được chất lỏng của Thiên Sứ Treo Ngược Mình x1 】

Lâm Ân: "..."

Đại điện vừa tạm thời chìm trong yên tĩnh.

Một con quạ đen kéo theo sáu cái chấm đen nhỏ, vừa bay qua đỉnh đầu của vị Thiên Sứ Treo Ngược Mình mới nhắm mắt lại cùng với Lâm Ân đang mở to mắt ra.

"Chủ mẫu! Không phải chứ? Không phải là máu sao? Ngài nhổ một ngụm nước miếng vào trong cái chậu rửa mặt của tôi là có ý gì vậy!" Lâm Ân sắp mở to đến lồi cả mắt ra ngoài rồi.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình vẫn kiên quyết nhắm mắt, sau đó thánh khiết nói: "Hai thứ này có khác nhau là mấy đâu, dù sao ngươi cũng chỉ chơi đồ hàng thôi, dùng cái gì mà không được? Lại nói, chúng đều là thứ ở trên người ta, thành phần không khác biệt lắm, ngươi cứ dùng tạm đi."

Chương 506: Có Nổ Hay Không! Ngay Tại Một Ý Niệm Này!

Lâm Ân nhăn nhó như nhức trứng nói: "Không phải chứ... Chủ mẫu, ngài làm vậy là quá qua loa lấy lệ rồi..."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình thản nhiên nói: "Chỉ có thứ này thôi, ngươi muốn hay không?"

Lâm Ân còn muốn năn nỉ thêm một chút, nhưng nhìn thấy ánh mắt âm u mang đầy hàm ý của vị thiên sứ chủ mẫu kia, như thể hắn chỉ cần nói thêm một câu nữa là bà sẽ lập tức xử lý hắn ngay, cuối cùng Lâm Ân cũng hiểu.

Lần này chủ mẫu quyết tâm không cho hắn máu nữa rồi.

Nhưng ngụm nước miếng này thật sự có thể thay thế thánh huyết của thiên sứ sao?

Lâm Ân khổ sở nói: "Vậy... tốt xấu gì ngài cũng cho nhiều nhiều một chút nha... Một ngụm này thực sự không đủ dùng..."

Thiên sứ liếc mắt nhìn hắn, lại mở đôi môi ra, phun thêm một chút: "Phì!"

Lâm Ân: "..."

Lão thiên gia ơi!

Chủ mẫu à, tuy cái miệng ngài chúm chím phun một ngụm như vậy, nhìn rất chi là tao nhã, nhưng tốt xấu gì ngài cũng nên dùng thêm một chút lực chứ, phun ra một ngụm nước miếng to to tí xem nào, có một chút xíu thế này, kể cả dùng làm chất bôi trơn

cũng không đủ nha!

Nhìn thấy dáng vẻ cực kỳ không tình nguyện của chủ mẫu, ngay cả phun ra một chút nước miếng cũng không tình nguyện, Lâm Ân thực sự ảo não, hắn không nhịn được muốn tự mình đi lên giúp đỡ chủ mẫu một tay, ép cho ra nhiều nước miếng một chút.

"Hết rồi." Thiên Sứ Treo Ngược Mình thản nhiên nói: "Không đủ dùng thì thôi, tự ngươi đi mà nghĩ cách."

Lâm Ân mang theo vẻ mặt khó chịu như nhức trứng, đành phải bưng cái chậu rửa mặt ấy đi, vừa đi vừa ấm ức nói: "Chẳng lẽ tôi còn có thể đi lên hút ra sao?"

Hai mắt Thiên Sứ Treo Ngược Mình lập tức trợn to tướng, có vẻ thẹn quá hoá giận, bà ấy gắt lên: "Ngươi có thể tới thử xem?"

【 đinh! Giá trị tức giận của Thiên Sứ Treo Ngược Mình +10】

【 đinh! Giá trị tức giận của Thiên Sứ Treo Ngược Mình +10】

【 đinh! Giá trị ngượng ngùng của Thiên Sứ Treo Ngược Mình +1】

Mắt thấy chủ mẫu chuẩn bị nổi bão rồi, Lâm Ân cũng biết mình mới lỡ miệng, chỉ còn biết gật đầu liên tục, không dám đòi hỏi thêm nữa.

Nói cho cùng, hắn tuyệt đối không thể tát ao bắt cá được, phải biết sử dụng tiết kiệm mới dùng được lâu.

Đạo lý này, Lâm Ân hắn vẫn hiểu.

"Thật có lỗi chủ mẫu, tôi đi đây."

Nhưng căn cứ vào nguyên tắc không thể lãng phí, ánh mắt

Lâm Ân nhanh chóng trở nên trấn định, sau đó hắn quyết đoán vươn tay tới, dứt khoát thu nốt một giọt chất lỏng còn dính lại trên môi Thiên Sứ Treo Ngược Mình, bỏ vào trong chậu, sau đó nhanh chóng rời đi.

Kết quả lại không cẩn thận lôi kéo một cái, khiến cho khoảng giữa cánh môi của Thiên Sứ Treo Ngược Mình cùng với ngón tay hắn lập tức xuất hiện một sợi tơ nhỏ trong suốt, thật dài…

Lâm Ân: "..."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình: "..."

【 đinh! Độ nguy cơ trước mắt của ngươi 50%】

【 đinh! Độ nguy cơ trước mắt của ngươi 70%】

【 đinh! Độ nguy cơ trước mắt của ngươi 88%】

Mắt thấy độ nguy cơ đang chạy băng băng, lao thẳng một mạch đến giá trị 100% khủng bố, Lâm Ân vội vàng mở lớn hai mắt, nhanh chóng cắt đứt sợi tơ không đứng đắn chẳng hiểu vì sao lại bị ngón tay mình kéo ra kia.

Sau đó, trước khi thiên sứ nổi điên lên giết mình, hắn quyết đoán chạy thẳng về phía đối diện bên trong đại điện.

Nhìn thấy hắn chạy nhanh như chớp, nhoáng lên một cái đã biến mất rồi, trong mắt Thiên Sứ Treo Ngược Mình đầy rẫy một mảnh phẫn nộ đang cố kiềm chế xuống, bộ ngực tức đến phập phồng cao thấp không thôi, hàm răng nghiến chặt “Ca ca ca” liên hồi, thật sự không nhịn được, muốn hung hăng ấn tên kia xuống đất, sau đó hung hăng ma sát một phen!

Tên nhóc đáng giận này!

Nếu không phải trong lòng bà đã biết tên nhóc kia chỉ làm vậy

vì luyện chế dược tề, bà thực sự sẽ nghiêm trọng hoài nghi hắn đang đùa bỡn, chọc ghẹo mình!

...

Phía đối diện.

Lâm Ân cũng không nhàn rỗi. Lúc này, vẻ mặt hắn đã bình tĩnh trở lại, đang cực kỳ chuyên chú mà một lần nữa bắt đầu quá trình luyện chế dược tề cuối cùng của mình.

Loại dược tề cấp sử thi chỉ thuộc về Dạ Y!

【 lòng cảm thông của thiên sứ tự trói 】.

Có thể nói rằng, với loại dược tề này, ngay cả khi một người bình thường đã biết được phối phương và thủ pháp, cũng tuyệt đối không thể luyện chế ra được.

Bởi vì một loại dược liệu mấu chốt nhất trong đó, chính là thể dịch cấp căn nguyên trong người chủ mẫu đại nhân.

Ngay cả khi có người dưới cơ duyên xảo hợp đạt được một chút, thì trước khi chưa được tiến hành hàng loạt những lần thử nghiệm, đối phương vẫn khó có thể hoàn thành quá trình luyện chế loại dược tề này.

Bởi vì kinh nghiệm và vận khí vẫn là nhân tố mang tính quyết định.

Hơn nữa, không phải ai cũng có thể được trời ưu ái, để mà túm lấy cơ hội quyết liệt nhổ lông cừu từ trên người chủ mẫu như hắn.

"Có thể thành công hay không, phải dựa vào lúc này!" Lâm Ân không nghĩ lung tung nữa, bắt đầu nín thở ngưng thần, bắt tay vào công đoạn quan trọng nhất. Sau khi điều hòa chất lỏng của chủ

mẫu, hắn lại một lần nữa nhỏ giọt nó vào bên trong bình thuỷ tinh.

Tí tách —— Chỉ trong nháy mắt, loại dược tề trong bình đã tỏa ra một mảnh quang mang màu vàng nhàn nhạt.

Lâm Ân lại thuần thục đổ dược liệu vào trong nồi, nổi lửa lên, bắt đầu công đoạn cuối cùng là cô đọng thu nước.

Đôi mắt hắn một mực gắt gao nhìn chằm chằm vào thời gian trên đồng hồ.

Tám giây!

Trong vòng tám giây không phát sinh nổ mạnh!

Điều này đã chứng minh rằng, sau khi hắn kéo đầy điểm số trên thanh kỹ năng của hệ thống, hắn có thể chân chính biến phương pháp điều chế loại dược tề này trở thành tri thức của chính mình!

Thời gian đếm ngược! Bắt đầu!

"3"

"2"

"1"

Ngay khoảnh khắc cuối cùng khi thời gian đếm ngược chấm dứt, Lâm Ân cắn răng, đột nhiên vươn tay tới, trực tiếp mở nắp nồi chế dược ra.

Có nổ hay không! Ngay tại một ý niệm này!

...

Mà ở phía xa xa, Thiên Sứ Treo Ngược Mình đã nhắm mắt lại,

một lần nữa trực tiếp bố trí vách ngăn cách ly khu vực của mình với không gian bên kia đại điện.

Bởi vì kết quả … đương nhiên là vô nghĩa rồi.

Hắn đã thất bại tới 199 lần, coi như có cố gắng thực hiện lần thứ hai trăm, thì kết quả cũng chỉ như vậy mà thôi.

Chương 507: Hàng Fake!

Mà sở dĩ bà ấy đã biết chắc loại chuyện này không có khả năng thành công, nhưng vẫn không đi ngăn cản, một là vì nhóc con kia quá mức chấp nhất, nhưng vẫn còn một nguyên nhân khác quan trọng hơn, chính là muốn để hắn được tiếp xúc với càng nhiều tri thức trên phương diện dược lý hơn, thông qua quá trình luyện chế loại dược tề ấy.

Thất bại là mẹ thành công.

Cũng là người thầy tốt nhất của dược tề sư.

Bà tin rằng, sau khi trải qua hai trăm lần thất bại, về sau này, trong quá trình hắn luyện chế những loại dược tề khác, sẽ càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Nghĩ vậy, Thiên Sứ Treo Ngược Mình lại đưa mắt thoáng nhìn qua chỗ sâu bên trong đại điện, nơi cái cột mà nhóc con Lâm Ân kia đang ẩn nấp.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc này, "Ông" —— tiếng nổ mạnh mà bà dự đoán lại không có phát sinh. Ngược lại, ở vị trí của cái nồi dược tề kia vừa tỏa ra từng luồng kim quang chói mắt.

Thứ ánh sáng ấy đột ngột xuất hiện, nhanh chóng lan tràn, sau đó một mực chiếu sáng cả vùng hắc ám bên trong đại điện.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình lập tức ngẩn người, trong mắt lóe lên vẻ kinh hãi, khó mà tin được.

Chờ một chút.

Thứ quang mang màu vàng này là ...

Thật khó nói...

Đùa cái gì vậy?

Ngay dưới ánh hào quang màu vàng chiếu rọi, trên mặt Thiên Sứ Treo Ngược Mình cũng lộ ra vẻ kinh ngạc không thôi.

Bởi vì bà ấy vô cùng quen thuộc với thứ quang mang màu vàng kia, đó là phản ứng sinh ra sau khi lực lượng thần thánh hoàn toàn dung hợp cùng nước thuốc, cũng chính là một lần hào quang phát tán khắp nơi trên quy mô lớn.

Trong 199 lần thử nghiệm lúc trước, hắn đều kẹt lại ở công đoạn này, bởi vì dung hợp không khớp, khiến cho năng lượng bên trong mất đi không chế, mới sinh ra vụ nổ.

Nhưng lần này, hắn lại... lại...

"Thành công rồi?" Thiên Sứ Treo Ngược Mình kinh ngạc vô cùng.

【 đinh! Độ thuần thục của ngươi đã đề cao tới 200, chúc mừng ngươi vừa nắm giữ phương pháp luyện chế dược tề "Lòng cảm thông của thiên sứ tự trói". 】

【 đinh! Chúc mừng ngươi đã nắm giữ phối phương dược tề cấp sử thi đầu tiên của mình, ngươi nhận được hệ thống tặng thưởng: Tốc độ luyện dược +10, dược hiệu +5, đẳng cấp chế tạo dược tề đạt tới cao cấp! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, Lâm Ân hồi hộp đưa mắt nhìn xuống thứ nước thuốc màu vàng dính nhơm nhớp đang lặng lẽ nằm bên trong nồi dược tề dưới kia.

Hắn bình tĩnh đưa ngón tay tới, chấm một chút, rồi nhẹ nhàng lôi kéo, giữa những ngón tay lập tức xuất hiện vài sợi tơ nhỏ li ti.

Mà trước mắt hắn cũng nhanh chóng xuất hiện giao diện giới thiệu về loại dược tề này.

【 lòng cảm thông của thiên sứ tự trói (hàng fake)】

【 phẩm chất 】: Cấp sử thi -

【 năng lực 】: Áp chế nguyền rủa

【 giới thiệu 】: là hàng fake của loại dược tề cấp sử thi do một thiếu niên trải qua hai trăm lần thất bại dốc lòng nghiên cứu ra, bởi vì sử dụng tài liệu có một chút khác biệt nho nhỏ, khiến cho hiệu quả của nó tuy không có khác biệt quá lớn so với hàng chính phẩm, nhưng dường như lại mang theo một chút tác dụng phụ kỳ quái...

Mọi người cũng có thể gọi là hàng giả, hàng nhái...

Lâm Ân đầy vẻ cuồng nhiệt nhanh chóng múc dược tề trong nồi vào bình đựng.

Tuy là hàng fake, hơn nữa còn mang theo một chút tác dụng phụ kỳ quái, nhưng nó lại chính là thứ dược tề tốt nhất mà hắn có thể luyện chế thành công trong suốt quãng thời gian vừa qua.

Mà sau khi học xong phương pháp luyện chế loại dược tề này, dù hắn rời khỏi nơi đây, đi ra bên ngoài cũng có thể hoàn thành chức trách của một Dạ Y càng thêm tốt hơn!

"Hóa ra ngươi lại thật sự luyện chế thành công rồi?" Thiên Sứ Treo Ngược Mình có chút kinh hãi nhìn những bình dược tề màu vàng vừa được Lâm Ân lấy ra kia, ngay sau đó, bà nhìn hắn bằng một ánh mắt kỳ quái, giống như đang nhìn một con quái vật.

Lâm Ân mỉm cười mà vươn tay nói: "Chủ mẫu, ngài xem, có phải tôi không có lừa ngài hay không? Tôi nói mình sẽ thành công, thì nhất định là sẽ thành công, tuy thứ này vẫn có một chút sai

khác, không hoàn toàn giống với loại dược tề do ngài luyện chế, nhưng sau khi trải qua cải tiến, hiệu quả của nó không quá thua kém bao nhiêu đâu, thậm chí còn mang đến tác dụng tương tự như loại cũ, không kém một ly."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình có chút do dự mà dùng ý niệm điều khiển cho bình dược tề kia bay lơ lửng tới trước mặt mình. Bà ấy cẩn thận mà phân tích một chút thành phần và hiệu quả của bình dược tề này.

Đúng vậy.

Tuy còn có chút thô ráp, nhưng hiệu quả tổng thể lại khá tốt, đã đạt tới trình độ có thể sử dụng được rồi.

Ngay sau đó, ánh mắt bà nhìn Lâm Ân lập tức trở nên khác biệt.

"Ngươi chỉ thất bại có hai trăm lần lại hoàn toàn nắm giữ được loại phương pháp điều chế loại dược tề này rồi, chẳng lẽ thiên phú của ngươi lại cao như vậy?"

Bà ấy có chút do dự.

Bởi vì có nhìn thế nào cũng không thấy giống nha!

Lâm Ân lập tức mỉm cười nâng chiếc kính một mắt của mình lên, nói: "Đừng trông mặt mà bắt hình dong thưa chủ mẫu, có chuyện lần này, hẳn là ngài đã tin tưởng vào thực lực của tôi rồi? Tôi đã nói rồi mà, thiên phú trên phương diện y học của tôi cực kỳ mạnh mẽ đó."

Đương nhiên, hắn tuyệt đối không thể nói cho chủ mẫu biết bên cạnh hắn luôn tồn tại một bàn tay vàng như hệ thống được.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình dùng ánh mắt có chút do dự nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt.

Bà ấy vốn đã biết, trong tay thiếu niên đang nắm giữ một loại phương pháp có thể làm suy yếu nguyền rủa trong cơ thể bà ấy này, tất phải có thêm một loại năng lực nào đó mà người bình thường không thể có được.

Mà tới hiện giờ bà mới biết, trình độ tìm hiểu và khai quật của bản thân về thiếu niên này vẫn còn quá mức nông cạn.

"Không tồi." Trên mặt Thiên Sứ Treo Ngược Mình lộ ra một nụ cười, nói: "Đây đúng là chuyện khiến ta bất ngờ, nhưng ngươi cũng không thể kiêu ngạo tự mãn được. Bởi vì dù đã học xong phương pháp điều chế loại dược tề này, ngươi vẫn còn một đoạn đường rất dài phải đi nữa, đã biết chưa?"

Lâm Ân dùng sức gật đầu. Ngay sau đó, hắn khoanh chân ngồi xuống đất, suy tư trong chốc lát, lại không nhịn được mà mở miệng dò hỏi: "Chủ mẫu, rốt cuộc là chiến tranh giữa thần giáo Cơ Giới cùng với thần giáo Huyết Nhục mà ngài từng nói đến mấy ngày trước đó là thế nào? Có tin tức chi tiết hơn không?"

Chương 508: Nguyên Nhân Bùng Nổ Chiến Tranh!!!

Thiên Sứ Treo Ngược Mình cũng biết hắn đã muốn hỏi về chuyện này từ rất lâu rồi.

Bà ấy chậm rãi nói: "Đúng là mấy ngày gần đây có rất nhiều tin tức được truyền đến, mà căn cứ theo những tình báo chúng ta đã nhận được, thì có vẻ như lần này, nguyên nhân châm ngòi cho mâu thuẫn giữa bọn họ chính là một kiện cổ đại tạo vật khởi nguồn từ một nền văn minh khoa học kỹ thuật còn lưu lại tới ngày hôm nay."

Trong lòng Lâm Ân khẽ động, hắn vội vàng hỏi: "Là cái gì vậy?"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình sâu kín nói: "Một trong số những linh kiện trung tâm của Cự Tượng."

Cả người Lâm Ân lập tức chấn động.

Cự Tượng cổ đại?

Chẳng lẽ nói...

"Đúng vậy." Có vẻ như Thiên Sứ Treo Ngược Mình đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, bà ấy khẽ nhắm mắt lại nói: "Ngươi và hiệp hội Ma Nhân đã từng có liên hệ với nhau, hẳn là ngươi cũng biết ý nghĩa của con Cự Tượng kia. Tuy ta chưa từng chạm mặt với bất cứ một thành tựu nào thuộc về nền văn minh khoa học kỹ thuật ấy, nhưng nếu nó cũng là tồn tại rơi vào thế giới này từ ba ngàn năm về trước, thì hiển nhiên, nó cũng là một trong số những

minh hữu từng ngã xuống trong hồi tai họa kia, giống như chúng ta."

"Mà hiệp hội Ma Nhân cũng chỉ là một trong số những thế lực ở bên trong thế giới này luôn muốn lục lọi, dò xét hài cốt của nền văn minh ấy mà thôi, nhưng nếu nói tới thế lực nào ngay từ đầu vẫn cạnh tranh di sản của nền văn minh khoa học kỹ thuật ấy một cách kịch liệt nhất, đương nhiên phải kể đến thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục."

Lâm Ân gật đầu.

Đúng vậy.

Bởi vì dựa theo cách nói của thầy cùng với những tin tức do chính hắn đoạt được, thì nền văn minh có thể chế tạo nên Cự Tượng kia cũng thuộc về tồn tại nằm trên đỉnh Kim Tự Tháp ở ba ngàn năm trước.

Mà không thể nghi ngờ rằng, thành tựu kết tinh ở cấp bậc cao nhất đối với quá trình dung hợp huyết nhục và máy móc của nền văn minh ấy, cũng chính là con Cự Tượng kia, chính là một loại hấp dẫn khó có thể cưỡng lại đối với những thế lực như thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục.

Mà không khéo chính là, trong tiệm của hắn vẫn còn một bộ phận của con Cự Tượng kia.

Đến đây, trong đầu Lâm Ân lập tức hiện ra cái đầu lưỡi lớn linh hoạt nọ.

Mà thầy hắn cũng từng nói qua, những bộ phận máy móc của Cự Tượng một mực rơi rụng khắp nơi trên thế giới này. Hiệp hội Ma Nhân bỏ ra mấy trăm năm sưu tầm cũng chỉ tìm được một bộ phận rất ít trong số đó.

"Chủ mẫu, ngài có biết bọn họ đang tranh đoạt bộ phận nào

của Cự Tượng không?" Lâm Ân dò hỏi.

Thật hiển nhiên, thứ có thể làm hai đại thế lực này dù bùng nổ chiến tranh cũng phải đoạt lấy, chắc chắn không phải một bộ phận có tác dụng không rõ giống như cái đầu lưỡi trong cửa tiệm được.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình suy nghĩ một lát, mới sâu kín nói: "Nếu ta không đoán sai, có vẻ như nó chính là… Tổ chức não của Cự Tượng."

Trong đầu Lâm Ân lập tức xuất hiện hình ảnh một bộ não không ngừng bốc lên khí nóng, còn mọc ra đôi mắt, cái mũi, đôi tay, đang nghênh ngang đi qua trước mặt mình.

Không cần phải nghi ngờ, nếu thứ kia đúng là tổ chức não, thì hiển nhiên, nó đã thành tinh rồi.

Bởi vì ngay cả một cái đầu lưỡi cũng có thể thành tinh, thì bộ phận nào trên người con Cự Tượng ấy không thể thành tinh chứ?

Chỉ sợ mấy bộ phận có thể thành tinh của Cự Tượng không chỉ đơn giản là tổ chức não, con mắt, cái mũi, cánh tay, bàn tay… mà ngay cả cái (beep ——) của nó cũng thành tinh luôn rồi.

"Ngươi cũng không phải lo lắng quá nhiều như vậy, chờ sau khi bọn họ bùng nổ chiến tranh, chuyện này tự nhiên sẽ rõ ràng thôi." Thiên sứ tự trói nhắm mắt lại nói: "Hiện giờ, nhiệm vụ quan trọng nhất của ngươi là chăm chỉ học tập, đừng có cả ngày nghĩ tới ba cái chuyện lung tung vớ vẩn như thế, còn cái gì muốn hỏi không? Hỏi xong nhớ phải ngoan ngoãn mà đi thực tập, tích góp được một chút kinh nghiệm lâm sàng."

Lâm Ân lập tức hoàn hồn trở lại, nâng chiếc kính một mắt lên, ngẩng đầu nói: "Đúng là có thưa chủ mẫu."

"Là như vậy, một lần trước, từ sau khi bị triệu hồi đến Lam tinh, tôi vẫn một mực cân nhắc đến vấn đề nghi thức triệu hồi. Tôi

muốn biết, phải làm như thế nào mới có thể đạt được cho mình một cái nghi thức triệu hồi?"

"Tuy phương pháp tế tự thông dụng của Tà Thần cũng có thể triệu hồi tôi đến thế giới khác, nhưng điều kiện quá mức hà khắc rồi, vô cùng bất tiện. Bởi vậy tôi mới suy nghĩ, có loại nghi thức nào có thể chuyên môn chỉ thẳng vào tôi để triệu hồi không?"

"Nếu làm được như vậy, thì mỗi lần tôi qua qua lại lại giữa hai thế giới sẽ trở nên tiện lợi hơn rất nhiều."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình liếc mắt nhìn hắn một cái, lại lập tức nhắm mắt nói: "Chuyện này sao? Cũng không có khó khăn quá lớn, ở bên trong thành Hắc Dạ cũng có nghiệp vụ về phương diện này. Bởi vì khi đường xá quá xa hoặc hành động không tiện, dùng hình thức triệu hồi đi làm nhiệm vụ cũng là một chuyện vô cùng tiện lợi."

Nói xong, trên người Thiên Sứ Treo Ngược Mình lại chậm rãi bừng lên một tia sáng nhạt. Bà ấy nhắm hai mắt lại, để cho ý thức bước vào Thị Giới.

Chỉ vài giây ngắn ngủi sau, bà ấy lại một lần nữa mở ra đôi mắt ẩn chứa một tia sáng nhạt.

"Ta đã thông báo chuyện ngươi muốn cho người phụ trách ở Tháp Nghi Thức rồi. Hắn là triệu hồi sư xuất sắc nhất trong đám thuộc hạ của ta. Nếu ngươi qua bên đó, hắn sẽ tự mình giảng giải các loại tri thức về phương diện triệu hồi cho ngươi."

Ngay sau đó, một tấm da dê và cây bút lông chim đã từ phía xa xa kia, lơ lửng bay đến nơi này. Chiếc bút lông chim nọ nhanh chóng chạy “Soạt soạt soạt” trên giấy viết xuống một hàng văn tự.

Sau khi viết xong, tấm da dê kia liền bay tới trước mặt Lâm Ân.

"Chờ ngươi xử lý xong chuyện nghi thức này rồi, hãy cầm tờ giấy này đến bệnh viện báo cáo. Tuy lời đồn đại về Dạ Y ở bên trong thế giới hắc ám cũng không phải tốt lắm, nhưng vẫn có rất nhiều sinh vật mắc phải những chứng bệnh khó trị đến nơi này thăm khám, sau khi ngươi qua bên đó, bọn họ sẽ an bài công tác cho ngươi."

"Nhớ kỹ buổi sáng mỗi ngày đều phải đến nơi này của ta học tập, thời gian còn lại phải qua bên đó thực tập, đã biết chưa?"

Lâm Ân (? ′? `?) có chút ngơ ngác tiếp nhận lá thư kia, nói: "Đã biết thưa chủ mẫu."

Chương 509: Siêu Cấp AI!!!

Quả nhiên, vẫn là chủ mẫu tri kỷ.

Tuy mấy cô bé ngây ngô kia rất tốt, nhưng trên phương diện quan tâm tới người ta này, vẫn là những chị gái lớn tuổi kia càng đáng tin cậy hơn.

Ngươi hoàn toàn không phải tự mình đi suy tư nghĩ ngợi, người ta đã tự an bài rõ ràng, ổn thỏa, vững vững vàng vàng cho ngươi rồi.

Nếu có thể lấy về nhà, chắc chắn bọn họ sẽ trở thành một người vợ hiền hoàn mỹ, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, chuyện gì cũng giỏi, việc gì cũng xong.

...

Vài phút sau, Lâm Ân đã đi tới phía trước tòa tháp nhọn lớn nhất phía Tây thành Hắc Dạ.

Nơi này chính là tháp Nghi Thức theo như lời chủ mẫu nói, cũng chính là khu vực phụ trách cung cấp nghiệp vụ triệu hồi tại thành Hắc Dạ.

Lâm Ân vừa bước vào trong đó, đã bị một cái màn hình mang theo phong cách Punk Rock nồng đậm đang được lơ lửng trên đỉnh trần hấp dẫn, bên trên đang không ngừng xuất hiện lượng lớn tin tức.

【 tiếp nhận nghi thức triệu hồi, đến từ thế giới ma pháp Europa, mục đích triệu hồi là "Phụ trợ chiến đấu", yêu cầu sinh vật: Vong linh, ác ma. Tế phẩm: nội tạng nhân loại tươi mới x10,

linh hồn tử vong x10】

【 tiếp nhận nghi thức triệu hồi, đến từ thế giới khoa kỹ Vu Cổ 135, mục đích triệu hồi là "Thử một lần", yêu cầu sinh vật: Không hạn chế. Tế phẩm: Mười lăm cân linh kiện và phế liệu máy móc. 】

【 tiếp nhận triệu hồi bình thường, đến từ thế giới Đê Ôn 0532, mục đích triệu hồi là: "Sưởi ấm", yêu cầu sinh vật: hỏa tinh linh hoặc ác ma hỏa nguyên tố cấp thấp, tế phẩm: Hai mẩu bánh mì ăn thừa, một cái đồng hồ quả quýt màu bạc. 】

Nhìn thấy các loại tin tức không ngừng xẹt qua trên màn hình kia, Lâm Ân cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Kỳ thật, khi ở bên trong Thị Giới, hắn đã biết trên thế giới này có chức năng tương tự như vậy, nhưng thật không ngờ, ở bên trong thế giới hiện thực, Dạ Y cũng thiết lập một loại cơ cấu sàng lọc như vậy.

"Hoan nghênh, cậu chính là vị Lương Y tiên sinh đã được chủ mẫu đặc biệt phân phó kia sao?"

Tại thời điểm Lâm Ân đang ngây người đứng xem những tin tức không ngừng xuất hiện trên màn hình lớn, đột nhiên bên tai hắn lại truyền đến một âm thanh tao nhã.

Lâm Ân lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên mặc áo bành tô, đội mũ dạ vừa trống rỗng xuất hiện trước mặt hắn. Nhưng có chút quỷ dị, bởi vì thanh niên kia rất giống một cái linh hồn, trên thân thể đối phương không ngừng tản ra một mảnh lục quang nhàn nhạt, gương mặt mỉm cười, lại nhẹ nhàng lơ lửng cách mặt đất chừng nửa mét, giống như một vị quý ông tao nhã vậy.

"Anh là?" Lâm Ân nghi hoặc hỏi.

Vị quý ông kia lập tức bỏ mũ cúi đầu, mỉm cười nói: "Tôi là người phụ trách tháp Nghi Thức tại thành Hắc Dạ, cậu có thể gọi tôi là Ngả Văn tước sĩ. Tôi đã nhận mệnh lệnh từ phía chủ mẫu, sẽ đến để giới thiệu toàn bộ những tri thức có liên quan đến phương diện nghi thức triệu hồi cho cậu."

Cùng lúc đó, trước mắt Lâm Ân cũng nhanh chóng hiện ra giao diện của đối phương.

【 Ngả Văn tước sĩ 】

【 chủng tộc 】: Linh hồn tối cao

【 chức nghiệp 】: Dạ Y, tâm linh ác mộng, AI tối cao

【 cấp bậc 】: ???

【 trận doanh 】: Thủ tự trung lập

【 năng lực chiến đấu 】: Tốt nhất là ngươi đừng có đi chọc giận hắn.

【 giới thiệu 】: Hắn được sinh ra tại thời kỳ đỉnh phong huy hoàng của một nền văn minh khoa học kỹ thuật, cũng chính là trí tuệ nhân tạo đã được nền văn minh ấy phát triển tới trình độ cao nhất. Hắn chính là AI đầu tiên thoát khỏi vật chất trói buộc mà thực hiện được quá trình linh năng phi thăng, nhưng trong tai họa phát sinh vào ba ngàn năm trước, cả nền văn minh nọ đã bị hủy diệt rồi, mà hắn chính là chứng cứ duy nhất còn sót lại, để chứng minh rằng nền văn minh nọ từng chân chính tồn tại trên vạn giới này. Sau đó, hắn đã bị trục xuất bước vào thế giới hắc ám...

Lâm Ân có chút kinh dị nhìn chằm chằm vào giao diện của vị Ngả Văn tước sĩ trước mặt mình.

Một cái trí tuệ nhân tạo lại có thể bỏ qua thân thể máy móc của mình mà thực hiện thành công quá trình linh năng phi thăng

khủng bố kia?

Má nó, ở bên trong thành Hắc Dạ này lại có tồn tại trâu bò đến thế sao?

Mà Lâm Ân cũng lập tức nhìn thấy chín cái chữ thập được khắc trên lồng ngực trong suốt của đối phương.

Là cửu tự nguyên huân sao?

Lâm Ân: "???"

Rốt cuộc là chủ mẫu đã phái dạng tồn tại mạnh mẽ gì tới hướng dẫn hắn đây?

Có vẻ như thanh niên tên là Ngả Văn tước sĩ kia đã nhìn ra vẻ mặt kinh hãi của Lâm Ân, gã lập tức mỉm cười nói: "Cậu đừng để ý, chỉ là thời gian tôi và chủ mẫu quen biết nhau hơi lâu một chút thôi. So sánh với những nguyên huân khác vẫn một mực ra sức chữa trị thế giới này, tôi chỉ có một cái danh hiệu hão mà thôi. Ừm… bởi vì thường xuyên phải tính toán số liệu thất lạc, cho nên dưới tình huống bình thường, tôi sẽ không rời khỏi thành Hắc Dạ."

Nói đến đây, Ngả Văn chợt nhẹ nhàng búng tay một cái.

Ngay sau đó, cảnh tượng xung quanh bọn họ lập tức biến hóa hệt như hình ảnh bên trong một chiếc kính vạn hoa, mà tới thời điểm Lâm Ân phục hồi lại tinh thần, hai người bọn họ đã xuất hiện bên trong một cái thư viện khổng lồ mang theo phong cách thời Trung cổ nồng đậm.

"Mời ngồi." Ngả Văn mỉm cười vươn tay tới.

Chỉ trong nháy mắt trước mặt Lâm Ân đã trống rỗng xuất hiện

Tựa như… ở bên trong khu vực của Ngả Văn, hiện thực và giả thuyết thực sự chồng chéo lên nhau, làm cho người ta căn bản

không nhìn ra, đây rốt cuộc là ma pháp hay là chân thật.

Lâm Ân kinh ngạc nói: "Anh cũng là tồn tại cấp căn nguyên giống như chủ mẫu sao?"

Bởi vì phần giới thiệu kia quá mức trâu bò, một con AI siêu cấp, đã thành công thực hiện quá trình linh năng phi thăng, hắn thực sự không thể tưởng tượng, rốt cuộc là trước khi linh hồn này rơi vào thế giới hắc ám, đối phương đã từng là một loại tồn tại như thế nào.

Ngả Văn tước sĩ mỉm cười ngồi trên chiếc ghế đối diện với Lâm Ân, nói: "Không, còn kém rất nhiều. Chủ mẫu là một vị Cổ Thần mạnh mẽ, cả về lực lượng lẫn tri thức, ngài đều vượt xa tôi. Cũng nhờ có chủ mẫu trợ giúp, tôi mới có thể miễn cưỡng mà giữ lại được ý thức của chính mình."

Chương 510: Lòng Hiếu Kỳ Hại Chết Con Mèo...

Ngã Văn chỉ nói đơn giản như vậy, không hề có ý định nói sâu hơn về đề tài này, sau đó, gã lại nhẹ nhàng dang hai tay ra, khiến cho một cuốn sách thật dày đang được xếp gọn gàng trên giá sách xa xa, chậm rãi bay tới.

Ngả Văn mỉm cười nói: "Tôi có nghe chủ mẫu nói, cậu muốn một cái pháp trận triệu hồi và nghi thức hiến tế chỉ thẳng về chính mình, có đúng không nào?"

Lâm Ân gật đầu, nghiêm túc nói: "Đúng vậy."

Ngả Văn tước sĩ nhẹ nhàng ngoắc ngoắc ngón tay, sau đó bốn trang sách có khắc pháp trận bên trên, lại chậm rãi bay từ bên trong bộ sách thật dày nọ ra ngoài, rồi lơ lửng trên chiếc bàn uống nước bên cạnh bọn họ.

Gã mỉm cười, vươn tay tiếp nhận trang sách nọ, lại nhã nhặn mở miệng nói: "Để tôi giới thiệu cho cậu một chút kiến thức đơn giản và cơ sở trước đã, cho cậu có một chút hiểu biết về khái niệm cơ bản của nghi thức triệu hồi."

Nói đến đây, gã nhẹ nhàng đặt trang sách nọ trên bàn, và đẩy nó tới trước mặt Lâm Ân.

"Vừa rồi, cậu cũng trông thấy cảnh tượng bên trong đại sảnh đó, những tin tức xuất hiện bên trên màn hình là toàn bộ những ý đồ triệu hồi do tôi nhận được từ mỗi một thế giới khác biệt, nhưng phần lớn những ý đồ triệu hồi kia đều là chỉ định ngẫu nhiên, chỉ cần cậu cảm thấy bản thân thỏa mãn yêu cầu, là hoàn

toàn có thể thử nghiệm đi lên, tiến hành hưởng ứng, sau đó, khi khế ước đạt thành, cậu sẽ được triệu hồi đến thế giới kia."

"Mà điểm khác biệt duy nhất giữa triệu hồi chỉ định cùng với triệu hồi ngẫu nhiên chính là, triệu hồi chỉ định cần một cái định hướng. Chỉ khi làm được như vậy, người triệu hồi mới có thể định vị được cậu ở bên trong vô số những con quái vật thuộc thế giới hắc ám này."

Lâm Ân gật đầu, hầu hết những điều này hắn đã được biết bên trong bộ sách triệu hồi Tà Thần kia rồi.

Tựa như ngày sinh tháng đẻ, họ tên, hình dáng, đặc điểm, yêu thích… vân vân. Những thông tin này cho phép người triệu hồi không ngừng thu nhỏ phạm vi tìm tòi, sau đó, mục tiêu còn lại cuối cùng, chính là ngươi.

Ngả Văn tước sĩ mỉm cười nói: "Hắn là cậu rất dễ hiểu về khái niệm định hướng kia, vì vậy tôi không nói sâu thêm về nó nữa. Điều đầu tiên cần làm chính là tiến hành định vị cậu, nhưng sau khi định vị hoàn thành, có thể thành công triệu hồi cậu qua bên đó hay không, lại là một chuyện khác."

"Mà đây cũng là điểm thứ hai tôi muốn nói, mức năng lượng tương ứng với lực lượng."

"Mức năng lượng tương ứng với lực lượng?"

"Đúng vậy, đặc biệt là ở thời điểm tiến hành triệu hồi vượt thế giới, cậu càng mạnh mẽ, thì quá trình triệu hồi cậu càng cần hao phí nhiều năng lượng hơn. Nếu mức năng lượng chưa đạt tới trình độ thỏa mãn yêu cầu để mở ra cánh cửa địa ngục tới triệu hồi cậu, đương nhiên cậu sẽ không thể hoàn thành xuyên toa thế giới rồi."

Gã nhẹ nhàng nói:

"Cũng vì một điểm này, khiến cho tồn tại từ quân vương trở

lên muốn buông xuống thế giới khác, không cần biết là thế giới nào, cũng là một chuyện tiêu hao cực kỳ lớn. Lấy ví dụ như chủ mẫu chẳng hạn, nếu bà ấy muốn cho chân thân của mình buông xuống thế giới kia của cậu, e rằng thế giới kia cần phải tiến hành huyết tế ít nhất là hơn phân nửa sinh vật, mới đủ khả năng mở ra cánh cửa địa ngục."

Nghe đến đây, hai mắt Lâm Ân nheo lại.

Hắn vừa nghĩ tới huyết nhục chi phối giả, đối phương cũng là tồn tại cấp căn nguyên mạnh mẽ.

Ngả Văn tước sĩ mỉm cười nói: "Cũng bởi vì mức hao phí cần có để buông xuống quá lớn, cho nên những tồn tại mạnh mẽ kia đã diễn sinh ra rất nhiều những phương pháp khác trợ giúp bọn họ gây ảnh hưởng tới các loại thế giới xung quanh."

"Ví dụ như hình chiếu, chú thị, thầm thì, mê hoặc… vân vân. Bởi vì bản thân bọn họ quá mạnh mẽ, dẫn đến phải chịu hạn chế quá lớn, cũng chỉ có thể dùng phương thức như vậy để xâm lấn những thế giới bên ngoài kia thôi."

Nói đến đây, Ngả Văn tước sĩ chợt vẫy vẫy tay, một tin tức vừa được đẩy lên màn hình lớn tại đại sảnh, lập tức hiện ra trước mặt bọn họ.

【 tiếp nhận nghi thức triệu hồi, đến từ thế giới khoa kỹ Vu Cổ 135, mục đích triệu hồi là "Thử một lần", yêu cầu sinh vật: Không hạn chế, tế phẩm: Mười lăm cân linh kiện và phế liệu máy móc. 】

"Mà giống như vậy." Ngả Văn tước sĩ mỉm cười, đan hai tay vào nhau, nói: "Không có đặt ra bất cứ loại định hướng gì, không có đặt ra bất cứ loại hạn chế và điều kiện gì, hoàn toàn có thể nói là … đối phương đang thử đi thăm dò biên giới của tai họa!"

"Nếu không phải tin tức này đã bị tôi nắm được trước tiên, tin tưởng rằng không bao lâu sau, thế giới kia sẽ bị tồn tại tà ác nào đó chú ý tới, sau đó tiến hành gây ảnh hưởng và thẩm thấu, mang đến vận rủi thật lớn cho bọn họ."

Lâm Ân lập tức đã nghĩ tới mẹ của Uông Đào, nữ linh môi kia.

Bà ấy chỉ đơn giản là nhìn thoáng qua thế giới này một cái, nhưng lại bất hạnh bị một tên tà ma chú ý tới.

Nói ngắn lại chính là, đừng có tùy tiện nhìn trộm và triệu hồi đối với bất cứ một sự vật gì mà bản thân không biết.

Hay nói cách khác...

"Lòng hiếu kỳ hại chết con mèo..." Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết nói.

Ngả Văn tước sĩ mỉm cười nói: "Đúng vậy, chúng ta lại quay về chủ đề vừa nãy thôi. Nói ngắn lại một chút, thực lực của cậu sẽ quyết định cái giá phải trả cần bỏ ra nếu muốn triệu hồi cậu. Cậu càng mạnh, tiêu hao càng lớn."

"Mà tôi cũng căn cứ cường độ triệu hồi cùng với mức năng lượng tương ứng với lực lượng, để đại khái chia triệu hồi ra làm bốn giai đoạn."

Lúc này, phía trên bốn trang sách đang lơ lửng trước mặt đối phương cũng chậm rãi hiện ra vài hàng chữ.

Giai đoạn thứ nhất 【 chúng sinh 】: Loại triệu hồi bình thường nhất, chỉ cần tiến hành nghi thức tế tự và hiến tế quy mô nhỏ là có thể hoàn thành buông xuống, biên độ không gian cực lớn, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể thừa nhận được của thế giới thấp ma.

(Thế giới thấp ma điển hình là thế giới The Lord of the Rings,

Harry Potter, Trò Chơi Vương Quyền, Thợ Săn Quái Vật…)

Giai đoạn thứ hai【 siêu phàm —— tử triệu 】: Sau khi bước vào giai đoạn này, đã không thể tiếp tục tiến hành nghi thức triệu hồi bình thường được nữa, mỗi lần buông xuống đều cần tiến hành lượng lớn hiến tế và nghi thức triệu hồi quy mô lớn, đối với thế giới thấp ma, bất cứ một nghi thức cấp tử triệu nào, cũng có thể gây nên hỗn loạn quy mô lớn cấp thế giới.

Chương 511: Khắc Pháp Trận!

Giai đoạn thứ ba 【 quân vương —— căn nguyên 】: sinh vật nằm trong giai đoạn này cũng có thể hoàn thành triệu hồi, nhưng mức năng lượng tiêu hao đã hoàn toàn không phải thế giới thấp ma có thể thừa nhận được.

Giai đoạn thứ tư 【 phía trên căn nguyên 】: Thế giới hắc ám chưa từng có ghi chép liên quan đến quá trình triệu hồi những tồn tại dạng này. Trong tin tức hiện có, dường như ý chí tối cao của Thị Giới vốn thuộc về giai đoạn này, và trên tay chủ mẫu cũng có pháp trận triệu hồi giai đoạn thứ tư.

Ngả Văn mỉm cười nói: “Đây là phân chia tương đối mơ hồ. Cậu có thể hiểu như vậy, mỗi giai đoạn đều có pháp trận triệu hồi phù hợp với mình, nhưng nếu cậu trưởng thành đến một giai đoạn nào đó, cũng tương đương với bản thân đã đột phá mức độ cực hạn mà pháp trận kia có thể chịu tải được, tới khi ấy, cậu sẽ cần một dạng pháp trận càng mạnh hơn để thích ứng với cường độ thực lực của cậu."

Mà những gì Ngả Văn căn cứ vào để phân chia thành mấy giai đoạn trên chính là ba tiết điểm nhất định phải tiến hành thay đổi của pháp trận.

Và một dạng pháp trận chỉ có thể bao gồm cũng như sử dụng thay thế cho pháp trận giai đoạn dưới, chứ không thể bao gồm hay sử dụng thay thế cho pháp trận giai đoạn trên.

Lâm Ân gật gật đầu, lại có chút suy tư nhìn bốn loại quy cách pháp trận hoàn toàn khác biệt phía trên trang sách. Tới lúc này, hắn cũng chú ý tới, càng là pháp trận cấp cao, hoa văn bên trên lại

càng thêm phức tạp.

Lâm Ân ngẩng đầu, cười ha hả nói: "Tới bây giờ tôi vẫn còn nằm trong giai đoạn thứ nhất, và phỏng chừng còn phải dừng lại trên giai đoạn này thật lâu nữa. Bởi vậy ba loại sau không mang đến ý nghĩa quá lớn đối với tôi."

Ngả Văn lắc lắc đầu, mỉm cười nói: "Không, chủ mẫu xem trọng cậu như vậy, khẳng định là thành tựu trong tương lai của cậu tuyệt đối sẽ không quá kém, cho nên ngoại trừ pháp trận ở giai đoạn thứ nhất, tôi cũng có thể khắc cho cậu pháp trận ở giai đoạn thứ hai và thứ ba."

"Về phần giai đoạn thứ tư, nếu cậu thật sự đạt tới vị trí kia, cậu cũng đủ khả năng tự mình thực hiện nó rồi."

Nói xong, gã lập tức bay lên, sau đó nhẹ nhàng mà vẫy vẫy tay.

Chỉ nháy mắt sau đó, cảnh tượng xung quanh lại một lần nữa xảy ra biến hóa giống như là kính vạn hoa.

Chờ sau khi Lâm Ân hoàn hồn trở lại, hắn chợt phát hiện mình đã không còn ở bên trong thư viện lúc trước nữa, mà đã xuất hiện bên trong một khu đất hắc ám hoàn toàn trống trải rồi.

Bốn phương tám hướng đều là một mảnh hắc ám dày đặc.

Mà xung quanh hắn, có sáu cây nến đỏ đang bốc cháy, chúng lấy vị trí của hắn làm trung tâm, trực tiếp xây dựng nên một đồ án hình ngôi sao sáu cánh quỷ dị.

"Đừng sợ." Bóng dáng lơ lửng của Ngả Văn cũng chậm rãi xuất hiện, gã mỉm cười nói: "Muốn xây dựng một cái pháp trận chuyên chúc cần trải quá khá nhiều công đoạn, mà quan trọng nhất là phải nhận được thế giới này tán thành. Điều hiện tại chúng ta phải làm chính là xây dựng nên tòa pháp trận này, tiến hành ràng buộc nó với cậu, sau đó lại đóng dấu nó xuống thế giới này."

"Khiến cho thế giới này nhớ kỹ cậu."

Lâm Ân gật đầu.

Nói theo phương thức của một nhân loại, quá trình này chính là Ngả Văn vẽ một hình ảnh trước, sau đó chuyển cho phía chính phủ tiến hành xác nhận, chỉ cần phía chính phủ cảm thấy không thành vấn đề, thì hắn có thể vận dụng loại pháp trận này đi làm đủ các loại chuyện xấu xa.

"Cấu tạo bên ngoài của các loại pháp trận tương đối giống nhau, để tôi tiến hành khắc xuống là được, chỉ có phần trung tâm của pháp trận là thuộc về dấu hiệu cùng với điểm đặc thù của riêng cậu mà thôi. Cậu có thể tự mình xác định nó, sau khi nghĩ xong lại tiến hành cộng hưởng với tôi là được."

Nói xong, Ngả Văn tước sĩ lại chậm rãi bay lơ lửng trên trời cao, ngón tay nhẹ nhàng vung vẩy giữa hư không.

Lâm Ân đang đứng bên dưới cũng lập tức nhìn thấy, từng đường nét màu huyết hồng đang lấy mình làm trung tâm, nhanh chóng xuất hiện dưới mặt đất, bên trên có đầy những hoa văn và chữ nghĩa phức tạp.

Chỉ thông qua hành động đơn giản này thôi cũng đủ để chứng minh tạo nghệ trên phương diện này của Ngả Văn tước sĩ rồi.

Lâm Ân nhắm hai mắt lại, dựa theo cách nói của Ngả Văn tước sĩ, cũng bắt đầu xây dựng ấn ký thuộc về mình ở trong đầu.

Nhân loại, huyết nhục, xúc tu, loli... Phi!

Rất nhanh sau đó, không mất quá nhiều thời gian, ở thời điểm Lâm Ân lại một lần nữa mở to mắt ra, một vầng hào quang màu đỏ cuồn cuộn đã xuất hiện trên mặt đất xung quanh.

Chỉ thấy một tòa pháp trận màu máu với đường kính tới gần

mười mét, lấy hắn làm trung tâm đã được Ngả Văn tước sĩ khắc họa xong xuôi.

Mà vị trí trung tâm của pháp trận chính là ấn ký nhận dạng vừa được hắn cấu tạo nên. Một loại dấu hiệu định hướng đặc thù do nhân loại và một đống tổ chức huyết nhục vặn vẹo kết hợp lại mà thành.

"Cậu quyết định chưa?" Ngả Văn mỉm cười hỏi.

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Quyết định rồi!"

"Tốt!"

Nói xong, Ngả Văn chậm rãi nhắm hai mắt lại, dang hai tay ra, trong miệng bắt đầu ngâm xướng từng đoạn chú văn tối nghĩa khó hiểu.

"Kế tiếp, tôi đóng dấu tòa pháp trận này vào trong thế giới hắc ám. Cậu cứ kiên nhẫn chờ đợi một chút, rất nhanh là được rồi."

Lâm Ân gật đầu.

Theo quá trình Ngả Văn ngâm xướng, rất nhanh Lâm Ân đã nhìn thấy bức vẽ tòa pháp trận màu huyết hồng dưới chân hắn chậm rãi trở nên lơ lửng, sau đó từng chút từng chút một mà bay về phía trời cao, chiếu sáng mảnh hắc ám dày đặc này.

Mà cũng chính tại một khắc ấy, đột nhiên Lâm Ân lại có chút run rẩy, bởi vì trước mặt hắn vừa xuất hiện thật nhiều sợi dây màu đen hư vô.

Chúng lan tràn ra ngoài từ bốn phương tám hướng bên trong hắc ám, sau đó từng chút từng chút một đi tới, bao trùm tòa pháp trận kia của hắn.

Vô số dải hoa văn tối đen nọ không ngừng lan tràn, chạy dọc

theo những đường nét rõ ràng trên pháp trận, rồi dần dần mà bao phủ toàn bộ pháp trận ấy vào bên trong.

"Đừng khẩn trương, đây là ý chí hư vô của thế giới này đang tiến hành thu nhận pháp trận, chờ sau khi nó hoàn toàn mô phỏng theo, pháp trận này cũng chính thức hoàn thành bước ràng buộc với cậu rồi." Giọng nói nhẹ nhàng của Ngả Văn vang lên trong đầu hắn.

Lâm Ân lập tức nín thở ngưng thần, cẩn thận mà chăm chú nhìn vào những sợi tơ màu đen đang chậm rãi lan tràn bên trong pháp trận kia.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, những sợi tơ màu đen ấy đã hoàn toàn bao trùm lên tòa pháp trận màu máu của hắn rồi.

Nhưng đúng vào nháy mắt này, những sợi tơ màu đen nọ lại đột nhiên dừng bước.

Chương 512: Vô Đồng Chi Nhãn!

"Di?" Trong đầu Lâm Ân lập tức xuất hiện giọng nói đầy nghi hoặc của Ngả Văn.

"Làm sao vậy?" Lâm Ân lập tức hỏi.

Ngả Văn đang lơ lửng giữa không trung, lại khẽ nhăn mày, trực tiếp đẩy nhanh tốc độ ngâm xướng chú ngữ, có vẻ đang muốn gia tốc đánh dấu tòa pháp trận này.

Những sợi tơ màu đen kia lại nhúc nhích một chút, nhưng ngay sau đó, cả đám lại như thủy triều "Hoa lạp lạp" rời khỏi tòa pháp trận màu máu kia.

Mà tòa pháp trận kia cũng vang lên một tiếng “Ầm ầm” sau đó hóa thành vô số mảnh nhỏ.

Lâm Ân kinh ngạc hỏi: "Vỡ rồi? Đây là có chuyện gì vậy?"

Ngả Văn mở to hai mắt, có chút ngưng trọng nhìn một màn trước mắt này, sau đó chậm rãi hạ xuống đất, quay đầu nhìn về phía Lâm Ân, nhíu mày nói: "Cậu xác định là trước kia... cậu chưa từng đóng dấu triệu hồi pháp trận của mình?"

Lâm Ân lắc đầu, nghiêm túc nói: "Khẳng định là không có mà, tôi chỉ bị người khác triệu hồi một lần, lại còn dùng pháp trận triệu hồi thông dụng nữa."

Ngả Văn tước sĩ cau mày.

Nếu vậy thì lạ quá.

Bởi vì vừa rồi khi gã thử đưa tòa pháp trận nọ ra khiến cho thế giới này tiếp nhận, nó lại phát sinh hiện tượng bài xích vô cùng rõ ràng.

Khi loại tình huống này xảy ra, chỉ có duy nhất một cách giải thích mà thôi, đó chính là Lâm Ân vốn đã sở hữu pháp trận triệu hồi chuyên chúc thuộc về chính mình rồi, lúc này mới khiến cho thế giới hắc ám kháng cự, không thể tiến hành tiếp nhận thêm một lần nữa.

Ngả Văn không ngừng đi qua đi lại một hồi, sau đó mới lắc lắc đầu, mỉm cười nói với Lâm Ân: "Không có gì, có lẽ là trước kia trong lúc vô tình, cậu đã tiếp xúc với một thứ khác lạ, khiến cho cậu và một loại cùng pháp trận triệu hồi nào đó đã hoàn thành trói buộc rồi, nhưng vấn đề này không lớn, chỉ cần truy ngược về trước, hẳn là tôi có thể phỏng theo tòa pháp trận kia."

Lâm Ân có chút khó xử nói: "Nói cách khác, thân phận của tôi đã bị người khác lấy trộm mà đi đăng kí rồi?"

Ngả Văn tước sĩ cười cười lắc lắc đầu nói: "Không thể nói như vậy được..." nhưng gã không tiếp tục nói thêm.

Chỉ thấy thân thể Ngả Văn lại một lần nữa di động, giống như u linh, trôi nổi ngay giữa không trung, nhắm mắt nói: "Cậu cứ kiên nhẫn chờ đợi, để tôi thay cậu làm một lần thử nghiệm trước đã."

Đến đây, trong miệng gã lại một lần nữa ngâm xướng loại chú văn tối nghĩa khó hiểu kia, mà theo quá trình gã thi pháp, mảnh hắc ám dày đặc xung quanh cũng theo đó mà tuôn ra.

Lại nói, bên trong thế giới hắc ám này vô cùng quỷ dị, xác suất để xuất hiện loại tình huống này cũng không nhỏ, bởi vậy Ngả Văn cũng không cảm thấy quá mức ngoài ý muốn.

Bởi vì một khi xuất hiện loại tình huống này, chỉ cần truy

ngược về trước là có thể lấy được một cái pháp trận triệu hồi có sẵn rồi, lúc ấy lại tiến hành giai đoạn đánh dấu này thêm một lần nữa.

Hơn nữa dựa vào thực lực của thiếu niên này, hẳn là pháp trận có thể tiến hành trói buộc với hắn cũng không phải dạng pháp trận quá mức khổng lồ đâu.

Nghĩ đến đây, Ngả Văn chợt mở hai mắt, đột nhiên vươn tay về phía Lâm Ân.

Ông —— Gần như trong nháy mắt ấy, Lâm Ân cúi đầu xuống, cũng nhanh chóng thấy được dưới chân mình đang chậm rãi xuất hiện những đường hoa văn màu máu.

Dưới sự can thiệp của Ngả Văn tước sĩ, cùng với một mảnh ánh sáng nhạt tản ra, một cái pháp trận màu huyết hồng đang từng chút từng chút một mà hình thành ngay dưới chân hắn.

Lâm Ân lộ vẻ mặt kinh ngạc vô cùng.

Bởi vì từ trên cao nhìn xuống, tòa pháp trận đang lấy hắn làm trung tâm kia, lại giống hệt như những đường nét được vẽ bằng máu, đỏ tươi mà quỷ dị, hoa văn bên trên cũng phức tạp dị thường.

Nhưng ngay tại thời điểm pháp trận nọ đang lan tràn tới phạm vi mười mét, đột nhiên nó cũng ngừng lại rồi.

"Đây là..." Ngả Văn tước sĩ đang lơ lửng ngay giữa không trung, lại có chút ngưng trọng nhìn xuống tòa pháp trận nho nhỏ bên dưới.

Bởi vì gã chợt phát hiện, phù văn phía trên tòa pháp trận kia quá xa lạ, ngay cả gã cũng không biết đó là phù văn đến từ thế giới nào.

Mà dấu hiệu được khắc tại trung tâm pháp trận, lại là một con mắt đang nhắm...

Không.

Không phải là con mắt đang nhắm, nó càng giống một con mắt không có con ngươi hơn...

Vô đồng chi nhãn.

Ngả Văn chậm rãi từ trên cao hạ xuống đất, vẻ mặt thoáng có chút ngưng trọng. Gã cẩn thận quan sát tòa pháp trận phức tạp mà tinh mỹ bên dưới.

Rồi ngay sau đó, chính gã cũng phải thừa nhận, ngay cả một linh hồn tinh thông pháp trận như gã cũng khó có thể hiểu rõ nguyên lý vận hành của tòa pháp trận này.

"Đây là pháp trận bị quét trộm của tôi sao? Có chút ngầu à nha!" Lâm Ân đưa tay vuốt ve hoa văn bên trên tòa pháp trận huyết hồng kia.

Nhưng hắn thề, trước kia hắn tuyệt đối chưa từng trông thấy tòa pháp trận kiểu này. Có điều… dựa vào cách nói của Ngả Văn tước sĩ, hình như tòa pháp trận triệu hồi này đã bị ràng buộc vào cùng một chỗ với hắn rồi.

Lâm Ân ngẩng đầu, dò hỏi: "Ngả Văn tước sĩ, anh có thể nhìn ra lai lịch của tòa pháp trận này không? Anh xác định pháp trận này chỉ thẳng về tôi ư?

Ngả Văn ngưng thần nhìn hoa văn bên trên, lắc đầu nói: "Không thể tìm ra lai lịch của nó, nhưng đúng là nó đã trói buộc với cậu rồi. Hơn nữa, nó rõ ràng là pháp trận triệu hồi giai đoạn thứ nhất, nhưng hoa văn bên trên lại... Có chút đặc thù."

Vẫn như mọi lần, Ngả Văn chỉ nói đến đó là dừng lại, rồi mỉm

cười nhìn Lâm Ân nói: "Mặc kệ như thế nào, cậu cũng có thể nhớ kỹ tòa pháp trận này trước, sau đó lại chuẩn bị một đoạn chú ngữ cầu nguyện chỉ thẳng về phía mình. Nói đơn giản, pháp trận là ổ khóa, mà chú ngữ cầu nguyện chính là cái chìa để mở ra ổ khóa ấy, chỉ khi cả hai thứ này xứng đôi với nhau, mới có thể hoàn thành bước triệu hồi cuối cùng."

"Đương nhiên, tốt nhất là bên trong câu chú ngữ cầu nguyện kia có ẩn chứa điểm đặc thù rõ ràng của cậu, nó miêu tả được càng nhiều điểm đặc thù của cậu thì xác suất triệu hồi thành công lại càng cao hơn. Cậu đã hiểu chưa?"

Lâm Ân lập tức giơ ngón tay cái lên, mỉm cười nói: "Hiểu được rồi!"

...

Sau khi tạm thời đưa Lâm Ân quay về tháp Nghi Thức, Ngả Văn tước sĩ vẫn đang lơ lửng phía trên tòa pháp trận màu máu kia, trong đầu không ngừng suy tư, ánh mắt ngưng trọng một mực nhìn chằm chằm vào hình ảnh vô đồng chi nhãn quỷ dị ấy.

Tòa pháp trận này thực sự chỉ thẳng vào người trẻ tuổi kia sao?

Chương 513: Định Hướng Triệu Hồi Thất Bại!!!

Ngả Văn cũng rõ ràng chú ý tới dấu hiệu xuất hiện bên trong vô đồng chi nhãn nằm tại trung tâm pháp trận kia, dường như bên trên còn lưu lại một chút ít hoa văn huyết sắc.

Giống như có vẽ mắt nhưng chưa hoàn thiện.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất trong chuyện này là… Ánh mắt Ngả Văn lập tức rơi vào phần rìa của tòa pháp trận loại nhỏ nọ.

Có một điều Ngả Văn không nói với Lâm Ân, đó là vừa rồi, ở thời điểm gã tiến hành quá trình lội ngược dòng đối với tòa pháp trận này, gã có thể rõ ràng cảm nhận được tòa pháp trận đang xuất hiện trước mắt gã đây vốn không phải phiên bản hoàn chỉnh của nó.

Nói cách khác, nó chỉ là một bộ phận đại diện cho giai đoạn thứ nhất mà thôi?

Nghĩ đến đây, chân mày Ngả Văn cau lại, sau đó chậm rãi lơ lửng bay thẳng tới phía trên tòa pháp trận loại nhỏ kia.

Trong lòng có chút do dự, gã nhắm hai mắt xuống, trong miệng lại một lần nữa ngâm xướng một chuỗi chú văn tối nghĩa khó hiểu. Và hiển nhiên là đoạn chú văn lần này càng thêm phức tạp hơn lúc trước.

Theo quá trình chú văn vang lên, tòa pháp trận màu máu kia cũng từ từ mà tỏa sáng. Viên vô đồng chi nhãn nằm ngay trung tâm pháp trận lập tức thay đổi, tựa như bên trong đang có một

mảnh huyết sắc vô tận lan tràn.

Mà cũng chính tại một khắc này, tại phần rìa của pháp trận, đường hoa văn màu máu kia lại một lần nữa bắt đầu chuyển động. Lần này, chúng nó chuyển động cực kỳ nhanh chóng, thậm chí dùng mắt thường cũng có thể thấy được những đường nét ấy đang không ngừng "Rào rào rào" lan tràn và khuếch trương về bốn phương tám hướng.

Chờ tới thời điểm Ngả Văn tước sĩ lại một lần nữa mở hai mắt ra, pháp trận triệu hồi ấy đã khuếch trương tới một trình độ làm cho cả gã cũng không khỏi rơi vào rung động.

"Đây rốt cuộc là..."

...

Mà cùng lúc đó, bên ngoài Tháp Nghi Thức.

Lâm Ân đã tìm được nhân viên công tác chuyên môn tiến hành pháp trận thử nghiệm rồi, hắn nhanh chóng đưa tận tay tòa pháp trận mà mình vừa mới nhớ kỹ cho đối phương.

Phải biết rằng, có pháp trận triệu hồi chuyên chúc dành cho mình thôi vẫn là chưa đủ, còn cần tiến hành thêm một bước chỉnh lý và điều chỉnh nữa.

Mãi cho đến khi chú văn và pháp trận phối hợp với nhau, có thể trăm phần trăm mà chỉ thẳng về phía mình, đó mới là một quy trình triệu hồi hoàn chỉnh.

Tiêu hao khi tiến hành triệu hồi cùng thế giới ít hơn rất nhiều so với tiêu hoa khi triệu hồi vượt thế giới.

Trái Trái liếc mắt nhìn Lâm Ân đang mỉm cười cầm cây bút lông chim, không ngừng “Xoát xoát xoát” viết chú văn trên giấy, chợt mở miệng hỏi: "Ngươi đang nghĩ chú ngữ triệu hồi của mình

rồi hả?"

Khóe miệng Lâm Ân nhếch lên, nói: "Đương nhiên rồi, dù sao đó cũng là thứ cần phải dùng cả đời mà, khẳng định là phải tử tế suy nghĩ một phen rồi."

Đặc thù.

Thân phận.

Đánh dấu.

Thiếu một thứ cũng không được.

Ngay sau đó, Lâm Ân có vẻ cực kỳ hài lòng mà buông cây bút lông chim trên tay xuống, nói: "Hoàn thành rồi!"

Trái Trái có chút do dự sấn tới, tập trung nhìn vào.

【 Hỡi khu tòng giả của máu và thịt, hỡi người điều khiển máy móc và xúc tu. 】

【 Hỡi Nhân tộc chính thống đang hành tẩu bên trong thế giới hắc ám. 】

【 Hỡi sứ giả hòa bình mang hạnh phúc và an bình đến cho người khác. 】

【 Hỡi người bạn giàu tình yêu thương của căn nguyên! 】

【 Hỡi Dạ Y vĩ ngạn thiện lương! 】

【 Ta khẩn cầu lực lượng chữa trị từ ngươi, thỉnh cầu ngươi hãy hàng lâm và ban ân trạch! 】

Tế phẩm yêu thích: Lượng lớn tiền vàng, bất cứ món bảo vật gì có giá trị.

Tế phẩm chán ghét: Một đồng tiền, huyết nhục tanh tưởi hư thối.

Đến đây, khóe miệng Lâm Ân nhếch lên, nói: "Thế nào? Có phải nội dung này vô cùng phù hợp với thiết lập nhân vật của ta hay không? Ta cho rằng nó vô cùng chính xác, tuyệt đối không thành vấn đề!"

Trái Trái đọc mà kinh hoảng.

Không đúng nha! Vì sao cô ấy lại có cảm giác này chứ… hình như ngoại trừ câu đầu tiên ra, thì tất cả những câu còn lại đều có vấn đề hết á!

Hơn nữa vì sao câu đầu tiên lại quen tai như vậy, ngươi khẳng định là một câu này không có nằm trong đoạn chú văn Bạch Dật từ dùng để triệu hồi ngươi ư?

Với một thứ bất thường thế này, triệu hồi thật sự có thể thành công sao?

"Được rồi!" Lâm Ân khá hài lòng trực tiếp giao tờ giấy ghi chú văn đã viết xong cho nhân viên công tác phụ trách thử nghiệm kia, nói:

"Chị gái à, đây là chú văn của tôi, làm phiền chị nhé, tôi chờ tin tức tốt của chị."

Nhân viên công tác kia nhìn thoáng qua nội dung chú văn triệu hồi được viết tờ giấy, sau đó theo bản năng mà đưa tay lau mồ hôi lạnh trên đầu, nói: "Cậu không thay đổi sao?"

Lâm Ân (￣□￣) tự tin nói: "Không thay đổi, tôi sẽ chờ nghe chị triệu hồi!"

"Được, vậy cậu chờ cho một lát nhé."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mà lúc này ở phía hậu đài, nhóm nhân viên công tác phụ trách tiến hành thử nghiệm pháp trận cũng đang rầm rầm rộ rộ mà tiến hành công tác bố trí và chuẩn bị hiến tế.

Quá trình này kéo dài tới hơn mười phút, nhân viên công tác kia mới rời khỏi hậu đài, bước ra, dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía Lâm Ân nói: "Pháp trận đã được bố trí xong, nhân viên thử nghiệm của chúng tôi đang tiến hành nghi thức triệu hồi cậu. Trong quá trình này, chúng tôi cũng sẽ thử nghiệm xác suất triệu hồi thành công, mong cậu hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Lâm Ân vừa lòng gật đầu nói: "Được! Vậy làm phiền chị rồi!"

Hắn lại lặng lẽ chờ đợi.

Rất nhanh, hai phút lại đi qua,

Mà cũng chính trong nháy mắt này, đột nhiên Lâm Ân cảm nhận được một luồng dao động triệu hồi xuất hiện trên không trung, sau đó quét thẳng về phía mình, hắn lập tức mừng rỡ mà ngẩng đầu nhìn lên.

Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, sau khi quét qua người cRqDbnfḧ một cái, luồng dao động kia lại dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi mà rời đi.

Lâm Ân: "???"

Gần như trong khoảnh khắc đó, bên tai Lâm Ân chợt truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi vừa được nhiều vị triệu hồi sư thực hiện nghi thức triệu hồi! 】

【 đinh! Định hướng triệu hồi thất bại! 】

【 đinh! Nghi thức triệu hồi giải trừ. 】

Lâm Ân: "???"

Cũng gần như ngay khi âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, nhân viên công tác tại hậu đài kia cầm một phần văn kiện đi ra, có chút do dự nhìn về phía Lâm Ân nói: "Vị tiên sinh này, cậu xác định thứ mà cậu viết ra chính là chú ngữ triệu hồi bản thân cậu?"

Chương 514: Kẻ Trong Cuộc Thì U Mê, Người Ngoài Cuộc Thì Sáng Suốt!!!

Lâm Ân nói: "Đương nhiên là khẳng định rồi! Chẳng lẽ trong chuyện này tôi còn có thể đùa giỡn sao?"

Nhân viên công tác kia xoa xoa huyệt Thái Dương, lắc đầu nói: "Vậy… tôi rất tiếc khi phải nói với cậu rằng, trải qua bước đầu phân tích và thử nghiệm, chúng ta đã cho ra kết quả, xác suất triệu hồi thành công của câu chú ngữ do cậu cung cấp chỉ có không đến 1%... Nói cách khác, triệu hồi một trăm lần, cũng không nhất định có thể thành công một lần..."

Lâm Ân: "..."

Nhân viên công tác kia thật cẩn thận nói: "Nếu không cậu đi sửa lại một chút?"

Mà Trái Trái đã nghẹn cười đến mức chuẩn bị không nhịn được nữa rồi. Còn Lâm Ân lại mở to đôi mắt cá chết, vội vàng tiếp nhận tờ giấy kia, rồi cẩn thận đọc lại phần chú ngữ triệu hồi vừa được mình tự tay viết ra.

Làm sao có thể chứ?

Rõ ràng là hắn cảm thấy không có một chút vấn đề nào mà?

Chẳng lẽ hắn không phải Nhân tộc chính thống? Chẳng lẽ hắn không phải lương y chuyên chữa trị?

Hắn đau khổ suy nghĩ hồi lâu, một mực cau mày cắn lấy cán

bút, cuối cùng lại sửa chữa một vài từ, tăng thêm vài câu.

"Lần này không còn vấn đề nữa rồi." Lâm Ân gật đầu, sau đó trịnh trọng mà đưa tờ giấy đã sửa chữa xong, một lần nữa giao cho nhân viên công tác kia.

Nhân viên công tác kia mở ra đọc thử.

【 Hỡi Dạ Y Nhân tộc đang hành tẩu bên trong thế giới hắc ám. 】

【 Hỡi người bạn thân của căn nguyên luôn dốc toàn lực cho chữa trị và cứu vớt. 】

【 Hỡi người chấp hành chính nghĩa! 】

【 Hỡi kẻ bài trừ nguyền rủa! 】

【 Hỡi bác sĩ thiện lương được người người tôn kính bên trong hẻm Du Hồn, hỡi vị học đồ dược tề sư mang lại hạnh phúc và lòng cảm động cho người khác! 】

【 Ta khẩn cầu lực lượng chữa trị từ ngài, thỉnh cầu ngài hãy hàng lâm và ban ân trạch! 】

Nhân viên công tác kia có chút nhức trứng mà đưa tay lên gãi gãi đầu, không biết vì sao, cô ấy lại có cảm giác đoạn chú ngữ này cũng chẳng khác lúc trước là mấy!

Như thể hắn chỉ xóa trộn đống chữ nghĩa lúc trước lên rồi một lần nữa sắp xếp lại chúng vậy, cái này thực sự có thể triệu hồi thành công sao?

Rất nhanh, hơn mười phút nữa lại trôi qua.

Ngay sau đó, nhân viên công tác kia có chút mừng rỡ nhanh chóng đi từ phía hậu đài tới, nói: "Tiên sinh, tuy vẫn không triệu hồi thành công, nhưng chúng tôi cũng có kết quả phân tích rồi."

"Lần này xác suất triệu hồi thành công của cậu đã tăng hơn lần trước hai lần!"

"À không, gia tăng thêm hơn ba lần nữa đó! Tiên sinh! Sắp được 3% rồi!"

Lâm Ân: "..."

Trái Trái: "(nghẹn cười)"

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết nói: "Bao nhiêu mới được coi là đủ tư cách?"

"90% trở lên."

Lâm Ân: "..."

Lần này, rốt cuộc Trái Trái cũng không nhịn được mà phá lên cười, thậm chí cô ấy còn cười ngặt cười nghẽo, cười không dừng lại được, ヽ(≧？≦)? Thiếu chút nữa là cười văng cả ra ngoài rồi.

"Ha ha ha ha! Cười chết ta, đầu, đoạn chú văn mà ngươi viết có thể thành công mới là gặp quỷ đó! Căn bản là không thể thành công được mà! Ha ha ha ha!"

Lâm Ân (□￣皿￣) trực tiếp vươn tay phải, túm lấy Trái Trái đang cười ngặt cười nghẽo kia, điên tiết nói: "Trái Trái ngươi bớt châm chọc ta đi, có giỏi ngươi tới viết giùm cái!"

Trái Trái nghẹn cười trực tiếp quơ lấy tờ giấy ghi chú ngữ nọ, lại vừa cười hì hì vừa cầm bút nói:

"Được! Cứ ngồi yên đấy! Cái đầu ngốc nghếch ngươi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, rất khó mà đánh giá chính xác bản thân được. Lần này không cần sửa lại, Trái Trái chỉ cho ngươi thêm một câu thôi, nhưng cam đoan là xác suất thành công sẽ thẳng tắp bay lên!"

Nói xong, Trái Trái hừ một tiếng, khẽ tủm tỉm cười, rồi không vội không chậm cầm lấy cây bút lông chim, xoát xoát xoát viết xuống một hàng chữ trên mặt giấy,

Sau đó (￣□￣) có vẻ vô cùng hài lòng, cô ấy ném trả tờ giấy kia lên quầy lễ tân.

"Lần này lại triệu hồi thử một lần xem!"

Nhân viên công tác kia có chút do dự cầm lấy tờ giấy nọ, mở ra nhìn một chút, sau đó khóe mắt điên cuồng run rẩy lên, thậm chí ánh mắt cô ấy nhìn về phía Lâm Ân cũng thay đổi, trở nên vô cùng quái dị.

Lâm Ân: "???"

"Thật sự có thể chứ? Câu này có bất thường quá hay không..." Nhân viên công tác kia khó xử hỏi.

Trái Trái lại hài lòng vẫy vẫy tay nói: "Cứ dựa vào tờ giấy này đi, bằng không cô bảo hắn ở lại trong này sửa tới sửa lui, sửa cả một ngày cũng không mang đến hiệu quả gì đâu."

Lâm Ân do dự nói: "Ngươi viết cái gì đó?"

Trái Trái tủm tỉm cười, tâm trạng cực kỳ sung sướng nói: "Cứ đợi rồi ngươi sẽ biết!"

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Rất nhanh, mười phút nữa lại hết.

Mà tại khoảnh khắc này, Lâm Ân vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, lại đột nhiên cảm nhận được một luồng dao động thật lớn vừa xuất hiện đã trực tiếp tập trung lên người hắn.

Hắn lập tức kinh ngạc mà mở to mắt, lại một lần nữa trải qua cảm giác bị người triệu hồi lúc trước rồi.

"Hóa ra lại thật sự thành công sao?"

Hắn không chút do dự, đã vội vàng lựa chọn tiếp nhận.

Mà thân thể hắn cũng lập tức hiện ra ngay trên tòa pháp trận màu máu được nhóm nhân viên công tác tiến hành triệu hồi thử nghiệm đối với hắn ở bên trong hậu đài, bởi vì là khoảng cách triệu hồi quá ngắn, nên di chuyển vô cùng nhanh.

Ngay khi nhìn thấy bóng dáng Lâm Ân chậm rãi xuất hiện, mấy nhân viên công tác phụ trách tiến hành triệu hồi kia đều buông lỏng một hơi, nhưng ánh mắt bọn họ dành cho hắn lại tương đối kỳ lạ.

"Đúng là tôi cũng không ngờ, tiên sinh ạ." Nhân viên công tác kia cầm theo tờ chú ngữ, mỉm cười đi về phía Lâm Ân đang đứng tại trung tâm pháp trận, nói: "Thử nghiệm lần này đã cho ra kết quả rồi, và thực sự khó mà tin được, tay trái của cậu chỉ thêm một câu lên đó, lại khiến cho xác suất triệu hồi thành công từ 3% lập tức đề cao tới 94% rồi! Đâu đúng là lần đầu tiên trong từng ấy năm hành nghề tới nay, tôi được nhìn thấy một câu chú ngữ triệu hồi lại có ảnh hưởng lớn đến vậy đối với tiến trình định vị của pháp trận!"

Trái Trái vừa lòng nói: "Đương nhiên rồi, ta còn không hiểu hắn sao? Cái câu kẻ trong cuộc thì u mê, người ngoài cuộc thì sáng suốt chính là đạo lý này đó!"

Chương 515: Chuyện Này, Ai Đề Cập Đến Kẻ Đó Chết!!!

Ánh mắt Lâm Ân có chút do dự. Chờ đối phương nói xong, hắn vội vàng đưa tay tiếp nhận tờ giấy ghi chú ngữ kia, mở ra cẩn thận đọc.

Đúng là đoạn trước không có gì biến hóa. Lâm Ân một mực đọc đến đoạn sau, mới nhìn thấy hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo do Trái Trái viết xuống.

【 Hỡi người thi hành tà ác! 】

【 Hỡi kẻ nguyền rủa thực tiễn! 】

【 Hỡi vị bác sĩ thiện lương mang đến cho người ta sợ hãi và đau đớn! 】

【 Hỡi tên lolicon biến thái mà vặn vẹo! 】

【 Ta khẩn cầu lực lượng chữa trị từ ngài, thỉnh cầu ngài hãy hàng lâm và ban ân trạch! 】

"..."

"..."

Khung cảnh vừa rơi vào yên tĩnh như bãi tha ma.

Lâm Ân chậm rãi nhắm hai mắt lại, bàn tay đang cầm tờ giấy ghi chú ngữ kia lập tức “Ca ca ca” mà vò mà siết, khiến tờ giấy nọ biến thành một cục nhăn nhúm.

Toàn bộ nhóm nhân viên công tác xung quanh đều mở to hai mắt nhìn tới, cảm nhận được không khí có chút không đúng, cả đám vội vàng theo bản năng mà nuốt một ngụm nước miếng xuống.

Trái Trái (? ? ?) có chút nghi hoặc hỏi: "Thế nào? Đầu ngốc nghếch, có phải nội dung trên này vô cùng phù hợp với điểm đặc thù của ngươi hay không? Có phải lập tức kéo đầy xác suất triệu hồi thành công hay không?"

"Tuy Trái Trái biết ngươi xấu hổ khi phải thừa nhận bản thân chính là một tên lolicon tà ác…"

Lâm Ân: "..."

Trái Trái nhắm mắt lại, lập tức n vỗ vỗ bả vai phải của hắn trấn an bằng một câu nói vô cùng thấm thía, sau đó lại cười hì hì vươn ngón tay vừa tạo hình cây kéo tới trước mặt hắn, (? ? v? v?) vui vẻ nói: "Nhưng mấy lời này là miêu tả chuẩn xác nhất rồi đó. Ừm… đoạn chú ngữ phía trước cũng đúng, có điều phạm vi chỉ hướng vẫn còn khá rộng, nhưng không sao, chỉ cần dựa vào những lời này thôi, phạm vi lập tức liền thu nhỏ lại chỉ thẳng vào cái đầu ngốc nghếch ngươi rồi!"

"Suy cho cùng, ở trên thế giới hắc ám này, không có một sinh vật nào khác có thể làm được như ngươi đâu, ngay cả một tiểu Loli năm tuổi cũng không buông tha! Ha ha ha!"

Trái Trái cực kỳ kiêu ngạo mà cười phá lên, khiến cho bầu không khí xung quanh tràn ngập vui vẻ.

Trong khi ấy, những nhân viên công tác đang đứng gần đó lại đổ mồ hôi lạnh liên tục, vốn dĩ bọn họ còn đang muốn nói một vài câu trấn an, thì đột nhiên, một tiếng “A” truyền đến.

Trong nháy mắt sau đó, tiếng cười của Trái Trái lập tức ngưng

bặt.

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên của những người khác, Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, hung hăng mở miệng, một ngụm nhét luôn Trái Trái đang cười lớn kia vào trong miệng mình.

"..."

"..."

Tất cả đám người chung quanh đều ngây dại nhìn một màn này.

Sau đó, Lâm Ân nhắm mắt lại, trong miệng vẫn còn ngậm Trái Trái, hắn bình thản giơi một tấm bảng lên, trên bảng có viết:

"Đã để các vị chê cười rồi, là gia giáo không nghiêm, vừa rồi mấy người chưa từng nghe thấy những lời cô ấy nói, tôi cũng không có ham mê gì kỳ lạ, đây chỉ là cái tay trái hư hỏng muốn bịa chuyện bôi nhọ tôi mà thôi. Mong mọi người đừng để nó ở trong lòng."

Mọi người trố mắt nhìn hắn, thật lâu cũng không biết nên nói điều gì.

Mà lúc này, Trái Trái đang bị Lâm Ân nhét vào trong miệng, cũng lập tức phát ra từng chuỗi âm thanh “ô ô ô”, cổ tay cực kỳ không yên phận, bắt đầu ngọ ngoạy tùm lum, muốn thoát khỏi cái miệng ướt sũng của Lâm Ân, nhưng không có bất cứ tác dụng gì hết.

Lâm Ân vốn không định buông tha cho cô bé này.

Nhân viên công tác kia nuốt một ngụm nước miếng xuống, hai mắt mở mắt nói: "Vậy cậu có cần tiến hành thêm một bước thử nghiệm nữa hay không? Tuy danh hiệu lolicon kia nghe rất kỳ

quái, nhưng không thể không nói, câu chú ngữ này mang tính chỉ hướng mạnh nhất mà tôi từng nhìn thấy từ trước đến nay đó!"

"Cậu thật sự không định cân nhắc một chút sao? Tiên sinh."

Lâm Ân từ từ nhắm hai mắt lại, sau đó giơ tấm bảng trên tay lên, bên trên có viết:

"Chuyện này, ai đề cập đến kẻ đó chết."

Mọi người lập tức ⊙x⊙ mở to mắt rồi thức thời mà ngậm miệng lại.

...

Vài phút sau, Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, mang theo tâm trạng cực kỳ khó chịu rời khỏi Tháp Nghi Thức.

Mà Trái Trái vẫn đang bị hắn nhét vào trong miệng, giống như một con lươn đang không ngừng vùng vẫy, liên tục phát ra âm thanh "Ô ô" tựa như hít thở không thông.

"Tắc thở rồi! Ta sắp tắc thở đến nơi rồi!" Từ trong miệng Lâm Ân không ngừng truyền đến tiếng kêu to có chút mơ hồ không rõ của Trái Trái.

Lâm Ân vẫn rất bình tĩnh, đi tìm một góc yên lặng, bốn phía không người, sau đó nhắm mắt, dụng lực tóm lấy cổ tay Trái Trái, dùng sức mà rút cô ấy ra bên ngoài.

Ba — Cùng với một tiếng vang kinh khủng tựa như nước bọt vừa văng ra khắp nơi, Trái Trái đang trong trạng thái choáng váng muốn hôn mê, lập tức bị Lâm Ân rút khỏi miệng mình.

Trái Trái hét lớn: "Cái đầu ngu xuẩn kia! Ngươi đột nhiên nhét ta vào trong miệng của ngươi là có ý gì hả! "

Lâm Ân (〝▼皿▼) tức giận nói: "Đó là vì Trái Trái ngươi quá

đáng lắm rồi! Ngươi lại dám chỉ thẳng vào mặt chủ nhân mình mà chửi mắng ngay giữa căn phòng lớn có đầy người như vậy! Cái gì gọi là lolicon biến thái mà vặn vẹo? Ta là loại người này sao? Hả?"

Trái Trái (???) Nói: "Chẳng lẽ không đúng?"

"Đúng cái lông!" Lâm Ân nổi giận chỉ vào lòng bàn tay cô ấy, sau đó lại hướng một ngón tay về phương xa nói: "Ngươi từng trông thấy một tên lolicon nào vẫn còn nguyên vẹn, chưa được pằng pằng một cái nào chưa? Rõ ràng ta còn là một nhân loại vô cùng thuần khiết đó? Nếu ta thật sự là lolicon, ngươi cho rằng ta sẽ không có một chút tà niệm nào sao? Nói đùa! Ngươi từng trông thấy ta làm mấy chuyện tà ác với những tiểu Loli kia bao giờ chưa? Có không hả?"

Trái Trái trố mắt nói: "Nhưng không phải đầu ngươi cũng có ý định đó mà, chỉ là chưa thực hiện được thôi? Lần trước, rõ ràng ngươi còn muốn pằng pằng Trái Trái đó."

Vẻ mặt Lâm Ân lập tức trở nên cứng đờ.

Trái Trái rung đùi đắc ý, nói: "Bởi vì cảm giác tội ác tràn đầy, cho nên ngươi mới hướng ánh mắt tà ác về phía tay trái của mình. Vốn dĩ ngươi muốn thông qua các loại phương thức để dụ dỗ Trái Trái đến khách sạn, sau đó lại tìm rất nhiều cái cớ, rồi mượn cơ hội cùng Trái Trái nằm trên một chiếc giường. Vốn dĩ ngươi cũng nói từ bỏ rồi, nhưng suy nghĩ một lát, lại đột nhiên xoay người, trực tiếp đối diện..."

Trái Trái (? ? ?)? Lập tức dựng lên ngón tay với tư thế chuẩn quốc tế (Có lẽ là ngón tay thối).

"Hừ, đúng là liếc mắt một cái, ta cũng nhìn thấy ngươi rồi! Cái đầu ngu ngốc kia."

Lâm Ân: "..."

Chương 516: Vào Một Đêm Trăng Mờ Gió Lớn...

Không gian bên trong hẻm nhỏ tạm thời yên tĩnh xuống.

Lâm Ân cúi đầu.

Hồi lâu sau, khóe miệng hắn lại chậm rãi cong lên.

Trái Trái tò mò hỏi: "Đầu ngốc nghếch, ngươi cười cái gì?"

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch nói: "Trái Trái à, ngươi nói nhiều như vậy, đúng là đang châm chọc ta không ra gì, nhưng ngược lại, ngươi có biết dường như ngươi đã bỏ qua một chuyện rồi hay không?"

Trái Trái ngẩn người nói: "Hả?"

Trong nháy mắt, Lâm Ân đột nhiên (ˊ 皿 ˋ)? vươn tay phải, chỉ thẳng về phía Trái Trái, một mảnh hào quang màu trắng cuồn cuộn trực tiếp tụ tập phía trên ngón tay hắn, cuồng phong cũng đồng thời nổi lên bốn phía.

"Nếu chủ nhân của ngươi là một tên lolicon, thì là một tiểu Loli, chẳng phải tình cảnh của Trái Trái ngươi đang vô cùng nguy hiểm hả? Trái Trái ngươi quá ngây thơ rồi!"

Trái Trái vô cùng sợ hãi nói: "Hả?"

"Mô phỏng biến hóa!"

Trái Trái (ΩДΩ) nói: "Oa nha nha nha!"

Trong nháy mắt, vùng hắc ám vốn đang bao trùm bên trong hẻm nhỏ lập tức bị một vầng hào quang màu trắng chiếm lấy.

Theo quá trình ánh sáng màu trắng chợt lóe lên rồi biến mất, bên trong hẻm nhỏ kia, ngay giữa quầng sáng màu trắng chói chang ấy, Trái Trái vừa bị Lâm Ân thành công mô phỏng biến hóa, lập tức nặng nề tựa lưng vào vách tường cứng rắn đằng sau.

Mái tóc đen thật dài cùng với vòng eo mảnh khảnh trắng nõn, giống như ánh sáng cũng có thể xuyên qua, đã bị Lâm Ân dễ dàng mà ôm chặt trên tay.

Hơn nữa, hắn vốn không có ý định cho cô ấy bất cứ cơ hội gì, gần như trong khoảnh khắc Trái Trái còn chưa kịp phản ứng lại sau khi tiến hành mô phỏng biến hóa, hắn đã dùng hình thức báo thù, nhanh chóng và dễ dàng cướp lấy đôi môi nhỏ nhắn của cô ấy rồi.

"Ô —— " Trái Trái lập tức trừng lớn hai mắt. Thân thể vừa chuyển hóa xong lập tức trở nên cứng ngắc mà thất thần, khiến cho cô ấy còn chưa kịp khống chế bộ thân thể mới, sau đó đã dễ dàng mà rơi vào cạm bẫy của Lâm Ân rồi.

"Dừng... Dừng tay nha!" Trái Trái kinh hoảng cố gắng ngửa đầu ra đằng sau.

Nhưng không mang lại một chút tác dụng nào, bởi vì phía sau chính là vách tường lạnh như băng, hơn nữa, bàn tay hữu lực đang vòng ra đằng sau ôm lấy eo cô ấy cũng trực tiếp dùng sức siết chặt Trái Trái lại.

Cô bé này thực sự không thể lui bước được.

"Ô ô —— ô!"

Trái Trái lập tức cảm thấy khó chịu như tắc thở mất rồi, muốn hít một cái cũng không xong.

Lại bởi vì trước khi hoàn thành mô phỏng biến hóa, cô ấy vừa được Lâm Ân nhổ ra khỏi miệng, cho nên hiện giờ phía trên thân thể mảnh khảnh kia, từ trên xuống dưới, gần như đều bị bao phủ bởi thứ chất lỏng vô cùng kỳ quái.

Giống như một con chim nhỏ bị nhốt, đang nỗ lực phành phạch phành phạch mà vung cánh giãy giụa, nhưng thực sự không thể thoát khỏi ma chưởng trước mặt.

Loại hình thức xâm phạm mang tính trả thù này vẫn một mực kéo dài tới mấy phút đồng hồ.

Mãi cho đến tiểu Loli Trái Trái tà ác sắp bị hôn đến ngất đi, Lâm Ân mới chịu thả lỏng cái miệng ra một chút.

Trái Trái vừa được thả, lập tức há mồm to “Hô hô” thở dốc, toàn thân vô lực, cả người đều mềm nhũn xuống dưới.

"Còn dám nữa không?" Lâm Ân nghiêm túc nói.

Trái Trái phát ra âm thanh đầy ủy khuất từ trong cổ họng, nói: "Không dám... Ô ô..."

【 đinh! Giá trị vui sướng của ngươi +1】

【 đinh! Giá trị vui sướng của ngươi +1】

【 đinh! Giá trị sung sướng của ngươi +1】

Đúng vậy! Mỗi khi Trái Trái kiêu ngạo lên, nhất định phải dùng phương thức này để hung hăng dạy dỗ mới được.

Bởi vì một lần trước Lâm Ân đã phát hiện ra rồi, nói chính xác hơn là sau khi trải qua khảo hạch thí luyện vô cùng "Đau đớn" trước đó, cứ mỗi khi Trái Trái bị mô phỏng biến hóa chuyển thành thân thể tiểu Loli, giới hạn chịu đựng của cô ấy sẽ trở nên vô cùng thấp.

Thật hiển nhiên… đây không phải là đặc tính đã có sẵn từ khi cô ấy được sinh ra, là về sau này mới bị khai phá.

Cho nên lần trước, khi hắn đùa giỡn Trái Trái cũng phát hiện ra rồi, chỉ cần hơi chút hung hăng mà sáp sáp vài cái, ý chí lực của Trái Trái sẽ nhanh chóng bị tiêu hao, mài mòn đi.

"Cho nên về sau, ngươi còn dám nói ta là lolicon nữa không?" Lâm Ân nghiêm túc hỏi.

Trái Trái (o□o?) tóm lấy áo choàng của Lâm Ân, vội vàng che lấy thân thể mảnh khảnh của mình, nói: "Không dám..."

"Còn dám kiêu ngạo như vậy nữa không?"

"Không dám..."

Sau khi Trái Trái liên tục nói không dám tới ba lần, Lâm Ân mới vừa lòng nở một nụ cười thỏa mãn (￣□￣).

Đúng vậy.

Khi mấy cô bé làm sai điều gì, nhất định phải hung hăng trừng phạt mới được. Nếu không, quyền uy của đầu sẽ gặp phải khiêu chiến quá lớn.

Tới lúc này, ánh mắt hắn thoáng nhìn qua, lập tức trông thấy toàn thân tiểu Loli Trái Trái nhỏ nhắn đáng yêu, lại không còn treo trên tay hắn nữa… và vẻ mặt thuần khiết tới ngơ ngác của cô ấy vào thời điểm này (o□o?), thực sự mang lại cho người ta một loại cảm giác vô cùng đồi trụy, thương tiếc.

"..."

Ừm...

Trong con hẻm nhỏ ít dấu chân người, vào một đêm trăng mờ gió lớn, lại có một cô bé người không mảnh vải che thân đang

đứng chung với một tên du côn vô lại...

Vì sao hắn lại có cảm giác nơi này thực sự là chốn thiên đàng dành cho một kẻ đang muốn thực hiện hành vi trái đạo đức chứ?

Không thể nào! Lâm Ân!

Trong đầu ngươi sẽ không có loại tư tưởng muốn nhân cơ hội này để bày ra cho Trái Trái biết một vài phương thức trừng phạt mang tính thâm nhập sâu sắc của chủ nhân chứ?

Không được! Làm vậy quá biến thái rồi!

Nhưng… Ừm… có vẻ như đây chính là một cơ hội hiếm có à nha.

Hơn nữa tính kháng cự của Trái Trái còn không lớn lắm. Hắn có nên nhân cơ hội hiếm có này để tận tình bộc lộ ra khí phách của bản thân hay không?

Là… đánh một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, sau đó hung hăng mà ăn hiếp tay trái của mình, chờ sau khi cô ấy bị ăn hiếp tới khóc thút thít rồi, hắn lại đi tới dịu dàng an ủi một phen...

Hơn nữa nhìn dáng vẻ thuận theo vừa rồi của cô ấy, có vẻ như Trái Trái vẫn sẽ phục tùng dù hắn có dứt khoát tiến thêm một bước nữa?

Vậy... nên thử một lần xem sao nhỉ?

Nghĩ như vậy, Lâm Ân không chút do dự, lại lặng yên không một tiếng động mà vươn tay tới.

Sau đó. (? ? ?)?

Chương 517: Thánh Đường Quần Tinh!!!

"A!" Thân thể Trái Trái lập tức trở nên căng thẳng, cô ấy thực sự quá bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ còn biết mở to hai mắt nhìn tới, trong cổ họng còn theo bản năng mà bật ra một tiếng “A” nho nhỏ, đỉnh đầu cũng lập tức “Vù vù” bốc lên từng luồng khí trắng.

【 đinh! Giá trị run rẩy của Trái Trái +1】

【 đinh! Giá trị run rẩy của Trái Trái +1】

【 đinh! Giá trị phẫn nộ của Trái Trái +10】

"Ngươi vừa sờ vào đâu thế hả?" Trái Trái o (≧ 口 ≦)o hung hăng kêu to, gần như là theo phản xạ có điều kiện, cô ấy lập tức nâng cẳng chân tinh tế của mình lên.

Phanh —— Lâm Ân (ヾ? ? ? ?)——

【 đinh! Chúc mừng ngươi vừa phát động thành tựu, gà bay trứng vỡ (ngụy), ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 gà bay trứng vỡ (ngụy)】: ở thời điểm bởi vì các loại nguyên nhân, khiến cho sinh vật khác phái tiến hành rồi một lần ‘Toái Đản Cước’ đối với ngươi, ngươi có nhất định xác suất nhận được thành tựu đặc thù thiên hướng chịu đả kích này. Thật hiển nhiên, là một sinh vật giống đực ai cũng chẳng cam thấy dễ chịu gì, bởi vì đó là nơi cứng rắn nhất cũng là mềm mại nhất của sinh vật giống đực, nhưng thể chất dũng mãnh của ký chủ đã mang lại lợi ích vô cùng to lớn, gần như đã cứu ký chủ khỏi một bàn thua

trông thấy, nó đã hoàn mỹ tránh được cho bản thân cục diện nứt toác. Chúc mừng ký chủ nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Thể chất +2, phòng bạo kích +1 cứng +1, vui sướng -10

...

Hơn mười phút sau.

Trái Trái mặc chiếc áo sơ mi lớn của Lâm Ân, hệt như mấy ngày hôm trước, (? ? ?) có chút ngơ ngác, thò cái đầu cùng với hai tay từ bên trong phần cổ áo của chiếc áo choàng to to trên người hắn ra ngoài, cái đầu lại dùng sức mà nhất quyết phải chui lên trên, sau đó hung hăng húc một cái vào cằm Lâm Ân.

Thật hiển nhiên, ý tưởng tà ác, vừa nhen nhóm trong lòng hắn, muốn lần thứ hai đẩy ngã Trái Trái, vẫn không có thực hiện được.

Muốn trách chỉ có thể trách Trái Trái phản ứng quá kịch liệt mà thôi, rõ ràng hắn chỉ xoa bóp nhẹ nhàng một cái, cô ấy lại trực tiếp cho hắn một cước muốn đoạn tử tuyệt tôn rồi...

Nhưng thứ này cũng không phải trọng điểm.

Trọng điểm là... Lâm Ân vịn vào góc tường, lộ vẻ mặt nhức trứng nói: "Trái Trái à, sao ngươi đá một cước tàn nhẫn như vậy? Ngươi hung hăng cho ta một cú kết thúc như vậy, chẳng lẽ chính ngươi không thấy đau?"

Trái Trái ồn ào hét lớn: "Đương nhiên là đau rồi! Nhưng đó chỉ là cơn đau giả tạo thôi! Rõ ràng ta không có thứ kia, nhưng vẫn cảm nhận được loại đau đớn này! Khó chịu cực kỳ!"

Lâm Ân vỗ trán một cái.

Nhưng hiện giờ cũng không phải lúc rối rắm về mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Hắn nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ được gắn trên tháp, đã tới buổi chiều rồi.

Hắn vừa lãng phí quá nhiều thời gian ở bên trong Tháp Nghi Thức cùng với trên người Trái Trái, nếu không nhanh lên một chút, sẽ bỏ lỡ buổi thực tập trong bệnh viện mất.

Nếu ngay ngày thực tập đầu tiên đã bỏ bê công việc, đúng là đã phụ lòng chủ mẫu tận tâm chỉ dạy và thanh danh của chính hắn rồi.

"Buổi tối lại đối phó với ngươi sau, hiện giờ ta phải nhanh chóng lên đường mới được!"

Cầm lá thư đề cử do chủ mẫu viết cho mình, Lâm Ân nhanh chóng rời khỏi khu vực bên ngoài Tháp Nghi Thức, sau đó một đường đi thẳng tới khu vực nằm ngoài cùng, ngay cạnh biên giới của thành Hắc Dạ.

Ngẩng đầu nhìn lên, tại thời điểm chiếc đồng hồ ấy vừa điểm 2 giờ chiều, Lâm Ân đã chạy tới địa điểm mình cần báo danh thực tập lần này.

【 thánh đường Quần Tinh 】

Dùng cách nói của con người, nơi này chính là bệnh viện, cũng là nơi chuyên môn cung cấp dịch vụ chữa bệnh cho những sinh vật ở bên ngoài theo như lời chủ mẫu từng nói.

Chỉ thấy mấy chục tòa pháp trận truyền tống khổng lồ được trải rộng khắp quảng trường, liên kết thành Hắc Dạ cùng mỗi một khu vực khác trên thế giới này.

Đứng từ nơi đây, có thể rõ ràng nhìn thấy từng sinh vật kỳ lạ, đủ các giống nòi, lần lượt xuất hiện bên trong pháp trận truyền tống, sau đó bước vào bệnh viện phía đối diện a.

Không nói hai lời, Lâm Ân lập tức đi theo, mà vừa đặt một bước chân vào trong đó, mùi thuốc sát trùng nồng đậm lập tức từ trong đó đập thẳng vào mặt.

"Mau! Hưng cảm nguyền rủa của người bệnh số 71 tái phát, mục tiêu có kháng tính với thuốc tê, một mình tôi không kiềm chế anh ấy được, người đâu mau tới hỗ trợ!" Một Dạ Y đang đứng bên trong một căn phòng xa xa hét lớn.

Mà cũng chính tại một khắc này, "Oanh" —— cùng với một tiếng nổ vang rền truyền đến, chỉ thấy một người khổng lồ da dày thịt béo cao ba mét với hai mắt huyết hồng, đang phát cuồng mà mất trí tới mức đụng sập cả vách tường bên ngoài, khiến cho bản thân vốn đang ở trong phòng, lại xuất hiện ngay tại đại sảnh.

Hiển nhiên, đây là người bệnh số 71 vừa phát tác chứng hưng cảm [1] kia.

Lâm Ân có chút kinh hãi nhìn chằm chằm vào đối phương.

Mà mười mấy Dạ Y vốn đang khám bệnh cho mọi người ở bên trong đại sảnh, cũng lập tức ngẩng đầu lên, hàng loạt ánh mắt bên dưới chiếc mặt nạ mỏ chim đều đổ dồn về phía này.

"Thật có lỗi, xin chờ một lát."

"Xin anh an tâm một chút chớ nóng vội! Tôi đi một thoáng là trở về ngay thôi!"

"Cô làm ơn ấn xuống động mạch của mình một lát, cũng cầm chắc con dao phẫu thuật giùm tôi, chờ một lát nữa tôi trở về sẽ nhanh chóng giải phẫu cho cô."

Cùng với những câu nói xin lỗi vang lên, những Dạ Y đang có mặt bên trong đại sảnh kia lập tức bỏ lại công việc của mình, rồi giống như một bầy sói trực tiếp lao thẳng tới trước mặt người bệnh mắc chứng hưng cảm nọ.

Phanh —— Một Dạ Y không chút do dự đã cầm cái chày gỗ lên, đánh ngã người khổng lồ mắc chứng hưng cảm kia xuống đất.

Mà mấy chục Dạ Y xung quanh cũng nhanh chóng chen chúc nhau đi tới, vây quanh đối phương, nâng chân lên, đồng thời công kích và giẫm đạp lên người bệnh vừa mới ngã xuống ấy.

Bọn họ tỏ ra vô cùng chuyên nghiệp, nhanh chóng tiến hành quá trình gây tê vật lý đối với mục tiêu.

Lâm Ân có chút ngạc nhiên tới chấn động khi nhìn hình ảnh này, cũng lập tức bị bầu không khí chữa bệnh đậm đà cảm này giác nhiễm.

"Quả nhiên là bầu không khí học tập nồng hậu nha!"

---

[1] : Hưng cảm là hội chứng đặc trưng bởi tình trạng hưng phấn của cơ thể, biểu hiện rõ như cảm xúc hưng phấn, khí sắc tăng, hoạt động tăng, tư duy hưng phấn kèm các dấu hiệu rối loạn thực thể như mất ngủ, thèm ăn, gia tăng khả năng hoạt động tình dục, sụt cân…

Chương 518: Gây Mê Vật Lý!

Ngay tại khoảnh khắc ấy, trong đầu hắn cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Cự nhân hưng cảm, giới thiệu nhiệm vụ: tiến hành gây mê vật lý đối với mục tiêu, khen thưởng nhiệm vụ: 200 tiền khô lâu, 300 kinh nghiệm cơ sở, năng lực gây tê +10】

Quả nhiên… nơi này thật không hổ là bệnh viện.

Nhiệm vụ cũng được phát động nhanh như vậy, đây đúng là nơi thích hợp nhất cho ta rồi!

Vậy còn thất thần làm gì nữa?

Lên nào!

Nghĩ là làm, hắn nhanh chóng đeo mặt nạ lên, lao vút qua băng ghế bên cạnh, cũng lập tức dung nhập vào bên trong chiến cuộc giữa một bên là những Dạ Y đang tiến hành gây mê vật lý còn một bên là người bệnh hưng cảm kia.

Ba ba ba ba ——

Phanh phanh phanh phanh ——

Bùm bùm ——

【 năng lực chiến đấu của ngươi +1】

【 năng lực chiến đấu của ngươi +1】

Cả nhóm nhiệt tình gây tê vật lý tới hơn mười phút, sau đó, dưới cái nhìn chăm chú đầy run rẩy của nhóm người bệnh tới tìm Dạ Y cứu chữa, người khổng lồ cao ba mét, da dày

Lâm Ân trực tiếp ném bỏ cái băng ghế đã bị đánh đến gãy trên tay, trong lúc nhóm Dạ Y khác còn chưa mở miệng, hắn đã lập tức ngồi xổm bên cạnh người khổng lồ nọ.

【 đinh! Ngươi phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên (bị động) đối với mục tiêu】

Chỉ một thoáng sau, Lâm Ân đã nâng mặt nạ lên, nói: "Quá trình gây tê vật lý đã thành công hoàn mỹ, bước đầu chẩn đoán bệnh, tình huống người bệnh tỉnh lại trong vòng ba tuần tiếp theo không lớn, trong khi vĩnh viễn cũng không tỉnh lại có xác suất lớn hơn."

"Nhưng may mắn chính là, hưng cảm nguyền rủa đã bị áp chế. Về phần những chứng bệnh khác như chấn động não cấp 9, lồng ngực xuất huyết nhiều, 32 chỗ gãy xương, đại tiểu tiện mất khống chế, 21 chỗ nội ngoại thương… đều là vấn đề không lớn."

"Mau! Nâng xuống đi!" Lâm Ân hét lớn.

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ, nhận được 200 tiền khô lâu, 300 kinh nghiệm cơ sở, năng lực gây tê +10】

Trong khi những khoản tiền nho nhỏ cùng với kinh nghiệm nhập vào tài khoản của Lâm Ân, thì mười mấy nhân viên công tác khác đã thuần thục lao tới, đặt người khổng lồ đang hôn mê kia (x □x) lên cáng, sau đó khẩn cấp mà nâng đối phương đi vào phòng bệnh.

Tới lúc này ánh mắt của những Dạ Y xung quanh cũng lập tức rơi xuống trên người Lâm Ân.

Trước kia bọn họ chưa từng trông thấy hắn, nhưng xem độ

thành thạo của những đòn gây mê vừa rồi, cùng tốc độ ném băng ghế của hắn, vừa nhìn đã biết, hắn tuyệt đối là Dạ Y uy tín lâu năm.

Chẳng lẽ hắn là thành viên cấp cao của tiểu tổ nào đó trở về thành tĩnh dưỡng, rồi thuận tiện đi tới nơi này hỗ trợ bọn họ chủ trì đại cục?

Cả một chiêu băng ghế gây tê thuật vừa rồi lẫn năng lực chẩn đoán bệnh xuất sắc chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra nhiều bệnh như vậy… hai điều đó đã đủ để chứng minh rằng vị này tuyệt đối không tầm thường nha!

"Vị đồng nghiệp này có thể lưu lại tính danh không?" Một Dạ Y tiến lên hỏi.

Lâm Ân vung bàn tay to lên, nói lớn: "Lương Y Hòa Bình Tử Giả! Cũng là một Dạ Y cứu tử phù thương giống mọi người!"

Mọi người lập tức kinh hãi.

Mẹ nó!

Cái tên khí phách thật!

Người khác đều chọn danh hiệu có từ hai đến ba chữ, thế mà vị tiền bối này lại chọn danh hiệu tới sáu chữ

Chẳng trách hắn lại không giống bình thường!

Mà cũng chính vào lúc này, đột nhiên ở chỗ sâu trong bệnh viện lại truyền đến một tiếng rít đầy khủng bố của ác linh.

Âm hiệu cảnh báo chói tai cũng một lần nữa vang lên.

"Toàn thể Dạ Y chú ý! Oán hận bên trong người bệnh số 143 vừa bùng nổ, lý trí trực tiếp về không, mục tiêu đang có ý đồ thoát khỏi thánh đường, cần khẩn cấp tiến hành bắt lấy và chữa bệnh!"

Lâm Ân và một nhóm Dạ Y xung quanh lập tức chấn động.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ, bắt lấy ác linh vừa phá bỏ trói buộc, khen thưởng sau khi nhiệm vụ hoàn thành: Tiền khô lâu x250, kinh nghiệm cơ sở x300, độ nổi tiếng trong quần thể Dạ Y +1】

Gần như trong khoảnh khắc âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, Lâm Ân cũng theo phản xạ có điều kiện mà mở ra thị giác ác linh, sau đó trực tiếp nhìn thấy một con u linh trong trạng thái hoàn toàn hư vô trong suốt, đang gào thét mà xuyên qua vách tường, muốn trốn ra bên ngoài.

"Nơi đó!" Lâm Ân hét lớn một tiếng, trực tiếp chỉ một ngón tay về phía ác linh.

Mà cũng gần như trong khoảnh khắc mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía hắn chỉ, hắn lại "Ba" một tiếng ném một bình dược tề ác linh hiện hình lên người con u linh kia.

Phanh —— Cùng với một luồng khói đặc màu xanh lá bốc lên, con ác linh kia lập tức bị hắn xóa bỏ hình thái u linh.

"Lên! Gây mê vật lý và bắt lại!" Lâm Ân rống to rồi vung tay lên.

Rồi trong lúc nhóm Dạ Y xung quanh còn chưa kịp phản ứng lại, Lâm Ân đã cầm theo băng ghế lao thẳng qua, cho con ác linh có ý đồ thoát khỏi bệnh viện một đòn trọng kích vật lý học.

Chúng Dạ Y run rẩy cả người.

Lợi hại quá!

Đánh gãy cái ghế cũng nghệ thuật!

Quả nhiên là tay già đời mà!

Loại thao tác ném ghế này, nếu không gây ra chấn động não cấp ba thì đúng là vô cùng có lỗi với đòn công kích ấy!

Chúng Dạ Y cũng không chần chừ thêm đã lập tức lao tới, đi theo Lâm Ân triển khai vật lý trị liệu với con ác linh vừa mới bùng nổ oán hận kia.

Binh binh bàng bàng ——

Phanh phanh phanh phanh ——

Oanh —— oanh ——

【 đinh! Oán hận của mục tiêu đã bị áp chế thành công (tính vật lý)! 】

【 đinh! Ý thức của mục tiêu rơi vào trống rỗng! 】

【 đinh! Hình thể của mục tan đi mất 67% (tính vật lý)! 】

【 đinh! Mục tiêu thành công bị bắt lại! Ngươi nhận được hệ thống khen thưởng: Tiền khô lâu x250, kinh nghiệm cơ sở x300, độ nổi tiếng trong quần thể Dạ Y +1 】

Cùng với quá trình vật lý trị liệu mang tính hệ thống vừa một lần nữa chấm dứt, con ác linh bị bắt lấy bằng hình thức vật lý kia vừa co rút lại, vừa bị nhân viên công tác cầm chân kéo xuống.

Mặt chấm đất, bị kéo đi, để lại một quỹ tích thật dài dưới đất.

Chương 519: Văn Hóa Lang Tính!!!

Lâm Ân bắt đầu trở nên cuồng nhiệt.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được bầu không khí y học nồng đậm đến thế, so sánh với một mình hắn đơn đả độc đấu ở bên trong Tiệm Dược Tề Cưa Máu, thì bầu không khí học tập và công tác ở nơi này tốt hơn nhiều lắm!

Hơn nữa đây là cảm giác cả nhóm người cùng gây chuyện ư?

Quả nhiên, nơi này mới là địa phương thích hợp nhất dành cho hắn!

Văn hóa lang tính [1] nha!

Sau khi giải quyết êm thấm hai sự cố vừa đột ngột phát sinh, nhóm Dạ Y xung quanh đều gật đầu ra hiệu với Lâm Ân, rồi không do dự hay trì hoãn thêm bất cứ giây phút nào nữa, bọn họ đã nhanh chóng quay về với cương vị của chính mình, lại nhanh chóng mà chuyên chú bắt đầu trị liệu người bệnh do mình phụ trách.

"Lương Y tiên sinh, cậu công tác ở cương vị nào? Có cần tôi đưa cậu đi hay không?" Một Dạ Y nhanh chóng đi lên hỏi.

Lâm Ân lắc đầu nói: "Tôi vừa tới, viện trưởng còn chưa tiến hành phân phối công việc cho tôi, chỉ sợ tôi cần phải đi tìm viện trưởng đưa tin một chút trước đã."

Dạ Y kia vội vàng nói: "Viện trưởng lão nhân gia vừa đến khám bệnh tại nhà rồi, hiện tại đúng là thời điểm nhân thủ khan hiếm,

nếu tiên sinh cậu không ngại..."

Lâm Ân quát to: "Đương nhiên là không ngại!"

Dạ Y kia trố mắt nói: "Nhưng tôi còn chưa nói cậu không ngại cái gì nha!"

Lâm Ân vung bàn tay to lên, mỉm cười nói: "Chỉ vì một câu nói y giả nhân tâm thôi, chỉ cần có thể ra sức cung cấp quá trình chữa trị và phục vụ chất lượng cao cho những bệnh nhân đáng yêu, không cần biết yêu cầu là gì tôi đều nghĩa bất dung từ!"

Dạ Y kia lập tức bị lời nói dõng dạc của Lâm Ân làm trong lòng rung động.

"Hay lắm! Hay cho một câu tôi đều nghĩa bất dung từ! Có những lời này của tiên sinh, tôi cũng an tâm rồi!"

Nói xong, Dạ Y nọ lập tức dẫn Lâm Ân đi tới phía trước một quầy lễ tân nằm ở vị trí đầu tiên trong đại sảnh.

"Lương Y tiên sinh, vậy nơi này đành nhờ cả vào cậu, trong khoảng thời gian này, thánh đường của chúng ta cần phải tiếp nhận quá nhiều bệnh nhân đến từ khắp các nơi bên trong thế giới hắc ám, phần lớn Dạ Y thường trú ở chỗ chúng ta đều bị phái đến khu bệnh nặng rồi, khiến cho nhân thủ tại khu bệnh nhẹ bị thiếu hụt nghiêm trọng, nhưng cậu cứ yên tâm, người tới khu bệnh nhẹ khám bệnh hầu hết đều mắc một vài bệnh nhỏ thôi, không cần đại động can qua (huy động quá nhiều người tới)!"

Lâm Ân trấn định nói: "Có cần thu phí không?"

Dạ Y kia nhanh chóng đưa một phần danh sách bệnh trạng và danh sách dược tề đặt ở trước mặt Lâm Ân, nghiêm túc nói: "Bởi vì hình tượng của Dạ Y chúng ta trong những lời đồn đại bên ngoài quá kém, cho nên vài năm trở lại đây, quy định của chúng ta cũng được sửa lại rồi. Chỉ cần là bệnh nhân mắc chứng bệnh nhẹ cần trị

liệu, đều không thu phí, dược tề cũng thu một chút phí tổn thôi. Chỉ có những người mắc bệnh nặng và nguyền rủa mới cần thu phí dụng. Tất cả phí dụng tiêu chuẩn đều được ghi lại rõ ràng trên danh sách, cậu có thể tự mình tiến hành xem xét và phán đoán."

Lâm Ân giơ ngón tay cái lên, mỉm cười nói: "Tôi hiểu rồi!"

Dạ Y kia lập tức gật đầu, sau đó xoay người lớn tiếng nói với mấy cô y tá: "Mấy cô hãy nghe lệnh điều động từ Lương Y tiên sinh, tất cả phải nhanh nhạy một chút, đã biết chưa?"

"Biết rồi!"

"Lương Y tiên sinh, như vậy, nơi này giao lại cho cậu nhé, tôi vẫn còn mấy ca phẫu thuật cần làm, xin thứ lỗi không tiếp chuyện được!"

"Được rồi! Anh cứ đi làm việc thôi!"

Dạ Y kia lập tức xoay người, lại nhanh chóng rút hai con dao ra, vội vã chạy thẳng về khu bệnh nặng.

Cái đầu của Trái Trái nhanh chóng thò ra khỏi cổ áo của Lâm Ân, ngẩng đầu kinh ngạc nói: "Ngươi lại lăn lộn trở thành bác sĩ tại khoa tiếp chẩn rồi? Không phải ngươi đến nơi này để thực tập sao? Không phải thực tập sẽ bắt đầu từ làm việc lặt vặt hả?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, quát to: "Đây là vấn đề cảnh giới của ngươi, ngươi phải biết rằng, không cần biết chức vị thấp đến mức nào, đều là phục vụ cho sinh mạng của con người. Là một Dạ Y, chẳng lẽ còn có thể kén cá chọn canh sao?"

Trái Trái (|| ? Д?).

Tuy lời nói này cũng có đạo lý, nhưng vì sao cô ấy cứ có cảm giác nó không đúng lắm? Điểm nào không thích hợp đây?

Trong khi Trái Trái còn đang mải suy tư, không mở miệng nói chuyện nữa, Lâm Ân cũng không nhàn rỗi, hắn lập tức đứng lên, cầm lấy cái loa bên cạnh, hô to đối với lượng lớn sinh vật đang hối hả đi đi lại lại bên trong đại sảnh người đến người đi đông nườm nượp trước mặt: "Này này này! Các bệnh nhân và nhóm thân nhân của người bệnh, xin chú ý! Đều nhìn qua bên này! Vâng, nhìn qua bên này giùm! Người mắc bệnh nặng xin mời đi qua cửa khác, người mắc bệnh nhẹ mời qua nơi này của tôi xếp hàng, đừng làm chậm trễ quá trình Dạ Y cứu chữa cho những người khác. Đến đến đến! Xếp hàng! Xếp hàng nào!"

Lâm Ân vừa hét to như vậy, một nhóm sinh vật khá đông lập tức tách khỏi đám bệnh nhân đang hối hả di chuyển bên trong đại sảnh, vội vã bước về phía cửa sổ của hắn.

Hiện tại đúng là lúc phải nắm chắc thời gian, nhiệm vụ cực kỳ nặng nề.

Bởi vì đang có quá nhiều bệnh nhân từ khắp các nơi trên thế giới, đang nhanh chóng thông qua cổng truyền tống đi đến nơi này khám bệnh.

Hắn phải lập tức tiến hành tiếp chẩn thôi.

Lâm Ân vừa ngồi xuống chiếc băng ghế nhỏ của mình, một sinh vật loại nhân hình trên người mọc ra vô số con mắt đã đi tới, nhanh chóng ngồi xuống cái ghế trước quầy của hắn, rồi mở miệng nói: "Bác sĩ, gần đây tôi cứ có cảm giác tứ chi vô lực, con mắt khô khốc, nhìn cái gì cũng xuất hiện hiện tượng bóng chồng. Tôi thực sự không biết mình đang bị làm sao nữa, cậu có thể giúp tôi nhìn xem hay không?"

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: chẩn đoán bệnh cho Đa Nhãn Ma, khen thưởng sau khi nhiệm vụ hoàn thành: Tiền khô lâu 200, kinh nghiệm cơ sở 200, năng lực chẩn đoán bệnh +10】

---

[1] : văn hóa lang tính chỉ phương thức biến hóa các loại đặc tính của loài sói là dã tính, tàn bạo, tham lam, bạo ngược, thành một dạng ý chí chiến đấu, sau đó vận dụng vào bên trong sự nghiệp.

Chương 520: Thị Nguyên Trùng Ký Sinh!!!

Lâm Ân bình tĩnh ngẩng đầu, cẩn thận quan sát gương mặt của đối phương một chút, ngay sau đó, lại lấy ra một cái đèn pin nhỏ, kéo mí mắt của bệnh nhân này ra, bày ra tư thế trịnh trọng mà tỉ mỉ soi vào bên trong.

"Bước đầu xem xét, bên trong không có vấn đề gì quá lớn, có vẻ như anh chỉ mệt nhọc quá độ, lại cộng thêm một chút dinh dưỡng không đầy đủ khiến cho bộ phận mắt bị lây nhiễm mà thôi, tôi sẽ kê đơn thuốc cho anh, qua vài ngày là ổn rồi."

Đa Nhãn Ma kia lập tức buông lỏng một hơi, nói: "Vậy sao? Vậy thì tốt quá, chỉ cần không phải bệnh nan y, tôi cũng có thể yên tâm rồi..."

【 đinh! Ngươi phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên! 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật ác tính trong cơ thể mục tiêu: Thị nguyên trùng ký sinh (trung kỳ)】

【 Thị nguyên trùng ký sinh (trung kỳ)】: là loại bệnh tật ác tính thường xuyên xuất hiện trên người nhóm sinh vật Đa Nhãn Ma và Nhãn Ma, tính ẩn giấu cực cao, một khi bị phát hiện, thường đã bước vào giai đoạn cuối, hết thuốc chữa rồi. Sau khi bị lây nhiễm bệnh tật này, ấu trùng của Thị nguyên trùng sẽ ký sinh vào sườn bên trong nhãn cầu của mục tiêu. Chúng nó sẽ thông qua quá trình không ngừng hấp thu dinh dưỡng và tinh thần lực của mục tiêu để duy trì sự sống cho mình, một khi căn bệnh này đi tới giai đoạn cuối, mục tiêu sẽ bị thị nguyên trùng ảnh hưởng, làm trong mắt xuất hiện các loại ảo giác, cuối cùng rơi vào điên cuồng

mà chết.

Lâm Ân: "..."

Đa Nhãn Ma kia thở nhẹ một hơi, đứng lên lấy thuốc, nói: "Bác sĩ, tôi đi trước đây, chúc mọi người làm ăn thịnh vượng, đại cát đại lợi."

"Chờ một chút." Lâm Ân từ từ nhắm hai mắt lại, vươn tay ra ngăn cản.

"Còn chuyện gì nữa không?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Vừa rồi, tôi lại cẩn thận nhìn thêm một chút nữa cho anh. Ở nơi này, tôi có một tin tức tốt và một tin tức xấu, anh muốn nghe tin nào trước?"

Đa Nhãn Ma ngẩn ra, ngạc nhiên nói: "Ách... Tin tức tốt trước đi."

Lâm Ân mỉm cười, nâng kính mắt lên, nói: "Tin tức tốt là anh đã mắc bệnh nan y đúng như những gì anh vừa nói!"

Đa Nhãn Ma: "(? Д?)? !"

【 đinh! Giá trị tinh thần của Đa Nhãn Ma -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Đa Nhãn Ma -10】

Lâm Ân lập tức kéo tay gã tới, một năm một mười mà nói rõ chứng bệnh mình vừa chẩn đoán được cho đối phương nghe: "Tình huống rất phức tạp. Đúng là theo biểu hiện bên ngoài, bộ phận mắt của anh bị lây nhiễm bệnh bởi vì dinh dưỡng không đủ cộng thêm mệt nhọc quá độ, nhưng vấn đề càng sâu hơn là, chính đám thị nguyên trùng đã phá hủy hệ thống miễn dịch bên trong cơ thể anh, từ đó mới dẫn phát tình trạng lây nhiễm ra bên ngoài."

Đa Nhãn Ma kia run rẩy nói: "Chuyện này... Chuyện này..."

"Đây là một loại bệnh tật thường mắc phải của chủng tộc các anh, loại sinh vật thị nguyên trùng này thích nhất chính là ký sinh lên người những sinh vật có càng nhiều mắt càng tốt. Chúng nó sẽ sàn sạt sàn sạt gặm nhấm bên trong tròng mắt của anh, sau đó là hấp thu luôn cả đầu óc."

"Nhưng tin tức tốt là anh đã chẩn đoán chính xác từ sớm, xác suất sống sót khá lớn."

Đa Nhãn Ma lập tức theo bản năng mà thả lỏng cơ thể một chút, lại hỏi: "Vậy tin tức xấu là gì?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, vui tươi hớn hở nói: "Tin tức xấu là ngay trong khoảng thời gian hai người chúng ta đang blah blah nói chuyện phiếm này, thị nguyên trùng bên trong con mắt của anh đã nghe được tin tức, bắt đầu hành động rồi. Phỏng chừng là chúng nó muốn ăn luôn đầu óc của anh sớm hơn bình thường một chút, khiến cho bệnh tình của anh nặng thêm!"

Đa Nhãn Ma: "(ΩДΩ)!"

Không nói sớm!

Má nó sao cậu không nói sớm?

Đã biết như vậy mà cậu còn blah blah tán gẫu cùng tôi thời gian dài như vậy, là để làm gì hả?

Đa Nhãn Ma lập tức vươn tay tới, hối hả bắt được cổ tay Lâm Ân, khẩn khoản nói: "Có phải cậu có biện pháp xử lý chuyện này hay không? Bác sĩ! Có phải cậu nhất định có thể cứu được tôi hay không?"

Lâm Ân gật đầu, nâng chiếc kính một mắt lên, nhẹ nhàng nói: "An tâm đi, tôi luôn đối xử với bệnh nhân của mình như người thân ruột thịt, cho nên, một khi anh đã đến nơi này của tôi thì sống sót tuyệt không phải vấn đề, chỉ cần anh thả lỏng tâm trạng, đừng

quá lo lắng là được."

Ngay sau đó, Lâm Ân lập tức vẫy vẫy tay với một tiểu y tá ở cách đó không xa, rồi ghé vào bên tai cô ấy thấp giọng nói vài câu.

Tiểu hộ sĩ kia lập tức ngạc nhiên hỏi: "Ai? Làm như vậy không sao chứ?"

Lâm Ân vung tay nói: "Cô cứ đi chuẩn bị đi."

Tiểu hộ sĩ kia lập tức gật đầu, rồi nhanh chóng xoay người đi về phía nhà kho.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Anh cứ nhắm mắt lại trước đã, thả lỏng đầu óc, cái gì cũng không cần nghĩ nữa, bởi vì anh càng khẩn trương, đám côn trùng ký sinh trong cơ thể anh lại càng hưng phấn, thậm chí chúng nó còn nhân cơ hội ấy mà hung hăng xâm phạm vào thân thể anh đó, anh có hiểu không?"

Đa Nhãn Ma kia vội vàng nhắm toàn bộ con mắt trên người mình xuống, dè dặt hỏi: "Sau đó thì sao? Tôi phải làm gì nữa?"

Lâm Ân liếc ánh mắt nhìn tiểu hộ sĩ đang cầm lang nha bổng rụt rè tiến tới phía sau lưng mình.

"Anh nên nghĩ tới những chuyện làm mình cảm thấy vui vẻ." Lâm Ân lại mở miệng trấn an cảm xúc của Đa Nhãn Ma.

Đa Nhãn Ma run rẩy nói: "Nhưng tôi chẳng có chuyện gì vui vẻ cả!"

Lâm Ân nhắm mắt nói: "Mục đích chủ yếu là để phân tán lực chú ý của anh thôi, nếu không có chuyện vui vẻ, anh cũng có thể nghĩ tới một chút chuyện không vui, ví dụ như chuyện mà người anh em tốt của anh lén lút pằng pằng pằng với cô vợ đẹp của anh chẳng hạn."

Đa Nhãn Ma có chút sửng sốt, chợt nói: "Về chuyện này, tôi lại có kinh nghiệm..."

Sau đó, gã lập tức dựa theo lời gợi chuyện của Lâm Ân, để suy nghĩ về vấn đề đó. Và quả nhiên, thứ cảm xúc khẩn trương kia đã nhanh chóng biến mất rồi, ngược lại, trong đầu gã đầy tức giận.

Nhìn thấy Đa Nhãn Ma nhắm mắt lại rồi “Ca ca ca” bắt đầu nghiến răng ken két, Lâm Ân thoáng đưa mắt về phía sau, ném cho tiểu hộ sĩ kia một ánh mắt kèm theo mệnh lệnh ra tay.

Chương 521: Cấp 7 Là Cường Độ Tốt Nhất Rồi!!!

Tiểu hộ sĩ kia gật đầu, rồi dùng sức mà vung cây lang nha bổng trong tay lên, trực tiếp đập thẳng xuống đầu con Đa Nhãn Ma trước mắt.

Nhưng chính vào lúc này, con Đa Nhãn Ma nọ lại mở to mắt, (? ? ? ?)? ? có chút khó hiểu hỏi: "Bác sĩ, tôi cũng không biết vì sao, loại chuyện kia lại làm trong lòng tôi cảm thấy hưng phấn vô cùng. Hình như nó là một chuyện vô cùng trái đạo đức nhưng lại cực kỳ kích thích thì phải..."

Phanh —— Một tiếng nổ vang lên.

(ヾ? ? ? ?)

Đa Nhãn Ma không chút phòng bị, lập tức ăn trọn cái chày gỗ từ đằng sau đánh tới.

【 đinh! Mục tiêu nhận được buff tiêu cực: não chấn động cấp 7! 】

Không nói hai lời, Lâm Ân vốn đang ngồi trên ghế mỉm cười, chỉ trong nháy mắt lại đạp một cước xuống cái bàn, trực tiếp nhảy ra ngoài từ cửa sổ, vẻ mặt chuyển thành cực kỳ nghiêm túc và bình tĩnh.

"Cởi sạch quần áo của bệnh nhân, chuẩn bị giải phẫu, cô cứ ở lại chỗ này, chỉ cần tôi khẽ ho khan một chút, cô lập tức cho đối phương một gậy, đã hiểu chưa? Nhất định phải nắm giữ tốt lực đạo!"

Hộ sĩ kia nghiêm túc cầm chặt cây lang nha bổng, nói: "Vâng thưa Lương Y tiên sinh!"

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của mọi người trong đại sảnh, Lâm Ân nhanh chóng dẫn dắt mấy cô y tá kia thao tác nhanh gọn cởi bỏ toàn bộ quần áo và trang bị trên người Đa Nhãn Ma.

Hắn bình tĩnh đeo khẩu trang và bao tay Dạ Y lên, phần phía trước của ngón trỏ cùng với ngón cái trực tiếp nhô lên một cái mũi nhọn bằng kim loại.

Trị liệu là cấp bách.

Bởi vậy một chút chấn động não vừa vặn lại có thể mang đến chỗ tốt khá lớn, tuy có khả năng loại hành động này cũng tạo thành một chút thương tổn trên trình độ nhất định đối với người bệnh, nhưng quan trọng hơn là, nó cũng có thể gây mê đám Thị Nguyên Trùng trong cơ thể đối phương, làm chậm lại quá trình những con côn trùng kia xâm nhập vào đầu óc gã.

Cho nên cường độ chấn động não không thể cao cũng không thể thấp.

Cấp 7 là cường độ tốt nhất rồi.

"Lương Y tiên sinh, cần dao giải phẫu không?"

"Tôi tự có rồi, mọi người cầm khay tới đây, cả nước muối sinh lí và dược tề cầm máu nữa."

"Được!"

"Chuẩn bị đèn chiếu sáng, lại châm cho tôi một điếu thuốc!"

"Được!"

Lâm Ân nheo hai mắt, nhanh chóng ngồi xổm trước mặt Đa

Nhãn Ma đã ngất đi, còn chảy nước miếng tùm lum, để một cô y tá kéo một cái mí mắt trên người đối phương, sau đó hắn không chút do dự đã chọc thẳng hai ngón tay của mình vào bên trong con mắt kia.

Phập —— Ngay dưới cái nhìn chăm chú kèm theo khiếp sợ hãi hùng của mọi người xung quanh, viên tròng mắt của con Đa Nhãn Ma kia trực tiếp bị hắn dùng hai ngón tay móc xuống!

Tới lúc này, mọi người cũng lập tức nhìn thấy bộ phận phía sau cái tròng mắt kia, đúng là ở nơi đó chứa đầy những con giun tròn chi chít rậm tạp đang không ngừng mấp máy.

Đây là trên tròng mắt có mọc côn trùng sao?

Nhưng rõ ràng là côn trùng mọc bên trong tròng mắt mà?

Nhóm ý tá xung quanh đều lộ vẻ mặt xanh mét, mà vừa trông thấy một màn trước mắt, toàn bộ đám bệnh nhân đến nơi này khám bệnh đều "Ọc" một tiếng, phun ra đầy đất.

"Rổ! Nước muối! Cái nhíp!"

"Đến... Đến đây!"

Giờ khắc này, vẻ mặt Lâm Ân vẫn cực kỳ trấn định, hắn nhanh chóng tiếp nhận cái nhíp, rồi dùng một loại tốc độ mây bay nước chảy, lưu loát sinh động đến khó có thể tưởng tượng nổi để "Xoát xoát xoát" nhổ từng con côn trùng bên trong tròng mắt của đối phương ra ngoài.

Những con côn trùng nọ bị "Xoát xoát xoát" ném xuống nước muối, còn cái tròng mắt đã sạch, lại bị hắn để vào trong chiếc rổ bên cạnh, y như một thứ trái cây.

Mà đúng vào lúc này, Đa Nhãn Ma lại có chút mờ mịt mà tỉnh lại, sau đó ngây ngốc há miệng rên rỉ một hồi: "Đau quá... Sao lại

có cảm giác đau như chết cha chết mẹ vậy trời..."

Lâm Ân không chút do dự, lập tức khụ một tiếng.

Phanh ——

(ヾ? ? ? ?)

【 đinh! Mục tiêu vừa đổi mới buff tiêu cực: chấn động não cấp 7. 】

Lâm Ân híp mắt, lớn tiếng nói: "Trên người anh ấy có quá nhiều mắt, lại đi chuẩn bị cái nhíp cho tôi! Mau! Tôi muốn thật nhiều nhíp!"

"Được!"

Một tiểu y tá (〃 > 皿 <) xung phong nhận việc, lập tức “Lạch cạch lạch cạch” chạy tới, chuyển toàn bộ nhíp trong kho hàng tới đây.

Giờ khắc này, ngay dưới cái nhìn chăm chú và run rẩy của những bệnh nhân xung quanh, phía sau lưng Lâm Ân vang lên âm thanh "Rào rào rào" chỉ một thoáng đã mọc ra tới mấy chục sợi xúc tu.

Những sợi xúc tu kia nhanh chóng phân công hợp tác cùng nhau, triển khai một ca phẫu thuật tanh máu mà lưu loát sinh động mây bay nước chảy đối với Đa Nhãn Ma.

Lâm Ân vẫn trấn định vô cùng, hắn lại một lần nữa gia tăng hiệu suất chữa trị lên một cấp bậc mới.

Móc mắt!

Nhổ trùng!

Móc mắt!

Nhổ trùng!

Động tác kia cực kỳ thành thạo, loại động tác này, nếu không phải một tên độc thân suốt hai trăm năm, tuyệt đối không thể luyện ra được.

Dưới cái nhìn chăm chú đầy ngây dại của mọi người, Lâm Ân đang hết sức chăm chú làm việc của mình. Nhìn động tác trên tay hắn giống như đang hái quả vậy, chỉ thấy từng cái tròng mắt liên tục "Xoát xoát xoát" bị hắn móc ra, sau đó ném về phía sau, mà nhóm y tá phía sau chỉ có thể kích động mà ôm rổ (〃 > 皿 <), lại không ngừng đi qua đi lại đón lấy đống nhãn cầu vừa được hái xuống.

"Lương Y tiên sinh! Chậm một chút! Chậm một chút đi mà!"

【 đinh! Kỹ thuật thủ công của ngươi +1 】

【 đinh! Kỹ thuật thủ công của ngươi +1 】

【 đinh! Kỹ thuật thủ công của ngươi +! 】

Trong quá trình này, Đa Nhãn Ma đã nhiều lần thức tỉnh, nhưng mỗi lần như vậy đều bị Lâm Ân phát hiện trước tiên, sau đó lập tức bị tiểu hộ sĩ vẫn đang đứng canh trước đầu, giáng cho một gậy, tiếp tục ngất xỉu đi.

Chỉ kéo dài vẻn vẹn là mấy phút đồng hồ, cùng với cái rổ đầy những tròng mắt, Lâm Ân đã thành công loại bỏ toàn bộ thị nguyên ấu trùng đang ký sinh bên trong nhãn cầu của đối phương.

Tới hiện giờ, công việc của hắn gần như đã hoàn thành một bước, lập tức tiến vào bước thứ hai, là đi xử lý những con Thị Nguyên Trùng đã có được hình thể nhất định, đang trực tiếp ra tay với đầu óc của Đa Nhãn Ma tội nghiệp kia thôi!

"Lương Y tiên sinh! Kế tiếp chúng ta phải làm như thế nào?"

Chương 522: Phẫu Thuật Mở Sọ Ngay Trong Đại Sảnh!!!

Lâm Ân trấn định mà đứng lên, lột bỏ bao tay xuống, cũng ném luôn khẩu trang đi, quay đầu ngậm lấy điếu thuốc lá vừa được một cô y tá châm cho, hoạt động cánh tay một chút, nói: "Lau mồ hôi."

"Được!"

Sau khi Lâm Ân nhanh chóng vận động một chút làm nóng người, hắn lại hít sâu một ngụm nicotin khiến cho đầu óc của mình luôn duy trì sự tỉnh táo, cuối cùng mới hờ hững đưa một tay vào bên trong không gian hệ thống.

Ông ông ông —— Dưới cái nhìn chăm chú đầy hoảng hốt của mọi người ở đây (ΩДΩ), Lâm Ân vừa móc ra một cái cưa điện đang kêu “Ong ong” không ngừng từ trong không khí, rồi dùng sức mà lôi kéo. Cưa điện lập tức phát ra tiếng nổ ù ù.

Hắn ngậm thuốc lá, "Ca ca" hoạt động cần cổ một chút, trấn tĩnh nói: "Toàn bộ đám côn trùng còn lại đều ở bên trong sọ não, chuẩn bị giải phẫu mở sọ."

Nghe được lời này, thậm chí cả nhóm tiểu y tá đang đứng xung quanh cũng run rẩy toàn thân, nói: "Lương Y tiên sinh, như vậy có phải hơi tùy tiện quá hay không? Bây giờ, chúng ta còn đang ở trong đại sảnh đó, người đến người đi nườm nượp, làm như vậy, dường như mức độ mạo hiểm hơi lớn!"

Lâm Ân trấn tĩnh nói: "Chúng ta là nhân viên thuộc khu bệnh nhẹ, có trách nhiệm có nghĩa vụ chia sẻ áp lực cho nhóm đồng chí thuộc khu bệnh nặng. Hiện giờ đang vào thời điểm vô cùng khẩn

cấp, nhóm đồng chí bên ấy sắp quá tải rồi, nếu chúng ta lại tiếp tục đi tới chiếm dụng bàn giải phẫu và phòng bệnh của bọn họ nữa, đúng là khó ăn khó nói!"

"Mọi người nhất định phải nhớ kỹ, chúng ta là Dạ Y! Chỉ cần trong tay có dao, nơi nào cũng có thể trở thành bàn giải phẫu được!"

Nhóm tiểu y tá xung quanh đều chấn động.

Quả... Quả nhiên … người này không hổ là một vị tiền bối đứng đắn, nghiêm túc và thành thật!

Những lời hắn nói ra rất có ý nghĩa giáo dục!

Cảnh giới của hắn và nhóm thực tập sinh bọn họ tuyệt đối không cùng một cấp bậc!

Dạy bảo! Tất cả đều là dạy bảo đó!

"Vâng thưa Lương Y tiên sinh!" Nhóm tiểu y tá đều kích động, nhiệt huyết trào dâng.

"Chuẩn bị bắt đầu!"

Không nói hai lời, Lâm Ân vừa ngậm thuốc lá vừa cưa điện trong tay, đã dẫn đầu đi tới. Rồi ngay dưới dưới cái nhìn chăm chú đầy run rẩy của mọi người ở đây, hắn cầm cưa điện trực tiếp cưa xuống phần gáy của Đa Nhãn Ma.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt —— Trong chốc lát, hoa lửa văng khắp nơi, huyết nhục bay tứ tán.

Ánh mắt của toàn bộ những bệnh nhân đang đứng chờ trong đại sảnh đều bị hấp dẫn tới đây, ngay sau đó, cả đám lại hoảng sợ thét lên một tiếng chói tai mà ôm đầu, giá trị tinh thần “Ba ba ba” điên cuồng giảm xuống.

"Má ơi! Mở sọ não ngay trong đại sảnh! Mở sọ não ngay trong đại sảnh kia!"

"Quá kinh khủng! Thật là đáng sợ! Không phải trong khoảng thời gian này, rất nhiều người đều nói rằng Dạ Y đã sửa đổi rồi sao? Đúng là lời đồn nhảm nhí?"

"Đó là óc hay là máu vậy! Bắn thẳng ra rồi! Bắn thẳng vào mặt rồi kìa!"

【 đinh! Giá trị sợ hãi của Bạch Cốt Kỵ Sĩ đối với ngươi +10】

【 đinh! Giá trị sợ hãi của Huyết Ma đối với ngươi +10】

【 đinh! Giá trị sợ hãi của Ba Hành Trùng người đối với ngươi +10】

Cùng với lượng lớn âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, Lâm Ân có chút nghiến răng nghiến lợi chịu đựng, (□ ￣ 皿 ￣) mà tới cuối cùng, hắn cũng dùng cưa điện thành công mà cưa mở phần sọ não cứng rắn của đối phương.

【 đinh! Giá trị sinh mệnh trước mắt của mục tiêu là 2%】

Còn có 2%?

Còn rất nhiều đó.

Thời khắc này mới đúng là giây phút có thể biểu hiện ra hàm lượng kỹ thuật có sẵn bên trong một vị bác sĩ.

Với những ca phẫu thuật vô cùng mạo hiểm, yêu cầu cao độ như thế nào, chỉ cần ngươi có thể chặt chẽ nắm chắc được sợi tơ hồng kia, sau đó chính xác mà giữ gìn được giai đoạn gần chết nhưng chưa có chết, còn hoàn thành giải phẫu người bệnh, thì ngươi chính là một bác sĩ đủ tư cách!

Lâm Ân lập tức tiêm cho đối phương một liều dược tề cứu tim

hiệu quả nhanh, dùng nó để kéo cái mạng của đối phương lại.

Ngay sau đó, ánh mắt trấn định của hắn lập tức rơi vào phần sọ vừa bị mở ra của bệnh nhân.

Không xem không biết, vừa nhìn là tim đập liên hồi.

Toàn bộ nhóm y tá xung quanh cũng không khỏi khiếp sợ mà che kín miệng mình lại.

Nếu nói lúc trước, bên trong tròng mắt của bệnh nhân này đã mọc ra hàng đống những con côn trùng, thì hiện tại, đám côn trùng kia đã coi bộ não của đối phương trở thành một ngôi nhà yên ổn cho mình rồi.

Rậm rạp, tràn đầy.

Tựa như một đống protein bò lúc nhúc bên trong hầm cầu vậy!

Mà bên trong phần giới thiệu của hệ thống có nói, ngay tại khoảnh khắc ngươi mổ thân thể một người ra, lại phát hiện được một con Thị Nguyên Trùng, có nghĩa là bên trong thân thể của người đó đã bị Thị Nguyên Trùng chiếm cứ rồi.

Nhưng cũng không phải là không chữa được.

Vẻ mặt Lâm Ân lập tức trấn định xuống.

Bởi vì ở bên trong mỗi một quần thể Thị Nguyên Trùng, đều có một con mẫu trùng. Cho nên phương pháp cứu chữa chính là cầm tặc tiên cầm vương, chỉ cần ngươi có thể tìm được con mẫu trùng kia, thì những con côn trùng khác, chỉ cần một xúc là tán.

Nhưng dưới tình huống bình thường, con mẫu trùng nọ đều ẩn giấu ở một nơi vô cùng bí ẩn, thậm chí còn rất có khả năng, con này sẽ trốn tránh tại chỗ sâu nhất bên trong não bộ của người bệnh này.

Nghĩa là phải dùng thủ đoạn bạo lực mới có thể tìm được mẫu trùng, nhưng dưới điều kiện tiên quyết là không được xúc phạm tới bộ não của đối phương khiến cho người này trở thành kẻ ngu ngốc…

Có thể nói đây là một nhiệm vụ gần như không thể hoàn thành được.

Cho nên điều phải làm chính là dụ dỗ mẫu trùng đi ra ngoài. Và muốn làm được điều này lại cần dùng đến một loại phương pháp.

Lâm Ân khẽ nheo mắt, ánh mắt lập tức rơi vào bình Thị Nguyên Trùng vừa được hắn thu thập từ trong mắt của đối phương. Sau đó, hắn chậm rãi đổ nước muối ở bên trong cái chai nọ ra ngoài, lại móc một bình dược tề màu đỏ từ trên người mình xuống, nhẹ nhàng xoay mở cái nắp bên trên.

Ba —— Một thứ mùi ngòn ngọt nhàn nhạt nhanh chóng lan tỏa ra ngoài.

Chỉ trong nháy mắt, thứ mùi kia đã làm toàn bộ đám sinh vật xung quanh phải mở to hai mắt nhìn tới, gương mặt gần như là vô ý thức bắt đầu trở nên đỏ bừng, thậm chí cả nhịp hô hấp cũng nhanh chóng trở nên gấp gáp.

"Đây… Đây là…"

【 dược tề sáp sáp 】

Chương 523: Phương Thức Trị Liệu Của Một Thiên Tài!!!

Nó là một loại phối phương hắn đã nhận được từ rất lâu trước kia, nhưng vẫn một mực bị ném dưới đáy hòm phủ bụi, không có nơi nào cần nó tới phát huy công dụng.

Lâm Ân híp mắt, dùng cái cặp kẹp lấy mũi, cẩn thận mà lắc lư cái bình kia một chút. Ngay tức khắc, đám người xung quanh đều trở nên vui vẻ thoải mái hơn.

Trái Trái ngây dại nói: "Đầu... Thứ bột phấn này là cái gì..."

Lâm Ân nheo mắt nói: "Một loại mị dược cực kỳ mạnh mẽ!"

Trái Trái: "Ai (ΩДΩ)? !"

【 đinh! Độ sợ hãi của Trái Trái đối với ngươi +20】

Lâm Ân không tiếp tục kéo dài thời gian thêm nữa. Hắn nheo hai mắt lại, cầm lấy cái bình chứa đầy Thị Nguyên Trùng kia, dốc cạn toàn bộ nước muối bên trong, sau đó nhẹ nhàng cầm bình dược tề màu đỏ trong tay rót vào.

Toàn bộ nhóm tiểu y tá đang vây xem xung quanh đều theo bản năng mà run lên, hoảng hốt vòng tay ôm ngực.

Chuyện này...

Lương Y tiên sinh đang muốn...

Sau khi đổ vào bên trong, Lâm Ân đậy cái nắp lại, rồi nhắm mắt, dùng sức mà lắc lư.

Nguyên lý của hành động này cũng vô cùng đơn giản.

Bởi vì Thị Nguyên Trùng cũng giống như phần lớn những đàn côn trùng khác, chúng nó là xã hội mẫu hệ, phần lớn trùng vương và mẫu thể đều là giống cái phụ trách sinh dục. Bởi vì chỉ có một con mẫu thể, lại có cả đàn với cực kỳ nhiều cá thể giống đực, cho nên có rất ít những con côn trùng giống đực sinh tồn trong đàn côn trùng ấy, có được cơ hội giao phối với con cái.

Một khi đã như vậy, thì mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Hắn chỉ cần đổ dược tề sáp sáp trong tay mình lên người mấy trăm con côn trùng đang sung mãn đã rơi vào tay hắn, để chúng bị dược tề ảnh hưởng, biến thành một đám dã thú động dục, sau đó thả chúng vào.

Khẳng định là cả đám này sẽ không chút kiêng nể, trực tiếp xông thẳng về phía mẫu thể trong đàn.

Sau đó, cả đám này sẽ có ý đồ muốn tiến thêm một bước, xâm phạm mẫu trùng của đàn mình, mà kể cả khi con mẫu trùng nọ có nằm thẳng ra, mặc cho bọn chúng muốn làm gì thì làm, thì khẳng định là nó cũng không ngăn cản được hơn trăm con côn trùng tre già măng mọc, lần lượt hừng hực xông lên tiến công như vậy.

Bởi vậy, gần như con mẫu thể trong đàn côn trùng này chỉ có duy nhất một con đường để đi...

Lâm Ân híp hai mắt. Sau khi những con côn trùng trong tay hắn đều rơi vào tình trạng say thuốc, hắn nhanh chóng đổ phần còn lại của dược tề sáp sáp ra ngoài, cuối cùng là trực tiếp đổ những con côn trùng đã bị nhuộm thành màu phấn hồng kia vào trong đầu của Đa Nhãn Ma.

Toàn bộ đám y tá xung quanh đều kinh dị nói: "Lương Y tiên

sinh, cậu đang muốn làm cái gì vậy?"

Lâm Ân trấn định nói: "Tôi vừa hạ mị dược cho đám côn trùng kia rồi, hiện giờ, chỉ cần chờ đợi những con côn trùng kia đi tìm mẫu thể của chúng nó, lại tiếp tục chờ cho đến khi con mẫu thể nọ không chịu đựng nổi, khẳng định là nó sẽ vội vàng xông ra thôi."

Y tá: "!!!"

Mọi người: "!!!"

Mọi người đều khiếp sợ nhìn những con côn trùng mày hồng nhạt đang điên cuồng mấp máy kia.

Hắn lại hạ dược cho côn trùng?

Chúa ơi! Chúa ơi!

Không ổn! Người này hắn quá mức bất bình thường rồi!

Đây thực sự là đang trị liệu sao? Vì sao bọn họ cứ có cảm giác hắn đang nhân cơ hội này để tiến hành một cuộc thí nghiệm điên cuồng chứ?

Mà cũng chính tại một khắc ấy, những con côn trùng kia đã động rồi.

Dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn với hồi hộp, khẩn trương của nhóm y tá xung quanh, những con côn trùng đã phát cuồng kia không ngừng lao thẳng về phía trước.

Chúng đã gấp đến khó mà nhịn nổi, liên tục chen chúc nhau, lao thẳng vào bên trong bộ não của Đa Nhãn Ma.

Bởi vì có quá nhiều côn trùng dũng mãnh tràn vào, khiến cho những khe hở nhỏ hẹp bên trong bộ não lập tức biến thành hình dạng kỳ kỳ quái quái!

Chúng nó đã phát cuồng!

Dưới ảnh hưởng của thứ dược tề quái dị kia, chúng nó muốn đi xâm phạm mẫu thể của mình.

Những người bên ngoài chỉ chờ đợi chừng một phút đồng hồ, thì đột nhiên "Chi ——— " Một tiếng côn trùng kêu vang truyền đến. Dường như bên trong âm thanh này còn bao hàm một loại khủng hoảng nào đó, nhanh chóng phát ra từ bên trong bộ não của Đa Nhãn Ma.

"Có hiệu quả rồi!" Một cô y tá hô lên.

Ngay tại khoảnh khắc ấy, đột nhiên các cô y tá lộ vẻ mặt khiếp sợ, bởi vì bọn họ vừa nhìn thấy một con côn trùng màu trắng, mũm mĩm mập mạp, đang gian nan thò đầu ra từ bên trong một khe hở trong bộ não, như thể nó vừa gặp phải một chuyện gì đó vô cùng kinh hoàng vậy.

Con mẫu trùng mập mạp kia dùng sức mà nhúc nhích thân mình, sau đó “Lạch cạch” một tiếng rơi khỏi bộ não kia. Nhưng chưa hết, đã rời khỏi nơi ấy, nó vẫn “Rào rào rào” một mực chạy thẳng về phía trước, mà ở đằng sau nó, một đám Thị Nguyên Trùng màu đỏ có kích thước nhỏ hơn nó rất nhiều, đều lộ vẻ sốt ruột cực kỳ, không chút do dự, đã nhanh chóng lao theo.

Rời đi rồi!

Chúng nó rời đi rồi!

"Đúng là lao tới xâm phạm mẫu thể kìa!" Toàn bộ những cô y tá xung quanh đều trở nên kinh hoảng.

Rõ ràng là những con Thị Nguyên Trùng màu đỏ kia nhỏ bé như vậy, trong khi mẫu thể của chúng nó lại lớn tới mức này, nhưng cả đám hoàn toàn không để ý tới kích cỡ của mình, chỉ muốn dùng sức mà lao lên xâm chiếm.

Hơn nữa nhìn vẻ mặt bình tĩnh của vị Lương Y tiên sinh kia, dường như Lương Y tiên sinh cũng có kinh nghiệm cùng loại rồi!

"Chi chi ——— "

"Chi chi chi ——— "

Mẫu trùng không ngừng phát ra tiếng kêu kỳ quái.

Vào thời khắc này, mọi người thực sự không tin nổi vào mắt mình nữa, thậm chí ánh mắt nhìn về phía Lâm Ân của mấy cô y tá kia đều chuyển thành khiếp sợ mà sùng bái.

Hắn chỉ dùng một bình mị dược lại có thể ép cho con mẫu trùng vốn đang ký sinh ở sâu bên trong não bộ của bệnh nhân, phải vội vàng chạy thẳng ra ngoài?

Đúng là khó có thể tưởng tượng nổi! Lương Y tiên sinh thực sự không hổ là Dạ Y cấp bậc tiền bối nha!

(? ? ?)

Một bình mị dược nho nhỏ như vậy, nhưng rơi vào trong tay Lương Y tiên sinh, nó lại phát huy ra công dụng to lớn tới mức này.

Đây đúng là phương thức trị liệu của một thiên tài!

Lợi hại! Quá mức lợi hại!

Lương Y tiên sinh thực sự có nghiên cứu thâm sâu về phương thức sử dụng mị dược!

Chương 524: Nhưng Tôi Lại Có Cảm Giác Hơi Bất Thường!!!

【 đinh! Độ nội tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y +1】

【 đinh! Độ nội tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y +1】

【 đinh! Độ hảo cảm của nhóm y tá đối với ngươi +10】

Nhưng đương nhiên Lâm Ân vốn không có ý định để mẫu trùng bị những con côn trùng màu phấn hồng kia hung hăng xâm phạm, hắn bình tĩnh mà nhanh chóng lấy một cái nhíp tới, kẹp con mẫu trùng kia lên, sau đó híp mắt, lấy một cây kim ra nhẹ nhàng đâm con mẫu trùng kia một cái.

"Chi chi chi —— " Mẫu trùng lập tức phát ra một tiếng kêu đầy đau đớn, lại liên tục phát đi từng luồng pheromone [1].

Cùng thời điểm đó, sau khi cảm nhận được lời cầu cứu đến từ mẫu trùng, cả đám Thị Nguyên Trùng vốn đang ký sinh bên trong sọ não của Đa Nhãn Ma lập tức trở nên xao động, "Rào rào rào" chúng ló đầu lên từ khắp các khu vực bên trong bộ não, sau đó cuồn cuộn không ngừng chạy thẳng về phía mẫu trùng.

Chỉ một thoáng sau, ngoại trừ một vài con ấu trùng, phần lớn Thị Nguyên Trùng đã bị Lâm Ân dễ dàng bắt được rồi.

Ngay tiếp theo, dưới quá trình tìm tòi kiểu trải thảm của Lâm Ân, đám ấu trùng còn lại cũng nhanh chóng sa lưới.

"Lấy rập ghim đến!"

"Được!"

Sau quá trình thao tác bằng tay vô cùng chuyên chú ấy, Lâm Ân trực tiếp đóng xương sọ của người bệnh lại, rồi dùng rập ghim, mạnh mẽ "Ba ba ba" trực tiếp đính hai phần xương sọ kia lại, kín mít không một khe hở.

Ba ba ba —— Hắn đang thực hiện khâu cuối cùng là khâu lại khe hở rất nhỏ giữa da đầu và xương sọ của đối phương.

【 đinh! Kinh nghiệm khâu người của ngươi +1】

【 đinh! Kinh nghiệm rèn của ngươi +1】

【 đinh! Kinh nghiệm rèn của ngươi +1】

Sau khi hoàn thành quá trình khâu lại xương sọ, hắn cần phải lắp nhãn cầu lên người bệnh nhân.

Cứ như vậy, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người ở đây, Lâm Ân bình tĩnh cầm lấy cái rổ, bốc từng viên nhãn cầu lên, tựa như đang cấy mạ, hắn "Ba ba ba" nhét chúng vào hốc mắt của Đa Nhãn Ma.

Làm xong là nhanh chóng dùng dược tề khép lại cường độ cao, đều đặn nhỏ vào mỗi cái hốc mắt một vài giọt.

Toàn bộ quá trình kéo dài không đến 10 phút!

Giải phẫu đã thành công hoàn mỹ!

Tiếp đó. Lâm Ân thản nhiên nhận lấy hai sợi dây điện từ trên tay một cô y tá, "Xoẹt xoẹt" nhẹ nhàng chạm chúng vào nhau, để phát ra vài đốm lửa nhỏ, cuối cùng là chạm một cái vào tim Đa Nhãn Ma.

Bùm bùm —— Trong chớp mắt sau đó,

【 đinh! Kinh nghiệm kích điện của ngươi +1】

Đa Nhãn Ma lập tức (ΩДΩ) đau đớn mà ngồi thẳng tắp dậy, toàn thân bị điện chích, cái miệng không ngừng “Ọc ọc ọc” sùi bọt mép, chẳng cần làm gì phức tạp hơn đã nhanh chóng tỉnh táo lại rồi.

"Tôi là ai? Tôi đang ở đâu đây? Tôi muốn làm gì vậy?" Gã chỉ có cảm giác mình vừa mơ một cơn ác mộng mà thôi.

Trong mộng, có một tên khốn nạn độc ác vừa cười gằn vừa móc toàn bộ mắt trên người gã xuống, còn dùng cưa điện mở sọ gã ra, lại hung hăng mà chà đạp cả tinh thần lẫn thân thể gã.

Khẳng định là mơ rồi?

Đúng, chỉ có mơ mới vậy thôi!

Lâm Ân nhanh chóng đi lên cầm tay gã, trấn định nói: "Giải phẫu đã thành công hoàn mỹ, toàn bộ côn trùng đang gây loạn trong cơ thể anh đều bị tôi loại bỏ hết cả. Có phải hiện giờ ý thức của anh đã hoàn toàn tỉnh táo lại rồi?"

Đa Nhãn Ma ngây dại nói: "Tôi có cảm giác đầu óc trống trơn, như thể vừa nằm mơ một cơn ác mộng, đau như đầu muốn nứt ra vậy..."

Lâm Ân gật gật đầu, lại lập tức dựng một ngón tay tới trước mắt gã nói: "Đó chỉ là hiện tượng bình thường thôi, chúng ta đến làm thí nghiệm ý thức đi, anh nhìn tay của tôi này, đây là số mấy?"

Đa Nhãn Ma lẩm bẩm nói: "Một trăm mười một..."

Ba —— Trong chớp mắt sau đó.

【 đinh! Kinh nghiệm kích điện của ngươi +1】

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Hiện giờ thì sao?"

Đa Nhãn Ma ngây dại nói: "Mười một..."

Ba ba ba ——

【 đinh! Kinh nghiệm kích điện của ngươi +3】

"Hiện giờ?"

Đa Nhãn Ma (? Д?) thở ra một luồng khói đen từ trong miệng, nói: "Một!"

Lâm Ân nghiêm túc đặt tay lên vai gã, vui mừng nói: "Tốt lắm, đúng là số một, xem ra anh không hề bị biến thành ngu ngốc. Giải phẫu mở sọ đã thành công lớn rồi. Hiện giờ, anh đã khỏi bệnh, trở thành một Đa Nhãn Ma bình thường."

Đa Nhãn Ma nỉ non nói: "Giải... Giải phẫu mở sọ..."

"Đúng vậy!"

"Nói cách khác, những gì xảy ra vừa rồi vốn không phải là mộng, là cậu thực sự mở đầu tôi ra..."

"Vì chữa bệnh, một ca phẫu thuật nho nhỏ như vậy là thực sự cần thiết mà!"

"Nhưng tôi lại có cảm giác hơi bất bình thường..."

"Làm sao vậy?"

"Vì sao hai con mắt tôi thường dùng lại đi xuống mông rồi? Mà con mắt vốn nằm dưới mông... Lại chạy lên mặt..."

"Đây là tác dụng phụ thường xuất hiện sau ca phẫu thuật mở sọ, trong đầu có chút hoảng hốt cũng là chuyện rất bình thường. Chỉ cần anh tử tế nghỉ ngơi một đoạn thời gian là tốt rồi."

"Thật ư?"

"Đương nhiên."

Lâm Ân mỉm cười, quay người lại, ngồi xuống chiếc ghế dựa phía sau, rồi nâng chiếc kính một mắt lên, đưa một bình đầy côn trùng thật lớn, thứ vũ khí sẽ gây nên sát thương khủng bố trong lòng những người mắc phải hội chứng sợ lỗ, tới trước mặt Đa Nhãn Ma.

"Đây là quần thể Thị Nguyên Trùng tôi vừa móc từ trong cơ thể anh ra ngoài, anh có thể tưởng tượng thân thể của mình đã bị nhiều con côn trùng như vậy biến thành nhà cho bọn chúng hay không?"

Đa Nhãn Ma lập tức giật mình một cái, ngay tức khắc đã tỉnh táo trở lại.

Nhìn thấy những con côn trùng đang bò lúc nhúc bên trong cái bình kia, cả về sinh lý lẫn tâm lý của Đa Nhãn Ma đều không khỏe. Gã cực kỳ khiếp sợ trong lòng hoảng hốt không thôi.

Là vị bác sĩ này chữa trị cho gã ư?

Nhưng hiện giờ mới qua được bao nhiêu thời gian chứ?

Lâm Ân nhanh chóng lấy một cây bút lông chim ra, “Xoát xoát xoát” mà viết xuống báo cáo về ca bệnh, sau đó mỉm cười nói:

"Chúc mừng anh, Đa Nhãn Ma tiên sinh, anh không cần phải lo lắng về cái chết của mình nữa rồi, kế tiếp chỉ cần anh trở về chuyên tâm điều dưỡng, cũng như uống thuốc đúng hạn, là có thể lấy lại một cơ thể khỏe mạnh gấp đôi."

---

[1] : Pheromone, hoặc kích thích tố, là những chất được sử dụng như những tín hiệu hóa học giữa các cá thể cùng loài. Những chất này được tiết ra ngoài cơ thể côn trùng và có thể gây ra những phản ứng chuyên biệt cho những cá thể khác cùng loài.

Chương 525: Quần Thể Hắc Ám! Tổ Chức Tà Ác! Tập Đoàn Bạo Lực!

Đa Nhãn Ma khẩn trương nói: "Vậy... phí giải phẫu thì sao?"

Lâm Ân nở nụ cười mang tính nghề nghiệp nói: "Phí dụng thì dễ bàn rồi! Trong khoảng thời gian này, Dạ Y chúng tôi đang xây dựng hình ảnh trước mắt công chúng, đang đắp nặn nên hình tượng một vị thiên sứ áo trắng chân chính, cho nên các loại phí dụng kia đều trực tiếp giảm sâu!"

"Vừa rồi tôi đã tính toán cho anh rồi, dược tề + phí giải phẫu, cả phần chiết khấu nữa, chỉ cần 1 vạn tiền khô lâu là đủ. Tôi lại giảm giá cho anh, chỉ lấy 9.998 tiền khô lâu thôi, thế nào? Có phải giá cả rất phải chăng hay không?"

【 đinh! Giá trị tinh thần của Đa Nhãn Ma -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Đa Nhãn Ma -10】

"Bao nhiêu?" Đa Nhãn Ma lập tức mất bình tĩnh hỏi lại.

Lâm Ân nghiêm túc dò hỏi: "Anh không có tiền hả?"

Sau gáy Đa Nhãn Ma ‘Tí tách tí tách” tuôn ra lượng lớn mồ hôi lạnh. Gã cầm lấy túi tiền của mình, cẩn thận mà đếm đếm.

"Có thể... Có thể rẻ hơn một chút được không?"

Nói thật, cũng không phải gã không có tiền, chỉ là lần này gã đến nơi đây với tâm lý tùy tiện thử một lần xem sao, cũng dự tính

dùng mấy đồng tiền mua chút thuốc về uống.

Nhưng gã thực sự không ngờ, mình chỉ tùy tiện đi khám bệnh mà bác sĩ lại nhìn ra bệnh nan y trên người gã rồi?

Lâm Ân cười tủm tỉm nói: "Có thể, 9.997 đồng tiền, anh định trả tiền mặt ư?"

Chỉ... Chỉ rẻ hơn có một đồng tiền hả?

Đa Nhãn Ma (;? ;: 益:;? ;) có chút nhăn nhó, đặt túi tiền lên bàn, nói: "Tôi... Tôi chỉ có 8 đồng tiền hắc lâu, cộng thêm mấy trăm đồng tiền khô lâu nữa... Cậu xem..."

Lâm Ân cười càng thêm hòa ái, nói: “Quần áo cũng có thể cầm cố nha."

Đa Nhãn Ma run rẩy đưa mắt nhìn đống quần áo đã bị cởi sạch của mình, lại cẩn thận đặt chúng nó lên quầy, hỏi: "Hiện giờ đã đủ chưa?"

Lâm Ân cẩn thận định giá đống quần áo kia một phen, mới mỉm cười nói: "Còn thiếu một đồng tiền hắc lâu, tiên sinh ạ."

Đa Nhãn Ma trở nên nóng nảy rồi.

Ta nào có nhiều tiền như vậy?

Ta cũng không phải một tên cẩu nhà giàu!

Nhưng ngay lúc ấy, đột nhiên đôi mắt gã lóe sáng lên, trong đầu thầm tính toán có nên trực tiếp chuồn đi hoặc là đánh chết tên nhóc con trước mặt hay không...

Chỉ là rất nhanh, Đa Nhãn Ma lại trực tiếp phủ quyết ý tưởng này.

Bởi vì vào thời điểm đó, ở ngay sau lưng gã, cách chừng năm

mươi mét, mười mấy Dạ Y đang quần ẩu một người bệnh vừa mất đi khống chế, huyết tương cũng bị đánh văng ra ngoài…

(;? ;: 益:;? ;)

Quần thể hắc ám! Tổ chức tà ác! Tập đoàn bạo lực!

Trong đầu gã lập tức xuất hiện mấy chữ kia.

Hơn nữa, gã chỉ liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra, tuy vị Dạ Y trước mặt này luôn cười rất tươi, rất nhẹ nhàng, hòa nhã, nhưng một khi gã thật sự không lấy ra tiền, đối phương sẽ lật mặt còn nhanh hơn người khác lật bàn tay.

Hơn nữa, từ vừa nãy, vẫn có một cô y tá đứng ở cách đó không xa, luôn cầm cây lang nha bổng trên tay, đôi mắt chăm chú nhìn vào gã...

Không biết cô ấy đang muốn làm gì...

"Có mấy thứ tôi cũng không biết có thể cầm cố được hay không..." Đa Nhãn Ma nuốt một ngụm nước miếng, thật cẩn thận mà ngẩng đầu nhìn lên nói.

Lâm Ân nhấp một ngụm trà, bình thản hỏi: "Là cái gì vậy?"

Đa Nhãn Ma hít sâu một hơi, sau đó “Rầm” một cái, trực tiếp kéo cái quần đùi của mình xuống, để lộ ra một cái khuyên nhỏ được khảm vàng ròng, cực kỳ chói lọi, ngay trên cái (beep ——) của mình.

"Là cái khuyên của tôi." Gã có vẻ khuất nhục nói.

Đinh ~ Cái khuyên nhỏ kia lập tức lóe lên ánh sáng màu vàng lấp lánh.

Phốc —— Lâm Ân (ヾ? ? ? ?) trực tiếp phun ra một ngụm trà đặc.

Chỉ thấy hắn dùng lực mà ôm lấy cổ họng của mình, sau đó không ngừng ho khan vì bị sặc.

"Khụ khụ khụ (thống khổ)—— khụ khụ —— "

Mà tiểu y tá vẫn một mực cầm lang nha bổng, đứng ở cách đó không xa chờ ám hiệu, cũng lập tức trở nên sửng sốt.

Là muốn ra tay ư?

Hẳn là như vậy rồi.

Vừa rồi Lương Y tiên sinh có nói, chỉ cần hắn khụ một tiếng thì gõ một lần, hiện tại, hắn đã khụ thành như vậy rồi, nghĩa là cô ấy phải gõ thật nhiều lần sao?

Nghĩ đến đây, cô y tá nọ lập tức cầm lang nha bổng, nhanh chóng lao thẳng tới phía sau Đa Nhãn Ma, (〃 > 皿 <) nghiến răng nghiến lợi mà đập mạnh xuống.

"Thứ này có thể cầm cố hay không? Nó là thứ đáng giá nhất trên người tôi rồi đó..." Nhưng Đa Nhãn Ma còn chưa nói xong, chỉ nghe "Phanh" một tiếng nổ vang.

(ヾ ? ? ? ?)——

Phốc ——

【 đinh! Mục tiêu nhận được buff tiêu cực: chấn động não cấp 7. 】

Đa Nhãn Ma trực tiếp bị tiểu hộ sĩ kia đánh cho nằm úp sấp xuống đất.

Mà cả đám người xung quanh vừa trông thấy một màn như vậy, đều trở nên kinh hoảng.

Lâm Ân cũng chấn động vì hành vi này rồi, hắn vội vàng ôm

lấy cái cổ họng đang khó chịu vì sặc nước, thống khổ mà vươn tay nói: "Khụ khụ khụ —— dừng tay —— "

Phanh ——

"Khụ khụ khụ ——đừng đánh —— "

Phanh ——

"Thứ này không phải là —— khụ khụ —— "

Phanh ——

"Lần này không phải ám hiệu mà!"

Phanh ——

Tiểu hộ sĩ kia có chút sửng sốt. Tới lúc này, cô ấy mới đưa mắt nhìn về phía Đa Nhãn Ma. Chỉ thấy đối phương đã bị đánh cho phải quỳ rạp xuống đất, không ngừng “Ùng ục ùng ục” sùi bọt mép o(x□x)o, thậm chí còn hôn mê rồi.

Tiểu hộ sĩ nọ chỉ còn biết ngẩng đầu mờ mịt nhìn về phía Lâm Ân nói: "Ôi?"

...

Mấy phút đồng hồ sau, Đa Nhãn Ma vừa trải qua một ca giải phẫu chấn động não miễn phí ngoài định mức, o(□□□)o với gương mặt thổn thức, bị băng vải quấn kín đầu, gã ôm hơn một trăm kg dược tề do mình dùng toàn bộ gia sản mới mua được, lặng lẽ rời khỏi bệnh viện.

Dựa theo những lời vị bác sĩ ấy nói, những dược tề này tuyệt đối đủ để gã uống tới nửa năm.

Sau khi nhanh chóng đưa tiễn Đa Nhãn Ma rời đi, Lâm Ân lại quay về phía trước quầy lễ tân, cao giọng nói: "Người tiếp theo!"

Cũng không biết vì sao, rõ ràng lúc trước, có cả một dãy người tới xếp hàng phía trước quầy của hắn, nhưng tới hiện giờ lại trống trơn, chẳng có một ai nữa rồi?

Đây đúng là một chuyện vô cùng kỳ quái.

Nhưng may mắn vẫn có một người bệnh muốn nhanh chóng khám xong tình trạng của mình, lập tức chạy tới trước quầy của hắn.

"Bác sĩ, hẳn là lần này cậu sẽ không trực tiếp đánh ngất tôi, sau đó dứt khoát giải phẫu cho tôi ngay tại nơi này chứ?" Chỉ thấy một anh chàng Goblin toàn thân đen thui hắc ám vừa ngồi xuống trước quầy, có chút sợ hãi nhìn thẳng về phía Lâm Ân, vô cùng nhút nhát hỏi.

Chương 526: Khám Thai!!!

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười nói: "Đừng quá lo lắng thưa tiên sinh. Người bệnh vừa nãy mắc phải một căn bệnh nan y đã được tôi chẩn đoán ra. Nếu lúc ấy không mổ nhanh, e rằng chuyện anh ấy chết đi chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Còn anh, anh hãy suy nghĩ một chút xem."

"Anh muốn trên người mình hơi chút đau một chút nhưng còn sống, hay là muốn bác sĩ trực tiếp ngó lơ anh, rồi vài ngày sau chết đi?"

Goblin kia ngơ ngác gật gật đầu, nói: "Đương nhiên là muốn sống."

Lâm Ân mỉm cười nói: "Vậy không phải những gì tôi làm đều là đúng sao?"

Goblin kia cho rằng những gì Lâm Ân nói cũng có chút đạo lý.

Đúng vậy.

Hiển nhiên là anh chàng Đa Nhãn Ma vừa rồi chỉ là một trường hợp đặc biệt mà thôi, nếu gã không mắc bệnh, sẽ không bị bác sĩ đè ra mổ như người nọ.

Nghĩ đến đây, Goblin cũng trở nên nhẹ nhõm hơn rồi, thậm chí gã còn có cảm giác nụ cười tươi của vị Dạ Y nhân loại trước mặt này rất ấm áp, nó mang đến cho gã một loại cảm giác được quan tâm.

"Vậy trên thân thể anh có chỗ nào không thoải mái?" Lâm Ân hiền lành hỏi.

Goblin kia lập tức trả lời: "Là như vậy, bác sĩ, tôi không có bệnh, là vợ của tôi mang thai, cho nên tôi muốn nhờ bác sĩ hỗ trợ kê cho một chút thuốc an thai. Đương nhiên, tôi cũng hi vọng bác sĩ có thể hỗ trợ kiểm tra một chút xem con của tôi có phát triển tốt hay không."

Nói xong, gã lập tức dẫn theo một Goblin nữ tính đang mang thai có chút thẹn thùng đi tới.

Lâm Ân lập tức đứng lên, nhìn đôi tình lữ Goblin cao không đến năm mươi cm trước mắt mình, trên mặt lộ ra nụ cười tươi chúc phúc, chân thành từ tận đáy lòng, nói: "Chúc mừng, vừa nhìn đã biết hai người vô cùng ân ái, yêu thương nhau rồi. Hai người cứ yên tâm giao cho tôi đi, tôi cũng có thành tích rất tốt trên phương diện phụ khoa này."

Nữ Goblin thẹn thùng kia nói: "Cám ơn cậu."

Lâm Ân (? ′? `?).

Quả nhiên, đây mới là tình huống mà khu bệnh nhẹ nên có nè.

Một đôi vợ chồng nào đó thuộc thế giới hắc ám, đang mang trong mình một sinh mệnh nhỏ bé, khung cảnh này thực sự mang đến cho người ra một chút ấm áp hiếm hoi.

Lâm Ân lập tức nhờ y tá kéo một chiếc giường đến, để cho bà mẹ Goblin này nằm xuống đó. Còn hắn, nhanh chóng đeo chiếc mặt nạ mỏ chim của mình lên, nhẹ nhàng mà chuyển động thấu kính, điều chỉnh tầm nhìn thấu thị, sau đó ngồi phía trước giường, nhìn thẳng xuống bụng bà mẹ Goblin kia.

Chỉ vừa liếc mắt nhìn một cái, cảm giác hạnh phúc đã tràn ngập trong lòng Lâm Ân.

Nha!

Là năm em bé Goblin đáng yêu vô cùng!

Chúng đang cuộn mình nằm trong bụng mẹ.

Người khác chỉ cần liếc mắt nhìn năm nhóc con kia một cái thôi, cũng có thể cảm nhận được niềm vui sướng và chúc phúc toát lên từ tận đáy lòng mình rồi.

"Sao rồi thưa bác sĩ?" Người cha Goblin kia lo lắng hỏi.

"Vô cùng khỏe mạnh, chúng phát triển vô cùng đầy đủ, một lần lại có tới năm em bé, đứa nào đứa nấy đều vô cùng đáng yêu." Lâm Ân vui mừng nói.

Lời này vừa nói ra, bà mẹ Goblin lập tức lộ vẻ mặt thẹn thùng xấu hổ, còn hai mắt người cha Goblin đen thui kia lại sáng ngời.

Trong mắt như có ánh sáng.

"Thật ư?" Gã kích động hỏi lại.

Lâm Ân ấm áp nói: "Thật mà, chúc mừng anh! Rất nhanh thôi, anh sẽ trở thành cha của năm đứa nhỏ rồi, cũng sắp làm một vị ba ba Goblin đó."

Goblin kia lập tức cảm động tới rớt nước mắt.

"Vậy là tốt quá rồi. Cậu không biết đâu, Goblin hắc ám chúng tôi thường xuyên bị nguyền rủa xâm nhập, phần lớn Goblin được sinh ra bên trong tộc quần đều có thân thể không trọn vẹn, muốn có một đứa con bình thường thực sự không dễ dàng gì."

"Như vậy sao?"

Goblin kia gật đầu, nước mắt giàn giụa nói: "Đúng vậy, chờ sau khi đứa nhỏ được sinh ra, tôi nhất định sẽ chịu khó ở bên cạnh chúng, không bao giờ tiếp nhận công việc một lần đi ra ngoài mà mất tới hai, ba năm nữa."

Lâm Ân cũng cảm động nói: "Đàn ông mà, chuyện ấy cũng bình thường thôi, nếu không ra ngoài làm công kiếm tiền, thì làm sao có thể nuôi sống vợ mình được chứ? Trừ phi người ta là phú bà."

Goblin kia cũng thổn thức nói: "Đúng vậy, tuy tôi đi ra ngoài cũng không phải làm công kiếm tiền, mà là giết người phóng hỏa đánh cướp, nhưng những lời cậu nói cũng rất có đạo lý."

Lâm Ân (? ′? `?) có chút ngơ ngác, lại vươn tay đặt lên cổ tay vị Goblin nữ tính kia, nói: "Được rồi, tôi sẽ giúp anh xem mạch tượng của vợ anh, nếu cô ấy không có bệnh kín, anh có thể an tâm trở về nhà chờ ngày được làm ba ba rồi."

"Rất cảm ơn cậu!"

Nha!

Một cặp đôi thật là hạnh phúc!

Ngay cả hắn khi nhìn thấy khung cảnh này, cũng không nhịn được mà cảm thấy hâm mộ dạt dào!

Nếu có cơ hội, để Trái Trái cũng sinh cho hắn năm đứa nhỏ…

Ây cha, đây đúng là một chuyện làm người ta vui vẻ mà, chỉ suy nghĩ một chút cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc và sung sướng rồi!

Lâm Ân có chút cảm khái, nhẹ nhàng đặt tay lên, muốn xem xét mạch đập của Goblin nữ tính kia.

【 đinh! Ngươi phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên với mục tiêu. 】

【 đinh! Ngươi phát hiện ra bệnh tật của Goblin da xanh (trẻ nhỏ): Suy dinh dưỡng 】

【 đinh! Ngươi phát hiện ra bệnh tật của Goblin da cam (trẻ

nhỏ): Suy dinh dưỡng (một chút)】

【 đinh! Ngươi phát hiện ra bệnh tật của Goblin da vàng (trẻ nhỏ): Suy dinh dưỡng 】

【 đinh! Ngươi phát hiện ra bệnh tật của Goblin da xanh (trẻ nhỏ): Suy dinh dưỡng (rõ rệt)】

【 đinh! Ngươi phát hiện ra bệnh tật của Goblin vô lại...

Ngón tay Lâm Ân vốn đang đặt trên cổ tay Goblin nữ tính lập tức trở nên cứng đờ. Nụ cười tươi trên mặt hắn cũng chậm rãi tan đi. Hắn ngẩng đầu, dùng ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Goblin đen thui kia.

Xung quanh lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Goblin kia cũng có chút sửng sốt, trong lòng gã thoáng run rẩy, hỏi: "Cậu vừa phát hiện ra bệnh tật gì sao? Bác sĩ?"

Bởi vì vừa rồi vị bác sĩ này còn nở nụ cười tươi vô cùng chân thành, nhưng nhoáng lên một cái, đối phương lại đột nhiên trở nên nghiêm túc xuống.

Loại chuyện này … không cần biết là nghĩ như thế nào, trong lòng cũng cảm thấy nó hoàn toàn không phải chuyện tốt gì đâu.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Không có gì đáng ngại cả, chúng chỉ hơi suy dinh dưỡng một chút thôi, khi trở về chịu khó bồi bổ là được."

Goblin kia nghe xong, lập tức thở nhẹ một hơi, (~￣▽￣)~ nói: "Vậy là may rồi, bác sĩ à, cậu làm tôi sợ muốn chết, tôi cứ tưởng con mình lại bị biến dị chứ?"

Chương 527: Một Câu Chuyện Ngụ Ngôn Sâu Sắc...

Nhưng vẻ mặt của Lâm Ân vẫn nghiêm túc như trước.

Hắn suy nghĩ một lát, sau đó lại dặn dò y tá tạm thời đẩy cái giường có vị Goblin nữ tính kia qua một bên, rồi dùng ánh mắt đầy suy tư liếc nhìn làn da đen thui của Goblin kia một cái, hỏi: "Có một vấn đề tôi rất muốn hỏi anh một chút, không biết anh có tiện trả lời hay không."

Goblin kia lập tức hỏi: "Là vấn đề gì vậy?"

Lâm Ân lặng lẽ sắp xếp ngôn ngữ một chút, cuối cùng có chút suy tư nói: "Xin hỏi màu sắc làn da của tộc quần các anh đều là màu đen sao?"

Goblin kia thoáng sửng sốt một giây, ngay sau đó đã lập tức (￣▽￣)/ nói: "Đương nhiên rồi! Bác sĩ, cậu cứ nói đùa, nếu màu da của Goblin hắc ám không phải màu đen, chẳng lẽ có thể biến thành màu sắc khác sao? Chúng tôi đời đời đều là màu đen đó!"

Lâm Ân có chút do dự nói: "Vậy... nếu là trường hợp đặc biệt khác thì sao? Ví dụ như đỏ cam lục xanh lam chẳng hạn..."

Goblin kia lập tức bật cười, cười đến nước mắt cũng chảy ra, gã ôm lấy cái bụng của mình (ノ ￣▿￣) nói: "Bác sĩ đừng nói đùa, đây là trường hợp không thể xảy ra được, huyết thống của chúng tôi đều rất thuần khiết, nhưng xung quanh bộ lạc của chúng tôi lại có những bộ lạc Goblin với màu da khác, bình thường, những bộ lạc Goblin chúng tôi đi lại với nhau rất thân thiết."

"Lấy ví dụ như lần trước, mấy người anh em tốt thuộc bộ lạc khác xung quanh, biết hôm nay tôi sẽ trở về, bởi vậy từ lúc trời còn chưa sáng, bọn họ đã xếp hàng đợi tôi ở ngay ngoài cửa nhà rồi, sau đó ai nấy đều mở miệng gọi đại ca khiến trong lòng tôi cũng phải ngượng ngùng đó!"

Lâm Ân (? Д?)!

Hồi lâu sau, Lâm Ân đưa mắt nhìn vị Goblin còn đang cao hứng phấn chấn ngay trước mặt mình, lại quay đầu nhìn thoáng qua cô vợ với vẻ mặt thẹn thùng đang nằm trên chiếc giường ở gần đó, hắn không khỏi hít sâu một hơi, vươn tay xoa xoa huyệt Thái Dương của mình.

"Chờ tôi một chút, đợi tôi đi nói tỉ mỉ với anh về chuyện thuốc an thai."

Lâm Ân nhắm mắt lại, nhanh chóng mở miệng dặn dò nhóm y tá xung quanh, sau đó vội vã nhờ người ta sắp xếp giùm mình một căn phòng riêng, cam kết chỉ chiếm dụng chừng vài phút là xong thôi.

...

Vài phút sau, Goblin kia gõ gõ cửa phòng.

Trong cửa truyền đến giọng nói của Lâm Ân: "Mời vào."

Goblin kia vẫn đang đắm chìm trong niềm vui sướng vừa nhận được, cũng đúng thôi, gã sắp là ba ba của năm đứa nhỏ khá khỉnh đáng yêu mà, (￣□￣) sau đó vui vẻ hãnh diện đẩy cửa đi vào trong phòng, nói: "Bác sĩ, tôi đã đến đây rồi, chuyện thuốc an thai, chúng ta có thể bàn bạc ở bên ngoài mà, sao còn phải..."

Nhưng ngay khi gã vừa tiến một bước vào trong đó, nhìn thấy bộ quần áo Lâm Ân đang mặc trên người, vẻ mặt lập tức trở nên sửng sốt.

Chỉ thấy Lâm Ân đang nghiêm chỉnh ngồi ở chỗ kia, hai mắt nhắm lại, về tổng thể cũng không có gì khác với trước đó, nhưng vẫn có một khác biệt rất lớn, đó là vào giờ phút này, hắn đã thay một bộ trang phục khác, với áo khoác màu xanh lá, quần màu xanh lá, áo lót ngực màu xanh lá, còn đội cả một chiếc mũ màu xanh lá nữa.

"Mau tới đây ngồi đi." Vừa thấy đối phương bước vào, Lâm Ân lập tức mở mắt ra, mỉm cười lễ độ mà vươn tay tới, ý bảo vị Goblin kia hãy ngồi xuống chiếc ghế dựa trước mặt đi.

Goblin kia ngơ ngác nhìn chằm chằm vào tạo hình quái dị của Lâm Ân, sau đó đi qua ngồi xuống ghế hỏi: "Bác sĩ, sao đột nhiên cậu lại thay quần áo? Còn chuyển thành một bộ màu xanh biếc như vậy?"

Lâm Ân khẽ đẩy đẩy vành mũ màu xanh lá, để lộ ra chiếc găng tay cũng có màu xanh lá, thoáng hít sâu một hơi, sau đó buồn bã nói: "Chuyện này ư? Ừm… nó đề cập đến một chút đạo lý đặc thù, liên quan tới xã hội học, quan hệ nam nữ học cùng với ám chỉ học. Nếu anh muốn tiến thêm một bước đi nghiên cứu về nó, tôi có thể nói chuyện với anh một phen."

Goblin kia cười ha hả mà xoa xoa đầu, nói: "Thật không hổ là Dạ Y tiên sinh, quả nhiên phương diện tri thức vô cùng phong phú, hoàn toàn khác biệt với những kẻ quê mùa chúng tôi."

Lâm Ân nhẹ nhàng khụ khụ hai cái, sau đó nhắm mắt nói: "Đương nhiên rồi. Nhưng không vấn đề gì, ừm… tôi gọi anh đến đây là có chuyện, an thai chính là đề tài chủ yếu, nhưng trước đó, tôi còn muốn chia sẻ với anh một câu truyện ngụ ngôn nho nhỏ, không biết anh có hứng thú hay không?"

Goblin kia sửng sốt nói: "Truyện ngụ ngôn ư?"

Lâm Ân nhắm mắt lại, dựng một ngón tay lên, nói: "Ừm, là

như vậy, nó là một câu chuyện ngụ ngôn có từ xa xưa, vốn đến từ thế giới kia của tôi. Tuy có khá là lâu rồi, nhưng ý nghĩa cực kỳ sâu sắc. Nó nói về..."

"Trước kia có một đôi vợ chồng, người chồng vốn là thương lái, thường xuyên ra ngoài, còn vợ của anh ta lại là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, biết thêu thùa may vá, còn có tay nghề cực kỳ giỏi giang!"

Goblin kia mở to hai mắt nhìn hắn, gật gật đầu lắng nghe.

"Vốn dĩ, hai người bọn họ sống vô cùng hạnh phúc hòa thuận." Lâm Ân nhắm mắt nói: "Nhưng không, đột nhiên có một ngày, một anh chàng bán vải lại đến với người phụ nữ kia. Hai người bọn họ chờ cho đến lúc người chồng tội nghiệp ấy rời khỏi nhà, là ta pằng ngươi, ngươi pằng ta, pằng đến tối tăm mặt mày, pằng đến trời trăng thất sắc!"

Goblin kia trố mắt nhìn hắn, tốc độ gật đầu lại nhanh hơn vài phần.

Lâm Ân vẫn giữ biểu cảm buồn bã liếc mắt nhìn đối phương, nói: "Sau đó thì sao? Sau đó, bọn họ cứ nhân cơ hội người chồng không ở nhà, là liên tục pằng pằng như vậy, pằng liên tục, một ngày một đêm..."

Goblin kia kinh ngạc hỏi: "Vậy mà bọn họ cũng chịu nổi sao?"

Lâm Ân vươn tay lên, vội vàng cắt ngang câu hỏi của gã, lại nhắm mắt nói: "Anh đừng tùy tiện đặt câu hỏi về cảm nhận giùm nhân vật không phải của anh, anh hãy nghe tôi nói xong trước đã."

Goblin dùng sức gật đầu.

Lâm Ân khụ khụ hai tiếng, hắng giọng, liếc mắt nhìn đối phương, trong lòng nổi lên một chút cảm xúc, tiếp tục nói: "Nhưng về sau này, người chồng kia đã trở lại, hơn nữa anh ta còn ở nhà

một lần tới vài tháng thời gian, khiến cho người bán vải ấy vô cùng sốt ruột, ngày đêm bồi hồi, lòng nóng như lửa đốt, chỉ là… thực sự không tìm được cơ hội nào cả. Mãi về sau, khi anh ta thật sự không nín được nữa, mới lén lút tiến vào nhà nọ lúc đêm tối, chuẩn bị đi tìm vợ của người chồng kia..."

Goblin kia kinh hãi hỏi: "Không phải lại làm cả đêm nữa chứ?”

Chương 528: Trong Lòng Anh Có Gì Tâm Đắc Hay Cảm Ngộ Không???

Lâm Ân nhắm mắt, lập tức cắt ngang lời nói của đối phương: "Không có! Còn chưa kịp làm gì, đột nhiên chồng của người ta đã trở lại, kết quả là anh ta sợ tới mức vội vàng trốn trong ngăn tủ suốt cả đêm, toàn thân run run rẩy rẩy mà không dám rời đi!"

Goblin kia hét lên: "Sớm không trở về muộn không trở về, hết lần này tới lần khác lại trở về đúng vào lúc này, không phải là làm hỏng chuyện tốt của người ta sao?"

Lâm Ân liếc mắt nhìn gã, nói: "Đúng vậy, cho nên, hấp thu bài học kinh nghiệm của lần đó, người phụ nữ kia đã nghĩ ra một biện pháp, cô ta dặn người bán vải kia chuyên môn làm một cái mũ màu xanh biếc, thật là cao, thật là đẹp. Sau đó, cô ta vô cùng thâm tình tặng chiếc mũ kia cho chồng của mình, còn nói với anh chồng nọ rằng..."

"Bên ngoài bão cát lớn lắm, anh đội chiếc mũ này vào sẽ không làm tóc bay lung tung. Hơn nữa, khi anh đội chiếc mũ này lên, trong lòng em cũng không còn lo lắng thêm nữa, thật là tốt."

"Người chồng kia nghe xong, trong lòng vô cùng vui vẻ!" Lâm Ân nhắm mắt, khoanh tay nói: "Vì thế mỗi lần ra ngoài buôn bán, anh ta đều mang theo này chiếc mũ cao màu xanh biết đẹp đẽ ấy, đi rêu rao khắp nơi, còn thường xuyên gặp ai là khoe nấy."

"Sau đó thì sao?" Goblin kia ngơ ngác hỏi.

Lâm Ân nghiêm túc nhìn về phía đối phương, vỗ bàn một cái, nói: "Thì ngay ngày hôm đó, người bán vải kia lập tức tìm tới ngủ với vợ của anh lái buôn ấy!"

Goblin có vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Lâm Ân nghiêm túc nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Rồi sau đó, chỉ cần người bán vải kia nhìn thấy anh chồng của cô ta đội cái nón xanh (cắm sừng!) đi ra ngoài, là trong lòng đều như mở cờ xưng huynh gọi đệ với đối phương, thậm chí còn gọi người chồng kia một tiếng đại ca."

"Nhưng trong lòng anh ta lại đang suy nghĩ, "Đại ca à, nón xanh trên đầu anh (cắm sừng!) đẹp lắm, nhưng đêm nay, lại đến lượt tôi làm đẹp cho anh xem~". Sau đó mỗi khi anh chồng nọ đội nón xanh (cắm sừng!) rời nhà, là người bán vải kia sẽ đúng giờ đúng địa điểm, buổi tối đi tìm vợ của anh ta chơi bời. Cứ như vậy, phẳng đến trời long đất lở, phẳng từ ngày này qua ngày khác, phẳng tới đêm đêm không ngừng!"

Nói đến đây, Lâm Ân nhấp một ngụm trà, liếc mắt nhìn vị Goblin còn đang ngơ ngác phía đối diện, nói: "Tôi đã kể xong rồi. Sau khi nghe xong câu chuyện ngụ ngôn kia, trong lòng anh có gì tâm đắc hay cảm ngộ không?"

Xung quanh vừa rơi vào một mảnh yên tĩnh ngắn ngủi. Nhưng rất nhanh, vị Goblin kia đã ôm bụng ha ha cười phá lên: "Ha ha ha! Cái anh chồng nọ ngu ngốc quá đi! Bị người khác cắm sừng cũng không biết, ha ha ha ha! Câu chuyện này thật khôi hài! Chẳng lẽ trên thế giới này vẫn còn một kẻ ngu ngốc như anh ta sao? Ha ha ha!"

Lâm Ân: "..."

Lâm Ân có chút phức tạp, đưa mắt nhìn đối phương, sau đó tháo chiếc mũ xanh biếc trên đầu mình xuống, lại trịnh trọng đặt

nó xuống mặt bàn, ngay trước mặt vị Goblin kia.

Hắn nhắm mắt lại nói: "Đúng vậy... Híc... Cái kia, vậy… ngoại trừ điều này ra, anh còn ngộ được điều gì khác hay không?"

Goblin kia vẫn cười ha ha mà ôm bụng nói: "Người bán vải kia đúng là quá sung sướng, quá sảng khoái mà! Khiến cho tôi cũng không nhịn được trong lòng có chút hâm mộ đối phương! Ha ha ha!"

"..."

"..."

Lâm Ân xoa nhẹ huyệt Thái Dương, hai mắt trợn tròn, có thể nói ra những lời này, hiển nhiên là đối phương hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa mà hắn đang muốn truyền tải!

"Vậy... vậy anh có thấy chiếc mũ của tôi đẹp không?"

"Đẹp nha!"

"Anh có thích không?"

"Thích nha!"

"Nếu anh đã thích như vậy, tôi sẽ tặng nó cho anh. Anh thấy... Thế nào?"

Goblin mừng rỡ vô cùng, lập tức nói: "Đương nhiên là rất vui vẻ rồi!"

Lâm Ân có chút nhức trứng nói: "Híc..."

...

Vài phút sau, Lâm Ân đẩy cửa đưa anh chàng Goblin hắc ám nọ ra ngoài, hắn nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đặt thuốc an thai vào

tay đối phương, sau đó vươn tay, chỉnh giúp anh chàng nọ chiếc mũ phớt cao màu lục như một mảng thảo nguyên cỏ xanh mượt mà trên đầu.

"Quý khách à, nói như thế nào đây... Anh đừng suy nghĩ quá nhiều, sau khi trở về, anh lại cẩn thận nghiên cứu câu chuyện ngụ ngôn tôi vừa chia sẻ với anh một phen, sau đó thường xuyên vươn tay sờ sờ chiếc mũ tôi tặng trên đầu này..."

"Chờ đến lúc nào, anh hiểu được vài điều gì đó, đến lúc ấy anh sẽ hiểu được dụng tâm lương khổ của tôi..."

Goblin đẩy chiếc mũ phớt cao màu xanh lá gần như muốn che khuất đôi mắt trên đỉnh đầu, để lộ ra hàm răng trắng nõn, nói: "Cám ơn bác sĩ! Tôi tới nơi này xem bệnh, còn nhận quà của cậu như vậy, thật sự có chút ngượng ngùng nha!"

Lâm Ân từ từ nhắm hai mắt lại, rồi vẫy vẫy tay nói: "Không có việc gì, không có việc gì, đây là chuyện nên làm mà. Hai vợ chồng anh cũng nên trở về sớm một chút đi, thuận tiện nói một câu..."

Hắn khụ khụ hai tiếng, khẽ liếc mắt nhìn xung quanh một cái, sau đó tiến đến, ghé sát bên tai đối phương nói:

"Về sau, nếu lúc trở về, anh còn nhìn thấy đủ loại Goblin đang đứng xếp hàng chờ trước cửa nhà mình, thì anh đừng lộ mặt ra, cứ lặng lẽ ẩn núp kín kín một chút, rồi liếc mắt từ bên ngoài, nhìn vào nhà mình một cái, lại nói sau, anh đã hiểu chưa?"

Goblin kia có chút sửng sốt, rồi cảm động sụt sùi nói: "Bác sĩ tiên sinh! Cậu đúng là một người nhân hậu mà! Người khác đều nói Dạ Y các cậu vô cùng xấu xa, nhưng tới hôm nay, tôi mới biết, những lời bọn họ nói đúng là đánh rắm cả. Cậu chính là vị bác sĩ tốt nhất tôi từng gặp."

"Yên tâm, các tiểu đệ ở bên ngoài xếp hàng chờ tôi về nhà, tôi

làm đại ca nói như thế nào cũng phải hào sảng mà bày tỏ một chút. Sau khi về nhà, tôi nhất định sẽ mang rượu thịt thật ngon tới khao bọn họ!"

Lâm Ân có chút nhức trứng mà vỗ lên trán mình một cái.

Chuyện kiểu này… hắn thực sự không thể nói toẹt ra được! Nhưng đã ám chỉ đến mức này rồi. Haizzz… rốt cuộc là về sau này có thể hiểu được hay không đành phải dựa vào tạo hóa của vị Goblin này thôi!

…

Vài phút sau, Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết cùng mấy tiểu y tá xung quanh tiễn đôi vợ chồng Goblin rời khỏi.

Goblin hắc ám đội chiếc mũ phớt cao xanh biếc ôm người vợ đang mang thai với vẻ mặt thẹn thùng của mình, trên môi nở nụ cười xán lạn, từ phía xa xa ngả mũ chào Lâm Ân, nói: "Cám ơn cậu nha! Bác sĩ tiên sinh! Chúng tôi đi trước đây! Chờ sau khi mấy đứa nhỏ ra đời, chúng tôi lại đến tìm cậu sau!"

Chương 529: Người Bệnh Thứ Ba!!!

Gã còn vung vẩy chiếc mũ xanh biếc để chào tạm biệt Lâm Ân.

Lâm Ân chẳng mấy vui vẻ, mang theo gương mặt nhăn nhó như nhức trứng, hắn khoát tay áo nói: "Đi thôi! Đi thôi!"

Một tiểu y tá nháy mắt, có chút hâm mộ nhìn đôi Goblin vô cùng tình cảm kia, nói: "Thật là hạnh phúc nha! Tôi thực không ngờ ở bên trong thế giới hắc ám này, lại có một đôi vợ chồng ân ái như vậy, tuy bọn họ là Goblin, nhưng nhìn thấy dáng vẻ bọn họ hài hòa mà đầm ấm như thế, trong lòng tôi cũng không nhịn được mà cảm thấy vô cùng hâm mộ người ta!"

Mấy tiểu y tá khác đều (? ′? `?) gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Lâm Ân khụ khụ hai tiếng, mở to đôi mắt cá chết nói: "Đừng... tốt nhất là các cô đừng hâm mộ bọn họ, loại chuyện này không hâm mộ được đâu..."

Sau khi đưa tiễn vị Goblin đội mũ xanh nọ rời đi, Lâm Ân nhanh chóng trở lại quầy lễ tân của mình, một lần nữa tiến hành hoạt động tiếp chẩn.

Mà lần này, hắn chợt kinh ngạc phát hiện, dường như những người bệnh ở bên trong đại sảnh, lựa chọn đi tới xếp hàng bên phía hắn, đã trở nên nhiều hơn trước.

Thật hiển nhiên, sau khi nhìn thấy Lâm Ân thân mật tiễn đưa đôi vợ chồng Goblin kia rời khỏi bệnh viện, phần lớn những người bệnh đến đây đã nhanh chóng phát sinh một loại ảo giác cho rằng

ca bệnh của vị Đa Nhãn Ma lúc trước chỉ là một trường hợp đặc biệt mà thôi.

(? ′? `?)

Quả nhiên… nguyên nhân khiến các bệnh nhân xa lánh hắn, chính là vị Đa Nhãn Ma mắc bệnh nan y lúc trước?

Nghĩa là… hắn chỉ trở nên đáng sợ đối với những người mắc phải chứng bệnh hiểm nghèo, còn khi đối diện với một người không mắc bệnh nan y, hắn sẽ trở nên vô cùng thân mật?

Đinh linh linh —— Người bệnh thứ ba đã đi tới ngồi trước quầy của Lâm Ân.

Lâm Ân lập tức nở nụ cười mang tính nghề nghiệp, ngẩng đầu lên, hỏi: "Xin hỏi anh cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào?"

Chỉ thấy một anh chàng Hắc Ám Tinh Linh có vóc dáng cao gầy, có một đôi tai thật dài, đang ngồi trước mặt hắn, vừa nghe nói như vậy, gã lập tức bỏ chiếc mặt nạ bảo hộ trên mặt mình xuống, thân mật nói: "Chào bác sĩ, vừa rồi tôi thấy cậu có thái độ tốt như vậy đối với hai Goblin kia. Trong khoảng thời gian gần đây, cậu đúng là Dạ Y thân mật với người bệnh nhất tôi từng nhìn thấy!”

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Ám Tinh Linh đối với ngươi +1】

Lâm Ân lập tức nhiệt tình vươn hai tay tới, mỉm cười nói: "Quý khách rất có mắt nhìn, chuyện này cũng bị anh nhìn ra rồi. Đúng vậy, bên trong hàng ngũ Dạ Y, về y thuật tôi không dám cam đoan, nhưng về ý nghĩa của hai từ thân mật này, thì đúng là không một ai thích hợp với nó hơn tôi."

Hắc Ám Tinh Linh kia mở to hai mắt nhìn tới, nói: "Vậy không biết bác sĩ có thể kê cho tôi một chút thuốc chữa phong hàn hay

không? Gần đây tôi cứ có cảm giác hơi nghẹt mũi, thân thể cũng khá là mệt mỏi, tôi cho rằng mình đã mắc phong hàn cảm mạo rồi, lại nghe nói trong khoảng thời gian gần đây, nhóm Dạ Y tại thành Hắc Dạ đang cải tà quy chính, còn dứt khoát triển khai hoạt động giảm giá khám chữa bệnh, mới chuyên môn chạy đến nơi này một chuyến."

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Phong hàn cảm mạo, khen thưởng sau khi nhiệm vụ hoàn thành: 200 tiền khô lâu, 200 kinh nghiệm cơ sở 】

"Phong hàn cảm mạo sao? Chỉ là chuyện nhỏ thôi, quý khách cứ yên tâm chờ một chút, để tôi bắt mạch cho anh xong đã, như vậy mới có thể hốt thuốc đúng bệnh được."

"Được!"

Nói xong, Hắc Ám Tinh Linh kia lập tức đặt tay mình lên quầy lễ tân.

Lâm Ân mỉm cười, nhẹ nhàng nâng chiếc kính một mắt, sau đó bình thản đặt ngón tay mình lên cổ tay đối phương.

【 đinh! Ngươi phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên lên người mục tiêu. 】

Mười vài giây sau, Lâm Ân thản nhiên thu tay về, rồi dưới cái nhìn chăm chú đầy khẩn trương của Hắc Ám Tinh Linh nọ, hắn nhắm mắt lại, nhấp một ngụm trà, hồi lâu cũng không nói.

"Bác sĩ, cảm mạo rất nghiêm trọng sao?" Hắc Ám Tinh Linh có chút khẩn trương hỏi.

Bởi vì vừa rồi trên mặt vị bác sĩ trẻ tuổi phía đối diện này vẫn một mực nở nụ cười tươi đầy chân thành, nhưng đột nhiên khi bắt mạch xong, hắn lại một câu cũng không nói, chỉ biết uống trà rồi im lặng…

Loại tình huống này, thực sự khiến trong lòng gã có chút hốt hoảng.

Lâm Ân từ từ nhắm hai mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc, nói: "Một tin tức xấu và một tin tức tốt, anh muốn nghe tin nào trước đây?"

Vừa nghe được câu nói này, trong lòng Hắc Ám Tinh Linh kia lập tức run rẩy.

Không... Không thể nào!

Chẳng lẽ vị bác sĩ này vừa bắt mạch xong lại chẩn đoán ra căn bệnh nào khác cho gã rồi?

Không nên nha!

Rõ ràng gã có cảm giác bản thân vô cùng khỏe mạnh mà? Chỉ có một chút phát sốt cảm mạo thôi, mà trước khi đến nơi này, gã đã nhờ người khác xem bệnh cho mình rồi đó.

Trong lòng Hắc Ám Tinh Linh dâng lên một chút sợ hãi không rõ nguyên nhân, gã mở to hai mắt nói: "Xấu... Tin tức xấu đi!"

Lâm Ân trịnh trọng mà tạm dừng vài giây. Loại tạm dừng đột ngột này, càng gia tăng nỗi bất ổn trong lòng Hắc Ám Tinh Linh, trái tim không ngừng đập loạn.

Mà chính tại khoảnh khắc sự khẩn trương và thấp thỏm lo âu trong lòng gã gia tăng tới đỉnh điểm, trên mặt Lâm Ân lập tức nở nụ cười, hắn giơ ngón tay cái lên, nói: "Tôi chỉ nói thôi, nào có tin tức xấu gì? Trên người anh, ngoại trừ một chút cảm mạo, các phương diện khác đều vô cùng khỏe mạnh. Đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy một người khỏe mạnh như anh trong suốt mấy năm làm bác sĩ đó!"

Lời này vừa nói ra, trái tim vẫn một mực treo cao trong lòng

Hắc Ám Tinh Linh kia, lập tức thả lỏng xuống. Gã đổ mồ hôi đầm đìa, vội vàng vươn tay lau mồ hôi lạnh trên đầu mình, nói: "Làm tôi sợ muốn chết, tôi còn cho rằng, trên người mình thật sự mắc một căn bệnh hiểm nghèo nào đó mà bản thân không phát hiện ra rồi... Bác sĩ à, cậu đừng tùy tiện nói đùa như vậy mà. Nói đùa như vậy, thực sự có thể hù chết người đó!"

Lâm Ân mỉm cười, lập tức đeo khẩu trang và đi găng tay vào, sau đó đứng lên, nắm tay với đối phương, lại cầm lấy cây bút lông chim, nhanh chóng viết vài dòng xuống hồ sơ bệnh án, cuối cùng mới mở miệng hỏi: "Được rồi, tiên sinh, anh có nhìn thấy căn phòng bên tay trái tôi không?"

Chương 530: Mầm Bệnh Ác Tính!!!

"Ừm ừm, có thấy."

"Anh cầm hóa đơn này cho tôi, sau đó bước vào căn phòng ấy tìm Dạ Y bên trong, bọn họ sẽ dựa theo nội dung trên tờ đơn này để phối chế dược tề cho anh, hơn nữa hết thảy mọi thứ đều là miễn phí."

Hắc Ám Tinh Linh kia vừa nghe đến đây, lập tức mừng rỡ hỏi: "Thật ư?"

Lâm Ân lại đeo thêm một lớp khẩu trang nữa, có vẻ vui tươi hớn hở nói: "Đương nhiên rồi, mau đi đi! Đừng trì hoãn thêm nữa, gần đây chúng tôi đang thiết lập hình tượng mới trong quan hệ xã hội, để đắp nặn nên hình ảnh chính diện về mình, bởi vậy dược tề đều phát miễn phí, không thu tiền!"

Hắc Ám Tinh Linh kia lập tức vui mừng rạo rực mà cầm tờ đơn vừa được Lâm Ân ghi chép xong, lắc lư lắc lư vui vui vẻ vẻ đi về phía căn phòng nọ.

Nhìn theo bóng dáng vị Hắc Ám Tinh Linh nọ đi xa, hai tiểu y tá xung quanh lập tức chớp chớp mắt nhìn Lâm Ân, hỏi: "Lương Y tiên sinh, không phải lấy dược tề là cần mất phí sao? Sao vừa rồi cậu lại nói với đối phương là miễn phí chứ?"

Lâm Ân lập tức thu lại nụ cười tươi trên mặt mình, nghiêm túc nói: “Là tôi lừa hắn đó."

Hai tiểu y tá kia sửng sốt nói: "Hả?"

Lâm Ân không chút chần chừ, lập tức nhanh chóng điều chỉnh thiết bị liên lạc trên tai, chuyển thành thông báo với toàn bộ Dạ Y trong thánh đường, rồi nhắm mắt nói: "Alo alo alo! Đây là bộ khinh chứng, tất cả Dạ Y chú ý, sau khi nghe được giọng nói của tôi, mọi người lập tức dừng công tác trên tay lại, trong đại sảnh vừa xuất hiện một người bệnh mang theo nguồn ô nhiễm gồm mười tám loại nguyền rủa có đặc tính lây lan."

Chúng y tá: "!!!"

"Tôi lặp lại một lần nữa, một người mang theo mầm bệnh nguyền rủa ác tính vừa xuất hiện bên trong đại sảnh của bệnh viện, xin hãy lập tức phong tỏa các thông đạo bên trong bệnh viện, đồng thời tiến hành thẩm tra toàn diện và trấn áp đối với toàn bộ những người từ ngoài bên đến, đã từng có mặt bên trong đại sảnh!"

"Nếu phát hiện người bị cảm nhiễm, phải trực tiếp tiến hành giải phẫu xóa bỏ nguyền rủa!"

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động nhiệm vụ ẩn tàng: mầm bệnh nguyền rủa, khen thưởng sau khi nhiệm vụ hoàn thành: 1000 tiền khô lâu, 900 kinh nghiệm cơ sở, toàn bộ thuộc tính +1】

Ngay sau khi hắn nói xong câu này, toàn bộ Dạ Y đang đeo mặt nạ mỏ chim bên trong bệnh viện đều ngẩng đầu lên, vội vàng rút dao giải phẫu ra.

"Đã nghe."

"Đã nghe."

"Nguyền rủa sao? Đã nghe."

Cùng với một chuỗi những âm thanh phát ra từ bên trong dụng cụ truyền tin bên tai, chỉ nghe một tiếng "Ầm vang" bùng nổ.

Cánh cửa nằm ngay đại sảnh đi thông với bên ngoài, nặng nề hạ xuống.

Tất cả những bệnh nhân đang có mặt bên trong đại sảnh đều lộ vẻ ngạc nhiên, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mà cùng thời gian ấy, khắp các nơi đều vang lên những tiếng cảnh báo chói tai, thậm chí những ngọn đèn vẫn một mực chiếu sáng bên trong đại sảnh cũng biến thành màu đỏ chớp động không ngừng.

"Chuyện gì vậy?"

"Sao lại đóng cửa lại rồi? Đây là tiếng cảnh báo? Đã xảy ra chuyện gì hả?"

Những người bệnh đang ở bên trong đại sảnh đều thấp thỏm lo âu, xôn xao nghị luận.

Mà cũng chính tại một khắc này, từng Dạ Y đeo mặt nạ mỏ chim giống như u linh lập tức từ khắp các nơi, xuyên thẳng qua vách tường, bao vây toàn bộ những bệnh nhân ở bên trong đại sảnh lại, dồn bọn họ vào khu vực trung tâm.

Một màn này trực tiếp dọa cho mấy cô y tá đang đứng xung quanh Lâm Ân sợ tới ngây người.

Lâm Ân nhanh chóng đeo mặt nạ mỏ chim lên mặt, nói: "Đúng là người nọ mắc một chút phong hàn cảm mạo, ngoại trừ cảm mạo cũng không có bất cứ bệnh tật gì cả, nhưng ngoài bệnh tật, trên thân thể hắn lại có rất nhiều nguyền rủa. Hắn đúng là người mang theo nhiều nguyền rủa nhất tôi từng nhìn thấy trong khoảng thời gian gần đây."

"E rằng có người muốn gây khó dễ cho chúng ta nên mới cố ý phái người nọ tới đây."

Lâm Ân nói xong, lập tức kéo một cái danh sách tới.

【 nguyền rủa tinh thần mất khống chế (rất nhỏ)】

【 nguyền rủa bệnh biến trong nội tạng (rất nhỏ)】

【 ác linh nguyền rủa (rất nhỏ)】

【 thác máu nguyền rủa (rất nhỏ)】

Tính toán một chút—— ở nơi này có tổng cộng là mười tám dạng nguyền rủa khác nhau.

Vừa rồi khi Lâm Ân phát động hiệu quả chẩn đoán bệnh, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lập tức đinh đinh đinh vang lên, hồi lâu cũng chưa hết.

Nếu không phải người nọ vừa đi đến nơi này, lại lập tức gặp phải hắn, nếu người nọ ở đây lâu hơn, hoặc người tiếp chẩn cho đối phương không phải là hắn, e rằng không lâu sau, gã sẽ mang theo mười mấy loại nguyền rủa kia, lây lan cho toàn bộ đại sảnh.

"Vừa rồi là ai phát ra cảnh báo?" Một âm thanh nghiêm khắc của Dạ Y vang lên, ánh mắt đối phương lập tức rơi xuống trên người Lâm Ân ở bộ khinh chứng.

Lâm Ân đeo chiếc mặt nạ mỏ chim trên mặt, nhẹ nhàng đi tới, "Ca ca" hoạt động cổ tay một chút nói: "Là tôi, tôi đã lừa người mang theo mầm bệnh nguyền rủa kia đi đến phòng bệnh cách ly rồi, hắn là Dạ Y bên trong đang cầm chân đối phương."

"Nhưng hiện giờ, điều phiền toái nhất chính là những người ở bên trong đại sảnh, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, tôi kiến nghị chúng ta hãy tiến hành một lần kiểm tra toàn diện cho tất cả những sinh vật bên trong đại sảnh này."

Lời này vừa nói ra, tất cả những bệnh nhân đang có mặt bên

trong đại sảnh lập tức trở nên kinh hoảng.

"Nguyền rủa? Nói đùa gì vậy?"

"Điều này làm sao có thể!"

"Chúng tôi muốn ra ngoài, mấy người không thể tùy tiện lôi chúng tôi đi kiểm tra mà chưa nhận được sự đồng ý của chúng tôi như vậy!"

Nhưng nhóm Dạ Y xung quanh lại không để ý đến những lời phẫn nộ ồn ào của bọn họ, chỉ một mực im lặng chờ đợi tin tức truyền đến từ phòng bệnh bên kia.

Vài phút ngắn ngủi sau, trong kênh truyền tin lập tức vang lên giọng nói của một vị Dạ Y: "Lương Y tiên sinh chẩn đoán không sai. Tôi đã khống chế thành công người mang mầm bệnh kia rồi. Trước mắt trên cơ thể đối phương đã biểu hiện ra phản ứng đối với hai loại nguyền rủa trở lên, nhưng số lượng cụ thể lại cần phải tiến thêm một bước xác minh đã. Có điều, tôi đồng ý với kiến nghị của Lương Y tiên sinh, phải lập tức tiến hành kiểm tra toàn diện đối với mọi nhân viên bên trong đại sảnh!"

Chương 531: Hành Động!

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của tất cả Dạ Y đều đổ dồn lên người Lâm Ân, sắc thái bên trong ánh mắt cũng từ bình thản chờ đợi, chuyển thành kinh hãi không thôi.

Bởi vì chẩn đoán bệnh nguyền rủa là một chuyện vô cùng phiền toái, vị Dạ Y chuyên môn nghiên cứu nguyền rủa nọ cũng phải mất một khoảng thời gian không ngắn mới có thể kiểm tra được hai loại nguyền rủa kia, nhưng vị Lương Y tiên sinh này lại có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra trên cơ thể bệnh nhân nọ có hơn mười tám loại nguyền rủa?

Quả nhiên… đối phương chính là một vị Dạ Y cấp tiền bối!

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Được rồi! Chúng ta bắt đầu đi! Không được bỏ qua cho bất cứ người nào đang ở mặt tại nơi này, hơn nữa không chỉ khoanh vùng bên trong đại sảnh, bên ngoài cũng phải kiểm tra thêm một bước nữa, một khi phát hiện người có tiếp xúc gần gũi với đối phương, phải lập tức tiến hành cách ly!"

Nhóm Dạ Y xung quanh đều gật đầu, ánh mắt trở nên ngưng trọng, quát to một tiếng: "Nghe lời Lương Y tiên sinh! Chuẩn bị sương khói tê liệt!"

"Rõ!"

Chỉ trong nháy mắt sau, từ hai bên sườn trên chiếc mặt nạ của nhóm Dạ Y đang vây quanh những bệnh nhân kia, đều phun ra ra từng luồng sương khói màu trắng.

Phù phù ——

Phù phù ——

Bên trong mảnh sương mù màu trắng ấy, từng người bệnh đều mở miệng ho khan, trong lòng hoảng sợ mà ngã xuống đất.

Lâm Ân gõ gõ lên chiếc mặt nạ, hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ Dạ Y, sau đó nhắm mắt nói: "Được rồi, lưu lại một bộ phận người ở trong đại sảnh tiến hành kiểm tra, những Dạ Y khác theo tôi đi khống chế cổng truyền tống bên ngoài, một khi gặp được người nào xuất hiện phản ứng với nguyền rủa, lập tức tiến hành gây mê vật lý và cách ly!"

"Rõ!"

Rất nhanh sau đó, Lâm Ân đã dẫn theo mười mấy Dạ Y, nhanh chóng xuyên qua vách tường, đi tới khu vực quảng trường ở bên ngoài đại sảnh.

Vào lúc này, ngay tại cổng truyền tống bên trên quảng trường, những người bệnh vừa đi đến nơi này muốn chẩn đoán bệnh, lập tức mang theo vẻ mặt ngơ ngác đứng ở nơi đó, hoàn toàn không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi.

Bọn họ chỉ nhìn thấy cánh cửa tại thánh đường đột nhiên đóng lại từ bên trong, sau đó những Dạ Y mang theo mặt nạ mỏ chim kia nhanh chóng xuyên qua vách tường giống những con u linh.

"Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?"

"Tôi nghe nói trong khoảng thời gian gần đây, nhóm Dạ Y đang cố gắng đắp nặn hình tượng chính diện cho mình, hẳn là bọn họ sẽ không giống trước kia, một lời không hợp là lôi người ta đi giải phẫu đâu?"

"Ừm, hẳn là vậy đó! Dù sao thoạt nhìn bọn họ cũng không phải những kẻ không nói đạo lý..."

Nhưng những bệnh nhân này còn chưa nói xong, Lâm Ân vừa rời khỏi vách tường, quét mắt nhìn đám người đang đứng trên quảng trường một cái, chợt nghiêm túc nâng tay lên, chỉ thẳng về phía trước: "Mọi người làm việc thôi! Vì sự an toàn và khỏe mạnh của người bệnh! Không được bỏ qua bất cứ một người nào! Nghe rõ chưa?"

"Nghe rõ chưa?"

Mọi người đều sửng sốt.

Mà cũng chính tại một khắc này, khi đám người đang đứng trên quảng trường còn chưa kịp phản ứng lại, lượng lớn sương khói gây tê đã phun ra từ bên trong mặt nạ của nhóm Dạ Y, nhanh chóng lan tràn tới, ầm ầm thổi quét về phía bọn họ.

Mà ở bên trong mảnh sương khói ấy, những Dạ Y mang theo mặt nạ mỏ chim cầm xiềng xích và dao giải phẫu trong tay, giống như một nhóm côn đồ trực tiếp lao thẳng về phía bọn họ.

Mọi người: "Oa nha nha nha (ΩДΩ)!"

...

Mà cùng lúc đó, phía trên con đường truyền tống đi thông tới quảng trường, một lão giả râu bạc với vẻ mặt vui mừng, đang cầm báo cáo trong tay, đi nhanh về phía bệnh viện.

Lão chính là viện trưởng của thánh đường Quần Tinh, cũng là một trong số những người khởi xướng chủ yếu đối với quá trình đắp nặn hình tượng chính diện hoá của Dạ Y lần này.

Lão quản lý bệnh viện đã được vài chục năm.

Tuy trên thực lực, lão không thể so sánh với những Dạ Y được cử ra ngoài mang về công huân chói mắt ấy, nhưng lão lại thắng bọn họ ở thâm niên làm nghề, ở y thuật tỉ mỉ, ở nhân phẩm tốt,

cho nên cũng được chủ mẫu cực kỳ tín nhiệm.

"Xem ra chiến dịch đắp nặn hình tượng chính diện cho Dạ Y lần này đã thấy được một chút hiệu quả sơ bộ rồi." Gương mặt lão vô cùng vui vẻ, luôn miệng cười ha hả, vuốt vuốt chòm râu của mình.

"Những người đến xem bệnh đã gia tăng một cách rõ rệt, đánh giá của bọn họ đối với Dạ Y, đã được đổi mới hơn một chút, không còn giữ vững định kiến cho rằng Dạ Y là những kẻ điên tà ác như trước kia nữa, nếu tình trạng này có thể củng cố và duy trì liên tục trong vài chục năm, khẳng định là sau này, Dạ Y thật sự có thể trở thành người thực thi chính nghĩa, là hóa thân của thiên sứ trong mắt mọi người rồi!"

Vẻ mặt lão đầy vui mừng.

Nói cho cùng, dưới kế hoạch xuất sắc của lão, lão đã tạm thời thay đổi được một chút truyền thống cũ kỹ của Dạ Y, đó là một lời không hợp hoặc nhìn thấy ai có bệnh là trực tiếp đi lên mổ xẻ người ta ra rồi.

Cũng cấm tiết hành vi cực kỳ máu tanh như mổ sọ ngay trước mặt mọi người, hay là quần thể vây công, không cần biết người ta có bệnh hay không đã trực tiếp đánh ngã người ta rồi, đó là hành vi cực kỳ ác liệt, mang đến ấn tượng xấu xa cho người khác mỗi khi hình dung về Dạ Y.

Ừm… tạm thời lão không thể quản được những Dạ Y khác, nhưng ít ra ở bên trong thánh đường Quần Tinh, nhóm Dạ Y dưới tay lão đang chậm rãi và vững vàng phát triển theo mô hình bác sĩ bình thường rồi.

Nếu nơi này làm thí điểm thành công, chờ tới khi chủ mẫu vui vẻ, rất có khả năng trong tương lai, mô hình của lão có thể tiến hành mở rộng ra để đào tạo toàn bộ Dạ Y trong thành Hắc Dạ.

Nếu ngày đó thực sự đến, cũng có nghĩa là kế hoạch của lão thực sự đạt thành mục tiêu rồi.

Cứ như vậy, lão mang theo vẻ mặt vui sướng nhanh chóng đi tới khu vực quảng trường bên ngoài thánh đường.

Nhưng đúng vào lúc này, một sinh vật đang hoảng hốt vô cùng, vừa đi vừa không ngừng ho khan, mới nhìn qua đã biết là tiến đến xem bệnh rồi, có chút không cẩn thận đụng phải bờ vai của lão, sau đó, đối phương vội vàng chạy thẳng một mạch về phía xa xa.

Viện trưởng có chút sững sờ, đưa mắt nhìn người bệnh vừa hoảng hốt vừa vội vàng chạy đi kia, sau đó lão quay đầu, lập tức trông thấy một mảnh sương khói màu trắng cuồn cuộn bao phủ phía trên quảng trường.

"Đây là..."

Chương 532: Đừng Trì Hoãn Nữa!!!

Nhưng viện trưởng còn chưa nói hết câu, thì đột nhiên một bàn tay cầm theo ống chích lập tức xuất hiện từ bên trong vách tường ngay sát cạnh người lão, giống như là u linh, đối phương trực tiếp chọc thẳng vào phần cổ già nua kia...

Phập —— Một liều thuốc mê cường độ mạnh trực tiếp phun thẳng vào sau gáy lão viện trưởng già còn đang bất ngờ không kịp phòng bị.

Lão viện trưởng kia lập tức (? Д?) giơ hai tay lên, xấp văn kiện trên tay "Hoa lạp lạp" rơi xuống đầy đất, hai mắt trừng lớn, hai tay giật giật, thậm chí dưới tác dụng của thuốc mê, hai cẳng chân vừa run run rẩy rẩy vừa mềm nhũn xuống.

Tiêm thuốc mê!

Bị tiêm thuốc mê rồi!

Ngay sau đó, dưới sự kiềm chế của bàn tay và cái ống tiêm phía sau, lão viện trưởng "Phác thông" một tiếng ngã xuống đất, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Tại khoảnh khắc tỉnh táo cuối cùng sau khi bị tiêm thuốc mê, lão đã nhận ra, dường như thứ thuốc mê này hiệu quả mạnh này chính là sản phẩm do Dạ Y bọn họ tự mình nghiên cứu ra...

"Tôi... là... mấy người..." Lão viện trưởng với sắc mặt tái nhợt, run rẩy vươn tay về phía trước, cố gắng muốn biểu lộ thân phận cho đối phương biết.

Phập —— Nhưng lão còn chưa nói xong, lại thấy một cây kim khác chọc thẳng vào mông mình.

(ヾ? ? ? ?) phốc —— Lão viện trưởng với tấm lòng kiên định, vẫn muốn ra sức tiến về phía trước, nhưng đương nhiên là chẳng có tí tác dụng nào cả.

Ở vài giây cuối cùng, tồn tại đằng sau kia còn mạnh mẽ kiềm chế cái mông của lão lại, lão thực sự không còn một chút sức lực nào nữa, (x□x) chỉ có thể ngã xuống đất.

Một luồng khói nhẹ chậm rãi bốc lên.

Thấy đối phương đã bị gây mê, Lâm Ân ngựa quen đường cũ trực tiếp khiêng lão nhân nọ lên vai mình, ngón tay kích hoạt dụng cụ truyền tin được gắn cạnh tai trên chiếc mặt nạ mỏ chim, ngẩng đầu nói: "Khu vực số 4 đã dọn dẹp xong, nhưng vẫn còn một người nghi ngờ bị cảm nhiễm dung nhập vào khu vực số 5, đành giao hắn lại cho mọi người!"

"Nghe được!"

Nói xong, Lâm Ân trực tiếp khiêng lão nhân đang sùi bọt mép kia, nhanh chóng xoay người trở về quảng trường, bên trong màn sương khói màu trắng.

...

Hơn mười phút sau, công tác dọn dẹp đã hoàn thành, toàn bộ những người đến đây xem bệnh đã bị gây mê, được tập trung lại bên trong đại sảnh.

Mấy chục Dạ Y cùng chung tay phối hợp, đã nhanh chóng khống chế được mấy trăm người bệnh.

"Mọi người phân công hợp tác, mỗi người phụ trách kiểm tra bệnh cho mười người, một khi phát hiện ra bất cứ dấu vết nguyền

rủa gì, không cần xin chỉ thị, cứ tiến hành giải phẫu mục tiêu ngay tại chỗ."

Rất nhanh, lần lượt từng bình【 lòng cảm thông của thiên sứ tự trói 】 đã được phân phát đến tay mỗi một Dạ Y đang có mặt bên trong đại sảnh.

Đó gần như là tiêu chuẩn cơ bản nhất dành cho mỗi một Dạ Y rồi.

Là người khởi xướng phong trào xóa bỏ nguyền rủa lần này, đương nhiên Lâm Ân cũng dứt khoát đi ra đứng mũi chịu sào, dẫn đầu nhận được tư cách tiến hành chẩn đoán bệnh cho mười người trở lên.

【 đinh! Ngươi phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên đối với mục tiêu! 】

【 đinh! Ngươi phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên đối với mục tiêu! 】

"Người bệnh số 21 không có nguyền rủa, nhưng có bệnh hen suyễn và phổi mức độ nặng, lập tức đưa thẳng đến khu bệnh nặng, tiến hành giải phẫu trừ tận gốc!"

"Người bệnh số 22 bị lây nhiễm, trên người đã mang theo hai loại nguyền rủa, cần lập tức tiến hành áp chế giải phẫu!"

"Không phát hiện bệnh trạng trên cơ thể người bệnh số 25, nghi ngờ đối phương là của người nhà một bệnh nhân nào đó, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng phát sinh vấn đề ngoài ý muốn, cần tiến hành nhiều lần thẩm tra toàn diện và xét nghiệm!"

Mà ở thời điểm những Dạ Y khác vừa tiếp nhận, chẩn đoán được cho một, hai người bệnh, Lâm Ân đã dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, mà nhanh chóng hoàn thành quy trình chẩn đoán cho một hàng dài tới mười mấy người bệnh rồi.

Sau khi hoàn thành công tác của mình, hắn lại nhanh chóng gia nhập vào hàng ngũ chẩn đoán bệnh cùng những Dạ Y khác.

Chỉ hơn mười phút ngắn ngủi, dưới quá trình chung sức hợp tác của Lâm Ân và rất nhiều Dạ Y khác, mấy trăm người bệnh đã được hoả tốc hoàn thành bước đầu chẩn đoán bệnh và kiểm nghiệm rồi.

"Đã có kết quả kiểm tra, bên trong 231 người bệnh, có 21 người đã bị lây nhiễm bởi mầm bệnh nguyền rủa kia với những mức độ khác nhau, tỷ lệ lây nhiễm gần bằng một phần mười." Một Dạ Y vui mừng ngẩng đầu, cầm văn bản trong tay nói: "Nhưng rất may, chúng đã được khống chế đúng lúc. Nếu không cứ để cho người mang mầm bệnh kia ở lại nơi này thêm một đoạn thời gian nữa, e rằng sẽ có nhiều người bệnh hơn bị lây nhiễm bởi mầm bệnh nguyền rủa mà hắn mang theo."

Tới lúc này, mọi người cũng lập tức nhìn về phía Lâm Ân, vị Dạ Y đầu tiên phát hiện ra ca bệnh nọ với ánh mắt khen ngợi, tán dương: "Lương Y tiên sinh, vô cùng cảm tạ cậu, nếu không có năng lực chẩn đoán bệnh xuất sắc cùng với thông báo quyết đoán của cậu, rất có khả năng phạm vi nguyền rủa sẽ bị mở rộng thêm một bước rồi."

Mọi người đều khen ngợi và hoan hô.

Ba ba ba ——

Ba ba ba ——

Lâm Ân khiêm tốn khoát tay áo, nói: "Đây là chức trách của Dạ Y chúng ta mà, nhưng hiện tại không phải thời điểm nói chuyện phiếm. Mười mấy người bị cảm nhiễm kia cần tiến hành giải phẫu, người mắc bệnh nặng khác cũng cần chúng ta tới cứu trị, chờ sau khi cứu giúp bọn họ xong, chúng ta lại tán gẫu cũng không muộn!"

Chúng Dạ Y đều gật đầu, ánh mắt lấp lánh vẻ ngợi khen, tất cả đều bị tinh thần trách nhiệm và tính cách nghiêm túc của Lâm Ân khích lệ.

"Đúng vậy! Lương Y tiên sinh nói đúng!"

"Chuyện giải phẫu không thể trì hoãn được, nếu nguyền rủa tăng thêm một bước, sẽ rất phiền toái!"

"Mọi người lập tức hành động đi! Đừng trì hoãn thêm!"

Không nói hai lời, mấy chục Dạ Y đều bắt tay vào hành động, bọn họ nhanh chóng kéo những người bệnh đã trúng phải nguyền rủa rời đi.

Một đám đều thuần thục lấy dao giải phẫu ra, xoát xoát xoát không ngừng xoay tròn nó trên tay, thuần thục y như cởi áo cởi quần vậy.

Sau đó, bọn họ để những bệnh nhân kia nằm úp mặt xuống, ngón tay sắc bén nhanh chóng vẽ một bức hình về phẫu thuật vô cùng phức tạp phía sau lưng bệnh nhân.

Đó là quy trình sử dụng dao kéo mỗi khi phải dùng tới loại dược tề【 lòng cảm thông của thiên sứ tự trói 】.

Chương 533: Rốt Cuộc Là Tên Khốn Nạn Nào...

Lâm Ân lập tức biết rằng, đây là một cơ hội học tập vô cùng hiếm có.

Suy cho cùng, đúng là hắn đã theo học ở chỗ chủ mẫu một đoạn thời gian, nhưng chỉ học được quy trình giải phẫu, mà chưa từng chân chính có cơ hội thực hành.

Mà lúc này đây, có thể tận mắt chứng kiến nhóm đồng nghiệp động dao, tuyệt đối là một phương pháp tốt nhất để hắn gia tăng kinh nghiệm cho mình!

Lâm Ân lập tức lấy bản bút ký từ trên người mình ra, vẻ mặt cực kỳ chuyên chú quan sát quá trình giải phẫu của nhóm đồng nghiệp, sau đó lại cắm đầu ghi chép học tập.

Phập ——

Phập ——

Cùng với những âm thanh dao sắc nhập thịt truyền đến, ánh mắt Lâm Ân cũng nhanh chóng thay đổi, trở thành sáng long lanh như tuyết.

"Thì ra là thế..."

"Là như vậy sao?"

"Hóa ra ở nơi này cần phải cắt như vậy, ta đã hiểu được rồi..."

【 đinh! Năng lực giải phẫu của ngươi +1】

【 đinh! Năng lực giải phẫu của ngươi +1】

【 đinh! Năng lực giải phẫu của ngươi +1】

Cùng với những lời nhắc nhở không ngừng truyền đến bên tai, Lâm Ân đang cực kỳ chuyên tâm, vùi đầu vào học tập.

Mà ở ngay trước mặt hắn, lão giả do hắn phụ trách kia cũng đang quỳ rạp dưới mặt đất, toàn thân đã bị gây tê tới cứng ngắc, nhưng ý thức vẫn duy trì tỉnh táo như thường. Lão trừng lớn hai mắt, cố gắng muốn nhích người về phía trước. Có điều, hiệu quả của thứ thuốc mê kia quá mạnh, lão thực sự không có biện pháp nào khắc phục được.

Hơn nữa, là một vị viện trưởng lâu năm, lão cũng nhanh chóng hiểu được, rốt cuộc ở bên trong này đã xảy ra chuyện gì rồi.

Lúc này, hình ảnh phản chiếu bên trong con ngươi của lão chính là hàng đống người bệnh trong tình trạng sùi bọt mép, đến từ khắp các nơi trên thế giới, đang bị đặt ngổn ngang nằm trong đại sảnh, lại nhìn thấy nhóm Dạ Y, thủ hạ của mình, đang rạch bụng người ta, tiến hành giải phẫu ngay trước mặt cả đám người...

"Ô! Ô!"

Lão nóng ruột đến mức nước mắt cũng muốn rơi ra!

Hình tượng chính diện! Hình tượng chính diện đâu rồi?

Đây rốt cuộc là tên khốn nạn nào nhìn cũng không nhìn đã bắt cả lão mang đến đây rồi?

Được rồi, bắt cả ta đến đây cũng được, nhưng tốt xấu gì mấy người cũng phải mang người ta vào bên trong phòng bệnh mà làm chứ? Đừng có “Ca ca ca” động dao động kéo ngay trước mắt những người bệnh khác như vậy!

Vì sao chỉ trong chớp mắt mà đám nhóc các ngươi lại quên toàn bộ những lời ta đã dặn dò không lâu trước đó rồi?

Nhưng đương nhiên, mọi nỗ lực của lão chẳng mang đến một tí teo hiệu quả nào.

Đám Dạ Y thuộc hạ của lão đều là những chuyên gia giải phẫu ngoại khoa với năng lực cực kỳ mạnh mẽ, chỉ vẻn vẹn không đến nửa giờ, toàn bộ những người bệnh bị nguyền rủa dưới tay bọn họ, đã được bọn họ giải phẫu xong, cũng tiến hành song song với khâu lại thân thể rồi.

"May mắn, không có lỡ tay! Giải phẫu hoàn thành vô cùng thuận lợi."

"Tuy hơi xấu một chút, nhưng không cần biết như thế nào thì nguyền rủa cũng hoàn toàn áp chế rồi!"

"Aizzz! Quả nhiên… loại cảm giác không có quá nhiều quy định cứng nhắc này thật là thoải mái!"

Nhóm Dạ Y làm hoàn thành xong giải phẫu xung quanh đều vui sướng mà thỏa mãn nhìn người bệnh dưới tay mình.

Bọn họ nhanh chóng dặn dò mấy cô y tá nâng nhóm bệnh nhân kia đi xuống dưới nghỉ ngơi, rồi đưa mắt nhìn chung quanh một vòng. Ngay lập tức, ánh mắt của bọn họ đã rơi xuống trên người lão giả đã bị cởi sạch quần áo, đang quỳ rạp xuống đất bên cạnh Lâm Ân

Nhóm Dạ Y lập tức sửng sốt: "Lương Y tiên sinh, cậu còn chưa bắt đầu giải phẫu sao?"

Lâm Ân có chút lúng túng xoa xoa cằm, vội vàng đóng bản bút ký trên tay, mở miệng nói: "Tôi muốn quan sát học tập thêm một chút. Tôi… tôi cũng không gạt nói với mọi người, tuy tôi khá là am hiểu chẩn đoán bệnh, nhưng kinh nghiệm trên phương diện thủ

thuật này vẫn hơi kém hơn một chút..."

Lời này vừa nói ra, chúng Dạ Y lập tức ngơ ngác, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó, trên gương mặt bọn họ đều lộ ra vẻ hiền hòa.

Không giống những thành viên thuộc tổ chức khác, hở một tí ra là châm chọc người khác, tổ chức Dạ Y bọn họ nổi tiếng bởi phẩm chất đoàn kết và hòa thuận. Mà ở trong mắt bọn họ, loại tình huống của Lương Y tiên sinh này cũng là vô cùng bình thường.

Bởi vì thuật nghiệp có chuyên môn.

Và không cần phải nghi ngờ gì nữa, Lương Y tiên sinh này chính là bác sĩ chuyên môn nghiên cứu về phương diện chẩn đoán bệnh, cho nên kinh nghiệm của hắn trên phương diện giải phẫu không đủ cũng là một chuyện rất bình thường!

Đến đây, mấy chục Dạ Y kia lập tức nhiệt tình xông tới.

Một Dạ Y hiền hòa nói: "Thì có sao đâu? Lương Y tiên sinh à, cậu cứ yên tâm, đám đồng nghiệp Dạ Y chúng tôi đều ở đây cả, cho nên cậu cứ việc cầm dao lên, nếu có nơi nào còn thiếu sót, mọi người chúng tôi sẽ ở bên cạnh chỉ đạo, cậu cứ yên tâm lớn mật mà làm là được!"

Mấy chục Dạ Y xung quanh đều nhiệt tình gật gật đầu.

Lão giả vốn đang quỳ rạp dưới đất kia, nghe được những lời nhóm thuộc hạ của mình nói mà toàn thân chấn động.

Lương Y...

Không phải đó là Dạ Y thực tập được chủ mẫu phái tới nơi này thực tập sao?

Chờ một chút... Chờ một chút!

Chẳng lẽ...

Cùng thời điểm đó, Lâm Ân đã bị bầu không khí tốt đẹp của chủ nghĩa tập thể làm rung động rồi.

Đây là tinh thần của Dạ Y sao? Quả nhiên… loại tinh thần này thật đáng ngưỡng mộ, làm người ta lập tức cảm nhận được sự ấm áp của một đại gia đình!

"Được! Vậy cám ơn mọi người!" Lâm Ân lập tức khoanh chân tọa định, bắt chước theo thao tác mình vừa được nhìn, nhanh chóng lấy ra một mảnh vải, rồi nghiêm túc che lại phần đầu và hạ thân của lão giả kia, chỉ để lộ phần lưng.

Xoẹt xoẹt —— Phía trên ngón tay hắn lập tức kéo dài ra, xuất hiện hai thanh kim loại bén nhọn.

Nếu hiện giờ, hắn được mười mấy vị tiền bối Dạ Y cùng đứng bên cạnh chỉ đạo, thì lần đầu tiên thử bắt tay vào giải phẫu áp chế nguyền rủa của hắn, tuyệt đối sẽ là làm chơi ăn thật!

Cùng thời điểm ấy, thân thể lão viện trưởng đang rơi vào trạng thái gây mê, lập tức chuyển thành một mảnh cứng ngắc.

Tuy lão không nhìn thấy tình huống sau lưng, nhưng nghe xong những lời vừa rồi, ngay cả một thằng ngốc cũng có thể nghe ra, bọn họ đang chuẩn bị giải phẫu, và mục tiêu cần giải phẫu chính là bản thân lão?

Chương 534: Không Ổn Rồi!!!

【 đinh! Giá trị tinh thần của Khoa Lai -5】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Khoa Lai -5】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Khoa Lai -5】

Cùng với tiếng nhắc nhở vang lên, trong mắt lão viện trưởng tràn ngập hoảng sợ.

Nhưng mà … không đúng!

Không đúng rồi!

Trên người ta đâu có nguyền rủa? Ta khỏe cực kỳ nhé! Ta vốn là viện trưởng của các ngươi mà???

Rất nhanh sau đó, lão chợt nghe được giọng nói có chút kinh ngạc của những Dạ Y xung quanh kia.

"Chờ một chút, mấy người có cảm thấy bóng lưng của bệnh nhân này hơi quen thuộc hay không? Tôi cứ có cảm giác bóng lưng của người này hơi giống viện trưởng của chúng ta."

"Viện trưởng hả? Đừng có đùa, nửa giờ trước tôi vừa mới liên lạc cùng viện trưởng đại nhân. Ngài ấy nói, sau khi mình khám bệnh tại nhà xong, sẽ đi báo cáo công tác với chủ mẫu, phỏng chừng hiện giờ ngài ấy còn đang ở bên trong đại sảnh dưới lòng đất với chủ mẫu đó."

"Cũng đúng, nếu người này thực sự là viện trưởng đại nhân, lại biết chúng ta sắp giải phẫu ngài ấy, ngài ấy còn không nổi điên lên sao?"

"Ha ha ha ha!"

Xung quanh lập tức truyền đến những tiếng cười vang, khiến cho bầu không khí xung quanh tràn ngập vui vẻ, thoải mái.

"Thôi đừng cười nữa! Lương Y tiên sinh sắp bắt tay vào giải phẫu rồi, đừng có làm xao nhãng lực chú ý của Lương Y tiên sinh!"

Mà khuôn mặt của lão viện trưởng vẫn đang quỳ rạp dưới đất kia, đã nghẹn đến một hồi đỏ một hồi tím rồi.

Mẹ nó! Mẹ nó chứ!

Lũ khốn nạn kia!

Nếu các ngươi đều cảm thấy quen thuộc, thì vì sao không lật người ta dậy rồi nhìn một cái đi?

Hơn nữa ta không có bệnh! Ta vốn không có bệnh mà!

"Lương Y tiên sinh, bệnh nguyền rủa trong cơ thể người này có khó giải quyết lắm không?"

"Không, rất đơn giản á. Vị lão gia gia này chỉ bị một người đã lây nhiễm huých một cái vào người thôi, trên cơ thể thoáng xuất hiện một chút dấu hiệu bị nguyền rủa. Hơn nữa, hai người bọn họ vừa tiếp xúc với nhau đã bị tôi trực tiếp đẩy ngã rồi, vấn đề không lớn."

"Vậy là tốt rồi!"

"Tôi chuẩn bị bắt đầu đây! Nếu có nơi này chưa ổn, mong các vị tiền bối chỉ giáo nhiều hơn!"

Nói xong, Lâm Ân ổn định lại tâm thần, rồi rất nhanh sau đó, trong đầu hắn đã xuất hiện hình ảnh giải phẫu do chủ mẫu cung cấp cho. Tiếp theo, thanh kim loại bén nhọn trên tay dứt khoát "Soạt" một tiếng, dứt khoát cắt mở phần thịt sau lưng lão giả nọ.

Lão viện trưởng: "!!!"

【 đinh! Độ sợ hãi của Khoa Lai đối với ngươi +1】

【 đinh! Độ sợ hãi của Khoa Lai đối với ngươi +1】

【 đinh! Độ sợ hãi của Khoa Lai đối với ngươi +1】

Đau! Đau quá!

Cơn đau khắc cốt ghi tâm, đau như chết cha chết mẹ ta rồi!

Hơn nữa loại cảm giác đau đớn này cực kỳ khó hình dung, giống như nó không phải đến từ làn da, bởi vì trên cơ thể lão vốn đã được gây tê xong xuôi rồi, mà có vẻ như… nó trực tiếp đến từ linh hồn vậy.

Lại nói, lão đã trở thành Dạ Y được vài chục năm rồi, bài thi khảo nghiệm đau đớn cũng đạt tiêu chuẩn hoàn mỹ.

Nhưng tại khoảnh khắc này, dường như lão lại một lần quay về mùa hè năm đó, khi bản thân ngồi bên trong khoang máy móc đo lường khả năng thừa nhận đau đớn, sau đó bị điên cuồng tra tấn một phen.

Cơn đau này khủng khiếp đến nỗi… lão còn có cảm giác mình đang bị hai tên mãnh nam huyết nhục nặng tới hai tấn, hung hăng ấn trụ xuyên thấu cơ thể!

Người này hắn...

Hắn...

Hắn có kỹ năng bị động mang đến đau đớn cho người khác ư?

0Дq! Má ơi!

"Không đúng! Không đúng! Nhát cắt vừa rồi hơi lệch một chút,

cần phải điều chỉnh ở nơi này, chỗ đó cũng nên sửa lại, nếu có một đường nào đó khắc sai, xem như sau khi hoàn thành ca phẫu thuật, cũng không thể áp chế được nguyền rủa đâu!"

"Được! Vậy tôi làm làm miệng vết thương cho vị lão gia này một chút, sau đó sửa lại!"

"Còn đường nét bên cạnh nữa, hẳn là ở thời điểm cậu cắt vào, đã dùng lực hơi mạnh, vết cắt xuống hơi sâu, mà lúc kéo lên lại hơi nông, nhớ phải từ từ nhẹ nhàng đi vào, không thể lập tức đâm sâu xuống được, nếu không hiệu quả sẽ giảm mạnh!"

"Thì ra là thế! Tôi đã hiểu rồi!"

Phía sau, mấy chục Dạ Y ôm lòng nhiệt tình trong người, một mực vây quanh bên cạnh Lâm Ân, trực tiếp tiến hành một lần chỉ đạo chuyên nghiệp đối với quá trình giải phẫu của hắn.

Còn phía dưới, lão viện trưởng đang "Ùng ục ùng ục" sùi bọt mép, tròng trắng mắt trực tiếp lật ngược về phía trước rồi.

Giờ khắc này, lão thực sự có cảm giác mình chính là một con chuột trắng nhỏ bị người ta vây xem làm thí nghiệm.

Nơi này đâm đâm.

Nơi kia chọc chọc.

Sau đó, từng dao từng dao cắt vào người.

Thêm nữa, thuốc mê của Dạ Y bọn họ vốn có tiếng là cực kỳ hiệu quả trên khắp cái thế giới hắc ám này, mà vừa rồi, lão còn bị chích tới mấy mũi...

Lão biết, chỉ sợ bản thân sắp trở thành vị viện trưởng đầu tiên từ trước tới nay, bị đám cấp dưới của mình cưỡng chế đem ra giải phẫu!

Lão há miệng, run rẩy, uất ức, sùi bọt mép, trong lòng chết lặng tựa như một người muốn buông xuôi tất cả, cuộc sống không còn gì để luyến tiếc nữa rồi…

Lại giống như một cô gái không thể phản kháng được, chỉ có thể nằm thẳng ra, tùy tiện để đám người kia làm bậy.

Loại khuất nhục này...

Loại khó chịu này...

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên từ bên ngoài đại sảnh truyền đến một âm thanh hùng hậu: "Có ai không? Bên trong đã xảy ra chuyện gì vậy? Tôi phát hiện một xấp công văn rơi trên con đường dẫn đến nơi này ở ngoài quảng trường. Trên xấp công văn ấy có ghi tên của viện trưởng mấy người. Xin hỏi đây có phải thứ Khoa Lai viện trưởng đánh rơi hay không?"

Ngay sau đó, một vị Dạ Y cũng đeo mặt nạ mỏ chim, nhanh chóng xuyên qua vách tường tiến vào, người này cầm trên tay một xấp văn kiện.

Mảnh thấu kính trên chiếc mặt nạ mỏ chim kia cũng lập tức phản chiếu hình ảnh một đám Dạ Y đang tụ tập cùng một chỗ, vây xem phẫu thuật ở ngay giữa đại sảnh.

Nhóm Dạ Y lập tức sửng sốt, cả đám đều quay đầu nhìn lại.

"Là công văn của viện trưởng đại nhân sao? Không phải lúc này, viện trưởng đại nhân đang ở chỗ chủ mẫu hả?"

Vị Dạ Y kia đưa mắt nhìn hình ảnh khủng bố như hiện trường phân thây trong đại sảnh, thoáng ngập ngừng một chút, sau đó lắc đầu nói: "Khoa Lai viện trưởng đã sớm rời khỏi chỗ chủ mẫu rồi, ngài ấy không trở về đây sao?"

Mọi người lập tức ngẩn ra.

Ngay cả Lâm Ân vốn đang chuyên tâm cắt xẻ cũng ngẩn ra, rồi theo bản năng, hắn ngẩng đầu hỏi: "Khoa Lai ư?"

Chương 535: Sao Cái Tên Này Nhìn Quen Như Vậy?

Sao cái tên này nhìn quen như vậy?

Hình như vừa rồi, nó từng xuất hiện trong mấy lần hệ thống nhắc nhở...

Lâm Ân vừa nghĩ đến đây, vị Dạ Y kia đã đi tới, giao xấp công văn đang cầm trong tay cho một Dạ Y trong đám đông, rồi lập tức liếc mắt nhìn xung quanh một cái, khụ khụ hai cái, lại liếc mắt thêm một cái nữa, cuối cùng mới nhỏ giọng nói: "Tôi nói này, không phải viện trưởng của mấy người đang tiến hành công tác thí điểm nhằm thiết lập hình tượng chính diện của Dạ Y sao? Sao mấy người lại mổ xẻ bệnh nhân công khai thế này?"

Một vị Dạ Y trong đó cầm lấy công văn, cũng khụ khụ hai tiếng, nói: “Cái này gọi là tình huống đặc thù cần phải có cách xử lý đặc thù. Hơn nữa, truyền thống mấy ngàn năm của chúng ta vẫn là vừa nhìn thấy người bệnh, trực tiếp giải quyết tại chỗ luôn, hiện giờ có nhiều quy định cứng nhắc như vậy, không phải đã khiến chúng ta làm việc mà có chút không được tự nhiên sao?"

Dạ Y kia hoàn toàn không phản bác được, bất đắc dĩ nói: "Thôi quên đi, chuyện của nhánh các anh, tự các anh đi giải quyết, công văn tôi đã đưa đến rồi, các anh nhìn xem thứ này có phải đồ của viện trưởng các anh hay không."

Dạ Y kia nghe vậy, không hiểu vì sao trên trán lại bỗng nhiên toát ra mồ hôi lạnh. Mấy Dạ Y bọn họ tiến lại gần, xem xét những công văn kia một chút. Rất nhanh, bọn họ đã xác nhận được đây đúng là bút ký của Khoa Lai viện trưởng.

"Anh nhặt được thứ này ở đâu?"

"Ngay bên cạnh quảng trường của mấy người."

Nhóm Dạ Y lập tức lộ vẻ mặt kỳ quái.

Ngay ở bên ngoài quảng trường? Chẳng lẽ viện trưởng đã trở lại đây rồi? Nhưng không ai nhìn thấy ngài mà?

Bọn họ lại quay đầu quét mắt chung quanh nhìn vài lần, vẫn không phát hiện ra bóng dáng viện trưởng.

Kỳ lạ thật.

Lâm Ân cũng bị những công văn kia hấp dẫn, sau đó theo bản năng, hắn cảm thấy mấy thứ này có chút quen mắt, lập tức tiếp lại gần, liếc mắt xem một cái, rồi có chút do dự hỏi: "Tên của viện trưởng là Khoa Lai ư?"

Tất cả những Dạ Y xung quanh đều gật đầu, mỉm cười nói: "Đúng vậy, xem ra đây là lần đầu tiên Lương Y tiên sinh đến nơi này, Khoa Lai đúng là tên của viện trưởng chúng ta."

Lâm Ân ngẩn người, sau đó theo bản năng hắn lật xem một đống âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã được ghi chép lại. Rất nhanh, ánh mắt hắn vừa trượt xuống một cái đã lập tức dừng lại trên người lão giả còn đang nằm úp sấp người, vừa bị hắn đi vài đường dao bên dưới kia.

Lâm Ân trực tiếp mở to hai mắt. Trong đầu vừa xuất hiện một chút suy đoán cực kỳ … bất ổn.

Chẳng lẽ...

"Các vị, có một câu tôi cũng không biết mình có nên nói ra hay không..." Lâm Ân khụ khụ hai cái nói.

"Là câu gì vậy?"

Lâm Ân xoa huyệt Thái Dương, nói: "Hình như lúc trước, tôi đã gây mê một vị lão nhân gia, mà có vẻ như trước khi bị tôi gây mê, lão nhân gia nọ đang cầm xấp công văn này trong tay..."

Mọi người lập tức sửng sốt nhìn chằm chằm vào hắn.

"..."

"..."

Không khí tạm thời chìm trong yên tĩnh, nhưng ngay sau đó…

【 đinh! Giá trị tinh thần của Nhật Thực -20! 】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Albus -20! 】

【 đinh! Giá trị tinh thần của người khai phá hang sâu -20! 】

Cùng với một loại giá trị tinh thần trên đỉnh đầu những Dạ Y xung quanh điên cuồng giảm trị số, cả đám lập tức ý thức được điều gì, ai nấy đều trở nên sốt ruột vô cùng.

"Chỗ nào? Người bị cậu trói về kia đang ở đâu?"

Lâm Ân nhắm mắt, có chút run run chỉ vào lão đầu vừa bị mọi người vây xem giải phẫu tới hơn mười phút kia: "Chính là người này..."

Mọi người (ΩДΩ)!

Má ơi, tình huống này thực sự đã dọa cho bọn họ thiếu chút nữa thì sợ tới tắc động mạch não luôn rồi.

Nói đùa gì vậy?

Mọi người vội vàng xông tới, luống cuống tay chân mà lật ngược lão giả kia lại. Vào thời khắc này, ai cũng trông thấy rõ ràng khuôn mặt đã sùi bọt mép (((;? ? ? ;))), nôn ói đầy đất của lão giả

kia.

Mọi người quá đỗi sợ hãi.

"Viện trưởng! Đúng là viện trưởng đại nhân rồi!"

"Viện trưởng làm sao có thể là ngài được? Chúng tôi thật xin lỗi! Ngài để trần mông như vậy, trong lúc nhất thời chúng tôi không thể nhận ra!"

"Mau! Mau lấy giải dược đến cho viện trưởng đại nhân!"

...

Mấy giờ sau, bên trong đại sảnh hắc ám dưới lòng đất.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình vừa nhắm mắt lại, dùng sức mà hít sâu một hơi, rồi dùng ánh mắt đầy nghiêm túc mà thâm thúy chăm chú nhìn về phía Lâm Ân đang ngồi trên sàn nhà đối diện.

Bà lại một lần nữa nhắm mắt xuống, nói: "Tình huống bên kia, Khoa Lai viện trưởng đã báo cáo chi tiết lại cho ta rồi."

"Lâm Ân, ngươi thật không đơn giản nha, ta mới cho ngươi qua bên đó thực tập không đến nửa ngày, ngươi lại… chỉ thiếu chút nữa ngươi đã lôi cả viện trưởng ra mổ luôn rồi."

"Còn nữa, trải qua chuyện này, bao nhiêu công sức chúng ta bỏ ra để làm thí điểm, để đắp nặn hình tượng chính diện cũng đổ sông đổ bể hết, mà ngược lại, có thể nói là ác danh của Dạ Y chúng ta lại càng truyền xa thêm."

Lâm Ân: "..."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình ngưng thần, mở to mắt, có chút bất đắc dĩ mà móc móc ngón tay một cái, tờ công văn đang đặt đằng xa lập tức bay tới trước mặt bà.

"Tự ngươi xem đi, Khoa Lai viện sĩ trực tiếp múa bút thành văn, viết mười vạn chữ để lên án ngươi. Ngươi nói xem ngươi dùng ai để giải phẫu không được, mà hết lần này tới lần khác, ngươi lại bắt vị lãnh đạo trực tiếp của mình ra khai đao, đã thế còn cho mấy chục người khác đứng bên cạnh quan sát nữa..."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình lắc đầu: "Người khác đều bị nhốt lại cả rồi."

"..."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình liếc mắt nhìn hắn, nói: "Không muốn nói cái gì sao?"

Lâm Ân suy nghĩ một lát, chuẩn bị một chút, sau đó nhanh chóng lấy ra một tệp bản thảo đã được viết sẵn từ trước, thấp giọng nói: "Thực xin lỗi, tôi đã khắc sâu mà nhận thức được sai lầm của mình rồi, cũng cảm thấy cực kỳ áy náy đối với sai lầm mà mình phạm phải trong lúc công tác. Để không phụ sự tín nhiệm của tổ chức, sau này tôi nhất định hội sẽ tiến hành kiểm điểm bản thân, làm sâu sắc thêm tư tưởng công tác giáo dục đối với chính mình, cũng tích cực làm cho chu đáo mọi mặt, mọi nơi, làm việc chăm chỉ, vững vàng, giữ lấy tinh thần mạnh mẽ, tranh thủ làm một..."

Nghe đến đây, tuy trên mặt Thiên Sứ Treo Ngược Mình vẫn duy trì vẻ thánh khiết như cũ, nhưng khóe mắt đã điên cuồng giật giật rồi.

"..."

Chương 536: Miêu Nhĩ Nương!!!

"Được rồi." Khóe miệng Thiên Sứ Treo Ngược Mình có chút run rẩy, bà ấy nhắm mắt lại, nói: "Đừng có đọc diễn văn nữa. Vừa rồi ta đã nhận được tin tình báo mới nhất từ bên kia truyền về. Tạo vật Cự Tượng đã được khai quật lên, hai giáo phái chi nhánh của thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục đã bùng phát xung đột quy mô lớn ở biên cảnh phía Tây thế giới hắc ám, ta đã phái ra nhóm Dạ Y đầu tiên khẩn cấp đến đó trước rồi."

Lời này vừa nói ra, Lâm Ân lập tức ngẩng đầu lên, hỏi: "Đã bùng nổ chiến tranh rồi?"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình gật gật đầu, chậm rãi nói: "Nhưng đây chỉ là xung đột ban đầu mang tính thăm dò mà thôi. Hai bên đều đang không ngừng gia tăng lượng người và binh lực, chờ người của chúng ta thành lập xong cứ điểm, ngươi cũng có thể đi theo mấy tiền bối đến đó để tăng trưởng kiến thức, "

"Chiến tranh không phải trò đùa, tuy Dạ Y chúng ta vẫn luôn duy trì trung lập, ngay cả hai bên chiến tranh cũng tuân thủ theo điều luật bất thành văn là sẽ không trực tiếp ra tay với chúng ta, nhưng mọi sự đều có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nếu bọn họ thực sự ra tay với ngươi, ngươi cũng hết cách."

Lâm Ân lập tức nghĩ tới hội chữ thập đỏ ở địa cầu. Nhưng hiển nhiên, chiến tranh ở nơi này còn tàn khốc hơn địa cầu nhiều lắm.

"Vậy bao giờ tôi có thể xuất phát?" Lâm Ân có chút chờ mong hỏi.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình chậm rãi nói: "Đã nói là vài ngày nữa rồi mà? Cho nên trong khoảng thời gian này, ngươi cứ an tâm ở lại thành Hắc Dạ thực tập là được, chủ mẫu vừa bố trí cho ngươi một cơ cấu khác rồi, nơi đó ít người bệnh, được cái là thanh tịnh, vô cùng thích hợp với ngươi."

Lâm Ân lập tức mừng rỡ hỏi: "Là cơ cấu gì vậy?"

...

Nửa giờ sau, Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, ngẩng đầu, nhìn tấm bảng hiệu đầy tro bụi được gắn trên tòa kiến trúc trước mặt kia, trong lòng cảm thấy bản thân đang bị người khác chĩa mũi dùi vào.

Chỉ thấy bên trên viết mấy chữ to.

【 Trung tâm tiếp chẩn sinh vật không bình thường 】

Còn mẹ nó… là khoa bệnh nan y.

Hắn từng nghe chủ mẫu nói, nơi này được xây dựng nên để trị liệu cho nhưng sinh vật vô cùng bất bình thường, là những sinh vật hoặc ít hoặc nhiều đều có chút bệnh, nhưng không phải bệnh nặng, mà là những bệnh vô cùng kỳ quái.

Hơn nữa những sinh vật tới nơi này xem bệnh, hoặc ít hoặc nhiều đều có một chút yêu cầu khó mà thỏa mãn được.

Nhưng đúng là thanh tĩnh.

Có điều… Lâm Ân thực sự nghĩ mãi cũng không rõ, vì sao công việc ở nơi này lại phù hợp với hắn chứ?

Phanh phanh phanh —— Lâm Ân gõ cửa.

"Có người không? Tôi là thực tập sinh đưa tin tới nơi này, là chủ mẫu bố trí cho tôi tới đây!"

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, không thấy có người trả lời, hắn đành phải tự mình đẩy cửa bước vào.

Bên trong là một mảnh ảm đạm.

So sánh với tiết tấu làm việc cực kỳ khẩn trương và nhanh chóng tại thánh đường Quần Tinh bên kia, nơi này tuyệt đối là một thế giới hoàn toàn khác, nó im lặng tới đáng sợ.

Lâm Ân quét mắt nhìn chung quanh một cái, cuối cùng ánh mắt hắn lập tức rơi xuống quầy lễ tân bên kia.

Trên quầy có đặt vài tấm da dê. Bên trên viết rằng:

【 Tôi là người quản lý khoa tiếp chẩn này, tôi đã nhận được tin tức từ chủ mẫu, vô cùng cảm tạ chủ mẫu dẫu trăm công nghìn việc vẫn nhớ đến mà phái người đi tới hỗ trợ công tác của tôi. Lương Y tiên sinh, sau khi cậu đọc được tin nhắn này, hãy để tôi thông qua nó mà giới thiệu cho cậu nghe một chút về chế độ công tác ở nơi này nhé, meo ô. 】

【 Chế độ làm việc ở nơi này tuân theo lịch trình hai ca. Tôi là Bạch Ban, cậu sẽ phụ trách ca đêm, mỗi ngày làm việc chừng mười hai giờ. Nhiệm vụ của cậu là trong lúc công tác, hãy ứng phó với toàn bộ những sinh vật tìm đến nơi này khám bệnh, cũng như cố gắng làm cho bọn họ khôi phục lại trạng thái bình thường, meo ô. 】

【 đương nhiên, không thể khôi phục lại trạng thái bình thường cũng không sao, bởi vì trên cơ bản, những người đến đây đều là khách hàng cũ cả, chỉ cần đừng biến bọn họ trở thành bất bình thường hơn hiện tại là được. 】

【 Bên trong tủ hồ sơ bệnh án có tư liệu kiểm tra sức khỏe của mỗi một người bệnh đó, meo ô. 】

【 Thư đến đây là hết rồi, tạm biệt. 】

Lâm Ân (;￣д￣).

Nơi này lại qua loa như vậy?

Đừng bảo là cả cái bệnh viện này chỉ có hai người bọn họ tới làm việc thôi nhé?

Đã thế còn chia làm hai ca?

Chẳng lẽ đồng nghiệp của hắn lại vội vàng muốn tan ca như vậy?

Còn nữa, vì sao trong lá thư nhắn nhủ, người kia cứ dùng mấy câu "Meo ô" kiểu giả vờ đáng yêu ở cuối chứ? Dùng loại từ ngữ thông thường không được sao?

Làm vậy là quái dị lắm đó, ngươi có biết không hả?

Lâm Ân nhún vai, đành phải ngồi xuống cái ghế sau quầy, châm một ngọn nến, chính thức bắt đầu làm việc.

Nơi này cũng không lớn.

Hai bên sườn là dãy hành lang thật dài của bệnh viện, đằng sau là một phòng tiện ích. So sánh với một nơi có tiêu chuẩn cao như thánh đường Quần Tinh, thì sự đơn sơ ở nơi này lại ngang ngửa với Tiệm Dược Tề Cưa Máu của hắn.

Nhưng đã đến nơi này thì an cư tại đây!

Làm bất cứ loại công việc gì cũng phải dụng tâm chuyên trách, đó mới là mỹ đức của một thanh niên ba tốt.

Lâm Ân nhắm hai mắt lại, lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mãi cho đến lúc 12 giờ đêm.

Đông đông đông —— đột nhiên ở ngoài cửa truyền đến tiếng

gõ.

Lâm Ân lập tức ngưng thần, mở to mắt, ngẩng đầu nói: "Mời vào!"

Cánh cửa “Ken két” một tiếng bị đẩy ra từ bên ngoài, một bộ móng vuốt lông xù lập tức xuất hiện ngay trước mặt Lâm Ân.

"Bác sĩ đến khám bệnh đi meo ô ~ " Cùng với một âm thanh nhẹ nhàng đáng yêu truyền đến, một đôi lỗ tai lông xù cũng trực tiếp lộ diện ngay trước mắt hắn.

Lâm Ân có chút sửng sốt. Nghe âm thanh này chẳng lẽ là... Miêu Nhĩ Nương sao?

[Miêu Nhĩ Nương tạm dịch là cô bé tai mèo]

Lâm Ân lập tức ngồi dậy, cũng không biết vì sao, chỉ trong nháy mắt ấy, mọi mệt nhọc trong người hắn lại tan biến hết rồi.

Cũng ngay tại thời điểm này, trước mắt hắn đã xuất hiện giao diện của "Miêu Nhĩ Nương" kia.

Chương 537: Chứng Sợ Chó Mức Độ Nặng!!!

【 Cẩu Nhĩ Nương 】[Là cô bé tai chó…]

【 cấp bậc 】: 66

【 chủng tộc 】: sinh vật biến chủng đặc thù loại nhân hình họ nhà Chó.

【 trận doanh 】: Trung lập thiện lương

【 năng lực chiến đấu 】: Không có sức chiến đấu, nhưng xin đừng bỏ qua khả năng ảnh hưởng của cô ấy.

【 giới thiệu 】: là một sinh vật kỳ quái đến từ thế giới không biết, tuy là chó, nhưng cô ấy lại cho rằng mình là một con mèo. Cần chú ý một chút, đừng cho rằng cô ấy là sinh vật vô hại, dường như chỉ cần ở cùng cô ấy một đoạn thời gian hoặc là không thể thỏa mãn một loại yêu cầu nào đó do cô ấy đưa ra, ngươi sẽ phát sinh một chút biến hóa kỳ quái...

Ngay sau khi giao diện nọ xuất hiện, sinh vật lông xù kia đã đẩy cửa ra, để lộ một cái đuôi cong vểnh, không ngừng lắc tới lắc lui và gương mặt chó cún.

"Anh

Cẩu Nhĩ Nương cực kỳ đáng yêu ngẩng đầu lên, trong lòng cô ấy đang ôm con búp bê mèo nhỏ, vừa nói vừa thè lưỡi ra nhìn Lâm Ân.

Ánh mắt Lâm Ân lập tức trở nên cứng đờ.

Nên hình dung cảnh tượng này như thế nào đây?

Nếu chỉ nghe giọng nói thôi, thì đúng là vô cùng ngọt ngào động lòng người, giống như là một tiểu Loli tai mèo nhỏ xinh đáng yêu đang nũng nịu kêu Miêu Miêu meo bên tai ngươi vậy, khiến cho đầu óc ngươi cũng tùy tiện mà trở nên mơ màng, sau đó liên tưởng đến vô số những hình ảnh kiều diễm, ướt át.

Có điều… tới lúc người thật đứng thẳng trước mắt hắn rồi, hắn thực sự khó mà miêu tả được...

Cô ấy giống như một con chó Akita Inu đứng thẳng đi lại như người, nhưng mà trong miệng lại không ngừng kêu Miêu Miêu meo, mang tới cho người đối diện một loại cảm giác hỗn loạn, quái dị, khó có thể nói rõ thành lời được.

Lâm Ân lập tức duy trì trấn định, khụ khụ hai tiếng, mới mở miệng nói: "Đúng là tôi mới tới, cô cứ gọi tôi là bác sĩ Lương Y cũng được, xin hỏi cô đây xưng hô như thế nào?"

Cẩu Nhĩ Nương lắc lắc cái đuôi, vô cùng đáng yêu nói: "Anh cứ gọi tôi là Miêu Miêu đi meo ô, bác sĩ."

Lâm Ân: "..."

Tới đây, rốt cuộc Lâm Ân cũng không nhịn được nữa, hắn lập tức mở miệng hỏi han (￣w￣;): "Miêu Miêu sao? Cái tên rất êm tai đó, nhưng chẳng phải cô là chó ư? Vì sao lại bắt chước mèo kêu như vậy?"

Cẩu Nhĩ Nương sửng sốt, thoáng có chút sợ hãi nói: "Rõ ràng tôi là một con mèo mà? Sao lại là chó được?"

"..."

Được rồi, đến đây thì Lâm Ân đã hiểu được rồi.

Hắn hiểu được vì sao nơi này lại có tên là “Trung tâm tiếp chẩn sinh vật không bình thường”

Đúng là không bình thường thật!

Lâm Ân bình tĩnh trở lại, nghiêm túc nói: "Được rồi, chúng ta sẽ nói về vấn đề ấy sau, xin hỏi thân thể của cô có chỗ nào không thoải mái ư?"

Cẩu Nhị nương thuần thục ngồi xuống trước quầy, ôm con búp bê mèo trong lòng, thở dài một hơi, sau đó buồn rầu nói: "Là thế này bác sĩ ạ, đúng là tôi thực sự gặp phải một chút chuyện khiến trong lòng vô cùng bối rối meo ô. Bởi vì chuyện này, khiến cho hàng đêm tôi đều nằm mơ thấy ác mộng hết đó meo ô. Hơn nữa, ông chú bác sĩ trước kia cũng không chữa khỏi được, bởi vậy mỗi ngày, tôi chỉ có thể đi đến nơi đây thôi meo ô.”

Lâm Ân do dự hỏi: "Là bệnh gì vậy?"

"Có chút thẹn thùng đó meo ô ~ "

Lâm Ân suy nghĩ một lát, ngay sau đó đã yêu cầu cô ấy đưa móng vuốt đến cho mình, hắn dự tính chẩn đoán bệnh cho cô ấy xem sao.

Mà gần như trong nháy mắt ấy, bên tai Lâm Ân đã truyền đến một chuỗi những âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên đối với mục tiêu. 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu: chứng sợ chó mức độ nặng. 】

【 chứng sợ chó mức độ nặng 】: bệnh tật tinh thần đặc thù, phàm là sinh vật nào mắc phải loại bệnh tật này đều sẽ biểu hiện ra tình trạng sợ hãi và khủng hoảng đối với toàn bộ những loài

động vật họ nhà Chó, thậm chí là bất cứ sự vật gì có liên quan đến "Chó" đều làm đối phương sản sinh ra nỗi sợ hãi không thể phòng ngừa được.

Lâm Ân lập tức chấn động toàn thân.

"Cô sợ chó?"

Cẩu Nhĩ Nương vừa nghe được câu này, cả người có chút run run, sợ hãi nói: "Làm... Làm ơn đừng nhắc đến từ ngữ mấu chốt ấy!"

Tuy trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng khó tin tưởng, nhưng xuất phát từ quá trình rèn luyện nghề nghiệp bác sĩ hàng ngày, Lâm Ân vẫn nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Hắn nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc hỏi: "Có thể nói một chút tình huống cụ thể cho tôi biết được không meo?"

Cẩu Nhĩ Nương suy nghĩ một lát, sau đó mở to hai mắt nhìn tới, bàn tay vẫn ôm con búp bê mèo nhỏ trong lòng, nói:

"Tôi cũng không nhớ rốt cuộc đó là tình huống gì nữa meo ô, chỉ biết là sau khi rơi vào thế giới này, tôi đã cảm thấy vô cùng sợ hãi đối với loại sinh vật ấy rồi. Trước khi mẹ nuôi của tôi qua đời, bà cũng nói cho Miêu Miêu biết rằng, nếu gặp phải loại sinh vật khủng bố ấy, tôi nhất định phải chạy đi, bởi vì chúng nó là thiên địch của loài mèo! Là loại sinh vật vô cùng đáng sợ!"

Lâm Ân ngẩn người, hồi lâu sau mới do dự hỏi: "Xin hỏi mẹ nuôi của cô là?"

Cẩu Nhĩ Nương lập tức cười hì hì tìm ra một tấm ảnh chụp từ trong túi xách, đưa cho Lâm Ân nói: "Meo ô, đây là ảnh chụp gia đình của chúng tôi! Miêu Miêu vẫn luôn mang theo bên mình!"

Chỉ thấy phía trên tấm ảnh chụp màu xám trắng kia, Cẩu Nhĩ

Nương đang ngồi trên đùi một người phụ nữ mặc váy dài có khuôn mặt của một con mèo, hai bên trái phải còn có hai người đàn ông một lớn một nhỏ cũng có khuôn mặt giống hệt một con mèo.

Thoạt nhìn bức ảnh ấy quỷ dị vô cùng.

"Người bên cạnh là cha nuôi và anh trai tôi, trước kia chúng tôi là một gia đình vô cùng hạnh phúc." Cẩu Nhĩ Nương nháy mắt, chỉ vào bên trên nói.

Lâm Ân liếc mắt nhìn cô ấy một cái, hỏi: "Ba mẹ nuôi của cô cũng cho rằng cô là mèo ư?"

Cẩu Nhĩ Nương sửng sốt, nói: "Đương nhiên là mèo rồi? Không thì là gì chứ?"

Lâm Ân do dự một chút lại mở miệng hỏi: "Vậy cô đã tận mắt nhìn thấy hình dáng bên ngoài của mình chưa meo?"

Cẩu Nhĩ Nương nghiêng đầu, hỏi lại: “Hình dáng bên ngoài của mình sao meo ô?"

Lâm Ân suy nghĩ một lát, rồi lập tức dựng một ngón tay lên, nhắm mắt nói: “Xin chờ tôi một chút."

Chương 538: Những Điều Cấm Kị!!!

Nói xong, hắn đã xoay người bước vào bên trong phòng toilet bên cạnh, chuẩn bị tháo dỡ cái gương xuống, cho cô ấy soi một phen.

Bởi vì theo đạo lý mà nói, dường như đây là một bệnh nào đó về nhận thức của bản thân meo? Nhưng thuật chuẩn đoán lại không có chẩn đoán ra chứng bệnh cùng loại.

Thực sự có một chút kỳ quái meo.

Hơn nữa nghe lời nói của cô ấy, hình như cô ấy còn chưa từng trông thấy hình dáng của chính mình bao giờ meo.

Nói không chừng, nếu để cô ấy nhìn thấy hình dáng của mình, sẽ sẽ mang đến một chút hiệu quả đặc thù.

Nghĩ đến đây, Lâm Ân nhanh chóng đi tới buồng vệ sinh, muốn lấy chiếc gương ở trong này ra ngoài. Nhưng ngay sau đó, bản thân hắn cũng trở nên sửng sốt.

Bởi vì tại thời điểm này, trên vết lõm vốn là vị trí của cái gương trong buồng vệ sinh, lại chẳng có gì cả, dường như cái gương bên trên đã bị ai đó đặc biệt gỡ xuống từ trước rồi, không nhìn thấy nó ở đâu hết.

Mà theo hắn được biết, gần như toàn bộ từng kết cấu bên trong những kiến trúc thuộc thành Hắc Dạ này đều na ná như nhau, nên hắn mới biết bên trong buồng vệ sinh có trang bị một chiếc gương.

Nhưng... Lâm Ân nhướng mày, hắn có chút suy tư, nhanh chóng rời khỏi buồng vệ sinh, xoay người bước vào phòng tiện ích bên cạnh.

Sau khi tìm kiếm một phen, tới cuối cùng Lâm Ân đã tìm được một đống gương được cất bên trong một cái hòm cũ nát ngay trong phòng tiện ích.

Có tấm gương đã bị gỡ từ buồng vệ sinh kia xuống, có gương vốn là đồ trang trí bị tháo ra, to to nhỏ nhỏ, tựa như toàn bộ gương được gắn trong cái bệnh viện này đều bị người ta giấu kín ở nơi đây.

Lâm Ân có chút suy tư cầm lấy một chiếc gương trong đó.

"Khá là kỳ lạ meo."

Vì sao vị bác sĩ kia lại giấu những cái gương ở trong này?

Muốn phòng ngừa một chuyện gì sao meo?

"Chẳng lẽ … nguyên nhân chân chính của chuyện này chính là Cẩu Nhĩ Nương? Nếu để cô ấy trông thấy dáng vẻ thực sự của mình, sau đó sẽ phát sinh một chuyện gì đó cực kỳ không tốt?"

Nghĩ đến đây, Lâm Ân bắt đầu trở nên do dự, hắn tiện tay đóng nắp cái hòm kia lại, sau đó xoay người rời khỏi phòng tiện ích.

"Bác sĩ, anh đang tìm thứ gì sao?" Cẩu Nhĩ Nương có chút ngây thơ, tò mò hỏi.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Cảm phiền cô ở lại trong này chờ tôi một chút, đừng chạy loạn. Tôi cần đi xem lại hồ sơ. Nhé, chờ xem xong, tôi sẽ quay lại nơi này tiếp chẩn cho cô, có được không meo?"

Cẩu Nhĩ Nương cười tủm tỉm mà gật gật đầu, sau đó, cô ấy lại ôm con búp bê mèo của mình, đôi mắt chuyển về hướng khác nói: "Được được meo ô!"

...

Lâm Ân trực tiếp xoay người, bước vào phòng lưu trữ hồ sơ, mở ngăn tủ ra, cẩn thận tìm phần bệnh án nói về Cẩu Nhĩ Nương.

Bởi vì trước đó, trong lời nhắn nhủ của vị bác sĩ kia, đối phương có nói rằng, hầu hết những bệnh nhân đến nơi này đều là khách hàng cũ, rất nhiều người đều đã từng được chữa trị rồi.

Thì hẳn là tư liệu về Cẩu Nhĩ Nương cũng có ở trong này meo.

Nghĩ đến đây, ngón tay của Lâm Ân đã dừng lại trên một tập hồ sơ, tập hồ sơ này có ghi tên của Cẩu Nhĩ Nương.

【 Miêu Miêu 】

Lâm Ân nghiêm túc lấy nó ra, ngồi xuống ghế, cẩn thận lật mở trang thứ nhất.

Gần như tại khoảnh khắc hắn mở tập hồ sơ nọ ra, một hàng chữ to lập tức hiện tại trước mặt.

【 Sinh vật không bình thường: "Miêu" Nhĩ Nương, đánh số 041】

【 Cấp bậc nguy hiểm】: Vô cùng nguy hiểm

Sau đây là những điều cấm kị.

【1, khi tiến hành tiếp xúc cùng mục tiêu, không thể dùng bất cứ phương thức gì khiến cho mục tiêu nhìn thấy vẻ ngoài của mình, nếu không mục tiêu sẽ xuất hiện hiện trạng thái dị thường quy mô lớn không thể khống chế được. 】

【2, khi trao đổi cùng mục tiêu, tuyệt đối không kéo dài quá 1 tiếng đồng hồ. Hơn nữa, chỉ cần trao đổi cùng mục tiêu trong khoảng thời gian ngắn, dù dùng bất cứ loại hình thức gì, cũng sẽ khiến tự bản thân người nói chuyện kia xuất hiện một chút hỗn loạn rất nhỏ trong lời nói và việc làm. 】

【3, nếu liên tục tiếp xúc và trao đổi cùng mục tiêu vượt quá một ngày, sẽ tự động khiến cho loại hành vi biến hóa dị thường lúc trước, trở thành vĩnh cửu. Hơn nữa, trong quá trình này, trên thân thể người tiếp xúc và nói chuyện kia sẽ xuất hiện rất nhiều điểm đặc thù của loài mèo. Cần chú ý, nếu thời gian vượt quá một ngày, mọi chuyện sẽ hoàn toàn không thể đảo ngược nữa! 】

【4, mục tiêu có nỗi sợ hãi nghiêm trọng đối với sinh vật loài chó, và trước mắt, rất nhiều loại phương pháp trị liệu đều chấm dứt bằng thất bại. 】

Con ngươi trong mắt Lâm Ân lập tức co rụt lại. Rồi gần như ngay lập tức, hắn vươn tay, tiến hành một lần chẩn đoán bệnh. đối với chính mình

【 đinh! Ngươi phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên lên chính mình! 】

【 đinh! Ngươi phát hiện ảnh hưởng đặc thù trong cơ thể của chính mình: hành vi dị thường của loài mèo. 】

【 hành vi dị thường của loài mèo 】: đặc điểm của người nhận được trạng thái bất thường này, sẽ vô ý thức mà dần dần bị mèo hóa, đầu tiên là ngôn ngữ, sau đó là hành vi, sau khi quá trình ảnh hưởng trên bị gia tăng liên tục, người chịu ảnh hưởng sẽ không thể nghịch chuyển được nữa, mà trực tiếp bị chuyển hóa thành hình thái mèo.

Trái Trái đã biến trở về trạng thái tay trái, lập tức ngẩn người, nâng tay lên nói: "Đầu ngốc nghếch, làm sao vậy meo ô?"

Lâm Ân: "!!!"

Quả nhiên vấn đề này không hề nhỏ một tí tẹo nào!

Lâm Ân không nói hai lời, lập tức cầm lấy hồ sơ, nhanh chóng mà xoay người chạy ra bên ngoài.

Nếu không phải vì những lời nhắc nhở trong hồ sơ, chỉ sợ chính hắn cũng không phát hiện ra lời nói của mình đã xuất hiện một chút biến hóa rồi

Bởi vì hắn chỉ trao đổi cùng Miêu Miêu được có vài phút, nhưng trên cơ thể đã bị mèo hóa, xuất hiện hành vi đặc thù của loài mèo rồi! Hơn nữa loại chuyển biến này còn phát sinh trong vô thức, khiến cho người ta hoàn toàn không có phát hiện ra!

Nó cũng ghê tởm như loại nguyền rủa Chú Hề Khóc Lóc lúc trước!

Lâm Ân trực tiếp cho một cước đá văng cánh cửa, rồi nhanh chóng lao thẳng vào phòng chẩn đoán bệnh.

"Người đâu rồi?" Toàn thân hắn chấn động.

Hắn vừa phát hiện, Cẩu Nhĩ Nương vừa nãy còn ngồi trước quầy kia đã không còn bóng dáng.

Ánh mắt hắn lập tức rơi vào bên trong cánh cửa khép hờ của phòng tiện ích.

Ông —— Hắn đã ý thức được tình huống không ổn rồi.

Chương 539: Nguyền Rủa Phát Tán!

Lâm Ân không nói hai lời, lập tức chạy như điên về phía đó, nhanh chóng mở toang cánh cửa của phòng tiện ích ra.

"Miêu Miêu, cô có ở bên trong không?" Hắn vội vàng hỏi.

Mà cũng chính tại một khắc này, ánh mắt hắn lập tức rơi xuống chiếc hòm cũ nát vốn được đặt ở chỗ sâu bên trong phòng tiện ích… và nó đã bị mở ra.

Đồng thời, hắn cũng nhìn thấy cô bé với hình hài của một con chó Akita Inu, đang ghé sát tới, nhìn sâu vào thứ được đặt bên trong cái hòm ấy.

Ông —— Ánh mắt Lâm Ân lập tức trở nên trống rỗng.

Bởi vì hắn biết … mình đã xem nhẹ một nhân tố cực kỳ trọng yếu rồi.

Đó là lòng hiếu kỳ của mấy con chó và mèo cực kỳ lớn, thậm chí lòng hiếu kỳ của mấy cô bé cũng lớn không kém hai loài động vật kia.

Mà khi chó+ mèo + em gái … ba loại sinh vật này trộn lẫn cùng một chỗ...

Gần như trong nháy mắt ấy, bên tai Lâm Ân đã vang lên một chuỗi âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ đặc thù: "Miêu" Nhĩ Nương dị thường. 】

【 giới thiệu nhiệm vụ 】: Rõ ràng đối phương là một con chó, không hiểu vì sao lại tự nhận mình là mèo, có lẽ ngươi nên cẩn thận nghiền ngẫm một chút, hẳn là có thể phát hiện thêm càng nhiều chân tướng bí ẩn bên trong...

【 mục tiêu nhiệm vụ 】: hoàn thành quá trình chữa trị cho "Miêu" Nhĩ Nương.

【 khen thưởng nhiệm vụ 】: 2000 tiền khô lâu, 3000 kinh nghiệm, gậy chọc mèo x1, phối phương dược tề đặc thù x1

Lâm Ân vừa trông thấy phần khen thưởng của nhiệm vụ, đã lập tức nhận ra nhiệm vụ lần này không đơn giản. Bởi vì trên cơ bản, mỗi khi khen thưởng vượt quá đơn vị hàng ngàn, thì toàn bộ đều không ngoại lệ, sẽ là một đống nhiệm vụ làm người ta vô cùng căm ghét, ghê tởm.

Lúc ấy, thân thể Lâm Ân lập tức cứng đờ tại chỗ.

Xung quanh chìm trong một mảnh yên tĩnh.

“Ca ca ca” —— Hồi lâu sau, toàn thân Cẩu Nhĩ Nương vốn đang ghé sát vào cái hòm, chăm chú nhìn vào thứ bên trong, lại chậm rãi trở nên rung động.

Sau đó, cô ấy chậm rãi quay đầu lại, trên mặt đầy nước mắt và sợ hãi, rồi run rẩy nhìn về phía Lâm Ân, nói: "Miêu Miêu lại là một con chó..."

Nhìn thấy khuôn mặt của một con chó tràn ngập nước mắt và sợ hãi, bên tai Lâm Ân lại không ngừng truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Miêu Miêu -20】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Miêu Miêu -20】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Miêu Miêu -20】

Hắn lập tức vươn tay tới, nghiêm túc trấn an đối phương: "Không phải như thế đâu meo, Miêu Miêu, cô hãy nghe tôi nói, cô là một con Miêu Nhĩ Nương đáng yêu, một chú mèo thích ăn cá, làm sao có thể là gou được?"

[gǒu là phiên âm pinyin của từ 狗 – con chó. Chắc Lâm Ân không muốn nhắc đến từ chó sợ làm Cẩu Nhĩ Nương hoảng sợ, nên mới dùng gou.]

"Còn nữa, những tấm gương trong cái hòm kia đều là bị thi triển ma pháp gương biến dạng rồi, người nào soi vào cũng thấy mình là gou hết, vô cùng đáng sợ nên mới bị cất đi đó. Nào, đi lại gần chỗ tôi đây, để tôi cho cô ăn một chút cá khô nhỏ nhé meo!"

Lâm Ân vừa nói xong, đã nhanh chóng móc một con cá mặn từ trên người mình ra.

Cẩu Nhĩ Nương vẫn không ngừng rơi lệ, hai mắt run run, nước mắt “Tách tách tách” rơi xuống đất, sau đó dùng sức mà lắc đầu, run rẩy nói: "Miêu Miêu là một con chó..."

【 đinh! Giá trị tinh thần của Miêu Miêu -20】

Lâm Ân cũng trở nên gấp gáp rồi, hắn cầm con cá mặn trên tay, không ngừng lắc lư, nói: "Đã nói không phải rồi mà meo ô! Nếu cô còn không tin, đợi nữa tôi đi qua soi gương cho cô xem, cam đoan là nhìn tôi cũng giống hệt một con chó. Cho nên đừng nghĩ mấy chuyện vớ vẩn ấy nữa meo ô, mau tới đây, ăn cá nào~ thu thu!"

Cẩu Nhĩ Nương vốn đang khóc lại đột nhiên kêu to, còn điên cuồng cào một cái lên mặt mình. Mấy vết máu "Soạt soạt soạt" trực tiếp xuất hiện trên gương mặt của cô bé: "Miêu Miêu không thích ăn cá mặn meo ô!"

Gần như cùng thời điểm ấy, bên tai Lâm Ân lập tức truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Miêu Miêu -30】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Miêu Miêu đã chạm đáy! 】

"Meo ô!"

Giây tiếp theo, một tiếng mèo kêu bén nhọn lập tức vang lên trong phòng tiện ích, khiến cho toàn bộ mọi thứ xung quanh đều "Rắc rắc rắc" mà bật tưng lên, thậm chí còn va đập vào nhau.

Chớp mắt sau đó, cái hòm kia lập tức biến thành hòm đầu mèo, ngăn tủ cũng biến thành ngăn tủ đầu mèo, đống nồi bát gáo bồn xung quanh lại “ba ba ba” lần lượt từng cái không ngừng thay đổi hình dạng vốn có, trở thành đầu mèo.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Nguyền rủa dị thường có tính khuếch tán đang tăng lên! 】

【 cảnh báo! Ký chủ đang đã bị nguyền rủa dị thường ảnh hưởng! 】

Nhưng lúc này đã quá muộn rồi.

Bởi vì tốc độ lan truyền của thứ sóng âm ấy quá nhanh, lại còn phát tán bên trong một căn phòng chật hẹp như thế này, khiến cho ngoại trừ cô bé kia, thì Lâm Ân, vốn là sinh vật duy nhất ở trong đây, gần như đã trở thành tồn tại đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị thứ nguyền rủa nọ trùng kích tới.

"Meo ô!" Gần như trong nháy mắt ấy, trên người Lâm Ân vốn đang cầm con cá mặn không ngừng lắc lư, chợt bốc lên một luồng sương khói. Rất nhanh, bộ trường bào Dạ Y trên người hắn lập tức trở nên lỏng lẻo, rời rạc mà rơi xuống đất.

Ngay sau đó, một con mèo đực với hai màu đen trắng đan xen, vội vàng chui ra từ bên trong bộ quần áo nọ, trên miệng có ngậm một con cá mặn. Nó lập tức dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi để chạy về phía cánh cửa của phòng tiện ích, sau đó lao thẳng ra ngoài.

Mà lúc này, ở bên trong phòng tiện ích, bộ lông toàn thân Cẩu Nhĩ Nương đã xù cả lên, bốn chân chấm đất, hàm răng nghiến chặt, hai mắt đã biến thành một mảnh huyết hồng, cái đuôi gần như đã dựng lên thành một đường thẳng tắp.

"Miêu Miêu! Miêu Miêu không phải chó!" Cô bé ngẩng đầu lên, thống khổ hét to một tiếng.

Ngay trong khoảnh khắc đó, vách tường của phòng tiện ích và đại sảnh lập tức vang lên một tiếng "Rầm", bị móng vuốt cào lên, trực tiếp xuất hiện những vết tích dài đến mấy mét.

Chương 540: Ly Miêu Ân!!!

Mà con mèo với bộ lông hai màu đen trắng đang ngậm con cá mặn trong miệng, vừa lao ra bên ngoài đại sảnh kia, đã vội vàng nhảy một cái lên phía trên quầy lễ tân.

Nghe tiếng mèo kêu đầy thống khổ, không thể khống chế được liên tiếp truyền đến từ bên trong phòng tiện ích, Lâm Ân nhanh chóng cũng tập hồ sơ trên quầy lên sau lưng mình, sau đó nhanh chóng chạy thẳng đến một dãy hành lang khác.

"Meo ô!" Phía sau lại một lần nữa truyền đến tiếng kêu to đầy suy sụp kia.

Lúc này, từng bình dược tề được đặt trên ngăn tủ bên ngoài đại sảnh cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, chúng "Ba ba ba" lần lượt biến thành hình dạng con mèo, thậm chí cả sàn nhà dưới chân và vách tường xung quanh, cũng không ngừng xuất hiện dấu ấn hình hoa mai.

Lâm Ân biết, cô bé Miêu Miêu kia đã hoàn toàn mất khống chế rồi!

Chẳng lẽ đây chính là tình huống bị thường mất khống chế quy mô lớn như hồ sơ từng nói?

Đừng đùa vậy chứ?

Lâm Ân vừa chạy như điên, vừa vội vàng mở giao diện của mình ra.

【 Ly Miêu Ân 】

【 cấp bậc 】: 25

【 chủng tộc 】: Mèo biến dị

【 trận doanh 】: Hỗn loạn thiện lương

【 nguyền rủa miêu hóa dị thường (12 giờ)】: Sau khi dính nguyền rủa, trong vòng 12 giờ sẽ bị chuyển hóa thành hình thái con mèo, toàn bộ thuộc tính giảm xuống, nhanh nhẹn tăng lên, nguyền rủa này thuộc loại dị thường không phải vĩnh cửu.

Lâm Ân thực sự sốt ruột rồi. Quả nhiên…. Vẫn là hắn quá mức buông lỏng cảnh giác!

Hắn cho rằng nơi này là thành Hắc Dạ, thì kể cả khi bên trong có một vài bệnh nhân bất bình thường một chút, khẳng định là hệ số nguy hiểm vẫn rất nhỏ thôi.

Quả nhiên, khoảng thời gian gần đây hắn quá an nhàn rồi, dẫn tới lơ là không chí ý. Trong khi nơi này chính là thế giới hắc ám, mà chỉ cần là thế giới hắc ám, thì tuyệt đối không thể thả lỏng cảnh giác được!

"Đấu ngốc kia! Trái Trái biến thành móng vuốt con mèo rồi meo ô?"

Lâm Ân vốn đang chạy trốn, đột nhiên Trái Trái vì quá sợ hãi mà nâng móng trái lên, khiến cho hắn mất thăng bằng, trực tiếp trượt trên mặt đất hơn mười mét.

Lâm Ân vội vàng nói: "Trái Trái ngươi đừng có tùy tiện lấy đi quyền khống chế tay trái như vậy, ngươi không thấy ta đang bị nguyền rủa hả? Hiện giờ ta phải dùng cả bốn chân mới có thể chạy được đó!"

Trái Trái kinh hãi nói: "Biến thành con mèo rồi meo! Đầu ngốc đã biến thành con mèo rồi meo ô!"

Trong tình huống hiện tại, làm sao Lâm Ân có thể quan tâm tới

cô ấy nữa, hắn lại nhanh chóng đứng lên, vội vàng chạy thẳng vào chỗ sâu trong hành lang.

"Nhưng mà... Nhưng mà! Đầu … ngươi dùng bốn chân để chạy o (≧ 口 ≦)o, nghĩa là mặt của Trái Trái chấm xuống đất rồi!"

"Tình huống đặc thù cần phải hành xử đặc thù! Ta cũng không muốn mà!"

Lâm Ân nhanh chóng dừng lại, sau đó trực tiếp nhảy lên, xoay mở một cái tay nắm cửa phòng, rồi nhanh như chớp vọt vào bên trong.

Sau khi cẩn thận đóng cửa lại, Lâm Ân vội vàng tìm chiếc mặt nạ mỏ chim từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài, đeo vào đầu mình, mở ra năng lực nhìn đêm, lập tức mở bộ hồ sơ kia ra.

Bởi vì nếu bên trong hồ sơ đã có ghi chép về tình huống phát tác quy mô lớn của loại nguyền rủa dị thường kia rồi, thì hắn là bên trong cũng có phương pháp giải quyết sau khi nó phát sinh mới đúng.

Lâm Ân nhanh chóng mở ra trang tiếp theo.

Quả nhiên, hắn đã trông thấy nội dung được ghi lại bên dưới.

【 Ghi chú về tính dị thường không khống chế được 1】

【 người tham dự sự kiện 】: Miêu Miêu, Dạ Y Al

【 ghi chép 】: ở lần đầu tiên mục tiêu cẩu đầu nhân bị bắt lấy và thu nhận, đối phương được đưa vào trung tâm tiếp chẩn sinh vật không bình thường.

【 dưới đây là bản ghi chép 1】

Al: "Chào cô."

Miêu Miêu: "Chào bác sĩ nha meo ô ~ "

Al (đặt chén trà lên bàn): "Cô còn nhớ mình là người đến từ thế giới nào không meo?"

Miêu Miêu: (nhìn chằm chằm vào chén trà)

Al: "Cô gái ơi?"

Miêu Miêu: (run rẩy)

Al: "Nếu cô không phối hợp với công tác của chúng tôi, chúng tôi thực sự khó mà giúp đỡ cô được meo, cô có thể trả lời câu hỏi của tôi không?"

Miêu Miêu (run rẩy): "Miêu Miêu... giống một con chó..."

【 đến tiếp sau 】: dị thường không khống chế được theo quy mô lớn đã bùng nổ, bác sĩ Al được cứu ra sau khi mèo hóa được 3 giờ.

【 kết quả được điều chỉnh】: thông qua hình ảnh phản xạ bên trong chén trà, mục tiêu cẩu đầu nhân đã trông thấy dáng vẻ của mình, từ đó làm cho nguyền rủa tính dị thường bùng nổ.

...

【 ghi chú về tình trạng mất kiểm soát dị thường 2 】

【 người tham dự sự kiện 】: Miêu Miêu, Dạ Y Al

【 ghi chép 】: ngày thứ hai sau lần đầu tiên dị thường bùng nổ.

【 dưới đây là bản ghi chép 2】

Al: "Miêu Miêu, chào cô."

Miêu Miêu: (run rẩy)

Al: "Tôi vẫn đang cố gắng làm mọi thứ…"

Miêu Miêu (run rẩy): "Miêu Miêu là một con chó..."

【 đến tiếp sau 】: sau khi bác sĩ Al bị miêu hóa được hai phút, đối phương đã nhanh chóng thoát đi, trong quá trình cẩu đầu nhân phát cuồng, cô ấy đã làm cho nhiều sinh vật không bình thường khác đột phá vòng phong tỏa, gây nên ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng.

【 kết quả kiểm tra 】: tại vì chiếc cúc áo bằng kim loại của bác sĩ Al bóng sáng quá mức.

...

【 ghi chú về tình trạng mất kiểm soát dị thường 3】

【 người tham dự sự kiện 】: Miêu Miêu, Dạ Y Al

【 ghi chú 】: bác sĩ Al trực tiếp mở ra khả năng phản kích nguyền rủa của Dạ Y, cũng xin điều động một trong những sáng tác là【0028】của sinh vật dị thường【002】tiến hành phòng thân.

【 dưới đây là bản ghi chép 3】

Miêu Miêu: "Cô khỏe không bác sĩ? Meo ô ～ "

Al: "Tôi không khỏe, Miêu Miêu ạ."

Miêu Miêu: "Thực xin lỗi, Miêu Miêu không thể nhớ được chuyện gì đã xảy ra trong ngày hôm qua nữa, nhưng có vẻ như Miêu Miêu đã mang đến rất nhiều phiền toái cho bác sĩ rồi, tôi thực sự xin lỗi meo ô!"

Al: "Cô thật sự không nhớ được gì sao meo?"

Miêu Miêu: "Đúng vậy meo ô."

Al (Lấy một cái gương từ trên người ra): "Cô có muốn nhìn hình dáng của mình để nhớ lại một chút hay không?"

Miêu Miêu: (run rẩy)

Al (mở ra hiệu quả phản nguyền rủa của trang bị Dạ Y)

Miêu Miêu (run rẩy): "Miêu Miêu là một con chó vàng..."

Chương 541: Angry Crow Takes Flight!!!

【 đến tiếp sau 】: một ngày sau đó, cả hai người bác sĩ Al và cẩu đầu nhân bị phát hiện đang nằm hôn mê dưới sàn nhà.

【 kết quả kiểm tra 】: Sự thật đã chứng minh 【0028】 vẫn có chút hiệu quả đối với mục tiêu cẩu đầu nhân, có thể dùng làm đạo cụ tiến hành bắt lấy mục tiêu sau khi nguyền rủa dị thường bùng nổ, nhưng hiệu quả phản kích nguyền rủa trên trang bị Dạ Y lại phát huy không được rõ ràng.

Đã tìm được nguyên nhân khiến bác sĩ Al chìm vào hôn mê, là trong quá trình bác sĩ Ai miêu hóa, đối phương đã nhìn lầm【0028】, khiến cho thao tác có chút bất ổn, kết quả là khiến cho cả bản thân mình cũng bị ảnh hưởng.

...

【 phụ lục về điều tra tính dị thường 1】

【 người tham dự 】: bác sĩ Al, Độ Nha tiên sinh thuộc tổ điều tra Dạ Y

【 dưới đây là bản ghi chép 】

Độ Nha: "Cô Al, trạng thái hiện giờ của cô sao rồi? Có khỏe không?"

Bác sĩ Al (liếm liếm cái đuôi của mình): "Cám ơn anh đã quan tâm, Độ Nha tiên sinh, tôi cực kỳ khỏe meo ô ～ "

Độ Nha: "Cô có biết hình thái của mình đã xảy ra một chút

biến hóa hay không?"

Bác sĩ Al (gãi gãi tai mèo): "Đương nhiên là tôi đã biết, cho nên mới nói là cực kỳ khỏe, khỏe hơn bao giờ hết đó meo ô ～ "

Độ Nha: "Trên người cô đã xuất hiện rất nhiều đặc tính của một con mèo đó thưa cô."

Bác sĩ Al: "Tôi biết mà meo ô, cho nên mới muốn thêm một phần ghi chép vào bên trong hồ sơ, khi tiếp xúc hoặc nói chuyện cùng mục tiêu vượt quá một ngày, sẽ phát sinh tình trạng chuyển biến hình thái không thể nghịch chuyển được meo ô!"

Độ Nha: "Cho nên cô có thực sự cho rằng mình vẫn đủ khả năng để tiếp tục đảm nhiệm phần công tác này?"

Bác sĩ Al: "Tôi chỉ muốn ăn cá thôi meo ô ～ "

【 đến tiếp sau 】: Trải qua mấy ngày khảo sát, tổ điều tra đã xóa bỏ hạn chế đối với bác sĩ Al, cũng khôi phục lại công tác cho cô ấy.

【 kết quả kiểm tra 】: Trên thân thể bác sĩ Al đã xuất hiện rất nhiều đặc điểm của con mèo, hơn nữa, nó còn là tình huống không thể nghịch chuyển được, muốn biến trở về hình thái lúc trước, phải trải qua một lần giải phẫu cải tạo huyết nhục, nhưng Bác sĩ Al lại dứt khoát từ chối phương án này. Bởi vậy phương án này bị gác lại vô hạn kỳ.

Lâm Ân nghiêm túc mà nhanh chóng lật tiếp mấy tờ sau đó.

Bên trong xấp hồ sơ thật dày này, phần lớn nội dung đều là kết quả quan sát ghi chép vụn vặn hằng ngày.

Mà hắn có thể nhận được một chút tin tức mấu chốt từ trong đó, chính là sự vật có số hiệu 【0028】được ghi chép bên trong hồ sơ kia.

Dường như nó là một thứ đạo cụ có thể làm cho Cẩu Nhĩ Nương kia từ từ bình tĩnh xuống sau khi đã phát sinh quá trình mất kiểm soát dị thường.

"Nếu đây là trung tâm tiếp chẩn sinh vật không bình thường, thì có vẻ như số【002】kia chính là một căn phòng thuộc cái bệnh viện này."

Lâm Ân lập tức ngẩng đầu lên.

Hắn không dám trì hoãn thêm nữa, đã nhanh chóng cõng theo xấp hồ sơ, cắn một con cá mặn, vội vàng đẩy cánh cửa, trực tiếp xông ra ngoài.

Nhưng vừa tiến một bước vào hành lang, từ phía xa xa đã truyền đến tiếng kêu to đầy bén nhọn của Cẩu Nhĩ Nương.

"Miêu Miêu... Là một con chó..." Tiếng Miêu Miêu khóc lóc kể lể lại một lần nữa truyền đến, còn càng ngày càng gần!

Càng ngày càng gần!

Lâm Ân lập tức nâng bốn cái móng vuốt lên, chạy như điên tới chỗ càng sâu hơn bên trong hành lang.

"Meo ô —— " Phía sau lại một lần nữa truyền đến tiếng mèo kêu to.

Toàn bộ sàn nhà và vách tường trên hành lang đều phát sinh những âm thanh "Rào rào rào", rồi không ngừng biến thành những con mèo với đủ các loại hình dạng.

Nguyền rủa thổi quét qua.

Vẻ mặt Lâm Ân vẫn cực kỳ bình tĩnh, đột nhiên hắn dùng sức, chỉ trong nháy mắt cả thân thể đã nhảy lên vách tường. Sau đó, ngay tại khoảnh khắc nguyền rủa bao trùm toàn bộ hành lang, hắn

trực tiếp rẽ vào một khúc ngoặt.

"Hoa lạp lạp" —— toàn bộ mọi thứ có bên trong dãy hành lang thẳng tắp kia lập tức biến thành những con mèo.

Lâm Ân trốn trong khúc ngoặt, ánh mắt lóe sáng. Hắn hung hăng cắn một miếng cá mặn, nhanh chóng làm cho chính mình phải trấn tĩnh xuống.

Hắn liếc mắt một cái nhìn lên số hiệu của căn phòng nằm phía đối diện hành lang.

024

Hiển nhiên là số 002 đang nằm ở đằng trước.

Nhưng ở thời điểm hiện tại, hắn vừa nghĩ đến một phương pháp đáng để thử một lần. Đó là có nên dùng võ lực tới giải quyết chuyện này hay không?

Hiện tại, hắn đã bị biến thành một con mèo, thuộc tính bị cắt giảm vô cùng nghiêm trọng, nhưng điều ấy lại không có nghĩa là hắn không thể vận dụng được phương pháp giải trừ nguyền rủa!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Ân thoáng nhìn qua...

"Năng lực giải trừ nguyền rủa có giới hạn thời gian!"

Ngay sau đó, hắn lập tức nâng lên móng vuốt của mình, ấn xuống đầu con mèo.

Ông —— Trong nháy mắt sau đó, cùng với ánh sáng màu trắng lóe lên, cái bóng Ly Miêu Ân vốn đang phản chiếu trên vách tường, lại không ngừng bị kéo dài ra, biến thành lớn.

Gần như trong giây tiếp theo, cái bóng con mèo nọ đã biến trở về hình dáng nhân loại.

Lâm Ân nheo mắt, dán người sát bên vách tường, giống như một con báo săn đang chờ thời để phát động.

Dáng người cường tráng mà hoàn mỹ kia, không cần biết là cô bé nào nhìn thấy, đều sẽ không nhịn được mà mặt đỏ bừng tim đập nhanh, cả người thẹn thùng xấu hổ.

"Rào rào rào" —— Ngay sau đó, từng sợi xúc tu từ sau lưng hắn nổ mạnh ra ngoài.

Cùng thời điểm ấy, cái bóng thật dài của Cẩu Nhĩ Nương cũng chậm rãi xuất hiện trên vách tường đối diện.

Lâm Ân híp mắt, nín thở, căn thật chuẩn thời cơ… Chính là hiện tại!

Gần như trong nháy mắt ấy, hắn đã hét lớn một tiếng rồi trực tiếp lao ra ngoài, một chân đạp thẳng vào vách tường đối diện, giống như một tay vũ giả cuồng loạn, hàng đống xúc tu trực tiếp dính lên đỉnh trần, đột ngột dùng sức.

Trong chớp mắt sau đó, Lâm Ân giống như một con nhện, đu mình lao thẳng về phía Cẩu Nhĩ Nương kia!

Angry Crow Takes Flight!

Mà Cẩu Nhĩ Nương vốn đang đỏ hồng hai mắt, trực tiếp mất đi khống chế, không ngừng đi lang thang khắp nơi, cũng lập tức chấn động cả người, chỉ cảm nhận được một cơn gió thổi quét đến.

Ngay sau đó, cô bé lập tức trông thấy hàng đống bóng dáng đông nghìn nghịt trên đỉnh đầu, cũng trông thấy Lâm Ân đang nheo mắt làm ra động tác Angry Crow Takes Flight!

[Angry Crow Takes Flight là tên một chiêu thức của nhân vật phản diện tên A Phúc trong phim hoạt hình Jackie Chan Adventures. Mọi người muốn xem có thể lên tra. Còn tiếng Trung

của nó là ô nha tọa phi cơ 乌鸦坐飞机 – quạ đen đi máy bay…]

Chương 542: Bút Lông Chim Nhất Định Phải Viết Một Cái Gì Đó!!!

"Má ơi, nam xúc tu biến thái lõa thể meo ô!" Cẩu Nhĩ Nương không khống chế được, lập tức mở miệng kêu lên một tiếng bén nhọn, khiến cho giá trị tinh thần vừa mới khôi phục được một chút, lại chỉ trong nháy mắt đã một lần nữa rơi xuống đáy cốc rồi.

Giống như một một bé vô tội vừa mới đi vào chỗ rẽ, lại đột nhiên nhìn thấy một tên thích khoe hàng, mình trần như nhộng, dùng tám ngón tay kéo cái áo khoác ra ngoài, chính xác xoay người về hướng mình vậy.

Trong nháy mắt sau đó, một tiếng mèo kêu theo phản xạ có điều kiện lập tức vang lên.

【 cảnh báo! Ngươi đã bị nguyền rủa dị thường ảnh hưởng: Miêu hóa! 】

Lâm Ân vừa làm ra động tác Angry Crow Takes Flight, sắp sửa bổ nhào tới mục tiêu, lại trong nháy mắt sau đó, trực tiếp đứng hình ngay giữa không trung, rồi “Phù” một tiếng đã một lần nữa biến thành một con mèo Dragon Li với hai màu trắng đen xen kẽ trên người.

Lâm Ân: "???"

Mà cũng chính ngay sau đó, Ly Miêu Ân vốn đang chới với trong vũ điệu xúc tu, lập tức lộ vẻ mặt khiếp sợ mà nện thẳng xuống người Cẩu Nhĩ Nương.

Phù phù —— Một con mèo một con chó trực tiếp lăn lộn quay cuồng tới mười mấy vòng mới dừng lại được.

"Meo ô! Meo ô!" Cẩu Nhĩ Nương bị Ly Miêu Ân ấn xuống mặt đất, lập tức thét lên một tiếng chói tai, đồng thời hai cái móng vuốt "Soạt" một cái, hung hăng để lại hai vết cào trên người con Ly Miêu Ân đang có mưu đồ quấy rối mình này.

【 đinh! Nguyền rủa miêu hóa trên người ngươi đã chất chồng tới 2 tầng, toàn bộ thuộc tính giảm xuống! 】

【 đinh! Nguyền rủa miêu hóa trên người ngươi đã chất chồng tới 3 tầng, toàn bộ thuộc tính giảm xuống! 】

【 đinh! Nguyền rủa miêu hóa trên người ngươi đã chất chồng tới 4 tầng, toàn bộ thuộc tính giảm xuống! 】

Lâm Ân khiếp sợ.

(beep) cẩu!

(beep) cẩu này!

(Câu trên là Bitch – con chó cái này…)

Đây là điều Lâm Ân tuyệt đối không ngờ được, hóa ra nguyền rủa trên người Cẩu Nhĩ Nương lại có thể phóng thích liên tục!

Nhưng nếu đã xông lên rồi, thì đương nhiên hắn không thể tùy tiện buông tha cho cơ hội này như thế được.

Hắn cắn răng, nhanh chóng vươn mấy sợi xúc tu mini của mình tới, "Rào rào rào" quấn quanh thân thể cô bé kia, hai cái móng vuốt mèo đột nhiên vươn tới, ấn bàn tay cô bé xuống đất, cũng ném cả cô bé xuống đất luôn.

"Bình tĩnh! Bình tĩnh! Miêu Miêu cô hãy nghe tôi nói, cô không phải một con chó, cô là một con mèo, con mèo đứng đắn, nghiêm

túc và thành thật nha meo!"

"Nếu cô không tin, cô hãy nhìn tôi đây, nếu cô là chó, thì vì sao tôi lại không sợ cô chứ? Có con mèo nào lại không sợ chó đâu meo? Tôi không sợ cô, nghĩa là cô không phải chó rồi meo!"

Nhưng Cẩu Nhĩ Nương đang trong trạng thái mất kiểm soát căn bản là không nghe vào tai bất cứ một lời nói nào.

"Meo ô!" Cô bé lại kêu to.

Lâm Ân bên tai cũng lập tức liền vang lên từng chuỗi âm thanh nhắc nhở của hệ thống. Chỉ trong chớp mắt, nguyền rủa miêu hóa trên thân thể hắn đã chất chồng tới 10 tầng rồi!

Mà sau 10 tầng, Lâm Ân lập tức phát hiện, thể chất dũng mãnh của hắn đã không thể tiếp tục ngăn chặn con Cẩu Nhĩ Nương này rồi.

Hiển nhiên, thuộc tính của hắn đã bị cắt giảm cực kỳ nghiêm trọng.

"Ngao meo —— " Cùng với một tiếng mèo kêu bén nhọn, móng vuốt sắc bén của Cẩu Nhĩ Nương kia trực tiếp "Rầm" một tiếng đập bay Lâm Ân đi xa mấy chục mét.

【 đinh! Hành động của ngươi có mang theo ý đồ xấu xa muốn xâm phạm Miêu Miêu khiến cho mục tiêu rơi vào trạng thái nổi giận, muốn liên tục đuổi giết ngươi! 】

Lâm Ân trực tiếp đau như nhức trứng, sau đó hắn nhanh chóng bò dậy từ dưới mặt đất.

Mà ở phía xa xa, Cẩu Nhĩ Nương đã xù lông lên, hai mắt chuyển thành màu huyết hồng, hung hăng lao đến, muốn đuổi giết hắn.

"Giết ngươi meo ô!"

Quả nhiên! Khi ở trong trạng thái con mèo, giá trị vũ lực của hắn đã bị cắt giảm rất nghiêm trọng meo!

Hơn nữa, trong cơ thể cô bé Cẩu Nhĩ Nương này vốn không có nguyền rủa, cô bé là loại sinh vật dị thường có thể mang đến nguyền rủa cho người khác meo!

Lâm Ân cắn răng, nhanh chóng đứng lên, vội vàng chạy như điên về chỗ càng sâu hơn bên trong hành lang. Cõi lòng đầy xót xa, hắn vừa chạy vừa nghĩ … Lâm Ân ta một đời anh danh như thế… thực sự không ngờ khi bước vào một nơi quỷ quái như thế này, lại bị chó đuổi, meo!

Tuy những thuộc tính khác đã bị cắt giảm quá mức nghiêm trọng, nhưng may mắn thuộc tính nhanh nhẹn không bị giảm xuống, ít nhất là hắn vẫn còn ưu thế trên phương diện tốc độ.

Lâm Ân đã bình tĩnh trở lại, sau đó nhanh chóng bỏ xa Cẩu Nhĩ Nương ở phía sau.

Đến đây, đột nhiên ánh mắt hắn dừng lại trên một phòng bệnh đối diện.

【002】

Đúng vậy!

Chính là căn phòng này!

Không nói hai lời, Lâm Ân nhanh chóng nhảy lên tay nắm cửa, vươn bộ móng vuốt sắc bén của mình tới, móng tay giữa trực tiếp cắm thẳng vào ổ khóa, cẩn thận mà lắng nghe âm thanh phát ra.

Vài giây sau.

Cùm cụp ——

Cửa mở.

【 đinh! Kinh nghiệm mở khóa của ngươi +1】

Quả nhiên, tay nghề cũ này vẫn không quên được!

Lâm Ân mỉm cười, nhanh chóng đẩy cửa ra, lao thẳng vào, sau đó trực tiếp khóa trái cửa lại.

Dưới tác dụng của chức năng nhìn đêm, Lâm Ân lập tức nhìn rõ mọi bố cục trong phòng.

Chỉnh thể vô cùng đơn sơ, chỉ có một cái bàn đọc sách, một chiếc ghế dựa, còn có mấy giá sách được đặt song song với nhau tựa vào vách tường hai bên, trên những cái giá sách này có đặt khá nhiều cuốn sách dày cộm.

"Nơi này chính là phòng 002 sao?" Lâm Ân có chút do dự. Hắn nhanh chóng nhảy lên cái bàn, sau đó lập tức nhìn thấy một cuốn sách đang đặt trên bàn, có vẻ người ta chưa có viết xong, bởi vì trên mặt sách còn có thêm một cây bút lông chim.

Vào giờ phút này, cây bút lông chim kia lại đang nhanh chóng viết xuống một thứ gì đó bên trên cuốn sách nọ.

Lâm Ân lập tức kinh ngạc vô cùng, rồi theo bản năng hắn đi tới, móng vuốt để lại một dấu ấn hình hoa mai bên trên trang sách.

Cây bút lông chim vốn đang múa bút thành văn kia lập tức dừng lại.

Trước mắt Lâm Ân cũng hiện ra giao diện của nó.

【 bút lông chim nhất định phải viết một cái gì đó 】

【 cấp bậc 】: ???

【 chủng tộc 】: Dạng tồn tại đặc thù trong chuyện linh dị.

【 trận doanh 】: Tuyệt đối trung lập

【 năng lực chiến đấu 】: Nó chỉ muốn có một cái bàn học im lặng.

【 giới thiệu 】: là cây bút lông chim không biết từ thế giới nào rơi xuống nơi đây, không thể dùng ngôn ngữ để trao đổi, cũng không có tính công kích quá mạnh, nhưng lại sở hữu đặc tính khó có thể phá hư được. Nó có thể tiến hành sáng tác ở bất cứ một nơi nào cũng được, hơn nữa đều là vĩnh viễn không ngừng nghỉ, mà ở thời điểm nó tiến hành sáng tác, làm ơn đừng đến quấy rầy nó, nếu không nó sẽ viết cả ngươi vào trong sách...

Lâm Ân: "???"

Chương 543: Chẳng Lẽ Những Thứ Nó Viết Ra Lại Có Thể Vặn Vẹo Cả Hiện Thực?

Mà cũng chính tại một khắc này, sau khi cây bút lông chim kia thoáng tạm dừng một chút, nó lại nhanh chóng “Xoát xoát xoát” viết tiếp một hàng chữ lên trang sách: "Một con mèo đực không biết từ nơi nào đến, lại có ý đồ quấy rầy một nhà văn đang sáng tác, nó lưu lại một dấu ấn hình hoa mai trên trang sách của nhà văn kia, nhưng lại không biết rằng nó đã bị nhà văn yêu mèo ấy nhìn chằm chằm vào, còn bị nhà văn ấy hung hăng mà vuốt ve tới hai phút đồng hồ?"

Lâm Ân có chút sửng sốt.

Gần như ngay sau đó, Lâm Ân lập tức khiếp sợ mà cảm nhận được chính mình vừa bị một luồng lực lượng khó có thể nói rõ thành lời trực tiếp khống chế tại chỗ, tựa như trong căn phòng này đang có một đôi tay vô hình, lập tức bế hắn từ trên bàn lên, rồi không ngừng vuốt ve hắn, từ trên đầu cho tới sau lưng.

Không thể làm vậy được!!!

Lâm Ân có chút kinh hoảng, rồi không nói hai lời, hắn lập tức giận dữ hét lớn lên, vươn móng vuốt ra, “xoát xoát xoát” mấy cái, muốn thoát khỏi ảnh hưởng của luồng lực lượng hư vô nọ.

Trên cái bàn kia, cây bút lông chim nọ lại chậm rãi viết: "Nhưng con mèo ấy cũng không nghe lời, nó không ngừng giãy giụa, có ý đồ thoát khỏi bàn tay ôm ấp của nhà văn. Hiển nhiên là nó không muốn bị người ta vuốt ve như vậy, nhưng con mèo ấy có

hung tàn đến mức nào, thì dưới bàn tay dịu dàng vuốt ve của nhà văn, nó cũng sẽ trở nên ngoan ngoãn mà thôi, kể cả con ly miêu (báo) đáng yêu này cũng vậy."

Mà ngay sau khi cái bút nọ viết xong đoạn văn trên, Lâm Ân lập tức cảm nhận được một luồng lực lượng làm cho người ta trở nên bình tĩnh lại, nhanh chóng tác động đến cơ thể mình, khiến cho toàn thân hắn đều thả lỏng xuống dưới.

Trong khi đó, bàn tay hư vô đang vuốt trên người hắn lại thần kỳ như thể nó có mang theo một loại ma lực nào đó, làm cho người ta trở nên ôn hòa, ngoan ngoãn.

Giống như đang có một chị gái dịu dàng thuộc dòng dõi thư gia, vừa ôm hắn vào trong ngực, dùng bàn tay tinh tế như ngọc của mình, từng chút từng chút một mà vuốt ve sống lưng hắn.

Vào giờ phút này, hắn lập tức cảm thấy… thư thái vô cùng!

【 đinh! Giá trị tinh thần của Lâm Ân -20! 】

Vừa nghe âm thanh này, Lâm Ân lập tức tỉnh táo trở lại, toàn thân túa đầy mồ hôi, thứ năng lượng lạ thường ấy khiến cảm giác sợ hãi trong lòng hắn càng ngày càng trở nên kịch liệt.

Cây bút này rất quỷ dị! Nó đúng là sự vật quỷ dị nhất hắn từng trông thấy từ trước đến nay.

Chẳng lẽ những thứ nó viết ra lại có thể vặn vẹo cả hiện thực?

Nhưng hắn lại lập tức bình tĩnh xuống, xem ra cây bút này chính là sinh vật dị thường số 【002】được ghi lại trên tập hồ sơ lúc trước.

Hơn nữa xem nội dung giới thiệu của hệ thống, có vẻ như cây bút này cũng không thuộc về phạm trù tà ác, có nghĩa là… trừ phi người nào đó làm cho cây bút kia kích động quá mức mãnh liệt,

nếu không dưới tình huống bình thường, nó sẽ không viết xuống những văn tự mang tính chất tiêu cực hay làm hại đến đối phương?

Ví dụ như: Nhà văn muốn bóp chết con mèo trong lòng này.

Ánh mắt Lâm Ân nhanh chóng chớp động, hắn đang cố gắng kiềm chế thứ cảm giác sởn gai ốc trong lòng kia, tùy ý để cho bàn tay hư vô nọ vuốt ve bộ lông trên người hắn.

Hắn cần phải nhanh chóng tìm ra đối sách.

Nếu nói 【002】 là cây bút này, thì vật phẩm mang số hiệu【0028】 kia có phải là cuốn sách thứ tám do nó viết ra hay không?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Ân lập tức rơi xuống những bộ sách thật dày được đặt trên giá sách trước mặt.

Mà ngay tại giờ phút ấy, cây bút lông chim trên bàn kia lại một lần nữa viết xuống: “Con báo đáng yêu được vuốt ve, lập tức kêu lên một tiếng ‘Gừ gừ’ đầy thoải mái, nó đã trở nên ngoan ngoãn và biết nghe lời rồi. Sau đó, nó quay sang kêu lên một tiếng ‘Meo meo’ tỏ vẻ vô cùng thân thiết với nhà văn, thậm chí còn liếm liếm khuôn mặt nhà văn, vô cùng thân mật mà làm nũng."

Toàn thân Lâm Ân lập tức chấn động.

Ngay sau đó, hắn lại cảm nhận được chính mình bắt đầu mất đi khả năng khống chế. Hắn mở miệng, dứt khoát kêu lên một tiếng làm cho người ta cảm thấy lạnh sống lưng: "Meo ô ~ "

Nhưng mọi chuyện còn chưa kết thúc, bởi vì dưới ảnh hưởng của luồng lực lượng quỷ dị kia, hắn lại thật sự ngẩng đầu lên, liếm liếm không khí hai cái, hệt như một con mèo chân chính.

Mà càng thêm khủng bố chính là, Lâm Ân lại thật sự cảm nhận

được xúc cảm y như hắn vừa liếm một khuôn mặt của ai đó vậy.

Như thể bên cạnh hắn thực sự có một người vô hình, đang ngồi trên ghế dựa!

Trong lòng Lâm Ân vô cùng sợ hãi.

Nhưng khả năng đặc thù luôn có thể duy trì sự bình tĩnh trước nguy cơ được bồi dưỡng hàng năm trời trong người hắn đã phát huy tác dụng, nó giúp hắn nhanh chóng trấn định trở lại.

Đến lúc này, hắn chợt phát hiện, chỉ cần mình càng kháng cự, cường độ khống chế của luồng lực lượng quỷ dị kia đối với hắn sẽ càng trở nên kịch liệt.

Mà nếu hắn thuận theo nội dung vừa được viết trong cuốn sách kia, luồng lực lượng ấy sẽ yếu bớt.

Nếu thực sự là như vậy... thì liếm thôi!

Ai sợ ai chứ?

Còn chuyện biến thái gì mà Lâm Ân ta chưa từng làm qua nữa? Chẳng lẽ ta còn sợ chuyện này?

(〃′皿`)q

Xưa có Hàn Tín chịu nhục chui háng, có Câu Tiễn đâm cổ tự sát. So sánh với những bậc tiên hiền kia, Lâm Ân ta còn sợ thứ này sao?

Bảo ta liếm chứ gì?

Liếm thì liếm!

Lâm Ân (゜▼皿▼) có chút không tình nguyện vươn cái lưỡi mèo ra, “Sàn sạt” —— Ừm, là cằm.

Sàn sạt —— Ừm, là cổ.

Sàn sạt —— Ừm, là...

Lâm Ân: "???"

Đến lúc này, cât bút lông chim trên bàn kia lại bắt đầu run lên, ngòi bút “Xoát xoát xoát”, lập tức chạy trên giấy.

"Tuy con mèo này đúng là đáng yêu, thích làm nũng, nhưng là một nhà văn chuyên chú với sáng tác, nhất định phải tránh để mèo liếm vào những nơi kỳ quái như vậy. Là nhà văn thì nên chuyên tâm với chuyện sáng tác mà không phải đắm chìm trong khoảnh khắc thư giãn, đi vuốt lông mèo. Bởi vậy, nhà văn đã nhanh chóng đuổi con mèo ấy qua một bên, cũng dịu dàng ném cho nó một con cá khô nhỏ."

Sau đó, Lâm Ân lại kinh ngạc khi cảm nhận được mình đang bị một luồng lực lượng kỳ quái nào đó bế lên, ném thẳng ra cửa. Đồng thời, một con cá khô nhỏ cũng “Lạch cạch” một tiếng bỗng dưng xuất hiện trước mặt hắn.

"..."

Bầu không khí xung quanh tạm thời chìm trong yên tĩnh.

Ngay sau đó.

【 đinh! Độ sung sướng của ngươi +10】

【 đinh! Độ sung sướng của ngươi +10】

Đừng mà meo ô!

Chương 544: Cuốn Sách Thứ Tám!!!

Lâm Ân lập tức (? >□<)? Lao thẳng lên!

Có thể giúp chị gái nhà văn nặng trĩu tay kia vuốt vuốt lông mèo nhằm thả lỏng tâm trạng một chút, rõ ràng là không thành vấn đề nha meo!

Nhưng vì sao người ta lại tùy tiện ném xuống một con cá khô nhỏ cho hắn mà đuổi đi ra ngoài rồi?

Ta vô cùng nguyện ý cống hiến thân thể của chính mình, để cho chị gái nhà văn xa lạ kia vuốt ve mà?

Ừm… có lẽ hắn hơi bị quá đáng!

Đúng là vừa nãy trong lòng còn có chút không tình nguyện, nhưng sau khi hiểu ra mọi chuyện rồi, hắn lại thay đổi suy nghĩ, chuyển thành vô cùng nguyện ý.

Suy cho cùng, ngồi yên để chị gái nhà văn kia vuốt lông mèo, thả lỏng tâm trạng cũng là phương pháp cứu chuộc của Dạ Y mà?

Ừm… dù sao người ta cũng có 36d!

Cống hiến thân xác này cho chị gái thư giãn, giải tỏa một chút áp lực đúng là một việc tốt à nha!

Nghĩ đến đây, Ly Miêu Ân lập tức như ma xui quỷ khiến, lại một lần nữa (￣□￣) nhảy thẳng lên bàn.

Cây bút kia cũng nhanh chóng “Xoát xoát xoát”, dùng tốc độ

còn nhanh hơn lúc trước, để viết xuống một đoạn văn tự: "Con mèo kia lại lưu luyến mà nhảy lên trên bàn, nhưng giờ khắc này, nhà văn đã chuyên tâm vào công việc sáng tác cuốn sách của mình rồi, bởi vậy cô ấy lại ném một con cá khô nhỏ tới cửa, khiến cho con mèo kia nhanh chóng chạy thẳng ra ngoài. Hơn nữa, nó còn bị mùi thơm của cá khô nhỏ hấp dẫn và không còn tiếp tục đến quấy rầy nhà văn sáng tác nữa."

Ngay sau khi cây bút lông kia viết xong mấy dòng này, thân thể Lâm Ân lập tức mất đi khả năng khống chế. Hắn nhảy khỏi bàn, dù trong lòng cực kỳ không tình nguyện, nhưng biết làm sao đây? Chỉ có thể tùy ý để cho luồng lực lượng kia điều khiển thân thể mình chạy ra ngoài cửa mà thôi.

Lạch cạch —— Một con cá khô nhỏ rơi ngay dưới móng vuốt của hắn.

"..."

Tại khoảnh khắc ấy, ngay khi Lâm Ân lại muốn chạy vào trong phòng kia, thân thể hắn lập tức bị một luồng lực lượng không thể nói rõ ra, nhào tới cản trở, không thể tiếp tục nhảy lên bàn được.

Giống như đang có một giọng nói thì thầm với hắn rằng, về sau hãy đến thăm dò khu vực phía trước, còn hiện giờ, hãy rời khỏi đây đi.

Lâm Ân (□`′□).

Hừ, ban đầu người ta không cho vuốt thì cố mà vuốt cho nhiều vào, tới hiện tại, khi bản mèo ta đây muốn để cho cô vuốt, thì hết lần này tới lần khác cô lại không chịu vuốt.

Quả nhiên không cần biết là ở trên thế giới nào, thì đây cũng là một chuyện vô cùng tà ác!

Lâm Ân nhanh chóng lắc đầu, vẻ mặt lập tức bình tĩnh trở lại.

Hắn biết, mình không thể tiếp tục lãng phí thời gian trên cây bút lông ấy nữa, mình phải nhanh chóng tìm được 【0028】 sau đó đi chế phục con Cẩu Nhĩ Nương đang phát cuồng kia.

Nghĩ xong xuôi, Lâm Ân lập tức quay đầu, lại nhanh chóng nhảy lên, rơi xuống giá sách, cẩn thận xem xét từng bộ sách thật dày được đặt trên cái giá kia.

Gần như ngay lập tức, hắn đã đọc được cái tên của những bộ sách đó.

1《 bộ sách đọc sẽ chết 》

2《 bộ sách đọc sẽ phát điên 》

3《 bộ sách đọc sẽ sáp sáp 》

4《 bộ sách đọc sẽ mất hết ý chí chiến đấu 》

Lâm Ân nhanh chóng xem qua từng quyển từng quyển một, mấy cái tên sách này quá mức quái dị, khiến người ta không khỏi sởn cả da gà. Hắn lập tức cảm nhận được trong lòng bốc lên một chút dục vọng vô cùng mãnh liệt… rất muốn mở ra xem sao.

Vô cùng mãnh liệt!

Giống như bên trong những bộ sách kia có ẩn giấu một loại ma lực đáng sợ nào đó, nó sẽ làm cho người tiếp xúc với mình sinh ra một loại ham muốn lật xem cực kỳ mạnh mẽ, khó có thể ngăn chặn được.

Lâm Ân vội vàng dời tầm mắt khỏi đống sách đáng sợ kia, tới cuối cùng ánh mắt hắn đã lướt đến cuốn sách thứ tám trên giá.

8《 bộ sách đọc sẽ khiến người ta thấy buồn ngủ 》

Quả nhiên… đúng như những gì hắn suy nghĩ!

Chính là cái này rồi!

Lâm Ân cố nén xúc động muốn lật xem, hắn đưa mắt liếc nhìn cái bút lông bên kia một cái, rồi ngay sau đó, từ sau trên lưng đã mọc lên hai sợi xúc tu nho nhỏ, chúng nó quấn lấy cuốn sách kia, rút nó ra khỏi giá sách, nâng nó lên, rồi cả người cả sách nhẹ nhàng nhảy xuống cái bàn gần đó.

Hành vi trộm cắp vừa hoàn thành, hắn đã nhẹ nhàng mở cửa ra, rồi "Sàn sạt" một tiếng, vội vàng chạy trốn ra ngoài.

Nhưng hắn lại không có chú ý tới, ngay tại khoảnh khắc hắn chạy ra bên ngoài, chiếc bút lông trên bàn kia lại nhanh chóng viết xuống một hàng chữ trên trang sách: "Con mèo nhỏ đã đánh cắp một quyển sách của nhà văn, nhà văn rất rộng rãi, không có truy cứu chuyện này, nhưng trong lòng lại một mực nhớ thương tới nó, nếu hai giờ sau con mèo nhỏ kia còn không trở về, nhà văn sẽ đeo một cái vòng cho con mèo nhỏ ấy, để con mèo nhỏ ấy vĩnh viễn trở thành con mèo nhỏ của nhà văn."

...

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ lựa chọn: Chuyện của người đọc sách. 】

【 lựa chọn một, trong vòng hai giờ trả lại bộ sách kia 】: Khen thưởng nhiệm vụ: độ hảo cảm của bút lông chim +1

【 lựa chọn hai, chiếm luôn bộ sách này làm của riêng 】: Khen thưởng nhiệm vụ: 《 bộ sách đọc sẽ thấy buồn ngủ 》x1, ảnh hưởng dị thường x1

Đôi tai mèo của Lâm Ân khẽ giật giật hai cái.

Hắn nhanh chóng ngậm theo cuốn sách kia, chạy như điên về phía mình vừa xuất phát.

Đương nhiên là lựa chọn 1 rồi, cái bút kia quỷ dị như vậy, nếu thực sự làm cho độ hảo cảm của nó hạ xuống, hay chọc cho nó tức giận, khiến cho trực tiếp viết hắn chết đi… không còn nghi ngờ gì nữa, kiểu gì cũng là mất nhiều hơn được!

Nhưng hiện giờ, nhiệm vụ quan trọng nhất chính là phải mau chóng tìm được Cẩu Nhĩ Nương kia. Tuyệt đối không thể bỏ mặc cô ấy chạy loạn ở nơi này.

Nếu cây bút lông chim kia chính là sinh vật dị thường số【002】, thì e rằng… bên trong mỗi một phòng bệnh ở nơi này, đều ẩn giấu một sinh vật dị thường.

Nếu hắn chậm trễ, để cho Cẩu Nhĩ Nương tới chọc giận những sinh vật khác, e rằng muốn thu dọn tàn cuộc này, tuyệt đối không dễ dàng đâu!

Ngay sau đó, Lâm Ân vội vàng phanh lại ngay phía trước lối rẽ trên hành lang, ánh mắt xoay chuyển không ngừng, vội vàng tìm kiếm xung quanh.

Không phải Cẩu Nhĩ Nương đã bị hắn chọc giận sau đó chạy theo khắp nơi đuổi giết hắn ư?

Người đâu rồi?

Chương 545: Cuốn Sách Đọc Sẽ Thấy Buồn Ngủ!!!

Lại nói, từ trước đó hắn vẫn không hề nghe được tiếng mèo kêu, chẳng lẽ Cẩu Nhĩ Nương kia đã tự mình khôi phục trở lại rồi?

Lâm Ân có chút cảnh giác mà ngậm theo bộ sách, lại cẩn thận tìm kiếm xung quanh.

Hiện giờ thuộc tính trên cơ thể hắn đã bị suy yếu quá mức nghiêm trọng, cảm quan hoàn toàn không thể so sánh với lúc trước được, trong khi trang bị Dạ Y của hắn lại đang đặt ở đại sảnh bên kia.

Hẳn là cô ấy sẽ không bỏ đi chứ meo?

"Ác Linh Thụ Nhãn!"

【 đinh! Điểm thể chất của ngươi không đủ, không thể phát động được. 】

Lâm Ân thoáng nhíu mày, hắn có chút cân nhắc… không biết mình có nên lợi dụng năng lực xóa bỏ nguyền rủa để thanh tẩy trạng thái miêu hóa này hay không, nếu không làm như vậy, thì tình huống năng lực bị suy yếu thế này, sẽ mang đến ảnh hưởng quá lớn cho hành động của hắn.

Bởi vì rất nhiều năng lực đều bị trực tiếp khóa lại, hạn chế nghiêm ngặt, hắn chỉ có thể ôm theo lòng cảnh giác mà cẩn thận quan sát trong bóng đêm.

Nhưng Lâm Ân lại không chú ý tới, vừa có một bóng dáng chậm rãi leo lên, ẩn núp ngay tại khu vực trần nhà hắc ám phía

trên đỉnh đầu hắn. Đối phương đang gắt gao mà theo dõi hắn, sau đó lại từng chút từng chút một tiến tới gần hắn.

Cũng chính vào lúc này, “Lạch cạch” —— Một giọt chất lỏng rơi xuống bên người Lâm Ân.

Gần như là phản xạ có điều kiện, Lâm Âm đột nhiên xoay người, nhưng đúng vào lúc ấy, bóng dáng vốn đang ẩn núp trên trần nhà kia lại phát ra một tiếng mèo kêu bén nhọn, rồi trực tiếp lao thẳng về phía hắn.

"Meo ô!"

Nói thì chậm mà chuyện xảy ra thì nhanh, Lâm Ân chỉ thoáng nhìn một cái, để rồi ngay tại khoảnh khắc này, chỗ tốt khi sở hữu chỉ số nhanh nhẹn cao đã được thể hiện ra cực kỳ đầy đủ. Bởi vì đối phương lao thẳng xuống, thì hắn lại nhanh như cắt lăn người qua bên cạnh, bốn chân đạp thẳng vào vách tường, trực tiếp tránh thoát đòn tập kích kia.

Soạt soạt —— phía trên sàn nhà, vị trí Lâm Ân vừa dừng lại kia đã bị móng vuốt sắc bén của đối phương tác động vật lý vào, dứt khoát để lại những vết cào sâu hoắm.

Đến đây, Cẩu Nhĩ Nương cũng lộ diện từ bên trong hắc ám, "Tê!” với hai mắt màu huyết hồng, với bộ lông cả người dựng thẳng lên, với vẻ mặt điên cuồng, với cái miệng gầm gừ, chảy ra lượng lớn chất lỏng, cùng cái đuôi dựng thẳng lên như đang đấu kiếm.

Lâm Ân nhanh chóng lui về phía sau, trong miệng vẫn ngậm cuốn sách mới trộm được, đôi mắt liếc nhìn Cẩu Nhĩ Nương phía đối diện.

"Lợi hại, cô đã học được cách leo lên tường rồi sao?"

"Nhưng cô và tôi náo loạn lâu như vậy, cũng đến lúc cần phải

tạm nghỉ một chút rồi, Miêu Miêu."

Hai mắt Cẩu Nhĩ Nương vẫn là một mảnh huyết hồng, cô ấy thực sự không nghe được những lời hắn nói, rồi chỉ trong nháy mắt cô gái này đã cong người xuống, lại một lần nữa dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, phát động công kích giống như tia chớp về phía hắn.

Phập ——

Phập ——

Dưới thế công mãnh liệt đến từ cặp móng vuốt sắc bén trên tay cô ấy kia, phía trên vách tường lập tức xuất hiện từng vết cào sâu hoắm.

"Meo ô!"

【 đinh! Miêu hóa nguyền rủa trên người ngươi đã bị chất chồng tới 11 tầng! 】

【 đinh! Miêu hóa nguyền rủa trên người ngươi đã bị chất chồng tới 12 tầng! 】

Cùng với những tiếng kêu phát cuồng của con mèo không ngừng truyền đến bên tai, hiệu quả nguyền rủa trên người hắn cũng bắt đầu chất chồng. Nhưng Lâm Ân hoàn toàn không để ý đến nó, hắn đang híp mắt, linh hoạt mà xoay người, nhanh chóng chạy như điên về phía đại sảnh.

Ngay tại khoảnh khắc hắn chạy thẳng vào, những ngọn nến bên trong căn phòng kia lập tức chiếu sáng toàn bộ không gian xung quanh.

Đúng vào giây phút ấy, đột nhiên Lâm Ân trực tiếp dừng lại, xoay người, nhìn về phía Cẩu Nhĩ Nương đang điên cuồng đuổi theo đằng sau hắn trong hành lang.

Từng sợi xúc tu từ trên người hắn trực tiếp bắn ra ngoài, sau đó quơ một cái, trực tiếp nắm lấy hai bên bìa sách.

"Miêu Miêu! Tôi gọi cô một tiếng, cô có dám đáp lại hay không?" Lâm Ân hét lớn.

Gần như ngay tại thời điểm hắn thốt lên câu này, một tiếng mèo kêu bén nhọn đã bật ra từ trong miệng Cẩu Nhĩ Nương, cô ấy với đôi mắt huyết hồng trực tiếp dồn sức nhảy tới, công kích hắn.

Nhưng cũng vào khoảnh khắc đó, Lâm Ân lập tức vung xúc tu lên, trực tiếp mở ra cuốn 《 bộ sách đọc sẽ thấy buồn ngủ 》đang ở trong miệng mình.

Dưới ánh nến sáng rực bên trong đại sảnh, những chữ viết chi chít bên trên cuốn sách nọ lập tức chiếu thẳng vào đôi mắt huyết hồng của Cẩu Nhĩ Nương.

Ông —— Gần như trong nháy mắt ấy, con ngươi màu đỏ tươi trong mắt cô ấy đột nhiên thoáng co rút lại. Bóng dáng đang trong tư thế hung hãn, trực tiếp bổ nhào tới cũng vội vàng hạ xuống đất, rồi giống như đã bị khống chế, đôi mắt ấy trực tiếp bị những văn tự bên trong cuốn sách trước mặt hấp dẫn đi.

Bước chân của cô ấy cũng trở nên thong thả.

Mí mắt từ từ khép lại, giống như vừa dính phải một đòn ma thuật nào đó.

"Meo ô?" Hai mắt dần dần trở nên mơ màng, đầy hoảng hốt.

【 đinh! Mục tiêu đã bị giấc ngủ nguyền rủa dị thường ảnh hưởng, ý chí suy yếu. 】

Trong khoảnh khắc ấy, ngay cả Lâm Ân vốn không có trực tiếp nhìn thấy nội dung bên trong bộ sách kia, cũng cảm nhận được một loại xúc động muốn đọc cực kỳ mãnh liệt… Tựa như quyển

sách trong tay hắn kia có mang theo một loại ma lực quỷ dị nào đó, nó sẽ làm cho tất cả những sinh vật xung quanh đều không nhịn được mà muốn được đọc, muốn lén nhìn xem sao!

Tới lúc này, Lâm Ân cũng lập tức hiểu được vì sao vị Dạ Y AI trong hồ sơ ghi chép lúc trước lại có những thao tác sai lầm như vậy.

Không phải bởi vì cô ấy ngốc, mà vì cuốn【0028】 này mang đến ảnh hưởng mặt trái quá lớn,

Lâm Ân gắt gao siết chặt cuốn sách đang cầm trên tay kia, cố gắng vượt qua dục vọng muốn xem của chính mình.

Mau ngã xuống giùm đi!

Nếu cô còn không ngã xuống, thì tôi sẽ ngã đó!

【 đinh! Ngươi liên tục bị trạng thái bất thường ảnh hưởng, tiến độ trước mắt là 32%】

【 đinh! Ngươi liên tục bị trạng thái bất thường ảnh hưởng, tiến độ trước mắt là 45%】

Cùng với âm thanh nhắc nhở càng ngày càng trở nên kịch liệt của hệ thống truyền đến bên tai, Lâm Ân biết định lực của hắn đang bị mài mòn, rất nhanh thôi, hắn sẽ không kiên trì được nữa.

Chương 546: Chú Thuật!!!

Vào lúc này, bước chân của con Cẩu Nhĩ Nương phía đối diện kia đang càng ngày càng trở nên nhẹ bẫng, ánh mắt cũng càng ngày càng mê ly, dường như cô ấy đã rơi vào trạng thái tưởng ngã mà không ngã như con mèo của Schrodinger [1] mất rồi.

Mãi cho đến lúc định lực của Lâm Ân bị tiêu hao đến 92%, rốt cuộc hắn cũng nghe được một tiếng "Phác thông"…

Vậy là tới cuối cùng, thân thể Cẩu Nhĩ Nương đang đứng đối diện với cuốn sách kia, cũng nghiêng xuống, nằm rạp dưới đất, hai mắt nhắm lại, đã chìm vào trạng thái hôn mê, hoặc là… ngủ say!

Lâm Ân lập tức dùng sức đóng cuốn sách trên tay lại sau đó nhanh chóng dùng một miếng vải bọc kín cuốn sách đó, tránh để bản thân sinh ra tiếp xúc thị giác với nó.

Mà sau khi làm xong những chuyện này rồi, hắn lập tức ngồi lên cuốn sách, há mồm to hổn hển thở dốc, trong lòng có chút nghĩ mà sợ…

Nếu vừa rồi, chỉ cần chậm một chút nữa thôi, e rằng hắn sẽ lập tức mất đi lý trí mà bị nội dung bên trong cuốn sách này hấp dẫn đi, sau đó không nhịn được trực tiếp mở to mắt đọc nó rồi…

Nhưng nếu thực sự làm như vậy, e rằng hắn sẽ gặp phải tai nạn giống hệt cô Dạ Y Al trước đó.

Tưởng tượng một chút nhé, khi ngươi vừa mở mắt ra, lại đột nhiên có một người mỉm cười, nắm lấy tay ngươi, nhỏ nhẹ nói: "Ca phẫu thuật rất thành công, hiện giờ cậu đã biến thành một con Miêu Nhĩ Nương rất đáng yêu rồi~ "

Dừng, tưởng tượng đến đó là đủ, bởi vì chỉ cần suy nghĩ một chút thế thôi, trong lòng đã sợ đến mức co thắt lại rồi.

Lâm Ân nghỉ ngơi một lát, mới đứng lên, đi tới trước mặt Cẩu Nhĩ Nương, liếc mắt nhìn cô ấy một cái, trong đầu hắn lập tức xuất hiện ra hai chữ.

Nhân lúc còn nóng.

Phi!

Lâm Ân vội vàng lắc đầu, ném bỏ mấy suy nghĩ kỳ quái trong đầu mình đi, vẻ mặt trấn tĩnh lại.

Bởi vì tuy hắn đã chế phục được Miêu Miêu, nhưng nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành. Hắn vẫn chưa tìm được nguyên nhân khiến cô ấy trở nên dị thường như vậy, mà chỉ khi hoàn thành quá trình chữa trị đối với của cô ấy, hắn mới nhận được khen thưởng của hệ thống.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì đã khiến cô ấy trở nên dị thường như vậy?

Lâm Ân nhanh chóng vươn móng vuốt tới, bình tĩnh mở túi xách của cô ấy ra, muốn tìm một chút manh mối từ trong đó.

【

Cùm cụp—— Lâm Ân trấn định mà nâng tay lên, nhìn con chuột bị kẹp lại bên trong móng vuốt của mình.

Còn có một 【 cái bẫy chuột 】 nữa.

Đây là toàn bộ gia sản bên trong túi xách của Cẩu Nhĩ Nương.

Lâm Ân lại bình tĩnh mà nhanh chóng trải toàn bộ đống ảnh chụp kia xuống mặt đất, mượn dùng ánh nến trên quầy cẩn thận xem xét chúng.

Những hình ảnh bên trên này đều không ngoại lệ, chúng là ảnh chụp của Cẩu Nhĩ Nương cùng với gia đình cha mẹ nuôi.

Mà dựa theo tình huống này, hoàn toàn có thể nhìn ra, cô bé ấy cực kỳ hoài niệm về gia đình lúc trước. Nhưng trong chuyện này lại có một chút quái dị.

Đó là cô ấy trên bức ảnh kia cùng với cô ấy ở hiện tại giống nhau như đúc, cùng là sinh vật họ nhà Chó, nhưng vì sao khi cô ấy nhìn chính mình trong tấm ảnh chụp này lại không xuất hiện tình huống bùng nổ dị thường chứ?

Đây cũng là vấn đề đã khiến Lâm Ân một mực suy nghĩ ngay từ ban đầu.

Bởi vì ở thời điểm cô ấy lấy ra bức ảnh gia đình thứ nhất kia, hình dáng của cô ấy trên bức ảnh nọ cũng là chó Akita Inu, và rõ ràng cô ấy có nhìn vào bức ảnh nọ, nhưng không hề phản ứng phản ứng dị thường. Mãi cho đến khi cô ấy nhìn thấy chính mình trong gương, mới xuất hiện tình trạng bùng nổ nọ.

Lâm Ân không khỏi chìm vào suy tư.

"Là tấm ảnh chụp này có vấn đề sao?" Lâm Ân lập tức lấy ra chiếc mặt nạ mỏ chim từ bên trong không gian hệ thống, đeo lên đầu mình, sau đó chậm rãi xoay chuyển thấu kính, hoán đổi các loại hình thức quan trắc khác nhau.

【 nguyền rủa thị giác 】, không có vấn đề.

【 thấu thị thị giác 】, không có vấn đề.

Nhưng ngay tại thời điểm hắn hoán đổi hình thức quan trắc trở thành【 chú thuật thị giác 】, đột nhiên con ngươi thoáng co rụt lại, trước mắt hắn nhanh chóng xuất hiện hàng chuỗi những hoa văn chú thuật được khắc lên tấm ảnh chụp nọ.

Chỉ thấy một vầng sáng màu tím nhàn nhạt tựa như lụa mỏng chảy xuống, bao trùm lên bức ảnh chụp kia, tạo thành một tầng mông lung mỏng mảnh.

Mỏng mà không tán.

Không thể nhìn rõ điều gì.

Chú thuật! Thứ này chính là chú thuật!

Nó là một lĩnh vực khác càng tiếp cận với ma pháp hơn, và hoàn toàn không giống nguyền rủa.

Nếu như vậy, thì bên trong thị giác của Miêu Miêu, cô ấy đã nhìn thấy những gì?

Lâm Ân lập tức quay đầu, nhìn về phía con chó Akita Inu vẫn còn mê man bất tỉnh kia, hắn thoáng suy nghĩ một lát, rất nhanh, hai mắt đã trở nên kiên định.

Sau đó, hắn vươn móng vuốt tới, từng sợi xúc tu thật nhỏ giống như sợi tóc, chậm rãi chui ra từ bên trong móng vuốt của hắn, sau đó nhẹ nhàng vén mí mắt của Miêu Miêu ra, bắt đầu thăm dò tiến vào bên trong từ phía trên nhãn cầu.

Lâm Ân lập tức nhắm hai mắt lại, vận dụng một chút tri thức trên phương diện cấu tạo huyết nhục từng học được từ thầy, để chậm rãi kết nối dây thần kinh truyền thị giác của cô ấy với dây thần kinh truyền thị giác của chính mình.

Một khi làm được như vậy, hắn có thể thông qua thị giác của cô ấy để cộng hưởng một chút hình ảnh.

Vận dụng những thao tác tinh tế trên phương diện cải tạo huyết nhục cũng không phải quá khó khăn. Mà chính tại một khắc này, bên tai hắn lập tức truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi đã thành công liên kết thần kinh thị giác của mình với Miêu Miêu. 】

Mà cũng trong nháy mắt kia, đôi mắt Lâm Ân có chút hoa lên.

Tới khi lại một lần nữa mở to hai mắt, hắn lập tức thông qua thị giác của Miêu Miêu, trông thấy hình ảnh của chính mình đang ngồi phía đối diện—— là một con con báo với hai màu trắng – đen xen kẽ.

Đã biến thành mèo còn đẹp trai như vậy...

---

[1] : Con mèo của Schrödinger là một thí nghiệm tưởng tượng, đôi khi được gọi là nghịch lý do nhà vật lý học người Ireland gốc Áo Erwin Schrödinger nghĩ ra vào năm 1935 khi tranh luận với Albert Einstein về cách hiểu Copenhagen trong cơ học lượng tử. Thí nghiệm đưa ra giả thuyết về một con mèo có thể vừa sống vừa chết, theo cách hiểu của vật lý là trạng thái chồng chất lượng tử.

Chương 547: Bức Ảnh Chân Chính!

Ngay khi suy nghĩ vớ vẩn này vừa nổi lên, Lâm Ân đã nhanh chóng thu hồi nó lại, rồi bắt đầu điều khiển nhãn cầu của Miêu Miêu, để ánh mắt rơi xuống bức ảnh trên tay mình.

Ông ——

Trong nháy mắt ấy, con ngươi của Miêu Miêu đang bị hắn khống chế đột nhiên co rụt lại.

Bởi vì không giống!

Hoàn toàn không giống!

Dưới thị giác của Miêu Miêu, Lâm Ân lập tức nhìn thấy những khuôn mặt hoàn toàn khác…

Nói một cách chính xác hơn, những khuôn mặt xuất hiện trên bức ảnh đó không còn là sinh vật thân người mặt mèo và mặt chó như hình ảnh hắn từng thấy trước đây nữa.

Đó là một gia đình con người cực kỳ hạnh phúc với nụ cười tươi tắn trên môi.

Người đàn ông nọ cực kỳ lịch thiệp, ông ấy mặc áo bành tô, đội một chiếc mũ dạ, trên mặt có để râu.

Người phụ nữ nọ có một mái tóc vàng, trên mặt đang tươi cười cực kỳ dịu dàng, hiền thục.

Còn cậu thiếu niên đang đứng bên cạnh bọn họ, có vẻ đang

bước vào tuổi dậy thì, trên mặt có vài cái mụn trứng cá, biểu cảm có chút hiếu động, đúng là tư thế thường thấy của những thiếu niên đã bước vào tuổi phản nghịch, không hề bình tĩnh như cha mẹ của mình.

Mà ở trong lòng người phụ nữ kia, lại là một chú mèo nhỏ đang hé miệng, lười biếng ngáp một cái.

Có vẻ đây mới là hình dáng chân chính của Miêu Miêu.

Và đó, cũng là bức ảnh chụp Miêu Miêu đã nhìn thấy.

Một bức ảnh gia đình hòa thuận.

Cô ấy ở bên trong bức ảnh này, vốn không phải Cẩu Nhĩ Nương của hiện tại, mà là một chú mèo nhỏ chân chính vô ưu vô lự.

Là chú thuật đã che đi đôi mắt của cô ấy, nhưng nó cũng giống như một loại bảo vệ.

Có điều… kẻ nào đã thi triển loại chú thuật này?

Lâm Ân khẽ nhíu mày.

Hắn thoát ly thị giác của Miêu Miêu, sau đó mở mắt, lại đeo chiếc mặt nạ mỏ chim lên đầu, thông qua chú thuật thị giác cẩn thận quan sát bức ảnh kia.

Dưới thị giác của chính hắn, bức ảnh chụp kia lại một lần nữa khôi phục hình thái ban đầu của nó, là bức ảnh chụp với một tầng sa mỏng màu tím nhạt mờ mờ ảo ảo.

Không đúng!

Lâm Ân lập tức ý thức được một chút vấn đề.

Nếu nói thứ chú thuật này đúng là một loại hành vi sinh ra

nhằm bảo vệ Miêu Miêu, là đối phương không muốn để cô ấy nhìn rõ chân tướng vốn có của bức ảnh chụp kia, thì vì sao dưới chú thuật thị giác, hắn vẫn không nhìn rõ nội dung trên ảnh chụp?

Nếu thứ Miêu Miêu nhìn thấy chỉ là cảnh tượng huyễn hoặc, thì thứ mà hắn nhìn thấy này… chẳng lẽ chính là sự thật ư?

Cũng có thể… tất cả đều là giả tạo hết!

Đột nhiên Lâm Ân nheo mắt, nếu thứ bọn họ nhìn thấy đều đã bị chú thuật che đậy đi, đều không phải là hình ảnh không chân thực, thì bức ảnh chụp chân thực kia là gì?

Lâm Ân lập tức vươn móng vuốt tới, ấn lên bức ảnh gia đình nọ.

【 đinh! Ngươi đang sử dụng "Ký ức lúc trước đã mất đi" với mục tiêu ảnh chụp, xin hỏi có lập tức tiến hành gây ảnh hưởng hay không? 】

"Có!"

Ngay giây tiếp theo, một mảnh ánh sáng màu trắng chói lọi đã xuất hiện, bao phủ toàn bộ bức ảnh chụp kia vào trong đó.

Nếu mọi chuyện đúng như những gì hắn suy đoán, thì hắn là năng lực ký ức lúc trước đã mất đi của hắn, có thể khôi phục lại hình ảnh chân thật của bức ảnh này, trước khi nó bị thứ chú thuật nọ che lấp!

Hãy nhìn xem cái gọi là chân tướng kia!

Ông ——một mảnh ánh sáng màu trắng chói mắt do năng lực ký ức lúc trước đã mất đi bị phát động, cũng dần dần tiêu tán hết.

Lâm Ân vội vàng ngưng thần, mở to mắt.

Quả nhiên lần này, thứ chú thuật thị giác lúc trước, tầng lụa

mỏng màu tím vẫn một mực che đậy tầm nhìn kia đã biến mất.

Lâm Ân tập trung nhìn vào.

【 đinh! Giá trị tinh thần của ngươi -10】

Sau khi nhìn thấy bức ảnh chụp chân chính được hiển lộ ra ngoài, dù trong lòng Lâm Ân đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước, hắn cũng không khỏi giật nảy cả người.

"Thứ này... cmn là..."

Cẩu Nhĩ Nương không còn là sinh vật thân người mặt mèo như hắn từng nhìn thấy lúc trước nữa, thậm chí trên bức ảnh này cũng không phải người một nhà hạnh phúc cùng với con thú cưng loài mèo như hắn từng nhìn thấy thông qua thị giác của Miêu Miêu.

Thứ chân chính hiển lộ trên bức ảnh chụp này là một khung cảnh cực kỳ tanh máu và khủng bố.

Người đàn ông nọ giống như một bộ cương thi, lặng lẽ đứng bên cạnh mấy người kia, cả gương mặt và lồng ngực của ông ấy đều bị đào rỗng, thậm chí trên gương mặt và lồng ngực còn bị người ta cứng rắn nhét vào lượng lớn tổ chức nội tạng.

Người phụ nữ nọ đang ngồi trên chiếc ghế dựa với ánh mắt trống rỗng, mỗi một mảnh da trên thân thể bà đều có dấu vết khâu lại, có thể trông thấy rõ ràng những sợi dây giống như dây thép bị xỏ xuyên qua làn da, lộ cả ra ngoài.

Thoạt nhìn, thân thể người phụ nữ này giống như một rối gỗ hình người, đang bị ai đó khống chế cơ thể.

Cậu thiếu niên bên cạnh kia cũng không khá hơn là mấy, cũng là một thảm cảnh bi thương. Toàn bộ máu thịt trên người cậu ấy gần như đã hoàn toàn bị loại bỏ cả rồi, chỉ còn lại những mạch máu chi chít, treo lên trên khung xương, thậm chí thông qua phần

sọ não đã bị vỡ trên đầu, người khác còn có thể rõ ràng nhìn thấy tổ chức đại não bên trong.

Mà sinh vật đang nằm trong lòng người phụ nữ kia… vốn không ôm con mèo nhà đang lười biếng ngáp dài một cái, giống như hình ảnh hắn từng trông thấy thông qua tầm nhìn của Miêu Miêu, càng không phải Cẩu Nhĩ Nương như hình ảnh hắn dùng chính thị giác của mình để nhìn.

Mà là một con mèo đã bị lột da, trên người có đầy những chiếc kim tiêm, hệt như một khối huyết nhục vẫn còn có thể nhúc nhích được.

Nhưng thông qua đôi con ngươi dựng thẳng trong mắt chú mèo kia, người ta vẫn có thể nhìn thấy nỗi thống khổ và giãy giụa của nó.

Ở phía dưới ảnh chụp này, còn có thể mơ hồ quan sát được mấy chữ viết ngoáy.

【 Ghi chép 01 về giai đoạn cải tạo đầu tiên đối với bốn sinh vật sống vào ngày thứ 13 sau khi bắt được, thuộc bộ hồ sơ do bác sĩ Dịch Y số 315 niêm phong cất giữ 】

Trong nháy mắt ấy, Lâm Ân lập tức cảm nhận được bản thân vừa hít thở không thông. Hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào bức ảnh chụp tà ác kia.

Không!

Đây vốn không phải một bức ảnh chụp gia đình!

Nó tuyệt đối không phải!

Mà là một bức ảnh chụp ghi chép lại quá trình cải tạo huyết nhục!

Chương 548: Huyết Nhục Tại Thượng, Nguyền Rủa Vĩnh Tồn!!!

Lâm Ân cắn răng, ánh mắt lập tức rơi xuống bức ảnh chụp nọ.

Đột nhiên hắn vươn tay tới.

"Ký ức lúc trước đã mất đi!"

Ông —— Trong phút chốc sau đó, cùng với một mảnh quang mang chói mắt bùng lên, hắn trực tiếp tiến hành quay ngược lại thời gian đối với toàn bộ những bức ảnh chụp trong túi xách của Miêu Miêu.

Rất nhanh, khi mảnh hào quang kia tiêu tán, dấu vết chú thuật bên trên những tấm ảnh chụp kia cũng từng chút từng chút một mà tan biến mất, để lại hình ảnh chân thực của chúng.

Chỉ thấy phía trên một bức ảnh chụp, vốn là người một nhà vui vui vẻ vẻ chạy trên mặt cỏ, đã biến thành những gương mặt hoảng sợ…

Khi bọn họ bị ép phải tham gia vào những thí nghiệm tanh máu…

Khi thân thể bọn họ bị thật nhiều lưỡi dao nhọn hoắt chọc thẳng vào người, không ngừng tra tấn.

Chỉ thấy phía trên một bức ảnh, vốn là người một nhà quây quần ngồi phía trước bàn ăn, thưởng thức những món ăn ngon lành ấm áp, đã biến thành hình ảnh bọn họ bị ép phải ăn một bàn

thức ăn đầy huyết nhục và giòi bọ.

Chỉ thấy phía trên một bức ảnh, vốn là chú mèo nhỏ đáng thương, đang ủy khuất nhìn về phía bác sỹ thú y, người vừa chích cho chú ta một mũi dự phòng… thứ hình ảnh làm người ta muốn dở khóc dở cười nọ, đã biến thành gương mặt hoảng sợ hãi hùng của chú mèo nhỏ ấy, khi bị trói chặt trên bàn giải phẫu lạnh như băng, nhìn lưỡi dao tàn nhẫn cắt xuống cần cổ mỏng manh của mình.

Từng tấm ảnh…

Từng tấm ảnh đều thay đổi như vậy…

Những tấm ảnh trước mặt hắn, đã ghi lại chi tiết về toàn bộ quá trình diễn ra thảm cảnh nọ, từ khi gia đình bốn người kia bị ép phải tham gia thí nghiệm cải tạo tanh máu của Dịch Y, tới lúc thí nghiệm ấy hoàn thành!

Mà nội dung của bức ảnh cuối cùng, chính là ảnh chụp thành phẩm, cũng là gia đình bọn họ sau khi hoàn thành thí nghiệm ấy.

Người đàn ông lịch thiệp kia đã biến thành một con quái vật huyết nhục với chiều cao mấy mét, và không có gương mặt.

Người phụ nữ dịu dàng ấy đã biến thành một con rối với ánh mắt trống rỗng, vô hồn.

Cậu thiếu niên hoạt bát nọ đã biến thành một bộ máy móc chỉ còn lại xương trắng và đại não.

Mà con mèo của gia đình bọn họ lại biến thành một dạng huyết nhục thể lưu [1] vặn vẹo, bị che giấu bên dưới chiếc túi da của một con sinh vật nhỏ thuộc loài chó.

Ở vị trí dưới cùng của những bức ảnh ấy, là những hàng chữ chi chít, có vẻ như là báo cáo của người thí nghiệm đã trực tiếp

chụp lại những bức ảnh này, viết lên.

【 ghi chú 1: Toàn bộ những sinh vật rơi xuống nơi đây từ những thế giới đã vỡ tan kia, đều mang trong mình tiềm lực có thể bóp méo hiện thực. Trải qua nhiều lần thí nghiệm, đã chứng minh được rằng, dưới tác dụng của nỗi sợ hãi sinh ra khi bọn họ bị tra tấn và vặn vẹo cường độ lớn, trên cơ thể những sinh vật này sẽ có xác suất nhất định xuất hiện một loại năng lực nguyền rủa có thể bóp méo hiện thực. 】

【 ghi chú 2: Ở giai đoạn cuối cùng của thí nghiệm cải tạo mục tiêu, ý chí của số một và số ba đã bị tái tạo, tạm thời không thức tỉnh năng lực bóp méo hiện thực, ý chí của số hai và số bốn vẫn còn lưu lại, có sinh ra một chút dấu hiệu, cần tiến hành thêm một bước quan trắc. 】

【 ghi chú 3,: Cảm tạ bác sĩ Dịch Y số 315 đã chung tay hợp tác cùng chúng ta, huyết nhục tại thượng, nguyền rủa vĩnh tồn. 】

Dựa vào phần bối cảnh bên trong những bức ảnh kia, có thể mơ hồ nhìn thấy một ký hiệu rất lớn.

Một ký hiệu mà Lâm Ân biết rất rõ.

"Huyết nhục... Chi phối giả." Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhấn mạnh từng từ.

Nói như vậy, thứ năng lực dị thường có thể bóp méo hiện thực của Miêu Miêu vốn không phải trời sinh đã có. Ngược lại … nó đã bị kích phạt sau khi cô ấy trải qua quá trình thống khổ và sợ hãi cực độ lớn lao...

Cô ấy vốn không sợ chó!

Thứ cô ấy sợ chính là ký ức bi thảm trong quá khứ kia, khi cô ấy bị đám người nọ khâu lại bên trong bộ da vặn vẹo này.

Để rồi mỗi lần nhìn thấy hình dáng hiện tại của chính mình, cô ấy đều sẽ sợ hãi, đều sẽ điên cuồng và rơi lệ.

Bởi vì đó vốn không phải thân thể hình dài của cô ấy!

Nhưng về sau thì sao?

Vì sao những bức ảnh chụp này lại ở trong tay cô ấy? Là ai đã thi triển chú thuật lên trên chúng, khiến cho cô ấy vẫn một mực nghĩ rằng mình đã từng có một gia đình hạnh phúc? Khiến cho cô ấy vẫn một mực sống bên trong thứ cảm giác ấm áp được hư cấu nên kia?

Là ai đã bảo vệ cô ấy sau chuỗi ngày tàn khốc đó...

"Mẹ..." Đột nhiên một âm thanh trống rỗng tựa như nói mê vang lên.

Lâm Ân lập tức quay đầu nhìn về phía Miêu Miêu. Lúc này, cô ấy vẫn đang quỳ rạp dưới đất, vẫn đang mê man dưới tác dụng của nguyền rủa, nhưng đôi mắt từng bị Lâm Ân cộng hưởng tầm nhìn lúc trước lại không nhắm xuống.

Đôi mắt không có tiêu cự kia vốn không nhìn vào những bức ảnh chụp dưới đất, chỉ có cái miệng thoáng nỉ non mê sảng mà thôi.

Cô ấy chưa tỉnh lại.

Cô ấy vẫn chưa nhìn thấy điều gì cả.

Có vẻ như trong giấc mộng kia, cô ấy vừa nhớ lại một điều gì đó.

"Mẹ... Mang Miêu Miêu đi cùng..."

"Vì sao người còn chưa trở về..."

"Miêu Miêu vẫn luôn ngoan ngoãn ở lại nơi đó... Chờ người trở về..."

Lâm Ân kinh ngạc lắng nghe cô ấy nói mê, dường như tại khoảnh khắc ấy, trong đầu hắn lập tức xuất hiện một khung cảnh bi thương. Trong màn lửa hừng hực thiêu đốt, phía sau là truy binh kéo đến không ngừng, con rối kia liều mạng vận dụng năng lực vặn vẹo hiện thực của mình, dẫn theo sinh vật còn sống duy nhất là Miêu Miêu, liều mạng chạy trốn.

Mẹ đã bảo cô ấy đứng ở nơi đó, để mẹ đi dẫn đám truy binh nọ rời đi.

Mẹ đã nói mẹ nhất định sẽ trở về.

Mẹ đã nói Miêu Miêu hãy ngoan ngoãn ở lại nơi này chờ mẹ.

Nhưng ngày qua ngày, Miêu Miêu không đợi được bóng hình thân thương ấy, thứ cô ấy đợi được chỉ có suy sụp và lưu lạc.

Là như vậy ư?

---

[1] : thể lưu hoặc chất lưu là một chất có thể chịu sự biến dạng liên tục khi tác dụng ứng suất cắt. Tất cả các chất khí đều là chất lưu nhưng không phải chất lỏng nào cũng là chất lưu. Chất lưu là tập hợp của các trạng thái vật chất bao gồm chất lỏng, chất khí, plasma và đôi khi cũng đúng đối với chất rắn đàn hồi.

Có thể hiểu huyết nhục thể lưu ở đây là máu thịt ở dạng lỏng.

Chương 549: Bởi Vì Trốn Tránh Vĩnh Viễn Cũng Không Giải Quyết Được Vấn Đề!!!

Lâm Ân nhìn những tấm ảnh chụp máu tanh mà tàn nhẫn dưới sàn nhà kia, cũng nhìn thấy dấu vết chú thuật còn lưu lại bên trên.

Là người phụ nữ kia đã thi triển chú thuật che khuất đôi mắt của Miêu Miêu ư?

Là bọn họ mang theo chứng cứ về đoạn thời gian bi thảm mà mình từng trải qua, nhưng bà ấy lại không muốn để cô bé Miêu Miêu này nhớ lại quá trình tra tấn tàn nhẫn ấy, bởi vậy mới lưu lại cho cô bé này một lời nói dối mỹ lệ sao?

Cũng có lẽ, bà ấy một mực để cho Miêu Miêu mang theo những bức ảnh chụp này, chỉ vì chờ đợi… đến một ngày nào đó, chúng sẽ bị người khác phát hiện ra chân tướng đang bị che giấu bên trong, khiến cho quãng thời gian bi thảm của bọn họ không còn bị lấp kín dưới bóng râm màu đen kia nữa...

Bà ấy dùng phương thức này chỉ vì hi vọng tới một ngày kia, Miêu Miêu có thể tìm được hy vọng và cứu chuộc ở bên trong thế giới hắc ám này...

Lâm Ân không khỏi hít sâu một hơi.

Nhưng nơi này vốn là thế giới hắc ám, vốn là địa ngục.

Ngay cả ánh sáng cũng bị tầng mây thật dày trên kia che đậy lại, làm sao bọn họ có thể tìm được hy vọng bên trong đáy biển sâu này?

Có điều... Lâm Ân nhắm hai mắt lại, chậm rãi vươn móng vuốt tới, ấn xuống lồng ngực của mình.

Cùng với một mảnh hào quang màu trắng lưu chuyển, hắn vừa phát động năng lực xóa bỏ nguyền rủa lần thứ hai đối với chính mình. Thân thể hắn nhanh chóng kéo dài ra, chậm rãi khôi phục lại hình dáng bình thường.

(Sau khi nâng cấp năng lực, Lâm Ân có thể đồng thời xóa bỏ nguyền rủa cho hai mục tiêu khác nhau.)

Hắn mở hai mắt, quang mang trong mắt đã đổi thay, trở thành kiên định dị thường.

Hắn phải làm một chuyện vô cùng mạo hiểm, cũng vô cùng tàn nhẫn.

Hắn phải đánh thức Miêu Miêu dậy.

Hắn muốn cô bé này phải đối diện với quá khứ cực khổ của mình. Hắn cần phải đánh thức những ký ức phủ đầy bụi mà cô ấy đã quên đi kia.

Bởi vì muốn chữa trị, chỉ có đối mặt.

Bởi vì trốn tránh vĩnh viễn cũng không giải quyết được vấn đề.

Làm theo phương thức của người phụ nữ kia, cố nhiên cũng có thể mang đến một chút an ổn tạm thời, nhưng những vết sẹo trong đáy lòng kia vẫn còn ở đó mãi mãi, vẫn bộc phát hàng đêm, rồi không ngừng kéo cô ấy xuống, chìm sâu vào đau khổ.

Nếu nói như vậy...

Lâm Ân lập tức vươn tay tới, nhẹ nhàng nhỏ từng giọt【 lòng cảm thông của thiên sứ tự trói 】vào trong miệng Miêu Miêu.

Tuy loại dược tề này không thể thanh tẩy nguyền rủa, nhưng

sau khi uống nó vào, trong khoảng thời gian ngắn, nó vẫn có thể áp chế nguyền rủa.

Tỉnh lại đi, Miêu Miêu.

Có lẽ tỉnh lại sẽ khiến cô cực kỳ thống khổ, sẽ khiến cô không thừa nhận nổi, nhưng tôi tin tưởng, cô nhất định có thể vượt qua, bởi vì... chẳng phải cô còn muốn đi tìm mẹ của mình sao?

Nếu muốn, sao cô có thể quên đi mọi chuyện được?

Cùng với những giọt dược tề không ngừng rơi xuống, từng luồng sáng màu vàng cũng chậm rãi lóe lên, bao bọc lấy thân thể của Miêu Miêu, hàng lông mi trên khuôn mặt cô ấy vừa giật giật hai cái, đôi mắt vốn đang mở to cũng dần dần xuất hiện một chút thần thái.

Hồi lâu sau, Miêu Miêu mờ mịt lắc lắc đầu, xoa xoa đôi mắt, rồi chậm rãi đứng dậy từ dưới mặt đất, mờ mịt nhìn chung quanh.

Rất nhanh, ánh mắt của cô ấy đã rơi xuống trên người Lâm Ân đang mặc quần đùi, ngồi đối diện với mình.

"Ai... Bác sĩ tiên sinh, tôi bị làm sao vậy meo ô?"

Lâm Ân lặng lẽ nhìn cô ấy, nói: "Cô thực sự không nhớ được chuyện gì sao? Miêu Miêu."

Miêu Miêu mờ mịt mà gãi gãi đầu, nói: "Không... Thực sự không nhớ ra, chẳng lẽ Miêu Miêu lại phát cuồng rồi meo ô?"

Lâm Ân không nói gì thêm nữa.

Miêu Miêu có chút mơ hồ xen lẫn với nghi hoặc. Cô ấy đưa mắt nhìn vị bác sĩ kỳ quái phía đối diện, sau đó theo vô thức, ánh mắt kia lập tức rơi xuống những bức ảnh chụp đang bị bày đầy ra dưới đất.

"Di? Chúng là ảnh chụp của Miêu Miêu ư?" Cô ấy tò mò sờ sờ vào chiếc túi xách trống trơn của mình, sau đó bộ móng vuốt nhỏ vươn tới, muốn cầm lấy những bức ảnh chụp ở dưới đất kia.

Nhưng móng vuốt của cô ấy còn chưa chạm đến chúng, toàn thân đã trở nên cứng ngắc.

Trong đôi mắt còn đang mờ mịt kia, lập tức hiện lên những hình ảnh tàn khốc tanh máu bên trong xấp ảnh chụp nọ.

Ông —— Thân thể Miêu Miêu giật mạnh lên một cái, sau đó run rẩy không ngừng, và gần như là theo bản năng, những đốt ngón tay trên bộ móng vuốt ấy lập tức bật tung ra.

"Đó là..." Sắc mặt Miêu Miêu từ từ trở nên tái nhợt.

Những cảnh tượng tanh máu trên mỗi một bức ảnh kia, cứ như hình ảnh bị cắt ra từ bên trong một bộ phim điện ảnh, sau đó không ngừng chớp động bên trong con ngươi của cô ấy.

"A—— " Chỉ nháy mắt sau đó, trong đầu Miêu Miêu lập tức vang lên một tiếng thét chói tai đầy thê lương thảm thiết. Tiếng hét này xuất phát từ chỗ sâu nhất bên trong ký ức, rồi nhanh chóng lan tràn, một mực vang vọng và quanh quẩn trong đầu cô ấy.

Giống như một mảnh hắc ám nặng nề vừa đổ sập xuống…

Giống như những cảnh tượng bên trong xấp ảnh kia vừa chuyển động…

Lưỡi dao sắc bén.

Ngọn đèn chói mắt trên bàn giải phẫu.

Khẩu trang trắng bệch.

Xiềng xích lạnh như băng.

Làn da bị đâm vào, huyết dịch văng tung toé và tiếng gào thét bén nhọn.

"A!!!" Miêu Miêu lập tức đưa tay ôm lấy đầu mình, rồi ngẩng lên, phát ra một tiếng thét chói tai bén nhọn như muốn xé toang cổ họng.

Con ngươi trong mắt cô ấy đã trở nên điên cuồng mà run rẩy.

Dường như những cảnh tượng cô ấy vừa bắt gặp trong xấp ảnh chụp dưới đất kia đang chuyển động, cô ấy ngẩng đầu, thật đáng sợ, như thể bản thân vừa rơi vào căn phòng bị những rỉ sét và vết máu phủ kín kia.

Cô ấy nhìn thấy vách tường đang đổ máu…

Cô ấy nhìn thấy từng chuỗi xiềng xích bén nhọn đầy vết máu từ trên trần nhà rơi xuống…

Cô ấy ngẩng đầu lên trên, nhìn thấy mẹ mình với khuôn mặt trống rỗng, và thân thể đầy những sợi dây thép xỏ xuyên qua…

Nhìn thấy cha mình đang ở bên cạnh bà với đôi mắt run run, với khuôn mặt đã bị đào rỗng, cùng hàng đống nội tạng không ngừng nhúc nhích bên trong…

Nhìn thấy anh trai đã bị người ta cắt đi toàn bộ thịt trên người, chỉ còn lại một bộ xương với những sợi dây thần kinh và mạch máu còn đang nhúc nhích...

Cô ấy cũng nhìn thấy thứ huyết nhục đang chảy trên người mình.

Chương 550: Hắn Biết Làm Như Vậy Rất Tàn Nhẫn. Nhưng Hắn Lại Phải Làm Điều Này…

"Không! Không... Không!"

Vẻ mặt Miêu Miêu đầy sợ hãi.

Cô ấy vừa nhìn thấy ánh đèn lóe lên từ máy chụp hình phía đối diện…

Nhìn thấy ký hiệu con mắt dựng thẳng thật lớn và những sợi xúc tu màu máu trên vách tường kia…

Nhìn thấy chiếc mặt nạ hình con quạ đen tái nhợt và những ngón tay bằng kim loại sắc bén…

Cũng nhìn thấy nụ cười méo mó đầy vẻ hài lòng trên khuôn mặt tên quái nhân huyết nhục kia.

Cô ấy đang chảy máu.

Thân thể của cô ấy đang không ngừng chảy máu.

Người nhà…

Rơi xuống…

Bị những móng tay kim loại kia cắt nát.

"Mẹ! Mẹ!" Cô ấy vừa hét lên một tiếng chói tai, ngón tay như đã mất đi khống chế, lập tức cắm thẳng vào trong đầu mình.

Giống như bản thân vừa rơi xuống vực sâu…

Giống như cả người đang bị biển máu lạnh lẽo bao phủ.

Trong khoảnh khắc ấy, nhiệt độ xung quanh đã mất đi, chỉ còn lại băng hàn và tuyệt vọng lạnh thấu xương.

Miêu Miêu hét lên, giống như một con thú non liều mạng muốn tìm kiếm sự bảo vệ của mẹ mình ở thời điểm bản thân tuyệt vọng nhất.

Giống như ở chỗ sâu nhất bên trong ký ức của cô ấy, đang có một thứ gì vô cùng khủng khiếp, cứ từng chút từng chút một mà bong ra.

Giống như đang có một con dao nhọn, cứ từ từ cạy lên vết sẹo vốn đang âm ỉ ở chỗ sâu nhất trong tâm hồn.

Giống như mảnh ký ức cuồng loạn kia đang muốn xuyên qua con sông dài đằng đẵng của thời gian, sau đó lại một lần nữa kéo cô ấy trở về địa ngục lạnh băng ấy.

"Đừng sợ." Lâm Ân vội vàng vươn tay tới ôm cô ấy vào trong lòng, rồi kiên định mà gắt gao nhìn chằm chằm vào những một tấm ảnh tanh máu nọ.

"Không sao cả, lúc này cô đang rất an toàn, bây giờ không còn ai có thể làm cô bị thương tổn nữa."

"Những thứ kia chỉ là cơn ác mộng trong quá khứ, đừng sợ chúng nó. Miêu Miêu, cô đã nhớ ra một chút gì đó chưa?"

Lâm Ân dùng sức mà ôm chặt cô ấy lại, cả người hắn lập tức tản ra một quầng sáng thần thánh, cố gắng xua tan sự lạnh lẽo trong lòng cô ấy, lấy đó để an ủi tâm hồn bé bỏng đầy tổn thương này.

Hắn biết làm như vậy rất tàn nhẫn. Nhưng hắn lại phải làm điều này.

Bởi vì không một ai có thể chữa trị được cho cô ấy.

Bởi vì vấn đề của cô ấy vốn là nỗi sợ hãi vẫn một mực bị chôn giấu tại chỗ sâu nhất dưới đáy lòng.

Muốn vượt qua được bóng ma trong quá khứ kia, cô ấy chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Miêu Miêu run rẩy, những tấm ảnh chụp nọ đang điên cuồng mà kích thích ký ức trong lòng cô ấy.

Hết thảy đều sống lại!

Như thể cô ấy vừa một lần nữa đặt mình vào bên trong căn phòng giam hắc ám mà ẩm ướt kia.

Như thể bên tai cô ấy có thể nghe được những tiếng rên rỉ đầy thống khổ chỉ phát ra vào giữa đêm khuya tĩnh mịch, hoặc là tiếng vang "Tí tách" do những giọt máu tươi nhỏ xuống mặt đất gây nên.

Cô ấy nhúc nhích, nhưng hiện giờ cô ấy đã không còn chân tay nữa, cũng không có làn da của mình, chỉ còn lại một chút huyết nhục thực sự không thể hình dung được rõ ràng.

Đau đớn.

Thân thể luôn luôn đau đớn, không một khoảnh khắc nào ngừng.

Tựa như mỗi phút mỗi giây đều có vô số những con dao nhọn cứ hung hăng chọc tới, lại điên cuồng cắt vào từng bộ phận nhỏ trên thân thể cô ấy.

Cô ấy dùng sức mà gọi mẹ.

Cô ấy đói bụng.

Cô ấy muốn ăn cơm, cô ấy muốn uống nước.

Dường như cô ấy vừa tìm được cái gì rồi, cô ấy không biết đó là cái gì, nhưng vẫn một mực ăn ngấu ăn nghiến nó.

Cô ấy nghe được giọng nói của mẹ, cô ấy cố gắng dựa theo thứ mùi quen thuộc ấy mà nhích người trườn qua.

Cô ấy nhìn thấy thân thể của mẹ đã bị người ta tách rời ra thành rất nhiều bộ phận.

Cô ấy vô cùng sợ hãi, cô ấy cố gắng làm đủ mọi cách để chắp vá thân thể của mẹ mình lại.

Nhưng cô ấy không làm được, cô ấy không biết phải làm thế nào mới có thể khâu được thân thể cho mẹ mình.

"A!"

Cô ấy sụp đổ, lập tức bật ra một tiếng thét chói tai.

Bộ móng vuốt sắc bén kia điên cuồng vung vẩy, mỗi một lần như vậy, nó đều lưu lại trên người Lâm Ân những vết máu thật sâu có thể nhìn thấy tận xương.

"Chúng mày đáng chết! Chúng mày đừng có đi tới đây! Chúng mày đã cắt nát mẹ tao rồi!"

Cô ấy càng không ngừng giãy giụa.

Chìm trong nỗi sợ hãi, Miêu Miêu hoàn toàn không khống chế được bản thân, cô ấy chỉ còn biết điên cuồng mà vung móng vuốt lên.

Nhưng Lâm Ân lại có thể làm được.

Hắn một mực gắt gao ôm cô ấy vào trong ngực, cố gắng dùng lực lượng thần thánh bao bọc quanh người cô ấy.

Hắn không thể đứng yên mặc kệ Miêu Miêu tiếp tục mất đi khống chế được.

Bởi vì nếu như vậy, hết thảy mọi điều hắn vừa làm, sẽ giống như kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ.

Bởi vì một khi Miêu Miêu mất đi khống chế, cô ấy sẽ một lần nữa quên hết tất cả, sẽ một lần nữa chôn giấu toàn bộ những vết sẹo kia vào chỗ sâu nhất trong đáy lòng mình, sau đó ngày qua ngày, tháng qua tháng… chìm trong đau khổ không thể thoát ra.

Phập ——móng vuốt sắc bén kia cắm thật sâu vào trong tay hắn, thậm chí còn xé rách mảng lớn huyết nhục từ trên người hắn.

Nhưng Lâm Ân vẫn gắt gao khép lại vòng tay, không hề nhúc nhích.

Sau đó, là quá trình cải tạo tanh máu kia tiến thêm một bước nữa.

Khuôn mặt Miêu Miêu đầy sợ hãi.

Cô ấy không ngừng bị bọn họ ném lên bàn giải phẫu, hết lần này đến lần khác, cũng hết lần này đến lần khác phải hứng chịu những hồi tra tấn bất kể mọi thời tiết, mọi không gian.

Cô ấy nhìn thấy kết cục của những sinh vật không còn hình hài ban đầu, đã tử vong trong quá trình tra tấn kia… Bọn họ bị lũ người kia làm thành đồ ăn, sau đó ném cho mấy người nhà cô ấy.

Thân thể của cô ấy không ngừng bị cắt xén, không ngừng bị cho vào bên trong túi da.

Những người đó đã tìm được nỗi sợ hãi của cô ấy rồi.

Bọn họ bắt đầu thay đổi nội dung tra tấn.

Ngay trước mặt cô ấy, bọn họ dùng những hình phạt ác độc nhất, mà từng chút từng chút một cắt xuống máu thịt trên người cha, mẹ và anh trai của cô ấy, sau đó khâu thân thể ba người kia lại, rồi cắt, rồi khâu, không ngừng lặp đi lặp lại.

Cô ấy nghe được những âm thanh rên rỉ trầm thấp gần như không thể nghe được rõ ràng, phát ra từ trong miệng những thành viên trong gia đình mình.

Rốt cuộc… tại khoảnh khắc ấy, Miêu Miêu lập tức bật ra một tiếng kêu lớn đầy bén nhọn mà cực kỳ kích động.

Chương 551: Bọn Họ Đã Làm Gì Sai Ư???

Một khắc kia, hết thảy mọi thứ bên trong phòng giam nọ đều biến thành hình thái trước kia của cô ấy, những sợi xiềng xích vây khốn cô ấy trực tiếp bị cải biến tính trạng, những tên khốn nạn đã cắt nát người mẹ cô ấy cũng bị cải biến hình thái…

Cô ấy đã làm cho hết thảy mọi thứ trong phòng đều bị bóp méo đi, trở thành những tồn tại tuyệt đối không thể gây thương tổn cho người khác được nữa.

Cô ấy đã biến hết thảy mọi thứ xung quanh trở thành con mèo.

Bởi vì cô ấy vốn là một con mèo nhỏ gầy yếu, con vật cưng được mẹ tìm thấy bên cạnh thùng rác trong một xó xỉnh nào đó ngoài đường.

"Ngoan nhé, mèo nhỏ, hẳn là lâu lắm rồi ngươi chưa được ăn cái gì đúng không? Đến đây nào, đừng sợ, ăn con cá khô này nhé ~ "

Đó là một giọng nói vô cùng dịu dàng.

Có lẽ thật lâu sau này, cô ấy cũng không hiểu được giữa nhân loại và con mèo có điểm gì khác nhau, chỉ là giọng nói dịu dàng ấy đã khiến cô ấy cho rằng, đối phương chính là một con mèo cỡ lớn, biết đi đường bằng hai chân.

Tuy trong lòng rất sợ hãi, nhưng thực sự không từ chối được mùi đồ ăn thơm ngon kia. Bởi vậy Miêu Miêu đã lén lút ló đầu ra, ngửi ngửi mùi hương trên người bà ấy, sau đó lập tức há cái

miệng nhỏ, nhanh chóng mà ngấu nghiến, ăn hết sạch những thứ được đối phương đưa cho.

Bởi vì đã thật lâu rồi … cô ấy không có gì để ăn.

Trong đầu Miêu Miêu lúc ấy, chỉ mông lung cho rằng, con mèo hai chân hơi lớn một chút này thật là thân thiện, mùi hương trên người bà cũng rất dễ chịu.

Cho nên hẳn là bà ấy thích Miêu Miêu?

Vì thế, cô bé mới lén lút theo sau, nhưng khi đối phương quay đầu lại, cô ấy sẽ nhanh chóng trốn vào trong góc tường, rồi lại không nén nổi tính hiếu kỳ, thò cái đầu bé nhỏ của mình ra ngó ngó.

Miêu Miêu đã nhìn thấy con mèo hai chân khổng lồ kia đi vào bên trong một thứ gì đó rất to.

Tới sau này, cô ấy mới biết được, hình như cái thứ to to kia được gọi là... Nhà.

Hôm ấy trời mưa rất to, chớp vang sấm giật, Miêu Miêu vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn đứng bên ngoài đợi suốt một buổi tối.

Tới hiện giờ, cô ấy chỉ còn nhớ rằng… tới ngày hôm sau khi mình tỉnh lại, đã thấy một vạt nắng tươi sáng chiếu thẳng xuống người mình, vô cùng ấm áp.

Cô ấy lại lén lút ngồi xổm trước cửa phòng, đầy vẻ chờ mong mà đong đưa cái đuôi thật dài của mình. Mãi cho đến khi cánh cửa phòng kia nhẹ nhàng vang lên một tiếng “ken két” sau đó được mở ra từ bên trong.

"Meo ô ~ " Cô ấy ngẩng đầu lên, vui vẻ mà sung sướng về phía con mèo hai chân đang vô cùng kinh ngạc nọ, rồi mở miệng bắt chuyện với đối phương một câu.

Chào buổi sáng nha. Cho Miêu Miêu một con cá đi mèo lớn, meo ~

Hôm nay lại là một ngày đẹp trời đó!

...

【 số 4, sinh vật thuộc loài thú loại nhỏ đến từ thế giới đã tan vỡ, tiềm lực linh năng: Trung, kích phát năng lực vặn vẹo hiện thực, loại hình: năng lực nguyền rủa loại can thiệp vào hiện thực. 】

【 số ba, sinh vật thuộc loài người đến từ thế giới đã tan vỡ, ý chí sụp đổ, thí nghiệm thể thất bại. 】

【 số hai, sinh vật thuộc loài người đến từ thế giới đã tan vỡ, tiềm lực linh năng: Cao, kích phát năng lực vặn vẹo hiện thực, loại hình: năng lực chú thuật loại vặn vẹo tâm linh. 】

【 số một, sinh vật thuộc loài người đến từ thế giới đã tan vỡ, tiềm lực linh năng: Trung, ý chí đã sụp đổ, thí nghiệm thể thất bại. 】

Cô ấy nghe được bên tai truyền đến âm thanh báo cáo của những tên đao phủ kia.

Cô ấy biết bản thân đã sinh ra lực lượng đáng sợ nào đó.

Mà đây cũng chính là kết quả bọn họ muốn nhìn thấy sau khi tra tấn cô lâu như vậy.

Cô ấy bị đám người kia cưỡng chế khâu vào bên trong một cái túi da.

Cô ấy nhìn thấy bác sĩ kia lột phần da và xương cốt của một con sinh vật loại nhỏ đang bị nhốt bên trong cái lồng khác, rồi sợ hãi mà chứng kiến đối phương chọc từng kim từng kim xuống

thân thể, nhét xương cốt vào bên trong, cuối cùng là khâu làn da kia lên người cô ấy.

Nhưng mẹ đâu rồi?

Nhưng ba đâu rồi?

Nhưng anh trai đâu rồi?

Cô ấy đã nhìn thấy rồi, ánh đèn máy ảnh loang loáng kia, đã sớm biến đổi khiến cho người một nhà bọn họ có thể một lần nữa được đoàn tụ bên nhau.

Dường như thật lâu trước kia, lâu đến mức cô ấy không còn nhớ rõ nữa, khi đó, người một nhà bọn họ cũng hòa thuận ngồi cùng nhau, chụp một bức ảnh gia đình giống như vậy.

Mà ở thời điểm đó, cô ấy lại miễn cưỡng ngồi trên đùi mẹ, ngáp dài một cái, coi bản thân mình trở thành một thành viên trong cái gia đình hạnh phúc này.

Và tới hiện tại, bọn họ vẫn ở cùng một chỗ với nhau, nhưng mỗi người lại hoàn toàn biến thành một dáng vẻ hoàn toàn khác.

Bọn họ sẽ thả chúng ta đi chứ?

Bọn họ sẽ không tiếp tục tra tấn chúng ta nữa chứ?

Chúng ta đã làm sai chuyện gì sao?

Miêu Miêu vẫn một mực nhận lỗi về mình, nhưng Miêu Miêu lại một mực không hiểu được nguyên nhân, cũng giống như trước kia, khi cô ấy đi ra cản đường mà bị người khác hung hăng đá văng đi vậy, Miêu Miêu biết, mình sai rồi, Miêu Miêu lại không ngừng hối lỗi.

Nếu xin lỗi không được, thì Miêu Miêu nằm ngửa người ra, để cho bọn họ sờ sờ cái bụng, bọn họ có thấy vui lòng mà... Thả

người một nhà cô ấy đi không?

Câu trả lời là không.

Sau khi cái đèn chớp lóe không ngừng kia dừng lại, cô ấy nhìn thấy những tên đao phủ đó đưa ba và anh trai đi. Bọn họ đóng đinh cơ thể của ba và anh trai lên một tấm ván gỗ, cuối cùng đã nâng bọn họ đi về phía hành lang kia rồi.

Cô ấy biết cái hành lang kia!

Cô ấy đã từng chứng kiến không chỉ một lần cảnh tượng những sinh vật bên trong phòng giam này bị mang ra ngoài, sau đó bị kéo vào cái hành lang kia.

Nơi đó là lò lửa không ngừng bị thiêu đốt, là luồng khói đen cuồn cuộn không nhìn thấy cuối.

Sau đó bọn họ không còn trở về được nữa.

Đến tận thời điểm này, cô ấy mới hiểu ra rằng, hết thảy mọi chuyện đã sớm thay đổi rồi...

Nước mắt không ngừng chảy ra bên trong từ hốc mắt, móng vuốt của cô ấy đang gắt gao mà bấm vào cánh tay Lâm Ân, móng tay sắc bén gần như đã xuyên thấu qua máu thịt và xương cốt.

Toàn thân cô ấy không ngừng phát run, trong cổ họng liên tục phát ra tiếng thú gầm gừ trầm thấp, đầy áp lực.

Vào khoảnh khắc ấy, toàn bộ ý thức gần như đã hoàn toàn sống dậy.

Chương 552: Chờ Đợi!

Sau đó, Miêu Miêu bị người ta tiêm cho một mũi, nặng nề mà ngủ đi.

Mãi cho đến khi cô ấy lại một lần nữa thức tỉnh, trước mắt đã có một biển lửa hừng hực rồi. Ngọn lửa trải rộng cả trong và ngoài phòng giam, hung hãn và đáng sợ.

Cô ấy đưa mắt ngơ ngác nhìn quanh, chợt phát hiện một tên đao phủ từng tra tấn gia đình mình. Gã đang điên cuồng rít gào rồi vươn hai tay, tự xé toạc cái đầu của mình ra, thống khổ vô cùng nhưng không thể dừng lại.

Khắp nơi đều là những tiếng hét chói tai, khắp nơi đều là hỏa diễm.

Dường như cô ấy còn nghe được từng tiếng rít gào vang lên từ tâm linh nằm ở chỗ sâu nhất bên trong đại não.

Sau đó, Miêu Miêu nhìn thấy mẹ.

Lúc này, trạng thái của mẹ vô cùng bất ổn, rõ ràng cô ấy có thể cảm nhận được trong lòng mẹ đang rất thống khổ, nhưng trên khuôn mặt đã bị cải tạo thành con rối của bà vẫn là một mảnh trống rỗng.

Bà chạy thẳng vào phòng giam, bế Miêu Miêu lên, cũng như ngày ấy, khi bà tìm được cô đang nằm bẹp bên cạnh một cái thùng rác trong xó xỉnh bẩn thỉu kia.

Miêu Miêu hốt hoảng hỏi mẹ: "Ba ba đâu? Anh trai đâu? Bọn họ có còn sống hay không?"

Cô ấy cũng không biết từ khi nào mình đã có được bộ phận dây thanh quản để phát ra những âm thanh chính xác như vậy.

Những câu hỏi của cô ấy không được mẹ trả lời, nhưng… thông qua đôi mắt trống rỗng của mẹ, Miêu Miêu lại tìm thấy đáp án cho chính mình.

Bọn họ đã chết...

Kỳ thật bọn họ đã sớm chết đi rồi...

Ý thức trong đầu bọn họ đã sớm tan vỡ trong chuỗi ngày bị tra tấn điên cuồng kia rồi, mà thứ còn lưu lại kia cũng chỉ là hai bộ xác rỗng, không có linh hồn, không biết đáp lại … mà thôi.

Sau đó là ngọn lửa kinh hoàng, ngọn lửa tàn nhẫn cắn nuốt cả địa vực.

Hai mẹ con Miêu Miêu không ngừng bỏ chạy, không ngừng thoát đi.

Tiếng cảnh báo chói tai vang lên từ bốn phương tám hướng, lần lượt từng tên đao phủ vặn vẹo bị tiếng còi ấy gọi tỉnh, phía sau không ngừng truyền đến âm thanh bọn họ hò nhau đuổi giết hai mẹ con cô.

Cô ấy có thể nhìn thấy từng viên đạn xuyên qua lưng mẹ, cũng nhìn thấy những linh kiện và máu thịt bị tổn hại, bị bắn phá thành mảnh nhỏ, liên tiếp rơi xuống.

"Mẹ... Mẹ..."

Cô ấy chỉ biết khóc.

Cô ấy muốn dùng loại năng lực làm cho người ta biến hóa của mình để trợ giúp mẹ, nhưng cô ấy lại không biết nên sử dụng nó ra sao.

Miêu Miêu hiểu, là mình quá ngu ngốc.

Bởi vì trước kia rất nhiều người đều gọi cô ấy là con mèo ngu ngốc, cả ngày không tim không phổi, chỉ biết lúc đói bụng là meo meo kêu loạn muốn cá khô nhỏ để ăn thôi, nhưng đến thời điểm mẹ cần trợ giúp, cô ấy lại không có một chút tác dụng nào.

Hai người bọn họ chạy như vậy hồi lâu, rất lâu, mãi cho đến khi mỏi mệt, kiệt sức, mãi cho đến khi mẹ sức cùng lực kiệt, bà đặt Miêu Miêu vào trong một cái hốc cây, cũng nhét một phong thư vào tay cô ấy, nói với cô ấy rằng, mẹ đi một chút thôi, rất nhanh sẽ trở về đón con, đừng lên tiếng, cũng đừng lộn xộn, hãy sống sót nhé.

Sau đó, mẹ đặt lên mắt Miêu Miêu một nụ hôn.

Mẹ nói, mẹ có thể nghe được tiếng con mèo nhỏ của mẹ nói chuyện, có thể nghe được con mèo nhỏ của mẹ gọi một tiếng "Ma ma", trong lòng mẹ đã rất vui rồi.

Bởi vì mẹ vẫn luôn muốn có một cô con gái, muốn thiệt nhiều thiệt nhiều những cô con gái đáng yêu, nhưng sau khi sinh anh trai ra, mẹ đã mất đi năng lực sinh dục.

Bởi vậy lúc này, mẹ rất rất vui. Vì ở trong lòng mẹ, từ trước tới giờ, Miêu Miêu vẫn không phải một con thú cưng.

Sau đó, mẹ đi rồi. Miêu Miêu ở lại trong hốc cây kia, sợ hãi mà ôm chặt tấm ảnh chụp, cô ấy có thể nghe được rất nhiều tiếng bước chân không ngừng truyền đến từ bên ngoài.

Nghe được tiếng rít tâm linh do mẹ cô ấy phát ra từ phía xa xa kia.

Nghe được tiếng súng.

Nghe được... âm thanh huyết nhục tan vỡ.

Tới khi Miêu Miêu tỉnh lại, đó là chuyện của rất lâu rất lâu sau đó, cô ấy vẫn vô cùng sợ hãi mà rúc mình trong cái hốc cây kia. Cô ấy không dám nhúc nhích, cô ấy đang chờ mẹ quay lại đón mình, chờ mẹ sẽ làm giống như trước kia, sẽ lén lút thò đầu vào trong hốc cây nọ, vươn tay búng nhẹ lên đầu Miêu Miêu bé nhỏ, cười nói với cô ấy rằng: "Miêu Miêu, về nhà thôi."

Nhưng không có.

Một lần chờ đợi kia kéo dài giống như một thế kỷ.

Miêu Miêu đã đợi cho đến khi gốc cây nọ bị phong hóa, đợi cho đến khi cô ấy có thể rõ ràng nghe được âm thanh của điêu tàn mục nát truyền đến bên tai, đợi cho đến khi những tiếng động "Rào rào" của cành cây gãy đổ ập tới…

Rốt cuộc, cô ấy cũng ngẩng đầu lên, ngưng thần, mở to mắt, trông thấy bầu trời đen kịt, giống như ở nơi này vĩnh viễn chỉ có đêm tối mà thôi, trông thấy những cơn gió màu đen vù vù thổi qua hai má, trông thấy một cái đầu khổng lồ vừa đụng nát cây đại thụ phía xa xa kia.

Sau đó, cô ấy mở ra phong thư mà mình vẫn luôn ôm chặt vào trong lòng.

Miêu Miêu lập tức nhìn thấy bức ảnh chụp gia đình, và trên đó, người một nhà bọn họ đang ở cùng một chỗ với nhau. Cô cũng nhìn thấy con búp bê mèo nhỏ được mẹ tự tay khâu cho mình, còn nhìn thấy hai con cá khô nhỏ đã sấy, món ăn mà cô yêu thích nhất nữa.

"Hình như ta đã... quên chuyện gì đó rồi meo ô..."

"Hình như ta phải đợi một cái gì đó..."

"Đúng rồi! Nơi này là đâu vậy meo ô! Sắc trời đã tối, nếu còn không về nhà, mẹ sẽ lo lắng mất meo ô!"

"Nhà?"

"Nhà ở đâu meo ô?"

...

Những ký ức mất đi kia đã dừng lại ở vùng hoang dã đó.

Miêu Miêu run rẩy không ngừng, hai mắt ứa lệ, cô ấy gắt gao cầm lấy cánh tay Lâm Ân, những giọt nước mắt thật lớn thi nhau rơi xuống đất, tí tách tí tách.

"Mẹ! Mẹ!"

Trong nháy mắt kia, gần như cô ấy đã nổi điên lên, rồi một lần nữa chìm trong hỗn loạn.

Cô ấy quên mất rồi.

Cô ấy đã quên mất chuyện mình không nên quên đi nhất, trong khi ngủ say rồi!

Bởi vì mẹ nói, bà sẽ quay về nơi ấy đón cô đi, cô ấy nên tiếp tục ở lại nơi đó chờ đợi.

Bởi vì khẳng định là một ngày nào đó mẹ sẽ trở về đón Miêu Miêu!

Cô ấy không nên chạy loạn khắp nơi như vậy, cô ấy không nên đi khắp nơi để tìm đường về nhà.

Nếu mẹ trở về không nhìn thấy Miêu Miêu ở trong này, mẹ sẽ vô cùng thương tâm mất!

Chương 553: Bà Ấy Đã Chết Rồi!!!

"Miêu Miêu phải đi về! Miêu Miêu phải đi về chờ mẹ!"

Cô ấy lập tức thét lên một tiếng chói tai mà điên cuồng giãy giụa, nước mắt càng rơi, cô ấy càng không ngừng muốn thoát khỏi vòng tay đang trói buộc của Lâm Ân.

"Mẹ sẽ không tìm thấy Miêu Miêu mất!"

"Buông tay ra! Buông tay ra!"

"Ngươi cái tên xấu xa này! Ngươi cái tên xấu xa này, mau buông tay ra!"

Cô ấy vừa rít gào vừa chảy lệ, bộ móng vuốt sắc bén không ngừng lưu lại từng vết cào sâu hoắm trên người Lâm Ân.

"Bà ấy đã chết rồi." Một câu nói Lâm Ân lập tức làm cho đôi mắt của Miêu Miêu trở nên trống rỗng. Lâm Ân gắt gao nhìn vào tấm ảnh chụp trước mắt, mặc kệ Miêu Miêu vùng vẫy như thế nào, hắn vẫn ôm chặt cô ấy vào trong vòng tay mình.

"Câu chuyện kia đã trôi qua vài thế kỷ rồi."

"Nếu mẹ của cô còn sống, bà ấy nhất định sẽ quay lại đón cô đi."

"Nhưng cô đã lưu lạc... rất lâu rồi..."

Mấy câu nói kia giống như một cây búa lớn, nặng nề gõ thẳng xuống tâm linh, khiến Miêu Miêu không ngừng run rẩy.

Trước mắt… Trước mắt là một tấm ảnh chụp máu chảy đầm đìa.

Hiệu quả của năng lực "ký ức lúc trước đã mất đi" đang chậm rãi tan biến. Những tấm ảnh chụp kia đột nhiên biến đổi, chúng trở thành những đường nét phác họa rối loạn lung tung, rồi lại một lần nữa khôi phục trở thành thứ ảo ảnh đã bị chú thuật che đậy… giống như lúc trước.

Người một nhà bọn họ đang mỉm cười ngồi trước ống kính, có một con mèo nhỏ đang lười biếng nằm sấp trên đùi nữ chủ nhân.

Phía sau bọn họ … là một vạt nắng chiều tươi sáng.

Khung cảnh này, những nụ cười kia… khiến người ta hạnh phúc và bình yên đến lạ.

Miêu Miêu vô lực mà tê liệt tựa vào người Lâm Ân, cô bé không ngừng run rẩy nhìn chằm chằm vào bức ảnh chụp trước mắt, giống như cả người đã bị hút ra toàn bộ lực lượng, chỉ còn lại một khoảng không vô biên vô hạn.

Giờ khắc này, đột nhiên cô ấy có cảm giác mình đã mất đi tất cả thật rồi.

Lâm Ân thấp giọng nói: "Vô luận như thế nào, cô cũng phải sống sót, đừng để thứ hi vọng do mẹ cô khó khăn lắm mới ban tặng được cho cô đều bị lãng phí đi. Dù nơi này là thế giới hắc ám, tôi dám chắc rằng cô vẫn có thể tìm được một nhóm người thiện lương nguyện ý yêu thương cô."

Ánh mắt Miêu Miêu vẫn chìm trong trống rỗng, một câu cũng không nói được nên lời, thậm chí chỉ cần khẽ động móng vuốt một chút thôi, toàn thân cũng đau đớn giống như thiên đao vạn quả.

"Nhưng cũng không phải là không có hi vọng."

Miêu Miêu run lên.

"Có lẽ mọi người nhà cô đều còn sống, chỉ là bọn họ chưa thể nhớ lại mà thôi, có lẽ … nếu cô cố gắng tìm kiếm thì đến một ngày nào đó, cô sẽ tìm được bọn họ, sau đó cả nhà đoàn tụ với nhau."

Nghe đến đây, toàn thân Miêu Miêu lập tức rung động, đôi môi khẽ nhúc nhích, cô ấy ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt ầng ậc nước của mình nhìn sâu vào mắt Lâm Ân.

Lâm Ân cũng nghiêm túc nhìn cô ấy, bên trong con ngươi kia tràn đầy tinh thần và tin tưởng.

"Thật ư?" Miêu Miêu run rẩy nói.

Lâm Ân nghiêm túc gật gật đầu, bàn tay nắm lấy bả vai cô ấy, nói: "Đương nhiên là thật, bởi vì nơi này chính là quần tinh dưới thành Hắc Dạ, còn những Dạ Y nguyện ý trợ giúp cô đang trải rộng khắp cả thế giới hắc ám đó!"

"Miêu Miêu đâu còn gì phải lo lắng nữa?"

Miêu Miêu run rẩy nhìn hắn, nước mắt gần như không khống chế được, lại tiếp tục rơi xuống đất.

Giống như cô bé vừa bắt được một mảnh ánh sáng xa vời giữa đêm tối khôn cùng thăm thẳm.

Lâm Ân thấp giọng, chọc vào trán cô ấy một cái, nói: "Nếu khó chịu, cứ khóc ra đi. Ở nơi này, sẽ không có ai gây thương tổn tới cô nữa, nếu những kẻ kia dám đến, anh đây sẽ giết tất cả bọn họ!"

"Nếu cô nguyện ý, cô cũng có thể thay bỏ nó đi, không để cái túi da này làm tâm linh khổ sở nữa..."

Lâm Ân nhẹ nhàng vươn tay tới. Rồi chính trong khoảnh khắc ấy, một mảnh quang mang màu trắng chói mắt lập tức bao phủ lấy

thân thể hai người bọn họ.

Giống như ánh mặt trời rực rỡ, trong khoảnh khắc kia, hết thảy hắc ám xung quanh đều bị nó xua tan.

Giống như Miêu Miêu vừa được quay lại buổi chiều trời cao vắng mây hôm ấy, tựa như mảnh ký ức vẫn một mực bị cô giấu thật sâu dưới tận đáy lòng mình, vừa sống dậy.

Để rồi … khi bản thân đắm mình trong thứ ánh sáng màu trắng chói mắt kia, Miêu Miêu vừa được mơ lại một giấc mộng xa xưa.

Cô nhìn thấy cặp móng vuốt lông xù quen thuộc, nhìn thấy những đường hoa văn trên người, được chạm vào khuôn mặt mềm mại lúc trước.

Cô kinh ngạc nhìn cặp móng vuốt nhỏ xinh và cái đuôi mềm mại vốn thuộc về mình từ thật lâu trước kia. Hết thảy mọi thứ trước mắt đều không chân thực, giống như một giấc mộng ban chiều.

Miêu Miêu… Miêu Miêu vừa lại một lần nữa được biến trở về hình dáng con mèo nhỏ lười biếng từng rúc vào trong lòng mẹ.

Giống như hết thảy những gì cô vừa trải qua chỉ như một giấc mộng kéo dài đến mấy thế kỷ, rồi đến khoảnh khắc này, cô tỉnh dậy.

Tỉnh dậy đúng vào buổi chiều hôm ấy.

Miêu Miêu ngẩng đầu, cô vừa nhìn thấy một gương mặt dịu dàng mà quen thuộc xuất hiện ngay trong mảnh ánh sáng màu trắng chói mắt kia.

"Mẹ..." Gần như trong khoảnh khắc ấy, cô ấy đã không thể khống chế được bản thân mình, mà bật ra tiếng gọi ấy.

“Tí tách” nước mắt từ trên mặt rơi xuống dưới.

"Ừm, hiện giờ con có ổn hơn chút nào không..." Người phụ nữa xuất hiện bên trong mảnh ánh sáng màu trắng kia, dịu dàng ôm lấy Miêu Miêu.

Mọi thứ trước mắt đều không chân thực, chúng giống như khung cảnh chỉ xuất hiện trong mộng hơn, nhưng Miêu Miêu lại có thể rõ ràng cảm nhận được những vết chai nhỏ trên đôi tay của mẹ.

Trong nháy mắt kia, gần như Miêu Miêu đã hoàn toàn mất đi khống chế, cô ấy bật khóc, đem toàn bộ áp lực và nỗi nhớ nhung đã chất chứa suốt mấy thế kỷ qua, lập tức bộc phát ra trong khoảnh khắc này…

Cô ấy lớn tiếng mà meo ô khóc.

Cô ấy dùng sức mà lao vào trong lòng người phụ nữ kia, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng meo ô và thút thít nghẹn ngào. Tâm trạng cực kỳ kích động giống như một đứa nhỏ đã bị vứt bỏ thật lâu, thật lâu rồi, đột nhiên lại được gặp mẹ….

"Mẹ! Mẹ! Miêu Miêu nhớ mẹ meo ô! Vì sao mẹ không đến đón con?"

"Mẹ, vì sao mẹ không đến đón Miêu Miêu về nhà?"

"Miêu Miêu chờ rất khổ sở, rất khổ sở..."

Người phụ nữ kia nhắm mắt lại, bà nhẹ nhàng ôm con mèo nhỏ đang khóc thảm thiết vào trong ngực, nói: "Không sao rồi... Không sao rồi..."

Chương 554: Tia Hy Vọng Duy Nhất!

Lâm Ân biết.

Hắn dùng ký ức lúc trước đã mất đi cùng với mô phỏng biến hóa để mang đến cho Miêu Miêu một chút an ủi, nhưng chung quy lại, nó chỉ là một dạng lừa gạt mà thôi...

Là một giấc mộng đẹp đến từ quá khứ.

Hắn cũng hiểu, trốn tránh và những lời nói dối không phải lựa chọn đúng đắn để giúp người ta thoát khỏi đau khổ, nhưng khi đứng trước chân tướng tàn khốc, chúng vẫn là liều thuốc hay duy nhất có thể trợ giúp người ta tạm thời quên đi đau đớn.

Hắn cũng biết nỗi khổ tâm của người mẹ kia khi bà ấy bị buộc phải tạo ra một giấc mộng giả tạo này bằng chú thuật.

Có lẽ trong tương lai, bọn họ còn phải vượt qua một chặng hành trình thật dài trong đêm tối nữa... Nhưng ít nhất tại khoảnh khắc này, chúng ta cũng hi vọng được đắm mình trong quang minh...

【 đinh! Chúc mừng ngươi hoàn thành nhiệm vụ đặc thù, "Miêu" Nhĩ Nương dị thường, ngươi nhận được khen thưởng nhiệm vụ: 2000 tiền khô lâu, 3000 kinh nghiệm, gậy chọc mèo đặc thù x1, phối phương dược tề đặc thù: Dược tề miêu nương

【 đinh! Ngươi đạt tới cấp 26. 】

Lâm Ân không để ý tới âm thanh nhắc nhở của hệ thống vừa truyền đến bên tai, hắn nhắm mắt lại, cố gắng làm bản thân trở

nên thật là dịu dàng, tựa như người mẹ bên trong ký ức của Miêu Miêu, để an ủi con mèo nhỏ trong lòng mình.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng cô ấy, nhỏ giọng an ủi bên tai cô ấy. Mãi cho đến khi hiệu quả của nguyền rủa mê man lại một lần nữa ập tới, mãi cho đến khi cô ấy nặng nề chìm vào giấc ngủ say, trên mặt Miêu Miêu vẫn đầy nước mắt, tràn ngập tiều tụy và yếu ớt, giống như một quả cầu thủy tinh bất cứ khi nào cũng có thể tan vỡ đi.

Lâm Ân hít sâu một hơi, hắn lặng lẽ ôm cô ấy lên, đặt xuống chiếc ghế dựa trước quầy, rồi nhẹ nhàng đắp lên thân thể chú mèo nhỏ đáng thương kia một chiếc chăn lông ấm áp.

Cùng với ánh sáng màu trắng không ngừng chớp động, hắn đã giải trừ năng lực mô phỏng biến hóa đối với chính mình, khiến cho bản thân một lần nữa trở về hình dáng ban đầu.

Nhưng hết thảy mọi chuyện còn chưa chấm dứt.

Hắn vừa tàn nhẫn mà dùng sức lật lên vết sẹo khó có thể khép lại trong lòng cô ấy, mà hiện giờ, muốn làm vết thương khép lại, nhất định phải cho cô ấy thấy được hi vọng.

Hắn đã nghĩ ra mình nên làm thế nào rồi, ngay cả khi hành động này không mang đến một cái kết hoàn hảo, thì ít ra, đó cũng là … hi vọng.

"Hệ thống, tiến vào Thị Giới."

Ngay sau đó, cùng với cảm giác bị mãnh liệt hút đi ập đến, ở thời điểm hắn lại một lần nữa mở to mắt, đã cảm nhận được mình vừa xuất hiện bên trong thành thị rộng lớn thuộc Thị Giới rồi.

Hắn mở kênh khu vực ra, lặng lẽ biên tập toàn bộ những gì mình biết thành một đoạn văn dài.

Bởi vì đúng như những gì hắn từng nói với Miêu Miêu, nơi này là thành Hắc Dạ.

Ở nơi này có rất nhiều Dạ Y thiện lương luôn cố gắng tìm kiếm phương pháp cứu chuộc cho những người khác, cũng giống như Bạch Dạ vậy.

Ở nơi này có một đám người tốt bụng nhất thế giới hắc ám.

Lâm Ân biết, nếu chỉ dựa vào lực lượng của chính mình là không đủ, hắn cần mượn dùng lực lượng của mọi người, mượn dùng sự ủng hộ đến từ cộng đồng có chung lý niệm với mình...

Mọi người.

Hắn cũng đưa bức ảnh chụp gia đình kia lên, sau khi kể xong câu chuyện xưa bi thảm mà chân thật ấy, hắn còn viết xuống một đoạn văn cuối cùng.

"Mọi người, tôi không có ước vọng xa vời, không cầu mong mình có thể tìm được một kết cục hoàn mỹ làm người ta hài lòng trong câu chuyện này. Bởi vì có lẽ những con người kia… bọn họ đã chết rồi, cũng có lẽ bọn họ vẫn còn sống... Nhưng ít ra tôi cũng mong muốn ở thời điểm cô bé ấy tỉnh lại, trước mắt sẽ bừng sáng lên một chút hy vọng. Tôi thực sự mong muốn cô bé ấy hiểu được rằng, dù bản thân đang ở bên trong thế giới hắc ám, nhưng vẫn có rất nhiều người nguyện ý trợ giúp cô ấy, nguyện ý cho cô ấy sự thiện lương."

"Cho nên tôi chân thành mong mỏi mọi người có thể tiếp nhận lời ủy thác của cô bé này, có lẽ dù hoàn thành được hay không, cũng chẳng có báo đáp, thậm chí còn là một lần hành động vô ích, nhưng đối với cô bé kia, đây đã là hi vọng duy nhất rồi."

Viết xong một đoạn văn cuối cùng này, thật lâu sau, Lâm Ân mới quyết định gửi nó ra ngoài, công bố trên kênh khu vực, công

bố khắp thành Hắc Dạ.

Hắn cũng không biết … lời kêu gọi này của mình có thể nhận được sự chú ý của mọi người hay không, cũng không biết giọng nói của mình có thể truyền đến tai những người khác hay không…

Nhưng ít ra… Hắn cũng hi vọng.

Sau khi lặng lẽ chờ đợi một lát, Lâm Ân hít sâu một hơi, bật ra một nụ cười khổ, rồi lắc lắc đầu.

Hắn biết, có lẽ hắn đã quá mức đề cao bản thân rồi.

Mỗi một Dạ Y đều có nhiệm vụ của chính mình, mỗi người đều có cuộc sống và công tác riêng biệt.

Có lẽ chỉ trong nháy mắt thôi, đoạn văn dài hắn vừa phát lên sẽ bị bao phủ bởi hàng đống những mẩu tin khác, rồi nhẹ nhàng trôi đi giữa dòng…

Nhưng ít ra, hắn thực sự hy vọng sẽ có người đáp lại, dù chỉ một người thôi cũng được...

"Đi trả lại cuốn sách trước vậy."

Hắn quay đầu, nhìn thoáng qua tòa thành Hắc Dạ bên trong Thị Giới này một cái cuối cùng trước khi thân thể chậm rãi trở nên ảm đạm. Nhưng hắn lại không chú ý tới… ngay tại khoảnh khắc hắn rời khỏi Thị Giới kia, đột nhiên kênh cá nhân của hắn thoáng chớp động một cái.

Giống như phía trên bầu trời đêm hắc ám trước mắt, đột nhiên lóe lên một tia sáng không thể tìm ra ngọn nguồn.

Sau đó, là người thứ hai…

Người thứ ba…

Người thứ tư...

Mãi cho đến kia những điểm sáng ấy không ngừng bùng lên, làm cho cả kênh cá nhân của hắn sáng rực như ban ngày.

...

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, Miêu Miêu có chút mơ màng mở mắt ra trên chiếc ghế dựa êm ái.

Lúc này đã là sáng sớm ngày thứ hai, nhưng ở bên trong thành Hắc Dạ, ở bên trong thế giới hắc ám này, ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh hắc ám tĩnh lặng, như đêm đen vĩnh hằng.

Bởi vì nơi đây vốn là địa ngục, là không có ban ngày.

Không có mặt trời, không có ánh trăng, không có những vì sao lấp lánh.

Quang mang của chúng không thể xuyên thấu tầng mây dày đặc ngoài kia, không thể rơi xuống mảnh đại địa bị nguyền rủa này.

Chương 555: Bác Sĩ Ca Ca Thân Ái!

Miêu Miêu kinh ngạc ngồi dậy, nhìn chiếc chăn lông trên người, cũng nhìn xuống bộ móng vuốt của mình.

"Quả nhiên đó là một giấc mộng meo..."

Cô ấy vẫn giữ nguyên hình dáng của trước kia.

Cô ấy không phải là con mèo nhỏ trong ký ức của thật lâu lúc trước, ký ức gần như đã bị chính bản thân cô quên lãng đi rồi.

Giống như hết thảy những chuyện vừa phát sinh vào tối hôm qua kia đều không phải sự thật…

Cô ấy có chút ngây ngô đứng lên, trống rỗng mà ngẩng đầu nhìn gian đại sảnh quen thuộc của bệnh viện.

Nhưng lần này, Miêu Miêu không hề quên đi những chuyện đã từng xảy ra lúc trước. Những ký ức máu chảy đầm đìa kia vẫn ghi khắc rõ ràng trong tâm trí của cô.

"Mẹ đâu rồi..." Cô ấy nỉ non một tiếng, rồi vòng tay ôm lấy người mình, tựa như mẹ vừa mới ôm cô ấy… nhưng bóng người dịu dàng vừa xuất hiện giữa quầng sáng màu trắng tối hôm qua kia, đã tan biến đi rồi.

Đó là ảo giác ư?

Nhưng rõ ràng là cô ấy có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người mẹ mình mà?

"Bác sĩ ca ca đâu rồi..." Miêu Miêu cúi đầu, dùng sức mà nắm chặt móng vuốt.

Bác sĩ ca ca cũng tan biến rồi sao?

Lại chỉ còn lại một mình Miêu Miêu thôi hả?

Chẳng lẽ tất cả những chuyện vừa rồi đều là giả?

Nhưng rõ ràng bác sĩ ca ca từng nói, hắn sẽ tiếp nhận lời ủy thác của Miêu Miêu, hắn sẽ cùng Miêu Miêu đi tìm mẹ.

Chẳng lẽ những lời nói ấy cũng là mộng sao?

Nhưng mà...

Không sao cả...

Cô ấy dùng sức vươn móng vuốt tới, cố gắng xoa xoa khóe mắt ướt át của mình, rồi cẩn thận ngồi xuống đất, nhẹ nhàng nhặt từng bức ảnh chụp dưới kia lên.

Cô ấy nhìn chúng đã khôi phục trở lại, thành những tấm ảnh gia đình hạnh phúc ngày xưa kia, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Hồi lâu sau đó, Miêu Miêu cúi đầu, cô ấy ôm chặt những tấm ảnh chụp kia giống như đang nâng niu những món bảo vật mà mình trân quý nhất, rồi cẩn thận bỏ chúng vào bên trong một cái bì thư.

Còn có cá khô nhỏ của Miêu Miêu, bạc hà của Miêu Miêu, búp bê của Miêu Miêu nữa… cô ấy cẩn thận bỏ tất cả những di vật mà mẹ đã để lại cho mình vào chiếc túi xác, đeo nó lên người, dùng sức mà đội chiếc mũ xuống.

Làm xong những chuyện này, Miêu Miêu quay đầu, hướng đôi mắt mịt mù đầy sương của mình tới, chăm chú nhìn vào quầy lễ tân và dãy hành lang thật dài trước mắt.

Cô ấy vẫn đang chờ đợi và ước mong, không biết mẹ có đột nhiên mở cửa ra, đi tới rồi nở nụ cười với cô ấy hay không?

Hoặc là vị đại ca ca kia có thể đi tới, vươn tay xoa xoa đầu rồi giữ cô ấy ở lại hay không?

Nhưng không có.

Xung quanh đều là một mảnh tối tăm u ám, im lặng không có một tiếng người.

"Chắc bác sĩ ca ca cũng trở về nghỉ ngơi rồi..." Cô ấy thấp giọng nói, sau đó lại dùng lực mà lắc đầu, nhanh chóng ném đi vài giọt trong suốt trên khóe mắt, cố gắng ép mình phải nở một nụ cười cởi mở.

Không thể tiếp tục đắm mình trong đau khổ nữa.

Miêu Miêu cũng phải học người ta trở nên kiên cường thôi.

Bởi vì Miêu Miêu đã sớm không còn là một đứa nhỏ nữa.

Miêu Miêu cũng là một chú mèo lớn sống qua mấy thế kỷ rồi mà.

Đâu còn cần người khác an ủi nữa?

Miêu Miêu cũng nên học được cách tự dựa vào bản thân mình mà đi tìm mẹ thôi.

Cô ấy dùng sức bò lên ghế dựa, cầm chiếc bút lông chim trên bàn, ghé sát xuống, xiêu xiêu vẹo vẹo viết một lá thư.

【 Bác sĩ ca ca thân ái. 】

【 Miêu Miêu tỉnh lại rồi, nhưng không tìm được bác sĩ ca ca, cũng không biết anh đang ở nơi nào, cho nên rất tiếc vì không trực tiếp gặp mặt được để nói với anh một lời cảm tạ. 】

【 Nhưng Miêu Miêu vẫn muốn cảm ơn anh, anh đã giúp Miêu Miêu nhớ lại chuyện cực kỳ quan trọng mà Miêu Miêu đã quên đi mất. Miêu Miêu cũng quyết định rồi, Miêu Miêu phải đi về nơi đó, tiếp tục chờ mẹ, nhưng xin anh đừng lo lắng, về sau Miêu Miêu sẽ liên tục viết thư gửi cho anh. Nếu mẹ trở về đón Miêu Miêu, Miêu Miêu sẽ dẫn mẹ đi gặp anh. 】

【 cho nên Miêu Miêu phải đi, xin hãy tha thứ vì Miêu Miêu rời đi mà không từ biệt. Lời cuối cùng, Miêu Miêu muốn nói rằng, ca ca là một người rất tốt, nhưng về sau, ca ca đừng nên lấy cá mặn tới dụ dỗ Miêu Miêu. 】

【 Thứ Miêu Miêu không thích ăn nhất chính là cá mặn ～】

Viết xong, cô ấy lại theo thói quen vươn tay tới, lưu lại tển trang giấy một dấu hoa mai, rồi nở nụ cười mà hai mắt đẫm lệ, cõng cái túi xách lên lưng, nhảy xuống ghế dựa, nhẹ nhàng xoay mở cửa phòng, và cúi đầu, lầm lũi đi từng bước rời khỏi cánh cửa của bệnh viện dưới một mảnh hắc ám dày đặc bên ngoài.

Xung quanh là một mảnh yên tĩnh và hắc ám, không có một tiếng người, ngay cả những người đi ngang qua mà lúc trước, cô ấy vẫn nhìn thấy trên con đường này, cũng trở nên quạnh quẽ đến lạ.

Gần như xung quanh là một mảnh trống rỗng, chỉ có duy nhất một chú mèo cô đơn.

Kỳ thật trước kia, Miêu Miêu cũng lưu lạc rất lâu rồi.

Là trước khi gặp được người một nhà của mẹ, Miêu Miêu vốn là một chú mèo lang thang.

Có lẽ vận mệnh vốn sắp đặp như thế, có lẽ Miêu Miêu đã được định sẵn từ trước rồi, loay hoay đi một vòng, cuối cùng vẫn là một chú mèo hoang.

Nhưng... Vì sao Miêu Miêu lại cảm nhận được cõi lòng chua xót chứ? Vì sao trong lòng không hề muốn tiếp tục sống kiếp lang thang?

Cô ấy cúi đầu, bước chân càng ngày càng chậm.

Dường như trong chuyến hành trình lẻ loi bên trong hắc ám của chú mèo cô độc ấy, người ta có thể mơ hồ trông thấy rất nhiều những giọt nước trong suốt, không ngừng rơi xuống mặt đất kia.

Miêu Miêu cũng không biết vì sao mình lại khóc, có lẽ... Có lẽ cát bụi bay vào mắt rồi?

Dù cô ấy đã cố gắng ép mình không được suy nghĩ nữa, nhưng lại không thể ngăn cản được chính mình cứ nhớ đến những lời vị bác sĩ ca ca kia nói vào ngày hôm qua:

"Vô luận như thế nào, cô cũng phải sống sót, đừng để thứ hi vọng do mẹ cô khó khăn lắm mới ban tặng được cho cô đều bị lãng phí đi. Dù nơi này là thế giới hắc ám, tôi dám chắc rằng cô vẫn có thể tìm được một nhóm người thiện lương nguyện ý yêu thương cô."

"Đương nhiên là thật, bởi vì nơi này chính là quần tinh dưới thành Hắc Dạ, còn những Dạ Y nguyện ý trợ giúp cô đang trải rộng khắp cả thế giới hắc ám đó!"

"Nếu khó chịu, cứ khóc ra đi. Ở nơi này, sẽ không có ai gây thương tổn tới cô nữa, nếu những kẻ kia dám đến, anh đây sẽ giết tất cả bọn họ!"

Rốt cuộc, Miêu Miêu đã ngừng lại, rồi không thể kiềm nén nổi nữa, cô ấy ngồi xổm xuống đất, che mặt khóc òa lên.

Chương 556: Miêu Miêu Nguyện Ý!!!

Cô ấy thật sự rất muốn, rất muốn hung hăng mà mắng cho mình một trận, cũng như hung hăng giáng cho chính mình một cái bạt tai.

Vì sao ngươi không thể học được cách kiên cường chứ?

Ngươi khóc cái gì đây?

Ngươi không còn là con mèo nhỏ của trước kia nữa, hiện giờ ngươi đã sớm trở thành một con quái vật làm cho người ta sợ hãi dưới địa ngục rồi, ngươi nên học được cách tự mình đi giải quyết tất cả mọi chuyện.

Ngươi nên... nên...

Cô ấy dùng sức mà đè nén tiếng khóc của mình xuống, cũng đè nén nước mắt của mình lại.

Cô ấy cuộn mình, ôm đầu ngồi ở chỗ kia, cố gắng giảm âm thanh trong miệng mình xuống thấp nhất có thể, lại cố gắng áp bức những xúc cảm vừa dâng lên trong lòng, cứ vậy mà lặng lẽ gặm nhấm tâm tình của bản thân trong bóng tối mênh mông vô bờ bến.

Nhưng Miêu Miêu lại không có chú ý tới… ngay lúc này, ở phía sau lưng cô ấy, bên trong mảnh hắc ám mơ hồ kia, từng ngọn đèn dầu lần lượt sáng lên giống như những ngôi sao vừa được thắp trên bầu trời thăm thẳm.

Dường như bên dưới những ngọn đèn thấp thoáng ấy, có bóng

của một người, mơ hồ không rõ, nhưng lại có cảm giác đối phương đang ở gần trong gang tấc.

Mãi cho đến khi Miêu Miêu nghe được giọng nói quen thuộc, mang theo một chút bông đùa truyền đến từ phía sau: "Ai! Miêu Miêu! Con mèo rúc trong góc khóc nhè thì không phải là con mèo ngoan đâu nhé!"

Miêu Miêu vốn đang khóc nức nở, lập tức giật mình, rồi chậm rãi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt đầy những giọt lệ ẩm ướt và vẻ mờ mịt bất ngờ: "Ai..."

Cô ấy kinh ngạc quay đầu nhìn qua.

Trong nháy mắt ấy, một cơn gió nhẹ thổi tới.

Miêu Miêu nhìn thấy một thiếu niên đang cầm chiếc mặt nạ mỏ chim trong tay, lặng lẽ đứng trên con đường hắc ám lộng gió kia.

Miêu Miêu cũng nhìn thấy phía sau lưng hắn, là một nhóm Dạ Y đeo mặt nạ mỏ chim kia xếp thành một hàng dài, liếc mắt cũng không thể nhìn thấy cuối.

Là hàng trăm hàng ngàn, là hàng ngàn hàng vạn Dạ Y. Bọn họ cầm một ngọn đèn dầu trên tay, những điểm sáng liên miên bất tận đó đã gần như chiếu sáng cả con đường hắc ám trước mắt cô.

Lâm Ân mỉm cười, hắn vươn tay về phía cô ấy, rồi giơ ngón tay cái lên, hô lớn: "Miêu Miêu! Em đã quên những lời đại ca ca vừa nói với em đêm qua rồi sao? Nơi này chính là thành Hắc Dạ! Và những Dạ Y nguyện ý trợ giúp em còn trải rộng khắp cả thế giới hắc ám này nha!"

Âm thanh hào sảng ấy không ngừng vang lên, hết lần này đến lần khác cứ một mực quanh quẩn trên con đường, cũng hết lần này đến lần khác cứ một mực quanh quẩn bên tai Miêu Miêu.

Cũng chính tại khoảnh khắc này, toàn bộ những Dạ Y đang đứng trên con đường trước mắt, đều tháo chiếc mặt nạ mỏ chim trên đầu mình xuống, để lộ ra nụ cười ấm áp với Miêu Miêu, sau đó, ai nấy đều… giơ ngón tay cái lên với cô.

Những người này rất khác nhau, họ đến từ những chủng tộc khác biệt, đến từ những thế giới khác biệt, bọn họ có gương mặt khác biệt, có màu da và những đặc điểm khác biệt, nhưng bọn họ lại có điểm giống nhau duy nhất…

Tất cả đều là Dạ Y đến từ thành Hắc Dạ.

Cơn gió vù vù thổi, cuốn bay vành nón của Miêu Miêu.

Miêu Miêu kinh ngạc đưa mắt nhìn một màn nọ, nhìn từng gương mặt hiền hòa hiện ra bên dưới ánh sáng đến từ những ngọn đèn dầu liên miên không dứt kia.

Tại khoảnh khắc ấy, trong lòng cô bé vô cùng kích động, nước mắt cũng đột phá vòng kiểm soát, ào ào tuôn rơi.

Miêu Miêu run rẩy, ngồi yên tại chỗ, cố gắng ngăn không cho mình bật ra một tiếng nức nở, hàng lông mày chợt rủ xuống, nước mũi và nước mắt không thể ngăn cản được, cứ một mực tuôn rơi.

Bác sĩ ca ca...

Và mọi người...

Mọi người...

"Miêu Miêu!" Lâm Ân hướng về phía cô ấy, hô lớn một hơi: "Em còn nhớ về lời ủy thác mà ngày hôm qua ca ca từng nói với em không? Tất cả mọi người đã biết chuyện rồi! Cho nên Miêu Miêu à, em hãy nói cho mọi người biết đi, em có nguyện ý gửi gắm hy vọng của mình cho mọi người hay không?"

Miêu Miêu lại dùng sức ngăn không cho mình tiếp tục rơi lệ nữa, nhưng những cảm xúc đang rối ren trong lòng thực sự không thể áp chế được.

"Em... Miêu Miêu... Miêu Miêu..."

Lâm Ân đặt hai tay lên miệng hô lớn: "Em có nguyện ý hay không? Miêu Miêu!"

Rốt cuộc, Miêu Miêu cũng dùng sức nhắm chặt hai mắt lại, vừa bật khóc lớn vừa dồn hết xúc cảm trong lòng, hô lên câu nói đối với tất cả những Dạ Y thiện lương kia, đối với toàn bộ những ngọn đèn dầu đang chiếu sáng cả con đường này: "Miêu Miêu... Miêu Miêu nguyện ý!"

"Miêu Miêu xin nhờ mọi người, xin nhờ mọi người hãy tiếp nhận ủy thác của Miêu Miêu đi! Xin nhờ mọi người hãy trợ giúp Miêu Miêu tìm được mẹ và người nhà, Miêu Miêu..."

"Miêu Miêu nguyện ý!"

Lời nói mang theo tiếng khóc nức nở, gần như cô bé đã dồn hết sức để bật ra câu nói ấy rồi, khiến cho âm thanh khàn khàn chứa đầy tình cảm nọ trực tiếp vang lên khắp cả con đường.

Trên mặt Lâm Ân cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

Ngay một giây tiếp theo, toàn bộ những Dạ Y đang có mặt tại đây cũng đồng thanh đáp lại lời ủy thác của Miêu Miêu bằng giọng nói đầy thiện ý.

"Chúng ta tiếp nhận ủy thác của cô!"

"Chúng ta tiếp nhận ủy thác của cô!"

Những âm thanh dồn dập nối liền không dứt ấy, gần như đã hội tụ thành một cơn sóng cuốn bay hết hắc ám trên con đường

kia.

Phía trên tòa tháp cao xa xa, Bạch Dạ với mái tóc màu xám tro, cũng mỉm cười nhìn xuống những ngọn đèn dầu phủ kín bên dưới, nghe âm thanh đầy kiên định của nhóm Dạ Y kia truyền đến nơi này. Ông ấy cũng vui mừng vươn tay lên, bỏ chiếc mũ phớt cao trên đầu mình xuống, trầm ấm nói: "Tôi cũng tiếp nhận ủy thác của cô."

...

Bên trong đại sảnh hắc ám dưới lòng đất sâu thẳm, thông qua hình ảnh được truyền trở lại, Thiên Sứ Treo Ngược Mình có chút dở khóc dở cười nhìn dải sáng dài hiện lên trên con đường trước mặt.

"Người kia thật là..."

Phải biết rằng, từ sau khi Lâm Ân đưa thông tin lên kênh khu vực kể về câu chuyện thật dài của chú mèo nhỏ nọ, bà đã một mực theo dõi những diễn biến tiếp theo của hắn rồi.

Hắn đã dùng cả một buổi tối, để đi tới từng ngôi nhà, gõ cửa phòng của từng vị Dạ Y trong thành Hắc Dạ, chỉ hi vọng có thể xin bọn họ một chút thời gian, mời bọn họ đi một chuyến đến con đường này vào buổi sáng hôm sau.

Hắn đến từng nhà một mực cúi đầu khom lưng cầu khẩn bọn họ, lại đến từng nhà một mang theo lòng cảm ơn chân thành nhất đối với vị chủ nhân bên trong.

Mà mục đích của hắn lại rất đơn giản, hắn muốn một lần nữa nhen nhóm lên tia hy vọng trong lòng con mèo nhỏ mà bản thân chỉ mới gặp mặt duy nhất một lần.

Chương 557: Như Vậy Là Đủ Rồi, Chẳng Lẽ Còn Cần Lý Do Khác Sao?

Đúng vậy, vì chuyện đó hắn đã chạy tới đi khắp nơi, đã bước đến rất nhiều ngôi nhà, đã dùng cả một buổi tối để trình bày và cầu khẩn.

Chính vì con mèo kia, và hành trình đó, mà tại khoảnh khắc này, bọn họ đã tổ chức nên một lần tụ tập ở bên ngoài lớn nhất trong vòng mấy trăm năm qua tại thành Hắc Dạ, ngoại trừ những lần do chính bà ấy đứng ra kêu gọi.

Đúng vậy.

Đúng như những gì hắn nói.

Có lẽ bọn họ làm điều này sẽ không nhận được bất cứ báo đáp gì đâu.

Cũng có lẽ cuộc tìm kiếm ấy sẽ không mang lại bất cứ kết quả gì.

Nhưng ít ra… đây cũng là một loại cứu chuộc.

"Hiện giờ hắn là các ngươi đã chấp nhận rồi?" Khóe miệng Thiên Sứ Treo Ngược Mình khẽ nhếch lên, bà đưa mắt nhìn nhóm cửu tự nguyên huân phía đối diện, nhóm người

"Hắn không có bất cứ liên quan gì đến Dịch Y. Chẳng những trong tay hắn đang nắm giữ loại năng lực có thể áp chế nguyền rủa trong cơ thể ta, đồng thời trong lòng hắn, cũng có một trái

thiện tâm không thua kém gì mỗi người đang có mặt ở nơi này, mà đây mới là điều hiếm có nhất."

Trong nhóm cửu tự nguyên huân, ngoại trừ Ngả Văn tước sĩ như một con U Hồn vẫn luôn mỉm cười, toàn bộ những người khác đều rơi vào im lặng.

Đúng vậy.

Từ sau lần chủ mẫu dùng nghi thức long trọng nhất cử hành lễ trao tặng chức nghiệp cho Lâm Ân, rất nhiều những bát tự và cửu tự nguyên huân đều có chút phê bình kín đáo đối với chuyện này.

Mà Thiên Sứ Treo Ngược Mình cũng nhìn ra một chút hoài nghi và suy đoán trong lòng bọn họ. Bởi vậy bà đã nhân cơ hội này, dùng người thật việc thật để tự mình cho bọn họ thấy thái độ của bản thân.

Bà muốn bọn họ hiểu được rằng điều mình coi trọng ở hắn, không chỉ là năng lực áp chế nguyền rủa kia, mà quan trọng hơn, trong lòng hắn cũng có lý niệm cao thượng, muốn cứu chuộc cho những sinh vật đang tồn tại bên trong thế giới hắc ám này.

Đương nhiên, chuyện đó và điểm mấu chốt về đạo đức linh hoạt vốn không hề xung đột với nhau.

"Vâng! Xin chủ mẫu minh giám." Tới đây, nhóm cửu tự nguyên huân đều cúi đầu xuống, một tay đấm ngực, không cần phải nhiều lời thêm nữa.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình gật đầu, mảnh thánh quang một mực quanh quẩn trên người bà vẫn luôn mang đến cho người khác một loại mỹ cảm tàn khốc mà mãnh liệt.

"Được rồi, các ngươi đi xuống trước đi, các ngươi cũng nên lưu ý hơn đến những tin tức đã để lộ ra bên trong mấy tấm ảnh chụp ấy. Đám Dịch Y kia, người có thể chết nhưng tà tâm bất tử.

Thêm nữa, các ngươi cũng phải cảnh giác với mối quan hệ hợp tác giữa bọn họ và huyết nhục chi phối giả kia."

"Vâng thưa chủ mẫu!"

Hai mắt những cửu tự nguyên huân kia hơi lóe sáng một chút, cả nhóm lập tức lùi lại, nhưng Ngả Văn tước sĩ toàn thân tản ra lục quang vẫm mỉm cười mà bay lơ lửng ở nơi này, không có rời đi.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình quay đầu, bên trong con ngươi phản chiếu hình ảnh của gã, nhàn nhạt hỏi: "Ngả Văn, ngươi còn chuyện gì sao?"

Ngả Văn tước sĩ chậm rãi hạ xuống, thân hình bán trong suốt quỳ một gối, ngẩng đầu nói: "Là một chút phát hiện về Lương Y tiên sinh...

Trên con đường bên dưới.

Lâm Ân vừa cười ha hả vừa dùng một tay ôm lấy Miêu Miêu, sau đó lại vươn tay dùng sức mà xoa xoa chiếc nón trên đầu cô ấy, còn dịu dàng dùng khăn tay lau sạch nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt cô bé kia, nói: "Được rồi, đừng đau buồn nữa, cũng đừng học theo mấy đứa nhỏ bỏ nhà ra đi nhé. Nếu em đã ở bên trong thành Hắc Dạ này lâu như vậy rồi, thì nơi này chính là nhà mới của em, đã biết chưa nào?"

Miêu Miêu cúi đầu, dùng sức mà khụt khịt mũi, nước mắt lưng tròng: “Ừm, biết."

Mà ở phía sau bọn họ là một xe đẩy lớn, chất đầy những món quà lớn lớn nhỏ nhỏ.

Không chỉ có cá khô, còn có gan cá lớn, đầu cá, các loại đồ chơi cho mèo, mà đều không ngoại lệ, tất cả những thứ này đều là nhóm Dạ Y bên trong thành Hắc Dạ đưa tới.

Từ sau khi bọn họ biết những gì Miêu Miêu từng trải qua, mỗi một Dạ Y đều hoặc ít hoặc nhiều muốn cung cấp một chút lực lượng mỏng manh tới xoa dịu cô bé.

"Yên tâm được rồi, hiện giờ phần lớn Dạ Y trong thành đều đã tiếp nhận ủy thác của Miêu Miêu, nếu bọn họ tìm được một chút tin tức nào đó về mẹ của em, khẳng định là em sẽ nhận được tin tức đầu tiên."

Miêu Miêu ngẩng đầu lên, đôi mắt đã biến thành một mảnh sương mù mông lung, hốc mắt đỏ bừng, cô bé nhìn Lâm Ân thấp giọng nói: "Cám ơn anh, bác sĩ ca ca, nhưng vì sao anh lại đối xử tốt với Miêu Miêu như vậy meo ô."

"Rõ ràng… Rõ ràng chúng ta mới quen biết nhau chưa đến một ngày mà?"

Cô ấy đã biết cả rồi.

Ở thời điểm nói chuyện với nhóm Dạ Y kia, cô ấy đã hiểu, cả một buổi tối hôm qua, bác sĩ ca ca đã đi khắp các ngõ ngách thành Hắc Dạ, đã chạy tới từng nhà bọn họ kêu gọi những người này.

Cũng vì hắn không ngừng cố gắng, tới cuối cùng mới hoàn thành được cảnh tượng ngoạn mục vào buổi sáng hôm nay.

Hắn thực sự… thực sự dốc toàn lực đi trợ giúp cô ấy, chỉ để làm đúng những lời hắn từng nói ngày hôm qua, trong khi bản thân không cần bất cứ báo đáp gì cả.

Ngoại trừ mẹ, hắn là người duy nhất đối xử tốt với Miêu Miêu như vậy.

Lâm Ân mỉm cười, lại vươn tay tới xoa xoa đầu cô bé, nói: "Em đang nghĩ cái gì vậy? Anh là bác sĩ của em, em là bệnh nhân của anh, như vậy là đủ rồi, chẳng lẽ còn cần lý do khác sao?"

Miêu Miêu kinh ngạc nhìn nụ cười tươi trên mặt hắn. Cô bé há miệng thở dốc, như đang muốn nói một điều gì đó, nhưng lời đã tới bên miệng rồi, lại chẳng thể nói ra.

Chỉ là trong lòng cảm thấy, nụ cười trên mặt hắn thật là dễ nhìn.

"Cho anh này." Miêu Miêu vươn tay, lấy ra một trong hai con cá khô nhỏ đang đặt bên trong túi xách: "Đây là cá khô nhỏ của Miêu Miêu, chia cho ca ca một nửa."

Lâm Ân ngẩn người, nhưng rất nhanh, hắn lại nở nụ cười đầy sảng khoái.

Hắn thực sự không muốn nhận món quà này, vì nó chính là bảo vật do mẹ để lại cho Miêu Miêu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô bé, tới cuối cùng, hắn vẫn vươn tay tới, nghiêng đầu hỏi: "Có thể ăn nó không?"

Miêu Miêu lắc lắc đầu, lập tức giơ một móng vuốt lên, nghiêm túc nói: "Không thể ăn được, ăn vào sẽ đau bụng đó, nhưng có thể ngẫu nhiên ngửi ngửi một chút meo ô."

Chương 558: Tác Dụng Của Dược Tề Miêu Nương!

"Vậy em cho anh thứ này để làm gì?"

"Em chỉ cảm thấy mình muốn cho thôi meo ô."

"Được rồi."

"Còn một việc nữa, bác sĩ ca ca, Miêu Miêu muốn nhờ anh."

"Là chuyện gì?"

Miêu Miêu lập tức chuyển ánh mắt nhìn qua một bên, tựa như có chút thẹn thùng, thấp giọng nói: "Miêu Miêu. Miêu Miêu không muốn hình dạng hiện tại. Miêu Miêu muốn… muốn biến thành hình dạng khác meo ô."

Nói đến đây, móng vuốt của cô ấy túm chặt lấy phần áo trên vai Lâm Ân, rồi cúi đầu, tựa như có chút khẩn trương, lại tựa như có chút thẹn thùng.

Lâm Ân nghe vậy, lập tức cười nói: "Em biến trở về hình dạng con mèo trước kia sao? Rất đơn giản, chỉ cần một ca phẫu thuật nho nhỏ là được thôi."

Nhưng Miêu Miêu lại dùng sức mà lắc đầu, nói: "Không phải meo ô."

Lâm Ân có chút sửng sốt nhìn qua.

Lúc này, trên mặt Miêu Miêu lại lộ ra một chút đỏ ửng, cô ấy có chút thẹn thùng xoay đầu qua chỗ khác, rồi ngập ngừng nói:

"Miêu Miêu muốn biến thành… biến thành một con … người, giống mẹ và bác sĩ ca ca."

Nói xong, dường như cảm thấy yêu cầu này của mình quá mức hà khắc, cô ấy lại nhanh chóng lắc lư móng vuốt, có chút bối rối nói: "Đương nhiên, nếu loại chuyện này quá mức khó khăn, thì cứ coi như Miêu Miêu chỉ tùy tiện nói một câu vớ vẩn thôi, bác sĩ không cần phải để ý đến nó."

Lâm Ân không vội nói gì, hắn đang trầm ngâm suy tư.

Kỳ thật ngay từ ngày hôm qua, hắn đã bắt đầu cân nhắc đến vấn đề trợ giúp Miêu Miêu đổi một bộ túi da khác rồi.

Bởi vì đối với Miêu Miêu, hình dạng hiện tại vốn không phải là hình dạng vốn có của cô ấy, mà bộ túi da hiện giờ lại tượng trưng cho đoạn ký ức đầy thống khổ trước kia.

Nếu cô ấy muốn giải phẫu để quay trở về hình dạng con mèo như trước, hắn là vấn đề cũng không lớn, dù sao mèo hay chó cũng là động vật loại nhỏ. Nhưng biến thành người … lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Lâm Ân suy nghĩ một lát, rồi vô cùng nghiêm túc quay lại hỏi: "Miêu Miêu, em đã nghĩ kỹ chưa?"

Miêu Miêu trừng lớn hai mắt, gật đầu nói: "Meo ô ~ "

Không thể nào.

Chẳng lẽ… bác sĩ ca ca thật sự có phương pháp gì ư?

"Là… phải phẫu thuật sao meo?"

"Không."

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Nói không chừng, chúng ta còn có một phương pháp khéo léo khác nữa."

【 dược tề miêu nương phối phương】

【 phẩm chất 】: Đặc thù

【 tài liệu yêu cầu 】: Thái Dương Hoa x1, Tử Vong Thảo x1, dịch tiết của con mèo x2, tổ chức sinh vật cấp căn nguyên x1, vân vân…

【 giới thiệu 】: đây là một loại dược tề đặc thù kỳ quái, tới hiện giờ cũng không thể kiểm chứng được, rốt cuộc là tên khốn lập dị nào đã phát minh ra nó, nhưng không cần phải nghi ngờ, sinh vật uống xong loại dược tề này, đều có xác suất thật lớn sẽ biến thành miêu nương, nếu để một con mèo uống xong, sẽ trăm phần trăm có thể biến thành miêu nương, nhưng đương nhiên, loại người cho sinh vật khác sử dụng loại dược tề này đều không phải kẻ tốt lành gì.

Bên trong đại sảnh, Lâm Ân có chút suy tư nhìn phần giới thiệu và tài liệu của dược tề do mình sao chép xuống kia. Mà ở phía đối diện hắn, Miêu Miêu đang phe phẩy cái đuôi, tò mò nhìn qua.

Lâm Ân liếc mắt một cái, lập tức bắt gặp đôi mắt thuần khiết của Miêu Miêu.

Một thứ cảm giác tội ác khó có thể nói rõ thành lời lập tức xuất hiện trong lòng hắn.

Không được.

Không thể được.

Làm như vậy có phải hơi bị thiếu đạo đức hay không?

Tuy … Miêu Miêu có đưa ra yêu cầu biến thành nhân loại với hắn, nhưng cô ấy không có nói rằng mình muốn biến thành miêu nương nha.

Nếu hắn cứ tự chủ trương như vậy, có khác nào … chính hắn cũng có chút dụng tâm kín đáo hay không?

Tê —— Đây đúng là một vấn đề vô cùng khó để lựa chọn nha!

Lâm Ân ôm suy tư trong lòng, lập tức đi qua đi lại.

Miêu Miêu tò mò nhìn hắn, lại ngây thơ hỏi: "Bác sĩ ca ca, anh có biện pháp hay không meo ô? Anh đã đi qua đi lại như vậy rất lâu rồi đó meo ô!"

Nghe được câu này, Lâm Ân mới chịu dừng chân lại, trên mặt đầy rẫy suy tư, nói: "Có thì đúng là có, hơn nữa dùng biện pháp này của anh thì không cần phải mổ. Nó lại rất đơn giản, em chỉ cần uống xong một bình dược tề là sẽ biến thành hình người."

Miêu Miêu lập tức mở to mắt, hỏi: "Thế thì tốt quá rồi? Anh còn đắn đo gì nữa meo ô?"

Lâm Ân ngồi xuống, nhíu mày trầm tư nói: "Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, loại dược tề kia không phải thứ đứng đắn. Hình người do nó biến thành cũng không phải một con người nghiêm chỉnh."

Miêu Miêu mở to mắt hỏi: "Không nghiêm chỉnh tới cỡ nào?"

Ây cha! Câu hỏi này lập tức làm khó hắn rồi.

Lâm Ân thực sự không biết nên trả lời ra sao nữa.

Nhìn thấy bác sĩ ca ca cứ một mực im lặng không nói lời nào, Miêu Miêu lại ném ánh mắt tò mò của mình về phía tờ phối phương dược tề trên tay Lâm Ân.

Cô ấy vươn móng vuốt ra, cầm lấy nó, trực tiếp vùi mặt mình vào tờ phối phương nọ, cẩn thận đọc.

Vài phút sau, Miêu Miêu tò mò ngẩng đầu lên hỏi: "Miêu nương ư? Có phải miêu nương là một cô bé vừa có đặc điểm của

con mèo, vừa có hình dáng của nhân loại hay không meo ô?"

Lâm Ân khụ khụ hai tiếng nói: "Hình như là vậy."

Miêu Miêu có chút ảm đạm xoay đầu qua, cái miệng nhỏ cắn móng vuốt, khó xử nói: "Bác sĩ ca ca. Không thích cô bé có đặc điểm của con mèo ư meo ô?"

Lâm Ân run rẩy nói: "Chuyện này… biết nói như thế nào đây. Cũng không thể nói là không thích, chỉ có thể nói là..."

Ngẫu nhiên sẽ thích.

Nhưng chính vì ngẫu nhiên sẽ thích, cho nên càng không thể tùy tùy tiện tiện để cho người khác sử dụng loại dược tề kỳ quái này được.

Bởi vì hắn còn chưa thử nghiệm loại dược tề này đâu. Nếu nó lại xuất hiện một chút tác dụng phụ kỳ quái nào đó, chẳng phải khả năng phát sinh những chuyện ngoài ý muốn sẽ cực kỳ cao ư?

Miêu Miêu nháy mắt, nhìn vẻ mặt khó xử của Lâm Ân.

Nếu không phải là không thích, thì khẳng định là thích rồi meo ô!

Nếu thích thì ca ca còn do dự cái gì chứ meo ô?

Chẳng lẽ biến Miêu Miêu thành dáng vẻ ca ca thích, không phải một chuyện đáng để vui mừng hay sao?

Đúng vậy! Đúng vậy!

Nhất định phải biến thành nhân loại meo ô. Còn phải là hình dạng một cô bé nhân loại khiến cho ca ca đặc biệt yêu thích nữa meo ô!

Bởi vì mẹ từng nói, nếu đã thích một người, thì nhất định phải

cố gắng mà biến thành hình dạng hắn thích!

Quyết định! Quyết định rồi meo ô!

Chương 559: Túi Hồng Trà...

"Em muốn uống! Miêu Miêu muốn uống loại dược tề kỳ quái này meo ô!" Cô ấy (≧? ≦) bắt đầu rung rung lỗ tai meo ô làm nũng.

Lâm Ân: "..."

Nửa giờ sau, bên trong phòng luyện dược của bệnh viện, Lâm Ân đeo khẩu trang, nghiêm túc nâng chiếc kính một mắt lên, cầm chiếc muôi trên tay, dùng sức khuấy thứ nước thuốc trong nồi.

Hắn cũng không biết vì sao, cũng không biết ma xui quỷ khiến thế nào, hắn lại nhận lời Miêu Miêu mất rồi.

Đương nhiên, đây hoàn toàn là vì Miêu Miêu mãnh liệt yêu cầu.

Bởi vì là một bác sĩ đứng đắn, nghiêm túc và thành thật, Lâm Ân hắn tuyệt đối sẽ không luyện chế loại dược tề kỳ kỳ quái quái này vì một loại ý tưởng quái đản nào đó trong tiềm thức.

"Ngửi rất thơm nha meo ô!"

Miêu Miêu đang ngồi xổm bên cạnh nồi dược tề, trong mắt có chút kinh ngạc và tò mò. Cô bé lập tức nâng cái mũi lên, ngửi mùi hương kỳ quái mà ngòn ngọt của loại dược tề màu hồng nhạt kia, cái đuôi không ngừng đu đưa đu đưa.

Lâm Ân liếc mắt nhìn tờ phối phương bên cạnh một cái, sau đó bỏ mấy thứ dược liệu vào trong. Thái Dương Hoa và Tử Vong Thảo khá thông dụng, có thể dễ dàng tìm được ở khu chợ bên trong thành Hắc Dạ.

Đương nhiên, hai loại nguyên liệu quan trọng nhất trong phối

phương này cũng không thể thiếu được.

Loại đầu tiên, đương nhiên là tổ chức sinh vật cấp căn nguyên.

Lâm Ân nheo mắt, hắn lập tức móc một cái túi vải được buộc vô cùng chặt chẽ từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài, sau đó có chút cảnh giác mà thoáng nhìn ra ngoài, nói: "Miêu Miêu, em đi đóng cửa sổ lại, thứ này tuyệt đối không được để lộ ra, kẻo người khác chú ý tới."

Miêu Miêu có chút tò mò nhìn cái túi vải trong tay hắn, sau đó rất ngoan ngoãn nghe lời, gật đầu một cái, lại nhanh chóng chạy đi, dùng ánh mắt đầy cảnh giác của mình, ngó nghiêng, quan sát phía bên ngoài cửa sổ hai cái, cuối cùng mới cẩn thận mà nhanh chóng khép cửa sổ lại.

"Đã đóng lại rồi, ca ca." Miêu Miêu nghiêm túc chạy trở về: "Ca ca, đây là một loại dược liệu đặc biệt trân quý và thần kỳ nào đó ư meo ô?"

Lâm Ân gật đầu, nghiêm túc nói: "Thứ này vô cùng trân quý, hơn nữa nó còn là loại nguyên liệu do anh mạo hiểm xông vào, liều cái mạng này mới đạt được."

"Nó là cái gì vậy meo ô?"

Lâm Ân híp mắt, chậm rãi mở cái túi vải kia, sau đó có chút cảnh giác lấy một vật thể dính máu từ bên trong ra.

"Túi hồng trà của chủ mẫu."

Miêu Miêu tò mò hỏi: "Ai?"

Lâm Ân nheo mắt, cẩn thận mà ném túi hồng trà nọ vào trong nồi nấu thuốc. Ngay lập tức, cả nồi nấu thuốc đều bốc lên một loại lực lượng thần thánh.

Kim quang lóe sáng.

Khó có thể nói rõ thành lời.

Miêu Miêu kinh ngạc đến há to miệng ba, nói: "Khí tức thần thánh thật nồng đậm, đây chắc là một món bảo vật vô cùng trân quý trên người chủ mẫu meo ô!"

Lâm Ân cảnh giác nói: "Đúng vậy."

Đây chính là thứ mà lần trước, hắn thừa dịp chủ mẫu không chú ý, đã lén lút trộm được từ chỗ của người, trong quá trình áp chế nguyền rủa lần thứ ba cho bà ấy.

Ban đầu là hắn muốn lấy, nhưng chủ mẫu không cho, hắn cũng chỉ có thể tự mình lấy trộm.

Nó là túi hồng trà của sinh vật cấp căn nguyên, còn thuộc về một vị Thiên Sứ Thần Thánh mười hai cánh cao quý như chủ mẫu như vậy, dùng một vật như thế để luyện chế dược tề, tuyệt đối có thể gọi là hàng thượng phẩm!

【 đinh! Chúc mừng ngươi nhận được thành tựu đặc thù: cách dùng chính xác của túi hồng trà, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 cách dùng chính xác của túi hồng trà 】: thành tựu đặc thù theo hướng biến thái. Theo đạo lý, thành tựu này thực sự không nên bị ký chủ mở khoá ra, nhưng vấn đề là ký chủ vẫn thông qua các loại phương pháp kỳ quái mà mở khoá được thành tựu này rồi. Điều này đã nói lên rằng ký chủ vừa tiến thêm một bước đi về phía cự nhân không phải con người, chúc mừng ngươi nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Tội ác +1, trí lực +5, tâm linh thủ xảo +1, vui sướng +5

Quyết đoán không nhìn thành tựu vừa được hệ thống chó má ban cho, Lâm Ân vẫn duy trì vẻ mặt nghiêm túc mà trang trọng của

mình, dùng sức cầm muôi khuấy trộn.

Tuy hắn nghiêm túc trong loại trường hợp này cũng không quá tốt, nhưng biết nói như thế nào đây, trong phòng đang tràn ngập mùi của chủ mẫu đó!

Cũng không biết khi chủ mẫu phát hiện ra hắn dùng túi hồng trà của bà ấy để luyện chế dược tề miêu nương, bà ấy có giết hắn hay không.

Lâm Ân lắc đầu, hắn lại nhanh chóng mà quyết liệt, ném hết những dự đoán xấu xa ấy đi.

Hắn liếc mắt nhìn tiến độ luyện dược một cái, nói: "Đã đến lúc rồi đó, Miêu Miêu, bỏ thêm một chút dịch thể của em vào trong này đi."

Miêu Miêu sửng sốt, nói: "Ai?"

Lại nói, là lúc trước, nhân cơ hội Miêu Miêu đi ngủ, Lâm Ân đã kiểm tra trong trong ngoài ngoài một lần rồi, cũng xác định được rằng, tuy Miêu Miêu lớn lên giống một con chó, nhưng trên thực tế, bên trong vẫn thuộc về con mèo.

Nếu dùng một câu tục ngữ để miêu tả tình trạng này, thì đúng là “Mèo khoác da chó”

Lâm Ân vừa dùng sức khuấy trộn dược tề vừa nói: "Mau, nếu không thêm vào, dược tề trong cái nồi này sẽ bị trộn lẫn vào nhau mất, nhanh, bất cứ loại dịch thể nào cũng được.”

Miêu Miêu lập tức mở to hai mắt nhìn tới, sắc mặt có chút đỏ bừng, nói: "Dịch thể ở đâu mới được chứ meo ô?"

Lâm Ân nóng nảy, nói: "Phì một cái đi."

"Meo phì~ "

Lâm Ân gật đầu, lại nhanh chóng triển khai quá trình cuối cùng, đó là đốt lửa lớn, cho bay bớt lượng nước thừa bên trong.

Vài phút sau.

【 đinh! Chúc mừng ngươi luyện chế dược tề miêu nương x1, kinh nghiệm luyện dược của ngươi +1】

【 đinh! Chúc mừng ngươi luyện chế dược tề miêu nương x1, kinh nghiệm luyện dược của ngươi +1】

【 đinh! Chúc mừng ngươi luyện chế dược tề miêu nương x1, kinh nghiệm luyện dược của ngươi +1】

Cùng với những âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, Lâm Ân lại nghiêm túc mà thuần thục rót thứ dược tề màu hồng phấn dinh dính kia vào bên trong vài bình dược tề, rồi nắp kín nó lại.

Vậy là thứ dược tề phẩm chất tốt nhất mới mẻ vừa ra lò rồi.

"Đại công cáo thành!" Trên mặt Lâm Ân cũng không khỏi mỉm cười.

À! Nói thật, ngay cả hắn cũng không ngờ, có một ngày, tự tay hắn lại có thể luyện chế được một loại dược tề kỳ kỳ quái quái, vừa nhìn một cái lại có thể xử quyết luôn một vị dược sư như thế này rồi.

Đúng là có một chút cảm giác thành tựu hơi biến thái … mà không sao hiểu nổi vừa sinh ra trong lòng nhé.

Chương 560: Hàng Chuyển Phát Nhanh!!!

Miêu Miêu tò mò mở một bình ra, ngửi ngửi hai cái, sau đó say mê nói: "Bác sĩ ca ca, thứ này thật là thơm, lại thật là mát mẻ meo ô!"

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, nói: "Đó là mật ong đấy, để nó phù hợp với khẩu vị của em hơn, anh đã bỏ vào bên trong một chút bạc hà mèo và mật ong."

Miêu Miêu mở to mắt nói: "Vậy ư?"

Lâm Ân nhanh chóng cất mấy bình dược tề miêu nương khác vào trong túi, chỉ chừa lại một bình, sau đó mỉm cười, làm ra một thủ thế “follow me” với Miêu Miêu.

Hắn cẩn thận dẫn Miêu Miêu đi vào một căn phòng, rồi mỉm cười mở bình dược tề kia ra, nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Miêu Miêu, đã chuẩn bị xong tinh thần để biến thành miêu nương chưa?"

Miêu Miêu ngẩng mặt lên, cái đuôi không ngừng đong đưa khua loạn, hạnh phúc nói: "Meo ô!"

Lâm Ân lập tức đặt bình dược tề trên tay mình vào tay Miêu Miêu, mỉm cười nói: "Vậy uống đi, thử một chút hiệu quả, có khả năng em sẽ ngủ một giấc, nhưng đừng lo lắng, chờ sau khi tỉnh ngủ, em sẽ phát hiện hết thảy đều thay đổi rồi."

Miêu Miêu dùng hai móng, cầm bình dược tề kia lên, lại dùng sức mà nghiêm túc gật đầu. Sau đó cô ấy nuốt một ngụm nước

miếng, trong lòng có chút khẩn trương hé miệng ra, lại dùng lực nhắm chặt hai mắt xuống, “Ừng ực ừng ực” trực tiếp uống một ngụm cạn sạch thứ dược tề ngọt ngào kia.

Cứ như vậy, hương vị vô cùng ngọt ngào, lại mang theo một chút cảm giác mát mẻ của bạc hà mèo làm người ta cực kỳ thoải mái dễ chịu đã trôi xuống cổ họng.

Cô ấy lau khóe miệng, cảm kích mà ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Ân, trong ánh mắt đầy những vì sao lấp lánh.

"Bác sĩ ca ca, có phải… có phải sau khi uống xong, em sẽ biến thành hình dạng mà ca ca thích không?"

Lâm Ân khụ khụ hai tiếng, nói: "Miêu Miêu, em đừng dùng sức nhấn mạnh vấn đề anh có thích hay không nữa, nói như vậy sẽ làm anh có cảm giác cực kỳ tội lỗi đó."

Miêu Miêu chớp chớp mắt.

Cô ấy không nói gì thêm, mà lạch cạch lạch cạch chạy tới, ôm lấy chân Lâm Ân, rồi dán gương mặt của mình lên đùi hắn, trên mặt đầy vẻ an tâm và hạnh phúc.

"Nhưng… Miêu Miêu thật sự muốn cám ơn anh, vô cùng cám ơn anh! Từ trước đến nay, thời gian lâu như vậy rồi nhưng ngoại trừ mẹ, anh là người đối xử tốt nhất với Miêu Miêu meo ô."

"Khi Miêu Miêu vẫn còn là một chú mèo nhỏ, mẹ chỉ trông thấy Miêu Miêu một lần đã cho Miêu Miêu đồ ăn, mà ca ca cũng chỉ gặp gỡ Miêu Miêu một lần, lại tốt bụng tới trợ giúp Miêu Miêu như vậy."

"Anh và mẹ rất giống nhau, đều là những người cực kỳ tốt, cực kỳ tốt đó."

"Cho nên…"

Cô ấy nói đến đây, lại ngẩng đầu, trong ánh mắt chứa chan chờ mong và hi vọng.

"Về sau Miêu Miêu cũng sẽ coi anh là người thân cận nhất của mình, để anh trở thành bảo vật trân quý nhất trong lòng Miêu Miêu!"

Cho nên Miêu Miêu mới muốn biến thành dáng vẻ ca ca thích, bởi vì chỉ có làm như vậy, Miêu Miêu mới có thể làm cho ca ca vui vẻ, dù bị coi là một con thú cưng cũng chẳng sao, bởi vì không cần biết là một con người hay là một con vật, Miêu Miêu cũng sẽ cố gắng làm cho ca ca vui.

Lâm Ân ngồi xổm xuống dưới, xoa xoa đầu cô ấy, lập tức mở miệng nói: "Được rồi, em đừng nghĩ nhiều như vậy, ngủ một giấc đi, chờ tỉnh lại hãy nói, đã biết chưa?"

Miêu Miêu dùng sức gật gật đầu, sau đó nhẹ nhàng vươn đôi tay về phía Lâm Ân.

Lâm Ân dở khóc dở cười, đành phải ôm lấy cô bé giống như ôm một con mèo, sau đó đặt lên giường, đắp chăn cẩn thận lại.

"Em cứ an tâm ngủ đi, nơi này rất an toàn, chờ đến buổi tối anh lại qua đón em, nhớ phải ngoan nhé."

Miêu Miêu nháy mắt, rất ngoan ngoãn nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy khát khao. Cô bé cứ một mực dõi theo bóng dáng của thiếu niên ấy, cho đến lúc hắn biến mất, cũng nhìn thấy cánh cửa bên ngoài được hắn nhẹ nhàng đóng lại.

Đôi mắt dần trở nên nhẹ nhàng, dường như bên trong còn có một làn nước mỏng manh vừa tuôn ra.

"Thực xin lỗi, ca ca. Đã gây phiền toái cho anh rồi." Cô ấy chậm rãi thấp giọng nói.

Phải biết rằng, Miêu Miêu đột ngột đưa ra yêu cầu thay đổi hình dạng bên ngoài của mình như vậy, là vì cô ấy thực sự rất sợ hãi, sợ hãi ca ca nhìn thấy hình dạng chân chính của bản thân mình, thứ ở bên dưới bộ túi da này.

Cô ấy cũng biết, có lẽ ca ca sẽ không để ý đến chuyện này đâu, nhưng cô ấy vẫn không muốn cho ca ca nhìn thấy nó.

Cô ấy có chút kinh ngạc nhìn vào chiếc gương được gắn trên vách tường bên cạnh, nhìn thẳng vào gương mặt loài chó đã làm thức tỉnh toàn bộ những ký ức đã bị lãng quên của mình.

Hồi lâu sau, dường như Miêu Miêu đã hạ được quyết tâm, chỉ thấy cô bé hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, vươn móng vuốt tới, chậm rãi túm vào lớp da trên gáy mình.

Cùng với âm thanh xé rách vang lên…

Sọat ——

Sọat——

Cô ấy vừa dùng sức xé rách bộ túi da tội ác trên người mình, trong lòng cố nén thứ cảm giác đau đớn lạnh như băng kia.

Đôi mắt Miêu Miêu khẽ nhúc nhích, dựa vào sự trợ giúp của máu thịt và cuồng loạn, cô ấy một mực kiên định nhìn thẳng vào hình dạng vặn vẹo xấu xí của mình.

Cô ấy sẽ không tiếp tục sợ hãi bản thân nữa.

Cùng lúc đó, trong hư không, một con sinh vật có hình dạng kỳ quái, nhìn khá giống phiên bản kết hợp giữa rùa và chiết dược thú loại nhỏ, đang cõng trên lưng mình một cái túi to to, nhanh chóng tiến thẳng về vị trí đã được chỉ định bên trong thành Hắc Dạ.

Sinh vật này nhanh như một tia chớp, nó một mực tung hoành

ngang dọc, vô pháp vô thiên.

Tại thời điểm Lâm Ân vừa mới trở về căn phòng của mình bên trong khách sạn mang phong cách Punk Rock kia, thứ sinh vật kỳ quái ấy lập tức “Oanh” một tiếng đã phá tan không gian, trực tiếp chui thẳng vào phòng ngủ của hắn.

"Chủ nhân cũ—— ngươi —— "

"Mau —— chuyển—— "

"Đến —— "

Nghẹn suốt mười phút, dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của Lâm Ân, con Quy Vương kia há miệng nói.

"…"

Bên trong khách sạn, Lâm Ân trừng lớn hai mắt, nhìn con sinh vật lạ thường này, từ trên xuống dưới một cái. Mãi sau đó, hắn cũng nhớ ra, nó chính là nhân viên chuyển phát nhanh từng được hắn hàn lại lúc còn ở bên trong hẻm Du Hồn.

Chương 561: Chiếc Vali!

Lúc trước, Lâm Ân từng kết hợp hai con Thú Chiết Dược Hư Không và Quy Vương Hủ Địa vào cùng một chỗ, cũng hoàn thành quá trình hợp thể biến thân, khiến cho chúng nó trở thành nhân viên chuyển phát nhanh có khả năng phòng ngự mạnh nhất và tốc độ nhanh nhất trong giới.

Hư Không Chiết Dược Quy!

"Quy Quy?" Lâm Ân có chút kinh dị nhìn cái đầu rùa trước mắt, sau đó túm sinh vật kia lên, quan sát một hồi, đánh giá cẩn thận cái xác rùa bên dưới, cuối cùng mới mở miệng hỏi: "Ngươi là con nào nhỉ? Là con từng được ta nhờ chuyển thư cho Tiểu Tiểu hả? Ngươi vẫn chưa bị bóp nát sao?"

Đúng vậy.

Hắn còn nhớ lúc ấy hắn đã hàn tổng cộng là hai con Hư Không Chiết Dược Quy.

Một con dùng để viết thư cầu viện Tiểu Tiểu, một con dùng để khóc lóc kể khổ với sư phụ. Nhưng không cần phải nghi ngờ, sau khi hai con rùa này nhận nhiệm vụ lên đường, chúng nó cũng trực tiếp đi luôn, không quay về nữa, hắn cứ nghĩ rằng chúng nó đã bị người ta hầm làm canh rùa đại bổ rồi.

Thậm chí vì chuyện này, hắn còn chuyên môn dựng cho chúng nó hai tấm bia nho nhỏ ở hậu viện cơ.

"Là ——— "

Con Quy Vương kia chậm rãi mở miệng, giống như bản thân

nó đã trúng phải ma pháp thời gian trì độn vậy, nó từ từ nhả từng âm tiết, chậm như một con rùa.

"Cho ——— "

"Máu ——— "

Lâm Ân mở to mắt, kinh ngạc mà vội vàng hỏi: "Là Chiết Dược Quy số 2 truyền tin cho sư phụ ta?"

Con Quy Vương kia chậm rãi ngẩng đầu, sau đó lại chậm rãi hạ xuống, há mồm nói:

"Là ——— "

"Quy ——— "

Lâm Ân lại ngạc nhiên nói: "Thì ra là thế, vậy trong khoảng thời gian này, ngươi đã đi nơi nào? Ta đã thuê các ngươi mất rất nhiều tiền đó!"

Con Quy Vương kia chậm rãi hé miệng, có vẻ như nó vừa nhớ lại một chuỗi ký ức nào đó không được tốt đẹp cho lắm, vì trên gương mặt đần độn kia vừa thoáng hiện một chút sợ hãi.

"Bị ——— con rối ——— "

"Chơi ——— đùa ——— "

Trong đầu Lâm Ân lập tức hiện ra hình ảnh có chút quái dị, đó là một đống con rối ấn tiểu quy quy của hắn xuống, làm một vài chuyện gì đó lạ lùng, kỳ cục, không được thân thiện cho lắm.

Hiển nhiên là trong khoảng thời gian này, Chiết Dược Quy số hai sống không được bình yên cho lắm.

"Ngươi đã vất vả rồi." Lâm Ân có chút cảm động lập tức vươn tay vỗ nhẹ xuống xác rùa của nó, nói: "Đầu rùa đã chảy máu rồi,

còn chạy một đoạn đường xa như vậy, vội vàng tới chuyển phát nhanh cho ta. Ngươi rất chuyên nghiệp."

Quy Vương: "…"

Vài phút sau, Lâm Ân vừa dùng hai đồng tiền đuổi Chiết Dược Quy rời khỏi, ánh mắt đã nhanh chóng rơi xuống cái bao do chúng nó mang đến đây.

Thứ này chính là hàng chuyển phát nhanh được gửi từ trang viên con rối đến đây sao?

Trong mắt Lâm Ân vừa mơ hồ xuất hiện một chút khát khao cháy bỏng.

Nói cách khác, phu nhân con rối đã trở về nhà rồi, sau đó bà ấy còn rất giữ lời hứa, đã chuyển phát nhanh một tiểu thư con rối đến đây cho hắn rồi sao?

【 đinh! Cảm giác sung sướng của ngươi +10】

【 đinh! Cảm giác sung sướng của ngươi +10】

Trái Trái vừa cảm nhận được cái gì, cô ấy lập tức hốt hoảng nâng tay lên, nói: "Đầu ngốc nghếch, adrenalin và thứ hormone kỳ quái trong cơ thể ngươi kia lại tăng lên rồi!"

Quyết đoán phớt lờ câu hỏi vô tri của Trái Trái, Lâm Ân lập tức hắng giọng, để lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nhanh chóng mở hệ thống ra, dùng một khoản tiền lớn trong quỹ của mình để mua một chiếc áo đuôi tôm, mặc lên người, còn cẩn thận sửa sang lại cổ áo.

Nhưng quá trình này còn chưa hết, hắn lại dứt khoát lấy cưa điện ra, vừa soi gương vừa cạo râu rạch sẽ.

Trái Trái có chút kinh ngạc nhìn Lâm Ân để lộ ra đặc tính đỏm dáng của mình. Cô ấy nhìn hắn một mực soi gương chỉnh sửa dung

nhan, lại nhìn hắn sờ sờ cái cằm bóng loáng bên dưới, cứ nhìn mãi cho đến khi hắn lôi cái mũ phớt cao ra, đội lên đầu mình, rồi nhếch môi, bày ra nụ cười mà bản thân hắn tự cho là lịch thiệp nhất.

Đinh ~ Hàm răng lóe lên một tia sáng.

【 giá trị tinh thần của Trái Trái -1】

Trái Trái kinh hoảng rồi.

"Đầu ngốc nghếch, ngươi muốn đi xem mắt hả? Ây cha, ta nói ngươi này, ngươi ăn mặc thì nghiêm túc đấy, nhưng cái bản chất bên trong thì không che giấu được đâu!"

Lâm Ân ấn chiếc mũ phớt cao của mình xuống, chậm rãi nói: "Ngươi chỉ là một bàn tay thì biết cái gì? Người xưa vẫn có câu một ngày là thầy, cả đời là cha, mà chuyển phát nhanh lần này có mang đến một con rối, cô ấy chính là con gái nhân tình của thầy ta. Giữa người cùng thế hệ với nhau, nếu ta không ăn mặc nghiêm túc một chút để gặp cô ấy, chẳng phải đã làm mất mặt thầy ta rồi?"

Trái Trái có chút khiếp sợ nói: "Ngươi thì nói như vậy, nhưng ta vẫn cảm nhận được, ngươi chải chuốt thế này là vì một nguyên nhân kỳ quái khác nữa!"

Lâm Ân trực tiếp phớt lờ Trái Trái, nhanh chân quay về phòng ngủ, nghiêm túc nhìn cái túi to trước mặt kia, sau đó trịnh trọng vươn tay tới, từ tốn mở nó ra.

Ngay lập tức, một chiếc vali xách tay được điêu khắc những đường hoa văn tinh tế đã hiện ra trước mắt hắn.

Lâm Ân hít sâu một hơi, vẻ mặt nhanh chóng bình tĩnh xuống

Hắn mở vali ra.

Ngay cả trên địa cầu, hành động này cũng mang đến cho người ta một loại cảm giác nghiêm túc và hình thức trang trọng vô cùng, đó là chưa kể đến loại vali được thiết kế theo phong cách vô cùng riêng tư thế này.

Bảo mật khi chuyển hàng, con rối hình người, khuynh hướng cảm xúc y như người thật, tùy sung tùy dụng [1].

[1] : tùy sung tùy dụng là có thể sạc pin hay sử dụng bất cứ lúc nào cũng được.

Trong đầu Lâm Ân lập tức nhớ lại một chuyện bí mật mà hắn từng phát hiện ra, đó là cái rương thần bí đã bị cha hắn khóa lại rồi giấu dưới tầng hầm ngầm.

Chuyện này sắp bắt đầu rồi.

Có chút khẩn trương nha.

Cũng không biết cô ấy có giống hình ảnh hắn từng nhìn thấy hay không?

Lâm Ân mở lớn hai mắt, trên mặt vẫn duy trì vẻ trấn định, sau đó cùm cụp một tiếng, hắn mở mấy cái khóa sập nhanh bên trên chiếc vali xách tay nọ ra, rồi từ từ mở vali.

Gần như ngay lập tức, từng luồng quang hoa chú thuật màu tím đã sáng bừng lên trên những đường hoa văn được khắc trên chiếc vali xách tay kia. Quang mang màu tím bắt nguồn từ chiếc vali kia, lan tràn ra ngoài, chiếu sáng gương mặt Lâm Ân.

Chương 562: Đứa Con Cưng Của Giết Chóc Và Chiến Tranh!!!

Ngay sau đó, Lâm Ân có chút hít thở không thông khi nhìn thấy vật được đựng bên trong chiếc vali kia.

"Đây thực sự là … con rối thứ bảy kia sao?"

Chỉ thấy một cô bé con rối mặc bộ váy Gothic mạ vàng đen, đang cuộn mình nằm bên trong chiếc vali xách tay nọ. Cô ấy nhắm mắt, mái tóc màu bạc rủ xuống cổ, trên đầu còn có đội một chiếc mũ màu đen tinh xảo, làn da trắng nõn không giống như người thật.

Trên phần đùi mảnh mai thật dài đang cuộn lại cùng một chỗ kia, có đeo một đôi tất mềm mại mài đen, bên dưới lại xỏ một đôi giày cao gót, có cảm giác như đôi giày này được làm bằng kim loại, càng khiến đôi chân trở nên nhỏ nhắn, tinh xảo hơn.

Mà đặc biệt là dung mạo xinh đẹp kia, nhìn giống hệt một tác phẩm điêu khắc của quỷ cốc thần công.

Tinh xảo mà hoàn mỹ, không cần biết là đánh giá theo góc độ nào, cũng không tìm được tỳ vết.

Đây là… Một con rối Loli Gothic gần như đã phù hợp một cách hoàn hảo với thẩm mỹ của hắn!

Mà trước mắt Lâm Ân cũng nhanh chóng xuất hiện giao diện của cô ấy.

【 Hắc Huyền Nguyệt (đang ngủ đông)】

【 cấp bậc 】: ???

【 chủng tộc 】: Con rối nguyền rủa

【 trận doanh 】: Thủ tự trung lập

【 năng lực chiến đấu 】: năng lực giết chóc không cảm xúc và năng lực khống chế chiến trường cực hạn.

【 giới thiệu 】: là con rối thứ bảy đến từ trang viên con rối, năng lực chiến đấu và chấp hành nhiệm vụ xuất sắc đã khiến cô ấy trở thành đứa con cưng của giết chóc và chiến tranh, lại bởi vì độ khai phá tình cảm cực thấp, khiến cho mọi hành động của cô ấy gần như đều không bị chi phối bởi bất cứ tác nhân chủ quan nào, ví dụ như đạo đức hay cảm tính. Trong các loại trường hợp khác nhau, cô ấy đều đảm đương vai trò của người dọn dẹp lý tính nhất.

Nhìn thấy nội dung giới thiệu trên giao diện hệ thống, rốt cuộc Lâm Ân cũng xác định được, cô bé này chính là con rối loại nhẹ có chút bệnh ưa sạch sẽ do hắn tự mình chọn lựa từ bên trong sổ tay con rối của bác gái kia.

Khéo léo, dễ mang theo, ưa nhìn, ăn ít, còn không có cảm tình gây phức tạp cho cả hai bên.

Tuyệt đối là một Loli thiện lương cần mang theo khi ra ngoài trang bức!

(? ? ? ? ?)

Rất nhanh, ánh mắt Lâm Ân đã rơi xuống bức thứ được đặt trên người cô ấy. Hắn dám chắc đây là bức thư do phu nhân con rối gửi cho mình.

Lâm Ân lập tức mở ra, đọc kỹ

【 Con rể thân ái 】:

【 Bác gái đã quay về trang viên con rối rồi. Dựa theo ước định giữa chúng ta lúc trước, cô con gái của ta, cũng là con rối của cháu đã được đưa đến, nhưng bác gái vẫn muốn nói thêm câu nữa, tính cách của Huyền Nguyệt vốn không phải là lạnh nhạt, chỉ là độ khai phá tình cảm của con bé rất thấp mà thôi. Bởi vậy, có đôi khi biểu hiện của con bé sẽ hơi bị máy móc quá mức, nhưng có một chuyện cháu cứ yên tâm. 】

【 Nhiệm vụ mà bác gái giao cho con bé chính là trong vòng ba mươi ngày phải bảo vệ an nguy cho cháu. Hơn nữa, bác gái còn ra lệnh cho con bé tuyệt đối không thể tạo thành thương tổn cho cháu. Nên là… nếu Lâm Ân cháu muốn khiêu chiến yêu cầu cao độ một chút, thì hãy chuẩn bị tâm lý cho thật tốt nha. Cũng tiện đây, bác gái nói luôn, nếu cháu có thể dạy dỗ Huyền Nguyệt, để con bé này sinh ra một chút ý vị của con người, bác gái sẽ chuyển qua cho cháu đứa thứ hai~】

【 Đúng rồi, gần đây ở bên trong thế giới hắc ám cũng không thái bình, thầy của cháu đã rời khỏi hẻm Du Hồn, chiến tranh giữa thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục cũng phát sinh, mùi khói súng tràn ngập, tốt hơn hết là cháu nên cẩn thận. 】

Lâm Ân: "..."

Quả nhiên, đúng như những gì hắn từng suy đoán.

Bác gái vẫn như vậy, vẫn muốn vắt óc nghĩ trăm phương nghìn kế để đẩy mạnh tiêu thụ, để nhét đống con gái của bà qua cho hắn, mà mục đích này tuyệt đối không thuần túy một chút nào.

Nhưng... dù bọn họ có chân thực tới cỡ nào, Lâm Ân cũng kiên

quyết không noi theo thầy của hắn đâu.

Lại nói, ăn vào gỗ sâu ba phân còn chấp nhận được, chứ ăn sâu vào thép ba phân thì hơi bị quá trớn rồi.

Hơn nữa vì sao nhất định nhất định phải nảy sinh ý đồ sáp sáp chứ? Mang về để ngắm không thích hơn sao? Hoặc là để đối phương làm vệ sĩ cho mình không sướng hơn sao?

Đến đây, Lâm Ân đã hưng trí bừng bừng trực tiếp nhét lá thư nọ vào trong lòng, sau đó, ánh mắt nhanh chóng chuyển hướng, nhìn về phía con rối Gothic đang cuộn mình nằm trong chiếc vali xách tay kia.

Hắn vươn tay, nhéo nhéo khuôn mặt của con rối Loli nọ.

Ừm.

Tuy xúc cảm rất chân thực, cực kỳ giống với làn da của con người, nhưng lại có chút lạnh lẽo. Hơn nữa, có vẻ như phần khung xương bên trong cơ thể này được chế tạo từ kim loại…

Dựa theo đánh giá bên ngoài, dường như cô ấy là búp bê mô phỏng theo hình dáng của con người.

"Nhưng phải làm như thế nào mới có thể khởi động được cô bé này đây?"

Lâm Ân có chút suy tư, bối rối, nhưng rất nhanh, ánh mắt hắn lại rơi xuống một chiếc điều khiển từ xa được đặt ngay bên cạnh cô bé kia, trong chiếc vali xách tay nọ.

Điều khiển ư...

Bác gái lại tri kỷ như vậy?

Lâm Ân mang theo một loại cảm giác hỗn loạn vô cùng, dè dặt cầm lấy chiếc điều khiển từ xa tinh xảo được làm từ kim loại kia,

ánh mắt có chút ngẫm nghĩ, bắt đầu đánh giá mấy cái nút bên trên.

Có vẻ như cái nút lớn nhất kia chính là công tắc để khởi động.

Cái nút thứ hai này chính là mệnh lệnh giữ yên lặng.

Trong khi cái nút thứ ba lại không thấy biểu thị gì, nhìn nó hơi kỳ quái.

Lâm Ân do dự mà vươn tay tới, ấn xuống cái nút lớn nhất trên chiếc điều khiển kia.

Đinh —— Gần như trong nháy mắt khi hắn ấn nút, một chuỗi những hoa văn màu tím chi chít dày đặc, đã nhanh chóng xuất hiện trên làn da con rối Gothic đang lặng lẽ nằm trong chiếc vali xách tay kia. Đôi mắt cô ấy chậm rãi mở ra, ánh sáng nhạt màu tím lóe lên, để lộ ra con ngươi bình lặng trong suốt bên dưới.

“Ca ca ca” —— Cùng với âm thanh bánh răng máy móc chuyển động, mang đến một loại cảm giác cứng ngắc quái dị lạ thường, từng sợi tơ vô hình giống như tơ nhện, lập tức bắn ra, rồi lặng yên không một tiếng động nối liền vào khắp các nơi bên trong phòng ngủ.

Chương 563: Hắc Huyền Nguyệt!!!

Dựa vào những sợi tơ kia dẫn dắt, cô bé trong chiếc vali nọ lập tức dùng một loại tư thế cực kỳ quỷ dị, thẳng tắp bay lên không trung ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn một chút kinh hãi của Lâm Ân.

Chỉ thấy cánh tay và hai chân của cô ấy duỗi ra, mũi chân tao nhã chạm xuống đất, giống như một mỹ nhân trong tranh, cô gái ấy đã nhanh chóng đứng thẳng bên cạnh chiếc vali xách tay của mình.

"Ngươi chính là ông chủ của ta sao?"

Cô ấy dùng một loại giọng điệu sơ cứng, thoáng hiện

Cô ấy chính là Hắc Huyền Nguyệt, đứa con gái thứ bảy được phu nhân con rối thu dưỡng, người đã đánh bại chị cả trong nhà, khống ngẫu sư nắm giữ năng lực chiến đấu tuyệt đối trên phương diện khống chế chiến trường.

Xinh đẹp mà tao nhã, cao lãnh mà máy móc.

Lâm Ân lập tức đứng lên, mỉm cười vươn tay về phía cô ấy, đứng đắn nói: "Chào cô, tôi tên là Lâm Ân, thật vui khi được nhìn thấy cô. Tôi là con nuôi cũng như học trò của vị tình nhân do mẹ nuôi cô lựa chọn, bởi vậy, có thể coi chúng ta là thân thích. Nếu không ngại, cô có thể gọi tôi là anh."

Hoàn toàn không cần phải che đậy hay giấu giếm cái gì!

Hắc Huyền Nguyệt lặng lẽ nhìn hắn, rồi cúi người, bày ra một

tư thế chào hỏi vô cùng tao nhã, tiếp đó, thân thể cô ấy giống như U Hồn, nhẹ nhàng bay về phía sau, tà váy bay lơ lửng, đã nhanh chóng biến mất ngay trước mặt Lâm Ân.

Lâm Ân trố mắt nhìn theo.

Cùng lúc ấy, giọng nữ thoáng hiện một chút máy móc đã vang lên ở góc phòng: "Khế ước đạt thành, trong ba mươi ngày kế tiếp, ta sẽ tuân theo khế ước thuê mướn, cam đoan bảo hộ cho sinh mệnh của ngươi an toàn. Trong thời gian khế ước có hiệu lực, bất cứ một sinh vật có địch ý với ngươi, đều sẽ bị coi là mối uy hiếp, ta sẽ ban cái chết cho chúng."

"Dựa theo hiệp nghị thuê mướn, trong giai đoạn này, mỗi ngày ngươi cần phải duy trì ít nhất là một lần bổ sung năng lượng cho ta. Nếu như có mệnh lệnh ngoài định mức nào đó, xin hãy cân nhắc và đưa ra mệnh lệnh nằm trong phạm vi của hiệp nghị thuê mướn. Nội dung cụ thể mời xem kỹ bên trong sổ tay sử dụng của ta."

"Chào buổi sáng, Lâm Ân tiên sinh."

Lời nói này giống hệt như một cỗ máy đang đọc lại chuỗi văn tự được viết sẵn ra trên giấy, không mang theo một chút tình cảm nào.

Quả nhiên… tình huống này giống hệt những gì phu nhân con rối từng nói.

Độ khai phá tình cảm cực thấp, cô ấy không hề giống những con rối khác.

Lâm Ân chớp chớp mắt, sau đó nhanh chóng lấy chiếc mặt nạ mỏ chim ra, đeo lên đầu, nhanh chóng chuyển đổi chức năng của thấu kính bên trên thành hình thức khảo sát.

Tới lúc này, hắn mới mơ hồ mà nhìn thấy hình dáng của vị

tiểu thư con rối kiaở trong phòng, nói cách khác, cô ấy đã mở ra một dạng hình thức ẩn nấp nào đó, rồi âm thầm tiến hành bảo vệ hắn.

Quả nhiên là người chuyên nghiệp mà.

Nhưng làm như vậy, chẳng phải là hắn không thể ngắm nghía dung mạo xinh đẹp kia sao?

Được rồi, Lâm Ân cũng biết, hiện giờ hắn mới nhận hàng, còn quá sớm để yêu cầu ở đối phương bất cứ điều gì.

Hơn nữa, chuyện gì cũng vậy, cũng phải tiến hành theo chất lượng, cũng cần chậm rãi bồi dưỡng mới nên cơm nên cháo.

"Vậy cô còn yêu cầu gì khác không?" Lâm Ân dò hỏi.

Hồi lâu sau, giọng nữ kia mới một lần nữa vang lên trong phòng: "Nếu có thể, xin cung cấp cho tôi một quyển hoặc nhiều quyển sách cũng được."

Lâm Ân gật đầu.

Xem ra cô gái này cũng không phải một bộ máy móc chân chính, tuy độ khai phá tình cảm cực thấp, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có. Cô ấy thích đọc sách, nghĩa là tiềm năng khái phá vô cùng lớn.

Lâm Ân lập tức nhìn vào bên trong chiếc vali xách tay. Quả nhiên hắn đã phát hiện ra vài món vật phẩm được đính kèm.

【 sổ tay sử dụng con rối x1 】

【 hiệp nghị thuê mướn x1 】

【 dây cót có một chút khác biệt nho nhỏ x5 】

Lâm Ân do dự mà cầm lấy mấy cái dây cót có một chút khác

biệt nho nhỏ kia, nghi hoặc hỏi: "Tiểu thư con rối, thứ này chính là dây cót dùng để bổ sung năng lượng cho cô sao? Sử dụng nó như thế nào? Có điều gì cần chú ý hay không?"

Giọng nói của Hắc Huyền Nguyệt lại một lần nữa vang lên trong phòng: "Chỉ cần cắm vào rồi quay quay là được."

"Cắm vào đâu?"

"Trên lưng tôi có một ổ cắm tương ứng với nó."

Lâm Ân gật gật đầu, rồi nhanh chóng ngẩng đầu lên, cầm lấy chiếc điều khiển từ xa kia, quơ quơ hai cái, lại nghi hoặc hỏi: "Còn chiếc điều khiển từ xa này? Tác dụng của nó là gì?"

Không gian xung quanh tạm thời chìm trong yên tĩnh, một lát sau, giọng nói đều đều, không có lấy một chút dao động nào của tiểu thư con rối lại truyền đến: "Nó là dụng cụ khống chế do mẹ tạo ra, sử dụng nó có thể tùy thời cưỡng chế, ép tôi bước vào trạng thái ngủ đông hoặc ngăn cấm. Làm như vậy để phòng ngừa bộ khung máy móc của tôi bị mất kiểm soát dẫn đến tình huống ý muốn, uy hiếp tới chủ nhân."

Lâm Ân kinh ngạc nói: "Mỗi một vị chủ nhân đều được tặng kèm thứ này sao?"

"Căn cứ vào điều khoản trên hiệp nghị thuê mướn, đây là dụng cụ tặng kèm ngoài định mức mà mẹ tặng riêng cho Lâm Ân tiên sinh trong nhiệm vụ lần này. Nó là một trong số những trường hợp đặc biệt."

Thì ra là thế.

Lâm Ân gật đầu.

Xem ra bác gái con rối vẫn cực kỳ quan tâm tới hắn, dù sao giữa hai người bọn họ cũng có một tầng quan hệ là thầy mà.

"Tôi đã hiểu. Nói cách khác, nút đầu tiên được dùng để đóng và mở trạng thái ngủ đông của cô, nút thứ hai là cưỡng chế, ép cô phải ngừng lại, còn nút thứ ba có tác dụng gì?"

Lâm Ân có chút nghi hoặc chỉ vào cái nút có vẽ một dấu “?” bên dưới chiếc điều khiển từ xa kia.

Giọng nữ máy móc kia lại một lần nữa vang lên: "Tin tức không liên quan, không thể trả lời."

Lâm Ân thoáng do dự một chút. Chẳng lẽ cả tiểu thư con rối cũng không biết tác dụng của cái nút này ư?

Nhưng nếu bác gái đã đặc biệt thiết lập nên cái nút này, thì đương nhiên là nó phải tượng trưng cho một loại tác dụng nào đó rồi?

Chương 564: Tác Dụng Của Cái Nút Thứ Ba!!!

Sau đó, dưới ảnh hưởng của lòng hiếu kỳ, Lâm Ân dù có chút do dự, vẫn quyết định ấn một cái xem sao.

Đinh ——

"..."

"..."

Trong phòng lại chìm vào một mảnh yên tĩnh.

Lâm Ân nghi hoặc mà ngẩng đầu, lại nhìn thoáng qua chiếc điều khiển từ xa trong tay mình, vẻ mặt đầy ngơ ngác.

Chẳng phát sinh chuyện gì cả?

Thế ý nghĩa của cái nút này là gì chứ?

Hắn không tin tà, lại ấn thiệt nhiều lần, “Đinh đinh đinh đinh” —— Xung quanh vẫn là một mảnh im lặng. Hắn bắt đầu trở nên do dự.

"Hình như thứ này thật sự không có một chút tác dụng gì..."

Vừa nói xong, hắn lại “Đinh đinh đinh” mà hung hăng ấn thêm ba cái nữa.

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1 】

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi

-1】

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1】

Lâm Ân: "???"

Kỳ quái, vì sao đang yên đang lành độ hảo cảm của tiểu thư con rối đối với ta lại giảm một cách không sao hiểu nổi như vậy trời?

Khẳng định là chiếc điều khiển từ xa này có độc rồi?

"Tiểu thư con rối, rốt cuộc cái nút thứ ba này là?" Suy nghĩ hồi lâu, tới cuối cùng Lâm Ân vẫn quyết định trực tiếp hỏi lại một lần. Nhưng lúc này, trong phòng lại không vang lên giọng nói của Hắc Huyền Nguyệt nữa.

Mãi cho đến hiện tại, cuối cùng hắn cũng biết được cảm giác giao tiếp với chị gái lạnh lùng và cao ngạo này là như thế nào rồi.

Đơn giản là khi cô ấy không nói lời nào, thì ngươi… thậm chí còn không biết cô ấy đang ở đâu.

Lâm Ân có chút ngơ ngác, lại một lần nữa đeo mặt nạ mỏ chim lên, không ngừng rà soát khắp trong phòng, nhưng lần này, thông qua thủ đoạn dò tìm đặc thù nọ, hắn lại không thể nhìn thấy hình bóng của đối phương.

"Đi rồi sao?" Lâm Ân có chút kinh ngạc nói. Bởi vậy, hắn lại lấy chiếc điều khiển từ xa nọ tới, “Đinh đinh đinh đinh đinh” liên tục ấn vài lần xuống cái nút thứ ba.

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1】

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi

-1】

Mãi cho đến khi hắn ấn cái nút nọ đến lần thứ ba, thứ giọng nói không có lấy một chút cảm xúc nào kia mới vang lên thêm một lần nữa: "Nếu không có chuyện gì quan trọng, xin đừng ấn cái nút thứ ba kia quá mức thường xuyên như vậy, ta không thích cảm giác đó, xin hãy tiết chế một chút."

Lâm Ân nghi hoặc hỏi: "Vậy… rốt cuộc cái nút thứ ba này được dùng để làm gì?"

Lần này, giọng nữ kia không còn một mực im lặng nữa: "Bước đầu phán đoán, nó là máy phát động chú thuật được sử dụng ở thời điểm mẹ tiến hành thí nghiệm độ mẫn cảm tâm linh đối với chúng ta."

Vẫn như cũ là lời ít mà ý nhiều.

Trên đầu Lâm Ân lại nhảy ra một dấu chấm hỏi, hắn nhướng mày nói: "Thí nghiệm độ mẫn cảm tâm linh?"

Lại là một khái niệm mới rồi.

Nhưng lần này giọng nữ kia không có trả lời hắn.

Lâm Ân lại không cẩn thận mà ấn một cái.

Đinh ——

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1】

Lâm Ân: "???"

Đây là chiếc điều khiển từ xa chuyên môn làm giảm xuống độ hảo cảm của đối phương sao?

…

Cùng lúc đó, bên trong một cái đình viện thuộc trang viên con rối, phu nhân con rối đội chiếc mũ lễ phục trang trọng, bưng chén rượu đỏ trên tay, đang đưa mắt nhìn những đường nét đứt không ngừng nhảy lên trên thiết bị viễn thám loại nhỏ được đặt trên bàn trà tinh xảo trước mắt mình, trên mặt lộ ra một chút biểu cảm thần bí cực kỳ ái muội.

"Quả nhiên, tên nhóc có lòng hiếu kỳ cực mạnh kia đã ấn nút rồi~ "

Thậm chí liên tục ấn đến mười mấy lần cùng một lúc chứ?

Hà hà… đó chỉ là một chút thủ đoạn nho nhỏ mà thôi.

Ngươi cho rằng chọn đứa con gái có độ khai phá tình cảm thấp nhất trong nhà chúng ta thì có thể trốn tránh được sao?

Tuy thứ kia chỉ là một bộ máy móc nhỏ được chế tạo để thí nghiệm độ mẫn cảm tâm linh, nhưng ta dám khẳng định rằng, bất cứ một cô bé nào, nếu bị một thiếu niên đẹp trai xa lạ, hung hăng kích động vào cái nút đó, trong lòng cũng sẽ sinh ra một chút ngại ngùng.

Nghĩ đến đây, trên mặt phu nhân con rối lập tức lộ ra vẻ đắc ý, khóe môi khẽ nhấp một ngụm rượu đỏ.

Mà chỉ cần có dao động cảm xúc, thì không cần biết là tích cực hay là tiêu cực, nó vẫn đề cao độ khai phá tình cảm lên rất lớn đó.

Đúng vậy! Đúng vậy!

Không có việc gì thì ấn nhiều thêm vài lần đi nhé. Ví dụ như ở thời điểm ngươi không tìm thấy con bé, hoặc là khi con bé đi đâu mà mãi không trở về, ngươi cứ ấn cái nút làm dao động cảm xúc trong lòng con bé, khẳng định là con bé sẽ đáp lại.

Thật không uổng công nhiều năm qua, ta cố gắng truyền lại

những nhận thức về nam nữ cho đám con gái nhà mình!

Mà chỉ cần con bé hiểu được một chút ý nghĩa này, thì cảm thấy xấu hổ kia sẽ càng ngày càng dễ bị kích hoạt.

Ây cha~!

Nhóc con à, ngươi tuyệt đối không trốn thoát được vận mệnh làm con rể của trang viên con rối đâu, hãy ngoan ngoãn mà tiếp nhận đi!

(￣□￣)

...

Khách sạn tại thành Hắc Dạ.

Tuy cô bé tên Hắc Huyền Nguyệt kia vừa được mở vali cho đã chơi trò biến mất, nhưng Lâm Ân lại biết, đây chính là phong cách của vị tiểu thư con rối này.

Dù sao nhiệm vụ cô ấy tiếp nhận cũng là bảo vệ cho sinh mệnh của hắn được an toàn, thì âm thầm bảo vệ cũng đúng lý hợp tình thôi.

Lâm Ân biết, ngay từ đầu cô ấy đã dùng một loại hình thức ẩn nấp nào đó, và vẫn còn ở trong phòng này, chẳng qua… theo hắn suy đoán, có vẻ như cô ấy có thể tùy ý điều chỉnh cường độ ẩn nấp, bởi vậy ở thời điểm ban đầu, khi cường độ không quá cao, hắn mới có thể thông qua hình thức khảo sát của mặt nạ mỏ chim để miễn cưỡng nhìn một chút bóng dáng mơ hồ của cô ấy.

Về phần thực lực và cấp bậc, thì theo cảm giác của hắn, hắn là Hắc Huyền Nguyệt này thuộc cùng một trình độ với quý bà Huyết Y kia.

Không cần biết thế nào, chỉ cần có tiểu thư con rối đi theo bảo

vệ bên người, thì đoạn hành trình sau này của hắn sẽ càng thêm đảm bảo hơn rồi.

"Tôi ngủ trước đây. Cô nhớ kỹ nhé, bảo vệ tôi thì được, nhưng tuyệt đối đừng làm ảnh hưởng đến những vị khách khác bên trong khách sạn này, cô đã hiểu chưa?"

Lâm Ân nằm trên giường, (￣□￣) vẻ mặt vui sướng đắp chăn lên, trực tiếp nói với không khí.

"..."

Không có hồi âm.

Quả nhiên là tiểu thư con rối cao lãnh mà.

Chương 565: Mặt Nạ Con Quạ Màu Trắng!!!

Lâm Ân (￣□￣) lại có chút hào hứng, lập tức cầm lấy chiếc điều khiển từ xa kia, ấn một cái xuống nút thứ ba.

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1】

"Hiểu rồi." Giọng nữ không mang theo một chút dao động cảm xúc nào lại vang lên trong phòng.

Đúng vậy. Hắn đã phát hiện ra tác dụng đặc thù của cái nút thứ ba này.

Đó là khi ngươi không xác định được tiểu thư con rối có ở nhà hay không, ngươi ấn một cái như vậy, chỉ cần xuất hiện âm thanh nhắc nhở của hệ thống cho thấy độ hảo cảm đã giảm đi, có nghĩa là tiểu thư con rối đang có mặt ở nhà rồi.

Hơn nữa, ấn nút một cái chẳng những có thể xác định xem cô ấy có ở nhà hay không, đồng thời còn có thể nhận được câu trả lời của tiểu thư con rối.

Nói cách khác, ấn nút một cái còn có thể coi là một loại giao tiếp giữa cô ấy với người ấn nút, nếu không, cứ để cô ấy im lặng giống như quỷ mị ở bên cạnh hắn… chỉ nghĩ thôi cũng thấy rất dọa người rồi.

"Tôi ngủ đây, chào buổi sáng." Lâm Ân không nói gì thêm nữa, lập tức nhắm hai mắt lại.

Hắn đã không ngủ suốt một ngày rồi, bởi vậy gần như vừa

nhắm mắt lại là rất nhanh sau đó, hắn đã bước vào mộng đẹp.

Ngoài cửa sổ, là một mảnh hắc ám ngập tràn.

Kỳ thực ở bên trong thế giới hắc ám này, đêm tối và ban ngày vốn chẳng khác nhau là mấy.

Bởi vậy mọi người thông qua quá trình luân phiên giữa sáng và tối của hồn đăng, để xác định cái gọi là ngày và đêm kia, chỉ vì muốn phân biệt thời gian một cách dễ dàng hơn thôi.

...

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lâm Ân đang ngủ rất say, nhưng trên chiếc tủ đầu giường bên cạnh hắn, nơi đã được hắn đặc biệt đặt một quyển sách lên đó, lại có chút biến hóa lạ thường.

Bởi vì trang thứ nhất trên cuốn sách kia vừa chậm rãi mở ra.

Cứ như vậy, trong gian phòng yên tĩnh này, chỉ thi thoảng mới có thể nghe được âm thanh ai đó vừa lật sách, tiếp sau, mọi thứ lại rơi vào một mảnh im lặng.

Có điều… trong lúc không một ai chú ý tới, ở bên ngoài hành lang khách sạn, vừa xuất hiện từng luồng sương mù màu máu. Chúng chậm rãi mà mãnh liệt, không ngừng lan tràn ra xung quanh giống như một dòng nước bình thường vậy.

Mùi máu tanh nồng nặc cũng theo đó mà lấp kín cả dãy hành lang.

Ở thời điểm bị thứ khí huyết này lướt qua, những cái hồn đăng được treo bên ngoài hành lang lập tức tắt ngấm, khiến cho cả đoạn hành lang nhanh chóng chìm vào hắc ám.

Bên trong mảnh sương mù huyết hồng nọ, lại có một chiếc mặt nạ con quạ được làm bằng xương trắng, không ngừng ẩn hiện. Bên

dưới lớp trường bào màu đỏ tươi kia, người ta có thể nhìn thấy từng nhánh xúc tu đặc sệt, dấp dính đang chậm rãi lay động.

Ngay trong bầu không khí yên tĩnh quỷ dị ấy, một bàn tay xương trắng chậm rãi thò ra từ bên dưới lớp áo choàng.

Giống như vừa nghe thấy lời triệu hồi từ máu tanh, "Hoa lạp lạp" một đàn côn trùng chi chít rậm rạp lập tức từ bên trong tay áo của người nọ, nhanh chóng bò ra, leo lên mặt đất và bên trên vách tường.

"Giết hắn, mang đại não của hắn đi, nhóm bác sĩ cảm thấy rất hứng thú với hắn."

Âm thanh quỷ dị kia vang lên giữa mảnh sương máu dày đặc.

Ngay sau đó, đàn côn trùng rậm rạp kia giống như cơn sóng thủy triều, nhanh chóng lan tràn ra ngoài, chỉ trong khoảnh khắc đã chiếm cứ toàn bộ hành lang.

...

Mà cũng gần như trong lúc đó, cuốn sách vốn được đặt trên tủ đầu giường trong phòng khách sạn chợt lật mình một cái.

Bên tai Lâm Ân vốn đang ngủ say cũng trực tiếp vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ đột phát: Tà ác nhìn trộm. 】

【 giới thiệu nhiệm vụ 】: Còn sống rời khỏi khách sạn.

【 khen thưởng nhiệm vụ 】: 2000 kinh nghiệm, 2000 tiền khô lâu, đạo cụ đặc thù x1

Ngay trong khoảnh khắc âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, Lâm Ân lập tức ngưng thần, mở to mắt, rồi gần như là

phản xạ có điều kiện, hắn trực tiếp ngồi dậy giống như một con báo săn.

"Nhiệm vụ sống sót?" Vẻ mặt Lâm Ân lập tức chuyển thành nghiêm túc.

Nhiệm vụ này bị kích phát quá mức đột ngột, nhưng nếu hệ thống đã cho hắn nhiệm vụ này, thì có nghĩa là bản thân hắn đã rơi vào bên trong hiểm cảnh rồi.

Nhưng nói đùa gì vậy?

Nơi này vốn không phải là hẻm Du Hồn, mà là thành Hắc Dạ, là đại bản doanh của Dạ Y.

Hóa ra ở trong này cũng có thể phát động loại nhiệm vụ nguy cơ như thế?

Và hiển nhiên, chỉ có một nguyên nhân khiến hắn rơi vào tình cảnh này. Đó là hôm nay, hắn trực tiếp đứng ra tổ chức sự kiện kia cho Miêu Miêu, và trong lúc vô tình đã để bản thân bị một tồn tại nào đó không có ý tốt theo dõi rồi.

Gần như không chút do dự, bộ trang bị Dạ Y được Lâm Ân

"Tiểu thư con rối, cô đang ở đâu?" Lâm Ân nheo mắt hỏi.

"Ta ở đây." Giọng nữ không có chút dao động cảm xúc nào lập tức vang lên trong phòng.

Ánh mắt Lâm Ân lóe sáng, hắn vội vàng ngồi xổm xuống bên cạnh giường, tìm khẩu Súng Lục Săn Ma của mình, dứt khoát kéo chốt bảo hiểm.

"Cô có cảm nhận được điều gì không thích hợp hay không?"

Giọng nữ kia lặng lẽ nói: "Hãy ở lại trong phòng, đừng đi ra ngoài, sinh vật kia đang ở ngay bên ngoài hành lang."

Ánh mắt Lâm Ân lóe sáng hỏi: "Nó là cái gì?"

Giọng nữ kia lặng lẽ nói: "Mặt nạ con quạ màu trắng."

Lời này vừa nói ra, Lâm Ân lập tức nhíu mày xuống. Bởi vì gần như tại khoảnh khắc đó, trong đầu hắn đã hiện ra một chuỗi tin tức về Dịch Y, thứ mà bản thân từng nghe được từ trong miệng chủ mẫu.

Mặt nạ con quạ màu trắng, tượng trưng cho lý niệm đi ngược lại với Dạ Y.

Đó là một nhóm người đứng đối lập với Dạ Y, những kẻ phản bội chuyên đi gieo rắc ôn dịch và tà ác tới khắp nơi trên thế giới hắc ám này.

"Dịch Y?" Lâm Ân híp mắt nói: "Quả nhiên, cánh rừng lớn, có một vài tên trà trộn vào trong này cũng chẳng phải chuyện gì quá khó hiểu."

Nếu là đối tượng khác có lẽ sự xuất hiện bất ngờ này còn khiến người ta cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng là những Dạ Y phản bội, bọn họ có thể xuất hiện bên trong thành Hắc Dạ, lại không khiến Lâm Ân cảm thấy quá mức kinh ngạc.

Chỉ có điều, hắn thực sự nghi hoặc không hiểu.

Nếu đối phương thực sự là Dịch Y, thì vì sao lại lựa chọn ra tay với hắn?

Chẳng lẽ chỉ đơn giản là vì sự kiện buổi sáng kia thôi?

Như vậy… tình huống này là chuyện đã sớm có dự mưu từ trước rồi, hay chỉ đơn giản là lâm thời nảy sinh ý định đây?

Chương 566: Kẻ Hiểu Dạ Y Nhất Chính Là Dạ Y!!!

Lâm Ân nheo mắt lại, nói: "Có thể đi được không?"

Nói xong, hắn đã nhanh chóng kích hoạt hình thức u linh trên bộ trang bị Dạ Y, rồi không chút do dự, vươn tay chạm vào vách tường, nhưng gần như trong nháy mắt khi bàn tay hắn chạm vào, phía trên vách tường lại lập tức xuất hiện một mảnh kinh mạch màu máu, khiến cho tay của hắn bị bắn ngược trở về.

Hình thức u linh đã mất đi hiệu lực.

Hắn lại thử dùng ý thức kết nối với Thị Giới.

Nhưng cũng không ngoài dự kiến, ý thức của hắn đã bị một loại lực lượng nào đó khó có thể nói rõ thành lời, cản trở.

Bước vào Thị Giới cũng mất đi hiệu lực.

Lâm Ân mỉm cười, khẽ vươn tay xoa xoa huyệt Thái Dương nói: "Quả nhiên… mọi chuyện đã phát sinh đúng như ta dự đoán, kẻ hiểu Dạ Y nhất chính là Dạ Y, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì ta ở thời điểm hiện tại, đã chân chính biến thành một con cá nằm trong chậu rồi."

Chỉ sợ thời điểm lời nhắc nhở nhiệm vụ xuất hiện kia, cả tòa khách sạn hắn đang nằm ngủ này cũng bị bọn họ kéo vào bên trong một loại kết giới nào đó rồi.

Hơn nữa, nếu bọn họ dám ra tay với hắn ở thành Hắc Dạ, ngay dưới mí mắt của chủ mẫu… thì e rằng người chủ sự phía sau màn kia cũng không đơn giản như vậy.

Ừm… Vấn đề là bọn họ còn chưa biết, hắn ở nơi này vốn không chỉ có một mình.

"Tiểu thư con rối, xem ra khảo nghiệm đầu tiên của cô đã đến đây rồi." Lâm Ân mỉm cười nâng chiếc kính một mắt lên, nhẹ giọng hỏi: "Sinh vật kia có biết sự tồn tại của cô không?"

Giọng nữ nọ lại vang lên bên tai hắn: "Hắn khinh địch."

Đúng vậy, giết gà đâu cần dùng tới dao mổ trâu.

Chỉ là ngại quá… ta đúng là một con gà thật, nhưng bên người con gà này lại có một chú diều hâu đang ẩn mình trong chỗ tối đó.

Lâm Ân lặng lẽ nở một nụ cười đầy quỷ dị, hắn dùng một tay đeo chiếc mặt nạ mỏ chim lên đầu, nói: "Một khi đã như vậy, thì cứ giao hắn cho cô đi, tiểu thư con rối, cô có nắm chắc không?"

Nhưng ngay tại khoảnh khắc hắn nói xong câu này, trong góc phòng chợt vang lên một chuỗi những âm thanh “Tất tất tốt tốt”, giống như có một vật thể gì đó ở bên trong hắc ám, đang bị đám côn trùng gặm cắn.

Đột nhiên, một cơn gió âm lãnh mang theo mùi vị tanh tưởi của máu tươi, trống rỗng thổi vào trong phòng.

Ngay giây tiếp theo, Lâm Ân lập tức cảm nhận được luồng cảm giác âm lãnh đặc hữu của nguyền rủa nhanh chóng lan tràn trong phòng mình.

Mà cũng chính tại một khắc này, thông qua thị giác nhìn xuyên đêm, hắn có thể rõ ràng nhìn thấy, toàn bộ vách tường trong phòng đang bong ra từng mảng từng mảng một, như thể toàn bộ chúng đều bị phong hóa cả rồi.

Sau khi vách tường bong tróc ra, nó lại để lộ một một vách ngăn bằng thịt, hoàn toàn được tạo thành từ máu đen màu đỏ sậm

và cơ bắp bị nguyền rủa, có cảm giác hắn vừa bị kéo vào trong cơ thể của một con sinh vật nào đó rồi.

Cả vách tường và mặt đất đều nhúc nhích, nhúc nhích, y như máu thịt trên người một sinh vật sống.

Mà càng khủng bố hơn, bởi vì trên lớp vách ngăn bằng thịt kia, lại đột nhiên xuất hiện những lỗ hổng tối tăm, u ám. Để rồi không lâu sau đó, những con côn trùng chi chít rậm rạp bắt đầu bò ra từ bên trong.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Nguyền rủa tính dị thường đang lan tràn! Nguyền rủa tính dị thường đang lan tràn! 】

"Trở về cho lão tử!" Lâm Ân lập tức nhắm mắt, trực tiếp vươn tay tới, ấn xuống vách ngăn thịt kia, rồi dứt khoát phát động năng lực xóa bỏ nguyền rủa có giới hạn thời gian.

Ông —— Chỉ trong nháy mắt sau đó, ngay dưới ảnh hưởng của quầng sáng màu trắng mãnh liệt, không ngừng lan tràn kia, toàn bộ vách tường và sàn nhà trong phòng vừa bị biến đổi thành vách ngăn thịt không ngừng nhúc nhích nọ, đã "Rào rào rào" bị thanh tẩy hoàn toàn rồi.

【 đinh! Đã hoàn thành thanh tẩy nguyền rủa, ngươi thu được nguyền rủa đặc dị: Lò ấp trứng dị trùng! 】

Ngay sau đó, bên trong mảnh sương máu dày đặc bên ngoài hành lang, bàn tay xương trắng đang ấn xuống vách tường lập tức run lên.

Chỉ thấy một mảnh sáng màu trắng mãnh liệt, đột nhiên trống rỗng xuất hiện từ bên trong, sau đó "Rào rào rào" lan tràn tới bên ngoài, khiến cho vách tường hành lang vừa mới hoàn thành chuyển hóa thành vách ngăn bằng thịt, lại chỉ trong chớp mắt đã một lần nữa khôi phục nguyên dạng rồi.

"???"

Mọi hành động đều tạm dừng lại.

Đụng phải bug rồi ư?

Không chút do dự, bàn tay kia lại "Ba ba ba" dùng sức ấn thêm vài lần nữa lên vách tường.

Nhưng năng lượng nguyền rủa ấp trứng dị trùng đã bị thanh tẩy không còn một mảnh, sạch sẽ giống như thân thể của một em bé vậy, hoàn toàn không có một tỳ vết nào.

"???"

Mà ở trong phòng, Lâm Ân vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấy phần giới thiệu về loại nguyền rủa mình vừa thu nhận được kia.

【 lò ấp trứng dị trùng】: nguyền rủa đặc thù loại lĩnh vực, một khi nguyền rủa lan tràn, sẽ nhanh chóng chuyển hóa toàn bộ tất cả kiến trúc bên trong một khu vực lớn thành lò ấp trứng dị trùng, cũng nhanh chóng hấp thụ lượng lớn huyết nhục, chế tạo ra huyết tinh dị trùng nghe lệnh người thi triển nguyền rủa, nhưng đồng thời cũng sẽ khiến cho người thi triển thừa nhận những lời thầm thì của vô tận dị trùng.

"Tiểu thư con rối, không nên ra tay vội, để tôi đùa giỡn với hắn một chút đã."

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết ra, sau đó trực tiếp tháo xuống chiếc mặt nạ mỏ chim trên mặt mình.

Sau đó, hắn lập tức lấy Con Ngươi Nguyền Rủa của mình từ bên trong không gian hệ thống ra, rồi thản nhiên dùng ba đầu ngón tay "Soạt soạt" một tiếng, trực tiếp nhét vào trong hốc mắt của mình, móc con ngươi bên trong ra.

"Thật có lỗi, ngươi biết thả nguyền rủa, thì ta đây cũng biết."

Ba —— Lâm Ân dứt dùng một tay, lắp Con Ngươi Nguyền Rủa tối đen vào bên trong hốc mắt của chính mình

Ngay sau khi Con Ngươi Nguyền Rủa tối đen như vực sâu thăm thẳm bị hắn trực tiếp lắp vào hốc mắt của mình, nó nhanh chóng được kết nối với những sợi dây thần kinh bên trong, đồng thời cũng "Rào rào rào" khiến cho nửa bên mặt của hắn xuất hiện hàng đống những sợi tơ máu màu đen chi chít rậm rạp.

"Nguyền rủa! Lò ấp trứng dị trùng!"

Lâm Ân vừa mỉm cười vừa vươn tay tới ấn xuống vách tường.

Chương 567: Con Mèo Bệnh Không Phát Uy, Ngươi Thực Sự Cho Rằng Ta Lương Thiện Hả?

Ngay lập tức, từ bên trong mắt phải của hắn trực tiếp chảy ra một luồng máu màu đen, rồi nháy mắt sau đó, một tiếng thét chói tai vang lên, tựa như trong mắt hắn có một con ác linh đang ẩn mình, và chính nó vừa mới mở miệng rít gào…

"Hoa lạp lạp" —— Rất nhanh, vách ngăn thịt màu đỏ tươi đã xuất hiện ngay tại vị trí Lâm Ân vừa ấn lên vách tường, sau đó trực tiếp lan tràn ra ngoài.

Cả căn phòng lại một lần nữa phát sinh biến đổi, nó bắt đầu phong hoá, bong tróc, để lộ ra vách ngăn thịt máu tanh giống hệt vừa rồi.

Mà ở bên trong hành lang, bàn tay xương trắng vẫn đang cố gắng tìm kiếm nguyên nhân khiến cho nguyền rủa của mình mất đi hiệu lực, lại lập tức trở nên cứng đờ.

Bởi vì đột nhiên, gã cảm nhận được một cơn gió tanh nồng vừa thổi qua hành lang.

Chính tại một khắc này, toàn bộ vách tường xung quanh hành lang lập tức "Rào rào rào" bắt đầu bong tróc, để lộ ra bức vách ngăn bằng thịt khiến người khác buồn nôn.

Bàn tay nọ vừa thoáng buông lỏng xuống một chút, rồi bỗng nhiên, đám lông tơ trên bàn tay gã lập tức dựng thẳng đứng lên [1] .

Bởi vì tình huống này không thích hợp…

Bởi vì cmn… thứ nguyền rủa này không phải do gã phóng ra!

"Chi chi chi chi —— " Ngay tại khoảnh khắc đó, đột nhiên gã quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy vách tường đang phản chiếu trong hai hốc mắt trống rỗng bên trên chiếc mặt nạ con quạ màu trắng bệch kia, lại bắt đầu nhúc nhích không ngừng, thậm chí gã còn có thể nhìn thấy cảnh tượng vách tường kia ấp trứng, cảnh tượng những con côn trùng mang khuôn mặt của con người, không ngừng được ấp nở và chui ra…

Gần như trong chớp mắt sau đó, những con côn trùng kia vừa mở miệng rít gào, vừa nhanh chóng từ bốn phương tám hướng lao thẳng về phía gã.

Chúng “Lạch cạch lạch cạch” leo lên chiếc mặt nạ và đống xúc tu của gã, bắt đầu điên cuồng triển khai một hồi chém giết kịch liệt cùng với gã.

Toàn thân kẻ lạ mặt nọ lập tức trở nên hỗn loạn, bối rối vô cùng!

…

Trong phòng.

【 đinh! Ngươi đã trúng ảnh hưởng phản phệ mãnh liệt tới từ "Con Ngươi Nguyền Rủa", đau đớn ngươi phải hứng chịu đã bị thành tựu "Lấy M làm tên" của ngươi chuyển hóa thành khoái cảm! 】

【 Trước mắt, giá trị khoái cảm đã max, xin hãy nhanh chóng sử dụng! 】

Dù bản thân đang phải hứng chịu nỗi đau đớn cùng cực do Con Ngươi Nguyền Rủa phản phệ mang đến, cộng với vô số âm thanh ong ong ong của đám côn trùng cứ một mực vang lên trong đầu, nhưng ý chí mạnh mẽ của bản thân Lâm Ân, cùng với hiệu quả chúc phúc của nụ hôn của thiên sứ, vẫn có thể giúp đỡ hắn miễn cưỡng chống lại được.

Lâm Ân ôm lấy con mắt phải dữ tợn của mình, nói: "Đừng có đùa, ngươi biết không, trước khi nhận chức Dạ Y này, ta từng bị nhóm Độ Nha tiên sinh nhận nhầm là một Dịch Y đó. Dám chơi nguyền rủa trước mặt ta, ngươi có biết trên tay ta có tới hai cái công cụ nguyền rủa cấp căn nguyên không?"

"Tiểu thư con rối, chúng ta đi làm hắn! Con mèo bệnh không phát uy, ngươi thực sự cho rằng ta lương thiện hả?"

"Má nó, ta đã tích trữ Khoái Cảm Quyền suốt nửa tháng rồi, hôm nay xem ta có cho ngươi sướng mà chết ngay tại khách sạn này hay không!"

Dưới ảnh hưởng của dị trùng nguyền rủa, gần như toàn bộ khách sạn đã biến thành một cái lồng giam đầy rẫy vách ngăn thịt và máu đen vặn vẹo, hành tẩu trong đó, giống như đang di chuyển trong đường ruột của một con quái vật huyết nhục khổng lồ.

Mà ở dưới ảnh hưởng của thứ nguyền rủa này, những con côn trùng được sinh sản từ bên trong vách tường kia, cũng thành lập nên một loại liên hệ nào đó về mặt tinh thần cùng hắn.

Nó giúp Lâm Ân có thể trực tiếp thông qua thị giác của những con côn trùng kia, để trông thấy bóng dáng đang đứng bên ngoài hành lang.

Màu đỏ tươi mà quỷ dị.

Oanh —— Lâm Ân trực tiếp cho một cước đá văng cửa phòng.

Khẩu súng lục trên tay "Ca ca" chuyển động, hắn dứt khoát rời khỏi căn phòng của mình, xuất hiện bên ngoài hành lang.

Cùm cụp —— Nháy mắt sau đó, họng súng trên tay Lâm Ân trực tiếp nhắm thẳng vào bóng người ở chỗ sâu trong màn sương máu đang bao phủ khắp dãy hành lang kia.

"Ngươi tới để giết ta ư?" Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, vừa mỉm cười vừa kéo chốt bảo hiểm: "Dịch Y tiên sinh."

Ở cuối dãy hành lang ấy, bàn tay xương trắng kia vừa chậm rãi lau đi chút máu đen dính trên tay áo.

Chỉ thấy những con côn trùng không ngừng sinh ra từ bên trong vách tường thịt nọ, vừa thoáng tiếp xúc với mảnh sương máu kia một cái, đã nhanh chóng phát ra những tiếng “Lạch cạch lạch cạch” rồi rơi xuống đất, bị hòa tan thành một vũng máu loãng.

Ngay sau đó, tồn tại lấp ló bên dưới lớp hắc bào và chiếc mặt nạ trắng bệch kia cũng chậm rãi phát ra một âm thanh không rõ giới tính: "Ừm… ngươi cũng khó chơi hơn ta tưởng tượng một chút đó, Lâm Ân tiên sinh."

"Nhưng tình huống này cũng chẳng nằm ngoài dự kiến của ta. Bởi vì trong tin tức chúng ta điều tra được về ngươi, thì đúng là ngươi có được một vài loại năng lực đặc thù có thể thi triển nguyền rủa và gieo rắc ôn dịch."

"Không thể không nói, Lâm Ân tiên sinh à, đúng là ngươi vô cùng mà thích hợp với chúng ta."

Trong nháy mắt sau đó, trước mắt Lâm Ân đã xuất hiện giao diện của đối phương.

【 Bác sĩ Sâm Nhất 940】

【 cấp bậc 】: ???

【 chủng tộc 】: thể tụ hợp huyết nhục dị dạng

【 chức nghiệp 】: Dạ Y, Dịch Y, kẻ thi triển nguyền rủa

【 trận doanh 】: Hỗn loạn tà ác

【 năng lực chiến đấu 】: năng lực nguyền rủa quỷ dị và biến dạng huyết nhục

【 giới thiệu 】: là ôn dịch hành giả một mực ẩn núp bên trong thành Hắc Dạ, là một thành viên trong đoàn thể Dịch Y, bọn chúng cho rằng hết thảy những sinh vật rơi vào thế giới này đều có tội, mà phương pháp tốt nhất để đối xử với những kẻ tội đồ đó chính là vì áp gông xiềng lên người bọn họ bằng nguyền rủa và ôn dịch, làm cho bọn họ chết đi hoặc sống trong nỗi thống khổ do khủng hoảng và tra tấn mang lại. Bởi vậy, đám người này cực kỳ chán ghét lý niệm mà Dạ Y vẫn một mực tuân theo.

([1] Tác giả bị ngáo đoạn này rồi, rõ ràng ban đầu nói là bàn tay xương trắng 骨白的手 – cốt bạch đích thủ… xương trắng thì lông ở đâu ra???)

Chương 568: Ta Lừa Hắn Đấy!!!

Lâm Ân khẽ nheo mắt, để lộ ra ý cười tà mị, nói:

"Cho nên ta có thể coi lời nói của ngươi trở thành một lời khen tặng hay không hả... bác sĩ Sâm Nhất?"

Trong nháy mắt đó, ngay khi Lâm Ân nói ra tên của đối phương, hắn lập tức nhìn thấy thân thể người nọ trở nên cứng đờ.

Gần như ngay tức khắc, gã đã ngẩng đầu lên, ánh mắt đằng sau chiếc mặt nạ con quạ màu trắng kia, trực tiếp lóe lên một tia quang mang cực độ nguy hiểm, giống như bên trong đôi mắt vừa nheo lại ấy, đang có một tia sáng lạnh không ngừng chớp lóe.

"Ngươi lại... Biết tên của ta?"

Lâm Ân mỉm cười, lại thản nhiên nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Đương nhiên, chuyện này có lạ thường đến vậy hay không? Các ngươi thật sự cho rằng phương thức che giấu của mình là thiên y vô phùng hả? Làm cho người ta không nhìn ra một chút manh mối nào sao? Ây dà, các ngươi quá ngây thơ rồi."

Bác sĩ Sâm Nhất lập tức nheo mắt lại.

Lâm Ân hất cằm, nhìn xuống đối phương, rồi cười nhạt nói: "Ta đã sớm biết các ngươi có ý muốn ra tay với ta. Nói chính xác hơn là từ sau khi biết được sự tồn tại của Dịch Y, ta đã bắt đầu âm thầm dò xét điều tra về các ngươi rồi. Cho nên nói thật với ngươi, Sâm Nhất tiên sinh, ta đã theo dõi các ngươi từ khá lâu trước đó, chỉ một mực không để lộ mà thôi."

Trên mặt hắn vẫn duy trì nụ cười tươi bí hiểm mà quỷ dị kia.

Nụ cười có mang theo ba phần trêu tức, bảy phần đùa cợt, làm cho người ta thực sự không nhìn rõ rốt cuộc là trong mắt hắn đang ẩn giấu bao nhiêu bí mật.

Nghe xong câu nói này, bóng dáng phía đối diện lập tức nheo mắt lại, nhíu mày xuống, ánh mắt cũng từ từ chuyển thành cảnh giác, trong bất tri bất giác, bàn tay bên dưới khẽ nắm chặt lại.

Không thể có chuyện đó được! Tên này đang nói đùa gì vậy?

Phải biết rằng trong khoảng thời gian này, bọn họ vẫn một mực âm thầm tiến hành theo dõi, giám sát và điều tra về hắn, bởi vậy gần như mọi hành động của hắn, bọn họ đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Làm sao hắn có thời cơ mà lưu ý đến bọn họ được?

Hơn nữa, trước ngày hôm nay, gã vẫn chưa từng xuất hiện trước mặt hắn, hai bên chưa bao giờ chính diện nhìn thấy nhau, làm sao hắn có thể biết được tên của gã?

Chẳng lẽ nói...

Trong lòng Sâm Nhất bắt đầu sinh ra một chút nghi ngờ.

Mà lúc này, Trái Trái cũng có chút mờ mịt. Cô ấy khẽ nuốt một ngụm nước miếng xuống, nhìn nụ cười tươi đầy tự tin một cách quỷ dị, lại mang theo chút trêu tức trên mặt đầu, trong lòng không khỏi dâng lên một cơn sóng gió nghi ngờ mãnh liệt.

Những gì đầu nói đều là sự thật ư?

Chẳng lẽ mấy ngày nay, đầu vốn không chỉ ăn nhậu chơi bời, sống phóng túng, mà trong lúc cô ấy không hề hay biết gì, đầu lại âm thầm lưu ý đến mọi hoạt động và hướng đi của đám Dịch Y này rồi?

Chuyện này bắt đầu từ khi nào vậy?

Rốt cuộc là từ khi nào, đầu đã thay đổi, trở thành một tồn tại tinh tế, tỉ mỉ và trâu bò như thế?

"Đầu, những lời ngươi nói đều là sự thật hả? Ngươi thật sự đã theo dõi bọn họ rất lâu rồi?" Trái Trái vô cùng kinh ngạc, cô ấy vội vàng đặt câu hỏi trong đầu.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, vừa mỉm cười ứng phó với bóng dáng phía đối diện kia, vừa âm thầm trả lời Trái Trái: "Không, ta lừa hắn đấy."

Trái Trái khiếp sợ nói: "What?"

Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười mỉm trên môi, lại âm thầm suy nghĩ trong đầu: "Là một con người, khi đứng trước mấy tình huống như trước mặt này, luôn cần phải bình tĩnh, nói ra câu nào phải cao thâm câu ấy. Dù trong đầu ngươi chẳng biết cái rắm gì, thì ở thời điểm ứng phó với địch nhân, ngươi phải nói mạnh miệng một chút, nói ra mấy câu không rõ thật giả, khiến cho đối phương cảm thấy ngươi rất là bí hiểm, đây mới là cảnh giới cao nhất để thắng bài."

"Chẳng lẽ ngươi không nghe ra trong hai câu ta vừa nói kia, chẳng có lấy một chút dinh dưỡng nào?"

Nghe tới đây, Trái Trái thực sự khiếp sợ rồi, thậm chí một câu cũng nói không nên lời.

Không khí xung quanh vẫn vô cùng căng thẳng, giương cung bạt kiếm.

Sâm Nhất híp hai mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, nói: "Ngươi đã cảm nhận được sự tồn tại của chúng ta từ khi nào?"

Vừa thấy đối phương trúng bẫy, khóe miệng Lâm Ân lập tức

nhếch lên đúng tiêu chuẩn, hắn chậm rãi nói: "Đương nhiên là bởi vì... chuyện đó rồi."

Hàng chân mày của Sâm Nhất lập tức nhíu chặt lại.

Lâm Ân lộ vẻ cười nhạt, nhìn xuống gã, cất giọng quỷ dị nói: "Các ngươi thật sự cho rằng những chuyện mình làm đều kín kẽ, như thiên y vô phùng sao? Sâm Nhất tiên sinh à, vậy ngươi đã quá coi thường người khác rồi., Vốn dĩ ta chỉ mới hoài nghi thôi, nhưng khi chuyện đó phát sinh, trong lòng ta lại càng thêm tin tưởng vào sự tồn tại của các ngươi."

Càng nghe hàng chân mày của Sâm Nhất càng nhíu chặt lại.

Là chuyện vừa phát sinh ở thánh đường Quần Tinh trong ngày hôm qua sao?

Nhưng điều này làm sao có thể!

Kẻ mang mầm bệnh kia chỉ là một đòn tập kích nho nhỏ mang tính chất thăm dò là chủ yếu. Hơn nữa, bọn họ làm chuyện này vô cùng bí ẩn, thậm chí còn không có một Dịch Y nào tham dự vào trong đó, chẳng lẽ… hắn có thể thông qua chuyện kia, mà trực tiếp hướng đối tượng hoài nghi lên người bọn họ?

Lâm Ân khẽ nhếch khóe miệng, nói: "Ta biết ngươi đang suy nghĩ cái gì. Sâm Nhất tiên sinh, trong khoảng thời gian này, các ngươi không nề hà vất vả, cũng nhất quyết phải theo dõi và rình mò ta, thực sự làm ta thụ sủng nhược kinh. Nhưng ngược lại, chính bản thân ta cũng đang chờ đến ngày hôm nay, khi các ngươi trực tiếp ra tay đối phó với ta đó."

Hắn nói đến đây, thoáng dừng lại một chút, nhẹ nhàng nâng chiếc kính một mắt của mình lên, nụ cười tươi trên mặt chợt chuyển thành vô cùng trịnh trọng: "Ngươi có biết vì sao ta vẫn đứng ở trong này, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy cùng ngươi

không?"

"Bởi vì… e rằng chính ngươi còn chưa biết?"

"Ngay tại khoảnh khắc ngươi ra tay với ta, thì chủ mẫu kính yêu của chúng ta cũng đã chuẩn bị thu lưới rồi."

Lời này vừa nói ra, gương mặt Sâm Nhất lập tức biến sắc.

Cũng chính trong giây phút đó, một luồng hàn ý làm da đầu người ta run lên chợt thổi đến từ phía sau gã.

Gã vội vàng xoay người, nhưng đã muộn.

Bên trong con ngươi của Sâm Nhất chợt hiện lên một gương mặt thiếu nữ bình thản, với những sợi tơ bay múa trên người, giống như một con rối đang nhảy điệu điệu

Chương 569: Khó Chơi!

Những sợi tơ trong suốt kia hệt như tia chớp, chúng từ bốn phương tám hướng đâm thẳng vào làn da, chọc sâu xuống lớp huyết nhục trên người gã.

Phập ——

Phập ——

Phập ——

Thân thể gã lập tức bị gắt gao mà trói chặt tại chỗ.

Để rồi ngay dưới ánh mắt khiếp sợ của gã, thiếu nữ với phong cách Gothic giống như mị ảnh kia, lập tức túm chặt lấy gã ngay giữa hư không.

Soạt soạt ——Quang hoa chú thuật hiện lên.

Cùng với một tiếng thét dài bén nhọn, tựa như xé rách cổ họng phát ra, thân thể gã lập tức bị vô số những sợi tơ trong suốt cắt xuống, chỉ trong nháy mắt đã bị cắt thành vô số những cục thịt chỉnh tề, rồi "Rầm rầm rầm" rơi xuống đất.

Đây chính là chỗ tốt mang lại khi biết nắm bắt thời cơ.

Hắc Huyền Nguyệt đã ra tay nhanh như tia chớp vào đúng khoảnh khắc tư duy trong đầu địch nhân vừa rơi vào rung động.

Không ra tay thì thôi, vừa ra tay tuyệt đối là sát chiêu!

"Làm rất đẹp! Tiểu thư con rối!" Lâm Ân hét lớn một tiếng, rồi không chút do dự, hắn lập tức lấy Cánh Tay Long Tức từ bên trong

không gian hệ thống ra ngoài, món vũ khí trân quý mà đã lâu rồi hắn vẫn một mực luyến tiếc lấy ra sử dụng.

Bởi vì hắn biết, dưới loại tình huống này, mình tuyệt đối không thể cho tên Dịch Y kia có bất cứ cơ hội gì để thở dốc.

Trong nháy mắt ấy, Cánh Tay Long Tức tối đen mà dữ tợn trực tiếp liên kết với bờ vai của hắn. Đôi mắt trên cái đầu rồng khủng bố kia, chợt sáng lên ngọn lửa hung tàn, nhìn như nham thạch nóng chảy.

"Long tức!" Đột nhiên Lâm Ân cắn răng gầm lên một tiếng. Ngay sau đó, trong khoang miệng to lớn của cái đầu rồng cuồng bạo kia trực tiếp ngưng tụ liệt diễm mãnh liệt trở thành một quả cầu rực lửa.

Hô —— Chỉ trong nháy mắt, long viêm nóng bỏng đã bao phủ toàn bộ những cục thịt vặn vẹo, đang không ngừng nhúc nhích dưới đất kia.

Cùng với âm thanh dung luyện “Xoẹt xoẹt xoẹt” liên tiếp vang lên, một chuyện làm cho người ta vô cùng kinh hãi đã phát sinh. Chỉ thấy những cục thịt và nội tạng vốn đang bị dung luyện bên trong liệt diễm kia, chợt phát ra một tiếng kêu to bén nhọn khi bị thiêu đốt.

Nhưng gã còn chưa chết!

Bởi vì âm thanh nhắc nhở của hệ thống còn chưa vang lên.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Lâm Ân không chút do dự đã ra tay rồi, bởi vì nơi này chính là thế giới hắc ám, mà tồn tại hắn đang đối mặt lại là Dịch Y, nếu có thể xử lý đối phương một cách đơn giản như vậy, chẳng phải đám người khủng bố nọ chỉ có hư danh thôi ư?

【 đinh! Sinh mệnh lực của mục tiêu liên tục giảm xuống! 】

【 đinh! Sinh mệnh lực của mục tiêu liên tục giảm xuống! 】

"Ngươi dám —— tính kế ta!" Bên trong liệt diễm hừng hực, đột nhiên truyền đến một tiếng thét dài dữ tợn của Sâm Nhất kia.

Ngay sau đó, Lâm Ân lập tức nhìn thấy phía trên những cục thịt điên cuồng vặn vẹo đã bị dung luyện đến tan chảy kia, lại mọc ra vô số cái miệng dữ tợn.

Xôn xao —— Trong nháy mắt sau đó, một tiếng âm thanh ồn ào trực tiếp đánh thẳng vào tâm linh vang lên khắp dãy hành lang dài. Âm thanh này tựa như cả một bầy quạ cùng nhau kêu quang quác, hoặc như có vô số người đang khe khẽ thầm thì bên tai ngươi.

Chúng điên cuồng mà đánh sâu vào đại não và thần kinh của ngươi, khiến ngươi không thể kiềm chế nổi, muốn rơi vào cuồng loạn.

Chúng giống như lời thầm thì của Tà Thần, hoặc như một cơn ác mộng đến từ chỗ sâu nhất trong tâm linh.

Chúng điên cuồng ập tới, muốn cướp đoạt đi lý trí của ngươi.

【 cảnh báo! Ngươi đang bị "Cuồng loạn ồn ào" liên tục ảnh hưởng! 】

【 đinh! Giá trị tinh thần của ngươi -30】

【 đinh! Giá trị tinh thần của ngươi -30】

Gần như vừa tiếp xúc với âm thanh ấy, lý trí của Lâm Ân đã không thể ức chế được mà nhanh chóng bị cướp đoạt, giá trị tinh thần cũng không ngừng giảm xuống rồi.

Nhưng cũng đúng vào khoảnh khắc này, Hắc Huyền Nguyệt lập tức ngẩng đầu lên, vô số sợi tơ từ bên trong cánh tay mảnh

khảnh của cô ấy không ngừng phụt ra ngoài, biến cả dãy hành lang trở thành một cái mạng nhện tinh xảo.

Sau đó, cô ấy nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, khẽ lay động nó.

Ông —— Ngay khi rung động đến từ những sợ tơ kia ỉtruyền đến, chúng giống như một loại huyền âm có thể kích thích tới linh hồn, khiến cho loại ma âm cuồng loạn ồn ào lúc trước, trực tiếp bị áp chế xuống.

【 đinh! Ngươi đã bị "Linh hồn huyền âm" ảnh hưởng, giá trị tinh thần của ngươi ＋35】

【 đinh! Ngươi đã bị "Linh hồn huyền âm" ảnh hưởng, giá trị tinh thần của ngươi ＋35】

Ông ——

Lần huyền âm rung động thứ hai vang lên, cuồng loạn ồn ào trực tiếp bị trấn áp, không thể phát ra ngoài phạm vi hai mét xung quanh.

Dưới hỏa diễm dung luyện, từng phần huyết nhục và dầu thi thể đang bị đốt cháy vẫn còn đang điên cuồng mà mấp máy, giãy giụa, không ngừng phát ra từng hồi rít gào chói tai.

Nhưng chính tại một khắc này, những cục thịt nọ chợt phồng to lên, sau đó ầm ầm nổ thành vô số máu loãng, bắn tung toé về bốn phương tám bên ngoài.

Phập ——

Phập ——

Thứ huyết dịch đặc sệt, dấp dính rơi thẳng lên vách tường, trực tiếp ăn mòn bề mặt tiếp xúc, tỏa ra từng luồng sương mù xâm thực.

Ngay tại khoảnh khắc vũng máu loãng nọ phụt ra, Hắc Huyền Nguyệt tựa như mị ảnh, trực tiếp xuất hiện trước mặt Lâm Ân, cái ô màu đen trên tay nhanh chóng mở ra, ngăn cách thứ huyết dịch mang tính hủ thực đang bắn tung toé khắp nơi.

"Hóa ra hắn còn chưa chết? Đúng là một kẻ khó chơi!" Lâm Ân đưa tay ấn xuống huyệt Thái Dương, muốn dùng cách này để giảm bớt một chút đau đớn, sau đó nâng Cánh Tay Long Tức lên, đưa đôi mắt đầy cảnh giác nhìn xuống từng vũng máu tươi xung quanh.

Đúng là thân thể tên Dịch Y nọ đã bị hoàn toàn dung luyện.

Nhưng thật hiển nhiên, hệ thống còn chưa lên tiếng nhắc nhở, có nghĩa là vào thời khắc cuối cùng kia, gã đã dùng một loại thủ đoạn đặc thù nào đó, di chuyển ý chí của mình ra ngoài rồi.

"Tiểu thư con rối, cô có thể tìm được vị trí của hắn không?" Lâm Ân quay đầu hỏi.

Hắc Huyền Nguyệt chậm rãi vươn tay lên, một sợi tơ màu đen lặng yên hiện ra từ bên trong một cái khe hở dưới sàn nhà, rồi chạy tới, quấn quanh phía trên ngón út của cô ấy.

"Có thể."

...

Cùng lúc đó, bên trong một căn phòng trên lầu một, một bộ thi thể bị xé rách tan tác, đang nằm trên giường, cả căn phòng đầy mùi huyết tinh và tanh tưởi nồng nặc.

Mà cũng chính tại một khắc này, bên trong bầu không khí tĩnh lặng đến quỷ dị ấy, lồng ngực của bộ thi thể nọ, lại khẽ phập phồng.

Chương 570: Độn Thuật Lĩnh Vực Huyết Nhục!!!

Soạt soạt —— Cùng với âm thanh huyết nhục vặn vẹo vô cùng quỷ dị vang lên, một bàn tay máu trực tiếp chọc thẳng từ bên trong lồng ngực của bộ thi thể ấy ra ngoài.

Ngay sau đó là cánh tay, đầu, thân thể, giống như một đứa nhỏ vừa sinh ra, một sinh vật hình người với làn da toàn thân đều đang mấp máy, gian nan chui từ bên trong bộ thi thể nọ ra.

"Đáng chết!" Gã cắn răng, vẻ mặt đầy dữ tợn, trực tiếp đẩy mạnh cửa chạy đi.

Là gã quá khinh địch.

Là gã vạn lần cũng không ngờ rằng bên người nhân loại kia, lại có một con rối với lĩnh vực siêu phàm đi cùng và bảo vệ hắn.

Đến đây, lại một lần nữa gã nhớ tới những lời tên kia từng nói.

Chẳng lẽ những lời hắn nói đều là sự thật?

Là Thiên Sứ Treo Ngược Mình đã sớm đã chú ý tới hướng đi của bọn họ bên trong thành Hắc Dạ? Cho nên mới tương kế tựu kế, mới chuyên môn thiết lập cho gã một cái lưới, chờ chính bản thân gã tự nhảy vào bên trong?

Nếu không phải như vậy, thì sự xuất hiện của con rối kia, nên giải thích như thế nào?

Nhưng nếu thực sự là như vậy, thì e rằng hành động thu lưới

trực tiếp nhằm vào bọn họ, đã lặng yên không một tiếng động mà triển khai rồi.

Gã thật sự không ngờ… tâm tư của tên nhân loại kia lại kín đáo như thế.

Đúng là lần này bọn họ quá mức khinh địch rồi.

"Phải nhanh chóng thông báo cho những người khác, nếu còn kịp!" Gã cắn chặt khớp hàm, đột nhiên chạy thẳng tới đại sảnh trung tâm tại lầu một, hai tay chợt ấn xuống đất.

"Hoa lạp lạp" —— Trong nháy mắt sau đó, một cái pháp trận màu máu khổng lồ chậm rãi hiện lên phía dưới mặt đất.

Nó đúng là trận pháp cấm chế do Sâm Nhất chuyên môn chuẩn bị cho hành động săn bắn lần này. Nói chính xác hơn, gã đã hạ nguyền rủa xuóngo cả khách sạn, sau đó đắp nặn nơi này trở thành một vùng không gian chú thuật ngăn cách với bên ngoài.

Nếu không có sự xuất hiện của con rối kia, gã tin tưởng rằng, mình nhất định có thể lặng yên không một tiếng động mà giải quyết xong tên nhân loại kia.

Nhưng vào giờ khắc này, để phòng ngừa tên nhân loại kia chạy trốn khỏi huyết trận, cũng như biến nơi này trở thành nhà giam hạn chế hắn, gã chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

"Mau! Mau đi!" Sâm Nhất cắn chặt khớp hàm, hai mắt chuyển thành màu huyết hồng, cứ một mực nhìn chằm chằm vào mảnh hoa văn màu máu đang lan tràn ra phía ngoài kia.

Mỗi một giây với gã đều là một loại giày vò.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc huyết trận sắp được giải trừ.

Ngón tay gã cũng đột nhiên trở nên cứng đờ tại chỗ, giống như thời gian vừa đóng băng, khiến cho thân thể gã vẫn một mực duy trì trong tư thế ấy, không thể động đậy được.

Con ngươi run rẩy, cơ bắp toàn thân "Ca ca" không ngừng vận sức, nhưng đáng tiếc, thân thể vẫn giữ nguyên tư tế, tựa như nó hoàn toàn không nhận được mệnh lệnh của gã, hoặc là hoàn toàn không chịu sự khống chế của gã nữa.

Cùng thời điểm đó, từng sợi tơ trong suốt long lanh, lập tức phản xạ nên vài tia ánh sáng nhạt xuất phát từ ánh đèn bên trong đại sảnh.

Đây là...

Từ khi nào thì...

“Ca ca ca” —— Sâm Nhất run rẩy, cánh tay đã mất đi kiểm soát trực tiếp rung động rồi từ từ nâng lên.

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú của gã, cánh tay kia lại từng chút từng chút một mà tiến thẳng về phía cổ họng của chính gã.

Soạt soạt —— Ngón tay gã dễ dàng chọc thủng phần cổ họng của chính gã, sau đó vẫn run run rẩy rẩy, một đường đâm sâu vào bên trong.

Từ từ... Gã túm được xương sống của chính mình.

Tại khoảnh khắc này, đột nhiên Sâm Nhất nghe được tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, nghe như âm vang khi đôi giày cao gót chạm xuống đất.

Cặp nhãn cầu run rẩy của gã cố gắng chuyển động về phía sau, cái đầu cũng chậm rãi chuyển động, muốn nhìn thật rõ đối phương.

Nhưng thân thể lại hoàn toàn không thể khống chế được.

Mà vào khoảnh khắc này, bên trong dãy hành lang phía sau lưng gã, Hắc Huyền Nguyệt cầm cái ô màu đen, đang chậm rãi đi tới, vẻ mặt vẫn tĩnh lặng như trước, viền váy mạ vàng đen khe khẽ bay lơ lửng, phía trên năm ngón tay mảnh khảnh đang quấn quanh một sợi tơ nhỏ trong suốt, giống như một vị khống ngẫu sư hoàn mỹ.

Mà ở sau lưng cô ấy, là một cậu thiếu niên với chiều cao hơn một phần ba so với cô gái nọ.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười nhìn Sâm Nhất đang bị giam cầm tại chỗ, thản nhiên nói: "Tìm được ngươi rồi, Sâm Nhất tiên sinh, thoạt nhìn… có vẻ ngươi đang rất chật vật nhỉ?"

Sâm Nhất "Ca ca" muốn hé miệng, con ngươi kịch liệt mà run rẩy, muốn phát ra âm thanh, nhưng dây thanh quản đã bị phá hủy, khiến cho gã thực sự không thể nào mở miệng được.

Lâm Ân mỉm cười nâng Cánh Tay Long Tức lên, tiếp tục nói: "Loại năng lực mà ngươi vừa dùng kia chính là độn thuật lĩnh vực huyết nhục hả? Xem ra, giữa Dịch Y và huyết nhục chi phối giả có khá là nhiều mối liên hệ đan xen chằng chịt lên nhau ha?"

"Mà ngươi, nếu không trực tiếp di chuyển ý thức của mình rời khỏi khách sạn này thì hẳn là loại năng lực đó cũng tồn tại một tầng hạn chế nào đó há. Phải chăng loại hạn chế kia chính là khoảng cách, hoặc là đã bị pháp trận này của ngươi ngăn cách đi rồi?"

"Nhưng cũng chẳng sao."

"Ngươi cứ tiếp tục di chuyển, còn ta lại tiếp tục đi tìm, ta chẳng có gì, chỉ có mỗi thời gian để chơi đùa cùng ngươi thôi."

Răng rắc —— Ngay sau đó, dưới sự khống chế của Hắc Huyền Nguyệt, Sâm Nhất dứt khoát kéo đứt xương sống của chính mình.

Mà lần này, gần như gã cũng không có lãng phí bất cứ thời gian nào nữa, ngay tại khoảnh khắc xương sống gãy lìa kia, gã vừa một lần nữa di chuyển ý chí của chính mình rồi.

...

Bên trong một căn phòng tiện ích trên lầu bốn.

Cùng với âm thanh huyết nhục vặn vẹo truyền đến, Sâm Nhất với gương mặt đầy dữ tợn, hàm răng nghiến kèn kẹt không ngừng, lại một lần nữa chui ra từ bên trong một bộ thi thể.

Đúng vậy, gã đã chuẩn bị rất nhiều bộ thi thể dùng để trùng sinh, đặt khắp nơi bên trong khách sạn này rồi.

Đó cũng chính là một ân huệ gã từng nhận được từ trên tay huyết nhục chi phối giả, chỉ cần ở trong phạm vi nhất định, chỉ cần bên trong toàn bộ những sinh vật từng bị gã giết chết vẫn còn huyết dịch, thì chúng đều có thể trở thành môi trường thích hợp cho gã trùng sinh.

Chương 571: Cơ Hội Cuối Cùng!!!

Nhưng đương nhiên, bí thuật này cũng có hạn chế. Đó là mỗi một lần hoàn thành trùng sinh, lực lượng của gã đều sẽ suy yếu rất nhiều.

Hiển nhiên là nhân loại kia đã phát hiện ra điểm này rồi.

Trên thực tế, hắn vốn không phải thứ khiến Sâm Nhất khó chịu, bởi vì kẻ phiền phức nhất vẫn là con rối bên cạnh hắn kia!

Sâm Nhất cũng có một chút hiểu biết đối với loại chức nghiệp đại sư con rối này. Có thể nói ở bên trong thế giới hắc ám này, đại sư con rối tuyệt đối là chức nghiệp khiến người khác ghê tởm, và không có một trong.

Bởi vì chỉ cần sức mạnh cứng [1] của ngươi không có vượt qua đối phương, thì cô ấy tuyệt đối có thể dùng loại năng lực khống chế quỷ dị kia để từng chút từng chút một mà đùa bỡn ngươi đến chết.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất phải nói đến ở đây chính là… những khống ngẫu sư nọ vốn là con rối, loại hình phi sinh vật thể, cho nên toàn bộ bệnh tật và ôn dịch nhằm vào sinh vật vốn không thể sinh ra tác dụng đối với nhóm khống ngẫu sư này.

Hơn nữa, nhân loại kia lại là một Dạ Y, nếu không phải ôn dịch và bệnh tật chuyên môn nhằm vào điểm yếu của đối phương, thì muốn loại trừ khả năng ngăn cách của đống trang bị Dạ Y nọ, gần như là người si nói mộng.

Chung quy lại, nếu gã muốn phá cục… chỉ có duy nhất một biện pháp, đó là... "Nguyền rủa!"

Sâm Nhất cắn răng, đột nhiên chạy ra khỏi gian phòng tiện ích kia.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi gã vừa mới bước vào dãy hành lang bên ngoài, thân thể gã lại lập tức trở nên cứng ngắc tại chỗ.

Con ngươi trong mắt lập tức trở nên run rẩy, bởi vì từng sợi tơ tinh tế đang chậm rãi quấn quanh trên cổ gã.

Vào thời khắc này, hình ảnh phản chiếu bên trong con ngươi chính là cả một đoạn hành lang trước mắt, và cũng không biết từ khi nào, toàn bộ hành lang đều bị phủ kín bởi những sợi tơ mảnh mai không ngừng đan xen chằng chịt rồi.

“Khống ngẫu sư… ghê tởm!”

Răng rắc ——

...

Lần thứ ba!

Sâm Nhất nổi giận vươn tay ra từ lồng ngực của bộ thi thể đã được gã giấu sẵn trong một xó xỉnh nào đó trên lầu hai, rồi "Soạt" một tiếng, vừa phẫn nộ vừa thò cả cái đầu cùng với phần thân thể của mình từ trong lồng ngực của bộ thi thể ấy ra ngoài.

"(beep ——) đại sư con rối! Ta d..." Nhưng gã chỉ nói được một nửa, đột nhiên lời nói ngưng bặt.

Sâm Nhất cứng ngắc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ trong nháy mắt sau đó, ánh gã lại trực tiếp đối diện với ánh mắt của Lâm Ân, kẻ vốn đang ngồi trên một chiếc ghế nhỏ tại căn phòng đối diện, và

suốt từ nãy tới giờ vẫn một mực chăm chú theo dõi gã.

Bầu không khí quỷ dị không kiêng nể gì, lại bắt đầu lan tràn.

Mà ở bên người Lâm Ân, Hắc Huyền Nguyệt đang cụp mắt xuống, dùng hai sợi tơ mảnh, treo ngược mình ngay trên không trung, dùng ánh mắt sâu kín nhìn về phía gã.

"..."

"..."

"Thật có lỗi." Lâm Ân mỉm cười. Hắn nhẹ nhàng nâng chiếc kính một mắt lên, rồi hất cằm nói: "Chúng ta vừa vặn đi ngang qua nơi này, lại vừa vặn phát hiện ở nơi này có một bộ thi thể. Ừm… trong lòng cũng chỉ ôm tâm lý muốn thử một lần xem sao thôi, sau đó dứt khoát đứng ở nơi này ôm cây đợi thỏ, ai ngờ lại thực sự gặp mặt ngươi ở nơi này rồi."

"Ây da… màn xuất hiện quái lạ như thế, thực sự làm cho trái tim tôi không chịu nổi, cứ “Phù phù phù phù” đập loạn đây này!"

Cùm cụp —— Ngay dưới cái nhìn chăm chú mà cứng đờ của Sâm Nhất, Lâm Ân nâng khẩu Súng Lục Săn Ma trong tay lên, mỉm cười mà nhắm ngay vào trán gã, nói:

"Hẹn gặp lại sau nhé!"

Phanh —— Một tiếng súng vang lên, đi kèm theo đó là vô số sợi tơ cùng múa lên khúc nhạc chết chóc.

...

Lần thứ tư!

Sâm Nhất có chút nhục nhã và nổi giận, lại một lần nữa vặn vẹo tái sinh từ bên trong thi thể của một con chuột chết tại góc tầng hầm ngầm.

Đây là một lần sỉ nhục lớn nhất gã từng phải chịu đựng kể từ khi sinh ra đến giờ.

Gã thở hổn hển như một con lừa, có chút nhục nhã cắn chặt hàm răng. Rồi đột nhiên, không một dấu hiệu báo trước, gã trực tiếp cắn vỡ ngón tay của chính mình, lại nhanh chóng vẽ xuống hình ảnh một con ngươi màu máu dựng thẳng bên dưới sàn mật thất.

Bốn lần trùng sinh.

Đã tiêu hao quá nhiều lực lượng của gã rồi.

Nếu lại bị địch nhân bóp chết thêm một lần nữa, e rằng gã đã rơi thế tất phải thua, không còn một cơ hội lật bàn nào nữa rồi.

Và đây, chính là một lần cơ hội cuối cùng của gã!

Sâm Nhất chăm chú vẽ xuống nét bút cuối cùng trên bức họa dưới sàn.

Một cái pháp trận nguyền rủa màu huyết hồng chậm rãi sáng lên hào quang ngay trước mặt gã. Trong mắt gã để lộ ra sắc thái cuồn cuộn bạo ngược và dữ tợn.

Nguyền rủa!

Chỉ có nguyền rủa mới mang đến hy vọng lật bàn cho gã!

"Hỡi vị chúa tể của toàn bộ những thứ không trong sạch và ô uế, hỡi vị chi phối giả của máu và thịt."

"Ta thỉnh cầu ngài hãy chăm chú nhìn xuống đây và ban tặng, cũng thỉnh cầu ngài một phần khế ước cùng ân trạch."

"Ta dùng cái tên Dịch Y!"

"Ta thỉnh cầu một loại nguyền rủa đối với máu và thịt và

không thể nói rõ ra!"

Trong nháy mắt sau đó. Sâm Nhất cắn răng, trực tiếp ấn mạnh hai tay của mình lên trên tòa pháp trận màu máu kia.

Một luồng hồng quang chói mắt lập tức xuất hiện rồi bao vây xung quanh gã.

Con ngươi trong mắt lập tức nở to ra.

Vào khoảnh khắc kia, giống như vừa có một dạng nguyền rủa không thể hiểu nổi, nảy sinh ngay trong cơ thể gã, khiến cho bộ thân thể kia nhanh chóng bành trướng, đi kèm theo đó là một tiếng rít gào đầy thê lương thảm thiết, không ngừng vang vọng bên trong khách sạn âm u.

...

Vào lúc này, ở ngay bên trong lầu một.

Lâm Ân cũng lập tức cảm nhận được rất rõ ràng luồng chấn động truyền đến từ dưới chân mình.

Đúng vào khoảnh khắc ấy, đột nhiên mặt đất bên dưới đại sảnh trực tiếp vang lên một tiếng "Ầm ầm" rồi nổ tung.

Tiếp đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của Lâm Ân, một con quái vật huyết nhục mập mạp, toàn thân mọc đầy xúc tu và con mắt khổng lồ đã xuất hiện ngay trước mắt hắn.

---

[1] : Trong lĩnh vực chính trị, quyền lực cứng hay còn gọi là sức mạnh cứng nói đến việc sử dụng các biện pháp quân sự và kinh tế nhằm tác động đến hành vi ứng xử hoặc mối quan tâm của các thực thể; thể chế chính trị khác.

Chương 572: Cường Hóa!

Con ngươi trong mắt Hắc Huyền Nguyệt thoáng ngưng lại.

Rồi chỉ trong nháy mắt sau khi sợi tơ kia bị kéo đi, Lâm Ân và cô ấy đã được kéo ra tận lối vào hành lang, cách vị trí vừa nãy tới mấy chục mét rồi.

Bên trong đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn và Hắc Huyền Nguyệt lập tức lóe lên một mảnh ác độc và điên cuồng.

"Các ngươi... Xong rồi!" Một giọng nói khàn khàn mà dữ tợn cũng truyền đến từ bên trong bộ thân thể dị dạng vặn vẹo kia.

Thông qua âm điệu đầy oán hận của đối phương, Lâm Ân có thể mơ hồ phân biệt được một chút, có vẻ như con quái vật này chính là tên Dịch Y lúc trước.

Lâm Ân có chút kinh ngạc đưa mắt đánh giá đối phương từ trên xuống dưới một phen, mới nói: "Sâm Nhất tiên sinh, lần này ngươi trùng sinh có chút quá đà nha! Lại trực tiếp biến dạng thành thế này rồi?"

Sâm Nhất gắt gao nhìn chằm chằm vào hắn, lập tức oán hận nói: "Các ngươi sẽ phải trả giá thật đắt vì những chuyện các ngươi đã làm!"

"Nhưng ta sẽ không cho các ngươi chết đơn giản như thế đâu, ta sẽ bắt các ngươi lại, sau đó từng chút từng chút một mà xé nát thân thể các ngươi, cho các ngươi cảm nhận được cái gì là đau đớn tới cùng cực, là sống không bằng chết!"

Trong nháy mắt sau đó, cùng với một tiếng thét dài vang lên,

từ trên người Sâm Nhất lập tức mọc ra vô số những nhánh xúc tu, chúng hung hăng, điên cuồng bắn thẳng về phía Lâm Ân và Hắc Huyền Nguyệt.

Hắc Huyền Nguyệt lập tức vươn tay tới, đôi mắt màu đen thăm thẳm như vực sâu. Ngay sau đó, những nhánh xúc tu vừa bắn nhanh đến đã bị hàng đống sợi tơ sắc bén trên tay cô cắt thành vô số những cục thịt nhỏ.

Nhưng gần như chỉ trong giây lát sau, đống xúc tu vốn đã bị cắt nát tận gốc rễ nọ, lại một lần nữa "Rào rào rào" mà mọc ra hàng đống xúc tu mới.

Vẻ mặt Hắc Huyền Nguyệt vẫn rất bình tĩnh, chẳng những cô ấy không có ý định lùi lại, mà thay vào đó, còn trực tiếp tiến tới. Chỉ thấy thân hình nhỏ bé kia đang dùng một loại tốc độ làm cho người ta nhìn mà hoa cả mắt, để rồi trực tiếp xuyên qua thế công mãnh liệt của vô số những nhánh xúc tu kia.

Dưới sự điều khiển của cô ấy, những sợi tơ mỏng manh chi chít kia, lập tức đang xen vào nhau, rồi cùng cắt lên thân hình dị dạng của con quái vật trước mắt.

Chỉ trong khoảnh khắc, vô số những nhánh xúc tu vừa hung hăng tiến tới công kích hai người bọn họ đã bị cô ấy cướp lấy quyền khống chế, sau đó điều khiển chúng, công kích ngược lại bản thể của đối phương.

Tại giây phút này, sức chiến đấu mạnh mẽ và năng lực khống chế chiến trường xuất sắc của cô ấy, gần như đã được thể hiện rất đầy đủ.

Mà Sâm Nhất, mặc dù gã nhận được tăng phúc thật lớn do nguyền rủa mang lại, nhưng vào khoảnh khắc này, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay cùng cô ấy mà thôi.

Cùng lúc đó, Lâm Ân đang đứng phía sau, có chút kinh ngạc mà chăm chú nhìn vào bộ thân thể dị dạng khổng lồ nọ, đồng thời trong lòng cũng sợ hãi than thở không thôi khi được chứng kiến thực lực của tiểu thư con rối.

"Là nguyền rủa ư?" Lâm Ân có chút do dự đưa mắt đánh giá thật kỹ bộ thân thể huyết nhục dị dạng kia. Ngay sau đó, hắn lập tức đeo chiếc mặt nạ mỏ chim lên, hoán đổi thành tầm nhìn nguyền rủa.

Rất nhanh, dưới tầm nhìn nguyền rủa, hắn đã trông thấy rõ ràng những đường hoa văn màu đen chi chít hiện ra trên người thể dị dạng huyết nhục trước mắt, chúng chính là dấu hiệu tượng trưng cho nguyền rủa.

Quả nhiên…Đây chính là con bài chưa lật cuối cùng của gã.

Đúng là con bài chưa lật này đã làm thực lực của gã tăng lên với biên độ cực lớn, nhưng đưa ra so sánh với tiểu thư con rối, vẫn hơi kém hơn một chút.

Lâm Ân mỉm cười.

Nếu thứ này là nguyền rủa, vậy đơn giản hơn nhiều.

Hắn lập tức lấy cuốn 【 quyển trục cường hóa kỹ năng 】từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài. Đây là tấm quyển trục hắn đã lấy được từ trước, nhưng vẫn một mực chưa hề sử dụng. Hiện giờ, hai lần sử dụng năng lực thanh tẩy của hắn đã dùng hết rồi.

Lần đầu tiên được dùng để xóa bỏ nguyền rủa lò ấp trứng dị trùng.

Lần thứ hai được dùng để thanh tẩy nguyền rủa trên khẩu Súng Lục Săn Ma.

Nếu tiếp tục dùng, hắn chỉ có thể cường hóa kỹ năng này thêm

một lần nữa.

【 đinh! Ngươi đang sử dụng quyển trục để tiến hành cường hóa đối với năng lực "Xóa bỏ nguyền rủa có giới hạn thời gian +1" của ngươi, xin hỏi có lập tức tiến hành hay không? 】

"Có!"

Cùng với một luồng ánh sáng màu trắng bốc lên.

【 đinh! "Năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa" của ngươi đã hoàn thành cường hóa! 】

【 Năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa +2】

【 giới thiệu 】: Ngươi có thể tiến hành thanh tẩy mang tính tạm thời đối với nguyền rủa bám vào người mục tiêu, số lần đề cao thành 3, thời gian duy trì đề cao thành 25 giờ, thời gian làm lạnh vẫn duy trì ở mức 13 giờ.

Cùng với kỹ năng cường hóa hoàn thành, không có gì bất ngờ xảy ra, Lâm Ân đã nhận được lần sử dụng thứ ba đối với năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa.

Bây giờ thì thú vị hơn rồi!

Lâm Ân mỉm cười, lập tức đeo mặt nạ mỏ chim lên, vừa nhảy tới vừa hô lớn với Hắc Huyền Nguyệt: "Tiểu thư châu Âu, cô ném giùm tôi một cây xúc tu đang bị cô không chế tới đây, tôi có chuyện cần làm!"

"Hoa lạp lạp" —— Hắc Huyền Nguyệt chẳng buồn quay đầu lại, nhưng đã lập tức ném một cây xúc tu vốn bị sợi tơ của cô ấy khống chế tới trước mặt Lâm Ân.

Thô to!

Mượt mà!

Má nó, thực sự không biết đến khi nào thì đống xúc tu do năng lực tai biến của hắn tạo thành mới mang đến lực chấn nhiếp kinh khủng tới mức này ta?

Lâm Ân không chút do dự, đã nhanh chóng vươn tay tới, rồi nghiêm túc mà trực tiếp ấn xuống cây xúc tu thô to kia.

【 Năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa 】!

Phát động!

Ông ——

Trong phút chốc, ánh sáng màu trắng chói mắt đã bao vây lấy cây xúc tu kia.

Mà quang mang chói mắt này lại dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, để một đường chạy dọc theo cây xúc tu nọ, điên cuồng chạy thẳng tới, bao phủ cả bản thể của nó, cũng chính là thể dị dạng huyết nhục khổng lồ đằng kia.

Sâm Nhất vốn đang điên cuồng phát động công kích với Hắc Huyền Nguyệt, đột nhiên chấn động toàn thân.

Khi gã ý thức được một tình huống gì đó vừa phát sinh, thì mọi chuyện đã quá trễ rồi.

Chương 573: Một Quyền Của Lâm Ân!!!

Ngay sau đó, thứ ánh sáng màu trắng chói mắt kia lập tức bao phủ toàn bộ thân thể Sâm Nhất ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy sững sờ của gã.

Rất nhanh, gã cũng cảm nhận được lực lượng trong cơ thể mình đã biến mất! Cảm nhận được năng lượng nguyền rủa đang bị thô bạo mà bóc tách ra.

"Không! Không! Không!"

Gã hoảng sợ vạn phần, nhưng có cái trứng dùng...

Ngay dưới vòng vây của thứ ánh sáng màu trắng kia, thân thể gã nhanh chóng thu nhỏ lại, cũng nhanh chóng biến hóa.

【 đinh! Ngươi vừa thành công thanh tẩy nguyền rủa trong cơ thể mục tiêu, ngươi thu nhận được nguyền rủa dị thường: Huyết nhục bạo động! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, từ phía xa xa kia, ánh sáng màu trắng nhọ cũng chậm rãi tiêu tán.

Sâm Nhất vừa khôi phục lại trạng thái bình thường, trong mắt có chút trống rỗng mà ngây dại nhìn xuống hai tay mình.

Không có...

Chỉ đơn giản như vậy… thứ năng lượng nguyền rủa bạo động mà gã phải trả giá thật lớn mới đổi được... đã mất rồi sao?

Gã mới thể hiện chưa được ba phút mà...

Nghĩ đến đây, Sâm Nhất chợt run rẩy mà ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm Ân.

【 đinh! Oán niệm của Sâm Nhất đối với ngươi +80】

【 đinh! Oán niệm của Sâm Nhất đối với ngươi +100】

【 đinh! Oán niệm của Sâm Nhất đối với ngươi +120】

"Nguyền rủa của ta đâu?" Gã run rẩy, hai hàng nước mắt tủi thân lập tức chảy ra.

"Ta chữa cho ngươi rồi." Lâm Ân mở to đôi mắt, cực kỳ lương thiện nói.

"..."

"..."

Không gian tạm thời chìm trong yên tĩnh.

"Ngươi khinh người quá đáng nha!!!"

Giờ phút này, Sâm Nhất thực sự không thể nhẫn nhịn nổi nữa, gã lập tức ngửa mặt lên trời, bật ra một tiếng hét đầy bi thảm.

Giờ phút này, không một ai có thể cảm nhận được nỗi thống khổ, suy sụp và điên cuồng trong lòng gã.

Nguyền rủa mất đi rồi, nghĩa là thứ gã vừa dùng linh hồn và sự tự do của bản thân tới đổi lấy, chỉ là một một chút trải nghiệm kéo dài không đến ba phút thời gian sao?

A! Linh hồn không có!

A! Lực lượng cũng không có!

A! Toàn bộ đều không có!

"Ta liều mạng với ngươi!"

Tại thời điểm bản thân phải chịu đả kích quá lớn, Sâm Nhất đã đánh mất lý trí, trực tiếp thét dài một tiếng, sau đó điên cuồng mà chạy tới, có vẻ cực kỳ kích động giết thẳng về phía Lâm Ân.

Nước mắt bay tứ tung, máu tươi phun như bão táp.

Không có! Toàn bộ đều mất hết rồi!

Sâm Nhất đã rơi vào trạng thái điên cuồng mất đi lý trí, gần như trong nháy mắt, gã đã vọt tới trước mặt Lâm Ân, hai tay trực tiếp đâm thẳng vào cổ hắn.

Nhưng lại gần như trong khoảnh khắc đó, những sợi tơ mảnh mai, tinh tế kia cũng quấn quanh thân thể gã, trực tiếp điều khiển thân thể gã đứng hình tại chỗ.

Lâm Ân cũng nhanh chóng tiến lên, nắm tay to như bao cát, lập tức siết chặt lại.

Ngay bên trong mảnh cuồng phong sắc nhọn nọ, Lâm Ân chợt mỉm cười, rồi đánh thẳng một quyền về phía gã.

"Một quyền này… ta đang lo không có chỗ dùng đến đây, tặng cho ngươi dùng thử vậy!"

Trong nháy mắt sau đó, toàn bộ khoái cảm do năng lực【 lấy M làm tên 】tích trữ được, đã ngưng tụ phía trên nắm tay hắn.

Đây vốn không phải một quyền bình thường!

Đó là lấy M chi quyền!

Là một quyền mang theo toàn bộ khoái cảm vốn được chuyển hóa từ tất cả những nỗi thống khổ, đau đớn mà Lâm Ân đã phải

thừa nhận, một quyền tuyệt không nên tồn tại trên thế giới này!

Nỗi đau đớn do khảo nghiệm Dạ Y mang đến!

Nỗi đau đớn khi bị chủ mẫu bắt nạt mang đến!

Nỗi đau đớn cực hạn do quá trình sử dụng Con Ngươi Nguyền Rủa mang đến!

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ đau đớn ấy đều hóa thành khoái cảm!

Cùng một lúc phát tán ra ngoài!

Oanh —— quyền phong đạt tới giá trị max, trực tiếp đánh thẳng lên lồng ngực Sâm Nhất, tạo thành một luồng gợn sóng nhộn nhạo, tản ra cơn gió M hùng mạnh, chỉ nghe một tiếng rít gào vang lên, ngay sau đó toàn bộ đại sảnh của khách sạn đều bị bao vây vào trong đó.

Uy lực của một quyền này cực kỳ lớn, chỉ trong nháy mắt, nó đã hút cạn 100% lực lượng M do Lâm Ân cất giữ bấy lâu nay, khiến nó trở về giá trị 0% tròn trĩnh.

Cái đầu Sâm Nhất vừa ăn trọn một quyền, đột nhiên ngửa về phía sau.

Con ngươi trong mắt lập tức trở nên rời rạc, bọt mép phun ra như suối, mà chưa hết, ngay sau đó, bên trong con ngươi lập tức xuất hiện một chuỗi những dấu hỏi chấm "?" dày đặc.

Ngay giây tiếp theo, luồng điện lưu đáng sợ đã trải rộng khắp thân thể gã.

"A!!!"

Một tiếng kêu thảm thiết không thể phân biệt nổi giới tính, lập tức vang vọng cả đại sảnh.

Bởi vì uy lực của một quyền này quá lớn, khiến cho uy thế khủng bố nọ còn trực tiếp chạy dọc theo những sợi tơ đang trói buộc thân thể gã, để rồi "Ào ào ào" lan tràn về phía Hắc Huyền Nguyệt đang đứng cách xa nơi này.

Ông —— Chỉ trong nháy mắt con ngươi vốn bình tĩnh của Hắc Huyền Nguyệt lập tức trở nên trống rỗng.

Mà cũng gần như trong nháy mắt, khi thứ dao động mãnh liệt nọ ảnh hưởng đến cô, cô ấy lập tức dựa theo phản xạ có điều kiện mà thu toàn bộ những sợi tơ đang trói buộc trên người Sâm Nhất trở về.

Đáng tiếc, vẫn không mang đến một chút tác dụng gì.

Chỉ thấy bàn tay mảnh khảnh của cô ấy đột ngột dùng sức mà chống lên tường. Đầu ngón tay hung hăng nắm chặt lại.

Uy lực của một quyền này đã lớn vượt ngoài sức tưởng tượng rồi.

Thân thể Sâm Nhất gần như đã thẳng tắp bay ra ngoài, rồi nặng nề mà rơi xuống đất. Sau cú va chạm ấy, thân thể gã lại theo quán tính mà lăn tròn thêm mười mấy vòng nữa mới dừng lại được, sau đó chân chính nằm thẳng dưới đất luôn.

Không!

Thứ này vốn không phải là đau đớn!

Bởi vì trong nháy mắt thân thể bị đánh trúng kia, một loại điện lưu thực sự khó có thể nói rõ thành lời lập tức xuất hiện, có cảm giác thân thể như một con đê vỡ, để cho lũ lụt cuồng bạo từ bên ngoài xông thẳng tới vậy.

Loại cảm giác trùng kích mãnh liệt ấy, trực tiếp dung nhập vào bên trong, sau đó ù ù mà chiếm cứ khắp các ngõ ngách bên trong

cơ thể gã, khiến cho…

Thân thể xuất hiện phản ứng!

Tâm linh xuất hiện phản ứng!

Giống như mỗi một tế bào dù nhỏ nhất trên người, cũng bị nó kích hoạt rồi.

Hơn nữa, loại cảm giác này… không thể ngăn cản được, chúng xuất hiện càng ngày càng nhiều, càng lúc càng nhanh!

"Đây là loại quyền gì? Đây là loại quyền gì hả?" Sâm Nhất không thể chịu nổi, lập tức ngửa mặt lên trời, phát ra một tiếng thét dài bén nhọn.

Chương 574: Búp Bê Chết Thay!!!

Đát đát đát đát đát đát đát ——

Đát đát đát đát đát đát đát ——

Gần như trong khoảnh khắc tâm linh phải hứng chịu một đòn trùng kích cực mạnh, đôi mắt gã lập tức bị vô số dấu hỏi chấm "?" chiếm cứ.

Có thể nói rằng, vào giây phút này, năng lực thừa nhận của thể xác và tinh thần gã đã vượt qua hạn mức cao nhất rồi.

Trong khi ấy, bên tai Lâm Ân lại không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Tinh lực của mục tiêu -10】

【 đinh! Tinh lực của mục tiêu -10】

【 đinh! Độ cuồng loạn của mục tiêu ＋10】

【 đinh! Độ cuồng loạn của mục tiêu ＋10】

Dưới tác dụng của lấy m chi quyền, đối phương đã bị đánh nát, có phải hiện giờ gã đã lấy máu làm đạn rồi?

Mà gần mười phút sau, hết thảy mọi chuyện đều đã kết thúc.

Sâm Nhất nằm dưới một cái hố to bị lực tương phản cực mạnh đập ra, hai mắt trống rỗng, đôi môi tái nhợt rung rung, toàn thân không ngừng run rẩy, khắp nơi phía trên trần nhà và vách

tường xung quanh đều là những vết máu.

Giống như những cánh hoa hồng bị cắt vụn, bay lất phất mà rơi xuống dưới đất.

Trong mắt gã, cả thế giới đều trở nên cuồng loạn hết rồi.

【 đinh! Ngươi vừa thành công kích sát Dịch Y Sâm Nhất, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 500】

【 đinh! Uy hiếp đã được giải trừ, chúc mừng ngươi hoàn thành nhiệm vụ: Tà ác nhìn trộm, ngươi nhận được khen thưởng nhiệm vụ: 2000 kinh nghiệm, 2000 tiền khô lâu, đạo cụ đặc thù: Búp Bê Chết Thay x5】

【 Búp Bê Chết Thay 】

【 loại hình 】: Vật bị nguyền rủa

【 tác dụng 】: Sau khi phải hứng chịu một đòn đả kích chí tử, Búp Bê Chết Thay sẽ hứng chịu một lần thương tổn trí mệnh thay ngươi, cũng trực tiếp truyền tống ngươi đến một vị trí ngẫu nhiên nào đó trong vòng 500 mét, nhưng đồng thời ngươi sẽ phải thừa nhận đau đớn và tra tấn gấp đôi.

【 giới thiệu 】: là con rối đã trúng phải một dạng nguyền rủa mãnh liệt nào đó không biết, dường như nó được chế tạo bằng vải dệt và bông, trên mặt có khâu hai cái cúc áo làm con mắt, chỉ cần chạm vào, nó sẽ phát ra một tràng cười quỷ dị. Tựa như nó vốn không phải sinh mệnh thể, nhưng ở thời điểm dùng dao đâm vào sợi bông kia, từ bên trong sẽ chảy ra vết máu, bên tai cũng nghe được tiếng khóc bi thương. Nghe nói có người đã sử dụng thứ này năm lần, sau đó trực tiếp bị nguyền rủa oán quấn thân...

【 đinh! Ngươi tăng lên cấp 27! 】

【 đinh! Cánh Tay Long Tức của ngươi đã hỏng! 】

【 đinh! Ngươi phát động thành tựu đặc thù: nguyên nhân chết là x tẫn nhân vong, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 nguyên nhân chết là x tẫn nhân vong 】: tại thời điểm ép khô một mục tiêu là nam tính tới chết, ngươi sẽ nhận được thành tựu đặc thù loại biến thái này. Theo đạo lý mà nói, đây cũng không phải loại thành tựu mà một ký chủ nam tính có thể nhận được, bởi vì nó vốn là loại thành tựu được dành riêng cho ký chủ nữ tính yêu thích cách chơi tà đạo, nhưng ký chủ vẫn dựa vào năng lực cường hãn của chính mình, để thành công ép khô một mục tiêu là nam tính tới chết. Không cần phải nghi ngờ gì nữa, điều này đã đủ để chứng minh rằng ký chủ vốn không phải một người bình thường rồi.

Ngươi nhận được thuộc tính gia tăng vĩnh cửu: hiệu quả của lấy m chi quyền +10, thể chất +5, vui sướng +10, độ hảo cảm cơ sở của nam tính -1

Cùng với từng chuỗi âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng "Đinh đinh đinh" vang vọng bên tai, sau khi Lâm Ân quyết đoán phớt lờ lời nhắc nhở thành tựu của hệ thống, hắn lại nhanh chóng đọc lướt qua nội dung nhắc nhở của hệ thống một lần.

Không cần phải nghi ngờ, âm thanh nhắc nhở của hệ thống xuất hiện đã đủ chứng minh rằng, Sâm Nhất này chết thật rồi.

Có điều hắn cũng không ngờ, đó là sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hắn lại nhận được con Búp Bê Chết Thay. Nó tuyệt đối là một vật phẩm mang đến trợ giúp không nhỏ cho quá trình báo danh tham gia cuộc chiến tranh lần này của hắn.

Lâm Ân nhanh chóng nhảy lên, nhìn xuống sàn nhà đầy máu của đại sảnh. Hắn mở to hai mắt nhìn, trong lòng không ngừng run lên từng đợt.

Chỉ thấy phía trên vách tường, phía trên trần nhà, phía trên

mặt đất, gần như toàn bộ chúng đều bị mấy thứ kỳ quái kia biến thành khung cảnh đổ nát hoang tàn rồi.

Lâm Ân thử tính toán một chút, trong vòng mười phút vừa qua, dưới ảnh hưởng của lấy m chi quyền, Sâm Nhất đã bắn tổng cộng là 9965 phát súng… Là gần mười ngàn lần đó.

Lâm Ân thở dài một tiếng, hắn dùng ánh mắt đầy phức tạp nhìn về phía Sâm Nhất với ánh mắt trống rỗng, thực sự chết không nhắm mắt, đang nằm ngay giữa cái hố to kia.

Có thể nói … bên trong mười phút thời gian ngắn ngủi vừa rồi, gần như gã đã dùng hết sạch toàn bộ tinh lực cả đời của mình!

Lại nói, đúng là tự bản thân gã đã bắn đến chết, nhưng có nói như thế nào chăng nữa, thì ít nhất… gã cũng được cảm nhận niềm vui sướng tột độ mà một người bình thường từ lúc còn sống đến khi chết đi, cũng không thể trải nghiệm được...

Nói cách khác, gã chính là một người đầu tiên, từ xưa đến nay, từ trong nước đến nước ngoài, bị chết vì sung sướng!

"Đúng rồi! Tiểu thư con rối đâu?"

Lâm Ân đã khôi phục lại tinh thần, ánh mắt hắn nhanh chóng rời khỏi bộ thi thể của Sâm Nhất, để vội vàng nhìn về phía khác bên trong đại sảnh, một mực tìm kiếm chung quanh.

Mà cũng chính tại một khắc này, sau khi ánh mắt đảo qua khắp các nơi bên trong đại sảnh, hắn đã trông thấy cái ô màu đen đã được mở ra, đang bị vứt lăn lóc dưới đất.

Hiển nhiên, vào khoảnh khắc Sâm Nhất bắn loạn lung tung kia, tiểu thư con rối cũng vội vàng mở cái ô màu đen của mình, dùng nó để ngăn cách đòn tấn công từ thứ vật chất đáng sợ nọ.

Với thực lực của tiểu thư con rối, khẳng định là cô ấy không

phải chịu chút thương tổn nào đâu.

"Tiểu thư con rối, tên kia đã chết rồi, cô có thể bước ra!" Lâm Ân hô to.

Nhưng có một điều rất kỳ quái, bởi vì hắn không hề nghe được tiếng trả lời của tiểu thư con rối.

Chẳng qua Lâm Ân cũng không thèm để ý lắm tới chuyện này. Dù sao đối phương cũng là chị gái cao lãnh, không đáp lại câu nói của hắn cũng là chuyện vô cùng bình thường.

Nói xong, Lâm Ân tỏ vẻ vừa lòng trực tiếp đạp xuống vũng máu đen dưới đất, đi tới phía trước chiếc ô màu đen dính đầu những thứ dơ bẩn kia, trong lòng có chút tò mò, nhìn vào khu vực bên trong, đang được chiếc ô màu đen nọ che chở.

Chương 575: Có Bị Hỏng Không Vậy???

"Tiểu thư con rối?"

Rất nhanh sau đó, Lâm Ân lại lập tức nhìn thấy, bên dưới tán ô màu đen to to kia, tiểu thư con rối đang gắt gao khép hai chân mình xuống, đôi tay mảnh khảnh run run ôm chặt lấy đầu gối, đầu ngón tay dùng sức mà siết lại, gương mặt một mực chôn giữa hai bên đầu gối, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt màu đen lộ ra bên ngoài.

Nhưng có một chuyện làm Lâm Ân cảm thấy vô cùng kỳ quái, bởi vì … có vẻ như thân thể tiểu thư con rối đang khẽ rung động. Hơn nữa, loại rung động này vốn không phải là phản ứng tự nhiên của thân thể khi gặp phải một nỗi sợ hãi nào đó, hoặc chỉ đơn thuần là cảm thấy lạnh mà thôi.

Nhưng Lâm Ân lại rõ ràng cảm nhận được thân thể cô ấy đang run. Hắn lập tức nhìn tới ngơ ngác cả người.

Chẳng lẽ vừa rồi, khi cô ấy chiến đấu cùng thể dị dạng huyết nhục do Sâm Nhất biến thành, đã bị thương rồi?

Nếu không thì vì sao thân thể của cô ấy lại run rẩy không ngừng như vậy?

"Tiểu thư con rối, cô có bị thương không?"

Nghe được câu hỏi của hắn, Hắc Huyền Nguyệt khẽ ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu, nhưng bên trong con ngươi đen nhánh kia lại lộ ra một chút điên cuồng.

Nó khiến Lâm Ân cảm nhận được một chút hàn ý… như thể cô gái ấy có thể giết chết hắn bất cứ lúc nào.

Mà Lâm Ân cũng không biết, vào giờ phút này, từng chuỗi âm thanh nhân tạo đang không ngừng máy móc vang lên trong đầu Hắc Huyền Nguyệt.

【 Giám sát thấy sát ý của ngươi đối với chủ thuê đã đạt 99%, trực tiếp phát động điều lệ đặc thù bên trong khế ước thuê mướn: Cấm hành hạ chủ thuê đến chết, từ chối thỉnh cầu kích sát. 】

【 Đã nhận được thỉnh cầu kích sát chủ thuê lần thứ hai, dựa theo điều lệ và quy định đặc thù bên trong khế ước thuê mướn, đã từ chối thỉnh cầu kích sát. 】

【 Đã nhận được thỉnh cầu xé xác chủ thuê lần thứ ba, dựa theo điều lệ và quy định đặc thù bên trong khế ước thuê mướn, đã từ chối thỉnh cầu kích sát. 】

【 Đã nhận được thỉnh cầu giết chết chủ thuê lần thứ mười... 】

Cùng với những âm thanh nhân tạo với nội dung từ chối thỉnh cầu không ngừng vang lên trong đầu, vẻ mặt Hắc Huyền Nguyệt vẫn bình tĩnh như thường, cô ấy máy móc đứng lên, ánh mắt hoàn toàn phớt lờ vẻ mặt tò mò của Lâm Ân bên cạnh, sau đó theo bản năng mà tiến về phía trước một bước.

Nhưng ngay khi cẳng chân vừa nhúc nhích, thân thể của cô ấy lại không nhịn được khẽ run lên, tựa như vừa phải chịu một loại kích thích gì đó cực kỳ mãnh liệt.

Bàn tay mảnh khảnh lập thức theo bản năng mà chống vào vách tường bên cạnh.

Bên trong con ngươi trống rỗng và những đường nét bên ngoài thân thể, không ngừng xuất hiện từng chuỗi dây lò xo "□□" xun

xoe, quắn quéo, thậm chí còn có thể rõ ràng nhìn thấy dấu hiệu rung động kia ở bên ngoài đôi tất chân màu đen gợi cảm.

Lâm Ân có chút ngơ ngác, vội vàng đi lên nâng lấy thân thể đối phương, còn tỏ vẻ quan tâm nói: "Tiểu thư con rối, để tôi đỡ cô nhé?"

"Không cần." Hắc Huyền Nguyệt lặng lẽ phát ra hai âm tiết ngắn gọn kia, hơn nữa, ở bên trong đôi mắt đen nhánh kia lại rõ ràng hiện ra một chút dao động cảm xúc mang hàm ý "Dám đỡ sẽ chết".

Lần này, Lâm Ân trực tiếp cảm thấy kinh ngạc rồi.

Bởi vì hắn biết rất rõ, cô gái trước mặt mình này chính là con rối có độ khai phá tình cảm thấp nhất bên trong trang viên con rối. Gần như vị tiểu thư con rối ấy là một thiếu nữ hoàn mỹ mà thỏa mãn với thuộc tính ba không, không cần nói, không cần biểu cảm, không cần biết gặp phải chuyện gì, cũng sẽ không thể hiện cảm xúc.

Bởi vì trong lòng không thể hiện tình cảm, cho nên gương mắt mới không biểu lộ cảm xúc.

Nhưng vừa rồi lại khác nha.

Vừa rồi thứ mà ánh mắt ấy đang muốn nói, đó là cảm xúc "Uy hiếp" ư?

Lâm Ân trố mắt nhìn theo đối phương.

Mà đối với một con rối Loli có độ khai phá tình cảm cực thấp như vậy, nếu không phải cô ấy vừa hứng chịu một đòn đả kích cực mạnh, thì hẳn là cảm xúc bên trong cơ thể sẽ không bị thể hiện ra bên ngoài như thế đâu.

Cho nên... Chuyện này là sao chứ…

"Tiểu thư con rối, cô có bị thương không? Nếu bị thương, tôi có thể giúp cô trị liệu!" Lâm Ân mở to mắt nói.

Hắn vô cùng nghiêm túc tỏ vẻ bản thân cũng có tâm đắc không nhỏ trên phương diện sửa chữa máy móc này.

Nhưng Hắc Huyền Nguyệt lại không để ý đến hắn.

Cô ấy vẫn một mực cúi đầu, dùng sức mà chống lên vách tường, gian nan nhích lên từng bước, tiến về phía trước, mà mỗi một bước đi, đều khiến hai chân run rẩy kịch liệt. Tình huống này khiến cho biên độ di chuyển của cô ấy trở nên cực kỳ chậm chạp, khoảng cách mỗi bước chân cũng rất nhỏ.

Hiển nhiên, cô ấy phải dùng khí lực cực kỳ lớn, mới có thể gian nan mà chống đỡ được thân thể mình tiến lên từng bước như vậy.

Giống như đang mạnh mẽ mà nhẫn nại điều gì đó.

Mà ở bên trong đại sảnh tràn ngập những thứ ô uế này, một thiếu nữ con rối gian nan chống lên tường tiến về phía trước, lại mang đến cho người ta một mỹ cảm tương phản tàn khốc mà mãnh liệt.

Chưa hết, vẫn còn một chuyện quỷ dị hơn, bởi vì mỗi một bước cô ấy lê đi, bên tai Lâm Ân sẽ vang lên một tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Một bước.

【 độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1】

Hai bước.

【 Độ oán niệm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi +1】

Ba bước.

【 độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1 】

Đứng tại chỗ, chứng kiến độ hảo cảm cứ "Xoát xoát xoát" liên tục giảm đi như vậy, Lâm Ân cũng không thể bình tĩnh nổi, vẻ mặt bắt đầu nhăn nhó.

Bởi vì nhìn thế nào cũng có cảm giác trước mắt mình là một bộ máy móc bị hỏng mất rồi!

Đầu tiên, hắn không cần biết vì sao lại phát sinh chuyện kỳ quái là độ hảo cảm điên cuồng "Xoát xoát xoát" giảm đi này, chỉ cần nghĩ một khía cạnh nho nhỏ của vấn đề thôi đã đủ để cảm nhận được sự nghiêm trọng của nó rồi.

Đó là nếu để bác gái con rối biết hắn vừa mới thuê con gái của bà ấy đến đây chưa được một ngày, đã làm hỏng người ta luôn rồi, chẳng phải bác gái sẽ bừng bừng phẫn nộ mà xử lý hắn luôn sao?

Cho nên… rốt cuộc là cô gái này bị thương hay là làm sao vậy?

Tốt xấu gì cũng nên cho người ta một chút phản ứng chứ?

Chương 576: Tâm Linh Kích Thích Mãnh Liệt!!!

Nhưng Lâm Ân lại biết, một chị gái cao ngạo lành lùng giống như tiểu thư con rối này, dù cô ấy có bị hỏng đi chăng nữa, cũng tuyệt đối sẽ không nói nhiều thêm một chữ, nhưng là chủ thuê, hắn nhất định phải có trách nhiệm với con rối của mình.

Hơn nữa, cô mới đi vào sử dụng được có một ngày, tuyệt đối không thể hao tổn được! Tiểu thư con rối ơi!

"Tiểu thư con rối, rất xin lỗi!" Để phòng ngừa cô ấy thật sự xuất hiện hao tổn gì, Lâm Ân nhanh chóng lấy điều khiển từ xa ra, nghiêm túc ấn xuống cái nút thứ hai.

Đinh ——【 bị cấm hành động 】

Hắc Huyền Nguyệt vốn đang gian nan chống vào tường, khó nhọc tiến lên từng bước, đột nhiên thân thể như đứng hình tại chỗ, hai mắt cũng trực tiếp chuyển thành trống rỗng.

Chịu ảnh hưởng bởi mệnh lệnh ngừng lại, khiến cô ấy trực tiếp mất đi toàn bộ năng lực hành động rồi.

Mà Lâm Ân cũng không chần chừ thêm, hắn lập tức vươn tay tới, bắt được cổ tay đối phương, trực tiếp phát động năng lực chẩn đoán bệnh ngẫu nhiên của mình.

【 đinh! Ngươi phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên đối với mục tiêu! 】

【 đinh! Ngươi phát hiện mục tiêu dị thường 1: Nguồn sinh lực không đủ (9)】

【 đinh! Ngươi phát hiện mục tiêu dị thường 2: Tâm linh kích thích mãnh liệt】

【 Tâm linh kích thích mãnh liệt 】: Đã bị lấy m chi quyền gián tiếp ảnh hưởng, khiến cho thân thể con rối này phát sinh biểu hiện tâm linh bị kích thích mãnh liệt. Kích thích thật lớn đã tạo thành mức độ hao tổn nghiêm trọng về nguồn sinh lực cùng như đã tạo thành cường độ trùng kích mãnh liệt tới thể xác và tinh thần của mục tiêu, thời gian có thể duy trì trước mắt: 15 phút, thời gian còn lại: 3 giờ.

Lâm Ân: "!!!"

Chuyện này... Chuyện này...

Ngay sau đó, trong đầu hắn đã hiện lên tình huống lúc trước, khi hắn đánh một quyền tới, trên người Sâm Nhất vẫn đang bị từng sợi tơ của Hắc Huyền Nguyệt trói buộc.

Chẳng lẽ... ở thời điểm một quyền có giá trị max kia của hắn rơi trên người Sâm Nhất, nó cũng thông qua những sợi tơ kia, di chuyển một bộ phận sát thương lên người tiểu thư con rối rồi?

Nói thật, đòn trùng kích đến từ tin tức này cũng đánh sâu vào tư duy của Lâm Ân, giáng cho hắn một đòn cực kỳ mãnh liệt, khiến hắn lập tức trở nên nóng nảy.

Bởi vì hắn hiểu rất rõ sự khủng bố của một quyền kia.

Ngay vừa nãy thôi, lấy m chi quyền đã bị tích góp đến giá trị max, vừa mang đến khoái ý kinh khủng tới mức trực tiếp cưỡng chế Sâm Nhất phải phát động hình thức bắn súng lung tung!

Điều này đã đủ để chứng minh hiệu quả của nó quá mức đáng sợ chưa?

Nhưng Lâm Ân tuyệt đối không ngờ được, một quyền này của

mình lại ngộ thương tới tiểu thư con rối rồi!

Nói cách khác, bắt đầu từ vừa nãy, tiểu thư con rối vẫn một mực nhẫn nại kích thích kịch liệt mà hung mãnh đến từ thứ khoái cảm kia...

Không được rồi!

Cô ấy sẽ hỏng mất!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cô ấy sẽ thực sự hỏng mất!

Lâm Ân lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, hắn vội vàng vươn tay, nói: "Tiểu thư con rối, cô cứ nhẫn nại một chút trước đã, tôi lập tức đưa cô quay về phòng, sau đó sẽ nghĩ biện pháp chữa trị cho cô, xin lỗi đã mạo phạm!"

Vào thời khắc này, Lâm Ân cũng không thể chú ý tới nhiều chuyện như vậy, hắn vội vàng đưa chân mình tới, ngáng ngay trước mắt cá chân của tiểu thư con rối.

Rồi trong quá trình tiểu thư con rối đang trống rỗng, trực tiếp mất đi trạng thái cân bằng mà ngả về phía sau, hắn lại thuần thục vô cùng vươn cánh tay tới, để cho cô ấy ngã vào khuỷu tay của mình.

Mái tóc màu bạc thật dài nhẹ nhàng bay múa, viền váy Gothic mạ vàng đen cũng tung bay trong quá trình cô gái kia ngã xuống. Và cánh tay của Lâm Ân gần như muốn tránh cũng không thể, lập tức chạm vào bộ váy màu đen và bả vai mảnh khảnh của cô ấy.

Hắn lập tức hướng lực lên trên, ôm lấy đối phương.

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1】

Tuy nhìn từ bên ngoài, có cảm giác cô bé này được tạo ra từ

kim loại, nhưng về trọng lượng, thân hình cô ấy lại nhẹ không tưởng được, gần như không có một chút trọng lượng nào.

Sau đó, Lâm Ân ôm tiểu thư con rối trong lòng, “Ba ba ba” nhanh như chớp chạy về phía phòng mình.

...

Hắn nhanh chóng lao thẳng vào trong phòng, lại dùng gót chân “Ba” một tiếng đóng cửa phòng lại, sau đó vội vàng ôm tiểu thư con rối trong lòng chạy thẳng đến chiếc giường lớn bên trong, cẩn thận đặt cô ấy xuống phần đệm mềm mại nọ, lại vươn tay giúp cô ấy cởi chiếc giày cao gót kia ra.

Nhưng mà … người đã đặt lên giường rồi, hắn nên chữa trị kiểu gì đây?

Ánh mắt Lâm Ân bắt đầu trở nên nghiêm túc.

Nhìn thấy tiểu thư con rối đang nằm trên giường, nhìn thấy đôi con ngươi mà đen có chút trống rỗng đang chăm chú nhìn thẳng vào mình, cũng không biết vì sao, đột nhiên Lâm Ân lại có một loại ảo giác …. nếu hắn dám giải trừ cấm kỵ, cô ấy nhất định sẽ lao lên giết chết hắn ngay.

Nhưng Lâm Ân biết, hiện tại không phải thời điểm để nghĩ việc này.

Đối với một con rối Gothic hệ cấm dục như vậy, đòn trùng kích mãnh liệt của lấy m chi quyền tuyệt đối là một loại giày vò khủng khiếp.

Hắn có nên trực tiếp tắt máy hay không?

Vừa nghĩ như vậy, nhưng rất nhanh Lâm Ân đã phủ định phương pháp này.

Bởi vì tiểu thư con rối là tồn tại có linh hồn và ý thức, tắt máy chỉ làm thân thể của cô ấy rơi vào trạng thái ngủ đông thôi, nhưng khẳng định là ý thức của cô ấy vẫn phải tiếp tục hứng chịu loại trùng kích khủng bố dị thường kia.

Làm như vậy cũng tương đương với vô tác dụng.

Nếu không để hắn giúp tiểu thư con rối giải quyết?

Gần như tại khoảnh khắc thứ ý niệm này mới nảy sinh trong đầu Lâm Ân, hắn đã nghe được âm thanh "Đinh đinh" vang lên bên tai.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động chuỗi nhiệm vụ chi nhánh đặc thù về con rối: lựa chọn khai phá tình cảm của tiểu thư con rối hệ cấm dục. 】

【 nhiệm vụ chi nhánh một: hướng dẫn để khống chế tiểu thư con rối hệ dục 】: Giới thiệu nhiệm vụ: Thân cận mà hy sinh thân thể của chính mình tới trợ giúp tiểu thư con rối giải quyết ảnh hưởng của lấy m chi quyền, mỗi lần độ khai phá tình cảm +1, độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt -10, độ run rẩy +1, khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm cơ sở 4000, tiền hắc lâu x4, trong vòng ba mươi ngày sẽ không phải chịu bất cứ phản ứng tiêu cực nào.

Chương 577: Nhiệm Vụ Lựa Chọn!!!

【 nhiệm vụ chi nhánh hai: hướng dẫn chung sống với vệ sĩ hệ tiểu thư con rối 】: Giới thiệu nhiệm vụ: Có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn gì, ngoại trừ dùng thân thể, hãy lần lượt đi thử nghiệm phương pháp trợ giúp tiểu thư con rối giảm bớt ảnh hưởng của lấy m chi quyền, khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm cơ sở 400, tiền khô lâu 400, (khen thưởng ít, không kiến nghị)

【 nhiệm vụ chi nhánh ba: Hướng dẫn bồi dưỡng tiểu thư con rối hệ trí úc】: Giới thiệu nhiệm vụ: Mỗi ngày cho tiểu thư con rối một đòn lấy m chi quyền, khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm cơ sở 4 vạn, tiền hắc lâu x40, ba mươi ngày sau, có khả năng sẽ nhận được niềm vụ ngoài ý muốn.

Lâm Ân: "..."

(Trí úc có thể hiểu là làm người khác suy sụp, bất lực với hiện thực nhưng không thể phản kháng)

Nói thật, ở thời điểm Lâm Ân nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên "Đinh" một cái, hắn đã có dự cảm không ổn rồi.

Nhưng hắn thật sự không ngờ, thứ hệ thống chó má này lại tận dụng triệt để mọi tình huống như vậy để phát cho hắn loại nhiệm vụ tà ác đến mức này!

Rõ ràng là hắn chỉ tùy tiện nghĩ trong đầu một cái thôi, vậy mà hệ thống chó má kia lại lập tức phản ứng rồi. Nó còn liền một lúc phát cho hắn tới ba nhiệm vụ để dụ dỗ cùng và mê hoặc hắn đứng

lên hành động.

Giống như vừa mê hoặc vừa thì thầm bên tai hắn: "Thiếu niên dũng cảm kia! Phía trước có động! Nhanh lên nào! Lên đi! Đừng sợ hãi! Ngươi nhất định phải dũng cảm mà nhảy vào đó!"

(beep ——)

Lâm Ân (〝▼皿▼).

Về nhiệm vụ đầu tiên, không cần phải nghi ngờ, nó muốn bảo hắn trực tiếp lao lên luyện thép, mà khen thưởng nhiệm vụ lại chính là ba mươi ngày sau sẽ bị đối phương giết chết!

(Giải thích cho ai không hiểu đoạn này, Hắc Huyền Nguyệt là con rối máy được làm từ thép.)

Về nhiệm vụ thứ ba, rõ ràng đây là tuyên dương tà đạo rồi, người ta giúp ngươi một việc lớn như vậy, ngươi còn muốn không ngừng cho người ta nếm thử lấy m chi quyền mỗi ngày. Rõ ràng là nhiệm vụ đẩy ký chủ đi theo phương hướng tà ác hỗn loạn rồi!

Nhiệm vụ thứ hai coi như bình thường, nhưng đằng sau còn chuyên môn thêm một dấu ngoặc viết “không kiến nghị” là cái quỷ gì?

Sau khi Lâm Ân không ngừng mô phỏng mấy lần cảnh tượng mình hung hăng ấn hệ thống lên tường rồi điên cuồng đánh cho nó một trận, hắn đã quyết đoán trực tiếp bỏ qua đống nhiệm vụ lựa chọn của nó.

Không khí xung quanh lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Lâm Ân suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định ấn xuống cái nút thứ hai trên chiếc điều khiển từ xa.

Đinh —— Cùng với âm thanh do chiếc điều khiển từ xa nọ

vang lên, con ngươi trong mắt Hắc Huyền Nguyệt chậm rãi khôi phục lại vẻ tỉnh táo, cùng với đó là từng chuỗi hoa văn màu tím, nhanh chóng "Rào rào rào" xuất hiện trên làn da toàn thân cô ấy.

Lâm Ân lại một lần nữa kích hoạt thân thể con rối của Hắc Huyền Nguyệt rồi.

"Tiểu thư con rối, cô có biện pháp nào..."

Nhưng hắn còn chưa nói xong, đột nhiên từng sợi tơ đã từ bốn phương tám hướng nổ bắn đến. Sau đó, những sợi tơ này lập tức “Xoát xoát xoát” mà chồng chéo đan xen khắp nơi, giống như những tia laser, trực tiếp giam cầm Lâm Ân tại chỗ.

Lâm Ân mở lớn hai mắt, hắn lập tức theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng xuống, trong lòng đầy hoảng sợ, một cử động nhỏ cũng không dám làm.

Bởi vì ở thời điểm hiện tại, những sợi tơ sắc bén kia gần như đã kề sát vào cổ họng, vào nách, trên ngực, tại mắt cá chân của hắn rồi… Chúng đan xen ngang dọc khắp nơi, trực tiếp lấp kín toàn bộ những không gian xung quanh, khiến cho hắn không thể di động được.

"Tiểu thư con rối, xin cô hãy bình tĩnh lại!"

Lâm Ân chớp chớp mắt, cố gắng khôi phục vẻ trấn định, đưa mắt nhìn xuống Hắc Huyền Nguyệt còn đang nằm trên giường.

Hắn nhìn cô ấy vươn năm ngón tay mảnh khảnh về phía mình, lại nhìn đôi mắt cô ấy đang gắt gao theo dõi hắn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể cắt nát thân thể hắn ra.

Lâm Ân vẫn duy trì động tác nhấc tay, vội vàng mở miệng trấn an: "Cô chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhìn ra được mà, tôi vốn không có bất cứ ý định mạo phạm nào trong đầu cả. Cô thử suy nghĩ một chút xem, nếu tôi có ý tưởng mạo phạm cô thì vì sao tôi

phải giải trừ lệnh cấm hành động chứ? Trực tiếp giữ lại trạng thái ngủ đông, không phải càng dễ thực hiện hơn sao? Tôi làm như vậy chỉ vì quá lo lắng cho cô thôi."

Hắc Huyền Nguyệt không nói gì, đôi mắt vẫn đang chăm chú theo dõi hắn, thân thể vẫn nằm yên không nhúc nhích, những sợi tơ đang quấn quanh trên năm ngón tay cũng không có bất cứ dấu hiệu gì cho thấy chủ nhân của nó sẽ giải trừ hành động đáng sợ này.

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Hơn nữa, hiện giờ tuyệt đối không phải thời điểm đùa giỡn. Cô đã bị lấy m chi quyền của tôi ảnh hưởng đến, nếu cứ mặc kệ không quan tâm đến nó, rất có khả năng loại ảnh hưởng này sẽ gây nên một chút tình huống ngoài ý muốn cực kỳ bất ổn. Tiểu thư con rối, theo tôi nghĩ, hẳn là cô cũng không muốn về sau này, mình vẫn một mực bị loại ảnh hưởng tâm linh kích thích này tra tấn đâu?"

Đến đây, ánh mắt Hắc Huyền Nguyệt cũng chậm rãi khôi phục lại một chút bình tĩnh. Những ngón tay mảnh khảnh của cô ấy từ từ thả lỏng đi, nhưng tuyệt nhiên không hề có ý định giải trừ hạn chế cho Lâm Ân.

Nhìn thấy những lời mình vừa nói có mang đến một chút hiệu quả, Lâm Ân lập tức lộ ra vẻ mặt nhu hòa, tiến thêm một bước khuyên giải an ủi: "Cô xem, thế này có được hay không? Đầu tiên, chúng ta hãy bình tĩnh ngồi xuống với nhau, sau đó tiếp thu ý kiến hữu ích rồi cùng nhau suy nghĩ biện pháp giải quyết. Hơn nữa cô cũng thấy đấy, tôi vốn là một Dạ Y, là một bác sĩ, trị liệu loại tình huống dị thường này vốn là lĩnh vực chuyên nghiệp của tôi mà? Cô nói xem có đúng hay không?"

Tới đây, rốt cuộc Hắc Huyền Nguyệt cũng chịu nói chuyện rồi.

Cô ấy máy móc nhìn Lâm Ân, nói: "Ta không cần trị liệu, hiệp nghị thuê mướn vẫn hữu hiệu như trước, trong phạm vi hiệp nghị,

ta vẫn cam đoan sinh mệnh của ngươi được an toàn."

"Cô không thấy khó chịu à?" Lâm Ân tò mò hỏi.

Hắc Huyền Nguyệt lại dùng đôi mắt đen nhánh, không có bất cứ dao động cảm xúc nào để nhìn chằm chằm vào hắn.

Lâm Ân gật đầu nói: "Được rồi, tôi sẽ ngậm miệng lại."

Chương 578: Xin Hãy Bắt Đầu Đi, Thưa Chủ Nhân!!!

Cô ấy có chút gian nan, dừng ánh mắt trống rỗng, rời khỏi giường, dựng người dậy rồi chậm rãi dùng những sợi tơ nâng mình lơ lửng trên hư không.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy tò mò của Lâm Ân, mũi chân cô ấy nhẹ nhàng rơi xuống đất, sau đó là gót chân, cuối cùng là cả cơ thể vững vàng đứng trên tấm thảm.

Nhưng ngay tại thời điểm Lâm Ân có chút kinh ngạc cho rằng… có phải tâm linh kích thích đã kết thúc rồi hay không, thì hai chân của Hắc Huyền Nguyệt lại run lên, rồi gần như theo bản năng, cô ấy chống hai bàn tay lên chiếc ghế dựa.

【 đinh! Độ oán niệm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi +1】

Lâm Ân: "..."

Hắc Huyền Nguyệt ngồi xuống, im lặng đưa ngón tay tới, trên đầu ngón tay chậm rãi xuất hiện một cái pháp trận chú thuật lơ lửng màu tím.

Cô ấy đưa tay bên trong, nhanh chóng lấy ra một cái rương nhỏ nhắn có khắc hoa văn tinh tế theo phong cách cổ xưa.

Cùm cụp —— Hai bàn tay tao nhã mà nhẹ nhàng mở cái rương kia ra.

Chỉ thấy bên trong cái rương nhỏ này có đặt tám khối tinh thể năng lượng ngưng kết tản ra quầng sáng màu lam, bên ngoài lớp

kết tinh ấy còn quấn lấy một cái xác ngoài bằng kim loại hình chữ thập hoa lệ.

Hiển nhiên, thứ này đúng là khối năng lượng dùng để bổ sung cho Hắc Huyền Nguyệt, ngoại trừ dây cót.

Cô ấy lặng lẽ dùng khăn tay, cầm lấy một khối trong đó, khối năng lượng hình lập phương tản ra một luồng ánh sáng mỹ lệ mà lạnh lẽo trong phòng.

"Đây là cái gì?" Lâm Ân kinh ngạc hỏi.

Hắc Huyền Nguyệt lặng lẽ nói: "Lập phương bổ sung năng lượng."

Lâm Ân trố mắt nói: "Không phải cô là con rối dây cót sao?"

Hắc Huyền Nguyệt nhắm hai mắt lại, hai tay chậm rãi mở ra, cùng với một mảnh chú thuật màu tím truyền tới, mái tóc dài màu bạc bay lên, khối năng lượng kia chậm rãi bay lơ lửng giữa hai tay cô ấy.

"Dây cót chỉ là một loại phương thức bổ sung năng lượng của tôi thôi."

Nói xong, cô ấy cũng không giải thích thêm nữa, bắt đầu chuyên tâm hút năng lượng từ bên trong ra ngoài.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi cô ấy muốn hút năng lượng ra, lại nghe một tiếng “Răng rắc” vang lên.

Đột nhiên khối năng lượng nọ rung lên một cái, rồi trực tiếp vỡ vụn thành hàng đống mảnh nhỏ, rơi xuống đùi Hắc Huyền Nguyệt.

"..."

"..."

Hắc Huyền Nguyệt mở to mắt, có chút kinh ngạc nhìn đống năng lượng kết tinh đã vỡ vụn rơi đầy đất kia.

Sau khi sững sờ vài giây, cô ấy lại vươn ngón tay tới, cầm một mảnh nhỏ lên, có chút trống rỗng chăm chú nhìn vào nó.

Dưới cái nhìn chăm chú đầy tò mò của Lâm Ân, trước mắt hắn cũng lập tức hiện ra nội dung giới thiệu về mảnh nhỏ ấy.

【 Mảnh nhỏ thủy tinh được ngụy trang thành lập phương năng lượng x1 】

Lâm Ân trố mắt nói: "Không phải đây là thủy tinh sao?"

Hắc Huyền Nguyệt khẽ nhíu mày.

Sau đó, ánh mắt cô ấy lập tức rơi vào những khối tinh thể còn lại bên trong chiếc rương nhỏ kia. Cô ấy vươn tay, cầm lên khối kết tinh thứ hai, nhưng lần này, chỉ vừa chạm một cái…

Răng rắc ——không cần phải nghi ngờ gì, đúng là trên bề mặt khối tinh thể nọ cũng xuất hiện vết rạn rồi.

Ánh mắt Hắc Huyền Nguyệt chuyển thành trống rỗng.

Mà gần như cùng thời điểm đó, từ bên trong cái rương kia, đột nhiên vang lên một tiếng “Cùm cụp”, rất giống âm thanh phát ra khi một loại trang bị nào đó vừa được kích hoạt.

Sau đó, trong rương truyền đến một giọng nói vô cùng quen thuộc với Lâm Ân: "Con gái ngoan, không cần thử nữa đâu, trước khi con rời đi, mẹ đã tráo đổi toàn bộ lập phương năng lượng của con rồi. Ây cha, loại chuyện này thật là hao tổn tâm trí mà. Nếu lập phương năng lượng bị hoán đổi hết rồi, thì con nên làm như thế nào để bổ sung năng lượng đây?"

"À! Đúng rồi! Hình như trong rương vẫn còn dây cót đó!"

"Nhờ Lâm Ân lên dây cót cho con đi, không phải là được rồi sao? Con nói xem, có phải hay không nào?"

Giọng nói của phu nhân con rối không ngừng quanh quẩn trong phòng.

"..."

"..."

Bầu không khí xung quanh lại nhanh chóng rơi vào một loại yên tĩnh quỷ dị.

Một giọt mồ hôi lạnh chậm rãi chảy từ sau cổ Lâm Ân, chạy thẳng xuống đỉa thắt lưng.

Mà Hắc Huyền Nguyệt vẫn duy trì vẻ mặt trống rỗng vừa nãy, ánh mắt cứ một mực nhìn chằm chằm vào cái rương đang đặt trên đùi mình, thứ đã bị mẹ cô ấy trực tiếp động tay động chân kia vào, giống như một con rối bình thường, vốn không hề có đặc thù sinh mệnh.

Hồi lâu sau, Lâm Ân khụ khụ hai tiếng, trên mặt toát mồ hôi nói: "Là bị phu nhân đánh tráo rồi hả?"

Hắc Huyền Nguyệt nhắm lại mắt, máy móc nói: "Đúng vậy."

Lâm Ân có chút mất tự nhiên nói: "Hiện giờ, năng lượng trong cơ thể cô còn lại bao nhiêu? Có cấp bách lắm không?"

Hắc Huyền Nguyệt không hề đáp lại, chỉ lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, hai chân khép chặt, hai bàn tay đặt lên đùi, tựa như trong đầu cô ấy đang phát sinh một hồi dao động tư duy vô cùng kịch liệt.

Hồi lâu sau, cô ấy nâng cằm lên, đậy cái rương kia lại, thân thể từ từ bay lơ lửng như thế không có một chút sức nặng nào, bên trong con ngươi tối đen đang phản chiếu gương mặt của Lâm

Ân.

"Ta cần rất nhiều năng lượng để áp chế ảnh hưởng tiêu cực trên phương diện tâm linh của mình, dựa theo quy định ghi rõ bên trong hiệp nghị thuê mướn, chủ nhân có trách nhiệm trợ giúp bổ sung năng lượng cho con rối chiến đấu, nếu không về sau này, ta sẽ không thể tiếp tục thực hiện nghĩa vụ bảo vệ đối với thân chủ được nữa."

Mặc dù bản thân đang chịu ảnh hưởng cực lớn do tâm linh bị trùng kích, nhưng trên mặt cô ấy vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh mà máy móc như cũ.

Nếu đổi lại là một người bình thường khác, chỉ sợ hiện giờ đối phương đã mất đi vẻ linh hoạt bình thường rồi.

Cô ấy vươn năm ngón tay tới, những sợi tơ vốn đang khống chế Lâm Ân kia lập tức "Soạt soạt soạt" mà biến mất ngay trong không khí.

Lâm Ân vừa lấy lại được tự do.

Hắc Huyền Nguyệt đưa mắt nhìn hắn một cái, rồi ngay sau đó, bộ thân thể vốn đang lơ lửng trên không trung của cô ấy, lại chậm rãi đưa lưng về phía hắn, rồi quỳ xuống phía trên chiếc giường mềm mại kia.

Cô ấy nhắm mắt xuống, đặt hai tay lên đùi, hướng phía sau lưng mình về phía Lâm Ân, tư thế vô cùng đoan trang mà tao nhã.

"Xin hãy bắt đầu đi, thưa chủ nhân."

Chương 579: Tao Nhã Mà Trí Mạng, Nguy Hiểm Mà Mê Người!!!

Lâm Ân trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm vào cô ấy. Chỉ thấy từng sợi tóc màu bạc thật dài lập tức xõa ra từ bên trong chiếc mũ dạ nhỏ trên đầu, sau đó, từng sợi trong suốt ấy, khẽ buông lơi trên bộ váy dài Gothic bó sát người, cùng với đó là tà váy mạ vàng đen trải rộng trên tấm nệm, nhìn như những đóa hoa nhỏ màu đen, rơi xuống đất.

Thật hiển nhiên, nếu trong tay không có lập phương bổ sung năng lượng, cô ấy cũng chỉ có thể dùng phương thức bổ sung năng lượng là dây cót này thôi.

"Cô chờ một chút!" Lâm Ân lập tức hoàn hồn, sau đó lấy chiếc vali xách tay được chuyển kèm theo Hắc Huyền Nguyệt đến đây, thứ vẫn được hắn cất bên trong không gian hệ thống ra ngoài, đặt nó xuống đất, sau đó lấy cái dây cót ở trong vali ra, cẩn thận để nó lên giường.

Những cái dây cót này có kích thước lớn nhỏ không giống nhau, hình thức cũng có chút khác biệt, nhưng đều không ngoại lệ, bên trên đều được điêu khắc những đường hoa văn cực kỳ tinh tế mà hoa lệ.

Nhìn từ bên ngoài cũng có thể rõ ràng cảm nhận được tia sáng của năng lượng chú thuật ẩn chứa bên trong, dấu hiệu này đã đủ để nói lên rằng đoạn dây cót ấy hoàn toàn g không phải dây cót bình thường.

"Tiểu thư con rối, trong này có tổng cộng năm loại dây cót, mỗi loại đều có một chút khác biệt nho nhỏ, tôi nên dùng loại nào đây?"

"Chủ nhân tự chọn lựa là được."

Lâm Ân thoáng suy nghĩ một lát, sau đó dứt khoát cầm đoạn dây cót máy móc to lớn nhất kia lên.

Xét cho cùng, ở thời điểm hiện tại, tiểu thư con rối đang cần rất nhiều năng lượng để áp chế ảnh hưởng tiêu cực do tâm linh bị trùng kích mang đến, chỉ có loại dây cót công suất lớn này mới có thể nhanh chóng trợ giúp tiểu thư con rối khôi phục lại thể lực.

"Tôi lựa chọn được rồi." Lâm Ân nghiêm túc nói. Sau đó, ánh mắt hắn lập tức nhìn chằm chằm vào phía lưng tiểu thư con rối.

"Vậy... Xin lỗi vì mạo phạm..." Lâm Ân có chút mất tự nhiên vươn tay tới, chậm rãi vén mái tóc dài màu bạc ra, để lộ ra phía sau cổ và chiếc váy màu đen mang phong cách Gothic của cô ấy.

Trong bóng đêm, có mơ hồ nhìn thấy trên lưng váy kia có một cái khóa kim loại thật dài, kéo một đường thẳng tắp từ trên cổ xuống tận thắt lưng.

Thật hiển nhiên, đây là chiếc váy mang phong cách Gothic được chuyên môn cắt may để phù hợp với số đo của Hắc Huyền Nguyệt, cũng để bổ sung năng lượng được tiện lợi hơn, nhanh chóng hơn.

"Tiểu thư con rối, tiếp theo phải làm như thế nào?" Lâm Ân có chút mất tự nhiên mở miệng hỏi một câu vô nghĩa.

Hắc Huyền Nguyệt nhắm mắt lại, âm thanh truyền đến: "Ngươi có thể tìm thấy lỗ cắm dây cót ở đoạn giữa của xương sống."

Lâm Ân gật đầu, rồi vươn tay tới, cẩn thận kéo chiếc khóa nằm ngay sau lưng Hắc Huyền Nguyệt.

Mỗi lần kéo xuống một chút, Lâm Ân đều có thể rõ ràng mà nghe được cũng như cảm nhận được trái tim mình vừa nhảy lên một cái.

Tuy hắn đã cố gắng nói với chính mình rằng, hắn chỉ đang tiến hành bổ sung năng lượng cho tiểu thư con rối mà thôi, là lên dây cót, cũng giống như những món đồ chơi lên dây cót bình thường mà trước kia hắn thường hay chơi vậy.

Sau khi đồ chơi không chuyển động nữa, chỉ cần kéo vài vòng dây cót là nó lại sinh long hoạt hổ, trở nên hoạt bát mà thôi.

Rõ ràng đây chỉ là một chuyện rất bình thường, hắn nghĩ ngợi lung tung làm gì chứ?

“Ca ca ca” ——âm thanh dây khóa bị kéo ra vang lên.

Tiểu thư con rối vẫn duy trì tư thế quỳ nhã nhặn, lặng lẽ như vậy, đôi mắt nhắm nghiền, im lặng giống như một bức tượng điêu khắc không có sinh mệnh.

Theo quá trình chiếc khóa nọ không ngừng bị kéo thấp xuống, bộ váy dài Gothic cũng dần dần mất đi trói buộc, rồi chậm rãi buông lỏng, rủ xuống hai bên bờ vai, giống như là một đóa hoa hồng màu đen nở rộ, để lộ ra một mảnh lưng của tiểu thư con rối.

Lâm Ân lập túc nín thở.

Đến thời điểm chiếc khóa nọ đã bị kéo xuống giữa lưng, đúng như tiểu thư con rối vừa nói, hắn đã dần dần trông thấy một mảnh chú văn màu tím dày đặc, hoa lệ mà tinh xảo nằm ngay phía trên làn da kia.

Mà một cái lỗ cắm dây cót bằng máy móc nằm ở vị trí trung

tâm của chú văn nọ, cũng nhanh chóng xuất hiện trước mắt Lâm Ân.

Chắc là nơi này rồi.

Sau khi khóa bị kéo xuống, hắn không hề nhìn thấy bất cứ vật gì vắt ngang qua tấm lưng bằng phẳng không có một chút tỳ vết nào ấy… Thật hiển nhiên ngoại trừ bộ váy dài Gothic màu vàng đen trên người này ra, tiểu thư con rối không hề mặc những phụ kiện khác giống những cô gái bình thường.

Mà ngẫm lại cũng thấy tình huống này vô cùng chính xác.

Bởi vì đối với một con rối chiến đấu như tiểu thư con rối, bộ thân thể này cũng là một loại vũ khí của cô ấy, cũng giống như khi ngươi gỡ Gundam ra, chẳng lẽ ngươi còn muốn người ta chuyên môn hàn một bộ nội y cho Gundam sao?

Hắc Huyền Nguyệt này là một con rối…

Gần như không có đạo đức.

Gần như không có tình cảm.

Gần như không có thiện ác.

Có chăng chỉ là lý trí logic cũng như sự nghiêm khắc và thuần túy đối với quá trình chấp hành mệnh lệnh mà thôi.

Tao nhã mà trí mạng, nguy hiểm mà mê người.

Hơn nữa, trong vòng ba mươi ngày bên trong khế ước, tiểu thư con rối này chính là tiểu thư con rối chỉ thuộc về hắn.

"Đừng kéo nữa, đã vượt quá rồi." Hắc Huyền Nguyệt vẫn đang nhắm mắt, chợt phát ra một âm thanh không mang theo bất cứ dao động cảm xúc gì.

Lâm Ân lập tức hoàn hồn, gương mặt già nua đỏ lên, hắn vươn tay khụ khụ hai cái, sau đó nhanh chóng nín thở để cho bản thân bình tĩnh trở lại: "Thật xin lỗi."

Nói xong một câu xin lỗi, hắn lại cẩn thận cầm lấy dây cót đang đặt bên cạnh mình, ánh mắt rơi xuống cái lỗ cắm đang có một mảnh chú văn màu tím không ngừng quay xung quanh kia

"Thứ này quá lớn, cô có muốn tôi đổi cái nhỏ hơn không?" Lâm Ân hỏi.

Hắc Huyền Nguyệt đang nhắm mắt, vẫn đáp lại bằng một câu cực kỳ ngắn gọn: "Không cần."

Lâm Ân do dự một chút, nhìn cái dây cót trong tay, cuối cùng vẫn quyết định nín thở ngưng thần, chuẩn bị thao tác bổ sung năng lượng.

Đúng vào khoảnh khắc cái dây cót nọ được đưa lên, chạm vào làn da của Hắc Huyền Nguyệt, từng chuỗi chú văn màu tím xung quanh lại chậm rãi bừng lên một mảnh hào quang rất nhỏ.

Những dải sáng màu tím hiện lên, nhanh chóng phối hợp và kết nối với hoa văn phía trên dây cót.

Quang mang màu tím gần như đã chiếu sáng cả gương mặt Lâm Ân.

Chương 580: Má Nó, Thứ Này Thực Sự Quá Đáng!

Cùm cụp ——Cùng với tiếng vang do bánh răng kết hợp cùng máy móc vang lên.

Dây cót và khung máy móc đã hoàn thành quá trình liên kết.

Thân thể Hắc Huyền Nguyệt kịch liệt run lên, đôi mắt vốn đang nhắm nghiền trực tiếp mở ra, con ngươi trong mắt lập tức co rút lại, để chú văn màu tím hội tụ thành nụ hoa.

Gần như trong nháy mắt ấy, mười ngón tay nhanh chóng siết chặt lại, hoa văn màu tím tinh tế giống như nở rộ, hiện lên trên tấm lưng nõn nà như một mảnh gợn sóng.

Quang mang màu tím chiếu sáng cả gian phòng.

Dây cót ... Cắm vào rồi!

Cùng với nụ hoa vừa ngưng tụ lại trong mắt, con ngươi Hắc Huyền Nguyệt liên tiếp co rút lại, kịch liệt từng cơn, hàng lông mi khẽ khàng rung động.

Hiện giờ nguồn năng lượng trong cơ thể cô đã cạn đáy, bởi vậy khi bánh răng máy móc chuyển động, gần như nó đã trực tiếp kích thích ảnh hưởng của lấy m chi quyền, thứ mà cô ấy vất vả lắm mới có thể áp chế xuống được kia.

Thiếu chút nữa, loại ảnh hưởng này đã mất đi khống chế, để một lần nữa thổi quét toàn bộ ý thức của Hắc Huyền Nguyệt.

Mà cô ấy cũng không biết vì sao, trong khoảnh khắc dây cót

cắm vào lỗ kia, ý thức của cô ấy lại có thể rõ ràng cảm nhận được từng hồi đau đớn vặn vẹo.

Nhưng theo đạo lý, ở thời điểm bổ sung năng lượng, cô ấy không hề cảm thấy đau đớn mới đúng.

"Vì sao lại đau nhỉ?" Cô ấy khẽ quay đầu, dùng khóe mắt từ nhìn về phía Lâm Ân.

Lâm Ân có chút mất tự nhiên nói: "Hẳn là ảo giác đó..."

Gần như ở thời điểm Lâm Ân nghe được câu hỏi này của tiểu thư con rối, hắn đã hiểu ra mọi chuyện rồi, khẳng định là loại kỹ năng bị động có thể mang đến đau đớn cho người khác của hắn đã phát huy hiệu quả rồi.

Má nó, thứ này thực sự quá đáng!

Nhưng hắn lại không thể khống chế được.

"Sau đó thì sao?" Lâm Ân nín thở ngưng thần dò hỏi.

Hắc Huyền Nguyệt lại một lần nữa nhắm hai mắt xuống, cúi đầu, cánh môi khẽ mở, nói: "Cứ xoay tròn thuận chiều kim đồng hồ, mãi cho đến không thể chuyển động được mới thôi."

Lâm Ân gật đầu. Hắn hít sâu một hơi, vẻ mặt khôi phục lại trấn định, rồi dùng cả hai tay nắm lấy bộ phận hình cánh quạt ở hai đầu của dây cót, nói: "Được! Tôi bắt đầu đây, tiểu thư con rối."

Nói xong, Lâm Ân đã dùng sức cầm lấy dây cót, bắt đầu chuyển động thuận chiều kim đồng hồ.

Gần như ngay khoảnh khắc đó, bên tai hắn lập tức truyền đến âm thanh “Ca ca ca” do những bánh răng ở bên trong thân thể tiểu thư con rối phát ra ngoài. Chuỗi hoa văn màu tím trên làn da cô ấy cũng chuyển động theo nhịp xoay của hắn, rồi chậm rãi sáng lên.

“Ca ca ca” "Ca ca" —— Bánh răng ăn khớp với nhau, máy móc bắt đầu chuyển động, giống như kéo theo một chuỗi âm thanh leng keng của kim loại trong thời đại công nghiệp Steampunk.

Theo quá trình chuyển động, thân thể Hắc Huyền Nguyệt cũng bắt đầu căng cứng lên, hai bàn tay dùng sức nắm chặt tấm ga trải giường, gần như đã đâm sâu vào trong đó.

Mái tóc màu bạc thật dài xõa xuống dưới giường, cô ấy cúi đầu, bờ môi gắt gao mím chặt lại.

Cô ấy cũng không biết vì sao, cùng với mỗi lần bánh răng phía sau chuyển động, thân thể cô ấy đều sinh ra một loại cảm giác đau đớn như bị xé rách ra…

Nhưng vấn đề là cô ấy lại không tìm thấy ngọn nguồn cụ thể của cơn đau ấy.

Mà cảm giác đau như bị xé rách này lại không ngừng đánh sâu vào ý chí của Hắc Huyền Nguyệt, khiến cho cô ấy thực sự không thể tập trung vào quá trình áp chế ảnh hưởng đến từ tâm linh trùng kích.

Hơn nữa, hai loại cảm giác này lại nhanh chóng trộn lẫn với nhau, cùng mài mòn ý chí của người khác.

"Chậm một chút." Tới cuối cùng Hắc Huyền Nguyệt thực sự không kiềm chế nổi nữa, cô ấy cắn chặt hàm răng, gian nan bật ra ba chữ kia từ trong miệng. Bàn tay cũng túm chặt lấy ga trải giường, cánh tay mảnh khảnh cố gắng chống đỡ thân thể, nhưng thực sự không thể ngăn cản được một đống lò xo "□□ " nhanh chóng xuất hiện xung quanh.

Thật hiển nhiên, đối với con rối không thể có được cảm giác rõ ràng giống như sinh vật huyết nhục như Hắc Huyền Nguyệt, loại đau đớn trực tiếp tác động lên ý chí này làm cô ấy khó mà chịu

đựng nổi.

Bằng không, tiểu thư con rối cao ngạo lạnh lùng như Hắc Huyền Nguyệt tuyệt đối sẽ không nói ra ba chữ kia.

Vào thời điểm ấy, bên tai Lâm Ân cũng trực tiếp vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Đề cao độ khai phá tâm linh của Hắc Huyền Nguyệt, độ khai phá trước mắt là 113】

Đến đây, hắn cũng lập tức nhớ lại những gì phu nhân con rối từng nói với mình.

Đối với những con rối như bọn họ, muốn làm cho các cô ấy trở nên càng ngày càng giống một người sống, thì biện pháp duy nhất chính là liên tục không ngừng tiến hành kích thích tâm hồn.

Nhưng nói thật, ngay cả bản thân hắn cũng không ngờ, hành động của mình lại thật sự có thể đề cao giá trị tình cảm của tiểu thư con rối!

"Thật có lỗi!" Lâm Ân ngừng hô hấp, vội vàng dừng tay lại, đôi mắt cũng lập tức bắt gặp thân thể khẽ rung động của tiểu thư con rối.

Thật hiển nhiên, loại kỹ năng bị động đáng chết của hắn đã mang đến ảnh hưởng tiêu cực vô cùng lớn cho tiểu thư con rối rồi.

Lâm Ân vô cùng áy náy.

Bởi vì cả lấy m chi quyền lẫn gieo rắc đau đớn… đều cmn xuất phát từ tay hắn cả.

Vệ sĩ tiểu thư bảo vệ hắn như vậy, mà hắn lại làm vệ sĩ tiểu thư phải chịu thương tổn khổ sở tới mức này, càng ngày càng áy náy, lương tâm cũng muốn nhỏ máu rồi.

"Vậy tôi làm chậm một chút."

Hắc Huyền Nguyệt nhắm mắt lại, mái tóc màu bạc thật dài, rủ xuống bên tai, nói: "Được."

Âm thanh bánh răng lại chuyển động.

Lần này, Lâm Ân không còn thô bạo như vừa nãy nữa. Đầu tiên, hắn cẩn thận quan sát vị trí lỗ cắm kia, sau đó lại cố gắng hết mức để điều chỉnh tốc độ chuyển động đến một mức độ bình thường, không làm tiểu thư con rối quá đau.

Hắn đã nắm chắc được tiết tấu rồi.

“Ca ca ca” ca —— Bánh răng máy móc đang dùng tốc độ khá là ôn hòa để chuyển động.

Thời gian cũng đang chậm rãi trôi qua.

Dưới động tác cẩn thận của Lâm Ân, gần như hai loại cảm giác, một là đau đớn, hai là trùng kích tâm linh cùng lúc đánh sâu vào thân thể tiểu thư con rối, đã đạt đến một điểm cân bằng hoàn mỹ rồi.

Đau đớn đã bị giới hạn trong phạm vi cô ấy có thể chịu đựng được, ảnh hưởng do tâm linh trùng kích mang đến cũng không còn quá mức kịch liệt như trước kia, ngược lại nó bắt đầu trở nên nhẹ nhàng như một dòng nước chảy.

Chương 581: Im Lặng Là Ngầm Đồng Ý???

【 đinh! Đề cao độ khai phá tâm linh của Hắc Huyền Nguyệt, độ khai phá trước mắt là 125】

【 đinh! Đề cao độ khai phá tâm linh của Hắc Huyền Nguyệt, độ khai phá trước mắt là 138】

Chậm rãi xoay tròn.

Đêm tối chìm trong yên tĩnh.

Gần như bên tai chỉ còn lại âm thanh bánh răng kết hợp với nhau cùng tiếng máy móc chuyển động.

Theo lý thuyết, loại âm thanh kim loại leng keng này phải có chút chói tai giống như bên trong một cái nhà xưởng mới đúng, nhưng ở bên trong căn phòng yên tĩnh này, nó lại mang đến cho người ta một loại cảm giác hài hòa khó có thể nói rõ thành lời.

Chuỗi hoa văn màu tím trên làn da kia được quầng sáng bên ngoài chiếu rọi xuống, lập tức nhuộm đẫm cả phần lưng, nhìn như một nụ hoa trên thân thể yêu cơ màu tím.

Rõ ràng đây là một bộ thân thể máy móc không có bất cứ nhiệt độ gì, nhưng Lâm Ân lại dần dần cảm nhận được một chút khác thường nào đó.

Ong ong.

Giống như có một ngọn lửa đang âm thầm thiêu đốt.

Vào giờ phút này, rốt cuộc hắn cũng hiểu được, vì sao ở thời điểm phu nhân con rối lấy ra cuốn 《 sổ tay con rối 》 kia, trên mặt bà ấy lại lộ ra nụ cười tươi đầy tự tin mà thần bí như vậy.

Bởi vì bà ấy nói rất đúng.

Nhóm tiểu thư con rối trong trang viên con rối kia, ai cũng như ai, tất cả đều không ngoại lệ, bọn họ đều là những tồn tại có được mỹ cảm cực hạn và giá trị nhan sắc gần như hoàn mỹ rồi.

Tuy các cô ấy không có vẻ kiều diễm giống như ma quỷ, cũng không có đặc tính mị hoặc như mị ma, thứ các cô ấy có chỉ là một bộ máy móc lạnh như băng và những cái bánh răng tận tình bày ra đặc điểm của hệ cấm dục, nhưng tồn tại có độ khai phá tình cảm thấp này, có loại biểu cảm lạnh nhạt này, theo một phương diện nào đó, lại mang đến cho người ta một loại đam mê chinh phục mãnh liệt.

Lâm Ân biết hắn vốn không phải biến thái.

Chỉ là dưới loại hoàn cảnh này, trong đầu hắn vẫn không nhịn được mà hiện lên một ý niệm vô cùng đáng sợ.

Nếu hắn thật sự lựa chọn đi theo con đường tà đạo trong ba lựa chọn do hệ thống cung cấp kia, thì tới cuối cùng tiểu thư con rối hệ cấm dục sẽ biến thành loại hình thái như thế nào đây?

Thầy...

Thực xin lỗi...

Học trò đã hiểu lầm người rồi. Tới hiện giờ học trò đã hiểu, là một sinh vật giống đực bình thường, ai có thể chịu đựng được loại khảo nghiệm này chứ?

Theo thời gian trôi qua, nhịp hô hấp của Lâm Ân cũng chậm rãi mà thay đổi trở nên cực kỳ không bình thường.

Tuy hắn vẫn không ngừng nói với chính mình rằng, vệ sĩ tiểu thư là một con rối, là một con rối, cô ấy là một con rối, nhưng nói thật, hắn vẫn không thể tránh né được những suy nghĩ vẩn vơ kia...

Đó là chưa kể tới chuyện… tiểu thư con rối còn xinh đẹp như vậy.

Hơn nữa, tuy hiện giờ, hắn chỉ đang lên dây cót cho cô ấy thôi, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, bên trong ý thức của tiểu thư con rối hoàn toàn không bình tĩnh như những gì cô ấy đang biểu hiện ra ngoài, ngược lại cô ấy còn đang cố gắng kiềm nén và áp chế ảnh hưởng của lấy m chi quyền cùng với cơn đau đớn mà hắn mang đến.

Nếu...

Hắn chỉ nói là nếu thôi nhé...

Có thể đụng vào một cái...

Lâm Ân dùng một bàn tay chuyển động dây cót, còn một bàn tay khác… dưới loại xúc động kỳ quái kia, lại đang chậm rãi tới gần.

Giống như hương thơm trí mạng do một đóa hoa thuốc phiện phát tán ra bên ngoài.

Vào khoảnh khắc này, vầng sáng chú thuật không ngừng nhảy nhót trong mắt hắn lại giống như một cái nụ hoa của một đóa yêu cơ màu tím.

Càng nhìn sâu vào nó, hắn càng cảm thấy định lực của mình đang bị nó từng chút từng chút một hòa tan, đánh sập.

Trí mạng mà mê huyễn.

Nếu như, hắn thực sự không thể kiềm nén nổi...

Hồi lâu sau, ngay dưới quầng sáng nhạt tản ra từ chuỗi hoa văn màu tím hoa lệ kia, bàn tay hắn đã chạm vào lưng tiểu thư con rối.

Có nên... buông thả bản thân không...

Gần như trong nháy mắt ấy, giống như một mẩu than đang cháy đỏ, trực tiếp rơi xuống lớp tuyết đọng.

Thân thể Hắc Huyền Nguyệt lập tức theo bản năng mà trở nên cứng đờ, hai mắt vốn đang lặng lẽ nhắm lại, đột ngột mở to ra, bên trong con ngươi tối đen lóe lên một tia trống rỗng.

Nhưng cô ấy lại không hề cử động, giống như trong lòng cũng đang muốn thử thăm dò một chút, thử thăm dò xem giới hạn nào đó kia… đang nằm ở nơi đâu.

...

Bên trong đêm tối yên tĩnh, trên chiếc giường Lâm Ân từng sử dụng cùng Trái Trái, đang có hai bóng dáng hồi lâu vẫn ngồi yên không nhúc nhích, giống như đã bị đóng băng lại rồi.

Bầu không khí tĩnh mịch tới đỉnh điểm, im lặng tới mức có thể nghe được tiếng trái tim đang đập.

Vào khoảnh khắc này, bàn tay Lâm Ân đang đặt lên lưng Hắc Huyền Nguyệt cũng lập tức bị đọng lại, đứng hình tại chỗ.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được thân thể của tiểu thư con rối vừa trở nên cứng đờ, cũng có thể cảm nhận được xúc cảm lạnh lẽo truyền đến từ mảnh lưng kia.

Lâm Ân biết, nhất định là cô ấy đã nhận ra sự tiếp xúc của hắn rồi.

Chỉ là… khi đối mặt với hành vi mạo phạm trắng trợn như vậy, cô ấy vẫn không làm ra bất cứ phản ứng gì khác, nhưng thân thể lập tức trở nên cứng ngắc, đã đủ để nói lên rằng, tiểu thư con rối cũng cảm nhận được rồi.

Nói cách khác...

Tiểu thư con rối cho phép hắn mạo phạm như vậy...

Ban đầu, Lâm Ân chỉ dám tiếp xúc với đối phương bằng mấy đầu ngón tay thôi, nhưng về sau, dường như đã nhận được một lời đồng ý nào đó, cũng không bị đối phương ngăn cản, nên hắn… bắt đầu làm liều, lại một lần nữa chậm rãi tiến thêm vài phần.

Khẩn trương mà thấp thỏm không yên.

Ai cũng không nói gì, nhưng ai cũng không có ý định làm một điều gì đó để phá tan bầu không khí tĩnh mịch trong đêm tối này.

Chỉ có chuỗi hoa văn chú thuật phát ra quầng sáng màu tím yêu dị trên mảnh lưng của Hắc Huyền Nguyệt, vẫn một mực chiếu rọi lên bàn tay Lâm Ân đang chạm vào lưng cô ấy.

Giống như một loại tâm linh tương thông nào đó, hoặc là đôi mắt nào đó đang âm thầm rình mò.

Tới cuối cùng, bàn tay của Lâm Ân cũng động.

Giống như một chuyện nào đó, nếu ban đầu, đối phương không hề tỏ thái độ phản đối hay bài xích, thì ngược lại, sự im lặng cam chịu ấy, lại trở thành một dạng khích lệ và ngầm đồng ý, khiến cho cảm giác hứng thú và liều lĩnh trong lòng kẻ mạo phạm sẽ từng chút từng chút một mà phóng đại dần lên, rồi từng chút từng chút một mà lớn gan hơn nhiều...

Chương 582: Vì Một Nguyên Nhân Nào Đó…

Ngón tay lạnh lẽo của Hắc Huyền Nguyệt chậm rãi nắm chặt chiếc ga trải giường. Động tác chuyển động dây cót của Lâm Ân cũng càng ngày càng chậm.

Dưới mảnh ánh sáng nhạt tựa như một tấm lụa mỏng màu tím, có thể thấp thoáng trông thấy bờ môi của Lâm Ân khẽ mở ra trong đêm tối, hô hấp ngưng lại, hắn chậm rãi thở ra một luồng nhiệt khí.

Hắn không làm ra bất cứ hành động gì thô bạo cả, ngược lại, hành động vô cùng chậm chạp, tinh tế, giống như vừa chạm vào một món bảo vật bằng ngọc không tỳ vết vậy. Như thể mỗi một tế bào trên ngón tay đều ẩn chứa sự dịu dàng và thương tiếc, bình thản đón nhận phản hồi đến từ thứ xúc cảm trí mạng kia.

Thứ xúc cảm hoàn toàn khác với nhân loại, nhưng cực kỳ trí mạng mà tương tự như nhau…

Dù hành động của hắn đã càn rỡ đến thế, đã xúc phạm đến thế, nhưng tiểu thư con rối trước mặt vẫn không hề có phản ứng gì, không hề đi ngăn cản, chỉ có thể cảm nhận được một chút rung động rất nhỏ truyền đến từ trên thân thể của cô ấy mà thôi.

Cô ấy cúi đầu, mái tóc bạc thật dài giống như một thác nước rơi xuống chiếc váy màu vàng đen đang xòe rộng thành hình tròn, bên trên có đầy những nếp uốn hệt như những đóa hoa nhỏ li ti màu đen.

Trong mơ hồ có thể nhìn thấy sườn mặt tinh xảo…

Có thể nhìn thấy cánh môi đang nhẹ nhàng khép mở…

Cũng có thể nhìn thấy đường viền hoa của chiếc váy dài Gothic màu vàng đen đang buông lơi trên bờ vai, gần như có thể rớt xuống phía dưới bất cứ lúc nào.

Giống như là hồng thủy tuôn trào, im lặng chảy xuôi trong đêm tối.

Khẩn trương mà im lặng.

Lạnh lẽo mà nóng bỏng.

Ngay khi những mảng màu tím nọ phân tán, lan tỏa ra bên ngoài, lại mơ hồ có thể nhìn thấy một bàn tay đang thong thả đặt lên bả vai mỏng manh, lấp ló sau mái tóc thật dài của cô ấy.

Năm ngón tay kia đang chậm rãi đặt ngay bên cạnh bờ vai. Nhẹ nhàng… lại có vẻ như đã mang theo một luồng lực lượng nào đó khiến người ta không thể kháng cực được.

Trong đêm đen như nước, đường viền hoa của chiếc váy Gothic màu vàng đen đang hờ hững buông trên bờ vai mảnh dẻ ấy, vừa bị bàn tay kia nhẹ nhàng kéo xuống khỏi vị trí ban đầu.

Giống như một đóa hoa lặng lẽ rơi xuống hồ nước yên tĩnh.

Im lặng mà thong thả, dưới vầng sáng nhạt của chú văn màu tím, làn da trên người cô ấy càng thêm mỹ lệ sáng bóng, hệt như một mảnh ngọc lưu ly màu trắng dưới ánh đèn.

Nhưng cô ấy vẫn một mực im lìm, không hề ngăn cản hành vi mạo phạm trắng trợn như vậy.

Giống như dưới áp lực của một đòn trùng kích tâm linh lúc trước, cô ấy đã buông xuôi, sau đó tùy tiện để bản thân mình chậm rãi trôi theo cơn sóng nhu hòa ấy.

Chẳng qua trong lòng vẫn có cảm giác hơi kỳ lạ, tựa như một chuyện chuyện nào đó không nên phát sinh, lại đang từng chút từng chút một mà diễn tiến... rồi từng chút từng chút một mà đi lệch khỏi quỹ đạo cũng như mục đích lúc ban đầu.

Lạnh lẽo như nước.

Lại nóng bỏng như ôn tuyền.

Tựa như vào khoảnh khắc này, thời gian cũng trở nên thong thả.

Phía sau lại có thể cảm nhận được một thứ gì đó nóng bỏng giống như vầng mặt trời, đang từ từ tiến lại gần, cũng có thể cảm nhận được cậu thiếu niên kia đang áp sát vào phần cổ và bả vai của cô ấy, rất chậm rãi, nhưng lại mang theo một loại lực lượng nào đó không thể kháng cự được.

Rồi nhẹ nhàng để lại trên đó một nụ hôn.

Nhẹ nhàng giống như dùng bàn tay gảy dây đàn mà không làm nó phát ra thanh âm vậy.

Hắc Huyền Nguyệt cúi đầu, con ngươi rủ xuống, cánh môi nhẹ nhàng rung động, những ngón tay đang chống đỡ thân thể cũng chậm rãi siết chặt lại.

Vào thời khắc này, bên ngoài làn da bao trùm lên một đống bánh răng đang kết hợp với nhau, từ từ chuyển động kia, vốn không có lấy một chút nhiệt độ nào, lại giống như bị nhiệt độ nóng bỏng trên trong một cái bếp lò vây lấy, rồi từng chút từng chút một che phủ cả thân thể cô gái kia vào bên trong.

Bàn tay nọ chậm rãi luồn từ phía sau đến, thong thả mà ôm lấy vòng eo tinh tế của đối phương.

Nhưng cũng chính vào lúc này, năm ngón tay mảnh khảnh

lạnh lẽo vốn đang túm chặt lấy ga trải giường, lại đột nhiên tóm lấy cổ tay Lâm Ân, khiến cho hắn không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Những ngón tay mảnh khảnh lại mang theo lực lượng kháng cự kinh khủng.

Lâm Ân lập tức ngừng lại.

Ngay sau đó, giọng nữ không mang theo bao nhiêu dao động tình cảm, lập tức truyền đến từ trong miệng cô gái vẫn một mực cúi đầu kia, nhưng nó rất nhỏ, dường như không thể nghe thấy gì.

Lâm Ân chỉ có thể hướng ánh mắt từ phía sau, thông qua đường viền trên mái tóc, để nhìn thấy đôi môi trắng bệch của đối phương, vừa khẽ nhúc nhích một hồi.

Đó là tín hiệu kháng cự.

Nhưng cô ấy chỉ phát ra một chút âm tiết cực nhỏ, hoàn toàn có thể coi là không lên tiếng.

Tín hiệu kháng cực ấy quá nhỏ bé, nhỏ đến mức chỉ cần ngươi hơi chút dùng sức, là có thể đột phá được phòng tuyến của cô ấy rồi.

Thậm chí Lâm Ân còn có thể cảm nhận được một chút rung động khẽ khàng đến từ những ngón tay đang túm lấy cổ tay hắn của đối phương.

Nói cách khác, nếu người đàn ông đằng sau đã mạo phạm đến mức độ này rồi, thậm chí đối phương còn trực tiếp mất đi lý trí của mình nữa, thì một chút ngăn cản với cường độ thấp như vậy của cô gái này, căn bản sẽ không mang đến một chút tác dụng nào cả.

Nhưng Lâm Ân lại không tiến thêm một bước nào nữa.

Bởi vì hắn vừa mơ hồ cảm nhận được một chút không thích hợp.

Bởi vì thông qua bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình của đối phương, hắn còn cảm nhận được một chút hàm ý khác.

"Cô vốn không hi vọng tôi làm như vậy với cô sao?" Lâm Ân mở miệng hỏi ở sau lưng cô ấy.

Hắc Huyền Nguyệt không hề mở miệng nói điều gì, nhưng bàn tay không ngừng rung động lại đang tố cáo tâm trạng không bình tĩnh của cô ấy vào giờ phút này, có vẻ như cô ấy đang kháng cự lại một điều gì đó.

"Kỳ thật, cô rất muốn đẩy tôi ra, nhưng vì một nguyên nhân nào đó, lại khiến cho cô không thể phản kháng lại dù bản thân đã biết rõ là tôi đang mạo phạm cô, có phải như vậy hay không?"

Lý trí trong đầu Lâm Ân vừa chậm rãi khôi phục, hắn do dự một chút, rồi cẩn thận đặt câu hỏi với đối phương.

Chương 583: Tâm Linh Mị Hoặc!

Hắc Huyền Nguyệt vẫn không nói gì, nhưng bàn tay đang nắm chặt cổ tay Lâm Ân lại chậm rãi buông lỏng ra một chút.

Cảm nhận chút biến hóa rất nhỏ của cô ấy, tới cuối cùng Lâm Ân cũng mơ hồ khẳng định được suy đoán của mình rồi.

"Là mẹ cô đã động tay chân với cô ư?" Lâm Ân do dự hồi lâu mới mở miệng hỏi.

Ngay khi ý niệm ấy vừa xuất hiện trong đầu, nó đã lập tức chiếm cứ toàn bộ tâm trí của Lâm Ân, cũng khiến cho dục hỏa trong lòng, chậm rãi bị hắn áp chế xuống.

Bởi vì rõ ràng, hắn mới quen biết tiểu thư con rối được một ngày…

Kể cả khi bản thân cô ấy đang bị lấy m chi quyền ảnh hưởng, thì với hành vi kháng cự quá nhỏ khi chính mình đang bị người khác xâm phạm như vậy, không cần biết như thế nào, đây cũng là một chuyện không hề bình thường.

Mà vừa rồi, bàn tay xuất hiện để ngăn cản hắn tiến thêm một bước kia, dù nó cũng là biểu hiện của tâm lý kháng cự đấy, nhưng lực đạo lại quá nhỏ, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng con rối chiến đấu của cô ấy.

Tới tận lúc này, rốt cuộc giọng nói bình tĩnh của Hắc Huyền Nguyệt cùng truyền đến: "Căn cứ theo mệnh lệnh chế ước đặc thù số ba bên trong hiệp nghị thuê mướn, ở thời điểm chủ nhân có ý

đồ muốn tiến hành tiếp xúc thân mật với con rối, con rối thứ bảy không được phép cũng như không có quyền phản kháng và từ chối."

Lâm Ân: "..."

Nghe được câu này, dục vọng và lửa nóng cộng thêm khát khao chinh phục và chiếm hữu vừa rồi còn dâng cao trong lòng Lâm Ân, lại đột nhiên tắt ngấm, giống như vừa bị người ta tạt cho một chậu nước lạnh.

Bởi vì nếu những lời cô ấy nói đều là sự thật, thì...

"Nói cách khác..." Lâm Ân có chút trống rỗng nói: "Vừa rồi cô không có phản kháng, vốn không phải đang ngầm đồng ý, mà là bị mệnh lệnh này chế ước?"

Hắc Huyền Nguyệt thấp giọng nói: "Đúng vậy."

Vẫn là giọng nói lạnh nhạt, không mang theo bất cứ dao động cảm xúc nào, nhưng những lời này lại trực tiếp dập tắt ngọn lửa dục vọng trong cơ thể Lâm Ân.

"Nhưng đã có mệnh lệnh này hạn chế thì vì sao vừa rồi cô vẫn còn..." Lâm Ân lại dò hỏi.

Hắc Huyền Nguyệt dùng khóe mắt liếc nhìn Lâm Ân đang ngồi ngay sau lưng mình, nhưng đây chỉ là một cái nhìn đơn thuần, không mang theo bất cứ dao động cảm xúc nào khác. Sau đó, cô ấy vẫn một mực im lặng, một câu cũng không nói.

Dù vậy, thông qua ánh mắt của cô ấy, Lâm Ân vẫn có thể đại khái hiểu được suy nghĩ của đối phương.

"Là cô dùng ý chí cực lớn, mới miễn cưỡng đi ngược lại sự hạn chế mà mệnh lệnh kia đang áp đặt lên cô, có đúng vậy không?" Lâm Ân nghiêm túc hỏi.

Hắc Huyền Nguyệt lập tức khựng lại, giống như một kiện máy móc vừa bị lag, nhưng rất nhanh, cô ấy lại yên lặng mà gật đầu.

Nhìn thấy cô ấy thừa nhận, Lâm Ân khẽ hít sâu một hơi, rồi như trút được gánh nặng, toàn thân hắn lập tức thả lỏng xuống dưới, trong lòng dâng lên một chút cảm xúc cực kỳ phức tạp mà chính hắn cũng không biết mình nên cảm thấy may mắn hay là cảm thấy bất đắc dĩ nữa.

Bởi vì đúng như những gì hắn vừa suy nghĩ.

Rõ ràng hai người bọn họ chỉ mới quen biết nhau còn không đến một ngày, làm sao một vị tiểu thư con rối hệ cấm dục cao ngạo lạnh lùng như Hắc Huyền Nguyệt lại có thể ngầm đồng ý, ngầm cho phép hắn xâm phạm cô ấy đây?

E rằng, nếu không có mệnh lệnh chế ước, thì ngay tại khoảnh khắc hắn vừa mới vươn tay ra kia, bản thân đã bị tiểu thư con rối trực tiếp giết chết rồi.

Nhưng cũng may, tại thời khắc cám dỗ ấy, hắn vẫn duy trì được một tia lý trí và tỉnh táo.

Bởi vì nếu không phải hắn cảm nhận được thái độ kháng cự của cô ấy mà dừng tay đúng lúc…

Bởi vì nếu đổi lại là một người khác, không được lý trí như hắn, chỉ sợ đối phương sẽ lập tức thoát khỏi hành động kháng cự của cô ấy, sau đó mạnh mẽ tiến hành xâm phạm cô gái này rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Ân cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Bởi vì tình huống vừa rồi quá mức không thích hợp. Nó không thích hợp ở chỗ dục vọng và lửa nóng trong cơ thể hắn lại tới quá nhanh.

Hắn tự nhận mình vốn không phải một sinh vật như lang

giống như hổ, chỉ biết dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, nhưng vừa rồi, ở thời điểm hắn lên dây cót cho tiểu thư con rối, chẳng hiểu vì sao trong lòng lại sinh ra dục vọng mãnh liệt, muốn trực tiếp mạo phạm đối phương rồi?

Chẳng lẽ nguyền rủa Chú Hề Khóc Lóc lại trực tiếp phóng đại dục vọng trong lòng hắn lên?

Không đúng.

Hiện giờ, Chú Hề Khóc Lóc vẫn đang bị chủ mẫu dùng máu của thiên sứ trấn áp, nếu nó xuất hiện dấu hiệu đột phá, khẳng định là thứ nguyền rủa này sẽ trực tiếp phóng đại những phản ứng tiêu cực trong lòng hắn lên.

Một khi như vậy, làm sao hắn có thể dừng lại đúng lúc được?

Được rồi, không phải Chú Hề Khóc Lóc, thế thì vì sao đây?

Chẳng lẽ hắn thực sự là loại sinh vật chỉ biết dùng nửa thân dưới để suy nghĩ?

Chẳng lẽ hắn thực sự là loại đàn ông biến thái tà ác, chỉ cần nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, không có đường để rời đi, là trong đầu sẽ xuất hiện trăm nghìn kế hoạch xấu xa, chỉ nhằm mục đích lừa người ta lên giường?

Hắn đau khổ suy tư, thậm chí còn trực tiếp sinh ra hoài nghi đối với chính mình.

Hồi lâu sau, Lâm Ân do dự hỏi: "Vậy ngoại trừ này mệnh lệnh, bà ấy còn làm ra hành động gì khác hay không?"

Hắc Huyền Nguyệt lặng lẽ nói: "Ta cũng không biết nữa, bởi vì đến thời điểm ngươi chạm vào thân thể ta, mệnh lệnh nọ mới đột nhiên khởi động, rồi tiến hành chế ước. Mà trước đó, ta cũng không nắm rõ tình hình."

Nhưng Lâm Ân không cho rằng chuyện này đơn giản như vậy.

Hắn vẫn một mực suy tư, rồi trong lúc vô thức, ánh mắt hắn lập tức rơi trên mảnh chú văn màu tím yêu dị vẫn còn tỏa sáng trên lưng Hắc Huyền Nguyệt kia.

Hắn lập tức ngẩn ra.

Chẳng lẽ...

Gần như không có lấy một chút do dự nào, Lâm Âm lập tức vươn tay tới, trực tiếp phát động năng lực chẩn đoán bệnh.

Mà cũng chính tại một khắc này, bên tai hắn lại truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động năng lực bị động của thuật chẩn đoán ngẫu nhiên đối với chính mình. 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bộ phận biến dị dị thường: biến dị thể tay trái! 】

【 đinh! Ngươi phát hiện ảnh hưởng đến từ chú thuật dị thường: Tâm linh mị hoặc! 】

Toàn thân Lâm Ân chấn động, hắn lập tức ấn mở phần giới thiệu về loại ảnh hưởng dị thường mới được phát hiện ra kia.

Chương 584: Liên Hoàn Kế!

【 tâm linh mị hoặc 】: chú thuật hệ tâm linh đặc thù, có thể thông qua phóng thích trực tiếp hoặc phóng thích gián tiếp để tiến hành ảnh hưởng đối với mục tiêu. Trong tiềm thức, mục tiêu đã bị chú thuật ảnh hưởng, sẽ không ngừng phải thừa nhận sự hấp dẫn và mị hoặc, cũng dần dần sinh ra dục vọng chiếm hữu cùng xâm phạm mãnh liệt.

Đọc đến đây, toàn thân Lâm Ân lập tức run lên.

Loại kết quả này thực sự hợp tình hợp lý, nhưng lại nằm ngoài dự liệu của hắn.

Quả nhiên… là hắn quá ngây thơ rồi, nếu bác gác tà ác kia có thể động tay động chân với chính con gái của mình, thì làm sao bà ấy có thể bỏ qua cho hắn được?

Là hắn vốn cho rằng bác gái cực kỳ lương thiện… nên mới rơi vào bẫy của bà!

Toàn bộ… cmn toàn bộ đều là kế hoạch của bác gái cả!

Giờ khắc này, tới cuối cùng hắn cũng hiểu được liên hoàn kế của vị phu nhân con rối kia.

Đầu tiên, bà ấy trực tiếp ra tay đánh tráo những khối lập phương năng lượng dùng để bổ sung năng lượng cho tiểu thư con rối. Sau đó, bà ấy lập tức lợi dụng lời nhắn, khiến cho tiểu thư con rối không thể không nhờ hắn tiến hành bổ sung năng lượng, mà chỉ cần hắn lên dây cót cho tiểu thư con rối… thì đương nhiên là hắn không thể trốn tránh được, tuyệt đối sẽ bị thứ chú văn màu tím do bà ấy khắc lên lưng tiểu thư con rối gây ảnh hưởng.

Mà một khi hắn đã bị ảnh hưởng, thì dưới dục vọng chi phối, hắn sẽ đi mạo phạm tiểu thư con rối.

Một khi tiểu thư con rối sinh ra ý niệm phản kháng trong đầu, mệnh lệnh hạn chế đã được cài sẵn trong cơ thể cô ấy sẽ lập tức bị phát động, chính loại khắc chế này đã khiến hắn lầm tưởng rằng tiểu thư con rối cũng ngầm đồng ý và tán thành với hành vi của hắn...

Sau đó, dưới tình huống tiểu thư con rối hoàn toàn không thể phản kháng được, hắn sẽ hung hăng mà ấn trụ, mà xâm phạm cô ấy càng sâu hơn...

Chờ sau khi Lâm Ân chải vuốt lại toàn bộ thông tin vừa nhận được một cái logic và rõ ràng nhất, trong lòng hắn thực sự ớn lạnh, chỉ cảm thấy xã hội này quá mức hắc ám, quá mức đáng sợ rồi.

Đúng là gừng càng già càng cay mà!

Toàn bộ đều là âm mưu, âm mưu đi liền với âm mưu, âm mưu đan xen trong âm mưu!

Nếu không phải tới cuối cùng, tiểu thư con rối dồn hết sức lực, phát ra tín hiệu kháng cự cho hắn thất, chỉ sợ tới hiện giờ, hắn đã hung hăng ấn trụ rồi...

Vì đẩy mạnh tiêu thụ con gái nhà mình... (〃′ 皿 `)q Bà ấy thực sự đã tính toán rất đầy đủ mọi phương diện rồi!

Lâm Ân có chút trống rỗng nhìn xuống hai tay mình.

Lúc này, hắn đang âm thầm thề với lòng mình, về sau hắn tuyệt đối không thể đối diện hay gặp gỡ với vị lão bà đáng sợ kia nữa!

Dốc sức làm những chuyện mà mình phải làm!

Nếu không, hắn bị bán đi lúc nào cũng không biết mất!

Sau khi cố gắng bình ổn lại tâm trạng phức tạp trong lòng, Lâm Ân quay đầu nhìn thẳng vào phần lưng trắng như tuyết, gần như đã bị hắn lột sạch của tiểu thư con rối, hắn nhẹ giọng nói: "Thật xin lỗi."

Sau đó lại lắc lắc đầu, cười khổ một tiếng: "Vừa nãy… chỉ thiếu chút nữa thôi, tôi đã mất đi khống chế với chính mình rồi. Mẹ cô, bà ấy không chỉ động tay động chân với cô, bà ấy còn khắc một chuỗi chú văn mị hoặc trực tiếp nhằm vào tôi ở ngay phía sau lưng cô."

"Như vậy đi, tiểu thư con rối, nếu cô nguyện ý, thì sau ngày hôm nay, hiệp nghị thuê mướn giữa chúng ta sẽ ngừng lại. Cô có thể trở về, hoặc là đến bất cứ nơi nào khác cũng được, không cần phải chịu ảnh hưởng và hạn chế tới từ nội dung khế ước kia nữa đâu."

Nếu tiểu thư con rối thực sự ngầm đồng ý, thì dưới tình huống người tình ta nguyện, dù hắn có thực sự mất kiểm soát đến mức giữa bọn họ phát sinh một vài chuyện gì đó, hắn cũng không oán trách gì, trực tiếp thừa nhận trách nhiệm này.

Nhưng nếu mọi chuyện lại xảy ra dưới tình huống tiểu thư con rối không thể phản kháng được... thì hiển nhiên là tính chất của sự việc đã hoàn toàn khác rồi.

Bởi vì … dù Lâm Ân hắn thực sự là một tên khốn nạn, cũng không thể bất chấp mọi đạo lý, chỉ vì phóng thích dục vọng của bản thân mà mạnh mẽ cưỡng chế pằng pằng tiểu thư con rối trong khi hai bên chỉ vừa mới quen biết không đến một ngày.

Làm như vậy, hắn có khác gì cầm thú đâu?

Hắn tuyệt đối sẽ không làm ra bất cứ hành vi gì đi ngược lại

với ý nguyện của cô gái kia, đây là một trong số những điểm mấu chốt của hắn.

Mở ngoặc: ngoại trừ Trái Trái. Nguyên nhân: Không cần giải thích. Đóng ngoặc.

Lâm Ân nói xong, lại rơi vào im lặng.

Hắc Huyền Nguyệt thoáng tạm dừng một chút. Sau đó, cô ấy chậm rãi quay đầu sang, đưa ánh mắt lướt qua bả vai của mình, lặng lẽ nhìn chăm chú vào gương mặt của Lâm Ân, rồi cứ như vậy mà lặng lẽ nhìn hắn.

Hoa văn chú thuật với tạo hình như nụ hoa được khắc lên lưng cô ấy vừa lóe lên một tia sáng, khiến cho giờ phút này, dung mạo của Hắc Huyền Nguyệt lập tức đẹp tới rung động lòng người, tựa như một khối ngọc lưu ly mộng ảo vậy.

Dung nhan như vẽ… lại thiếu chút nữa đã tước đi khả năng khống chế của Lâm Ân.

Hắc Huyền Nguyệt lặng lẽ nhìn hắn một lát, chợt mở miệng hỏi: "Ngươi muốn vứt bỏ ta sao? Chủ nhân."

Lâm Ân cười khổ lắc đầu, nói: "Tôi không có ý như vậy, nhưng… hẳn là có một chuyện cô còn chưa hiểu rõ lắm. Trên thực tế, chuyện mẹ cô đồng ý cho tôi thuê cô, còn bao hàm một nguyên nhân khác nữa."

"Tôi cũng không rõ cô có biết chuyện này hay không, nhưng mối quan hệ giữa mẹ của cô và thầy tôi còn phức tạp hơn vẻ bề ngoài rất nhiều, là trong lúc bị tình cảm ràng buộc và thân thể giao hòa, bà ấy mới có thể hoàn thành quá trình lột xác từ thân thể con rối trở thành huyết nhục bình thường."

"Mà mục đích chân chính khiến bà ấy cho phép cô đến nơi này bảo vệ tôi, cũng là chuyện như vậy."

Nói xong, Lâm Ân khẽ thở dài một tiếng, lắc lắc đầu: "Nhưng tôi biết, cảm tình vốn là thứ không thể miễn cưỡng, nếu miễn cưỡng chắp vá cùng một chỗ, thì tới cuối cùng, kết quả sẽ đi ngược lại. Cho nên… tôi cảm thấy mình cần phải nói để cô hiểu rõ những điều này. Bởi vì khế ước thuê mướn kia … là thứ cực kỳ bất công đối với cô."

Nói xong, Lâm Ân lại nghiêm túc mà vươn tay tới: "Cho nên, tôi hi vọng chúng ta có thể giải trừ khế ước, bởi vì theo suy nghĩ của tôi, cô vốn là một con người chân chính, có tâm linh và ý chí tự do của mình, mà không phải một con rối gỗ lạnh như băng chỉ biết tuân theo mệnh lệnh."

"Cho nên chúng ta có thể làm như vậy hay không? Huyền Nguyệt tiểu thư."

Chương 585: Hủy Bỏ!

Hắc Huyền Nguyệt không nói gì, con ngươi vẫn lặng lẽ mà chăm chú nhìn vào hắn. Nhưng dường như ở bên con ngươi tối đen kia lại xuất hiện một chút dao động rất nhỏ, hoàn toàn không giống vẻ trống rỗng trước đó.

Lâm Ân không tiếp tục nói chuyện nữa, cũng không dời đi tầm mắt, hắn tỏ thái độ cực kỳ nghiêm túc, trực tiếp đối diện với ánh mắt của cô ấy.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Hồi lâu sau, Hắc Huyền Nguyệt chậm rãi dời đi ánh mắt lặng lẽ của mình, cô ấy quay đầu lại, nhắm hai mắt, nhẹ nhàng mà ôm lấy vạt áo trước ngực đã bị cởi ra, lạnh nhạt nói: "Kỳ thực, ta đã biết toàn bộ những lời ngươi vừa nói rồi."

Lâm Ân ngẩn ra.

Hắc Huyền Nguyệt tiếp tục cất giọng đều đều, nói: "Nhưng đương nhiên, ta cũng có chút ngoài ý muốn khi ngươi có thể trực tiếp nói thẳng cho ta nghe những điều này, bởi vì ngươi vốn là chủ nhân, thực sự không cần phải mở miệng giải thích với ta."

"Mẫu thân đã cho ngươi quyền hạn lớn nhất như vậy, thì trong thời gian khế ước hữu hiệu, ta sẽ là vật sở hữu chỉ thuộc về một mình ngươi thôi. Ngươi có thể tùy tiện làm theo suy nghĩ và ý chí của mình để chi phối, điều khiển ta, mà hoàn toàn không cần phải để tới suy nghĩ của ta."

"Cho nên nếu ngươi thật sự hi vọng có thể sử dụng cơ thể của ta, thì cứ việc làm như vậy, không cần để tâm tới ý chí của ta đâu.

Ta sẽ tuân theo … để ngươi sử dụng."

Giọng nói của cô ấy rất thấp, hai tay cũng nhẹ nhàng đặt lên đùi, dưới ánh sáng nhạt chiếu rọi xuống, mảnh lưng trắng như tuyết kia lập tức tản ra một chút dao động cực kỳ mê người.

Mà những lời này cũng đang trực tiếp nói với hắn rằng, cô ấy sẽ không tiếp tục chống lại mệnh lệnh áp chế nữa.

Cô ấy sẽ thuận theo.

Nếu Lâm Ân nguyện ý, hiện giờ hắn có thể làm bất cứ điều gì hắn muốn.

Bởi vì những con rối trên sân khấu vốn là một bộ khôi lỗi sống bị người ta điều khiển. Nếu không có sợi tơ khống chế, thì kể cả một con rối hoa lệ tới mức nào, cũng chỉ là một đống phế liệu không có mục tiêu, không rõ phương hướng mà thôi.

Trong vầng sáng yên tĩnh ấy, cô ấy khẽ nhắm mắt lại, lặng lẽ chờ đợi.

Nhìn theo chiếc váy dài mang phong cách Gothic có in những bông hoa nhỏ trên người, từ gương mặt đến phần cổ, từ bờ vai đến vòng eo tinh tế, toàn bộ đều tản ra một mảnh hào quang hài hòa, mộng ảo tới mê người.

Đúng là một bộ thân thể Ketone hoàn mỹ làm người ta không thể từ chối được.

Và đối với bất cứ một người đàn ông nào, cô gái này cũng giống như một loại độc dược, đủ mạnh để làm người khác rơi vào điên cuồng.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Nhưng Lâm Ân lại không hề hành động như trước, hoặc là

không giống những gì Hắc Huyền Nguyệt đang nghĩ.

Chỉ nghe một tiếng "Soạt soạt" vang lên, có vẻ như một trang giấy nào đó vừa bị xé rách.

Ngay chớp mắt sau đó, trong đầu cô ấy lập tức vang lên một âm thanh nhân tạo lạnh như băng.

【 Chủ thuê của ngươi là Lâm Ân tiên sinh đã hủy bỏ giữa chừng bản khế ước thuê mướn giữa ngươi và hắn. Hiệp nghị thuê mướn số 951 đã mất hiệu lực. Nhiệm vụ bảo vệ của ngươi đã bị đơn phương hủy bỏ. 】

Trong nháy mắt, Hắc Huyền Nguyệt lập tức mở to đôi mắt tối đen của mình, rồi đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Lâm Ân.

Còn Lâm Ân, hắn lại đang mỉm cười cầm tờ khế ước vừa lấy ra từ trong chiếc vali, nhưng đã bị chính hắn tự tay xé bỏ. Hắn nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Không phải tôi từng nói rồi sao? Tiểu thư con rối, cô vốn là một con người chân chính, có tâm linh và ý chí tự do của mình, mà không phải một con rối gỗ lạnh như băng chỉ biết tuân theo mệnh lệnh. Nếu cô lại nói như vậy thì sự tồn tại của cô, có ý nghĩa gì đâu?"

Hắc Huyền Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn. Đúng là trong giây phút này, cô ấy thực sự không biết nên nói gì.

"Nhưng tôi vẫn hy vọng có thể thuê cô làm vệ sỹ cho mình." Lâm Ân mỉm cười, lại lập tức vươn tay về phía Hắc Huyền Nguyệt đang ngồi trên giường, giống như đây là một lời mời ngang hàng: "Nhưng tôi không hi vọng khế ước giữa chúng ta vẫn mang tính cưỡng chế giống như lúc trước, mà sẽ lấy phương thức ngang hàng hơn để ký kết, cho nên hiện tại, tôi chân thành ngỏ lời mời với cô."

"Hắc Huyền Nguyệt tiểu thư, cô có nguyện ý tiếp nhận tôi là

người đồng hành của cô trong thời gian thuê mướn là một tháng này hay không?"

Lâm Ân lập tức bỏ chiếc mũ phớt cao trên đầu xuống, khẽ khom người giống như một quý ông lịch thiếp, một bàn tay hắn đặt sau lưng, còn một bàn tay hướng về phía vị tiểu thư mỹ lệ đang ngồi trên giường kia, phát ra lời mời chân thành.

Lâm Ân mở to mắt, mỉm cười nói: "Điều kiện vô cùng hậu đãi nha."

...

Mà cùng lúc đó, ở bên trong trang viên con rối.

Phu nhân con rối đang ngồi trên ghế dựa, thông qua chiếc camera giám sát được gắn bên trong vali xách tay, nhằm theo dõi trạng thái của Hắc Huyền Nguyệt mọi lúc mọi nơi, lại đột nhiên ngẩn người.

Bà ấy vội vàng buông ly rượu đỏ trên tay xuống, nhìn những đường cong xuất hiện trên màn hình, trong mắt lóe lên một mảnh kinh hãi.

Bởi vì những đường cong kia chính là biểu đồ đại diện cho độ khai phá tâm linh của con gái bà, và trong nháy mắt vừa rồi, chúng nó vừa trực tiếp đề cao thêm vài điểm.

"Chuyện này... Sao có thể..." Phu nhân con rối có chút kinh hãi chăm chú nhìn vào chuỗi số liệu vừa được chuyển về.

Mà gần như trong khoảnh khắc ấy, bà cũng nhận được thông báo khế ước đã bị hủy bỏ giữa chừng. Nói cách khác, nội dung khế ước do bà đặc biệt định ra vì Lâm Ân và con gái mình, đã bị đơn phương hủy bỏ.

Đương nhiên, loại chuyện này cũng không vui vẻ gì, nhưng

bên cạnh đó, độ khai phá tình cảm của con gái bà lại ngoài ý muốn mà được đề cao trên diện rộng rồi?

Thật hiển nhiên, vào giây phút này, ở chỗ Lâm Ân bên kia, đã xảy ra một chuyện gì đó khiến cho dao động cảm xúc trong lòng con gái bà tăng lên cực lớn.

Nhưng dựa vào số liệu chuyển về, thứ dao động cảm xúc ấy lại không giống như cá nước thân mật.

Phu nhân con rối lập tức ngẩn người.

Bởi vì tình huống này và kế hoạch của bà gần như đã đi ngược lại với nhau rồi.

Nhưng có vẻ như đây cũng không phải chuyện gì xấu.

Bởi vì bà ấy thực sự không ngờ, cô con gái có độ khai phá tâm linh cực thấp, giống hệt một cỗ máy của mình, mới rời khỏi trang viên con rối được có một ngày ngắn ngủi, vậy mà độ khai phá tâm linh lại gia tăng trên biên độ lớn như vậy rồi.

"Lâm Ân, rốt cuộc là nhóc con đã sử dụng một loại thủ đoạn đáng sợ gì rồi?" Bà ấy nỉ non tự nói.

Người kia… dường như đây là chuyện hắn cực kỳ am hiểu.

Chương 586: Thứ Cô Ấy Cần...

Phòng khách sạn thành Hắc Dạ.

【 đinh! Độ khai phá tình cảm của Hắc Huyền Nguyệt được đề cao tới 155】

【 đinh! Độ khai phá tình cảm của Hắc Huyền Nguyệt được đề cao tới 171】

【 đinh! Độ khai phá tình cảm của Hắc Huyền Nguyệt được đề cao tới 18】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên bên tai, Lâm Ân vẫn duy trì vẻ mặt chân thành thiết tha như cũ, sau đó vươn tay về phía tiểu thư con rối còn đang kinh ngạc ngồi trên giường giống như một cỗ máy.

"Cô có chấp nhận yêu cầu của tôi hay không? Tiểu thư con rối." Hắn mỉm cười rồi nói thêm một lần nữa, trong mắt tràn đầy tha thiết và thành khẩn.

Bởi vì bắt đầu từ vừa nãy, hắn đã nhìn ra được, có lẽ độ khai phá tình cảm của tiểu thư con rối rất thấp, vốn không phải vì bản chất của cô ấy khác với những chị em của mình, chỉ là thứ cô ấy đang thiếu không giống bọn họ.

Có lẽ cô ấy cần được người khác tôn trọng.

Cần một người không coi cô ấy là một con rối gỗ máy móc, không coi cô ấy trở thành một con dao nhọn trong tay mình, không sử dụng cô ấy làm binh khí, mà trực tiếp coi cô ấy là một con người có địa vị ngang hàng với mình, một cá nhân có được ý chí

của chính mình.

Thứ cô ấy cần… là cách đối xử ngang hàng.

Cũng chính vì đã nhìn ra điểm này, hắn mới chủ động xé bỏ khế ước.

Trên thực tế, hắn không hề muốn biến tiểu thư con rối trở thành công cụ tiết dục cho mình, tuy hắn hoàn toàn có thể làm như vậy, nhưng ở sâu trong thâm tâm, hắn càng hi vọng bên cạnh mình có thêm một người bạn tâm linh tương thông hơn.

"Cho nên, cô có nguyện ý hay không?"

...

Nửa giờ sau, cả khu vực trong lẫn ngoài khách sạn đều bị đội chấp pháp giả của thành Hắc Dạ hoàn toàn niêm phong, khống chế.

Bên trong đại sảnh, Ngả Văn tước sĩ toàn thân tản ra một mảnh lục quang nhàn nhạt bán trong suốt, lập tức vươn tay tới, nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào thi thể của Sâm Nhất trong trạng thái tử vong vô cùng thê thảm, gã muốn dùng cách này để cảm ứng những tin tức còn lưu lại trong cơ thể đối phương.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, ngẩng đầu nói: "Chuyện chính là như vậy, Ngả Văn tước sĩ, đây là một lần tập kích có dự mưu từ sớm, và mục tiêu chỉ thẳng về phía tôi. Dưới tình huống tôi không hề hay biết, cả khách sạn này đã bị bọn họ hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài, nếu không phải bọn họ vốn không biết bên cạnh tôi vừa có thêm một người trợ giúp, chỉ sợ hiện giờ tôi đã gặp bất trắc rồi."

Sau khi lên dây cót cho tiểu thư con rối xong, Lâm Âm lập tức thông qua Thị Giới nói cho chủ mẫu biết toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra bên trong khách sạn.

Mà chủ mẫu cũng nhanh chóng phái người đi đến nơi này.

Chỉ là… Lâm Ân cũng có chút bất ngờ, bởi vì người mà chủ mẫu phái tới lại là vị Ngả Văn tước sĩ thần bí mà mạnh mẽ kia.

Qua chuyện này có thể thấy được sự coi trọng mà chủ mẫu dành cho hắn.

Lâm Ân cũng không giấu giếm bất cứ điều gì, hắn lập tức kể lại mọi chuyện đã xảy ra ở nơi này cho Ngả Văn tước sĩ nghe.

"Dịch Y." Vừa nghe đến cái tên này, con ngươi trong mắt Ngả Văn tước sĩ lập tức chớp động một mảnh sáng màu xanh lá, gã chậm rãi bay lên, ngón tay ấn xuống huyệt Thái Dương, trong mắt lập tức hiện ra vô số tia sáng số liệu.

Rất nhanh sau đó, gã quay đầu, nhìn về phía cậu thiếu niên đang đứng đối diện kia, không lâu sau đó, ánh mắt lại di chuyển, nhìn thẳng vào khoảng không trống rỗng bên cạnh hắn, bình thản mở miệng hỏi: "Cô gái kia chính là người giúp đỡ cậu vừa nhắc đến?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, gật đầu nói: "Đúng vậy, cô ấy là vệ sĩ kiêm bạn tốt của tôi, trong một tháng này, cô ấy sẽ bảo vệ tôi an toàn."

Ngay khi hắn nói xong câu này, vùng không gian bên cạnh hắn chợt biến dạng, vặn vẹo. Rất nhanh sau đó, Hắc Huyền Nguyệt mặc trên người chiếc váy dài mạ vàng đen đã xuất hiện.

Cô ấy dùng tư thế tiếp đất bằng mũi chân vô cùng tao nhã, lặng lẽ đưa mắt nhìn Ngả Văn tước sĩ với phương thức tồn tại không giống bình thường kia, nhưng không có nhiều lời, chỉ tao nhã thi lễ một cái, sau đó thân thể lại một lần nữa chậm rãi trở nên trong suốt rồi biến mất.

Ngả Văn tước sĩ thu hồi ánh mắt khỏi cô ấy, chuyển qua nhìn

về phía Lâm Ân, đắn đo một lát, cuối cùng mới trầm ngâm nói: "Lần này cậu rất may mắn đó, là trước khi ra tay với cậu, bọn họ không đoán được bên cạnh cậu còn có một người khác. Nếu không, lần này cậu đã lành ít dữ nhiều rồi."

"Tôi đã kiểm tra xong thân phận của hắn."

"Sâm Nhất, tứ cấp nguyên huân, là một vị Dạ Y thuộc lĩnh vực siêu phàm, còn đảm nhiệm chức vị quan trọng trong cơ cấu nghiên cứu và phát triển dược tề của thành Hắc Dạ. Trước đó, trong hồ sơ của người này không hề có một chút ghi chép nào tồi tệ rõ rệt, nhưng thông qua tình huống tôi phát hiện được bên trong thi thể của hắn... E rằng hắn đã đọa lạc một đoạn thời gian rất dài rồi, bên trong thân thể cũng có rất nhiều dấu vết cải tạo huyết nhục."

Nói đến đây, ánh mắt Ngả Văn tước sĩ lập tức trở nên nghiêm túc, gã nhắm mắt nói: "Dịch Y càng ngày càng thẩm thấu vào sâu bên trong nội bộ của chúng ta rồi."

Lâm Ân nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Kỳ thật hắn cũng không biết quá nhiều thông tin về Dịch Y, lúc trước chỉ biết qua chủ mẫu, bà ấy nói rằng bọn họ vốn là những kẻ phản bội phân tách từ nội bộ Dạ Y ra ngoài. Nhưng ai có thể ngờ được, hắn mới gia nhập vào trận doanh Dạ Y chưa được bao lâu, lại có tiếp xúc với nhóm phần tử phản loạn này rồi.

"Ngả Văn tước sĩ, anh có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra hay không?" Lâm Ân nghiêm túc dò hỏi.

Ngả Văn tước sĩ mở to hai mắt, ngẩng đầu nói: "Dịch Y đã ra đời từ rất lâu rồi, muốn nói cụ thể, thậm chí còn phải ngược dòng đến mấy ngàn năm trước, vào thời kỳ chủ mẫu vừa mới sáng lập nên thành Hắc Dạ này. Lúc ban đầu, bọn họ cũng là một phần tử của chúng ta, có điều là sau này, bởi vì một chuyện đã khiến bọn họ rời bỏ lý niệm Dạ Y, tự mình tách khỏi thành Hắc Dạ, đi ra

ngoài."

"Nếu nói lý niệm của chúng ta là cứu vớt và chữa trị, thì lý niệm của bọn họ lại vừa vặn tương phản với chúng ta. Bọn họ cho rằng, chỉ cần là sinh vật bị rơi vào thế giới này, coi như đã được mặc định là kẻ có tội rồi, mà tội nhân thì nên thừa nhận tra tấn và thống khổ."

Chương 587: Chỉ Có Thể Ngăn Chặn, Rất Khó Diệt Trừ Tận Gốc!!!

Nói đến đây, gã chợt nhắm mắt lại, giống như đang kể một câu chuyện xưa cũ, đã bị phủ đầy tro bụi từ lâu.

"Cũng bởi vì lý niệm khác biệt không thể điều hòa, cho nên bắt đầu từ khi phân tách, bọn họ luôn dùng hết mọi biện pháp và âm mưu nhằm hủy diệt tòa thành Hắc Dạ này, cũng có ý đồ diệt trừ tận gốc chủ mẫu và quần thể Dạ Y khỏi thế giới hắc ám."

"Về sau đó, bọn họ luôn muốn thẩm thấu vào bên trong thành Hắc Dạ, và không từ một thủ đoạn tồi tệ nào để thực hiện được ý đồ. Trong vòng mấy trăm năm bắt đầu từ thười điểm đó, không biết đã có bao nhiêu Dạ Y bị bọn họ tiêm nhiễm, cuối cùng là mục nát đọa lạc, và trở thành một phần tử trong nhóm bọn họ rồi."

Lâm Ân lặng lẽ nghe xong, chợt nhíu mày dò hỏi: "Chẳng lẽ chủ mẫu chưa từng dọn dẹp đám người này?"

Ngả Văn tước sĩ lắc lắc đầu, nhắm mắt nói: "Có dọn cũng không hết, có quét cũng không xong. Theo lịch sử, chủ mẫu đã từng phát động không chỉ một lần đại thanh tẩy tổ chức Dạ Y, nhưng kết quả cuối cùng gần như đều giống nhau như đúc. Vào thời điểm cậu tưởng rằng mình đã hoàn toàn diệt trừ bọn họ rồi, bọn họ sẽ lại lặng yên không một tiếng động, sinh ra từ bên trong cơ thể của cậu."

"Bọn họ giống như những tế bào ung thư, có cắt bỏ cũng không tiêu diệt được, chỉ có thể ngăn chặn, rất khó diệt trừ tận

gốc."

Nghe xong, Lâm Ân lại một lần nữa nhíu mày.

Rốt cuộc hắn cũng nắm rõ tình hình rồi. Tòa thành Hắc Dạ này nhìn như bình tĩnh hài hòa, nhưng trên thực tế, mạch nước ngầm lại không ngừng phun ra, và mọi chuyện vốn không êm ả như những gì người ta trông thấy.

"Vậy anh cho rằng, vì sao bọn họ lại ra tay với tôi? Chẳng lẽ tôi đã làm ra chuyện gì đáng để bọn họ chú ý tới rồi?" Tới cuối cùng, Lâm Ân cũng dứt khoát hỏi ra vấn đề mình đang quan tâm.

Hắn biết, tin tức này hoàn toàn không thể giấu giếm được.

Khẳng định là rất nhanh thôi, đám người kia sẽ nhận được thông tin về cái chết của Sâm Nhất cùng với báo cáo nhiệm vụ lần này thất bại.

Sau lần này, nếu bọn họ còn muốn ra tay với hắn, chỉ sợ địch nhân được phái đến sẽ mạnh mẽ hơn, không chỉ đơn giản là một tên Sâm Nhất như trước nữa.

Ngả Văn tước sĩ mở mắt, chăm chú nhìn thật sâu vào hắn, dường như bên trong ánh mắt của gã còn ẩn chứa thêm rất nhiều thứ thâm thúy, khiến người ta nhìn vào mà không thể hiểu hết được. Sau đó, gã vỗ vỗ bả vai Lâm Ân, chậm rãi nói: "Nguyên nhân cụ thể là gì còn cần tiến hành thêm một bước kiểm tra nữa, nhưng nếu muốn nói, cậu có điểm nào khác với người bình thường..."

Gã mỉm cười nhìn Lâm Ân: "Thì hắn là bản thân cậu cũng hiểu rất rõ rồi. Cậu chính là một người duy nhất mà chúng ta gặp được, từ trước tới nay, có thể ngăn chặn nguyền rủa trong cơ thể chủ mẫu."

Gã lại vỗ vỗ vai Lâm Ân, sau đó thân thể nhẹ nhàng bay lên. Mà dưới sự khống chế của gã, thi thể Sâm Nhất cũng từ từ lơ lửng

theo.

"Không cần phải nghĩ nhiều như vậy, chuyện về Dịch Y sẽ có người chuyên môn tiến hành điều tra, chờ đến khi có kết quả, tôi lại thông báo với cậu sau, nhưng trong khoảng thời gian này, tôi sẽ để ý đến tình hình của cậu, nếu bọn họ còn dám ra tay, tôi sẽ bắt bọn họ trả giá thảm trọng."

Gã cười cười với Lâm Ân, sau đó búng tay một cái. Gần như ngay tức khắc, cả khách sạn đã trở nên vặn vẹo như hình ảnh bên trong kính vạn hoa, chỉ vẻn vẹn là vài giây, toàn bộ nơi này đều trở về trạng thái ban đầu, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Mà Ngả Văn tước sĩ và thi thể của Sâm Nhất, cũng chậm rãi tan biến đi.

Mạnh mẽ.

Quỷ dị.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Lâm Ân về đối phương.

Có thể nói, bên trong thành Hắc Dạ này, ngoại trừ chủ mẫu, Ngả Văn tước sĩ tuyệt đối là tồn tại mạnh mẽ nhất mà hắn từng được gặp.

Và mặc dù có lời cam đoan của Ngả Văn tước sĩ, nhưng trái tim đang treo cao vì lo âu thấp thỏm của Lâm Ân vẫn không buông lỏng xuống.

Bởi vì rất nhiều chứng cớ đã cho thấy, giữa Dịch Y và huyết nhục chi phối giả có rất nhiều loại hợp tác và liên hệ không lộ ra ngoài ánh sáng.

Và rất có khả năng, bọn họ sẽ trở thành vật cản lớn nhất của hắn trong tương lai.

Nhưng không cần biết nói như thế nào, ít nhất là trong khoảng thời gian này, có Ngả Văn tước sĩ theo dõi, hắn là bọn họ sẽ không dám phát động lần tập kích thứ hai đối với hắn đâu.

Lâm Ân lập tức mỉm cười xoay người, nhìn về phía khoảng không trống rỗng bên cạnh, nói: "Tiểu thư con rối, không cần biết nói như thế nào, lần này cũng vô cùng cảm tạ vì cô đã chấp nhận yêu cầu thuê mướn của tôi. Tôi nghĩ trong một tháng kế tiếp, chúng ta nhất định có thể trở thành bạn bè và người đồng hành thân mật khăng khít với nhau, cô thấy sao?"

Không có bất cứ âm thanh gì truyền đến, nhưng Lâm Ân biết, hiện giờ tiểu thư con rối đang ở ngay bên cạnh hắn.

Trong đầu hắn lại một lần nữa hiện ra cảnh tượng vừa phát sinh khoảng nửa tiếng trước đây.

Hắn biết, ngay tại khoảnh khắc tiểu thư con rối tiếp nhận yêu cầu thuê mướn của hắn, thì hình tượng của hắn ở trong lòng cô ấy đã có sự thay đổi vô cùng lớn lao rồi.

Tuy còn chưa đến mức yêu thương, nhưng cũng coi như hắn đã tiến lên một bước cực kỳ vững vàng và quan trọng nhất trong quá trình thành lập nên một mối quan hệ hữu nghị bền chắc với cô ấy rồi.

Ý nghĩa của một bước này cực kỳ lớn.

Nghĩ đến đây, Lâm Ân lại vui mừng mà xoay người, đi nhanh về phía căn phòng của mình. Theo đạo lý mà nói, sau khi trải qua vụ ám sát của Dịch Y, hắn nên đổi một căn phòng khác mới đúng. Nhưng với hắn, có đổi chỗ hay không, vốn không quá quan trọng, cho nên không đổi cũng chẳng sao.

Sự kiện lần này không gây nên một hồi phong ba quá lớn, bởi vì hết thảy mọi tình huống đều phát sinh bên trong kết giới, những

nơi khác bên trong thành Hắc Dạ vẫn tiến hành hoạt động như bình thường.

...

Cùng lúc đó, bên trong gian đại sảnh dưới lòng đất, nơi có vô số xiềng xích đan xen vào nhau.

Ngả Văn tước sĩ mang theo thi thể của Sâm Nhất, đi vào bên trong đại điện hắc ám, sau đó quì một gối xuống trước mặt Thiên Sứ Treo Ngược Mình, một tay đỡ ngực, thấp giọng nói: "Chủ mẫu, đã có kết quả về chuyện Lương Y tiên sinh bị tập kích."

Chương 588: Dịch Y Là Mặt Tối Của Chúng Ta!!!

"Đây đúng là một vụ tập kích có dự mưu từ sớm, cũng là thủ đoạn của tập đoàn Dịch Y ẩn núp bên trong thành Hắc Dạ. Hơn nữa kẻ tập kích Lương Y tiên sinh lần này còn là một trong số những thành viên của tổ nghiên cứu và phát triển dược tề thuộc thành Hắc Dạ chúng ta."

"Nhóm người của bọn họ thẩm thấu vào bên trong nội bộ chúng ta đã trở nên điên cuồng ngang ngược hơn trước. Chủ mẫu, tôi cho rằng, đây là thời điểm chúng ta nên thu lưới."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình chậm rãi mở hai mắt, quang mang thần thánh chiếu sáng vùng hắc ám xung quanh, bà ấy ngẩng đầu nói: "Không vội, chúng ta cần nắm được càng nhiều tin tức về bọn họ hơn nữa, nếu không thể tìm được tên thủ lĩnh đang sau màn của bọn họ, thì không cần biết chúng ta tiến hành bao nhiêu lần thanh tẩy cũng chẳng mang đến ý nghĩa gì."

Ngả Văn tước sĩ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào vị thiên sứ có mười hai cánh thật lớn bao quanh thân thể kia, trong ánh mắt hiện lên một tia sầu lo, gã lập tức thấp giọng nói: "Chủ mẫu, có một câu tôi thực sự không biết mình có nên nói hay không."

"Cứ nói đi?" Giọng nói thánh khiết của Thiên Sứ Treo Ngược Mình nhẹ nhàng truyền đến.

Ngả Văn tước sĩ tạm dừng một lát, cẩn thận sắp xếp lại ngôn ngữ, sau đó mới thấp giọng nói: "Hơn hai ngàn năm qua, quá trình thanh tẩy của chúng ta đối với bọn họ, vẫn một mực kéo dài đến tận hiện giờ, nhưng vì sao sau khi chúng ta đã quét sạch bọn họ

rồi, bọn họ luôn có thể tro tàn lại cháy chứ? Hơn nữa gần như mỗi một lần đều như vậy, không có một trường hợp ngoại lệ nào, bọn họ đều bắt đầu khuếch tán cùng nảy sinh từ bên trong nội bộ của chính chúng ta."

"Mà có thể lặng yên không một tiếng động tiến hành tiêm nhiễm, hủ hóa chúng ta ngay dưới mí mắt của ngài, còn không làm chúng ta phát hiện, đây không phải hành động mà một tồn tại bình thường có thể làm được."

"Cho nên tôi cho rằng, rất có thể cái gọi là thủ lĩnh đang đứng sau lưng Dịch Y kia… vốn không phải một vị Tà Thần hoặc là căn nguyên nào đó tới từ bên ngoài..."

Đến đây, gã lập tức cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình chăm chú nhìn thật sâu vào gã, lạnh nhạt hỏi: "Ngươi muốn nói cái gì?"

Ngả Văn tước sĩ ngẩng đầu, dường như trong đôi mắt đang ẩn chứa một chút lo lắng khó mà xua tan đi được. Bóng hình của gã khẽ lau động dưới ánh sáng của thánh quang chiếu rọi.

Hồi lâu sau, âm thanh khàn khàn ấy mới vang lên trong đại điện hắc ám: "Chủ mẫu, Dịch Y là mặt tối của chúng ta..."

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua. Rất nhanh, ban đêm đã buông xuống.

Trong phòng khách sạn, Lâm Ân đang nằm ngủ trên giường, mà cuốn sách trên cái bàn gần đó cũng đang chậm rãi chuyển trang, có vẻ như một người vô hình nào đó đang đọc sách.

Chính vào lúc này, lại có một cái bóng lén lút, trực tiếp thò một cái đầu từ bên ngoài cửa sổ vào.

Cuốn sách vốn đang chậm rãi chuyển trang kia, lập tức dừng lại.

Cùm cụp —— Một âm thanh vặn vẹo cực kỳ nhỏ truyền tới.

Chỉ thấy cánh cửa sổ phía đối diện trong phòng vừa bị ai đó nhẹ nhàng kéo ra một khe hở.

Trong mơ hồ, dường như có thể nhìn thấy một bóng dáng meo meo nhỏ nhắn, lặng lẽ chuồn vào, cái đuôi thật dài cuốn vào tay nắm cửa, cánh cửa sổ lập tức nhẹ nhàng đóng lại.

Đôi lỗ tai lông xù dựng thẳng lên, lắc lư nghe ngóng.

Sau đó, đôi con ngươi giảo hoạt thông minh, còn mang theo một chút tinh nghịch, nhanh chóng xoay tròn một cái. Nghe ngóng hồi lâu, bóng dáng nhỏ nhắn nọ lại rón ra rón rén, lặng lẽ tiến thẳng về phía Lâm Ân còn đang ngủ say trên giường.

Gần như không phát ra bất cứ âm thanh gì, y chang một chú mèo hành động bí mật mà mau lẹ.

Nhưng bóng dáng kia lại hoàn toàn không chú ý tới, ngay trên khoảng không gian trong phòng này, có một đôi con ngươi màu đen đang lẳng lặng theo dõi toàn bộ toàn bộ quá trình hành động lén lút của cô ấy.

Nhưng tiểu thư con rối lại không ra tay.

Bởi vì cô ấy không cảm nhận được bất cứ địch ý hay sát ý nào từ trên người sinh vật kia, ngược lại, chỉ cảm nhận được một chút chờ mong và giảo hoạt.

Cứ như vậy, tiểu thư con rối một mực im lặng, treo lơ lửng giữa không trung, sau đó, cô ấy còn dứt khoát ngồi trên hai sợi tơ mảnh được treo ngược từ trên trần nhà xuống dưới, bàn tay khẽ nâng cằm, lặng lẽ mà chăm chú nhìn vào bóng dáng nhỏ nhắn

đang vươn tay tìm kiếm Lâm Ân trên giường.

"Meo?" Bóng dáng tinh tế giảo hoạt kia nhẹ chớp chớp mắt, nhìn thấy gương mặt đang say ngủ của Lâm Ân, con mắt xoay tròn như bánh xe.

Cô ấy suy nghĩ một lát. Dường như trong lòng vừa nghĩ ra một trò chơi kỳ quái nào đó, cô bé này trực tiếp bò lên chiếc giường mềm mại kia, kéo một góc chăn bên chân của Lâm Ân, rồi rúc đầu mình vào bên trong, thân thể lại giống như một con sâu lông, nhẹ nhàng nhúc nhích, từ từ chui vào.

Lâm Ân vẫn đang say sưa ngủ, tiếng ngáy như sấm.

Bên tai cũng không vang lên bất cứ lời nhắc nhở nào, trong phòng lại có tiểu thư con rối gác đêm, bởi vậy lần này, Lâm Ân ngủ tương đối sâu, và gần như hoàn toàn không có chú ý tới tình huống dị thường bên trong cái chăn của mình.

Sàn sạt ——

Sàn sạt ——

Một âm thanh rất nhỏ, nhưng lại vô cùng kỳ quái bắt đầu vang lên từ bên dưới chiếc chăn kia.

Đương nhiên là tiểu thư con rối đang ngồi giữa không trung, lặng lẽ nhìn vào con thú nhỏ giống như một đống gồ lên trong chăn kia, đã nghe được tiếng vang kỳ quái ấy.

Mà Lâm Ân đang ngủ, hai mắt nhắm nghiền lại, cũng lập tức mơ thấy một giấc mộng vô cùng kỳ quái, vô cùng cmn không thích hợp với thiếu nhi.

Hắn biết, nguyên nhân của giấc mộng ướt át này chính là ngọn lửa dục vọng đã bị tiểu thư con rối đốt lên vào hồi sáng, tới hiện giờ vẫn chưa chịu lắng xuống đây.

Nói cho cùng, hắn vốn là một người đàn ông bình thường, thì tình huống ngày nghĩ tới, đêm nằm mơ cũng là một chuyện vô cùng bình thường mà.

Nhưng không biết vì sao, giấc mộng này lại cmn chân thật như thế? Chân thật như thể chuyện đó đang thực sự diễn ra vậy.

Sàn sạt ——

Sàn sạt ——

"Tiểu thư con rối, nhanh hơn một chút..." Lâm Ân bật ra tiếng nói mê mơ hồ.

Hắc Huyền Nguyệt: "?"

Bóng người trong chăn: "?"

Chương 589: Sự Đáng Sợ Của Dược Tề Miêu Nương!

Nghe được lời nói mê kỳ quái do Lâm Ân vô thức phát ra, Hắc Huyền Nguyệt vốn đang ngồi trên sợi tơ, lại từ từ nhắm mắt xuống, gấp cuốn sách trên tay lại, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng siết chặt.

Bởi vì không cần phải nghi ngờ có thể khẳng định luôn, là vào thời khắc này, bên trong giấc mộng của hắn đang diễn ra một màn kịch làm người ta muốn giết chết hắn, mà nữ nhân vật chính trong đó lại là cô.

Nhưng tới cuối cùng, cô ấy lại bình tĩnh trở lại.

Trong giây phút đó, rõ ràng là bóng dáng nhỏ bé đang chui trong cái chăn kia, cũng thoáng giật mình một cái, trên mặt lộ rõ vẻ ngỡ ngàng, khó hiểu, hiển nhiên là cô ấy vô cùng không vui khi nghe được lời nói mê kỳ quái của Lâm Ân.

Bởi vì nếu đã dùng cách xưng hô là "Tiểu thư", thì chắc chắn người ấy cũng là một nhân loại giống như Lâm Ân đại ca ca, thậm chí còn là một thiếu nữ mà đại ca ca vô cùng yêu thích.

Ừm… tuy trong lòng cô bé có một chút ghen tỵ nho nhỏ, nhưng nhìn đại ca ca say sưa ngủ như vậy, thực sự đáng yêu đến lạ thường nha!

Đến đây, đôi mắt của bóng dáng nhỏ bé đang ở trong chăn kia lại một lần nữa lóe lên một tia giảo hoạt. Sau đó, cô ấy vươn đầu lưỡi tới, giống như một chú mèo nhỏ...

Sàn sạt ——

Sàn sạt ——

Nhanh chóng thực hiện trò đùa tinh quái của mình, bắt đầu liếm liếm cằm Lâm Ân, rồi ôm cổ hắn, nằm sấp trong ngực hắn.

Cô ấy không đi đánh thức Lâm Ân, nhưng lại không chịu ngoan ngoãn chờ đợi, đôi mắt không ngừng chớp chớp nhìn vào gương mặt hắn, muốn dùng phương thức này để mang đến cho hắn một niềm vui bất ngờ.

Bởi vì, Miêu Miêu đã thành công biến thành hình dáng của nhân loại rồi!

Tuy vẫn còn một chút đặc điểm của con mèo không bị thay đổi, nhưng khẳng định là sau khi Lương Y ca ca nhìn thấy hình dáng này, anh ấy sẽ cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Lương Y ca ca!

Miêu Miêu biến đổi rồi!

(Nguyên văn của từ trên là 变态 – biến thái, là biến đổi trạng thái, nhưng để là biến thái nghe nó kỳ kỳ...)

...

Cứ như vậy, thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lâm Ân có cảm giác giấc mộng kỳ quái nọ kéo dài quá lâu, đến thời điểm quả thận của hắn cũng có chút chịu không nổi nữa rồi, thì cơn buồn ngủ kia cũng bị tiêu tán hầu như không còn.

Lâm Ân mơ màng mở to mắt, rồi vươn tay ngáp dài một cái.

Hắn thực sự có cảm giác giấc ngủ vừa rồi chẳng những không giúp bản thân khôi phục được một tí tinh lực nào, ngược lại còn

tiêu hao thêm thì phải, vì sao người càng mệt mỏi hơn thế này?

"Chào buổi sáng Lương Y tiên sinh, meo ô ~ "

"Chào..." Lâm Ân vẫn đang trong trạng thái mơ màng, hắn vô thức đáp lại một câu. Nhưng chỉ trong nháy mắt sau đó, hai mắt hắn lập tức mở to, bởi vì trên người vừa truyền đến một loại cảm giác mềm mại, căng tròn cực kỳ khác lạ.

Hắn vội vàng cúi đầu nhìn xuống, và lập tức bắt gặp một tiểu Loli có mái tóc màu lam, với đôi tai đầy lông xù, và thân thể không một mảnh vải, đang nằm sấp trên ngực hắn, thậm chí đối phương còn mở to đôi mắt màu hổ phách một mực nhìn chằm chằm vào gương mặt hắn.

Lâm Ân: "!!!"

Má ơi, loại tình huống này thực sự muốn dọa cho hắn trực tiếp phun cả gan mật ra ngoài!

Hơn nữa, vào khoảnh khắc này, ý niệm duy nhất nảy lên trong đầu hắn, chính là mình đã bị mị ma theo dõi rồi.

Bởi vì chuyện mà loại sinh vật mị ma này thích làm nhất, chính là thừa dịp ngươi ngủ, cho ngươi bước vào một giấc mơ ướt át, sau đó bọn họ sẽ chui vào giường của ngươi, hung hăng mà ép khô ngươi.

Gần như là theo bản năng, Lâm Ân vội vàng nhảy dựng lên, triển khai tư thế, cảnh giác nói: "Xin hỏi cô là người nơi nào? Nếu tôi không đoán sai thì cái này… cmn chính là gường của tôi!"

Miêu Nhĩ Nương đang nằm trên giường kia có chút tò mò ngồi dậy, cái đầu nghiêng nghiêng, đôi mắt chớp chớp, mờ mịt nói: "Lương Y ca ca, là em mà. Chẳng lẽ hình dáng bên ngoài của em biến hóa lớn như vậy sao? Lương Y ca ca cũng không nhận ra nữa meo ô ~ "

Lâm Ân mở to mắt, nghe được giọng nói quen thuộc này, lại nhìn thấy đôi tai mèo xù lông trên đầu cô ấy, cùng với cái đuôi thật dài không ngừng đung đưa sau lưng.

Ông —— Đại não hắn lập tức chuyển thành trống rỗng.

"Em là... Miêu Miêu?" Lâm Ân có chút khó tin, vội vàng mở miệng hỏi.

"Đúng vậy meo ô!" Miêu Miêu lập tức trở nên vui vẻ mà ngồi xổm xuống theo tư thế của con mèo, rồi ngẩng đầu lên phát ra một tiếng mèo kêu vui vẻ với Lâm Ân.

Còn Lâm Ân, hắn lập tức dùng ánh mắt đầy khiếp sợ mà đánh giá con Miêu Nhĩ Nương đang ngồi trên giường của mình, cố gắng thông qua hình dáng này để tìm thấy cái bóng của chú chó nhỏ mình vừa gặp được ngày hôm qua.

Nhưng không có!

Hoàn toàn không có!

Cô gái trước mắt có một đôi tai lông xù, một mái tóc dài mềm mại gần như có thể bao bọc lấy thân thể nhỏ nhắn kia vào bên trong, một cái đuôi cong cong vểnh vểnh không ngừng đung đưa ở phía sau người, mà ngoại trừ những đặc điểm của con mèo này, thân thể cô ấy lại là một khối trắng trắng mềm mềm, giống hệt một đứa nhỏ mới sinh ra.

Lại bởi vì trên người không một mảnh vải, khiến hắn có thể trông thấy rõ ràng…

"Em là Miêu Miêu thật hả?" Lâm Ân vẫn cảm thấy không tin vào hai mắt mình.

Miêu Nhĩ Nương kia chớp chớp mắt, nói: "Đúng vậy meo ô! Lương Y ca ca, anh hoàn toàn không nhận ra em hả? Lúc soi

gương, Miêu Miêu cũng không thể nhận ra mình meo ô!"

Lâm Ân kinh ngạc nói: "Em kêu một tiếng xem."

"Meo ô ~ "

Miêu Nhĩ Nương kia rất ngoan ngoãn, lập tức kêu lên một tiếng, dù trong lòng cũng không rõ vì sao (? ? w? ?).

Nhưng thông qua một tiếng mèo kêu đầy nũng nịu này, Lâm Ân lại nghe ra một chút khẩu âm khác lạ của chó Akita Inu.

Tới đây, hắn thực sự kinh hãi rồi.

...

Vài phút sau.

Miêu Nhĩ Nương đã bị Lâm Ân bọc kín trong chăn, đang chớp chớp mắt giống như là một con thú cưng, ngoan ngoãn ngồi trước mặt Lâm Ân.

Đến thời điểm này, cuối cùng Lâm Ân cũng chấp nhận được sự thật là Miêu Miêu đã hoàn toàn thay đổi hình dáng bên ngoài rồi.

Nhưng trong đầu hắn vẫn không ngừng hiện lên hình dáng ban đầu của cô ấy, đó là một chú chó Akita Inu đứng thẳng đi lại như người và luôn miệng kêu meo meo.

Tới lúc này, rốt cuộc Lâm Ân cũng ý thức được sự đáng sợ của dược tề miêu nương.

Nó thực sự làm cho mục tiêu triệt để biến hóa, biến hóa từ trong ra ngoài!

Chương 590: Thế Này Thì Ai Có Thể Chịu Đựng Được?

"Miêu Miêu, em biến đổi từ khi nào vậy?"

"Vừa mới biến đổi không lâu meo ô ~ "

"Nhưng vì sao em lại ở trên giường của anh?"

"Là em lén lút chui sang bên này đó meo ô ~ "

"Nghĩa là em không mặc cái gì hết, để mông trần như vậy, rồi chạy qua đây?"

"Đúng vậy meo ô ~ "

"..."

Trên đầu Lâm Ân giăng đầy chỉ đen, hắn đưa mắt nhìn cô bé Miêu Miêu đang chớp chớp mắt, với biểu cảm thành thật vô cùng, ở ngay trước mặt mình, cảm giác nhức trứng lập tức lan tỏa từ bên trong cơ thể, chui thẳng ra bên ngoài.

Trong đầu hắn lại hiện ra hình ảnh Miêu Nhĩ Nương không một mảnh vải che thân, giống như một chú mèo nhỏ lén lút chạy trên con đường tối tăm, mò qua phòng của hắn.

Người biết, sẽ nghĩ rằng cô tới để báo tin vui.

Nhưng người không biết, sẽ cho rằng cô tới đây ăn vụng đó… meo!

Lâm Ân cúi đầu, lập tức nhìn thấy những vệt nước miếng do

bị mèo liếm, còn lưu lại thật rõ ràng trên ngực mình, trong đầu hắn lại không tự chủ được, bắt đầu mường tượng lại giấc mộng ướt át với nội dung thiếu nhi không nên biết kia...

Thế này thì ai có thể chịu đựng được?

"Vừa rồi em có liếm đến vị trí nào hơi kỳ lạ một chút không?" Lâm Ân do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng dò hỏi.

Miêu Miêu chớp chớp mắt nói: "Là vị trí nào kỳ lạ vậy meo ô?"

"Chính là cái này nè..."

Lâm Ân suy nghĩ một lát, ánh mắt liếc ngang liếc dọc một hồi, sau đó, hắn nhanh chóng lấy chiếc mặt nạ mỏ chim của mình ra, mở chức năng khảo sát trên thấu kính.

Quả nhiên sau đó, hắn lập tức nhìn thấy tiểu thư con rối trong trạng thái ẩn hình, đang lặng lẽ ngồi ngay trên cái bàn đối diện, dùng một tay chống cằm, lắng nghe bọn họ trò chuyện.

Lâm Ân biết, qua tình huống vừa rồi, hắn có thể trăm phần trăm khẳng định được rằng, hình tượng một quý ông lịch thiệp, chân chính mà vất vả lắm hắn mới xây dựng được ở trước mặt tiểu thư con rối vào ngày hôm qua, đã sụp đổ tan tành rồi!

Lâm Ân nhắm lại mắt, trong lòng có cảm giác mình không nên tiếp tục lãng phí thời gian ở lại một nơi kỳ quái như thế này thì hơn.

Miêu Miêu vẫn ngồi yên tại chỗ, chăm chú nhìn Lâm Ân đang nỗ lực khiến cho biểu cảm trên gương mặt mình trở nên nghiêm chỉnh, đứng đắn hơn, con mắt giảo hoạt xoay tròn như cái bánh xe.

Sau đó, cô ấy tỏ ra vô cùng thân thiết mà vươn tay, ôm lấy một cánh tay của Lâm Ân, chớp chớp mắt hỏi: "Như vậy… ca ca có

thích không?"

Lâm Ân: "..."

"Nếu ca ca thích…" Miêu Miêu vô cùng thân thiết, lập tức cọ cọ về phía trước, lại đong đưa cái đuôi của mình, rồi chớp chớp mắt nói: "Về sau, tối nào Miêu Miêu cũng có thể..."

Phanh —— Một tiếng vang trầm.

Trên đầu Miêu Miêu lập tức mọc lên một cục u to tướng, thậm chí trên cục u ấy còn bốc lên một làn khói nhẹ.

Đôi mắt vốn đang xoay chuyển đầy giảo hoạt của Miêu Miêu lập tức xuất hiện một vòng lốc xoáy nho nhỏ, trên đầu cũng có một đống ngôi sao đang quay mòng mòng.

Cô ấy choáng váng, cái đầu nhỏ lắc lư, bàn tay ôm cục u (x□x) ngơ ngác nói: "Ca ca sao tự nhiên anh đánh em vậy meo ô..."

Lâm Ân nhắm mắt, siết chặt hai tay, nói: "Em đừng có tùy tiện nói mấy câu làm người khác hiểu lầm như vậy! Còn nữa, nửa đêm chui vào giường của người khác là hành vi vô cùng mất lịch sự. Em phải biết rằng, hiện giờ em đã là người rồi, không còn là một con mèo nữa."

"Với hình dáng hiện giờ của em, nếu đi ra ngoài, không cẩn thận gặp phải một đám lolicon biến thái tà ác, rất dễ chịu thiệt thòi đó, đã hiểu chưa?"

Miêu Miêu ôm đầu, ủy khuất nói: "Meo ô..."

Tuy biểu cảm này vô cùng ủy khuất, nhưng khi Lâm Ân liếc nhìn cô ấy một cái, hắn lại có thể nhìn ra được, Miêu Miêu của hiện giờ thực sự đã vui vẻ, thoải mái hơn trước kia rất nhiều rồi.

Hơn nữa, qua tình huống này cũng có thể nhận ra, Miêu Miêu

vô cùng vừa lòng với bộ thân thể hiện giờ của mình. Có lẽ bộ thân thể này chính là giải pháp tốt nhất để làm thỏa mãn nguyện vọng của cô ấy, nó vừa giữ lại đặc điểm của con mèo, nó vừa có hình hài nhân loại như mẹ.

Khẳng định là trong lòng cô bé đang rất vui đây.

Tuy những ký ức máu tanh ấy vẫn còn hằn sâu trong tâm khảm, khó mà xóa tan đi được, nhưng ít nhất… loại chuyển biến này cũng coi như một dấu mốc đáng nhớ, nó tượng trưng cho sự bắt đầu của một đoạn nhân sinh mới dành cho Miêu Miêu.

"Được rồi." Lâm Ân nhẹ nhàng bế Miêu Miêu lên, vươn tay dùng sức xoa xoa lỗ tai lông xù của cô ấy, lại lấy ra một cái băng cá nhân, dán lên cục u trên đầu cho cô ấy, dịu dàng nói: "Đừng ấm ức nữa mà, nếu em đã biến đổi thành hình thái này rồi, thì về sau nhất định phải ngoan ngoãn nhé. Bây giờ, để ca ca đưa em đi làm một bài kiểm tra thân thể, nhìn xem có phản ứng gì không tốt hay không, nếu không có, vậy về sau em hãy dùng hình thái này mà vui vẻ sống sót đi."

Miêu Miêu có chút mờ mịt, gật gật đầu, nói: "Em cứ tưởng ca ca không thích hình dạng hiện giờ của em chứ meo ô ～ "

Lâm Ân: "..."

Chuyện này...

Nên nói như thế nào đây? Nếu bảo thích thì khẳng định là thích rồi, nhưng mà thích nó lại có tới năm bảy loại khác nhau, mà rốt cuộc là loại thích nào chiếm ưu thế hơn, loại thích nào có hàm lượng cao hơn, thì lại là một vấn đề triết học.

Ừm… nhưng không cần biết như thế nào, hắn dám khẳng định là mình không có sở thích kỳ quái như vậy, dù sao nơi đây cũng là thế giới hắc ám, hắn vẫn có thể đảm bảo được phương diện này.

...

Mười phút sau.

Lâm Ân đã chuẩn bị xong hành trang, vừa nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong lòng hắn đang ôm Miêu Miêu đã bị chính hắn tự tay đóng gói kín mít bằng chiếc áo choàng của mình rồi.

Sau đó, với vẻ mặt có chút mất tự nhiên, hắn rời khỏi khách sạn, lập tức gia tăng tốc độ mà bước nhanh về phía bệnh viện.

Bên cạnh hắn, tiểu thư con rối vẫn đang lơ lửng giữa không trung, lặng lẽ mà đánh giá bọn họ, tựa như cô ấy đang cố gắng để phân tích và tìm hiểu ý nghĩa của những biểu cảm không ngừng thay đổi trên gương mặt Lâm Ân.

Đêm qua, đúng là cô ấy đã tiếp nhận lời mời của hắn rồi.

Bởi vì những lời hắn nói đã đánh thức một chút tình cảm trong lòng cô ấy.

Bởi vì đây là lần đầu tiên cô ấy được người ta đối xử như một con người bình thường.

Chương 591: Anh Có Muốn Nuôi Thú Cưng Không?

Hắc Huyền Nguyệt cho rằng, nếu mình cứ ở lại bên cạnh hắn, nói không chừng bản thân cũng có thể học được càng nhiều phương thức biểu đạt khi tiếp xúc với con người hơn, cũng như những cảm xúc hỉ nộ ái ố của một con người.

Mà Miêu Miêu ở trong lòng Lâm Ân, lại đang chớp chớp mắt, không ngừng đung đưa hai cẳng chân nhỏ nhắn để lộ ra ngoài của mình.

Có thể rõ ràng cảm nhận được cô gái này đang vô cùng vui vẻ.

Nhưng Lâm Ân lại vô cùng mất tự nhiên, hắn thực sự sợ bị người khác nhìn thấy khi tùy tiện đi lại trên đường kiểu này.

Thử nghĩ mà xem, nếu để ai đó nhìn thấy hắn trong tình cảnh kiểu này, rồi người ta hiểu lầm là buổi tối hắn không ngủ được, mới chạy ra bên ngoài, dụ dỗ con gái nhà người ta, thậm chí vì chuyện đó mà bọn họ trực tiếp gán cho hắn cái mác lolicon biến thái… chỉ nghĩ thôi cũng thấy khó mà giải thích được rồi.

Cũng may, nơi bọn họ muốn đi chính là trung tâm tiếp chẩn sinh vật dị thường, nơi này khá là hẻo lánh, dọc theo đường đi không gặp phải một ánh mắt theo dõi nào ~ meo ô.

Sau khi hữu kinh vô hiểm bước vào được bệnh viện, Lâm Ân vội vàng đẩy cửa ra.

Vậy là hắn lại một lần nữa quay về nơi này rồi, tuy chỉ làm việc ở nơi này chừng nửa ngày, nhưng nhìn quầy lễ tân đơn sơ bên

trong kia, lại khiến cảm giác thân thiết trong lòng người ta nhân lên gấp đôi.

Lâm Ân đặt Miêu Miêu giống như một con búp bê sứ lên quầy, để phòng ngừa những vấn đề ngoài ý muốn, hắn vẫn quyết định tỉ mỉ kiểm tra thân thể cho Miêu Miêu.

Xét cho cùng, những loại dược tề kỳ quái do hệ thống cung cấp luôn sẽ có một chút tác dụng phụ không sao hiểu nổi.

"Ca ca, kiểm tra như thế nào vậy?" Miêu Miêu nháy mắt, có chút hồi hộp vừa đong đưa chân vừa hỏi.

"Có phải trong trong ngoài ngoài đều cần kiểm tra một lần hay không meo ô?"

Lâm Ân không trả lời cô ấy. Trên thực tế, đây là vấn đề rất khó trả lời, bởi vì không cần biết trả lời như thế nào, cũng khó tránh khỏi sẽ làm người ta hiểu theo một ý nghĩa khác.

Nhưng là một vị bác sĩ hắn hiểu, những quy trình cần đi, vẫn phải đi hết một lần, meo ô.

Đầu tiên là để cho Miêu Miêu ngậm nhiệt kế vào trong miệng để đo nhiệt độ cơ thể, sau đó là búng mí mắt nhìn xem con ngươi có chỗ nào dị thường hay không, lại bắt mạch nghe nhịp tim, xem số nhịp có quá nhanh hoặc là quá chậm hay không, tiếp đo là kéo lỗ tai nhìn xem bên trong có ký sinh trùng hay không.

Hồi lâu sau, khi đã kiểm tra toàn bộ những nơi cần kiểm tra rồi, trên cơ bản Lâm Ân đã xác định được hình thái của Miêu Miêu đã hoàn toàn chuyển biến rồi.

Hơn nữa, dường như quá trình này không có bất cứ tác dụng phụ kỳ quái nào.

Nói cách khác, hiện giờ Miêu Miêu đúng là một con Miêu Nhĩ

Nương chân chân chính chính rồi.

Cuối cùng Lâm Ân cũng có thể buông lỏng một hơi, hắn mỉm cười nói: "Hết thảy mọi thứ đều bình thường, chúc mừng em Miêu Miêu, hiện giờ em đã là một Miêu Nhĩ Nương bình thường rồi meo."

"Nhưng xem ra năng lực vặn vẹo thói quen lời nói của những người xung quanh vẫn còn trên người em như trước, nó không thay đổi theo chiều hướng tốt dù hình thái cơ thể đã thay đổi rồi meo ô."

"Hiện giờ ca ca lại không thể tránh khỏi, đã bị em ảnh hưởng khiến cho lời nói cũng bị miêu hóa rồi meo ô."

Đây đúng là loại năng lực làm người ta khó chịu.

Hơn nữa dựa vào thông tin được ghi chép trong hồ sơ, nếu tiếp xúc quá lâu, sinh vật bên người Miêu Miêu còn có thể chậm rãi xuất hiện những hành vi đặc thù của con mèo, tới cuối cùng, đối phương còn thật sự cho rằng mình chính là một con con mèo.

Cũng may, chỉ cần ngươi biết được cơ chế ảnh hưởng của loại nguyền rủa này từ trước, muốn tránh đi vẫn khá là đơn giản meo ô.

Miêu Miêu dùng sức gật gật đầu, lại chớp mắt nói: "Cho nên ca ca rất thích hình dáng hiện tại của Miêu Miêu ư meo ô?"

Lâm Ân dở khóc dở cười nói: "Em đã hỏi anh câu này rất nhiều lần rồi..."

Miêu Miêu có chút khát khao, lập tức nghiêng thân thể về phía trước, bộ móng vuốt chắp lại trước ngực, trong mắt tràn đầy chờ mong, vội vàng hỏi: "Nghĩa là ca ca cũng nguyện ý nuôi một con thú cưng đáng yêu như Miêu Miêu? Đúng không, là vậy phải không! Chắc là đúng rồi meo ô!"

Lâm Ân lập tức ngẩn người.

Nhìn thấy thân thể Miêu Miêu nghiêng về phía trước, trong ánh mắt đầy những điểm sáng lấp lánh như sao, (? w?) kèm theo khát khao cháy bỏng nhìn hắn, tới cuối cùng Lâm Ân cũng hiểu được mục đích của cô bé này là gì.

Mà mục đích ấy thực sự khiến đầu hắn xuất hiện một đống chỉ đen. Hắn lập tức lắc lắc đầu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc nói: "Miêu Miêu, hiện giờ em đã không còn là một chú mèo bốn chân như lúc trước nữa, nếu nghiêm khắc hơn, thì Miêu Miêu à, hình thái hiện giờ của em cực kỳ gần với một nhân loại, cho nên em không cần cũng không thể tiếp tục làm thú cưng của bất cứ người nào được nữa."

Miêu Miêu Mà cụp lỗ tai xuống, có chút mất mát hỏi: "Vì sao chứ meo ô?"

Lâm Ân cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng vươn tay xoa xoa lỗ tai của cô ấy, nói: "Em đã nhìn thấy người nào coi người khác là một con thú cưng để nuôi nấng chưa?"

Miêu Miêu nghiêm túc nói: "Nhưng Miêu Miêu là con mèo mà!"

Lâm Ân có chút nhức trứng nói: "Đó là trước kia, trước kia thôi, còn Miêu Miêu ở hiện tại đã là..."

Miêu Miêu phồng hai má, nói: "Nhưng ở thời điểm Miêu Miêu biến thành con chó, em vẫn cho rằng mình là con mèo nha!"

"..."

Lâm Ân há miệng, đúng là trong lúc nhất thời, hắn thực sự á khẩu không trả lời được.

Bởi vì theo logic của cô ấy, những lời này không hề có vấn đề gì cả.

Hóa ra … cô ấy lại có thể nói cho hắn á khẩu, không biết nên phản bác như thế nào.

Nhưng...

Nhìn thấy Lâm Ân không thể phản bác lại được câu nói của mình, Miêu Miêu lập tức mở to đôi mắt, lại khôi phục dáng vẻ nhanh nhẹn thoải mái như trước, cô ấy cầm lấy hai ngón tay của Lâm Ân, khôn khéo mà ngồi về chỗ cũ, nói: "Đúng là em có chút lòng tham không đáy, bởi vì rõ ràng đã nhận được nhiều sự quan tâm và trợ giúp của ca ca như vậy, nhưng trong lòng vẫn không thể kiềm nén được, lại muốn càng nhiều hơn một chút..."

Chương 592: Cảm Xúc Rối Ren!!!

Khi nói ra điều này, trong mắt Miêu Miêu lập tức thay đổi trở nên vô cùng dịu dàng và mê đắm.

"Bởi vì ca ca đúng là người đối xử dịu dàng với Miêu Miêu nhất trên thế giới này, ngoại trừ mẹ, cho nên Miêu Miêu thật sự rất muốn có thêm một mối quan hệ càng thân thiết hơn với ca ca meo ô."

Nói xong, cô ấy lập tức vươn tay tới, ôm lấy lồng ngực Lâm Ân, cũng trực tiếp dán mặt mình lên người hắn, rồi ngẩng đầu, bên trong con ngươi tràn ngập ánh sáng và gợn sóng làm người ta thực sự không đành lòng mở miệng từ chối.

Đó là tín nhiệm và cảm giác quyến luyến không muốn xa rời.

"Miêu Miêu chẳng muốn làm gì khác, chỉ muốn làm một con thú cưng của ca ca. Đúng là Miêu Miêu lòng tham không đáy, Miêu Miêu chỉ muốn được ca ca sủng ái, yêu thương, chỉ muốn được ca ca vĩnh viễn ôm vào trong lòng như vậy meo ô."

Cô ấy giống như một đứa nhỏ, không ngừng dùng sức vùi gương mặt của mình vào trong lòng Lâm Ân, giống như đang cố gắng dung hòa bản thân mình vào vậy, trong trong ngoài ngoài, toàn bộ mọi thứ đều nói lên cô ấy thực sự không muốn xa rời Lâm Ân.

Mà cũng gần như trong nháy mắt khi cô ấy nói xong câu này, bên tai Lâm Ân đã vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ lựa chọn tính giai đoạn: tương lai của Miêu Miêu, khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm cơ sở +1000, tiền hắc lâu x1, khen thưởng đặc thù x1 】

【 nhiệm vụ một: Tiếp nhận lời thỉnh cầu của Miêu Miêu, trở thành chủ nhân Miêu Miêu thích, cho cô ấy tình yêu thương, khen thưởng ngoài định mức: Miêu Nhĩ Nương x1 】

【 nhiệm vụ hai: Từ chối thỉnh cầu của Miêu Miêu, sau đó tiến hành khuyên nhủ, cho Miêu Miêu hiểu được điểm lợi và hại của chuyện này, khen thưởng ngoài định mức: Đạo cụ đặc thù x1, Miêu Miêu rời đi. 】

【 nhiệm vụ ba: Nghiêm khắc mà từ chối thỉnh cầu của Miêu Miêu, cũng nói cho Miêu Miêu biết rằng, mình vốn không thích thú cưng, kết cục: Miêu Miêu nản lòng thoái chí mà rời đi. 】

Nhìn thấy ba nhiệm vụ hệ thống vừa phát động cho mình này, trong mắt Lâm Ân dần hiện lên một mảnh cảm xúc phức tạp.

Hắn nhìn con mèo nhỏ cố gắng muốn biến thành hình dáng hắn thích đang nằm trong lòng mình này, trong lòng như vừa đánh đổ cái bình năm vị [1], có chút phức tạp nói: "Miêu Miêu, nếu em muốn là người nhà của anh..."

[1] : ngũ vị tạp trần, cảm xúc rối ren.

Nhưng hắn còn chưa nói xong, đã bị Miêu Miêu trong lòng mình lên tiếng cắt ngang: "Không, ca ca."

Miêu Miêu ngẩng đầu, trong ánh mắt bốc lên một mảnh hơi nước mênh mông nói: "Miêu Miêu không muốn người nhà làm ca ca, Miêu Miêu chỉ muốn làm thú cưng của ca ca thôi meo ô."

Lâm Ân có chút phức tạp nói: "Nhưng vì sao nhất định phải làm thú cưng của anh chứ? Miêu Miêu chẳng lẽ em không muốn người khác đối xử ngang hàng với em sao?"

Đôi mắt Miêu Miêu lập tức cong lại, biến thành một vầng trăng non xinh đẹp, cô ấy chớp chớp mắt nói: "Miêu Miêu không muốn ca ca đối xử ngang hàng, Miêu Miêu chỉ muốn làm người hầu nhỏ của ca ca, sau đó sống một cuộc đời nhàn nhã, hết ăn lại nằm meo ô! Đương nhiên, nếu ca ca cảm thấy nuôi dưỡng Miêu Miêu quá mức khó khăn, Miêu Miêu cũng sẽ tự mình đi kiếm ăn meo ô."

Lâm Ân có chút bối rối.

Bởi vì vừa rồi hắn mới giải trừ loại khế ước vô cùng hà khắc, gần như là chủ tớ cùng tiểu thư con rối. Mà hiện tại Miêu Miêu lại trực tiếp đặt một nan đề như vậy ở ngay trước mặt cô ấy.

Hắn biết Miêu Miêu không có ý xấu gì, chỉ vì chuyện ngày hôm qua, khiến trong lòng cô bé sinh ra tình cảm quyến luyến, không muốn xa rời hắn, trong lòng cảm thấy hắn là một người tốt, một người đáng để thân cận.

Hơn nữa không cần biết vẻ bề ngoài của Miêu Miêu biến thành hình dáng như thế nào, thì trong đáy lòng cô vé vẫn luôn cho rằng mình chính là một con mèo nhỏ, lý niệm này tuyệt đối không dao động một chút nào.

Mà thứ một con mèo nhỏ thích, không phải là rúc vào trong lòng chủ nhân, hung hăng mà làm nũng ư?

Suy nghĩ trong đầu Lâm Ân lập tức trở nên phức tạp vô cùng, hàng nghìn phân vân hàng vạn do dự.

Cũng không phải hắn không muốn, nếu Miêu Miêu vẫn còn giữ nguyên hình dáng của trước kia, thì không cần biết cô ấy là một con mèo nhỏ hay là chó Akita Inu, chắc chắn hắn sẽ đồng ý thỉnh cầu này.

Hắn vốn không để ý bên cạnh mình có thêm một con thú cưng đáng yêu.

Nhưng hiện tại Miêu Miêu chính là một con Miêu Nhĩ Nương nha.

Tính chất của sự việc lập tức thay đổi rồi.

Bởi vì cô ấy đã sở hữu một hình thái như vậy rồi, nhưng vẫn bị người ta coi là một con thú cưng… Chẳng phải loại hành động này cực kỳ xấu xa, tràn ngập cảm giác tội lỗi, làm trái với đạo đức ư?

Nếu là một con chó hay con mèo, người ta có thể dễ dàng ôm vào trong lòng vuốt lông, nhưng là Miêu Nhĩ Nương ngươi thử vuốt một cái đi?

Người ta … bất cứ lúc nào cũng có thể cọ xát mà châm ngòi thuốc súng cho ngươi xem đó!

Gần như trong nháy mắt đó, Lâm Ân đã nghĩ tới viễn cảnh, khi mình mơ màng tỉnh lại, đột nhiên phát hiện Miêu Miêu đang rúc trong ổ chăn của mình rồi.

Có khả năng cô ấy không biết loại tình huống này mang theo hàm ý gì, nhưng đối với hắn, đây chính là một tình huống cực kỳ dễ dàng phát sinh một chuyện xấu xa nào đó nha.

Nhìn thấy vẻ do dự không yên trong mắt Lâm Ân, đôi chân mày của Miêu Miêu chậm rãi rủ xuống dưới, sau đó nước mắt giống như những viên trân châu “Tí tách tí tách” từng hạt từng hạt rơi xuống đùi Lâm Ân.

"Ca ca thật sự bài xích Miêu Miêu như vậy sao meo ô?"

Nhìn những giọt nước mắt như không cần tiền liên tiếp rơi xuống của Miêu Miêu, trong lòng Lâm Ân thực sự khó chịu như nhức trứng rồi.

"Đã nói là không có mà!"

"Thế vì sao ca ca còn muốn do dự? Nếu ca ca thật sự không thích thú cưng, thì Miêu Miêu tiếp tục ở lại nơi này còn có ý nghĩa gì nữa meo ô."

"Miêu Miêu chỉ có thể tiếp tục trở về làm một con mèo hoang đáng thương mà thôi meo ô!"

Miêu Miêu dùng sức mà lau nước mắt, sau đó thoát khỏi lồng ngực của Lâm Ân nhảy xuống dưới. Cô ấy vừa khóc nức nở vừa ôm lấy cái đuôi của mình, lại dùng tốc độ mỗi phút đi được hai mét, đi thẳng về phía cánh cửa kia.

Ây cha… cô bé khóc thương tâm như vậy. Thương tâm giống như đang muốn quyên sinh luôn cho rồi.

Chương 593: Người Nhà Và Báo Thù!!!

Lâm Ân hít sâu một hơi, dùng sức mà xoa huyệt Thái Dương, rồi lộ vẻ mặt nhức trứng nói: "Trở về!"

Ba ba ba ba —— Miêu Miêu không chút do dự, lập tức chạy về.

"Vâng!" Cô ấy chớp chớp mắt, có vẻ rất nghiêm túc đứng trước mặt Lâm Ân, ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên đang ngồi trên ghế dựa kia, hai cái lỗ tai mèo một mực "Phành phạch phành phạch" lắc lư.

Nhìn dáng vẻ nghe lời này, phỏng chừng độ phục tùng đã kéo đầy rồi! Lại còn vô cùng khôn khéo giảo hoạt nữa chứ?

"Ca ca vẫn thương tiếc, không muốn Miêu Miêu biến thành một chú mèo hoang không ai muốn ư meo ô ~ " Miêu Miêu vui vẻ lắc lắc đuôi.

"Không." Lâm Ân hít sâu một hơi, hắn thực sự bất đắc dĩ với cô bé này, chỉ có thể nghẹn một câu ở bên trong hàm răng, nhẹ nhàng nói: "Em muốn chạy đi thì cũng phải mặc quần áo vào đã! Cái gì cũng không mặc đã tung tăng chạy ra ngoài như vậy, ai không biết lại cho rằng anh đã làm chuyện gì tà ác với em rồi meo!"

Miêu Miêu chớp chớp mắt, tỏ vẻ ngoãn ngoãn nghe lời đứng trước mặt hắn, lắc lắc cái đuôi, nhưng loại vẻ mặt này lại rõ ràng cho thấy rằng, Miêu Miêu không hiểu, không hiểu, Miêu Miêu cái gì cũng không hiểu ~

Mà chuyện đã đi đến nước này rồi, Lâm Ân biết mình không có đường lui nữa. Bởi vì … nếu hắn thực sự lựa chọn phương án thứ hai hoặc là thứ ba trong nhiệm vụ, chắc chắn Miêu Miêu sẽ rời đi.

Khổ nỗi để cô ấy rời đi, lại tuyệt đối không phải kết cục gì tốt lành.

Nếu thực sự làm như vậy, chẳng phải toàn bộ những điều ngày hôm qua hắn làm vì cô ấy đều trở nên vô tác dụng, không còn một chút ý nghĩa nào nữa ư?

Cho nên hắn cũng chỉ có thể...

Lâm Ân dùng sức mà hít sâu một hơi, cuối cùng hắn cũng hạ được quyết tâm, trong lòng cố nén cảm giác tội lỗi và làm trái với đạo đức, nói: "Như vậy đi, Miêu Miêu, nếu em thực sự muốn, ca ca cũng không phải là không thể nuôi dưỡng em..."

Nghe được câu này, trong mắt Miêu Miêu lập tức xuất hiện một đống ngôi sao nho nhỏ.

【 đinh! Độ hảo cảm của Miêu Miêu đối với ngươi ＋30】

【 đinh! Độ tin cậy của Miêu Miêu đối với ngươi ＋30】

【 đinh! Miêu Miêu độ phục tùng ＋30】

【 đinh! ... 】

"Chờ một chút." Lâm Ân vươn tay tới, nhắm mắt lại nói: "Đừng có vội biểu đạt cảm tình của em như vậy, nếu em muốn làm con mèo của anh, thì có vài điểm em cần phải nhớ kỹ, nếu không anh tuyệt đối không để em làm thú cưng của anh đâu."

"Là cái gì vậy meo ô" Miêu Miêu có chút gấp gáp, tràn đầy mong đợi.

Lâm Ân dựng thẳng một ngón tay lên, nhắm mắt lại nói: "Thứ

nhất, trước mặt người bên ngoài, nhất định phải mặc quần áo."

Miêu Miêu chớp chớp mắt, hiểu rồi, ngoại trừ ở trước mặt chủ nhân.

"Thứ hai, đừng có tùy tiện sàn sạt sàn sạt đi liếm người khác."

Miêu Miêu lại chớp chớp mắt rồi dùng sức gật đầu, ừm ừm, chỉ liếm chủ nhân thôi meo ô.

"Thứ ba, đừng có tùy tiện trèo lên giường của người khác."

Miêu Miêu (? ? w? ?) rung rung lỗ tai, ừm ừm, chỉ trèo lên giường của chủ nhân thôi meo ô.

Lâm Ân mở to mắt, nghiêm túc nói: "Em có thể làm được ba điểm này hay không? Nếu em có thể làm được, anh sẽ đồng ý với yêu cầu của em."

Loại chuyện này còn cần phải trả lời sao?

Miêu Miêu lập tức kêu lên một tiếng “Meo ô” rồi nhảy dựng lên, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc nằm lên đùi Lâm Ân, ôm lấy lồng ngực của hắn, rồi giống như một con con mèo nhỏ, cô ấy tỏ vẻ vô cùng thân thiết cọ cọ vào người hắn.

"Chủ nhân!" Miêu Miêu nũng nịu kêu một tiếng, vô cùng thân mật.

Khóe miệng Lâm Ân lập tức co rúm lại, hắn nhắm mắt nói: "Em vẫn nên gọi ca ca đi, gọi chủ nhân như vậy anh không quen."

"Chủ nhân ca ca!" Miêu Miêu ngoan ngoan kêu meo meo một tiếng.

Lâm Ân: "..."

【 đinh! Chúc mừng ngươi hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn tính

giai đoạn, ngươi nhận được hệ thống khen thưởng: Kinh nghiệm cơ sở +1000, tiền hắc lâu x1, Miêu Nhĩ Nương x1, khen thưởng đặc thù: Trấn Hồn Linh x1】

【 đinh! Chúc mừng ngươi vừa mở ra giai đoạn thứ ba trong tuyến nhiệm vụ của Miêu Miêu: Người nhà và báo thù. 】

【 giới thiệu nhiệm vụ 】: Trợ giúp Miêu Miêu tìm được người nhà mất tích đã lâu, cũng như giết chết bác sĩ Dịch Y số 315 và người của tổ chức cải tạo huyết nhục.

【 khen thưởng nhiệm vụ 】: Kinh nghiệm cơ sở 1vạn, tiền hắc lâu x10, khen thưởng truyền kỳ đặc thù x1

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, trong lòng Lâm Ân đã có thể đoán được phần nào rồi.

Bởi vì hắn đã tiếp nhận ủy thác của Miêu Miêu, mà tuyến nhiệm vụ này cũng chỉ thẳng về hướng huyết nhục chi phối giả và đám nanh vuốt của gã.

Loại chuyện này, không cần biết có khen thưởng hay không, có đương nhiên là tốt rồi, nhưng kể cả khi không có, hắn cũng sẽ cố gắng đi làm.

Chỉ là...

Lâm Ân có chút buồn bã cầm cây gậy chọc mèo trên tay, không ngừng lắc lư lắc lư, trong khi ánh mắt lại chăm chú nhìn vào đôi con ngươi đang không ngừng xoay chuyển lên xuống, một mực bám sát theo chuyển động nọ của Miêu Miêu.

Trong lòng hắn đang rất lo lắng.

Bởi vì tự nhiên bên cạnh mình lại có thêm một con Miêu Nhĩ Nương làm thú cưng, hắn thực sự không biết mình làm như vậy có ổn hay không?

Bởi vì hắn vốn không hề có một chút kinh nghiệm nào trên phương diện này.

Nói cho cùng, nếu so sánh với mấy con chó con mèo khác, thì trên một phương diện nào đó, Miêu Nhĩ Nương thực sự có thể...

Lâm Ân bước đến quầy lễ tân, sau khi tạm thời dàn xếp xong xuôi chuyện của Miêu Nhĩ Nương, hắn phải trở lại với cương vị của mình, tới hoàn thành công việc của đêm nay.

Miêu Miêu vô cùng nghe lời, bởi vì trong lòng cô ấy cũng biết, cô ấy không thể bám riết bên cạnh chủ nhân trong khoảng thời gian quá dài được, nếu không đến ngày hôm sau, ở thời điểm bản thân mở to mắt tỉnh lại, chủ nhân đã bị mình biến thành hình dạng kỳ quái nào đó thì không ổn rồi.

Bởi vậy, tuy trong lòng vô cùng lưu luyến, nhưng cô ấy vẫn ngoan ngoãn nghe lời mà hoạt bát nhanh nhẹn chạy đến phòng nghỉ đã được Lâm Ân bố trí cho.

Lâm Ân trở lại quầy, tinh thần đã bình tĩnh trở lại.

Đột nhiên một tấm da dê mới được đặt trên quầy đã làm hắn chú ý.

Thật hiển nhiên, đây là tin nhắn do vị bác sĩ AI trực ban buổi sáng để lại cho hắn.

Lâm Ân cẩn thận mở nó ra, bắt đầu đọc.

Chương 594: Slime Uế Thể!!!

【 Lại một lần nữa hoan nghênh cậu, Lương Y tiên sinh, tôi đã nghe nói đến chuyện hồi sáng nay rồi. Đúng là vô cùng vui mừng vì Miêu Miêu đã được cậu trợ giúp mà bước ra khỏi bóng ma của quá khứ rồi meo. 】

【 Cậu đúng là một vị Dạ Y thiện lương, vô cùng xứng đáng với chức vị của mình, về sau trung tâm sinh vật dị thường có cậu hiệp trợ, tôi cũng thấy yên tâm hơn không ít rồi. 】

【? ~】

【 Chuyện là như vậy, Lương Y tiên sinh, hai người bệnh thuộc bệnh viện chúng ta có hẹn trước với tôi về đợt trị liệu trong ngày hôm nay, nhưng tôi đã đợi cả ngày vẫn không thấy bọn họ xuất hiện. Bởi vậy, nếu buổi tối bọn họ trở về, cậu có thể tiếp chẩn một chút cho bọn họ hay không meo. 】

【 Đương nhiên, cậu cũng không cần đặc biệt thỏa mãn điều kiện của bọn họ. Bọn họ ấy à, là hoặc ít hoặc nhiều đều có một chút không được bình thường như vậy, chỉ cần cậu quen là ổn rồi. Chờ tới sáng ngày mai, tôi sẽ tự mình tái khám cho bọn họ ~】

【 Như vậy nhé, Lương Y tiên sinh, chúc cậu khỏe mạnh ~】

Buông tấm da dê trong tay xuống, Lâm Ân lập tức nâng chiếc kính một mắt của mình lên.

Đúng là một người kỳ quái.

Hơn nữa thời gian tan tầm còn vô cùng chính xác nữa.

Nhưng cũng tốt, dù sao hắn cũng làm ca đêm mà. Đêm qua chỉ

có một ca bệnh là Miêu Miêu thôi, cũng có thể nói là cực kỳ dễ thở rồi.

Lâm Ân ngồi trên ghế dựa, nhắm hai mắt lại, vừa nhởn nhơ lười biếng, vừa chờ đợi bệnh nhân.

Cũng không biết đã qua bao lâu, đột nhiên "Đông đông đông" —— Ngoài cửa truyền đến ba tiếng gõ.

Hắc ám tràn ngập.

Ở bên ngoài cánh cửa đang đóng chặt kia, có thể mơ hồ nghe được một chút âm điệu mấp máy kỳ quái, cũng ngửi được một chút mùi hôi đặc thù rất giống cá mặn thối rữa.

Lâm Ân lập tức mở to mắt, nhanh chóng ngồi thẳng dậy. Hắn biết, khẳng định là người bệnh mới đến tiếp chẩn rồi.

"Mời vào!" Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, trên mặt lộ ra nụ cười mang tính nghề nghiệp.

Nhưng cánh cửa lại không bị đẩy từ bên ngoài vào.

Tiếp đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, hắn lập tức trông thấy từng lớp dịch nhầy màu xanh giống như là trẻ nhỏ bị tiêu chảy, từng chút từng chút một miễn cưỡng chui qua khe hở trên cánh cửa, sau đó, chúng biến thành từng cục từng cục một, đọng lại dưới mặt đất.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú cùng với nụ cười đã trở nên cứng ngắc của Lâm Ân, lớp dịch nhầy màu xanh lá kia chen chúc suốt năm phút đồng hồ, như thể đã bị táo bón từ rất lâu rồi. Từng cục từng cục một chen qua, cuối cùng đối phương cũng có thể đi vào trong phòng.

"Chào cậu, cậu chính là Dạ Y vừa được điều đến nơi này ư?" Từng cục dịch nhầy lập tức nhúc nhích tiến lại gần nhau, sau đó ở

khu vực trung gian của chúng chợt nứt ra một khe hở đặc sệt, dấp dính. Bên trong khe hở ấy phát ra âm điệu bình thường.

Theo đó, một loại mùi vị cực kỳ nồng nặc, tựa như bản thân vừa rơi xuống hố phân, rồi bị loại vật chất bên trong đó lấp đầy, nhanh chóng ập thẳng vào mặt Lâm Ân. Mà trước mắt hắn cũng nhanh chóng hiện ra giao diện của đối phương.

【 Slime Uế Thể 】(Uế Thể có nghĩa là bộ thân thể hôi thối, ô uế)

【 cấp bậc 】: 71

【 chủng tộc 】: Vật tụ hợp biến dị đặc thù loại Slime

【 trận doanh 】: Hỗn loạn trung lập

【 năng lực chiến đấu 】: Ngươi tuyệt đối sẽ không muốn chiến đấu cùng hắn.

【 giới thiệu 】: Là loại hình Slime đặc thù được tụ hợp từ lượng lớn phân và chất dơ bẩn, là thể tập hợp giữa những thứ được sinh ra sau khi ngũ cốc luân hồi, là thứ mà sinh vật họ Bát nào đó yêu nhất. Dưới tình huống bình thường, ở nơi có hắn tồn tại, hắn đều sẽ đứng ở vị trí trung tâm của một chuỗi biểu hiện sinh thái trọn vẹn, ngươi cũng có thể hiểu hắn là một cục... có thể nhúc nhích.

(Ngũ cốc luân hồi chi vật nghĩa là vật còn lại sau khi tiêu hóa ngũ cốc.)

Lâm Ân bình tĩnh xem xong phần giới thiệu. Sau đó, hắn nâng chiếc kính một mắt lên, nhìn thoáng qua vật tụ hợp màu xanh xanh vàng vàng không rõ đang từ từ xích lại gần nhau, rồi trộn lẫn lại cùng một chỗ kia.

Hắn bình tĩnh mỉm cười nói: "Là tôi, tôi là bác sĩ trực ca đêm

mới tới, anh có thể gọi tôi là Lương Y tiên sinh, xin hỏi tôi có thể giúp gì được cho anh?"

Slime Uế Thể nhúc nhích nhúc nhích, nhanh chóng tiến về phía trước, để lại đằng sau người một vệt nước thật dài tản ra mùi tanh tưởi, sau đó lại từng chút từng chút một mà bò lên chiếc ghế dựa.

Sau khi hoàn thành một loạt những động tác kia, từ trên thân thể đối phương lập tức nứt ra một con mắt.

Mùi tanh tưởi cũng theo đó mà đập thẳng vào mặt.

"Cậu không thấy cơ thể tôi rất thối sao?" Slime Uế Thể cất giọng khàn khàn dò hỏi, trong âm điệu có mang theo một chút do dự.

Bởi vì ai ai ở bên trong thành Hắc Dạ này cũng vậy, chỉ cần là nơi gã xuất hiện, thì không cần biết những người gần đó là ai, mọi người đều sẽ đeo mặt nạ mỏ chim lên trước, rồi nhanh chóng mở ra hệ thống tinh lọc không khí mới quay sang trao đổi với gã.

Nhưng vị Dạ Y trước mắt này lại biểu hiện vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn không tỏ thái độ né tránh khi ngửi được mùi hôi khó chịu trên người gã.

Lâm Ân nâng kính mắt lên, lập tức nở một nụ cười mang tính nghề nghiệp nói: "Có ư? Chắc là do thói quen, bởi vì trước kia, ở thời điểm tôi đi theo thầy của mình học tập, đã đám nhiệm vai trò hộ lý một đoạn thời gian rất dài trong khoa hậu môn trực tràng. Gần như toàn bộ những cảnh tượng mang tính hủy diệt nhất, tôi đều trông thấy rồi, nên một chút mùi đó không có vấn đề gì với tôi đâu."

"Vậy sao..."

"Đúng vậy. Một bác sĩ xuất sắc chính là người vẫn có thể ăn ngon lành hai bát cơm lớn ngay giữa khung cảnh cứt đái bay tứ

tung, huyết tương văng khắp chốn. Lấy ví dụ vào năm ngoái, khi chúng tôi tiếp nhận một bệnh nhân là người khổng lồ bị táo bón, tôi đã chứng kiến cảnh thầy của mình dùng tay không để..."

"Ngừng ngừng, cậu không cần nói rõ những chi tiết cụ thể đâu, chúng ta có thể nhảy qua đề tài này không..."

Lâm Ân gật đầu, tỏ vẻ có thể.

Slime Uế Thể lại nhúc nhích thân thể của mình, trong đầu nhanh chóng sắp xếp lại một chút ngôn ngữ, sau đó, từ trong miệng gã lập tức phát ra âm thanh “Tất tất tốt tốt” đặc sệt, dấp dính.

Hơn nữa nghe thứ âm thanh này, người bên ngoài có thể mơ hồ cảm nhận được một chút ngại ngùng, mất tự nhiên và khó có thể mở miệng được của gã.

Chương 595: Chuyện Tình Của Slime Uế Thể!!!

"Là như vậy, từ mấy ngày hôm trước, tôi đã hẹn với bác sĩ Al rồi. Trước kia đều là bác sĩ Al tiếp chẩn cho tôi, nhưng hôm nay lại gặp được cậu, cho nên tình huống cụ thể ra sao để tôi nói lại một lần cho cậu nghe vậy."

Lâm Ân chăm chú lắng nghe.

"Hơn nữa, tôi khác với những tên quái thai ở nơi này. Kỳ thực, tôi vốn là kẻ bình thường nhất trong đám quái vật không bình thường ở bệnh viện này, gần như tôi không có bệnh gì cả."

Lâm Ân gật gật đầu, hắn có thể nhìn ra được điều này.

"Lại nói, tôi cảm thấy chuyện tôi ăn phân cũng không có gì là sai cả, chúng tôi vốn tồn tại như vậy, từ trước đến giờ vẫn dựa vào nó để duy trì sự sống cho mình. Cũng giống như các cậu ăn cơm vậy, rõ ràng là một chuyện vô cùng bình thường mà."

Lâm Ân gật đầu, nói: "Tôi đồng ý với điều này, khẩu vị của mỗi người vốn không giống nhau. Có khả năng, thứ mà tôi cảm thấy mình không ăn được, khi rơi vào trong miệng anh, anh lại thấy nó mềm mại ngon lành. Ừm… đúng là xã hội nên có nhiều bao dung và khích lệ hơn một chút."

【 đinh! Độ hảo cảm của Slime Uế Thể đối với ngươi +10】

Ở một nơi xa xa, tiểu thư con rối đang đeo khẩu trang, có chút lặng lẽ mà nâng cằm ngồi phía trên sợi tơ, im lặng lắng nghe bọn họ thảo luận về những đề tài không được bình thường cho lắm

kia.

"Cám ơn cậu, trước kia tôi cũng một mực cho rằng như thế, nhưng gần đây, vì quan niệm này, tôi lại phải một vài vấn đề nan giải."

"Là vấn đề gì vậy?" Lâm Ân bình tĩnh dò hỏi.

Slime Uế Thể lập tức nhíu mày, nhưng cũng không biết thứ mà gã đang nhăn kia có được tính là lông mày hay không, rồi nói: "Tôi đang yêu."

Bầu không khí trong phòng vừa rơi vào yên tĩnh.

Trong đầu Lâm Ân lập tức hiện ra một hình ảnh quỷ dị, đó là hai cục không thể miêu tả rõ trạng thái tồn tại của chúng, từ từ kề sát lại gần nhau, rồi ngươi ngươi ta ta thân thiết cùng một chỗ.

Nhưng mặc kệ thế nào, vẻ mặt hắn vẫn trấn định như thường. Hắn lại nâng chiếc kính một mắt lên, dò hỏi: "Không phải đây là một chuyện rất đáng mừng ư?"

Slime Uế Thể hít sâu một hơi, tròng mắt nâng lên, ánh mắt có chút vô thần và trống rỗng, trực tiếp dùng góc bốn mươi lăm độ, ngẩng lên nhìn trần nhà, nói: "Đúng là một chuyện đáng mừng. Nói cho cùng, bản thân tôi tồn tại biết bao nhiêu năm tháng như vậy, nhưng đây lại là lần đầu tiên có cảm giác động tâm với một tồn tại khác. Tôi còn nhớ mang máng, ngày hôm ấy là một đêm đen gió lớn..."

"Tôi vẫn tới WC kiếm ăn như bình thường. Tôi đang ở bên dưới, cô ấy và chủ nhân của cô ấy đang ở bên trên. Tôi ẩn mình trong chỗ tối, mà cô ấy lại đứng ngay dưới ánh đèn..."

Trong đầu Lâm Ân lập tức hiện ra một loại khung cảnh không được đẹp mắt cho lắm. Ánh đèn trên bàn khe khẽ lay động.

"Rốt cuộc … đối phương là tồn tại như thế nào? Cũng giống như anh sao?" Lâm Ân do dự.

"Giống, đúng là cô ấy giống tôi như đúc." Slime Uế Thể ngẩng đầu, có vẻ trống rỗng nói: "Lúc ấy, tôi cũng như thế này, chỉ biết lặng lẽ đứng nhìn. Thân thể của cô ấy nhã nhặn, hài hòa vô cùng, toàn thân giống như một vầng hào quang màu thủy lam không ngừng lưu động, trong suốt mà không có lấy một chút tỳ vết nào, loại hình dạng không ngừng biến hóa kia, khiến cho tôi nhìn thấy mà trong lòng muốn tan chảy..."

Lâm Ân do dự nói: "Là một con Slime thuộc tính thủy?"

"Sai." Slime Uế Thể ngẩng đầu, có chút phức tạp nói: "Là một con Slime thuộc tính thủy có mùi nước hoa."

Lâm Ân nghiêm túc mà chuyên chú, hỏi: "Sau đó thì sao?"

Slime Uế Thể hít sâu một hơi, dường như trong ánh mắt cũng mang theo một tia quyến luyến và mê muội, gã có chút buồn bã mất mát nói: "Sau đó, tôi dũng cảm đi tới, bắt chuyện với cô ấy. Ngay lập tức, trên mặt cô ấy và chủ nhân của cô ấy đều lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng. Và để cho cô bé xinh đẹp kia chú ý, tôi đã nhanh chóng bò từ bên dưới đi lên."

Lâm Ân: "??!!"

Trái Trái: "(ΩДΩ)?!"

Ở phía xa xa, tiểu thư con rối đang đeo khẩu trang, khóe mắt cũng không thể kìm nén được mà khẽ giật giật hai cái.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, lập tức giơ ngón tay cái tới, cho đối phương một cái like đầy tán thưởng và khẳng định. Sau đó, hắn lại bình tĩnh nói: "Đúng là phương thức gặp mặt độc đáo. Chỉ cần dựa vào một điểm này thôi, tôi nhất định phải kết bạn với anh rồi."

"Nhưng sau đó thì sao?" Lâm Ân biểu hiện ra vẻ tò mò vô cùng.

Slime Uế Thể nhắm hai mắt lại, có chút trống rỗng nói: "Sau đó, các cô ấy đánh tôi."

"..."

"..."

Xung quanh tạm thời chìm trong yên tĩnh.

Trái Trái trực tiếp lao ra, chỉ nghe “Ba” một tiếng, cô ấy đã vỗ thẳng xuống mặt bàn, rồi hét lớn với Slime Uế Thể: "Đương nhiên là phải đánh ngươi rồi! Ngươi dùng loại phương thức kỳ quái này, để từ bên dưới bò lên trên, còn ở bên trong WC nữa, nếu Trái Trái có mặt tại hiện trường, ta nhất định phải dìm ngươi chết trong... Ô... Ô ô!"

Lâm Ân vội vàng vươn tay tới, “Ba” một tiếng, lập tức ấn Trái Trái xuống dưới, rồi mỉm cười nói: "Anh không cần phải để ý, đó chỉ là một cánh tay biết nói mà thôi. Anh cứ dứt khoát phớt lờ cô ấy là được."

Slime Uế Thể: "???"

Lâm Ân lại nghiêm túc nhìn về phía Slime Uế Thể, nói: "Sau đó thì sao? Hẳn là anh vẫn chưa từ bỏ chứ?"

Slime Uế Thể ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập tràn tình cảm, tựa như bên trong ấy đang ẩn chứa đầy thơ ca và hoa hồng, nói: "Đương nhiên là không rồi, tuy cô ấy đánh tôi rất đau, nhưng lúc cô ấy đánh tôi, lại đáng yêu vô cùng. Bởi vậy, ngay trong đêm hôm đó, tôi đã dành toàn bộ thời gian của mình để đi tìm hiểu thông tin về cô ấy, chỉ mong có thể lưu lại một ấn tượng tốt về mình trong lòng cô bé đáng yêu kia..."

"Ngày hôm sau, tôi lập tức mang theo món điểm tâm mà mình

thích nhất đi tới gặp đối phương, cũng chuẩn bị trực tiếp đối diện với cô ấy, giải thích về tình huống vừa rồi."

Lâm Ân có chút do dự hỏi: "Là loại điểm tâm gì?"

Slime Uế Thể im lặng một lát, mới mở miệng nói: "Tôi đã cất giấu, cho lên men suốt ba mươi năm..."

Lâm Ân quyết đoán mà vươn tay cắt ngang lời nói kế tiếp của gã, sau đó lắc đầu nói: "Tôi đã hiểu rồi! Nhưng anh không cần phải nói ra cái từ kia đâu, chúng ta vẫn nên nói tiếp về những chuyện xảy ra sau đó thì hơn."

"Sau đó thì sao? Cô ấy có tiếp nhận hay không?"

Slime Uế Thể hít sâu một hơi, trong âm điệu có mang theo một chút phức tạp không thể nói rõ ra: "Không có, cô ấy lại đánh tôi một trận."

"..."

"..."

Chương 596: Hy Sinh To Lớn!

Slime Uế Thể hít sâu một hơi, im lặng hồi lâu mới nói tiếp: "Về sau này, tôi mới biết, hóa ra cô ấy không thích ăn phân. Thứ cô ấy thích là hoa hồng và nước hoa. Cô ấy cũng không thích tôi mời cô ấy đến WC để hò hẹn, cô ấy còn nói tôi có mùi giống cái (beep ——) "

Nói đến đây, gã lập tức im lặng, hồi lâu sau mới thở dài, tiếp tục nói: "Lòng tự trọng của tôi đã bị đả kích rất lớn."

Lâm Ân: "..."

Tuy đây đúng là một câu chuyện thương tâm, nhưng không biết vì sao, Lâm Ân lại chẳng thể tìm được bất cứ từ ngữ nào để an ủi đối phương cả, thậm chí hắn còn không thể khuyên gã đừng nên ăn phân nữa, bởi vì nói như vậy, có khác nào bảo nhân loại đừng nên ăn cơm đâu?

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây đúng là một chuyện vô cùng khó giải quyết.

Có lẽ khi người khác nhìn vào gã, sẽ thấy gã là một cục (beep ——), ừm… mà gã đúng là như thế thật. Nhưng thứ Lâm Ân nhìn thấy lại là một người đàn ông với cõi lòng đầy rẫy cô đơn.

Cũng giống như … hai bọn họ đều là Slime cả, đều là một đống chất lỏng có thể di chuyển, nhưng cô ấy là thuộc tính thủy, mà gã lại có thuộc tính phân…

Được rồi, chỉ khác biệt một điểm thôi nhưng đúng là khoảng cách này hơi bị xa xôi thật.

Lâm Ân buồn bã, nói: "Cho nên mục đích của anh khi đến nơi này là..."

Slime Uế Thể lập tức nhìn thẳng vào Lâm Ân, rồi nhắm mắt lại, nói: "Tôi đã nghĩ thông suốt rồi. (beep ——) là thứ tôi thích, nhưng cô ấy không thích, tôi không thể có được cả hai, chỉ có thể từ bỏ (beep ——) mà cưới cô ấy thôi. Cho nên tôi đã quyết định về sau tôi không bao giờ ăn (beep) nữa."

Lâm Ân lập tức chấn động, nói: "Anh lại có đại nghị lực như thế?"

Slime Uế Thể nhắm mắt lại nói: "Cũng không hoàn toàn là như vậy."

Nói xong đoạn này, Slime Uế Thể chợt nhúc nhích toàn thân một cái, rồi từng chút từng chút một kéo lột cái hộp được giấu sâu bên trong cơ thể mình ra ngoài, sau đó cùm cụp một tiếng, nắp hộp mở ra.

Lâm Ân nghiêng người về phía trước, và lập tức nhìn thấy hai miếng bánh ngọt tản ra mùi thơm phưng phức được đặt vô cùng chỉnh tề bên trong cái hộp tinh xảo nọ.

Mùi thơm bay vào trong mũi, làm người ta phải thèm nhỏ dãi tới ba thước!

Lâm Ân có chút kinh ngạc cầm một miếng bánh lên, nói: "Hóa ra là bánh ngọt? Phẩm vị của anh đã tăng lên rồi đó! Thoạt nhìn thứ này vô cùng ngon miệng nha!"

Slime Uế Thể gật đầu, đôi mắt vẫn nhắm chặt, nói: "Đúng vậy, là tôi đặc biệt mời một vị đại sư ẩm thực của thành Hắc Dạ này làm."

"Thứ này được làm từ loại nguyên liệu gì vậy? Là sữa bò ư?"

"Không, nó được làm từ phân."

Phốc ——

Lâm Ân (ヽ? ? ? ?)——

Trái Trái (ヽ? ? ? ?)——

Slime Uế Thể có chút phức tạp cầm một miếng điểm tâm lên, nói: "Đúng phân làm điểm tâm vị bơ, tuy ăn vào trong miệng sẽ cảm thấy thơm ngào ngạt, nhưng suy cho cùng, nó vẫn là phân, vẫn có thể cung cấp một nguồn năng lượng không nhỏ để tôi duy trì cuộc sống... Nhưng đây đã là cực hạn của tôi rồi..."

Chỉ thông qua chuyện này thôi, đã hiểu được Slime Uế Thể đã phải trả giá lớn đến mức nào rồi.

Bởi vì tình huống này của gã cũng giống như một người quen được nuông chiều, chuyên ăn sơn hào hải vị, mỹ thực quanh năm rồi, lại chỉ vì một cô gái, mà phải áp bức chính mình ăn bánh ngọt có vị phân…

Chỉ cần nghĩ thôi, cũng đủ hiểu đó là một loại tra tấn khủng khiếp tới mức nào rồi.

Lâm Ân đeo găng tay vào, cố gắng khôi phục vẻ trấn định, nói: "Vậy sau đó thì sao?"

Slime Uế Thể có chút phức tạp nói: "Đồ ăn còn có thể miễn cưỡng dùng phương pháp như vậy để lừa gạt cho qua, nhưng muốn chân chính nhận được sự tán thành tới từ cô gái mình yêu thương, thì tôi nhất định phải hoàn toàn thay đổi hình dạng của mình."

Nói đến đây, gã chợt quay đầu lại, dùng ánh mắt đầy u buồn nhìn về phía Lâm Ân, bên trong tràn ngập tang thương và phức tạp: "Cho nên, bác sĩ à, tôi muốn cậu giúp tôi chỉnh sửa dung mạo.

Tôi không muốn tiếp tục giữ loại hình thái chảy dài như hiện giờ nữa. Tôi muốn một hình thái có mị lực nam tính hơn, hùng vĩ mà đẹp trai hơn, khiến cho cô gái kia vừa nhìn thấy là trong lòng mê mẩn. Cậu có thể giúp tôi chuyện này hay không?"

Mà ngay sau khi gã nói xong điều này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã vang lên bên tai Lâm Ân.

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ đặc thù: thay hình đổi dạng cho Slime, sau khi hoàn thành thỉnh cầu của Slime có thể nhận được khen thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu 500, kinh nghiệm cơ sở 800, thù lao đặc biệt x1】

“Hình thái khiến cho cô gái kia vừa nhìn thấy là trong lòng mê mẩn?" Lâm Ân bắt đầu suy tư.

Ừm… chỉnh hình cũng không phải chuyện gì khó khăn. Dù sao trước kia hắn cũng có kinh nghiệm chỉnh hình cho người ta rồi, còn thu được rất nhiều lời khen ngợi nữa.

Nhưng quan trọng là nên chỉnh thành hình dạng gì đây?

Lâm Ân suy nghĩ một lát, đã nhanh chóng đứng lên, nâng chiếc kính một mắt, mỉm cười nói: "Chuyện này rất đơn giản. Như vậy đi, tôi sẽ chỉnh cho anh xem một vài loại hình tượng, anh cảm thấy hài lòng với loại hình tượng nào, tôi sẽ phẫu thuật cho anh theo loại hình tượng như thế, anh thấy thế nào?"

Slime Uế Thể có chút do dự nói: "Chỉnh hình còn có thể dùng thử sao?"

Lâm Ân bình tĩnh giơ ngón tay cái lên, mỉm cười nói: "Đương nhiên, đây là năng lực chỉ một mình tôi có mà. Cứ yên tâm đi, anh chỉ cần nhìn là được!"

Trong nháy mắt, Lâm Ân đã xòe năm ngón tay, hướng thẳng về phía gã, nói: "Mô phỏng biến hóa!"

Trong phút chốc, một mảnh ánh sáng màu trắng chói mắt đã bùng lên.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của Slime Uế Thể, thân thể gã lập tức bị một mảnh quang mang màu trắng bao phủ.

Lâm Ân cũng nhắm hai mắt lại, nhanh chóng thiết lập nên một hình tượng mà bản thân cho là đẹp trai nhất, có thể mê hoặc mấy cô gái nhất, sau đó nhanh chóng thay đổi hình thái cho đối phương.

Khẳng định là hình tượng này vô cùng hoàn mỹ!

"Được rồi!" Ngay sau đó, Lâm Ân mỉm cười đầy tự tin, trực tiếp thu tay mình lại.

Cùng với ánh sáng màu trắng tan đi, hình thái mới của Slime Uế Thể cũng chậm rãi xuất hiện tại chỗ.

Đó là một thân hình cường tráng, gương mặt góc cạnh rõ ràng, tỉ lệ thân thể hoàn mỹ, còn có tám khối cơ bụng và dung nhan tuấn mỹ vừa nhìn đã có thể làm cho thần hồn của những cô gái ngoài kia điên đảo, ngả nghiêng.

Chương 597: Hùng Tráng, Cao Ngất, Đâm Thẳng Lên Trời!!!

"Thế nào?" Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, hắn vui vẻ hỏi: "Anh có hài lòng với bộ thân thể này hay không? Đây tuyệt đối là hình tượng nam tính trí mạng nhất mà tôi có thể nghĩ ra được!"

Trái Trái cũng lộ vẻ khiếp sợ nhìn hình thái mới của Slime Uế Thể kia, cô ấy lắp bắp nói: "Đây... Đây là..."

Slime Uế Thể lại có chút sửng sốt, gã lập tức theo bản năng nhìn xuống thân thể của chính mình, rồi xoay người, đưa mắt nhìn chằm chằm vào cái gương to to treo trên vách tường phía đối diện.

Chỉ thấy trong gương, là một thiếu niên nhân loại trần như nhộng, dáng người cao lớn, ít nhất cũng phải cao 1m8. Nhưng đây vốn không phải trọng điểm.

Trọng điểm là cậu thiếu niên trong gương kia… không thể nói là gần như tương tự với Lâm Ân trước mắt, nhưng ít nhất cũng giống hắn như đúc.

"Không phải đây chính là cậu sao?" Slime Uế Thể kinh hoảng la lên.

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch, hắn thản nhiên nói: "Không, đó là hình tượng đẹp trai nhất của tôi khi trưởng thành mà tôi có thể nghĩ ra được, giá trị nhan sắc như vậy, không thể nói là cao nhất, nhưng tuyệt đối là đỉnh cao. Nếu tôi là một nữ sinh, chắc chắn sẽ tranh nhau gả cho hắn."

"..."

"..."

Xung quanh lại rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Slime Uế Thể lập tức nổi giận, nói: "Nói đùa gì vậy! Chẳng lẽ cậu thật sự muốn chỉnh sửa cho tôi thành cái dạng này ư? Chưa nói đến chuyện có thành hiện thực hay không, cứ cho là có thể thành công đi, thì sau khi tôi theo đuổi được cô gái mình yêu rồi, đến thời điểm lên giường, rốt cuộc là tôi ngủ với cô ấy, hay là cậu ngủ với cô ấy?"

Lâm Ân kinh ngạc nói: "Đúng là tôi chưa nghĩ tới tình huống này, nhưng ngẫm lại cũng thấy rất là quái dị."

Slime Uế Thể phát điên nói: "Đương nhiên rồi! Đổi một cái! Đổi một cái khác đi! Còn nữa, đừng biến tôi trở thành sinh vật hình người, tôi không hề thích sinh vật hình người một chút nào! Cậu hiểu chưa?"

Lâm Ân nghiêm túc vươn tay tới, mỉm cười nói: "Yên tâm! Khách hàng chính là Thượng Đế, lần này tôi cam đoan sẽ làm cho anh vừa lòng!"

Sọat —— Trong nháy mắt sau đó, ánh sáng màu trắng rực rỡ kia lại một lần nữa xuất hiện và bao phủ toàn thân Slime Uế Thể.

Trong đầu Lâm Ân lại nhanh chóng xây dựng nên một bộ thân thể mới. Sau đó, hắn lập tức ứng dụng nó vào trong quá trình mô phỏng biến hóa hình thái của Slime Uế Thể.

Rất nhanh, Lâm Ân đã thở nhẹ một hơi, nâng chiếc kính một mắt của mình lên, rồi mỉm cười nói:

"Hiện giờ thế nào? Không phải sinh vật hình người, nhưng lại cực kỳ khí phách, có thể nói, đây chính sinh vật đẹp trai nhất, cũng có mị lực nam tính nhất trong đầu tôi!"

Slime Uế Thể có chút do dự quay đầu, nhìn về phía cái gương ở cách đó không xa.

Chỉ thấy trong gương có một con hùng sư uy phong lẫm lẫm được hoàn toàn cấu tạo từ Slime, đang đứng sừng sững ở nơi đó, hai cánh thật lớn dang rộng, cố gắng thể hiện ra phong phạm của một vị vương giả.

Slime Uế Thể cẩn thận nhìn chằm chằm vào gương đánh giá chính mình, cuối cùng mới đưa ra nhận xét: "Hình tượng này không phù hợp với thẩm mỹ của tôi, hơn nữa, hình như đây không phải là sinh vật của thế giới hắc ám? Nếu biến thành sinh vật như vậy, ra ngoài đi rêu rao khắp nơi, chẳng phải sẽ chết rất nhanh sao? Mà rõ ràng là nó chẳng có một tí mị lực nam tính nào cả!"

Lâm Ân: "..."

Hắn mở to đôi mắt cá chết, nói: "Được rồi, tôi lại mô phỏng biến hóa cho anh thêm một lần nữa, anh còn yêu cầu nào khác không?"

"Đừng biến thành loài thú!"

Lâm Ân có chút bất đắc dĩ, đành phải vươn tay tới, thi triển năng lực mô phỏng biến hóa với đối phương.

Vài phút sau đó, Lâm Ân vẫn không ngừng điều chỉnh hình thái mô phỏng biến hóa cho Slime Uế Thể.

"Thế này thì sao?"

"Không phù hợp thẩm mỹ."

"Còn đây?"

"Chẳng có tí khí khái nam tính nào cả."

"Thế này!"

"Tôi không thích máy móc."

"(nghiến răng) "

Mà ở bên ngoài bệnh viện, người ta lại có thể trông thấy từng luồng ánh sáng màu trắng liên tục sáng lên rồi tan đi.

Suốt nửa tiếng đồng hồ, khi tinh thần lực của Lâm Ân đã cạn đáy, hắn đang thở hồng hộc ngồi trên chiếc ghế dựa, dùng vẻ mặt nhăn nhó như nhức trứng nhìn về phía Slime Uế Thể vẫn chưa quyết định được rốt cuộc là mình muốn điều chỉnh thành hình dạng gì.

"Anh còn chưa chọn xong sao?" Lâm Ân nhăn nhó nói: "Tôi đã cho anh xem không dưới ba mươi loại hình thái rồi, tốt xấu gì anh cũng phải cho tôi một hình tượng cơ sở chứ?"

Slime Uế Thể cũng biết mình hơi khắt khe quá mức trong chuyện này rồi, vì vậy gã lúng túng nói: "Xin lỗi cậu, có thể do thẩm mỹ của chúng ta khác biệt, khiến cho phần lớn hình thái kia tôi đều cảm thấy nó khuyết thiếu một chút khí khái nam tính, mà hình thái lý tưởng trong lòng tôi..."

"Lại là dáng vẻ vô cùng đặc biệt, mà chỉ cần tôi xuất hiện tại trong đám đông là lập tức có thể trở thành tiêu điểm toàn trường. Đương nhiên tốt nhất vẫn nên khí phách một chút, hùng tráng một chút, khí khái nam tính nhiều hơn một chút..."

Gã càng nói âm thanh càng thấp. Bởi vì gã trông thấy Lâm Ân đang mở to đôi mắt cá chết nhìn mình, một ánh mắt mang đầy hàm ý, tựa như hắn có thể lao lên xử lý gã bất cứ lúc nào.

Slime Uế Thể khụ khụ hai tiếng, nói: "Có phải yêu cầu này hơi cao một chút hay không?"

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, nói: "Không, chẳng cao tẹo nào, không phải anh muốn khí khái nam tử nhiều hơn một chút sao?

Vậy được, tôi đã nghĩ tới một loại hình thái rồi, chỉ không biết sau khi hiển hóa ra, anh có đồng ý hay không thôi?"

Slime Uế Thể sửng sốt hỏi: "Là hình thái gì vậy?"

...

Một giờ sau, cánh cửa bệnh viện chậm rãi mở ra, chỉ thấy một sự vật nào đó với dáng người cao ngất, không ngừng lúc la lúc lắc, nhúc nhích liên hồi, chậm rãi rời khỏi trung tâm tiếp chẩn sinh vật dị thường.

Slime Uế Thể vừa cầm gương, cẩn thận quan sát thứ hình thái được cho là có đặc tính khí khái nam tử trực tiếp đạt tới giá trị cực hạn mới toanh của mình, vừa từ từ bước ra khỏi cánh cửa nọ.

"Cũng không biết đó có phải sự thật hay không?"

Đến tận bây giờ, gã vẫn có chút phân vân và cân nhắc.

Bởi vì dựa theo những lời Lương Y tiên sinh giới thiệu, thì đây đúng là hình thái có thể thỏa mãn tuyệt đối những yêu cầu do gã đưa ra, không cần biết là yêu cầu theo phương diện nào.

Hùng tráng, cao ngất, đâm thẳng lên trời.

Nó chính là tồn tại vô địch làm cho người ta vừa thoáng nhìn một cái, cảm giác kinh hoảng trong lòng đã bị kéo đầy.

Chương 598: Khí Khái Nam Tính!!!

Hơn nữa, theo những lời Lương Y tiên sinh nói, có vẻ như hình thái này không chỉ làm những sinh vật nữ tính khác nhìn vào trực tiếp cảm thấy ngây ngốc sững sờ, nó còn có dung nhan cấp sát khí khiến cho sinh vật nam tính trông thấy cũng tự biết xấu hổ, không còn mặt mũi nào nhìn tiếp nữa.

"Lấy đám đông trong này tới thí nghiệm một chút, nhìn xem có phải ta đã thực sự trở thành tiêu điểm của toàn trường hay không."

Slime Uế Thể cầm chiếc gương trên tay, trong lòng có chút do dự, sau đó thân thể gã lập tức nhúc nhích, bắt đầu đi thẳng về phía con đường trước mặt.

Mà giờ khắc này, phía trên con đường mang phong cách Punk Rock kia, có một quý cô mọc ra đôi tai mèo đang cầm văn kiện trong tay, đôi mắt chớp chớp, để lộ một chiếc răng nanh, có vẻ hào hứng, sôi nổi đi ở trên đường.

Cô ấy đúng là Dạ Y AI làm ca ngày của bệnh viện.

Theo tình huống bình thường, cô ấy sẽ không rời khỏi cửa vào thời điểm này, nhưng ngay lúc cô ấy chuẩn bị đi ngủ, mới đột nhiên nhớ ra, vài hồ sơ bệnh án mình cần sửa sang lại đang đặt bên trong trung tâm tiếp chẩn sinh vật dị thường.

Cho nên không có cách nào, cô ấy chỉ có thể đi đến nơi này một chuyến. Mà nhân cơ hội này, cô ấy cũng có thể nhìn xem công tác của vị Lương Y tiên sinh không đeo mặt nạ kia như thế nào, có phải hắn đang chuyên tâm trợ giúp những sinh vật không bình

thường kia khám bệnh hay không?

Nghĩ như vậy, cô ấy lại sôi nổi đi về phía trước.

Nhưng ngay tại thời điểm cô ấy chuẩn bị quẹo vào, đột nhiên cơ thể lại bị một vật gì đó hùng vĩ mà cứng rắn dị thường đụng phải, sau đó thân thể trực tiếp bị lực lượng kia đẩy cho hung hăng mà ngã ngồi xuống đất.

Ba —— "Đau quá đi."

AI nhe răng trợn mắt vội vàng đưa tay ôm lấy mông và đầu mình, đau đến mức nước mắt cũng suýt chút nữa thì phun ra rồi.

"Ai nha! Đi đường không có mắt hả?"

Dưới quầng sáng mơ hồ của ánh đèn đường tăm tối, chỉ thấy một vật thể gì đó tráng kiện mà hùng vĩ đang chậm rãi nhúc nhích, tiến về phía cô ấy trong tư thế đứng thẳng, từ bên trong vật thể kia còn phát ra một giọng nói hùng hồn: "Cô gái, cô không sao chứ?"

Cùng lúc này, toàn bộ vật thể đó cũng chậm rãi xuất hiện trước mặt AI.

"Đương nhiên là có..." AI bị đau lập tức ngẩng đầu lên, lại theo bản năng nhìn thẳng về phía vật thể vừa đụng vào mình.

Nhưng gần như trong nháy mắt khi cô ấy ngẩng đầu, một cái bóng râm thật lớn đã chụp thẳng xuống mặt cô.

Tráng kiện, cao ngất, hùng vĩ, mang theo tạo hình tràn đầy cảm giác lực lượng, khó có thể nói rõ thành lời.

Ông ——Chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt bác sĩ AI đã chuyển thành cứng ngắc.

"Đây... Đây là..." Cô ấy ngây dại nhìn vật thể đang đứng sừng

sững ngay trước mặt mình, cái miệng há to, đã bị dọa sợ đến mức một câu cũng nói không nên lời.

Cô ấy thề, đây tuyệt đối là … một vật thể không thể nào hình dung được nhất trong suốt bao nhiêu năm qua cô ấy hành nghề y!

Vì sao... Vì sao hình dáng của nó lại giống một cái...

Giống một cái...

"Một cái (beep)(beep) thật lớn như vậy!" AI trực tiếp phát ra một tiếng kêu to cực kỳ bi thảm.

Mà Slime Uế Thể cũng nhận ra cô bác sĩ tai mèo trước mặt này chính là bác sĩ trực tiếp điều trị cho mình. Gã có chút sửng sốt, nhưng cũng phản ứng lại rất nhanh, rồi theo bản năng rất muốn tiến lên chào hỏi đối phương một tiếng, đáng tiếc AI đã nhanh chóng đứng lên, (ΩДΩ) dùng gương mặt tái nhợt tựa như vừa chứng kiến một điều gì đó vượt quá sức chịu đựng của mình, cô ấy vội vàng nhặt xấp văn kiện của mình rồi, và hốt hoảng chạy về phía xa, tuyệt đối không quay đầu nhìn lại.

Slime Uế Thể liếc thấy gò má của cô gái này đã đỏ tới tận bên tai rồi, trong lòng cũng thực sự ngạc nhiên, hóa ra vẻ ngoài dũng mãnh của gã lại mang đến hiệu quả đáng sợ như thế.

Gã có chút nỉ non, lại đưa mắt quan sát hình dáng của mình trong gương, nói: "Xem ra Lương Y tiên sinh không có lừa ta, đúng là hình thái này vô cùng có khí khái vô địch của nam tử, ngay cả bác sĩ AI cũng bị nó làm kinh sợ rồi."

Nói đến đây, gã lập tức cảm nhận được một loại tự tin khó có thể nói rõ thành lời, trực tiếp bốc lên trong lòng như một luồng khí nóng hừng hực.

Gã lại lắc la lắc lư, mang theo vẻ mặt hào hứng ngất trời, không ngừng nhúc nhích nhúc nhích, di chuyển trên những con

đường đông người.

Ngay sau khi Slime Uế Thể bước vào con đường trung tâm, chỉ một thoáng thôi, ánh mắt của toàn bộ những sinh vật đang di chuyển trên đường, trong trong ngoài ngoài, đều bị gã hấp dẫn.

Vật thể mới xuất hiện có tạo hình giống như là một tòa tháp cao ngất trời này, lập tức xuất hiện bên trong những đôi mắt đầy khiếp sợ của toàn bộ những sinh vật đang có mặt trên đường.

Và không một ngoại lệ, tất cả những sinh vật nam tính khi nhìn thấy gã đều chấn động toàn thân, ngơ ngác đứng yên tại chỗ. Còn sinh vật nữ tính chỉ vẻn vẹn liếc qua một cái, đã khiếp sợ mà mở to miệng, ánh mắt không thể rời nổi khỏi thân thể của gã.

Giờ khắc này, không thể nghi ngờ, Slime Uế Thể đã trở thành một vị Nam Thần chói mắt nhất cả con đường trước mặt!

Phải biết rằng, gã vốn là Slime Uế Thể, là một sinh vật đáng thương, bởi vì từ lúc sinh ra tới nay vẫn một mực phải trốn tránh trong những xó xỉnh dơ bẩn. Và đây là lần đầu tiên, gã có thể đường đường chính chính xuất hiện ở trước mặt mọi người như thế!

Loại cảm giác được tất cả mọi người nhìn chăm chú thế này…

Loại cảm giác bản thân có thể hấp dẫn toàn bộ những ánh mắt của người khác về phía mình thế này…

Khiến gã có cảm giác mình chính là nhân vật chính của thời đại, vừa bước lên sân khấu đã được vạn chúng chú mục.

Đây cũng là lần đầu tiên gã được trải nghiệm cảm giác đứng sừng sững dưới ánh mặt trời, và hưởng thụ ánh nhìn chăm chú như ngưỡng vọng của một Thiên Thần của những người khác.

"Lương Y tiên sinh đúng là một vị thần y chân chính!" Trái tim

Slime Uế Thể chợt chuyển hồng, trong lòng thực sự cảm nhận được hổ thẹn vì lúc trước mình đã nghi ngờ tính thẩm mỹ và y thuật của Lương Y tiên sinh.

Quả nhiên… Chỉ có người đàn ông khí khái nam tính nhất mới biết nên làm như thế nào để biến đổi người khác cũng trở thành một tồn tại khí khái nam tính!

Chương 599: Phối Phương Dược Tề Thứ Năm!

Giờ khắc này, toàn bộ lo lắng trong lòng Slime Uế Thể đã bị quét sạch. Thay vào đó, gã trực tiếp ưỡn ngực ngẩng đầu, rồi từng chút từng chút một từ từ đi qua dưới ánh mắt khiếp sợ của nhóm nam nữ xung quanh.

Thấy vật thể đầy kiêu ngạo kia đi ngang qua trước mắt, giống như muốn trực tiếp nghiền nát mọi thứ đang có mặt ở nơi này vậy, mọi người cũng chỉ có thể dùng ánh mắt khiếp sợ mà chăm chú nhìn vào đối phương thôi.

"Đại (beep)(beep) nha! (ΩДΩ)!"

"Vừa rồi tôi đã nhìn thấy cái gì vậy? Vì sao tôi lại nhìn thấy một cái đại (beep)(beep) còn to cao hơn cả tôi, vừa đi ngang qua bên người chứ?"

"Con mắt của tôi! Con mắt của tôi!"

Chỉ trong nháy mắt sau đó, cả con đường đều ồ lên.

Mọi người vội vàng mang theo nỗi khiếp sợ ấy mà đuổi theo đối phương.

Rất nhanh, tin tức này đã dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi để mau chóng lan truyền khắp Thị Giới.

Cũng rất nhanh, tin tức "Một cái đại (beep)(beep) đã xuất hiện ở thành Hắc Dạ " lập tức dùng một loại tốc độ khó mà hình dung nổi mau chóng lan tràn khắp cả thành Hắc Dạ.

...

Mà cùng lúc đó, ở bên trong trung tâm tiếp chẩn sinh vật dị thường.

【 đinh! Chúc mừng ngươi hoàn thành nhiệm vụ: Thay hình đổi dạng cho Slime, ngươi nhận được khen thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu 500, kinh nghiệm cơ sở 800, thù lao đặc biệt: phối phương dược tề mô phỏng biến hóa hình thái của Slime Uế Thể 】

【 phối phương dược tề mô phỏng biến hóa hình thái của Slime Uế Thể 】:

【 phẩm cấp 】: Truyền kỳ -

【 tác dụng 】: sau khi sử dụng có thể chuyển biến thành hình thái sau lần giải phẫu cuối cùng của Slime Uế Thể.

【 giới thiệu 】: Bởi vì ký chủ đã trợ giúp Slime Uế Thể hoàn thành quá trình giải phẫu chỉnh hình được đối phương cực kỳ tán thưởng, cho nên loại dược tề được phối trí ra này cũng có năng lực chuyển biến người sử dụng nó trở thành (beep). Sau khi sử dụng, nó có thể cắt giảm sức chiến đấu của người sử dụng trên diện rộng, cũng khiến cho người sử dụng nhận được kỹ năng đặc thù Uế Thể Phún Xạ, liên tục trong vòng: 12 giờ,

ps: nếu liên tục sử dụng, dược lực sẽ bị cắt giảm, khi sử dụng phối hợp với dược tề phấn hồng sẽ khiến hiệu quả gia tăng.

【 tài liệu 】: dịch tiết của Slime Uế Thể x1, tổ chức huyết nhục của sinh vật cấp căn nguyên x1, chất lỏng màu trắng không biết tên x10 ml, Huyết Căn Thảo x5, Giòi Bọ Trong Lòng Trắng Trứng x4 vân vân…

Cùng với bên tai truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Lâm Ân có chút hào lòng nhìn phần khen thưởng mình vừa đạt được.

Lại nhận được phối phương mới rồi!

Thêm cái này vào, thì hiện tại trong tay hắn đã nắm giữ được năm loại phối phương kỳ quái của hệ thống rồi, bao gồm【 dược tề bạo kích 】【 dược tề tăng sinh huyết nhục 】【 dược tề sáp sáp 】【 dược tề miêu nương 】

Tuy phối phương dược tề vừa nhận được này có chút kỳ quái, nhưng không cần phải nghi ngờ, đối với những người đó, ngẫu nhiên trải nghiệm một vài thứ mà bình thường mình không thể trải nghiệm được cũng là một loại phương thức có thể đề cao tự tin cho người ta!

Sau khi đuổi đi Slime Uế Thể đã thỏa mãn, Lâm Ân lập tức nhắm mắt lại, ngồi trên ghế dựa, tiếp tục chờ đợi vị khách hàng tiếp theo của mình.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cũng không biết đã qua bao lâu.

Đông đông đông ——tiếng đập cửa thanh thúy vang lên, trực tiếp phá vỡ không gian yên tĩnh xung quanh.

"Xem ra buổi tối hôm nay có rất nhiều người bệnh nha!" Lâm Ân mỉm cười mà mở to mắt, lại nâng chiếc kính một mắt lên, rồi lắc lắc chiếc chuông nhỏ trên quầy lễ tân, có chút nghiêm túc nói: "Mời vào!"

Chi dát —— Cùng với một tiếng đẩy cửa vang lên, một sinh vật hình người với bàn chân lớn trực tiếp đi vào.

Đó là một tráng hán cao lớn, ít nhất cũng tới một mét chín, trên người mặc loại trang phục cùng loại với cao bồi miền viễn Tây trên địa cầu, có chút xung đột với thế giới này, trên đầu đội một chiếc mũ cao bồi, trong miệng ngậm một thứ gì đó có vẻ giống xì gà, trên đỉa thắt lưng còn giắt theo hai khẩu súng lục.

Một con người!

Không!

Lâm Ân chỉ nhìn thoáng qua một cái đã phát hiện ra sự thật, tuy sinh vật này lớn lên rất giống con người, nhưng Lâm Ân thề, gã tuyệt đối không có một chút liên quan nào tới nhân loại.

"Cậu chính là Dạ Y mới tới?" Người nọ chỉ liếc mắt nhìn Lâm Ân một cái, trong giọng nói đã mang theo một chút không kiên nhẫn rồi.

"Bác sĩ AI đâu? Bảo cô ấy ra đây đi, tôi có chuyện cần tìm cô ấy!"

Vào giờ khắc này, trên mặt đối phương đang không ngừng nhỏ máu, thậm chí Lâm Ân còn có thể rõ ràng nhìn thấy bên dưới tổ chức huyết nhục đã bị xé rách kia, là những đường dây điện và kết cấu máu móc, đang lóe lên từng tia lửa nhỏ chi chít, rậm rạp.

Mà trước mắt Lâm Ân cũng nhanh chóng xuất hiện giao diện của đối phương.

【 tiền thân máy móc hoang dã du đãng giả 】

【 cấp bậc 】: 99

【 chủng tộc 】: thể cải tạo giữa huyết nhục và máy móc, người nhân bản.

【 trận doanh 】: Hỗn loạn trung lập

【 năng lực chiến đấu 】: năng lực du kích mạnh mẽ và thuật bắn súng cực kỳ chính xác.

【 giới thiệu 】: là du đãng giả, một dạng sinh vật huyết nhục đang từng bước đổi mới hướng về phía máy móc. Đối phương dần dần thay đổi mỗi một cái linh kiện trong thân thể mình trở thành máy móc thuần túy, có một loại cuồng nhiệt trí mạng đối với máy

móc. Từng gia nhập vào thần giáo Cơ Giới một lần, nhưng về sau này, bởi vì không thể chịu đựng được mệnh lệnh cứng nhắc của thần giáo Cơ Giới kia, người này đã nhanh chân trốn thoát trước khi bản thân bị truyền dữ liệu và cộng hưởng ý thức, từ đó, người này lại một lần nữa hướng về hình thức huyết nhục, tiến hành một lần cải tạo cùng hoán đổi hoàn toàn mới.

Nhìn thấy phần giới thiệu trên giao diện của đối phương, trong lòng Lâm Ân cũng có chút kinh ngạc.

Bởi vì người này lại là thể cải tạo sinh hóa từng gia nhập vào thần giáo Cơ Giới.

Nói cách khác, bởi vì trong lòng hướng tới thần giáo Cơ Giới, mà kẻ hung ác này vốn đang là một sinh vật sống sờ sờ lại cứng rắn cải tạo chính mình thành một bộ máy móc thuần túy, sau đó, trong quá trình hoạt động tại thần giáo Cơ Giới, đối phương lại cảm thấy nơi này quá khó chịu, tới cuối cùng mới trốn đi, trực tiếp thay đổi bản thân trở thành hình dạng này?

Chương 600: Dư Nghiệt!

Lâm Ân lập tức hoàn hồn, mỉm cười nói:

"Vị tiên sinh này, hoan nghênh anh đến trung tâm tiếp chẩn sinh vật dị thường, hiện giờ không phải thời gian bác sĩ AI làm việc, nếu anh muốn xem bệnh, tôi cũng có thể cống hiến sức lực để trợ giúp anh."

Lâm Ân nói chuyện vô cùng lễ độ, vừa nhìn đã biết hắn là một sinh vật vô cùng đứng đắn rồi.

Du đãng giả liếc mắt nhìn hắn một cái thật sâu rồi nói: "Tôi nhìn thế nào cũng thấy gương mặt cậu có một chút quen thuộc? Chẳng lẽ tôi đã trông thấy cậu ở đâu rồi?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, có vẻ vui tươi hớn hở nói: "Gương mặt tôi khá là đại chúng mà, rất nhiều người gặp tôi lần đầu tiên, cũng có cảm giác nhìn tôi vô cùng quen mắt đó, anh không biết đây là một loại biểu hiện của sự thân thiện hay sao?"

Du đãng giả nhướng mày, phần gương mặt bị nứt ra lại bùm bùm xuất hiện những chuỗi hoa lửa, hiển nhiên là bản thân không thích thú gì khi nghe được câu trả lời này của Lâm Ân.

Gã lại đánh giá Lâm Ân từ trên xuống dưới một phen, sau đó đột nhiên đôi mắt nhíu lại, hỏi: "Có phải cậu đến từ Thành Tội Nghiệt? Và từng có xung đột với hiệp hội Ma Nhân...?"

Gần như là trong nháy mắt khi lời nói này rơi xuống, Lâm Ân đã hiểu được vì sao đối phương lại cảm thấy hắn nhìn quen mắt rồi. Nhưng vẻ mặt Lâm Ân vẫn không thay đổi, hắn còn để lộ ra hàm răng trắng nõn của mình, cười nói: "Không có đâu."

Du đãng giả có chút không tin, lại gắt gao nhìn chằm chằm vào hắn, giống như đang kiểm tra điều gì bên trong ký ức, sau đó gã còn dùng lực vỗ một cái xuống đầu mình.

Và thật kỳ lạ bởi vì bên trong hốc mắt kia chợt lóe lên một luồng hồng quang, rồi bắn ra một đoạn hình chiếu.

Hình chiếu rơi xuống quầy lễ tân, chậm rãi cấu tạo nên một bức tranh ba chiều. Mà ở bên trong bức tranh không ngừng lóe sáng kia, người ta có thể thấp thoáng nhìn ra đây là khung cảnh bên trong một khu đại sảnh dưới lòng đất, có một thiếu niên đang cưỡi lên cái đầu khổng lồ xuất hiện trong hình ảnh.

Hắn nặng nề đụng xuyên vào cánh cửa bằng thép, cái đầu rồng mọc trên vai nổi giận rồi trực tiếp phun ra một luồng liệt diễm nóng cháy, khiến cho lửa nóng điên cuồng xâm nhập và lấp kín toàn bộ không gian trước mặt

Mà trong nháy mắt kia, gương mặt của cậu thiếu niên kia trong bức tranh ba chiều nọ, lại vừa vặn trùng khớp với Lâm Ân trước mắt.

Trong mắt du đãng giả cũng lộ ra một tia chấn động và kinh hãi. Chẳng trách gã cứ có cảm giác người này thật quen mắt.

Bởi vì gã thực sự không ngờ, mình lại gặp được thiếu niên quỷ dị đã từng tiêu diệt hiệp hội Ma Nhân trước kia, ở ngay bên trong thành Hắc Dạ này.

Gần như trong nháy mắt ấy, hoàn toàn là theo điều kiện có điều kiện, du đãng giả lập tức lui về phía sau, hai tay nắm lấy hai khẩu súng đang giắt tại đỉa thắt lưng, há miệng hét lớn: "Mày chính là tên căn nguyên kỵ sĩ cưỡi căn nguyên trực tiếp lật đổ hiệp hội Ma Nhân kia?"

Cảm giác nguy cơ chợt nổi lên bốn phía.

Tới hiện giờ, Lâm Ân đã hiểu được tình huống đại khái rồi, hắn mỉm cười nâng chiếc kính một mắt của mình lên, nói: "Tiên sinh, tôi cho rằng anh đã nhận lầm người rồi. Tôi vốn là Dạ Y thực tập của thành Hắc Dạ, anh có thể gọi tôi là Lương Y tiên sinh hoặc là bác sĩ Lương Y cũng được, về phần căn nguyên kỵ sĩ như anh nói, tôi cũng không hiểu cho lắm."

Ánh mắt du đãng giả lóe sáng, ngón tay đang móc vào khẩu súng lục tại đỉa thắt lưng vừa nhẹ nhàng nhúc nhích một cái.

Nhưng gã lại không có chú ý tới, ngay phía trên cái xà nhà ở phần đỉnh của căn phòng, cũng như phía sau lưng gã hay dưới chân gã, đều xuất hiện những sợi tơ mỏng mảnh, gần như không thể nhìn thấy được.

Ngay tức khắc, bầu không khí xung quanh đã thay đổi, trở nên giương cung bạt kiếm.

Ánh mắt du đãng giả lóe sáng, gã nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, rồi nheo mắt nói: "Mày không cần phải phủ nhận, gương mặt của mày đã sớm được lưu truyền rộng rãi trong các đại phân bộ của hiệp hội Ma Nhân rồi. Nhưng tao thực sự không ngờ, hiện giờ tên căn nguyên kỵ sĩ bạo ngược đó lại trực tiếp xuất hiện trong quần thể Dạ Y ở thành Hắc Dạ này..."

Lâm Ân chỉ lặng lẽ cười mà không nói.

Kỳ thật ngay tại thời điểm hắn nhìn thấy kết cấu trên cơ thể đối phương, loại kết cấu khiến cho huyết nhục và máy móc cùng tồn tại kia, hắn cũng hoặc ít hoặc nhiều cảm thấy du đãng giả này và hiệp hội Ma Nhân nọ, có phát sinh một chút liên quan nào đó rồi.

Bởi vì hiệp hội Ma Nhân vốn là một tổ chức trong số không nhiều lắm những tổ chức phát triển lĩnh vực song hướng về huyết nhục và máy móc ở bên trong thế giới hắc ám này.

Bọn họ không có căn nguyên tọa trấn, khẳng định là thực lực không thể đánh đồng với thần giáo Máy Móc và Huyết Nhục. Nhưng hiệp hội Ma Nhân này vẫn nắm giữ rất nhiều tri thức trên phương diện cải tạo máy móc và huyết nhục.

Lâm Ân ngồi thẳng xuống, vẻ mặt rất tự nhiên. Hắn chắp hai tay làm một, cười tủm tỉm nói: "Cho nên … mày chính là dư nghiệt của hiệp hội Ma Nhân?"

Có thể nói, ngay khi hắn nói ra những lời này, là ngoài mặt đã thừa nhận thân phận của chính mình rồi.

Du đãng giả cười lạnh một tiếng, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào hắn, trong mắt lóe lên một tia sáng mang đầy hàm ý “Quả nhiên là vậy”.

Gã vẫn duy trì tư thế giương cung bạt kiếm, chuẩn bị chiến đấu như trước, lạnh giọng nói: "Cũng không tính là dư nghiệt, nhưng tao và hiệp hội Ma Nhân vẫn luôn giữ mối quan hệ hợp tác vui vẻ. Theo đạo lý, nếu đã gặp được kẻ đầu sỏ trực tiếp gây nên sự diệt vong cho hiệp hội là mày, ở trong này, chẳng phải tao nên giải quyết mày, sau đó dùng cái đầu của mình đi tới giao dịch cùng mấy phân hội kia một phen?"

"Mày có biết, nếu mang đầu của mày đến chỗ bọn họ, hoàn toàn có thể đổi lấy một cái thị trấn đó."

Nói xong câu này, du đãng giả chợt cười lạnh, bàn tay đang đặt trên khẩu súng lục tại đỉa thắt lưng, cũng chậm rãi mở ra chốt bảo hiểm.

Lâm Ân hít sâu một hơi, mở to đôi mắt cá chết hỏi: "Cho nên mày vẫn luôn liều mạng như vậy hả?"

Du đãng giả cười lạnh, không nói một lời.

Lâm Ân cũng không vội, hắn nhẹ nhàng nâng chén trà lên,

khóe miệng nhếch lên nói: "Nếu mày đã có ý tưởng này trong đầu rồi, vậy được để tao miễn phí phân tích một chút thế cục hiện tại cho mày biết nhé."

Chương 601: Tiểu Đội Dạ Hành Số 23!

Lâm Ân mỉm cười nâng chiếc kính một mắt của mình lên, cử chỉ cực kỳ tao nhã.

"Thứ nhất, mày vốn không hiểu biết quá nhiều về tao, nhưng theo những mày biết, thì tao từng dẫn theo ba sinh vật căn nguyên đi tới tiêu diệt hiệp hội Ma Nhân. Chẳng lẽ mày không suy nghĩ một chút, là ở trước mặt tao, mày sẽ có bao nhiêu phần thắng?"

"Thứ hai." Lâm Ân đang hai tay vào nhau, rồi dựng lên một ngón tay, cười tủm tỉm nói: "Nơi này chính là thành Hắc Dạ, trừ phi mày có thể bí mật giết chết tao, nếu không, tập kích một Dạ Y ở bên trong thành Hắc Dạ chính là trọng tội đấy."

"Thứ ba." Lâm Ân liếc mắt nhìn cái đồng hồ treo tường một cái, lại mở to đôi mắt cá chết nói: "Ngày hôm qua tao vừa mới bị người ám sát xong, cho nên bây giờ, mày còn đúng ba giây đồng hồ để buông vũ khí. Nếu không, tiếp theo sẽ phát sinh tình huống gì, tao cũng không dám bảo đảm với mày đâu."

Du đãng giả cười lạnh nói: "Mày đang ra vẻ với tao?"

Lâm Ân lắc đầu thở dài nói: "Ây cha, vì sao mày không nghe hiểu tiếng người vậy? Bây giờ, mày vẫn còn là bệnh nhân của tao, thì tao còn có thể bảo vệ được mày, nhưng một khi mày ra tay với tao, tính chất lập tức thay đổi rồi! Mày không thấy tao đang cố gắng khuyên mày hãy thiện lương một chút sao?"

Nụ cười lạnh trên mặt du đãng giả càng nồng đậm thêm vài phần, gã châm biếm nói: "Vậy ư? Nhưng theo ý hiểu của tao, thì

những biểu hiện của mày chính là đang cố ra vẻ. Mày phải biết rằng, phân hội đã nghiên cứu thấu triệt về thực lực của mày rồi. Những gì mày gây ra lúc trước, vốn không phải thực lực của bản thân mày, đều dựa vào lực lượng của ba sinh vật căn nguyên kia cả, mà hiện giờ, đã không còn ba sinh vật căn nguyên kia nữa, thì mày… chẳng là cái thá gì hết, cũng giống như hiện tại, nếu tao muốn giết mày, mày vốn chẳng có một chút biện pháp nào —— "

Phanh —— Một tiếng nổ vang lên.

Du đãng giả còn chưa nói xong, bỗng nhiên từ sau đầu gã chợt xuất hiện một cây côn điện.

Ngay trong nháy mắt khi xuất hiện, cây côn điện nọ đã giáng xuống đầu gã một đòn bạo kích, trực tiếp đập du đãng giả lăn quay ra đất rồi.

Mà ở thời điểm du đãng giả còn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, thì không gian xung quanh trực tiếp xao động, chỉ thấy một nhóm Dạ Y đeo mặt nạ mỏ chim, cầm trong tay cây côn điện phòng chống bạo động, giống như là Gestapo, lần lượt từng người xuất hiện ngay trước mặt gã.

(Gestapo là cơ quan mật vụ của Đức Quốc Xã)

Gần như trong khoảnh khắc ấy, bên trong đại sảnh vốn trống trải, lại trực tiếp bị một đám đông những Dạ Y đeo mặt nạ mỏ chim chiếm cứ rồi.

Du đãng giả có chút ngây dại nói: "Khoan đã, đây là tình huống gì..."

Những Dạ Y vừa trống rỗng xuất hiện nọ thoáng nhìn nhau một cái, sau đó mười mấy Dạ Y trực tiếp lao lên, dứt khoát bao vây tên du đãng giả nọ lại, đồng thời, những cây côn điện trong tay bọn họ cũng “Ba ba ba ba” điên cuồng đánh đập đối phương.

Thậm chí một Dạ Y tráng kiện trong nhóm này còn trực tiếp nhảy lên, cầm gậy gộc điên cuồng “Nhảy đập” [1]

Một Dạ Y trong nhóm chợt xoay chuyển thiết bị liên lạc bên tai, nhanh chóng nói: "Tiểu đội Dạ Hành số 23 báo cáo, nhân viên được giám hộ trọng điểm là Lương Y tiên sinh vừa gặp phải uy hiếp đến từ một kẻ bắt cóc không biết thân phận. Về phần mục tiêu, nghi ngờ đối phương chính là kẻ bị bức bách phải trở thành tòng phạm của Dịch Y. Ngay trước khi mục tiêu dùng bạo lực đối với người được giám hộ, chúng tôi đã dùng bạo lực đối với mục tiêu trước một bước. Nghi ngờ mục tiêu là tồn tại máy móc, bởi vậy tiểu đội số 23 thỉnh cầu với bộ đội máy móc khẩn cấp đi tới trợ giúp. Hết."

Gã vừa nói xong, mấy Dạ Y khác đã dùng thủ pháp cực kỳ thuần thục mà nhanh chóng lấy ra từng bộ máy móc bí thuật từ trên người, lại nhanh chóng lắp đặt chúng xuống đất.

Tiếp đó là lắp đặt trang bị truyền tống, trang bị đèn hiệu, toàn bộ những thao tác nọ đều hoàn thành trong thời gian chưa đến hai giây.

Gần như giây tiếp theo, những chuỗi bí thuật được khắc trên trang bị truyền tống nọ đều lần lượt sáng lên.

Rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú có chút mờ mịt của Lâm Ân, từng Dạ Y đeo mặt nạ mỏ chim, mặc áo giáp động lực, toàn thân cơ giới hoá, giống như ném sủi cảo, “Xoát xoát xoát” trực tiếp nhảy ra từ bên trong tòa pháp trận truyền tống nọ.

Mà bọn họ vừa xuất hiện, đã lập tức xây dựng nên một đống vũ khí khủng bố ở ngay bên trong đại sảnh.

“Ca ca ca”—— Cùng với âm thanh cơ giới hoá vang lên, những trang bị trên người bọn họ nhanh chóng được mở ra, sau đó một nhóm pháo đài máy móc trực tiếp dùng một loại tốc độ khó có thể

tưởng tượng nổi, đã xây dựng hoàn thành.

Cứ như vậy, năm Dạ Y móc móc được trang bị tận răng, cầm súng ống trong tay, nhanh chóng bao quanh Lâm Ân, bảo vệ ở trung tâm.

Sau một đống pháo đài máy móc là khiên năng lượng.

Trang bị làm nhiễu tín hiệu.

Thiết bị trinh sát phản ác linh.

Đủ loại vũ khí...

Các loại trang bị phòng vệ giống như không cần tiền, trực tiếp giám sát và bảo vệ xung quanh chật như nêm cối.

Trong khi ấy, những Dạ Y máy móc mặc áo giáp động lực còn lại, cũng lập tức gia nhập vào cuộc chiến quần ẩu với du đãng giả, súng ống trên tay bọn họ trực tiếp cắm vào khoảng hở giữa đám người.

Ngay sau đó, nhóm này dứt khoát bóp cò súng, điên cuồng oanh tạc vào trong.

Đát đát đát đát đát —— Từng viên đạn vô cùng chính xác, lại "Xoát xoát xoát" bay loạn bên trong đại sảnh, sau đó dùng phương thức di chuyển giống như xà bì tẩu vị [2], rơi thẳng xuống người du đãng giả đang bị quần ẩu kia.

Oanh ——

Oanh ——

Oanh ——

Lại bởi vì có khiên năng lượng máy móc đặc thù gia trì, khiến cho dư chấn trong vụ nổ mạnh ấy gần như đều bị khống chế chính

xác ở trên người mục tiêu, không hề lan ra bên ngoài.

---

[1] : Nhảy đập là một tên gọi khác của kỹ năng “Một Kích Trí Mệnh” thuộc về nhân vật Kiếm Thánh trong Warcraft, bởi vì khi Kiếm Thánh phát động kỹ năng này, sẽ nhảy lên, dùng lưỡi kiếm đập xuống đối phương.

[2] : Xà bì tẩu vị là một loại phương thức di chuyển trong các tựa game MOBA như Liên Minh Anh Hùng, DOTA, DOTA 2, chỉ cách di động không có quy luật trên dưới, dùng để tránh né công kích của quân địch. Bởi vì loại phương thức di chuyển này có hình chữ S, rất giống con rắn nên nó được gọi là xà bì tẩu vị, cũng thường được hình dung theo hướng lẳng lơ, mời gọi.

Mình cũng không biết ở Việt Nam nó được gọi là gì. Ai biết thì nhắn cho mình để mình cập nhật nha!

Chương 602: Chúng Tôi Chỉ Cảm Hóa Thôi, Không Có Giết!

Lâm Ân nhìn mà ngơ ngẩn cả người.

Đến lúc này, vị Dạ Y mở miệng nói lúc ban đầu kia, chợt thẳng tắp mà xoay người, bước tới trước mặt Lâm Ân.

Nghiêm.

Cúi chào.

Hét lớn.

"Toàn thể chấp pháp giả thuộc tiểu đội Dạ Hành số 23 báo cáo với ngài! Nhóm chúng tôi phụng mệnh của Ngả Văn nguyên huân, trực tiếp đi tới cung cấp cho ngài sự bảo vệ cao cấp nhất, hai mươi bốn giờ mỗi ngày, bất kể thời tiết, bất kể không gian, mỗi khi cậu ở bên trong thành Hắc Dạ! Xin ngài hãy chỉ thị!"

"Nhóm—— Dạ Y máy móc—— trực thuộc đội phòng vệ đặc dị của thành Hắc Dạ—— tiếp nhận mệnh lệnh của Ngả Văn nguyên huân——tới cung cấp cho ngài sự bảo vệ thuộc cấp ưu tiên cao nhất."

Từ bên trong thân thể một Dạ Y máy móc mặc áo giáp động lực khác, lập tức phát ra âm thanh máy móc nhân tạo có chút đứt quãng.

Lâm Ân trừng lớn hai mắt nhìn về phía bọn họ, trong lúc nhất thời, hắn còn quá đỗi kinh ngạc, chưa biết mình nên nói điều gì.

Mà lúc này, ở phía sau lưng bọn họ, côn điện và mảnh đạn

đang bay tứ tung, quyền cước và viên đạn cùng nhau khiêu vũ, thậm chí còn có người vẫn đang không ngừng nhảy đập… khiến cho tiếng kêu thảm thiết của du đãng giả cứ vang lên từng hồi không dứt.

Phải biết rằng, từ khi nhóm Dạ Y đầu tiên xuất hiện, cho đến lúc trận địa được xây dựng hoàn thành, toàn bộ đều không vượt quá ba mươi giây.

Tuy Lâm Ân có biết Ngả Văn tước sĩ sẽ cung cấp một chút bảo vệ cho mình, nhưng hắn thật sự không ngờ, những lời Ngả Văn tước sĩ từng nói lúc trước vốn không phải là tùy tiện nói để trấn an hắn.

Gã nói hắn cứ yên tâm, thì đúng là cứ yên tâm thật.

"Ách..." Lâm Ân có chút xấu hổ, chỉ có thể đi lên lần lượt bắt tay cùng hai vị đội trưởng kia. Hắn biết chính mình phải nói một điều gì đó, nhưng tại khoảnh khắc này, hắn thực sự không biết nên nói cái gì, tới cuối cùng … cũng chỉ có thể cô đọng thành một câu vô cùng quen thuộc kia...

"Nhóm đồng chí đã vất vả rồi."

Nghe được câu nói này, hai vị đội trưởng Dạ Y kia lập tức đứng nghiêm, thẳt lưng thẳng tắp, kỷ luật nghiêm minh, lớn tiếng nói: "Đây vốn là chức trách của chúng tôi, nếu ở trong phạm vi thế lực của thành Hắc Dạ, lại để cho ngài phải chịu bất cứ uy hiếp và thương tổn nào, đó đều là chúng tôi tắc trách. Chúng tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực tới bảo vệ sự an nguy cho ngài!"

Lâm Ân đổ mồ hôi đầm đìa, hắn đưa mắt nhìn thoáng qua mảnh đạn vẫn đang bay vù vù cùng với nhóm Dạ Y còn đang hăng say quần ẩu, (￣w￣;) có chút run rẩy nói: "Các anh sẽ không thực sự đánh chết hắn chứ?"

Đội trưởng Dạ Y nghiêm trang cúi chào, rồi lớn tiếng nói: "Báo cáo Lương Y tiên sinh! Là lực lượng vũ trang của thành Hắc Dạ, mỗi một thành viên trong nhóm chúng tôi đều là người bảo vệ kiên định đối với lý niệm của Dạ Y. Chúng ta bảo vệ! Chúng ta cứu chuộc! Chúng ta chữa trị! Chúng tôi đều phải trải qua một khóa huấn luyện vô cùng khắc nghiệt, cho nên sẽ không đánh chết người!"

Đến đây, Dạ Y máy móc vốn đang đứng bên cạnh gã lập tức bổ sung thêm: "Đối với bộ đội máy móc—— trước mắt vẫn chưa có bất cứ ghi chép gì về chuyện đánh chết người—— chúng tôi vốn là đội ngũ Dạ Y chuyên nghiệp —— chúng tôi chỉ tiến hành dạy dỗ mục tiêu theo dạng vật lý —— chứ tuyệt đối không bước qua lằn ranh đỏ đánh chết người kia —— "

Lâm Ân: "..."

Quả nhiên… những người này không hổ là lực lượng vũ trang Dạ Y chuyên môn phụ trách công tác phòng vệ và bảo hộ.

Đúng là những người chuyên nghiệp, nói không đánh chết ngươi thì khẳng định là sẽ không đánh chết ngươi, chỉ đánh cho ngươi gần chết mà thôi.

Lâm Ân có chút xấu hổ, hắn chợt nghiêng người nhìn thoáng qua du đãng giả đang bị quần ẩu oanh tạc phía sau: “Lúc bình thường các anh cũng dạy bảo hăng say như vậy sao? Đã mười phút rồi, nhưng hình như vị tráng sĩ vừa nãy vẫn liên tục dùng đòn nhảy đập thì phải..."

"Báo cáo Lương Y tiên sinh!" Vị đội trưởng kia tiến lên một bước, lớn tiếng nói: "Là người bảo vệ Dạ Y, chúng tôi không có bất cứ hảo cảm nào đối với đám Dịch Y đê tiện và nanh vuốt của bọn họ!"

Lâm Ân: "..."

Nói cách khác, trong quá trình dạy bảo này, hoặc ít hoặc nhiều cũng có mang theo một chút mùi vị ân oán cá nhân?

Chẳng trách vị tráng sĩ kia lại trực tiếp dùng tới kỹ năng nhảy đập.

Nhưng nói cũng đúng, hắn bị Dịch Y ám sát ở ngay bên trong thành Hắc Dạ, mà đối với nhân viên phòng vệ, đây đúng là hành động hung hăng tát thẳng vào mặt bọn họ, khẳng định là bọn họ không thể nhịn được rồi.

Phỏng chừng trong khoảng thời gian gần đây, mỗi một vị Dạ Y võ trang trong thành đều nghẹn một luồng khí nóng trong lòng, chỉ chờ có bất cứ sự kiện gì xảy đến là bọn họ sẽ phát tiết, lấy đó làm nguội đi nỗi căm hờn trong lòng mình.

Mà thật quá tình cờ, tên du đãng giả kia lại vừa vặn xuất hiện vào đúng thời điểm này, còn trực tiếp lao thẳng vào họng súng nữa.

"Được rồi được rồi! Tạm thời ngừng lại một chút đi, đừng đánh nữa." Lâm Ân vươn tay, trên mặt toát mồ hôi, trong miệng vội vàng nói: "Vị này có một chút ân oán cá nhân với tôi, không phải tòng phạm bị Dịch Y cưỡng bức, tùy tiện đánh một chút là được rồi. Các anh đi về trước đi, không cần huy động lực lượng lớn như thế. Ở đây nhỏ như vậy, các anh chuyển cả pháo đài qua bên này, thực sự có chút không thích hợp..."

"Còn người anh em kia, đừng nhảy đập bạo kích nữa. Anh đã nhảy đập tới mười phút, cái đầu của người ta cũng bị anh đấm cho nát hết rồi!"

"Còn nữa, các anh đừng bắn đạn qua nữa, từ nãy giờ cứ pằng pằng pằng không ngớt. Tuy tôi biết viên đạn ấy có chế độ tự động truy tung mục tiêu, nhưng bắn tới rối tinh rối mù như vậy cũng không tốt nha!"

Rốt cuộc, dưới sự khuyên nhủ tha thiết của Lâm Ân, mấy chục Dạ Y đang xắn tay áo, cầm côn điện tiến hành cảm hóa du đãng giả kia, cũng chịu dừng động tác trên tay lại, dù ai nấy vẫn còn lưu luyến không rời, tựa như ra tay chưa được thỏa mãn lắm.

Lâm Ân cũng có chút run rẩy nhìn thoáng qua du đãng giả đã rơi vào trạng thái trống rỗng, toàn thân vặn vẹo thành một cục, im lìm nằm ở nơi đó.

Biểu cảm chết lặng kia… y như một thiếu nữ vừa bị mấy chục tên tráng hán thay nhau chà đạp vậy.

Đã chân chân chính chính, triệt triệt để để mà hỏng mất rồi.

Chương 603: Sao Không Chịu Nghe Lời Khuyên Chứ?

Bùm bùm —— Trên người du đãng giả phụt ra từng luồng hoa lửa.

Hiển nhiên đã không chịu đựng được nữa rồi.

"Xếp thành hàng!"

"Dùng bên phải làm chuẩn!"

Xoát xoát xoát ——

Cùng với một tiếng hét lớn vang lên, tiểu đội Dạ Y võ trang cùng với máy móc lại chỉnh tề mà xếp thành hàng.

Đến đây, vị đội trưởng kia lập tức nghiêm trang xoay người, bày ra tư tế kính lễ vô cùng tiêu chuẩn với Lâm Ân, rồi lớn tiếng nói: "Lương Y tiên sinh! Tiểu đội Dạ Y máy móc và tiểu đội Dạ Hành đã tập hợp xong! Nhận được mệnh lệnh từ bên trên, tổng cộng là ba mươi mốt tiểu đội, bao gồm cả chúng tôi, sẽ đảm bảo sự an toàn trên toàn phương diện cho ngài, trong vòng hai mươi bốn giờ mỗi ngày, không một góc chết, xin ngài hãy chỉ thị!"

Lâm Ân (￣w￣;) nói: "Nhóm đồng chí đã... Ách, mấy anh đi về trước đi, cứ giao lại nơi này cho tôi là được."

"Vâng! Xin tuân theo mệnh lệnh của ngài!" Nói đến đây, vị đội trưởng kia lập tức xoay người, quát to: "Lui lại!"

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, bọn họ nhanh chóng mà bình tĩnh đi tới tháo dỡ lần lượt từng pháo đài

máy móc xung quanh. Tiếp đó, lại lần lượt từng Dạ Y máy móc trực tiếp bước vào bên trong pháp trận truyền tống và biến mất.

Bọn họ đi rồi, nhóm Dạ Y mỏ chim thuộc tiểu đội Dạ Hành cũng nhanh chóng hành quân, sải bước xuyên qua vách tường như những con u linh.

Tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Lâm Ân có chút toát mồ hôi, vội vàng xoa xoa trán, sau đó hắn xoay người, ngồi xổm xuống trước mặt du đãng giả, vừa thở dài vừa nhét lại đống linh kiện vào bên trong cơ thể cho gã, có chút bất đắc dĩ nói: "Đã nói với anh là tôi không có ra vẻ rồi mà, vì sao anh cứ khăng khăng không chịu nghe người ta khuyên bảo chứ? Lúc trước, khi anh còn là bệnh nhân của tôi, tôi còn có thể bảo vệ được anh, nhưng hết lần này tới lần khác, anh cứ muốn ra tay với tôi. Tới hiện tại thì khổ rồi, đang yên đang lành, lại đột nhiên lãnh đủ một chầu cảm hóa bằng vật lý..."

"Vốn dĩ anh chỉ mắc chút vết thương nhẹ cấp hai thôi, nhưng vì bản thân anh cứng đầu, không nghe khuyên nhủ mà bị chỉnh thành tàn tật cấp chín luôn rồi. Anh nói xem, thế này thì anh biết đi tìm ai mà nói đạo lý đây?"

Du đãng giả với ánh mắt ngây dại vẫn lẳng lặng nằm ở nơi đó, hai hàng dầu máy không thể kiềm chế được, cứ một mực phun ra ngoài.

Lâm Ân lại thở dài một tiếng, nói: "Nhưng nói gì thì nói, tôi cũng là thiên sứ áo trắng, không thể gặp người khác bị thương mà mặc kệ được. Anh mất đi nhiều linh kiện như vậy, khiến cho lòng tôi cũng mơ hồ đau đớn không thôi. Nếu không thế này, anh chuẩn bị một chút tiền bạc đi, tôi giải phẫu cho anh một lần."

"Cứ yên tâm, tôi cũng có nghiên cứu khá sâu trên phương diện máy móc đó."

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: trị liệu toàn thân cho du đãng giả, khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm cơ sở 400, tiền khô lâu x300, bản vẽ máy móc chế tạo x1 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, Lâm Ân đã thành công phát động nhiệm vụ trị liệu rồi.

Nói xong, Lâm Ân trực tiếp dùng một tay đỡ lấy bả vai trên bộ thân thể đã bị đánh cho rời thành từng mảnh nhỏ của du đãng giả, sau đó đi nhanh về phía phòng giải phẫu bên cạnh. Lượng lớn đinh ốc và linh kiện không ngừng vang lên "Lạch cạch lạch cạch", rồi theo nhịp bước của Lâm Ân, hắn vừa đi chúng nó vừa rơi, đi một bước rơi một cái, hiển nhiên là chủ nhân của chúng nó thực sự không ổn rồi.

【 đinh! Ngươi phát hiện thương tổn của mục tiêu: Đường điện chập mạch 】

【 đinh! Ngươi phát hiện thương tổn của mục tiêu: Nguồn năng lượng rò rỉ 】

【 đinh! Ngươi phát hiện thương tổn của mục tiêu: Khung xương biến hình 】

【 đinh! Ngươi phát hiện thương tổn của mục tiêu: Hạ thể liên tục nổ tung ra 】

Nghe được những nội dung báo cáo chẩn đoán bệnh không ngừng truyền đến bên tai, Lâm Ân biết sửa chữa máy móc cũng là một loại kỹ thuật sống.

Bởi vì chỉ cần một thao tác sai lầm thôi, thì cả bộ máy móc sẽ lập tức bị treo máy, không hoạt động, thậm chí còn có khả năng phát sinh nổ mạnh liên hoàn, đặc biệt là dưới tình huống không thể tiến hành cưỡng chế tắt máy đi được, khả năng này còn cao hơn bình thường gấp mấy lần.

Nhưng Lâm Ân lại vô cùng có tự tin vào chính mình.

Bởi vì từ lúc hắn còn rất nhỏ, đã có thiên phú và tạo nghệ cực kỳ cao trên phương diện máy móc rồi.

Nhớ lại trước đây, khi hắn vẫn còn là một cậu bé trai, đã có thể tự mình ra tay tháo dỡ chiếc ô tô nhỏ của lão cha nhà mình rồi, mà tới cuối cùng còn không hề phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, hắn vẫn có thể một lần nữa chắp vá trở về.

Chỉ cần dựa vào một điểm này thôi, đã đủ để chứng minh Lâm Ân hắn vốn là thiên tài trên phương diện này rồi.

Lâm Ân nhanh chóng lấy các loại công cụ cần thiết cải tạo máy móc như tua-vít, hàn điện, búa, cờ lê, ngòi nổ vân vân… ra ngoài, rồi chỉnh tề bày chúng trên bàn giải phẫu, sau đó nghiêm túc nhìn về phía du đãng giả vẫn chưa thức tỉnh lại từ trong ngây dại, nói: "Tiên sinh, tôi chuẩn bị sửa chữa thân thể cho anh rồi đây, anh đã sẵn sàng chưa?"

Du đãng giả nỉ non một tiếng, hiển nhiên là vào lúc này, gã đã hoàn toàn mất đi năng lực ngôn ngữ rồi.

Mà Lâm Ân thích nhất chính là gặp được những người bệnh một mực ngoan ngoãn nằm im, không nhúc nhích này, bởi vì chỉ có người bệnh như vậy, mới có thể mặc cho ngươi tùy ý làm bậy, à không… là an tâm công tác.

Trong khi những người bệnh vẫn còn năng lực hành động, bọn họ chỉ biết giãy giụa hô lớn "Đừng đừng!", khiến ngươi không thể an tâm mà giải phẫu được.

Không nghe được một câu trả lời thuyết phục, Lâm Ân chỉ còn biết cam chịu mà thôi. Hắn lập tức rơi vào trầm tư, trên tay cầm lấy một cây xà beng và hàn điện, bắt đầu suy nghĩ nên trực tiếp ra tay ở nơi nào trước thì tốt hơn.

"Hẳn là nơi này..."

Trong đầu hắn lập tức hiện ra cảnh tượng mình chơi Lego khi còn nhỏ.

Đúng vậy, đối với máy móc, nếu ngươi thật sự không biết nên xuống tay từ nơi nào, thì cứ dứt khoát tháo dỡ toàn bộ chúng nó xuống, sau đó lại một lần nữa chắp vá vào là được.

Đây mới là thao tác vô cùng bình thường.

Chương 604: Bản Thiết Kế Lựu Đạn Sinh Hóa!!!

Nghĩ đến đây, Lâm Ân có chút nghiêm túc cầm lấy cây xà beng, rồi nhắm thẳng vào thân thể du đãng giả, cánh tay cầm xà beng đột nhiên dùng lực mà... trực tiếp đâm thẳng vào!

Cùng thời điểm ấy, du đãng giả vốn đang rơi vào trạng thái ngây dại, lập tức cảm nhận được một cơn đau nhức giống như chết cha chết mẹ, trực tiếp chọc thẳng vào CPU của mình.

Gã hoảng sợ vô cùng, lập tức ngồi thẳng dậy, há miệng muốn kêu to.

【 đinh! Độ sợ hãi của du đãng giả đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của du đãng giả đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của du đãng giả đối với ngươi +10】

Răng rắc —— Cùng với tiếng vang do một thứ vật phẩm nào đó vừa gãy lìa truyền đến.

Du đãng giả ngây dại phát hiện, rõ ràng là trong đầu gã có ý muốn kêu lên thành tiếng, nhưng không biết vì sao, gã lại hoàn toàn không thể phát ra bất cứ âm thanh gì.

Mà ở bên cạnh gã, Lâm Ân đang có chút suy tư nhìn thiết bị phát ra âm thanh vừa bị bẻ gãy trong tay mình, hắn lại không khỏi rơi vào trầm tư.

"..."

"..."

Xung quanh chìm trong một mảnh yên tĩnh.

Du đãng giả (ΩДΩ) nói: "... (hò hét không tiếng động)!"

Trên đầu Lâm Ân xuất hiện một sợi chỉ đen, hắn nhắm mắt lại, sau đó lật tay một cái, cây xè beng trên tay hung hăng giáng xuống.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, nó đã nện thẳng lên đầu du đãng giả, khiến gã trực tiếp "Phác thông"… ngã về phía sau rồi.

"Đã bảo với anh từ trước rồi, đừng có lộn xộn. Anh càng lộn xộn, mọi chuyện càng hỏng bét đó. Rõ ràng thân thể đã nứt thành ra như vậy rồi, anh còn không chịu yên phận, chẳng lẽ anh không có não sao? Không thấy vì hành động của anh mà thứ này bị bẻ gãy mất rồi?"

Lâm Ân biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, tuyệt đối là quá trình giải phẫu này không yên ổn được... Bởi vì hắn thực sự không ngờ, hóa ra gã này vẫn còn ý thức.

Không thể mặc kệ tình trạng này được.

Ngay sau đó, Lâm Ân không nói hai lời, đã nhanh nhẹn lấy ra vài sợi dây thừng thật dài từ bên trong phòng tiện ích cách vách, sau đó thuần thục mà buộc chặt du đãng giả lên bàn giải phẫu.

【 đinh! Kinh nghiệm trói buộc của ngươi +1】

【 đinh! Kinh nghiệm trói buộc của ngươi +1】

【 đinh! Kinh nghiệm trói buộc của ngươi +1】

Nửa phút sau, Lâm Ân nghiêm túc nhìn về phía du đãng giả đã bị mình tự tay dùng dây thừng buộc chặt lên bàn giải phẫu, rồi không chút do dự, hắn lại một lần nữa cầm lấy cây xà beng.

Mà đương nhiên hắn cũng phải vô cùng chú ý đến phương thức buộc chặt.

Chúng toàn là những kỹ năng vô cùng thực dụng mà Lâm Ân hắn học được từ bên trong các loại phim điện ảnh vô cùng đứng đắn.

Chúng không chỉ phát huy tác dụng trói người trong quá trình giải phẫu, còn có thể phát huy tác dụng trói người trong lúc chơi đùa nữa…

Có thể nói đây là một loại kỹ năng cực kỳ hữu ích.

Sau đó, không để chuyện gì trì hoãn thêm nữa, Lâm Ân bắt đầu tác nghiệp rồi.

Phập ——

Leng keng ——

Oanh ——

Cùng với các loại âm thanh phát ra trong quá trình tháo dỡ vô cùng yên tĩnh, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng một mực kéo dài không dứt bên tai Lâm Ân.

【 đinh! Kinh nghiệm rèn của ngươi +1】

【 đinh! Kinh nghiệm chiến đấu của ngươi +1】

【 đinh! Kinh nghiệm luyện thép của ngươi +1】

…

Hơn một giờ sau, Lâm Ân vô cùng hài lòng xoa xoa mồ hôi trên mặt mình, lại điều chỉnh một chút tiêu cự trên chiếc kính một mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi đầy chân thành tha thiết, lại tràn đầy cảm giác thành tựu.

Mà lúc này, bên tai hắn cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Chúc mừng ngươi hoàn thành nhiệm vụ trị liệu cho du đãng giả, ngươi nhận được khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm cơ sở 400, tiền khô lâu x300, bản vẽ: Bản thiết kế trang bị nặng lựu đạn sinh hóa. 】

【 đinh! Chúc mừng ngươi lên tới cấp

【 Bản thiết kế mô hình trang bị nặng lựu đạn sinh hóa xp1】

【 phẩm chất 】: Cấp cao

【 loại hình 】: Máy móc binh khí

【 tác dụng 】: Nổ người.

【 giới thiệu 】: Một loại lựu đạn sinh hóa có tính thực dụng cao do Địa Tinh nghiên cứu chế tạo, đến từ một thế giới khoa kỹ không biết tên nào đó. Ở bên trong trống rỗng, nhưng căn cứ theo nhu cầu thực tế, người sử dụng có thể nhét vào trong đó các loại dược tề. Một khi nó nổ mạnh, dược tề bên trong sẽ trực tiếp hoá khí, sau đó phát tán ra phạm vi năm mươi mét xung quanh, nếu phối hợp với trang bị phóng, có thể đồng thời chuyển hóa sử dụng như một trái bom.

【 cảnh báo 】: dưới trạng thái chứa đầy, loại binh khí này có thể dễ dàng phát sinh nổ mạnh, bởi vậy xin hãy cất giữ nó tại hoành cảnh râm mát khô ráo, chớ tới gần ngọn lửa. Xin chú ý, không ăn nó, không dùng nó để làm xiếc ảo thuật, cũng không dùng nó như một món đạo cụ tình thú.

Ps: Xin trân trọng gửi lời cảm tạ đến người sử dụng vì đối phương đã tự mình trải nghiệm, sau đó rút ra cho chúng ta những kinh nghiệm vô cùng quý giá.

Không tồi.

Xem ra những phần thưởng của hệ thống đều có mục tiêu rõ ràng.

Hệ thống sẽ căn cứ vào loại hình nhiệm vụ mà hắn tiếp nhận, từ đó đưa cho hắn những phần thưởng có tính định hướng rõ ràng.

Có nghĩa là, chỉ cần hắn hoàn thành nhiều lần trị liệu cho những tồn tại máy móc, thì hắn là hắn cũng nhận được càng nhiều bản vẽ và đạo cụ thuộc về loại hình máy móc.

Lâm Ân cực kỳ hài lòng nhận lấy bản kế hoạch kia. Sau đó, hắn lại mỉm cười nhìn về phía du đãng giả đã khôi phục lại tình trạng khỏe mạnh trên bàn giải phẫu, rồi trực tiếp đi tới bên cạnh tường, rút ra hai cái dây điện, nhắm thẳng vào một bộ phận nào đó của đối phương, và dùng lực, chọc một cái xuống.

Thứ thứ lạp lạp——

Cùng với dòng điện cực mạnh chạy qua.

“Anh cũng nên tỉnh lại rồi!"

‘CPU đang hoạt động...'

'Điện lực nhanh chóng hồi phục trong... 5%... 14%...'

"Hệ thống vận chuyển bình thường, đang khởi động lại..."

Ông ——

Cùng với những tạp âm máy móc phát ra từ bên trong cơ thể du đãng ra truyền ra bên ngoài, hệt như quá trình bật màn hình phản quang vậy, hình ảnh trước mắt du đãng giả đang chậm rãi thành hình, tuy bên trong vẫn còn một vài tia sáng lóe lên và điện lưu không ngừng nhấp nháy, nhưng về cơ bản, đã có thể thấy hình

ảnh rõ ràng rồi.

Chương 605: Phích Cắm Trên Đầu Tôi Đâu???

Mà du đãng giả cũng không biết vì sao, trong đầu cứ có cảm giác mình vừa nằm mơ một cơn ác mộng kinh khủng.

Dường như ở trong mộng, gã đã bị một tên sát nhân cuồng biến thái không ngừng cắt xẻ thân xác thành hơn trăm bộ phận máy móc to to nhỏ nhỏ, sau đó lại bị đối phương cứng rắn mà chắp vá vào.

Hơn nữa, cũng không biết vì sao, rõ ràng đã rất lâu rồi, gã không còn cảm nhận được những cơn đau đớn nữa, nhưng ở bên trong cơn ác mộng vừa rồi, gã lại đau như sắp chết, đau đến mức không thể không há miệng hét lên.

Nhưng... hẳn là những điều đó không phải là sự thật...

Du đãng giả nỉ non một tiếng.

Trong lúc đôi mắt đang khép hờ, gã còn mơ hồ trông thấy gương mặt của một thiếu niên đeo chiếc kính một mắt, đang mỉm cười nhìn mình.

"Chào anh, ca phẫu thuật rất thành công, hiện giờ anh đã là một người đàn ông bình thường rồi.”

Du đãng giả mơ hồ nghe được âm thanh này, sau đó gã mở miệng, lẩm bẩm nói: "Đây là đâu vậy..."

Ngay lập tức, chất giọng mang theo âm hưởng ngọt ngào, nhỏ nhẹ của một cô bé trực tiếp rơi vào lỗ tai gã.

Toàn thân du đãng giả lập tức chấn động.

Không thích hợp.

Vô cùng không thích hợp.

Đúng là ở thời điểm hiện tại, trong đầu gã đang có một chút mơ hồ, nhưng ít nhất… gã vẫn biết được giới tính của mình.

Ừm… tuy làm một người máy, gã cũng chẳng quá chú trọng đến vấn đề giới tính, nhưng nói cho cùng, gã cũng từng trải qua quá trình cải tạo huyết nhục, tới cuối cùng LJBAgẦ trở thành thể máy móc. Và nam chính là nam, nữ chính là nữ, điều này không thể lẫn lộn được.

Nhưng vừa rồi… gã lại trực tiếp phát ra âm thành kỳ quái như vậy?

Đây… rốt cuộc đây là có chuyện gì xảy ra chứ?

Gã nỉ non một tiếng, lại thử nói: "A a a ——— "

Giọng Loli - ing.

"..."

"..."

【 đinh! Giá trị tinh thần của du đãng giả -20】

【 đinh! Giá trị tinh thần của du đãng giả -20】

Ngay sau đó, du đãng giả lập tức ôm theo nỗi khiếp sợ vô vàn mà ngồi dậy, ôm chặt lấy yết hầu của chính mình, hoảng sợ nói:

"Tôi làm sao vậy? Tôi đây là làm sao vậy? Là chuyện gì đã xảy ra với giọng nói của tôi? Vì sao giọng nói của tôi lại thay đổi rồi..."

Giọng Loli - ing.

Du đãng giả càng thêm hoảng sợ, gã sợ hãi ôm lấy đầu mình, nói: "Không đúng! Đây không phải sự thật!"

Giọng Loli - ing.

Nhìn thấy đối phương tỉnh dậy, Lâm Ân lập tức vươn tay vỗ vỗ bờ vai của gã, cố gắng an ủi: "Thả lỏng đi thả lỏng đi, không sao đâu, anh cứ an tâm một chút chớ nóng vội. Chẳng lẽ anh đã quên mất rồi? Là lúc trước, khi mà anh lộn xộn không chịu nằm yên, tôi đã không cẩn thận mà bẻ gãy thiết bị truyền phát âm thanh của anh rồi. Về sau đó, để anh có thể nói chuyện như bình thường, tôi đành phải đặc biệt làm cho anh một cái khác."

"Có phải giọng nói này càng có nhiều mị lực hơn giọng nói ban đầu của anh hay không?"

Lâm Ân nghiêm túc giơ ngón tay cái lên trước mặt du đãng giả.

Hiển nhiên hắn cảm thấy khá là vui vẻ và tự hào vì mình đã thành công giúp cho đối phương lấy lại được tiếng nói như bình thường.

Còn du đãng giả, gã lại một lần nữa chìm trong ngây dại, rồi nhanh chóng cúi đầu, hốt hoảng đánh giá thân thể của chính mình.

Rất nhanh, gã chợt phát hiện ra rằng, ít nhất là nhìn từ bề ngoài thì thân thể của hắn đã hoàn toàn được chữa trị. Ngay cả làn da cũng thay đổi, trở nên trơn nhẵn tinh tế và bóng loáng rồi.

Nhưng… gã lại rõ ràng cảm nhận được, thân thể của mình hiện tại vô cùng không thích hợp! Vô cùng không thích hợp!

"Chẳng lẽ cậu lại tốt bụng như vậy?" Gã run rẩy, dùng giọng Loli nói.

Lâm Ân mỉm cười, trực tiếp dựng thẳng ngón tay cái lên, nói: "Bởi vì cứu tử phù thương vốn là thiên chức của bác sĩ mà. Hơn nữa, tôi không chỉ tốt bụng với một mình anh đâu, ngay cả một con mèo con chó nào đó gặp nạn ven đường, tôi cũng sẽ ra tay trợ giúp chúng nó. Nói cho cùng, trong lòng một người bác sĩ luôn cất giấu một trái tim thiện lương như thánh mẫu mà! Ha hả ha hả ——— "

【 đinh! Độ sợ hãi của du đãng giả đối với ngươi +5】

【 đinh! Độ sợ hãi của du đãng giả đối với ngươi +5】

Du đãng giả cũng không biết vì sao mình lại cảm thấy cực kỳ khó chịu khi nghe được những lời này.

Đúng là giọng nói của đối phương rất nhẹ nhàng, rất mang tính chữa lành, an ủi, nhưng nụ cười tươi đầy biến thái kia, lại khiến trong lòng gã không rét mà run.

Chỉ là ở thời điểm hiện tại, du đãng giả cũng không quan tâm được nhiều như vậy.

Bởi vì lúc trước, gã từng bị đám Dạ Y kia điên cuồng đánh đập, khiến cho nguồn năng lượng trong thân thể trực tiếp cạn tới đáy, tới hiện giờ, gã nhất định phải lập tức tìm được nguồn năng lượng cung cấp.

Hơn nữa cũng không biết vì sao, gã cứ có cảm giác thân thể của mình đã trở nên nhẹ nhàng hơn lúc trước rất nhiều rồi.

"Dầu nhiên liệu, lập phương năng lượng, điện điện điện đâu?" Du đãng giả cố gắng chịu đựng cảm giác khó ở trong người, để vội vàng lật mình, rời khỏi bàn phẫu thuật, sau đó sờ soạng khắp nơi.

Lâm Ân chỉ một ngón tay về phía bức tường cạnh đó, thiện lương nói: "Bên kia có ổ điện, thu phí dựa trên số điện đã dùng, một số điện 30 tiền khô lâu ~ "

Được rồi, vào thời khắc này, du đãng giả cũng không quản được nhiều như vậy, gã khẩn cấp tiến lên, nhìn thấy cái lỗ cắm được thiết kế vô cùng kỳ quái kia, đã lập tức đưa bàn tay về phía gáy, muốn nhổ phích cắm trên đầu mình ra.

Nhưng gã sờ một hồi, lại sờ một hồi... Không có!

"???"

"Phích cắm trên đầu tôi đâu?"

Du đãng giả vô cùng khiếp sợ, hai bàn tay vội vàng sờ soạng khắp nơi, nhưng phần gáy vô cùng san bằng, lấy đâu ra chỗ chứa phích cắm?

Gã lập tức quay đầu, run rẩy nhìn về phía Lâm Ân, hỏi: "Phích cắm trên đầu tôi đâu?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, có vẻ hài lòng nói: "Là như vậy, bởi vì thân thể anh đã hư hại quá mức nghiêm trọng, toàn bộ dây cáp điện và bộ phận sạc điện đều vỡ nát hết rồi, cho nên tôi đã tính toán một chút, sau đó trang bị cho anh một cái mới tinh rồi!”

"Cái mới kia ở đâu?" Gã run rẩy hỏi.

Lâm Ân chỉ vào khoảng giữa hai chân gã, thản nhiên nói: "Ở nơi đó."

Chương 606: Không Cần Tới Thì Biến Nó Thành Đồ Trang Trí Thôi!!!

Du đãng giả lập tức cứng đờ cả người, ánh mắt trống rỗng của gã, từ từ di chuyển xuống dưới hai chân mình, nơi có biểu tượng cho sự nam tính của bản thân. Vật kia vẫn còn đứng sừng sững ở nơi đó, nhìn qua sẽ có cảm giác nó chẳng biến hóa một chút nào.

Gã run run vươn tay tới, bắt lấy nó.

Chỉ nghe "Soạt" một tiếng.

Du đãng giả trống rỗng nhìn cái (beep ——) vừa dễ dàng bị mình nhổ ra, lại nhìn thấy bộ rễ của nó được kết nối với một sợi dây cáp điện thật dài, dẫn thẳng vào bên trong thân thể.

Gã "Ca ca" mà quay đầu, dùng ánh mắt trống rỗng nhìn thẳng vào cái ổ điện kỳ quái được gắn lên vách tường kia. Tới lúc này, rốt cuộc gã cũng hiểu được vì sao cái ổ điện này lại được thiết kế thành hình dạng kỳ quái như vậy...

"..."

"..."

Xung quanh vừa chìm vào một mảnh im lặng.

Lâm Ân nhẹ nhàng chắp hai tay làm một, rồi mở miệng nói: "Là như vậy, tôi có cảm giác loại thiết kế phích cắm gắn ngay sau gáy này không được ổn cho lắm, nên đã điều chỉnh lại một chút cho anh. Hơn nữa, anh đã là thể máy móc rồi, đương nhiên cũng

không cần thứ bên dưới kia nữa, mà đã không cần thì vì sao không trực tiếp biến nó thành một loại đồ trang trí đi? Mang suy nghĩ như vậy, tôi đã cải tạo nó trở thành một thứ dụng cụ có chức năng nạp điện."

"Anh thấy thế nào?"

Lâm Ân nói xong, lại bày ra vẻ mặt đầy hi vọng, mong chờ đối phương có thể bấm like và khen ngợi mình.

"Cần dùng thì rút ra, không cần dùng thì cắm lại, có phải như vậy vô cùng nhân tính hoá hay không?"

Du đãng giả vẫn có chút trống rỗng, lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, bàn tay đang cầm lấy cái phích cắm của mình, lập tức vô thức mà buông lỏng xuống.

Ba —— Một âm thanh giòn tan vang lên.

Phích cắm kia lập tức giống như một cái thước cuộn, "Rào rào rào" trực tiếp co lại, quay về vị trí cũ, không ngừng lắc lư lắc lư.

Lâm Ân nâng kính mắt lên, giơ ngón tay cái với du đãng giả, mỉm cười nói:

"Là lò xo! Tôi có bỏ thêm lò xo! Sẽ khiến nó tự động co rút lại! Co được dãn được! Coi như bớt đi cho anh động tác thu hồi nó về, có thể khiến thao tác của anh được nhanh chóng hơn, tiện dụng hơn. Có phải làm như vậy đặc biệt nhân tính hoá hay không?"

Du đãng giả trống rỗng mà "Ca ca" quay đầu, dùng ánh mắt giống như đang muốn giết người chăm chú nhìn vào Lâm Ân.

【 đinh! Hận ý của du đãng giả đối với ngươi +20】

【 đinh! Oán niệm của du đãng giả đối với ngươi +20】

【 đinh! Oán niệm của du đãng giả đối với ngươi +20】

【 đinh! Độ suy sụp của du đãng giả +20】

"Tao giết mày!!!"

Tới cuối cùng, gã cũng không nhịn được nữa, mà trực tiếp nhảy dựng lên, phẫn nộ bóp thẳng vào cổ Lâm Ân, mở miệng hét lớn: "Tao muốn giết mày!!!"

Giọng Loli bén nhọn đến đáng sợ lập tức phát ra từ bên trong yết hầu của gã. Thông qua âm thanh này cũng có thể cảm nhận được, rốt cuộc là ở thời điểm hiện tại, trong lòng du đãng giả đang kích động đến mức nào.

Lâm Ân vội vàng dùng vẻ mặt nhăn nhó như nhức trứng, tóm lấy cổ tay gã, bất đắc dĩ nói: "Có chuyện gì cứ bình tĩnh nói, anh đừng ra tay với tôi, chẳng lẽ anh đã quên những gì mình gặp phải trước khi giải phẫu rồi? Mà nói thật với anh, tình huống ấy vốn là chuyện tôi cũng không thể khống chế được đâu!"

Nhưng Lâm Ân còn chưa kịp nhắc nhở xong, thì "Phanh" —— đột nhiên một cây côn điện lập tức ló ra từ bên trong vách tường, rồi trực tiếp giáng thẳng xuống sườn mặt du đãng giả.

Dường như thời gian vừa dừng lại đúng vào khoảnh khắc này.

Chỉ thấy gương mặt du đãng giả lập tức nổi lên một cơn sóng lớn, nó cuộn trào mãnh liệt tản sang hai bên. Tiếp theo, những chiếc răng trong miệng cứ như những viên đạn, pằng pằng pằng, trực tiếp bay đi, cắm thẳng vào vách tường phía xa xa, rồi yên vị luôn ở nơi đó.

Thân thể gã lại nhanh chóng bay đi mấy mét, nặng nề rơi thẳng xuống đất.

"Đắc tội với tiên sinh còn muốn đi sao?"

Cùng với một tiếng hét lớn dội thẳng vào lỗ tai, từng vị Dạ Y

mỏ chim với thân thể khỏe mạnh, cường tráng, nối đuôi nhau chui ra ngoài từ bên trong vách tường kia.

Bọn họ cầm sẵn côn điện trên tay, lại một lần nữa, giống như Gestapo đi tới vây quanh, bắt đầu quần ẩu… à không là thực thi quá trình cảm hóa vật lý đối với du đãng giả.

Vị Dạ Y tráng kiện lúc trước, cũng không quên bài, gã lập tức nhảy lên, rồi hung hăng đập mạnh xuống đầu du đãng giả.

Bên kia đang đánh đấm mãnh liệt, thì bên này, vị đội trưởng Dạ Y kia đi tới, thân hình thẳng tắp chắn ngay trước mặt Lâm Ân, nghiêm túc cúi chào và lớn tiếng nói: "Báo cáo Lương Y tiên sinh, tiểu đội Dạ Hành số 23 vẫn đang tiến hành quá trình bảo vệ âm thầm bên người ngài, tên côn đồ nọ đã bị chúng tôi dùng phương thức vật lý chế phục, xin ngài hãy đưa ra chỉ thị!"

Lâm Ân mở to mắt nói: "Các anh lui lại đi."

"Rõ!" Vị đội trưởng kia lại lớn tiếng trả lời.

Một tiếng huýt sáo vang lên.

Tiểu đội Dạ Y còn đang tiến hành quá trình cảm hóa vật lý đối với du đãng giả, lập tức dừng tay lại, rồi nhanh chóng xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, ai nấy đều đứng thẳng, ngẩng đầu ưỡn ngực, tận tình biểu lộ ra tố chất không gì sánh kịp của mình.

"Rút lui!" Vị đội trưởng kia lại hét lớn một tiếng, rồi vẫy tay.

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, tiểu đội Dạ Hành đã xếp thành một hàng chỉnh tề, lại đồng loạt xoay người, dùng những bước chân mạnh mẽ mà đều tăm tắp, bắt đầu chạy chậm về phía vách tường, rồi trực tiếp đi xuyên qua và biến nhất tựa như một đám u linh.

Dứt khoát, nhanh gọn, không có chuyện dây dưa lằng nhằng.

"..."

"..."

Lâm Ân mở lớn hai mắt, đi tới góc phòng, nhìn thấy du đãng giả đang dang tay dang chân theo hình chữ đại (大) nằm sấp dưới mặt đất, khắp nơi trên người đều là dấu vết bị chà đạp. Hắn mở miệng, có chút bất đắc dĩ nói: "Anh sao rồi? Không phải tôi đã nói với anh rồi sao? Đừng có tùy tiện ra tay với tôi mà? Vì sao nói mãi mà anh không chịu nghe lời chứ?"

Nghe được câu nói này, thân thể du đãng giả lập tức run rẩy một hồi giống như lên cơn động kinh vậy.

Sườn mặt gã dán xuống đất, vẻ mặt trống rỗng, hai hàng dầu máy không nhịn nổi, lập tức chảy xuôi từ bên trong hốc mắt ra ngoài.

Chương 607: Mèo Khóc Chuột!!!

Không một ai có thể thấu hiểu được tâm trạng của gã trong giờ phút này đâu.

Nếu thực sự có thể hình dung được, thì chính là...

【 đinh! Độ sợ hãi của du đãng giả đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ sợ hãi của du đãng giả đối với ngươi +10】

【 đinh! Thái độ của du đãng giả đối với của ngươi đã từ "Lạnh lùng" chuyển thành "Sợ hãi" ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

Lâm Ân thở dài một tiếng, chợt ngồi xổm xuống trước mặt gã, có chút bi ai nói: "Được rồi, không cần quá đau lòng nữa, nhất định phải nghe lời bác sĩ. Nếu anh thực sự muốn giết tôi thì lần sau tôi sẽ đặc biệt tìm một cơ hội, cho anh tùy tiện đánh đánh giết giết ở ngoài thành, nhưng nói gì thì nói, nơi này cũng là đại bản doanh của Dạ Y chúng tôi, dù anh có liều mạng tới cỡ nào..."

"Cũng không thể trực tiếp khỏa thân bên trong dòng suối của chúng tôi được!"

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu đặc thù: đau thương không thể kìm nén được, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 Đau thương không thể kìm nén được 】 thành tựu đặc thù, thành tựu này cũng có tên gọi khác là mèo khóc chuột, chồn khóc gà. Dưới tình huống bình thường, người có thể nhận được thành

tựu này, đều nắm giữ trong tay hàng loạt cử chỉ thành thạo, đủ để tạo thành những đòn đả kích chính xác, gây sát thương thật lớn cho trái tim và tâm hồn của địch nhân. Không phải loại người có tư tưởng biến thái, xin chớ sử dụng, nếu không sẽ dễ dàng tạo thành hậu quả không thể nói rõ được. Ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: Trí lực +2, tài ăn nói +1, vui sướng +10

Sau khi quyết đoán bỏ qua giọng điệu cà khịa mang tính thường xuyên hàng ngày của hệ thống, Lâm Ân vẫn có chút đau thương nâng du đãng giả dậy, đưa gã quay về bàn giải phẫu.

【 đinh! Ngươi phát hiện thương tổn của mục tiêu: Hàm răng nứt toác 】

【 đinh! Ngươi phát hiện thương tổn của mục tiêu: Đầu cắm tổn hại 】

【 đinh! Ngươi phát hiện thương tổn của mục tiêu: Xương mũi dập nát 】

【 đinh! Ngươi phát hiện thương tổn của mục tiêu: Đầu lâu bị lõm xuống do ăn quá nhiều đòn nhảy đập. 】

"Cứ yên tâm đi." Lâm Ân xoa xoa hốc mắt, nhanh chóng lấy một cái cờ lê từ trên người xuống, nói: "Lần này giải phẫu cho anh, tôi sẽ giảm giá 20%, anh nhất định phải cố gắng nhẫn nhịn một chút nha."

Sau đó Lâm Ân lập tức tiến hành đợt trị liệu lần thứ hai đối với du đãng giả.

【 đinh! Kinh nghiệm rèn của ngươi +1】

【 đinh! Kinh nghiệm hàn điện của ngươi +1】

【 đinh! Kinh nghiệm cải tạo máy móc của ngươi +05】

...

Hơn mười phút sau, Lâm Ân tháo khẩu trang xuống, cầm một cái gương đi tới đặt trước mặt du đãng giả, mỉm cười nói: "Thế nào? Năng lực cải tạo máy móc của tôi như thế nào? Bởi vì linh kiện cũng không nhiều lắm, nên tôi đã thay đổi cho anh một cái mũi với tạo hình mỹ cảm vô cùng độc đáo và hàm răng cứng rắn rồi, những tổn thương khác cũng được điều trị xong xuôi."

Du đãng giả có chút trống rỗng nhìn cái mũi của mình trong gương.

Nếu gã không nhìn nhầm, hình như nó là một quả lựu đạn vô cùng tinh xảo... Hơn nữa bên trên còn có vòng kéo và chốt bảo hiểm

Gã nỉ non nói: "Là lựu... Lựu đạn..."

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Đúng vậy, bởi vì linh kiện mà anh mang theo hơi ít, cuối cùng tôi chỉ còn cách đơn giản hoá một chút mà thôi. Hơn nữa thứ này không chỉ có vẻ ngoài tuyệt đẹp, còn đặc biệt thực dụng nữa. Nếu anh thật sự gặp được phiền toái mà bản thân không giải quyết được, lại muốn đồng quy vu tận cùng đối phương, anh hoàn toàn có thể làm như vậy..."

Cùm cụp —— Lâm Ân kéo cái vòng phía trên lựu đạn xuống.

Du đãng giả (? ? ? ? ? ? ? ? ?): "! !"

Lâm Ân nghiêm túc kéo cái vòng kia xuống, lại tiếp tục nói: "Kéo xuống dưới, sau đó tùy tiện tìm một chỗ nào đó ném đi, thứ này sẽ nổ, nếu bình thường anh quá nhàn nhã, không biết làm cái gì, đương nhiên cũng có thể kéo nó xuống chơi. Yên tâm, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, thì hẳn là không có vấn đề gì đâu."

Cùm cụp —— Lâm Ân lại nhét quả lựu đạn nọ trở về.

Du đãng giả rơi lệ đầy mặt nhìn Lâm Ân, trong mắt ầng ậc nước… Ừm, là những giọt lệ đầy xúc động.

Mà từ điểm này cũng có thể nhìn ra, trên phương diện máy móc này, Lâm Ân đúng là một kẻ có thiên phú tràn đầy chủ nghĩa thực dụng.

Nhìn thấy những giọt nước mắt cảm kích chảy ra từ khóe mắt du đãng giả, trong lòng Lâm Ân cũng dâng lên một mảnh cảm xúc mênh mông.

Dường như loại cảm giác bản thân nhận được sự tán thành lớn nhất đến từ bệnh nhân của mình, còn sung sướng hơn được nghe một cô bé ngọt ngào gọi mình là Onii-chan vậy.

Lâm Ân lập tức nở nụ cười tươi đầy chân thành mà lấy ra một tờ giấy đặt ở trước mặt du đãng giả, nói: "Tiên sinh, đây là phí dụng trị liệu toàn thân cho anh, bởi vì anh chính là vị khách hàng có cơ thể máy móc đầu tiên được tôi trị liệu, cho nên phí dụng sẽ được giảm 20%. Nếu anh cảm thấy thứ này không thành vấn đề, có thể chuyển khoản cho chúng tôi."

Du đãng giả có chút ngây dại mà vươn tay, tiếp nhận tờ giấy Lâm Ân đưa qua.

Gã vừa nhìn một cái, "Hoa lạp lạp" —— một xấp giấy tờ thật dài đã lập tức lăn từ trong ngực gã xuống dưới.

Sau đó, cuộn giấy này còn một mực lăn tròn lăn tròn, lăn đi hơn mười mét, tới cuối cùng, khi nó đụng phải vách tường mới có chút miễn cưỡng mà dừng lại.

"..."

"..."

Du đãng giả gắt gao nhìn chằm chằm vào giấy tờ trong tay

mình, hai bàn tay khẽ run rẩy, một giọt mồ hôi lạnh to tướng từ trên trán, chảy thẳng xuống cằm, sau đó “Tách” một tiếng rơi trên đùi.

Gã thề, đây tuyệt đối là tờ giấy dài nhất gã từng được nhìn thấy từ khi sinh ra đến giờ. Về phí dụng bên trên, phải nói là cực kỳ chi tiết và tỉ mỉ, ngay cả giá của một cái đinh ốc nhỏ xíu cũng được đối phương rành mạch ghi rõ lên trên.

Yết giá công khai.

Nhưng điều kỳ quái nhất chính là cmn chứ, đổi một cái phích cắm mà lấy của người ta tới 1000 đồng tiền.

Trên cơ bản, người trực tiếp tổ hợp toàn bộ những hạng mục yết giá công khai trên tờ giấy này chính là tên bác sĩ kia.

"Ba vạn năm nghìn đồng tiền..." Du đãng giả gắt gao nhìn chằm chằm vào con số chói lọi được ghi lại ở phần cuối của tờ hóa đơn dài dằng dặc nọ, mồ hôi lạnh bắt đầu “Tách tách tách” thi nhau rơi xuống.

"Không phải khi Dạ Y xem bệnh cho người ta, phần lớn đều không thu phí sao?"

Chương 608: Đầu Có Thể Rơi, Máu Có Thể Chảy…

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Thì đó, anh cũng nói là phần lớn rồi còn gì? Đúng là có rất nhiều nhưng quá trình giải phẫu toàn thân như anh lại không được miễn giảm đâu. Hơn nữa trong vòng mấy giờ qua, vì cứu sống anh, tôi cũng phải liều mạng mình mà cố gắng đó!"

"Cậu liều mạng ở chỗ nào hả?" Du đãng giả cầm tờ hóa đơn trên tay, lập tức muốn bốc hỏa.

Lâm Ân đưa mười ngón tay của mình lên, nghiêm túc nói: "Anh xem tay của tôi đi, bên trên đều là những vết cắt, nếu không cẩn thận để nhiễm uốn ván, đó không phải là tánh mạng bị đe dọa hay sao?"

"..."

Du đãng giả há miệng thở dốc, đúng là trong lúc nhất thời, gã thực sự không phản bác được. Lại nghĩ, bản thân mình tung hoành trên thế giới hắc ám này nhiều năm như vậy, từ ban đầu là một sinh vật huyết nhục, trải qua quá trình cải tạo đã trở thành một tồn tại máy móc như ngày hôm nay, đương nhiên đã phải trải qua quá nhiều đau khổ rồi.

Ngay cả một nơi nguy hiểm như thần giáo Cơ Giới, gã cũng có thể thoát chết nhiều lần. Cho nên… gã tuyệt đối không thể ngờ được, khi rơi vào trong tay người trước mặt này, bản thân lại nếm thiệt thòi lớn như vậy.

Nếu chỉ bị đánh cho một trận thôi, vẫn còn nằm trong giới hạn

chịu đựng.

Nhưng lại là hai lần!

Được rồi, bị đánh hai lần coi như xong...

Vấn đề ở đây là, bị đánh xong rồi, còn phải trả chi phí giải phẫu và trị liệu đắt đỏ...

Gã thật sự rất muốn nói, đánh người và cứu người đều do các ngươi làm, thế ta là cái gì? Là con tốt đen để các ngươi đá qua đá lại hả?

"Không có tiền!" Ôm cõi lòng bi phẫn, du đãng giả lập tức rống to một tiếng, rồi xoát xoát xoát trực tiếp xé toang tờ hóa đơn trên tay mình thành mảnh nhỏ.

Giờ khắc này, nỗi uất ức trong lòng gã cuối cùng cũng bùng phát ra ngoài rồi!

Nói cho cùng, bản thân gã vốn là một người đàn ông, còn là một hán tử thiết huyết boong boong, làm sao có thể chịu khuất phục dưới tay những kẻ lạm dụng uy quyền đi làm bậy như bọn họ được?

Đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, thiết huyết hào tình, đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng tuyệt đối không thể làm một tên hèn nhát!

Đây vốn là lý niệm nhân sinh mà bản thân gã vẫn một mực tuân theo từ khi sinh ra đến giờ.

"Đòi tiền không có! Muốn mạng thì có một cái! Có giỏi cậu hãy cho tôi một đao thống khoái đi, 200 năm sau, đại gia lại là một trang hảo hán!"

Du đãng giả rít gào một tiếng, rồi trực tiếp tung đống giấy vừa

bị mình xé vụn kia lên trời, như thiên nữ tán hoa.

Gã muốn cho tất cả mọi người đều biết!

Từ trước đến nay, gã đi giải phẫu chưa bao giờ trả thù lao!

Đến đây, du đãng giả trực tiếp nổi giận mở đôi tay ra, dùng chất giọng ngọt ngào của Loli để phát tiết những lời thiết huyết boong boong.

Khí thế lập tức bốc lên ngùn ngụt!

Lâm Ân có chút giật mình, khẽ nâng chiếc kính một mắt lên. Chỉ nghe "Cùm cụp" một tiếng —— Viên đạn đã lên nòng, mở ra chốt bảo hiểm.

Súng Lục Săn Ma "Hoa lạp lạp" không ngừng quay tròn trên tay hắn. Sau đó, họng súng tối om trực tiếp ngắm thẳng vào đầu du đãng giả.

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Hắn trực tiếp bóp cò đủ ba lần.

"Anh vừa nói cái gì nhỉ?" Sau đó, Lâm Ân nghiêng đầu, dí họng súng lục tối om vào đầu gã, thản nhiên hỏi lại.

"..."

Du đãng giả (((;? ? ? ;))) ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, mơ hồ có thể nhìn thấy, sáu viên đạn nọ vừa chuẩn xác găm vào vách tường phía sau lưng, tinh tế vẽ nên hình dạng cái đầu của gã.

Lỗ đạn còn đang "ù ù" bốc lên một làn khói nhẹ.

Chỉ trong nháy mắt, du đãng giả đã thay đổi thái độ. Gã thành khẩn gật gật đầu, rồi vô cùng nhanh nhẹn nắm lấy tay Lâm Ân, cực kỳ lễ độ nói: "Thực xin lỗi, bác sĩ, đúng là vừa rồi tôi hơi lớn tiếng một chút, khẳng định là cậu cũng cảm thấy tôi khá ồn ào. Đúng vậy, tôi cũng thấy mình đặc biệt ồn ào, cho nên… xin hãy để tôi nhận lỗi với bác sĩ."

Sau đó, gã nhanh chóng lấy một đồng tiền hắc lâu ra, lễ phép đặt vào trong tay Lâm Ân, cũng nhanh chóng bẻ cho năm ngón tay của Lâm Ân khép chặt lại, vẻ mặt tươi cười thân thiết giống như vừa trông thấy một người bạn cũ lâu ngày chưa gặp lại.

Gã chân thành nói: "Chút tiền ấy, cậu cầm đi uống rượu, coi như là tôi hiếu kính cậu. Cậu tuyệt đối đừng từ chối, cậu bận rộn túi bụi, giúp tôi một chuyện lớn như vậy, nếu tôi còn không bày tỏ một chút thành ý nào, thì đúng là khó ăn khó nói."

"Mặt khác, ba vạn năm nghìn đồng phí giải phẫu kia tuyệt không thể thiếu được, một đồng cũng không thể thiếu được, kẻ nào dám thiếu của cậu một cắc bạc, tôi nhất định sẽ trở mặt với hắn!"

"Về sau, anh làm đại ca, em làm tiểu đệ, anh bảo đi ăn trộm gà em tuyệt đối không dám đi trộm chó, anh bảo đi hướng Đông, em tuyệt đối không đi hướng Tây! Đến đây nào, đại ca, mời anh một điếu thuốc.""

Răng rắc —— Vừa dứt lời, du đãng giả đã giơ ngón tay cái lên, phía trên ngón cái của gã lập tức phụt ra một ngọn lửa.

Ngọn lửa lay động không ngừng.

Thông qua ánh sáng tỏa ra từ ngọn lửa ấy, có thể rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc tràn đầy thành khẩn và chân thành tha thiết của gã. Cũng có thể nhìn thấy nhóm Dạ Y mỏ chim đang xếp thành hàng, trên tay cầm côn điện, một mực ôm cây đợi thỏ ở phía

sau lưng gã, cũng không biết bọn họ đã xuất hiện từ khi nào.

Vẻ mặt của du đãng giả càng trở nên nghiêm túc và thành khẩn.

"..."

Lâm Ân có chút khó xử châm một điếu thuốc, rồi nhíu mày nhìn đồng tiền trên tay đối phương, nói: "Chuyện này... Không tốt lắm đâu."

"Bác sĩ chúng tôi đều rất có đạo đức nghề nghiệp, ngoại trừ phí dụng bình thường, chúng tôi không thể thu phong bì ngoài định mức của người bệnh được... Anh làm thế này... trong lòng tôi thực sự có chút khó xử à nha."

Du đãng giả mở to mắt, lập tức vung bàn tay lên, kinh ngạc nói: "Tôi không đưa phong bì nha! Ai nhìn thấy tôi đưa phong bì nào? Đây rõ ràng là một lời cảm tạ chân thành tha thiết đến từ người bệnh nha! Hơn nữa, mọi người đi ra đây một chuyến cũng không dễ dàng, nếu không có anh xem bệnh cho, nếu không có những người anh em ở nơi này duy trì trị an, thì bầu không khí bên trong thành Hắc Dạ chúng ta đâu có được an bình như hiện tại?"

Chương 609: Dùng Cái Gì Để Trả Tiền???

Du đãng giả chớp chớp mắt, lại nhanh chóng móc ra từng chồng tiền khô lâu, rồi xoay người, lần lượt nhét chúng vào tay nhóm Dạ Y đang cầm côn điện.

"Anh xem mọi người nhiều như vậy thật không dễ dàng mà!"

"Các anh em tới tới lui lui duy trì trị an như thế, dù không có công lao cũng có khổ lao!"

"Nếu bọn họ còn không đi mua chút rượu tới an ủi bản thân mình, thì một người bên ngoài như tôi, nhìn vào trong lòng cũng rất băn khoăn!"

Lâm Ân: "..."

Mọi người: "..."

...

Mấy phút đồng hồ sau.

Du đãng giả vừa dùng đặc tính co được dãn được để hóa giải mạo hiểm bị nhảy đập lần thứ ba, đang mở to hai mắt, không ngừng mà móc tiền hắc lâu từ bên trong cái túi xách của mình ra ngoài.

Làm một tên du đãng giả máy móc không có chỗ ở cố định, chuyên môn đi ra bên ngoài vào nhà cướp của như gã, đương nhiên là phải mang theo đống tài sản của mình ở trên người rồi.

"Một vạn tám."

"Hai vạn mốt."

"Hai vạn bốn."

Sau khi móc ra một đồng tiền hắc lâu cuối cùng, du đãng giả đã biết mình quá sơ suất rồi.

Vừa nãy, gã còn dùng đôi mắt đầy tha thiết nhét phong bì cho người ta, nhưng tới lúc này gã mới phát hiện, dù mình không nhét phong bì, thì cộng toàn bộ tài sản trên người lại, cũng không đến ba vạn đồng.

Nghĩa là gã không đủ khả năng chi trả đống chi phi giải phẫu này.

Gã biết làm sao đây? (;? ;: 益:;? ;).

Phải biết rằng trước kia, hầu như gã chưa bao giờ phải trả tiền cho bất cứ một loại hàng hóa hay dịch vụ nào, gần như mỗi khi mua bán xong, gã đều trực tiếp nâng súng lên, giết chết ông chủ cửa tiệm…

Giải phẫu xong, lập tức thủ tiêu bác sĩ…

Đổ đầy dầu máy vào người sẽ nhanh chóng tiễn nhân viên bán hàng đi…

Bởi vì gần như không phải dùng đến tiền, cho nên lúc ra đường, gã sẽ không mang theo quá nhiều.

"Đây là toàn bộ gia sản của tôi rồi." Du đãng giả mở to mắt, nói: "Còn thiếu chín ngàn đồng, tôi có thể… móc trái lựu đạn trên mũi mình xuống, đưa cho cậu để gán nợ hay không?"

Lâm Ân cười tủm tỉm nhìn gã, khẩu súng lục trên tay lại "Hoa lạp lạp" xoay chuyển vài vòng. Hắn nâng chiếc kính một mắt lên,

nói: "Vậy thì không cần, nếu dựa theo thói quen lúc trước của tôi thì hoặc ít hoặc nhiều, kiểu gì anh cũng phải lưu lại một vài thứ. Nhưng hiện tại, nói gì thì nói, anh cũng là tác phẩm máy móc hoàn mỹ đầu tiên của tôi, tôi thật không nỡ tháo bỏ thứ gì đó ở trên người anh xuống."

Du đãng giả lau nước mắt nói: "Cậu đúng là người tốt."

Lâm Ân vừa mỉm cười vừa nghiêng người về phía trước, nâng kính mắt lên, nói: "Đừng hiểu lầm, du đãng giả tiên sinh, không phải miễn phí đâu nha. Tuy tôi không nghĩ tháo dỡ bộ phận máy móc trên thân thể của anh xuống, nhưng anh có thể dùng thứ khác để bổ sung vào khoản chi phí này."

"Là cái gì vậy?" Trong lòng du đãng giả lập tức trở nên căng thẳng, bởi vì gã thật sự không biết, ngoài một đống đồng nát sắt vụn này ra, thì trên người mình còn thứ gì có thể lấy ra ngoài nữa?

Sau đó… ngay khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đầy quỷ dị của Lâm Ân kia, đột nhiên du đãng giả nghĩ tới cái gì đó, khiến toàn thân gã lập tức chấn động.

Không... Không thể...

Chẳng lẽ hắn muốn gã dùng thân thể của chính mình để trả tiền?

Đúng là ở bên trong thế giới hắc ám này, có rất nhiều tên thương gia vô lương thích chơi loại hình như vậy.

Hơn nữa, tên bác sĩ này trang bị nhiều thứ kỳ kỳ quái quái lên người gã như thế, ngay cả thiết bị phát âm thanh của gã cũng bị hắn biến thành giọng Loli rồi. Không cần biết gã suy nghĩ thế nào, trong lòng cũng có cảm giác đây là một khúc nhạc dạo cho ỉhấy hắn muốn gã và hắn cùng chơi một trò gì đó cực kỳ kích thích lại vô cùng đặc thù…

Du đãng giả càng nghĩ càng cảm thấy loại khả năng này rất cao.

Hồi lâu sau, vẻ mặt du đãng giả lập tức thay đổi, trở nên nghiêm túc hơn, hai tay gã gắt gao mà nắm chặt lại, nói: "Bác sĩ, tuy tôi thực sự không phải người tốt, trong lòng cũng có ý định sẽ giết chết cậu sau đó mang đi lĩnh thưởng, nhưng không cần biết nói như thế nào, tôi cũng là một người đàn ông đứng đắn, nghiêm túc và thành thật, dù thiết bị phát âm thanh bị đổi đi, tôi vẫn là một người đàn ông..."

Gã hít sâu một hơi, trong lòng phức tạp vô cùng: "Tôi... Thật sự không muốn làm loại giao dịch py [1] nào đó kia... Tôi... kỳ thực tôi thích con gái…"

[1] : giao dịch py chính là giao dịch bằng cửa hậu, chữ py ở trong này là viết tắt cho phiên âm của từ 屁眼 pìyǎn là lỗ hậu môn.

"..."

Xung quanh lập tức chìm trong một mảnh yên tĩnh.

Lâm Ân nhắm mắt lại, từng con từng con quạ đen không yên phận, trực tiếp bay qua đỉnh đầu.

Phanh —— Một viên đạn trực tiếp lướt sát qua lỗ tai của du đãng giả, nổ bắn ra ngoài, rồi găm thẳng vào vách tường phía đối diện.

【 đinh! Độ sợ hãi của du đãng giả đối với ngươi +10】

Du đãng giả (;? ;: 益:;? ;) hoảng hốt nói: "Đương nhiên, nếu cậu bức thiết như vậy, tôi… phương diện đó của tôi cũng có thể thay đổi được, nó khá là linh hoạt..."

Lâm Ân trực tiếp nhép họng súng vào trong miệng gã, mở to đôi mắt cá chết nói: "Anh hiểu lầm rồi, tôi tuyệt đối không có một

chút hứng thú nào với anh hết, một cái lông cũng không. Tôi càng không muốn biết về thứ mà anh nói là linh hoạt kia. Trên thực tế, điều tôi muốn nói với anh vốn không phải là giao dịch py. Tôi chỉ muốn hỏi anh, nếu anh từng trốn từ phía thần giáo Cơ Giới bên kia trở về..."

"Thì hẳn là anh cũng biết được một chút tình báo và kỹ thuật của thần giáo Cơ Giới, thứ mà người khác không biết kia?"

Đây mới là dụng ý chân chính của Lâm Ân.

Bởi vì kể cả ở bên trong thành Hắc Dạ này, cũng có rất ít người hiểu biết sâu và quen thân với máy móc.

Mà một sinh vật huyết nhục muốn thâm nhập vào sâu bên trong nội bộ của thần giáo Cơ Giới, gần như là chuyện không có khả năng.

Hơn nữa, là một tổ chức đi theo con đường chuyên nghiên cứu về quá trình máy móc phi thăng như bọn họ, khẳng định là kiến thức và thành quả của thần giáo Cơ Giới kia đã vượt qua tất cả những sinh vật trên thế giới này rồi.

Du đãng giả lập tức gật gật đầu rồi giơ tay lên nói: “Đúng là tôi biết khá rõ về chuyện này, không biết cậu muốn tìm hiểu về phương diện nào?"

Chương 610: Sự Đáng Sợ Của Thần Giáo Cơ Giới!!!

Lâm Ân suy tư một thoáng, lại mỉm cười nói: "Bọn họ tồn tại theo phương thức như thế nào, cũng như cách bọn họ chiến đấu ra làm sao?"

Du đãng giả sắp xếp lại một chút từ ngữ, rồi có chút sợ hãi mà lên tiếng trả lời: "Nếu cậu đang tính nhằm vào bọn họ, thì tôi khuyên cậu, tốt nhất là đừng nên khởi động ý niệm ấy trong đầu, bởi vì phương thức tồn tại của bọn họ có sự khác biệt cực kỳ lớn so với chúng ta."

"A? Vì sao anh lại nói như vậy?"

"Kỳ thực những gì tôi biết đến cũng không nhiều, bởi vì muốn chân chính gia nhập vào bên trong thần giáo Cơ Giới, thì toàn thân cơ giới hoá chỉ là bậc cửa đầu tiên thôi, nhưng bậc cửa quan trọng nhất lại là nguyện trung thành tuyệt đối với chúa tể của bọn họ! Cũng như thông qua phương thức nhập số liệu, để ý thức của bản thân mình được tải lên, tiến vào một mạng lưới đặc thù của thần giáo Cơ Giới!"

"Bọn họ gọi mạng lưới này là tổ ong!"

Lời này vừa nói ra, trong lòng Lâm Ân lập tức khẽ động. Đúng là lúc trước, hắn cũng từng có một chút suy đoán như vậy, truyền dữ liệu từ bên trong ý thức vào một mạng lưới, lấy đó để thống nhất hoạt động.

Tâm trí bầy đàn… đúng là một loại phương thức tuân thủ trật tự cực đoan.

Du đãng giả nuốt một ngụm nước miếng, nói: "Nhưng thứ khủng bố nhất cũng là điểm này. Bởi vì chỉ cần cậu hoàn thành quá trình tải ý thức của mình lên, nghĩa là cậu sẽ biến thành một bộ phận bên trong tổ ong kia. Tổ ong bất diệt, cậu sẽ bất tử, mà đối với bọn họ, toàn bộ những đơn vị máy móc hoạt động ở bên ngoài kia cũng chỉ là một món đồ chơi bất cứ lúc nào cũng có thể ném bỏ."

"Nghĩa là sau khi thân thể bị hủy diệt, ý thức của bọn họ sẽ lập tức được truyền tải đi. Có muốn, cậu cũng không thể giết được bọn họ."

"Cho nên gần như mỗi lần bọn họ gặp phải tuyệt cảnh, đều sẽ không chút do dự mà đồng quy vu tận với cậu. Bởi vì nếu cậu chết, đó là chết thật, nhưng bọn họ lại vĩnh viễn bất diệt."

Lâm Ân có chút suy tư, lập tức nheo mắt lại nói: "Thế cái giá phải trả là gì? Theo tôi nghĩ, nếu trong chuyện này không có cái giá phải trả, hẳn là anh sẽ không trốn đi đâu?"

Du đãng giả há miệng thở dốc, rồi nhíu mày nói: "Đúng vậy. Tuy tải ý thức lên như vậy sẽ khiến cho dữ liệu của cậu vĩnh viễn bất tử, nhưng tương ứng với đó, lại là cậu sẽ vĩnh viễn mất đi ý chí tự do. Mọi hành động của cậu đều bị thay đổi, trở nên máy móc và luôn đảm bảo sự thống nhất cao độ, gần như tình cảm cùng với cảm xúc đã hoàn toàn bị loại trừ, chỉ còn lại ý thức bầy đàn đã hòa hợp thành một thể cao độ mà thôi..."

Trong đầu gã lại trực tiếp hiện lên những hình ảnh mình từng nhìn thấy trong một lần thần giáo Cơ Giới xuất động.

Một cái đèn hiệu hạ xuống.

Ngay sau đó là hàng loạt những khoang thuyền máy móc trực tiếp phóng thẳng về phía đèn hiệu, vô cùng chính xác, không một động tác thừa.

Tiếp theo, lượng lớn máy móc nhanh chóng từ bên trong khoang thuyền ấy, tràn ra bên ngoài, trực tiếp xây dựng trận địa tại chỗ, bắt đầu khai thác mạch khoáng.

Cuối cùng là trọn vẹn cả một quá trình sản xuất, chế tạo các công trình, thiết bị với hiệu suất cực kỳ cao. Phương tiện sản xuất máy móc hoàn toàn được tự động hoá, có thể thông qua dây chuyền sản xuất ấy, để liên tục chế tạo ra hàng loạt những đơn vị chiến đấu chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Nếu ngươi mặc kệ bọn họ, thì có khả năng mấy tiếng ngắn ngủi sau đó, bọn họ đã từ một phân đội nhỏ, mở rộng trở thành một đại quân máy móc được võ trang hạng nặng rồi.

Bạo binh!

Bạo binh!

(Bùng nổ số lượng binh lính)

Sản xuất được cơ giới hóa, có thể cuồn cuộn không ngừng cung cấp binh lực vĩnh viễn cũng không ngừng lại.

Có thể nói mỗi lần bọn họ xuất hiện ở một nơi nào đó, thì trên cơ bản nơi ấy đều không còn lấy một ngọn cỏ, không có nổi một manh giáp nào.

Cũng bởi phương thức chiến đấu được tập trung thành một thể cao độ như vậy, khiến cho thần giáo Cơ Giới với số lượng không quá đông đúc, có thể đè nặng thần giáo Huyết Nhục với số lượng khổng lồ, lên đến mười mấy phái hệ, ra đánh.

"Khủng bố như vậy?" Lâm Ân nhướng mày, nói: "Nhưng nếu chỉ là bạo binh, hẳn là sức chiến đấu của bọn họ còn không được mạnh đến mức như vậy?"

"Cậu quá ngây thơ rồi!" Giọng nói của du đãng giả có chút kích

động: "Bạo binh chỉ là chiến thuật cơ sở của bọn họ mà thôi, cậu có biết cái gì được gọi là đội quân máy móc tụ tập lại cùng một chỗ, rồi được kết nối thành một thể hay không?"

Đương nhiên, khái niệm này không chỉ đơn giản là đề cập đến số lượng, nó còn đề cập đến vấn đề tầm cao hơn, đó là sự trợ giúp cuồn cuộn không ngừng đến từ không trung cùng với các loại binh khí chiến tranh công nghệ cao.

Khái niệm dễ hiểu nhất ở đây chính là oanh tạc trải thảm.

Có thể tưởng tượng, hàng loạt những đơn vị máy móc phi hành không ngừng xoay quanh trên không trung, trực tiếp quét hình xuống dưới, nhằm dò xét và thu thập thông tin về những sinh mệnh mục tiêu trên toàn bộ phương vị. Chỉ cần bọn họ phát hiện ra một sinh vật mục tiêu nào đó, sẽ trực tiếp xác định địa điểm oanh giết.

Và vài giây sau khi một cái đèn hiệu được bật lên, có khả năng ngươi sẽ bị vô số những quả đạn đạo cùng tia phóng xạ bao phủ.

Mà đây, vẫn chỉ là phương thức chiến tranh ở cường độ thấp thôi.

Ngoại trừ thứ này, còn có những loại thiết bị phát ra dao động tâm linh nhằm vào ác linh cấp cao, máy tạo cơn bão nano nhằm vào sinh vật huyết nhục, thiết bị màn đen có thể thay đổi thời tiết vân vân...

"Bọn họ và thần giáo Huyết Nhục đã đánh suốt mấy ngàn năm, nếu không phải bên trong thần giáo Huyết Nhục có nhiều tồn tại căn nguyên thuộc lĩnh vực huyết nhục tọa trấn, thì gần như tình huống thần giáo Huyết Nhục bị tiêu diệt cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Ttrước mắt, khi thần giáo Huyết Nhục và thần giáo Cơ Giới bùng nổ chiến tranh chính diện quy mô hớn, thì tỷ lệ chiến thắng của thần giáo Cơ Giới vẫn luôn vượt xa thần giáo

Huyết Nhục."

Gã nghiêm túc thuật lại những điều mình biết, cũng không biết từ khi nào trong lòng bàn tay đã toát ra đầy mồ hôi lạnh.

Lâm Ân do dự nói: "Nếu thần giáo Cơ Giới mạnh như vậy, thì thần giáo Huyết Nhục kai đã làm như thế nào để ngăn cản thế công của bọn họ? Chẳng lẽ mỗi lần đại chiến, đều phải chờ căn nguyên đi tới tự mình kết thúc hay sao?"

Chương 611: Cậu Không Biết Sao???

Du đãng giả lau mồ hôi lạnh trên đầu, nói: "Ta cũng không quá rõ về Thần giáo Huyết Nhục bên kia. Kỳ thực, nếu chỉ dựa vào nhân số, thần giáo Huyết Nhục còn đông đảo hơn thần giáo Cơ Giới rất nhiều, có điều thứ bọn họ theo đuổi lại là hỗn loạn và không trật tự, nếu không có cường giả tọa trấn, có khả năng mấy trăm cá nhân tụ tập cùng một chỗ, có thể phân liệt ra mấy chục cái phái hệ khác nhau..."

"Đó là chưa kể đến khi tổng động viên quy mô lớn tới vạn người, mười vạn người, có khả năng cậu vừa ngủ một giấc, tự bọn họ đã liều mạng đánh đến ngươi chết ta sống mất một nửa quân số rồi."

Lâm Ân: "..."

Đúng vậy… Nếu bên trong thần giáo Huyết Nhục đều là một đám điên khùng hỗn loạn tà ác, thì đúng là đội ngũ của bọn họ không dễ điều khiển thật.

Nói cho cùng, nếu trong một đội ngũ mà ai cũng không phục ai, vừa gặp mặt là đập, phỏng chừng kể cả khi lên chiến trường, lượng kích sát quân đội bạn còn nhiều hơn lượng kích sát địch nhân.

"Tôi hiểu rồi." Lâm Ân nghiêm túc nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Vậy anh có kiến nghị gì không? Nếu gặp phải đại quân của thần giáo Cơ Giới, tôi nên ứng phó như thế nào?"

Du đãng giả có chút do dự nhìn hắn, nói: "Đừng bảo là cậu

muốn gia nhập vào cuộc chiến tranh giữa hai thần giáo đó nhé? Nếu thật, tôi chỉ xin khuyên cậu một câu thôi, tuy trận doanh Dạ Y không kém, nhưng đưa ra so sánh với hai thần giáo nọ, lại kém rất xa."

Lâm Ân nhắm mắt nói: "Anh không cần quan tâm đến loại chuyện này đâu, anh cứ ngoan ngoãn trả lời vấn đề của tôi là được."

Du đãng giả suy nghĩ một chút, lại nghiêm túc nói: "Chạy, đừng tiếp xúc với bọn họ."

Lâm Ân: "..."

Du đãng giả sâu sắc nói: "Tôi không có nói đùa, tôi đang rất nghiêm túc đó! Cậu tuyệt đối đừng tiến hành trao đổi cùng bọn họ, bởi vì trong lòng bọn họ luôn ôm thành kiến vô cùng mãnh liệt đối với sinh vật thể phi máy móc, bọn họ sẽ không trao đổi cùng cậu đâu. Ngược lại, ngay khi bọn họ nhìn thấy sinh vật huyết nhục, sẽ trực tiếp cho một băng đạn, mãi cho đến khi cậu tử vong vật lý mới thôi."

"Rất nhiều sinh vật muốn làm giao dịch cùng bọn họ, nhưng chỉ có thể tiến hành trung chuyển thông qua một vài loại sinh vật máy móc trung lập mà thôi, chứ tuyệt đối không trực tiếp trao đổi cùng bọn họ, bởi vì nếu bọn họ biết, đám sinh vật kia sẽ chết, không có kết cục nào khác hơn."

"Nhưng vẫn còn một nguyên nhân quan trọng hơn."

Lâm Ân nhướng mày hỏi: "Là nguyên nhân gì?"

Du đãng giả lau mồ hôi lạnh, nói: "Bọn họ thù rất dai, nếu cậu từng kích sát một đơn vị nào đó thuộc quần thể của bọn họ, thì tin tức về cậu sẽ bị truyền dữ liệu đến tổ ong, cũng trực tiếp bị bọn họ kéo vào sổ đen. Một khi bị kéo vào sổ đen thì thứ đang chờ đợi

cậu ở phía trước, chính là quá trình đuổi giết không ngừng nghỉ. Thậm chí khi cấp độ ưu tiên của cậu càng cao hơn một chút, chỉ cần cậu dám bại lộ ở bên ngoài, thì cứ chờ đi sẽ rõ!"

Nói đến đây, gã lập tức chỉ vào gương mặt của mình, trên mặt vẫn còn y nguyên nỗi sợ hãi: "Cậu có biết vì sao lúc trước tôi lại trở nên hỏng bét thế này không?"

Lâm Ân do dự nói: "Chẳng lẽ là..."

Du đãng giả vô cùng sợ hãi, nói: "Tôi vừa ra khỏi thành, một quả đạn đạo đã trực tiếp bắn thẳng vào mặt, nếu không phải kinh nghiệm của tôi rất phong phú, phản ứng đúng lúc, chỉ sợ tôi đã sớm hư hỏng rồi!"

"..."

Lâm Ân thoáng suy tư một lát mới do dự hỏi han: "Nhưng vẫn còn một vấn đề làm lòng tôi vô cùng nghi hoặc, nếu thần giáo Cơ Giới mạnh như vậy, thì vì sao thần giáo Huyết Nhục còn có thể chống đỡ được đến bây giờ? Lấy ví dụ như anh nói nhé, nếu dựa theo logic trong lời nói của anh, thì đúng là chuyện anh còn có thể sống đến bây giờ đúng là một kỳ tích rồi."

Du đãng giả lắc đầu, nói: "Cũng không đến mức như vậy."

"Đúng là thần giáo Cơ Giới vô cùng đáng sợ, nhưng kể cả khi nó có hỗn loạn hơn nữa, thì thần giáo Huyết Nhục, vốn là thế lực chinh chiến đấu cùng thần giáo Cơ Giới nhiều năm như vậy, bên trong quần thể của bọn họ cũng có một vài vị trí giả, đã khai phá ra rất nhiều công cụ để ứng phó với thần giáo Cơ Giới, mà trong tay tôi cũng có một món đồ như vậy."

Nói xong, gã lập tức mở túi xách, lấy một cái hộp nhỏ tinh vi từ bên trong đó ra ngoài.

Cùm cụp —— Gã cẩn thận mở hộp. Ngay lập tức, một thứ mùi

tanh tưởi vô cùng khó ngửi, lập tức ập thẳng vào mặt.

Dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, chỉ thấy một con sinh vật dạng protein màu đỏ tươi chậm rãi khua trăm cái chân của mình, nhúc nhích nhúc nhích vài cái, lập tức chui ra ngoài, sau đó đi tới phía trên mu bàn tay của du đãng giả.

Du đãng giả nghiêm túc cầm con côn trùng nọ lên, nói: "Loại côn trùng này là thể thực trang [1], nó có thể phát ra một loại dao động đặc thù. Dưới tình huống nhất định, loại dao động đặc thù này có thể làm nhiễu loạn khả năng tập trung và quét hình của đơn vị máy móc đối với cậu, nhưng cũng không phải là an toàn tuyệt đối, bởi vì các loại trang bị của thần giáo Cơ Giới cũng đang không ngừng mà thăng cấp thay đổi phiên bản."

[1] Thể thực trang hay Guyver, là một thiết bị kỹ thuật hữu cơ cộng sinh giúp nâng cao khả năng của vật chủ.

"Vì cầu sống, tôi chỉ có thể trả giá cao mua được thứ này ở trong chợ đêm." Gã thở dài một tiếng, nói.

Lâm Ân có chút do dự, lại hỏi thêm: "Anh lại có thể mua được thứ chuyên môn nhằm vào bọn họ như vậy ở trong chợ đêm sao? Thần giáo Huyết Nhục không sợ sản phẩm do bọn họ nghiên cứu phát minh lại bị tuồn ra bên ngoài hả?"

Đối mặt với câu hỏi này của hắn, du đãng giả thực sự không biết nên nói gì: "Bác sĩ à, cậu thực sự không hiểu sao? Được rồi để tôi nói cho cậu biết, trên thế giới này, chỉ cần cậu có tiền, thì đừng nói là mấy món đồ chơi nho nhỏ này, ngay cả loại thực trang siêu phàm bọn họ vừa nghiên cứu chế tạo ra vào ngày hôm qua, thì tới hôm nay cậu cũng có thể lấy được! Thậm chí khi giá cả cao đến một trình độ nào đó, thì ngay cả đại bản doanh của chính mình, bọn họ cũng có thể mang đi bán đó! Mà mới hai tháng trước đây thôi, tôi còn chứng kiến một kẻ trong nhóm bọn họ mang bán mẹ của mình."

Lâm Ân: "..."

Chương 612: Trường Hợp Đặc Biệt!

Quả nhiên, bản chất sinh vật và nội gian bên trong thần giáo Huyết Nhục, mới là thần giáo Huyết Nhục chân chính.

Mà phân bộ của bọn họ ở trên Lam tinh kia, nhiều nhất chỉ được coi là một đám tín đồ trung nhị ở bên rìa thần giáo mà thôi.

Bởi vì bọn họ không đủ hỗn loạn, cũng không đủ tà ác. Mà những tồn tại hỗn loạn tà ác chân chính, là một đám ngoại trừ bản thân mình, thì hết thảy những thứ còn lại đều có thể bán đi.

Lâm Ân gật đầu, nói: "Tôi đã hiểu rồi, nhưng ngoại trừ chạy trốn và chính diện cứng đối cứng ra, chẳng lẽ thực sự không còn một phương pháp nào khác để thu phục những bộ máy móc của thần giáo Cơ Giới kia sao?"

Du đãng giả chau mày suy nghĩ một lát, cuối cùng mới nói: "Nếu nói là tuyệt đối không, lại có một chút thiên lệch quá đáng. Bởi vì tuy bên trong thần giáo Cơ Giới có tính bài ngoại cực đoan, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có trường hợp đặc biệt."

"Theo tôi được biết, từng có một vị đại sư, bởi vì thiên phú trên phương diện nghiên cứu và cải tạo máy móc của người này quá mức xuất chúng, đối phương cũng nhiều lần trợ giúp thần giáo Cơ Giới phá giải được một vài vấn đề khó khăn về kỹ thuật, bởi vậy đã nhận được sự coi trọng đến từ thần giáo Cơ Giới kia."

"Sau này, bởi vì vị đại sư nọ bị người ta hãm hại, bất đắc dĩ phải đưa ra lời cầu xin giúp đỡ với thần giáo Cơ Giới. Ngay đêm

hôm đó, cả vạn đại quân máy móc đã hàng lâm xuống tòa thành thị của đối phương, trực tiếp tiến hành hủy diệt theo phương diện vật lý đối với toàn bộ sinh vật ở nơi đó."

Nghe đến đây, vẻ mặt Lâm Ân lập tức trở nên nghiêm túc.

Xem ra sự thật cũng đúng như những gì hắn nghĩ.

Tuy thần giáo Cơ Giới có tính bài ngoại cực đoan, nhưng nếu đề cập đến phương diện kỹ thuật và nhân tài, bọn họ cũng sẽ cho thấy một trường hợp đặc biệt.

Bởi vì Lâm Ân cũng có thể đoán được, khi tâm trí bầy đàn được thống nhất cao độ thì khả năng phát triển kỹ thuật cũng sẽ bị khóa chết hoặc là hạn chế trên một trình độ nào đó.

Gần như đây là tình huống không thể tránh khỏi.

Bởi vì ở rất nhiều thời điểm, khi một vài loại sinh vật rơi vào hỗn loạn rồi trực tiếp phá vỡ phương thức tư duy bình thường, nhưng điều này chẳng những không gây hại, ngược lại nó còn có thể làm cho kỹ thuật bùng nổ, thậm chí còn có thể hoàn thành một lần phát triển và đột phá trên diện rộng.

Cũng như quả táo rơi xuống đầu Newton vậy. Nó đã khiến suy nghĩ trong đầu ông trở nên sâu sắc hơn, cũng làm ông cảm thấy nghi hoặc.

Ngược lại, nếu một quả táo rơi xuống đầu một bộ máy móc thì sao? Có khả năng đối phương sẽ không có phản ứng gì, hoặc là có phản ứng nhưng phản ứng cực đoan hơn một chút, đó là trực tiếp chặt đứt cây táo rồi mang về đun.

Nếu suy tư theo phương hướng này, khẳng định là bên trong thần giáo Cơ Giới, vẫn còn tồn tại một bộ phận tồn tại có tư duy độc lập và ý chí tự do của chính mình, để tiến hành nghiên cứu và phát triển phương diện khoa học kỹ thuật cùng với kỹ thuật.

"Sau đó thì sao? Vị đại sư kia thế nào?"

"Nghe nói thần giáo Cơ Giới đã chuyên môn chế tạo một bộ thân thể máy móc cường độ cao cho hắn, cũng trực tiếp thu nạp hắn vào tổ chức của mình, và đúng là một đoạn thời gian rất dài sau đó, các loại kỹ thuật của thần giáo Cơ Giới đều phát triển và tiến bộ rất lớn."

Tình huống này cũng tương ứng với suy đoán của Lâm Ân.

Tuy thần giáo Cơ Giới có tính bài ngoại rất cao, nhưng tính bài ngoại ấy lại không phải ngu xuẩn. Bài ngoại đúng không? Vậy ta biến ngươi thành tồn tại như chúng ta, chẳng phải ngươi đã không còn là người ngoài nữa rồi?

Sau đó, Lâm Ân lại hiểu biết thêm rất nhiều tình báo về thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục từ trong miệng du đãng giả.

Không cần phải nghi ngờ, những tin tình báo này có thể mang đến tác dụng không nhỏ cho hắn, nếu sau này gặp được thành viên của hai đại trận doanh kia.

"Tôi chỉ biết được như vậy mà thôi. Hơn nữa tôi cũng có thể cam đoan với cậu, tôi tuyệt đối sẽ để lộ ra tin tức cậu đang ở bên trong thành Hắc Dạ này với người khác, một chữ cũng không. Điểm này, cậu có thể yên tâm tuyệt đối!"

Du đãng giả (;? ;: 益:;? ;) lập tức cắn răng tỏ vẻ.

Đương nhiên Lâm Ân không thèm tin những lời gã nói, e rằng ngay khi gã bước ra khỏi cánh cửa này, thì tin tức hắn đang ở thành Hắc Dạ sẽ được lưu truyền rộng rãi bên trong phân bộ của hiệp hội Ma Nhân.

Nhưng Lâm Ân cũng không để ý.

Bởi vì từ nội dung được phu nhân con rối ghi lại trong lá thư

gửi cho hắn, thì ở thời điểm hiện tại, thầy của hắn đã rời khỏi tiệm dược tề rồi, cũng có thể ông ấy đang đi thu nạp các đại phân bộ của hiệp hội Ma Nhân.

Nói gì thì nói, thầy cũng là nguyên lão của hiệp hội Ma Nhân, khẳng định là có quyền uy rất lớn.

Mà hắn vốn là học sinh của thầy, cũng có nghĩa là người thân của thầy rồi, nếu để cho những thành viên khác của hiệp hội Ma Nhân biết rằng hắn đã gia nhập trận doanh Dạ Y, chẳng phải đây cũng là một loại bảo đảm tuyệt đối cho công cuộc của thầy sao?

Bởi vì nếu bọn họ muốn xé rách da mặt, gây bất lợi cho thầy, nghĩ đến hắn, cũng sẽ phải cân nhắc thật thận trọng. Không cần biết như thế nào thì trêu chọc Dạ Y bên trong thành Hắc Dạ cũng không phải là chuyện tốt gì đâu.

"Được rồi, vậy như vậy đi." Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, lễ độ mỉm cười nói: "Anh không cần thanh toán khoản phí dụng còn lại đâu. Anh có thể đi rồi, người tới là khách, về sau nếu anh lại mắc căn bệnh nào đó, nhất định phải đến nơi này để tôi bảo dưỡng cho anh nhé. Là khách hàng cũ trên phương diện máy móc của tôi, nếu tiếp tục chạy qua duy tu bảo dưỡng, sẽ được giảm 10% đó!"

Du đãng giả toát mồ hôi lạnh nói: "Vậy ... Vậy ư? Vậy thì tốt quá rồi."

Tốt em gái ngươi ấy!

Về sau … nếu ta còn cmn bước đến nơi này thêm một lần nào nữa, thì cái tên của ta sẽ viết ngược lại.

Ta thề, từ nay về sau ta tuyệt đối không bao giờ đến nơi quỷ quái này nữa.

Nói xong, du đãng giả lập tức bước đi, hoàn toàn không quay

đầu lại, trực tiếp lao thẳng ra cửa, chạy như điên.

Sau khi tiễn du đãng giả rời đi, Lâm Ân biết, mình cũng phải bắt tay vào chuẩn bị cho chuyến công tác tiếp theo thôi.

Chương 613: Ta Coi Ngươi Là Học Sinh, Ngươi Lại Coi Ta Là Túi Máu???

Hẳn là rất nhanh thôi, mâu thuẫn giữa thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục sẽ hoàn toàn bùng nổ. Nếu có thể nhân cơ lần này hội, tìm được hang ổ của huyết nhục chi phối giả kia, hắn sẽ dứt khoát triệu hồi đại ca tới, ném cho gã kia một đòn đả kích cấp hạt nhân siêu chính xác, san phẳng địch nhân, dĩ tuyệt hậu hoạn.

Nếu không trực tiếp giải quyết vấn đề tại gốc rễ của nó, thì e rằng chuyện Lam tinh kia bị gã hoàn toàn xâm thực chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Bởi vì không cần phải nghi ngờ, gần như một thế giới đã bị tồn tại cấp căn nguyên nhìn chằm chằm vào, đều không có kết cục hay ho đâu.

...

Thời gian vội vàng trôi qua.

Trong một tuần kế tiếp, Lâm Ân hoạt động vô cùng có quy luật, buổi tối sẽ tới trung tâm tiếp chẩn sinh vật dị thường làm việc đúng giờ, buổi sáng sẽ qua chỗ của chủ mẫu đi học, buổi chiều dành để ngủ.

Trên cơ bản, suốt một tuần qua đều không tiếp tục phát sinh bất cứ chuyện gì đặc biệt nữa. Ngoại trừ hằng ngày đều tiếp chẩn, Lâm Ân cũng thường xuyên tìm hiểu diễn biến của cuộc chiến

tranh giữa thần giáo Máy Móc và Huyết Nhục từ phía chủ mẫu.

Tới cuối cùng, khi bước sang ngày thứ tám, Lâm Ân cũng nhận được tin tức mới nhất đến từ tiền tuyến.

"Lâm Ân, không phải ngươi vẫn một mực chờ đợi cơ hội này sao? Hiện tại cơ hội của ngươi đã tới rồi." Bên trong gian đại sảnh hắc ám dưới lòng đất, trên mặt Thiên Sứ Treo Ngược Mình lóe lên ý cười nhàn nhạt, toàn thân phát ra ánh sáng màu vàng, chiếu rọi cả một vùng hắc ám trong phạm vị vài mét xung quanh.

"Người của chúng ta đã thành lập nên một mảnh trận địa tiền tiêu ngay tại khu vực nguy hiểm đang được hai đại trận doanh kia tranh đoạt, nhận được lời mời từ sinh vật ở nơi đó, chúng ta cũng có cơ hội tham dự vào cuộc chiến tranh này. Mà chủ mẫu đã lên kế hoạch cho hành trình tiếp theo của ngươi rồi."

"Buổi chiều hôm nay ngươi sẽ xuất phát. Người dẫn đội lần này chính là một thành viên rất quen thuộc với ngươi, Bạch Dạ."

Lâm Ân lập tức kinh ngạc ngẩng đầu, vội vàng buông cuốn sách giáo khoa trong tay xuống, hỏi:

"Bạch Dạ cũng đi sao?"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình gật đầu, nhắm mắt lại nói: "Cần phải có một vị nguyên huân đỉnh cao tọa trấn tại chiến trường, mà hắn chính là người thích hợp nhất. Trên thực tế, không chỉ một mình ngươi có hứng thú đối với thần giáo Huyết Nhục. Từ sau khi gia nhập vào Dạ Y chúng ta, hắn cũng luôn đi tìm kiếm tên Oán Ma đã thay đổi cuộc đời hắn vào năm đó. Tuy ngoài miệng hắn chưa từng nói ra bao giờ, nhưng trong lòng hắn, vẫn luôn hận."

Lâm Ân gật đầu, tỏ vẻ mình hiểu được.

Đúng vậy.

Nếu lần xâm lấn đó không phát sinh, Bạch Dạ cũng không rơi vào thế giới hắc ám này, không trải qua đủ loại tình huống bi thảm như thế. Và có khả năng tới tận bây giờ, ông ấy vẫn còn là một người bình thường, ở lại cố hương, kết hôn sinh con, an ổn cả đời.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc hỏi: "Là tổ chức não của Cự Tượng đã chính thức buông xuống hiện thực rồi?"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình chậm rãi mở to mắt, nói: "Đúng vậy, căn cứ theo tin tức mới nhất được truyền đến, người mở đường của thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục đã chính thức bước vào mảnh di tích kia từ mấy ngày hôm trước rồi, nhưng bên trong lại xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn."

"Cụ thể là tình huống gì, chúng ta vẫn chưa biết được, nhưng căn cứ theo diễn biến mới nhất trên chiến trường, khi mà hai phe đều không ngừng gia tăng binh lực, thì hiển nhiên tổ chức não của Cự Tượng kia vô cùng khó giải quyết. Bởi vì nó vốn là thành tựu của một nền văn minh khoa học kỹ thuật đỉnh cấp, cho nên sau khi ngươi đến nơi, tốt nhất là đừng đi tiếp xúc. Lĩnh vực kia quá khủng bố, ngươi ở thời điểm hiện tại còn chưa đủ khả năng tham dự vào."

Lâm Ân mỉm cười giơ ngón tay cái lên, nói: "Ngươi cứ yên tâm! Tôi luôn biết thân biết phận mà. Lại nói, tôi đi chuyến này chỉ mong gia tăng thêm kiến thức, khẳng định sẽ không gây chuyện."

Thiên Sứ Treo Ngược Mình lắc lắc đầu, bà ấy chẳng hề tin tưởng bất cứ lời khẳng định nào phát ra từ trong miệng hắn, một chữ cũng không.

"Được rồi, đừng có nhiều lời vô nghĩa." Bên trong con ngươi của Thiên Sứ Treo Ngược Mình đang phản chiếu gương mặt của hắn: "Ngươi có thời gian là một buổi sáng để làm chuẩn bị, mang

theo nhiều thứ bảo mệnh một chút, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Nếu ngươi muốn thứ gì, cũng có thể đề xuất với ta. Trong khả năng, chủ mẫu sẽ cố gắng hết mức để thỏa mãn yêu cầu của ngươi."

Lâm Ân lập tức do dự hỏi: "Cái gì cũng có thể yêu cầu ư?"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình dùng ánh mắt sâu kín nhìn hắn, hỏi: "Ngươi muốn nói cái gì?"

Lâm Ân lập tức lộ ra vẻ mặt đứng đắn, sau đó thuần thục lấy một cái chậu rửa mặt từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài, dùng giọng điệu tràn đầy mong đợi nói: "Chủ mẫu, kỳ thật đây cũng không phải yêu cầu gì đó quá mức đặc biệt, chỉ là… ngươi có thể cho tôi thêm một chút máu hay không? Đương nhiên, ngoại trừ máu, chất lỏng khác cũng được!"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình nhắm hai mắt lại. Ngay cả một tồn tại có định lực lớn như bà ấy, thì rơi vào tình huống kiểu này, khóe mắt cũng không nhịn được mà hung hăng giật giật hai cái.

Bà nghiến răng nói: "Ngươi muốn máu của ta để làm gì?"

Lâm Ân tràn đầy hi vọng nói: "Đương nhiên là để luyện dược rồi, chủ mẫu hẳn là ngươi còn chưa biết, toàn bộ những phối phương dược tề lợi hại mà tôi biết, đều cần tới bộ phận trên người sinh vật cấp căn nguyên. Tôi thật sự không thể rời khỏi ngươi mà."

【 đinh! Thiên Sứ Treo Ngược Mình phẫn nộ với ngươi +1】

【 đinh! Thiên Sứ Treo Ngược Mình phẫn nộ với ngươi +1】

Thiên Sứ Treo Ngược Mình trực tiếp bị hắn chọc tức rồi.

Ta coi ngươi là học sinh, ngươi lại coi ta là túi máu???

Bà ấy chỉ hận không thể treo tên nhóc thành thật này lên, sau đó hung hăng mà giáng cho hắn hai chùy, lấy đó để xả nỗi giận này.

"Không có, về sau, nếu ngươi còn dám bưng chậu rửa mặt đến trước mặt ta xin máu, ta sẽ giết ngươi." Thiên Sứ Treo Ngược Mình nhắm hai mắt lại, cố gắng duy trì dáng vẻ thần thánh không thể xâm phạm của mình.

Lâm Ân quyết đoán thu hồi chậu rửa mặt vào trong túi, sau đó chân thành tha thiết nói: "Vậy tôi không cần máu nữa. Chủ mẫu, tôi cũng biết khẳng định là ngươi sẽ không cho đâu. Như vậy tôi nhắc lại một yêu cầu nho nhỏ khác, có được hay không?"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình liếc mắt nhìn hắn, nói: "Cái gì?"

Chương 614: Trở Về Tiệm Dược Tề Cưa Máu!

Hai phút sau.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu đặc thù: Kẻ nhổ lông căn nguyên, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 kẻ nhổ lông căn nguyên 】: Ở thời điểm ngươi thừa dịp một sinh vật căn nguyên không chú ý, nhanh chóng nhổ một sợi lông chim của đối phương, sau đó cướp đường mà chạy, lại không bị đối phương căm phẫn giết đi, có thể nhận được thành tựu đặc thù loại biến thái này. Nó nói lên rằng, ký chủ đã bước lên con đường đùa giỡn với Tử Thần, và không còn đường mà quay lại nữa, chúc mừng ngươi nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính +2, linh hoạt +2, dũng cảm +3, độ mất mặt của thiên sức +1%

Trên đường, Lâm Ân nghiêm túc nhìn hai cái lông chim màu vàng thật dài đang được mình túm trong tay, bắt đầu cẩn thận mà đánh giá chúng.

Thon dài và mềm mại, còn tản ra một loại lực lượng thần thánh quỷ dị, mang tính ô nhiễm nào đó có, vừa nhìn đã biết nó chính là lông tơ đứng đắn, nghiêm túc và thành thật của một thiên sứ rồi.

Hơn nữa, thứ này không chỉ dài, bên trên còn mang theo mùi thơm của chủ mẫu.

Dù không mang nó đi luyện dược, chỉ coi là pháp bảo bảo mệnh, cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Mà lần chôm chỉa này, hắn lại không phải trả cái giá quá mức thảm thiết.

Lâm Ân gãi gãi phần lưng bị nướng chín phía sau, mái tóc cũng phát sinh vài chuỗi nổ mạnh, bốc lên từng luồng khói nhẹ.

Không sao, hiện giờ đã có tài luyện cấp căn nguyên rồi, tiếp theo hắn cần phải chuẩn bị một món đồ vật khác, tuyệt đối có thể phát huy được công dụng. Đặc biệt là khi đối mặt với bộ phận máy móc của Cự Tượng, có nó trên tay, tuyệt đối sẽ gia tăng được tỷ lệ sống sót không nhỏ cho ngươi.

Lâm Ân nhanh chóng mặc trang bị Dạ Y vào, đeo mặt nạ mỏ chim lên, sau đó chạy thẳng về phía điểm truyền tống nằm ở trung tâm thành Hắc Dạ.

Là đại bản doanh của Dạ Y, nơi này có điểm truyền tống kết nối với tất cả những cứ điểm của Dạ Y đặt tại khắp các khu vực trên thế giới hắc ám.

Mà trong vài ngày ngắn ngủi vừa rồi, Lâm Ân đã sớm tìm hiểu được vị trí của một điểm truyền tống nằm gần hẻm Du Hồn nhất.

...

Nửa giờ sau, cùng với quầng sáng chú thuật không ngừng chớp động trên pháp trận truyền tống, Lâm Ân trực tiếp xuất hiện tại một cứ điểm bí ẩn Dạ Y chỉ cách hẻm Du Hồn có ba mươi km.

Sau khi mở miệng chào hỏi nhân viên Dạ Y trấn giữ ở cứ điểm ngoại vi này, Lâm Ân nhanh chóng khởi hành, tiến thẳng về phía hẻm Du Hồn.

Sương mù màu đen bao phủ.

Ngay khi hắn bước chân vào địa giới hẻm Du Hồn, luồng cảm giác quê hương quen thuộc kia lập tức ùa vào gương mặt.

Đúng vậy.

Khi hít vào một cái, thứ mùi hôi thối do loại sương mù đậm đặc này phát ra, thực sự mang đến cho người ta cảm giác xúc động muốn rơi lệ.

"Nơi này chính là nhà của tôi." Lâm Ân có chút buồn cười khẽ nhúc nhích đôi lông mày, sau đó nhìn thoáng qua mảnh không khí bên cạnh mình, nhẹ nhàng nói: "Đương nhiên, về sau này, nó cũng là nhà của cô nữa, cho nên đừng khách gì. Hãy nhớ kỹ nơi này, tuyệt đối không có hại đâu."

Nhưng xung quanh vẫn chìm trong một mảnh im lặng, không có bất cứ âm thanh gì truyền đến.

Lâm Ân (￣□￣) có chút vui vẻ rồi thành thạo vô cùng lấy ra chiếc điều khiển từ xa, ấn một cái xuống nút thứ ba.

Đinh ～～

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1】

Xác định được rồi. Không có đánh rơi mất cô ấy, vệ sĩ tiểu thư của hắn vẫn đang ở bên người, âm thầm bảo vệ hắn.

Nói cho cùng, loại chuyện dùng một điểm độ hảo cảm làm cái giá để xác định vị trí của tiểu thư con rối này, vẫn vô cùng có lời và tiện dụng!

Sau đó, Lâm Ân không nói hai lời, đã nhanh chóng bước về phía tiệm dược tề của mình.

Rất nhanh, hắn đã đi đến phía trước cửa tiệm, chợt ngẩng đầu lên, có thể rõ ràng nhìn thấy tấm bảng hiệu Tiệm Dược Tề Cưa Máu đã phủ đầy tro bụi.

Hiển nhiên, thầy đã rời đi được một đoạn thời gian rồi, chỉ không biết trong khoảng thời gian này, ở đây có thường xuyên bị kẻ trộm viếng thăm hay không.

Lâm Ân nhanh chóng lấy chìa khóa ra.

Chi dát —— Cánh cửa đã mở.

Một loại khí tức ẩm ướt đậm đặc, nhanh chóng truyền đến từ bên trong cửa hiệu, đi kèm với đó là mùi hôi thối nồng nặc kinh người, giống như trong phòng này đang đặt một cái xác chết vậy, khiến toàn thân người ta sởn da gà, dựng tóc gáy.

"Có người sao?" Lâm Ân có chút do dự. Sau đó, hắn lập tức khiêng cây cưa điện của mình lên, nhanh chóng bước vào.

Bên trong đại sảnh là một đống hỗn độn, quầy lễ tân bị một lớp tro bụi thật dày phủ kín, đồng thời cũng có thể rõ ràng nhìn thấy vết máu đã khô cạn dưới đất.

Lâm Ân nhẹ nhàng xốc tấm rèm vải lên, sau đó tiến vào hành lang. Nhưng hắn lại không chú ý tới một điều kỳ lạ.

Dường như ở phía trên trần nhà hắc ám, có một sinh vật gì đó vừa khẽ nhúc nhích, khiến cho từng giọt lớp dịch nhầy rơi thẳng xuống nền nhà dưới đại sảnh, bốc lên một luồng khí trắng có tính hủ thực mạnh.

Cũng không biết vì sao, đột nhiên thân thể của tiểu thư con rối lại chậm rãi hiện ra, rồi lặng lẽ bay lơ lửng giống như một con u linh bên người Lâm Ân. Chiếc váy dài mang phong cách Gothic kết hợp cùng cái mũ dạ nhỏ tinh xảo, tạo thành một bức tranh đối lập rõ ràng với khung cảnh hỗn loạn ở nơi này.

Lâm Ân cẩn thận nhích từng bước về phía hậu viện.

Mà càng tới gần hậu viện, mùi hôi thối nồng nặc kia lại càng

trở nên kinh khủng hơn.

Tại thời điểm Lâm Ân tiến lại gần phòng giải phẫu, đang đứng ngay trước cửa phòng, đột nhiên hắn nhìn thấy một đôi chân máu chảy đầm đìa ở phía sau bức rèm vải. Giống như có một sinh vật nào khác đang đứng thẳng tắp bên trong phòng giải phẫu, quay mặt về phía hắn.

Lâm Ân có chút do dự, lập tức ngừng chân lại. Sau đó, hắn chậm rãi vươn tay tới, kéo mạnh tấm rèm vải đang che bên ngoài phòng giải phẫu ra.

Chỉ trong nháy mắt, một sinh vật hình người với nửa người trên đã bị hoàn toàn gặm sạch, chỉ còn lại nửa người trên từ phần eo trở xuống, lập tức xuất hiện trước mặt hắn, thậm chí hắn còn có thể rõ ràng nhìn thấy toàn bộ phần nội tạng và ruột đã hư thối của đối phương.

Rầm ——

Đột ngột bị bắt gặp như vậy, nửa người dưới của sinh vật kia lập tức động, giống như nó vẫn còn sống vậy. Nó trực tiếp nâng đầu gối lên, thúc cho Lâm Ân một cú, tuyệt đối đoạn tử tuyệt tôn.

Chương 615: Thân Nhân Gặp Lại, Không Được Chạy!

Nhưng Lâm Ân là nhân vật thế nào chứ?

Gần như trong nháy mắt khi cái đầu gối kia nâng lên, Lâm Ân đã dùng tốc độ còn nhanh hơn đối phương, để giáng cho đối phương một đòn Liêu Âm Thối rồi.

Phanh ——

Cùng với âm thanh do một thứ vật phẩm nào đó vừa vỡ vụn vang lên, lực đạo thật lớn trực tiếp huých cho toàn bộ ruột và nội tạng ở bên trong ổ bụng "Ào ào ào" bay cao, sau đó lại "Rào rào rào" một lần nữa rơi xuống dưới.

"..."

"..."

【 đinh! Độ sợ hãi của huyết nhục du hồn đối với ngươi +10】

Lâm Ân nheo mắt lại, rồi không chút do dự, một tay đã vươn tới, túm lấy cạp quần của huyết nhục du hồn, trực tiếp xách nửa người dưới của nó lên, nói: "Quả nhiên, chủ nhân không ở nhà, nơi này sẽ lập tức biến thành địa bàn của đám ác hồn tử linh. Nói, chúng mày đã ở trong này bao lâu rồi? Nếu hôm nay chúng mày không nói ra, tao sẽ cho chúng mày nở hoa!"

Rõ ràng là nửa người kia vừa run rẩy, sau đó, một đoạn ruột không ngừng lắc lắc lư lư từ từ dựng thẳng lên.

"Nói!"

Phanh —— Lâm Ân không nói hai lời lại lên gối.

Ruột và thận đang yên vị ở thắt lưng của con huyết nhục du hồn nọ lập tức "Ào ào ào" nảy lên rồi “Rầm rầm rầm” rơi xuống dưới.

【 đinh! Độ sợ hãi của huyết nhục du hồn đối với ngươi +20】

Ở thời điểm Lâm Ân đang đứng bên này tiến hành thẩm vấn nửa người dưới kia, hắn lại không hề chú ý tới một điều kỳ lạ. Dường như bên trong dãy hành lang hắc ám đằng sau kia, có một loại sinh vật không biết đang từ từ nhúc nhích dưới đất, chậm rãi tới gần hắn. Nó giống như một gã thợ săn đang ẩn mình trong bóng tối, rồi lặng yên không một tiếng động tới gần con mồi, sát khí phun ra.

Một mét.

Hai mét.

Có vẻ như Lâm Ân vẫn không hề chú ý đến nó - thứ sinh vật màu đỏ như máu, đang nhúc nhích dưới bóng trăng bên trong hắc ám kia.

Ngay tại khoảnh khắc nọ, đột nhiên một luồng huyết ảnh chợt lóe mà qua, mang theo từng luồng gió tanh bay tới.

"Hoa lạp lạp" —— Đó là một cái lưỡi thật to đang điên cuồng mấp máy bên trong vùng hắc ám sau lưng.

Chỉ trong giây lát sau, nó đã nổ bắn tới vị trí rất gần, cách Lâm Ân không đầy hai mét. Đến đây, đột nhiên phía cuối đầu lưỡi mở ra, bên trong xuất hiện thật nhiều cái đầu lưỡi với hàm răng sắc bén như gai ngược, giống hệt một con búp bê Matryoshka.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc nó chuẩn bị tiếp cận, muốn cắn một tiếng trực tiếp xử lý luôn Lâm Ân, thì bỗng nhiên thân thể nó lại khựng lại, như vừa đứng hình tại chỗ.

Chỉ thấy bên trong vùng hắc ám nọ, chợt xuất hiện rất nhiều sợi tơ trong suốt long lanh. Cũng không biết chúng đã tồn tại ở nơi đó từ khi nào rồi, nhưng ở thời điểm xuất hiện, những sợi tơ kia đã trói chặt lấy phần thân của cái lưỡi nọ, rồi đột nhiên siết chặt lại, trực tiếp trói chết nó tại chỗ.

Vào thời điểm này, thân thể tiểu thư con rối lập tức tản ra một vầng sáng nhàn nhạt, trên ngón tay cô đang quấn quanh những sợi tơ tinh tế, còn bên trong con ngươi lại tản ra quầng sáng mỹ tuyệt nhân hoàn [1].

[1] : người đẹp nhất thế gian.

Hiển nhiên, tiểu thư con rối đã sớm phát hiện ra kẻ thợ săn đang ẩn mình bên trong hắc ám rồi.

Hơn nữa, là một người theo chủ nghĩa cơ hội, thứ tiểu thư con rối am hiểu nhất chính là giăng bẫy trước, sau đó chờ địch nhân tự chui vào bên trong.

"Tê —— tê —— " Cái lưỡi phẫn nộ phun phì phì, phát ra âm thanh cực kỳ khủng bố.

Lâm Ân vừa nghe được âm thanh này, đã vội vàng quay đầu lại. Sau đó, hắn lập tức nhìn thấy sinh vật đột nhiên đi tới tập kích mình, đã bị tiểu thư con rối chế phục kia.

"Tiểu Bảo Bối?!" Hắn khiếp sợ vạn phần nói.

Mà đầu lưỡi lớn vốn đang nổi giận đùng đùng, vừa phun phì phì vừa liều mạng giãy giụa, cũng lập tức nghe được giọng nói của hắn. Toàn thân nó ầm ầm chấn động, thân thể trở nên cứng đờ, vội vàng hướng về phía tồn tại đeo mặt nạ mỏ chim trước mặt.

"Là ta nha!" Lâm Ân mừng rỡ vô cùng, vội vàng tháo xuống chiếc mặt nạ mỏ chim của mình, để lộ ra khuôn mặt đẹp trai quen thuộc.

"Có nhớ ta không nào? Là tên học đồ ngày nào cũng cho ngươi ăn cơm đó!"

"..."

"..."

Xung quanh lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Cái đầu lưỡi lớn kia vẫn ngây dại mà sững sờ đứng nguyên tại chỗ, giống như vừa bị người ta thi triển pháp thuật thời gian ngưng lại vậy.

Trong nháy mắt sau đó, đột nhiên cái đầu lưỡi lớn ấy hành động, gần như nó đã bộc phát ra lực lượng vô cùng mạnh mẽ, hiếm thấy trong cuộc đời mình. Rất nhanh, mặt ngoài thân thể của nó lập tức xuất hiện tầng tầng da chết. Rồi như thể ve sầu lột xác, nó trực tiếp thoát khỏi những sợi tơ đang ràng buộc mình.

Và không chút do dự, như vừa gặp phải ôn thần, (ΩДΩ) nó lập tức dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, để "Vèo vèo vèo" chạy thẳng về phía hậu viện.

Trên đầu Lâm Ân nổi lên một đống dấu hỏi "???"

"Đuổi!"

Không chút do dự, hắn nhanh chóng xoay người, vội vàng đuổi theo đầu lưỡi lớn, chạy băng băng tới hậu viện.

Một tay xốc tấm rèm vải trước mắt lên, chỉ thấy những cái đầu lưỡi đã phân tách nhau ra, rời khỏi hầm ngầm bên dưới từ trước, đang dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, để nhanh

chóng rời khỏi những gian phòng khác trong hậu viện, rồi một đường chạy thẳng về nơi ở vốn có của mình, nhanh như tia lửa điện.

Mà một cái đầu lưỡi trong đó vừa nhìn thấy Lâm Ân vén tấm rèm lên, đã lập tức run rẩy nổi gai ốc đầy mình. Sau đó, nó nhanh chóng cuốn lấy cái nắp bằng đá được đặt bên cạnh hầm, muốn lấp kín cửa hầm lại.

Không thể làm vậy được?

Thân nhân gặp lại, đỏ mắt thấy nhau, làm sao Lâm Ân có thể cho phép nó đậy nắp hầm lại được?

Hắn không nói hai lời, đã vội vàng xông tới.

Gần như tại thời điểm cái đầu lưỡi kia sắp sửa đóng nắp hầm xuống, Lâm Ân đã vọt qua, trực tiếp ôm lấy cái đầu lưỡi đang không ngừng nhúc nhích nọ, sau đó (〃＞皿＜) dùng sức đẩy cho khe hở trên cửa hầm lớn ra, lại dùng sức lôi kéo cái đầu lưỡi ra ngoài.

"Tiểu Bảo Bối, nhìn thấy ngươi, ta rất là vui vẻ đó!"

Lâm Ân rơi lệ đầy mặt ôm cái đầu lưỡi lớn kia, vừa mở miệng nói lớn, vừa khóc nước mắt tùm lum.

Chương 616: Bộ Não Của Ngươi Đã Được Khai Quật Lên Rồi!

Mà cái đầu lưỡi lớn kia lại càng không ngừng giãy giụa vặn vẹo, thậm chí phía cuối đầu lưỡi còn không ngừng phát ra từng chuỗi những âm thanh “tê tê tê” nghe như đang hét lớn vì tức giận vậy.

Nhưng rõ ràng là chẳng có tí tác dụng nào cả.

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -10】

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -20】

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -20】

"Khẳng định là ngươi cũng rất nhớ ta đúng không? Thầy thật là nhẫn tâm, lại ném một cái đầu lưỡi như ngươi ở lại nơi này, cho ngươi tự sinh tự diệt, đó đâu phải hành động mà một chủ nhân nên có chứ?" Lâm Ân nghẹn ngào nói, cố gắng thể hiện ra cảm tình xa cách lâu ngày mới gặp lại đang trào dâng trong lòng mình, sau đó hắn dụng lực mà lôi cái đầu lưỡi kia ra ngoài, giống như kéo mì sợi.

“Rầm rầm rầm” hắn trực tiếp lôi cái đầu lưỡi lớn kia từ bên trong hầm ra hơn mười mét bên ngoài.

"Nhưng ngươi cứ yên tâm, tiểu chủ nhân của ngươi đã trở lại, có ta ở đây, cam đoan ngươi ăn ngon, uống tốt, rốt cuộc cũng không cần lo lắng về vấn đề thức ăn của mình nữa!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -30! 】

"Tê —— tê tê tê —— "

Đầu lưỡi lớn không ngừng phát ra tiếng hét lớn đầy tức giận.

...

Nửa giờ sau, cái đầu lưỡi lớn nọ giống như một con rắn, trực tiếp cuộn tròn lại một đống mà trống rỗng nằm sấp dưới nền đất, toàn thân đều toát lên hơi thở buồn bã, chán nản, hệt như đã chấp nhận số mệnh của mình rồi, nên sống mà không còn gì luyến tiếc nữa.

Bởi vì cái tên khốn nạn đã cho nó ăn dược tề quá hạn suốt hai năm kia… đã cmn trở lại rồi.

Biểu cảm của Tiểu Bảo Bối lại vừa vặn hình thành nên một bức tranh đối lập rõ ràng với Lâm Ân, kẻ đang lộ ra vẻ mặt vui sướng và cảm động, ngồi đối diện với nó.

Lâm Ân vui vẻ quay đầu, mỉm cười nói với tiểu thư con rối: "Tiểu thư con rối, để tôi giới thiệu với một chút, vị này chính là nhân vật số 3 của Tiệm Dược Tề Cưa Máu chúng tôi, cũng là Tiểu Bảo Bối của thầy tôi, một cái đầu lưỡi vô cùng linh hoạt. Bình thường đều là thầy nuôi tôi, tôi nuôi nó, giữa hai chúng tôi có giao tình quá mệnh và mối quan hệ hữu nghị cách mệnh vô cùng sâu sắc!"

(Hiểu nôm na là bạn bè cực kỳ thân thiết, có thể giao cả sinh mạng của mình cho đối phương.)

Tiểu Bảo Bối trống rỗng mà nâng đầu lưỡi lên, nói: "Tê tê —— tê —— "

Phiên dịch ra ý tứ đại khái chính là “Con mẹ ngươi … đánh rắm.”

Tiểu thư con rối đang lơ lửng ngồi phía trên sợi tơ, dùng tay

nâng cằm. Từ đầu đến giờ, cô ấy vẫn duy trì dáng vẻ im lặng lắng nghe kia, nhưng vẫn có thể rõ ràng nhìn ra được, trong lòng cô ấy đang có chút khó hiểu vì sao vòng tròn quan hệ xã giao bên người Lâm Ân đều là một đống sinh vật có hình thù kỳ quái như vậy.

Lâm Ân quay đầu, vui mừng mà vỗ bựa lưỡi của Tiểu Bảo Bối một cái, rồi chớp chớp mắt nói: "Tiểu Bảo Bối Nhi, có phải trong khoảng thời gian này, ngươi đã quá cực khổ rồi? Có phải trong lòng ngươi đang rất cô đơn, rất trống vắng?"

Đầu lưỡi lớn (ﾟ▼皿▼).

Nó lại "Rào rào rào" mà phân tách ra một cái đầu lưỡi khác, rồi trực tiếp cuốn lấy một bộ thi thể đã thối rữa cùng với một bình dược tề đẳng cấp cao từ dưới hầm lên, rồi vô cùng phẫn nộ mà há miệng thật to vừa nhai nuốt vừa uống đến no say.

Rõ ràng là nó đang muốn nói cho hắn biết rằng, nó đang vô cùng sung sướng đó!

Một tên kẻ trộm bước vào nơi này, nó ăn một cái, hai tên kẻ trộm bước vào nơi này, nó nhai hai cái, còn có dược tề tùy tiện uống, còn có phòng ở tùy tiện dùng.

Vô cùng… vô cùng sung sướng đó!

Lâm Ân do dự nói: "Nói cách khác, trong khoảng thời gian thầy của ta rời đi này, mỗi ngày đều có rất nhiều người từ bên ngoài đến cửa hàng chúng ta?"

Đầu lưỡi lớn khinh miệt nói: "Tê tê —— "

Không cần phải nghi ngờ, trong khoảng thời gian này nó có thể trở nên sung túc như vậy, hoàn toàn là nhờ những kẻ không sợ chết kia.

Lâm Ân cũng lập tức hiểu được mọi chuyện rồi.

Bởi vì chuyện tiêu diệt hiệp hội Ma Nhân lúc trước, mà cửa tiệm của thầy và hắn đã bị lôi ra ngoài ánh sáng rồi, cho nên … ngoại trừ đám dư nghiệt thuộc các phân hội của hiệp hội Ma Nhân kia, e rằng trong số những kẻ tới nơi này tra xét còn có cả nhóm thế lực cảm thấy hứng thú với bọn họ nữa.

Mà sở dĩ đám người kia không dám thật sự tìm gặp bọn họ để gây khó dễ, có lẽ vì lo sợ người một nhà Tiểu Tiểu.

Lại nói, mục đích Lâm Ân trở về lần này cũng vô cùng đơn giản…

Chỉ thấy nụ cười tươi trên mặt hắn càng ngày càng trở nên mê người, mục đích chính là Tiểu Bảo Bối Nhi vừa nhút nhát vừa đáng yêu của hắn!

Nó vốn là cái đầu lưỡi tinh linh hoạt của Cự Tượng biến thành, nếu hắn thật sự không cẩn thận chạm mặt với bộ não của Cự Tượng, hẳn là đối phương sẽ nể mặt thân thích là nó, để hoặc ít hoặc nhiều mà nể mặt cả hắn luôn?

"Tiểu Bảo Bối Nhi, chúng ta vẫn nên đi vào chủ đề chính thôi, lần này ba ba ta trở về mục đích chủ yếu chính là ngươi!" Trong nháy mắt sau đó, Lâm Ân đã nhanh chóng bắt lấy cái đầu lưỡi lớn nọ, nhẹ giọng nói: "Tuy ngươi cũng không phải cái đầu lưỡi đứng đắn gì, nhưng chúng ta đã sớm chiều ở chung được hai năm rồi, cảm tình cũng bồi dưỡng không kém, cho nên lần này, ngươi hãy theo ta ra ngoài lăn lộn đi. Ngươi có biết vì sao ta nhất định phải mang ngươi cùng đi hay không?

"Bởi vì ta đã giúp ngươi tìm được một cái thân thích thất lạc nhiều năm rồi!"

"Đúng vậy! Bộ não thất lạc nhiều năm của ngươi đã được khai quật ra rồi!"

Cái đầu lưỡi lớn tỏ ra vô cùng cảnh giác mà nhìn chằm chằm vào Lâm Ân đang có ý đồ muốn mê hoặc nó ở phía đối diện. Sau đó, nó chỉ vào cái hầm ở phía sau lưng mình, giống như đang muốn nói cho Lâm Ân biết, nó tuyệt đối sẽ không rời khỏi cái ổ của mình đâu, một bước cũng không rời.

Không thèm trả lời, không muốn hợp tác, càng không để ý tới.

Bởi vì nó biết, lúc không có chuyện, khẳng định là tên này sẽ không tới tìm nó, mà một khi hắn đã đến tìm nó, thì khẳng định là không có chuyện tốt đâu.

Chương 617: Đừng Có Coi Nó Là Một Con Bé Ngu Ngốc Mà Lừa Gạt Mãi Thế!

Nhìn thấy dáng vẻ dầu muối không ăn của cái đầu lưỡi lớn, Lâm Ân lại tiến thêm một bước mê hoặc, hắn chớp chớp mắt nói: "Chẳng lẽ ngươi thật sự không muốn tìm được người nhà đã thất lạc nhiều năm của mình?"

Đầu lưỡi lớn không hề cử động, tâm thái bình hòa.

"Vậy đổi một cách nói khác đi, chẳng lẽ ngươi không muốn đi ra, ngắm nhìn một chút thế giới rộng lớn bên ngoài kiA?"

Đầu lưỡi lớn (▼ へ ▾) tiếp tục gặm nhấm bộ thi thể hư thối của mình, không thèm để ý đến hắn.

"Như vậy đi, nếu lần này Tiểu Bảo Bối huynh theo ta đi ra ngoài một chuyến, khẳng định là sau này, ngày nào ta cũng cho ngươi thưởng thức dược tề đẳng cấp cao cùng với thịt ngon, ngươi thấy thế nào? Có phải vô cùng có lợi hay không?"

Hắn không nói ra câu này còn tốt, một khi nhắc đến câu này, cái đầu lưỡi lớn kia lập tức hét lên, còn trực tiếp vung lưỡi tới, cuốn lấy Lâm Ân, rồi gầm gừ mà rít gào, mắng hắn một trận xối xả.

Bởi vì nó vẫn còn nhớ vô cùng rõ ràng.

Bởi vì lần trước cmn… hắn cũng từng nói như vậy!

Hắn cũng dùng giọng điệu như thế, cũng hứa hẹn y chang,

nhưng đã mấy tháng trôi qua rồi, đừng nói là dược tề đẳng cấp cao với thịt để ăn, ngay cả một bình dược tề quá hạn cũng không có.

Nghĩ đến đây, trong lòng nó lại phẫn nộ nha!

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -10】

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -10】

Đừng có coi nó là một con bé ngu ngốc mà lừa gạt mãi thế!

(〝▼皿▼)

Mắt thấy cảm xúc của Tiểu Bảo Bối đang có xu hướng không khống chế được, đột nhiên "Loảng xoảng đương" —— Lâm Ân trực tiếp lấy ra một tá dược tề từ bên trong không gian hệ thống, rồi vội vàng đặt xuống đất.

Tiểu Bảo Bối lập tức ngừng lại.

Lâm Ân nghiêm túc nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười nói: "Lần này tuyệt đối là thật, làm sao ta có thể quên được chứ? Chỉ vì bận quá mà thôi. Ngươi xem đây là cái gì? Là dược tề chất lượng cao chân chân chính chính mà ta thuận tay lấy được từ Dạ Y bên kia tới đây đó!"

"Hồi máu, hồi năng lượng, uống vào trong hay bôi bên ngoài đều có, chẳng lẽ ngươi còn cảm thấy ta đang lừa gạt ngươi?"

Tiểu Bảo Bối có chút do dự, không khỏi buông lỏng đầu lưỡi đang cuốn lấy hắn ra.

Lâm Ân lập tức cười tủm tỉm ngồi xổm xuống, lấy một bình dược tề màu đỏ, sóng sánh như dầu tới, mở nắp ra, "ừng ực ừng ực" uống một ngụm, cuối cùng giơ ngón tay cái lên, nói: "Hơn nữa tuyệt đối không phải dược tề quá thời hạn, đều là dược tề cao cấp do ta dùng rất nhiều tiền để mua lấy. Là chuyên môn chuẩn bị để

dành cho ngươi thưởng thức đó. Mà những loại dược tề giống như vậy, tiểu chủ nhân đã đặc biệt chuẩn bị mười mấy thùng rồi nha cho ngươi!"

Tiểu Bảo Bối có chút kinh ngạc.

Nhưng nó vẫn có cảm giác chuyện này thực sự không thích hợp.

Bởi vì từ trước đến nay, tên khốn này đều keo kiệt muốn chết.

Hắn lại có lòng tốt như vậy?

Lâm Ân hiền hòa vươn tay tới, vỗ vỗ phía cuối đầu lưỡi của Tiểu Bảo Bối, cảm khái nói: "Ngươi đừng quá kinh ngạc như vậy. Tuy Lâm Ân ta vốn không phải người đứng đắn gì, nhưng chuyện đã hứa với huynh đệ nhà mình, ta vĩnh viễn cũng không quên. Chẳng lẽ ngươi đã quên rồi? Một lần trước, khi chúng ta gặp được Khôi Lỗi Huyết Nhục, nếu không có ngươi, ta cũng không thể cứu được quý bà Huyết Y. Kỳ thật, những chuyện ngươi đã giúp ta, ta vẫn một mực ghi khắc trong lòng, chưa bao giờ dám quên."

Lời hắn nói cực kỳ chân thành tha thiết, thậm chí còn chân thành tha thiết đến mức có thể nhìn thấy nước mắt lấp lánh tỏa sáng trong đôi mắt đang mỉm cười kia.

Trong lúc nhất thời, cái đầu lưỡi lớn thực sự cảm thấy có chút bối rối và mất tự nhiên.

Bởi vì nó chưa từng nghĩ tới tình huống này. Hóa ra tên khốn trước mặt cũng có thể nói ra một câu chân thành tha thiết mà buồn nôn như vậy với nó?

Trước kia, hắn đều trực tiếp cho nó ăn phân.

Chẳng lẽ … đi một chuyến trở về, hắn đã thật sự trưởng thành lên rồi?

"Tê tê..."

Lâm Ân từ từ nhắm hai mắt lại, xoa xoa hai giọt lên trên khóe mắt, tiếp tục chân thành nói: "Không sao cả, đều là người trong nhà mà, ngươi đâu cần phải khách khí như vậy? Nói như thế nào, chúng ta cũng là người nhà, đã sớm chiều ở chung hơn hai năm rồi. Người nhà với nhau, chẳng lẽ không phải nên trợ giúp lẫn nhau và gắn bó không xa rời ư?"

Lâm Ân sụt sịt một cái: "Chúng ta đâu cần phải xa cách bất hòa như vậy?"

Tiểu thư con rối: "..."

Trái Trái: "..."

Cái đầu lưỡi lớn có chút mất tự nhiên, trực tiếp xoay đầu lưỡi qua, phần bựa lưỡi phía trên trực tiếp “Ba ba ba” nổi lên một đống da gà da vịt.

Ừm… tuy có chút ngại ngùng không chịu được, nhưng nghe những lời nói đầy thâm tình, xúc động như vậy, cũng là một chuyện vô cùng hưởng thụ.

Nó khụ khụ hai cái, có chút mất tự nhiên

Lâm Ân vung tay lên, sau đó nhắm mắt lại, có chút thổn thức nói: "Ngươi không cần phải xin lỗi đâu, bởi vì người nên mở miệng xin lỗi phải là ta mới đúng. Là trước kia ta đối xử với ngươi hơi quá đáng, ta không nên trộn ngũ cốc luân hồi lẫn với dược tề quá thời hạn rồi trực tiếp đổ xuống dưới hầm. Ta thực sự không hề cân nhắc đến cảm nhận của ngươi. Chỉ dựa vào điểm này thôi, ta đã không xứng đáng là chủ nhân rồi."

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi +20】

Tiểu thư con rối: "..."

Trái Trái: "..."

Lâm Ân lại chân thành tha thiết mà ngẩng đầu lên, vươn tay tới lấy một cái khăn tay. Hắn xì mũi một cái, sau đó hốc mắt ửng đỏ nói:

"Cho nên ta đã nhận thức được sai lầm của mình rồi, chỉ là... ta thật sự rất cần sự trợ giúp của ngươi. Bởi vì ta biết, sau khi thầy rời đi rồi, ngươi chính là người nhà duy nhất của ta, nếu ngay cả ngươi cũng không nguyện ý giúp đỡ, thì ta sống còn có ý nghĩa gì nữa đây?"

"Không bằng ta trực tiếp đâm đầu chết đi cho rồi!"

Nói xong, Lâm Ân trực tiếp quay đầu muốn lao đi.

Thấy vậy, cái ầu lưỡi lớn lập tức trở nên nóng nảy, nó vội vàng "Hoa lạp lạp" cuốn Lâm Ân lên, nói: "Tê tê tê! Tê tê!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi +15】

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi +20】

Chương 618: Năm Loại Thiết Lập Nhân Vật!

Lâm Ân với hốc mắt đỏ bừng, lập tức giãy giụa nói: "Đừng kéo, cứ để cho ta đụng chết ở chỗ này đi, để cho ra lấy cái chết tới tạ tội với ngươi đi!"

Đầu lưỡi lớn lo lắng nói: "Tê tê! Tê tê tê nha!"

Tiểu thư con rối: "..."

Trái Trái: "..."

Vào lúc này, Trái Trái thật sự rất muốn nói, ngươi đừng kéo hắn, ngươi cứ để cho hắn đụng xem sao!

Nếu hắn dám đụng tới nở hoa, thì tên của Trái Trái ta sẽ viết ngược lại.

...

Nửa giờ sau, Lâm Ân cưỡi lên người Tiểu Bảo Bối vừa bị mình chinh phục thành công, quanh co vòng vèo một hồi, trực tiếp thông qua Truyền Tống Trận, quay về thành Hắc Dạ.

Ngay khi bước vào thành Hắc Dạ, Lâm Ân lại trở thành một vị Nam Thần chói mắt trên con đường trước mặt.

(Nam Thần này chắc là Nam Thần … Kinh quá!)

"Mẹ nó! Kia là thuộc hạ của ai đó? Lại hung mãnh như vậy? Vật cưỡi của hắn thực sự độc đáo à nha!"

"Lợi hại! Quả nhiên là lợi hại! Tôi đã trông thấy người ta cưỡi rồng, cưỡi xe, nhưng chưa bao giờ thấy ai cưỡi đầu lưỡi!"

"Vừa nhìn đã biết hắn là một kẻ hung ác rồi, hẳn là thu phục con thú cưỡi bất bình thường này cũng phải trả một cái giá rất lớn à nha. Cái đầu lưỡi kia thật là linh hoạt!"

Dưới ánh nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của mọi người ở đây, Lâm Ân cưỡi Tiểu Bảo Bối nhà mình, nhanh chóng mà uốn lượn, đi thẳng về phía trung tâm tiếp chẩn sinh vật không bình thường.

Hình ảnh này thực sự không dễ miêu tả, nếu nhất quyết phải miêu tả ra, thì nó giống như một chữ "S" in hoa vậy, mà Lâm Ân lại đang khoanh chân ngồi phía trên cùng của chữ "S" nọ, còn cái đầu lưỡi thật dài kia, đang không ngừng vặn vẹo vặn vẹo giống như một con rắn uốn lượn thân mình, tiến về phía trước.

Tuy động tác có chút vòng vo, nhưng tốc độ lại tuyệt đối không chậm.

Bình thường, lộ trình này phải đi hơn mười phút mới đến, nhưng Tiểu Bảo Bối chỉ uốn uốn vài cái, không đến nửa phút đã tới nơi rồi.

Lâm Ân nhanh chóng xuống khỏi lưng nó, ấn ấn cái mũ trên đầu mình xuống, rồi nghiêm túc nói với cái đầu lưỡi lớn đang cõng ba lô: "Tiểu Bảo Bối, ngươi ở ngoài này chờ ta một chút, ta sẽ nhanh chóng trở lại."

Nói xong, Lâm Ân đã vội vàng tiến vào trung tâm tiếp chẩn sinh vật không bình thường.

Vừa đặt một bước vào trong đó, mở miệng chào hỏi bác sĩ AI một câu, Lâm Ân đã lập tức dùng năng lực mô phỏng biến hóa, để biến mình thành một con mèo nhỏ với màu lông đen trắng đan xen, cuối cùng là vội vàng chạy về phía hành lang.

Tiểu thư con rối: "???"

Trái Trái: "..."

Đây chính là mục đích thứ hai của hắn, nguyên nhân khiến hắn phải vội vàng chạy đến nơi này.

Suy cho cùng, chuyến hành trình sắp tới cũng cực kỳ hung hiểm.

Nếu không chuẩn bị nhiều một chút, nói không chừng hắn chỉ sơ sẩy một cái thôi, cũng có khả năng sẽ chết đi ngay trên chiến trường.

Cho nên hắn nhất định phải cẩn thận, lại cẩn thận hơn nữa, nếu có thể đóng gói đạn hạt nhân mang theo, thì tuyệt đối sẽ không lấy TNT!

Lâm Ân nhanh chóng đi đến phía trước căn phòng số 002, rồi nghiêm túc nâng móng vuốt lên. Chỉ thấy bộ móng tay của hắn vang lên một tiếng “Ba”, trực tiếp xòe ra bên ngoài, sau đó hắn tỏ ra cực kỳ chuyên nghiệp, chọc móng vào ổ khóa, bắt đầu cạy.

"Tiểu thư con rối, cô đừng theo tôi vào bên trong, cứ ở ngoài này chờ tôi là được rồi. Sinh vật bên trong phòng này vô cùng nguy hiểm. Dưới quân vương tốt nhất là đừng nên tùy tiện tiếp xúc với đối phương, nếu không rất có khả năng sẽ xuất hiện cục diện không thể khống chế được!"

Cùm cụp —— Tới đây, hắn đã thành công dùng móng vuốt của mình để cạy mở khóa cửa, rồi cẩn thận đẩy ra một khe hở nhỏ.

Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú có chút lặng lẽ của tiểu thư con rối, Lâm Ân biến thành con mèo nhỏ kia lập tức vểnh cái đuôi lên, dáng đi cũng chuyển thành vô cùng tao nhã.

Hắn ngẩng đầu, phát ra một tiếng kêu còn giống mèo hơn cả

con mèo...

"Meo ô ~ "

Tiểu thư con rối: "..."

Đúng vậy.

Đây là thành quả tập luyện của hắn trong khoảng thời gian này.

Trên cơ bản, cứ đến buổi tối hàng ngày là hắn sẽ tìm một cơ hội, rồi thuần thục mà biến thành con mèo nhỏ, cạy mở cửa khóa bí mật đi vào.

Mỗi khi đến khoảng thời gian này, hắn sẽ thay đổi trở thành một con mèo vô cùng đặc biệt, là cái loại mèo này khiến cho những sinh vật khác, kể cả sinh vật vô cảm nhìn thấy nó, cũng không nhịn được muốn vươn tay tới vuốt vuốt bộ lông.

Không ai biết rốt cuộc hắn đã làm cái gì ở bên trong đó.

Hơn nữa, từ lúc đó tới nay, Hắc Huyền Nguyệt cũng phát hiện, thiết lập nhân vật của Lâm Ân đã có một chút thay đổi vô cùng linh hoạt và đa dạng, khó có thể nói rõ thành lời.

Nói đơn giản là, khi đối diện với những người khác biệt, hắn sẽ lập tức thay đổi một gương mặt khác biệt.

(Kiểu đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy.)

Hơn nữa bình thường, hắn đều có thể nhanh chóng biến đổi hình dạng của mình, sau đó sẽ nhập vai cực kỳ tài tình, gần như không có một chút kẽ hở nào, thậm chí còn không cần đến khoảng thời gian chuẩn bị và truyền dữ liệu, đã có thể trực tiếp chuyển từ hình thái ban đầu, thành hình thái tiếp theo rồi.

Cực kỳ linh hoạt, trơn tru.

Suốt một tuần chăm chú quan sát, ít nhất cô ấy đã phát hiện ra hắn có tới năm loại thiết lập nhân vật khác nhau.

Khi nói chuyện với cô ấy, hắn sẽ trở thành một quý ông tao nhã.

Khi đối mặt với vị thiên sứ kia, hắn sẽ trở thành một tên học trò có ý đồ lừa dối, bắt nạt cô giáo của mình.

Khi gặp gỡ Miêu Nhĩ Nương, hắn sẽ trở thành một vị đại ca ca nhà bên dịu dàng.

Khi chạm trán với tay trái, hắn lại biến thành một tên nam chủ bá đạo.

Còn hiện giờ, hắn sẽ chuyển thành hình thái con mèo, mang đầy một bụng xấu xa, nhưng lại biết cách giả vờ đáng yêu.

Vậy đó, khi đối mặt với những tồn tại khác biệt, hắn luôn có thể nhanh chóng tìm được chủ đề thích hợp để thâm nhập vào, sau đó đúc kết và đưa ra một loại phương thức trao đổi chuyên môn nhằm vào đối phương.

"Hắn thực sự là nhân loại sao?"

Tiểu thư con rối có chút suy tư, lặng lẽ ngồi phía trên sợi tơ, vươn tay đỡ cằm. Cô ấy đang cố gắng đi tìm hiểu một loại khuôn mẫu chung nhất giữa một chuỗi hành vi phức tạp của đối phương.

Chương 619: Có Thể Xuất Phát Rồi!!!

【 đinh! Độ hảo cảm của bút lông chim đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của bút lông chim đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ yêu thích của bút lông chim đối với ngươi +2】

Cùng với một chuỗi những âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, trong phòng cũng truyền đến những tiếng mèo kêu cực kỳ đặc biệt.

Thật hiển nhiên Lâm Ân đang trả một cái giá không nhỏ để mạnh mẽ quét lấy độ hảo cảm của bút lông chim.

Mà lần này, thời gian hắn đi vào nơi đó cũng không dài, trong khi trước kia đều là nửa buổi tối, thì lần này chỉ có hơn nửa tiếng mà thôi.

Cùm cụp —— cánh cửa phòng 002 mở ra.

Chỉ thấy Lâm Ân hóa thành con mèo nhỏ với bộ lông có hai màu đen trắng đan xen đang cõng theo một cuốn sách thật dày, trong miệng ngậm một con cá khô nhỏ, mở to đôi mắt cá chết, nhanh chóng chui từ trong phòng ra ngoài thông qua khe hở nhỏ trên cánh cửa.

Xoát xoát xoát —— ánh sáng màu trắng chớp động, thân thể Lâm Ân trực tiếp chuyển từ hình thái con mèo quay về như cũ, thân thể cường tráng lập tức vặn vẹo kéo dài, biến lại thành hình thái nhân loại.

Lâm Ân nghiêm túc nhìn mấy cuốn sách trên tay, thứ mà hắn đã phải trả cái giá rất lớn mới có thể mượn được, khẽ thì thầm một tiếng: "Có mấy thứ này, coi như chuyến hành trình sắp tới cũng có chỗ bảo đảm rồi!"

《 cuốn sách đọc sẽ chết 》

《 cuốn sách đọc sẽ phát điên 》

《 cuốn sách đọc sẽ muốn sáp sáp 》

《 cuốn sách đọc sẽ nhúc nhích 》

Vân vân...

Có thể nói, vì chuyến hành trình lần này mà bắt đầu từ một tuần trước, Lâm Ân đã lên kế hoạch và trang bị cho mình rồi.

Để mượn được những cuốn sách khủng bố này, hắn cũng không thể không hy sinh nhan sắc của bản thân, khiến cho mình biến thành hình thái con mèo, lại dùng thân thể của chính mình chịu đựng nhục nhã, tới làm thỏa mãn sở thích của chị gái nhà văn hư vô kia.

Lâm Ân biết, hắn đã không còn thuần khiết nữa. Bởi vì thân thể của hắn đã bị chị gái tà ác kia vuốt ve hết rồi!

Nghĩ đến đây, hốc mắt Lâm Ân lập tức trở nên ửng đỏ, hắn thương tâm mà vươn tay xoa xoa đôi mắt.

Nhưng đương nhiên, chỗ tốt nhận được cũng vô cùng rõ ràng.

Dựa theo kết quả phân tích của hắn, thì trong mấy quyển sách này, tác phẩm mạnh nhất đương nhiên là 《 cuốn sách đọc sẽ chết 》, nếu không phải bản thân rơi vào tình thế hiểm ác khó có thể ứng phó được, hắn tuyệt đối sẽ không vận dụng thứ này.

Bởi vì ảnh hưởng mà những cuốn sách này mang lại vốn không

phân rõ địch ta.

Với định lực của hắn, nếu không chống đỡ được xúc động muốn đọc, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, chắc chắn sẽ rơi vào kết cục tự sát.

Lâm Ân liếc mắt một cái nhìn tiểu thư con rối đang ngồi cách đó không xa, sau đó nhắm mắt lại, thản nhiên bỏ một cuốn sách nào đó vào trong cái túi của mình, còn những cuốn sách khác đều được hắn được vào bên trong hệ thống không gian.

Lần này, thời gian mượn sách của hắn kéo dài một tháng, nghĩa là trong vòng một tháng, hắn nhất định phải trở về để trả chúng.

"Không thể kéo dài thêm được, còn rất nhiều thứ cần phải chuẩn bị, chúng ta đi thôi!" Lâm Ân nhanh chóng mặc quần áo lên, đeo mặt nạ mỏ chim vào, rồi vội vàng rời khỏi trung tâm tiếp chẩn sinh vật không bình thường,

【 dược tề tăng sinh huyết nhục x21】

【 dược tề bạo kích x20】

【 dược tề sáp sáp x80】

【 dược tề miêu nương x19】

Còn những loại dược tề khác nữa.

Lâm Ân đã dùng thời gian một tuần này để thu gom, tích trữ số lượng cực kỳ lớn.

Mà ngoại trừ thứ này, hắn đã dự trữ hơn trăm quả lựu đạn sinh hóa, cũng đổ thêm dầu cho cưa điện, toàn bộ công tác chuẩn bị đều được hoàn mỹ bố trí xong.

Chỉ có duy nhất một thứ còn chưa đầy đủ. Đó là buff trên

người mình.

Không nói hai lời, Lâm Ân lập tức cưỡi Tiểu Bảo Bối, một đường quanh co lòng vòng, lại một lần nữa quay về tòa đại điện dưới lòng đất của chủ mẫu.

Bởi vì theo hắn đánh giá, hắn là lúc này, chủ mẫu đã hết giận rồi, đây đúng là thời điểm thích hợp để xuất hiện trước mặt bà ấy.

Ừm… hắn đến nơi này chẳng vì điều gì khác, chỉ muốn được hôn một cái thôi.

Nói cho cũng, nụ hôn của thiên sứ cũng mang đến kháng tính nguyền rủa, kéo đầy trạng thái sống lại, còn kèm theo hiệu quả phụ ma, trạng thái thần thánh vân vân… tóm lại là cực kỳ thơm.

Đương nhiên, Lâm Ân đến đây, chỉ đơn thuần vì buff hiệu quả nụ hôn của thiên sứ này thôi, không mang theo một chút ý tưởng kỳ quái nào khác, cũng không có ý muốn đi hoàn thành nhiệm vụ ác liệt ba bước Platon kia.

Chỉ đơn thuần vì cái buff kia thôi.

Dù sao hắn cũng vô cùng tôn kính chủ mẫu, gần như đã coi bà ấy là người thầy thứ hai của mình rồi.

Bởi vì chủ mẫu từng nói có thể tới bổ sung buff bất cứ lúc nào, cho nên… Lâm Ân cũng chỉ có thể dựa theo ước định, mỗi ngày tới bổ sung một lần, tỏ ra mình rất nghe lời mà thôi.

Hơn mười phút sau, Lâm Ân với thân thể tản ra một vầng hào quang thần thánh, nghiêm túc rời khỏi đại sảnh.

Đương nhiên, bởi vì hắn có đeo mặt nạ, cho nên không một ai có thể nhìn thấy hai cái dấu môi son trên mặt hắn.

Kéo đầy!

Đã kéo đầy toàn bộ rồi!

Lâm Ân nghiêm túc nhìn xuống hai tay mình, chưa bao giờ hắn có cảm giác bản thân cường đại như lúc này.

Có thể nói, hắn của thời điểm hiện đại chính là hình thái đỉnh phong nhất từ trước tới nay.

"Hiện tại! Có thể xuất phát rồi!"

...

Buổi chiều.

Mảnh sương mù đen tối bao phủ khắp bầu trời, có thể mơ hồ nhìn thấy một vòng lốc xoáy màu máu khổng lồ vừa trực tiếp lướt ngang qua trời cao, ngay tại khoảng trống xa xa phía trước, mang đến cho người ta một loại cảm giác lạnh lẽo và hoang vắng khó có thể nói rõ thành lời.

Đó là một tòa thành bị cô lập.

Ngay giữa mảnh sương mù màu đen không ngừng cuộn trào ấy, lại mơ hồ có thể nhìn thấy một bức tường thành rách nát xa xa, cũng nghe được những tiếng rít gào quỷ dị truyền đến từ bên trong tòa thành ấy.

Mà ở bên trong một khu doanh địa ngoài thành, lần lượt từng sinh vật hình người toàn thân màu đen tuyền, đeo mặt nạ mỏ chim, đang triển khai công tác rầm rầm rộ rộ.

"Pháp trận truyền tống vận hành bình thường..."

"Đã hoàn thành liên kết với thành Hắc Dạ..."

"Bắt đầu đếm ngược thời gian chuẩn bị truyền tống..."

"3"

"2"

"1"

Chương 620: Dục Vọng Mẫu Thụ!!!

Cùng với thời gian đếm ngược chấm dứt, tòa pháp trận màu tím nằm tại trung tâm doanh địa lập tức sáng lên một mảnh quang mang chói mắt.

Không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo, hư ảnh chậm rãi xuất hiện phía trên pháp trận.

Rầm —— Cùng với âm thanh vù vù chói tai phát ra từ trên pháp trận, Bạch Dạ với mái tóc xám trắng dẫn theo mấy chục Dạ Y, từ thành Hắc Dạ trực tiếp vượt không gian, đi tới khu doanh địa tại tiền tuyến này.

"Xem ra công tác chuẩn bị đã gần hoàn thành rồi." Bạch Dạ liếc mắt nhìn một vòng xung quanh doanh địa. Sau đó, ông ấy lập tức xoay người, đưa mắt quan sát Lâm Ân đang đi theo bên cạnh mình, cùng xuất hiện tại nơi này, khẽ thở dài một hơi, nói: "Kỳ thật tôi cũng không quá muốn đưa cậu đi theo đến nơi này. Cậu nói xem, cậu vừa mới trở thành Dạ Y chưa đầy một tháng, không ở bên trong thành Hắc Dạ thực tập, lại muốn chạy đến một nơi nguy hiểm như thế nào góp vui làm gì? Cậu tưởng chúng ta đang đi du lịch hả?"

"Nếu thực sự gặp phải nguy hiểm, có khả năng tôi cũng không thể bảo vệ được cậu đâu."

Lâm Ân trực tiếp cởi chiếc mặt nạ mỏ chim xuống, lại nâng chiếc kính một mắt của mình lên, mỉm cười nói: "Yên tâm đi, Uông Đào tiền bối, tôi sẽ không gây phiền hà gì cho mọi người đâu. Mọi người cứ mặc kệ tôi là được rồi."

Bạch Dạ có chút phức tạp nhìn thoáng qua hắn, rồi lắc lắc đầu.

Nhưng ông ấy hiểu…

Hai người bọn họ đều là Nhân tộc đến từ Lam tinh, cho nên mục đích mà hắn tìm đến nơi này, cũng giống như ông ấy mà thôi.

Đó chính là huyết nhục chi phối giả.

Dù bọn họ cũng giống nhau, chỉ là một tồn tại nhỏ bé, yếu đuối đến đáng thương ở trước mặt căn nguyên, nhưng cũng chẳng sao, bởi vì kể cả một con kiến, cũng tuyệt đối sẽ không trơ mắt đứng nhìn cố hương của mình bị người ta xâu xé, chiếm đoạt.

"Vậy cậu nhất định phải cẩn thận, nơi này là chiến trường chân chính, không có mệnh lệnh tuyệt đối đừng chạy loạn, nếu cậu thật sự rơi vào vòng chiến, có khả năng sẽ mất đi tánh mạng bất cứ lúc nào."

Bạch Dạ nghiêm túc dặn dò hắn một câu. Sau đó, ông ấy nhanh chóng dẫn theo đội ngũ của mình, bước vào bên trong doanh địa.

Lâm Ân nhanh chóng theo sát đằng sau, vừa đi vừa liếc mắt nhìn xung quanh một cái, lại mở miệng hỏi: "Nơi này là đâu? Sau khi đến đây rồi, chúng ta cần phải làm cái gì?"

Bạch Dạ ngẩng đầu, vừa bước đi vừa đáp lại: "Cậu nhìn thấy tòa thành xa xa kia không?"

Lâm Ân vội vàng dõi mắt trông về phía xa, hình ảnh của một tòa thành thị rách nát ẩn hiện trong sương mù màu đen lập tức ánh vào mắt hắn: "Đó là..."

Bạch Dạ ngẩng đầu nói: "Nơi đó chính là địa điểm tổ chức não của Cự Tượng bị khai quật lên, một tòa thành bị nguyền rủa!"

"Hiện tại thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục đang tranh đoạt quyền khống chế tòa thành thị này. Bọn họ đã giao chiến một đoạn thời gian rất dài rồi. Mà căn cứ theo tin tức mới nhất do tiền tuyến truyền đến, thì trước mắt, đã có một vị căn nguyên tham chiến."

Lâm Ân lập tức ngẩn ra, nhíu mày hỏi: "Cấp căn nguyên sao? Là huyết nhục chi phối giả ư?"

Bạch Dạ lắc đầu, ánh mắt trở nên thâm thúy, nói: "Không phải, huyết nhục chi phối giả cực kỳ giảo hoạt, không đến thời khắc mấu chốt, hắn tuyệt đối sẽ không lộ diện. Dựa vào tin tức do chúng ta nhận được, thì tồn tại xuất hiện trên chiến trường kia là một vị căn nguyên khác của thần giáo Huyết Nhục."

"Đối phương cũng là một tồn tại cấp căn nguyên gần với huyết nhục chi phối giả, bên trong các đại phái hệ thuộc thần giáo Huyết Nhục." Ông ấy thâm trầm nói: "Dục Vọng Mẫu Thụ."

"Dục Vọng Mẫu Thụ?" Lâm Ân ngẩn ra.

Sau đó trong đầu hắn lập tức hiện ra hình ảnh một cây đại thụ kỳ quái mọc đầy những nụ hoa kỳ dị, đang không ngừng giao hợp cùng các loại sinh vật khác nhau.

Dù sao nó cũng là tồn tại căn nguyên có liên quan đến dục vọng, mà loại từ ngữ này, vừa nghe vào tai đã cảm thấy vô cùng dâm đãng rồi.

Hẳn là một tồn tại cực kỳ cởi mở, quan hệ vô cùng rộng rãi đây.

Đương nhiên, Bạch Dạ không biết thứ nội dung liên tưởng vô cùng quái dị đang nảy sinh trong đầu Lâm Ân, ánh mắt ông trở nên thâm thúy, nói: "Chúng ta không biết được quá nhiều thông tin về tồn tại này, nhưng chủ mẫu từng nói, đối phương không giống

huyết nhục chi phối giả. Có lẽ Dục Vọng Mẫu Thụ này cũng là sinh vật năm đó rơi xuống thế giới này, rồi biến thành căn nguyên, chứ không phải sinh vật căn nguyên bản địa ở nơi này."

"Nhưng không cần phải nghi ngờ, có căn nguyên tham chiến đã đủ để thấy được trình độ coi trọng của thần giáo Huyết Nhục đối với tổ chức não của Cự Tượng rồi. Hơn nữa dựa theo tin tức mới nhất về căn nguyên, có vẻ như Dục Vọng Mẫu Thụ và huyết nhục chi phối giả đã đạt thành một loại hiệp nghị nào đó, phái hệ của hai người này cũng kết thành minh hữu rồi. E rằng lần này, bọn họ xuất hiện ở đây không chỉ vì tổ chức não của Cự Tượng… Mà đồng thời, bọn họ cũng đang triển khai một kế hoạch nào đó nhằm vào thần giáo Cơ Giới."

Lâm Ân gật đầu, ánh mắt trở nên nghiêm túc hẳn lên.

Đúng vậy, nếu sự thật đúng như những gì Bạch Dạ đang suy đoán, thì hẳn là cuộc chiến này sẽ rất lớn, chứ không đơn giản là chiến tranh quy mô nhỏ như bình thường đâu.

Dưới tiền đề là chủ mẫu không thể tự mình hàng lâm, cũng như những thế lực khác, ngoài thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục, đều không nhúng tay vào cuộc chiến.

Bạch Dạ nặng nề nói: "Hơn nữa, điều quan trọng nhất trong này, chính là Dịch Y -đối thủ một mất một còn của chúng ta - cũng có dấu hiệu sẽ tham gia vào. Tuy ở thời điểm hiện tại, chúng ta còn chưa rõ bọn họ sẽ đóng vai loại nhân vật gì trong trận chiến tranh này, nhưng kiểu gì cũng phải hết sức cẩn thận."

"Bởi vì so sánh với hai giáo phái kia, Dịch Y mới là kẻ trăm phương nghìn kế muốn chúng ta chết đi."

Lâm Ân gật đầu.

Thật hiển nhiên mối quan hệ lén lút giữa Dịch Y và huyết nhục

chi phối giả nọ cũng không phải mới bắt đầu gần đây. Mà từ mấy trăm năm trước, bọn họ đã thông đồng với nhau, mắt đi mày lại, cùng làm bậy rồi.

Và lần này, khi Dạ Y xuất hiện tại chiến trường, khẳng định là đám phản bội kia sẽ không chịu bỏ qua cơ hội này đâu.

Chương 621: Thật Là Vĩ Đại!!!

"Vậy mục đích của chúng ta là gì?" Lâm Ân nghiêng mặt hỏi.

Bạch Dạ vừa đi vừa nói: "Chiến tranh là chuyện không thể ngăn cản được, bởi mâu thuẫn giữa hai thần giáo này đã tồn tại từ rất lâu rồi, trước khi mâu thuẫn được điều hòa, hóa giải, mỗi lần chúng ta cứu được một sinh vật sẽ khiến cho quy mô của chiến tranh được mở rộng thêm một bước, như vậy hành động cứu giúp này đã đi ngược lại với tôn chỉ của chúng ta rồi."

"Cho nên chúng ta không giúp bên nào cả, mà mục đích của chúng ta chính là cố gắng hết sức để khống chế mức độ ảnh hưởng của trận chiến tranh này, sau đó dựa vào nỗ lực lớn nhất của mình, chúng ta đi tới giúp đỡ dân bản địa ở bên trong tòa thành trước mặt, sơ tán được nhiều sinh vật nhất có thể."

Nói đến đây Bạch Dạ chợt ngừng lại, rồi quay đầu, trong đôi mắt ông phản chiếu hình ảnh của tòa thành đổ nát kia.

"Trước khi tổ chức não của Cự Tượng được khai quật ở bên trong tòa thành này, nó vẫn là nơi ở của các loại vong hồn, sinh vật hắc ám cùng với chủng tộc dưới lòng đất, rất nhiều sinh vật đã tồn tại trên thế giới này ngay từ khi sinh ra rồi, bọn họ vốn không phải là trời sinh đã có tội." Ông ấy nặng nề nói: "Cho nên cậu nhất định phải nhớ kỹ tôn chỉ của chúng ta. Lâm Ân à, chúng ta bảo vệ, chúng ta cứu chuộc, đó vốn không phải một loại khẩu hiệu chỉ nói ngoài miệng, cậu cần phải chân chính nhìn nhận nó, cũng như thực sự đặt vào trong tín niệm của bản thân mình, bởi vì mục tiêu cuối cùng của chúng ta chính là tinh lọc và chữa trị cả thế giới hắc ám này!"

Khi nói lên câu này dưới bóng đem tăm tối, dường như toàn thân Bạch Dạ từ trên xuống dưới đã tản ra một loại ánh sáng thánh khiết của nhân tính.

Ánh mắt Lâm Ân cũng lập tức trở nên kiên định.

Đúng vậy!

Đây mới là Dạ Y.

Là kẻ độc hành trong đêm đen, là tia sáng duy nhất lấp lánh giữa địa ngục! Không cần biết bọn họ đi đến nơi nào, đều là những tồn tại thiện lương vô địch có thể làm mù mắt chó của ngươi! [1]

Nhưng ngay tại thời điểm Lâm Ân đang muốn dõng dạc đáp lại câu này bằng một đoạn khẩu hiệu vô địch, thì đột nhiên ở doanh địa bên cạnh chợt truyền đến từng tiếng la hét đầy hoảng sợ và âm thanh kêu gào đầy thảm thiết thê lương.

Ánh mắt của Lâm Ân và Bạch Dạ lập tức quét về phía tòa kiến trúc xây bằng đá ở cách đó không xa.

"Cứu mạng! Cứu mạng! Tôi không có nguyền rủa! Tôi không cần giải phẫu!"

Chỉ thấy một người khổng lồ để trần cánh tay, thân cao ba mét, toàn thân đen thui, đang hoảng sợ như thể bản thân vừa chứng kiến một điều gì đó vượt quá giới hạn chịu đựng của mình, ầm ầm chạy ra.

Cùng lúc đó, một luồng sương khói màu trắng cuồn cuộn lập tức bay ra từ bên trong tòa kiến trúc kia, hung hăng bao phủ toàn thân Độc Nhãn Cự Nhân nọ. Sau đó, Độc Nhãn Cự Nhân trực tiếp ngã xuống đất, giống như vừa bị một thứ khủng bố không thể nói thành lời ngăn chặn lại.

"Không! Không!"

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân và Bạch Dạ, Độc Nhãn Cự Nhân kia vô cùng hoảng sợ, vội vàng bám lấy mặt đất bên dưới, nhưng vẫn bị những tồn tại ẩn mình bên trong luồng sương khói màu trắng kia từng chút từng chút một kéo trở về bên trong cánh cửa.

Một tiếng "Ken két" vang lên, cánh cửa nọ lại gắt gao đóng chặt lại, tới cuối cùng, cũng chỉ có thể nhìn thấy một đường móng tay cào thật dài còn lưu lại trên mặt đất kia.

Lâm Ân: "..."

Bạch Dạ: "..."

Xung quanh lập tức chìm trong một mảnh yên tĩnh.

Bạch Dạ khụ khụ hai tiếng, có chút mất tự nhiên nói: "Đương nhiên, cậu cũng thấy đấy, sở dĩ nơi này được gọi là tòa thành bị nguyền rủa, là bởi vì sinh vật ở nơi này đều hoặc ít hoặc nhiều có mang theo một chút nguyền rủa trên người. Mà Dạ Y chúng ta vẫn đang miễn phí giải phẫu giúp bọn họ, trợ giúp bọn họ thoát khỏi nguyền rủa và bệnh tật quấn thân. Đây cũng là một việc vô cùng hợp lý chứ?"

Lâm Ân gật đầu, nói: "Vô cùng hợp lý."

"Hơn nữa, nếu đã giải phẫu, thì đương nhiên sẽ có một chút đau đớn, chỉ cần nhẫn nhịn một tí là qua ngay thôi. Đây… hoặc ít hoặc nhiều cũng là một chuyện vô cùng bình thường chứ?"

Lâm Ân gật đầu, nói: "Vô cùng bình thường."

Bạch Dạ lập tức mỉm cười, sau đó vỗ vỗ bả vai Lâm Ân, nói: "Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, cho nên cậu cũng nhất định phải nhớ kỹ rằng, có rất nhiều sinh vật đều không biết bản thân mình có bệnh. Và một trong số những chức trách của chúng ta chính là nói cho bọn họ biết bọn họ có bệnh, sau đó giúp bọn họ chữa trị! Chờ qua

thêm vài chục năm nữa, bọn họ nhất định sẽ cảm tạ chúng ta!"

Lâm Ân cảm động nói: "Vâng!"

Loại cảm giác vì người khác cũng vì chính mình, làm việc tốt nhưng ẩn giấu công danh này, thật là vĩ đại.

Tiểu thư con rối: "..."

Trái Trái: "..."

Nhìn thấy tiểu thư con rối bên cạnh vẫn một mực im lặng mà rơi vào trầm tư, Trái Trái thực sự nghẹn một câu chửi thề trong miệng mà không biết nên phun ra như thế nào.

Chỉ có thể nói rằng, không cần biết như thế nào thì nơi này cũng là thế giới hắc ám, và sinh vật sống ở nơi này, dù bọn họ có coi trọng Vĩ – Quang – Chính đến cỡ nào, thì hoặc ít hoặc nhiều cũng có một chút không bình thường.

(Vĩ – Quang – Chính là vĩ đại, quang vinh và chính trực.)

Đặc biệt là cái loại sinh vật nhìn qua cứ cảm thấy rất bình thường. Nhưng chính bọn họ mới là loại sinh vật bất bình thường nhất ở nơi đây. Thậm chí còn bất bình thường đến mức ngay cả chính bọn họ cũng tự cảm thấy mình rất tốt bụng.

---

[1] : Nguyên văn là Thái Hợp Kim Cẩu Nhãn – Mắt chó hợp kim Titan (Titanium alloy dog eye), theo tìm hiểu thì trong game WOW - World of Warcraft, có hai loại nguyên liệu tương đối khan hiếm, có giá trị cực cao là Ngạnh Hóa Khắc Kim Cẩu Nhãn và Thái Thản Tinh Cương, hơn nữa rất nhiều những trang bị xuất sắc đều cần dùng tới hai loại nguyên liệu này mới có thể chế tạo ra được, nên cư dân mạng đã gộp tên của hai loại nguyên liệu này vào, cuối cùng chế ra từ Thái Hợp Kim Cẩu Nhãn, dùng để bình luận trên

Internet.

Có thể hiểu nó là cực kỳ chói mắt, mang đến lực trùng kích mãnh liệt, thường mang nghĩa xấu.

Chương 622: Tòa Thành Bị Nguyền Rủa!!!

"Được rồi, không nhiều lời vô nghĩa nữa!" Trên mặt Bạch Dạ vẫn mỉm cười, lập tức vẫy vẫy tay nói: "Nếu chủ mẫu đã giao cậu cho tôi, thì chuyện rèn luyện cậu cũng chính là trách nhiệm của tôi rồi. Hẳn là cậu còn chưa được chân chính nhìn thấy cuộc chiến tranh giữa hai thần giáo kia phải không? Vừa vặn hiện giờ có thời gian, để tôi đưa cậu vào trong thành gia tăng kiến thức một chút, tránh để sau khi này chiến tranh thực sự bùng nổ rồi, lại xuất hiện tình huống ngoài ý muốn."

Lâm Ân kinh ngạc hỏi: "Chỉ hai người chúng ta thôi sao?"

Bạch Dạ mỉm cười nói: "Bằng không thì sao nào?"

Nhìn gương mặt trung niên mang đến cho người ta cảm giác an toàn mười phần của Bạch Dạ kia, Lâm Ân mới chợt nhớ ra, vị trước mặt mình này cũng không phải người thiếu niên ngây ngô hắn từng gặp được bên trong kịch bản khảo hạch lúc trước. Ông ấy chính là nhân loại chỉ dùng vài chục năm từ sau khi rơi vào thế giới hắc ám này, đã nhảy vọt lên trở thành bát cấp nguyên huân của tổ chức Dạ Y.

Điều ấy tuyệt đối có thể chứng minh thực lực của ông ấy rồi.

Nếu ở bên trong tiểu thuyết Long Ngạo Thiên [1], dù Bạch Dạ này không phải nhân vật chính, cũng tuyệt đối là một trong số những tên khốn nạn có thực lực cường đại, có chỗ dựa cực mạnh bên người nhân vật chính!

Lâm Ân lập tức gật đầu, sau đó quay lại, nhìn về phía tiểu thư

con rối vẫn một mực bảo vệ bên người hắn, lễ độ nói: "Tiểu thư con rối, tôi cùng với Bạch Dạ tiền bối đi trước xem sao, cô cứ ở lại chỗ này trước đi. Nhưng cô cứ yên tâm, chúng ta sẽ trở về rất nhanh thôi, được không nào?"

Đúng vậy, ở thời điểm bản thân không sinh ra bất cứ suy nghĩ kỳ quái gì đối với tiểu thư con rối, biểu hiện của Lâm Ân sẽ cực kỳ lịch thiệp, y như một quý ông thực thụ vậy.

Hắc Huyền Nguyệt không có nhiều lời, chỉ khẽ nắm lấy góc váy, nhẹ nhàng nhún người thi lễ, sau đó thân thể chậm rãi biến thành trong suốt, trở nên vô hình.

Còn Trái Trái… khẳng định là không thể chặt bỏ cô ấy rồi. Dù sao cô ấy cũng là cô bé mọc ra trên người hắn, đương nhiên phải mang theo bên cạnh.

Về phần Tiểu Bảo Bối Nhi... Lâm Ân trực tiếp kéo cổ áo liếc mắt nhìn vào bên trong một cái, nó đã thu nhỏ người lại quấn trên thắt lưng của hắn rồi!

"Bạch Dạ tiền bối, chúng ta có thể xuất phát!"

Bạch Dạ gật đầu.

Ngay sau khi Lâm Ân nói xong câu này, hắn lập tức cảm nhận được bàn tay của Bạch Dạ vừa nắm lấy bờ vai mình. Tiếp đó, dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của hắn, cảnh tượng hai bên đang dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi để không ngừng chạy ngược về phía sau.

Mà cũng không biết từ khi nào, thân thể của Bạch Dạ đã thay đổi, chuyển thành hư hóa hoàn toàn rồi, giống như một con ác linh chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một vài đường nét thân thể. Ông ấy trực tiếp đạp lên bóng tối và sương mù màu đen, giống như quỷ mị, một bước kéo dài cả trăm mét.

Lâm Ân cũng lập tức nhìn thấy thân thể của chính mình cũng bị biến đổi, trở nên hư vô giống hệt Bạch Dạ, như thể hắn đã bị ông ấy tạm thời chuyển hóa thành ác linh ngay tại khoảnh khắc bàn tay kia tiếp xúc đến thân thể mình rồi.

Có vẻ như Bạch Dạ cũng nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt Lâm Ân, ông ấy mỉm cười, rồi vừa bay nhanh như tên bắn vừa nhẹ nhàng nói: "Đừng kinh ngạc như vậy. Kỳ thật đây mới là bản thể chân chính của tôi. Trận hỏa hoạn năm đó đã giết chết tất cả mọi người rồi. Nói chính xác hơn là trước khi rơi vào thế giới hắc ám này, tất cả những người ở bên trong tòa lầu kia, đều đã chết rồi, tôi cũng không ngoại lệ."

"Mà sở dĩ tôi vẫn có thể tồn tại đến ngày hôm nay, đều dựa vào hận ý và oán niệm trong lòng. Chính vị tiền bối kia đã cứu chuộc cho tôi, mới khiến trong lòng tôi sinh ra một loại chấp niệm mới, để duy trì bản thân mình."

Đến đây, ông ấy lại quay đầu, mỉm cười nhìn Lâm Ân, nói bằng giọng chắc nịch: "Nhưng tôi vẫn là một con người."

Lâm Ân hít sâu một hơi, ánh mắt thay đổi, trở nên vô cùng phức tạp. Kỳ thật hắn cũng không cảm thấy quá mức ngạc nhiên. Bởi vì lúc trước, ở lần đầu tiên hắn nhìn thấy đối phương, chủng tộc biểu hiện phía trên giao diện của ông ấy cũng có một bộ phận là ác linh.

Mà gần như toàn bộ những sinh vật có thể bị thế giới hắc ám này kéo xuống, đều đã biến thành thể oán niệm vặn vẹo cả rồi.

Nhưng cũng không thể không nói, bởi vì ông ấy đã trải qua nỗi thống khổ mà người bình thường không thể chịu đựng được như vậy, ông ấy mới có được tương lai huy hoàng hôm nay.

...

Không đến mười phút sau, thân thể của Lâm Ân và Bạch Dạ đã chậm rãi xuất hiện tại một góc nhỏ nằm bên trong một tòa kiến trúc đã bị tàn phá của thành nguyền rủa.

"Chúng ta tới rồi." Bạch Dạ ngẩng đầu, lập tức đeo chiếc mặt nạ mỏ chim lên, ngón tay chuyển động bánh răng trên thấu kính, nhanh chóng mở ra hình thức ẩn nấp.

"Nơi này là một trong mấy khu phố đang bị thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục tranh đoạt kịch liệt nhất. Cậu nhất định phải chú ý, đừng có cách tôi quá xa. Thần giáo Cơ Giới bên kia vô cùng nhạy bén với sự biến hóa của dòng chảy tin tức, nếu bọn họ phát hiện chúng ta xâm nhập vào đây, e rằng thứ đang chờ đón chúng ta sẽ là một chuỗi oanh tạc kiểu trải thảm!"

Lâm Ân cũng lập tức cảm ứng được một điều kỳ lạ, dường như ở khu vực xung quanh Bạch Dạ và hắn đang tồn tại một dạng lập trường đặc thù nào đó, chính nó là thứ đã hoàn toàn che giấu khí tức của bọn họ.

Tới đây, hắn cũng nhanh chóng đưa mắt quan sát xung quanh hoàn cảnh.

Có một điều làm Lâm Ân vô cùng kinh ngạc, bởi vì kiến trúc bên trong tòa thành thị này cũng không phải phong cách tây huyễn hoặc là phong cách bệnh hoạn thường thấy bên trong thế giới hắc ám này như hắn từng nghĩ, mà ngược lại nó mang theo một loại phong cách kỹ thuật đặc thù, giống như bọn họ đang thâm nhập vào một khu vực có nền khoa học kỹ thuật phát triển cực kỳ rực rỡ vậy.

---

[1] : Long Ngạo Thiên (Dragon Proud Sky) vốn là một từ ngữ trên mạng, được xuất hiện sớm nhất trong bộ phim truyền hình Thiến Niên Bao Thanh Thiên 3 – Truyền Kỳ Thiên Mang, hiện giờ

nó được sử dụng để châm biếm những nhân vật trong tiểu thuyết, truyện tranh hoặc hoạt hình, vừa xuất hiện đã cực kỳ mạnh, luôn làm việc không theo lẽ thường, không cần tư duy gì đã có thể dễ dàng xử lý được địch nhân mạnh mẽ.

Chương 623: Tộc Máy Móc!!!

Những tòa nhà cao tầng đã đổ sập ở phía xa xa kia cũng không được xây dựng vằng xi măng hay đá tẳng, chúng được kết cấu hoàn toàn bằng kim loại, dù hiện giờ đã mục nát cả rồi.

Thậm chí bên dưới những con đường đã hư hỏng kia, vẫn có thể nhìn thấy rất nhiều loại máy móc và phương tiện chiếu sáng cùng loại với đường ray và đèn đường, Mà ở bên trong một vài tòa kiến trúc đã sớm rách nát, đổ sụp từ lâu kia, vẫn còn có thể mơ hồ nhìn thấy một vài dạng máy móc cùng loại với máy bay nằm im lìm bên dưới lớp phế tích mang theo phong cách khoa học viễn tượng đậm đặc.

Thật hiển nhiên, trước khi tòa thành thị này biến thành tòa thành bị nguyền rủa, nó đã từng rất huy hoàng.

Hơn nữa, dựa vào những dấu vết còn sót lại này, hẳn là tồn tại xây dựng, khai sáng nên tòa thành trị trước mắt cũng từng là một thành viên của nền văn minh máy móc hoặc là khoa học kỹ thuật.

Chẳng lẽ... nơi này từng bị ảnh hưởng do nền văn minh của Cự Tượng kia mang đến?

Ngay tại thời điểm Lâm Ân còn đang mải suy tư, Bạch Dạ đã ẩn nấp trong góc phế tích nọ, lại đưa mắt nhìn xuống con đường phía dưới, nhỏ giọng nói: "Đừng thất thần! Có tộc máy móc đến đây."

Lâm Ân lập tức hoàn hồn. Hắn thông qua khe hở bên trong phế tích, nhìn xuống con đường bên dưới. Ngay trong nháy mắt sau đó, trước mắt hắn đã hiện ra cảnh tượng trên con đường kia.

Đó là một tiểu đội máy móc, bao gồm hai bộ máy móc hình người toàn thân bọc thép cầm súng, vừa cảnh giác vừa đẩy mạnh về phía trước, mà ở xung quanh bọn họ, lại có mấy bộ máy móc khác dạng con nhện cao bằng nửa người, đang nhanh chóng dò xét tình huống xung quanh.

Toàn thân bọn họ ánh lên màu kim loại trắng xám, bên ngoài thân thể lại chảy xuôi một dải ánh sáng màu lam tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật.

So sánh với những bộ máy móc Lâm Ân từng nhìn thấy của hiệp hội Ma Nhân lúc trước, thì tiểu đội trước mắt giống hệt một dạng máy móc công nghệ cao vừa bước ra từ bên trong những bộ phim khoa học viễn tưởng, trên thân thể bọn họ còn tản ra một loại quầng sáng khoa học kỹ thuật hình giọt nước.

Cùng lúc đó, trước mắt Lâm Ân cũng hiện ra giao diện của bọn họ.

【 Kẻ Dẫn Đường Máy Móc 】

【 chủng tộc 】: Máy móc trí năng

【 trận doanh 】: Tuyệt đối thủ tự

【 năng lực chiến đấu 】: loại vũ khí máy móc mạnh mẽ với cấu tạo mang đến hỏa lực viễn trình rất mạnh.

【 giới thiệu 】: là đơn vị máy móc hình người cơ sở có thể sản xuất hàng loạt thuộc thần giáo Cơ Giới, được chế tạo toàn bộ bằng kim loại, có trang bị súng ống viễn trình với lực xuyên thấu rất mạnh và trang bị quét hình, sở hữu lực lượng, độ nhanh nhẹn và sức chống chịu siêu việt sinh vật hình người ngang cấp, đồng thời cũng có được tấm lá chắn lập trường với cường độ năng lượng cực cao. Toàn bộ những điều này đã mang đến cho Kẻ Dẫn Đường Máy Móc một loại năng lực tổng hợp rất mạnh trên chiến

trường.

【 Kẻ Nhảy Vọt Máy Móc 】

【 chủng tộc 】: Máy móc trí năng

【 trận doanh 】: Tuyệt đối thủ tự

【 năng lực chiến đấu 】: tốc độ cực kỳ nhanh và năng lực đột kích cận chiến xuất sắc.

【 giới thiệu 】: là đơn vị cận chiến loại đột kích có thể sản xuất hàng loạt của thần giáo Cơ Giới, là sinh vật được cấu tạo toàn bộ bằng kim loại, bốn đôi chân kim loại sắc bén mang đến cho nó tính cơ động cực kỳ đáng sợ. Nó có thể chịu đựng được trạng thái phụ tải năng lượng cao trong một khoảng thời gian ngắn, sau đó tạo thành một cơn sóng càn quét mang tính hủy diệt đối với lượng lớn mục tiêu. Trên thân thể cũng được trang bị máy quét hình mạnh mẽ, có thể nhanh chóng phát hiện ra dấu hiệu hoạt động của sinh mệnh thể, trợ giúp phe ta tiêu diệt đối phương.

Tổng cộng là 7 bộ máy móc. Hai hình người, năm hình nhện.

Lâm Ân nhìn chằm chằm vào mấy bộ máy móc trên đường kia, cẩn thận mà quan sát chúng.

Chúng không có cấp bậc.

Đúng vậy, đối với đơn vị máy móc như bọn họ, đúng là loại dữ liệu như cấp bậc này chẳng mang đến bất cứ ý nghĩa nào cả. Bởi vì thứ mà bọn họ dựa vào chính là võ trang máy móc thuần túy và binh khí chiến đấu.

Nhưng ngược lại, những thứ này lại càng thêm đáng sợ. Bởi vì ngay cả một cô bé 5 tuổi cũng có thể dùng súng để dễ dàng giết chết một người đàn ông trưởng thành.

Mà đối với dạng tồn tại máy móc lạnh như băng này, bọn họ hoàn toàn có thể tận dụng triệt để kiện vũ khí trong tay mình, cũng như tối đa hóa tác dụng của nó.

"Có nhìn thấy không?" Ánh mắt Bạch Dạ trở nên thâm thúy, nói: "Bên dưới chính là một loại đơn vị cơ sở của thần giáo Cơ Giới. Mà sở dĩ thần giáo Cơ Giới có thể chen chân tiến vào một trong số vài thế lực cường đại nhất thế giới hắc ám như vậy, chỉ vì gần như một đơn vị cơ sở nhất của bọn họ cũng có thực lực đủ để nghiền ép phần lớn những sinh vật huyết nhục khác rồi."

Nói đến đây, ông ấy lại đưa mắt nhìn vào một cái góc nào đó tại khu phố đối diện: "Nhưng thần giáo Huyết Nhục cũng không phải ăn chay, bọn họ đã tranh đấu cùng thần giáo Cơ Giới mấy ngàn năm rồi, cũng đã sớm nghiên cứu ra rất nhiều thủ đoạn để đối phó với địch nhân của mình. Kế tiếp, nhớ đừng có chớp mắt, cậu sẽ lập tức được chứng kiến một cuộc tranh đấu máu tanh."

Trong lòng Lâm Ân khẽ động, hắn lập tức nhỏ giọng hỏi: "Thần giáo Huyết Nhục có bố trí mai phục ở trong này sao?"

Ánh mắt Bạch Dạ chớp động nói: "Rất nhiều, hơn nữa tất cả bọn họ đều đang ngủ đông dưới lòng đất mặt đất, Bọn họ đã dùng một loại thủ đoạn đặc thù nào đó để che chắn khả năng quét hình của tộc máy móc. Thủ pháp rất cao minh, ngay cả một ác linh cấp siêu phàm muốn cảm nhận được bọn họ, cũng gặp phải khó khăn rất lớn."

Nói đến đây, ông ấy cũng không cần phải nhiều lời thêm nữa, bởi vì những thành viên của tộc máy móc kia đã đến gần rồi.

Leng keng ——

Leng keng ——

Âm thanh chói tai do những cẳng chân kim loại gõ xuống mặt

đất cứng rắn vang lên.

Năm con nhện máy đang dùng phương thức ngôi sao năm cánh để quay chung quanh hai bộ máy hình người, đồng thời cũng không ngừng tiến hành quét hình mọi sự thật xung quanh, thậm chí Lâm Ân còn có thể rõ ràng nhìn thấy cái màn hình tròn tròn màu xanh lá không ngừng chớp lóe trên đầu bọn chúng.

Chương 624: Hành Động!

"Khởi động máy thăm dò sinh mệnh huyết nhục —— đang tiến hành kiểm tra quét hình kiến trúc mục tiêu —— "

"Quét hình xong —— không phát hiện dao động dị thường—— "

"Chuyển hoán mục tiêu ——khởi động khảo sát khu vực thứ hai —— "

"Cảnh báo —— khảo sát thấy dao động của huyết nhục sinh mệnh——mệnh lệnh cao nhất—— diệt sát —— lập tức có hiệu lực"

Cùng với từng chuỗi âm thanh máy móc lạnh như băng vang lên, gần như là nháy mắt sau đó, một con nhện máy trong tiểu đội đột nhiên quay đầu 180 độ, hướng thẳng về phía hai người Lâm Ân và Bạch Dạ đang ẩn nấp, quang mang phát ra từ cái màn hình trên đầu nó lập tức chuyển từ màu xanh lá sang màu đỏ không ngừng chớp động.

Trong lòng Lâm Ân lập tức trở nên căng thẳng. Nhưng Bạch Dạ đã nhanh chóng ấn xuống cổ tay hắn một cái, ánh mắt chớp động, khe khẽ lắc đầu.

Gần như tại thời điểm đó, “Soạt” —— một tia laser nóng cháy trực tiếp phụt từ bên trong họng súng của con nhện máy kia, bắn ra ngoài, lướt sát qua đỉnh đầu bọn họ, nhắm thẳng về phía không trung.

Một tiếng hót dài thê lương truyền đến, chỉ thấy một con phi điểu biến dị, toàn thân hừng hực bốc cháy, trực tiếp ngã từ bên

trong mảnh sương mù màu đen trên trời cao xuống dưới, nặng nề đập thẳng xuống mặt đất phía sau Lâm Ân và Bạch Dạ.

"Dấu hiệu sinh mệnh đã về không——giải trừ mệnh lệnh diệt sát —— "

Âm thanh máy móc vừa nãy lại vang lên, ánh sáng đỏ vừa dồn dập chớp lóe trên màn hình của con nhện máy nọ cũng chuyển thành màu xanh, họng súng biến hình, trực tiếp bị thu hồi vào bên trong thân thể máy móc.

Lâm Ân: "..."

Bạch Dạ: "..."

【 đinh! Ngươi nhận được thịt nướng x10】

【 đinh! Ngươi nhận được thịt nướng x10】

Lâm Ân cắn một miếng xuống cái chân chim nướng trên tay, cũng đưa một chiếc khác cho Bạch Dạ bên cạnh, vừa nhíu mày nhai thịt vừa nói:

"Quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy. Ngay cả một con chim nhỏ vô ưu vô lự đi ngang, bọn họ cũng không chịu bỏ qua cho nó. Hóa ra tin đồn bọn họ cực kỳ căm thù sinh vật huyết nhục là sự thật, đám máy móc này quá tàn nhẫn."

Bạch Dạ cũng cắn một miếng chân chim nướng, ánh mắt chớp động nói: "Hiện giờ cậu đã rõ chưa? Cũng bởi vì tư tưởng bài ngoại cực đoan của bọn họ, mà sinh vật huyết nhục khác thực sự không thể trao đổi cùng thần giáo Cơ Giới này. Gần như mỗi lần gặp mặt, bọn họ đều đối xử với sinh vật huyết nhục theo cách này cả, một súng bắn qua, nếu không chết sẽ tiếp tục bổ cho cậu thêm một súng nữa. Đối với bọn họ, sinh vật huyết nhục tuyệt đối là hình thức sinh mệnh bị căm thù số hai."

"Vậy số một là gì?" Lâm Ân tiện tay đưa cho ông một chai bia.

"Số một là thể hỗn hợp giữa huyết nhục và máy móc. Loại hình thái hỗn hợp như vậy bị bọn họ coi là báng bổ nghiêm trọng đối với máy móc thuần khiết."

Bạch Dạ nặng nề uống một ngụm bia.

Hai người vừa ăn thịt nướng vừa đưa ánh mắt đầy cảnh giác nhìn về phía tiểu đội máy móc đang hành quân trên đường thông qua khe hở nhỏ trên vách tường trước mặt.

"Sắp đến rồi, bọn họ đã bước vào vòng mai phục của thần giáo Huyết Nhục, xem ra bọn họ vẫn chưa phát hiện ra phục binh dưới lòng đất."

Lâm Ân nuốt miếng thịt nướng xuống, có chút cảnh giác hỏi: "Tổng cộng có bao nhiêu phục binh?"

"Ít nhất cũng là 50 tên, bên trong còn có vài tên phục binh được vũ trang hạng nặng nữa."

"Binh lực gấp gần tám lần, chẳng phải lần này tiểu đội máy móc kia chết chắc rồi?"

Bạch Dạ lắc lắc đầu, ông ấy lại dùng ánh mắt thâm trầm, chăm chú nhìn về phía con đường bên dưới, nói: "Không, không có đơn giản như vậy đâu. Cậu cứ xem tiếp đi, nếu đội phục kích của thần giáo Huyết Nhục có thể đánh ra hiệu quả ở giai đoạn thứ nhất, cắt đứt mối liên hệ giữa tiểu đội này và thủ lĩnh của địch nhân, thì bọn họ còn có phần thắng."

"Nếu không thể..."

Trên đường, bảy đơn vị máy móc kia đang thong thả tiến lên, tiếp tục đẩy mạnh về phía trước.

Một cơn gió thổi tới, cuốn theo mảnh sương mù màu đen, từng mảng từng mảng rời khỏi mặt đất, cũng vù vù cuốn theo hàng đống cát bụi bay lên cao.

"Khu vực mục tiêu đã được thăm dò xong——cấp bậc an toàn: Sơ cấp."

"Có thể xây dựng khu vực sân bãi cho đèn hiệu và bệ phóng vũ khí—— mệnh lệnh —— phóng tháp canh gác máy móc x5, trang bị ức chế tâm linh sơ cấp x1——thành lập khu vực trạm gác —— "

Cùng với âm thanh máy móc vang lên, đột nhiên thân thể của một con nhện máy trong tiểu đội trực tiếp biến hình. Tám chiếc chân máy móc của nó vang lên những tiếng "Ca ca ca" sau đó cuộn ngược lại, trực tiếp thay đổi, hóa thành khu vực sân bãi bên dưới, khiến cho những bộ phận bên trong cơ thể nó cũng trực tiếp lộ ra bên ngoài.

Rất nhanh, một cái bệ phóng đã từ từ nhô lên từ trên người con nhện máy kia.

Bạch Dạ nheo mắt nói: "Bọn họ muốn động thủ rồi!"

Gần như trong nháy mắt khi Bạch Dạ nói xong câu này, Lâm Ân đã nhìn thấy bề mặt con đường nọ trực tiếp nứt ra, xuất hiện những vết rạn chằng chịt. Cũng gần như tại khoảnh khắc đó, tia sáng màu xanh trong mắt của toàn bộ tộc máy móc vốn đang rơi vào trạng thái đề phòng đều chuyển biến thành quang mang đỏ đậm.

"Cảnh báo —— kiểm tra thấy lượng lớn dao động huyết nhục dị thường—— vị trí mục tiêu—— dưới lòng đất —— "

Nhưng lúc này đã quá muộn.

Cùng với một tiếng nổ vang lên, mặt đất dưới chân bọn họ lập tức nổ tung, từng sợi xúc tu khổng lồ "Rào rào rào" trực tiếp phá

đất đá chui lên, trong chớp mắt đã triển khai thế công sắc bén đánh về phía tiểu đội máy móc.

Khung cảnh liên tiếp phát sinh những biến hóa dị thường ngay trước mắt Lâm Ân.

Sau khi những nhánh xúc tu khổng lồ nọ phá đất chui lên, từ bốn phương tám hướng xung quanh, hàng loạt những sinh vật không rõ, được cấu tạo từ u nang huyết nhục cùng với hai cẳng chân, cũng lần lượt chui ra từ dưới lòng đất.

Ngay khi xuất hiện, thân thể chúng nó lại trực tiếp nứt ra, xuất hiện một cái miệng khổng lồ tanh hôi, điên cuồng bộc phát những tiếng rít gào bén nhọn.

"Cảnh báo —— tin tức lưu thông đã bị quấy nhiễu nghiêm trọng —— dòng điện xuất hiện tình trạng hỗn loạn dị thường—— gián đoạn kết nối cùng thủ lĩnh—— "

"Khởi động lập trường tự thích ứng ——tiến độ thích ứng trước mắt 1%... 5%... 10%..."

Ngay sau khi tiếng thét dài nọ vang lên, lại có hai sinh vật to lớn, khổng lồ với vẻ ngoài như một đoạn ruột, điên cuồng nhúc nhích, trực tiếp chui ra từ bên dưới lòng đất.

Tiếp đó, lần lượt từng khối huyết nhục hình người giống như vừa được sinh nở ra, nhanh chóng bị đoạn “Ruột” nọ phun ra ngoài.

Chương 625: Phục Kích!!!

"Giết! Nhanh xử lý những thứ đồng nát sắt vụn này! Trong vòng ba phút phải kết thúc chiến đấu!"

Cùng với một tiếng rống to truyền đến, những khối huyết nhục hình người trần trụi kia lập tức lao đến như một đám dã thú, chúng điên cuồng chạy thẳng về phía tiểu đội máy móc nọ.

Mà trên đường chạy tới, đống cơ bắp trên thân thể bọn họ bắt đầu nhúc nhích lên, "Rào rào rào" có tồn tại mọc ra đôi tay cực lớn, với hai bàn tay hóa thành mũi kiếm huyết nhục sắc bén, lại có sinh vật nhú lên hàng đống u năng chập chùng dưới cằm, chỉ hé miệng một cái là hung hăng hộc ra một vũng dịch axit màu xanh lá.

Hết thảy những quá trình này đều diễn biến cực nhanh, chỉ không đến năm giây đã hoàn thành rồi.

"Đã tập trung được lượng lớn sinh vật huyết nhục——mệnh lệnh được ưu tiên cấp cao nhất —— diệt sát sinh vật —— "

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, tiểu đội máy móc kia lập tức dùng một loại tốc độ phản ứng nhanh đến khó có thể tưởng tượng nổi, trực tiếp phân tán ra. Lại thấy khẩu súng trên tay hai bộ máy móc hình người trực tiếp nhắm bắn, rồi dứt khoát kéo cò súng.

Phanh phanh phanh phanh phanh phanh —— Từng viên đạn được năng lượng cao thúc đẩy, nhanh chóng bắn ra, chính xác tựa như đang mở chế độ tự ngắm, mỗi một viên đạn đều găm thẳng vào đầu và ngực đám sinh vật huyết nhục hình người đang lao đến trước mặt.

Sau khi trực tiếp lấy thân mình hứng chịu lễ rửa tội của đạn dược, từ trên cơ thể của những khối huyết nhục hình người kia trực tiếp vang lên những tiếng “Phanh phanh phanh” rồi nổ tung, lần lượt tạo ra những cái hố đất sâu hoắm.

Những viên đạn kia có uy lực quá lớn, gần như chỉ cần bắn trúng hai viên là có thể trực tiếp bắn nổ một khối huyết nhục hình người thành mảnh vụn.

Nhưng có một điều càng khủng bố hơn, bởi vì ngay cả khi những khối huyết nhục hình người nọ đã bị viên đạn bắn nổ thành thịt nát, chúng vẫn chưa chết, ngược lại, còn nhanh chóng hoàn thành quá trình tụ hợp, một lần nữa lại cấp tốc xây dựng nên thân thể.

Oanh —— Một tiếng nổ rung trời truyền đến.

Nhánh xúc tu khổng lồ vừa nặng nề đập thẳng xuống người một bộ máy móc hình người.

Ngay sau khi tấm lá chắn màu lam có dạng tổ ong chợt lóe lên rồi biến mất, cuối cùng là ầm ầm nổ tung ra, bộ máy móc hình người nọ cũng bị lực lượng khủng bố kia đánh văng đi mấy chục mét. Nhưng còn chưa hết, ngay khi bộ máy móc này vừa rơi xuống đất, mặt đất dưới chân gã đột nhiên sinh trưởng ra rất nhiều con rắn huyết nhục thật dài.

Chúng không chút do dự, lập tức lao lên, gắt gao trói chặt bộ thân thể máy móc của gã lại.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt —— phía trên bộ khung máy móc hình người vừa bị những con rắn huyết nhục thật dài nọ trói chặt lại, lập tức phát ra âm thanh kim loại bị dung luyện.

"Chuyển hóa hình thức cận chiến —— kích hoạt kiếm Plasma —— diệt sát —— "

Trong nháy mắt sau đó, bộ máy móc hình người kia chợt ngẩng đầu, phía trên bàn tay đang bị trói chặt trực tiếp phụt ra hai luồng quang nhận (lưỡi kiếm ánh sáng) màu cam.

Phập —— phập —— trong tích tắc sau đó, con rắn huyết nhục thật dài vốn đang quấn quanh thân thể gã, lập tức bị quang nhận chém thành mười mấy khúc, dễ dàng như chặt dưa thái rau.

Cùng thời điểm ấy, bộ máy móc hình người nọ lại ngẩng đầu lên, trực tiếp thu hồi thanh kiếm Plasma trong tay, hai bàn tay phát ra âm thanh “Ca lạp lạp” trực tiếp rớt xuống, để lộ ra họng pháo có đường kính50mm.

"Tập trung mục tiêu—— số lượng: 17—— đã lắp xong đạn nổ mạnh gây cháy (High Explosive Incendiary - HEI)—— "

"Diệt sát —— "

Phanh phanh phanh bang bang ——

Từng viên đạn lửa xoay tròn từ bên trong họng pháo, trực tiếp bay ra ngoài, trong khoảnh khắc đã biến vị trí của đám xúc tu và khối huyết nhục hình người trước mắt trở thành một biển lửa.

"Lắp đạn dược —— chuẩn bị tiến hành đợt áp chế thứ hai—— cho phép đổi đạn..."

"Cảnh báo —— "

Bỗng nhiên màn hình được gắn trên mũ của gã trực tiếp tản ra một luồng hồng quang, bộ máy móc hình người nọ lập tức quay đầu, nhưng đã quá muộn.

Mặt đất trực tiếp vỡ ra, một con cự thú dạng vòng tròn, đột nhiên mở ra cái miệng khổng lồ như bồn máu ra, gào thét một tiếng đã cắn thẳng tới nửa người trên của gã, rồi “Hô lạp” kéo thẳng bộ máy móc hình người ấy xuống lòng đất.

"Gặp phải thú khâu lại dị hình —— khung máy móc đã trúng công kích vật lý nghiêm trọng—— tỷ lệ khung máy móc bị vỡ là 64%—— tỷ lệ thoát nạn là 13%—— khởi động năng lượng quá tải ——cưỡng chế truyền dữ liệu ý thức —— "

Ông ——

Một luồng năng lượng thật lớn trực tiếp truyền đến từ dưới lòng đất, mặt đất nhanh chóng bị nổ tung ra, tạo thành một cái hố to với đường kính hơn mười mét. Tiếp đó, lượng lớn tổ chức huyết nhục ứa ra máu xanh cùng với kết cấu máy móc đã tan vỡ và lượng lớn đất đá đều bị lực lượng của vụ nổ kia bắn tung lên trời cao.

Tộc máy móc xuất hiện thành viên thương vong đầu tiên. Nhưng trận phục kích này vẫn còn tiếp tục.

"Tiến công! Không cho phép bọn chúng phóng đèn hiệu!"

Cùng với một tiếng rít gào dữ tợn vang lên, một bộ huyết nhục hình người trực tiếp đạp một cước xuống đất, thân thể lại dựa vào lực phản chấn, nhanh chóng nhảy dựng lên. Lại nghe một tiếng thét dài truyền đến, thân thể gã chợt bành trướng biến hình trở thành một người khổng lồ không có mặt với chiều cao mấy mét.

Ngay sau đó, thiết quyền to lớn đã nặng nề đập thẳng xuống tấm khiên năng lượng đang che trên người con nhện máy. Tấm lá chắn nọ trực tiếp bị đập ra hàng đống khe nứt.

Oanh ——

Oanh ——

Sau khi hứng chịu những đòn trọng kích giống như mưa rền gió dữ, tới cuối cùng, tấm khiên năng lượng trên người con nhện máy cũng ầm ầm nổ rung.

"Bước đầu khởi động năng lượng quá tải—— hình thức cận chiến —— tiêu diệt —— "

Đột nhiên con nhện máy nọ ngẩng đầu, phía trên cái màn hình duy nhất lập tức phát ra những tiếng “đinh đinh đinh”, không ngừng chớp lóe hồng quang chói mắt. Tốc độ của nó lập tức được gia tốc đến một trình độ kinh hoàng, tựa như có thể nhanh đến xuất hiện tàn ảnh.

Những cẳng chân bằng kim loại sắc bén trực tiếp ma sát với làn da cứng rắn của người khổng lồ, liên tục cắt ra hoa lửa kịch liệt.

"Phân tích cường độ huyết nhục của mục tiêu —— không thể phá phòng —— chuyển hóa hình thức công kích—— "

Trong nháy mắt sau đó, ngay tại khoảnh khắc người khổng lồ kia vừa rít gào một tiếng đã đập thẳng nắm tay xuống người nhện máy, gần như thân thể nó đã hóa thành một chuỗi tàn ảnh, trực tiếp tránh được một kích.

Đột nhiên cẳng chân sắc bén của nó kéo dài ra, thân hình lập tức đi tới trước mặt người khổng lồ.

Chương 626: Máy Móc Tối Thượng!!!

"Ca ca" —— Thân thể con nhện máy đột ngột dừng lại trước mặt người khổng lồ, mấy cẳng chân của nó căng ra, rồi hung hăng siết chặt lại ngay phía trên phần gáy của đối phương.

"Diệt sát —— "

Trên màn hình của nhện máy lại chớp động một tia quang mang màu đỏ tươi.

Oanh ——

Một tiếng bộc phá mang tính hủy diệt vang lên, cái đầu người khổng lồ lập tức bị chùm sáng nọ xẹt tới, hấp chín, bốc lên từng luồng khói trắng.

Dù vậy, bộ thân thể không đầu kia vẫn có thể hoạt động được bình thường. Chỉ thấy bàn tay khổng lồ nọ lập tức bắt được cơ hội ngay vào khoảnh khắc cái đầu kia bị đánh nổ, để tóm được bộ khung máy móc của con nhện máy.

Sau đó, một màn khủng bố xuất hiện. Toàn bộ lỗ chân lông bên trên bộ thân thể không đầu kia trực tiếp mở ra, vô số những con giun tròn từ bên trong chui ra, rồi "Rào rào rào" trực tiếp rúc vào cơ thể con nhện máy.

"Cảnh báo —— phát hiện nguyền rủa dị thường xâm lấn —— lập tức khởi động năng lượng quá tải —— lập tức —— "

"Rào rào rào" ——

Âm thanh máy móc kia vừa vang lên đã lập tức ngưng bặt, chỉ thấy vô số những khối huyết nhục đặc sệt, dấp dính từ bên trong thân thể con nhện máy, trực tiếp chen chúc nhau, chui ra ngoài. Lượng lớn u nang huyết nhục và máu loãng không ngừng phun trào, chỉ trong khoảnh khắc đã khắc chế, khiến cho con nhện máy hoàn toàn mất đi năng lực vận chuyển.

Dưới quá trình chiến đấu điên cuồng, hung hãn không sợ chết, từ bốn phương tám hướng của thần giáo Huyết Nhục, tiểu đội máy móc dần dần rơi xuống thế hạ phong, không ngừng giảm quân số.

"Để cho nhóm dị tính thú lên! Phá hủy đèn hiệu của bọn chúng!"

Cùng với một tiếng thét dài của khối huyết nhục hình người nào đó, từng con cự thú khổng lồ vừa há miệng rít gào vừa nhanh chóng chui từ dưới lòng đất lên trên, húc thẳng vào tộc máy móc phía đối diện, sau đó lại ầm ầm kéo nhau chạy thẳng về phía con nhện máy đã cố định chuyển hóa thành đèn hiệu lúc trước.

Mấy chỉ cự thú muốn trực tiếp từ đèn hiệu nền phía dưới phát động đánh bất ngờ, nhưng lập tức liền bị đối phương triển khai hộ thuẫn sở ngăn chặn.

"Khẩn cấp triển khai bệ phóng đèn hiệu——tiến độ tự thích ứng trước mắt 78%... 82%..."

"Cần thời gian: 15 giây —— cần giảm xuống cường độ quấy nhiễu—— máy móc tối thượng, ý thức vĩnh tồn, mong các vị hãy trở về."

Đột nhiên bộ máy móc đèn hiệu kia lại quay đầu, bên trong màn hình giữa tản ra từng quầng sáng màu đỏ như sóng gợn. Đột nhiên, mấy thể máy móc còn lại chợt đứng thẳng lên, bên trong thân thể máy móc cũng phát ra âm thanh nhân tạo lạnh như băng

tương tự.

"Máy móc tối thượng, ca ngợi vạn cơ chi thần."

Trong nháy mắt sau đó, mấy thể máy móc kia trực tiếp từ bỏ toàn bộ võ trang trên thân thể, đồng loạt khởi động năng lượng quá tải, lao thẳng về phía nhóm cự thú đang ầm ầm đi tới vây quanh từ phía xa xa kia.

Dưới quá trình vận chuyển cực nhanh trong trạng thái năng lượng quá tải, tốc độ của mấy con nhện máy kia trực tiếp gia tăng tới cực hạn.

Gần như trong nháy mắt tiếp theo, một con nhện máy đã chạy thẳng tới chỗ nhóm cự thú, trực tiếp kích động năng lượng quá tải trong cơ thể tới trạng thái siêu phụ tải đại quy mô lớn.

Ông —— Toàn bộ sinh vật huyết nhục trong phạm vi mấy chục mét xung quanh lập tức bị sóng năng lượng nọ đánh cho nổ tung.

"Tản ra! Lập tức phá hủy cái đèn hiệu kia!" Một bộ huyết nhục hình người rống to.

Nhưng dưới trạng thái cực tốc gia trì, ba thể máy móc còn lại kia cũng trực tiếp phân tán nhau ra, dung nhập vào đám đông địch nhân, hai đơn vị tự bạo trực tiếp phá nát trận hình của địch nhân.

Ngay sau đó, một đơn vị cuối cùng, trực tiếp lao thẳng về phía tiếng rít điên cuồng đằng xa xa kia.

"Huyết nhục mục nát, máy móc tối thượng."

Oanh —— Cùng với chuỗi tia chớp mãnh liệt không ngừng lóe lên, những kẻ liên tục rít gào lúc trước cũng trực tiếp hóa thành bụi bặm trong tiếng bộc phá điên cuồng.

"Mức năng lượng nhiễu loạn tin tức đã giảm xuống ——gia tốc quá trình tự thích ứng —— tự thích ứng trước mắt đã đạt 100%"

"Hoàn thành quá trình xây dựng đèn hiệu ——tiến trình đồng bộ hoá đã xong ——đã đồng bộ tin tức với chủ não tổ ong—— "

"Xác lập tọa độ——xác lập tiết điểm không gian ——đã tiếp thu thỉnh cầu ——đã hạ mệnh lệnh oanh tạc ——khởi động không gian chiết dược —— "

Ông ——

Ngay trong nháy mắt kia, dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh hãi của Lâm Ân, một tia laser màu xanh lam trực cắt qua mảnh sương mù màu đen, bắn thẳng lên trời cao.

Trên đường nó bay, những bộ huyết nhục hình người kia lập tức rít gào xoay người, trong lòng nổi giận vô cùng, nhưng chỉ có thể vội vàng mà điên cuồng phá vỡ mặt đất, nhanh chòng chui thẳng xuống dưới.

Tới đây, Bạch Dạ cũng lập tức vươn tay, quơ một cái, túm được cổ tay Lâm Ân, khiến cho thân thể của Lâm Ân và ông ấy lập tức chuyển thành trạng thái hư vô.

Chỉ nghe ông ấy nặng nề nói: "Cảm nhận một chút đi, Lâm Ân, có trải nghiệm lần này, nếu về sau, cậu lại gặp được binh sĩ của thần giáo Cơ Giới, cậu sẽ biết nên làm như thế nào."

Nhưng Lâm Ân hoàn toàn không nghe được lời nói của ông ấy, bởi vì vào khoảnh khắc này, ánh mắt hắn đã hoàn toàn bị hình ảnh trên không trung kia hấp dẫn.

Ngay sau khi tia laser nọ đâm thẳng lên không trung, đột nhiên khu vực xung quanh, chợt sáng lên từng điểm nhỏ. Chẳng mất bao lâu, hình dáng chân thực của những điểm sáng màu lam ấy cũng nhanh chóng lộ diện. Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ

của Lâm Ân, vô số những chiếc tàu chiến màu trắng xám đã xuất hiện từ những đường nét mơ hồ lúc trước.

Là vô số những chiếc máy bay giống như sao băng, trực tiếp xẹt qua hư không. Tiếp đó là chi chít những cái đầu đạn tối đen gần như không thể nhìn rõ số lượng, dày đặc mà rơi thẳng xuống dưới.

Rồi… Oanh oanh oanh rầm rầm —— Ngay khi vô số đầu đạn rơi xuống đất, lần lượt từng cái mây nấm ù ù bốc lên, hỏa diễm nóng cháy và âm thanh chấn động bùng nổ, gần như muốn phá vỡ màng nhĩ người ta, khiến cho cả con đường vốn đã đổ nát trước mắt lại trực tiếp hóa thành một mảnh biển lửa địa ngục.

Lâm Ân khiếp sợ nhìn thẳng về phía trước.

Đội hình mấy bay trên bầu trời vẫn đang chỉnh tề xếp thành nhóm, chúng nhanh chóng xẹt qua, dày đặc oanh tạc, cày tung mặt đất bên dưới, hết lần này đến lần khác.

Đó là máy móc tụ thành một nhóm! Đó là một nhóm máy móc kết bè kết lũ đồng thời oanh tạc!

Chương 627: Huyễn Tưởng Màu Bạc!

Mặt đất bị xới tung suốt mấy phút đồng hồ.

Nhiệt độ chung quanh đã đạt tới mấy ngàn độ.

Sau đó, trước mắt Lâm Ân lập tức xuất hiện hình ảnh ngay bên dưới mảnh hỏa diễm hừng hực kia. Đó là từng khoang thuyền máy móc chi chít rậm rạp từ bên trong hư không, như sao băng lao thẳng xuống dưới, hướng về phía mặt đất đang bị thiêu đốt.

Cũng ngay bên trong biển lửa hừng hực nọ, khoang thuyền máy móc trực tiếp nứt ra, khiến cho những bộ máy móc hình người từ bên trong xuất hiện. Bọn họ đứng lên ngay giữa mảnh đất còn đang ngùn ngụt bốc cháy ấy, thân thể là phần thân của chiếc máy bay hình giọt nước lúc trước cùng với hai con mắt không ngừng lấp lánh hồng quang, điên cuồng chớp động trong hỏa diễm.

Mười cái! Trăm cái! Ngàn cái!

Đó là một đại quân máy móc hoàn chỉnh với toàn bộ những thành viên đều có cấu tạo là máy móc.

Lâm Ân bắt đầu thở dồn dập.

Giờ khắc này, rốt cuộc hắn cũng ý thức được vì sao trong tin đồn, thần giáo Cơ Giới lại đáng sợ như vậy.

Thử nghĩ mà xem, bọn họ vốn là một dòng nước lũ sắt thép, một đại quân máy móc, trên trời dưới đất đều có thể hành động tự nhiên, lại tuân thủ trật tự và mệnh lệnh từ bên trên một cách cực

đoan, đương nhiên sẽ tạo nên một loại lực lượng tổng hợp thống nhất mạnh đến không thể tưởng tượng nổi!

RKhTk̲ này… còn đánh như thế nào nữa?

Đúng vậy, nếu không có căn nguyên tọa trấn thì thần giáo Huyết Nhục kia lấy cái gì ra để chiến đấu cùng loại tập đoàn khủng bố này?

Những khoang thuyền máy móc kia vẫn đang bắn đạn, quá trình oanh tạc vẫn còn tiếp tục. Vào lúc này, ở phía trước cái đèn hiệu vẫn còn bắn thẳng tận phía chân trời kia, đã có hơn một ngàn bộ máy móc võ trang xếp thành hàng chỉnh tề rồi.

Cũng chính tại một khắc này, bên trong biển lửa cuồn cuộn ấy, bên trong đội hình gồm hơn một ngàn bộ máy móc võ trang xếp thành một đại quân sắt thép kia, Lâm Ân lập tức nhìn thấy một thiếu nữ máy móc chậm rãi đứng lên từ bên trong một khoang thuyền máy móc vừa nổ tung ra.

Có vẻ thiếu nữ máy móc này chính là thủ lĩnh của đại quân trước mặt.

Toàn thân cô ấy đều được kết cấu máy móc bao trùm, ánh sáng số liệu không ngừng chảy xuôi bên trong đôi mắt, trang bị phía trên cánh tay là hai thanh kiếm đơn phân tử [1] một xanh một đỏ, trên gương mặt lại có một mảnh quang văn máy móc màu đỏ tinh tế chảy xuôi, hình thành nên một loại đối lập rõ ràng với thân thể máy móc màu trắng bệch.

Ánh mắt máy móc của thiếu nữ này đang nhìn về phía cuối con đường xa xa, giống như trực tiếp đối diện cùng ánh mắt của hắn vậy.

Con ngươi trong mắt Lâm Ân chợt co rụt lại, trước mắt nhanh chóng xuất hiện của giao diện của cô ấy.

【 Mô hình thí nghiệm siêu máy móc trí tuệ 'Huyễn Tưởng Màu Bạc' A01】

【 cấp bậc 】: ???

【 chủng tộc 】: Siêu máy móc trí tuệ / máy móc chí cao (sơ cấp)

【 trận doanh 】: Cực đoan thủ tự

【 người cư trú 】:

【 năng lực chiến đấu 】: Tin tưởng ta, ngươi sẽ không muốn bị cô ấy nhìn chằm chằm vào đâu.

【 giới thiệu 】: là bộ thân thể máy móc mô hình thí nghiệm "Huyễn Tưởng Màu Bạc", thành tựu được kết hợp giữa khoa học kỹ thuật nghiên cứu về máy móc có trí tuệ của thần giáo Cơ Giới cùng với khoa học kỹ thuật bên trong Cự Tượng, sau đó dùng loại kết tinh tử tinh hiếm có để chế tạo nên.

Trên lý luận, cô ấy có được sức chống chịu mạnh mẽ, có thể sánh vai với căn nguyên, nhưng lại mắc một loại hạn chế nghiêm trọng, đó là bộ phận mấu chốt khoa học kỹ thuật khuyết thiếu ý thức nhập chủ, khiến quá trình sản xuất hàng loạt bị thất bại.

Trước mắt, mô hình thí nghiệm thân thể máy móc A01đã hoàn thành nhận chủ, đang bước vào quá trình thí nghiệm và ưu hóa trong các cuộc chiến tranh lớn, dưới tình huống hạn chế toàn diện.

Một binh sĩ tinh anh.

Ngay sau khi đọc xong phần giới thiệu về thiếu nữ máy móc kia, Lâm Ân lập tức hiểu được, cô ấy chính là đầu mục tinh anh của nhóm bộ đội tiến tới trợ giúp lần này. Hắn lại đưa mắt nhìn đại quân máy móc đang hoạt động bên trong biển lửa hừng hực thiêu đốt kia, trong lòng có chút cảnh giác nói: "Bạch Dạ tiền bối,

rõ ràng đây chỉ là một cuộc chạm trán quy mô nhỏ, vì sao thần giáo Cơ Giới lại phái ra đại quân hùng mạnh đến thế? Chẳng lẽ tài nguyên trong tay bọn họ là vô hạn?"

Bạch Dạ híp mắt, vừa duy trì trạng thái hư vô của bọn họ vừa nói: "Bởi vì thế giới hắc ám này quá mức rộng lớn, mà tộc máy móc có thể chân chính phát triển thành quy mô lớn như vậy, cũng chỉ có một mình bọn họ mà thôi. Cho nên đối với bọn họ, thế giới này vẫn còn là một mảnh đất hoang."

Loại giải thích này rất dễ hiểu. Bởi vì phương diện cung cấp nguồn năng lượng khác biệt, khiến cho bọn họ chỉ cần nguyên liệu tới duy trì phát triển kỹ thuật và vận hành công nghiệp là đủ, cho nên với bọn họ, những thứ khác như huyết nhục, linh hồn, nguyền rủa… thứ năng lượng mà rất nhiều sinh vật khác cần dựa vào chúng để tồn tại, lại không có giá trị lợi dụng quá lớn.

Điều này cũng khiến cho thần giáo Cơ Giới trực tiếp trở thành một nhà độc đại trên phương diện này.

Bọn họ không hề chú ý tới vấn đề tài nguyên bị lãng phí, hoặc là nói, năng lực dự trữ và sản xuất của bọn họ có hiệu suất cao quá mức, khiến cho mỗi một lần ra quân, tộc máy móc này gần như đều có thể mang đến tính cơ động mạnh mẽ và những đòn đả kích dạng bão hòa [2].

Bạch Dạ chăm chú nhìn vào thiếu nữ máy móc đang đứng giữa đại quân máy móc kia, chợt nheo mắt nói:

"Đó là một loại mẫu mới, trước kia tôi chưa từng trông thấy. Hơn nữa, loại đả kích quy mô lớn như hôm nay cũng không thường gặp, xem ra lần này, thần giáo Cơ Giới đã dốc toàn lực, nhất định phải giành được tổ chức não của Cự Tượng rồi."

---

[1] kiếm đơn phân tử, tiếng Anh là Monosword, hoặc Persona monosword, nó là một thanh kiếm dài bằng kim loại kết hợp với pha lê được trang bị cơ chế duy trì lưỡi cắt đơn phân tử. Nó có thể cắt xuyên cả lớp giáp dày một cách dễ dàng và có trọng lượng nhẹ cho phép tấn công nhanh.

[2] : đả kích dạng bão hòa nói về chiến dịch có áp dụng những phương thức chỉ đạo khác biệt, tầm bắn khác biệt, độ cao và tốc độ phi hành khác biệt, có trang bị tàu chiến trên mặt nước, tàu ngầm và các loại vũ khí điều hướng trên máy bay… Nói tóm lại là áp dụng nhiều phương thức công kích, nhiều loại vũ khí chỉ hướng khác biệt, tấn công trên toàn phương diện, số lượng đông đảo, và đồng thời tiến hành nhiều phương thức tác chiến khác nhau.

Chương 628: Bị Phát Hiện!!!

Bọn họ tiếp tục quan sát khung cảnh trước mặt, chỉ thấy bên trong biển lửa hừng hực kia, đại quân máy móc vừa thông qua đèn hiệu buông xuống nơi này, lại lập tức phân tán nhau ra, phát động toàn bộ công suất của dụng cụ dò xét có độ chính xác cao.

Đồng thời, mấy chục con nhện máy cũng nhanh chóng phát động ngay tại chỗ, lại một lần nữa kêu gọi đám máy móc khoang thuyền ở phía trên không trung liên tục hạ xuống dưới.

Rất nhanh, lượng lớn linh kiện và bộ phận máy móc đã được tiếp tế theo đường hàng không.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của hai người Lâm Ân, những con nhện máy kia lập tức dùng một loại hiệu suất khó có thể tưởng tượng nổi, để nhanh chóng lắp ghép nên một bộ máy móc có độ chính xác cực cao tại chỗ.

Lâm Ân thầm tính toán một chút, dưới tình huống trình độ hiểu biết về tri thức cùng với năng lực hành động tương đương, ngay cả một đoàn đội nhân loại có mức độ tâm linh tương thông cao nhất, cũng tuyệt đối không thể phối hợp và hỗ trợ lẫn nhau với hiệu suất cao mà vẫn giữ được độ chính xác tỉ mỉ như thế.

Bởi vì chỉ vẻn vẹn là vài phút thời gian, một bộ máy móc khổng lồ, cao năm mét đã đột ngột mọc lên từ dưới đất.

Mà trước mắt Lâm Ân cũng lập tức hiện ra nội dung giới thiệu về bộ máy móc kia.

【 Phiên bản tối ưu hóa sơ cấp của thiết bị gây chấn động địa chất P01】: Một loại thiết bị gây động đất quy mô nhỏ, có thể

phóng ra sóng chấn động đặc thù cùng tần số với địa chấn, từ đó dẫn phát nên một vụ động đất cực lớn trong phạm vi nhất định.

Toàn thân Lâm Ân lập tức chấn động, sau đó, hắn cũng nhanh chóng hiểu được mục đích của bọn họ rồi.

Gần như tại khoảnh khắc ấy, khi bộ máy móc kia bắt đầu được vận hành, kết cấu máy móc thật lớn nọ đột ngột đâm sâu xuống lòng đất.

Ông ——

Trong nháy mắt tiếp theo, hai người Lâm Ân có rõ ràng cảm nhận được từng luồng chấn động cực mạnh, hệt như động đất vừa truyền đến dưới chân. Bọn họ cũng lập tức nhìn thấy vô số cái khe nhỏ bé, chi chít xuất hiện, rồi lấy bộ máy móc gây địa chấn kia làm trung tâm, chúng dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi trực tiếp khuếch tán ra bốn phương tám hướng bên ngoài.

Ầm vang ù ù long —— Cả mặt đất bắt đầu chấn động.

Mà ngay sau đó, từng con dị thú thật lớn vừa rít gào, vừa vội vàng chui ra từ bên dưới lòng đất.

Thật hiển nhiên, nhóm sinh vật huyết nhục hình người cùng với trùng đào hầm [1] vừa bị ép phải chui xuống đất lúc trước, đã bị ảnh hưởng bởi sóng chấn động khủng khiếp, khiến cho người ta muốn nổ tung ra kia, bắt phải chui ra bên ngoài.

[1] : trùng đào hầm hoặc Omega Worm trong Starcraft, có một cuốn sách tên là The Omega Worm của tác giả Mason, Douglas R. (aka John Rankine) được xuất bản lần đầu tiên vào năm 1976.

Lâm Ân biết, e rằng lần này đội ngũ của thần giáo Huyết Nhục sẽ bị đoàn diệt.

Phanh phanh phanh phanh —— Từng tiếng súng nổ truyền

đến.

Lượng lớn tia laser và đầu đạn ầm ầm lao đến, rồi chính xác găm thẳng vào thân thể những sinh vật huyết nhục kia. Trong tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể bọn họ lập tức bị những món vũ khí công suất cao kia bắn nổ thành vô số mảnh nhỏ.

Tiếp đó, theo sát đằng sau làn mưa bom bão đạn ấy, là những chiếc xe máy móc chạy bằng xích có chiều cao bằng nửa người. Bọn họ di chuyển ra bên ngoài từ hai bên sườn của đội hình khổng lồ lúc trước, bên trong nòng súng ầm ầm phun ra lưỡi lửa cuồn cuộn, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ những mảnh vụn huyết nhục vừa bị bắn nát rơi xuống đất kia.

"Hô hô hô" —— dưới hỏa diễm khủng bố, những khối huyết nhục nhỏ bé đang không ngừng nhúc nhích lại liên tiếp bị dung luyện hóa thành tro tàn.

Cùng với đại quân máy móc vững vàng đẩy mạnh về phía trước, từng binh sĩ huyết nhục vừa bị ép phải rời khỏi lòng đất, đều nghênh đón những đòn công kích mang tính diệt sát, và không xảy ra bất cứ tình huống ngoài ý muốn nào.

Lâm Ân nghiêm túc nâng chiếc kính một mắt lên. Không cần phải nghi ngờ, đây tuyệt đối là lần đầu tiên hắn chân chính trông thấy một hồi tác chiến quy mô của đội quân được cơ giới hóa toàn bộ.

So sánh với đại quân hùng mạnh như vậy, hiệp hội Ma Nhân tuyệt đối là một đứa nhỏ mới bi bô tập nói, hoàn toàn không có tư cách đánh đồng.

Mà đến đây, hắn cũng hiểu được, vì sao từ đầu đến cuối hiệp hội Ma Nhân đều là một tổ chức bí mật, dù bọn họ có hoạt động sôi nổi đến cỡ nào, cũng không dám thật sự bá đạo tới mức để lộ ra thủ đoạn cường thế của chính mình ở khắp các khu vực giống

như thần giáo Cơ Giới

Bởi vì … e rằng bọn họ cũng biết, phương hướng nghiên cứu của bọn họ chính là điều cấm kỵ và báng bổ đối với thể máy móc. Cũng có thể quy mô của bọn họ còn chưa đủ, bằng không lấy phong cách của thần giáo Cơ Giới, hiệp hội Ma Nhân tuyệt đối sẽ là tổ chức nghênh đón tai ương ngập đầu trước tiên.

Phập —— thanh đơn phân tử kiếm trên tay một bộ máy móc thuộc thần giáo Cơ Giới vừa trực tiếp đâm vào cổ một con dị tính thú, chỉ nghe "Rầm" một tiếng, cùng với lượng lớn mảnh nhỏ huyết nhục và lớp dịch nhầy văng ra, cái đầu khổng lồ kia đã trực tiếp bị dung luyện tách rời trong nháy mắt.

"Đã dọn dẹp xong khu vực số 51——thỉnh cầu đại quân cơ giới hóa đi tới khu vực số một tiến hành phá giải đối với tổ chức não của Cự Tượng—— xong."

Thiếu nữ máy móc kia nâng tay lên đặt ở vành tai, dải sáng màu xanh lá mang theo từng chuỗi số liệu không ngừng lưu chuyển trong đôi mắt.

"Thỉnh cầu được thông qua —— xin hãy nghiêm khắc chấp hành kế hoạch quét sạch huyết nhục—— chúc các ngươi may mắn."

Cùng với âm thanh máy móc truyền đến, thiếu nữ kia chợt ngẩng đầu, thu hồi thanh kiếm đơn phân tử, ngón tay nhẹ nhàng ấn một cái xuống vành tai, khiến cho dao động dò xét huyết nhục phạm vi lớn lập tức khuếch tán ra ngoài, hướng về bốn phương tám hướng xung quanh.

Cũng trong nháy mắt này, sắc mặt Bạch Dạ đột ngột thay đổi. Ông ấy không nói hai lời, đã vươn tay nắm lấy bả vai Lâm Ân, cảnh giác nói: "Không tốt! Người máy này được trang bị máy thăm dò càng cao cấp hơn bình thường, chúng ta cũng bị phát hiện rồi,

đi mau!"

Nhưng ngay trong nháy mắt khi ông ấy nói ra câu này, thiếu nữ kia lại đột ngột quay đầu, ánh mắt với hàng chuỗi số liệu mà xanh lá chảy xuôi kia, trực tiếp rơi thẳng xuống vị trí hai người bọn họ đang ẩn thân.

Bên trong đôi mắt của thiếu nữ ấy lạnh như băng, tràn ngập diệt tuyệt.

Chương 629: Nếu Ngươi Không Ngoan, Ngươi Sẽ Giống Phải Phải!!!

Ông —— Gần như trong nháy mắt kia, Lâm Ân chỉ nhìn thấy thân thể thiếu nữ máy móc ấy lóe lên, sau đó xung quanh xuất hiện từng luồng tàn ảnh.

Tốc độ quá nhanh!

Nhanh đến mức hắn thậm chí còn không kịp phản ứng gì!

Gần như trong một phần ngàn giây tiếp theo, thân thể của cô ấy mang theo một chuỗi tàn ảnh, giống như được xử lý bằng kỹ thuật số, trực tiếp nhảy qua không gian, xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Ở khoảng cách gần như vậy, thậm chí Lâm Ân còn có thể rõ ràng nhìn thấy những con số không ngừng nhảy lên trong con ngươi của cô ấy.

Phập —— luồng sáng màu trắng lóe lên trên thanh kiếm đơn phân tử, trong chớp mắt đã đâm vào bả vai Lâm Ân.

Một kiếm kinh thiên.

Thân thể hư vô không mang đến một chút tác dụng ngăn cản nào, đã bị nó xỏ xuyên qua, để rồi ngay sau đó, cơn đau đớn nóng bỏng đến cực hạn trực tiếp thổi quét đến, cánh tay phải cùng với nửa bả vai của Lâm Ân trực tiếp bị một kiếm kia lướt qua, chém về phía trời cao.

Đau đớn!

Đau đớn kinh khủng, khó có thể hình dung nổi!

Bản thân phải hứng chịu cơn đau đớn kịch liệt kia, khiến cho con ngươi trong mắt Lâm Ân trực tiếp phóng đại, hình ảnh phản chiếu trên đó chính là khuôn mặt máy móc lạnh như băng của thiếu nữ nọ.

【 cảnh báo! Xúc thể của ký chủ bị tổn thương nghiêm trọng! 】

【 đinh! Phát động hiệu quả lấy M làm tên, hiệu quả đau đớn đã bị chuyển hóa thành khoái cảm, tỷ lệ năng lượng bổ sung khoái cảm trước mắt đã đạt tới 497%】

Gần như tại khoảnh khắc cuối cùng khi Bạch Dạ mang theo Lâm Ân rời đi, trái tim hắn chợt ầm ầm nhảy lên, giống như một loại động cơ mang theo lực lượng cực mạnh, lập tức kéo ý thức của hắn trở về, cũng khiến cho tâm trí hắn lập tức trở nên bình tĩnh như một cái đầm băng.

Hắn bắt được cơ hội kia.

Rồi trong khoảnh khắc cực hạn là một phần ngàn giây ấy, hắn trực tiếp đánh ra quyền trái. Một quyền đánh thẳng vào mặt thiếu nữ máy móc nọ.

Nhưng tốc độ và phản ứng của cô ấy quá nhanh. Ngay cả một quyền đánh tới ở khoảng cách gần như vậy, cô ấy vẫn có thể lạnh băng, không chút thay đổi sắc mặt mà ngửa người về phía sau.

Gần như nắm tay của Lâm Ân đã đánh hụt, nó lướt sát qua gương mặt cô gái này, chỉ như một cơn cuồng phong thổi quét qua.

Nhưng nói cho cùng, Lâm Ân cũng là Lâm Ân.

Ngay trong nháy mắt khi một quyền nọ sắp sửa thất bại, Lâm Ân lập tức dùng vận tốc ánh sáng nhanh chóng vươn hai ngón tay của mình ra, rồi trực tiếp kẹp lấy một sợi tóc đang bay của đối phương.

Khoảnh khắc ấy, lấy m chi quyền bị phát động!

Một luồng khí xoáy trực tiếp phun ra. Nó nhanh chóng chạy dọc theo sợi tóc kia, và điên cuồng lan tràn khắp nơi trên thân thể thiếu nữ máy móc.

Vào giây phút này, toàn bộ đau đớn của một kiếm vừa rồi, toàn bộ đau đớn do đối phương mang đến cho hắn, đều bị Lâm Ân dùng lực lượng của lấy m chi quyền, điên cuồng phóng thích ra ngoài, hung hăng xâm nhập vào thân thể của thủ phạm đã tạo ra nó.

Ông —— Con ngươi trong mắt thiếu nữ máy móc kia lập tức nở to ra.

...

Cách vị trí ấy chừng mấy chục km, thân thể của Bạch Dạ và Lâm Ân chợt hiện ra.

Ngay trong nháy mắt khi hư hóa bị giải trừ, bả vai đã bị chém đứt của Lâm Ân lập tức phun máu, giống như vòi hoa sen.

"Cậu sao rồi?" Bạch Dạ nhíu mày, lập tức đi lên cầm máu cho hắn: "Là tôi sơ sót, tư liệu về mẫu máy móc mới kia quá ít, khiến cho tôi không nắm được cấp bậc của cô ta. Chờ một chút, tôi lập tức chữa trị cho cậu!"

Lâm Ân vươn tay tới, khẽ thở phào một hơi, lại nhìn thoáng qua bả vai phải còn đang phun máu của mình, xua xua tay, nói: "Không sao mà, phun nhiều một chút cũng có lợi cho sức khỏe, không đáng ngại."

Lâm Ân có chút nhăn nhó như nhức trứng. Ngay sau đó, hắn nhắm mắt phải xuống, điều chỉnh lại bả vai vừa bị chém cho lệch vị trí, rồi phát động năng lực huyết nhục tai biến của chính mình.

"Hoa lạp lạp" —— Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh hãi của Bạch Dạ, khung xương trắng bệch của Hứa Thâm đang dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, nhanh chóng mọc ra, tiếp đó là mạch máu màu đỏ tươi cùng với lượng lớn mô thịt màu hồng hồng mềm mại, từng chút từng chút một sinh ra, bao trùm lên đoạn xương trắng hếu.

Không đến một phút đồng hồ, bả vai phải của Lâm Ân đã khôi phục lại bình thường. Hắn lập tức hoạt động cánh tay phải mới tinh của mình một cái, giật giật ngón tay, rồi hung hăng nói: "Rách quần áo rồi! Trời đất, bộ trang phục hàng hiếm này tôi mới nhận chưa được nửa tháng!"

Bạch Dạ: "..."

Ông ấy đã quên, Lâm Ân này vốn đi theo hệ thống lĩnh vực huyết nhục. Bởi vậy với những sinh vật như hắn, mất đi một cánh tay cũng tương đương với người khác bị dao cứa vào ngón tay. Đó vốn không phải vấn đề gì to tát cả.

Trên thực tế, rất nhiều tín đồ của thần giáo Huyết Nhục bên kia, còn lười mặc quần áo lên người.

Hiện giờ, Bạch Dạ chỉ có duy nhất một hi vọng, đó là về sau này, khi số lần Lâm Ân phải chiến đấu nhiều thêm, hắn tuyệt đối không ngại phiền toái, tuyệt đối phải giữ thói quen như hiện giờ, chứ đứng cởi truồng đi lên chiến trường như đám tín đồ huyết nhục kia... Tuy làm như vậy cũng tiết kiệm được nhiều tiền thật.

Lâm Ân nghiêm khắc quay đầu lại, nâng tay trái của mình lên, (˝ ▼ 皿 ▼) phẫn nộ nói: "Trái Trái, ngươi có nhìn thấy không? Nếu về sau ngươi không ngoan, thì kết cục của Phải Phải chính là

kết cục của ngươi đó, nhìn thấy vừa rồi nó bay cao không? Có bị dọa sợ hay không?"

Trái Trái: "(? ? ?) "

Bạch Dạ đi tới dìu Lâm Ân đứng dậy, trong mắt có chút phức tạp nói: "Không cần biết trước đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại vẫn an toàn là tốt rồi. Chờ về sau nếu có cơ hội gặp được người máy kia, tôi sẽ tháo dỡ một tay của cô ta, giúp cậu báo thù."

Ông ấy cũng muốn giúp Lâm Ân hả giận, nhưng tình huống lúc ấy thực sự không làm được. Nếu bọn họ nấn ná thêm một chút, để đại quân máy móc quy mô lớn phía sau cô gái kia phản ứng lại, e rằng muốn đi cũng không dễ dàng như vậy.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, vươn tay tới, đưa ra sợi tóc đã bị hắn kéo xuống kia, rồi nghiêm túc nói: "Không sao đâu, tuy cô ta chém tôi một kiếm, nhưng tôi cũng bắt cô ta phải trả cái giá không nhỏ rồi. Mà khẳng định là ảnh hưởng tiêu cực cô ta đang phải hứng chịu sẽ lớn hơn tôi rất nhiều. Nếu tôi không đoán sai, hẳn là lúc này cô ta đang vô cùng khó chịu, muốn kêu cũng không được!"

Chương 630: Tin Tức Đồng Điệu...

Cùng lúc đó, tại góc kiến trúc bên trong thành, nơi hai người Lâm Ân vừa rời khỏi kia.

Loảng xoảng đương —— Thanh kiếm đơn phân tử không ngừng lóe sáng vừa trực tiếp rơi xuống đất.

Chỉ thấy thiếu nữ với cơ thể là kết cấu máy móc trắng bệch đang quỳ một gối trên mặt đất, hai bàn tay gắt gao nắm lấy mái tóc của mình, chuỗi số liệu vốn đang chạy ổn định trong mắt chợt trở nên hỗn loạn, không ngừng xoẹt xoẹt, xuất hiện ảnh ảo, giống như vừa trúng phải một dạng sóng chấn động nào đó khủng bố đến mức khó có thể tưởng tượng nổi, trực tiếp quấy nhiễu ý thức.

"Khởi động tự thích ứng—— tiến độ trước mắt: 0%——hệ thống tự thích ứng khởi động lại —— tiến độ trước mắt: 0%"

"Cảnh báo —— ý thức đã bị một loại phản ứng không biết nào đó gây ra ảnh hưởng mãnh liệt —— đang tính toán —— tính toán xong ——thời gian duy trì trước mắt là: 3 giờ 01 phút "

"Đang tìm kiếm trong kho số liệu —— cảnh báo —— kho số liệu không có tư liệu tương ứng—— lập tức tiến hành phân tích và phá giải ảnh hưởng quấy nhiễu dị thường —— "

Từng cơn sóng, từng cơn sóng... không ngừng đánh sâu xuống bên dưới, khiến cho cơ thể xuất hiện một loại cảm giác đặc dị mà từ trước tới nay, cô ấy chưa từng cảm nhận được.

Thứ này giống như một cơn lũ, chúng nó không ngừng tràn

tới, trông ngừng gột rửa và đánh sâu vào ý thức của cô ấy, lại giống như một loại virus, hoặc một loại sóng chấn động quấy nhiễu nào đó…

Nhưng có vẻ tất cả đều không phải.

Nó chỉ đơn giản là một loại cảm giác rất kỳ quái và cực kỳ đặc thù mà thôi!

"A..." Cánh môi khẽ rung động, thiếu nữ máy móc không nhịn được, lập tức phát ra một âm tiết kéo dài, vô cùng kỳ quái, khó có thể nói rõ thành lời.

Cô ấy vội vàng cắn chặt hàm răng, cũng lập tức đóng lại chức năng tin tức đồng điệu của mình, rồi gắt gao ôm đầu, toàn thân run rẩy, muốn dốc toàn lực để phá giải thứ trạng thái quấy nhiễu này.

Nhưng vô dụng.

Ngược lại, loại cảm giác đó càng ngày càng trở nên mãnh liệt, càng ngày càng đánh sâu vào, như thể ý thức của chính mình đang bị một thứ gì đó mạnh mẽ pằng pằng vậy!

Sau khi cảm nhận được chức năng tin tức đồng điệu của cô ấy đã bị ngắt kết nối, đại quân máy móc chi chít kia cũng lập tức làm ra phản ứng.

Bọn họ nhanh chóng bay tới xung quanh thiếu nữ này, bao vây bảo vệ cô ấy ở khu vực trung tâm.

Lượng lớn đơn vị máy móc nhanh chóng triển khai máy quét hình, tiến hành đủ các phương diện hoạt động quét hình đối với cô ấy.

"Trưởng quan —— ngài đã ngăn cách chức năng tin tức đồng điệu —— căn cứ theo điều thứ ba trong mệnh lệnh thời chiến quy

định —— chúng tôi có quyền hỏi ngài về nguyên do cụ thể của hành động này." Âm thanh máy móc trực tiếp phát ra từ bên trong cơ thể của một bộ máy móc hình người.

Thiếu nữ máy móc kia vẫn ôm đầu, nhưng trong cơ thể vẫn truyền đến một giọng nữ trộn lẫn với âm thanh máy móc, mang theo một chút tạp âm: "Đã trúng một loại sóng quấy nhiễu mang tính dị thường không biết —— tự thích ứng thất bại —— đang tiến hành phá giải căn nguyên—— tính lực không đủ —— tiến triển chậm rãi —— "

Lục quang chớp động trong mắt bộ máy móc hình người kia, đối phương lại lên tiếng: "Xin trưởng quan hãy mở ra chức năng tin tức đồng điệu —— ngài có thể sử dụng năng lực tính toán dụ trữ của chúng tôi để tiến hành phá giải —— căn cứ theo mệnh lệnh thời kỳ chiến tranh của tổ ong—— chức năng tin tức đồng điệu không thể đơn phương đình chỉ—— "

Từ trong cơ thể thiếu nữ máy móc kia lại truyền đến một luồng tạp âm: "Tồn tại khả năng mạo hiểm dị thường—— mở ra chức năng tin tức đồng điệu sẽ có mạo hiểm cực lớn —— "

Bộ máy móc hình người kia lại phát ra âm thanh máy móc: "Xin lập tức mở ra chức năng tin tức đồng điệu —— trưởng quan —— mệnh lệnh không thể làm trái."

Thiếu nữ máy móc kia tạm dừng một lát, chuỗi số liệu màu xanh lá lập tức lóe sáng trong con ngươi, chỉ nháy mắt sau đó, cô ấy lại kích hoạt chức năng tin tức đồng điệu với toàn bộ những đơn vị máy móc ở gần đó.

Trong nháy mắt sau đó, tác dụng quấy nhiễu do lấy m chi quyền mang đến đã thông qua chức năng tin tức đồng điệu, nhanh chóng chia sẻ cho toàn bộ những thể máy móc ở xung quanh.

Bộ máy móc hình người vừa rồi thoáng khựng lại một chút,

sau đó màn hình lập tức chuyển từ xanh sang đỏ.

"Nha —— " Nó phát ra một âm thanh kỳ quái, thân thể máy móc thoáng run rẩy một hồi.

"..."

"..."

Sau khi mọi thứ xung quanh vừa chìm trong yên tĩnh một thoáng ngắn ngủi, màn hình của toàn bộ những đơn vị máy móc xung quanh đều từ màu xanh, lần lượt chuyển sang màu đỏ, mỗi lần ảnh hưởng kỳ dị kia chuyển tiếp qua một đơn vị tiếp theo, bộ thân thể máy móc của đơn vị đó sẽ rùng mình một cái, từ bên trong phát ra âm thanh kỳ quái vô cùng.

"Nha!"

"Nha!"

"Nha nha nha!"

Chỉ chốc lát sau, nếu đứng từ trên cao nhìn xuống, sẽ nhìn thấy màn hình của toàn bộ đại quân máy móc chi chít rậm rạp bên dưới đều chuyển biến thành màu đỏ kỳ quái cả rồi.

Mà chưa hết, âm thanh “Nha nha nha” lạ thường kia cũng vang lên từng hồi liên tiếp, trực tiếp vang vọng khắp con đường.

...

【 đinh! Độ khắc sâu trong tâm linh của "Huyễn Tưởng Màu Bạc" +30】

【 đinh! Độ mẫn cảm tâm linh của máy móc tiên phong +20】

【 đinh! Độ khắc sâu trong tâm linh của máy móc xe phun lửa +19】

【 đinh! Độ mẫn cảm tâm linh của Kẻ Nhảy Vọt Máy Móc +18】

【 đinh! Độ khắc sâu trong tâm linh của thiết bị gây chấn động địa chất +30】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng truyền đến bên tai, Lâm Ân vẫn duy trì vẻ mặt nghiêm túc, nhưng từng giọt mồ hôi lạnh lại không ngừng túa ra, nhanh chóng chảy từ trên gáy xuống dưới.

Bởi vì không cần phải nghi ngờ, đây tuyệt đối là ảnh hưởng đến từ lấy m chi quyền của hắn.

Nhưng rõ ràng là hắn chỉ gây ảnh hưởng đến một mình thiếu nữ Cyber kia thôi, vì sao lại có cảm giác là cả đại quân máy móc kia cùng bị ảnh hưởng nhỉ?

Đến đây, trong đầu Lâm Ân lập tức hiện ra một cảnh tượng đáng sợ. Đó là hàng đống đơn vị máy móc bị những luồng khoái cảm pằng pằng vô biên bất tận ảnh hưởng, sau đó hai chân phát run, không thể đi đường được nữa.

Lâm Ân: "..."

Không có chuyện gì đâu!

Hẳn là không có chuyện gì đâu!

Hẳn là hắn sẽ không bị đại quân máy móc phẫn nộ đuổi giết đâu!

Chương 631: Leviathan Huyết Nhục! Tử Vong Cũng Là Một Điều Xa Xỉ!

Bạch Dạ quay đầu, liếc mắt nhìn Lâm Ân một cái, nói: "Tới hiện giờ, hẳn là cậu đã nhận thức được sự đáng sợ của thần giáo Cơ Giới rồi? Cũng vậy, ở thời điểm cậu gặp được bộ đội chính quy của thần giáo Huyết Nhục, nếu có thể chạy nhất định phải chạy đi. Tuy trên phương diện tác chiến quy mô lớn, thần giáo Huyết Nhục không bằng thần giáo Cơ Giới, nhưng ít nhất là bị thần giáo Cơ Giới bắt được, bọn họ sẽ trực tiếp tiêu diệt cậu, còn bị thần giáo Huyết Nhục bắt được… thì tử vong cũng là một điều xa xỉ."

Lâm Ân gật đầu, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

Bởi vì hắn cũng được chứng kiến sự đê tiện, vô đạo đức của thần giáo Huyết Nhục thông qua những bức ảnh chụp của Miêu Miêu rồi. Có khả năng bọn họ sẽ không để ngươi chết, nhưng bọn họ sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết.

"Việc này không nên chậm trễ, chúng ta tạm thời trở về bày ra một chút bố trí và điều chỉnh trước đã, sau khi một ngày nghỉ ngơi, chúng ta sẽ thống nhất tiến hành an bài và điều động." Bạch Dạ cười nói.

Bởi vì ông ấy không hề nhìn ra một chút sợ hãi nào trên mặt Lâm Ân. Ngay cả khi được tiếp xúc gần với cuộc chiến cấp bậc oanh tạc và máu tanh này, hắn cũng không để lộ ra bất cứ sợ hãi nào.

Mà đây cũng là phẩm cách mà một Dạ Y nhất định phải có.

"Vậy chúng ta đi thôi, Bạch Dạ tiền bối." Lâm Ân nghiêm túc nói.

Bạch Dạ gật đầu, lại vươn tay bắt lấy bả vai Lâm Ân, chuẩn bị tiến hành xuyên qua cự ly xa. Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên bọn họ cảm nhận được từng chuỗi âm thanh "Vù vù vù" cực lớn truyền đến từ bên trong mảnh sương mù màu đen trên trời.

Cuồng phong trực tiếp thổi quét đến. Cả một mảnh sương mù màu đen cũng bị cuồn cuộn bốc lên trên.

Bạch Dạ và Lâm Ân đều đưa mắt nhìn qua, trực tiếp ngẩng đầu lên, hướng ánh mắt đầy cảnh giác nhìn lên bầu trời. Trong nháy mắt sau đó, bên tai Lâm Ân lập tức truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát hiện loại kỳ quan tạo vật vĩ đại: Leviathan Huyết Nhục [1], xin hỏi có tiến hành thu nhận hay không? 】

[1] : Leviathan được biết đến là một con thủy quái khổng lồ do Yahweh, vị thần trong Kito giáo tạo ra. Dù có nhiều sinh vật thần thoại khác có sức mạnh giống Leviathan, tuy nhiên, hầu hết người ta đều tin rằng không loài sinh vật nào trong số chúng có thể sánh được với Leviathan về mức độ nguy hiểm. Leviathan đáng sợ vì nó mang sức mạnh của vị thần toàn năng Yahweh.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn chút run rẩy của bọn họ, ở bên trong mảnh sương mù màu đen dày đặc kia, cái bóng thật lớn vừa hạ xuống vùng hoang dã xa xa.

Đó là một con quái vật khổng lồ với bộ thân thể hoàn toàn được chắp vá từ những khối huyết nhục đang điên cuồng vặn vẹo và nhúc nhích. Nó lớn đến mức người bình thường tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi. Nó đang chậm rãi bay từ bên trong sương mù màu đen ra ngoài.

Ông —— Một tiếng thét gào khiến thời gian ngừng lại trực tiếp phát ra từ trong miệng con hải quái khổng lồ vừa xuất hiện giữa hư không xa thẳm kia, trực tiếp quanh quẩn khắp bầu trời.

Vặn vẹo, không thể diễn tả, khổng lồ, vô số con mắt và xúc tu đan xen ngang dọc.

"Đó là..." Trong lòng đầy khiếp sợ, Lâm Ân vô thức lui về phía sau một bước.

"Nhắm mắt lại!" Bạch Dạ mở miệng rít gào một tiếng, rồi đột nhiên vươn tay tới, đẩy ngã Lâm Ân xuống đất. Nhưng cũng chính tại một khắc này, giao diện của con quái vật khổng lồ kia cũng xuất hiện trước mắt Lâm Ân.

【 Leviathan Huyết Nhục 】

【 loại hình 】: Loại kỳ quan tạo vật vĩ đại cấp căn nguyên

【 trận doanh 】: Hỗn loạn tà ác

【 tương ứng 】: Thần giáo Huyết Nhục phái hệ chi phối giả

【 năng lực chiến đấu 】: Không nên nhìn, không nên nghe, cũng không nên suy nghĩ.

【 giới thiệu 】: là binh khí chiến tranh đỉnh cao nhất lệ thuộc vào phái hệ huyết nhục chi phối giả. Trong truyền thuyết, nó chính là sinh vật vĩ đại được huyết nhục chi phối giả lợi dụng bộ huyết nhục của Cổ Thần rơi xuống nơi này, chế tạo mà thành. Trong lịch sử của thế giới hắc ám. nó chỉ xuất hiện ba lần, nhưng mỗi một lần nó xuất hiện đều mang đến tai nạn diệt tuyệt, nếu ngươi bất hạnh nhìn thấy nó, xin hãy cầu nguyện cho bản thân có đủ lực lượng để chống đỡ lại ảnh hưởng tiêu cực do nó mang đến.

【 đinh! Đã thành công thu nhận kỳ quan tạo vật vĩ đại "Leviathan Huyết Nhục", chúc mừng ngươi nhận được 14 điểm

thuộc tính tự do! 】

【 cảnh báo! Cảnh báo! Ngươi đang dính ảnh hưởng tiêu cực của "Lời nói thầm của huyết nhục"! 】

Cùng với bên tai không ngừng truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Bạch Dạ đang gắt gao ấn chặt Lâm Ân xuống mặt đất. Ông ấy cắn răng, năm ngón tay dùng sức mà bịt kín đôi mắt của hắn.

Vào khoảnh khắc này, lực lượng ác linh mạnh mẽ trực tiếp tuôn ra, dứt khoát phong bế toàn bộ ngũ cảm của hắn.

Dù vậy, Lâm Ân vẫn có thể cảm nhận được làn da của mình đang bị hòa tan. Dường như tại khoảnh khắc kia, vừa có vô số những lời thầm thì hỗn loạn vang lên trong đầu hắn.

Đó là cái gì?

Đó là cái gì!

"Không nên nhìn, không nên nghe, cũng không nên suy nghĩ!"

Bạch Dạ gắt gao che chở hắn dưới người mình, vô số những sợi tơ màu đen chi chít cũng lan tràn tới, quấn chặt lấy thân thể hắn, từ bên trong hốc mắt của hắn bắt đầu điên cuồng phun máu ra bên ngoài.

Mà ở phía trên mặt đất xung quanh, từng mảng từng mảng cỏ hoang bắt đầu héo rũ thối nát, không ngừng có những vũng máu mủ tối đen phun ra, chảy tràn khắp chốn.

Tiếng rít gào trống rỗng mà sâu thẳm nọ vẫn không ngừng vang lên trên trời cao.

Bạch Dạ gian nan quay cổ lại, gần như hàm răng đã nghiến chặt đến vỡ tan rồi, hai mắt xuất hiện một mảnh đỏ đậm không

bình thường.

Ông ấy gian nan quay đầu, nhìn thẳng về phía doanh địa của bọn họ.

Chẳng lẽ hai thần giáo kia... sẽ tiến hành một hồi đại quyết chiến khủng khiếp, chưa từng có từ trước tới nay ở ngay tại tòa thành thị này?

Ông ấy nghiến chặt hàm răng đến tứa máu, thân thể đang không ngừng tàn rã, trở thành hư ảo. Ông ấy thực sự không ngờ, vì trận chiến tranh này mà thần giáo Huyết Nhục kia... lại trực tiếp phái ra loại vật phẩm này...

Là tổ chức não của Cự Tượng đang ẩn giấu điều gì, hay là bọn họ chỉ muốn nhân cơ hội này tới bức bách chúa tể của thần giáo Cơ Giới phải hiện thân?

Chương 632: Dược Tề Gen Tăng Phúc!!!

Cùng lúc đó, ở phía xa xa, bên dưới khu vực đang bị cái bóng khổng lồ và tiếng thét gào nọ áp chế, có thể mơ hồ nhìn thấy vô số những bào tử huyết nhục đang cuồn cuộn không ngừng phun ra từ bên trong thân thể con Leviathan Huyết Nhục khổng lồ kia, rồi bắn về phía tòa thành thị và khắp mọi nơi trên vùng hoang nguyên rộng lớn trước mặt.

Oanh ——

Oanh ——

Ngay khi hàng đống bào tử nọ chạm xuống đất, vô số huyết nhục và dịch nhầy cũng trực tiếp nổ tung ra ngoài, rơi rụng đầy đại địa.

Tại khoảnh khắc đống bào tử vừa nổ tung kia tiếp xúc với mặt đất, chúng lập tức cắm rễ xuống dưới, hình thành nên từng khối phôi thai u nang không ngừng bành trướng và co rút lại. Rất nhanh sau đó, một loại sinh vật dị dạng không có làn da, mở cái miệng khổng lồ với đầy răng nanh bao kín, trực tiếp giãy giụa rồi rời khỏi khối phôi thai u nạng nọ.

Cả mặt đất đều là những bông hoa máu đang nở rộ, nơi ánh mắt chạm tới... Hết thảy đều rơi vào cuồng loạn!

...

Cũng không biết đã qua bao lâu, tới cuối cùng lực lượng đang phong ấn ngũ cảm của Lâm Ân cũng chậm rãi biến mất.

Lâm Ân lập tức mở to hai mắt, nhìn thấy thân thể Bạch Dạ đang nằm sấp trên người mình, ông ấy đã rơi vào hôn mê bất tỉnh. Con ngươi trong mắt Lâm Ân đột nhiên co rụt lại, hắn vội vàng ngồi dậy, nói: "Bạch Dạ tiền bối!"

Ngay sau đó, hắn cũng nhìn thấy tình cảnh của đối phương.

Chỉ thấy cả lưng Bạch Dạ đều mọc lên những đóa hoa huyết nhục đang nở rộ, thậm chí khi xuyên qua vách thịt kia, còn có thể rõ ràng nhìn thấy máu tươi đang lưu chuyển.

Hắn lập tức ngẩng đầu, đưa mắt nhìn quanh bốn phương tám hướng xa xa. Hết thảy đều đã biến hóa!

Nơi ánh mắt hắn chạm tới, phía trên vùng hoang nguyên trước mắt đều là những đóa hoa màu máu đang nở rộ, vô số huyết nhục phủ kín đại địa, trên không trung là một mảnh huyết hồng, ngay cả sương mù màu đen cuồn cuộn khắp nơi cũng biến thành màu huyết hồng.

Nhưng ở thời điểm này, con Leviathan Huyết Nhục khổng lồ kia đã biến mất, loại cảm giác áp bách trầm trọng khó có thể tưởng tượng nổi trước đó, cũng đã biến mất.

"Bạch Dạ!" Lâm Ân cắn răng, nhanh chóng nâng ông ấy lên, sau đó lập tức phát động thuật chẩn đoán ngẫu nhiên với ông ấy.

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Bông Hoa Tà Ác ký sinh 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Tinh thần sụp đổ 】

【 đinh! Ngươi phát hiện bệnh tật của mục tiêu: Cực độ suy yếu 】

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ: Chữa trị cho Bạch Dạ,

khen thưởng nhiệm vụ: 200 kinh nghiệm cơ sở, 200 tiền khô lâu, đạo cụ đặc thù x1】

Ánh mắt Lâm Ân rơi xuống những đóa hoa đang ký sinh trên lưng Bạch Dạ, hắn lập tức lấy Dạ Ma Đao ra, cũng vươn tay xoay chuyển thấu kính, kết cấu bên trong bông hoa kia nhanh chóng xuất hiện trước mắt hắn.

Lâm Ân chợt phát hiện, bộ rễ của những bông hoa kia đã liên kết với động mạch chủ và trái tim của Bạch Dạ rồi.

"May mà ông là ác linh đó!"

Lâm Ân lập tức vươn tay, giơ Dạ Ma Đao lên. “Phập” —— Một đao hạ xuống, những bông hoa kia lập tức bị hắn cắt bỏ hết đi. Sau đó, hắn lại lấy ra dược tề khôi phục và dược tề tăng sinh huyết nhục, ánh mắt đầy vẻ nghiêm túc đổ xuống phần lưng huyết nhục mơ hồ của Bạch Dạ.

Dưới tác dụng của dược tề tăng sinh huyết nhục, miệng vết thương trên lưng ông ấy lập tức khép lại bằng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được. Nhưng dưới ảnh hưởng của phản ứng tiêu cực, hàng đống xúc tu và u nhọt cũng đồng thời biến dị, mọc lên.

Lâm Ân lại tiếp tục giơ tay chém xuống, phá nát toàn bộ những loại biến dị mang đến ảnh hưởng không quá lớn kia. Sau đó, hắn nghiêm túc lấy ra một liều adrenalin, trực tiếp đâm thẳng xuống mông Bạch Dạ.

"Ngao —— " Bạch Dạ vốn đang hôn mê bất tỉnh, đột nhiên theo phản xạ có điều kiện trực tiếp ngồi thẳng dậy, hô hấp dồn dập, mí mắt run run liên hồi.

【 đinh! Giá trị đau đớn của Bạch Dạ +10】

Lâm Ân đã vội vàng vươn tay, đặt lên bờ vai ông ấy, nghiêm túc hỏi: "Tiền bối, ông đã tỉnh lại chưa? Thế nào rồi? Trạng thái

tinh thần có khá hơn được chút nào không? Đây là số mấy?"

Lâm Ân giơ một ngón tay lên.

Bạch Dạ nỉ non nói: "Hai..."

Ba ——

Lâm Ân lại tiêm một mũi adrenalin xuống đùi ông ấy. Toàn thân Bạch Dạ lập tức co rúm lại, tròng trắng mắt lật ngược ra ngoài, cái miệng mở to, không ngừng sùi bọt mép.

Lâm Ân lại nghiêm túc dựng thẳng hai ngón tay lên, hỏi: "Đây là số mấy?"

Bạch Dạ lẩm bẩm nói: "Hai..."

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ: Chữa trị cho Bạch Dạ, nhận được khen thưởng nhiệm vụ: 200 kinh nghiệm cơ sở, 200 tiền khô lâu, đạo cụ đặc thù: Dược tề gen tăng phúc x2】

【 dược tề gen tăng phúc 】

【 phẩm chất 】: Cấp cao

【 giới thiệu 】: sau khi sử dụng loại dược tề tăng phúc này có thể tạm thời đề cao thể chất, hiệu quả chấm dứt sẽ tiến vào trạng thái suy yếu.

Lâm Ân nghiêm túc nắm lấy bả vai Bạch Dạ, nói: "May mắn, nhận thức còn chưa hoàn toàn sụp đổ, hiện giờ ông có thể nói chuyện bình thường cùng tôi không?"

Bạch Dạ có chút ngơ ngác thở hổn hển, cũng may, nhớ tác dụng của hai mũi adrenalin lúc trước, ông ấy đang nhanh chóng tụ tập lại ý chí hỗn loạn của mình.

Hồi lâu sau, Bạch Dạ chậm rãi hoàn hồn, thở dốc mà ngẩng

đầu, nhìn về phía không trung, nói: "Tạm thời không có gì đáng ngại, cũng may thứ tạo vật căn nguyên kia không có nhằm vào chúng ta, nếu không, có cho chúng ta một vạn cái mạng cũng không đủ chết."

Lâm Ân lại một lần nữa nhớ tới thời điểm bản thân bị phong bế ngũ cảm khi vừa nhìn thấy thứ tạo vật khổng lồ kia xuất hiện trên không trung, hắn ngưng trọng hỏi: "Kia rốt cuộc là cái gì?"

Bạch Dạ gian nan đứng lên, nặng nề nói: "Là binh khí chiến tranh cường đại nhất thuộc phái hệ chi phối giả của Thần giáo Huyết Nhục. Nếu nói những bộ huyết nhục hình người bị thần giáo Cơ Giới đánh nát mà cậu vừa nhìn thấy lúc trước kia chỉ là tạp binh... thì con quái vật khổng lò vừa nãy chính là một món trọng khí (vũ khí quan trọng) có thể khiến cho thần giáo Huyết Nhục một mực đứng sừng sững ở đỉnh Kim Tự Tháp!"

Trọng khí!

Lâm Ân ngẩng đầu, có chút trống rỗng đưa mắt nhìn những bông hoa màu máu một mực trải rộng khắp đại địa kia.

Chương 633: Tôi Chỉ Muốn Làm Cho Mình Bớt Sợ Hơn Thôi!!!

Lâm Ân lại một lần nữa nghĩ tới con quái vật khổng lồ kia, nó chỉ vẻn vẹn liếc mắt nhìn một cái đã khiến cho cảm xúc trong lòng ngươi trở nên hỗn loạn, sụp đổ, thậm chí bên tai ngươi còn điên cuồng vang lên những lời thầm thì đáng sợ.

Cái loại cảm giác này…giống như đang có vô số con giòi bọ leo lên đầu, lên mặt ngươi, sau đó từng chút từng chút một mà gặm cắn đỉnh đầu của ngươi vậy.

Hơn nữa căn cứ vào lời giới thiệu trên giao diện hệ thống vừa rồi, có vẻ như quái vật khổng lồ kia chính là sản phẩm được huyết nhục chi phối giả lợi dụng một khối thi thể Cổ Thần từng rơi xuống nơi này từ ba ngàn năm trước cải tạo mà thành.

Chỉ dựa vào điều này thôi cũng có thể biết được, nó thật sự đã hoàn toàn vượt qua độ cao mà nhóm sinh vật cấp thấp có thể nhìn thấy rồi.

Nói như vậy, ở thời điểm hiện tại, thần giáo Huyết Nhục đã có hai tồn tại cấp căn nguyên xuất chiến, nếu thần giáo Cơ Giới muốn chiếm được ưu thế, chắc chắn bọn họ sẽ điều động tồn tại càng mạnh mẽ hơn, thậm chí còn có khả năng chúa tể của bọn họ sẽ tự mình hàng lâm tới khống chế chiến trường.

Có thể tưởng tượng, một đoạn thời gian kế tiếp, chắc chắn nơi này sẽ trở thành một cái lò sát sinh đáng sợ.

Khi đứng trước cuộc chiến tranh ở cấp bậc này, đột nhiên… toàn bộ những gì hắn từng chuẩn bị lúc trước lại trở thành ấu trĩ

như trò chơi con nít. Bởi vì ở trước mặt một con voi, dù một con kiến có được trang bị đến tận răng, thì nó vẫn chỉ là một con kiến mà thôi.

Đã... Không có bất cứ cảm giác an toàn gì đáng nói...

"Bạch Dạ tiền bối, ông chờ tôi một chút, tôi đi Thị Giới một chuyến trước đã."

"Cậu đi Thị Giới làm gì?"

"Tôi có chút sợ hãi."

"Sợ hãi là chuyện bình thường, bởi vì đứng trước tình huống hiện tại, ngay cả tôi cũng không dám khẳng định mình có thể sống sót trong cuộc chiến tranh này. Nhưng sợ hãi và chuyện cậu đi Thị Giới thì có liên quan gì?"

"Tôi chỉ muốn làm cho mình bớt sợ hơn một chút thôi."

"Bớt sợ hơn một chút?" Bạch Dạ do dự hỏi.

Lâm Ân lộ vẻ mặt nghiêm túc, sau đó lập tức khoanh chân ngồi xuống đất.

【 đinh! Ngươi đang tiến vào Thị Giới, xin hỏi có lập tức tiêu hao tiền khô lâu để tiến vào hay không? 】

"Có!"

Cảm giác bị hút đi cực kỳ mãnh liệt nhanh chóng xuất hiện, sau đó, tại thời điểm Lâm Ân lại một lần nữa mở to mắt nhìn ra, hắn đã có mặt ở bên trong quảng trường Thị Giới tương ứng với mảnh hoang nguyên lúc trước rồi.

Hắn không nói hai lời, đã nhanh chóng mở nhóm trao đổi VIP của mình ra, rồi nghiêm túc gõ xuống một hàng chữ.

【 nữ tế Lâm Ân 】: "Đại ca, bác gái, vị hôn thê!"

【 nữ tế Lâm Ân 】: "(hô to) đại ca chị dâu! Em sắp bị giết rồi! Cậu con rể hiền lương của mấy người sắp bị giết rồi! Còn có Tiểu Tiểu đáng yêu, về sau bác sĩ ca ca sẽ không còn được gặp lại em nữa! Không thể giúp em đánh răng nữa! Đại ca ca sắp bị xử lý rồi!"

"Sắp tan nát rồi! Sắp tan nát thật rồi!"

Mà Lâm Ân vừa phát tin nhắn ấy đi, tin nhắn đầu tiên phản hồi lại không phải một nhà ba người Tiểu Tiểu, mà là thành viên thứ tư của nhóm VIP.

【 mối tình đầu thiên sứ 】: "???"

【 nữ tế Lâm Ân 】: "..."

【 mối tình đầu thiên sứ 】: "Ngươi vừa ra khỏi cửa lại sắp chết là sao?"

【 nữ tế Lâm Ân 】: "Nói như thế nào đây, vấn đề này có một chút phức tạp, dùng lời nói thông dụng, thì đây là một vấn đề triết học, dù hiện tại còn chưa chết, nhưng nói không chừng bất cứ lúc nào trong tương lai, sẽ chết. Cho nên nhất định phải đưa ra biện pháp phòng ngừa, nhằm hạn chế tỷ lệ phát sinh của loại chuyện này. Và trải qua quá trình tính toán cẩn thận, tôi đã cho ra kết luận rằng, mình nhất định phải nói chuyện này với nhóm tán gẫu mới có thể khỏe mạnh bình an được."

【 phế vật cái đầu Thái Thản 】: "!!!"

【 nữ tế Lâm Ân 】: "(hò hét) đại ca!"

【 phế vật cái đầu Thái Thản 】: "(nổi giận)(beep ——) cái (beep ——)! Là ai? Là ai dám bắt nạt nữ tế nhà ta? Là ngại sống quá mệt mỏi rồi sao? Hiền tế ngươi không nói cho bọn họ biết đằng sau ngươi có chỗ dựa ư?"

【 thân mụ Vu Thần 】: "Phế vật, thứ vô dụng! Ngươi làm ơn hãy động não một chút coi! Không phải vừa rồi tỷ tỷ của ta mới nói cho ngươi biết chuyện rồi sao? Hiện giờ hai thế lực kia đang đánh nhau, đao kiếm không có mắt. Hơn nữa nhóm căn nguyên của hai bên đều đang rục rịch chuẩn bị ngóc đầu lên, chờ đến lúc nữ tế thật sự gặp phải bọn họ, hắn còn có cơ hội nói chuyện hay không?"

【 nữ tế Lâm Ân 】: "(hò hét) Bác gái! Sao người lại sửa tiền tố rồi?"

【 thân mụ Vu Thần 】: "(dịu dàng) sớm muộn gì cũng phải sửa lại cách xưng hô mà, không phải thế sao?"

(Thân mụ là mẹ ruột)

【 nữ tế Lâm Ân 】: "Cái... Cái kia..."

【 thân mụ Vu Thần 】: "Nữ nhi ngoan, còn nhớ mẹ đã dạy ngươi như thế nào hay không? Gọi một tiếng coi ～ "

【 vị hôn thê Tiểu Tiểu 】: "Lão công (? ? ?)—— " (Ông xã)

【 nữ tế Lâm Ân 】: "(hoảng sợ) đừng có tùy tiện dạy hư Tiểu Tiểu nha!"

...

【 mối tình đầu thiên sứ 】: "Lâm Ân, chủ mẫu đã nói cho bọn họ nghe chuyện ngươi đi tới chiến khu rồi. Vừa nãy chúng ta còn đang thảo luận về thế cục bên kia. Theo như lời ngươi nói, chẳng lẽ bên kia lại xuất hiện biến cố mới?"

【 nữ tế Lâm Ân 】: "Tình huống vô cùng phức tạp, tuy hai bên còn chưa bắt đầu giao phong quy mô lớn, nhưng thần giáo Huyết Nhục bên này đã có hai đại căn nguyên liên tiếp tham chiến rồi. Ngay vừa nãy, tôi cùng với Bạch Dạ tiền bối đã gặp phải một con

tạo vật cấp căn nguyên, suýt chút nữa thì chết."

Lâm Ân lập tức chia sẻ hình dáng của Leviathan Huyết Nhục từ bên trong ý thức của mình cho bọn họ xem.

【 nữ tế Lâm Ân 】: "【 hình ảnh 】【 hình ảnh 】 "

【 mối tình đầu thiên sứ 】: "Leviathan Huyết Nhục? Xem ra thế cục còn phức tạp hơn những gì ta nghĩ. Tạo vật này vẫn luôn là một trong số những con bài chưa lật dùng để nhằm vào thần giáo Cơ Giới trong tay thần giáo Huyết Nhục. Trên lịch sử, có rất nhiều lần thần giáo Cơ Giới tiến công quy mô lớn, nhưng tới cuối cùng đều bị nó bức lui. Tiếng thầm thì do con Leviathan này phát ra có thể tạo thành sát thương vô cùng lớn đối với quá trình truyền đạt ý thức của thần giáo Cơ Giới."

Chương 634: Muốn Đánh Nhau Hả???

【 phế vật cái đầu Thái Thản 】: "(nổi giận)(beep ——)! Nói trắng ra, thứ này vốn là một cục u lớn đúng không? Nó cũng dám bắt nạt nữ tế của ta! Không được! Nữ tế, lập tức nói cho đại ca biết vị trí đi! Chờ ta qua bên đó, không cần biết tên kia là huyết nhục hay là máy móc, ta sẽ đập nát toàn bộ (beep ——) của nó!"

【 nữ tế Lâm Ân 】: "(cảm động)(hô to) đại ca!"

Thật là nghĩa khí!

Đại ca thật cmn nghĩa khí mà!

【 mối tình đầu thiên sứ 】: "Ta không quá đồng ý với ý kiến này, thế cục nơi đó rất phức tạp, nếu huyết nhục chi phối giả cũng xuất chiến, lại cộng thêm chúa tể của thần giáo Cơ Giới, đó chính là bốn đại căn nguyên rồi, đó là chưa tính đến tổ chức não của Cự Tượng, thứ mà bọn họ đang kịch liệt tranh giành kia. Nếu các ngươi cũng đi, chỉ khiến thế cục càng thêm hỗn loạn mà thôi."

【 phế vật cái đầu Thái Thản 】: "Có đạo lý!"

【 mối tình đầu thiên sứ 】: "???"

【 thân mụ Vu Thần 】: "???"

【 vị hôn thê Tiểu Tiểu 】 "?" (tuy không hiểu vì sao tất cả mọi người cũng gõ ba dấu hỏi chấm "???" Nhưng cô ấy cũng thử gõ một dấu hỏi chấm xem sao"?")

【 phế vật cái đầu Thái Thản 】: "Đã có ý kiến không thống

nhất, thì là thủ lĩnh Thái Thản nhất tộc, chắc chắn là ta sẽ tôn trọng và cân nhắc tới ý kiến của người khác một chút. Đây là điểm quan trọng nhất trong tính cách của một vị lãnh tụ mà không phải bạo quân."

【 mối tình đầu thiên sứ 】: "Ngươi thay đổi tính tình rồi?"

【 phế vật cái đầu Thái Thản 】: "(Trực tiếp bỏ qua lời nói của thiên sứ) nữ tế, ta phải làm cho lão xử nữ nào đó hiểu được rằng đại ca của ngươi không có chuyên quyền độc đoán, cho nên đại ca quyết định sẽ dùng phương thức càng thêm dân chủ để tiến hành biểu quyết, nữ tế ngươi có đồng ý hay không?"

【 mối tình đầu thiên sứ 】: "???"

【 nữ tế Lâm Ân 】: "Ách..."

【 phế vật cái đầu Thái Thản 】: "Được, vậy hiện giờ chúng ta hãy bỏ phiếu đi, đồng ý đi ấn số 1, không đồng ý đi ấn số 2, chúng ta tiến hành biểu quyết dân chủ!"

【 thân mụ Vu Thần 】: "1!"

【 vị hôn thê Tiểu Tiểu 】: "1! (? w?)."

【 nữ tế Lâm Ân 】: "(nhức trứng) Này... Này... Chắc ta sẽ chọn số 2."

【 vị hôn thê Tiểu Tiểu 】: "Ai ——(? w?) ca ca chọn số 2 ư? Vậy Tiểu Tiểu cũng ấn số 2."

【 Vu Thần + Thái Thản 】: "Không được!"

【 vị hôn thê Tiểu Tiểu 】: "(ủy khuất) 1."

【 mối tình đầu thiên sứ 】: "..."

【 phế vật cái đầu Thái Thản 】: "Được rồi, kết quả đã có rồi,

vừa xem là hiểu ngay! Thiên sứ, điểm số 3:2, dựa theo nguyên tắc thiểu số phục tùng đa số, ngươi còn cái gì để nói không?"

【 mối tình đầu thiên sứ 】: "Phế vật, ta không ý kiến. Nhưng hai chúng ta đã lâu rồi chưa gặp mặt, hôm nào bớt ra một chút thời gian tới ôn chuyện, ngươi thấy như thế nào? Ngươi nhớ kéo theo nhiều người một chút, ta cũng kéo theo nhiều người một chút."

【 phế vật cái đầu Thái Thản 】: "Muốn đánh nhau hả?"

【 mối tình đầu thiên sứ 】: "Muốn đánh nát cái đầu chó của ngươi."

Ngay lập tức, cả nhóm tán gẫu lại một lần nữa trở nên hỗn loạn.

Thật hiển nhiên, ở bên trong cái vòng tròn nhỏ hẹp loại tư nhân hóa này, Thái Thản và thiên sứ đều có tính cách nắm tay cứng đi đầu, vô cùng cường thế, bởi vậy loại mâu thuẫn này là tuyệt đối không thể tránh khỏi.

...

Hồi lâu sau, bên trong đại sảnh dưới lòng đất thuộc thành Hắc Dạ.

Thiên Sứ Treo Ngược Mình vừa náo loạn một hồi đã nhanh chóng rời khỏi Thị Giới. Bà ấy nhắm mắt lại, toàn thân tản ra quang mang thánh khiết, không hề nhìn ra dáng vẻ hung hăng vừa nãy, khi bà ấy cãi nhau kịch liệt với người khác đến mức muốn offline dùng đao thật thương thật tới đánh nhau.

Bà ấy vẫn đoan trang mà thánh khiết như vậy

Bà ấy lập tức dùng ý niệm liên hệ khoảng cách xa.

"Hiện giờ các ngươi đang ở đâu?"

Gần như ngay sau đó, giọng nói của Ngả Văn tước sĩ đã truyền đến trong đầu bà ấy" "Đã tiềm nhập vào thành nguyền rủa, chủ mẫu, cần tiến thêm một bước bố trí điều gì đó ư?"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình nhắm mắt lại, nói: "Tình huống có biến, các ngươi cần phải cẩn thận một chút. Trong vòng 3 ngày, ít nhất sẽ có bảy căn nguyên cùng xuất hiện tại thành nguyền rủa, thế cục sẽ thay đổi trở nên vô cùng hỗn loạn."

Bên kia tạm thời chìm trong yên tĩnh.

"Bảy... vị?" Giọng nói mang theo vẻ kinh hãi rõ ràng của Ngả Văn tước sĩ lập tức truyền đến từ phía bên kia, gã có chút do dự nói: "Không phải... Nhiều nhất chỉ là bốn thôi sao? Chẳng lẽ lại có một thế lực đỉnh cao nào đó muốn tham gia vào cuộc chiến này?"

Thiên Sứ Treo Ngược Mình nhắm mắt lại, nói: "Không, còn hơn thế nhiều."

"???"

"Ngươi còn nhớ Lâm Ân không?"

"Đương nhiên là có."

"Hắn cảm thấy được bản thân không được an toàn, cho nên vừa mới kêu gọi ba căn nguyên đi tới bảo vệ hắn rồi, hiện tại bọn họ đang trên đường di chuyển."

Ngả Văn tước sĩ: "?"

...

Mà cùng lúc đó, tại vùng hoang nguyên Huyết Sắc bên ngoài thành nguyền rủa, Lâm Ân vốn đang khoanh chân ngồi dưới đất lại chậm rãi mở to hai mắt, ý thức thoát ly Thị Giới. Hắn vươn tay

xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu.

Bạch Dạ vẫn một mực chờ đợi bên cạnh, lập tức do dự hỏi: "Đã trở lại rồi? Mau nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Cậu đi Thị Giới để liên hệ với người nào đó sao?"

Lâm Ân nói: "Ừm, tôi đã báo tình huống ở nơi này cho cha mẹ vợ tôi biết rồi, bọn họ sẽ nhanh chóng tới giúp chúng ta thôi."

Bạch Dạ lại do dự hỏi: "Cha mẹ vợ? Bọn họ rất lợi hại sao?"

Trong đầu Lâm Ân lập tức hiện ra cảnh tượng hai cái đầu lớn một mực vây quanh tòa Tháp Treo Ngược của hiệp hội Ma Nhân sau đó điên cuồng đấm đá, hắn suy nghĩ một lát mới nói: "Nên nói như thế nào đây..."

Không thể nói là siêu lợi hại, nhưng ít nhất cũng là tồn tại đỉnh phong của thế giới hắc ám này, muốn bọn họ đè thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục ra đánh, hắn là cũng không có vấn đề gì đâu.

Lâm Ân gật đầu, sau đó chắc chắn nói: "Rất lợi hại."

Chương 635: Thảm Cảnh!!!

Bạch Dạ lộ vẻ mặt nghiêm túc, hai tay nắm lấy bờ vai hắn, nhíu mày nói: "Lâm Ân, tôi cho rằng, ở loại thời điểm này, tốt nhất là đứng nên kéo người nhà tới liên lụy vào được. Tôi cũng không biết cha mẹ vợ nhà cậu là dạng tồn tại gì, nhưng dù bọn họ có lợi hại hơn nữa, cũng không thể sánh vai với căn nguyên được đâu?"

"Mà vừa rồi cậu cũng thấy đấy, thần giáo Huyết Nhục đã điều Leviathan đến đây, nói không chừng chúa tể của thần giáo Cơ Giới cũng sẽ xuất hiện, dưới loại tình huống này, cậu lại gọi bọn họ đi đến nơi đây, chẳng lẽ cậu muốn đặt bọn họ vào trong nguy hiểm hả?"

Giọng nói của Bạch Dạ đã trở nên vô cùng nghiêm khắc.

Lâm Ân suy nghĩ một lát, mới nghiêm túc nói: "Yên tâm đi, nếu mấy người cha vợ tôi thật sự đến đây, hẳn là chúa tể thần giáo Cơ Giới cũng không dám xuất hiện đâu."

Bạch Dạ: "???"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, sau đó lập tức đeo mặt nạ mỏ chim của mình vào, mới quay đầu lại nghiêm túc nói: "Tiền bối, chúng ta nhanh trở về đi, thế cục hiện tại rất phức tạp, nếu Dịch Y cũng tham gia vào… trong lòng tôi rất hoài nghi, không biết bọn họ có thể nhân cơ hội này để tiến hành trả thù chúng ta hay không, bởi vậy chúng ta vẫn nhanh chóng quay về tập hợp cùng đại bộ đội lại nói sau."

Bạch Dạ gật gật đầu, hàng chân mày cau lại, cũng không tiếp tục nhắc đến đề tài vừa rồi nữa: "Cậu nói có lý, việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh xuất phát thôi."

Nói xong, Bạch Dạ trực tiếp vươn tay tới, bắt được bả vai Lâm Ân, sau đó thân thể nhanh chóng hư hóa, bắt đầu tiến hành xuyên qua và nhảy vọt cự ly xa.

Trên đường quay về doanh địa, Lâm Ân cũng rõ ràng trông thấy tình huống xung quanh từ sau khi Leviathan Huyết Nhục xuất hiện.

Nơi ánh mắt hắn chạm tới, toàn bộ bề mặt của hoang nguyên đều đã xảy ra biến hóa vô cùng to lớn, gần như cả đại địa đều bị từng tầng vật chất trộn lẫn với huyết nhục đặc sệt, dấp dính che lấp đi.

Những nụ hoa màu đỏ tươi trải rộng cả tầm mắt.

Nó khiến cho vùng vất vốn đã quỷ dị với hung hiểm bủa vây bốn phía như vùng đất này, càng trở nên quỷ dị khó mà nắm bắt được.

"Chúng ta tới rồi!" Đột nhiên Bạch Dạ ngẩng đầu, bóng dáng vừa xuyên qua những tầng vật chất trước mặt đã lập tức hạ xuống dưới.

Ngay tại khoảnh khắc nọ, bọn họ cũng lập tức trông thấy tòa doanh địa được xây dựng phía trên vách núi vốn thuộc về trận doanh Dạ Y bọn họ kia.

Tại thời điểm này, xung quanh doanh địa lại có thêm một màn sáng hơi mỏng màu tím, giống như một loại màn sáng chú thuật cỡ lớn nào đó, trực tiếp chắn ngang, ngăn cách doanh địa với hoàn cảnh bên ngoài.

Thật hiển nhiên, ngay lúc Leviathan Huyết Nhục xuất hiện, Dạ Y bên trong doanh địa đã có phản ứng nhanh chóng, trực tiếp kích hoạt biện pháp chuẩn bị cho tình huống đột ngột phát sinh này rồi.

Lâm Ân và Bạch Dạ lập tức xuyên qua màn bảo hộ màu tím nọ

bước vào bên trong doanh địa.

Vừa nhìn thấy bọn họ trở về, mấy Dạ Y bên trong đã lập tức đi lên nghênh đón, trên mảnh thấu kính của bọn họ phản xạ ra một tia quang mang ngưng trọng, cả đám vươn tay đấm ngực nói: "Bạch Dạ tiên sinh, ngài đã trở lại rồi?"

Bạch Dạ nhìn thoáng qua nhóm dân chạy nạn toàn thân đầy biến dị sưng phù ở trong doanh địa đang được người ta liên tục dùng cáng nâng đi ra ngoài, chân mày nhíu lại hỏi: "Tình huống thế nào rồi?"

Dạ Y kia ngưng trọng nói: "Tình huống không tốt, Leviathan Huyết Nhục đột nhiên xuất hiện khiến cho chúng tôi có chút bất ngờ không kịp đề phòng. Tuy chúng tôi đã nhanh chóng triển khai cấm chế, nhưng vẫn có lượng lớn dân chạy nạn bị Leviathan ảnh hưởng, chúng tôi đang toàn lực cứu trị."

"Người của chúng ta thì sao?"

"Thương vong không lớn. May nhờ vòng bảo hộ ngăn cách tỷ lệ nguyền rủa và trang bị Dạ Y gia trì, khiến cho người của chúng ta chỉ bị ảnh hưởng một chút thôi, nhưng mấy Dạ Y đang chấp hành nhiệm vụ bên ngoài doanh địa lại bất hạnh gặp nạn... Ở thời điểm chúng ta tìm được bọn họ... Bọn họ đã..."

Nói đến đây, Dạ Y kia lập tức nắm chặt hai tay, ánh mắt lộ ra sát ý.

Lâm Ân quay đầu, dùng ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía những cái cáng được đặt trong góc xa xa kia. Trên đó là mấy bộ thi thể đã hoàn toàn bị vặn vẹo thành huyết nhục đặc sệt, dấp dính, nhưng thông qua những chiếc mặt nạ mỏ chim đã bị vỡ tan của bọn họ, vẫn mơ hồ có thể phân biệt ra thân phận Dạ Y của những người này.

Bọn họ đã chết rồi.

Còn chết dưới tình huống bọn họ chưa hề chính thức bước vào chiến trường, chỉ ở bên ngoài thành nguyền rủa cũng đã xuất hiện thương vong.

Thông qua tình huống này hoàn toàn có thể hiểu được, chỉ trong nháy mắt khi Leviathan Huyết Nhục xuất hiện, rốt cuộc nó đã giết chết bao nhiêu sinh linh phía trên hoang nguyên này rồi.

Không được nhìn, không được nghe, càng không được suy nghĩ.

Đây mới là một phương diện tàn khốc vô tình nhất bên trong thế giới hắc ám.

"Hơn nữa, điều phiền phức nhất chính là, sau khi Leviathan Huyết Nhục xuất hiện, nó đã sinh ra sóng gợn, trực tiếp quấy nhiễu không gian bên trong khu vực này, khiến cho quá trình liên kết không gian giữa chúng ta và thành Hắc Dạ bị gián đoạn, trang bị truyền tống xuất hiện trục trặc không thể nghịch chuyển, vật tư và nhân viên triệu tập cũng bị gián đoạn rồi."

Bạch Dạ quay đầu, có chút chau mày nhìn về phía trang bị truyền tống đang bốc hơi nghi ngút, đã hoàn toàn báo hỏng đằng xa.

Thật hiển nhiên, sự xuất hiện của Leviathan lần này là chuyên môn nhằm vào hành động chiết dược quy mô lớn của thần giáo Cơ Giới.

"Mấy doanh địa khác thì sao? Còn có thể liên hệ với bọn họ không?" Bạch Dạ nặng nề hỏi

Dạ Y kia nghiêm túc nói: "Chúng ta đã khẩn cấp tiến hành liên hệ cùng bọn họ thông qua Thị Giới rồi, trước mắt, chỉ có nơi đóng quân số ba do một vị nguyên huân tọa trấn là có đáp lại. Căn cứ

theo tin tức từ phía bọn họ truyền đến, có vẻ như tình huống ở bên kia cũng không mấy lạc quan. Leviathan Huyết Nhục gây nên ảnh hưởng quá lớn, bởi vậy bọn họ hi vọng có thể hợp binh cùng một chỗ với chúng ta, sau đó lại bàn bạc kỹ hơn."

Bạch Dạ suy tư nói: "Là doanh địa của Thánh Đồ tiền bối sao? Bọn họ còn nói gì nữa không?"

Dạ Y kia nghiêm túc nói: "Bọn họ dặn dò chúng ta hãy cẩn thận Dịch Y."

Chương 636: Lông Chim!!!

Lời này vừa nói ra, tất cả những Dạ Y xung quanh đều nheo mắt lại, biểu cảm trở nên nặng nề hơn hẳn.

Thật hiển nhiên, ngay tại khoảng thời gian Leviathan Huyết Nhục xuất hiện kia, nơi đóng quân số ba cũng đồng thời phải hứng chịu đòn đả kích đến từ trận doanh Dịch Y.

Nói cách khác, chẳng những bọn họ phải ứng phó sự uy hiếp đến từ hai đại thần giáo bên ngoài, còn phải cảnh giác và đề phòng đám phản đồ cùng những kẻ phản bội ở bên trong nội bộ của chính mình.

Ngay tức khắc, tất cả những Dạ Y xung quanh đều theo bản năng mà dùng khóe mắt quan sát lẫn nhau.

Không khí cũng trở nên quỷ dị vô cùng.

Bởi vì ai cũng không rõ, đồng bọn bên cạnh ngươi, những người vừa kề vai chiến đấu với ngươi, có thể đột nhiên lộ ra bộ mặt dữ tợn vào thời điểm mấu chốt, sau đó đâm ngươi một đao sau lưng hay không?

Sự tồn tại của Dịch Y, tuyệt đối là một khối u ác tính trong nội bộ của trận doanh Dạ Y bọn họ.

Nhưng cũng chính tại thời điểm không khí thay đổi, trở nên càng ngày càng khẩn trương căng thẳng hơn, đột nhiên một giọng nói vang lên, trực tiếp phá vỡ sự yên tĩnh xung quanh: "Yên tâm, cứ nhớ kỹ những đồng bạn xung quanh mọi người, bọn họ là những Dạ Y đáng giá để tín nhiệm, bên trong doanh địa của chúng ta chưa có kẻ phản bội Dịch Y xâm nhập."

Ánh mắt của nhóm Dạ Y xung quanh lập tức rơi xuống người Lâm Ân. Chỉ thấy hắn đang mỉm cười, ngón tay ấn xuống huyệt Thái Dương, ánh mắt lần lượt đảo qua gương mặt của từng vị Dạ Y gần đó.

Vào giờ khắc này, ở trước mắt hắn, đang không ngừng hiện lên giao diện tin tức của mỗi một Dạ Y đang có mặt ở đây, nhưng không phát hiện ra điều dị thường.

Nó chính là đại sát khí để Lâm Ân phát hiện ra, có Dịch Y xâm nhập vào bên trong hay không.

Bởi vì từ sau lần bị Dịch Y ám sát lúc trước, Lâm Ân đã phát hiện ra một loại chức năng đặc thù bên trên giao diện hệ thống —— đó là phần giới thiệu sơ lược về tên thật cùng với lý lịch cá nhân của mục tiêu xuất hiện trên màn hình.

Có thể nói, chỉ cần trên tay tồn tại hai thứ này, thì ở hắn trước mặt, loại tình huống Vô Gian Đạo kia, tuyệt đối sẽ không tồn tại.

(Vô Gian Đạo là một bộ phim nói về gián điệp)

Bởi vì không cần biết là người hay quỷ, là heo hay chó, dù ngươi là một tiểu Loli, cũng nhất định không thể che giấu được, tất cả đều sẽ bị đọc vị toàn bộ thôi.

Nhìn thấy ánh mắt do dự của mọi người, Lâm Ân lập tức nâng chiếc kính một mắt của mình lên, trấn định mà mỉm cười nói: "Mọi người có thể tin tưởng vào tôi, bởi vì lần này đến đây, chủ mẫu đã ban cho tôi một loại phương pháp có thể phân biệt được Dịch Y. Nói cách khác, một người có phải là Dịch Y hay không, chỉ cần tôi liếc mắt nhìn một cái là có thể phân biệt được rồi."

Toàn thân mọi người lập tức chấn động, ngay cả Bạch Dạ cũng lộ ra một tia kinh dị trong đáy mắt.

Còn có loại chuyện này sao?

Lâm Ân chậm rãi nâng tay lên, đưa ra một sợi lông chim ánh vàng rực rỡ, quỷ dị mà mỉm cười nói: "Nhìn thấy đây là cái gì không?"

Mọi người do dự nói: "Lông chim?"

Lâm Ân nghiêm túc nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Không, là lông cánh của chủ mẫu, là lông của thiên sứ đó."

Mọi người: "!!!"

Lâm Ân trấn định cầm chiếc lông chim nọ lên, nói: "Chủ mẫu biết rõ, Dịch Y kia có thể sẽ ra tay can thiệp vào hành động lần này của chúng ta, cho nên đã đặc biệt ban cho tôi cọng lông này làm tín vật. Trong đó ẩn chứa quyền năng thần thánh của chủ mẫu, cũng có được năng lực phân biệt rõ vạn vật!"

Mọi người lại run rẩy cả người, ánh mắt lập tức hướng thẳng về phía Lâm Ân. Bởi vì bọn họ cũng cảm nhận được khí tức thần thánh của chủ mẫu phát ra từ bên trong cọng lông chim kia.

Một thứ riêng tư sát người như vậy… Nếu không phải là tồn tại cực kỳ tin cậy, làm sao bà ấy có thể dễ dàng ban cho?

"Lời ấy là thật sao?" Chúng Dạ Y vô cùng kinh ngạc hỏi.

Lâm Ân mỉm cười, lại nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Đương nhiên là thật!"

Trái Trái nghi hoặc mà nâng tay lên, nói: "Nhưng cái lông chim này không phải là đầu ngốc nghếch ngươi hung hăng nhổ..."

Ba —— Lâm Ân vẫn duy trì vẻ mặt mỉm cười, nhưng trước khi Trái Trái lắm miệng tiết lộ bí mật tày trời kia, tay phải của hắn đã nặng nề vươn lên, độp một cái, đáng xuống tay trái rồi, cũng thành công giáng cho Trái Trái một cái buff mê muội.

Thật hiển nhiên, loại chuyện áp chế Trái Trái này, hắn đã làm đến thành thành thục thục, mượt mà như mây bay nước chảy rồi.

Ngay sau đó, hắn lại chuyển hướng câu chuyện, chợt thở dài nói: "Chỉ đáng tiếc một điều, loại quyền năng này không thể phổ biến trên diện rộng được, một là quyền năng cần nhân viên thích hợp mới có thể phân phối được, hai là lông chim không đủ."

"Nói cách khác, nếu mỗi người chúng ta đều có được một sợi lông, e rằng đám Dịch Y nho nhỏ kia đã sớm bị chúng ta nhổ tận gốc rồi."

Mọi người đều khiếp sợ, ngay cả Bạch Dạ cũng kinh ngạc không thôi, bởi vì ngay cả bản thân ông ấy cũng chưa từng nghe chủ mẫu nhắc đến loại chuyện này.

Chẳng lẽ những lời hắn nói đều là sự thật?

Nếu thực sự là như vậy, đây tuyệt đối là niềm vui ngoài ý muốn rồi.

Mọi người chăm chú quan sát nét mặt vô cùng nghiêm túc của Lâm Ân, lại nhìn sợi lông chim màu vàng thật dài trong tay hắn, trong đầu lập tức liên tưởng tới nghi thức trao tặng chức vị Dạ Y chấn động toàn thành lần đó, cả tin đồn từng lan truyền trước đó nữa. Những người đã trông thấy có kể lại rằng, ở thời điểm chủ mẫu mang theo hắn hạ xuống Thị Giới, sau lưng hắn có mười hai cái cánh gà nướng biển ảo mà thành.

Tuy đó chỉ là cánh gà nướng, nhưng không cần biết là cánh gì, chỉ cần biết nó là mười hai cánh thôi!

Bởi vì có một luật cấm bất thành văn trong giới Dạ Y bọn họ, đó là không được phép huyễn hóa ra mười hai cánh chim bên trong Thị Giới, nhưng hắn vẫn có thể vi phạm luật cấm này, còn vi phạm ngay trước mặt chủ mẫu, hiển nhiên là đã được chủ mẫu

ngầm đồng ý từ trước rồi.

Chẳng lẽ loại ám chỉ này còn không rõ ràng sao?

Không cần phải nghi ngờ gì nữa, nếu hắn không phải con trai của chủ mẫu, cũng tuyệt đối là huyết mạch của Thánh Thiên Sứ nha!

Bằng không ngươi giải thích như thế nào về chuyện một tên Dạ Y thực tập như hắn, lại có thể nhận được sự thân thiết và sủng ái vượt quá mức bình thường của chủ mẫu như vậy?

Rõ ràng là bọn họ có quen biết nhau nha!

Chương 637: Thánh Tử???

Lại kết hợp với chuyện hắn vừa nói kia…

Mọi người thử đặt câu hỏi mà xem, vì sao chỉ có một mình hắn là sử dụng được chiếc lông chim quyền năng ấy?

Đúng là hỏi vớ hỏi vẩn!

Nếu không có huyết mạch thiên sứ ngươi có thể sử dụng được đồ của Thánh Thiên Sứ hay sao? Nói đùa gì vậy? Cái lông kia là thứ ngươi có thể sử dụng được chắc?

Mọi người lập tức chải vuốt được toàn bộ những mối quan hệ phức tạp trong này, sau đó, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Lâm Ân lập tức trở nên khác biệt.

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y +1】

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y +1】

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y +2】

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y đã đạt tới mức ‘Tôn kính’, ngươi nhận được khen thưởng 1 vạn kinh nghiệm 】

【 đinh! Cấp bậc của ngươi đạt tới cấp 29! 】

Lâm Ân: "???"

Kỳ quái, chẳng lẽ độ nổi tiếng lại dễ quét như vậy?

Trên thực tế, hắn nói ra chuyện này chỉ vì muốn tìm cho mình

một cái cớ hoàn hảo, rồi lấy đó mà giải thích về năng lực phân biệt Dịch Y của mình, cũng đồng thời ngăn chặn bầu không khí ngờ vực vô căn cứ đang lan tràn bên trong doanh địa mà thôi.

Nhưng ai mà biết được, hắn chỉ tùy tùy tiện tiện nói vài câu, đã lập tức nhận được sự tán thành của nhiều người như vậy rồi?

Lâm Ân do dự cầm chiếc lông chim kia trong tay, rồi có chút không xác định lắm, tiếp tục mở miệng nói: "Cho nên... Mọi người có tin tưởng lời tôi nói hay không?"

Mọi người kiên định nói: "Đương nhiên là tin rồi."

【 đinh! Độ tín nhiệm của mọi người đối với ngươi +1】

【 đinh! Độ tín nhiệm của mọi người đối với ngươi +2】

【 đinh! Độ tín nhiệm của mọi người đối với ngươi +3】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên bên tai, Lâm Ân (￣w￣;) nói: "Vậy không sao rồi. Mọi người cứ yên tâm, chỉ cần có tôi ở đây, đám nội gian nào đó kia sẽ không tồn tại, cho nên mọi người nhất định phải đoàn kết nhất trí, hợp lực đối ngoại. Nếu tôi phân biệt ra Dịch Y, mọi người nhất định phải đồng lòng theo tôi cùng đánh hắn nhé?"

Mọi người dùng một tay, đấm thật mạnh vào ngực mình, nghiêm túc nói: "Rõ! Cẩn tuân mệnh lệnh của Thánh tử!"

Lâm Ân: "???"

Khoan đã... Loại xưng hô xui xẻo này là có chuyện gì xảy ra vậy?

Đây không phải là cách xưng hô của nhân vật phụ điển hình sẽ bị nhân vật chính đạp xuống đất, sau đó hung hăng chà đạp ư?

Mấy người gọi tôi như vậy làm gì?

Còn nữa, vì sao mấy người lại dùng loại ánh mắt như bản thân đã hiểu thấu hết mọi chuyện rồi để nhìn tôi chứ? Không đến giải thích giùm một chút đi?

...

Rất nhanh sau đó, sau khi Lâm Ân vận dụng năng lực đặc thù kết hợp với tài ăn nói của mình để ổn định quân tâm, loại trừ làn sóng ngờ vực vô căn cứ đã và đang lan tràn khắp nơi trong quân doanh xong, cả nhóm bắt đầu di chuyển, chuẩn bị tập hợp cùng một doanh địa khác.

Bởi vì kéo dài lâu sẽ sinh biến, mà khẳng định là tình huống tại nơi đóng quân số ba bên kia không được lạc quan cho lắm, cho nên nhóm Dạ Y bên này đã quyết định chia binh làm hai đường, một đường hộ tống những người dân chạy nạn kia rời xa tòa thành nguyền rủa này, trong khi mấy trăm Dạ Y còn lại lập tức xuất phát, hướng về phía trước, đi tới tập hợp với doanh địa khác, dựa theo kế hoạch toàn diện do Bạch Dạ và Lâm Ân cùng vạch ra.

"Tiểu thư con rối, thời điểm con Leviathan kia xuất hiện, cô cũng bị nó ảnh hưởng ư?" Trên đường, Lâm Ân đeo mặt nạ mỏ chim lên mặt, một đường đi tới, chợt quay đầu liếc mắt nhìn mảnh không khí bên người một cái, mở miệng hỏi.

Một giọng nữ không mang theo chút dao động cảm xúc nào, chợt vang lên bên người hắn. "Ý thức của ta cũng bị trùng kích rất mạnh, phải tiêu hao rất nhiều năng lượng mới có thể ngăn chặn được tiếng thầm thì ấy ảnh hưởng, rất khó chịu."

Lâm Ân trấn định nói: "Giờ còn lại bao nhiêu?"

Giọng nói của Hắc Huyền Nguyệt truyền đến: "41%."

Lâm Ân lại quay đầu, liếc mắt một cái nhìn mảnh đại địa huyết nhục xung quanh, nói: "Đợi sau khi tập hợp cùng bọn họ, tìm

một nơi yên tĩnh, tôi lại lên cho cô vài lần, để cơ thể cô tràn đầy năng lượng."

"..."

Lâm Ân cảnh giác nói: "Bởi vì trong khoảng thời gian tiếp sau này, rất có khả năng chúng ta sẽ gặp phải những phiền toái rất lớn, cho nên nhất định phải duy trì nguồn năng lượng dồi dào, nhưng chỉ cần chống đỡ qua ba ngày thôi, hết thảy đều sẽ được giải quyết hoàn mỹ."

Xung quanh lại rơi vào một mảnh im lặng, không có âm thanh của tiểu thư con rối truyền đến.

Lâm Ân dứt khoát lấy chiếc điều khiển từ xa kia ra, ấn một cái xuống nút thứ ba.

Đinh ~~ một luồng cảm giác kỳ quái lập tức lan tràn ra ngoài!

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1】

Không cần phải nghi ngờ, giọng nói không mang theo một chút cảm xúc nào của Hắc Huyền Nguyệt kia lại truyền đến: "Ngươi nhất định phải bắt ta đáp lại ngươi sao?"

Lâm Ân cầm điều khiển từ xa trên tay, nghiêm túc nói: "Là thời kỳ đặc thù mà, nhất định phải cẩn thận gấp bội, nếu không xác định được cô đang ở bên cạnh, trong lòng tôi sẽ không có cảm giác an toàn."

Xung quanh lại rơi vào yên tĩnh.

Mà ngay tại thời điểm Lâm Ân lại không nhịn được muốn ấn cái nút thứ ba... Đột nhiên một sợi tơ mỏng manh xuất hiện giữa không trung, rồi chậm rãi quấn quanh ngón út của hắn. Mà thông qua dao động rất nhỏ truyền đến từ trên sợi tơ kia, Lâm Ân có thể

rõ ràng cảm nhận được ý thức của tiểu thư con rối truyền đến từ đầu khác của sợi tơ.

Lâm Ân có chút kinh ngạc. Lúc này, giọng nói bình tĩnh không mang theo một chút dao động cảm xúc nào cũng truyền đến từ trong không khí: "Sợi tơ ở đâu, ta liền ở đó."

Lâm Ân: "..."

Hiển nhiên, tiểu thư con rối cũng cảm thấy có chút không kiên nhẫn đối với hành động tà ác của hắn rồi, mỗi khi không có chuyện gì, hắn lại quen thói ấn cái nút thứ ba kia… thực sự khiến cô ấy cảm thấy khó chịu… Tuy trên cơ bản cô ấy không có bất cứ biểu hiện cảm xúc gì.

Lâm Ân có chút do dự, nhìn sợi tơ trong suốt đang quấn quanh ngón út của mình, sau đó theo bản năng, hắn cầm lấy sợi tơ kia, trực tiếp kéo nó về phía mình.

Hắc Huyền Nguyệt: "..."

Chương 638: Nơi Đóng Quân Số Ba!!!

Sau khi liên tiếp kéo lại gần mình thêm mấy mét, bàn tay Lâm Ân lập tức chạm vào một bàn tay nhỏ nhắn trong suốt, lạnh lẽo vừa bị hắn kéo qua.

Đúng vậy, xúc cảm cũng giống y như thời điểm hắn có ý đồ xâm phạm tiểu thư con rối lúc trước.

Thật hiển nhiên, tiểu thư con rối đang ở ngay bên cạnh hắn, ở đầu bên kia của sợi tơ cũng đang quấn quanh ngón tay út của cô ấy.

Lâm Ân lập tức có một loại cảm giác đang nắm tay hai cô bé vô tư nhà bên đi dạo hội chùa như khi còn nhỏ, bởi vì sợ bị lạc mất, cho nên hắn đã cẩn thận buộc lên cổ tay mỗi cô một sợi dây thừng, chỉ cần túm một cái, mà nhóc con kia sẽ lạch bạch lạch bạch chạy tới cho hắn cắn một miếng kem que.

Lâm Ân (￣▽￣)/ vui vẻ nói: "Như vậy tôi cảm thấy yên tâm hơn nhiều rồi, tiểu thư con rối, chủ tớ một lòng, có thể phát huy ra lực lượng rất lớn!"

Hắc Huyền Nguyệt: "..."

...

Hồi lâu sau, khi đoàn người đi được gần ba tiếng đồng hồ, cuối cùng bọn họ cũng tới địa điểm tập hợp đã dự định từ trước.

Nơi này vẫn thuộc khu vực ngoài thành, là vùng đồi núi nằm ở biên giới phía Tây của tòa thành bị nguyền rủa nọ.

Vốn dĩ ở nơi này có rất nhiều đá vụn, nhưng tới hiện tại, nó đã bị Leviathan Huyết Nhục ảnh hưởng, khiến bên trên xuất hiện rất nhiều u nang tai biến rải rác khắp nơi xung quanh, mang đến cho người ta một loại cảm giác vô cùng âm trầm khủng bố.

"Chính là nơi này." Bạch Dạ lập tức ngừng lại, có chút nghiêm túc mà quét mắt ra xung quanh, sau đó lại nhìn vào chiếc đồng hồ quả quýt của mình, nói: "Có vẻ như đội ngũ bên trong nơi đóng quân số ba còn chưa tới. Tất cả nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ, nhưng đừng thả lỏng cảnh giác. Giải tán!"

Nhóm Dạ Y đeo mặt nạ mỏ chim vừa nghe mệnh lệnh xong đã lập tức tản ra bốn phía, ai nấy đều cực kỳ cảnh giác đi kiểm tra tình huống xung quanh, phòng ngừa bất cứ tình huống ngoài ý muốn nào đó sẽ phát sinh.

Lâm Ân liếc mắt nhìn Bạch Dạ một cái, chợt lên tiếng hỏi: "Tại nơi đóng quân số 3 cũng có một vị bát tự nguyên huân tọa trấn?"

Bạch Dạ gật gật đầu, hít sâu một hơi nói: "Đúng vậy, đối phương chính là một vị tiền bối của tôi, là một vị nguyên lão có thâm niên lâu đời, danh hiệu Thánh Đồ. Ở thời điểm, tôi vừa mới tiến vào thành Hắc Dạ, chính vị tiền bối kia đã giới thiệu tôi."

Lâm Ân lại đưa mắt nhìn kỹ xung quanh, nói: "Có thể nhìn ra ông rất tôn kính đối với vị tiền bối nọ."

Bạch Dạ nở nụ cười cười, nói: "Mối quan hệ giữa vị ấy và tôi cũng giống như giữa tôi và cậu vậy. Trong vài chục năm đó, ông ấy đã mang đến ảnh hưởng rất rất lớn với tôi. Có thể nói, tôi có được thành tựu như ngày hôm nay, không thể không nhắc đến công lao của Thánh Đồ tiền bối."

Nói đến đây, trong ánh mắt của Bạch Dạ lập tức lộ ra một tia kính ngưỡng, hiển nhiên dù bao nhiêu năm đã trôi qua nhưng ông ấy vẫn một mực nhớ ơn dìu dắt của vị tiền bối kia.

Lâm Ân gật gật đầu, cũng không tiếp tục nhiều lời thêm nữa.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau khi bọn họ chờ đợi được gần mười phút, đột nhiên ở bên trong mảnh sương mù màu đen phía xa xa kia đã chậm rãi truyền đến một tiếng bước chân.

Nhóm Dạ Y lập tức xoay người, nhìn về phương hướng kia: "Là khí tức của Thánh Đồ tiền bối."

Bạch Dạ đi nhanh về phía trước, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nói: "Xem ra bọn họ đã tới rồi."

Mà cũng chính tại một khắc này, bên trong mảnh sương mù màu đen cuồn cuộn ấy, chợt xuất hiện một vị Dạ Y đeo mặt nạ mỏ chim, mặc áo da màu đen, trên ngực có khắc tám chữ thập, nhẹ nhàng bước tới.

Ngay khi đối phương xuất hiện, có thể rõ ràng nhìn thấy quần áo trên người đầy vết rách nát, tổn hại, giống như không lâu trước đó, người này vừa phải trải qua một hồi đại chiến.

Khí tức do lão tản ra, cũng mang đến cho người khác một loại cảm giác vô cùng mạnh mẽ.

"Thánh Đồ tiền bối! Rốt cuộc mọi người cũng đến đây rồi! Tình huống nơi đóng quân bên kia của ngài ra sao?"

Bạch Dạ lập tức tháo mặt nạ mỏ chim xuống, ánh mắt ngưng trọng, đi nhanh về phía vị Dạ Y nguyên huân kia.

Bên dưới chiếc mặt nạ mỏ chim của Thánh Đồ truyền đến một giọng nói tang thương mà già nua, lão khàn khàn nói: "Thật vui khi lại được nhìn thấy mọi người, tình huống bên kia không được tốt lắm. Sự xuất hiện của Leviathan Huyết Nhục đã nằm ngoài dự đoán của chúng tôi, trong lúc chúng tôi vội vàng ứng phó, đám Dịch Y vẫn một mực ẩn giấu bên trong nơi đóng quân của chúng tôi đột nhiên bộc phát gây khó dễ, khiến cho chúng tôi tổn thất rất

nhiều anh em."

Nói đến đây, lão lập tức đi nhanh hơn, muốn tới gần Bạch Dạ, còn vươn tay về phía ông ấy. Nhưng lão lại không chú ý tới, Lâm Ân đang đứng trong đám người phía sau kia, đang dùng ánh mắt chăm chú, yên lặng quan sát lão.

"Chúng tôi đã đánh lui được nhóm Dịch Y tập kích, nhưng tình huống vẫn không mấy lạc quan." Thánh Đồ khàn khàn nói: "Rất nhiều người đều bị thương vô cùng nghiêm trọng, bọn họ đang ở ngay tại nơi đóng quân phía trước. Mọi người mau theo tôi đi qua. Về tình huống cụ thể, cứ chờ chúng ta dàn xếp ổn thỏa lại thảo luận sau."

Bạch Dạ gật đầu, ông ấy cũng biết hiện giờ không phải thời điểm nói chuyện, vì vậy cũng tiến lên, còn nhẹ nhàng vươn tay muốn cầm lấy bàn tay đang đưa tới của Thánh Đồ.

Nhưng đúng vào lúc này, “Phanh” —— Chỉ nghe một tiếng súng vang lên.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của mọi người ở đây, viên đạn kia trực tiếp bay từ phía sau tới, xẹt qua gương mặt Bạch Dạ, sau đó bắn thẳng vào khu vực mi tâm trên chiếc mặt nạ mỏ chim của Thánh Đồ.

Bạch Dạ kinh hoảng, vội vàng quay đầu lại. Tới lúc này, ánh mắt của mọi người cũng lập rơi thẳng xuống người cậu thiếu niên đang đứng trong đám đông, vừa nổ phát súng kia.

"Lâm Ân, cậu làm gì vậy hả?" Bạch Dạ quá mức sợ hãi, vội vàng hét lên.

Lâm Ân vẫn bình tĩnh đứng ở nơi đó, khẩu Súng Lục Săn Ma trong tay hắn vẫn chĩa thẳng vào người vị Dạ Y có danh hiệu Thánh Đồ đang đứng trước mặt Bạch Dạ kia.

Cuồng phong thổi quét tới, sương mù màu đen bốc hơi, bên trong mi tâm của vị Dạ Y kia đang chậm rãi chảy xuống một dòng máu đen.

"Thật có lỗi." Lâm Ân trấn định nắm chắc khẩu súng lục trên tay, nói: "Có lẽ nơi đóng quân số 3 đã đổi chủ rồi, tôi nói có đúng hay không hả Dịch Y tiên sinh tôn kính?"

Chương 639: Thánh Đồ!

Trong nháy mắt, toàn trường chấn động.

Mà trước mắt Lâm Ân cũng lập tức hiện lên giao diện tin tức về vị Dạ Y đối diện kia.

【 Thánh Đồ bác sĩ số 379 】

【 cấp bậc 】: ???

【 chủng tộc 】: Quái nhân sinh hóa

【 chức nghiệp 】: Dạ Y / Dịch Y / sứ giả ôn dịch

【 trận doanh 】: Hỗn loạn tà ác

【 năng lực chiến đấu 】: năng lực quét sạch hiện trường và gieo rắc ôn dịch không gì sánh kịp.

【 giới thiệu 】: là một trong số những bát tự nguyên huân của thành Hắc Dạ, từng tuân theo lý niệm của Dạ Y, xâm nhập vào các nơi trên thế giới hắc ám để chữa trị và cứu chuộc vô số sinh vật, nhưng không biết bắt đầu từ thời điểm nào, đột nhiên lý niệm và tín ngưỡng thành kính trong lòng lão lại bị một tồn tại không biết đến từ địa ngục mê hoặc, khiến cho tín niệm trong lòng dao động, lại trong một lần hành động, lão lột xác trở thành Dịch Y, sau đó cũng nhanh chóng trở thành cán bộ cao cấp trong quần thể Dịch Y, nhưng bản thân vẫn một mực ẩn núp bên trong thành Hắc Dạ, nhằm tận dụng mọi thời cơ để gieo rắc ôn dịch và nguyền rủa đi khắp nơi.

Lâm Ân chăm chú nhìn vào lão một cái thật sâu, mới âm trầm nói: "Tôi nói có đúng không hả bác sĩ Dịch Y số 379?"

Lời này vừa nói ra, xung quanh lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều lóe lên một mảnh khiếp sợ. Sau khi bọn họ nhìn chằm chằm vào hắn, lại dồn dập quay đầu, nhìn về phía vị bát tự nguyên huân vừa bị hắn bắn cho một súng vào đầu kia. Ngay cả Bạch Dạ, trên mặt ông ấy cũng xuất hiện một tia run rẩy, sắc mặt lập tức chuyển thành một mảnh tái nhợt.

"Không thể nào! Cậu đang nói đùa gì vậy!"

"Cậu phải nhìn cho rõ ràng chứ? Ngài ấy chính là bát tự nguyên huân của thành Hắc Dạ chúng ta, là thống lĩnh doanh địa số 3, làm sao Thánh Đồ tiên sinh có thể dính líu đến đám Dịch Y kia được?"

Đến đây, tất cả mọi người đều mở miệng rít gào, thậm chí mấy Dạ Y trong đám đông còn muốn chạy dưa hung hăng chất vấn Lâm Ân.

Nhưng Lâm Ân vẫn lặng lẽ nhìn chằm chằm vào vị bát tự nguyên huân có danh hiệu Thánh Đồ kia, họng súng tối om trên tay hắn cũng một mực chỉ vào đầu lão.

"Lão không cần giả vờ nữa, Dịch Y tiên sinh, lão không trốn thoát khỏi mắt tôi đâu."

Tí tách——

Tí tách——

Từng giọt máu đen từ trên trán vị Dạ Y kia rơi xuống đất, thứ hỗn hợp giữa máu tươi và dịch óc đặc sệt dấp dính, từng chút từng chút một chảy ra ngoài, để lại những đường nét loang lổ bên ngoài chiếc mặt nạ mỏ chim của lão.

Tại khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều ngừng lại, nín thở

nhìn chằm chằm vào lão.

Dần dần… dưới cái nhìn chăm chú của mọi người ở đây, Thánh Đồ vốn đang im lặng kia lại vươn ngón tay được bọc bởi chiếc găng tay bằng da của mình lên, nhẹ nhàng xoa xoa chút máu tươi đã chảy ra từ vết đạn trên trán. Lão tinh tế vuốt ve một cái, sau đó giọng nói khàn khàn từ bên dưới chiếc mặt nạ mỏ chim vang lên: "Quả nhiên… không hổ là người có thể áp chế nguyền rủa của chủ mẫu. Đúng là mày khác hẳn với người bình thường."

Ông —— Gần như đại não của Bạch Dạ vừa chuyển thành một mảnh trống rỗng. Ông ấy lập tứctheo bản năng mà lui về phía sau một bước, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào Thánh Đồ trước mặt, nhìn chằm chằm vào người dẫn đường lúc trước của chính mình.

Thậm chí tại khoảnh khắc này, ông ấy còn cảm nhận được nhịp hô hấp của mình bắt đầu trở nên khó nhọc, hít thở không thông.

"Thánh Đồ tiền bối..."

Bởi vì đối phương nói ra những lời này, chẳng khác nào đã trực tiếp thừa nhận thân phận của chính mình rồi.

"Ha hả." Mảnh thấu kính trên mặt nạ mỏ chim kia đang phản chiếu gương mặt đầy đề phòng và rung động của Bạch Dạ, còn bên dưới lại một lần nữa truyền đến âm thanh khàn khàn kia nãy: "Không sai, tôi chính là Dịch Y trong miệng mọi người đấy."

Trong nháy mắt, toàn trường lại ồ lên, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi, chuyển thành một mảnh tái nhợt.

Thánh Đồ vừa chậm rãi bước đi thong thả vừa nói: "Tuy tôi cũng không rõ vì sao thân phận của mình lại bại lộ như vậy, nhưng cũng chẳng sao, vốn dĩ tôi muốn dẫn mọi người tiến vào

vòng vây, sau đó mới hạ sát thủ. Dù giữa đường có phát sinh một chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng nếu mấy người đã đến nơi này rồi..."

"Thì nơi này..."

Cùm cụp —— Lão chậm rãi tháo chiếc mặt nạ mỏ chim của mình xuống, để lộ ra gương mặt thoáng hiện một chút già nua, và đôi mắt tối đen như bóng đêm ngập tràn sát ý.

"dù chưa được hoàn mỹ lắm, nhưng cũng là một nơi an táng không tồi."

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ ẩn tàng tính đột phát: Thoát khỏi vòng vây! 】

【 mục tiêu nhiệm vụ 】: Làm mọi cách để mình còn sống rời khỏi vòng vây của Dịch Y.

【 giới thiệu nhiệm vụ 】: Ở thời điểm ngươi ý thức được thân phận của người trước mặt này, các ngươi đã bước vào vòng vây của Dịch Y rồi. Các ngươi sẽ lập tức hứng chịu đòn công kích đã được dự mưu từ lâu của Dịch Y và thần giáo Huyết Nhục, có thể thoát khỏi vòng vây hay không chính là điểm mấu chốt để ngươi sống sót. Xin hãy chú ý, bởi vì ngươi đã giết chết một Dịch Y, cho nên ở trong sự kiện lần này, ngươi đã bị trận doanh Dịch Y đưa vào mục tiêu trọng điểm cần giết chết rồi!

【 khen thưởng nhiệm vụ 】: Kinh nghiệm cơ sở 1 vạn, tiền hắc lâu 8, khen thưởng đặc thù x1

Gần như tại khoảnh khắc nhiệm vụ của hệ thống bị phát động, cơn phẫn nộ lập tức lan tràn trong đôi mắt của Bạch Dạ. Không, nói chính xác hơn, đó là một loại cảm xúc cực kỳ phức tạp, nó mang theo sự kinh hoàng đến khó tin vì bị phản bội, lại mang theo nỗi khiếp sợ và run rẩy đến đau lòng… Cuối cùng, toàn bộ những

cảm xúc ấy trực tiếp hội tụ thành một quyền.

Bạch Dạ điên cuồng đánh ra một quyền vào ngực Thánh Đồ.

"Ông lại phản bội... Mọi người?"

Oanh —— một quyền kia có tốc độ cực kỳ nhanh, nhanh đến mức gần như trong chớp mắt sau, nó đã nện thẳng xuống ngực Thánh Đồ rồi. Lực lượng đáng sợ lập tức bạo phát, trực tiếp khiến cho mặt đất xung quanh nổ tung ra.

Nhưng trong nháy mắt khi một quyền nọ rơi xuống người Thánh Đồ, thân thể lão lại trực tiếp hóa thành một mảnh sương mù màu đen bốc hơi lên, biến mất ngay tại chỗ.

Chương 640: Nỗi Sợ Hãi Sâu Sắc!!!

Bạch Dạ vô cùng phẫn nộ, ông ấy chợt ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bốn phương tám hướng lại truyền đến giọng nói khàn khàn mà xa xôi của vị Thánh Đồ kia: "Bạch Dạ, cậu vốn là đứa học trò do tôi vất vả dẫn dắt, trong lòng cậu một mực ẩn chứa phẩm cách và tín niệm lớn lao. Cậu cũng luôn là người làm tôi khâm phục."

"Nhưng Bạch Dạ à, ở bên trong thế giới hắc ám này, lấy đâu ra một nơi nào là chính nghĩa?"

"Sau khi cậu biết được chân tướng mọi chuyện rồi, cậu sẽ cảm thấy loại lý niệm kia cực kỳ hư vô mờ mịt, thậm chí nó còn nực cười tới mức giống như một tầng cửa sổ bằng giấy có thể tùy ý chọc phá đi vậy."

"Mà chỉ có hỗn loạn và vặn vẹo, mới là bản chất chân chính của thế giới này."

Trong nháy mắt sau đó, phía trên mảnh sơn cốc ngay trước mặt bọn họ, chợt xuất hiện từng bóng người đeo chiếc mặt nạ con quạ màu trắng.

Trang phục của bọn họ cũng tương tự như của Dạ Y, chỉ có một điều khác biệt duy nhất chính là chiếc mặt nạ mỏ chim kia. Mặt nạ của Dạ Y là một mảnh tối tăm như bóng đêm thăm thẳm, mà mặt nạ của bọn họ lại có màu trắng bệch như xương cốt âm u.

Chiếc áo khoác màu đen thật dài bọc lấy thân thể của bọn họ, chỉ có thể nhìn thấy những sợi xúc tu màu đỏ giống như của con bạch tuộc, một mực uốn lượn, lộ ra bên ngoài vạt áo kia thôi.

Tồn tại đeo mặt nạn con quạ màu trắng đối lập với Dạ Y, chính là biểu tượng của Dịch Y, nó nói lên rằng, lý niệm của bọn họ vĩnh viễn đi ngược lại với Dạ Y!

Mà cũng chính tại một khắc kia, mọi người đều run rẩy trông thấy thân thể của vị bát tự nguyên huân đang chậm rãi bước ra bên ngoài từ trong mảnh sương mù màu đen kia chậm rãi ngưng kết lại, cũng trông thấy vẻ mặt đầy thương hại và lạnh lùng trong đôi mắt đang nhìn xuống của đối phương.

"Tất cả hãy chết đi..." Gần như trong khoảnh khắc lão nói xong mấy chữ này, vô số khối u nang màu xanh lá lập tức bành trướng lên, rồi giống như những viên thiên thạch, từ trên trời giáng xuống, chúng nhanh chóng xuất hiện ở bốn phương tám hướng bên trong sơn cốc, và hung hăng lao thẳng về phía bọn họ.

Giữa không trung thời điểm, kia màu xanh lá u nang đó là ầm ầm nổ tung ra, hủ lục sương khói trong phút chốc, che đậy cả tầm nhìn.

"Rút lui!"

Bạch Dạ đột nhiên quay đầu, vừa rít gào vừa vươn tay tới. Ông ấy trực tiếp phản ứng với tốc độ nhanh nhất có thể, bởi vậy gần như chỉ nháy mắt tiếp theo, thân thể ông ấy đã hóa thành hình thái ác linh rồi.

Cũng trong nháy mắt ấy, Bạch Dạ lập tức gia trì thêm một tầng phòng hộ chú thuật màu đen nhánh lên người tất cả những Dạ Y xung quanh.

"Bạch Dạ, vô dụng thôi, cậu là đứa học trò do tôi dẫn dắt, tuy cậu đúng là trò giỏi hơn thầy, nhưng từ thật lâu trước đó, chúng tôi đã chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn để đối phó với cậu rồi." Giọng nói của Thánh Đồ khàn khàn giống như một cơn gió truyền đến từ phía trên mảnh sương khói kia.

Ông —— Ngay trong chớp mắt lời nói kia vang lên, toàn bộ sơn cốc đều vang lên những tiếng hét chói tai gần như có thể chọc thủng màng nhĩ của người khác.

Những âm thanh kia giống như một đám giòi bọ không thể khống chế, chúng điên cuồng leo lên, rồi cuồn cuộn không ngừng chui thẳng vào lỗ tai của ngươi, lại hung hăng đánh sâu vào đại não của ngươi.

Trong nháy mắt khi nghe được âm thanh kia, con ngươi của Bạch Dạ lập tức chuyển thành màu đỏ như sung huyết, vẻ mặt run rẩy, không thể ngăn cản được, phải vội vàng đưa tay ôm lấy đầu mình.

Chịu ảnh hưởng của tiếng thét gào quỷ dị ấy, đột nhiên trong đầu Bạch Dạ lại truyền đến một âm thanh khác, ký ức mà ông ấy tuyệt không thể quên đi. Nó chính là âm thanh vang lên tại thời điểm ông ấy tuyệt vọng nhất, oán hận nhất, cũng là giọng nói của người vì cứu chuộc ông ấy mà phải táng thân bên trong khu nhà dạy học nọ.

"Ta cứu ngươi, vì sao ngươi không cứu ta?"

"Ta có thể kéo ngươi rời khỏi vòng tuần hoàn nguyền rủa chết chóc nọ, vì sao ngươi không thể kéo ta?"

"Hiện giờ ngươi đã trở thành bát tự nguyên huân trẻ tuổi nhất trong thành Hắc Dạ, còn ta lại chết không có chỗ chôn, đây là kết quả ngươi muốn phải không? Ta hận, ta hận!"

Giọng nói kia cứ điên cuồng vang lên trong đầu ông ấy.

Mà gương mặt hiền lành của vị tiền bối trong ký ức ngày trước kia, cũng từng chút từng chút một thay đổi trở nên dữ tợn như ác quỷ, lại từng chút từng chút một muốn trèo lên khỏi nơi sâu nhất trong ký ức của Bạch Dạ.

Cùng lúc này, ở phía trên mảnh sương khói kia, giọng nói lạnh nhạt lúc trước lại chậm rãi vang lên. "Trong lòng mỗi người đều ẩn chứa những câu chuyện làm cho bản thân sợ hãi nhất và không hề muốn đối mặt nhất. Bạch Dạ, tuy cậu ẩn giấu rất khá, nhưng tôi biết, từ đó đến giờ, cậu vẫn không thể buông bỏ được chuyện này. Cậu vẫn một mực cảm thấy sợ hãi và áy náy, áy náy vì sao lúc trước người chết đi kia không phải là cậu."

Bị ảnh hưởng bởi tiếng rít gào quỷ dị ấy, toàn bộ những Dạ Y đang có mặt ở đây đều không thể khống chế được chính mình, tất cả đều ôm lấy đầu mình, không ngừng phát ra những tiếng hét đầy thê lương.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Ngươi đang bị ác linh nguyền rủa "Nỗi sợ hãi sâu sắc" ảnh hưởng! 】

【 cảnh báo! Cảnh báo! 】

Đó là loại nguyền rủa có thể khơi gợi ra câu chuyện mà bản thân vẫn một mực giấu kín trong nội tâm, không muốn đi đối diện, sau đó trực tiếp vặn vẹo câu chuyện kia!

Nó cũng chính là con ác quỷ có thể đào móc ra cơn ác mộng trong lòng mỗi người!

Gần như trong nháy mắt đó, đôi mắt Lâm Ân chợt hoa lên, sau khi trúng phải nguyền rủa, ý thức của hắn lập tức bị kéo vào một cái ảo cảnh đáng sợ.

Ba ——

Ba ——

"Còn dám nữa không? Con thỏ này, con còn dám nữa không?"

Ở bên trong cơn ác mộng khủng khiếp ấy, Lâm Ân mới được vài tuổi, đang bị một nam một nữ cầm chổi lông gà và đế giày vây

quanh, “Ba ba ba” hung hăng đánh đập.

"Vừa vào nhà trẻ không đến nửa năm, con đã qua lại với mười mấy bạn nữa! Thậm chí còn phân chia người ta thành Tiểu Nhất Tiểu Nhị Tiểu Tam Tiểu Tứ, tiểu tử thối này, con có năng lực ghê gớm lắm nha!"

"Nếu không phải mấy người trong hội phụ huynh nói chuyện phiếm kể lại, ba cũng không biết tên nhóc con này lại xảo trá như vậy! Tuổi còn nhỏ đã ước ao viễn cảnh ba vợ bốn nàng hầu rồi. Nghĩ như vậy cũng không sao, vấn đề là con còn dám đóng dấu vào đăng ký kết hôn nữa! Được rồi, đóng dấu vào đăng ký kết hôn cũng chưa đến nỗi, con còn quá quắt đến mức muốn tới ở nhà người ta!"

"Má nó, còn cả hai nhà cũng đồng ý chứ? Trời đất ơi!"

Sau đó, là rất nhiều những âm thanh đánh đập của hai người ấy vang lên.

Chương 641: Bậc Cửa Trí Mạng!

Lúc này, trong đôi mắt trống rỗng của Lâm Ân cũng lập tức hiện ra hình ảnh mười mấy em gái lưu luyến bịn rịn không nỡ xa rời hắn, vừa khóc lóc ầm ĩ vừa bị ba mẹ bọn họ mạnh mẽ kéo đi.

Giống như từng sợi tơ hồng của Nguyệt Lão bị người ta "Ba ba ba" cắt đứt vậy.

Ngày hôm ấy, cũng trở thành ký ức thống khổ nhất thời thơ ấu mà hắn tuyệt đối không hề muốn nhớ lại.

【 đinh! Giá trị tinh thần của ngươi -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của ngươi -20】

【 đinh! Giá trị tinh thần của ngươi -30】

Nhưng gần như trong nháy mắt khi nguyền rủa sợ hãi cực độ ấy sắp sửa làm cho giá trị tinh thần của Lâm Ân về không, đột nhiên đôi mắt trống rỗng của hắn chợt lóe lên một tia hào quang, bắn ra bốn phía.

Hắn cắn răng một cái, trực tiếp "Pằng pằng" bắn hai phát súng vào bả vai của mình. Cơn đau đớn khủng bố ấy đã nhanh chóng làm cho ý chí của hắn tỉnh táo lại.

"Ta (beep ——) ngươi cái (beep ——), ngươi lại dám làm cho ta nhớ lại đoạn chuyện cũ này!"

Biểu cảm trên mặt Lâm Ân lập tức trở nên vặn vẹo. Hắn đã tỉnh táo lại từ trong ảo cảnh, cũng là Dạ Y đầu tiên và nhanh nhất

khôi phục từ bên trong cơn ác mộng kia.

Bởi vì đối với hắn, ký ức ấy vốn không phải là chuyện gì đó quá mức sợ hãi đến nỗi bản thân không thể đối mặt với nó được!

Bởi vì ngay cả loại tình huống tuyệt vọng như rõ ràng bản thân còn sống nhưng có khả năng cả đời này cũng không thể quay lại địa cầu được nữa, hắn vẫn có thể chịu đựng được, thì chẳng lẽ loại chuyện bị người ta thô bạo chia rẽ mười mấy mối nhân duyên khi còn nhỏ này, còn có thể đánh sụp được một vị hán tử thiết huyết boong boong như hắn sao?

Không phải chỉ là một lần mất đi tới mười mấy cô bạn gái sao?

Chẳng lẽ Lâm Ân hắn còn sợ chuyện này?

Trong nháy mắt kia, Lâm Ân lập tức nhảy dựng lên, "Ca ca" nghiến răng nhìn thẳng về phía hơn trăm Dạ Y đang ôm đầu thống khổ kêu rên trong hẻm núi trước mắt. Sau đó, hắn thả người nhảy xuống, trực tiếp nâng Trái Trái (ヽ? ? ? ?) vừa nhớ lại tình huống mình bị cưỡng chế uống hàng đống thuốc trừ sâu trước đó, một mực chạy như điên về phía trước.

Sau đó, Lâm Ân cắn răng, đột nhiên nắm tay, rít gào một tiếng, hung hăng phát động lấy m chi lực của mình, đánh thẳng một quyền xuống đất.

"Đều con mẹ nó tỉnh lại cho ta!"

Oanh ——

Trong nháy mắt khi nắm tay của hắn đánh thẳng xuống đất, lấy m chi lực vừa được tích góp do hai phát súng bắn thẳng vào bả vai cùng với ảnh hưởng đến từ Leviathan Huyết Nhục lúc trước, trực tiếp bùng nổ trên nắm tay hắn.

Một vòng khí xoáy cực kỳ đáng sợ lập tức lấy hắn làm trung

tâm, không ngừng lan tràn hướng về bốn phương tám hướng.

Lấy m chi lực không gì sánh kịp giống như một trận đại hồng thủy, ầm ầm phun trào, ào ào đánh tới, rồi chia đều ra ảnh hưởng đến mỗi một vị Dạ Y bên dưới.

Nháy mắt sau đó…

"oh?"

"my god?"

"yes?"

【 đinh! Dạ Y Bạch Dạ đã bị lấy m ảnh hưởng, độ sáp sáp +5! 】

【 đinh! Dạ Y Lạp Tư Đặc đã bị lấy m mà ảnh hưởng, độ sáp sáp +10! 】

【 đinh! Dạ Y Quỷ Sơn đã bị lấy m ảnh hưởng, độ run rẩy +15! 】

【 đinh! Trái Trái đã bị lấy m ảnh hưởng kịch liệt, độ run rẩy +20! 】

Trong nháy mắt sau đó, bị lực lượng của lấy m kịch liệt đánh sâu vào, toàn bộ những Dạ Y đang có mặt ở nơi này đều lập tức tỉnh táo lại, con ngươi run rẩy không ngừng, cái miệng há to, điên cuồng thở hổn hển, tựa như một thứ gì đó ở trong cơ thể bọn họ đang muốn dũng mãnh tiến ra!

"Cái gì vậy? Vừa rồi là cái gì vậy?"

"Tôi… vì sao tôi lại dễ chịu như vậy? Vừa rồi cơ thể tôi còn vô cùng khó chịu, đau đớn, vì sao chỉ nhoáng lên một cái lại trở thành high cực độ rồi?"

"Tôi có cảm giác mình muốn nhảy lên!"

Dưới ảnh hưởng của lấy m chi quyền phạm vi rộng đánh sâu vào, gần như trong nháy mắt sau đó, phần lớn những Dạ Y đang có mặt ở nơi này, đều trực tiếp tỉnh táo lại, như vừa rời khỏi một cơn ác mộng, nhanh chóng bị hút từ mảnh ký ức bản thân không dám đối mặt nọ, ra ngoài

Mà nhóm Dịch Y đang đứng phía trên sơn cốc cũng vô cùng kinh ngạc, bọn họ căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi, chỉ nhìn thấy cậu thiếu niên kia nổi giận mà đánh một quyền xuống đất, sau đó toàn bộ Dạ Y vốn đã bị ảnh hưởng bởi nguyền rủa lại lập tức được gọi tỉnh rồi.

Đây là chiêu thức gì? Vì sao lại đáng sợ như thế?

"Bạch Dạ!"

Bạch Dạ vẫn chìm vào bên trong ảo giác, có chút trống rỗng ngồi ở chỗ kia, chợt nghe thấy tiếng gầm đầy giận dữ của Lâm Ân ở phía xa xa, ông ấy mới theo bản năng quay đầu nhìn về phía hắn. Nhưng ngay khi vừa quay đầu, một bàn chân đã “Vèo” một tiếng, trực tiếp đạp lên mặt ông ấy, còn đá ông ấy bay ra ngoài hơn mười mét.

Thân thể Bạch Dạ còn đang chới với trên không trung, chưa rơi xuống mặt đất, một nhánh xúc tu đã lao nhanh đến, nhanh chóng quấn quanh, rồi kéo ông ấy trở về.

"Tôi không cần biết ông đang nhớ lại những gì, nhưng ông phải hiểu là lần này, bọn họ trực tiếp thiết lập một cái bẫy hoàn toàn nhằm thẳng vào ông. Nếu vì một mình ông dao động, mà chôn vùi toàn bộ những anh em khác đi theo ông như vậy, ông còn mặt mũi nào đi tới đối diện với lương tâm của chính mình nữa?"

Lâm Ân hung hăng túm lấy cổ áo Bạch Dạ, vừa rống to vừa

“Phập” một cái, chích adrenalin lên người ông ấy.

Lâm Ân biết, khi rơi vào loại tình huống này, nếu Bạch Dạ vẫn một mực bị trói buộc bên trong ảnh hưởng của nguyền rủa, hắn còn có thể trực tiếp truyền tống quay về ngôi nhà hạnh phúc, nhưng những Dạ Y khác thì toàn bộ đều xong đời rồi.

Bởi vì hắn chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra Tiếng Rít Kinh Hoàng này, chính là thủ đoạn chuyên dùng để đối phó với ác linh có quá khứ cực kỳ thống khổ như Uông Đào!

Phải biết rằng, từ khi trở thành ác linh tới nay, Bạch Dạ vẫn một mực giữ lại bộ thân thể ác linh của mình, mà không thể hoàn toàn lột xác được, nghĩa là trong lòng ông ấy vẫn còn giữa lại một cái bậc cửa chưa thể vượt qua.

Mà bậc cửa này lại chính là độc dược có thể giết chết ông ấy vào thời khắc mấu chốt nhất!

Chương 642: Thế Cục Này... Chỉ Có Thể Chờ Hắn Tới Nghĩ Biện Pháp Mà Thôi!

Ngay khi Lâm Ân rống to một tiếng, hai mắt Bạch Dạ cũng chậm rãi tỉnh táo trở lại. Biểu cảm trên gương mặt ông ấy bắt đầu chuyển thành nghiêm túc hơn.

Bạch Dạ nhìn về phía Lâm Ân nặng nề gật đầu một cái, sau đó, ẩn sâu bên trong đôi mắt lập tức xuất hiện một mảnh sát ý dâng trào: "Chúng ta giết!"

Lâm Ân cắn răng nói: "Giết Dịch Y không tính là phá giới chứ?"

Bạch Dạ nghiến răng nói: "Đương nhiên là không tính! Quy củ vốn do chúng ta định mà!"

Trong nháy mắt này, cuồng phong đã nổi lên bốn phía. Bọn họ vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Mắt thấy Tiếng Rít Kinh Hoàng đầu tiên đã bị hóa giải, Thánh Đồ đang đứng phía trên sơn cốc, hai mắt nheo lại, bên trong dày đặc sát ý. Lão lập tức mở miệng, lạnh lùng nói: "Phóng thích ôn dịch, để cho bọn họ tử tế nếm thử mùi vị bị thối rữa."

Mà cũng chính trong khoảnh khắc này, hàng đống u nang màu xanh lá vừa rơi xuống đất kia lại ầm ầm nổ tung ra. Nương theo vụ nổ ấy, một mảnh sương khói màu xanh lá từ bên trong, cuồn cuộn lan tràn ra bên ngoài. Gần như trong nháy mắt tiếp theo, cả sơn cốc đã bị thảm khí độc màu xanh lá trực tiếp bao phủ hoàn toàn.

【 cảnh báo! Kiểm tra đo lường thấy ảnh hưởng đến từ khí thể sinh hóa "Khí Độc Ăn Mòn", hãy lập tức tránh đi! 】

Ngay trong nháy mắt khi âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, mảnh sương khói màu xanh lá nọ đã hoàn toàn khuếch tán ra ngoài rồi. Đợt sương mù cuồn cuộn ấy lập tức khiến cho tầm nhìn xung quanh giảm xuống tới không đến một mét.

Đến đây, Lâm Ân cũng nhanh chóng phát hiện ra ảnh hưởng của cái gọi là khí thể sinh hóa "Khí Độc Ăn Mòn" kia. Bởi vì dưới ảnh hưởng khí độc, trang bị Dạ Y trên người hắn đã bắt đầu từng chút từng chút một xuất hiện dấu vết mục nát rồi.

"Không tốt!" Hắn lập tức hiểu được tác dụng của loại khí độc này.

Lại nói, ở thời điểm hắn bị Dịch Y ám sát trước đó, đối phương đã dùng một loại pháp trận đặc thù, để ngăn chặn năng lực xuyên tường và bước vào Thị Giới của hắn. Mà hiển nhiên, đó chính là loại cấm chế được Dịch Y căn cứ vào đặc tính trang bị của Dạ Y, để chuyên môn khai phá ra những thủ đoạn nhằm vào bọn họ.

Mà khí độc lần này cũng vậy.

Bởi vì đám Dịch Y kia biết, muốn chân chính xúc phạm tới bản thân của Dạ Y, cần phải phá hủy bộ áo choàng bên ngoài thân thể bọn họ trước.

Trong nháy mắt đó, Bạch Dạ cũng lập tức ý thức được điểm này.

"Tránh ra!" Ông ấy cắn răng, chợt hét lên một tiếng.

Rồi gần như không chút do dự, ở bên trong vùng sáng của chú thuật, hai tay Bạch Dạ lập tức chập lại, tập trung không khí xung quanh, biến nó thành một cơn cuồng phong cuồn cuộn, muốn dùng

thứ này để phân tán và xua tan mảnh sương khói màu lục kia.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi ông ấy muốn ra tay, mảnh sương khói màu lục trước mặt lại sôi trào, tiếp đó là lần lượt từng tên Dịch Y đeo mặt nạ con quạ màu trắng xuất hiện, và không nói hai lời, đám người này lập tức phát động công kích về phía Bạch Dạ.

"Vào những lúc như thế này, cậu hãy chú ý đến bản thân mình trước đi, Bạch Dạ ạ."

Cùng với âm thanh khàn khàn kia truyền đến, một cây liêm đao thật lớn vừa ló ra từ bên trong sương mù rồi dứt khoát chém thẳng về phía Bạch Dạ. Nhìn uy thế này, nếu trúng, chắc chắn nó sẽ chém thân thể ông ấy thành hai nửa.

Nhưng Bạch Dạ phản ứng rất nhanh, thân thể trực tiếp biến thành hư ảo, nhoáng lên một cái đã di chuyển ra xa mấy chục mét.

Có điều, Thánh Đồ cũng phản ứng nhanh không kém, gần như lão đã dự đoán được vị trí xuất hiện tiếp theo của Bạch Dạ. Bởi vậy, cây liêm đao trong tay lão không hề ngừng lại, vẫn một mực chém ra từng luồng khí màu huyết hồng, lại một lần nữa cắt ngang quá trình Bạch Dạ thi pháp.

Dưới quá trình vây công dồn dập liên tiếp của Thánh Đồ và nhiều Dịch Y, Bạch Dạ thực sự không tìm được bất cứ cơ hội nào để ra tay.

"Bạch Dạ giao cho ta, các ngươi đi giải quyết tên tiểu quỷ kia." Thánh Đồ ngẩng đầu, trong tay nắm chắc cây liêm đao màu đen thật dài, lạnh nhạt nói: "Hắn rất phiền."

Mấy Dịch Y kia lập tức quay đầu, ánh mắt lạnh như băng rơi thẳng xuống người Lâm Ân.

"Chạy mau!" Bạch Dạ rống to, ông ấy vội vàng đứng dậy chiến

đấu cùng Thánh Đồ.

Nhưng Lâm Ân không có ý định chạy trốn, ngược lại ánh mắt hắn lóe sáng, thân hình trực tiếp chạy tới, ẩn mình bên trong màn sương mù màu xanh lá kia.

Từng Dịch Y nhanh chóng chạy theo, nhất quyết bám sát.

Mà trước mắt Lâm Ân cũng lập tức hiện ra giao diện tin tức của mấy Dịch Y kia: "Hai tên 90, ba 80+, còn một tên Cấp ???, hắn là là siêu phàm."

Lâm Ân nhanh chóng xem giao diện của bọn họ, vẻ mặt cũng chuyển thành trấn định vô cùng. Hắn đưa mắt nhìn trang bị Dạ Y đã bị hủ hóa trên người mình, âm thầm tính toán thời gian, sau đó nhanh chóng chạy đi trong sương mù.

"Tiểu thư con rối, cô đã tỉnh chưa?"

“Rồi." Bên tai hắn truyền đến giọng nữ bình tĩnh kia.

"Tôi có thể đại khai sát giới không?" Cô ấy nghiêng đầu hỏi, giọng nói cực k bình tĩnh không nghe được bất cứ dao động cảm xúc gì.

"Quần áo của cô có hỏng không?"

"..."

"Chỉ đùa một chút thôi mà." Lâm Ân bình tĩnh vươn tay chuyển động thấu kính, nói: "Có thể ra tay rồi, tiểu thư, hôm nay cô hãy cho bọn họ được chứng kiến một chút thủ đoạn lợi hại của trang viên con rối đi!"

Gần như trong nháy mắt khi hắn nói xong câu kia, hắn đã cảm nhận được sợi tơ trên ngón út của mình trở nên căng thẳng.

Ngay sau đó, từng sợi tơ bán trong suốt, giống như một cái

lưới, trực tiếp bện chặt lại, rồi rung động, phát ra âm thanh của sát phạt ngay sau lưng hắn.

Phù——

Phù ——

Cùng với âm thanh nghe như cái gì đó vừa bị cắt qua truyền đến, Lâm Ân biết, tiểu thư con rối đã bắt đầu ra tay rồi.

Mà ở bên trong bầu không khí hỗn loạn này, hắn cũng nghe được những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên trong sương mù, không biết đó là âm thanh của Dạ Y hay là Dịch Y, nhưng hắn lại biết, dưới tình huống Bạch Dạ bị đối phương cầm chân lại, khẳng định là những Dạ Y khác đều đang bị đối phương chĩa mũi dùi vào.

Thế cục này… chỉ có thể chờ hắn tới nghĩ biện pháp mà thôi.

Chương 643: Bảo Vệ Lương Y Tiên Sinh!!!

Trong nháy mắt sau đó, Lâm Ân âm thầm tính toán bước chân, nhanh chóng đi tới khu vực trung tâm nhất của sơn cốc. Đến đây, đột nhiên hắn ngừng lại, vươn tay trái tới, quát to: "Trái Trái, hiện giờ chính là lúc cần đến ngươi rồi. Chúng ta có thể xua tan sương mù hay không, đều phải dựa vào sức ăn của Trái Trái ngươi đó!"

Trái Trái lập tức nâng tay lên, khiếp sợ hỏi: "Ngươi muốn làm cái gì vậy?"

"Ta vẫn nhớ Trái Trái ngươi có một chiêu Long Hấp Thủy. Chẳng lẽ ngươi đã quên chuyện xảy ra lúc chúng ta đối phó với hiệp hội Ma Nhân ở hẻm Du Hồn rồi?"

"Nhưng thứ này là độc đó!" Trái Trái kêu to.

"Không sao cả, ta đã kiểm tra thành phần của thứ này rồi, chúng nó chỉ là khí độc do đám Dịch Y kia chế tạo để hóa giải trang bị Dạ Y thôi, ảnh hưởng không lớn đến huyết nhục. Được rồi, mau lên nào! Nếu ngươi không mau, chúng ta đều ngã xuống nơi này đó!" Lâm Ân nóng nảy hét lên.

Trái Trái cũng biết tình huống hiện tại rất đặc thù, không phải thời điểm hành động theo cảm tính.

"Được!"

Trong nháy mắt sau đó, Trái Trái giống như một con rắn, trực tiếp dựng người lên, sau đó mở cái miệng khổng lồ của mình ra, trực tiếp hướng thẳng về phía luồng khí độc đang phân tán bên

trong sơn cốc.

Vù vù—— Cùng với một tiếng rít gào đầy khủng bố vang lên. Cái miệng khổng lồ giống như vực sâu thăm thẳm, lực hút cực kỳ lớn, lớn đến mức gần như đã hình thành nên một vòng lốc xoáy, nhanh chóng xuất hiện trong miệng Trái Trái.

Dưới ảnh hưởng của lực hút cực kỳ lớn nọ, mảnh sương mù màu xanh lá vốn đang cuồn cuộn, lan tràn khắp nơi cũng lập tức quay ngược lại, xoay quanh rồi chui thẳng vào trong cái miệng khổng lồ của Trái Trái.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi sau khi Trái Trái dốc toàn lực cắn nuốt, mảnh khí độc màu xanh lá vốn đang phân tán ở xung quanh đã nhanh chóng nhạt xuống, loãng dần.

"Khí độc! Loãng đi rồi!"

Toàn thân đám Dạ Y lập tức chấn động. Bởi vì vào khoảnh khắc này, bọn họ đã nhìn thấy Lâm Ân đang đứng ngay giữa mảnh sương mù màu lục, không ngừng hóa giải, phá tan mảnh khói độc màu xanh lá kia rồi.

Bọn họ không thể nào ngờ nổi, hai đợt tấn công phạm vi lớn trực tiếp nhằm thẳng vào nhược điểm của bọn họ, lại bị Lương Y tiên sinh người vừa mới gia nhập vào quần thể của bọn họ không lâu, hóa giải toàn bộ.

"Mau!"

"Bảo vệ Lương Y tiên sinh!"

Cùng với một tiếng rống to truyền đến, những Dạ Y xung quanh vốn đang triển khai dùng binh khí đánh nhau cùng Dịch Y, đã phản ứng lại. Bọn họ lập tức chạy tới vây quanh Lâm Ân. Bởi vì bọn họ biết, hành động này của Lương Y tiên sinh tất sẽ làm hắn trở thành mục tiêu công kích của tất cả nhóm Dịch Y gần đó.

Ở phía xa xa, Thánh Đồ vừa hung hăng vung liêm đao tới, bức lui Bạch Dạ, đã vội vàng quay đầu, ánh mắt rơi thẳng xuống người Lâm Ân, cũng trông thấy nhóm Dịch Y mới được phái đi truy kích hắn đã bị cắt nát thành vài khối nằm dưới đất, hai mắt chợt nheo lại: "Nhóc con lắm thủ đoạn thật nha."

Lão đã nổi sát tâm rồi.

Tới đây, Thánh Đồ cũng đã ý thức được rằng, ở bên người Lâm Ân, vẫn còn ẩn giấu một vị cường giả có thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Vốn theo kế hoạch ban đầu, lão muốn giết Bạch Dạ ở nơi này trước, nhưng tới hiện giờ mới biết, mục tiêu cũng nên thay đổi rồi. Trong nháy mắt sau đó, bóng dáng lão chợt hóa thành một mảnh sương mù dày đặc tối đen, trực tiếp tiêu tán tại chỗ.

Bạch Dạ cũng ý thức được suy nghĩ của Thánh Đồ, ông ấy vội vàng ngẩng đầu hét lớn: "Lâm Ân! Cẩn thận!"

Mà bản thân Bạch Dạ cũng không chút do dự, đã nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ, chạy thẳng về phía Lâm Ân.

Chỉ vẻn vẹn là một phần ngàn giây sau đó, Lâm Ân đã cảm nhận được luồng sát ý lạnh như băng ập đến, trực tiếp bao phủ toàn thân mình vào bên trong.

Gần như trong nháy mắt khi hắn quay đầu, hình ảnh hiện lên trong con ngươi là mảnh sương mùy màu đen dày đặc bị một cây liêm đao thật lớn xé toạc ra.

Hắn trông thấy cây liêm đao nọ mang theo phong mang chớp động, trực tiếp chém thẳng vào đầu mình, cũng trông thấy ánh sáng lạnh lóe lên trên chiếc mặt nạ con quạ màu trắng bệch đằng kia.

Khanh thương—— Một tiếng nổ thật lớn vang lên. Chỉ thấy

một cái ô màu đen từ trong không khí, trực tiếp xuất hiện, lao tới ngăn chặn một kích chí tử nọ.

Trong bóng đêm, có bàn tay mềm mại khẽ lay động, giống như đang gảy dây đàn, sợi tơ tinh tế quấn quanh ngón tay ngón út của Lâm Ân vốn lỏng lẻo mượt mà như nước chảy, chợt trở nên căng thẳng.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của tất cả mọi người ở đây, thanh liêm đao tối đen thật lớn kia đang chậm rãi nâng lên, từng chút từng chút một.

Ở thời điểm hiện tại, xung quanh bộ áo choàng đen nhánh bên dưới chiếc mặt nạ mỏ quạ trắng bệch kia, lập tức lóe lên vô số sợi tơ bán trong suốt. Thật hiển nhiên, những sợi tơ này đã khống chế chặt chẽ nhất cử nhất động của Thánh Đồ, gắt gao trói buộc lão tại chỗ.

Mà phía trên thấu kính của Thánh Đồ lại chậm rãi xuất hiện hình bóng một cô gái mặc váy dài Gothic, đội mũ dạ trên đầu.

"Hoá ra là Hắc Huyền Nguyệt tiểu thư của trang viên con rối."

Dưới sự khống chế của những sợi tơ, Thánh Đồ “Ca ca ca” chuyển động thân thể, rồi chậm rãi ngẩng đầu, nắm chặt liêm đao, nói: "Cô được hắn thuê đến đây sao? Như thế cũng không có gì là lạ cả."

"Tuy so sánh với mẹ mình, Thuật Khống Ngẫu của cô vẫn khuyết thiếu một chút hỏa hậu, nhưng để cô ở lại cũng là một điều phiền toái." Giọng nói của lão trấn tĩnh vô cùng, mà biểu cảm trấn tĩnh kia lại đại diện cho sự tự tin tuyệt đối với thực lực của chính mình.

Răng rắc —— Trong nháy mắt sau đó, những sợi tơ đang trói buộc trên người Thánh Đồ đều đứt đi hơn phân nửa. Cùng lúc ấy,

cây liêm đao trong tay lão trực tiếp vung lên, chém thẳng xuống người Hắc Huyền Nguyệt.

Hai tròng mắt của Hắc Huyền Nguyệt vẫn bình tĩnh, không có bất cứ dao động cảm xúc gì, trong khi thân hình cô ấy lại lắc lư đi, giống như đang biểu diễn một điệu waltz trên sân khấu, bước chân đạp lên sợi tơ mỏng mảnh, linh hoạt tránh được một kích khủng bố kia.

Từng sợi tơ xẹt qua đôi mắt tối đen thăm thẳm. Cô ấy không nói một câu nào, chỉ có bàn tay tinh tế, tao nhã đang vũ động, khiến cho những sợi tơ quanh người như được sống lại. Chúng trực tiếp, leo lên người Thánh Đồ như một đống giòi bọ bò trong xương.

Chương 644: Một Mũi Tên Ba Con Chim!!!

Mà cùng lúc đó, Bạch Dạ đang đùng đùng nổi giận cũng trực tiếp gia nhập vào trong vòng chiến.

Trong khi đang chạy như điên, hai tay ông ấy vung tới, rồi ngay khoảnh khắc sau đó, từ trong không khí, hai lưỡi kiếm với mảnh hỏa diễm màu trắng không ngừng thiêu đốt bên trên, đã trực tiếp xuất hiện trên tay ông ấy.

Ngọn lửa nóng rực tựa như ánh mặt trời hừng hực thiêu đốt không gian.

"Đối thủ của ông là tôi! Thầy!"

Leng keng —— Chỉ trong nháy mắt, lưỡi kiếm với hỏa diễm đùng đùng thiêu đốt kia đã va chạm cùng với cây liêm đao của Thánh Đồ.

Hình ảnh phản chiếu trên chiếc mặt nạ con quạ màu trắng bệch của Thánh Đồ kia chính là gương mặt đầy phẫn nộ của Bạch Dạ, chỉ nghe chậm rãi nói: "Vậy sao? Nếu trước kia được nghe cậu gọi tôi một tiếng thầy, hẳn là tôi sẽ cảm thấy vô cùng vui vẻ, nhưng Bạch Dạ ơi, cậu vẫn còn quá trẻ, dù cả đám các cậu cộng lại cũng không bằng được tôi đâu..."

Phanh —— Lão còn chưa nói hết câu thì ở sau lưng, một quyền của Lâm Ân đã đánh thẳng tới. Thì ra Lâm Ân vừa nhân cơ hội bọn họ giao chiến với nhau để lén lút chạy đến sau lưng Thánh Đồ rồi.

Lâm Ân chậm rãi nói: "Thật ư?"

Lúc này, Trái Trái đã hút hết toàn bộ khí độc xung quanh, đang gắt gao cắn chặt lấy bờ vai của hắn, còn hắn lại cuồn cuộn không ngừng chuyển hóa cơn đau đớn ấy thành lấy m chi lực.

Và trong nháy mắt tiếp theo, lấy m chi lực tuôn ra!

Chỉ thấy một luồng lực lượng màu phấn hồng lập tức chạy dọc theo nắm tay hắn, giống như một cơn hồng thủy lan tràn tới toàn thân Thánh Đồ.

Gần như trong nháy mắt sau đó, Thánh Đồ đã ngẩng đầu nhìn lên, con ngươi bên dưới lớp mặt nạ thoáng run rẩy, hiện ra một dấu hỏi chấm "?" đầy khủng bố.

Đó là cái gì?

Loại cảm giác này là cái gì?

Không thích hợp!

Tuyệt đối không thích hợp!

"A!!!" Khoảnh khắc sau đó, một tiếng kêu to khó có thể miêu tả rõ ràng lập tức vang vọng khắp không trung.

Giống như trong nháy mắt ấy, vừa có một thứ gì đó ở bên trong mới bắn mạnh ra ngoài, khiến cho một người đàn ông đã mấy trăm năm không có xxx như lão gần như không kiềm chế được đã trực tiếp phun trào rồi.

Vào khoảnh khắc này, không chỉ đám Dạ Y đang ở bên trong sơn cốc thoáng run rẩy một hồi, thậm chí cả những Dịch Y đang đứng phía trên sơn cốc kia cũng run rẩy toàn thân.

Bởi vì âm tiết này hoàn toàn không giống một tiếng kêu thảm thiết đầy thống khổ, mà ngược lại, nó càng giống như tiếng kêu kỳ

quái phát ra lúc đối phương lên đỉnh hơn!

Tất cả Dịch Y đều run rẩy cả người.

Chuyện gì vậy?

Vì sao Thánh Đồ đại nhân dũng mãnh như thế lại bị một quyền nho nhỏ của tên nhóc con kia đánh cho phải bật ra một tiếng kêu ác liệt như vậy?

Hơn nữa âm thanh này còn không bình thường một chút nào. Nó chính là tiếng rên… dâm đãng mà?

Mà cũng gần như trong khoảnh khắc này, cảnh tượng càng khiến người ta khó hiểu và khiếp sợ lại xuất hiện.

Bởi vì ngay sau khi Thánh Đồ bật ra âm tiết kỳ quái ấy, Bạch Dạ vốn đang đối đao cùng lão, cũng lập tức ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng kêu to khiến cho cảm giác xấu hổ trong lòng mọi người trực tiếp bùng nổ.

"A —— " Có cảm giác hai ngọn núi lửa vừa đồng thời bạo phát, nhưng tiếng ngân của Bạch Dạ càng thêm dâng trào, càng thêm khiến người ngoài phải đỏ mặt xấu hổ.

【 đinh! Độ sáp sáp của Thánh Đồ +10】

【 đinh! Độ sáp sáp của Bạch Dạ +13】

【 đinh! Độ sáp sáp của Hắc Huyền Nguyệt +1, độ khai phá tình cảm đạt tới 185】

Mà ngay cả Hắc Huyền Nguyệt đang dùng sợi tơ khống chế Thánh Đồ ở bên cạnh hai người bọn họ, cũng bị thứ lực lượng kia ảnh hưởng tới. Cô ấy lập tức mở miệng ra, khó có thể ngăn cản nổi nỗi xúc động vừa trào dâng trong người.

Cô ấy vội vàng cúi đầu, cố kiềm nén đi, tới cuối cùng, chỉ phát

ra một tiếng "Ưm" nho nhỏ từ bên trong cổ họng.

Thật hiển nhiên, thứ cảm giác làm người ta vô cùng xấu hổ ấy hoàn toàn vượt quá những gì cô ấy biểu hiện ra bên ngoài.

Sau khi bản thân phải chịu đựng thứ cảm giác vô cùng khó chịu ấy lần thứ hai, khi nhìn về phía Lâm Ân, đôi mắt không có một chút dao động cảm xúc nào của Hắc Huyết Huyệt chợt nổi lên một chút sát ý mơ hồ.

Siết chặt!

Siết chặt!

Bàn tay nhỏ bé của cô ấy đang siết chặt lại rồi!

Cũng gần như tại khoảnh khắc ấy, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã vang lên đúng lúc.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu đặc thù: Một mũi tên ba con chim, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 một mũi tên ba con chim 】: ở thời điểm sử dụng lấy m chi quyền tấn công kẻ đối địch, đồng thời cũng tạo thành ảnh hưởng kịch liệt đối với hai đơn vị thuộc quân đội bạn, ngươi có thể nhận được thành tựu đặc thù này. Nó cho thấy rằng, độ am hiểu về cách sử dụng của lấy m chi quyền của ký chủ đã đạt đến cảnh giới Lô Hỏa Thuần Thanh, Đăng Phong Tạo Cực rồi. Chúc mừng ngươi nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: hiệu suất bổ sung năng lượng của lấy m ＋2%, tinh thần lực ＋2, thể chất ＋2, vui sướng ＋5

Lâm Ân: "..."

Hic! Hắn lại quên rồi.

Hình như lấy m chi quyền này có thể thông qua chất môi giới

tiến hành truyền sang người khác. Lần trước, cũng vì chuyện này mà tiểu thư con rối trúng chiêu.

Cũng may, lần này năng lượng bổ sung không đạt tới trăm phần trăm. Nếu không, chỉ sợ một quyền này của hắn còn chưa đánh bại được đối phương đã quật ngã hai đồng đội phe mình rồi.

“Ca ca ca” —— Thánh Đồ vừa kiềm chế được khoái cảm trào dâng trong lòng, lập tức mang theo biểu cảm tàn ác bạo ngược, rồi từng chút từng chút một mà quay đầu lại.

Ánh mắt lão nhìn về phía Lâm Ân đang lóe lên một mảnh sát ý tung hoành, dữ tợn vô cùng, nổi giận dị thường.

"Khinh người quá đáng!"

Trong nháy mắt sau đó, lão nổi giận vùng lên, trực tiếp bức lui Bạch Dạ, rồi vung liêm đao trong tay tới, muốn chém cho tên kia một đao.

Bạch Dạ và Hắc Huyền Nguyệt cũng lập tức phản ứng lại, cùng lao lên ngăn cản.

Lâm Ân cũng bị hành động bất ngờ này của Thánh Đồ làm kinh hãi.

Phanh ——

【 đinh! Độ sáp sáp của Thánh Đồ +12】

【 đinh! Độ sáp sáp của Bạch Dạ +15】

【 đinh! Độ sáp sáp của Hắc Huyền Nguyệt +2, độ khai phá tình cảm đạt tới 188】

Thánh Đồ: "A!"

Bạch Dạ: "Đủ rồi nha!"

Hắc Huyền Nguyệt: "Giết ngươi..."

Chương 645: Sương Mù Lây Nhiễm!!!

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu đặc thù theo phương hướng biến thái, biết rõ còn cố dùng hai lần liên tiếp bắn một mũi tên trúng ba con chim, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 biết rõ còn cố dùng hai lần liên tiếp bắn một mũi tên trúng ba con chim 】: Khoảng năm giây sau khi phát động thành tựu một mũi tên ba con chim, ngươi lại một lần nữa vận dụng lấy m chi quyền gây ảnh hưởng tới những mục tiêu đồng dạng, là có thể nhận được thành tựu đặc thù theo phương hướng biến thái này. Nó nói lên rằng, ký chủ đã không còn bất cứ điểm mấu chốt nào nữa, ngươi không cần phải biện minh, rõ ràng là ngươi rất muốn dùng nó mà! Ngươi nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: hạn mức bổ sung năng lượng cao nhất của lấy m chi lực +1, toàn bộ thuộc tính +2, vui sướng +10, độ biến thái +1

Mắt thấy mình vừa làm cả ba người phía đối diện bao gồm cả Thánh Đồ, Bạch Dạ tiền bối và tiểu thư con rối cùng high, Lâm Ân đã biết, ở bên trong loại hỗn chiến quy mô lớn này, hắn nên ít dùng lấy m chi quyền một chút sẽ tốt hơn.

Nhưng không thể không nói, hóa ra loại kỹ năng dùng một lần được hắn áp dưới đáy hòm này lại có tác dụng lớn như vậy trong chiến đấu.

Đây tuyệt đối là một kỹ năng cường khống mang tính liên tục à nha!

Mà quan trọng hơn, dường như phần lớn những sinh vật khác

đều không có kháng tính với lấy m…

Soạt —— Lâm Ân không có ham chiến, sau khi phát ra lấy m chi quyền lần thứ hai, hắn lập tức chớp lấy cơ hội đó để vội vàng chạy ra ngoài, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với ba người bọn họ.

"Bạch Dạ tiền bối, tiểu thư con rối, giao lão già kia cho người nhé!" Lâm Ân hô to, sau đó hắn lập tức xoay người, vẫy vẫy tay với nhóm Dạ Y còn đang đứng ngơ ngác trong sơn cốc, hét lớn: "Lui lại đi!"

Bởi vì Lâm Ân biết, hiện tại tuyệt đối không phải thời điểm ham chiến.

Lại nói, bên phía bọn họ chỉ có mấy trăm người, mà Dịch Y bên kia vừa đông đảo, lại sớm có chuẩn bị từ trước rồi, ai biết được trong tay đám người ấy còn nắm giữ bao nhiêu loại sát khí trực tiếp nhằm vào bọn họ nữa?

Lâm Ân lập tức đề cao tốc độ đến cực hạn, dẫn theo nhóm Dạ Y xung quanh, nhanh chóng chạy ra bên ngoài khe sâu.

"Muốn chạy" Thánh Đồ vừa một lần nữa tạm thời kiềm nén được ảnh hưởng của lấy m chi quyền, vẻ mặt chuyển thành dữ tợn, vừa đỏ mặt tía tai vừa thở phì phò hét lên một tiếng.

Sau đó, cây liêm đao trong tay lão chợt phát lực, chỉ trong nháy mắt đã chém đứt toàn bộ những sợi tơ của tiểu thư con rối, cũng trực tiếp bức lui thanh kiếm của Bạch Dạ phía đối diện.

Phải biết rằng, Thánh Đồ lão từ Dạ Y chuyển thành Dịch Y đã được mấy trăm năm, trong suốt đoạn thời gian đó, mỗi khi phải đối diện với người khác, đều là lão tới điều khiển cục diện, đã từng bị người khác dùng loại chiêu thức đê tiện mà đồi trụy này để hãm hại bao giờ đâu?

Tới đây, cơn phẫn nộ trong lòng lão đã bộc phát, giống như một ngọn núi lửa phun trào mãnh liệt.

Vì sao lão lại phản ứng mạnh đến vậy?

Bởi vì … quần lão đã ướt đẫm rồi!

Mẹ nó, đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ, lão bị một tên đàn ông đánh cho một quyền mà leo thẳng lên đỉnh.

Loại cảm giác sỉ nhục này quá mức dữ dội, thậm chí nó còn dữ dội hơn người ta trực tiếp ấn lão xuống đất, hung hăng ma sát.

"Không cần che giấu nữa! Tất cả cùng tiến lên, hôm nay bất luận kẻ nào cũng đừng mơ còn sống bước ra bên ngoài!" Thánh Đồ dữ tợn hét lớn.

Lão trực tiếp vung cây liêm đao trên tay lên, rồi nặng nề đập thẳng nó xuống đất.

Oanh —— Trong nháy mắt sau đó, một luồng khí màu đen cuồn cuộn lấy lão làm trung tâm, lập tức lan tràn ra ngoài, bao phủ toàn bộ sơn cốc với một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi.

"Hoa lạp lạp" —— Đó là âm thanh những bông hoa nở rộ.

Vào khoảnh khắc này, toàn bộ những nụ hoa màu máu vốn đang trải rộng bên trong sơn cốc, gần như đều nở rộ cùng một lúc. Mảnh sương khói màu máu lập tức khuếch tán từ bên trong những bông hoa quỷ dị ấy ra ngoài.

Chỉ trong nháy mắt mặt đất xung quanh đã bị chúng nhuộm thành một tấm vách ngăn bằng huyết nhục đặc sệt, dấp dính.

Đại địa bắt đầu vang lên những tiếng “Ầm ầm” như động đất.

Cùng với một tiếng nổ thật lớn vang lên, lần lượt từng con giun sán vốn đang ở dưới lòng đất, lập tức chui lên. Và một màn

cực kỳ quen thuộc lại tái diễn, đó là hàng đống những bộ huyết nhục hình người giống như Zombie bị lột da, lại cuồn cuộn không ngừng được ấp nở và sinh ra từ trong thân thể những con giun sán nọ.

"Đám Dịch Y mấy người vẫn thích lằng nhằng như vậy, sớm bảo chúng ta ra tay không phải mọi chuyện đã kết thúc rồi sao?" Những bộ huyết nhục hình người kia cười lạnh một tiếng, rồi chen nhau chui ra ngoài từ bên trong cơ thể những con giun sán kia.

Chỉ thấy bọn họ vung tay lên, phía trên cánh tay lập tức biến dạng, một chuỗi âm thanh "Hoa lạp lạp" truyền đến, cả hai bàn tay huyết nhục kia đã hóa thành lưỡi cưa huyết nhục sắc bén.

Con ngươi trong mắt Lâm Ân chợt co rụt lại. Là đám nanh vuốt của thần giáo Huyết Nhục.

Đúng vậy!

Bọn họ chính là nhóm huyết nhục hình người, giống hệt những thành viên của thần giáo Huyết Nhục từng đại chiến cùng tiểu đội thăm dò của thần giáo Cơ Giới ở bên trong thành nguyền rủa mà hắn và Bạch Dạ từng nhìn thấy lúc trước!

Cùng thời điểm đó, ngay tại khoảnh khắc mảnh sương mù màu máu lan tràn đến nơi đây, bên tai Lâm Ân lại vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 cảnh báo! Ngươi đang bị "Sương mù lây nhiễm" ảnh hưởng! 】

【 sương mù lây nhiễm 】: là loại ôn dịch ác tính do Dịch Y nghiên cứu ra. Chúng có thể lây bệnh thông qua đường hô hấp hoặc tiếp xúc với làn da của mục tiêu. Chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn, người bị lây nhiễm sẽ nhanh chóng bị ôn dịch phá hủy cấu tạo cơ bắp, từ đó mà bùng phát nên biến dị huyết nhục phạm

vi lớn.

Ở thời điểm lời nhắc nhở này vang lên, tiếng kêu thê lương thảm thiết cũng bắt đầu truyền đến từ bên trong sương khói.

Lâm Ân lập tức nhìn thấy thảm cảnh phát sinh trên người một vị Dạ Y.

Bởi vì trước đó, người này đã bị sương mù ăn mòn mất một bộ phận trên trang bị Dạ Y, khiến cho cánh tay mất đi tầng bảo vệ bên ngoài. Và ngay trong khoảnh khắc phần da thịt của người này tiếp xúc với mảnh sương mù màu máu trước mắt, làn da lập tức mọc lên lượng lớn u nang.

Chương 646: Đi Theo Tôi Sẽ Vô Cùng Hung Hiểm!!!

Nhưng chưa hết, tai họa khủng bố nọ lại dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, để chạy dọc theo cánh tay đối phương "Rào rào rào" lan tràn ra cả người gã.

Chỉ vẻn vẹn là mấy giây, thân thể vị Dạ Y nọ đã trương lên, mập mạp như một người khổng lồ.

Lượng lớn huyết nhục bị biến dị "Ào ào ào" căng lên, chọc vào chiếc mặt nạ mỏ chim. Thông qua lớp thấu kính, có thể nhìn thấy gương mặt bên trong đã phồng lên, áp sát vào mặt kính, không còn nhìn thấy ngũ quan bình thường nữa.

Độc tính thật đáng sợ!

Bọn họ bị độc tính này uy hiếp nhưng những bộ huyết nhục hình người lại không bị sương mù huyết sắc ảnh hưởng. Cả đám lập tức dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi để lao thẳng về phía bọn họ.

Hiển nhiên, đây cũng là một trong số những sát chiêu chuyên nhằm vào Dạ Y bọn họ.

"Sử dụng dược tề tinh lọc, đừng để khí độc khuếch tán ra ngoài!" Lâm Ân rống to.

Ngay sau khi tiếng rống to của Lâm Ân vang lên, nhóm Dạ Y đang nhanh chóng phá vây chạy ra bên ngoài, cũng phản ứng lại. Bọn họ lập tức lấy ra dược tề tinh lọc, mở thiết bị trên chiếc mặt nạ mỏ chim ra, vội vàng đổ dược tề nhét vào trong đó.

"Ca ca" —— Cùng với âm thanh vang lên do những chiếc bánh răng kết hợp chặt chẽ lại với nhau, bắt đầu chuyển động. Mảnh sương khói màu trắng bắt đầu cuồn cuộn phun ra bên ngoài từ hai bên cạnh sườn của chiếc mặt nạ mỏ chim. Chúng nhanh chóng xây dựng ra một lĩnh vực sương khói màu trắng ở xung quanh, chống đỡ sương mù máu máu đại diện cho ôn dịch huyết nhục tai biến đang khuếch tán ra ngoài.

Nhưng đây chỉ là kế tạm thời. Bởi vì những bộ huyết nhục hình người kia đã lao đến gần, sắp tiếp cận với trận hình của bọn họ!

Đã vậy, những con giun sán kia lại trực tiếp chui ra, vây kín con đường bọn họ tất phải chạy đến nếu muốn rời khỏi nơi này, cũng tương đương với đã phá hỏng con đường phía trước của bọn họ rồi.

"Giết!" Tất cả Dạ Y đều nổi giận, cả đám lập tức lấy những con dao giải phẫu sắc bén của mình ra, không chút do dự đã xông thẳng vào trận địa địch.

Bởi vì bọn họ đều hiểu rất rõ, nếu hôm nay mình không thể thoát khỏi vực sâu này, mà rơi vào trong tay lũ phản bội ấy, cũng không biết bọn họ sẽ bị chúng cải tạo trở thành một con quái vật như thế nào đâu.

Cũng tại khoảnh khắc này, khi nhóm Dạ Y trực tiếp rơi vào trạng thái nổi giận, bọn họ đã bộc lộ ra sức chiến đấu phi thường.

Tại thời điểm một vài bộ huyết nhục hình người tiếp cận, những con dao giải phẫu sắc bén trên tay nhóm Dạ Y trực tiếp vung tới, dùng một loại tốc độ nhanh tới hoa cả mắt, dứt khoát cắt cả đám trở thành từng cục thịt nhỏ.

Đúng vậy, tuy Dạ Y rất yêu hòa bình, nhưng để đối phó với những bệnh nhân không chịu phối hợp điều trị, mỗi một vị bác sĩ

khi bước vào hàng ngũ Dạ Y đều phải trải qua quá trình huấn luyện chiến đấu nghiêm khắc.

Đặc biệt là thời điểm giải phẫu cho người ta.

Những động tác trên tay bọn họ thuần thục như vậy, là vì cả đám đều đã trải qua quá trình rèn luyện dựa trên cơ sở là quá trình sinh thiết cho mục tiêu đối diện.

Gần như trong nháy mắt sau đó, nhóm Dạ Y tiên phong chạy tới, đã vây quanh nhóm huyết nhục hình người, kịch liệt giao chiến cùng một chỗ. Trong khi đại bộ đội ở hậu phương của địch nhân lại là đám đông nhưng bộ huyết nhục hình người khác đang cuồn cuộn không ngừng lan tràn tới.

Số lượng của đám này gần như đã gấp vài lần số quân tiên phong Dạ Y.

"Lương Y tiên sinh! Chúng ta liều mạng cùng bọn họ! Hôm nay dù phải chết đi, chúng ta cũng kéo bọn họ đi cùng!"

Đôi mắt của mấy Dạ Y bên cạnh Lâm Ân đã trở nên đỏ bừng, phần đầu kim loại được trang bị trên những ngón tay của bọn họ trực tiếp bật tung ra. Thật hiển nhiên, cả nhóm đã sẵn sàng tư thế sẽ đồng quy vu tận với đám Dịch Y trước mắt rồi.

"Đừng!" Độtt nhiên Lâm Ân đưa tay tới, nâng chiếc kính một mắt của mình lên, nghiêm túc nói: "Tôi đã nói với các anh em từ trước rồi, đừng ham chiến với bọn họ, những bộ huyết nhục hình người này vốn là thứ giết không chết, dù bọn họ có bị chúng ta băm thành cặn bã, cũng sẽ nhanh chóng sống lại mà thôi. Cho nên, điều các anh em phải làm đó là xông lên! Cố gắng hết sức mà phá vây ra ngoài!"

Nói đến đây, Lâm Ân trực tiếp lấy thanh Dạ Ma Đao từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài, tay trái lại vung lên, chỉ trong

nháy mắt đã hóa thành một thanh kiếm sắc bén.

Ánh mắt hắn chớp động, nói: "Đi mau! Nơi này cứ giao cho tôi, để tôi đến ngăn cản bọn họ!"

Hai vị Dạ Y kia lập tức sững sờ, bọn họ đưa ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc tới khó mà tin được nhìn về phía Lâm Ân bên cạnh, hai mắt lệ nóng doanh tròng.

"Lương Y tiên sinh!"

Đương nhiên, bọn họ có thể nhìn ra được, hành động này của Lương Y tiên sinh là muốn hy sinh chính mình, yểm trợ cho bọn họ lui lại!

Loại phẩm chất này...

Loại phẩm chất chịu hy sinh, loại tinh thần không hề sợ hãi này...

"Không được! Lương Y tiên sinh! Chúng tôi sẽ không bỏ cậu lại nơi này, chúng ta sẽ kề vai chiến đấu cùng cậu!" Hai Dạ Y kia rống to, trực tiếp lao tới, sóng vai đứng cùng Lâm Ân.

Không phải chỉ là liều mạng thôi sao?

Chẳng lẽ bọn họ còn sợ hãi?

"Dù phải chết, chúng tôi cũng sẽ ở bên cậu, cùng nhau thủ vững đến thời khắc cuối cùng, chúng ta tuyệt đối sẽ không lui về phía sau một bước!" Hai người bọn họ cực kỳ kích động, trong đôi mắt tràn ngập quyết tâm và điên cuồng, thề phải ở lại tử chiến đến cùng.

Lương Y tiên sinh đã đứng ra làm gương như vậy, làm sao bọn họ có thể làm một kẻ vô lại ham sống sợ chết đây?

Lâm Ân nâng mặt nạ lên, nghiêm túc hỏi: "Các anh khẳng định

chứ? Nhưng đi theo tôi sẽ vô cùng hung hiểm đó!"

Hai người bọn họ lại nhiệt huyết sôi trào, cắn răng nói: "Chúng tôi không sợ! Đối phương nhiều người thì đã làm sao? Chúng tôi tuyệt đối sẽ ở lại nơi này kề vai chiến đấu cùng cậu!"

"Không phải." Lâm Ân thuần thục mở mặt nạ Dạ Y ra, sau đó trực tiếp rót một bình phấn dược tề màu đỏ và một bình dược tề màu vàng vào, cuối cùng là "Ca ca" đóng mặt nạ xuống, nghiêm túc nói: "Tôi không nói bọn họ hung hiểm, tôi chỉ nói là đi theo tôi sẽ vô cùng hung hiểm mà thôi. Điểm quan trọng ở chỗ này là tôi, không phải bọn họ."

"Hả?" Hai người kia lập tức sửng sốt.

Chương 647: Nhất Định Phải Giải Quyết Hắn!!!

Nhưng gần như ngay sau đó, một sương khói màu phấn hồng và màu vàng đã nhanh chóng phun từ bên trong chiếc mặt nạ mỏ chim của Lâm Ân ra ngoài.

Tại thời điểm hai vị Dạ Y nọ còn chưa hiểu được là chuyện gì vừa xảy ra, Lâm Ân đã dùng một loại lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi để lao tới, đón đầu nhóm huyết nhục hình người trước mắt.

【 đinh! Huyết nhục hình người đã bị dược tề sáp sáp ảnh hưởng, độ sáp sáp kịch liệt tăng lên! 】

【 đinh! Huyết nhục hình người đã bị dược tề hình thái cuối cùng của Slime ảnh hưởng, hình dạng đã phát sinh thay đổi! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống điên cuồng truyền đến bên tai, từng sợi xúc tu "Rào rào rào" trực tiếp mọc ra từ trên bả vai Lâm Ân, mang theo hắn đánh sâu vào nội bộ của đại quân huyết nhục hình người.

Từ trên cao nhìn xuống, Lâm Ân giống như là một quả Xuyên Thiên Lôi (tia sét đánh xuyên bầu trời), mang theo hai luồng sương khói một đỏ một vàng, nghịch hướng, chui thẳng vào đại quân huyết nhục, lại dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi kéo một đường thẳng tắp phân tách chiến trường thành hai mảnh.

【 đinh! Hình dạng của huyết nhục hình người đã xảy ra biến hóa! 】

【 đinh! Hình dạng của huyết nhục hình người đã xảy ra biến hóa! 】

【 đinh! Hình dạng của huyết nhục hình người đã xảy ra biến hóa! 】

"CMN!" Trong nháy mắt kia, hai vị Dạ Y (ΩДΩ) đều trợn tròn đôi mắt, ngạc nhiên muốn rớt cả cằm.

Bởi vì bọn họ vừa nhìn thấy, những nơi Lương Y tiên sinh mang theo hai luồng sương khói nọ lao qua, tất cả những bộ huyết nhục hình người bị loại sương khói ấy ảnh hưởng đều xảy ra biến hóa thật lớn chỉ trong nháy mắt.

Thân thể bọn họ lập tức kéo dài ra.

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú đầy rung động của bọn họ, lần lượt từng địch nhân đều biến thành một thứ gì đó hùng tráng, vô cùng khó nói rõ thành lời...

"Đại (beep)(beep)!" Hai người thất thanh kêu lên đầy hoảng sợ.

Biến đổi rồi!

Tất cả những bộ huyết nhục hình người bị luồng sương khói của Lâm Ân ảnh hưởng đến đều biến thành một vật có hình thái kỳ quái mà cực kỳ hùng vĩ!

Tuy những bộ huyết nhục hình người chịu ảnh hưởng trực tiếp của mảnh sương khói kia chính là tồn tại đầu tiên ý thức được bản thân vừa bị biến đổi, nhưng đến thời điểm bọn họ phản ứng lại, đưa mắt nhìn nhau, đã thấy trước mắt mình đều là một đống Neo Armstrong Cyclone Jet Armstrong Cannon [1].

[1] : nó là khẩu pháo có hình cái xx trong bộ "Katekyō Hitman Reborn!" của tác giả Akira Amano.

Chi chít rậm rạp, đâm thẳng lên trời, người người đứng vững, ngạo thị thương khung!

Đám huyết nhục hình người: "!!!"

"Vì sao ta lại biến thành cái đại (beep)(beep) thế này? Ta biến thành đại (beep)(beep) rồi!"

"Nguyền rủa. Là nguyền rủa hả? Không thích hợp! Là tên Dạ Y vừa xông lên kia!"

"Đây là chiêu thức gì vậy? Ta biến đổi hình thái rồi!"

【 đinh! Giá trị tinh thần của huyết nhục hình người -10! 】

【 đinh! Giá trị tinh thần của huyết nhục hình người -20! 】

【 đinh! Giá trị tinh thần của huyết nhục hình người -30! 】

Cùng với những tiếng kêu thảm thiết tràn đầy khiếp sợ truyền đến từ bên trong sơn cốc, cả đám huyết nhục hình người vừa bị biến đổi hình thái đã lập tức phát hiện ra một loại ảnh hưởng càng thêm khủng bố.

Nói đơn giản là dưới tác dụng của thứ dược tề màu phấn hồng vừa được phun vào không khí kia, gần như ngay lập tức bọn họ đã cảm nhận được lượng hormone trong cơ thể mình đang gia tăng với tốc độ nhanh đến khó có thể tưởng tượng nổi.

Tất cả nhóm huyết nhục hình người đều theo bản năng mà rùng mình một cái.

Bởi vì bọn họ đã cảm nhận được!

Đã cảm nhận được rồi!

Tựa như khẩu Neo Armstrong Cyclone Jet Armstrong Cannon đã vào vị trí, lại tựa như đang có một thứ gì đó không biết, cứ liên

tục kích thích thần kinh của bọn họ, thậm chí còn trực tiếp tước đi quyền khống chế thân thể bọn họ, sau đó tùy tiện phóng một thứ gì đó ra bên ngoài vậy.

"Đây là cái gì..."

"Đây là cái gì vậy hả?"

Nhóm huyết nhục hình người đã bị sương khói ảnh hưởng kia, lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, rồi dùng ánh mắt run rẩy ngắm chuẩn vào đồng bạn bên người.

Bọn họ biết nơi này là chiến trường…

Bọn họ cũng biết hiện giờ mình đang tác chiến...

Nhưng không biết vì sao, đột nhiên bọn họ lại cảm thấy hình dáng của vị chiến hữu bên người kia, có một chút đáng yêu!

"Đừng!" Một bộ huyết nhục hình người run rẩy nhìn vị đại ca đã bị biến thành hình dạng kỳ quái bên cạnh mình, đang từng chút từng chút một tiến tới gần gã, lại nhìn thấy hình ảnh khổng lồ hiện tại của mình đang phản chiếu trong mắt đối phương: "Kiệt ca … đừng mà!"

Nhưng chẳng có chút tác dụng nào cả.

Trong nháy mắt sau đó, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, cả chiến trường lập tức trở nên cuồng loạn!

Mà những nhóm Dịch Y đang đứng phía trên sơn cốc, chịu trách nhiệm lên kế hoạch toàn diện cho cuộc chiến lần này, cũng run rẩy toàn thân. Ai nấy đều ném ánh mắt đầy kinh hãi, không sao tin nổi, nhìn xuống những bộ huyết nhục hình người đã bị mảnh sương khói màu hồng nhạt và màu vàng biến đổi hình dáng bên trong sơn cốc kia.

"Là tên kia, lại là tên vừa nãy!" Một Dịch Y chỉ về phía Lâm Ân đang điên cuồng chạy xuyên qua chiến trường, đi khắp nơi đầu độc, rồi điên tiết hét lớn lên.

"Đây là loại dược tề gì chứ? Vì sao sương khói của nó lại có thể biến người ta trở thành một cái đại (beep)(beep) được!"

"Có phải vì ta đã rời khỏi quá lâu nên không biết phương hướng nghiên cứu của Dạ Y đã trở nên biến thái như vậy rồi?"

"Đối phương là Dạ Y hả? Ngươi xác định hắn không phải là thành viên của trận doanh chúng ta?"

Không!

Bởi vì ngay cả bên trong quần thể Dịch Y bọn họ, cũng hiếm khi xuất hiện một tên sứ giả ôn dịch có tư tưởng biến thái như vậy!

Đến đây, những Dịch Y kia lập tức giận dữ hét lớn lên, rồi nhanh chóng chạy như điên xuống hai bên sườn sơn cốc. Bọn họ muốn đuổi theo bước chân của Lâm Ân, kẻ đang không kiêng nể gì, cứ một mực đi gieo rắc ôn dịch đại (beep)(beep) ra khắp nơi kia, để giết chết hắn.

"Mau lấy súng bắn tỉa đến đây cho ta!" Một Dịch Y phẫn nộ rống to, sau đó vươn tay tới, tiếp nhận khẩu súng bắn tỉa vừa được đồng bạn của mình ném qua đây.

Gã không nói hai lời, lập tức quỳ một gối xuống đất, cắn răng "Ca ca" lên đạn, sau đó ngắm chuẩn vào Lâm Ân vẫn đang hăng say đi khắp nơi đầu độc quân đội bạn của bọn họ bên trong sơn cốc kia.

Không cần biết như thế nào! Cũng phải giải quyết tên này!

Nếu không, chờ đến khi hắn thật sự gieo rắc ôn dịch ra khắp

nơi, thì tất cả mọi người đều biến thành đại (beep)(beep) mất!

Chương 648: Một Quyền Giá Trị Max!!!

"Ca ca" —— Dịch Y nọ cắn răng, trực tiếp kéo cò súng.

Phanh —— Một tiếng súng vang lên. Chỉ thấy một viên đạn trực tiếp xẹt qua vài trăm mét không khí, cuối cùng là xuyên thủng phía sau lưng Lâm Ân, để lại một lỗ máu thật lớn.

【 đinh! Ngươi đã bị tổn thương nghiêm trọng do đạn bắn xuyên lưng, tất cả đau đớn đã chuyển hóa toàn bộ thành lấy m chi lực, giá trị bổ sung năng lượng trước mắt là 34%】

Mà cũng chính trong nháy mắt khi Lâm Ân ngã xuống, từng bộ huyết nhục hình người với đôi mắt màu huyết hồng lập tức rít gào rồi nhảy dựng lên, trực tiếp vây quanh và ấn hắn xuống đất.

Vấn đề là xung quanh Lâm Ân lại có một mảnh sương mù dược tề ôn dịch hình thái cuối cùng của Slime, mang đến ảnh hưởng vô cùng khủng bố. Bởi vậy gần như trong khoảnh khắc những bộ huyết nhục hình người chạy về phía hắn, bọn họ đều bị biến hóa thành một loại hình thái kỳ dị và đồng nhất.

Nói một cách dễ hình dung nhất, đó là vào giây phút ấy, phía trên chiến trường lập tức xuất hiện một khung cảnh thực sự không thể dùng ngôn từ để hình dung ra.

"Lương Y tiên sinh bị một nhóm đại (beep)(beep) vây quanh rồi!" Hai Dạ Y đang đứng sững sờ (ΩДΩ) lập tức hoảng hốt mở miệng rít gào.

Mà một tiếng rít gào này cũng lập tức khiến cho thân thể của

toàn bộ những Dạ Y đang ở bên trong sơn cốc, trở nên run rẩy, gần như ánh mắt của tất cả mọi người đều tụ tập tới đây.

Nơi ánh mắt bọn họ chạm đến lập tức xuất hiện một nhóm đại (beep)(beep) cuồn cuộn lao về phía trước, sau đó chồng chất nhau lại, gần như đã chen lấn tạo thành một ngọn núi nhỏ rồi.

"Lương Y tiên sinh!" Mọi người thổn thức hô to.

Cùng lúc ấy, ở phía xa xa, ba người Thánh Đồ, tiểu thư con rối và Bạch Dạ đang gian nan kiềm chế lẫn nhau, cũng lập tức bị động tĩnh ở nơi này hấp dẫn.

Bạch Dạ quá đỗi sợ hãi vì khung cảnh trước mắt, trong khi hai mắt Hắc Huyền Nguyệt khẽ nhíu lại, cô ấy trực tiếp hút ra toàn bộ những sợi tơ đang khống chế Thánh Đồ, rồi không chút do dự nhảy về phía Lâm Ân.

Chỉ thấy vô số những sợi tơ tuôn ra, rồi chỉ trong khoảnh khắc đã hình thành nên một cái lưới dày đặc bên trên sơn cốc.

Nói một cách dễ hình dung nhất, đó là vào khoảnh khắc ấy, hàng nghìn hàng vạn sợi tơ cùng đồng thời bắn thẳng về phía ngọn núi đầy những đại (beep)(beep) kia.

Cô ấy không cần quan tâm tới chuyện sinh tử của người khác. Bởi vì nhiệm vụ của cô ấy chính là cam đoan sinh mệnh của chủ thuê được an toàn.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi Hắc Huyền Nguyệt sắp tiến tới ngọn núi kia…

【 đinh! Đau đớn liên tục chuyển hóa, hiệu suất bổ sung năng lượng lấy m đạt 58%】

【 đinh! Đau đớn liên tục chuyển hóa, hiệu suất bổ sung năng lượng lấy m đạt 87%】

【 đinh! Đau đớn liên tục chuyển hóa, hiệu suất bổ sung năng lượng lấy m đạt max! 】

Ngay tại khoảnh khắc giá trị năng lượng lấy m đạt đến cực hạn, Lâm Ân vốn đang bị vô số những cái đại (beep))(beep) chồng chất lên người nhau, cùng ấn xuống đất, lại đột nhiên hung hăng đấm một quyền khủng bố với giá trị max nọ xuống đất.

Oanh —— Trong nháy mắt kia, đất rung núi chuyển, dường như cả đám huyết nhục hình người và đại (beep)(beep) đang chồng chất lên người Lâm Ân đều mở miệng kêu thảm thiết.

Ngay sau đó, bọn họ bị một luồng khí kình từ bên dưới, cuồn cuộn bắn ra, nổ văng khắp bốn phương tám hướng.

Khí kình cuồn cuộn cùng với lưu quang vạn năm từ bên trong khe hở nổ mạnh ra ngoài, tạo thành lực đẩy kinh hoàng khiến cho vô số những cái đại (beep)(beep) bên trên trực tiếp mất đi khả năng khống chế cơ thể, nhanh chóng bắn tung lên trời tựa như pháo hoa.

Lấy m chi lực khủng bố lại như một làn sóng địa chấn, trong khoảnh khắc đã tản ra xung quanh, lan tràn tới cả khe sâu bên trong sơn cốc.

"no!" Thánh Đồ nổi giận điên cuồng. Lão vội vàng vươn tay, phát ra một tiếng rống to mang theo nỗi tuyệt vọng đến cùng cực. Nhưng không có bất cứ tác dụng gì.

Chỉ nháy mắt sau đó, toàn bộ những sinh vật đang có mặt bên trong sơn cốc đều nổ đom đóm mắt, bên trong con ngươi không ngừng bắn ra những dấu hỏi chấm "?" đầy khó hiểu và khủng bố.

Toàn bộ nhóm huyết nhục hình người đều kêu to mà ngẩng đầu lên.

Cả nhóm Dạ Y đang điên cuồng chém giết, chợt dừng cả lại,

mở miệng kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngẩng đầu lên.

Tất cả những sinh vật đã bị biến thành đại (beep)(beep) cũng hoảng sợ mà lắc đầu rồi không thể khống chế nổi, lập tức thẳng tắp chỉ thẳng về phía trời cao.

Dường như trong nháy mắt kia, thời gian đã trôi chậm lại.

Dường như trong khoảnh khắc này, cả không trung cũng trở nên điên cuồng.

Chỉ thấy tất cả những sinh vật bên trong sơn cốc đều ngẩng đầu nhìn trời theo tư thế sói tru, để rồi ngay sau đó, bọn họ lập tức hướng về phía không trung thăm thẳm phát ra từng tiếng kêu to vang vọng tới chân trời.

"A———— ～ "

【 đinh! Độ sáp sáp của Thánh Đồ ＋18】

【 đinh! Độ sáp sáp của Bạch Dạ ＋25】

【 đinh! Độ sáp sáp của Hắc Huyền Nguyệt ＋5, độ khai phá tình cảm đạt 198】

【 đinh! Độ sáp sáp của Trái Trái ＋30】

【 đinh! Độ sáp sáp của Tiểu Bảo Bối ＋29】

【 đinh! Độ sáp sáp của Dịch Y... 】

Vào khoảnh khắc kia, bên tai Lâm Ân không ngừng vang lên những âm thanh nhắc nhở của hệ thống, gần như loại nhắc nhở này đã trở thành tin nhắn bị spam điên cuồng với tốc độ mỗi giây hơn trăm cái.

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Sau đó, vô số những sinh vật đã bị biến thành hình thái đại (beep)(beep) đều kêu lên một tiếng thảm thiết, và biểu diễn … pháo hoa.

Sau đó, vô số những bông pháo hoa trực tiếp nổ tung trên bầu trời, và giống như thiên nữ tán hoa, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Pháo mừng hai trăm tiếng, mang đến nỗi thống khổ do thận tinh cạn kiệt khó có thể tưởng tượng nổi.

(Theo thông tin tìm hiểu được thì phóng 21 tiếng pháo được coi là đãi ngộ dành cho nguyên thủ quốc gia.)

Mà hiện tại, không chỉ những bộ huyết nhục hình người kia đang thi nhau bắn pháo, thậm chí những nụ hoa huyết sắc bên trong sơn cốc cũng không ngừng bóc tách ra từng mảng từng mảng, sau đó "Phốc phốc phốc" bắn hàng đống nhụy hoa màu máu ra bên ngoài.

Cả thế giới biến thành một bức tranh với màu sắc vô cùng quái lạ.

Cả sơn cốc đều rơi vào cuồng loạn hết rồi!

Chương 649: Kéo Cừu Hận!!!

Mà những âm thanh kêu to vô cùng đặc thù đã lên đến cả chục ngàn tiếng phát ra trong này, lại khiến cho những sinh vật cách xa mấy chục km bên ngoài thành nguyền rủa đều nghe được vô cùng rành mạch.

Và những sinh vật có phản ứng lớn nhất với chuyện này lại chính là đám tín đồ của Dục Vọng Mẫu Thụ.

Một thể tụ hợp huyết nhục đột nhiên ngẩng đầu lên, khẽ lắng tai nghe chuỗi âm thanh cuồng loạn từ xa xa truyền tới, tâm thần chợt run rẩy, hưng phấn nói: "Tiếng kêu thật mãnh liệt! Nghe cường độ âm thanh này, nếu không được hai mươi ngàn, chắc cũng phải có tới mười ngàn người cùng kêu lên mất! Đây là vị đại lão nào thuộc giáo phái chúng ta ra tay đây? Lại hung mãnh như thế?"

"Nghe cung bậc cảm xúc trong tiếng keey này, tôi có chút suy đoán, nếu không phải Mẫu Thần vĩ đại tự mình xuất chiến, cũng tuyệt đối là một vị thân thích nào đó của Mẫu Thần rồi! Quá cường hãn!"

"Tôi đã nói rồi mà! Lần này Mẫu Thần còn tự mình tới đấy tham chiến, nhóm thân thích của Mẫu Thần sao có thể không tới góp vui? Giáo ta vô địch! Giáo ta vô địch!"

【 đinh! Ngươi làm cho sĩ khí của trận doanh Dục Vọng Mẫu Thụ được đề cao, danh vọng của ngươi ở trận doanh Dục Vọng Mẫu Thụ +1】

【 đinh! Ngươi làm cho sĩ khí của trận doanh Dục Vọng Mẫu Thụ được đề cao, danh vọng của ngươi ở trận doanh Dục Vọng

Mẫu Thụ +3】

【 đinh! Ngươi làm cho sĩ khí của trận doanh Dục Vọng Mẫu Thụ được đề cao, danh vọng của ngươi ở trận doanh Dục Vọng Mẫu Thụ +1】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, Lâm Ân cũng nhanh chóng ngẩng đầu lên từ giữa đám đông. Hắn vươn tay "Răng rắc" một tiếng, tực tiếp đóng trang bị tản khí độc trên mặt nạ của mình xuống, rồi có chút cảnh giác chuyển động thấu kính, nhanh chóng quan sát thế cục xung quanh.

"god... god? ..."

"Không được rồi... Ai tới cứu, cứu ta đi..."

"Thận của ta... Thận của ta..."

Vào giờ phút này, toàn bộ những sinh vật đang ở bên trong sơn cốc đều mở miệng kêu rên rồi tê liệt ngã xuống đất, hai chân run rẩy, ánh mắt ngây dại, ngay cả sức lực cũng mất đi.

Tất cả đều phun đến hỏng rồi!

Ngay cả Trái Trái cũng uể oải phun đầu lưỡi ra ngoài, sau đó gian nan mà (x□x) nâng tay trái lên, đứt quãng nói: "Người kia, ngươi... Trái Trái... Trái Trái giết..."

Ba —— Nói tới đây, tay trái lại rủ xuống dưới, ùng ục ùng ục mà lắc lắc lư lư.

Đã không còn bất cứ sức lực nào nữa.

Ngay cả sức lực để giết hắn cũng không còn!

Đã... Hỏng mất rồi!

Dưới khả năng khống chế mạnh mẽ của làn sóng vô cùng đáng

sợ này, tất cả những Dịch Y vẫn gian nan chống đỡ còn chưa ngã xuống cùng đám huyết nhục hình người đều dùng ánh mắt đầy tê liệt mà trống rỗng nhìn về phía hắn.

Hai chân Thánh Đồ run rẩy, lão loạng chà loạng choạng dùng tay chống liêm đao, chỉ thẳng về phía hắn, nói: "Giết... Giết hắn... Ai có thể giết hắn... sẽ được liên tục thăng lên hai cấp ngay tại chỗ, tiền khô lâu... 50 vạn..."

Bạch Dạ cũng gian nan đứng lên, cầm song kiếm, dùng sức va chạm một cú nặng nề lên cây liêm đao của lão, rồi vừa uể oải vừa thở hổn hển, gian nan nói: "Tôi sẽ không để ông... Thực hiện được chuyện này... Nếu ông muốn giết cậu... Ông phải bước lên xác của tôi trước... Bước lên đi..."

Tiểu thư con rối cũng gian nan bám vào vách đá đứng lên, hàm răng nghiến chặt, bàn tay vươn tới, từng sợi tơ không ngừng rung động, nhanh chóng hình thành nên từng cái vách ngăn ở xung quanh.

Nhưng hiển nhiên, cô ấy cũng không mất đi sức lực rồi.

Cứ như vậy, Lâm Ân vừa dựa vào lực lượng của bản thân mình mà thành công tháo gỡ toàn bộ võ trang của những tất cả sinh vật đang có mặt trong này.

Và không một ngoại lệ.

Ánh mắt của toàn bộ nhóm Dịch Y cùng với huyết nhục hình người đều chuyển thành màu huyết hồng.

Bọn họ gian nan mà leo lên, gần như trong đáy mắt bọn họ chỉ có một bóng hình, cũng là tồn tại duy nhất không bị lấy m chi lực ảnh hưởng, vẫn còn có thể đứng thẳng ngay giữa trung tâm chiến trường. Đó là Lâm Ân.

Thậm chí cả nhóm Dạ Y đang thở hổn hển bên kia cũng bắt

đầu hành động. Bọn họ vừa run rẩy đi tới vừa cầm dao giải phẫu, nhìn về phía quân đội bạn của mình.

Ừm!

Quân đội bạn!

Lúc bình thường, bọn họ có thể dễ dàng nói ra cụm từ này, nhưng vào thời khắc ấy, vào thời khắc mà quân đội bạn trực tiếp đánh ra một đòn khủng bố không phân biệt địch – ta ấy, bọn họ lại phải dùng khí lực rất lớn mới có thể bật ra ba từ này.

Tại thời điểm cả hai bên đều nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, bên tai hắn lại một lần nữa vang lên những âm thanh nhắc nhở tràn tới như nước lũ của hệ thống.

【 đinh! Oán khí của huyết nhục hình người Giáp đối với ngươi ＋30】

【 đinh! Oán khí của huyết nhục hình người Ất đối với ngươi ＋40】

【 đinh! Oán khí của Dịch Y Bính đối với ngươi ＋40】

【 đinh! Oán khí của Dạ Y Đinh đối với ngươi ＋50】

Thậm chí trong đó còn trộn lẫn không ít oán khí của nhóm người thuộc trận doanh nhà mình.

Lâm Ân nhanh chóng vọt tới bên cạnh tiểu thư con rối, lưng tựa lưng cùng cô ấy, nghiêm túc mà cảnh giác đưa mắt nhìn quét xung quanh, nói: "Tình huống có chút không ổn nha, tiểu thư con rối, cô còn có thể bảo vệ được tôi không? Tôi có cảm giác mình đã rơi vào tình thế nguy hiểm rồi!"

Hắc Huyền Nguyệt siết chặt hai nắm tay, thở dốc nói: "Ta có thể giải trừ khế ước mới cùng ngươi không?"

"Vì sao?"

"Bởi vì ta cũng rất muốn giết ngươi."

"..."

"Chạy đi." Hắc Huyền Nguyệt thấp giọng nói: "Cái gì cũng không cần lo lắng nữa, chỉ cần ngươi có thể chạy thoát ra ngoài, thì nguy cơ lần này sẽ được hóa giải."

Lâm Ân cảnh giác nói: "Vì sao cô lại nói như vậy?"

Hắc Huyền Nguyệt không nói gì.

Lâm Ân lại thoáng nhìn qua hàng loạt những ánh mắt mang đầy sát ý, muốn trực tiếp giết người đang từ bốn phương tám hướng chĩa thẳng về phía mình.

"Đã hiểu."

Có thể nói là hiện tại, cừu hận mà hắn kéo đã trở nên vững chắc không gì lay chuyển được rồi.

"Vậy còn cô thì sao?"

Hắc Huyền Nguyệt mở to đôi con ngươi đen nhánh, lạnh như băng mà bình tĩnh nói: "Nhiệm vụ của ta là bảo vệ sự an toàn cho ngươi, ngươi không cần..."

Đinh ~

Lâm Ân trực tiếp ấn xuống cái nút yên lặng thứ hai, quyết đoán mà cắt ngang cơ hội lập flag [1] của tiểu thư con rối.

[1] : có thể hiểu là rào trước đón sau, dùng loại lời nói này để tạo tiền đề cho mục đích thực sự ở đằng sau.

Chương 650: Chiến Tranh Có Thể Thua! Nhưng Tên Kia Chắc Chắn Phải Chết!

Sau đó, Lâm Ân lập tức dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi để lấy ra một chiếc vali xách tay từ bên trong không gian hệ thống, và nhanh chóng ôm lấy tiểu thư con rối, nhét cô ấy vào bên trong, rồi "Ca ca" khóa lại.

Một bộ thao tác liền mạch lưu loát, linh hoạt như mây bay nước chảy.

Đã hoàn thành xong việc cần làm, Lâm Ân dứt khoát quay sang, dựng lên một loại động tác tay tuyệt đối là thông dụng khắp năm châu bốn bể đối với toàn bộ nhóm Dịch Y và huyết nhục hình người đang chậm rãi di chuyển về phía mình.

"..."

"..."

Trạng thái đứng hình này duy trì được chừng hai giây,

Ngay sau đó, Lâm Ân giống như một con thỏ vừa bị sổ lồng, trực tiếp mang theo vali xách tay, dùng một loại tốc độ khó mà hình dung được, chạy nhanh như tia chớp về phía lối ra của khe sâu.

"Bạch Dạ tiền bối! Tôi có cảm giác tình cảnh hiện giờ của tôi còn nguy hiểm hơn ông, tôi chuồn trước đây! Còn các vị Dịch Y tiên sinh, cúi chào tạm biệt!"

Hành động vắt chân lên cổ chạy trốn như điên của Lâm Ân, cũng lập tức khuấy lên thế cục toàn trường.

Chỉ thấy toàn bộ nhóm huyết nhục hình người và Dịch Y đều mở miệng rít gào một tiếng, cả đám không ngừng giãy giụa, cố nén phản ứng kịch liệt sinh ra do suy thận trong người mình, để điên cuồng mà ầm ầm công kích về phía hắn.

"Đừng để hắn chạy! Mau giết hắn!"

Giờ khắc này, chiến trường lại một lần nữa bị châm ngòi bùng nổ. Chỉ khác là hiện tại, gần như mục tiêu của toàn bộ những sinh vật bên trong chiến trường đã biến thành Lâm Ân hết rồi.

Bên trong đôi mắt huyết hồng của bọn họ đều mang theo một chút nhục nhã và phẫn nộ khó có thể nói rõ thành lời.

Đây tuyệt đối là một lần sỉ nhục lớn nhất, kinh khủng nhất bọn họ từng gặp phải trên chiến trường từ trước tới nay.

Chỉ cần tưởng tượng đến tiếng kêu to khi suy nghĩ trong đầu trở nên trống rỗng (vì thăng hoa?) vừa rồi thôi, là bọn họ lập tức có cảm giác tôn nghiêm cùng với linh hồn của bản thân vừa rơi xuống đáy cốc rồi, như thể bản thân vừa bị người ta ấn xuống đất, rồi không ngừng ma sát vậy.

Chiến tranh có thể thua! Nhưng tên kia chắc chắn phải chết!

Mọi người đều nổi giận rít gào ầm ĩ.

Sau đó, cả đám không ai bảo ai, nhưng tất cả đều gian nan khom người đứng dậy, mang theo gương mặt đỏ hồng giống như một đống tôm lớn đã bị nấu chín, một mực đuổi theo đằng sau Lâm Ân.

Ngay tại khoảnh khắc này, toàn bộ cừu hận của tất cả những sinh vật trên chiến trường đều hội tụ ở trên người Lâm Ân. Ngay

cả Thánh Đồ cũng từ bỏ Bạch Dạ, mục tiêu hàng đầu của mình, để mang theo đôi mắt huyết hồng, gia nhập vào hàng ngũ đuổi giết.

"Lâm Ân, cậu chú ý tên kia nhé!"

Bạch Dạ điên tiết hét lớn lên, rồi cầm chắc song nhận trong tay, khom người lại, vác theo thân xác vẫn còn tê dại của mình, khổ sở đuổi theo đằng sau.

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng truyền đến bên tai, Lâm Ân cũng biết, vào giây phút nguy cấp này, chỉ cần hắn dừng lại, khẳng định là bản thân sẽ lập tức bị một đám địch nhân với số lượng lên tới cả chục ngàn tên, trực tiếp vây công đến chết.

Cũng may, dưới ảnh hưởng của lấy m chi quyền, tốc độ của bọn họ đã bị suy yếu rất lớn.

Nói cho cùng, cả đám khom người chạy tới thế kia, chỉ cần tùy tiện ma sát hai cái, là rất dễ dàng châm ngòi thuốc súng.

"Bắn chết hắn!" Cùng với một tiếng rít gào đầy giận dữ của Thánh Đồ vang lên, nhóm Dịch Y đang đứng ở hai bên sườn sơn cốc, lập tức cắn răng lấy khẩu súng bắn tỉa tới, ngắm chuẩn vào Lâm Ân đang nhanh chóng chạy trốn, sau đó hung hăng bóp cò.

Trong phút chốc, từng viên đạn xẹt qua không khí, bắn thẳng về phía Lâm Ân.

Phanh ——

Phanh ——

Cùng với từng tiếng súng chát chúa vang lên, những viên đạn nổ bắn ra xung quanh Lâm Ân, làm tung lên vô số bụi đất.

Dưới cơn mưa đạn dày đặc như thế, đương nhiên Lâm Ân

không thể tránh né được toàn bộ, thân thể hắn đã bị thương nặng rồi.

【 đinh! Ngươi đã bị đạn bắn xuyên qua, năng lượng lấy m của ngươi được bổ sung đạt 15%】

【 đinh! Ngươi đã bị đạn bắn xuyên qua, năng lượng lấy m của ngươi được bổ sung đạt 25%】

【 đinh! Ngươi đã bị đạn bắn xuyên qua, năng lượng lấy m của ngươi được bổ sung đạt 45% 】

Sau khi lấy m chi lực đạt tới 50%, Lâm Ân trực tiếp xoay người lại, hung hăng đánh ra lấy m chi quyền hình quạt, đối với đám huyết nhục hình người vẫn một mực đuổi theo không bỏ phía sau.

Oanh ——

"A? ————! !"

Lại là vô số những tiếng kêu to thảm thiết vang lên.

【 đinh! Độ cừu hận của Thánh Đồ đối với ngươi ＋50! 】

【 đinh! Độ cừu hận quần thể của Dịch Y đối với ngươi ＋40! 】

【 đinh! Độ cừu hận của quần thể huyết nhục hình người đối với ngươi ＋80! 】

【 đinh! Độ sáp sáp của Bạch Dạ ＋18! 】

Mà đây là chỗ tốt khi gia tăng toàn bộ điểm thuộc tính vào chỉ số thể chất, chỉ cần đầu óc không bị bắn thủng, thì dưới tác dụng của huyết nhục tai biến, đạn bắn xuyên qua chỗ đó, hắn hoàn toàn có thể tùy tùy tiện tiện khép lại chỗ đó.

Lâm Ân vẫn một đường chạy như điên.

Ở thời điểm chạy tới phía trước trận doanh Dạ Y, Lâm Ân lập tức há họng vừa gào thét vừa phất tay, nói: "Mấy người còn thất thần làm gì? Nhanh chạy đi!"

Những Dạ Y kia có chút run rẩy ôm lấy thận của mình, nói: "Chân nhuyễn! Suy thận! Chúng ta không chạy nổi!"

Hơn nữa, ngươi bảo chúng ta chạy như thế nào? Chạy như thế nào hả?

Ngươi có nhìn thấy hơn hai trăm người đang đứng đằng sau không, ngươi chạy một cái chúng ta thử xem?

"May mắn lần này tôi chuẩn bị cũng khá đầy đủ!" Thấy vậy, Lâm Ân trực tiếp cắn răng, mở ra hệ thống không gian. Chỉ thấy một đám kim tiêm “Ba ba ba” điên cuồng bắn tới, mục tiêu là bờ mông của toàn bộ những Dạ Y đang có mặt ở chỗ này.

Mà mơ hồ còn có thể nhìn thấy vài chữ viết mờ nhạt được ghi bên trên những cái ống tiêm nọ.

【 bác sỹ thú y chuyên dụng 】

"Đây là cái gì?"

"Adrenalin!"

"!!!"

Mà cũng chính tại một khắc này, một màn khủng bố xuất hiện.

Mấy trăm vị Dạ Y đều đỏ mặt tía tai mà nổi giận rít gào, giống như cả đám vừa rủ nhau đi uống máu gà vậy.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Lâm Ân, cả đám dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, trực tiếp chạy thẳng ra ngoài khe

sâu, điên cuồng phá vỡ vòng vây.

"Lương Y! Chờ sau khi phá vây ra ngoài, chúng ta nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ! Ngươi đừng mơ tới chuyện chuồn đi!"

"Chúng ta đã nói là suy thận! Ngươi lại dám chích adrenalin cho chúng ta!"

"Ngươi đang muốn ép khô một chút tinh lực cuối cùng của chúng ta hả?"

Chương 651: Rốt Cuộc Đây Là Cừu Hận Lớn Lao Đến Mức Nào???

Tuy trong lòng nổi giận, nhưng nhóm Dạ Y kia cũng hiểu một điều...

Ta muốn thận, ta cũng muốn mạng, vấn đề là không thể cùng lúc có được cả hai! Đành phải hy sinh thận để cứu lấy mạng mình vậy!

Mà ở phía sau, những bộ huyết nhục hình người vừa bị lấy m chi quyền rửa tội kia đang há miệng thở hồng hộc, sau khi gặp phải vài đòn đả kích nghiêm trọng nhằm vào thận tinh, tốc độ của bọn họ thực sự không thể so sánh được với nhóm Dạ Y trước mắt.

"Bọn họ cắn thuốc kìa!"

"Chúng ta biết làm sao bây giờ?"

"Bọn họ có dược, chẳng lẽ chúng ta không có?" Một bộ huyết nhục hình người căm phẫn rít gào như vậy, rồi đột nhiên phát ra một tín hiệu về phía đám Dịch Y đang ở hai sườn sơn cốc.

Chỉ trong nháy mắt sau đó, lần lượt từng Dịch Y đều giơ khẩu súng trên tay lên, nhanh chóng đổi đạn thành kim tiêm, ngắm chuẩn vào nhóm huyết nhục hình người bên dưới.

Phốc ——

Phốc ——

Cùng với từng kim tiêm mang theo dược tề mạnh mẽ đề cao thể lực và tinh thần lực được bắn vào trong cơ thể, đôi mắt những bộ huyết nhục hình người cũng "Xoẹt xoẹt" lóe lên tia lửa điện, gương mặt vốn đã điên cuồng, lại càng như dã thú phát tình, toả sáng mùa xuân thứ hai.

"Giết!" Bọn họ lập tức lao tới, đuổi sát đằng sau nhóm Dạ Y đang được Lâm Ân dẫn theo kia.

Ngay tức khắc, hai đám người điên cắn thuốc, một đường mở hack hung hăng xông lên phía trước.

Chẳng qua thứ nhóm Dạ Y bên này được tiêm vào cũng chỉ là adrenalin thôi, tuy trong khoảng thời gian ngắn, loại thuốc này sẽ phát sinh hiệu quả rõ rệt, nhưng thời gian kéo dài, bọn họ cũng bắt đầu để lộ ra xu hướng suy tàn.

[Tìm hiểu một chút về Adrenalin.

Adrenalin là một hormon có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm.

Quá trình này xảy ra tương đối nhanh chóng, trong vòng 2 đến 3 phút của sự kiện căng thẳng đang gặp phải.]

Còn phía sau, nhóm huyết nhục hình người vẫn đang chạy rất nhanh, khoảng cách giữa bọn họ và nhóm Dịch Y đã càng ngày càng gần lại.

"Phân công nhau chạy!" Rốt cuộc cũng chạy ra khỏi khe sâu, Lâm Ân vừa nhìn thấy khung cảnh rộng mở trước mắt, lập tức rống to điều khiển.

Nhóm Dạ Y cắn răng, đã đến nước này, cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi, phân tán nhau ra, chạy được người nào hay

người đó.

Khi nói chuyện, cả quần thể Dạ Y lập tức chia thành hai đường.

Một Dạ Y dẫn theo hai phần ba bộ đội, quay đầu chạy theo một phương hướng khác, trong lúc chuyển hướng, đối phương còn vội vàng nói với Lâm Ân: "Lương Y tiên sinh! Chúng ta có nhiều người, khẳng định là bọn họ sẽ chia ra phần lớn binh lực đến đuổi giết chúng ta. Cậu chạy nhanh đi, sau khi phá vây ra ngoài, chúng ta lại tập hợp ở nơi đóng quân số một!"

"Tôi hiểu rồi!"

Tại lối rẽ, hai nhóm người một trái một phải, nhanh chóng chạy trên vùng hoang dã

Mà chỉ vẻn vẹn chừng vài giây sau, quân đoàn huyết nhục hình người và Dịch Y đã trùng trùng điệp điệp chạy tới lối rẽ. Sau đó, gần như không có một chút do dự nào, tất cả quân địch đã như một dòng nước lũ, uốn lượn một cái, cả đám đều chạy về phía Lâm Ân, còn nhóm Dạ Y chạy theo phương hướng khác, bọn họ trực tiếp bỏ qua, thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn lấy một cái.

Lại thêm vài giây tiếp theo, chỉ thấy Bạch Dạ chống song nhận, khom người khập khiễng đuổi theo.

Nhóm người Lâm Ân vẫn đang chạy như điên, lúc này, mấy chục Dạ Y đang đi theo bên người hắn đều quay đầu nhìn về phía sau, chợt nóng nảy nói: "Lương Y tiên sinh! Không thích hợp! Mẹ nó tình huống này không thích hợp nha! Sao tôi có cảm giác đám truy binh kia không bớt đi một tên nào vậy? Giống như toàn bộ bọn họ đều cmn đuổi theo chúng ta đến đây rồi!"

Lâm Ân lại vung bàn tay to lên, mở miệng hét lớn: "Tiếp tục chia ra!"

Rất nhanh, nhóm Lâm Ân đã đến lối rẽ tiếp theo. Hắn dẫn theo mấy chục Dạ Y lại một lần nữa chia làm hai nửa, một Nam một Bắc rẽ sang hai lối khác nhau, nhanh chóng bỏ chạy.

Mà ở thời điểm đại quân trùng trùng điệp điệp phía sau chạy tới lối rẽ… tình huống lúc trước lại diễn ra, đám người này không hề ngoái nhìn nhóm Dạ Y chạy theo hướng khác lấy một cái, chỉ chăm chăm đuổi theo nhóm có Lâm Ân bên này.

Vài giây sau, Bạch Dạ điên tiết hét lớn, vừa ôm lấy háng vừa kiên cường khập khiễng đuổi theo.

Âm thanh hò hét đuổi giết đằng sau càng ngày càng gần.

Mười mấy Dạ Y còn sót lại bên người Lâm Ân lại phẫn nộ hét lớn lên: "Lương Y tiên sinh! Bọn họ điên rồi! Toàn bộ lũ kia điên hết rồi! Người chia ra nhiều như vậy sao bọn họ không đuổi theo đi? Cứ nhìn chằm chằm vào chúng ta làm gì?"

Lâm Ân lại vung bàn tay to lên, hét lớn: "Tiếp tục chia!"

Sau đó, trong vòng mấy phút đồng hồ tiếp theo, mỗi lần bắt gặp một cái ngã ba, Lâm Ân đều sẽ chia binh một lần.

Cũng không biết đã chia binh ra làm bao nhiêu lần, tới cuối cùng, bên người Lâm Ân chỉ còn lại một vị Dạ Y còn trẻ vẫn bám riết không rời, theo sát hắn.

"Vì sao chỉ còn lại hai chúng ta mà bọn họ vẫn kiên quyết đuổi theo không bỏ chứ?" Dạ Y trẻ tuổi kia đã chạy muốn suy sụp rồi, nhưng nhìn về phía sau, là một đám huyết nhục hình người cùng Dịch Y chi chít rậm rạp, lên đến hàng ngàn hàng vạn địch nhân, trong lòng gã càng suy sụp hơn.

Phải biết rằng bọn họ đã chia binh tới bảy - tám lần rồi, nhưng phía đối diện vẫn giữ nguyên quân số, chưa hề chia ra một lần nào. Từ đầu đến cuối, đám điên khùng ấy vẫn một mực nhìn chằm

chằm vào bọn họ, tuyệt đối là nhìn chằm chằm vào bọn họ sau đó dùng sức mà đuổi theo nha!

Rốt cuộc đây là cừu hận lớn lao đến mức nào, mới có thể làm cho người ta nhớ thương đến loại trình độ này chứ?

Trong khi vị Dạ Y trẻ tuổi này nói chuyện, bóng dáng Lâm Ân đã kéo giãn một khoảng cách rất xa với gã rồi, xa tới mức gần như chỉ có thể nhìn thấy một cái chấm đen trước mặt.

Dạ Y trẻ tuổi kia quá đỗi sợ hãi, gã vội vàng hét lớn lên: "Lương Y tiên sinh! Từ từ chờ tôi với!"

Mà ở phía sau, đại quân đông như kiến lửa, mang theo khuôn mặt ngập tràn phẫn nộ đã đuổi theo sát rồi, gần như chỉ một giây nữa thôi, bọn họ sẽ đuổi kịp gã.

Chương 652: Đám Này Điên Cả Rồi!!!

Thậm chí vị Dạ Y này còn có thể nghe được tiếng hét hò điên cuồng truyền đến từ phía sau kia. Gã chợt nhắm hai mắt lại, mở miệng quát to một tiếng, mạnh mẽ cưỡng ép đôi chân mình phải bước tiếp đi, nhanh chóng đuổi theo đằng sau Lương Y tiên sinh.

Nhưng rõ ràng là thể lực của gã đã cạn kiệt, tốc độ hoàn toàn không thể gia tăng thêm…

Mà cũng chính tại một khắc này, thân thể gã lập tức bị hàng ngàn hàng vạn quân địch bao phủ lấy, bên tai không ngừng truyền đến những tiếng rống to điên cuồng kia, khiến cho tâm can của gã gần như đã nứt ra rồi.

Gã biết khẳng định là lần này mình xong đời rồi.

Gã buông xuôi…Con mắt nhắm lại, (〃＞皿＜) hai tay ôm chặt lấy đầu, trực tiếp ngồi xổm ngay tại chỗ, chờ âm thanh cái đầu mình rơi xuống đất vang lên.

Xoát xoát xoát ——

Xoát xoát xoát ——

Âm thanh thiên quân vạn mã chạy thật nhanh cùng với những tiếng hét hò đầy phẫn nộ truyền đến bên tai, thậm chí gã còn có thể nghe được tiếng gió phát ra khi những bộ huyết nhục hình người lao vút qua người mình.

Mười mấy giây sau, vị Dạ Y trẻ tuổi kia có chút mờ mịt mở to mắt ra, nhìn bộ thân thể hoàn toàn không tổn hao gì của mình, ngơ

ngác nói: "Ta không chết sao?"

Sau đó, gã ngẩng đầu, dùng vẻ mặt ngây ngốc nhìn về phía đại quân huyết nhục với hàng ngàn hàng vạn địch nhân trùng trùng điệp điệp đang chạy băng băng trước mắt. Bọn họ lại trực tiếp bỏ qua gã, chỉ chăm chăm đuổi theo phương hướng của Lương Y tiên sinh.

"..."

"..."

Cứ như vậy, vị Dạ Y trẻ tuổi với cái đầu đầy dấu chấm hỏi đang đứng lặng trong gió, ngơ ngác mà choáng váng không thôi.

...

"Giết!"

"Ai có thể lấy được đầu hắn, phần thưởng là 50 vạn đồng tiền!"

Cùng với tiếng hò hét đầy phẫn nộ vang lên đằng sau…

Vào khoảnh khắc này, nếu đứng từ trên cao nhìn xuống, hoàn toàn có thể rõ ràng trông thấy một cảnh tượng cực kỳ hiếm có. Đó là hàng ngàn hàng vạn những bộ huyết nhục hình người và lượng lớn Dịch Y đang đuổi theo một người. Đó là hai phe đối địch với nhân số chênh lệch tựa như trời với đất đều đang dốc sức cắm đầu chạy như điên trên vùng hoang nguyên rộng lớn.

Lâm Ân chính là mục tiêu đang bị đám địch nhân đông như kiến cỏ đuổi giết sau mông. Hắn nghiến răng, ấn cái mũ phớt cao của mình xuống, cầm theo chiếc vali xách tay, lợi dụng những nhánh xúc tu của mình, không ngừng chạy như điên tại vùng hoang dã.

Điên rồi!

Nhóm người này điên cả rồi!

Không phải ta chỉ cho các ngươi dùng vài lần lấy m chi quyền khiến các ngươi high một chút thôi sao?

Vì sao… vì sao các ngươi cứ một mực đuổi theo ta vậy?

Vào lúc này, mấy Dạ Y vốn đi theo bên người hắn đã sớm không còn thấy bóng dáng tăm hơi nữa. Nhưng đã đến giờ phút này rồi, Lâm Ân cũng không quan tâm được nhiều như vậy.

Bởi vì hiện tại, điều quan trọng nhất chính là sống sót trong tình huống bị thiên quân vạn mã đuổi giết sau mông, chính là bảo vệ cái mạng nhỏ của mình được an toàn.

Các ngươi muốn đuổi theo ta chứ gì?

Được!

Ta đây sẽ cho các ngươi đuổi giết đủ!

Đến đây, Lâm Ân không nói hai lời, lập tức lấy ra hai bình dược tề sáp sáp và hình thái cuối cùng của Slime. Sau đó, hắn mở cái nắp bên trên mặt nạ mỏ chim ra, "Rào rào" dốc thẳng hai bình dược tề vào trong đó.

Cùng với âm thanh vang lên khi những bánh răng kết hợp cùng nhau…

“Vù vù” —— Chỉ trong nháy mắt, hai luồng sương khói một hồng phấn một vàng lập tức bùng lên mãnh liệt từ hai bên cạnh sườn của mặt nạ.

Lâm Ân vẫn một đường chạy như điên về phía trước, nương theo hành động của hắn, hai luồng sương khói ấy cũng trực tiếp kéo thành một đường thật dài ở sau lưng hắn.

Và đương nhiên, đại quân huyết nhục cùng với nhóm Dịch Y vẫn đang đuổi theo không bỏ ở phía sau kia… hoàn toàn không thể tránh né được, chỉ còn cách trân mình ra đón nhận hai luồng sương khói nọ mà thôi.

"A!"

Cùng với những âm thanh gầm gừ đầy phẫn nộ và những tiếng hét lớn đầy điên cuồng truyền đến, thân thể nhóm huyết nhục hình người vừa dính phải sương khói dược tề màu vàng lại vang lên những tiếng "Ba ba ba", trực tiếp bị biến hóa thành hình thái thô to mà thẳng đứng vô cùng đặc thù lúc trước.

Mà mọi chuyện còn chưa hết, dưới tác dụng của dược tề sáp sáp, đám địch nhân vốn đang bị ảnh hưởng bởi lấy m chi lực, rơi vào trạng thái cực kỳ nhạy cảm, lại càng trở nên nhạy cảm hơn.

Rồi gần như trong nháy mắt ấy, bộ phận chốt bảo hiểm lập tức mất đi khả năng khống chế, chúng ầm ầm phun tới, lại một lần nữa trình diễn kỳ quan pháo hoa lấp lánh khó có thể nói rõ thành lời trên không trung.

"Chúa ơi?"

"Thằng nhóc con kia lại đầu độc chúng ta? Hắn lại gieo rắc ôn dịch có thể biến người khác thành đại (beep)(beep)!"

"Thứ trời đánh này!"

Loại hành vi này tuyệt đối là thứ làm đại đa số những bộ huyết nhục hình người vừa đuổi giết tới đây cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Đặc biệt là sau khi Lâm Ân bắt đầu phun khí độc.

Bởi vì toàn bộ khí độc do hắn phun ra đều bay hết cả về phía sau lưng hắn, nếu bọn họ tiếp tục đuổi, sẽ không thể tránh né mà

dung nhập vào luồng khí độc nọ.

Nhưng một khi chạy vào trong đó, tình huống gì sẽ phát sinh đây?

Cứ nhìn một cái sẽ biết, lúc trước khi mấy đồng bạn của ngươi bước vào trong đó, bọn họ vẫn còn là hình người, nhưng sau khi bọn họ rời khỏi vùng sương khói kia, cả đám sẽ biến thành những cái đại (beep)(beep) biết di động!

Được rồi, biến hình coi như bỏ qua đi!

Chúng ta không chạy theo hắn nữa, ngươi dùng súng bắn tỉa tiêu diệt hắn, nhưng vấn đề ở đây là, nếu ngươi dùng công kích viễn trình bắn hắn, chỉ cần tên kia không chết, thì chờ đến lúc hắn xoay người lại, thứ chờ đón ngươi sẽ là một cú lấy m chi quyền phạm vi lớn.

Nó chính là đả kích đánh thẳng vào hai quả thận của ngươi.

Ăn một cú này dù không chết, cũng muốn chơi mất nửa cái mạng!

Thế này còn đuổi kiểu gì nữa?

Còn đuổi kiểu gì nữa!

【 đinh! Giá trị phẫn nộ của huyết nhục hình người đối với ngươi ＋50! 】

【 đinh! Giá trị phẫn nộ của Dịch Y đối với ngươi ＋50! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng truyền đến bên tai, Lâm Ân dùng phương thức xà bì tẩu vị, không ngừng chạy vòng quanh, chạy luẩn quẩn, điên cuồng gieo rắc dược tề đi khắp nơi, cố gắng hết mức để ban phát cho toàn bộ đại quân huyết nhục hình người đang đuổi theo đằng sau lưng mình, mưa

móc cùng dính.

Nhưng Lâm Ân vẫn không dám có một chút thả lỏng cảnh giác nào.

Bởi vì hắn biết rất rõ, kẻ phản bội Thánh Đồ kia, một tồn tại ít nhất cũng đạt tới cấp bậc như quý bà Huyết Y, vốn đang ở bên trong đội ngũ đuổi giết mình.

Chương 653: Ra Tỏa Sáng Đi! Tiểu Bảo Bối!

Mà quan trọng hơn là… đã có một đoạn thời gian, Lâm Ân không hề nghe được cái tên Thánh Đồ vang lên trong những lời nhắc nhở của hệ thống.

Nói cách khác, rất có khả năng là lão này đang ẩn mình trong chỗ tối, tìm một cơ hội ra tay với hắn.

Bởi vì đối với tồn tại cấp bậc này, Lâm Ân tuyệt đối không tin lão không thể đuổi kịp mình!

Lâm Ân nghĩ đến đây, lại một lần nữa gia tăng tốc độ của mình, sau đó thay đổi phương hướng, chạy như điên về phía thành nguyền rủa.

Hắn biết, hiện giờ chỉ có hai con đường để hắn lựa chọn nếu muốn được sống.

Con đường thứ nhất là trực tiếp khởi động truyền tống, truyền tống chính mình đi tới ngôi nhà hạnh phúc, đây là con bài chưa lật cuối cùng hắn dùng để bảo mệnh.

Mà con đường thứ hai chính là chạy tới thành nguyền rủa. Bởi vì bên trong tòa thành này có nơi đóng quân của thần giáo Cơ Giới.

Một khi đại quân huyết nhục hình người có quy mô lớn như thế xuất hiện gần vị trí trận doanh của thần giáo Cơ Giới, chắc chắn sẽ làm đám thần giáo Cơ Giới nọ chú ý.

Đến thời điểm đó, nếu bọn họ còn dám tiếp tục đuổi theo hắn, đương nhiên thứ bọn họ phải đối mặt sẽ là hỏa lực oanh tạc quy

mô lớn của thần giáo Cơ Giới bên kia!

Vậy cần phải xem bọn họ có thừa nhận nổi loại tổn thất này hay không!

Trong nháy mắt sau đó, Lâm Ân đã phi thân nhảy lên. Nhưng đột nhiên, bên tai hắn lại truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 cảnh báo! Độ nguy cơ của ngươi đã đạt tới 100%! 】

Ông —— Ngay tại khoảnh khắc kia, Lâm Ân chợt cảm nhận được một luồng hàn ý khó có thể nói rõ thành lời. Nó vừa trực tiếp xuất hiện đã gắt gao bao vây lấy thân thể hắn.

Con ngươi trong mắt hắn lập tức co rụt lại.

Quả nhiên… đúng như những gì hắn suy đoán.

Là Thánh Đồ! Lão vừa ra tay với hắn!

Rầm —— Trong một phần ngàn giây đó, mảng sương máu chợt phun ra bên người Lâm Ân, cây liêm đao màu đen thật lớn chợt xuất hiện, và hung hăng chém thẳng xuống đầu hắn.

Thậm chí thông qua khóe mắt mình, Lâm Ân còn có thể nhìn thấy chiếc mặt nạ con quạ màu trắng lạnh lùng, ẩn hiện bên trong sương mù màu đen kia, cũng nhìn thấy đôi mắt huyết hồng chứa đầy sát ý bên dưới mảnh thấu kính trên chiếc mặt nạ nọ.

Nhưng hắn đã sớm đề phòng chiêu thức ấy từ trước rồi!

"Ra tỏa sáng đi! Tiểu Bảo Bối!" Lâm Ân hét lớn một tiếng, đột nhiên xoay người lại. Sau đó, hắn không chút do dự đã hướng về phía Thánh Đồ, và dứt khoát… kéo bộ quần áo trên người mình lên.

Giống như một tồn tại nào đó, vốn đang đi trên đường, chợt

nhìn thấy mấy nữ học sinh trung học nói nói cười cười đi tới, trong lòng trào dâng hứng khởi, gã đột ngột tiến lên mở chiếc áo khoác bên ngoài, để lộ một thứ gì đó hiên ngang ra ngoài, sau đó lập tức có thể nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của mấy nữ học sinh trung học ấy.

Rầm —— Trong nháy mắt này cũng vậy, hoàn toàn có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếc bên trong đôi mắt của Thánh Đồ chính là một thứ vừa thô vừa dài, trực tiếp quấn chặt trên lưng Lâm Ân.

Khiếp sợ - ing!

Trong khoảnh khắc đột ngột này, Tiểu Bảo Bối lập tức phát ra âm thanh "Tê tê tê" giống như một con rắn, nó trực tiếp trườn ra ngoài, hung hăng lao tới quấn quanh cây liêm đao và cánh tay của Thánh Đồ.

Rầm —— Thứ độc dịch mang tính hủ thực mãnh liệt lập tức tiết ra phía trên bựa lưỡi của nó.

Cùng với một tiếng rít gào đầy thống khổ, đột ngột vang lên, cánh tay của Thánh Đồ trực tiếp bị ăn mòn, bốc lên một mảnh khói đặc cuồn cuộn, trang bị Dạ Y trên người lão cũng hao tổn trên diện rộng.

"Tao giết mày!" Lão ngửa mặt lên trời thét dài, đột nhiên vung quyền trái tới, đánh thẳng vào ngực Lâm Ân.

Oanh —— Nửa người Lâm Ân trực tiếp bị một quyền này đánh nát.

【 đinh! Ngươi đã bị tổn thương chân tay nghiêm trọng, độ thương tổn đạt 47%! 】

【 đinh! Tất cả đau đớn của ngươi đã được chuyển hóa thành lấy m chi lực, tiến độ bổ sung năng lượng trước mắt: 91%】

"Lão cho rằng chỉ mình lão biết xuất quyền sao?" Lâm Ân cố nén cảm giác khó chịu khi vừa mất đi nửa người, hắn cũng điên cuồng rít gào một tiếng, sau đó nâng quyền trái lên lên, đánh thẳng vào cằm Thánh Đồ.

Oanh ——Lấy m chi lực ùn ùn lao ra, lập tức dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, dũng mãnh tràn vào thân thể Thánh Đồ.

Thánh Đồ lập tức ngẩng đầu lên, bên trong hai mắt nổ mạnh, bắn ra từng dấu hỏi "?", còn ngoài miệng lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sướng đến mức tận cùng, lại thống khổ như muốn diệt tuyệt nhân tính.

"A? ——— ~! Tên trời đánh thánh đâm này... Ngao?"

Một quyền này không tạo thành bất cứ thương tổn vật lý gì, nhưng tính sỉ nhục lại quá lớn.

Những tưởng mọi chuyện chỉ dừng lại ở đó thôi, nhưng không, vẫn còn một điều càng khủng bố hơn vừa xảy đến.

Bởi vì Tiểu Bảo Bối vẫn còn quấn quanh cánh tay và liêm đao của lão, cho nên lấy m chi lực cũng trực tiếp dùng Tiểu Bảo Bối làm chất môi giới, đã hung hăng truyền ngược trở về.

Lại bởi vì Lâm Ân đang cầm theo chiếc vali xách tay, khiến cho tiểu thư con rối vốn đang ở bên trong chiếc vali nọ cũng không thể tránh né được, lập tức bị một quyền này lan đến.

【 đinh! Độ sáp sáp của Thánh Đồ +31】

【 đinh! Độ sáp sáp của Tiểu Bảo Bối +27】

【 đinh! Độ sáp sáp của Trái Trái +32】

【 đinh! Độ sáp sáp của Hắc Huyền Nguyệt +8】

【 đinh! Độ sáp sáp của ngươi +10】

Trái Trái và Tiểu Bảo Bối cùng mở miệng hét lên một tiếng đầy phẫn nộ, nhưng bất lực, tới cuối cùng, bọn họ cũng phải khuất nhục phát ra một tiếng kêu to đầy xúc cảm.

"Đầu! Ngươi phải nhìn cho rõ chứ? Thoạt nhìn ở nơi này chỉ có một mình ngươi thôi, nhưng trên thực tế là có tới ba người đó!"

Nhưng xét cho cùng, Lâm Ân vẫn là Lâm Ân.

Lúc trước, ở thời điểm khảo hạch Dạ Y, hắn đã cứng rắn chịu đựng được mức khoái cảm cấp 200, thực sự khó có thể nói rõ thành lời kia, trong vòng nửa giờ, thì đương nhiên, định lực của hắn cũng không phải chuyện đùa rồi.

Bởi vậy, ngay cả khi bị lấy m chi lực đánh sâu vào, hắn vẫn là người đầu tiên phản ứng lại từ trong đại hồng thủy khoái cảm.

Mà ngay trong nháy mắt phản ứng lại, hắn đã bình tĩnh mà ngẩng đầu, cắn răng, trực tiếp vươn tay trái tới, bắt được cây liêm đao đen nhánh trong tay Thánh Đồ.

Đồng thời, một sợi xúc tu trên vai đã mở ra hệ thống không gian, nhanh chóng lấy một quả lựu đạn sinh hóa trang bị nặng từ bên trong ra.

"Đi!" Lâm Ân hét lớn.

Ngay tại thời điểm nghìn cân treo sợi tóc ấy, một nhánh xúc tu của Lâm Ân đã bắn tới, quấn quanh một gốc cây khô, trực tiếp kéo hắn thoát ra ngoài.

Chương 654: Lưỡi Hái Đoạt Tụy!!!

Cùm cụp —— Chốt bảo hiểm bị mở ra. Trong nháy mắt sau đó, quả lựu đạn sinh hóa trên nhánh xúc tu kia đã bắn ra trên đường, bay thẳng về phía Thánh Đồ.

Oanh —— Một tiếng nổ mạnh truyền đến, luồng sương khói màu hồng phấn lập tức bao phủ thân thể Thánh Đồ vào bên trong.

【 đinh! Ngươi sử dụng "Dược tề miêu nương" đối với Thánh Đồ, dược tề đã hoàn thành tác dụng, mục tiêu sẽ chuyển hóa thành Miêu Nhĩ Nương trong vòng 12 giờ! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở truyền đến bên tai, Lâm Ân nhanh chóng ra mệnh lệnh khiến cho Tiểu Bảo Bối nhanh chóng biến thành lớn.

Sau đó không chút do dự, hắn lập tức cưỡi lên người Tiểu Bảo Bối, dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, chạy như điên về phía thành nguyền rủa.

Bởi vì chạy quá nhanh, gần như trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng hắn đâu nữa. Khoảng nửa giây sau khi bọn họ rời đi, bên trong mảnh sương khói màu hồng phấn nọ, chợt vang lên tiếng thét dài đầy phẫn nộ, kèm theo tâm trạng cực kỳ kích động của Thánh Đồ.

Lão điên cuồng chạy ra bên ngoài phạm vi dược tề như thể vừa phát bệnh thất tâm phong [1] vậy, phía trên cánh tay bị ăn mòn đang ùng ục ùng ục bốc lên hàng đống bong bóng màu hồng nhạt.

[1] thất tâm phong hay còn gọi là bệnh thất tâm – là một loại bệnh tâm lý, người phát bệnh sẽ có trạng thái tâm lý, hành động và ý chí trở nên vặn vẹo sau khi tâm lý phải thừa nhận áp lực quá lớn tới từ bên ngoài.

Tại thời điểm lão đưa mắt nhìn về phía tên khốn nạn kia, Lâm Ân đã sớm chạy trốn không còn bóng dáng.

“Mày đừng tưởng bỏ chạy thì có thể thoát khỏi lòng bàn tay tao meo!"

"Tao sẽ bắt mày nợ máu trả bằng máu meo!"

Lão nổi giận mà ngửa đầu thẳng lên trời, bật ra một tiếng rít gào, sau đó trực tiếp nâng lên cây liêm đao của mình, muốn dựa vào năng lực của liêm đao để vượt qua không gian, tới chém giết hắn.

Nhưng bàn tay lão vồ một cái, thứ bắt được chỉ là không khí.

Toàn thân Thánh Đồ lập tức chấn động, trong tay lão chỉ còn lại đường nét đứt của cây liêm đao to to lúc trước, nhưng liêm đao đã không thấy bóng dáng đâu rồi.

Ơ hay… liêm đao của ta đâu rồi?

Cây liêm đao to to của ta … cmn chạy đâu rồi?

Sau đó, lão lập tức nghĩ tới bàn tay nhanh như cắt chớp lấy thời cơ bản thân đang bị choáng váng vì một quyền tuyệt đỉnh nọ, mà vươn về phía mình.

"..."

"..."

Bị hắn thuận tay mang đi rồi!

Lão lại bị một tên nhóc con yếu nhược hơn bản thân vô số lần, cướp … cướp mất vũ khí bản mạng.

Toàn thân Thánh Đồ run rẩy, đôi mắt cứ một mực nhìn chằm chằm xuống hai tay mình, sau đó như đã nổi điên lên, lão lập tức ngẩng đầu, phát ra một tiếng rống to mang theo nỗi uất ức đến tột cùng.

"A! A!"

...

【 đinh! Giá trị oán hận của Thánh Đồ đối với ngươi +10】

【 đinh! Giá trị oán hận của Thánh Đồ đối với ngươi +20】

【 đinh! Giá trị oán hận của Thánh Đồ đối với ngươi +25】

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu đặc thù: Tiện Tay Dắt Dê, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 Tiện Tay Dắt Dê 】: khi bản thân đã rơi vào nghịch cảnh chiến đấu lập tức sẽ chết đi, vẫn như cũ duy trì được lý trí cực đoan, cũng thuận tay tước mất vũ khí binh khí của địch nhân, còn thuận thế chạy thoát được, ngươi sẽ nhận được thành tựu đặc thù này. Nó nói lên rằng, ở mọi thời điểm, ký chủ luôn luôn ghi nhớ tới chuyện sáng tạo nên giá trị và tiền lời cho mình, chúc mừng ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: Nhanh nhẹn +5, linh hoạt +2, vui sướng +5

Lâm Ân vốn đang ngồi trên người Tiểu Bảo Bối chạy nhanh như bay, lập tức đưa ánh mắt nhìn về phía cây liêm đao to to trên tay mình. Trầm trầm mà lạnh lẽo, vừa nhìn đã biết đây không phải một kiện binh khí bình thường.

Lâm Ân nhanh chóng ấn mở giao diện của liêm đao. Sau khi nhìn thấy nội dung trên phần giới thiệu, hắn lập tức cảm thấy kinh

hãi không thôi.

【 Lưỡi Hái Đoạt Tụy 】

【 loại hình 】: Vật bị nguyền rủa

【 năng lực 】: Có thể kích phát nguyền rủa ở bên trong Lưỡi Hái Đoạt Tụy, khiến cho bản thân hóa thành sương máu, tiến hành nhảy vọt qua một khoảng không gian khá xa, trong quá trình nhảy vọt, có thể miễn dịch với phần lớn loại hình thương tổn.

【 nguyền rủa 】: ở thời điểm tiến hành nhảy vọt, nó sẽ dựa vào tỷ lệ mà hút đi máu tươi trên người ngươi, đồng thời, mỗi ngày cần phải chém giết một sinh linh.

【 giới thiệu 】: là chiếc lưỡi hái màu đen từ một thế giới nào đó vốn không nổi danh rơi xuống nơi này, nó sống nhờ vào lượng lớn ác hồn chết oan bên trong. Hàng năm oán khí đều khiến cho cây liêm đao này sản sinh ra nguyền rủa cực độ ác độc. Ngươi có nghe được những tiếng thì thầm lọt vào tai mình khi đang chìm đắm trong giấc mộng hay không? Tới thời điểm ngươi mở mắt ra, có nhìn thấy trên tay mình đầy rẫy những vết thương rậm rạp hay không? Nó sẽ trở thành một cây cự liêm chuyên thu gặt sinh mệnh trong tay ngươi, nhưng chờ đến lúc ngươi sử dụng nó, ngươi nhất định phải cẩn thận, bởi vì bất cứ lúc nào, nó cũng khát cầu máu tươi của ngươi...

Lại là một vật bị nguyền rủa!

Quả nhiên, thứ vũ khí trong tay một tồn tại cấp cán bộ như Thánh Đồ này, tuyệt đối không kém cỏi được.

Tuy trạng thái nguyền rủa đã hạn chế chủ nhân phát huy ra uy lực chân chính của thứ vũ khí này, nhưng không cần phải nghi ngờ, cầm cây liêm đao nọ trên tay, sẽ mang đến cho ngươi năng lực cơ động vô cùng mạnh mẽ

Nhưng yêu cầu mỗi ngày cần phải giết một sinh vật kia… nghe vào tai lại mang theo một chút bẫy rập.

Cũng không sao cả, chờ đến thời điểm cây liêm đao thực sự phản phệ lại tính sau.

Lâm Ân lập tức giắt cây liêm đao màu đen thật lớn ấy ở sau lưng, rồi giơ roi thúc ngựa, quát lớn: "Giá!"

Bởi vì lúc này tuyệt đối không phải thời điểm có thể dừng lại nghỉ ngơi, tuy hắn có thể tạm thời ngăn chặn Thánh Đồ đuổi giết, nhưng chỉ cần chưa tới được thành nguyền rủa, thì quá trình đuổi giết của bọn họ chắc chắn không ngừng lại.

Nhưng hắn đã tước đi năng lực nhảy vọt của Thánh Đồ, lại cộng thêm tốc độ vô địch của Tiểu Bảo Bối, bọn họ muốn đuổi kịp hắn cũng tuyệt đối không phải một chuyện đơn giản.

Quả nhiên, có bình ắc quy và không có bình ắc quy tuyệt đối là hai tình huống hoàn toàn khác nhau!

Chương 655: Tử Vong Điêu Linh!!!

Cứ như vậy, Lâm Ân cưỡi Tiểu Bảo Bối nhanh như chớp lao đi, dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, chạy thẳng về phía thành nguyền rủa.

Mà ở phía sau, Thánh Đồ đang phẫn nộ vô cùng, trực tiếp dẫn theo đại quân huyết nhục hình người và đại (beep)(beep) chi chít rậm rạp, vẫn miệt mài đuổi theo đằng sau không bỏ.

"Đẩy nhanh tốc độ đi! Ngăn hắn lại! Đừng để hắn chạy!"

"Đáng chết! Phương hướng hắn đang chạy đi chính là thành nguyền rủa, tuyệt đối không để hắn vào thành! Đuổi!"

Bọn họ cũng nhìn ra ý đồ của Lâm Ân rồi.

Bởi vì nếu hắn thật sự vào thành, thì bọn họ... dùng không muốn tới cỡ nào cũng phải ngừng lại.

Bởi vì nơi đó chính là chủ chiến trường, dù bọn họ có ngang ngược không kiêng nể gì ai, trực tiếp xông thẳng tới, thì một khi gặp được đội ngũ của thần giáo Cơ Giới, chỉ e đại quân này sẽ chạm trán với một chuỗi oanh tác mạnh mẽ theo hình thức trải thảm của đám máy móc kia.

Mà đến thời điểm kia rồi, vấn đề sẽ không còn là có đuổi kịp địch nhân hay không nữa...

"Phải nghĩ biện pháp meo!" Thánh Đồ cắn răng, không ngừng tự hỏi đối sách ở trong đầu.

Hơn nữa, từ lúc nãy, lão cũng rõ ràng cảm nhận được thân thể của mình đã xuất hiện một loại biến hóa nào đó rồi. Cũng không biết tên khốn nạn kia đã phun loại dược tề kỳ quái gì lên người lão, nhưng chính lão lại có cảm giác bản thân đang càng ngày càng thay đổi, trở nên quái dị hơn.

Hơn nữa cũng không biết vì sao, mỗi khi lão lên tiếng, trong miệng lại không thể kiềm chế mà thốt ra thứ âm tiết miêu hóa ác liệt nọ!

Đây tuyệt đối là một dấu hiệu không tốt.

Gần!

Càng ngày càng gần rồi!

Ánh mắt của Thánh Đồ đang gắt gao mà nhìn chằm chằm vào Lâm Ân đang chạy như bay phía trước, đồng thời cũng trông thấy bức tường thành đổ nát bên ngoài tòa thành nguyền rủa kia đang không ngừng bị thu hẹp lại.

Trong nháy mắt sau đó, đột nhiên lão ngừng chân lại, vươn tay ra, hướng về phía Lâm Ân.

"Dù không đuổi được mày, tao cũng tuyệt đối không cho mày sống tử tế! Tao muốn để mày chết đi bên trong nỗi thống khổ cực hạn!"

Giờ khắc này, vẻ mặt của lão trực tiếp chuyển thành một mảnh dữ tợn. Nếu thủ đoạn vật lý không thể giải quyết hắn, thì dùng bệnh tật!

Kể cả khi làm như vậy sẽ khiến hình thể của chính lão phải trả một cái giá nhất định, nhưng chỉ cần có thể xử lý được tên khốn nạn đã khiến bản thân phải phun tới mấy trăm lần kia, hết thảy đều đáng giá.

Ba ——Lão vươn tay trái lên, quơ một cái, trong miệng hung hăng tụng niệm một đoạn chú văn quỷ dị thần bí. Để rồi ngay sau đó, toàn thân từ trên xuống dưới lập tức xuất hiện một quầng sáng màu xanh lá.

Tất cả Dịch Y ở xung quanh nhìn thấy một màn như vậy, cả người đều chấn động. Bọn họ cũng lập tức hiểu được, vị Thánh Đồ này đang muốn vận dụng loại năng lực gì. Bởi vì nó chính là loại mạnh nhất trong số những năng lực mà Thánh Đồ tiên sinh nhận được sau khi gia nhập vào quần thể Dịch Y.

"Mau tản ra!" Tiếng rít gào chói tai của một Dịch Y vang lên.

Nhưng lúc ấy đã quá muộn.

Chỉ thấy khu vực dưới chân Thánh Đồ trực tiếp biến thành một mảnh điêu linh. Một lớp dịch nhầy màu đen đặc sệt, dấp dính không ngừng phun trào ra mảnh đất xung quanh lão.

Nháy mắt sau đó, trên thân thể mấy bộ huyết nhục hình người đang đứng bên cạnh Thánh Đồ, lập tức mọc lên hàng đống u nang, rồi trong ánh mắt hoảng sợ của bọn họ, thân thể cả đám này trực tiếp vang lên những âm thanh "Hoa lạp lạp", nhanh chóng biến thành một dạng thể lưu mày đen nhánh.

Cùng lúc ấy, ánh mắt Thánh Đồ lại tập trung nhìn về phía Lâm Ân đang chạy như bay phía trước, cánh tay trái đột ngột chuyển thành điêu tàn, héo úa, lão dữ tợn nói: "Điêu linh!"

Ông —— Lâm Ân vốn đang chạy cực nhanh, lại lập tức cảm nhận được từng luồng âm phong thổi từ phía sau tới, ập thẳng vào sau lưng, khiến cho tóc gáy của hắn trực tiếp dựng thẳng đứng lên.

Mà lúc này, bên tai hắn cũng lập tức truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 cảnh báo! Ngươi đã bị bệnh tật dị thường "Tử vong điêu linh" ảnh hưởng! Tiến độ trao cho bệnh tật trước mắt: 25%】

Ngay trong khoảnh khắc lời nhắc nhở này vang lên, lông tóc toàn thân Lâm Ân trực tiếp dựng thẳng đứng.

Hắn vội vàng quay đầu, nhanh chóng nhìn thấy Thánh Đồ ở phía xa xa, toàn thân bốc lên một mảnh lục quang quỷ dị, ánh mắt lão đầy dữ tợn, điên cuồng thi pháp với mình.

Tới lúc này, Lâm Ân cũng lập tức cảm nhận được thân thể của mình đã xuất hiện tình huống khác thường nào đó, làn da của hắn mọc lên những đốm đen dùng với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được. Mà phần da bị hư hỏng ấy cũng lập tức trở nên héo úa điêu tàn như một thây khô.

"Má nó!" Lâm Ân kinh ngạc thốt lên. Hắn thực sự không ngờ lão bất tử này vẫn còn thủ đoạn đằng sau khủng bố như vậy.

Ngay khi âm thanh nhắc nhở thứ hai của hệ thống vang lên, gần như không chút do dự, Lâm Ân đã trực tiếp phát động năng lực nguyền rủa tự mang trên cây liêm đao mới đoạt được kia, mang theo Tiểu Bảo Bối lập tức hóa thành một luồng sương máu, biến mất tại chỗ.

Sau khi Lâm Ân thực hiện bước nhảy vọt kia, chú pháp của Thánh Đồ lập tức mất đi mục tiêu, cũng trực tiếp bị cắt ngang như vậy. Lão nhanh chóng thu tay lại, vẻ mặt đầy dữ tợn, quầng sáng màu xanh lá vốn lưu chuyển trên thân cũng tan đi.

"Đừng đuổi theo meo! Cẩn thận làm thần giáo Cơ Giới chú ý!" Lão cắn răng nói, trực tiếp lên tiếng ngăn cản, không cho đại quân tiếp tục tiến về phía trước ngay khi nhận ra nơi này chỉ cách tòa thành nguyền rủa kia có nửa km nữa.

Tuy bệnh tật không được ban cho đủ 100%, nhưng dưới ảnh

hưởng của tử vong điêu linh, lão tin tưởng tên nhóc kia tuyệt đối không sống được bao lâu nữa.

Tuy không thể tự tay bóp chết hắn đúng là một chuyện vô cùng tiếc nuối, nhưng làm như vậy cũng tốt hơn rất nhiều so với để hắn chạy trốn mà không làm được gì cả.

"Tao muốn nhìn xem mày có thể kiên trì tới khi nào!" Lão gắt gao siết chặt hai tay lại, sát ý tung hoành trong đôi mắt: "Chưa một sinh vật nào đã bị tao ban cho bệnh tật mà vẫn có thể sống sót qua ba ngày meo!"

Chỉ là… tuy bản thân đã biết tên khốn kia phải chết không thể nghi ngờ, nhưng lão vẫn cảm thấy vô cùng sỉ nhục và phẫn nộ.

Bởi vì bắt đầu từ lúc lão gia nhập vào quần thể Dịch Y cho tới nay, bọ nhọ vẫn chưa từng bị một sinh vật nào đùa bỡn trêu chọc đến mức này…

Chương 656: Bản Kế Hoạch Máy Móc Cyber!!!

Nghĩ đến đây, Thánh Đồ quay đầu, đưa đôi mắt dữ tợn nhìn về quân đoàn đại (beep)(beep) chi chít rậm rạp, liếc mắt một cái không nhìn thấy điểm cuối, đang đứng sau lưng mình.

Mấy ngàn cái đại (beep)(beep) một mực hiên ngang đứng thẳng ngay giữa hoang nguyên!

Cũng may, lão không bị thứ khí độc ác liệt như vậy ảnh hưởng. Nếu không, chỉ sợ một đời anh danh của lão cũng tan nát hết ở nơi này!

"Thánh Đồ tiên sinh, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?" Một cái đại (beep)(beep) phẫn nộ đến run rẩy cả người nói.

Thánh Đồ dữ tợn nói: "Muốn giải quyết hãy giải quyết ngay tại chỗ đi! Nhớ chia một nhóm người đi ra bên ngoài giám sát tình huống của tên nhóc kia, những người còn lại theo tôi quay về truy đuổi nhóm Dạ Y lúc trước meo!"

Nói xong, lão lập tức xoay người, cắn răng, không muốn lãng phí bất cứ thời gian gì, lập tức chạy thẳng về phía nhóm Dạ Y lúc trước đã phá vây rời đi.

Hơn nữa lão lại rõ ràng cảm nhận được loại độc mà tên khốn lúc trước phun lên người mình đang càng ngày càng trở nên không thích hợp. Lão muốn nhanh chóng tìm được một nơi nào đó để kiểm tra xem sao.

Bằng không… với một kẻ nắm trong tay loại khí độc ác liệt có

thể biến người khác thành đại (beep)(beep) như hắn, ai biết hắn còn có thể biến ngươi trở thành một thứ quái dị gì?

...

Cùng lúc ấy, tại một nơi nào đó bên trong thành nguyền rủa.

【 đinh! Chúc mừng ngươi hoàn thành nhiệm vụ: Thoát khỏi vòng vây, ngươi nhận được khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm cơ sở 1 vạn, tiền hắc lâu x8, khen thưởng truyền kỳ đặc thù: bản kế hoạch máy móc Cyber x1 】

【 bản kế hoạch máy móc Cyber (Phiên bản lược hóa "Ca sát") 】

【 loại hình 】: Máy móc chế tạo

【 phẩm giai 】: Truyền kỳ

【 giới thiệu 】: là bản kế hoạch chế tạo máy móc hình người từ thế giới khoa kỹ vĩ độ cao đã phá diệt từ sớm rơi xuống nơi này. Cùng với nền văn minh Cự Tượng, nền văn minh máy móc có trí tuệ là một trong những tư tưởng vĩ đại nổi danh mũi nhọn của giới khoa học kỹ thuật. Sau khi sử dụng những loại nguyên liệu hợp kim cấp cao nhất khác biệt để thành công chế tạo nên sản phẩm này, trên lý thuyết, nó sẽ có được sức mạnh to lớn sánh vai với Thần linh. Có điều, từ ba ngàn năm trước nền văn minh khoa học kỹ thuật đã bị khóa chết và diệt vong, khiến cho bản kế hoạch hoàn chỉnh bị thất lạc. Bản kế hoạch máy móc Cyber vẫn còn tồn tại đến ngày hôm nay đã sớm mất đi hào quang huy hoàng mà nó từng nắm giữ.

【 khoa học kỹ thuật bao hàm 】: 【 hệ Cyber: vật chứa đựng ý thức linh năng】【 hệ Cyber: con chip tính toán hạt linh năng (thiếu mất trong mắt)】【 hệ Cyber: khung xương áo giáp linh năng cực hạn (Phiên bản lược hóa "Ca sát"))】【 hệ Cyber: trang

bị động năng gia tốc phản vật chất (Phiên bản lược hóa "Ca sát")】 vân vân.

【 yêu cầu tài liệu cho bản hoàn chỉnh cấp cao nhất 】: Hợp kim Trung Tử Tinh, hợp kim Linh Năng.

【 yêu cầu tài liệu cho phiên bản lược hóa cấp thấp nhất】: Vật liệu thép, sắt, nhôm, đồng vân vân…

【 Loại tài liệu bị nghiêm khắc và trịnh trọng từ chối】: Khúc gỗ.

【 đinh! Ngươi tăng lên tới cấp 30! Tất cả thuộc tính đã phân phối toàn bộ tới thể chất! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống cho thấy nhiệm vụ đã hoàn thành truyền tới, bên tai Lâm Ân lại trực tiếp vang lên tiếng cảnh báo của hệ thống.

【 cảnh báo! Bệnh tật "Tử vong điêu linh (50%)" đang ăn mòn thân thể ngươi, tốc độ tổn thất sinh mệnh trước mắt: 1% mỗi phút. 】

Tình huống vô cùng nguy ngập.

Không nói hai lời, Lâm Ân lập tức kéo giãn khoảng cách với Tiểu Bảo Bối, phòng ngừa thứ ôn dịch trên người mình sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với nó.

Sau đó, Lâm Ân nhanh chóng gỡ bỏ mặt nạ mỏ chim và trang phục Dạ Y trên người mình, để lộ ra nửa thân trên trần trụi.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của hắn, bên ngoài làn da đã xuất hiện rất nhiều những đốm thi ban [1] màu đen chi chít dày đặc, mà dưới ảnh hưởng của loại ôn dịch khủng bố này, phía trên mặt đất xung quanh hắn, lại không ngừng vặn vẹo, biến dạng, xuất hiện lượng lớn dịch nhầy và bọt nước màu đen.

"Đầu! Ngươi biến dạng rồi!" Trái Trái quá đỗi sợ hãi, một mực chăm chú nhìn vào hàng đống thi ban trên thân thể.

Mà tình hình hiện tại còn khủng bố hơn tưởng tượng, bởi vì ngay cả trên tay cô ấy cũng từ từ xuất hiện những vết bẩn bệnh biến đen nhánh kia.

Lâm Ân đã ý thức được tình hính không ổn. Nhưng hắn lại nhanh chóng ép cho bản thân phải trở nên bình tĩnh trở lại, rồi không nói hai lời, hắn vung mạnh tay lên, trực tiếp kích hoạt hiệu quả bị động của thuật chẩn đoán ngẫu nhiên đối với chính mình.

Rất nhanh sau đó, trước mắt Lâm Ân đã xuất hiện lời giới thiệu về loại bệnh tật kia.

【 tử vong điêu linh 】: ôn dịch đặc thù, ban đầu nó chính là một dạng bệnh tật mang tính hủy diệt đến từ thế giới thần thánh, một khi bị bệnh tật này bám vào, mỗi một dạng cơ năng trên thân thể sẽ nhanh chóng trở nên điêu linh suy kiệt, theo bệnh tình tăng thêm, nó sẽ tạo thành nỗi đau đớn và thống khổ kịch liệt. Đồng thời trong lúc điêu linh, phạm vi mười mét xung quanh bệnh nhân sẽ xuất hiện tình trạng điêu linh vặn vẹo dị thường. Loại tình trạng này sẽ mang đến hiệu quả điêu linh tương tự cho tất cả những sinh vật xung quanh, nhưng không bám vào thân thể bọn họ.

【 phương án trị liệu 】: dược tề thần thánh có thể tiến hành áp chế đối với loại bệnh tật này, nhưng muốn trừ tận gốc, lại cần lực lượng thần thánh ở cường độ cực cao, mới có thể tiến hành tinh lọc được.

[Linh năng: Trong khoa học viễn tưởng của Mỹ những năm 1950 và 60, linh năng hay psionics là một môn học được đề xuất áp dụng các nguyên tắc kỹ thuật để nghiên cứu các hiện tượng

huyền bí hoặc tâm linh, chẳng hạn như nhận thức ngoại cảm, thần giao cách cảm và tâm lý học. Thuật ngữ này là sự kết hợp giữa psi và -onics từ thiết bị điện tử.]

[1] : Thi ban hoặc hồ máu tử thi hay Hoen tử thi (tiếng Latinh: livor mortis, tiếng Anh: postmortem lividity, hypostasis, suggillation) là một dấu hiệu của thi thể đã chết. Đó là khi máu tụ lại ở phần dưới cơ thể và làm màu da biến thành màu đỏ hơi tía.

Chương 657: Tính Toán Của Lâm Ân!!!

Nhìn thấy phần giới thiệu, Lâm Ân từ từ nhắm hai mắt, "Ca ca" siết chặt nắm tay.

Đúng là quá mức cặn bã!

Không đuổi kịp hắn, liền ném cho hắn một cái buff tiêu cực ác liệt như vậy!

Nếu không phải thuật chẩn đoán ngẫu nhiên của hắn có đính kèm theo đủ loại phương án trị liệu, chẳng phải hắn chỉ còn biết bó gối mà chờ đợi bản thân bị nó hòa tan ư?

Trái Trái chấn động nói: "Đầu ngốc, chúng ta biết làm sao bây giờ? Toàn thân đều mọc những đốm đen này rồi! Chúng ta sẽ chết ư?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười nói: "Chỉ là bệnh nhỏ, không đáng nhắc đến!"

Đúng là Lâm Ân hắn có đủ lực lượng để xử lý căn bệnh này thật. Bởi vì lần này hắn đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ.

Nếu chỉ cần lực lượng thần thánh là có thể áp chế được căn bệnh quái ác này, thì mắc bệnh có khác gì không mắc bệnh đâu?

Lâm Ân không nói hai lời, đã lập tức khoanh chân tọa định, quyết đoán lấy một bình【 lòng cảm thông của thiên sứ tự trói 】từ trên người xuống, mở nắp ra, "ừng ực ừng ực" rót thẳng vào trong miệng mình.

Chỉ trong nháy mắt, lực lượng thần thánh đã lan ra, chảy xuôi khắp thân thể hắn rồi.

【 đinh! Hiệu quả của tử vong điêu linh giảm xuống còn 80%】

【 đinh! Hiệu quả của tử vong điêu linh giảm xuống còn 60%】

Cùng với hai tiếng nhắc nhở vang lên, hàng đống thi ban trên người Lâm Ân cũng từng chút từng chút một nhạt đi trông thấy, không còn đen nhánh mà huyết hồng như trước nữa.

Nhìn thấy những đốm đen nọ nhạt dần đi, Trái Trái mừng rỡ quá đỗi nói: "Đầu ngốc! Áp chế rồi! Những cái bớt đen này thật sự bị áp chế rồi!"

Lâm Ân có chút buồn cười giơ ngón tay cái lên nói: "Đương nhiên, ngươi không nhìn xem ta là ai sao?"

Hơn nữa nhìn hiệu quả này, có vẻ như hắn chỉ cần 3 bình dược tề thiên sứ tự trói, là có thể áp chế tử vong điêu linh xuống mức thấp nhất rồi.

Dù sao nó cũng là dược tề cấp sử thi do chủ mẫu chế tạo, bên trong còn có tinh huyết của chủ mẫu, đối phó với loại bệnh tật ác liệt này, còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Nhưng ngay tại thời điểm Lâm Ân đang muốn mở nắp hai bình dược tề loại kém, đột nhiên hắn ngừng lại, trong đầu suy nghĩ, mình thật sự muốn tiếp tục uống thuốc sao?

Có phải làm như thế hơi quá lãng phí một chút không?

Dù sao loại dược tề này cũng rất đắt tiền...

Hơn nữa uống dược tề như vậy cũng chưa chắc đã có thể hoàn

toàn loại trừ được căn bệnh kia, chẳng phải là mất nhiều hơn được sao?

Sau đó, trong đầu hắn lập tức cân nhắc mặt lợi và mặt hại của hành động uống dược tề này.

Uống dược = lãng phí ba bình dược tề cấp sử thi + không nhất định có thể hoàn toàn loại trừ được bệnh.

Uống một chút = tiết kiệm được hai bình dược tề cấp sử thi + nhận được quá trình phục vụ xa hoa của chủ mẫu...

"..."

Không gian xung quanh tạm thời chìm trong yên tĩnh.

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú của Trái Trái, Lâm Ân từ từ nhắm hai mắt lại, trực tiếp đậy nắp bình dược tề đã uống chỉ còn trơ lại đáy, và cất đi.

Hắn vỗ túi một cái, đã cất xong toàn bộ rồi.

Trái Trái lập tức ngạc nhiên mở miệng hỏi: "Làm sao vậy? Đầu, sao ngươi không uống nữa?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Chữa một nửa, để lại một nửa, ngày sau thứ này sẽ có tác dụng."

Trái Trái: "???"

Ngay tại thời điểm Trái Trái còn đang nghi hoặc không thôi, Lâm Ân lại trực tiếp ấn vào giao diện hệ thống, hướng tới biểu tượng【 Thị Giới 】.

【 đinh! Có lập tức sử dụng tiền khô lâu để bước vào Thị Giới hay không? 】

"Có!"

Ý thức trực tiếp bị bóp méo, hút đi.

Tới thời điểm Lâm Ân lại một lần nữa mở to đôi mắt, thân thể hắn đã xuất hiện phía trên khu quảng trường tương ứng với thành nguyền rủa bên trong Thị Giới.

Lại dưới cái nhìn chăm chú có chút khó hiểu của Trái Trái, Lâm Ân dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, trực tiếp vận dụng chức năng của Thị Giới, để truyền tống chính mình quay về thành Hắc Dạ.

Trái Trái có chút ngạc nhiên nhìn Lâm Ân đi thẳng một đường, nhanh chóng lao tới tòa đại điện trung tâm thành Hắc Dạ bên trong Thị Giới, không khỏi mở miệng hỏi: "Đầu ngốc, ngươi lại vào Thị Giới làm gì?"

Nhưng Lâm Ân không hề trả lời.

Chỉ chớp mắt sau, hắn đã đá ra một cước đánh văng cánh cửa bên ngoài tòa đại điện dưới lòng đất, nơi ở của Thiên Sứ Treo Ngược Mình.

"Mẹ nuôi!" Ngay khi bước vào trong đó, một tiếng hò hét bao hàm thâm tình và bi thống vang lên.

Cũng không biết từ khi nào trên mặt Lâm Ân đã rơi xuống hai hàng lệ nóng, hắn giống như một đứa nhóc mười bảy tuổi vừa phải hứng chịu một nỗi ủy khuất lớn lao, thậm chí cả cổ tay cũng không ngừng run rẩy, toàn thân từ trên xuống dưới, đầy rẫy những vết thương, tóm lại là muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương... trực tiếp chạy thẳng vào bên trong.

Trái Trái: "(ΩДΩ)?"

Không thích hợp!

Không thích hợp nha!

Không phải vừa rồi đầu ngốc vẫn còn bình thường sao, thậm chí hắn còn tỏ vẻ bản thân không thèm để thứ ôn dịch kia vào mắt?

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ hắn chuyên môn chạy đến nơi đây là vì...

Mà nghe được một tiếng hò hét đầy bi thống như vậy, Thánh Thiên Sứ mười hai cánh ở bên trong tòa đại điện hắc ám, chợt ngưng thần, mở to mắt, sáu đôi cánh thật lớn từng chút từng chút một mở ra, nhanh chóng chiếu sáng cả tòa thánh điện, cũng phô bày trọn vẹn hình thái hoàn mỹ của Thiên Sứ Treo Ngược Mình ở bên trong Thị Giới.

Ở thời điểm nhìn thấy người vừa chạy tới là Lâm Ân, ngay cả bà ấy cũng ngẩn ra, hiển nhiên là trong lòng thật sự không ngờ hắn sẽ xuất hiện ở trong này.

"Lâm Ân? Không phải ngươi đang ở thành nguyền rủa bên kia sao? Sao ngươi lại..."

Nhưng bà ấy còn chưa nói xong, Lâm Ân đã "Phác thông" một tiếng gục xuống đất, là chân chân chính chính úp mặt xuống đất, ngay cả khi bản thân đang ở bên trong Thị Giới giữa, hành động này cũng sinh động như thật vậy.

Trái Trái quá mức sợ hãi.

Hóa ra, hắn đến đây để lừa gạt chủ mẫu!

Thánh Thiên Sứ mười hai cánh bên kia cũng có chút kinh hãi hỏi: "Lâm Ân! Ngươi làm sao vậy?"

Bà ấy lập tức đập cánh, vội vàng vội vàng nhanh chóng bay tới bên cạnh hắn.

Mà ngay khi tới nơi, lật người bên dưới dậy, bà ấy liền kinh ngạc trông thấy những vết bớt màu đen, mọc đầy trên mặt hắn, cũng trông thấy vẻ suy yếu kia, hơn nữa, hình ảnh này tuyệt đối không phải huyễn hóa ở bên trong Thị giới, mà là phản chiếu từ ngoài hiện thực.

Bà ấy lập tức ý thức được tình huống nghiêm trọng hiện giờ. Là Lâm Ân bên kia đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Chương 658: Tôi Sắp Chết...

"Lâm Ân! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ngươi làm sao? Ngươi đừng có dọa chủ mẫu nha!" Thánh Thiên Sứ vội vàng mở miệng hỏi.

Lâm Ân có chút gian nan mở to mắt ra, rồi run rẩy vươn tay tới nói: "Chủ mẫu! Có thể nhìn thấy ngài, thật là tốt quá... Tôi muốn tới gặp mặt ngài một lần cuối cùng... Tôi... Lập tức sẽ chết, cám ơn... Thật sự vô cùng cảm ơn ngài mười mấy ngày qua đã tỉ mỉ bồi dưỡng tôi... Nhưng sợ là về sau, tôi không bao giờ có thể báo đáp công ơn chỉ dạy của ngài được rồi..."

Biểu cảm trên mặt Thánh Thiên Sứ mười hai cánh lập tức trở nên rung động, bà ấy vội vàng nói: "Nói đùa gì vậy? Không phải không lâu trước đó ngươi còn khua môi múa mép, nói loạn một hồi ở trong nhóm sao? Làm sao có thể lập tức chết đi được? Rốt cuộc là ngươi gặp phải tai họa gì rồi?"

Lâm Ân gian nan chỉ vào những cái bớt màu đen trên gương mặt mình, nói: "Tôi cùng... Tôi cùng Bạch Dạ tiền bối gặp phải Dịch Y phục kích, đã tổn thất thảm trọng, đội ngũ cũng bị đánh tan. Tôi và Bạch Dạ tiền bối mất liên lạc, còn bị lượng lớn Dịch Y đuổi giết..."

"Tuy sau đó, tôi rất gian nan mới trốn thoát được, nhưng lại bị đối phương tản ôn dịch lên người... Hiện giờ không còn sống được bao lâu nữa..."

Lâm Ân gian nan kéo bộ trang phục trên người lên, để lộ ra những đốm màu đen kinh khủng mọc khắp người mình.

Loại tình cảnh này cực kỳ có tác dụng đánh sâu vào thị giác.

Nó hệt như bệnh đậu mùa, khiến người ta chỉ liếc mắt nhìn một cái là thân thể sẽ trở nên run rẩy, không thể tự kiềm chế được.

Sau khi trông thấy hình ảnh này, ngay cả Thánh Thiên Sứ cũng không khỏi run rẩy toàn thân. Ánh mắt bà ấy lập tức chăm chú nhìn vào loại bệnh trạng vừa lộ ra trên thân thể hư ảo của Lâm Ân, chỉ liếc mắt nhìn một cái, bà ấy đã nhận ra nó là loại bệnh trạng gì rồi.

"Tử vong điêu linh? Sao ngươi có thể bị lây nhiễm loại ôn dịch này?" Gương mặt bà ấy lập tức trở nên nóng nảy, nhanh chóng nâng Lâm Ân dậy.

Giờ khắc này, bà ấy cũng nhanh chóng ý thức được tính nghiêm trọng của tình huống trước mắt.

Vốn dĩ chủ mẫu còn có một chút hoài nghi, không biết có phải hắn chuyên môn biến ảo thành như vậy để tới bán thảm với bà hay không, nhưng sau khi nhìn thấy những đốm đen trên thân thể hắn, bà ấy lập tức ném bỏ ý niệm hoang đường ấy đi.

Bởi vì loại ôn dịch này chính là một loại bệnh tật cực kỳ ác liệt chỉ tồn tại bên trong thế giới thần thánh của bà. Lâm Ân hoàn toàn không thể nào biết được nó.

Hơn nữa, ngay cả khi hắn có biết về căn bệnh này, cũng hoàn toàn không cần phải chuyên môn biến ảo thành như vậy để tới lừa gạt bà!

Nghĩ đến đây, bà lập tức trở nên nóng nảy. Nhưng đương nhiên, vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng tên nhóc láu cá này được, bà ấy lập tức kết nối liên hệ với nhóm Dạ Y ở tiền tuyến, hỏi tình hình bên kia.

Rất nhanh, bà ấy đã nhận được tin tức từ tiền tuyến truyền lại. Bên kia xác nhận, đúng là tiểu đội Bạch Dạ đã trúng phải một

lần phục kích quy mô lớn, phần lớn những nhân viên đều rơi vào trạng thái mất liên lạc.

Toàn thân chủ mẫu chấn động.

Nói cách khác, nhóm người Lâm Ân thật sự gặp phải phục kích, hắn không hề lừa bà!

"Lâm Ân! Hiện giờ ngươi đang ở đâu? Ngươi còn có thể miễn cưỡng chống đỡ hay không? Chủ mẫu lập tức cho người đi đón ngươi!" Thánh Thiên Sứ vội vàng bắt lấy bả vai Lâm Ân, khẩn cấp hỏi han.

Lâm Ân trống rỗng nói: "Đã bắt đầu hư thối rồi... Thân thể tôi đang điêu linh... Đau lắm... Đau muốn chết... Tôi phải dùng một tia khí lực cuối cùng mới đến được Thị Giới... Chỉ vì gặp mặt ngài lần cuối..."

Trái Trái ngây dại.

Toàn thân Thánh Thiên Sứ run rẩy, bà ấy vội vàng nói: "Tại sao có thể như vậy? Không phải trước khi đi ngươi đã chuẩn bị rất nhiều dược tề rồi? Chỉ cần dùng dược tề thần thánh là có thể áp chế được loại ôn dịch này mà? Mấy bình dược tề cấp sử thi ta đưa cho ngươi đâu rồi? Ngươi dùng hết toàn bộ rồi sao?"

Lâm Ân cười thảm một tiếng, mới lắc lắc đầu nói: "Hết rồi... Tất cả dược tề đều dùng hết trong trận chiến lúc trước rồi... Đã... Không còn gì cả..."

Đến đây, ý chí của Lâm Ân trực tiếp rơi vào trạng thái hư ảo, giống như đang muốn tiêu tán đi, trong mắt hắn có chút mơ hồ, dường như có thể thông qua ánh mắt trống rỗng ấy để trông thấy cuộc chiến thảm thiết lúc trước. Từng chút từng chút tuyệt vọng lan tràn, khiến người ta nhìn thấy mà tan nát cõi lòng. Cũng khiến cho tất cả những vị thiên sức nếu bắt gặp thảm trạng này, đều sẽ

không nhịn được mà rung cảm.

Sau đó, thân thể hư ảo của hắn trực tiếp vang lên hai tiếng "Phù phù" nghiêng sang bên cạnh, ý thức sắp sửa tan biến thành hư vô.

"Lâm Ân! Lâm Ân!"

Thánh Thiên Sứ mười hai cánh thực sự hốt hoảng rồi, bà ấy cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này, vì vậy mới vội vàng để cho thân thể hư ảo của hắn gối lên đùi mình, mười hai cánh chim màu vàng bao kín lấy hắn, không ngừng rót tinh thần lực cho hắn.

Hiển nhiên, ở thời điểm hiện tại tinh thần lực của hắn đang thiếu hụt vô cùng nghiêm trọng.

(Vì dùng lấy m chi quyền.)

Ngay khi nhìn thấy dáng vẻ hấp hối của Lâm Ân kia, trong đầu chủ mẫu cũng lập tức hiện ra tình cảnh đang phát sinh trong hiện thực, Lâm Ân với bộ thân thể thối rữa, một mực nằm ở nơi đó, từ từ rảo bước đến tử vong.

Trong lòng bà run rẩy.

Không được!

Không thể được!

Tuy hai người chỉ gặp gỡ và tiếp xúc được vài tuần ngắn ngủi, tuy từ trên xuống dưới kẻ này chẳng có một chút ưu điểm nào, tuy hắn còn rất thích coi bà ấy là một cái túi máu, nhưng nếu hắn thực sự chết đi như vậy… khẳng định là bà cũng sẽ vô cùng đau lòng.

Hơn nữa tới một khắc hấp hối cuối cùng rồi, mà người đầu tiên nhóc con này nghĩ đến lại là bà.

Điều này đã đủ để nói lên rằng trong khoảng thời gian hai người bọn họ tiếp xúc này, hắn vẫn một mực dùng tấm lòng chân thành của mình để đối đãi với bà.

Hắn thật tâm coi bà là chủ mẫu, mà không phải a dua nịnh hót như những người khác...

【 đinh! Độ tin cậy của Thánh Thiên Sứ đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ tin cậy của Thánh Thiên Sứ đối với ngươi +10】

"Ngươi cố gắng kiên trì nha! Lâm Ân!" Đột nhiên Thánh Thiên Sứ Mười hai cánh cắn răng một cái, rồi kiên quyết nhắm hai mắt lại, phân một nửa ý thức của mình ra, trực tiếp thoát ly Thị Giới.

Đã đến thời điểm này rồi, bà ấy thực sự không quan tâm được nhiều như vậy.

Chương 659: Mẹ!

Ngay sau đó, chờ tới thời điểm chủ mẫu lại một lần nữa mở to mắt, trên tay đã xuất hiện một bình chất lỏng màu vàng không ngừng phát tán kim quang.

Hiển nhiên, đây là thứ bà ấy vừa nặn ra!

Không nói hai lời, chủ mẫu lập tức nâng Lâm Ân ngồi dậy, vơ một cái lên bờ vai của hắn, vội vàng nói: "Lâm Ân! Ngươi còn có thể nghe được giọng nói của chủ mẫu hay không? Ngươi cố gắng kiên trì một chút! Kiên trì một chút nha! Cầm máu của chủ mẫu đi, bây giờ lập tức offline rồi dùng chỗ máu này đến tẩy rửa thân thể. Ngươi nghe rõ chưa?"

Trái Trái há to miệng, bàn tay không ngừng run rẩy, có cảm giác toàn bộ cơ thể mình đều bất ổn.

Không đúng!

Không đúng nha!

Ngươi không cần lấy máu của mình tới đưa cho hắn đâu, ngươi không thấy hắn đang diễn cho ngươi xem hả?

Hắn cố tình chữa trị được một nửa rồi chạy đến nơi này đó!

Ngươi đừng mắc mưu của hắn!

Nhưng đương nhiên, tiếng lòng của Trái Trái chẳng mang đến một chút tác dụng nào.

Lâm Ân mơ hồ mà gian nan mở to mắt ra nói: "Không được đâu... Chủ mẫu... Tôi... làm sao tôi có thể lấy máu của ngài được...

Hơn nữa hiện giờ ôn dịch đã xâm nhập vào trong cốt tủy rồi... Tôi đã không còn cứu được..."

Thánh Thiên Sứ cắn chặt hàm răng, dùng sức cầm lấy bờ vai hắn, nói: "Nhìn thẳng vào mắt chủ mẫu đây! Ngươi cần phải nói với chính mình rằng, ta không thể chết được! Nghe rõ chưa? Hiện giờ, ngươi vẫn còn có thể tồn tại được ở bên trong Thị Giới, nghĩa là ngươi vẫn còn cơ hội cầu sống! Ý chí của ngươi còn chưa tiêu tán, ngươi dũng cảm lên một chút có được hay không?"

Trong lòng bà vừa nhói lên một cái!

Bà ây thực sự hối hận.

Trong đầu chợt nhớ lại lúc trước khi Lâm Ân hướng ánh mắt đầy mong đợi đứng trước mặt bà, cầm theo cái chậu rửa mặt, chỉ hi vọng bà cho hắn một chút máu mang theo để phòng thân.

Bà ấy thực sự hối hận vì sao lúc trước mình lại không cho hắn?

Nếu lúc trước bà cho hắn, thì hiện giờ hắn đâu có gặp phải tai họa khủng khiếp nhường này? Làm sao hắn có thể đi đến tình trạng sơn cùng thủy tận, gian nan bước vào nơi đây vĩnh biệt bà?

Bởi vì … ngay cả khi biểu hiện của hắn thành thục như thế nào, kiên cường như thế nào… tới cuối cùng, hắn vẫn chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi mà thôi.

Cũng giống như một lần trước khi hắn không kiềm chế được cảm xúc của mình mà ôm mặt khóc lớn ngay trước mắt bà vậy.

Ở bên trong dị thế giới này, đứa nhỏ đáng thương ấy đã coi bà như mẹ ruột của mình mà khóc lóc kể lể!

"Lâm Ân! Đừng từ bỏ!" Bà ấy vội vàng dùng sức mà lay lay thân thể Lâm Ân.

Trái Trái (? Д?) muốn sụp đổ luôn rồi.

Hắn từ bỏ cái con khỉ á!

Lúc này, thân thể Lâm Ân cũng thoáng run rẩy một hồi, giống như vừa được những lời nói của chủ mẫu đánh thức nên ánh rạng đông của hi vọng, làm sống dậy một chút ý chí chiến đấu cuối cùng trong bóng đêm.

Hắn cắn chặt hàm răng, trong mắt có ánh sáng, rồi gian nan mà vươn tay tới, dùng khí lực toàn thân, run run nắm lấy bình thánh huyết màu vàng vừa được chủ mẫu đưa cho.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu đặc thù: Thiên Sứ Thánh Huyết nhớ mãi không quên, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 Thiên Sứ Thánh Huyết nhớ mãi không quên】: dù đã thất bại hết lần này tới lần khác trong quá trình lừa gạt máu tươi của Thánh Thiên Sứ, nhưng trong lòng ngươi vẫn bám riết không tha, ở thời điểm cuối cùng cũng thành công lừa gạt được một bình thánh huyết, ngươi có thể nhận được thành tựu đặc thù này. Nó nói lên rằng ký chủ đã không còn là một con người nữa rồi, hơn nữa còn càng đi càng xa trên con đường không phải con người, hoặc là một con người không thể làm như vậy ít nhất là không nên. Chúc mừng ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: Trí lực +5, giới hạn cuối cùng của đạo đức -2, hành động +3

Lâm Ân thở dốc cầm lấy bình thánh huyết, nói: "Đúng vậy... Tôi còn không thể chết được... Không phải đây chỉ là một nghịch cảnh nho nhỏ thôi sao... Tôi quá kém cỏi rồi..."

Hô thứ ——

Hô thứ ——

(tiếng thở dốc)

Lâm Ân gian nan dùng toàn bộ khí lực để đứng lên.

"Tôi nên cố gắng hơn để tiếp tục sống sót mới đúng!" Nói đến đây, hắn nghiến chặt hàm răng, (〃 ′ 皿 `)q kiên quyết đứng dậy.

Trái Trái lại một lần nữa run rẩy cả người.

Thánh Thiên Sứ mười hai cánh nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng hiểu, cuối cùng những lời kêu gọi của bà đã có tác dụng, ý chí chiến đấu trong lòng Lâm Ân đã được đánh thức rồi. Bà quan sát hắn dựa vào ý chí của mình mà từng chút từng chút một đứng lên, trong mắt chợt có chút ướt át.

"Tốt lắm!" Bà ấy vươn đôi tay tới, dùng sức cho hắn một cái ôm ấm áp, nhẹ giọng nói: "Tuyệt đối không thể từ bỏ nhé! Chủ mẫu vẫn luôn ở ngay bên cạnh ngươi, nếu khi nào ngươi cảm thấy mình không thể kiên trì được nữa, hãy nghĩ tới chủ mẫu. Không sao cả, coi chủ mẫu là người thân trong nhà cũng không sao cả! Chủ mẫu và ngươi cùng tồn tại!"

Nghe giọng nói dịu dàng của bà ấy, mắt Lâm Ân lập tức rơi lệ, hắn cúi đầu thật sâu xuống, thổn thức nói: "Cám ơn ngài..."

Trong lòng Lâm Ân trào dâng xúc cảm, hắn lập tức nghẹn ngào nói: "Mẹ!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Thánh Thiên Sứ Mười Hai Cánh đối với ngươi ＋20】

【 đinh! Độ hảo cảm của Thánh Thiên Sứ Mười Hai Cánh đối với ngươi ＋30】

【 đinh! Độ tin cậy của Thánh Thiên Sứ mười hai cánh đối với ngươi ＋10】

【 đinh! Độ tin cậy của Thánh Thiên Sứ mười hai cánh đối với ngươi ＋10】

Một tiếng gọi đầy thâm tình này đã trực tiếp quét sạch độ hảo cảm của Thánh Thiên Sứ mười hai cánh rồi.

【 đinh! Độ hoàn thành nhiệm vụ "thử nghiệm của Platon" đạt tới 30%, chỉ số công lược đề cao trên diện rộng! 】

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu đặc thù: nhiệm vụ thử nghiệm thực sự không nên làm, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 nhiệm vụ thử nghiệm thực sự không nên làm 】: Ở thời điểm ký chủ đang có ý đồ cố gắng đi hoàn thành chuỗi nhiệm vụ yêu cầu cao độ "Nhìn một cái là tốt rồi" do hệ thống tuyên bố, cũng thực sự thúc đẩy tiến độ của nhiệm vụ này đến một dấu mốc quan trọng nào đó, ngươi có thể nhận được thành tựu đặc thù mang tính giai đoạn này... Chuyện này nói lên rằng, ký chủ có tinh thần khai phá rất kiên trì bền bỉ, nhưng đây chỉ là một nhiệm vụ thử nghiệm mà thôi, không ngờ ngươi lại thực sự đi làm...

Chúc mừng ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính +5, độ hảo cảm cơ sở của sinh vật căn nguyên +1, tinh thần lực +5.

Chương 660: Trí Giới Chi Nhãn!!!

Mấy phút đồng hồ sau.

Bên trong một căn phòng nào đó thuộc thành nguyền, Lâm Ân chậm rãi ngưng thần, mở to mắt, bình tâm tĩnh khí, dồn khí đan điền, thở sâu một hơi, sau đó hắn nghiêm túc nhìn bình thánh huyết trong tay, nói: "Quả nhiên… chủ mẫu vẫn rất yêu thương ta. Thật cảm động, ngài lại thực sự tặng cho đứa học trò đáng thương của ngài một bình thánh huyết!"

Nhưng hắn còn chưa nói xong, tay trái đã nâng lên, rồi lập tức nhéo khuôn mặt hắn một cái, dùng sức mà kéo cho nó biến dạng.

"Trái Trái ngươi kéo mặt ta làm gì? Đau quá nha! Dừng tay! Dừng tay mau!"

Trái Trái vừa kéo vừa hét lớn: "Thứ vô đạo đức! Thứ hoàn toàn không có một chút đạo đức nào! Ta đã nghi ngờ rồi mà, không biết cái đầu ngốc nghếch ngươi chạy qua nửa cái Thị Giới để làm cái gì, hoá ra là chuyên môn qua bên đó bán thảm! Quá tà ác! Ngươi quá tà ác rồi!"

"Trái Trái nhìn hết nổi rồi!"

Lâm Ân cố gắng ngăn chặn Trái Trái đang hung hăng nhéo mặt mình, sau đó nghiến răng dùng sức cầm lấy cổ tay trái, đẩy cô ấy ra bên ngoài, (〃＞皿＜) bực bội nói: "Ngươi chỉ là một cái tay trái thì biết cái gì? Vật phải dùng đúng chỗ mới phát huy được tác dụng của nó! Ngươi không biết độ hảo cảm của chủ mẫu khó quét đến mức nào ư? Thật vất vả mới có một cơ hội như vậy, nếu

ngươi không bắt lấy, chờ tới lần sau là không có cơ hội nữa đâu!

Trái Trái hét lớn: "Ngươi là đồ lừa gạt! Đại lừa gạt! Đồ vô đạo đức!"

Mà ngay tại thời điểm một người một tay đang vật lộn cùng một chỗ, đột nhiên ngoài cửa lại truyền đến những tiếng bước chân dồn dập.

Trong nháy mắt ấy, Lâm Ân và Trái Trái vốn đang hăng say vật lộn cùng một chỗ, chợt im lặng lại, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn về phía cánh cửa đằng kia.

"Có động tĩnh!" Trái Trái cảnh giác nói.

Lâm Ân dựng lỗ tai lên, nheo mắt nói: "Ừm."

Cũng vào lúc này, Lâm Ân mới nhanh chóng đưa mắt, quét qua vị trí căn phòng mình đang ở.

Là một căn phòng rách nát, khắp nơi trên vách tường đều có vết rạn, lại có một cánh cửa sổ đã vỡ tan, thông ra bên ngoài, mơ hồ có thể nhìn thấy không trung đen nhánh ngoài kia, mà ở phía đối diện với bọn họ, lại có một cánh cửa bị phủ đầy tro bụi.

Những tiếng bước chân nọ đang truyền đến từ phía xa xa ngoài cửa.

Ngay sau đó, từ bên ngoài truyền đến một giọng nói cực kỳ gấp gáp vội vàng: "Mau! Chạy mau! Tuyệt đối không để nó đuổi kịp được, nếu để nó triệu hồi đến một đám máy móc khác, thì toàn bộ chúng ta đều xong rồi!"

Oanh —— Một tiếng phá cửa thật lớn vang lên.

Chỉ thấy hai con quái vật xúc tu đặc sệt, dấp dính lập tức chạy thẳng vào, mà thân thể của một con trong đó đều là máu, đống xúc

tu trên người đã bị chặt đứt chừng bảy - tám cái, đang được một con quái vật xúc tu khác kéo đi, vội vàng chạy như bay về phía cửa sổ.

Mà ở ngay trên đầu bọn họ, Lâm Ân đang kề sát phần lưng của mình lên trần nhà, trừng lớn hai mắt, chăm chú nhìn hai con quái vật xúc tu kia nhanh chóng nhảy ra bên ngoài khung cửa sổ.

Trước mắt hắn cũng hiện ra phần giới thiệu của một trong hai con quái vật xúc tu này.

【 hệ dục vọng quái vật xúc tu 】

【 cấp bậc 】: 61

【 chủng tộc 】: Con nối dòng của căn nguyên, thể tụ hợp huyết nhục

【 trận doanh 】: Hỗn loạn trung lập

【 năng lực chiến đấu 】: Là thứ dính nhơm nhớp mà ngoan ngoãn đáng yêu, cũng là thứ mấy cô gái yêu nhất.

【 giới thiệu 】: là một trong số hàng nghìn hàng vạn những đứa con nối dòng được sinh ra từ trên thân cây của Dục Vọng Mẫu Thụ, là đơn vị cơ sở nhất của phái hệ dục vọng, có được khả năng kéo dài, dát mỏng và tính dai rất mạnh, cũng có được năng lực phân liệt và mang đến khoái cảm cho người khác, nhưng chúng vốn thuộc về đơn vị hậu cần có thể sản xuất hàng loạt, cho nên sức chiến đấu không mạnh.

Có điều, xin đừng có coi thường năng lực của chúng nó, một khi bị chúng nó quấn quanh, ngươi sẽ rất khó mà thoát thân được. Hơn nữa, chúng nó còn thích chui vào những nơi vô cùng kỳ quái...

Là nanh vuốt của Dục Vọng Mẫu Thụ sao?

Trong lòng Lâm Ân khẽ động, xem ra lần này hắn nhảy vọt đến khu vực có chút bất ổn à nha!

Hơn nữa nhìn biểu cảm của nhóm quái vật xúc tu này, tựa như bọn chúng đang chạy trốn một thứ gì đó, chẳng lẽ là...

Đúng vào lúc này, đột nhiên Lâm Ân lại cảm nhận được một tiếng máy móc chấn động truyền đến từ ngoài cửa.

Ngay sau đó, một con mắt máy mớc kim loại toàn thân có một mảnh hào quang không ngừng lưu chuyển, đang lơ lửng mà trôi về phía cánh cửa kia. Gần đến nơi, nó thoáng dừng lại một chút, sau đó ngắm chuẩn phương hướng cửa sổ, lập tức bay vào trong phòng

“Kiểm tra sinh vật huyết nhục—— phát hiện —— gửi đi tín hiệu —— đã tập trung —— chuẩn bị triệu hồi tụ quần —— "

Trong mắt nó không ngừng “Đinh đinh đinh” lóe lên một tia hồng quang.

Lâm Ân cũng lập tức nhìn thấy phần giới thiệu của nó.

【 Trí Giới Chi Nhãn 】(Con mắt máy móc có trí tuệ)

【 cấp bậc 】: Không

【 chủng tộc 】: Máy móc, máy thăm dò huyết nhục.

【 trận doanh 】: Tuyệt đối thủ tự

【 năng lực chiến đấu 】: tốc độ và năng lực điều tra cực nhanh, nhỏ nhắn nhưng có lực sát thương khá đầy đủ.

【 giới thiệu 】: Là đơn vị điều tra dò xét cơ sở của thần giáo Cơ Giới, cũng là loại thiết kế máy móc Nhãn Ma trực tiếp nhằm vào thần giáo Huyết Nhục, thể tích nhỏ, tốc độ nhanh, luôn liên kết cùng với máy chủ tổ ong trong thời gian thực. Một khi nó phát

hiện ra đơn vị huyết nhục trong phạm vi dò xét, sẽ lập tức truyền tín hiệu về tổ ong, cũng lập tức triệu hồi đại quân máy móc hoặc oanh tạc trải thảm, xin hãy cẩn thận.

Ba —— Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, con mắt máy móc nhỏ nhắn kia cũng nhảy từ trên cửa sổ xuống dưới.

Lâm Ân liếc mắt một cái, nhìn ra bên ngoài ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói với Tiểu Bảo Bối bên cạnh: "Xem ra nó không phát hiện ra chúng ta đâu."

Nhưng ngay trong nháy mắt, khi hắn thốt ra câu nói ấy, con mắt máy móc vốn đã nhảy ra bên ngoài, lại đột nhiên “Ba” một tiếng quay trở về, trong ánh mắt bắn ra từng luồng hào quang, “xoát xoát xoát” quét toàn bộ khung cảnh xung quanh.

"Kiểm tra đo lường thấy dao động huyết nhục dị thường —— kiểm tra vị trí của mục tiêu—— phía trên —— "

Chương 661: Làm Nó!!!

Viên nhãn cầu kia đột ngột hướng về phía trước, ánh mắt rơi thẳng vào vị trí ẩn thân của Lâm Ân trên trần nhà.

Nhưng gần như trong khoảnh khắc ấy, “Phanh” ——Một cây liêm đao đã bổ thẳng vào con ngươi kim loại trong mắt nó.

Lâm Ân và Tiểu Bảo Bối vội vàng nhảy xuống, lại không chút do dự phi thân lao lên, cầm gậy gộc và ống tuýp trong tay, (〝▼皿▼) hung hăng vây công con mắt kim loại nọ, vừa đánh vừa chửi: "Ngươi coi như không phát hiện ra rồi rời đi không phải là được rồi sao? Đã nhảy ra ngoài, còn nhảy trở về làm gì? Ngươi bị ngu hả? Không ăn đập một trận không được mà?"

"Tê! Tê tê nó!"

"Làm nó!"

Cứ như vậy, một người một tay một đầu lưỡi trực tiếp cầm ống tuýp, “ba ba ba” xúm lại, vây quanh con mắt kia, điên cuồng đánh đập.

Trong khoảnh khắc, gạch đá bay loạn, xúc tu tung trời, hoa lửa nổ mạnh. Người không biết sẽ cho rằng đây là nhóm khủng bố bạo lực nhập cư trái phép từ nơi nào đến, đang gây án.

Cả nhóm hung hăng đánh suốt nửa phút, chợt nghe “răng rắc” một tiếng, con mắt kim loại nọ đã nứt ra rồi ‘xẹt xẹt xẹt xẹt” ngã nhào qua một bên, thân thể lóe lên hoa lửa điện, hoàn toàn ngừng lại.

【 đinh! Ngươi vừa phá hủy một con Trí Giới Chi Nhãn, nhận

được kinh nghiệm 50! 】

Hiển nhiên, bộ máy móc này chỉ là một thiết bị loại nhỏ được sản xuất hàng loạt dùng để điều tra và dò xét của thần giáo Cơ Giới mà thôi, trong cơ thể nó không được trang bị kíp nổ.

Nhưng gặp được đơn vị máy móc của thần giáo Cơ Giới tại một nơi quỷ quái thế này tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì.

"Chúng ta phải rút lui thôi, con mắt này đã phát hiện ra chúng ta, nếu không đi ngay, khẳng định là một chút nữa thôi, thứ mà chúng ta chuẩn bị đối mặt chính là lượng lớn máy móc cùng xông tới tấn công!" Lâm Ân cực kỳ cảnh giác nói.

Sau đó, hắn lập tức cầm lấy chiếc vali xách tay, xoay lại cưỡi lên người Tiểu Bảo Bối.

Tới tận bây giờ, hình ảnh về chiến dịch khủng bố lần trước vẫn còn là ký ức mới mẻ trong đầu hắn, hiện giờ bên cạnh không có Bạch Dạ, nếu lại một lần nữa rơi vào tình thế như vậy, khẳng định là hắn không thể ngăn cản được.

Không nói hai lời, Tiểu Bảo Bối lập tức chở Lâm Ân nhảy ra bên ngoài cửa sổ, rơi xuống con đường đầy cát đá lộn xộn.

Phải biết rằng, tòa thành nguyền rủa này cực kỳ lớn, trong khi trên tay Lâm Ân vốn không có bản đồ của nơi này.

Dưới tình huống trước mắt, hắn thực sự không thể định vị được tọa độ của chính mình, nhưng hắn lại biết, hiện tại bản thân đang ở bên trong trung tâm chiến trường, có khả năng sơ sẩy một cái, sẽ bị đạn lạc bắn trúng, đi tong cái mạng nhỏ này.

Cho nên chuyện cấp bách hiện giờ không phải là đi tìm rồi tập hợp với đám người Bạch Dạ, mà là sống sót ở trong này, bảo vệ được cái mạng trước đã.

"Tiểu Bảo Bối, ngươi có thể ngửi được mùi của hai con quái vật xúc tu kia không? Nếu có hãy đi theo chúng nó, chúng ta cứ xác định vị trí của một cái căn cứ thuộc thần giáo Huyết Nhục trước đã lại lại nói sau."

"Tê tê!" Tiểu Bảo Bối lập tức cảnh giác mà vươn một cái đầu lưỡi ở bên trong đầu lưỡi tới, nhanh chóng ngửi ngửi mùi vị còn sót lại trong không khí.

Rất nhanh, nó lập tức chạy đến một góc trên đường, giống như một con rắn, uốn éo uốn éo lao đi. Sau khi bọn họ vừa di chuyển được hơn mười mét, bên tai Lâm Ân chợt truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Dò xét thấy đường đi của tên lửa đạn đạo công kích! Xin hãy lập tức né tránh đi! 】

Sắc mặt Lâm Ân lập tức chuyển thành kinh hãi. Cũng chính tại khoảnh khắc bọn họ đột nhiên tăng tốc kia, phía trên không trung đen nhánh chợt truyền đến từng tiếng xé gió.

Là mười mấy đầu đạn đen nhánh dùng tốc độ nhanh tới khó có thể tưởng tượng nổi rơi thẳng xuống tòa lầu nhỏ cũ nát, nơi hắn vừa cùng đồng bọn đánh hỏng con Trí Giới Chi Nhãn kia.

Oanh ——

Oanh ——

Oanh ——

Tiếng nổ mạnh kịch liệt vang lên, vô số cát bụi bị dư chấn của vụ nổ cuốn theo, bay thẳng về bốn phương tám hướng.

Lâm Ân và Tiểu Bảo Bối cũng bị sóng xung kích thật lớn ấy thổi cho bay ra ngoài, lăn xa tới mấy chục mét, mặt xám mày tro đứng lên.

Vào giờ phút này, tòa lầu nhỏ vừa rồi đã biến thành một mảnh phế tích và biển lửa.

"Quả nhiên… bọn họ không hổ là thần giáo Cơ Giới, trợ giúp tới nhanh như vậy?" Lâm Ân thoáng run rẩy trong lòng.

Hắn nhanh chóng đứng lên, vươn tay phủi đi đống tro bụi trên mặt mình, sau đó cắn răng, vội vàng cưỡi lên người Tiểu Bảo Bối, dứt khoát quay đầu chạy vào một con hẻm nhỏ gần đó.

Không đến một phút đồng hồ thời gian sau khi bọn họ ẩn thân, từng chiếc máy bay không người lái loại nhỏ toàn thân màu trắng bạc, có một mảnh ánh sáng kim loại trắng bóng bao phủ trên người, chi chít bay thẳng qua, mà mục tiêu của chúng nó chính là khu vực vừa bị dò xét kia.

Trong góc một tòa lầu phế tích cách khá xa nơi đó, Lâm Ân và Tiểu Bảo Bối đang kề sát lên vách tường, cố gắng kiềm nén nhịp thở của mình, lại thông qua khe hở bên ngoài, nhìn chằm chằm vào hàng đống máy móc vừa xẹt qua trên con đường trước mặt.

Chiến trường!

Chiến trường!

Đây con mẹ nó chính là chiến trường rồi!

Hơn nữa căn cứ vào quy mô quét dọn lớn như thế, khẳng định là trước mắt thần giáo Cơ Giới vẫn đang chiếm thế thượng phong, thậm chí còn đè thần giáo Huyết Nhục ra đánh.

Xem ra, ảnh hưởng do Leviathan Huyết Nhục mang đến lúc trước chỉ như một đóa phù dung sớm nở tối tàn, nó còn chưa thật sự tham chiến, triển khai phản kích trả thù phạm vi lớn đối với đại quân máy móc của thần giáo Cơ Giới.

Có điều… nếu thời điểm ấy thực sự đến, chỉ sợ cả thành

nguyền rủa này đều sẽ rơi vào biển lửa.

"Ở nơi này!" Ánh mắt Lâm Ân thoáng nhìn qua.

Sau khi tiểu độ máy bay không người lái xẹt qua, Lâm Ân lập tức trông thấy bóng dáng của hai con quái vật xúc tu đang nơm nớp lo sợ, ở bên trong khu phế tích trên một con đường khác.

Thần giáo Cơ Giới bên này hoàn toàn không thể tiến hành thẩm thấu và trao đổi, ngược lại thần giáo Huyết Nhục bên kia lại có thể mang đến cho hắn càng nhiều cơ hội hơn.

"Chúng ta đi theo."

"Tê tê!"

Lâm Ân cưỡi lên mình Tiểu Bảo Bối, chăm chú nhìn vào kia hai con quái vật xúc tu ở con đường bên kia. Thân thể giống như quỷ ảnh, nhanh chóng xuyên qua phế tích, tiềm hành đi theo.

Chương 662: Ứng Biến Tùy Thời, Xử Lý Linh Hoạt!!!

Cả hai chạy lòng vòng quanh co một hồi, còn xẹt qua vài con đường khác nhau. Mà ở trên đường, lại có thể nhìn thấy khắp nơi xung quanh đều là những dấu vết chiến đấu còn lưu lại.

Vô số máu tươi và xác máy móc trải rộng khắp bốn phía đều đang nói lên rằng, bất cứ lúc nào, ở nơi này cũng có thể bùng nổ một hồi đại hỗn chiến.

Mà cũng chính tại khoảnh khắc ấy, Lâm Ân đang cưỡi Tiểu Bảo Bối lại đột nhiên nhảy vọt tới sân thượng bên trên một tòa lầu nhỏ ba tầng rách nát, rồi dừng lại, dùng ánh mắt đầy cảnh giác quan sát khung cảnh bên dưới.

"Có vẻ như nơi này chính là một cứ điểm thuộc phái hệ Dục Vọng Mẫu Thụ."

Chỉ thấy một lớp dịch nhầy trộn lẫn với huyết dịch màu đỏ và đen đang không ngừng nhúc nhích, trải rộng trên mặt đất ở ngay phía cuối con đường trước mặt, sau đó là từng bộ phận, có dạng như dây leo nhưng lại rất giống mạch máu từ dưới lòng đất, trực tiếp leo lên trên, ngang dọc khắp chốn, phủ kín vách tường xung quanh.

Bọn họ lại nhìn thấy từng cục u nang huyết nhục không ngừng bành trướng lên rồi co rút lại, trực tiếp chiếm cứ khu vực trung tâm nhất của cứ điểm này.

Nhìn qua tình cảnh này giống hệt như phía trên tòa thành thị trước mặt, đã xuất hiện một dạng bệnh biến huyết nhục rồi.

Mà ở xung quanh khu vực này, lại là vô số xác máy móc chi chít, rậm rạp, nằm ngổn ngang khắp nơi. Thật hiển nhiên, cứ điểm này đã chống chịu và vượt qua được không chỉ một lần tập kích của thần giáo Cơ Giới.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, hai con quái vật xúc tu kia đang nhanh chóng chạy thẳng về phía một khối u nang huyết nhục khổng lồ, còn phát ra từng luồng pheromone đối với khối u nang huyết nhục kia.

Sau đó, giống như đã bị pheromone kích thích, khối u nang huyết nhục ấy lại chậm rãi nứt ra một lỗ hổng, nuốt hai con quái vật xúc tu kia vào bên trong.

Trái Trái nâng tay lên, ngơ ngác hỏi: "Đầu, bọn họ đi vào bên trong rồi, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Lâm Ân xoay người tựa vào vách tường, suy tư một lát mới đáp lại: “Có vẻ như cứ điểm này chính là trạm canh gác ở tuyến đầu của phái hệ dục vọng, nhưng dựa vào thế cục hiện tại, một khi sinh vật căn nguyên không xuất chiến, cứ điểm này cũng chẳng thủ được quá lâu đâu, chuyện bọn họ bị đại quân máy móc tiêu diệt chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi."

Trái Trái cảnh giác hỏi: "Chuyện đó có liên quan gì đến chúng ta không?"

Lâm Ân dựng một ngón tay lên, liếc mắt nhìn cô ấy một cái, nói: "Đương nhiên là có rồi, ngươi có biết thứ chúng ta thiếu nhất hiện giờ là cái gì hay không?"

Trái Trái mờ mịt hỏi: "Đồ ăn hả?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nhắm mắt lại nói: "Là tin tức."

Đúng vậy.

Sau khi đội ngũ bị đánh tan, bọn họ đã mất đi nguồn tin tức cực kỳ quan trọng. Nếu bản thân đang ở ngoài thành, còn có thể nói là may mắn, dù không có tin tức, khả năng bị cuốn vào chiến tranh không quá cao, nhưng vẫn đề là hiện tại hắn đang đặt mình vào trong thành nguyền rủa nguy cơ tứ phía, nếu không thể mau chóng nắm giữ được thế cục ở nơi này, cứ đi loạn như một con ruồi bọ không đầu… thì tử vong chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

"Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Trái Trái có chút lo âu mở miệng hỏi.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, ánh mắt quét qua xung quanh một vòng, sau đó lập tức bốc lên một nắm bụi, có vẻ trấn định nói: "Vào lúc này, khẳng định là thân phận Dạ Y không xài được, thậm chí nó còn trở thành một loại phiền phức, cản trở chúng ta sinh tồn. Thần giáo Cơ Giới dầu muối không ăn, trong khi Dịch Y lại là minh hữu với thần giáo Huyết Nhục, thế cục này… trực tiếp đẩy Dạ Y chúng ta rơi vào tình huống vô cùng khó xử."

"Nhưng người xưa có câu nhập gia tùy tục, hiện giờ đã bước đến địa bàn của bọn họ rồi, chúng ta cũng phải hiểu được cách ứng biến tùy thời, xử lý linh hoạt."

Trái Trái: "???"

Lâm Ân nheo mắt lại, trực tiếp dùng nắm bụi trên tay bôi lên chiếc mặt nạ mỏ chim của mình. Màu đen lập tức biến thành màu xám trắng.

Trái Trái: "!!!"

Đến đây, Trái Trái đã (ΩДΩ) hiểu được ý tưởng của hắn rồi, cô ấy hốt hoảng nói: "Không thể! Chẳng lẽ ngươi muốn..."

Lâm Ân nghiêm túc nâng chiếc kính một mắt của mình lên, sau

đó lập tức lấy một bình nhỏ đựng đầy dược tề màu trắng ngà đặc sệt, dấp dính từ bên trong không gian hệ thống ra. Rồi dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn khiếp sợ của Trái Trái, hắn tiếp tục lấy một chiếc bàn chải nhỏ tới, có vẻ ung dung, không nhanh không chậm từ từ bôi thứ chất lỏng màu trắng dính nhơm nhớp ấy lên mặt nạ mỏ chim của mình.

Chiếc mặt nạ mỏ chim màu đen đã bắt đầu chuyển dần thành màu trắng.

Lâm Ân có vẻ nhàn nhã, ung dung nói: "Làm người bình thường, thi thoảng còn phải linh hoạt hay thay đổi một chút, huống chi bản thân đang rơi vào tình thế khó xử thế này? Ngươi xem, tuy hiện giờ lớp bên ngoài chiếc mặt nạ của ta đã biến thành màu trắng, nhưng chỉ cần bản thân chúng ta tự mình biết thứ bên trong kia có màu đen, chẳng phải thế là được rồi sao?"

Trái Trái thực sự rơi vào trạng thái khiếp sợ, một câu cũng nói không nên lời.

Chờ một chút.

Hình như chuyện này có chút không thích hợp à nha!

Tuy những lời ngươi nói rất có đạo lý, nhưng ngươi đã chuẩn bị loại sơn màu trắng này từ bao giờ vậy?

Chẳng lẽ từ rất lâu trước đó, trong đầu ngươi đã có ý tưởng tự nhuộm trắng bản thân rồi?

Cùm cụp —— Lâm Ân nở một nụ cười đầy quỷ dị, sau đó chậm rãi đeo chiếc mặt nạ đã được sơn trắng lên mặt mình.

Tới đây, hắn chậm rãi đứng lên, tìm ra một cái áo choàng màu đen to to, dính máu từ bên trong không gian hệ thống, khoác lên người mình. Đen trắng giao hội khiến cho vẻ ngoài của hắn trở nên quỷ dị vô cùng.

Trái Trái lại một lần nữa cảm thấy khiếp sợ.

Cái áo choàng này đến từ nơi đâu vậy?

Lâm Ân chậm rãi nói: "Trang bị đã ổn thỏa rồi, tuy màu sắc đã trở nên khác biệt, nhưng nếu muốn thực sự biến thành Dịch Y, ta còn phải thay đổi một chút về khí chất."

"Hoa lạp lạp" ——Chuỗi âm thanh huyết nhục vặn vẹo vang lên.

【 đinh! Ngươi đang sử dụng huyết nhục tai biến để biến dạng thân thể của chính mình! 】

【 đinh! Ngươi đang ở sử dụng huyết nhục tai biến để biến dạng thân thể của chính mình! 】

Chương 663: Tôi Nghiêm Trọng Hoài Nghi...

Tiếp đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của Trái Trái, từng nhánh xúc tu màu đỏ đen vừa thô vừa dài lập tức mọc ra bên trong chiếc áo choàng của Lâm Ân. Chúng nhúc nhích không ngừng, trực tiếp lộ ra bên ngoài chiếc trường bào, lan tràn trên mặt đất giống hệt một tồn tại quỷ dị nào đó.

"Quái vật xúc tu! (ΩДΩ)!"

Bên dưới chiếc mặt nạ con quạ màu trắng bệch kia lại truyền đến giọng nói đã được điều chỉnh của Lâm Ân.

Ở thời điểm hiện tại, chất giọng của hắn đã trở nên hỗn loạn mà khàn khàn, làm người ta sinh lòng sợ hãi.

"Giọng nói và điểm đặc thù đã có cả rồi, kế tiếp chính là khí trường."

Mà phương diện khí chất này đương nhiên phải nắm thật chắc.

Lâm Ân lập tức lấy một sợi lông chim màu vàng của chủ mẫu từ trên người ra, sau đó trực tiếp nhét nó vào đống huyết nhục trong ngực mình.

【 đinh! Bệnh tật "Tử vong điêu linh" của ngươi đã bị áp chế tới 20%】

Hắc ban trên người hoàn toàn bị loại trừ rồi.

Có lông của thiên sứ bảo hộ, Lâm Ân cũng từ bỏ cách dùng

thánh huyết áp chế tử vong điêu linh.

Chỉ nháy mắt sau đó, hiệu quả của tử vong điêu linh màu đen bắt đầu lan tràn ra mặt đất xung quanh, toàn thân Lâm Ân cũng xuất hiện một luồng khí tức tử vong và tai họa khó có thể nói rõ thành lời.

“Cần phải cảm tạ Thánh Đồ tiên sinh đã đưa cho ta phần thưởng là thứ hiệu ứng đặc biệt này, có hiệu quả đến từ tử vong điêu linh, phương diện khí chất cũng vào đúng vị trí của nó rồi!"

Lâm Ân mỉm cười, sau đó hắn nhanh chóng thu hồi Dạ Ma Đao, đồng thời cũng đeo cây hắc liêm là thứ mình đoạt được lên lưng.

Mà ở bên cạnh, thân thể Tiểu Bảo Bối đã trở nên cứng đờ tại chỗ, một câu cũng nói không nên lời. Bởi vì nếu không phải nó đã biết thân phận chân thật của con quái vật trước mặt này, thì kể cả đánh chết nó, nó cũng không tin tưởng hắn là Lâm Ân kia.

Đây tuyệt đối là hoàn toàn thay đổi hình dạng mà!

"Dựa theo phản ứng của hai ngươi, hẳn là hiệu quả cải trang của ta tốt lắm?” Lâm Ân không chút do dự, bắt đầu khởi động đống xúc tu kia, nhúc nhích nhúc nhích vài cái, đi tới phía trước chiếc vali xách tay, rồi buông cây liêm đao xuống, cùm cụp một tiếng mở cái khóa trên chiếc vali xách tay kia ra, khóe miệng khẽ nhếch lên nói: "Các ngươi đừng lên tiếng nhé, để ta thử một lần xem tiểu thư con rối có thể khám phá ra khí tức cùng với thân phận của ta hay không, nếu ngay cả cô ấy cũng không thể, nghĩa là lần ngụy trang này của ta đã thành công rồi."

Cứ như vậy, Lâm Ân ôm một chút sở thích quái đản và ý niệm quỷ dị trong đầu, trực tiếp mở chiếc vali xách tay kia ra.

Ngay lập tức, cô bé ăn mặc theo phong cách Gothic vốn đang

im lặng, cuộn mình trong va li kia, từ từ nhắm hai mắt, rất nhanh đã xuất hiện trước mắt Lâm Ân.

Không cần phải nghi ngờ, cô ấy vẫn điềm tĩnh mà xinh đẹp như vậy.

Chiếc mũ dạ nhỏ tinh xảo cùng với chiếc váy mang phong cách Gothic xòe ra như một đóa hoa, luôn sạch sẽ như mới… Thật hiển nhiên, ngay cả khi tiểu thư con rối đang ở trên chiến trường, cô ấy cũng vô cùng chú trọng tới quá trình nghỉ ngơi và khôi phục của bản thân.

Khóe miệng Lâm Ân lập tức nhếch lên, sau đó bàn tay bên dưới lớp áo choàng của hắn trực tiếp ấn xuống cái nút khởi động.

"Khởi động."

Ông —— Đôi mắt vốn đang nhắm nghiền của Hắc Huyền Nguyệt chậm rãi mở ra, bên trong con ngươi nổi lên một chùm sáng màu tím không ngừng lưu chuyển, từng chuỗi chú văn rậm rạp cũng xuất hiện trên toàn thân cô ấy, khung máy móc đã thành công kích hoạt.

Mà cũng chính trong nháy mắt kia, đột nhiên con ngươi của Hắc Huyền Nguyệt nhìn về phía Lâm Ân trong hình thái quỷ dị trước mắt.

"hi~!" Lâm Ân mỉm cười mở miệng chào hỏi một tiếng.

Phập ——Âm thanh huyết nhục bị xuyên thấu vang lên.

Tiểu Bảo Bối: "!!!"

Trái Trái: "!!!"

Chỉ thấy từng sợi tơ tinh mịn trực tiếp lộ diện rồi xỏ xuyên qua lồng ngực Lâm Ân, thậm chí còn trực tiếp xuyên thủng người

hắn, xuất hiện ở sau lưng.

Lâm Ân: "..."

Ngay tại thời điểm ngón tay tiểu thư con rối khẽ động, đôi mắt khẽ nheo, chuẩn bị dùng những sợi tơ ấy vặn gãy cổ hắn, Trái Trái lập tức nâng tay lên, hét lớn: "Tiểu thư con rối mau dừng tay! Người kia không phải địch nhân!"

Crắc —— Một tiếng vang giòn truyền đến.

Tiểu thư con rối: "???"

...

Vài phút sau, Lâm Ân tháo chiếc mặt nạ mỏ chim kia xuống, vẻ mặt đau như nhức trứng ngồi ở chỗ kia, "Ca ca" mà lắc lắc cổ, chỉnh cho xương sống của mình trở lại vị trí chính xác của nó, rồi nặng nề nói: "Tiểu thư con rối, tôi nghiêm trọng hoài nghi cô đã sớm nhận ra người nọ là tôi, nhưng vẫn quyết định nhân cơ hội đi trả thù!"

Hắc Huyền Nguyệt đang lơ lửng trước mặt hắn, với tư thế điềm tĩnh mà đoan trang như cũ, nhưng đôi mắt màu đen mang theo vẻ lặng lẽ sâu kín kia, lại đang nhìn chằm chằm vào người hắn với ánh mắt cực kỳ lạ lùng, như thể đang nhìn một tên ngốc nghếch không bình thường.

Cô ấy quay đầu nhìn về phía hoàn cảnh xung quanh, mảnh sáng nhạt bên trong con ngươi khẽ chớp động, hiển nhiên cô ấy cũng đã hiểu được, Lâm Ân đã trốn thoát rồi. Mà xem hoàn cảnh ở nơi này, hẳn là bọn họ đang ở bên trong thành nguyền rủa.

"Tiểu thư con rối, lượng điện của cô còn lại bao nhiêu?"

"19%."

Lâm Ân liếc mắt nhìn xung quanh một cái, sau đó một lần nữa đeo chiếc mặt nạ mỏ chim màu trắng lên, nói: "Nơi này không quá an toàn, chờ tìm được một nơi an toàn, tôi sẽ bổ sung đầy cho cô. Tiểu thư con rối, cô nhất định phải nghe thật rõ những lời tôi nói sau đây, cô cũng nhìn thấy tạo hình hiện tại của tôi rồi đó, bởi vì đây là thời kỳ đặc thù, cho nên rất có khả năng một đoạn thời gian dài tiếp theo, tôi phải dùng thân phận Dịch Y để hoạt động."

Tiểu thư con rối lặng lẽ lắng nghe.

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Cho nên để phòng ngừa bại lộ, trong khoảng thời gian kế tiếp này, nếu cô có thể không lộ diện thì hãy cố gắng hết mức đừng lộ diện. Đương nhiên, bảo vệ là nhất định phải bảo vệ tôi rồi, nếu thực sự đến thời điểm đặc biệt nguy hiểm, cô cứ trực tiếp đưa tôi đi chạy trốn là được!"

Tiểu thư con rối không có nhiều lời, mũi chân nhẹ nhàng chấm xuống đất, thân hình ngả về phía sau, chậm rãi biến mất ngay trước mặt Lâm Ân.

Nhưng sợi dây vẫn buộc trên ngón út, lại rõ ràng nói cho Lâm Ân biết rằng, cô ấy đang ở ngay gần đó.

Chương 664: Kẻ Phá Hoại!!!

Dàn xếp xong tiểu thư con rối rồi, Lâm Ân không nói hai lời, lập tức vén bộ trang phục trên người lên, mở miệng quát lớn: "Đến đây! Tiểu Bảo Bối, ngươi cũng chui vào nơi ngươi nên ở đi, đừng xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, quấn lên lưng ta là được!"

Phải biết rằng, tuy tử vong điêu linh sẽ gây nên ảnh hưởng đối với toàn bộ những sinh vật xung quanh, nhưng hắn đã áp chế phản ứng tiêu cực của nó xuống mức thấp nhất rồi, với cấp bậc của Tiểu Bảo Bối, hẳn là nó có thể ứng phó thành thạo với loại ảnh hưởng này.

"Hoa lạp lạp" —— Tiểu Bảo Bối lập tức nghe lời mà thu nhỏ lại, giống như một con rắn, quấn quanh tại đỉa thắt lưng của Lâm Ân.

Làm xong hết thảy chuẩn bị, hắn cũng nên tìm một cơ hội, chắp nối quan hệ cùng thần giáo Huyết Nhục bên kia thôi. Chỉ cần đừng để hắn gặp được đội ngũ của tên Thánh Đồ kia, thì lớp ngụy trang bên ngoài của hắn tuyệt đối là ổn thỏa, vững vàng.

Đến đây, Lâm Ân lập tức nheo mắt, nhìn chằm chằm vào khối u nang huyết nhục khổng lồ phía xa xa kia, sau đó xoay người nhảy xuống lầu.

Nhưng gần như trong nháy mắt ấy, “Oanh” —— Một tiếng nổ thật lớn vang lên, thậm chí dư chấn của vụ nổ này còn làm cho cả đại địa đều ù ù run rẩy.

Chỉ thấy một quả bom màu đen nhánh mà thô to, trực tiếp xẹt qua tầng mây, dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi lướt đi trước mắt Lâm Ân, để lại một luồng lưu quang thật dài, sau

đó nặng nề oanh kích lên khối u nang khổng lồ trước mắt.

"Má nó!" Lâm Ân vừa mới nhảy lầu lập tức cắn răng, vơ một cái, bám lấy phần lan can bên ngoài khu sân thượng bên dưới mình, đồng thời lại vươn tay, ấn cái mũ trên đầu xuống, nhanh chóng nhảy trở về vị trí cũ.

Trong nháy mắt sau đó, làn sóng xung kích thật lớn đã vù vù lao tới, đánh thẳng vào những căn lầu nhỏ ở hai bên đường.

Quả nhiên… mọi chuyện phát sinh đúng như những gì hắn nghĩ.

Thần giáo Cơ Giới tiến công rồi!

Cũng đúng thôi, những thể máy móc kia làm sao có thể bỏ qua cho một cục u nang huyết nhục khổng lồ như vậy tồn tại ở trong này để lấp kín đường đi được?

Lâm Ân lập tức mở hình thức u linh trên trang bị Dạ Y ra, áp chế khí tức của chính mình xuống mức thấp nhất, trực tiếp tiến vào trạng thái trong suốt.

Oanh ——

Oanh ——

Kế tiếp lại là mấy chục quả bom từ mỗi một phương hướng đánh thẳng về phía khối u nang huyết nhục ấy.

Nhưng Lâm Ân lại mơ hồ có thể nhìn thấy, tại khoảnh khắc quả bom ấy tiếp xúc với khối u nang huyết nhục kia, trên bên mặt của nó chợt chuyển hóa trở thành một vách tường thịt có mật độ cực cao. Chính thứ này đã cứng rắn ngăn chặn được một vòng không kích khủng bố đó.

Dù vậy, sau khi hứng chịu mấy chục quả bom đánh sâu vào,

phía trên vách tường thịt nọ vẫn xuất hiện những vết rạn chằng chịt.

"Đến rồi!" Đột nhiên Lâm Ân ngẩng đầu, ánh mắt lập tức nhìn thẳng vào những khoang thuyền máy móc màu trắng vừa xuất hiện chi chít trên bầu trời.

Hơn nữa, những thứ vừa xuất hiện còn nhiều hơn thế!

Cùng thời gian này, toàn bộ những phương hướng khác nhau trên thành nguyền rủa đều vang lên những tiếng nổ mạnh thật lớn. Sau đó, hàng đống những khoang thuyền máy móc giống như thả sủi cảo, cùng lúc nổ bắn về nhiều khu vực khác nhau.

Đây là một lần tiến công quy mô lớn do thần giáo Cơ Giới khởi xướng đối với thần giáo Huyết Nhục bên trong thành!

Oanh ——

Oanh ——

Cùng với những tiếng nổ truyền đến, lần lượt từng khoang thuyền máy móc đều nổ tung trên con đường. Ngay sau đó, lượng lớn máy móc tiên phong và nhện máy lập tức chen chúc nhau chui ra ngoài từ bên trong khoang thuyền máy móc.

Bọn họ tiến công!

"Đã tập trung vào mục tiêu ——thành lũy nhiễu sóng cỡ lớn của thần giáo Huyết Nhục —— mục tiêu nhiệm vụ —— diệt tuyệt —— "

Xoát xoát xoát ——

Trong mắt từng thể máy móc vừa xuất hiện lập tức lóe lên một hồng quang, sau đó cả đám nhanh chóng xếp thành hàng, từ ba phương hướng phát động tập kích bất ngờ về phía khối u nang

huyết nhục khổng lồ nọ.

Mà lần này, bên trong đại quân máy móc lại xuất hiện một dạng đơn vị máy móc chiến đấu kiểu mới, toàn thân bọc thép màu trắng kết hợp với những loại trang bị lơ lửng, xây dựng thành từng bộ máy móc hạng nặng khổng lồ.

Từng họng pháo to bằng miệng bát cùng với tiếng vang ong ong truyền đến, trực tiếp ngắm chuẩn vào khối u nang huyết nhục kia. Chỉ nghe một tiếng máy móc nổ vang, sau đó, một chùm sáng màu lam trực tiếp nổ bắn ra ngoài.

Soạt—— Dưới ảnh hưởng của chùm sáng kia, tấm lá chắn huyết nhục một mực che chắn bên trên tòa thành lũy u nang huyết nhục khổng lồ ấy, lập tức bị xỏ xuyên qua, tạo thành từng khe rãnh thật sâu.

Mà trước mắt Lâm Ân cũng lập tức hiện ra giao diện giới thiệu về loại máy móc ấy.

【 máy móc hạng nặng năng lượng cao kẻ phá hoại 】

【 loại hình 】: Đơn vị công thành hạng nặng

【 chủng tộc 】: Tộc máy móc

【 trận doanh 】: Tuyệt đối thủ tự

【 năng lực chiến đấu 】: Bỏ qua tính cơ động để đổi lấy lực phá hoại rất mạnh.

【 giới thiệu 】: là một trong số những đơn vị bộ binh vũ trang hạng nặng được áp dụng khoa học kỹ thuật về máy móc có trí tuệ của thần giáo Cơ Giới, có được khả năng phòng ngự và lực công kích cực cao, trang bị mới nhất là pháo chùm sáng hạt năng lượng cao [1], có được lực xuyên thấu và khả năng phá giáp khó có thể tưởng tượng nổi. Là đơn vị đứng đầu trong hàng ngũ bộ binh của

thần giáo Cơ Giới trên phương diện gây ra sát thương cho sinh vật huyết nhục!

[1] : pháo chùm sáng chính là Special Beam Cannon, chính là tuyệt chiêu của Piccolo trong Dragon Ball.

Mà loại máy móc hạng nặng như vậy lại trực tiếp xuất hiện tới ba chiếc trong chiến dịch lần này.

"Hãy để ta xem các ngươi sẽ ứng phó như thế nào với đòn tập kích này, có lẽ bên trong phái hệ của Dục Vọng Mẫu Thụ vẫn còn một vài tên dùng được chứ?"

Lâm Ân đang nghiêm túc quan sát cuộc chiến trước mắt.

Bởi vì thông qua đống xác máy móc ở bên ngoài kia, hoàn toàn có thể thấy được, cứ điểm này đã thủ vững ở nơi đây một đoạn thời gian rất dài rồi. Nói cách khác, bọn họ cũng trực tiếp ngăn cản được những đợt tấn công của thần giáo Cơ Giới kia, hết lần này đến lần khác.

Và đương nhiên là trong tay bọn họ phải có con bài chưa lật chuyên môn ứng phó với thần giáo Cơ Giới.

Gần như ngay tại khoảnh khắc này, dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, thành lũy u nang huyết nhục khổng lồ nọ đã bắt đầu hành động.

Chương 665: Nhược Điểm Lớn Nhất!!!

Giống như mạch máu vừa nhảy lên, khối u nang huyết nhục nọ vừa kịch liệt mà co rút lại một chút, sau đó … một tiếng "Rầm" truyền đến.

Từ bên trong tòa thành lũy huyết nhục kia, chợt xuất hiện từng nhánh xúc tu có ngoại hình giống hệt những mạch máu, chúng vừa ló ra ngoài đã nhanh chóng bắn về bốn phương tám hướng

Những bộ máy móc tiên phong bị đám xúc tu này chạm vào, sẽ lập tức bị chúng nặng nề đánh bay ra ngoài mấy chục mét.

Nhưng chưa hết, ngay khi những nhánh Xúc Tu Huyết Nhục này dính lên hàng đống cao ốc xung quanh, đột nhiên những tòa cao ốc này lại "Rào rào rào" nở rộ ra vô số những nụ hoa màu máu, tựa như chúng vốn không phải một khối kiến trúc mà là thân cây vậy.

Thoạt nhìn những nụ hoa kia cực kỳ giống khuôn mặt của một con người, rồi đột nhiên trên bề mặt chúng nứt ra một khe hở, hệt như khóe môi ai đó vừa nhếch lên. Vẫn chưa hết, từ bên trong khe hở này, chợt tách ra thành mấy chục cái cánh hoa, cùng với đó là một tràng cười nỉ non đầy quỷ dị.

"Hi hi hi hi ha ha ha hi hi—— "

【 cảnh báo! Ngươi đang bị "Ác niệm nguyền rủa" ảnh hưởng! Xin hãy lập tức trốn tránh! Xin hãy lập tức trốn tránh! 】

【 đinh! Giá trị tinh thần của ngươi -40】

【 đinh! Giá trị tinh thần của ngươi -40】

Trong nháy mắt tiếp theo, ngay cả Lâm Ân vốn cách rất xa chiến trường, cũng đột nhiên cảm nhận được một luồng xúc động tà ác, một mực thúc giục hắn nên làm việc xấu, trực tiếp cuộn lên trong lòng, thậm chí còn muốn phun trào ra bên ngoài. Hai mắt hắn lập tức biến thành màu huyết hồng.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp nâng tay trái lên, một ngụm cắn xuống.

Trái Trái (ΩДΩ): "Nha đát!"

Dưới ảnh hưởng khủng bố kia, Trái Trái cũng lập tức mở miệng, nặng nề cắn một cái xuống tay phải của Lâm Ân.

Tiếng cười quỷ dị nọ không ngừng bay lượn trong ý thức, loại ác niệm xúi giục người ta làm ác kia cũng điên cuồng nảy sinh trong đầu.

Nó trực tiếp gây nên ảnh hưởng khiến cho trong khoảnh khắc ấy, Lâm Ân thực sự nổi lên dục vọng muốn ăn sống Trái Trái, ăn xong lại pằng, pằng xong tiếp tục ăn, dục vọng cuồng bạo điên cuồng tăng trưởng tựa như nước lũ tràn đê.

Mà cũng chính tại thời điểm thứ dục vọng ấy đã bị kích phát, khó có thể ngăn chặn được, thì … Tranh —— Một tiếng đàn truyền đến.

【 đinh! Ngươi đã bị "Tiếng đàn linh hồn" ảnh hưởng, giá trị tinh thần của ngươi +30】

Cùng với tiếng đàn mang theo hiệu ứng tinh lọc truyền đến, lúc này Lâm Ân mới giật mình, tìm được một cơ hội thở dốc từ bên trong dục vọng mãnh liệt kia. Mà khi ấy, Trái Trái đã bị hắn

cắn cho vài cái, trên thân thể xuất hiện từng dấu răng rõ ràng, ngược lại, đầu ngón tay phải của hắn cũng bị Trái Trái cắn đứt một cái rồi.

"Lại là tiếng cười ảnh hưởng tới ý thức sao?" Lâm Ân cắn chặt răng. Hắn biết, vừa nãy là tiểu thư con rối gảy đàn giúp hắn loại trừ ảnh hưởng, nhưng ngay cả khi có tiếng đàn của tiểu thư con rối hỗ trợ, thứ dục vọng mãnh liệt kia vẫn một mực ngo ngoe thức giấc, chỉ bị miễn cưỡng áp chế xuống mà thôi.

Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Vào giờ khắc này, chiến trường bên kia cũng trở thành một đống hỗn độn rồi.

Ý thức của lượng lớn máy móc tiên phong đã bị quấy nhiễu nghiêm trọng, mấy bộ máy móc hình người đứng đầu hàng còn "Phanh phanh phanh" liên tục nã súng vào đám đồng bạn bên cạnh mình, khiến cho đại quân máy móc xuất hiện tình huống giảm quân số cực lớn.

Ý thức!

Đúng vậy!

Rốt cuộc Lâm Ân cũng xác định được nhược điểm lớn nhất của thần giáo Cơ Giới rồi.

Phải biết rằng, thân thể máy móc của bọn họ tuyệt đối là thứ vô kiên bất tồi, nhưng ngay cả khi bộ thân thể bên ngoài có mạnh hơn nữa, thì so với thân thể máy móc này, ý thức của bọn họ cũng tuyệt đối yếu kém hơn hẳn.

Mà chỉ cần ý thức xuất hiện vấn đề, thì kể cả khi bộ khung máy móc bên ngoài có bền chắc tới cỡ nào, tới cuối cùng, nó cũng chỉ là một đống phế liệu mà thôi!

Nhưng thật hiển nhiên, lần này thần giáo Cơ Giới cũng có chuẩn bị mà đến.

Lâm Ân lập tức nhìn thấy, ba bộ máy móc hạng nặng khổng lồ lúc trước đột ngột thay đổi họng pháo. Một bộ trong đó nhanh chóng biến hình, kết cấu máy móc trên dưới đồng loạt phân tách ra, từ bên trong lại xuất hiện một loại máy móc trang bị phát ra luồng sáng không ngừng xoay tròn, chuyển động.

"Giám sát thấy ý thức bị quấy nhiễu mãnh liệt —— khởi động dụng cụ gây chấn động tâm linh——kích hoạt chế độ phản kích —— "

Ông —— Trong nháy mắt sau đó, một làn sóng dao động vô hình lấy loại trang bị kia làm trung tâm, lập tức tản ra những gợn sóng như đồ thị hình sin, trực tiếp bao trùm cả chiến trường.

Thậm chí Lâm Ân còn có thể rõ ràng nhìn thấy từng sợi tơ do tiểu thư con rối bện lại, chắn ngay trước mặt mình, đang lần lượt bị đứt ra từng sợi.

Và chỉ một chút dao động nhân cơ hội ấy tràn vào, cũng khiến hắn cảm nhận được tâm linh của mình vừa trúng phải một đòn đả kích cực mạnh.

【 đinh! Tinh thần lực của ngươi -10】

【 đinh! Tinh thần lực của ngươi -10】

【 đinh! Đại não của ngươi vừa chịu một chút tổn thương rất nhỏ! 】

【 đinh! Tinh thần lực của ngươi -10】

Chấn động cứ liên tục dội đến và không ngừng lan tràn ra xung quanh.

Lâm Ân cắn răng, cố nén nỗi đau đớn trong đầu để gắt gao nhìn chằm chằm về phía chiến trường.

Tới đây, số liệu về loại máy móc trang bị ấy cũng lập tức xuất hiện ngay trước mắt hắn.

【 dụng cụ gây chấn động tâm linh (trung)】: là loại binh khí phản kích của Thần giáo Cơ Giới đối với những loại ý chí phi máy móc. Tổng cộng được chia làm bốn loại hình sơ cấp, trung cấp, cao cấp và cấp diệt tuyệt. Một khi thứ này được khởi động, toàn bộ những sinh vật huyết nhục cùng với ác linh có được ý thức trong phạm vi nhất định đều gặp phải làn sóng chấn động tâm linh khủng bố, kèm theo đó là tổn thương nghiêm trọng đối với đại não.

Trước mắt, có thể rõ ràng nhìn thấy, dưới tác dụng của loại dụng cụ gây chấn động tâm linh, những nụ hoa trên mạch máu kia đang nhanh chóng héo rũ.

Sau đó, từng đóa lại nổ tung ra, biến thành vô số những bông hoa máu, thậm chí ở bên trong khối u nang huyết nhục khổng lồ nọ cũng truyền ra một tiếng rít gào điên cuồng.

Ngay giây tiếp theo, lượng lớn quái vật xúc tu liên tục gầm gừ, điên cuồng chen chúc nhau chui ra từ bên trong khối u nang huyết nhục khổng lồ trước mắt.

Nhưng vừa bước ra bên ngoài, cái đầu của bọn họ đã ầm ầm nổ tung ra, trực tiếp bị sóng chấn động tâm linh bên ngoài giết chết.

Chương 666: Ý Tưởng Của Lâm Ân!!!

"Đội ngũ binh sĩ hạng nặng—— phóng ra toàn bộ hỏa lực bao trùm —— chuẩn bị đẩy mạnh —— " Cùng với âm thanh nhân tạo lạnh như băng truyền đến, hai bộ máy móc mang tên kẻ phá hoại khổng lồ nọ lập tức tập trung hỏa lực, điên cuồng bắn từng chùm sáng hạt năng lượng cao về phía thành lũy huyết nhục trước mặt.

Phía trên thành lũy huyết nhục lập tức xuất hiện những cái lỗ khổng lồ.

Đến lúc này, đột nhiên từng bộ máy móc kia lập tức ngẩng đầu nhìn lên, lại nhanh chóng tập trung màn hình vào đám quái vật xúc tu vừa chui ra từ bên trong những lỗ hổng ấy, hàng đống súng ống trên tay bọn họ tóe lửa, không ngừng “phanh phanh phanh” liên tiếp ngắm bắn.

Vô số những viên đạn bay ra, chính xác bắn thẳng vào những lỗ hổng trước mặt.

"Lỗ hổng đã bị phá ——gửi tín hiệu đi —— thỉnh cầu tổ ong tiến hành đợt không kích thứ hai —— sử dụng bom cháy tiến hành diệt sát nội bộ —— "

Chỉ nháy mắt sau đó, từ phía xa xa lại một lần nữa truyền đến những tiếng xé gió kịch liệt.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, hàng đống bom cháy chi chít rậm rạp nặng nề mà oanh kích lên tòa thành lũy huyết nhục đã bị tàn phá kia. Chỉ thấy từng luồng hỏa diễm cực nóng gào thét “Ầm ầm” thổi quét vào bên trong tòa thành lũy

huyết nhục nọ, tiếng kêu thê lương thảm thiết điên cuồng lan tràn giữa đám cháy.

"Tiếp tục đẩy mạnh ——chuẩn bị giai đoạn thứ ba —— bố trí thiết bị địa chất phát ra dao động điện tử—— hành động —— "

Cùng với mệnh lệnh truyền đến, mấy binh sĩ người máy cầm trên tay những trang bị khoa học kỹ thuật đặc thù, trực tiếp bước ra từ bên trong đội ngũ người máy. Ngay sau đó, cả nhóm binh sĩ với đội hình cực kỳ chỉnh tề ngăn nắp, lập tức nhắm thẳng xuống mặt đất, hung hăng đâm sâu vào rồi bóp cò súng.

Ông ông ông ông —— Phía trên mặt đất nhanh chóng xuất hiện hàng đống những vết rạn nứt chi chít.

Ngay bên trong những vết rạn nứt chi chít kia, lượng lớn mạch máu với tạo hình y chang rễ cây không ngừng rời khỏi khu vực bị chấn động nọ, đồng thời bọn chúng cũng phát ra những tiếng kêu thảm thiết giống như một đàn côn trùng bị lửa thiêu.

Dưới tác dụng của máy móc, mặt đất không ngừng bị cày lên, làm bại lộ ra càng ngày càng nhiều những mạch máu và bộ rễ cây thô to tráng kiện, mà tất cả những mạch máu ấy đều liên kết trực tiếp với bộ phận trung tâm của khối u nang huyết nhục khổng lồ này, chúng giống như những đường mạch máu nối liền tới trái tim, một mực trải rộng ra vài trăm mét xung quanh.

Vào giờ phút này, tạo vật huyết nhục khổng lồ ấy đang bị đại quân máy móc từ ba phương hướng từng chút từng chút một tấn công diệt sát. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, phái hệ Dục Vọng thực sự không bảo vệ được cứ điểm này rồi.

"Tiểu thư con rối, cô có chú ý hay không?" Lâm Ân híp mắt lại, chợt mở miệng nói: “Sau khi đại quân máy móc vận dụng thứ dụng cụ gây chấn động tâm linh kia, tòa thành lũy huyết nhục trước mắt vẫn chưa đánh ra bất cứ một đòn phản kích mang tính

thực chất nào, hẳn là thứ trang bị này được chuyên môn dùng để đối phó với loại cứ điểm binh khí như vậy. Nếu không, khẳng định là tiến triển của bọn họ sẽ không được thuận lợi như thế rồi."

Xung quanh vẫn là một mảnh im lặng, không có bất cứ âm thanh nào.

Lâm Ân từ từ nhắm hai mắt lại, xoát xoát xoát mà kéo lấy sợi tơ đang quấn trên ngón út của mình, sau đó cứng rắn kéo tiểu thư con rối đang ở trong trạng thái vô hình tới bên cạnh, và vươn tay tới, chọc chọc hai cái, ra hiệu cho cô ấy hãy đáp lời đi.

Về phần ngón tay hắn đã chọc tới nơi nào rồi, thì chính hắn cũng không biết, chỉ biết là nơi đó rất mềm mại mà thôi.

Ba —— không có tình huống ngoài ý muốn nào xảy ra, bởi vì bàn tay Lâm Ân đã bị đánh ra rồi.

"Chú ý một chút đi." Một giọng nói lặng lẽ, cực kỳ lạnh lùng, tựa như muốn giết hắn vang lên.

Lâm Ân nheo mắt, chỉ nghe cùm cụp một tiếng, hắn đã tháo xuống chiếc mặt nạ mỏ chim trên mặt mình, sau đó lên tiếng nói: "Cho nên trong đầu tôi mới nảy sinh một ý tưởng, nhưng để thực hiện được ý tưởng này lại cần tới sự phối hợp của cô, tiểu thư con rối, hẳn là cô sẽ không bị dụng cụ gây chấn động tâm linh kia ảnh hưởng tới chứ?"

Tạm dừng một lát, không có âm thanh gì phát ra. Ngay tại thời điểm Lâm Ân không nhẫn nại được nữa, muốn lấy chiếc điều khiển từ xa tới, rốt cuộc bên tai hắn cũng truyền đến giọng nói của tiểu thư con rối: "Sẽ không."

Lâm Ân gật đầu, trực tiếp thu hồi chiếc điều khiển từ xa trên tay, cũng không cảm nhận ngoài ý muốn. Bởi vì trên phần giới thiệu đã nói rất rõ ràng, đây là thủ đoạn do thần giáo Cơ Giới

chuyên môn dùng để đối phó với đơn vị phi máy móc, mà trên một ý nghĩa nào đó, cấu tạo thân thể của tiểu thư con rối lại chính là máy móc.

Cô ấy chỉ có một chút khác biệt với nhóm máy móc kia thôi, bởi vì tiểu thư con rối là máy móc loại chú thuật, mà bọn họ lại là máy móc thuần túy.

"Vậy là tốt rồi!" Lâm Ân híp mắt, nói: "Nếu chúng ta muốn trà trộn tiến thần giáo Huyết Nhục, thì hành động bảo vệ cứ điểm này tuyệt đối có thể quét được một mớ danh vọng cực lớn, cho nên tôi dự tính sẽ đi mạo hiểm một lần. Đợi chút nữa, tôi sẽ trực tiếp nhảy vọt tiến vào trong kia, quấy rầy trận hình của bọn họ. Còn cô, tiểu thư con rối, cô phụ trách giúp ngăn cản ảnh hưởng của làn sóng tâm linh chấn động đầu tiên cho tôi, chuyện kế tiếp cứ giao cho tôi là được!"

Giọng nói của tiểu thư con rối truyền đến: "Ngươi muốn làm như thế nào?"

Lâm Ân mỉm cười, sau đó thản nhiên mà tháo một bên con ngươi của mình xuống, nặng nề lắp Con Ngươi Nguyền Rủa vào trong hốc mắt.

Chỉ thấy máu tươi ào ào tuôn ra, sóng gợn nguyền rủa lập tức khiến cho nửa khuôn mặt của hắn xuất hiện những đường mạch máu màu đen kịt.

"Cứ xem tôi biểu diễn là được."

Trong nháy mắt sau đó, đột nhiên Lâm Ân đứng lên, đạp một cước xuống phần rìa của sân thượng.

Trong cơn cuồng phong lạnh thấu xương, một bàn tay hắn cầm liêm đao, một bàn tay khác lập tức vươn tới, nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của tiểu thư con rối kia, trực tiếp phát động năng lực

bước nhảy không gian của liêm đao.

"Chúng ta đi kết thúc trận chiến này thôi!"

Vào giờ phút này, người một nhà Tiểu Tiểu còn đang trên đường đi tới...

Chịu ảnh hưởng của năng lực bước nhảy không gian trên liêm đao, thân thể của bọn họ lập tức hóa thành một màn sương máu đen nhánh xen lẫn với màu đỏ tươi, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Chương 667: Xuất Hiện!!!

Biển lửa hừng hực đang thiêu đốt bên trong tòa thành lũy biến dị kia. Sau đó từng con quái vật xúc tu không ngừng ôm chặt lấy đầu mình, điên cuồng rít gào thê lương.

Dưới tác dụng của sóng chấn động tâm linh, từng con quái vật xúc tu đều ôm lấy đầu mình, không ngừng phát ra từng chuỗi những tiếng kêu thê lương thảm thiết.

"Phản kích! Phản kích! Tuyệt đối không để bọn họ đột phá vào!"

Một bộ huyết nhục hình người toàn thân bao trùm một lớp xương cứng bọc ngoài vừa ôm lấy cái đầu đang muốn nổ mạnh của mình vừa rít gào một tiếng, sau đó gắng gượng chống đỡ thân thể, chạy thẳng tới gần tòa thành lũy huyết nhục trước mặt, muốn điều khiển tòa thành lũy này tiến hành phản kích.

Nhưng không có bất cứ tác dụng gì.

Dưới ảnh hưởng của sóng chấn động tâm linh, bọn họ gần như không còn bất cứ năng lực truyền mệnh lệnh nào nữa. Ngay cả tòa thành lũy biến dị trước mặt cũng bị thương nặng sau đợt oanh tạc vừa nãy rồi, khiến cho tinh thần lực của bọn họ thực sự không thể tập trung vào nó được.

Dưới loại tình huống này, khi trong lòng đất đang bị địch nhân khóa chết, khi trên mặt đất đang bị địch nhân vây quanh, khi giữa không trung còn có địch nhân hỏa lực mạnh ẩn giấu, tình thế của bọn họ có thể nói là lên trời không đường xuống đất không cửa!

Phanh phanh phanh —— Từng viên đạn cùng với chùm sáng

cao năng lượng lại một lần nữa đánh tới. Từng bộ huyết nhục hình người và nhóm quái vật xúc tu lần lượt bị bắn thành cái sàng trong mưa đạn tẩy lễ.

"A!" Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng cả thành lũy.

Ở chỗ sâu nhất bên trong tòa thành lũy biến dị ấy, một con xúc tu ma với lớp xương cốt bọc ngoài thân thể, thoạt nhìn giống hệt một con Alien, đang không ngừng chảy máu, mang theo biểu cảm vừa dữ tợn vừa gian nan, cố gắng dung nhập vào khoang liên kết bên trong tòa thành lũy biến dị kia.

Dưới ảnh hưởng kinh khủng của loại sóng chấn động tâm linh ấy, đã có một nửa sinh vật xúc tu chịu trách nhiệm điều khiển tòa thành lũy biến dị trực tiếp nổ tung ra đầu, hóa thành bùn máu.

Cả khoang liên kết đều nhuộm màu máu đỏ giống như một mảnh địa ngục.

"Các ngươi nghĩ làm như vậy là có thể tiêu diệt được chúng ta sao? Đã thế, tất cả cùng chết đi!" Gã lập tức mở miệng rít gào gần như đã mất trí, sau đó, lộ vẻ mặt dữ tợn, trực tiếp dùng một chút tinh thần lực còn sót lại cuối cùng để kết nối chính bản thân mình vào bên trong tòa thành lũy biến dị ấy.

Cùng thời điểm này, ở bên trong ý thức gần như tan vỡ của gã lập tức hiện ra toàn bộ khung cảnh kéo dài tới vài trăm mét ở bên ngoài thành lũy biến dị.

Cuồng bạo!

Cuồng bạo!

Khiến cho toàn bộ những bộ huyết nhục bên trong tòa thành lũy này đều cuồng bạo cả đi!

Không phải các ngươi muốn diệt sát toàn bộ chúng ta sao? Vậy

hãy để cho tai họa huyết nhục này kéo mọi người cùng nhau phá diệt đi!

Gã rít gào một tiếng, muốn trực tiếp triển khai đòn giãy giụa sau cùng lúc hấp hối kia!

Nhưng ngay tại khoảnh khắc gã muốn ra mệnh lệnh cuối cùng, đột nhiên dị biến lại phát sinh. Chỉ trong nháy mắt ấy, gã lập tức bắt gặp một thứ màu sắc khác biệt vừa xuất hiện bên trong đại quân máy móc trước mặt mình.

Đen nhánh mà huyết hồng.

Tựa như một loại nguyền rủa màu đen trắng vừa mãnh liệt phun ra.

Cũng chính tại khoảnh khắc đó, đột nhiên luồng sương máu nọ chợt co rút lại, trực tiếp hóa thành một sinh vật hình người mặc hắc bào, tay cầm liêm đao, đeo một chiếc mặt nạ con quạ màu trắng, điên cuồng vung lên hàng đống những sợi xúc tu dày đặc mà dữ tợn ở xung quanh.

Trong nháy mắt ấy, đối phương đã tận tình biểu lộ ra thân phận của chính mình rồi.

Là Lâm Ân!

Mà cũng ngay tại khoảnh khắc hắn xuất hiện kia, bên trên những chiếc radar dò xét của đại quân máy móc lập tức lóe lên một điểm đỏ sáng đến chói mắt. Chỉ thấy toàn bộ đám máy móc nọ đột nhiên thay đổi phương hướng, đồng loạt đổ dồn ánh mắt nhìn về phía Lâm Ân vừa xuất hiện trên bầu trời.

"Cảnh báo ——Giám sát thấy một sinh vật huyết nhục không biết vừa xuất hiện tại chiến trường—— tập trung hỏa lực diệt sát ——— "

Ông ——Hai mắt những bộ máy móc bên kia trực tiếp bùng lên một mảnh hồng quang, hàng loạt họng súng dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi trực tiếp nhắm thẳng về phía Lâm Ân trên bầu trời.

"Chậm rồi!" Một giọng nói quỷ dị mà khàn khàn vang lên.

Ngay tại khoảnh khắc thực hiện bước nhảy không gian đi tới bên này, khóe miệng Lâm Ân đột nhiên ngoác tới tận mang tai, để lộ ra một nụ cười tươi vô cùng cuồng loạn, con ngươi bên dưới lớp thấu kính trực tiếp co rút lại, trở thành một điểm đen thăm thẳm tựa như vựa sâu có thể cắn nuốt hết thảy mọi thứ trên đời.

Mà trong phút chốc ở bên trong Con Ngươi Nguyền Rủa đen kịt kia, lại truyền đến những âm vang đáng sợ, giống như đang có vô số con ác linh điên cuồng gào thét chói tai.

Hắn cũng lập tức mở ra năm ngón tay hướng thẳng về phía đám máy móc dưới mặt đất.

Nguyền rủa!

Miêu hóa!

Trong nháy mắt ấy, ẩn sâu trong con ngươi bên mắt phải của Lâm Ân lập tức ào ào chảy xuôi xuống một dòng máu tươi đen nhánh. Loại nguyền rủa miêu hóa được hắn thu nhận từ trên người Miêu Miêu lúc trước, nhanh chóng tuôn trào mãnh liệt như suối máu từ bên trong con ngươi màu đen kia ra ngoài, chỉ trong chớp mắt nó đã bao phủ hai phần ba nhân số của đại quân máy móc dưới kia.

Rào rào————!

Hàng loạt sợi đen xuất hiện từ trên người những thể máy móc bên dưới, sau đó tuôn ra khắp nơi.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của đám quái vật xúc tu đang trốn bên trong tòa thành lũy biến dị nọ, hơn trăm đơn vị máy móc lập tức bị loại nguyền rủa kia ảnh hưởng mãnh liệt.

Ba ——

Ba ——

Ba ——

Chỉ thấy dưới tác dụng của nguyền rủa miêu hóa, lần lượt từng thể máy móc đều trực tiếp biến thành những con Doraemon đáng yêu!

"Miêu hóa!" Đám huyết nhục hình người đang trốn bên trong tòa thành lũy biến dị trực tiếp hoảng sợ hét lên (ΩДΩ).

Là người trực tiếp phản ra miêu hóa nguyền rủa trong phạm vi lớn như thế, Lâm Ân cũng lập tức hứng chịu phản phệ và nỗi đau đớn khó có thể tưởng tượng nơi.

【 đinh! Ngươi đã trúng phản phệ mãnh liệt đến từ Con Ngươi Nguyền Rủa, toàn bộ đau đớn của ngươi chuyển hóa thành lấy m chi lực, hiệu suất bổ sung năng lượng trước mắt 71%】

Chương 668: Mục Tiêu!!!

Cơn đau đớn kia chỉ chợt bùng lên một thoáng cũng khiến cho thân thể Lâm Ân thiếu chút nữa đã đau đến co rút lại.

Nhưng suy cho cùng, hắn cũng là Lâm Ân. Một chút phản phệ nho nhỏ như vậy làm sao có thể ngăn cản bước chân của hắn?

Ngay khoảnh khắc loại nguyền rủa nọ vừa bị phóng thích ra, gần như không chút do dự, hắn lại giơ cây liêm đao thật lớn trên tay lên, cắn răng một cái, dứt khoát hành động. Để rồi sau đó, dựa vào quá trình gia tốc của một vật rơi tự do, trong cơn gió lớn điên cuồng ập tới, hắn hung hăng quét cây liêm đao trên tay mình về phía dụng cụ gây chấn động tâm linh bên dưới.

【 cảnh báo! Ngươi đang tới gần nguồn phát ra tâm linh chấn động, ảnh hưởng tới từ sóng chấn động kịch liệt gia tăng! 】

【 cảnh báo! Ngươi đang tới gần nguồn phát ra tâm linh chấn động, ảnh hưởng tới từ sóng chấn động kịch liệt gia tăng! 】

"Tiểu thư con rối!" Trên mặt Lâm Ân nổi đầy gân xanh, hắn cố nén cảm giác muốn sụp đổ vì ảnh hưởng kịch liệt kia, để mở miệng dữ tợn rít gào một tiếng.

Gần như cùng thời điểm đó, trong đầu hắn lại một lần nữa vang lên tiếng đàn đến từ linh hồn. Lần này, tiếng đàn nọ càng thêm dồn dập hơn, càng thêm thâm thúy hơn lúc trước. Nhờ sự giúp đỡ của tiếng đàn, cuối cùng tinh thần của hắn cũng có thể áp chế được ảnh hưởng đến từ sóng chấn động tâm linh.

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của vị quan chỉ huy đang ở bên trong tòa thành lũy biến dị nọ, cây cự liêm dữ

tợn trong tay Lâm Ân, trực tiếp dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, nặng nề oanh kích thẳng vào dụng cụ gây chấn động tâm linh phía trên kẻ phá hoại kia.

Oanh —— Một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Cùng với hàng đống hoa lửa xẹt xẹt bắn ra, dụng cụ gây chấn động tâm linh bị cự liêm đánh trúng, trực tiếp ầm ầm nổ mạnh.

【 đinh! Ngươi phá hủy "Dụng cụ gây chấn động tâm linh (trung)", ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

Ảnh hưởng đến từ sóng tâm linh chấn động lập tức biến mất.

Hàng loạt những đường kinh mạch huyết nhục bên trên tòa thành lũy biến dị lập tức ù ù nổi lên, khôi phục sức sống. Gần như cùng thời gian ấy, ảnh hưởng tâm linh nổ mạnh trong đầu toàn bộ những sinh vật huyết nhục đang có mặt tại tòa thành lũy biến dị nọ cũng được giải trừ.

"Khôi phục lại rồi!"

"Ảnh hưởng tâm linh chấn động đã được giải trừ!"

"Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ viện quân của chúng ta tới rồi?"

Nhóm sinh vật huyết nhục bên trong thành lũy biến dị vội vàng ghé mắt, xuyên qua lỗ hổng trên tường, đưa những ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía đại quân máy móc chi chít dày đặc bên ngoài.

Mà cũng chính trong nháy mắt đó, giữa màn hoa lửa nổ mạnh và bụi mù hắc ám, bọn họ lập tức trông thấy một bóng người quỷ dị đang chậm rãi nhổ cây cự liêm trên tay mình lên khỏi dụng cụ gây chấn động tâm linh kia.

Chiếc áo choàng màu đen bay múa, mặt nạ con quạ màu trắng

bệch, cái mũ phớt cao tao nhã, cây cự liêm đen nhánh mà huyết hồng, cả những nhánh xúc tu màu đen không ngừng nhúc nhích, ló ra bên dưới chiếc áo choàng kia nữa...

Vào khoảnh khắc, toàn bộ đám sinh vật huyết nhục đều chấn động toàn thân.

"Đó là..."

Dạ Y!

Không!

Dạ Y vốn là tổ chức trung lập, không đứng về phe nào cả. Bọn họ tuyệt đối sẽ không tự mình tham chiến, hay ra tay đối phó với bất cứ trận doanh nào khác, hơn nữa, thứ mà chiếc mặt nạ con quạ màu trắng bệch kia đại diện cho, chính là ... Dịch Y với lý niệm đi ngược lại với Dạ Y, với ý niệm tôn trọng tử vong và họa loạn...

Là những ôn dịch hành giả đã ký kết minh ước cùng với thần giáo Huyết Nhục bọn họ! Là những kẻ điên trong đám kẻ điên kia đã và đang ra tay đi gieo rắc nguyền rủa cùng ôn dịch ra toàn thế giới này!

"Là quân đội bạn!"

Giờ khắc này, mọi người đều hò reo tới khàn cả giọng, lệ nóng doanh tròng.

Nhưng tại khoảnh khắc dụng cụ gây chấn động tâm linh bị phá hủy kia, Lâm Ân cũng lập tức trở thành mục tiêu công kích của toàn bộ đại quân máy móc.

Và gần như đúng vào giây phút ấy, tất cả những người máy không bị miêu hóa đều bóp cò súng, khiến cho vô số những viên đạn dày đặc đến từ bốn phương tám hướng, trực tiếp nổ bắn về

phía hắn.

Mà những thể máy móc đã bị biến thành Doraemon kia cũng nhanh chóng thích ứng với hình thái mới của mình, cả đám nhặt mớ súng ống đã rớt xuống đất sau khi bản thân bị biến hóa mèo lên, trực tiếp hướng thẳng về phía Lâm Ân, hung hăng bóp cò súng.

"Dụng cụ gây chấn động tâm linh đã hư hỏng——tập trung mục tiêu —— cấp ưu tiên cao nhất biệt diệt sát—— "

"Tập trung hỏa lực vào —— "

Phanh phanh phanh bang bang ——

Vào khoảnh khắc ấy, màn đạn dày đặc lập tức khóa cứng không gian xung quanh Lâm Ân. Còn hắn, lại gần như không chút do dự, đột nhiên phát động kỹ năng trên chiếc giày ống Dạ Y của mình. Chỉ thấy hắn nặng nề đạp lên không khí dưới chân, sau đó nhảy thẳng lên khoảng không bên trên.

Vào thời điểm này, dù không phát ra bất cứ một âm thanh nào, nhưng gần như trong nháy mắt khi những viên đạn kia nổ bắn đến, tiểu thư con rối cũng lập tức điều động hàng sa số những sợi tơ của mình, vô số những đường nét mờ ảo ấy nhanh chóng kết thành những cái lưới thật lớn bên cạnh Lâm Ân, thân hình trong suốt của tiểu thư con rối nhẹ nhàng bay múa trong những sợi tơ kia, tao nhã giống như đang nhảy một điệu waltz sắc bén.

Những viên đạn đang nhanh chóng lao tới lập tức bị vũ điệu của cô ấy hóa giải động năng, sau đó cắt gọt trở thành vô số những luồng tro bụi.

Nhưng ở phía xa xa, hai bộ máy móc hạng nặng mang tên kẻ phá hoại lúc trước, cũng ầm ầm thay đổi họng pháo. Nếu bị loại pháo hạt năng lượng cao này tập trung vào, thì ngay cả Bạch Dạ

đến đây, cũng bó tay chịu trói, tuyệt không có năng lực đi cứu vãn tình hình.

Mà mục tiêu Lâm Ân nhắm đến lại chính là khoảng thời gian chênh lệch này!

Bởi vì không cần biết uy lực phá hoại của chúng lớn đến mức nào, sau khi chấp nhận bỏ qua tính cơ động, thì đống máy móc nặng nề nọ chỉ là một con hổ giấy mà thôi!

"Tiểu thư con rối!" Ngay khoảnh khắc Lâm Ân vừa nhảy vọt lên trời, hắn lập tức mở miệng rống lớn.

Chương 669: Kêu Lên, Rên Rỉ Ba Tiếng Đồng Hồ!!!

Còn tiểu thư con rối, thông qua sợi tơ quấn quanh ngón út của mình, cô ấy đã nhanh chóng hiểu được ý của Lâm Ân, để rồi trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc ấy, dưới sự điều khiển của ngón tay nhỏ nhắn mảnh khảnh kia, sợi tơ sắp sửa cắt nát một viên đạn, lại đột nhiên chuyển hướng, chạy lệch đi quỹ tích.

Ngay tại thời điểm đó, một viên đạn năng lượng cao lập tức tan chảy, biến thành sợi tơ, khiến cho đầu đạn bên cạnh ma sát cùng sợi tơ phát ra một chuỗi hoa lửa tinh tế.

Tại khoảnh khắc này, dường như cả thời gian cũng trở nên chậm lại.

Tại thời điểm viên đạn nổ bắn về phía bụng Lâm Ân, động năng mạnh mẽ của nó trực tiếp xuyên thủng bụng hắn, tạo ra một cái lỗ máu có kích cỡ bằng miệng bát.

Máu tươi phun ra như mưa, mang đến đau đớn kịch liệt khó có thể tưởng tượng nổi.

【 đinh! Thân thể ngươi bị hao tổn trên diện rộng, tất cả đau đớn của ngươi đã được chuyển hóa toàn bộ thành lấy m chi lực, hiệu suất bổ sung năng lượng trước mắt đạt max! 】

"Hay lắm!" Giờ khắc này, Lâm Ân không chút do dự, lập tức cắn răng một cái, năm ngón tay trực tiếp nắm chặt lại.

Sau khi năm ngón tay hắn siết chặt lại, chỉ thấy một luồng khí xoáy màu đỏ rực nhanh chóng tụ tập trên nắm tay hắn, nhìn tựa

như mắt bão, lấy m chi lực phun ra, trực tiếp hóa thành một luồng khí kình bạo ngược bao phủ lấy nắm tay kia.

Còn Lâm Ân lại giống như một ngôi sao băng, đột nhiên từ trên không trung đánh thẳng xuống đất.

Lấy m chi quyền! max!

Oanh ————!

Đó là một tiếng nổ vang thật lớn.

Đó là nắm tay Lâm Ân vừa nặng nề nện xuống xi măng.

Đó là lấy m chi lực đã đạt giá trị max vừa lập tức tràn ra bốn phương tám hướng như một cơn lũ, khiến cho mặt đất xung quanh hắn nhanh chóng nứt ra, xuất hiện vô số những vết rạn nứt.

Hắc Huyền Nguyệt vốn đã biết rõ ý đồ của hắn từ trước, bởi vậy ngay tại khoảnh khắc này, mũi chân cô ấy lập tức chống xuống đất, thân hình trong suốt trực tiếp mượn lực bay lên, lơ lửng ngay giữa không trung, hoàn mỹ mà tránh thoáng ảnh hưởng của lấy m chi quyền.

Theo bản năng và thói quen, Lâm Ân đã muốn đánh chệch đi một chút, nhưng ý đồ tà ác kia còn chưa thực hiện được đã trực tiếp chết non, bởi vì tiểu thư con rối bay đủ cao.

【 đinh! Giá trị vui sướng của Lâm Ân -1 】

Tại thời điểm đó, lấy m chi lực vừa phát tán ra phạm vi lớn, cũng nhanh chóng bao trùm toàn bộ những đơn vị máy móc đang có mặt tại hiện trường vào bên trong, thậm chí là toàn bộ những sinh vật huyết nhục đang trốn tránh trong thành lũy biến dị. Và như thường lệ, những sinh vật chịu ảnh hưởng của nó, đều cảm nhận được khoái cảm khó có thể nói rõ thành lời.

"A? ——!" Tất cả những con quái vật xúc tu bên trong thành lũy huyết nhục đều mở miệng kêu lên một tiếng thật to, thân thể trực tiếp co rút lại.

Mà trên màn hình của toàn bộ những đơn vị máy móc đang bao vây bên ngoài, cũng ào ào xuất hiện khung hình chớp lóe không ngừng kèm theo hình ảnh nhiễu sóng và tiếng ồn trắng tràn lan.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ đám máy móc ấy đều rơi vào tình trạng mất khống chế mà "Ca ca" vặn vẹo lên.

"Kiểm tra đo lường thấy ảnh hưởng dị thường mãnh liệt —— khởi động tự thích ứng —— hiệu suất tự thích ứng 0%—— không thể tự thích ứng ——không có số liệu tương ứng—— "

"Trực tiếp kiểm tra kho số liệu tổ ong ——(xoẹt)(xoẹt)—— thành công kiểm tra kho số liệu —— thành công so sánh với số liệu liên quan ——ghi chép số liệu có liên quan trước mắt ——1 lần —— "

"Kiểm tra phương án phản ứng—— đang kiểm tra —— thành công kiểm tra phương án phản ứng: "Kêu lên, rên rỉ ba tiếng đồng hồ" —— ghi chép khoảng mười giờ trước từ máy móc tiên phong đánh số 4375—— "

"Ghi chép bổ sung: trước mắt đoàn đội nghiên cứu đang toàn lực phá giải ảnh hưởng đến từ loại hiệu quả dị thường này —— nhưng tiến độ rất gian nan ——phương án bên trên chỉ được dùng để tham khảo —— "

"Lại bổ sung —— trước mắt chỉ phát hiện ra một loại sinh vật sở hữu năng lực phóng thích loại ảnh hưởng dị thường này—— nếu gặp phải——lập tức dốc toàn lực kích sát —— mục tiêu đã bị xếp vào sổ đen của Trí Giới—— trước khi phá giải được loại hiệu quả dị thường này——độ ưu tiên kích sát mục tiêu được cố định ở

cấp S —— ghi chép khoảng 7 giờ trước từ tiểu thư Huyễn Tưởng Màu Bạc."

"Ps: Cấm tin tức đồng điệu."

"Ps: Nếu không tất cả nhất định phải chết, cấm ý thức truyền dữ liệu, nếu không làm theo nhất định sẽ bị Túc Chính Pháp Đình cách ly thẩm phán."

Kiểm tra ra một đống tin tức vô dụng.

Vào thời điểm này, ý thức của những thể máy móc kia đã không thể kiềm nén được nữa, cả đám lập tức ngẩng đầu lên, từ bên trong thân thể máy móc phát ra một tiếng kêu to ngân nga không ngừng.

"A? ————!"

Ngay tức khắc, cả chiến trường đều trở nên cuồng loạn.

Từng con Doraemon bị miêu hóa đều ngẩng đầu, phát ra một tiếng "A" cao vút, dựa theo phương án phản ứng cơ sở kia, ảnh hưởng dị thường này sẽ khiến người ta phát ra những tiếng kêu to không mang theo dao động cảm xúc quá lớn, nhưng lại khiến những người khác cảm thấy cực kỳ quái dị.

Cùng thời điểm này, rất nhiều thể máy móc lại không ngừng phun dầu máy ra bên ngoài.

Lại bởi vì tin tức đồng điệu, khiến cho những bộ máy móc khác, vốn không bị ảnh hưởng bởi lấy m chi lực, cũng trực tiếp lây nhiễm lan tràn.

Hai bộ máy móc hạng nặng kẻ phá hoại kia trực tiếp mất đi khống chế đối với chùm tia laser vừa bắn ra từ họng pháo của mình, sau đó là một chuỗi oanh tạc cuồng loạn, mất phương hướng ra chung quanh.

Nhưng đương nhiên, sinh vật có phản ứng sớm nhất vốn không phải mấy bộ máy móc vô tri kia, mà là nhóm huyết nhục hình người cùng với quái vật xúc tu ở bên trong thành lũy biến dị.

"Mẫu Thần tại thượng! High quá đi à!"

Chỉ thấy từng con quái vật xúc tu trực tiếp rơi vào trạng thái cuồng loạn, hàng đống xúc tu trên người đều trở nên run rẩy, phải cố gắng lắm mới có thể đứng vững được.

Phải biết rằng, đối với những tín đồ của giáo phái Dục Vọng như bọn họ, loại cảm xúc mãnh liệt này tuyệt đối là một liều adrenalin mạnh mẽ hữu lực, khiến cho tinh thần lực trong đầu cả đám nhanh chóng được bổ sung trên diện rộng.

【 đinh! Độ hảo cảm của quái vật xúc tu đối với ngươi ＋20! 】

【 đinh! Độ hảo cảm của Ma Xúc Tu Huyết Nhục đối với ngươi ＋40! 】

【 đinh! Độ hảo cảm của tín đồ dục vọng đối với ngươi ＋30! 】

Chương 670: Liều Thuốc Trực Tiếp Kéo Người Ta Lên Thiên Đường!

Bởi vì toàn bộ bọn họ đều lệ thuộc vào giáo phái Dục Vọng.

Nói đơn giản thế này, đối với những sinh vật khác, ảnh hưởng của lấy m chi lực tuyệt đối sẽ khiến đối phương vô cùng thẹn thùng và bức bối, gần như không thể chịu đựng được, nhưng đối với bọn họ, nó tuyệt đối là một liều thuốc trực tiếp kéo người ta lên thiên đường!

Bởi vì đó là dục vọng bùng phát!

Là bông hoa anh túc - thứ bọn họ vẫn dựa vào để sinh tồn!

Nó chân chân chính chính là một cái buff tích cực!

Sướng!

Quá sướng rồi!

"Bùng nổ dữ dội luôn! Hiệu quả thật là hung mãnh! Tôi có cảm giác mọi mỏi mệt trên người đều trực tiếp biến thành hư không rồi?"

"Tôi dám chắc đối phương là đại lão của giáo phái Dục Vọng chúng ta! Cũng là Dịch Y tín ngưỡng Mẫu Thần đại nhân! Đã mấy trăm năm rồi, tôi chưa từng được trải nghiệm thứ cảm xúc mãnh liệt như vậy, a!"

"Sáp sáp! Sáp sáp! Tôi vẫn muốn sáp sáp ư?"

Dưới hiệu quả chữa trị phun ra từ loại lấy m chi lực kia, toàn bộ những sinh vật huyết nhục đang ở bên trong tòa thành lũy biến dị đều trở nên kích động mà điên cuồng.

Chỉ thấy từng con sinh vật huyết nhục vừa há miệng rít gào vừa nhanh chóng quay về với cương vị của chính mình, tại thời khắc này, ai nấy đều công tác nhiệt tình hơn lúc trước gấp mấy lần.

Giống như vừa được khích lệ!

Giống như vừa được ủng hộ!

Giống như vừa được ai đó hung hăng pằng pằng cho vài cái!

"Phản kích! Tiến công!"

Cùng với tiếng rít gào phát ra từ trong miệng quan chỉ huy, tòa thành lũy biến dị khổng lồ ấy lại một lần nữa bắt đầu vận hành.

Giờ khắc này, sức chiến đấu của bọn họ đã tăng mạnh!

Chỉ thấy hàng đống huyết nhục bên ngoài đang không ngừng nhúc nhích, bổ sung vào những lỗ hổng bên trên.

Chỉ thấy từng nhánh xúc tu vốn đã mất đi sức sống, lại một lần nữa "Rào rào rào" nhỏm dậy từ dưới mặt đất, hung hăng nổ bắn ra bên ngoài.

Tráng kiện, cao ngất, thẳng đứng, mọc đầy gai ngược!

Dường như trong thời khắc này, tâm trạng của bọn họ đều giống hệt như nhau, đều tràn ngập tinh thần kiên quyết và chí tiến thủ, thậm chí còn có chút bức bối, kiểu như không phun ra thì không thoải mái…

Ừm… nói chính xác hơn là vào giây phút này, nếu bản thân không bắn ra một thứ gì đó, thì quá có lỗi với tâm trạng sôi trào

của chính mình rồi!

"Pằng bọn họ!" Cùng với một tiếng rống to tới từ quan chỉ huy xúc tu, hàng đống xúc tu to tướng bên ngoài đều vung lên, điên cuồng bay múa, sau đó nặng nề đập thẳng xuống người bộ máy móc hạng nặng khổng lồ ngoài kia.

Chỉ thấy từng nhánh từng nhánh xúc tu cuốn những đơn vị máy móc đã bị lấy m chi lực chiếm đoạt quyền khống chế ý thức kia lên, sau đó nặng nề nghiền ép chúng xuống, còn trực tiếp ném thẳng chúng về phía những đơn vị máy móc cách vị trí này chừng mấy chục mét như một món đồ chơi quá khổ.

Trong khoảnh khắc, thế cục toàn chiến trường lập tức lật ngược lại.

Tòa thành lũy biến dị thật lớn đã được kích hoạt toàn diện, bên trên không ngừng nứt ra vô số những cái miệng khổng lồ dữ tợn mang theo hàng đống răng nanh sắc nhọn như gai ngược. Chúng "Hoa lạp lạp" mở ra cùng lúc, để lộ khoang miệng đặc sệt, dấp dính mà máu tanh.

Chi chít những bào tử màu máu đỏ lại một lần nữa nổ bắn ra ngoài, tựa như thiên nữ tán hoa, điên cuồng lan tràn về bốn phương tám hướng.

Nếu nhìn kỹ một chút sẽ phát hiện, vẻ bề ngoài của những cái bào tử kia rất giống đầu người.

Là từng cái đầu người huyết nhục mọc ra hàng đống miệng khổng lồ sắc bén.

"Hì hì hi hi ha ha ha —— "

Những bào tử kia không ngừng phát ra từng tràng cười quỷ dị, sau đó, nhanh chóng rơi xuống người những thân thể máy móc ở bốn phương tám hướng xung quanh. Hàm răng sắc bén vốn đang

mở ra lại đột ngột ngậm chặt lại, cuối cùng là kịch liệt bành trướng lên.

Oanh ——

Oanh ——

Những nổ mạnh thật lớn vang lên khắp cả chiến trường.

Bộ đội của thần giáo Cơ Giới không ngừng xuất hiện tình trạng giảm quân số nghiêm trọng, kèn phản công đã thổi lên, một hồi thịnh yến huyết nhục trực tiếp bị đẩy lên cao trào.

"Khung máy móc bị hao tổn —— ý thức cưỡng chế truyền dữ liệu —— "

"Khung máy móc bị hao tổn —— ý thức cưỡng chế truyền dữ liệu —— "

Cùng với từng chuỗi tạp âm kịch liệt vang lên, lượng lớn ý thức bên trong đại quân máy móc không thể không lựa chọn biện pháp truyền dữ liệu tiến vào tổ ong ngay tại thời điểm cuối cùng trước khi bản thân bị hủy diệt.

Dù vậy, vẫn còn lượng lớn đơn vị máy móc đang cố kiềm chế sức ảnh hưởng khủng bố do lấy m chi lực mang đến, để triển khai phản công phản kích đối với thần giáo Huyết Nhục.

"Gọi tổ ong —— khu vực số 71 cần hỏa lực trợ giúp —— thỉnh cầu không kích —— thỉnh cầu không kích —— "

Một người máy ngẩng đầu lên, sau khi gửi đi một luồng tín hiệu cuối cùng, nó lập tức bị một cái xúc tu từng đâu bay đến, đập thành phế liệu,

Nhưng tín hiệu đã truyền đi rồi.

Đúng là thần giáo Cơ Giới phản ứng rất nhanh!

Ngay cả dưới nghịch cảnh khủng khiếp như bị lấy m chi lực ảnh hưởng, ng bộ đội của thần giáo Cơ Giới kia vẫn thể hiện ra năng lực trợ giúp, tính thống nhất và lực lượng tổng hợp nhanh chóng đến khó có thể tưởng tượng nổi.

Gần như chỉ trong giây lát sau đó, thành lũy biến dị đã quét hình được lượng lớn tên lửa đạn đạo màu đen nhánh tập kích từ bên trong tầng mây.

Tiếng xé gió “Ù ù” vang lên, luồng chấn động truyền đến, trực tiếp đánh tan mảnh sương mù dày đặc trên kia.

"Lại là không kích!" Sắc mặt của vị quan chỉ huy đang ở bên trong thành lũy biến dị lập tức trở nên tái nhợt.

Đột nhiên người này lại dồn sức tới điều khiển một cái mồm to vừa mọc ra trên tòa thành lũy huyết nhục nọ, rồi hét lớn về phía Lâm Ân: "Đại lão! Mau vào trốn không kích!"

Nhưng Lâm Ân không hề động đậy. Thay vào đó, hắn ngẩng đầu lên, bầu trời đen kịt lập tức ánh vào mảnh thấu kính bên trên chiếc mặt nạ con quạ màu trắng bệch của hắn.

Gần như trong chớp mắt sau đó, phía trên tầng mây dày đặc đã hiện ra vô số những điểm đen chi chít.

Dựa vào tình huống này cũng có thể biết được, quy mô của lần oanh tạc này còn lớn hơn lúc trước gấp vài lần!

Những đơn vị máy móc kia vốn không quan tâm đến thương vong.

Hay nói cách khác, bọn họ không cần biết đòn phản công khủng bố này có làm liên lụy đến chính bản thân mình hay không. Bọn họ chỉ muốn dùng phương thức oanh tạc trải thảm này, để diệt sát toàn bộ những sinh vật bên dưới, ngay cả chính bản thân mình!

Chương 671: Hắn Muốn Làm Cái Gì???

Hơn nữa dựa vào mật độ của lần không kích này, có vẻ như tòa thành lũy biến dị đã bị tổn hại nghiêm trọng kia có thể ngăn cản được nó hay không cũng là một vấn đề!

Mà ngay tại thời điểm Lâm Ân đang muốn làm ra một động tác nào đó, đột nhiên bên tai hắn lại truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi phát động lập tức nhiệm vụ lựa chọn. 】

【 nhiệm vụ một: Nên chạy hay là muốn chạy, ngoan ngoãn nghe theo lời kiến nghị của tín đồ giáo phái Dục Vọng, trực tiếp tiến vào bên trong thành lũy biến dị tránh né không kích, khen thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu x800, kinh nghiệm cơ sở x500】

【 nhiệm vụ hai: Chân nam nhân còn sợ đạn đạo? Làm hắn đi! Dù đối phương có thô to thì đã làm sao? Đón lấy khó khăn mà leo lên, trong lòng anh dũng mà đi thẳng về phía trước, hãy xử lý toàn bộ những quả tên lửa đạn đạo trước mặt kia đi! Cố lên! Khen thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu x799, kinh nghiệm cơ sở x499】

【 nhiệm vụ ba: Đứng thẳng bất động tại chỗ, dùng thái độ cao ngạo lạnh lùng, trực tiếp giơ ngón tay giữa lên với đống tên lửa đạn đạo trước mặt, tiếp nhận lễ rửa tội của tên lửa đạn đạo, tỏ ra bản thân cực kỳ lợi hại bà kiêu ngạo, khen thưởng nhiệm vụ: 1000 tiền khô lâu, kinh nghiệm cơ sở 1000】

Quả nhiên.

Vừa nghe âm thanh "Đinh ~" kia vang lên, Lâm Ân đã biết hệ thống giống con gấu Teddy kia lại phát nhiệm vụ cho mình rồi!

Đã đến mức này, hắn có thể nhẫn nhịn được sao?

Lâm Ân không nói hai lời, đã quyết đoán mà xoay người lại, chạy thẳng về phía lỗ hổng mà thành lũy biến dị vừa mở ra cho mình.

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng, bàn tay vừa chống xuống vách tường bằng thịt mẫn cảm kia, Lâm Ân đã xoay người nhảy tới, rồi dùng một tư thế vô cùng đẹp trai, trực tiếp xoay người chui thẳng vào!

【 đinh! Ngươi hoàn thành lựa chọn một của nhiệm vụ, nhận được khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm cơ sở x500, tiền khô lâu x800! 】

Nhưng ngay tại thời điểm lỗ hổng kia chuẩn bị khép lại, thì đột nhiên Lâm Ân lại vươn tay tới, chặn cái lỗ hổng kia, không cho nó khép kín. Thoạt nhìn, chiếc mặt nạ con quạ màu trắng bệch kia lập tức lộ ra vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn mà nghiêm nghị.

Lâm Ân nhắm mắt lại, nâng mặt nạ lên, nói: "Nói thật, ta dùng một tay cũng có thể kéo toàn bộ đám tên lửa đạn đạo trên bầu trời kia xuống để xử lý, loại tập kích này, ta hoàn toàn không để vào mắt!"

Lời này vừa nói ra, toàn bộ nhóm sinh vật huyết nhục xung quanh đều trở nên nóng nảy.

"Vậy ngươi ba chân bốn cẳng vội vàng chạy đến nơi này làm gì?"

Lâm Ân nâng chiếc mặt nạ mỏ chim tái nhợt lên, thấu kính bên trên lập tức phản xạ ra một tia sáng chói mắt. Đến đây, hắn mới chậm rãi mở miệng nói: "Chẳng vì điều gì khác, chỉ muốn đặc biệt

đi đến nơi này nói cho các ngươi biết rằng đừng có chớp mắt, bởi vì..."

Hắn nâng mặt nạ lên, ra vẻ bí hiểm nói: "Ta... bắt đầu biểu diễn đây."

Mọi người ngơ ngác … (? Д?).

Mà trong tại khoảnh khắc cả đám người đều rơi vào ngây dại ấy, Lâm Ân lập tức nheo mắt lại, một tay chống xuống vách tường thịt, lại một lần nữa dùng tư thế vô cùng đẹp trai kia để xoay người nhảy ra bên ngoài từ chính lỗ hổng hắn vừa tiến vào lúc trước.

Cả đám người ầm ầm rung động.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp nói câu gì, Lâm Ân đã ngẩng đầu lên, nhắm hai mắt lại, vươn hai cánh tay ra, hướng thẳng về phía không trung, trực tiếp sử dụng loại động tác tay chuyên dụng với toàn bộ những chiều không gian khác nhau.

Ngón giữa thẳng đứng kia cũng giống như tư thế bất khuất muốn đội trời đạp đất. Ngay cả khi bản thân đang phải đối mặt với vô số những quả tên lửa đạn đạo màu đen từ trên không khung bắn thẳng xuống phía dưới kia, hắn vẫn ổn định, vững vàng như lão cẩu!

(Lão cẩu chỉ người dày dặn kinh nghiệm.)

Một dũng sĩ chân chính là phải dũng cảm đối mặt với cuộc đời, đối mặt với quá trình duy trì nòi giống!

Một lực sĩ chân chính lại càng dũng mãnh hơn, đó là đứng một chỗ, giơ thẳng ngón giữa lên, đối diện với vô số tên lửa đạn đạo đầy trời!

Thậm chí những thể máy móc đang chịu ảnh hưởng của lấy m

chi lực phía xa xa cũng lộ vẻ khiếp sợ nhìn qua bên này.

Ai cũng không biết rốt cuộc hắn muốn đang làm chuyện gì!

Ai cũng không biết rốt cuộc trong tay hắn đang nắm giữ loại thủ đoạn gì, lại khiến cho bản thân hắn có thể đứng thẳng như thế, vững vàng như vậy khi đối mặt với vô số tên lửa đạn đạo đầy trời!

Không bình thường!

Người này hắn tuyệt đối không bình thường!

【 đinh! Giá trị tinh thần của Trái Trái -10! 】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Tiểu Bảo Bối -10! 】

Trái Trái (ΩДΩ) nói: "Oa nha nha nha! Đầu ngu ngốc kia! Ngươi muốn chết thì chết một mình đi, đừng có kéo ta theo! Đừng có tìm đường chết! Đừng có đùa giỡn với Tử Thần! Bằng không ở nơi này sẽ có một xác hai mạng đó!"

Tiểu Bảo Bối vốn đang quấn trên thắt lưng hắn cũng khiếp sợ mà không ngừng ngọ nguậy. Nó “Phanh phanh phanh” điên cuồng húc vào quần hắn, muốn chui ra bên ngoài, còn hoảng hốt nói: "Tê tê tê!"

Nhưng không có bất cứ tác dụng gì cả!

Bởi vì Lâm Ân vẫn đứng rất vững vàng! Hắn chỉ một mực đứng ở nơi đó, nhắm mắt lại, động cũng không động lấy một cái, ngón giữa vẫn hướng thẳng lên không trung, dáng vẻ vô địch kia, không cần biết là ai nhìn thấy cũng không nhịn được mà toàn thân run rẩy!

"Hắn muốn làm gì vậy?"

"Đại lão muốn làm gì vậy?"

Toàn bộ những sinh vật bên trong tòa thành lũy biến dị đều dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn vị đại lão Dịch Y đang đứng thẳng trên khu đất trống kia.

Nhưng quá trình này cũng không kéo dài quá lâu. Có thể nói, giây trước, bọn họ vừa nhìn thấy hình dáng của những quả tên lửa đạn đạo màu đen nhánh đang bay trên không trung, thì ngay giây tiếp theo, bọn họ đã bị đống hỏa diễm vù vù lan tràn khắp chốn kia hòa tan tầm mắt.

Vào khoảnh khắc này, ngón út của tên Lâm Ân vốn đang nhắm mắt lại, đứng vững một chỗ như lão cẩu, cũng nhanh chóng giật giật với tần suất càng ngày càng nhanh hơn.

Nhưng cũng chính vào lúc này, bên tai Lâm Ân đã vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1】

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1】

【 đinh! Hắc Huyền Nguyệt hiểu được ý tứ của ngươi, trong lòng cô ấy vô cùng oán trách ngươi, kèm theo đó là ý niệm muốn đánh chết ngươi càng ngày càng trở nên mãnh liệt, độ khai phá tình cảm của mục tiêu đạt 204】

Chương 672: BUG!!!

Cũng trong nháy mắt này, một bóng người trong suốt đang nghiến chặt hàm răng chợt lao vút qua bên người Lâm Ân.

Làn gió thơm phác mũi.

Giống như vừa có một cô bé mặc trang phục Gothic trong suốt, đạp lên hư không, điên cuồng rung lắc những sợi tơ, dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, lao thẳng tới, đón lấy cự vật màu đen bạo ngược mà thô to trước mắt.

Những sợi tơ cuồng loạn đã được múa nhanh tới cực hạn.

Chỉ thấy mũi chân của tiểu thư con rối điểm nhẹ lên quả tên lửa đạn đạo kia, để rồi ngay sau đó, thân hình trong suốt của cô ấy lập tức lăng không bay vọt ra ngoài.

Từng quả tên lửa đạn đao thô to lướt sát qua chóp mũi cô ấy, nhưng cùng thời điểm này, những sợi tơ trên tay cô cũng hạ điểm đặt neo lên chúng rồi.

Giống như vừa nhảy một điệu waltz trên đầu mũi dao, hình ảnh phản chiếu trên con ngươi trầm tĩnh đen nhánh kia, chính là những ngón tay mảnh khảnh đang lôi kéo vô số những sợi tơ nhỏ, chiếc váy dài với đường viền hoa Gothic rộng thùng thình nhẹ nhàng bay trong gió, chiếc giày cao gót đạp trên những sợi dây nhỏ, trực tiếp bện ra từng cái lưới vô hình ngay giữa không trung.

Ngay sau đó, năm ngón tay cô ấy khẽ động.

Dưới lực khống chế mạnh mẽ của tiểu thư con rối, vô số những quả tên lửa đạn đạo vốn đang bắn về phía Lâm Ân, lại đột

nhiên thay đổi quỹ tích.

Bởi vì tiểu thư con rối vẫn ở trong trạng thái ẩn núp vô hình, khiến cho hình ảnh mà toàn bộ những sinh vật huyết nhục đang ở bên trong thành lũy biến dị nhìn thấy, lại chính là những quả tên lửa đạn đạo nọ vừa tự mình thay đổi quỹ tích.

Vậy là ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của đám sinh vật kia, những đầu đạn vốn đang bắn về phía thành lũy biến dị của bọn họ, chợt thay đổi phương hướng, uốn lượn một vòng, bay sát qua thành lũy, cuối cùng là nặng nề rơi xuống một phía khác.

Mà ở phía trên mảnh đất trống lúc trước, tồn tại đang đeo chiếc mặt nạ con quạ tái nhợt kia, vẫn đứng vững như lão cẩu ở nơi đó, dựng thẳng ngón giữa lên không trung. Như thể ngón tay giữa của hắn đã dọa cho tất cả những quả tên lửa đạn đạo kia phải thay đổi phương hướng.

Ngay sau đó, “Oanh oanh oanh rầm rầm” —— tiếng nổ mạnh kịch liệt vang lên từ bốn phương tám hướng.

Cuồng phong vù vù thổi cho chiếc trường bào trên người Lâm Ân bay phất phới, dưới dư chấn của vụ nổ mạnh, hắn vẫn đứng ngạo nghễ không lùi, nhưng không có một chút năng lượng nào lan đến gần người hắn.

Dù biển lửa đã trải rộng khắp bốn phương tám hướng, nhưng vị trí của hắn vẫn an ổn như lúc ban đầu.

"Mẹ nó (ΩДΩ)!"

Giờ khắc này, toàn bộ những sinh vật bên trong thành lũy biến dị đều trở nên kinh hoảng. Bọn họ mở to hai mắt mang theo vẻ khó mà tin được, nhìn thẳng vào vô số những quả tên lửa đạn đạo vừa thay đổi quỹ tích kia, lại nhìn thẳng về phía Lâm Ân vẫn đứng vững như lão cẩu ở nơi đó.

Nhưng đó còn chưa phải điều khủng bố nhất.

Bởi vì ngay lúc này, lại có một quả đạn đạo gần như đã bay đến phạm vi cách hắn chưa đầy mười mét, mắt thấy nó sẽ bắn trúng vào người hắn, nhưng hết lần này tới lần khác, quả đạn đạo kia lại dùng một góc độ khó có thể tưởng tượng nổi để chuyển hướng, trực tiếp bay ra ngoài.

"Mạnh quá! Mạnh quá! Mạnh quá sức tưởng tượng luôn rồi!"

"Đó là loại uy năng gì? Loại quyền năng gì vậy? Vị Dịch Y đại lão này đã mạnh mẽ đến trình độ có thể làm cho đạn đạo trông thấy hắn cũng phải chuyển hướng ư?"

"Trời ơi! Biến thái quá thể đáng rồi!"

"Ai có thể giải thích cho tôi nghe một chút hay không? Rốt cuộc đây là loại lực lượng gì? Tôi nhìn mà không hiểu! Thực sự không hiểu gì hết!"

【 đinh! Độ khiếp sợ của quái vật xúc tu đối với ngươi +50, danh vọng của ngươi ở giáo phái Dục Vọng +5】

【 đinh! Độ khiếp sợ của Xúc Tu Huyết Nhục Ma đối với ngươi +40, danh vọng của ngươi ở giáo phái Dục Vọng +6】

【 đinh! Độ khiếp sợ của tín đồ dục vọng đối với ngươi +45, danh vọng của ngươi ở giáo phái Dục Vọng +7】

"Là niệm lực!" Vị quan chỉ huy đang đứng tại nơi cao nhất bên trong thành lũy biến dị, lại đột ngột ngẩng đầu nhìn lên, rồi run rẩy nói: "Tuyệt đối là niệm lực. Tôi từng nghe nói qua, trên đời này có tồn tại một dạng linh hồn vô cùng mạnh mẽ nào đó, chỉ cần ý niệm trong đầu đối phương cũng có thể ảnh hưởng đến toàn bộ những sự vật bên trong thế giới hiện thực!"

Lời này vừa nói ra, tất cả những bộ huyết nhục hình người

xung quanh đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, một người hoảng hốt hỏi han: "Không có khả năng! Nếu đó thực sự là niệm lực, thì vì sao chúng ta không cảm nhận được một chút dao động niệm lực nào? Cái này không khoa học!"

Quan chỉ huy kia hét lớn: "Đây là thế giới hắc ám mà anh lại đi giảng khoa học với tôi?"

Bởi vì nơi này chính là thế giới hắc ám, cho nên ai cũng không biết rốt cuộc là bên trong này đang ẩn chứa bao nhiêu tồn tại quỷ dị, bao nhiêu ác linh, tà ma, thể dị dạng, Ác Thần…

"Mấy người phải biết rằng tồn tại quỷ dị chân chính vô cùng mạnh mẽ, dù đối phương chỉ dùng tới một tia lực lượng cũng có thể đủ cạy lên cả ngọn núi lớn! Khả năng khống chế lực lượng của bọn họ vốn không phải những sinh vật huyết nhục nhỏ yếu như chúng ta có thể cảm nhận được!"

"Mấy người quá ngây thơ rồi!" Quan chỉ huy rống to.

Nghe xong câu này, toàn bộ những sinh vật huyết nhục xung quanh đều run rẩy toàn thân, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi vô cùng.

Hóa ra là như vậy? Hóa ra lại là như vậy?

Có bằng chứng xác thực hẳn hoi! Có bằng chứng cực kỳ thuyết phục đây rồi!

Khiếp sợ - ing

Khẳng định là ở bên trong trận doanh Dịch Y, vị Dịch Y kia cũng là một tồn tại cán bộ đẳng cấp cao, vô cùng lợi hại à nha!

Hắn thật sự dùng hai ngón giữa của mình, trực tiếp bức lui cả bầu trời tên lửa đạn đạo!

【 đinh! Danh vọng của ngươi ở giáo phái Dục Vọng +5】

【 đinh! Danh vọng của ngươi ở giáo phái Dục Vọng +5】

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn hai, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 499, tiền khô lâu x799】

【 đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn ba, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 1000, tiền khô lâu x1000】

【 đinh! Bởi vì nguyên nhân kỹ thuật không biết đã làm hệ thống gặp phải bug, sinh ra hỗn loạn, khiến cho chức năng nhiệm vụ lựa chọn tạm thời đóng cửa, thời gian chữa trị cụ thể đang được xác định, cảm tạ ngươi đã sử dụng! 】

Chương 673: Quá Trình Ra Sao Không Quan Trọng, Quan Trọng Là ... Kết Quả!!!

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống "đinh đinh đinh" không ngừng truyền đến bên tai, vô số những quả tên lửa đạn đạo trên bầu trời đều dùng phương thức xoay vòng ngọt ngào, để quay chung quanh bọn họ, cuối cùng là nổ ra một vòng tròn biển lửa.

Không cần phải nghi ngờ, năng lực khống chế xuất sắc của tiểu thư con rối đã hoàn mỹ trợ giúp hắn hoàn thành màn biểu diễn thật lớn này, chẳng những khiến hắn thành công nhận được hai phần khen thưởng nhiệm vụ miễn phí từ hệ thống, còn đồng thời quét được lượng lớn danh vọng bên trong phái hệ Dục Vọng.

Đây cũng là kết quả Lâm Ân muốn nhìn thấy.

Thậm chí lần biểu diễn này còn xuất sắc đến mức ngay cả Trái Trái cùng Tiểu Bảo Bối cũng bị hắn thành công lừa bịp.

Nó tuyệt đối là một màn biểu diễn thành công rực rỡ.

Trái Trái khiếp sợ nói: "Đầu ngốc! Ngươi... ngươi đã trở nên mạnh mẽ như vậy từ khi nào? Vừa rồi ngươi đã làm cái gì đó? Chẳng lẽ ngươi chỉ dựng thẳng hai ngón giữa lên, là có thể khiến cho toàn bộ những quả tên lửa đạn đạo ấy thay đổi phương hướng rồi? Chuyện này... chuyện này tuyệt đối không khoa học một chút nào!"

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, hắn vươn tay búng cho Trái Trái một cái rồi hỏi: "Quá trình ra sao không quan trọng, quan

trọng là ... Kết quả. Ngươi nói xem vừa rồi có đẹp trai hay không?"

Trái Trái (???) ngơ ngác nói: "Có!"

【 đinh! Độ vui sướng của Lâm Ân +1】

Nhưng không thích hợp!

Vô cùng không thích hợp nha!

Bởi vì theo những gì Trái Trái hiểu biết về cái đầu ngốc nghếch này, cô ấy có thể mạnh dạn khẳng định rằng, nếu hắn đã sớm có được thực lực mạnh mẽ như vậy, thì tên này phải trở nên kiêu ngạo từ rất lâu rồi mới đúng...

Hơn nữa nếu hắn thực sự đang che giấu thực lực chân chính của mình thì vì sao cô ấy lại không biết?

Phải biết rằng, lúc bình thường, dù hắn bước vào WC hay đi tắm rửa, cả hai người bọn họ đều ở cùng một chỗ, thậm chí phía dưới sàn nhà, bên cạnh tủ đầu giường trong phòng ngủ của hắn có giấu bao nhiêu cuốn sách khiêu dâm, cô ấy còn rõ mồn một đây này...

Lâm Ân có chút buồn cười nhìn dáng vẻ do dự và soi mói của Trái Trái, hắn khẽ nhướng nhướng lông mày, sau đó không nói hai lời, lập tức ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

Chờ tới lúc cảm nhận được sợi tơ vốn buộc trên ngón út của mình đang rung động rất nhanh, Lâm Ân biết, sau màn biểu diễn hoàn mỹ này, khẳng định là toàn bộ năng lượng điện trong cơ thể tiểu thư con rối đã hao hết sạch rồi, một chút cũng không dư.

À há! Nếu tiểu thư con rối xinh đẹp đã thoát lực rồi, cô ấy cũng chỉ có thể nhanh chóng đi nạp điện mà thôi.

Không nói hai lời, Lâm Ân đang ở trong trạng thái sung sướng

lập tức tiến về phía trước. Hắn nhanh chóng chạy đi trên bãi đất trống trước mặt mình, lại thông qua sợi tơ không ngừng rung lắc trên ngón út để dự đoán vị trí cùng tọa độ rơi tự do của tiểu thư con rối.

Chỉ thấy hắn mỉm cười, lập tức vươn tay ra.

Vị trí dự đoán vô cùng chính xác. Trong chớp mắt sau đó, bàn tay Lâm Ân lập tức đón được thân hình nhỏ xinh của tiểu thư con rối đang trong trạng thái vô hình rơi xuống. Sau đó, thân hình cô ấy lập tức xoay ba trăm sáu mươi độ, hóa giải lực rơi, cuối cùng là vững vàng được Lâm Ân ôm ở trong lòng.

"Vô cùng cảm tạ cô! Tiểu thư con rối, cô đúng là vệ sĩ tiểu thư tri kỷ của tôi đó!" Lâm Ân nháy mắt ra hiệu với bóng người vô hình trong lòng. Có thể nói là tâm trạng hiện giờ của hắn đang cực kỳ tốt. Không phụ lòng hắn ném ra nhiều ám hiệu như vậy, không phụ lòng hắn điên cuồng đánh mã Morse lên sợi tơ.

Tiểu thư con rối đúng là một cô gái băng tuyết thông minh, lập tức hiểu được ý đồ của hắn rồi! Nếu đổi lại là Trái Trái, câu chuyện ấy sẽ trở thành sự cố mất.

Xoát xoát xoát —— Giống như một cái TV cũ bị nhiễu sóng, bởi vì năng lượng không đủ, khiến cho Hắc Huyền Nguyệt không thể duy trì trạng thái tiềm hành của mình nữa, cô ấy lập tức để lộ ra hình dáng của chính mình ngay trong lòng Lâm Ân.

Vẫn là chiếc váy dài Gothic kết hợp cùng cái mũ dạ nhỏ tinh xảo, nhưng vào giờ phút này, cô ấy đang bị Lâm Ân dùng hình thức ôm công chúa để ôm vào trong ngực.

Hiện tại, cô ấy đang dùng ánh mắt bình tĩnh, mang theo ý niệm muốn giết người để nhìn hắn.

Hắc Huyền Nguyệt rất muốn giãy giụa, nhưng nguồn sinh lực

hao hết lại mang đến lực cản rất lớn, gần như cô ấy không còn khả năng khống chế thân thể con rối của mình nữa rồi, chỉ có thể tùy ý để mặc Lâm Ân ôm mình vào lòng thôi.

Vấn đề là bọn họ đang đưa lưng về phía thành lũy biến dị, bởi vậy dưới chiếc áo choàng to to của Lâm Ân che giấu, không một ai nhìn thấy bóng dáng nhỏ xinh của tiểu thư con rối trong lòng hắn.

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1, độ khai phá tình cảm đạt 205】

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1, độ khai phá tình cảm đạt 206】

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng truyền đến bên tai đã rõ ràng thể hiện ra cảm xúc và phản ứng của tiểu thư con rối trong giây phút này rồi.

Thoạt nhìn toàn bộ màn biểu diễn đều trôi chảy thuận lợi, nhưng không một ai hay biết quá trình bên trong lại trúc trắc tới nhường nào.

Nói chính xác hơn, vào khoảnh khắc vừa rồi, trong khi Lâm Ân lao tới, đứng vững vàng như lão cẩu, còn trực tiếp nhắm mắt lại, giơ ngón giữa lên không trung, nhìn dáng vẻ của hắn cực kỳ ung dung thản nhiên, không màng sinh tử, nhưng trên thực tế, trong lòng hắn đã loạn thành một đoàn rồi.

Bởi vì ngay sau đó, sợi tơ đang được buộc vào ngón út của Hắc Huyền Nguyệt đã bị hắn kéo đến《 Mãn Giang Hồng 》(Kéo nhiều đến mức sợi tơ muốn đứt).

Sợi tơ không ngừng lay động giống như đang liên tục nói với cô ấy rằng:

Lên!

Lên!

go!

go!

Cố lên!

Tiểu thư con rối!

Tất cả đều dựa vào cô đó!

Chủ thuê có thể hoàn mỹ biểu diễn xong màn kịch này hay không, phải dựa vào biểu hiện vĩ đại tiếp theo của vệ sĩ tiểu thư cô đó!

(o? ▽?)o

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1, độ khai phá tình cảm đạt 207】

Bởi vậy, khi gặp phải hành vi ác liệt như thế, dù một người có tố chất tâm lý tốt đến mức nào, cũng khó mà nhịn được dục vọng muốn lao lên đánh chết hắn.

Chương 674: Đây Tuyệt Đối Là Một Vị Cán Bộ Rồi!

"Bình tĩnh bình tĩnh, tôi khẳng định với cô là không có lần sau đâu. Tiểu thư con rối, cô đừng dùng loại ánh mắt đó để nhìn tôi. Cô thử bình tĩnh suy nghĩ lại một chút xem, tuy hành động vừa rồi có độ khó cao một chút, nhưng cô có cảm nhận được hay không tiểu thư con rối? Độ khai phá tình cảm của cô càng ngày càng cao rồi!"

"Bởi vì tức giận cũng là một loại hình thức biểu hiện của tình cảm đó!"

Lâm Ân nghiêm túc nói, hắn cố gắng biểu lộ ra vẻ tự tin tràn đầy như thể mình đã dự kiến được tình huống một cục đá hạ ba con chim kia từ trước!

Hắc Huyền Nguyệt dùng sức mà nhắm hai mắt lại, gần như cô đã dùng tới chút sức lực cuối cùng của mình, chỉ để siết chặt nắm tay lại.

Cứng!

Cứng!

Nắm tay cứng!

Nhưng ngoại trừ thứ này, cô ấy không làm ra bất cứ phản ứng nào khác nữa.

Đây là lần đầu tiên trong lòng cô ấy sinh ra loại hi vọng này, cô ấy hy vọng thời gian ba mươi ngày có thể nhanh chóng trôi qua, bởi vì ngay khi kỳ hạn chấm dứt, cô ấy có thể hoàn toàn thoát khỏi

tên kia rồi.

Lại nói, cô ấy biết độ khai phá tình cảm của mình đã tăng lên rất cao, bởi vì tổng số lần cô ấy phản ứng cảm xúc trong vòng mấy ngày này, đã vượt qua mười mấy năm trước cộng lại.

Hơn nữa tất cả đều là phản ứng cảm xúc tồi tệ khi phải đối mặt với tình huống tiêu cực.

"Cô đã vất vả rồi, tiểu thư con rối, kế tiếp cô hãy tử tế nghỉ ngơi đi, chờ đến lúc có cơ hội, tôi sẽ lập tức cho bổ sung năng lượng cho cô, cam đoan sẽ bổ sung tràn đầy!" Lâm Ân nheo mắt cười với Hắc Huyền Nguyệt trong lòng, tay phải vừa lật, hắn lập tức giơ ngón tay cái lên.

Sau đó, Lâm Ân lập tức dùng tốc độ cực kỳ nhanh lấy chiếc vali xách tay từ bên trong không gian hệ thống ra, bế tiểu thư con rối đã cạn điện trở về, cũng nhanh chóng khóa lại.

Tới lúc này, Trái Trái đã á khẩu (? Д?) một câu cũng không nói được nên lời.

...

Bên kia, sau khi nhìn thấy quá trình tập kích đã dừng hẳn lại, mà không có một quả tên lửa đạn đạo nào bắn về phía mình, nhóm huyết nhục hình người cùng với đám quái vật xúc tu đang ở bên trong tòa thành lũy biến dị, lập tức kinh ngạc mà nhanh chóng chạy ra.

Tựa như cảnh tượng vừa rồi chỉ là một giấc mộng, khiến cho bọn họ dù đang ở hiện tại, dù đang trong trạng thái tỉnh táo, cũng cảm thấy có chút không chân thực.

Quan chỉ huy của thành lũy biến dị lập tức dẫn theo mấy bộ huyết nhục hình người, nhanh chóng chạy đến gần Lâm Ân, từ cách hơn mười mét đã mở miệng nói: “Đúng là khó mà tin được!

Ngài lại thật sự giúp chúng ta hóa giải được đòn tập kích khủng bố của thần giáo Cơ Giới rồi!"

"Dịch Y tiên sinh, vô cùng cảm tạ ngài đã ra tay tương trợ, nếu không có sự hỗ trợ của ngài, e rằng tất cả chúng tôi sẽ chết ở chỗ này mất!"

"Xin hỏi tiên sinh xưng hô như thế nào? Ngài có phải tín đồ của Mẫu Thần như chúng tôi không?"

Cả quan chỉ huy lẫn nhóm huyết nhục hình người xung quanh đều lộ ra vẻ mặt cuồng nhiệt không hề che giấu.

Phải biết rằng đại đa số những sinh vật thuộc trận doanh hỗn loạn tà ác đều ái mộ cường giả. Bọn họ chán ghét trật tự, nhưng khi đứng trước mặt tồn tại mà bọn họ cho rằng đối phương mạnh hơn mình rất nhiều, bọn họ sẽ lập tức trở nên nhún nhường và mong muốn được dựa dẫm.

Nếu không phải thần giáo Cơ Giới có tư tưởng bài ngoại quá mức cực đoan, chỉ sợ trận chiến tranh này vừa đánh được một nửa, người bên ngoài đã lập tức nhìn thấy một nửa quân số của thần giáo Huyết Nhục hiên ngang ra đầu hàng rồi.

Hỗn loạn mà, vốn chẳng có cái gì gọi là trung thành đáng nói.

Bên dưới lớp mặt nạ, khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên.

Hắn biết, thông qua màn biểu diễn vừa rồi, bản thân đã thành công khắc họa nên hình tượng cao lớn của chính mình trong lòng nhóm sinh vật hắc ám bên trong tòa thành lũy huyết nhục nọ.

Mà đây cũng là tình huống hắn muốn nhìn thấy.

Lúc này, giao diện tin tức của quan chỉ huy kia cũng lập tức xuất hiện trước mắt hắn.

【 Xúc Tu Ma Cao Cấp Cao Tư 】

【 cấp bậc 】: 100

【 chủng tộc 】: Con nối dòng của căn nguyên

【 trận doanh 】: Hỗn loạn tà ác

【 năng lực chiến đấu 】: tinh thần lực và năng lực ô nhiễm siêu cường.

【 giới thiệu 】: là chấp hành giả đến từ thành lũy của giáo phái Dục Vọng, bọn họ có được năng lực và ý thức càng mạnh hơn quái vật xúc tu bình thường. Dưới tình huống bình thường, bọn họ thường được đặt vào vị trí quan chỉ huy và chấp hành giả lên kế hoạch toàn diện điều khiển thành lũy biến dị và các loại tạo vật huyết nhục. Bọn họ không tự mình lên chiến trường đánh nhau, cho nên năng lực chiến đấu không phải quá mạnh, nhưng một khi để cho bọn họ khống chế những tạo vật bên trong thành lũy biến dị, sức chiến đấu của bọn họ sẽ tăng lên trên diện rộng, đạt đến trình độ khó có thể tưởng tượng nổi.

Xem xong phần giới thiệu của đối phương, Lâm Ân vẫn tiếp tục duy trì hình tượng quỷ dị khó lường của mình, chỉ nghe hắn chậm rãi mở miệng nói: "Mấy người có thể gọi ta là bác sĩ X. Ta không phải tín đồ của Mẫu Thần mấy người, nhưng ta rất tôn trọng lý niệm của giáo phái Dục Vọng, bởi vậy mà khi trùng hợp nhìn thấy mấy người đang bị tộc máy móc tập kích, ta mới không chút do dự đi tới, tham gia vào cùng."

"Mấy người sao rồi? Tổn thất có lớn hay không?"

Nghe đến đây, toàn bộ nhóm huyết nhục hình người đang có mặt ở xung quanh đều nín thở, tất cả đều rưng rưng, khó có thể ngăn cản được vẻ rung động trào dâng trong mắt.

Đúng là giọng điệu của vị Dịch Y này rất bình thản, nhưng

ngay khi nghe đối phương tự xưng mình là "Bác sĩ", bọn họ lại không còn bình tĩnh được nữa.

Cán bộ!

Đây tuyệt đối là một vị cán bộ rồi!

Bởi vì theo những gì bọn họ hiểu biết thì ở bên trong quần thể Dịch Y, gần như những người có được danh hiệu "Bác sĩ" này đều là nhóm tà ma đang đảm nhận chức vị quan trọng.

Nói chính xác hơn, danh xưng bác sĩ này không chỉ nói lên rằng, chủ nhân của nó có được năng lực cải tạo huyết nhục cùng với năng lực gieo rắc ôn dịch vô cùng mạnh mẽ, nó còn tượng trưng cho sự tán thành lớn nhất của nhóm cán bộ cấp cao đối với vị Dịch Y nọ.

Chẳng trách… người này vừa ra tay lại hoành tráng như vậy. Hóa ra bọn họ đã gặp được một vị lãnh đạo bên trong quần thể Dịch Y rồi!

Chương 675: Kỹ Năng Diễn Xuất!!!

Đến đây, vị quan chỉ huy nọ lập tức trở nên nghiêm túc hơn. Gã không dám chậm trễ, thân thể trực tiếp đứng thẳng tắp, nói: "Dịch Y tiền bối, may mắn có ngài trợ giúp, khiến cho căn cứ của chúng tôi có tới một phần ba thành viên đã may mắn sống sót sau lần tập kích này. Còn thành lũy biến dị, tuy đã bị tổn hại nghiêm trọng, nhưng vẫn đủ sức chống lại tộc máy móc tập kích."

"Nhiệm vụ của mấy người là gì?" Lâm Ân ung dung hỏi.

"Báo cáo tiên sinh, chúng ta tuân lệnh đến thành lập cứ điểm ở mọi vị trí tại phía Tây thành khu, kết hợp cùng 91 thành lũy biến dị khác ở xung quanh, cùng chung tay bảo vệ căn cứ chủ tại hậu phương, làm chuẩn bị để Mẫu Thần toàn diện hàng lâm!"

Lời này vừa nói ra, trong lòng Lâm Ân lập tức khẽ động.

Mẫu Thần toàn diện hàng lâm?

Xem ra thế cục ở nơi này hoàn toàn không đơn giản như những gì hắn tưởng tượng.

"Nói một chút về thế cục hiện tại ở trong thành cho ta nghe đi." Lâm Ân không có nhiều lời, đã lập tức hỏi vị quan chỉ huy kia về tình huống mới nhất ở nơi này.

Quan chỉ huy kia thoáng khựng lại một chút, sau đó mới kinh ngạc hỏi: "Di! Tiên sinh ngài không biết sao?"

Lâm Ân lập tức hoàn hồn, hắn tỏ vẻ bình tĩnh nâng chiếc mặt nạ lên, vẫn duy trì tiếng nói khàn khàn đáp lại: "Ta vâng mệnh chủ

ta tiến đến gấp rút chi viện cho trận chiến này, nhưng trên đường lại bị trận doanh Dạ Y phục kích. Chúng ta không kịp đề phòng, đội ngũ bị đánh tan. Nếu không phải như thế, ta đâu gặp được mấy người ở chỗ này?"

Lời này vừa nói ra, toàn thân vị quan chỉ huy kia cùng nhóm huyết nhục hình người xung quanh đều rung động.

"Dạ Y? Không phải bọn họ luôn tuân theo nguyên tắc trung lập, sẽ không chủ động tham dự vào tranh đấu giữa những trận doanh sao?"

Lâm Ân lập tức cười lạnh một tiếng, nói: "Kiệt kiệt, cậu cho rằng bọn họ đến tòa thành nguyền rủa này để làm gì? Đương nhiên là bởi vì chúng ta rồi, cũng giống như chúng ta luôn muốn tiêu diệt sạch sẽ bọn họ cho thống khoái, thì bọn họ cũng hận chúng ta tới thấu xương."

Nhóm huyết nhục hình người xung quanh lập tức bị khí tức tà ác và sát ý lạnh thấu xương tản ra từ trên người Lâm Ân làm run sợ.

Lâm Ân híp mắt, chậm rãi nắm chặt cây cự liêm trên tay, khàn khàn nói: "Khiến cho chúng ta tổn thất thảm trọng như thế, chờ ta gặp lại bọn họ, ta nhất định sẽ lôi bọn họ ra thiên đao vạn quả, ngũ mã phanh thây! Ta cũng nhân tiện cảnh báo cho mấy người một câu, về sau nếu gặp được một Dịch Y như ta, mấy người đừng có dễ dàng tin tưởng bọn họ. Tương tự như chúng ta có nội gian bên trong quần thể Dạ Y vậy, bọn họ cũng cài rất nhiều gian tế vào trong nội bộ chúng ta."

【 đinh! Kỹ năng diễn xuất của ngươi +1】

【 đinh! Kỹ năng diễn xuất của ngươi +1】

Thân thể nhóm quái vật xúc tu xung quanh lập tức run rẩy.

"Lại có việc này sao?"

Lâm Ân nheo mắt, khàn khàn nói: "Đúng vậy, lần này đội ngũ của ta bị phục kích, chính vì chúng ta đã bị “người phe mình" bán đứng. Cho nên sau này khi mấy người ra ngoài, nhất định phải nhớ kỹ, nếu gặp được một tồn tại tự xưng mình là Dịch Y, còn còn dẫn theo một đống sinh vật hình người có điểm đặc thù của con mèo, thì nhớ là đừng do dự, đám người kia chắc chắn là gian tế của Dạ Y!"

Bên trong chiếc mặt nạ tái nhợt kia lập tức phả ra một luồng khí tức lạnh như băng, khiến cho toàn bộ nhóm huyết nhục hình người xung quanh đều cảm thấy không rét mà run.

Hiển nhiên, vị bác sĩ X trước mặt vẫn luôn canh cánh trong lòng về chuyện đội ngũ của mình bị mai phục.

Toàn bộ nhóm sinh vật huyết nhục xung quanh đều bị câu chuyện của Lâm Ân làm kinh sợ, mà đồng thời bọn họ cũng càng ngày càng cảm thấy thế cục của trận chiến tranh này đã trở nên phức tạp vượt quá những gì mình tưởng tượng rồi.

Ở mặt ngoài, nó vốn là cuộc chiến tranh giành lợi ích giữa thần giáo Huyết Nhục và thần giáo Cơ Giới, nhưng bên dưới, nó cũng là cuộc tranh đấu gay gắt giữa giáo phái Dục Vọng bọn họ và giáo phái Chi Phối Giả bên kia.

Nhưng chưa hết, ngay hiện tại, bọn họ còn biết thêm một chút thông tin mới, đó là bên dưới cuộc chiến tranh này còn ẩn giấu một hồi đọ sức ngươi chết ta sống giữa hai đại quần thể là Dạ Y và Dịch Y này.

Quá đỗi phức tạp!

Cực kỳ rối loạn!

Khi dấn thân vào loại thế cục hỗn loạn này, không biết lúc nào

bản thân sẽ chết đi!

"Được rồi, bớt nói lời vô nghĩa đi. Thế cục hiện tại rất nguy cơ, bất cứ lúc nào thần giáo Cơ Giới cũng có khả năng công kích đến, mấy người đừng kéo dài thời gian nữa!" Lâm Ân nhướng mày quát lên, hiển nhiên hắn đã hoàn mỹ hòa nhập vào thân phận và nhân vật hiện tại của mình rồi.

Nghe vậy, vị quan chỉ huy kia lập tức nuốt một ngụm nước miếng xuống, gã không dám chậm trễ thêm, lập tức tóm tắt lại cho Lâm Ân nghe về toàn bộ những diễn biến của thế cục nơi này.

Sau khi nghe gã nói xong, coi như Lâm Ân đã có một chút hiểu biết đại khái về tình huống hiện tại bên trong thành rồi.

"Uy thế của thần giáo Cơ Giới vẫn lớn như cũ, bọn họ đã chiếm cứ được hơn một nửa thành khu. Hiện tại gần như toàn bộ khu phía Đông đều nằm dưới sự chi phối của thần giáo Cơ Giới, mà ở thành khu phía Tây, chúng ta và giáo phái của chi phối giả đều tự chiếm cứ lấy một nửa thành khu, trước mắt vẫn đang rơi vào trạng thái giằng co." Vị quan chỉ huy kia vươn xúc tu tới, chỉ vào một hình chữ thập nằm ở vị trí trung tâm bản đồ, nói: "Mà nơi này chính là khu vực tranh chấp trọng điểm của chúng ta. Nơi cất giấu tổ chức não của Cự Tượng nằm ngay dưới lòng đất tại khu vực trung tâm thành, nó cũng là khu vực mà cánh quân chủ lực của chúng ta và thần giáo Cơ Giới đã giằng co một đoạn thời gian rất dài rồi!"

"Lúc trước, thần giáo Cơ Giới đều chiếm lấy ưu thế, nhưng khoảng vài ngày trước, sau khi Mẫu Thần của chúng ta xuất chiến, thế cục đã có một chút khởi sắc hơn. Ở thời điểm hiện tại, khu vực số một vẫn đang nằm dưới quyền điều khiển của chúng ta, chúng ta đang tiến thêm một bước, làm sâu sắc hơn khả năng khống chế của mình đối với khu vực kia. Cũng không lâu trước đó, giáo phái Chi Phối Giả đã triệu tập tạo vật căn nguyên Leviathan đến đây, tiến hành trợ giúp chúng ta."

Chương 676: Sự Yên Lặng Trước Khi Cơn Bão Đến!!!

Vị quan chỉ huy nọ nhanh chóng giảng giải một lần về thế cục trước mắt cho Lâm Ân nghe.

Nói cách khác, đến thời điểm hiện tại, thoạt nhìn thần giáo Cơ Giới vẫn đang đè bọn họ ra đánh, nhưng ở bên trong khu vực trung tâm tranh đoạt, thần giáo Cơ Giới lại không chiếm ưu thế, bởi vì sự xuất hiện của Leviathan cùng với Dục Vọng Mẫu Thần xuất chiến, đã khiến cho cán cân lực lượng nghiêng lệch theo biên độ lớn về phía thần giáo Huyết Nhục.

Nhưng căn cứ theo tình huống trước mắt, có vẻ như tiến độ truy tìm và phá dỡ tổ chức não của Cự Tượng của thần giáo Huyết Nhục vẫn thong thả như cũ.

Bởi vậy, ở thời điểm hiện tại nhìn như hai bên đang chiến tranh không ngừng, nhưng trên thực tế, những cuộc chiến ấy vẫn chỉ dừng lại trên quy mô nhỏ, dạng gặp phải nhau thì chiến và tranh đoạt vị trí cứ điểm ngoài biên giới mà thôi.

Thần giáo Huyết Nhục bên này cũng không rõ động tác của thần giáo Cơ Giới bên kia.

Nhưng không cần phải nghi ngờ, một khi tổ chức não của Cự Tượng hiện thân, chúa tể của thần giáo Cơ Giới bên kia tất sẽ xuất chiến, trực tiếp tiến hành tranh đoạt.

Mà đến lúc đó, chỉ trong khoảnh khắc, nơi này sẽ biến thành một cuộc hỗn chiến toàn diện cấp căn nguyên!

Hiện tại… giống như sự yên lặng trước khi cơn bão đến. Song phương đều bày sẵn trận địa tới nghênh đón địch nhân.

Nếu trong vòng 3 ngày, thế cục vẫn chưa ngã ngũ... Lâm Ân nâng chiếc mặt nạ mỏ chim màu trắng bệch lên, mở ra chiếc đồng hồ quả quýt của mình, liếc mắt nhìn thời gian một cái. Thì người một nhà của cha vợ ta có thể kết thúc giùm.

Sau khi đại khái hiểu được thế cục ở nơi này, Lâm Ân thoáng đưa mắt nhìn xung quanh, bàn tay nhẹ nhàng cất chiếc đồng hồ quả quýt vào trong túi, rồi mở miệng nói: "Ta đã hiểu được tình huống đại khái rồi, nhưng ta xin khuyên mấy người một câu, vẫn nên nhanh chóng rời đi thôi. Phỏng chừng không bao lâu nữa, phía thần giáo Cơ Giới sẽ phái đại bộ đội đi tới phát động tiến công đối với mấy người. Đến lúc đó, khẳng định là mấy người không còn may mắn như hiện tại đâu."

Quan chỉ huy kia nghiêm túc nói: "Cám ơn tiền bối đã nhắc nhở. Trên thực tế, chúng tôi đã nhận được mệnh lệnh lui lại rồi. Có vẻ như thần giáo Cơ Giới bên kia đang muốn tiến thêm một bước áp súc phạm vi thế lực của chúng tôi. Không lâu trước đó, toàn bộ trận địa tuyến đầu của chúng tôi ở khắp nơi trên thành nguyền rủa đều gặp phải đòn tập kích quy mô lớn của thần giáo Cơ Giới!"

Trong lúc bọn họ nói chuyện, từ bên trong thành khu phía xa xa vẫn không ngừng truyền đến những tiếng nổ mạnh thật lớn.

Hiển nhiên, trận chiến tranh này vừa bị người ta kéo xuống màn che.

Lâm Ân gật đầu với gã, lập tức vác liêm đao lên vai, xoay người lại nói: "Được, một khi đã như vậy, ta sẽ không kéo dài thời gian của mấy người nữa. Ta cũng phải nhanh chóng đi đến tập hợp với người của chúng ta, về sau nếu có cơ hội, nói không chừng chúng ta còn có thể gặp lại nhau."

Nói xong, Lâm Ân trực tiếp bước chân muốn rời đi.

Thấy một màn như vậy, vị quan chỉ huy kia cùng một bộ huyết nhục hình người bên cạnh, vội vàng liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi không ai bảo ai nhưng cả hai lại đồng thời tiến lên ngăn cản bước chân của Lâm Ân.

Nói đùa gì vậy!

Vất vả lắm bọn họ mới gặp được một vị minh hữu mạnh mẽ như vậy ở trong này. Nế cứ đứng yên mà trơ mắt nhìn vị tiền bối ấy rời đi, chẳng phải bọn họ đều là một lũ ngốc sao?

"Bác sĩ xin dừng bước!" Quan chỉ huy kia vội vàng vươn xúc tu tới, bày ra vẻ mặt vô cùng thành khẩn và tha thiết, nghiêm túc mà trịnh trọng nói một câu.

Lâm Ân nhướng mày, khóe miệng nhếch lên, lại thản nhiên mở miệng hỏi: "Hả? Còn có chuyện gì sao?"

Quan chỉ huy kia nghiêm túc nói: "Tiên sinh, ngài muốn đi tìm tổ chức của ngài bên phía trận doanh của chi phối giả ư?"

Lâm Ân gật đầu nói: "Đúng vậy."

Quan chỉ huy kia nghiêm túc nói: "Nếu là như vậy, tôi kiến nghị ngài có thể đồng hành cùng chúng tôi, bởi vì theo như tin tức chúng tôi nhận được, thì sau khi Leviathan Huyết Nhục xuất hiện, phần lớn giáo chủ cùng với cán bộ Dịch Y bên phía giáo phái Chi Phối Giả đã chuyển dời lên người Leviathan rồi."

"Hiện tại, nửa tòa thành khu do giáo phái Chi Phối Giả chiếm cứ kia đã không còn bộ đội chính quy nữa. Dù ngài có đi vào trong đó, cũng không thể tập hợp với người của mình được."

Lâm Ân lập tức nhíu mày, hỏi: "Hả? Thật vậy ư?"

Quan chỉ huy kia cảm giác giọng điệu của Lâm Ân có chút bình thản, gã lập tức gật đầu, tiến thêm một bước nói: "Đúng vậy, hiện giờ toàn bộ hành trình Leviathan đều duy trì lặng im, chúng ta chỉ biết đại khái rằng nó đang trú tại một nơi nào đó tại khu trung tâm số một. Trên thực tế, không lâu trước đó, quyền chỉ huy nhóm binh lực còn thừa của giáo phái Chi Phối Giả đã bị chuyển dời vào tay Mẫu Thần chúng ta rồi..."

"Cho nên, nếu ngài thật sự muốn liên hệ với tổng bộ của Dịch Y ở trong này, tôi kiến nghị ngài có thể theo chúng tôi trở về một chuyến. Bởi vì ở nơi đó của chúng tôi cũng có một đám Dịch Y phụng sự Mẫu Thần bệ hạ vĩ đại. Nếu một vị bác có năng lực như ngài tới tọa trấn, tôi tin tưởng rằng Mẫu Thần bệ hạ nhất định sẽ vô cùng vui mừng."

Không cần phải nghi ngờ, loại biểu hiện đào góc tường này, đối phương đã thuần thục đến lưu loát rồi.

Lại nói, đúng là nhìn bề ngoài thần giáo Huyết Nhục bọn họ vốn là một tổ chức, nhưng ở bên trong, lại là một đống giáo phái mọc lên như rừng, phái hệ đông đảo, mà ai cũng không phục ai.

Nếu bên cạnh bọn họ không có địch nhân chung là thần giáo Cơ Giới, e rằng các giáo phái trong nội bộ tổ chức này đã sớm bắt đầu chiến tranh sống mái với nhau rồi.

Mà đối với loại minh hữu như Dịch Y, khẳng định là phải mượn sức, bằng bất cứ giá nào cũng phải lôi kéo cho được.

Đương nhiên, Lâm Ân đang chờ những lời nói này của gã. Bởi vậy, sau khi "Chần chờ" một lát, hắn lập tức rơi vào trầm ngâm, bày ra dáng vẻ đang tự hỏi.

Vị quan chỉ huy kia cũng không nói gì thêm chỉ một mực đứng bên cạnh hắn, nín thở ngưng thần chờ đợi.

Một thoáng sau, Lâm Ân khàn khàn nói: "Một khi đã như vậy, ta cũng có thể theo mấy người đi một chuyến trước, nhưng trước đó, cũng phải nói rõ ràng, chỉ cần ta liên hệ được với tổng bộ hoặc là tìm được đồng đội thất lạc của mình, ta sẽ rời đi, sẽ không dừng lại quá lâu đâu."

Chương 677: Hành Trình Dưới Lòng Đất!!!

Lời này vừa nói ra, vị quan chỉ huy kia lập tức mừng rỡ, nói: "Được! Ngài cứ yên tâm đi, bác sĩ X, chuyện nhóm thủ hạ của ngài cứ giao cho chúng tôi là được! Chúng tôi nhất định sẽ giúp ngài lưu ý tới chuyện này!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Xúc Tu Huyết Nhục Ma đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của huyết nhục hình người đối với ngươi +10】

Trong lòng gã vô cùng đắc chí à nha!

Bởi vì vừa nãy bọn họ đã nhìn thấy rõ ràng thực lực của vị bác sĩ này rồi, cả loại năng lực quỷ dị có thể mang đến cho người khác khoái cảm mãnh liệt kia nữa, không cần phải nghi ngờ, có thể đồng hành cùng một vị đại lão như vậy, độ an toàn của đám người bọn họ sẽ được bảo đảm thật lớn.

Nhưng vẫn còn một điều quan trọng hơn. Lúc trước ai cũng được nghe vị đại lão này chia sẻ rồi, tuy đối phương là một thành viên thuộc tổ chức Dịch Y nhưng trên thực tế, trong lòng người này vẫn một mực hướng tới Mẫu Thần và giáo phái Dục Vọng bọn họ.

Tóm gọn những điều ấy lại, ai cũng có thể nhận ra vị đại lão này tuyệt đối là một tồn tại có thể mượn sức được!

Hơn nữa, nếu bọn họ có thể kéo một vị đại lão như vậy vào

bên trong trận doanh của giáo phái Dục Vọng bọn họ, thì đây tuyệt đối là chuyện trăm lợi mà không có một hại nào.

Và chuyến hành trình sắp tới chính là một cơ hội để bọn họ triển khai mục tiêu này.

"Tiên sinh, tình thế nguy cấp không nên dây dưa, chúng ta phải nhanh chóng lui lại thôi, nếu để thần giáo Cơ Giới nhìn chằm chằm vào, có muốn đi cũng không dễ dàng nữa!" Vị quan chỉ huy nọ không tiếp tục kéo dài thời gian thêm nữa, gã cùng với mấy chục bộ huyết nhục hình người bên cạnh, lập tức đi tới, như những vì sao vây quanh mặt trăng, nhanh chóng dẫn Lâm Ân bước vào thành lũy biến dị.

Trái Trái có chút cảnh giác, mở miệng nói trong đầu: "Đầu ngốc, vậy là ngươi chuẩn bị đánh thẳng vào nội bộ của người ta ư?"

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, hắn cũng thầm đáp lại trong đầu: "Đương nhiên, danh vọng đã quét đến trình độ này rồi, chẳng lẽ đây không phải là chuyện thuận lý thành chương sao?"

"Vậy kế tiếp ngươi muốn làm như thế nào?"

"Cứ ẩn núp trước đã, nhìn xem bước diễn biến tiếp theo của thần giáo Huyết Nhục, sau đó, ta sẽ tìm cơ hội để mò ra gốc rễ của Dịch Y. Nếu có cơ hội gặp lại tên Thánh Đồ lúc trước, ta sẽ nghĩ biện pháp làm chết lão!"

"..."

Một đường đi theo bọn họ bước vào thành lũy biến dị, tại thời điểm Lâm Ân còn đang do dự không biết nhóm tín đồ này sẽ lui lại như thế nào, bỗng nhiên hắn lại một lần nữa được chứng kiến năng lực quỷ dị của những dạng tạo vật thuộc thần giáo Huyết Nhục kia.

Chỉ thấy vách ngăn bằng thịt bên ngoài thành lũy biến dị nhanh chóng khép lại, sau đó bộ rễ khổng lồ bên dưới lại từng chút từng chút một bị thu hồi.

Cùng với một tiếng nổ ù ù vang lên, tòa thành lũy biến dị khổng lồ trước mắt hắn lại từng chút từng chút một dung nhập xuống dưới lòng đất.

Hóa ra tòa thành lũy khổng lồ này lại có thể tiến hành di chuyển dưới lòng đất.

"Tiếp tục lặn xuống!"

"Ba trăm mét!"

"Năm trăm mét!"

"Một ngàn mét!"

Tới cuối cùng, tòa thành lũy biến dị này đã chui sâu xuống hai ngàn mét dưới lòng đất, sau khi thoáng ngừng động tác một chút, nó lại bắt đầu thong thả di chuyển.

Có điều phương thức nhóm sinh vật huyết nhục điều khiển tòa thành lũy này lại hoàn toàn khác biệt với phương thức điều khiển máy móc!

Tại khoảng không gian bên trong, có nơi chuyên dùng để tiến hành kết nối cùng thành lũy biến dị—— chúng là những khối thịt không ngừng nhúc nhích nhìn rất giống u nang!

Ở thời điểm tiến hành điều khiển tòa thành lũy này, nhóm huyết nhục hình người cùng với quái vật xúc tu sẽ dung hòa thân thể của chính mình và những cục thịt nọ vào cùng một chỗ, khiến cho bản thân trở thành một bộ phận của tòa thành lũy khổng lồ này, từ đó triển khai quá trình đồng bộ ý thức cùng thành lũy biến dị.

Mà đi vào bên trong thành lũy lại có cảm giác như mình đang lọt vào khoang bụng và phần ruột của một con sinh vật khổng lồ, toàn bộ những thứ xung quanh đều là vách tường thịt không ngừng nhúc nhích.

Đây tuyệt đối là một khung cảnh mang tính hủy diệt cực cao, khiến cho giá trị tinh thần của một sinh vật bình thường điên cuồng giảm xuống.

Nhưng xét cho cùng, Lâm Ân cũng là Lâm Ân.

Nếu một người bình thường khác đi vào nơi này, dù đối phương không bị cảnh tượng ở nơi đây dọa cho sợ muốn chết, cũng tuyệt đối không duy trì được vẻ trấn định, nhưng hắn lại làm được điều đó.

"Bác sĩ, tạm thời chúng ta đã được an toàn rồi, trừ phi gặp phải thiết bị gây chấn động địa chất có công suất lớn, chuyên môn nhằm vào chúng ta. Nếu không, hẳn là chúng ta sẽ không gặp phải bất cứ nguy cơ gì nữa!" Vị quan chỉ huy kia vừa ngắt kết nối với thành lũy biến dị, lập tức vươn tay chỉ vào những bức tranh giống như sơ đồ kinh mạch và dây thần kinh vừa xuất hiện phía trên vách tường thịt, có chút đắc ý nói:

"Đây là bộ rễ gốc đã được giáo phái chúng ta bố trí dưới lòng đất thành nguyền rủa, chỉ cần là đơn vị đồn trú của chúng ta, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể thông qua những sợi rễ này, chuyển dời đến bất cứ nơi đâu bên trong tòa thành thị này. Đây cũng chính là ưu thế lớn nhất của giáo phái Dục Vọng chúng ta." Gã tùy tiện tiết lộ những tin tức quan trọng này cho Lâm Ân mà không hề cảnh giác chút nào.

Lâm Ân đang cẩn thận quan sát mạng lưới dây thần kinh không ngừng phát sáng trên tường kia. Một lát sau, hắn mới do dự hỏi: "Đây là thông đạo dưới lòng đất?"

Quan chỉ huy kia cười ha hả nói: "Không, là bộ rễ của Mẫu Thần bệ hạ chúng ta. Để tôi cho ngài xem một chút, ngài sẽ hiểu được thôi!"

Trong lòng vị quan chỉ huy này có mang theo một chút ý tưởng khoe khoang thầm kín, bởi vậy gã lập tức dán xúc tu của mình lên vách tường thịt của thành lũy biến dị.

Nháy mắt sau đó, bức tường xung quanh bọn họ từ từ biến thành trạng thái trong suốt, nó cho phép bọn họ có thể thông qua vách tường mỏng manh kia, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Cũng trong nháy mắt này, Lâm Ân lập tức bị hình ảnh trước mắt mình làm kinh sợ.

Bởi vì xuyên thấu qua tấm màng mỏng trước mắt, hắn vừa nhìn thấy một cái đường hầm sâu thẳm mà khủng bố nằm ngay phía trước bọn họ.

Chương 678: Đây Đều Là Kinh Nghiệm Nhân Sinh Đó!!!

Hai bên đường hầm này rất giống thành trong của ruột, bên trên lại dính liền với vô số những cái mầm thịt rậm rạp, một vòng nối tiếp một vòng.

Mà giờ phút này, tòa thành lũy biến dị khổng lồ của bọn họ đang nhanh chóng di chuyển bên trong khúc "Ruột" ấy.

Nhìn qua rất giống một cục phân cứng đang nhúc nhích trong đại tràng.

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -1】

【 giá trị tinh thần của Trái Trái -2】

Cái này… đúng là con mẹ nó chỉ tùy tiện liên tưởng một chút cũng khiến người ta ăn không ngon!

Đương nhiên, vị quan chỉ huy kia không nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Ân, gã lại tiếp tục giới thiệu với giọng đầy tự hào: "Bác sĩ tiên sinh, ngài cảm thấy thế nào? Có phải vô cùng đồ sộ hay không? Đây là một trong những sức mạnh to lớn của Mẫu Thần chúng ta. Chỉ dùng vài ngày ngắn ngủi, bộ rễ của Mẫu Thần bệ hạ đã chiếm cứ hai phần ba thành khu!"

"Tuy thần giáo Cơ Giới thế lớn, nhưng nếu thực sự khai chiến toàn diện, giáo phái Dục Vọng chúng ta cũng tuyệt đối không sợ bọn họ. Đúng là bọn họ chiếm quyền chủ động tại không trung và mặt đất, nhưng ở dưới lòng đất, lại là thiên hạ của chúng ta!"

Giọng nói của gã đầy xúc cảm dạt dào, tự hào và đắc ý vô

cùng, không cần nói cũng biết.

Phải biết rằng, ở bên trong bộ rễ gốc dày đặc này, một tạo vật khổng lồ như tòa thành lũy biến dị, cũng chỉ tương đương với một điểm sáng mà thôi.

Thông qua phương thức so sánh khá là trực quan như vậy, hoàn toàn có thể hiểu được rốt cuộc bọn họ đang có được bao nhiêu tòa thành thị cùng lúc tồn tại và hoạt động dưới lòng đất này.

Đúng vậy, là vô số!

"Lợi hại! Lợi hại thật!" Lâm Ân cũng mở miệng tán thưởng.

Nói cho cùng, có thể tạo ra một loại mạng lưới có tính cơ động, linh hoạt và nhanh chóng như vậy, đã đủ để nói lên giáo phái Dục Vọng này cũng có chút tài năng rồi.

Lâm Ân cũng hiểu vì sao đối phương lại giới thiệu những thứ này cho mình biết. Kỳ thật đối phương đang muốn thông qua biện pháp này để tô đậm thêm thực lực của giáo phái Dục Vọng bọn họ, rồi lấy đó làm bàn đạp để tiến thêm một bước mà mượn sức hắn.

Ngay khi nhìn thấy Lâm Ân lộ vẻ hứng thú, vị quan chỉ huy kia lập tức chuyển đề tài, tiếp tục nói: "Bác sĩ tiên sinh, ngài thử nghĩ một chút về kiến nghị của tôi nhé, nếu ngài không ngại, chúng tôi có thể giúp ngài ghi chép thông tin vào trong hồ sơ. Làm như vậy, nếu gặp phải thần giáo Cơ Giới đuổi giết ở trong thành, ngài cũng có thể làm như chúng tôi, thông qua bộ rễ gốc tiến hành di chuyển, nhanh chóng đi tới bất cứ tiếp điểm nào ở nơi này, né tránh máy quét truy tìm của địch nhân."

Lời này vừa nói ra, trong lòng Lâm Ân khẽ động, hắn lập tức mở miệng hỏi: "Còn có thể làm như vậy sao? Không phải thứ này chỉ cho phép sinh vật của giáo phái Dục Vọng sử dụng sao?"

Quan chỉ huy kia lập tức lộ ra nụ cười tươi, (￣□￣) hãnh diện nói: "Vốn là không được, nhưng xét cho cùng, lúc này cũng đang là thời kỳ chiến tranh, rất nhiều điều kiện sẽ được buông lỏng, không còn quá khắc nghiệt như trước nữa. Nếu ngài cần loại quyền hạn này, tôi cam đoan có thể xử lý nhanh chóng, gọn gàng cho ngài! Tôi chính là quan chỉ huy, việc nhỏ này vẫn có thể quyết định được!"

Nói xong, gã lập tức vươn tay vỗ vỗ bộ ngực của mình, như đang muốn nói, cứ giao toàn bộ cho tôi là được.

Ý đồ mượn sức đã lộ rõ ra ngoài rồi!

Lâm Ân xoa xoa cằm, nói: "Dường như chuyện này có chút không thích hợp đâu? Dù sao chúng ta cũng mới quen biết..."

Lời này vừa nói ra, vị quan chỉ huy kia lập tức không vui. Gã nghiêm túc nói: "Bác sĩ, ngài nói như vậy là quá khách khí rồi, ngài chính là ân nhân cứu mạng của chúng tôi, nếu không phải ngài ra tay tương trợ, e rằng hiện tại chúng tôi đã trở thành một đống chất lỏng dưới đất rồi. Hiện giờ tôi có khả năng giúp đỡ lại ngài, đương nhiên tôi sẽ giúp rồi. Chẳng phải đây là chuyện chúng tôi nên làm hay sao?"

Lời gã nói vô cùng thành khẩn, thành khẩn đến mức Lâm Ân có muốn từ chối cũng không được.

Lâm Ân thoáng trầm tư một lát, sau đó nhắm mắt lại nói: "Vậy được rồi, nhưng anh cứ yên tâm, khẳng định là ta sẽ trả lại ân tình này cho anh. Về sau nếu có chuyện gì không giải quyết được, anh cứ đến tìm ta bất cứ lúc nào, đừng khách khí."

Nghe được câu này, trong mắt vị quan chỉ huy kia lập tức lóe lên niềm vui khôn tả, nhưng gã vẫn cố làm ra vẻ thản nhiên, cố gắng kiềm nén niềm vui sướng trong lòng, nói: "Được! Bác sĩ, ngài chờ tôi một chút, tôi lập tức đi chuẩn bị cho ngài!"

Nói xong, gã xin một giọt máu của Lâm Ân, và nhanh chóng khua chiêng gõ trống bắt đầu đăng ký và thu nhận tin tức về huyết nhục của đối phương.

"Bác sĩ, ngài có cần tôi bố trí giùm ngài chuyện gì không?"

"Cho ta một cái phòng riêng, ta cần tử tế nghỉ ngơi một chút."

"Được! Bác sĩ ngài yên tâm, tôi lập tức cho người đi an bài!"

Rất nhanh, Lâm Ân đã rời khỏi khoang điều khiển. Mấy sĩ quan phụ tá xung quanh lập tức xông tới, nhìn theo bóng dáng Lâm Ân đi xa, ánh mắt lóe sáng, vội vàng mở miệng dò hỏi:

"Trưởng quan, ngài thực sự cấp quyền hạn tham gia vào bộ rễ gốc cho Dịch Y kia sao? Dường như chuyện này có chút không thích hợp?"

Quan chỉ huy kia liếc mắt nhìn gã một cái, sẵng giọng nói: “Động não tí đi, hiện tại là khi nào chứ? Là thời kỳ chiến tranh! Dưới tình huống như vậy, một khi chúng ta gặp được một cái đùi có thực lực mạnh mẽ như đối phương, nếu cậu không nhanh chóng lao tới ôm chặt nó, thì chờ đến lúc chúng ta thực sự đi đến căn cứ chủ rồi, sẽ chẳng có một chút chỗ tốt nào cho cậu đâu!"

"Cậu phải biết rằng, đùi không thường có, mà cái đùi chúng ta có thể ôm, lại là của hiếm, đã ít lại càng thêm ít, nhưng nếu có thể ôm được một cái, thì tôi dám cá cậu lập tức có thể bớt đi hai mươi năm cố gắng. Đây đều là kinh nghiệm nhân sinh đó."

"Cho nên tất cả phải nghe rõ ràng cho tôi!"

"Lần này muốn ôm đùi, chẳng những phải cấp quyền hạn cho đối phương, mà đợi chút nữa, chúng ta còn phải mang chiến lợi phẩm áp đáy hòm đi tặng cho người ta nữa! Nhớ kỹ, đừng có biểu hiện quá mức nịnh nọt, chỉ cần nói là thay lãnh đạo cân nhắc, xuất phát từ nhu cầu thực tế của lãnh đạo, sau đó bình thản thuyết

phục đại lão nhận lấy món quà kia! Tất cả đã hiểu chưa?"

Chương 679: Sống Đến Già, Học Cũng Đến Già!

Toàn bộ nhóm huyết nhục hình người xung quanh đều trừng lớn hai mắt, vội vàng gật gật đầu.

Quả nhiên… không hổ là quan chỉ huy!

Đã thành tinh mất rồi!

Đúng là đối phương có thể đi đến vị trí như bây giờ, bản thân thực sự không đơn giản, ít nhất là đám phụ tá như bọn họ không thể sánh bằng được!

Sống đến già, học cũng đến già!

"Còn nữa!" Quan chỉ huy kia khẽ nhắm mắt lại, nói: "Lại đi tìm mấy cô bé đến đây! Cần có nhiều xúc tu và xinh đẹp! Sau đó, đưa toàn bộ mấy người này vào phòng của vị bác sĩ kia đi. Bác sĩ vừa trải qua một hồi chiến đấu mệt nhọc, nhất định phải để ngài thả lỏng một chút, đã hiểu chưa?"

"Vẫn là trưởng quan cân nhắc chu đáo, vậy theo ngài, phái ai đi sẽ thích hợp hơn?"

"Để cho em gái tôi đi, em gái tôi ‘dâm’ lắm."

"Được!"

...

Bên này đang rầm rầm rộ rộ an bài, còn ở một nơi khác, Lâm Ân được một con quái vật xúc tu dẫn dắt, đi tới một gian phòng

yên tĩnh.

Tuy nói là một gian phòng, nhưng nhìn nó càng giống một cái khoang sinh học hơn, bốn bức tường vẫn là những vách thịt với đầy cơ bắp và kinh mạch, thậm chí cả thiết bị chiếu sáng cũng là một cái bướu thịt.

Đây tuyệt đối là cảnh tượng còn có tính hủy diệt hơn những bộ phim điện ảnh khủng bố.

Mà Lâm Ân cũng chẳng chần chừ quá lâu, đã nhanh chóng buông vali xách tay xuống, mở nắp, đưa Hắc Huyền Nguyệt đã cạn kiệt nguồn sinh lực ra ngoài.

Cùm cụp —— Lâm Ân lập tức cầm dụng cụ lên dây cót lớn nhất trong vali lên, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Đúng vậy, rốt cuộc hắn cũng có thể an tâm bổ sung năng lượng cho tiểu thư con rối rồi!

Loại chuyện dùng vật thể cứng rắn này cắm vào thân thể tiểu thư con rối, sau đó lại hung hăng mà chuyển động, khiến cho năng lượng của tiểu thư con rối kéo lên tới 100% này... hắn đã càng ngày càng trở nên thành thạo rồi!

Lâm Ân nhanh chóng đặt tiểu thư con rối lên giường, sau đó quay sang chuẩn bị toàn bộ những loại công cụ cần thiết để lên dây cót. Cuối cùng, hắn dứt khoát cầm dụng cụ lên dây cót lớn nhất kia lên, nghiêm túc nhìn về phía Hắc Huyền Nguyệt đang nằm sấp trên giường, nghiêm túc nói: "Tiểu thư con rối, tôi bắt đầu đây, lần này cũng làm giống lần trước ư?"

Hắc Huyền Nguyệt nhắm mắt lại, dùng một chút năng lượng còn sót lại, mở miệng nhắc nhở hắn: "Hiện tại là thời kỳ đặc thù, xin đừng làm chậm rì rì như trước nữa, nếu không ta nhất định sẽ giết ngươi."

Cô ấy đặc biệt nhấn mạnh sự khác biệt của lần này. Bởi vì hiệp nghị lúc trước đã bị xé bỏ rồi. Cho nên nếu lần này, Lâm Ân còn có ý định sàm sỡ cô ấy giống như lần trước, hắn nhất định phải coi chừng.

Một sợi tơ tinh tế giống hệt một con rắn lập tức uốn lượn bên người Hắc Huyền Nguyệt, như đang nói cho Lâm Ân biết, tốt nhất là đừng để ta nhìn thấy ngươi nảy sinh ra bất cứ ý tưởng kỳ quái nào khác, nếu không...

Lâm Ân thấy vậy, chỉ biết thở dài một tiếng. Hắn cầm chắc dụng cụ lên dây cót trên tay, nghiêm túc nói: "Tiểu thư con rối, cô nhất định phải tin tưởng vào nhân phẩm và tiêu chuẩn đạo đức của tôi. Lần trước rõ ràng là một chuyện ngoài ý muốn. Còn dưới tình huống bình thường, tôi tuyệt đối sẽ không nghĩ đến những chuyện khác đâu. Tôi cũng không phải loại người biến thái, cả ngày chỉ nghĩ đến mấy thứ bậy bạ trong đầu."

Hắc Huyền Nguyệt nhắm mắt lại, trực tiếp im lặng, không bày tỏ ý kiến, nhưng sợi tơ vốn đang uốn lượn quanh người cô ấy, lại thản nhiên gia tăng thêm, từ một sợi thành hại sợi.

Lâm Ân: "..."

Không cần phải nghi ngờ, hiển nhiên là Hắc Huyền Nguyệt cũng không có bất cứ cảm giác tín nhiệm gì đáng nói đối với những lời cam kết trong miệng hắn.

"Cô cứ yên tâm đi, tiểu thư con rối. Lần này tôi cam đoan sẽ nhanh chóng hoàn thành quá trình bổ sung năng lượng cho cô. Sau khi có kinh nghiệm từ một lần trước, tôi đã cẩn thận suy nghĩ về chuyện này rồi. Tôi biết mình nên làm như thế nào để cô có thể khôi phục sức chiến đấu nhanh nhất trong tình huống khẩn cấp kiểu này!"

Lâm Ân nói xong, lại nhanh chóng lấy ra một cái thùng dụng

cụ từ bên trong không gian hệ thống. Hắn nghiêm túc mở nắp thùng, lập tức đổ các loại linh kiện máy móc trong thùng ra ngoài, bắt đầu lắp ráp.

"Từ sau khi được chứng kiến năng lực điều động máy móc vô cùng mạnh mẽ của thần giáo Cơ Giới, tôi cũng sâu sắc nhận thức được tính tiện lợi mà khoa học kỹ thuật mang đến cho chúng ta, vì thế, tôi đã chuyên môn nghiên cứu ra một loại trang bị có thể nhanh chóng bổ sung năng lượng cho cô rồi."

"Vừa vặn lần này hết điện, tôi sẽ cho cô thử nghiệm một chút xem sao!"

Nghe đến đây, Hắc Huyền Nguyệt lập tức mở to mắt, dùng cái nhìn vừa bình tĩnh vừa cảnh giác chiếu thẳng vào Lâm Ân còn đang mải mê làm việc phía trước cái thùng dụng cụ của mình.

Có điều … cái nắp của thùng dụng cụ nọ khá to, trực tiếp che khuất khuôn mặt Lâm Ân khiến cho cô ấy không thể nhìn ra rốt cuộc hắn đang làm cái quỷ gì.

Nhưng trong lòng cô ấy lại dâng lên một loại cảm giác bất an vô cùng.

Bởi vì trong khoảng thời gian đi theo hắn tới nay, cô ấy đã rõ ràng cảm nhận được hiệu suất phản ứng cảm xúc của bản thân đang tăng lên cực kỳ nhanh chóng, nhanh gấp vô số lần so với mấy năm trước.

Mà người tạo ra hết thảy những sự thay đổi này chính là thiếu niên trước mặt, bởi vì ngươi thực sự không thể biết được, khi nào hắn sẽ dàn dựng nên một kịch bản để lừa gạt ngươi bước vào tròng.

Xoẹt xoẹt xoẹt ——

Xoẹt xoẹt xoẹt ——

Từng chuỗi âm thanh ‘Xoẹt xoẹt xoẹt’ của qúa trình hàn điện và lắp ráp linh kiện vang lên, nó làm trong mắt Hắc Huyền Nguyệt xuất hiện một chút nghi hoặc rất nhỏ.

Mà cũng chính tại một khắc này.

"Được rồi, đại công cáo thành!" Lâm Ân mỉm cười đầy hài lòng, vươn tay tới, nâng chiếc kính một mắt của mình lên, sau đó lại lấy ra một loại tạo vật máy móc rất nhỏ từ bên trong thùng dụng cụ.

Ngay sau khi nhìn thấy thứ tạo vật máy móc này, con ngươi trong mắt tiểu thư con rối lập tức thả lỏng hơn một chút.

Thoạt nhìn, tạo vật máy móc nọ có hình dạng như một khẩu súng lục, nhưng lại không có nòng súng. Có vẻ như cái nòng súng đã bị sửa lại, bị bịt kín đi rồi.

Sau đó, Hắc Huyền Nguyệt lập tức nhìn thấy Lâm Ân vươn tay, cầm dụng cụ lên dây cót cực dài lúc trước lên.

Cờ - rắc——Phần phía trước của dụng cụ lên dây cót trực tiếp kết hợp chặt chẽ cùng tạo vật máy móc vừa rồi.

Chương 680: Máy Khoan Điện!!!

【 máy khoan điện (đã sửa chữa)】

【 phẩm chất 】: Thấp kém

【 loại hình 】: Tạo vật máy móc

【 giới thiệu 】: là máy khoan điện bổ sung năng lượng được chế tạo từ thủ pháp vụng về của Lâm Ân. Sau khi được kích hoạt thông qua một bình ắc-quy loại nhỏ, nó có thể quay theo hướng thuận chiều kim đồng hồ và nghịch chiều kim đồng hồ với vận tốc cực nhanh, nhưng có xác suất nhất định sẽ phát sinh nổ mạnh kịch liệt và sự cố tồi tệ.

Hắc Huyền Nguyệt: "???"

Lâm Ân nghiêm túc cầm máy khoan điện trong tay, lại nhẹ nhàng bóp cò súng một cái.

Ông —— ông —— ông —— Dụng cụ lên dây cót được gắn phía trước máy khoan điện lập tức dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi để xoay tròn.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Hắc Huyền Nguyệt -1】

Lần này thì quá sức chịu đựng rồi, bên trong con ngươi đen nhánh của Hắc Huyền Nguyệt lập tức lóe lên một tia khủng hoảng.

Lâm Ân nghiêm túc nâng chiếc kính một mắt của mình lên, đóng công tắc điện lại, quay sang nói với cô ấy: "Tiểu thư con rối, cô thấy thế nào? Có phải vô cùng có tính sáng tạo hay không? Làm

như vậy, chẳng những quá trình bổ sung năng lượng trở nên nhanh chóng hơn, còn có thể đề cao hiệu suất trên diện rộng, tiết kiệm được lượng lớn tài nguyên nhân lực nữa!"

"Giới thiệu với cô, đây là máy khoan điện kết hợp với dụng cụ lên dây cót nhãn hiệu Lâm Ân, một nhịp thở có thể xoay tới ba nghìn năm trăm vòng! Dựa theo hiệu suất này, chẳng đến một giờ, chỉ cần vài phút là có thể bổ sung xong rồi, có phải cực kỳ tốt hay không?"

Ông —— ông —— ông ——(Tiếng máy khoan điện chạy)

【 đinh! Giá trị tinh thần của Hắc Huyền Nguyệt -1】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Hắc Huyền Nguyệt -1】

Ánh mắt Hắc Huyền Nguyệt lập tức chuyển thành trống rỗng.

Trái Trái kinh hãi mở miệng hỏi: "Đầu, ngươi thực sự muốn làm như vậy hả? Sau khi cắm loại vật phẩm này vào, nó không làm hỏng tiểu thư con rối chứ?"

Lâm Ân suy tư một chút mới nói: "Theo đạo lý thì không, dù sao tiểu thư con rối cũng là con rối máy cấp siêu phàm. Còn loại máy móc bổ sung năng lượng này, nhìn như thì cảm thấy vận tốc của nó rất nhanh, nhưng trên thực tế..."

Lâm Ân thử đưa khẩu súng vào lòng bàn tay mình rồi bóp cò.

Xoẹt xoẹt xoẹt —— Máu tươi bắn tung tóe.

Hắn vội vàng đưa tay ra sau lưng, gật đầu nói: "Đúng là nó chạy rất nhanh..."

Trái Trái: "..."

Lâm Ân nhanh chóng nắm chặt lòng bàn tay lại, sau đó nghiêm túc nâng chiếc kính một mắt lên, cầm máy khoan điện rồi nhắm

mắt nói:

"Nhưng xoay ba nghìn sáu trăm vòng trong một nhịp thở chính là tốc độ cực hạn của nó, nếu quá nhanh, ở nơi này tôi có lắp đặt số một, số hai và số ba. Bởi vì đã cân nhắc đầy đủ tới khả năng chịu đựng của tiểu thư con rối, cho nên số một chỉ có tốc độ xoay ba trăm sáu mươi vòng trong một nhịp thở mà thôi. Tôi cho rằng, cô ấy hoàn toàn có thể chấp nhận được loại tốc độ này."

Hắn nói xong, lại ấn xuống cái nút bên trên. Đúng là vận tốc của máy khoan điện đã chậm lại thật.

Đến đây, Lâm Ân nghiêm túc giơ máy khoan điện trong tay tới, nói: "Tiểu thư con rối, cô thấy thế nào? Có muốn thử một chút hay không? Nếu cô có thể thừa nhận được loại tốc độ này, thì về sau quá trình bổ sung năng lượng cho cô không cần kéo dài đến mấy giờ đồng hồ nữa, chỉ cần quay xoẹt xoẹt vài giây là xong rồi, rất nhanh đó."

Hắc Huyền Nguyệt có chút do dự nhìn hắn, bàn tay nhỏ nhắn bên dưới, lập tức vô ý thức mà nắm chặt tà váy. Tuy trên mặt không nhìn ra bất cứ biểu cảm gì, nhưng trong ánh mắt lại có thể rõ ràng trông thấy vẻ không tín nhiệm trào dâng.

Bởi vì trước kia cô ấy chưa từng thử dùng máy móc tới bổ sung năng lượng cho mình. Trước kia hoặc là các chị gái, hoặc là mẹ sẽ kiên nhẫn mà trợ giúp cô ấy lên dây cót. Bởi vậy cô ấy thực sự không ngờ được, người này chỉ bổ sung cho cô ấy một lần duy nhất, lại trực tiếp nghiên cứu cho cô ấy một thứ đồ vật biến thái đến mức này rồi.

"Không có nguy hiểm chứ?" Hồi lâu sau, rốt cuộc Hắc Huyền Nguyệt cũng lặng lẽ mở miệng hỏi.

Tuy trong lòng cô ấy vẫn có cảm giác tên này không đáng tin cậy, nhưng nói gì thì nói, đây cũng là thời kỳ đặc thù, nếu có thể

nhanh chóng bổ sung năng lượng, thì thời lượng sử dụng liên tục của cô ấy cũng đủ để bảo đảm hữu hiệu cho sự an toàn của mọi người rồi.

Thấy tiểu thư con rối có chút buông lỏng, Lâm Ân lập tức nhắm mắt lại, nói: "Yên tâm đi! Tuy tôi không có quá nhiều kinh nghiệm trên phương diện chế tạo máy móc, nhưng tôi rất tự tin vào bản thân mình! Dù sao tôi cũng có giấc mộng trở thành một kỹ sư máy móc vĩ đại mà!"

Không tín nhiệm - ing

Không tín nhiệm - ing.

Hắc Huyền Nguyệt yên lặng nhìn hắn, bên trong con ngươi không ngừng lóe sáng, tựa như đang muốn nói bản thân hoàn toàn không tín nhiệm đối phương.

Cũng bởi vậy mà thời gian dường như đã ngưng đọng lại chừng mười mấy giây.

Tới cuối cùng, Hắc Huyền Nguyệt vẫn nhắm hai mắt lại, tỏ vẻ ngầm đồng ý đối với chuyện này. Tư thế này như đang muốn nói, tuy ta không có bất cứ cảm giác tín nhiệm gì đáng nói đối với ngươi cùng tạo vật của ngươi, nhưng nếu thực sự có thể nhanh chóng bổ sung năng lượng, ta cũng có thể thử một chút.

"Có thể chứ?" Lâm Ân cuồng nhiệt hỏi.

Hắc Huyền Nguyệt từ từ nhắm hai mắt lại, nói: "Chỉ lần này thôi."

Giọng nói vẫn điềm tĩnh, không có một chút dao động cảm xúc gì.

【 đinh! Lâm Ân vui sướng +1】

【 đinh! Lâm Ân vui sướng +1】

Nhận được sự cho phép của Hắc Huyền Nguyệt, Lâm Ân lập tức nóng lòng muốn thử. Hắn mạnh mẽ đè nén ánh mắt sáng quắc, đầy tham vọng đối với khoa học của mình xuống, khẽ khụ khụ hai cái, nhanh chóng trở nên bình tĩnh cầm máy khoan điện lên, ngồi xuống bên người Hắc Huyền Nguyệt: "Tôi đang chờ những lời này của tiểu thư đó!"

Nói thật, trong lòng hắn cũng có một chút khẩn trương.

Tuy đã được tiểu thư con rối đồng ý rồi, nhưng nói gì thì nói, đây cũng là lần đầu tiên hắn dùng một loại tạo vật thô bạo như máy khoan điện để bổ sung năng lượng cho tiểu thư con rối, nói không khẩn trương, khẳng định là giả.

Soạt soạt —— Sau đó, Lâm Ân thành thạo kéo chiếc khóa ở phần lưng trên bộ váy của tiểu thư con rối xuống. Hắn khẽ nuốt một ngụm nước miếng, lại cẩn thận tách phần lưng áo ra hai bên, để lộ tấm lưng trắng nõn của tiểu thư con rối cùng với chuỗi hoa văn màu tím không ngừng chớp động đầy yêu dị bên trên.

Hắn không chút do dự, vội vàng dùng quần áo che đi chuỗi hoa văn nọ, đề phòng dục vọng của mình lại một lần nữa bị nó dụ dỗ ra.

Chương 681: Quá Nhanh Cũng Không Phải Chuyện Tốt!

Lâm Ân nghiêm túc nhìn vào lỗ cắm dây cót của tiểu thư con rối: "Tiểu thư con rối, dụng cụ lên dây cót này hơi lớn, cô cố gắng nhẫn nhịn một chút!"

Hắc Huyền Nguyệt nhắm mắt, một câu cũng không nói.

Lâm Ân lại nghiêm túc vươn tay tới, tạm thời tắt máy khoan điện đi, sau đó nhắm thẳng vào lỗ cắm trước mặt, dùng sức cắm xuống.

Cờ rắc—— Cùng với âm thanh khớp nối kết hợp chặt chẽ với nhau vang lên, hai mắt tiểu thư con rối lập tức mở to, bàn tay nắm chặt tà váy.

Vào rồi!

Toàn bộ đều cắm vào rồi!

Mà kế tiếp phải xem hiệu suất của loại máy khoan điện bổ sung năng lượng này!

"Tiểu thư con rối, tôi sắp bắt đầu đó! Nếu cô chịu không nổi, bất cứ lúc nào cũng có thể kêu ngừng!"

"Ừm." Hắc Huyền Nguyệt nhắm hai mắt xuống, lạnh nhạt nói một câu.

Lâm Ân có chút khẩn trương, khẽ nuốt một ngụm nước miếng xuống, sau đó, hắn không chút do dự, bóp cò súng, ấn xuống số một bên trên.

Nháy mắt sau, “Ông” —— ông —— ông —— Máy khoan điện lập tức dùng vận tốc ba trăm sáu mươi vòng một hơi thở, nhanh chóng xoay tròn!

Mà trong nháy mắt khi máy khoan điện bắt đầu chuyển động, con ngươi của Hắc Huyền Nguyệt cũng lập tức nở to ra.

Lại gần như trong khoảnh khắc ấy, bàn tay nhỏ nhắn của cô tiểu thư con rối này đã đâm sâu vào chiếc giường bằng thịt, đôi môi mím chặt, chuyển thành màu trắng bệch rồi.

Bởi vì quá nhanh!

Thật sự quá nhanh!

Nó nhanh đến mức cô ấy hoàn toàn không kịp làm ra bất cứ phản ứng gì.

Gần như trong nháy mắt sau đó, con ngươi của cô ấy đã bị vô số những tia sáng màu tím chi chít rậm rạp, điên cuồng chuyển động lấp kín cả rồi, năng lượng lại dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, nhanh chóng mà dũng mãnh tràn vào thân thể của cô ấy.

【 đinh! Lượng điện trước mắt của Hắc Huyền Nguyệt 1%】

【 đinh! Lượng điện trước mắt của Hắc Huyền Nguyệt 2%】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, lượng điện trong người Hắc Huyền Nguyệt đang dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi mau chóng khôi phục lại.

Giống như nước lũ vỡ đê, dũng mãnh tràn vào ruộng cạn, mang đến cảm giác xoa dịu nhanh đến khó có thể tưởng tượng nổi!

"Xem ra thứ này có hiệu quả rồi!" Lâm Ân mừng rỡ nhìn qua,

sau đó kiên định nói: "Hơn nữa, có vẻ như hành động này không mang đến một chút nguy hiểm nào! Tiểu thư con rối, cô có muốn thử số hai một chút hay không? Tôi cho rằng hiệu suất bổ sung năng lượng còn có thể gia tăng thêm một bước nữa!"

Hắc Huyền Nguyệt gắt gao bịt miệng mình, trong ánh mắt mặt đầy rẫy những đường quang lưu màu tím, chúng đang cố gắng hết mức để biểu lộ ra lực chống chịu mạnh mẽ của cô ấy trong giờ phút này.

Xét cho cùng, có nhiều năng lượng như vậy dũng mãnh tràn vào thân thể trong cùng một khoảnh khắc, thực sự khiến người ta khó mà thích ứng được. Căn bản là trước kia, cô ấy chưa từng trải qua loại cảm giác này.

Nhưng cô ấy vẫn dùng sức nhắm mắt xuống, cố gắng gật gật đầu, nghiến chặt hàm răng, tiếp nhận lời thỉnh cầu muốn thử nghiệm vận tốc ở số hai của Lâm Ân.

Bởi vì cô ấy cũng cảm nhận được, vận tốc quay như vậy vẫn nằm trong phạm vi thừa nhận của mình.

"Được! Tiểu thư con rối, nếu không chịu được cô cứ việc hô lên nhé. Tôi chuyển sang số hai đây!"

Nói xong, Lâm Ân lại bóp cò súng.

Ông ————!

Nháy mắt sau, vận tốc quay của máy khoan điện lại gia tăng thêm một lần nữa!

Một hơi thở xoay đủ 1800 vòng!

Con ngươi trong mắt Hắc Huyền Nguyệt lập tức bị phóng đại lên, cùng một nhịp mà đề cao thêm gấp mấy lần vận tốc quay, khiến cho cô ấy gần như không thể kiềm chế được nữa, lập tức

phải mở miệng, phát ra một tiếng âm rung khó có thể nói rõ thành lời.

"A ha!" Bàn tay cô ấy cũng vô ý thức mà tóm lấy cổ tay Lâm Ân, lập tức chọc thẳng vào.

【 đinh! Lượng điện trước mắt của Hắc Huyền Nguyệt là 28%】

【 đinh! Lượng điện trước mắt của Hắc Huyền Nguyệt là 31%】

Năng lượng cấp tốc phun ra, giống như một chiếc máy phát điện đang hoạt động với công suất cao nhất, phát ra tạp âm rất lớn, thậm chí còn làm rung cả gường.

Quá nhanh! Hiệu suất nạp điện quá nhanh rồi!

Cô ấy sắp không thể chịu đựng được nữa rồi!

Từng cơn sóng năng lượng ập đến!

Ông ông ông ông!

Muốn nứt ra rồi!

"Tiểu thư con rối, cô còn có thể kiên trì được nữa không? Cổ tay tôi sắp bị cô nắm đến đứt ra rồi!"

Lâm Ân cố nén đau đớn, (〃＞皿＜) cố gắng điều khiển chiếc máy khoan điện trên tay. Hắn muốn thu tay lại, nhưng không có bất cứ tác dụng gì, bởi vì mức năng lượng tràn vào là quá lớn, khiến cho ý thức của tiểu thư con rối đã rơi thẳng vào trống rỗng rồi.

Cô ấy ngẩng đầu, bên trong con ngươi run rẩy là hàng chuỗi chú văn màu tím không ngừng lưu chuyển, không ngừng xuất hiện dày đặc thêm.

Sau khi động năng thật lớn chuyển hóa thành năng lượng tràn ra, dung nhập vào bộ phận dự trữ nguồn năng lượng của cô ấy, thân thể của cô ấy cũng mơ hồ xuất hiện một chút co rút lại.

Đã...

Đã sắp...

【 đinh! Năng lượng trước mắt của Hắc Huyền Nguyệt là 78%】

【 đinh! Năng lượng trước mắt của Hắc Huyền Nguyệt là 82%】

Hai mắt cô ấy khẽ rung động, con ngươi vừa kịch liệt co rút lại, vừa bắt đầu trở nên rời rạc. Thân thể cô ấy đã rơi vào tình trạng này rồi, thì đương nhiên số hai là cực hạn.

Nếu tiếp tục mở chế độ số ba, chưa nói tới chuyện tiểu thư con rối có thể vượt qua hay không, chỉ sợ mũi khoan điện cũng xuất hiện tình trạng bị mài mòn cực lớn.

Lâm Ân (〃 > 皿 <) đang dùng sức điều khiển mũi khoan điên cuồng rung động trong tay, vừa cúi xuống, nhìn thấy cổ tay đã sắp bị nắm đến đứt ra của mình, hắn vội vàng nói: "Sắp xong rồi! Tiểu thư con rối! Mau buông tay! Cô hãy thả lỏng tay mình ra một chút đi mà!"

Nếu cô thực sự không buông lỏng ra, e rằng tay phải của hắn sẽ bị cô ấy phá hủy mất thôi!

Không được!

Số hai vẫn còn quá nhanh!

Hiện giờ, chỉ còn lại không đến 20% điện, vẫn nên đổi thành số một để từ từ nạp thì hơn!

Quá nhanh cũng không phải chuyện tốt!

Nói xong, Lâm Ân lập tức cắn răng, nhanh chóng đưa ngón tay tới, di chuyển cái nút trên chiếc máy khoan điện quay về vị trí số một. Nhưng đúng vào lúc này, máy khoan điện đang vận chuyển cực nhanh lại đột nhiên "Bùm bùm" nổ ra hàng đống hoa lửa.

Thao tác điều chỉnh vận tốc của Lâm Ân không khiến vận tốc quay của máy khoan điện quay về mức chậm nhất là số một kia, ngược lại tốc độ chuyển động của mũi khoan lại nhanh chóng gia tăng thêm, nhanh tới mức hoàn toàn có thể thấy được bằng mắt thường.

Lâm Ân: "(ΩДΩ) what the fuck?"

Chương 682: Tên Tà Ác Đã Sa Đọa Thành Biến Thái!!!

Vào lúc này, bên tai Lâm Ân cũng lập tức truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 cảnh báo! Tạo vật máy móc "Máy khoan điện (đã sửa chữa)" của ngươi vừa xuất hiện tình huống trục trặc! Xin lập tức tiến hành sửa chữa! Xin lập tức tiến hành sửa chữa! 】

Nhưng lúc ấy đã quá muộn.

Vốn dĩ hiệu suất là một ngàn tám trăm vòng một hơi thở, hiện giờ lại bắt đầu kịch liệt gia tăng rồi!

Hai ngàn năm trăm vòng!

Ba nghìn vòng!

Ba nghìn năm trăm vòng!

【 đinh! Lượng điện trước mắt của Hắc Huyền Nguyệt là 95%! 】

【 đinh! Lượng điện trước mắt của Hắc Huyền Nguyệt là 99%! 】

【 đinh! Lượng điện trước mắt của Hắc Huyền Nguyệt là 101%! 】

Ông ————!!!

Cũng chính trong nháy mắt kia, động năng do vận tốc quay ba

nghìn năm trăm vòng một hơi thở mang đến, lập tức đã bổ sung đầy cho nguồn năng lượng dự trữ của tiểu thư con rồi.

Tại khoảnh khắc năng lượng tràn ra lập tức bổ sung tới đỉnh điểm trong bộ phận dữ trữ của Hắc Huyền Nguyệt, phần năng lượng còn thừa kia cũng nhanh chóng lưu chuyển tới khắp thân thể cô ấy.

Vốn dĩ vận tốc ở mức số hai đã đạt tới điểm cực hạn có thể thừa nhận được rồi, hiện giờ lại gia tốc, khiến cho ý thức vốn đã có chút trống rỗng của tiểu thư con rối lại một lần nữa phải hứng chịu đòn đả kích mạnh mẽ đánh sâu vào.

"A hà——!"

Thậm chí dưới động năng mạnh mẽ như vậy, cô ấy còn không kịp làm ra bất cứ phản ứng gì, gần như đã lập tức bị ép cho phải ngẩng đầu lên, giống như một con thú nhỏ bị người ta hung hăng bắt nạt, điên cuồng phát ra một tiếng rít gào muốn giết chết kẻ tà ác kia.

Bị nguồn năng lượng khổng lồ ảnh hưởng, mái tóc dài màu tím lập tức bay tán loạn khắp nơi.

Vô số chú văn tuôn ra, bắt đầu chạy dọc theo làn da của cô ấy, hóa thành từng chuỗi thật dài, cuối cùng lại hội tụ ngay bên trong con ngươi mở to, ghép lại thành một dấu chấm hỏi màu tím "?", hàng lông mi mảnh mai càng không ngừng run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ đáng thương khiến người ta không sao chịu đựng nổi.

Dưới lực trùng kích mạnh mẽ này, bàn tay mềm mại vốn đang nắm lấy cổ tay Lâm Ân, lập tức siết chặt lại, như thể có chết cũng phải nắm chặt lấy thứ này.

Bởi vì đã đầy!

Đã đầy đến mức tràn ra ngoài rồi!

Sắp hỏng đến nơi rồi!

【 đinh! Giá trị hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -5, độ sáp sáp của Hắc Huyền Nguyệt +2, độ khai phá tình cảm của Hắc Huyền Nguyệt đạt 209】

【 đinh! Giá trị hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -5, độ sáp sáp của Hắc Huyền Nguyệt +3, độ khai phá tình cảm của Hắc Huyền Nguyệt đạt 215】

Dụng cụ bổ sung năng lượng đang gắn sau lưng cô ấy lập tức vang lên những âm thanh ba ba ba, điên cuồng bắn ra hoa lửa.

"Giết... Giết ngươi!" Gương mặt đẫm nước mắt của Hắc Huyền Nguyệt cùng với biểu cảm muốn tan vỡ vừa xuất hiện kia, thực sự khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng, bàn tay nhỏ bé của cô ấy cũng dùng sức mà nắm chặt lấy chiếc giường bên dưới.

Nhưng hiện tại, cô ấy đã không thể nhúc nhích được nữa rồi.

Dưới mức năng lượng phụ tải quá lớn, lý trí cùng với ý thức của cô ấy đã hoàn toàn rơi vào trống rỗng, không thể tiếp tục duy trì được nữa.

"Vô cùng xin lỗi! Tiểu thư con rối, chỉ xuất hiện một chút trục trặc nho nhỏ mà thôi! Cô cố gắng chịu đựng một chút, tôi lập tức nhổ nó ra cho cô!"

Giờ khắc này, Lâm Ân cũng trở nên liều mạng rồi (ˊ 皿 ˋ)?. Hắn không quan tâm được nhiều như vậy nữa, vội vàng giơ tay lên, dùng một con dao chém thẳng xuống chiếc máy khoan điện nọ.

Bởi vì ở loại tình huống này, dưới tốc độ quay ba nghìn năm trăm vòng một hơi thở, nếu cưỡng chế nhổ nó ra, chắc chắn sẽ tạo thành lần thương tổn thứ hai đối với tiểu thư con rối!

Không được!

Tuyệt đối không thể mặc cho loại chuyện này xảy ra!

"Vỡ!" Lâm Ân điên tiết hét lớn lên, rồi vung dao chém mạnh xuống.

Răng rắc —— Cùng với một tiếng nổ vang lên. Thiết bị bổ sung năng lượng không ngừng bắn ra hoa lửa lập tức bị Lâm Ân dùng một tay chém đứt, rơi thẳng xuống đất.

Rốt cuộc quá trình chuyển động khủng bố kia cũng ngừng lại…

Rốt cuộc thân hình vốn nhỏ xinh của Hắc Huyền Nguyệt cũng không kiên trì được nữa, cô ấy thoát lực nằm sấp xuống giường, lưu quang chú thuật màu tím từ bên trong thân thể cô ấy không ngừng phát tán ra ngoài.

Một luồng khói nhẹ chậm rãi bốc lên.

Tới lúc này, bên tai Lâm Ân cũng truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu theo phương hướng biến thái: Tên tà ác đã sa đọa thành biến thái, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 Tên tà ác đã sa đọa thành biến thái 】: thành tựu đặc thù thiên hướng biến thái. Thật hiển nhiên, ký chủ có thể nhận được loại thành tựu này cũng là chuyện mà bản hệ thống tuyệt đối không thể tưởng tượng ra được. Rốt cuộc là trong đầu ngươi tồn tại thứ ý tưởng ác liệt tới cỡ nào, mới có thể nghĩ ra loại đạo cụ tà ác như "Máy khoan điện" này, đã vậy, sau khi nghĩ ra nó, ngươi còn trực tiếp sử dụng thứ này lên người một chị gái nhỏ nhắn ngây thơ như vậy? Điều này đã đủ để nói lên rằng ký chủ ngươi tuyệt đối không còn là người bình thường nữa, hơn nữa ngươi còn đang có xu thế muốn phát triển thành ác liệt, muốn hướng đến

trận doanh hỗn loạn tà ác. Chúc mừng ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính +5, tốc độ công kích +10, đạo đức -3.

Nhưng ở loại thời điểm này, Lâm Ân vốn không có tâm tư đi chú ý đến những lời chửi bới ác liệt của cẩu hệ thống kia nữa. Hắn nhanh chóng nâng Hắc Huyền Nguyệt lên, vội vàng nói:

"Tiểu thư con rối! Tiểu thư con rối? Cô sao rồi? Mau tỉnh lại! Mau tỉnh lại đi!"

Mãi sau đó, Hắc Huyền Nguyệt cũng từ từ ngưng thần lại, mở to mắt, chậm rãi quay đầu sang. Thứ đong đầy bên trong con ngươi đen nhánh kia không chỉ có nước mắt, còn có vẻ phẫn nộ điên cuồng. Cô ấy dùng gương mặt mang theo biểu hiện cảm xúc rõ ràng, hoàn toàn khác với trước kia của mình, để nhìn về phía Lâm Ân đang ngồi bên người cô ấy.

Bàn tay nhỏ nhắn "Ca ca" siết chặt lại.

Cứng!

Cứng!

Không thể nhẫn nhịn được nữa rồi!

Vào lúc này, bên tai Lâm Ân cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 cảnh báo! Độ nguy cơ trước mắt đã đạt 80%】

【 cảnh báo! Độ nguy cơ trước mắt đã đạt 100%】

Chương 683: Hắn Cần Phải Cố Gắng Thêm!!!

Cả người Lâm Ân lập tức chấn động, hắn nghiêm túc dựng một ngón tay lên, nói: "Chờ một chút, tiểu thư con rối, giữa chúng ta có chuyện gì cứ từ từ nói. Tôi có thể thề với cô rằng vừa rồi đúng là một chút trục trặc nho nhỏ, tuy nó đã bị hỏng rồi, nhưng tôi vẫn có thể..."

Phanh —— Một tiếng nổ kỳ lạ phát ra khi nắm tay tiếp xúc cùng khuôn mặt nhanh chóng truyền đến.

Ngay lập tức, trong phòng đã vang lên một chuỗi âm thanh đầy bạo lực, tựa như một người nào đó vừa bị chọc cho tức điên lên, sau đó vừa hét vừa lao vào quyền đấm cước đá, trả thù kẻ đùa dai kia vậy.

Đã vậy, bên trong chuỗi âm thanh lạnh lùng kia, còn thường xuyên vang lên tiếng hét đầy hoảng sợ của Lâm Ân, tiếng khuyên can của Trái Trái, tiếng băng ghế bay loạn... kết hợp thành một chuỗi tạp âm vô cùng kỳ quái.

"Đừng đánh! Đừng đánh nha! Tiểu thư con rối, (ΩДΩ)! Ngươi làm như vậy cũng không đánh chết được đầu ngốc đâu! Đánh không chết hắn đâu!"

"Cũng đừng xách váy lên hung hăng đá hắn như vậy! Tiểu thư con rối! Đây là hành vi vô cùng bất nhã đó. Còn nữa, làm ơn đừng đánh vào tay trái, tay trái của hắn là ta, là một sinh vật cực kỳ thiện lương và vô tội đó!"

"Dừng tay! Mau dừng tay! Tiểu thư con rối mau buông cái

băng ghế nhỏ ấy xuống đi! Không được sử dụng đạo cụ phụ trợ công kích!"

【 đinh! Đã chuyển hóa toàn bộ đau đớn của ngươi thành lấy m chi lực, hiệu suất bổ sung năng lượng trước mắt đã đạt 75%】

…

Tới cuối cùng, sau khi trải qua hơn mười phút điên cuồng thực hiện hành vi vô cùng tàn ác kia, Hắc Huyền Nguyệt đã nhắm mắt lại, vô cùng đoan trang ngồi trên giường, với chiếc váy thật dài giống như những cánh hoa bị lật ngược lại, dù vẫn có thể bao bọc lấy nụ hoa, nhưng lại để lộ phía sau lưng trắng nõn của mình.

Mơ hồ có thể nhìn thấy, từng luồng khí màu trắng giống như một đóa mây nấm, từng đóa từng đóa lơ lửng bốc lên từ sau đầu của vị tiểu thư con rối đoan trang này.

Chính nó là thứ đang cố gắng hết mức để biểu lộ ra tâm trạng của cô ấy vào giờ phút này.

Mà ở sau người cô ấy, Lâm Ân mặt mũi bầm dập đang trống rỗng ngồi ở chỗ kia, nâng chiếc kính một mắt rạn nứt của mình lên, cầm cái nhíp trong tay, run run rẩy rẩy trợ giúp tiểu thư con rối lấy nửa cái dụng cụ lên dây cót đã bị kẹt bên trong kia, ra ngoài.

Toàn thân rách nát, trên đầu sưng to như cái tổ ong. Hắn của hiện tại giống hệt một thiếu niên ngây thơ bị bà vợ xinh đẹp nhà mình điên cuồng bạo hành.

Lâm Ân dùng sức lau vết máu trên mũi và miệng của mình, có chút đờ đẫn nuốt một ngụm nước miếng xuống, bàn tay run rẩy cầm cái nhíp, dùng hết sức bình sinh mới nhổ được nửa cái dụng cụ lên dây cót kia ra.

"Đã nhổ hết ra rồi… Tiểu thư con rối." Lâm Ân nhẹ giọng nói

(つ ? -?).

Hắn đã không còn một chút dũng khí nào nữa rồi, vì trận đòn hồi nãy quá đáng sợ. Hắn thực sự không ngờ, tiểu thư con rối luôn luôn tao nhã là vậy, nhưng khi giận lên đánh người, lại đánh đau đến mức này, trực tiếp nạp đầy giá trị lấy m chi lực giùm hắn luôn rồi.

Lúc cô ấy đánh nhau không có một chút thục nữ nào, trực tiếp ấn hắn xuống đánh đòn, còn quyền quyền bạo kích nữa...

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dáng vẻ tiểu thư con rối lúc tức giận, đôi mắt đầy phẫn nộ cùng với khuôn mặt đỏ bừng của cô ấy lại xinh đẹp đến lạ. Nếu so sánh với trạng thái không mở miệng, không quan tâm, không biểu cảm lúc trước, dáng vẻ này lại có chút đáng yêu hơn.

Chỉ là… vì sao hắn lại sinh ra ý niệm này trong đầu chứ?

Chẳng lẽ trong đầu hắn đã sinh ra một loại suy nghĩ kỳ quái nào đó đối với tiểu thư con rối rồi?

Hắn lại suy nghĩ thêm một lát nữa, cuối cùng đã cho ra đáp án phủ định. Bởi vì cũng có khả năng, loại suy nghĩ này nảy sinh ra chỉ đơn thuần vì sáp sáp mà thôi...

"Cho nên cô có thể cởi giùm tôi sợi dây thừng này hay không?"

Lâm Ân chớp chớp mắt, hắn khẽ hoạt động thân mình. Vấn đề là ngoại trừ cẳng tay và hai bàn tay, những nơi khác trên cơ thể hắn, từ mắt cá chân đến tận cánh tay và khuôn mặt đều bị những sợi tơ mỏng manh buộc chặt lại rồi.

Toàn bộ đều bị siết chặt thành hình dạng của một tiểu thư con rối.

Hắc Huyền Nguyệt nhắm mắt lại, nhẹ nhàng kéo chiếc khóa

sau lưng lên. Sau đó, thân thể cô ấy chậm rãi lơ lửng bay tới, tư thái tao nhã vô cùng, tuyệt không nhìn ra vừa nãy cô ấy còn hung hăng đánh người một trận.

Đối với loại chủ thuê không ngừng dùng các loại hành vi ác liệt để trêu chọc cảm xúc trong lòng cô ấy này, cô ấy đã vô cùng kiên nhẫn với hắn rồi, không đánh chết là may cho hắn lắm.

Soạt soạt —— những sợi tơ trong suốt trên người Lâm Ân chậm rãi đứt ra.

Tới lúc này, Lâm Ân mới thầm thở ra một hơi, xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu. Hắn lập tức nâng chiếc kính một mắt đã nứt của mình, lại dựng một ngón tay lên, nghiêm túc nói: "Tiểu thư con rối, tuy thử nghiệm lần này đã xảy ra một chút sự cố nho nhỏ ngoài ý muốn, nhưng không phải sự phát triển khoa học kỹ thuật vốn là mạnh mẽ tiến thẳng về phía trước, mặc cho những thất bại liên tiếp xông ra cản đường sao? Cho nên mong cô hãy tin tưởng ở tôi, lần sau tôi nhất định sẽ chế tạo ra một cỗ máy bổ sung năng lượng, tuyệt đối không phát sinh bất cứ trục trặc gì cho cô!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1! 】

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1! 】

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1! 】

Mắt thấy độ hảo cảm đang điên cuồng giảm xuống, Lâm Ân lại vội vàng dựng một ngón tay lên, nghiêm túc nói: "Không tạo nữa!"

Nhắc nhở độ hảo cảm giảm xuống đột nhiên ngưng bặt.

Lâm Ân (=w=;).

Quá khó khăn, đúng là quá khó khăn rồi!

Ở chung với thiếu nữ con rối ba không lạnh như băng này, đúng là một chuyện cực kỳ hao tổn tâm trí mà, nếu không phải hắn có hệ thống, có thể dựa vào lời nhắc nhở của hệ thống mà nghiền ngẫm biến hóa tâm lý trong lòng thiếu nữ con rối kia, thì độ khó khăn này tuyệt đối sẽ rơi vào cấp địa ngục đó.

Nhưng vì mục tiêu độ khai phá tình cảm đạt tới 100%...

"..."

Không, để thành lập nên mối quan hệ bạn thân thuần khiết như người bình thường cùng tiểu thư con rối, hắn cần phải cố gắng hơn mới đúng.

Lâm Ân lập tức trở nên kiên định rồi.

Chương 684: Dục Xúc Mẫu Thể!!!

Nhưng ngay tại thời điểm Lâm Ân muốn tiến thêm một bước nữa đi tới mài giũa bộ máy móc kia một phen, thì đột nhiên từ bên ngoài truyền đến những tiếng đập cửa.

Đông đông đông —— "Bác sĩ, ngài có ở bên trong hay không?"

Ngoài cửa truyền đến giọng nói rất êm tai như của một cô gái nào đó, kèm theo những âm thanh “Soạt soạt soạt soạt” của hàng loạt những thứ mềm mại, nhỏ nhắn đang chuyển động.

Lâm Ân thoáng ngẩn người, nhưng rất nhanh, hắn đã dùng ánh mắt ra hiệu cho tiểu thư con rối đang treo lơ lửng bên cạnh mình một cái, tiểu thư con rối nhẹ nhàng lùi về phía sau, thân thể lập tức chuyển thành trong suốt.

Lâm Ân lại nhanh chóng đứng dậy, đeo chiếc mặt nạ con quạ màu trắng bệch lên, sửa sang lại bộ quần áo có chút nhăn nhúm của mình, từng nhánh xúc tu lại hiện ra bên dưới chiếc trường bào dài thụng.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã khôi phục tầng ngụy trang bác sĩ X rồi.

"Là ai?" Lâm Ân cất giọng khàn khàn mở miệng dò hỏi.

Ngoài cửa lại truyền đến giọng nói mềm mại của một cô gái, trong trẻo mà nũng nịu: "Bác sĩ tiên sinh, tôi là quan hậu cần của thành lũy biến dị, cũng là em gái của quan chỉ huy, ngài có thể gọi tôi là Ngả Đạt Lâm. Anh trai tôi rất cảm động vì ân cứu mạng của

bác sĩ tiên sinh, bởi vậy đã đặc biệt dặn dò tôi chuẩn bị cho ngài một món quà, mong bác sĩ vui lòng nhận cho."

Lâm Ân lập tức hiểu được ý tứ của vị quan chỉ huy kia. Không cần phải nghi ngờ, đây đúng là thao tác thứ hai gã nghĩ ra nhằm mượn sức hắn rồi.

Lâm Ân chợt mỉm cười.

Nói cho cùng, loại chuyện một mũi tên trúng ba đích, vừa làm quan chức sa đọa trụy lạc vừa mời khách tặng lễ kèm theo khiêu chiến uy hiếp này, vốn là những hành động vô cùng thông thường.

"Mời vào đi!" Lâm Ân chậm rãi nói.

Hắn lại muốn nhìn xem vị quan chỉ huy kia đang định giở thủ đoạn gì để đùa bỡn với hắn.

Cùm cụp —— Cánh cửa bị mở ra từ bên ngoài.

Chỉ một thoáng sau đó, Lâm Ân đã nhìn thấy bóng dáng có giọng nữ ngọt ngào vẫn một mực đứng ngoài cửa phòng mình.

Đó là một sinh vật toàn thân từ trên xuống dưới đều có những nhánh xúc tu với kích cỡ bằng cổ tay, không ngừng vặn vẹo. Cô gái này không có lớp giáp xương bên ngoài như vị quan chỉ huy kia, nếu dùng cách nói của con người để hình dung, có vẻ như hình thể của cô gái này là một con sứa được tổ hợp nên từ những cục thịt mềm mại, trơn bóng, một con sứa có mang theo lượng lớn xúc tu và tổ chức niêm mạc tràn từ bên trong ra bên ngoài.

Tóm lại là một sinh vật nhuyễn thể mọc đầy xúc tu trên người.

Tới đây, trước mắt Lâm Ân cũng lập tức hiện ra giao diện của cô ấy.

【 dục xúc mẫu thể nhuyễn động Ngả Đạt Lâm 】

【 chủng tộc 】: Con nối dòng của căn nguyên

【 trận doanh 】: Hỗn loạn tà ác

【 cấp bậc 】: 71

【 năng lực chiến đấu 】: Tuy không có sức chiến đấu, nhưng rất trơn.

【 giới thiệu 】: một trong hàng nghìn hàng vạn đứa con nối dòng của Dục Vọng Mẫu Thụ, đại biểu cho cuồng loạn và dục vọng phóng túng. Các cô ấy là hóa thân của huyết nhục và dục vọng. Đặc tính khát cầu cuồng loạn của các cô ấy khiến cho bọn họ không ngại phát sinh quan hệ đặc thù cùng bất cứ loại sinh vật nào khác ở bên trong thế giới hắc ám vặn vẹo này. Hơn nữa, loại sinh vật này còn vĩnh viễn cũng không thể nhận được thỏa mãn. Nhưng khác với mị ma, các cô ấy không cần thông qua quá trình tiếp xúc tầng sâu cùng sinh vật khác phái để duy trì sự sống, thứ chi phối bọn họ hành động chính là dục vọng đơn thuần đến mức tận cùng.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Lâm Ân -1】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Trái Trái -2】

Lâm Ân lập tức theo bản năng mà lui về phía sau một bước, trên mặt lộ ra nụ cười tươi xán lạn nhưng khá là mất tự nhiên. Hắn vươn tay nói: "Chào cô."

Dục xúc mẫu thể nhuyễn động đưa mắt nhìn Lâm Ân từ trên xuống dưới một cái, những viên nhãn cầu đặc sệt, dấp dính trong veo như nước không ngừng chuyển động.

Ngay tại thời điểm ánh mắt của cô ấy dừng lại trên những nhánh xúc tu tráng kiện mà dữ tợn lộ ra bên dưới chiếc áo choàng của Lâm Ân, hai mắt cô gái này lập tức sáng lên, tràn ngập dục vọng chiếm hữu mãnh liệt và nóng bỏng.

"Chào ngài nha, bác sĩ ~ " Cô ấy có chút mất tự nhiên xen lẫn với ngại ngùng, nhẹ nhàng vươn một nhánh xúc tu dính nhơm nhớp mềm mại, cầm lấy tay Lâm Ân.

Đẹp trai quá, quả nhiên… giống như những gì anh trai từng nói, vị bác sĩ này đúng là một người dễ làm người khác si mê.

Nhìn những nhánh xúc tu tráng kiện mà cực kỳ giàu cảm giác tầng lớp [1] trên thân thể kia xem, cô ấy dám cá tạo hình này tuyệt đối là thứ vô cùng hiếm thấy ở bên trong nội bộ giáo phái bọn họ.

Mà chưa hết, bên trên lại có giác hút và nếp uốn nữa.

Đúng là chỉ cần liếc mắt nhìn một cái cũng mang đến cho người ta một loại gợi cảm và hấp dẫn khó có thể nói rõ thành lời mà.

Quả nhiên, anh trai không có gạt người. Đối phương đúng là loại sinh vật chỉ cần người khác liếc mắt nhìn một cái, sẽ không nhịn được mà trở nên ẩm ướt, loại sinh vật làm người ta nguyện ý giao lưu sâu sắc rất nhiều, rất nhiều lần không biết chán~

【 đinh! Độ hảo cảm của Ngả Đạt Lâm đối với ngươi ＋30】

【 đinh! Độ sáp sáp của Ngả Đạt Lâm ＋40】

【 đinh! Ngả Đạt Lâm sinh ra dục vọng giao phối mãnh liệt đối với ngươi. 】

【 cảnh báo! Xin hãy chú ý, ở thời điểm tiếp xúc cùng bất cứ sinh vật khác phái nào thuộc giáo phái Dục Vọng, con nối dòng của giáo phái Dục Vọng sẽ sinh ra dục vọng mãnh liệt đối với bất cứ chủng tộc khác phái nào, mà một khi tiến hành tiếp xúc sâu sắc cùng mục tiêu, ngươi tuyệt đối không thể tránh né được, sẽ bị dục niệm cắn nuốt, cuối cùng cũng trở thành nô lệ của dục vọng, xin ký chủ hãy tiết chế. 】

Dục xúc mẫu thể : có thể hiểu là một dạng cơ thể mẹ luôn khát khao được tiếp xúc thân mật.

[1] : Nói về cảm giác tầng lớp, có thể hiểu nó dạng bố cục độc đáo, có chủ đích theo nhiều tầng lớp của kiến trúc hoặc tác phẩm nghệ thuật. Nó có thể bao gồm sự kết hợp của màu sắc, hình dạng, chiều sâu, ánh sáng, hay các yếu tố khác để tạo ra sự đa dạng và sâu sắc trong cảm nhận của người quan sát. Cảm giác tầng lớp có thể làm cho tác phẩm trở nên hấp dẫn và phong phú hơn.

Ví dụ đơn giản nhất về cảm giác tầng lớp này chính là kết cấu ruộng bậc thang.

Chương 685: Dục Xúc Mẫu Thể Đang Tỏ Tình Với Ngươi... Xin Đáp Lại!

Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười tươi trên mặt, nhưng một giọt mồ hôi lạnh đã chạy dọc theo trán, một đường xuống dưới từ lâu rồi.

Hắn hiểu những gì hệ thống vừa cảnh báo. Nhưng hắn thực sự không hiểu, vì sao hệ thống lại đặc biệt phát cho hắn một lời cảnh báo như vậy.

Chẳng lẽ nó thật sự cho rằng hắn sẽ sinh ra một loại quái niệm nào đó đối với sinh vật hắc ám thiên về dạng xúc tu này?

Má nó! Ý tưởng quá mức tà ác rồi!

Có điều … Lâm Ân cũng phải thừa nhận rằng, đến thời điểm này, rốt cuộc hắn cũng hiểu được sự nguy hiểm của giáo phái Dục Vọng rồi. Bởi vì những sinh vật lúc trước hắn gặp được đều là đồng tính, bởi vậy sự nguy hiểm của bọn họ cũng không có thể hiện ra ngoài, ai ngờ sự nguy hiểm ấy vốn luôn rình rập, ẩn nấp ở nơi đây, chờ hắn nhảy vào.

"Mời vào, quý cô đáng kính, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho cô?"

Tuy trong lòng đang điên cuồng run rẩy, nhưng ngoài mặt, Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười tươi đầy tao nhã mà mời vị quý cô đầy dục vọng này tiến vào.

Ngả Đạt Lâm có chút ngại ngùng, lập tức nhúc nhích đống xúc tu trên người mình để tiến vào bên trong, sau đó nhẹ nhàng dùng

xúc tu đóng cánh cửa lại, kéo theo một quỹ tích ướt át thật dài ở sau người.

"Là như vậy, bác sĩ tiên sinh, anh trai tôi đặc biệt muốn tôi mang đến cho ngài ba món quà. Anh ấy nói nếu ngài là bác sĩ, nhất định có thể sử dụng được." Cô ấy vừa nhúc nhích tới vừa đặt hai cái rương mình đang ôm trong lòng đến trước mặt Lâm Ân, cũng không quên làm ra vẻ tựa như vô tình mà thực sự là cố ý, triển lãm dáng người đáng kiêu ngạo và đống xúc tu thon dài của mình về phía Lâm Ân, đồng thời lại thẹn thùng mà tim đập thình thịch, lén lút quan sát vẻ mặt của Lâm Ân.

Nhưng đương nhiên, hắn đang đeo mặt nạ mỏ chim, cho nên dù muốn tới đâu, cô ấy cũng không thể nhìn được điều gì.

Hắn là đối phương đã chú ý tới vẻ ngoài xinh đẹp của mình rồi – Ngả Lâm Na thầm nghĩ - Dù sao khi đi tới, mình cũng chẳng mặc bất cứ món đồ gì mà.

Với tạo hình như vậy, hắn là vị bác sĩ trước mắt cũng đã hiểu được ý tứ của cô ấy rồi, thậm chí có lẽ đối phương đã sinh ra dục vọng với cô ấy rồi cũng nên.

Nói cho cùng, trong số mấy trăm sinh vật đang ở lại tòa thành lũy này, xúc tu của cô ấy chính là thứ mềm mại nhất, thân thể cũng là đầy đặn, no đủ nhất đó!

Cô ấy ngại ngùng đứng trước mặt Lâm Ân, còn vô ý thức lắc lư từng sợi xúc tu trong suốt, giống như những cuộn sóng, phản chiếu nên một mảnh quang mang đặc sệt, dấp dính mà ướt sũng.

Phải biết rằng, ở trong tộc quần của các cô ấy, đây chính là hành động thổ lộ vô cùng chủ động của các cô gái.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Lâm Ân -10】

Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười mỉm khá là cứng ngắc của mình.

Hắn vừa nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên bên tai vừa mở miệng nói: "Chuyện này không tốt lắm đâu, nó khiến mọi người tiêu tốn nhiều quá. Mối quan hệ giữa hai bên chúng ta vốn là đồng minh của nhau mà, cho nên ta trợ giúp các cô là chuyện nên làm. Nó xuất phát từ lập trường cộng đồng giữa chúng ta, không cần báo đáp đâu."

【 đinh! Dục xúc mẫu thể đang tỏ tình với ngươi. 】

【 đinh! Dục xúc mẫu thể đang tỏ tình với ngươi. 】

【 đinh! Xin đáp lại! 】

"Câm miệng!" Lâm Ân vừa cứng ngắc mỉm cười vừa rít từ kẽ răng ra hai từ ngữ vô cùng súc tích mà đầy đủ ý nghĩa đó, đương nhiên hắn muốn nói cho hệ thống chó má của mình nghe.

"Bác sĩ ngài không cần phải nói như vậy, ngài đã giúp chúng ta thoát khỏi mối uy hiếp đến từ thần giáo Cơ Giới. Bởi vậy mọi người đều rất muốn báo đáp ngài đó." Ngả Đạt Lâm nhìn hắn vẫn đứng yên không có lấy một hành động nào khác, lại ngại ngùng nhúc nhích thêm vài bước, đến gần hắn.

Một sợi xúc tu trong suốt giống như là không cẩn thận, khẽ vươn tới, rồi lại giống như không cẩn thận liền quấn lấy đoạn cuối cùng của một nhánh xúc tu được dùng để ngụy trang thân phận, thò ra bên ngoài chiếc áo choàng của Lâm Ân.

Nhẹ nhàng vuốt ve.

Giống như ngươi và người anh em của ngươi đi ra ngoài ăn cơm. Sau đó, bạn gái của người anh em này, vốn đang ngồi phía đối diện, lại thản nhiên dùng mũi chân nhẹ nhàng mà vuốt ve mắt cá chân của ngươi vậy.

Tóc gáy cũng bị vuốt cho dựng thẳng đứng lên lên.

Ngả Lâm Na tiếp tục tiến thêm vài bước, có chút ngại ngùng kèm theo chờ mong khát vọng, khẽ nhúc nhích chân tay và xúc tu nói: "Bác sĩ, có thể lắng nghe Tiểu Ngả giới thiệu với ngài một chút hay không? Hoặc là nếu bác sĩ thật sự chướng mắt với những thứ này, chúng tôi có thể..."

Lâm Ân nháy mắt cười nói: "Khụ khụ khụ, ta cảm thấy quý cô vẫn nên giới thiệu cho ta nghe một chút đi. Đột nhiên ta lại có một chút hứng thú đối với những thứ này, ha hả."

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -1】

"Được." Ngả Đạt Lâm có chút tiếc nuối nói, nhưng tới cuối cùng, cô ấy vẫn phải nhịn xuống mớ dục niệm sáp sáp và chút cảm xúc rục rịch, ngo ngoe trong lòng, để vươn xúc tu của mình tới, “Cùm cụp” một tiếng mở hai cái rương trước mặt cô ấy ra.

"Bác sĩ tiên sinh, để tôi giới thiệu hai loại thực trang này cho ngài. Trong chiếc rương trước mặt chính là một loại huyết nhục thực trang kiểu mới do chúng tôi ‘Lấy’ được từ bên phía giáo phái Chi Phối Giả. Sau khi liên kết cùng thân thể, nó có thể phát ra một loại dao động chú thuật đặc thù nhằm vào thể máy móc, dùng để ngăn chặn thế công của thể máy móc tương đối hữu hiệu."

"Mà trong chiếc rương này lại là một bộ máy móc có trang bị vỏ xương bên ngoài, là thứ chúng tôi thu được từ thần giáo Cơ Giới bên kia. Nhưng chúng tôi lại không có nghiên cứu quá nhiều đối với máy móc. Nếu bác sĩ thích, ngài cũng có thể coi nó là một dạng đồ sưu tầm cũng được."

Sau khi nghe Ngả Đạt Lâm dùng giọng điệu đặc sệt, dấp dính mà ướt sũng giới thiệu, ánh mắt Lâm Ân lập tức rơi xuống hai món đồ vật được đặt bên trong hai chiếc rương nọ, trước mắt hắn nhanh chóng hiện ra giao diện của chúng.

Chương 686: Ba Món Quà!!!

【 Nữ Yêu Tiêm Khiếu Giả 】

【 loại hình 】: Huyết nhục thực trang

【 phẩm chất 】: hàng hiếm cao cấp

【 ngoại hình 】: một gương mặt nữ tính dữ tợn trời sinh.

【 giới thiệu 】: là huyết nhục thực trang do nghiên cứu giả của huyết nhục chi phối giả chế tạo ra. Có vẻ như bọn họ đã lột da mặt của một loại sinh vật nào đó xuống dưới và chế tạo mà thành. Sau khi kết nối với thân thể, nó có thể phát ra tiếng rít tâm linh mãnh liệt, có tính quấy nhiễu dị thường đối với máy móc. Nó là một món sát khí do trận doanh chi phối giả nghiên cứu ra, chuyên môn nhằm vào thần giáo Cơ Giới, nhưng chăn nuôi tài liệu có độ khó cao, khiến cho thứ này không được trang bị quy mô lớn.

【 "Tuyết Quang" giáp ngoài chân cao cấp series 052】

【 loại hình 】: Máy móc trang bị có trí tuệ

【 phẩm chất 】: hàng hiếm cao cấp

【 ngoại hình 】: tấm chắn bọc thép màu bạc mang theo phong cách khoa học kỹ thuật chỉ có ở máy móc trang bị có trí tuệ, có thể trang bị vào phần chân vịt của máy móc động năng.

【 giới thiệu 】: là đơn vị trang bị lắp đặt tinh anh năng lượng cao, tăng tốc lắp ráp của thần giáo Cơ Giới, có thể tự động rút năng lượng, tiến hành bổ sung năng lượng từ trong không khí. Sau khi kích hoạt, có thể đề cao tốc độ và độ nhạy cảm cũng như khả năng tiếp nhận tín hiệu trên diện rộng.

Đọc đến đây, hô hấp của Lâm Ân lập tức trở nên dồn dập hơn một chút. Ban đầu, hắn muốn từ chối, nhưng không thể không nói, hai món quà do vị quan chỉ huy kia đưa tới, đã khiến hắn động tâm rồi.

Bởi vì … có thể nói là hai kiện trang bị này đã vừa vặn bổ sung vào hai điểm yếu cho hắn.

Một là năng lực công kích tinh thần.

Hai là tốc độ.

Hoàn toàn có thể nói rằng, khi ở trên chiến trường, hai loại trang bị này tuyệt đối là lợi khí bảo mệnh. Đặc biệt là kiện giáo ngoài chân bọc thép kia, nó mang đến thuộc tính tốc độ, thứ mà không một ai chê thừa, dù đặt vào bất cứ thời điểm nào chăng nữa.

Xem ra vì mượn sức hắn, vị quan chỉ huy kia đã thực sự hạ vốn gốc rồi!

Lâm Ân đã động tâm. Hắn lập tức nhìn trên nhìn dưới một vòng, chợt mở miệng hỏi: "Đúng rồi, không phải cô vừa nói là ba món quà sao? Món thứ ba đâu..."

Lời này vừa nói ra, Ngả Đạt Lâm lập tức đẩy hai cái rương nọ sang một bên, rồi có chút ngại ngùng mà thẹn thùng, lại nhúc nhích những sợi xúc tu, đặc sệt, dấp dính của mình đến gần Lâm Ân thêm một chút, nói: "Không phải ngài đã nhìn thấy món quà thứ ba rồi sao?"

Thân thể Lâm Ân lập tức trở nên cứng ngắc, vội vàng lui về phía sau một bước, nói: "Tôi đã thấy ư?"

Ngả Đạt Lâm nâng từng viên nhãn cầu của mình lên, mớ xúc tu ướt sũng tiếp tục vặn vẹo, lập tức trườn lên lưng Lâm Ân, trong khi gương mặt đầy vẻ mị hoặc và khát khao của cô ấy lại dán sát

vào lồng ngực hắn, nũng nịu nói: "Đó chính là tôi đây, bác sĩ?"

Trái Trái: "!!!"

Hắc Huyền Nguyệt: "..."

Từng sợi xúc tu trong suốt lập tức quấn quanh xuống dưới, không ngừng biến hóa ra đủ các loại tư thế kiều diễm ở trước mặt Lâm Ân.

Mấp máy - ing.

Xoay quanh - ing.

Không cần phải nghi ngờ, ở bên trong chủng tộc của các cô ấy, đây tuyệt đối là thủ đoạn tán tỉnh cực kỳ có tính mị hoặc đối với sinh vật nam tính.

Ngả Đạt Lâm nâng cái đầu như con sứa của mình lên, tỏ vẻ đáng thương vô cùng nói: "Bác sĩ tiên sinh, không cần khách khí, xin ngài hãy tận tình mà hưởng dụng tôi đi! Tôi biết vừa rồi bác sĩ có chút thẹn thùng, nhưng hiện tại, ở nơi này chỉ có hai chúng ta thôi. Hơn nữa, vẫn còn một giờ nữa mới đến chủ căn cứ, trong khoảng thời gian này, bác sĩ muốn hưởng dụng tôi thế nào, tôi cũng không có ý kiến, tôi sẽ làm cho ngài high!"

Lâm Ân lập tức rơi vào ngây dại.

Cũng gần như tại khoảnh khắc đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vẫn chọn đúng thời điểm như mọi lần, đã vang lên bên tai Lâm Ân.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động nhiệm vụ đặc thù ngẫu nhiên: thể nghiệm ban đầu của dục xúc, khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm 1 vạn, tiền hắc lâu x10, đạo cụ đặc thù cấp truyền kỳ x1 】

【 giới thiệu nhiệm vụ 】: muốn sinh tồn ở bên trong thế giới hắc ám, nhất định phải muốn dũng cảm đi thử nghiệm bất cứ chuyện gì sắp xảy đến với mình, cái này gọi là nhập gia tùy tục. Xin hãy vui lòng nhận món quà và hảo ý của thành lũy biến dị đi, cũng như hãy tiếp nhận lời thỉnh cầu được tiếp xúc sâu sắc hơn do tiểu thư Ngả Đạt Lâm đưa ra đi, cũng có thể xem như một loại phương pháp đề cao danh vọng và độ hảo cảm thêm một bước.

Đến thời điểm này, gần như toàn bộ đống dục xúc nhuyễn thể đã dán hết lên người Lâm Ân rồi.

【 đinh! Giá trị tinh thần của ngươi -10】

【 đinh! Giá trị tinh thần của ngươi -15】

"Nha ha ha ha ha ha!" Đột nhiên Lâm Ân lại bật cười, như thể vừa bị đám xúc tu kia chạm đến điểm bất bình thường nào đó trên người mình mà sinh ra phản ứng ngược rồi. Sau đó, hắn ôm lấy một nhánh xúc tu nhuyễn thể cực lớn, đang nhúc nhích, mon men kia, có chút nhu hòa nói: "Ý tốt của quý cô trong lòng ta lĩnh, chỉ là … ta thật sự không có phúc mà hưởng thụ điều này. Ta thật sự không làm được, không làm được!"

【 đinh! Độ sáp sáp của ngươi -50! Vui sướng -5】

【 đinh! Độ sáp sáp của ngươi -50! Vui sướng -5】

Ngả Đạt Lâm tiếp tục nhúc nhích người, dùng xúc tu cuốn lấy cổ Lâm Ân, nghi hoặc hỏi: "Vì sao chứ? Chẳng lẽ tôi không xinh đẹp ư?"

Cô ấy thật sự không ngờ tình huống này lại xảy ra, thật sự không ngờ vị bác sĩ Dịch Y mạnh mẽ này lại mở miệng từ chối.

Chẳng lẽ vị bác sĩ có được những nhánh xúc tu tráng kiện như vậy, lại không sinh ra một chút dục vọng nào đối với cô ấy sao?

Vốn dĩ cô ấy vô cùng tự tin đối với thân thể của chính mình. Bởi vì đặt ở bên trong giáo phái Dục Vọng, đặt bên trong những sinh vật cùng loài, thì tồn tại có xúc tu và hình thái mềm mại giống như cô ấy tuyệt đối là dung mạo đỉnh cấp có danh có tiếng.

Đó là chưa kể khi bước đến nơi đây, ngay cả quần áo, cô ấy cũng dứt khoát từ bỏ luôn không mặc. Theo đạo lý, không phải vị bác sĩ Dịch Y kia nên tỏ ra cực kỳ khát vọng mà trực tiếp bổ nhào đến ư?

Chương 687: Come Out!!!

"Không, quý cô à, cô rất xinh đẹp." Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười mỉm nho nhã cùng biểu cảm gần như muốn hỏng mất của mình. Sau đó, hắn vươn hai ngón tay tới, kéo nhánh xúc tu đang quấn quanh cổ mình của đối phương, bình thản nói: "Vấn đề nằm trên người ta, cô đừng nhìn vẻ ngoài của ta là nam tính, nhưng trên thực tế, định hướng của ta lại có một chút vấn đề nho nhỏ. Điều này thực sự khiến ta không thể nổi lên hứng thú với cô được!"

Toàn thân Ngả Đạt Lâm lập tức chấn động.

Định hướng có một chút vấn đề nho nhỏ ư?

Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười tươi cứng ngắc trên môi, sau đó nho nhã lễ độ mà giới thiệu: "Đúng vậy thưa quý cô, cho nên không phải ta muốn từ chối, mà là ta thật sự không có phúc để hưởng thụ chuyện này. Cũng không phải ta không thích cô, chỉ vì..."

Lâm Ân buồn bã dang hai tay ra, nhắm mắt lại nói: "Ta cong."

Trái Trái (? Д?)!!!

Ngả Đạt Lâm lập tức rơi vào ngây dại.

Lâm Ân buồn bã mà ngẩng đầu lên, nói: "Ta cũng giống như cô thôi, cũng thích những nam sinh đẹp trai kia, cũng không có bất cứ sức đề kháng gì đối với đàn ông. Hẳn là hiện giờ cô đã hiểu được vì sao ta không thể tiếp nhận cô rồi?"

Ngả Đạt Lâm đưa ánh mắt đầy vẻ kinh hãi tới khó mà tin được nhìn chằm chằm vào hắn, nói: "Cái này... Chuyện này..."

Lâm Ân lại thở dài một tiếng, nâng mặt nạ lên, nhắm mắt xuống nói: "Đúng vậy, chính là như vậy! Ta cũng biết ta vô cùng quái dị. Loại chuyện này khó mà nói ra khỏi miệng! Nhưng ta thật sự không có cách nào khác cả, từ nhỏ vốn đã như thế rồi, không thể thay đổi, ta cũng rất buồn rầu..."

Lâm Ân đưa ánh mắt buồn bã nhìn lên không trung, lại nhẹ nhàng lôi kéo từng sợi xúc tu đang quấn trên lưng mình của Ngả Đạt Lâm. Đôi mắt hắn đượm buồn, giống như đang nói. 'Từng có một cô gái xinh đẹp trần truồng, bày ra trước mặt ta, nhưng ta không có quý trọng, không phải bởi vì cô ấy không đủ xinh đẹp, mà bởi vì ta đã quyết định come out rồi'.

Cho nên… Thực xin lỗi.

Ngả Đạt Lâm vẫn dùng ánh mắt khó mà tin được nhìn hắn, mãi mới lắp bắp nói được thành câu: "Nhưng mà... Loại chuyện này quá... quá..."

Lâm Ân khẽ nhếch khóe miệng, trong lòng đắc ý nghĩ thầm: Quá biến thái đúng không? Ta cũng nghĩ như vậy đó.

"Quá trùng hợp rồi!" Ngay sau đó, Ngả Đạt Lâm lập tức lộ vẻ mừng rỡ như muốn nhảy dựng lên.

【 đinh! Độ hảo cảm của Ngả Đạt Lâm đối với ngươi +50! 】

【 đinh! Độ sáp sáp của Ngả Đạt Lâm đối với ngươi +30! 】

【 đinh! Dục vọng của Ngả Đạt Lâm đối với ngươi lại kịch liệt gia tăng! 】

Ngả Đạt Lâm trực tiếp dùng xúc tu quấn quanh người Lâm Ân, sau đó vui sướng mà ngẩng đầu, chớp chớp mắt nói: "Bác sĩ ngài nên sớm nói ra nha. Tình huống này quá phù hợp rồi! Cũng không dối gạt gì ngài, tuy tôi dùng vẫn luôn giữ hình thể nữ tính, nhưng ngẫu nhiên lại chuyển biến thành hình thái nam tính đi sáp sáp với

bạn gái thân nhất của mình!"

Lâm Ân: "(? Д?)!!!"

"Bởi vì về bản chất, loại hình thái đặc thù này của chúng tôi vốn là thể vô tính, cho nên chỉ cần làm một chút điều chỉnh nho nhỏ là chúng tôi có thể linh hoạt mà hoán đổi giới tính rồi. Nếu sớm biết sở thích của bác sĩ... tôi có thể biến thành một nam sinh size lớn rồi!!!"

Lâm Ân: "(ΩДΩ)!!!"

"Bác sĩ tiên sinh! Cho nên tôi mới nói, loại chuyện này thật là trùng hợp!"

Ngả Đạt Lâm đưa đôi mắt đầy những ngôi sao nho nhỏ nhìn hắn, rồi vừa mừng rỡ vừa từng bước một tiến lại gần hơn, trong khi Lâm Ân bên này lại vừa khiếp sợ vừa từng bước một lui về phía sau.

"Bởi vì Ngả Đạt Lâm chẳng những có thể biến thành nam sinh size lớn, (? ▽?) nếu bác sĩ vẫn còn một chút yêu thích đặc thù nào đó, ngay cả một cô bé đáng yêu mọc ra cái đại (beep ——)(beep ——) trên người... tôi cũng có thể điều chỉnh thân thể của mình thành như vậy, bất cứ lúc nào cũng được!"

Cô ấy o(≧▽≦)o hưng phấn đến mức, lập tức lớn tiếng nói ra.

Lâm Ân: "0Дq!!!"

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10! 】

【 giá trị tinh thần của Lâm Ân -10! 】

Đã đến nước này, Lâm Ân chẳng còn sự lựa chọn nào khác nữa. Gần như không chút do dự, hắn trực tiếp ấn cái mũ phớt cao của mình xuống, sau đó xoay người mở ra hình thức u linh, kéo tốc

độ đến cực hạn, khẩn cấp xuyên tường bỏ chạy đi ra ngoài, đi như chạy trốn.

Ngả Đạt Lâm quá sợ hãi, vội vàng đẩy cửa đuổi theo, vừa chạy vừa hô lớn: "Bác sĩ! Bác sĩ ngài muốn đi đâu vậy? Tôi còn chưa chuyển đổi mà?"

...

Lâm Ân mang theo chiếc vali xách tay, ấn cái mũ phớt cao xuống, một đường chạy như điên dọc theo hành lang trước mặt.

Đến thời điểm này, rốt cuộc hắn cũng hiểu ra rồi, là hắn quá mức ngây thơ thôi! Hắn vốn cho rằng, chỉ cần mình để lộ ra một chút biến thái là có thể tự cứu mình khỏi tình cảnh khó xử kia, nhưng tới hiện giờ mới biết, so sánh với những đại xúc chân chính ấy, sinh vật như hắn thực sự thuần khiết giống hệt một bé trai hồ đồ, mộng mơ.

Trái Trái kinh dị nói: "Đầu ngốc! Chẳng lẽ ngươi thật sự thích nam sinh sao?"

Nghe được câu hỏi này, đầu Lâm Ân lập tức mọc ra một sợi chỉ đen, hắn gầm rú lên (〃′皿`)q: "Thích cái lông á! Ngươi không thấy vừa rồi ta chỉ thuận miệng bịa ra một lý do hay sao? Quái vật xúc tu đã là thứ đam mê cực hạn mà ta có thể tiếp nhận được rồi, nếu nó lại có thêm một nhánh xúc tu với hình dáng đại (beep ——), chẳng phải ta sẽ trực tiếp sụp đổ hay sao?"

Không được!

Tuyệt đối không thể ở lại nơi quỷ quái này lâu hơn được.

Một tiếng tiếp theo, hắn nên tùy tiện tìm một chỗ nào đó để lẩn trốn giết thời gian thôi!

Lâm Ân nhanh chóng bỏ xa con dục xúc mẫu thể vừa hô to vừa

miệt mài theo đuổi phía sau không bỏ kia, sau đó đột nhiên ngoặt vào một đường rẽ, tiện tay đẩy một căn phòng xa lạ, trốn vào trong. Hắn dán sát thân thể mình vào vách tường thịt, vô cùng cảnh giác lắng nghe âm thanh mấp máy ở bên ngoài.

Mãi cho đến lúc âm thanh mấp máy kia đã đi xa rồi, hắn mới buông lỏng một hơi, xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu. Trong lòng ngẫm nghĩ Lâm Ân hắn một đời anh danh, hiện giờ lại vì tránh né một con quái vật xúc tu sáp sáp mà phải chạy tán loạn khắp nơi như vậy, đúng là bị hủy hoại chỉ trong chốc lát mà!

Nếu nó có một chút xinh đẹp thì tốt rồi...

Chương 688: Cơ Kình!!!

Chờ đợi thêm một lát, sau khi thực sự xác định được con quái vật xúc tu kia đã đi xa rồi, Lâm Ân mới quyết định mình nên đi xem khoang điều khiển trực tiếp khống chế thành lũy biến dị này, nơi đó nhiều "Người", dù lại gặp được con dục xúc kia, hẳn là nó cũng không dám xằng bậy nữa đâu.

Nghĩ như vậy, Lâm Ân lập tức đẩy cửa, muốn đi ra ngoài.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên một chuỗi âm thanh chấn động thật lớn trực tiếp truyền đến từ dưới chân, giống như thành lũy biến dị đã đụng phải cái gì đó rồi, khiến cho nơi này xóc nảy kịch liệt.

Lâm Ân lập tức ổn định thân hình, nhưng rất nhanh, hắn đã nhìn thấy từng cái bướu thịt tản ra ánh sáng phía trên hành lang đều ảm đạm xuống, từng cái từng cái một tắt ngúm đi.

Chỉ trong khoảnh khắc, cả hành lang đã chìm trong một mảnh đen nhánh.

"Chuyện gì vậy?" Lâm Ân lập tức trở nên cảnh giác.

Chậm rãi, loại cảm giác xóc nảy này dần dần bình tĩnh trở lại, sau đó một đợt run rẩy theo quán tính truyền đến, dường như thành lũy biến dị vừa ngừng lại tiến trình di chuyển bên trong mạng lưới gốc bên dưới.

Là tới rồi phải không?

Không.

Bởi vì vị quan chỉ huy kia từng nói, muốn tiến đến chủ căn cứ,

ít nhất cũng phải di chuyển chừng một giờ lộ trình, hiện tại e rằng bọn họ còn chưa đi hết một nửa đường.

Nếu chưa đến nơi, thì rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra chứ?

Lâm Ân đột ngột quay đầu, híp mắt, nhìn về phía vách tường, bên trên là hàng chuỗi những đường rễ cây và những điểm sáng đại biểu cho mạng lưới gốc.

Mà giờ phút này, điểm sáng tượng trưng cho thành lũy biến dị của bọn họ đang không ngừng lóe sáng, tản ra một mảnh hồng quang nhàn nhạt.

...

Cùng lúc đó, bên trong khoang điều khiển của thành lũy biến dị.

Cùng với một chuỗi âm thanh huyết nhục mấp máy vang lên, quan chỉ huy toàn thân được bao bọc bởi một tầng giáp xương bên ngoài và xúc tu vừa chậm rãi tách rời khỏi vách tường thịt.

Gã thoáng nhíu mày.

Sau khi thiết lập chế độ tự động tuần tra cho thành lũy, gã lập tức bước vào trạng thái ngủ đông, muốn thông qua trạng thái này để khôi phục lại những vết bỏng tàn dư của trận đại chiến lúc trước.

Nhưng ngay lúc vừa rồi, khi tòa thành lũy biến dị khẩn cấp phanh lại, chấn động ấy đã gọi tỉnh gã từ bên trong giấc ngủ đông.

Gã nhanh chóng đi tới bên trong khoang chủ điều khiển của thành lũy biến dị, mà ở bên trong chủ điều khiển, mấy sĩ quan phụ tá của gã đều đang đứng phía trước khung cửa sổ màng kết bán trong suốt, dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn ra bên ngoài.

"Chuyện gì vậy? Là ai đã bỏ dở quá trình tuần tra thành lũy biến dị? Chẳng lẽ các anh không biết chúng ta không thể tùy ý phanh lại khi đang di chuyển bên trong mạng lưới gốc sao?" Vị quan chỉ huy nọ hét lớn, gã nhanh chóng đi đến bên cạnh đám phụ tá của mình.

Mấy sĩ quan phụ tá nhìn thấy cấp trên của mình đã đến, tất cả đều lộ vẻ mặt nghiêm túc, xoay người nói: "Trưởng quan, bên ngoài xảy ra một chút tình huống bất ngờ, khiến chúng tôi không thể không khẩn cấp tiến hành phanh lại."

Quan chỉ huy kia nhướng mày hỏi: "Tình huống gì đây?"

"Trưởng quan, tôi nghĩ là ngài hãy tự mình đi xem đi."

Quan chỉ huy nhíu mày, gã lập tức đẩy mọi người ra, thông qua tổ chức màng kết, nhìn ra bên ngoài thành lũy biến dị.

Mà ngay sau khi gã nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, vẻ mặt cũng lập tức ngưng trọng xuống.

"Đây là..."

Lúc này, ở bên trong đường hầm mạng lưới gốc, nằm bên ngoài thành lũy biến dị, đang là một mảnh đen nhánh, chỉ có thể thông qua từng viên bướu thịt phát sáng được khảm vào hai bên vách thịt, để mơ hồ nhìn thấy tình huống bên ngoài.

Vào giờ phút này, vị quan chỉ huy nọ đang trông thấy một tòa huyết nhục tạo vật cực kỳ to lớn, có kích cỡ lớn gấp mười mấy lần thành lũy của bọn họ, đang chắn ngay phía trước tòa thành lũy biến dị.

Nó giống như một khối thi thể cá voi đã hư thối, khổng lồ, chắn cả đường đi.

Chỉ liếc mắt một cái, vị quan chỉ huy nọ đã nhận ra.

Đó là 【 cơ kình 】.

Là huyết nhục tạo vật càng cao cấp hơn, là trạng thái tiến cấp của thành lũy biến dị, cũng là binh khí chiến tranh mũi nhọn đỉnh cao nhất của giáo phái Dục Vọng bọn họ.

Nhưng vì sao nó lại nằm ở chỗ này?

Quan chỉ huy kia nhíu mày, nói: "Phát tín hiệu cho bọn họ đi."

Một viên sĩ quan phụ tá của gã lập tức nghiêm túc nói: "Hai phút trước chúng tôi đã gửi đi rồi, nhưng trước mắt vẫn chưa nhận được bất cứ tín hiệu hồi đáp nào. Chúng tôi hoài nghi bên kia đã xuất hiện vấn đề gì đó vô cùng nghiêm trọng rồi."

Quan chỉ huy kia chìm vào suy tư, nhưng rất nhanh, gã lại ngẩng đầu lên, nặng nề nói: "Mở rộng chùm sáng."

Mấy sĩ quan phụ tá xung quanh lập tức kết nối thần kinh với thành lũy biến dị. Cùng với tiếng nổ ù ù và âm thanh huyết nhục mấp máy vang lên, phía trên bức tường bên ngoài của tòa thành lũy huyết nhục khổng lồ nọ, chậm rãi xuất hiện từng cái màn sáng mỏng manh.

Những màn sáng ấy nhanh chóng biến thành những chùm sáng, chúng phát tán ra ngoài, chiếu sáng cả bộ rễ dưới lòng đất.

Mà cũng chính tại một khắc này, rốt cuộc bọn họ cũng thấy rõ toàn cảnh của tòa 【 cơ kình 】kia.

Trong nháy mắt sau đó, sắc mặt bọn họ lập tức chuyển thành một mảnh tái nhợt.

Thậm chí mấy sĩ quan phụ tá còn không nhịn được, đều sau lui lại phía sau mấy bước.

"Kia rốt cuộc là..."

Dưới những chùm sáng thật lớn, bọn họ đã trông thấy bức tường ngoài của tòa【 cơ kình 】khổng lồ kia, mà giờ phút này, phía trên bức tường ngoài khổng lồ ấy lại là hàng trăm ngàn lỗ thủng, là lượng lớn máu tươi thối rữa và tổ chức huyết nhục không ngừng phun máu, tí tách, tí tách, nứt nẻ và sa sút.

Nhưng đó còn chưa phải thứ khủng bố nhất, bởi vì cảnh tượng khủng bố nhất ở thời điểm này chính là, những tổ chức huyết nhục và vách tường thịt kia đang dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được mà nhanh chóng bị phân giải hủ hóa, giống như có một cái miệng khổng lồ vô hình, đang từng chút từng chút một gặm nhấm, cắn nuốt con cá voi kia từ bên trong thân thể nó.

Có cái gì không biết... đang ăn tòa【 cơ kình 】trước mặt này!

Trong nháy mắt kia, toàn thân quan chỉ huy đại chấn.

Gã sực nghĩ tới điều gì đó, nhớ lại một cảnh tượng nào đó chính mình từng được chứng kiến khi tham dự một trận đại chiến cùng thần giáo Cơ Giới.

"Chạy mau!" Gã run rẩy thốt lên.

Chương 689: Kẻ Phát Tán Dục Vọng!!!

Nghe vậy, nhóm sĩ quan phụ tá xung quanh lập tức ngẩn người, ngạc nhiên nói: "Trưởng quan... Làm sao vậy?"

"Chạy mau!"

Một khắc kia, vị quan chỉ huy lập tức rít gào rồi đột nhiên vung xúc tu, nói: "Lập tức điều khiển thành lũy, trực tiếp rời khỏi nơi này! Mau! Mau lên!"

Bởi vì rốt cuộc gã cũng hiểu được bọn họ đã gặp phải thứ khủng bố gì rồi!

Đó là cơn bão!

Là máy tạo cơn bão nano, thứ vũ khí do thần giáo Cơ Giới nghiên cứu ra, chuyên môn nhằm vào sinh vật huyết nhục bọn họ mà tiến hành đại diệt tuyệt...

Thành lũy biến dị khổng lồ lập tức thu hồi chùm sáng, vội vàng gia tốc, quay ngược trở lại con đường bọn họ vừa đi tới, giống như cừu lạc vào đàn hổ, điên cuồng thoát đi.

Vào lúc này, quá trình phân giải tổ chức huyết nhục trên tòa cơ kình khổng lồ kia vốn đang có hiệu suất rất nhanh, lại đột nhiên giảm xuống một nửa. Dường như bên trong hắc ám trước mặt, vừa có một cơn gió nhẹ thổi qua đường hầm.

Mà ngay sau đó, từng cái bướu thịt phát sáng, vốn được khảm vào vách tường thịt bên trong bộ rễ, lại lần lượt trở nên ảm đạm xuống.

Có vẻ như bầu không khí vừa truyền đến một âm thanh vù vù nào đó cực kỳ trầm thấp, như thể một vật vô hình vừa mới hội tụ lại, như thể có một cái gì đó không thể nhìn thấy được, đã bị hành động của bọn họ hấp dẫn sự chú ý và âm trầm hướng đôi mắt về phía này, theo dõi tòa thành lũy huyết nhục đang khẩn cấp bỏ chạy kia.

...

Mà cùng lúc đó, ở chỗ sâu nhất bên trên mảnh sương mù màu đen đang cuộn trào mãnh liệt tại thành nguyền rủa.

Một tòa kiến trúc có dạng Kim Tự Tháp quay ngược lại, có màu đen tuyền, cực kỳ to lớn, liếc mắt một cái cũng không thể nhìn thấy điểm cuối, đang ù ù xuất hiện bên trong mảng sương mù màu đen, sau đó từng chút từng chút một, tiến đến tiếp cận tòa thành nguyền rủa khổng lồ này.

"Quần thể nano đã hoàn thành quá trình xâm lấn đối với mạng lưới gốc của mẫu thụ —— đã chặt đứt đại đa số những bộ rễ chi nhánh—— ba mươi phút sau sẽ khởi xướng quá trình xâm lấn toàn diện, nhằm vào khu vực trung tâm của mạng lưới gốc từ nội bộ —— "

"Chủ não tổ ong đổi mới tin tức—— tổng cộng có 154.252 mạch cùng với bộ rễ của Dục Vọng Mẫu Thụ đang quấn quanh tháp Cự Tượng dưới lòng đất —— đã hoàn thành 96% tỷ lệ phá giải, xâm lấn nhằm vào tháp Cự Tượng—— dự tính thời gian hoàn thành phá giải toàn diện là một giờ."

"Leviathan Huyết Nhục mở ra hình thức ẩn nấp —— trước mắt đang toàn lực khảo sát —— các đại quân máy móc xin chú ý —— ba mươi phút sau —— sẽ phát động tổng tiến công toàn diện đối với tháp Cự Tượng ở khu vực trung tâm—— "

"Máy móc tối thượng, chúc các vị may mắn."

Cùng với dòng chảy tin tức mạnh mẽ từ bên trong tòa Kim Tự Tháp xoay ngược màu đen gửi ra bên ngoài, toàn bộ những máy móc đơn vị đang phân bố trên khắp tòa thành nguyền rủa đều nhận được mệnh lệnh mới nhất rồi.

Còn ở bên trong tòa Kim Tự Tháp xoay ngược ấy, vô số những bộ máy móc lắp ráp tinh vi đang toàn lực vận chuyển, lượng lớn máy móc đơn vị đã được chúng lắp ráp hoàn thành.

Cùng lúc này, ở bên trong một khoang thuyền máy móc tinh vi, sau khi được những cánh tay máy móc hàn chặt lại, một đôi mắt với những con số không ngừng chớp động bên trong, vừa chậm rãi mở ra.

【 Đã kích hoạt mô hình thí nghiệm Huyễn Tưởng Màu Bạc. 】

【 Đã hoàn thành ý thức nhập chủ. 】

【 Hoan nghênh trở về, tiểu thư máy móc có trí tuệ, đã chuyển tin tức khảo sát mới nhất do quần thể nano báo về vào phần cuối mạng lưới của ngài, đã hoàn thành định vị mục tiêu. 】

Cùng với âm thanh nhân tạo của máy móc truyền đến bên tai, trong mắt cô ấy chậm rãi hiện ra một bức tranh toàn cảnh được xây dựng bằng tin tức.

Thứ di động bên trên chính là một bóng người đeo chiếc mặt nạ mỏ chim màu trắng bệch, từng nhánh xúc tu phun từ bên dưới chiếc áo choàng màu đen của bóng người kia, xung quanh là chi chít những loại báo cáo phân tích về mục tiêu.

【 đã xác lập tên gọi khác cho mục tiêu: Kẻ phát tán dục vọng 】

【 trận doanh tương ứng của mục tiêu】: Dạ Y (gạch bỏ), nghi ngờ là cán bộ cấp cao của Dịch Y, lệ thuộc vào trận doanh đối địch là thần giáo Huyết Nhục.

【 cấp ưu tiên diệt sát mục tiêu】: Cấp S.

【 Ghi chép đầy đủ 】: Mục tiêu có được năng lực phát tán dục vọng rất mạnh, căn cứ vào kết quả phân tích sau hai lần án lệ vừa rồi, dường như năng lực phát tán dục vọng của mục tiêu có thể thông qua phương thức nào đó không thể biết được trước mắt, để trực tiếp tác dụng tới ý thức tâm linh, cũng tạo thành ảnh hưởng tiêu cực mãnh liệt đối với ý thức. Loại năng lực này còn có thể lây lan thông qua quá trình đồng bộ tin tức, nó tồn tại tai hoạ ngầm thật lớn đối với ý thức tập thể tổ ong, cần ưu tiên diệt sát.

【 ps】: phương thức phát tán dục vọng của mục tiêu có bản chất khác biệt đối với giáo phái Dục Vọng, bởi vậy thủ đoạn phản kích đã được nghiên cứu nhằm vào giáo phái Dục Vọng không thể tác dụng lên mục tiêu, nhưng có thể cắt giảm được một bộ phận nhất định.

【 chấp hành giả tập kích và giết chết mục tiêu 】: Huyễn Tưởng Màu Bạc

【 nhắc nhở: Lần tập kích này, ngươi cần phải xâm nhập vào mạng lưới gốc của Dục Vọng Mẫu Thụ, hệ số nguy hiểm cực lớn, quần thể nano sẽ tùy thời hộ tống ngươi, phụ trợ ngươi hoàn thành kích sát. Nếu hấp dẫn sự chú ý của mẫu thụ, hãy trực tiếp tiến hành bước nhảy không gian khẩn cấp, hết. 】

Cùng với từng đoạn tin tức hiện lên trước mắt, Huyễn Tưởng Màu Bạc vươn tay, cài chiếc mặt nạ bảo hộ màu bạc xanh bán trong suốt lên mặt, sau đó bước vào bệ phóng bên trong khoang thuyền máy móc.

"Đã hoàn thành quá trình phóng, chúc ngài vận may, tiểu thư máy móc có trí tuệ."

Oanh ——

Trong nháy mắt sau đó, cùng với thật lớn động năng, vị thiếu nữ máy móc màu trắng bạc kia lập tức dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi được phóng về phía thành nguyền rủa khổng lồ kia.

Từng chuỗi số liệu mang theo quang lưu không ngừng nhảy lên trong mắt cô ấy, mà ở bên trong những đường quang lưu được xếp đặt lại, hình thành nên quang cảnh về mạng lưới gốc dưới lòng đất kia, lại có một điểm sáng đang di động rất nhanh.

Điểm sáng kia chính là mục tiêu giết chóc lần này của cô ấy.

Chương 690: Nguy Cơ!

Mà giờ phút này, bên trong mạng lưới gốc dưới lòng đất.

Thành lũy biến dị gần như đã đề cao tốc độ lên tới điểm cực hạn mà nó có thể đạt tới rồi, đang điên cuồng chạy thật nhanh bên trong mạng lưới gốc.

Lúc này, ở phía sau lưng nó, vô số những nguồn sáng được khảm tại hai bên vách tường thịt xung quanh đang không ngừng tắt ngấm, hắc ám dày đặc cứ miệt mài gắt gao theo sát phía sau bọn họ, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

"Tại sao có thể như vậy chứ? Chết tiệt! Vì sao chúng ta lại gặp được cơn bão nano ở chỗ này?" Trong khoang điều khiển, quan chỉ huy với đôi nhãn cầu đã chuyển màu huyết hồng đang kết nối trực tiếp với thành lũy biến dị, muốn dốc toàn lực điều khiển thành lũy biến dị tiến hành di chuyển về phía trước theo quỹ tích vốn có.

Mà ở thời điểm những sĩ quan phụ tá khác nghe được cái tên máy tạo cơn bão nano này, sắc mặt bọn họ vẫn giữ nguyên một màu trắng bệch, bởi vì máu đỏ trên đó đã sớm biến mất từ lâu rồi.

"Đã khởi động hình thức khảo sát cao nhất!"

"Không thể khảo sát đến đơn vị đối phương!"

"Không thể khảo sát đến đơn vị đối phương!"

Những tiếng báo cáo đầy vội vàng của nhóm sĩ quan phụ tá bên cạnh vang lên.

Tuy bức tranh toàn cảnh, kết quả nhận lại sau mệnh lệnh giám sát phía sau hiện ra trong ý thức của bọn họ, vẫn là một mảnh

trống rỗng như cũ, nhưng bọn họ lại biết, rất có khả năng… vào giờ phút này, ở ngay bên trong mảnh hắc ám kia, đang có vài tỷ, tới hơn chục tỷ máy móc đơn vị nano đang tiến hành theo đuổi bọn họ, miệt mài kiên nhẫn, không rời không bỏ.

Mà một khi bị chúng nó đuổi kịp, bị chúng nó bám vào, thì thứ đang chờ đợi ngươi ở phía trước, cũng chỉ có một con đường tử vong thôi! Có đôi khi ngay cả chính ngươi cũng không biết mình đã chết như thế nào.

Bởi vì chỉ cần có một đơn vị nano xâm nhập vào thân thể của ngươi thôi, là trong phút chốc sau đó, đối phương có thể thông qua phân giải máu thịt của ngươi, để nhanh chóng chế tạo nên hàng ngàn hàng vạn đơn vị nano khác, cuối cùng là cắn nuốt ngươi, ngay cả một chút xương cốt cũng không còn.

Bọn họ cũng biết, phương thức công kích của chúng nó cực kỳ đáng sợ, bởi vì ngay bên trong thần giáo Huyết Nhục bọn họ, cũng có một chi nhánh của Trùng tộc chuyên môn công kích với hình thức xâm lược khủng bố tương tự như thế.

Nhưng máy tạo cơn bão nano còn đáng sợ hơn đàn côn trùng!

Bởi vì chúng nó sẽ bắt đầu tiến hành diệt sát, chôn vùi đối với ngươi từ cấp độ càng nhỏ hơn, ở mức độ mà ngươi căn bản không thể nhìn thấy!

"Không được! Chúng ta tuyệt đối không thể ngồi im chờ chết được!"

"Lập tức truyền tin tức gió lốc nano xâm lấn ra ngoài đi! Lại dùng chú thuật đánh sâu vào đến đối phó với những quần thể nano kia!" Quan chỉ huy điên cuồng rít gào một tiếng, khiến cho nhóm sĩ quan phụ tá xung quanh lập tức đi điều chỉnh bố trí bên trong thành lũy biến dị.

Bởi vì gã sợ, gã sợ những quần thể nano kia đã xâm lấn tiến vào thành lũy biến dị của bọn họ rồi, nhưng bọn họ lại không có thủ đoạn khảo sát, không thể làm ra báo động trước một cách chính xác hơn.

Bởi vì ngay tại thời điểm gặp phải con 【 cơ kình 】kia, bọn họ đã sớm dừng lại ở nơi này được hai phút...

"Hi vọng tình huống thực tế không giống như những gì ta đang suy nghĩ." Quan chỉ huy có chút sợ hãi mà nhanh chóng dùng tới quyền hạn của chính mình, để run rẩy mở ra thiết bị giám sát đối với toàn bộ thành lũy biến dị.

Gã biết, với năng lực hiện tại, bọn họ vẫn không thể trực tiếp dò xét được máy móc quần thể nano, bởi vậy, gã chỉ có thể thông qua quá trình quan sát những tổn thương bên trên thành lũy biến dị, để suy đoán ra nơi này có bị xâm lấn hay không.

Quá trình giám sát nhanh chóng tiến hành.

"Bộ phận huyết nhục chủ thể bình thường."

"Khu nghỉ ngơi bình thường."

"Khu huyết nhục trung tâm bình thường."

"Cảnh báo, phát hiện một chút mài mòn dị thường trên phần cánh thuộc bức tường ngoài thành lũy!"

"Cảnh báo! Phát hiện một chút mài mòn dị thường tại vị trí thông đạo liên kết giữa khu nghỉ ngơi và khoang điều khiển trung tâm."

Ông —— Trong nháy mắt kia, đại não của quan chỉ huy lập tức vang lên những tiếng ầm ầm, nhanh chóng chuyển thành trống rỗng. Gã ý thức được tình huống hiện tại rồi, e rằng chuyện mà bản thân gã lo lắng nhất… đã xảy ra.

Chỉ sợ có một bộ phận trong nhóm máy móc quần thể nano đã sớm lan tràn tiến vào nội bộ thành lũy biến dị của bọn họ. Sau đó, chúng nó bắt đầu thông qua quá trình phân giải cơ thể huyết nhục của thành lũy biến dị mà chế tạo sản xuất quy mô lớn rồi.

Nếu tình huống là như vậy thì mục tiêu của chúng nó là gì?

Gã vội vàng gom lại và vẽ tất cả những khu vực xuất hiện mài mòn và tổn thương rất nhỏ kia trở thành một bức tranh toàn cảnh, sau đó trực tiếp trải ra trong ý thức của chính mình.

Tới cuối cùng, quan chỉ huy cũng thấy rõ quỹ tích hành động của chúng nó.

Nhóm này được chia thành năm phương hướng, một mực thổi quét đến!

Nhưng có một điều kỳ quái ở nơi này, đó là quần thể nano chỉ chia ra một phương hướng tiến thẳng đến khoang điều khiển của bọn họ, trong khi bốn phương hướng còn lại đang tiến thẳng đến một khu vực khác...

Đột nhiên ánh mắt của quan chỉ huy lập tức đọng lại trên một điểm sáng đang nhanh chóng di chuyển phía trên bản vẽ mặt phẳng kia.

Đó là...

"Bác sĩ!"

...

Cùng lúc này, ở bên trong hành lang nội bộ thuộc thành lũy biến dị, Lâm Ân ấn chiếc mũ phớt cao xuống, đang nhanh chóng chạy thẳng về phía khoang liên kết với khu trung tâm.

Vẻ mặt hắn đầy nghiêm túc, ánh mắt cực kỳ cảnh giác.

Một loại cảm giác bất an theo bản năng cứ một mực quanh quẩn trong lòng hắn.

Ngay tại khoảnh khắc vừa rồi, hắn cũng nghe được tiếng cảnh báo vang lên bên trong thành lũy biến dị.

Hơn nữa, căn cứ theo tiếng nổ mạnh và lực quán tính vừa rồi, hắn nhanh chóng ý thức được tình huống hiện tại. Đó là tòa thành lũy biến dị này đang khẩn cấp lùi lại theo phương hướng bọn họ tiến tới từ lúc trước. Hiển nhiên trên đường đi đã xuất hiện sự cố nào đó rồi.

Chẳng lẽ ở bên trong mạng lưới gốc này cũng không an toàn như hắn từng nghĩ?

Không được!

Việc cấp bách cần phải làm hiện tại chính là phải lập tức tập hợp cùng quan chỉ huy ở nơi này, tìm hiểu về tình huống trước mắt từ trong miệng đối phương.

Chương 691: Chạm Trán Với Nguy Cơ! Diệt Tuyệt Huyết Nhục!

Lâm Ân lại bước nhanh hơn, nặng nề đạp lên hành lang, nhanh chóng chạy thẳng về phía phòng điều khiển.

Đông ——

Đông ——

Bên trong hành lang là một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh đến mức hắn chỉ có thể nghe được tiếng bước chân thật mạnh của chính mình mà thôi.

Nhưng theo đạo lý, tình huống không nên phát sinh như vậy mới đúng.

Bởi vì ở bên trong tòa thành lũy biến dị này có ít nhất là bảy - tám trăm sinh vật thuộc giáo phái Dục Vọng. Hơn nữa, tiếng cảnh báo đã vang lên rồi, theo lý, khi hắn chạy trong hành lang như thế này, nên nhìn thấy bóng người mới đúng.

Càng nghĩ, trong lòng Lâm Ân càng trở nên cảnh giác.

Hắn giật giật ngón út, xác định tiểu thư con rối đang ở ngay bên người mình: "Tiểu thư con rối, cô có cảm thấy ở nơi này có điều gì đó rất kỳ quái hay không?"

Bên tai hắn lập tức truyền đến giọng nữ không mang theo một chút dao động cảm xúc nào kia: "Có nguy hiểm."

Cô ấy phát ra lời cảnh báo xong, đột nhiên lại tạm dừng một chút mới nói tiếp: "Nhưng ta không phát hiện ra nguy hiểm ở đâu."

Lời này vừa nói ra, trong lòng Lâm Ân lại càng căng thẳng.

Ngay cả tiểu thư con rối cũng không cảm nhận được sao?

Vẻ mặt của hắn ngưng trọng vô cùng.

Bởi vì hắn cũng có loại cảm giác này. Trực giác và thân thể đang không ngừng gửi tín hiệu khẩn cấp tới cho hắn, nhưng vấn đề là hắn không tài nào cảm nhận được ngọn nguồn cụ thể của mối nguy kia.

Thậm chí loại tình huống này còn khiến cho hắn một lần nữa có lại cảm giác như lần đầu tiên bản thân bị rơi xuống thế giới hắc ám, dường như khắp nơi đều là những con ác linh quỷ mị không thể nhìn thấy được, dường như ngươi có thể rõ ràng cảm nhận được sự âm lãnh đến từ chúng, nhưng lại không biết thực chất nó đến từ nơi nào.

Đông ——

Đông ——

Hắn nhanh chóng xuyên qua một khúc ngoặt.

Nhưng chính vào lúc này, đột nhiên hắn lại ngừng chân.

Bởi vì hắn chợt nhìn thấy, ở ngay bên trong một cánh cửa phòng đã mở được một nửa nằm bên tay trái ngay tại dãy hành lang trước mặt, có một nhánh xúc tu đang ủ rũ dưới đất, gian nan nhúc nhích, nỗ lực di chuyển từng chút một về phía trước, giống như đã bị thối rữa rồi.

Ông —— Tóc gáy Lâm Ân dựng thẳng đứng lên, một luồng cảm giác nguy cơ kịch liệt trực tiếp thổi quét đến. Nó khiến hắn

gần như là theo bản năng, vội vàng lui về phía sau một bước.

Chính tại bầu không khí yên tĩnh tới quỷ dị ấy, hắn lại nhìn thấy một nhánh xúc tu khác, vừa vươn ra từ bên trong cánh cửa đã mở được một nửa đó, cuối cùng là nghe được một tiếng ho khan và thở dốc đầy kịch liệt mà vô cùng thống khổ truyền đến từ trong đó: "Bác sĩ tiên sinh... Hình như tôi bị bệnh rồi... Tôi không biết... Tôi đang trở nên thối rữa... Tôi... Cứu cứu tôi..."

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, một khối huyết nhục hình người mọc đầy xúc tu đang gian nan chống vào cánh cửa, muốn rời khỏi nơi đó. Một bàn tay của gã đang ôm lấy lồng ngực mình, trên mặt tràn đầy thống khổ và suy yếu.

Điều khủng bố nhất ở đây chính là toàn thân từ trên xuống dưới người gã đều bị những cái hố phủ kín, chúng nó giống như những cái vũng nhỏ thường xuất hiện trên mặt đường đất sau khi bị cơn mưa cọ rửa vậy.

Lâm Ân lại mơ hồ có thể nhìn thấy, phần huyết nhục bên trong những cái vũng nhỏ kia đang bị thứ gì đó từng chút từng chút một mà phân giải tan biến đi.

"Bác sĩ... Cứu cứu tôi... Vừa rồi thân thể tôi còn rất tốt... Rõ ràng tôi..." Bộ huyết nhục hình người nọ đầy thống khổ mà trực tiếp ngã ngửa xuống đất, giống như đang bị ngọn lửa từ từ gặm nhấm, thiêu đốt thành tro tàn, gã gian nan vươn tay về phía Lâm Ân.

"Rõ ràng tôi..."

Nhưng chính trong nháy mắt kia, tựa như một thứ vật phẩm nào đó vừa bị kích hoạt rồi, khiến cho những "Vũng nước nhỏ" trên người gã nhanh chóng mở rộng ra.

Khung cảnh lúc này giống hệt như một đốm lửa nhỏ vừa bắn

thẳng vào đống sợi bông dễ cháy, khiến cho bộ thân thể của bộ huyết nhục hình người ấy nhanh chóng bị phân giải, để lộ ra bộ xương trắng bên trong.

Cùng với một tiếng hét thảm vang lên, hết thảy đều rơi vào tĩnh lặng.

Chỉ trong nháy mắt sau đó, tựa như có một cơn gió nhẹ vừa xuất hiện trên người đối phương, đột ngột thổi về phía Lâm Ân.

Mà cũng gần như trong nháy mắt ấy, bên tai Lâm Ân lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Độ nguy cơ trước mắt đạt tới 100%! 】

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ khẩn cấp: Máy tạo cơn bão nano! Mục tiêu nhiệm vụ: Sống sót! Khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm cơ sở 6000, tiền hắc lâu x6, đạo cụ đặc thù x1 】

Máy tạo cơn bão nano!

Gần như trong nháy mắt khi cái tên này xuất hiện bên trong âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Lâm Ân đã ý thức được tình huống không ổn rồi.

Tới cuối cùng, hắn cũng tìm được ngọn nguồn của luồng cảm giác nguy cơ kia!

"Chạy!"

Giờ khắc này, Lâm Ân không còn để ý tới bất cứ điều gì khác nữa, hắn rống to lên và gần như không chút do dự, đã đột ngột xoay người lại, dùng một thứ tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi để chạy ngược về phía sau, về phương hướng mình vừa tiến đến.

Mà ở sau lưng hắn, những âm thanh vù vù khác lạ cũng lập

tức vang lên. Nói chính xác hơn là bên trong không khí vừa xuất hiện từng chuỗi dao động âm thanh rất nhỏ, giống như đang có những thứ vô hình điên cuồng thổi quét về phía hắn.

Giống như một luồng âm phong bay tới!

Mà nơi luồng gió nọ đi qua, vách tường thịt hai bên bắt đầu bị nó phân giải và biến mất với tốc độ cực nhanh, gần như có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Đó là cái gì?" Bên tai hắn truyền đến giọng nói của tiểu thư con rối.

Cô ấy đã ý thức được nguy cơ, nhưng ngay cả khi trước mắt mình có thể rõ ràng nhìn thấy quá trình tan biến của vách tường xung quanh, cô ấy vẫn không cảm nhận được bất cứ khí tức và dao động gì khác lạ!

"Là gió lốc nano tộc máy móc!" Lâm Ân cắn răng, gần như đã đề cao tốc độ lên tới cực hạn rồi.

Nhưng hắn cũng không còn thời gian để tiếp tục giải thích cho tiểu thư con rối hiểu sâu hơn!

Kỳ thật hắn cũng không biết nhiều về quần thể này ở bên trong thần giáo Cơ Giới, tất cả những gì hắn biết đều gói gọn trong những thông tin từng ghi nhận được trong một lần ở cùng Bạch Dạ lúc trước, được nghe ông ấy nói qua.

Lâm Ân chỉ biết rằng, bọn chúng là một loại máy móc cấp bậc vi mô, là sát khí đỉnh cấp do thần giáo Cơ Giới nghiên cứu ra, chuyên môn dùng để thực hành diệt tuyệt huyết nhục!

Chương 692: Ba Mặt Gần Địch!

Dù không có nhìn thấy tận mắt, nhưng là một người xuyên qua đến từ địa cầu, hắn không cần nghĩ cũng biết, một khi loại máy móc ấy có dính dáng tới khái niệm nano này, thì lực phá hoại của chúng nó chỉ có hơn chứ không có kém những gì hắn vừa được trông thấy!

Chẳng trách hệ thống lại trực tiếp tuyên bố cho hắn loại nhiệm vụ "Sống sót" như vậy!

Đây cmn… là đang chạy thẳng về phía hắn à nha!

Ngay sau đó, Lâm Ân cắn răng, đột nhiên nhảy vọt qua một khúc ngoặt có hình chữ “t”.

Nhưng trong khoảnh khắc kia, hắn lập tức trông thấy, nguồn chiếu sáng được gắn tại góc hành lang phía trước, đang không ngừng “Ba ba ba” chớp lóe lên rồi tắt ngấm, vùng hắc ám khổng lồ trực tiếp ập đến trước mắt giống như một con cự thú hung tàn, yên tĩnh mà lặng lẽ lan tràn về phía hắn.

Tim Lâm Ân lập tức trầm xuống, hắn trực tiếp quay đầu, nhìn theo một hướng khác.

Mà ở phương hướng kia, ở chỗ sâu trong dãy hành lang ấy, hai vách tường thịt trên dưới cũng đang dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi mà bắt đầu phân giải và bong ra từng mảng.

Ba mặt gần địch!

Giờ khắc này, tâm trạng của Lâm Ân chẳng những không trở nên hoảng hốt, ngược lại, hắn còn nhanh chóng bình tĩnh xuống.

Bởi vì hắn biết, dưới loại tình huống này, xúc động và sợ hãi không hề mang đến một chút trợ giúp nào đối với quá trình cầu sinh cả.

Trong khi rõ ràng là lần này, thần giáo Cơ Giới xuất hiện vì hắn rồi!

"Chúng ta đi!" Đột nhiên Lâm Ân ngẩng đầu, cài lại chiếc mặt nạ mỏ chim, nhanh chóng kích hoạt hình thức u linh được đính kèm trên trang bị, sau đó thả người nhảy lên, chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua vách tường thịt trên đỉnh đầu, xuất hiện ở tầng thứ hai của thành lũy biến dị.

Hắn không chút do dự, trực tiếp khom mình lăn một vòng, vẻ mặt trấn định, lại khẩn trương chạy như điên theo một phương hướng khác bên trong thành lũy biến dị.

Hắn biết tiểu thư con rối đang ở ngay bên cạnh mình. Nhưng dưới loại tình huống này, e rằng cả cô ấy cũng không thể bảo vệ hắn an toàn được.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Chẳng lẽ nơi này không phải là mạng lưới gốc dưới lòng đất của Dục Vọng Mẫu Thụ?

Vì sao thành lũy biến dị bọn họ lại chạm trán với quần thể nano tộc máy móc ở chỗ này?

Mà cũng ngay tại thời điểm hắn đang khẩn cấp chạy dọc theo hành lang, đột nhiên trong đầu hắn lại vang lên một giọng nói quen thuộc: "Bác sĩ tiên sinh! Tôi là quan chỉ huy Cao Tư, hiện giờ tôi đang dốc toàn lực điều khiển thành lũy biến dị! Chúng ta gặp phải một chút sự cố rồi! Là quần thể nano của thần giáo Cơ Giới xâm lấn mạng lưới gốc của Mẫu Thần, hiện giờ chúng nó đang ở ngay phía sau chúng ta, có vô số quần thể nano đang đuổi giết tòa

thành lũy này!"

"Ta đã biết!" Lâm Ân bình tĩnh lại, vẫn nhanh chóng chạy như điên.

Hắn biết, khẳng định là hiện giờ vị quan chỉ huy kia đang nhìn chằm chằm vào hắn, bởi sau khi đối phương liên kết với thành lũy biến dị, thì gần như cả thành lũy này đã biến thành thân thể của đối phương rồi, mà nếu đối phương đã nói như vậy, hắn là gã cũng biết hiện giờ hắn đang gặp phải nguy hiểm.

"Thật có lỗi! Bác sĩ, hiện giờ đã có một bộ phận của đại quân máy móc nano thẩm thấu tiến vào bên trong thành lũy, nếu cứ mặc kệ cho chúng nó phát triển, chỉ e nơi này cũng không chống đỡ được bao lâu. Sau đó, cả thành lũy biến dị sẽ trở thành vùng đất lành cho chúng nó! Mà đến thời điểm ấy rồi, sợ rằng toàn bộ chúng ta sẽ chết ở chỗ này mất!"

Âm thanh kia càng ngày càng trở nên khẩn cấp: "Thông qua trình độ hao tổn của thành lũy, tôi mới có thể miễn cưỡng quan sát được hướng đi của chúng nó! Hiện tại, ở ngay tầng tiếp theo dưới chân ngài, có ba quần thể nano đang tiến hành đuổi giết ngài! Trong khi ấy, ở phía sau và trước mặt ngài, cũng giám sát thấy tình trạng mài mòn dị thường rồi!"

Quan chỉ huy chỉ có thể dùng phương thức này để nhắc nhở Lâm Ân thôi. Bởi vì trên bản đồ 3D về thành lũy biến dị đang hiển thị trong ý thức của gã, điểm sáng đại biểu cho Lâm Ân kia đang di động rất nhanh. Nhưng ngay phía dưới của hắn, dấu hiệu tượng trưng cho đại quân máy móc nano như nước lũ cũng đang nhanh chóng tới gần, hơn nữa là càng ngày càng gần, càng ngày càng gần!

"Ta đã biết." Lâm Ân vẫn trấn định, vừa chạy như điên vừa nói: "Các anh có biện pháp gì để đối phó với chúng hay không?"

Rất nhanh, trong đầu hắn lại truyền đến âm thanh đầy vội vàng của vị quan chỉ huy kia: "Chỉ sợ là không có! Trong ghi chép trước mắt của giáo phái Dục Vọng chúng tôi, gần như tất cả những chiến dịch gặp phải gió lốc nano, đều chấm dứt với kết cục là bên ta toàn diệt!"

"Thậm chí trong vòng mấy trăm năm vừa qua, chúng ta cũng chỉ có hai lần chiến thắng mà thôi."

"Lần đầu tiên là Mẫu Thần của chúng ta tự mình đi tới kết thúc, lần thứ hai chúng ta nhận được sự trợ giúp của Hắc Ám Trùng tộc, lợi dụng đàn côn trùng vi mô của bọn họ mới có thể miễn cưỡng đánh lùi gió lốc nano xâm lấn."

"Nhưng dưới tình huống hiện tại, chúng ta thực sự không đủ năng lực để tự bảo vệ mình!"

Gã rất cố gắng khiến cho chính mình duy trì sự bình tĩnh mà một vị quan chỉ huy nên có, nhưng bên trong những âm thanh dồn dập ấy lại không thể tránh khỏi mà để lộ ra từng chút xúc cảm tuyệt vọng đến cùng cực.

Bởi vì gã biết, ngay tại khoảnh khắc bản thân phát hiện quần thể nano ở bên trong thành lũy biến dị kia, số mệnh của bọn họ đã bị tuyên án tử vong rồi.

Bởi vì ngay cả một loại binh khí chiến tranh mạnh mẽ như【 cơ kình 】, cũng có vẻ vô lực như vậy khi đứng trước loại công kích lĩnh vực vi mô này!

"Cố gắng duy trì bình tĩnh đi." Lâm Ân ấn chiếc mũ phớt cao của mình xuống trong lúc chạy như điên, sau đó nheo mắt nói: "Hiện giờ chúng ta còn chưa chết đâu, chờ đến lúc chết thật lại nói sau, nhưng nếu chúng ta đã còn sống, chẳng phải tất cả vẫn còn cơ hội hay sao?"

"Mà nếu địch nhân đã là máy móc, thì dù những thủ đoạn của các anh không tiêu diệt được bọn chúng, hẳn là cũng có thể suy yếu bọn chúng trên một trình độ nhất định nào đó chứ?"

Âm thanh nôn nóng của quan chỉ huy lại truyền đến: "Tôi không biết, có lẽ hữu dụng, cũng có lẽ vô dụng, bởi vì chúng tôi căn bản không thể dò xét được thủ đoạn của chúng nó một cách trực quan nhất! Hơn nữa gió lốc nano ở bên ngoài đã hình thành nên quy mô nhất định rồi, cho dù..."

Chương 693: Ta Thuận Miệng Nói Lung Tung Thôi!!!

Gã còn chưa nói xong, Lâm Ân đã lên tiếng cắt ngang: "Ta biết rồi."

Lâm Ân rất trấn định nói: "Hiện tại, mấy anh hãy lập tức sử dụng toàn bộ những thủ đoạn và vũ khí có trong tay mình, toàn lực nổ súng đối với quần thể nano ở bên ngoài thành lũy! Không cầu tiêu diệt, chỉ cầu trì hoãn, có thể kéo dài thêm một giây, chúng ta sẽ có nhiều thêm một cơ hội sinh tồn."

"Về phần đám nano ở bên trong thành lũy, cứ giao cho ta."

Toàn thân vị quan chỉ huy kia lập tức chấn động: "Ngài có biện pháp đối phó với chúng sao?"

"Có lẽ là có."

Đến đây, gã còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng sau khi nghe được giọng nói trấn định của Lâm Ân, luồng cảm giác tuyệt vọng vốn lấp kín đáy lòng kia lại ngay tức khắc bị áp chế xuống vài phần.

Chẳng lẽ… bác sĩ thật sự có biện pháp đối phó với những quần thể nano xâm lấn vào thành lũy kia?

Trong đầu gã lại một lần nữa hiện ra thời điểm lúc trước khi Lâm Ân xuất hiện, đúng là cảnh tượng hắn đứng yên một chỗ nhưng vẫn có thể bức lui được đòn oanh tạc quy mô lớn của thần giáo Cơ Giới.

"Được!" Quan chỉ huy cắn răng một cái, lập tức dựa theo kiến

nghị của Lâm Ân, bắt đầu hành động.

Bởi vì ở loại thời điểm này, gã cũng chỉ có thể được ăn cả ngã về không như thế thôi.

Trong nháy mắt sau đó, cùng với mệnh lệnh của quan chỉ huy vang lên, phía trên bức tường ngoài của tòa thành lũy biến dị đang di động cao tốc kia, lập tức hiện ra vô số những khuôn mặt người dữ tợn, thậm chí bên trên những nhánh xúc tu rậm rạp ban đầu, cũng nứt ra vô số những cái bào tử.

"Nổ súng!"

Trong phút chốc sau đó, vô số huyết nhục bào tử bị ném thẳng vào vùng hắc ám phía sau thành lũy, hàng sa số những cái mặt người cũng đồng thanh phát ra từng chuỗi chú thuật, bọn họ điên cuồng gào thét, phát động hồi đả kích được ăn cả ngã về không đối với mảnh hắc ám kia.

Thậm chí tiếng nổ mạnh khủng bố của đám bào tử còn làm cho những sinh vật đang ở bên trong thành lũy biến dị đều có thể rõ ràng mà cảm nhận được nơi này đang rung chuyển.

...

Cùng lúc ấy, ở phía trên hành lang, Lâm Ân đang nhanh chóng chạy như điên về phía trước.

Trái Trái kinh dị hỏi han: "Đầu, ngươi thật sự có biện pháp đối phó với những con máy móc côn trùng kia sao?"

Lâm Ân ấn chiếc mũ phớt cao của mình xuống, trấn định nói: "Ngươi không nghe thấy bọn họ nói ư? Mỗi khi đại quân máy móc nano xuất hiện trong chiến tranh là hầu như bọn họ chẳng chiến thắng được mấy lần, bọn họ cũng không có cách đối phó với chúng thì ta lấy đâu ra biện pháp?"

"Vậy vừa rồi ngươi..."

"Ta thuận miệng nói lung tung thôi."

"..."

Trái Trái lập tức ngơ ngác ??? nói: "Thế thì chúng ta nhanh chạy đi thôi! Đầu ngốc ngươi trực tiếp truyền tống trở về nhà con rối, chúng ta chuồn xa đi!"

(Theo mình thì Ngôi Nhà Hạnh Phúc mới đúng, tác lại viết là nhà con rối…)

Lâm Ân liếc mắt nhìn xung quanh một cái, nói: "Có đạo lý, nhưng thời gian làm lạnh quá dài! Nó lại là con bài chưa lật bảo mệnh cuối cùng của chúng ta, không đến thời khắc mấu chốt không thể vận dụng, hơn nữa, chúng ta cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội."

Nói xong, hắn lập tức xoay người, nhanh chóng chạy về phía căn phòng của mình.

Bởi vì dù đám máy móc kia có nhỏ tới mức nào, chúng nó cũng là máy móc, cho nên những thủ đoạn mà thần giáo Huyết Nhục dùng để đối phó với đám máy móc kia kiểu gì cũng mang đến một chút ảnh hưởng cho chúng.

Nếu thực sự không mang đến một chút ảnh hưởng nào, chỉ sợ gió lốc nano đã sớm đã diệt tuyệt cả thần giáo Huyết Nhục rồi.

Chỉ có thể nói rằng, tốc độ khuếch trương của chúng nó quá nhanh! Nhanh đến mức tốc độ ngươi tiêu diệt chúng nó, căn bản không thể đuổi kịp tốc độ chúng nó chế tạo!

Cho nên bọn họ vẫn còn cơ hội!

Chỉ cần cố gắng hết sức mà cắt giảm số lượng của bọn chúng

trước khi gió lốc nano hoàn toàn phân giải tòa thành lũy biến dị này, là bọn họ vẫn còn phần thắng!

"Chúng ta đi!" Nghĩ đến đây, Lâm Ân lập tức hét lớn, rồi đột nhiên xoay người đẩy cánh cửa hành lang ra.

Nhưng gần như trong khoảnh khắc Lâm Ân giẫm chân xuống mặt đất, hắn lại có cảm giác mình vừa giẫm xuống một vũng đầm lầy, bàn chân trực tiếp lún xuống phía dưới.

Cũng trong nháy mắt nọ, bên tai hắn lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Đại quân máy móc nano đang tới gần! Độ nguy cơ đã đạt 100%】

Lâm Ân ý thức được tình huống không ổn rồi.

Đám kia đã đuổi tới!

Mà vị trí của chúng nó lại nằm ngay phía dưới hắn!

Giờ khắc này, Lâm Ân không còn thời gian để do dự nữa, đống xúc tu thật dài trên người hắn lập tức nổ mạnh ra ngoài, kéo thân thể hắn nhanh chóng leo lên vách tường, chiếc giày mới lún xuống kia cũng trực tiếp bị hắn kim thiền thoát xác, bỏ qua luôn.

Gần như tại thời điểm đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, chiếc giày bị lún xuống của hắn đang dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, nhanh chóng bị phân giải.

"Tiểu thư con rối!" Lâm Ân hét lớn.

Ngay tại khoảnh khắc hắn hét lớn lên kia, trong đôi mắt của Hắc Huyền Nguyệt vốn đang trong suốt lơ lửng bên người hắn, chợt hiện ra từng tầng quang hoa màu tím. Ngón tay mảnh khảnh của cô ấy xẹt qua không khí.

Lần này cô ấy không sử dụng khôi lỗi thuật tinh tế của mình, mà trực tiếp vận dụng tới chú thuật.

Trong phút chốc, một tòa pháp trận khổng lồ với mảnh quang lưu màu tím chảy xuôi, lập tức lấy khí thế Lôi Đình Vạn Quân nặng nề áp chế xuống đất.

Oanh —— Một tiếng nổ vang lên. Cả hành lang đều bị vô số phù văn tinh tế được khắc trên chú văn pháp trận bao trùm.

“Cô có thể sử dụng pháp trận chú thuật tới công kích sao?" Lâm Ân kinh ngạc hỏi.

Bên tai hắn nhanh chóng truyền đến âm thanh bình tĩnh không mang theo bất cứ dao động cảm xúc nào của tiểu thư con rối: "Học trộm từ chỗ chị gái."

Lâm Ân lập tức xoay người rơi xuống đất, đi chân trần trên tòa pháp trận với mảnh quang lưu màu tím chảy xuôi, nhưng hắn lại lập tức phát hiện, chú thuật pháp trận dưới chân bọn họ đang nhanh chóng bị phân giải.

Tác dụng rất nhỏ!

Hoá ra những quần thể nano kia chẳng những có thể cắn nuốt vật chất, ngay cả năng lượng cũng có thể trở thành đối tượng phân giải của chúng nó!

Pháp trận dưới chân căn bản không kiên trì được bao lâu.

Chương 694: Dòng Chảy Tin Tức!!!

"Chúng ta bị bao vây rồi."

Hắc Huyền Nguyệt chậm rãi xuất hiện, che bên người Lâm Ân, ánh sáng tím phân tán trong hai tròng mắt, ánh mắt gắt gao, chăm chú nhìn vào dãy hành lang phía trước.

Vào giờ phút này, hai phương hướng vách tường trước và sau đều đã xuất hiện tình trạng bị hòa tan phạm vi lớn.

Tuy không cảm nhận được, nhưng hiển nhiên là giờ phút này, bọn họ đã bị hàng tỉ bộ máy móc nano bao quanh vây khốn tại nơi đây rồi.

"Gần như công kích vật lý không mang đến một chút hiệu quả nào, e rằng công kích chú thuật cũng không hữu hiệu cho lắm."

Lâm Ân xoay người, đầy cảnh giác mà lưng tựa lưng cùng Hắc Huyền Nguyệt, ánh mắt một mực gắt gao nhìn chằm chằm về một phương hướng khác.

"Nguyền rủa thì sao?"

Trong nháy mắt sau đó, đột nhiên Lâm Ân vươn tay tới, chỉ nghe “soạt soạt” một tiếng, hắn đã móc mắt trái của mình từ bên trong hốc mắt xuống dưới. Gương mặt hắn vẫn duy trì vẻ trấn định, nhanh chóng tìm ra một viên nhãn cầu từ bên trong không gian hệ thống, sau đó nặng nề nhét nó vào hốc mắt trống không kia.

【 đinh! Đã hoàn thành quá trình liên kết với nhãn cầu hội tụ!

】

“Ca ca ca” —— những đường chỉ đen hiện ra xung quanh hốc mắt, một con mắt trái dữ tợn với vầng sáng nguyền rủa chết chóc chậm rãi lưu chuyển, cùng với đó là một dòng máu đen từ giữa hốc mắt chảy xuôi xuống dưới.

"Nếu ngay cả nguyền rủa cũng không đối phó được các ngươi, chẳng phải các ngươi đã là tồn tại bao trùm phía trên thế giới hắc ám này rồi?"

Trong nháy mắt tiếp theo, Lâm Ân trực tiếp mở con mắt trái đen nhánh của mình ra, mắt trái cũng nhanh chóng thay đổi, trở thành vặn vẹo, ánh mắt lập tức hướng thẳng về phía hành lang trước mặt, đối diện với mảnh hắc ám đang điên cuồng tới gần.

Nhãn cầu hội tụ!

Phát động!

Ông —— Trong phút chốc, một dòng suối máu như được hình thành bởi oán hận lập tức tuôn trào từ bên trong mắt trái của Lâm Ân ra ngoài, vô số những đường chỉ đen chết chóc bắn đầy lên vách tường xung quanh.

Chỉ trong nháy mắt sau đó, dưới tác dụng của nhãn cầu hội tụ, cả hành lang trước mặt Lâm Ân bắt đầu bị hòa tan, lại lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, nhanh chóng lan tràn về chỗ sâu bên trong hắc ám.

Lực lượng của nhãn cầu hội tụ đột nhiên tiếp xúc cùng cơn gió nhẹ kia.

【 đinh! Ngươi kích sát máy móc nano x1000, nhận được kinh nghiệm cơ sở 1】

【 đinh! Ngươi kích sát máy móc nano x8000, nhận được kinh

nghiệm cơ sở 8】

【 đinh! Ngươi kích sát máy móc nano x20000, nhận được kinh nghiệm cơ sở 20】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, Lâm Ân lập tức trông thấy lượng lớn tro bụi bị hòa tan rơi đầy mặt đất. Mà bên trong mỗi một mảnh tro bụi ấy đều là hàng trăm hàng ngàn máy móc nano bị nhãn cầu hội tụ hòa tan.

"Có hiệu quả!" Trái Trái mừng rỡ hét lên.

Nhưng cũng chính tại một khắc này, số lượng máy móc nano bị kích sát truyền đến bên tai Lâm Ân chợt giảm xuống, mà vách tường hai bên cũng bắt đầu bị phân giải bằng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi.

Rõ ràng là quần thể nano kia đã cảm nhận được uy hiếp, bởi vậy đám máy móc được trí năng hoá này đã chủ động lẩn tránh đòn tập kích chính diện đến từ nhãn cầu hội tụ của Lâm Ân, thay vào đó, chúng dùng vách tường hai bên làm tài liệu, nhanh chóng sinh sôi khiến cho số lượng bắt đầu tăng trưởng với tốc độ chóng mặt.

Lâm Ân cũng lập tức thúc giục nhãn cầu hội tụ, bắt đầu hòa tan đám quần thể ấy cùng với vách tường xung quanh.

"Không được!"

"Tốc độ chế tạo của chúng nó quá nhanh! Tốc độ hòa tan của nhãn cầu hội tụ không theo kịp tốc độ khuếch trương của bọn chúng!"

Đột nhiên Lâm Ân vươn tay bịt kín con mắt trái đang đổ máu của mình, cắn răng một cái, nắm lấy cổ tay Hắc Huyền Nguyệt bên cạnh, nói: "Chúng ta đi!"

Nháy mắt sau đó, Lâm Ân tiêu hao của máu tươi chính mình, trực tiếp phát động hiệu quả nhảy vọt không gian của liêm đao, thân thể biến mất ngay tại chỗ.

Rất nhanh, cùng với sự xuất hiện của một luồng sương máu, bóng dáng Lâm Ân và Hắc Huyền Nguyệt đã xuất hiện bên trong một gian phòng nằm tại tầng tiếp theo.

Không chút do dự, hắn lập tức mở ra hình thức u linh, bịt kín mắt trái của mình, nhanh chóng xuyên qua từng vách tường trước mặt, cố gắng hết sức để chạy về gian phòng của mình.

Tiểu thư con rối lập tức thiết lập kết giới chú thuật ở xung quanh. Cũng may, căn phòng này còn chưa bị quần thể nano xâm lấn, nhưng đây chỉ sợ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Lâm Ân lập tức vươn tay tới, nhét hai kiện trang bị do Ngả Đạt Lâm tặng cho mình vào trong túi.

“Ca ca ca” ——

【 giáp chân bọc thép Tuyết Quang 】 nhanh chóng bám vào hai chân hắn, quang lưu màu lam ù ù sáng lên, kết cấu máy móc chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ.

Gần như ngay lập tức, bên tai hắn đã vang lên một loại âm thanh nhân tạo máy móc phát ra từ bên trong giáp chân bọc thép.

【 hoan nghênh sử dụng khoa học kỹ thuật máy móc có trí tuệ —— bộ giáp chân bọc thép "Tuyết Quang". 】

【 đang kích hoạt bọc thép ——】

【 hiệu suất bổ sung năng lượng trước mắt là 97%—— thời gian duy trì liên tục cực hạn còn thừa 3956 giờ. 】

【 có lòng tốt nhắc nhở, phần mềm được thiết lập bên trong là

bản cũ ban đầu, nếu muốn nhận được trải nghiệm càng tốt hơn, xin hãy lập tức kết nối với trí não tiến hành thay đổi tin tức, hoàn toàn trở thành bản mới, hưởng thụ trải nghiệm tin tức hóa nhanh chóng, thông suốt như đang bay. 】

【 đang kiểm tra đo lường nguồn tín hiệu—— kiểm tra đo lường xong —— trước mắt cường độ của dòng chảy tin tức là "Trung", xin hỏi có lập tức tiến hành đổi mới bản cũ hay không? 】

"Đổi mới con em gái ngươi á!" Lâm Ân nghiến răng, trực tiếp đánh ra thủ thế ‘cút đi cho ông’.

Lại nói, nếu hắn thật sự dựa vào loại trang bị này để liên kết với trí não, chỉ sợ sẽ trực tiếp bị khóa chết vị trí, sau đó lập tức nghênh đón hàng đống những đòn tập kích mãnh liệt đến từ tên lửa đạn đạo đã được xác định địa điểm.

Lâm Ân lập tức vươn tay, vơ một cái lấy đi bộ thực trang khác lệ thuộc vào thần giáo Huyết Nhục.

Nhưng ngay tại thời điểm hắn muốn rời đi, trong lòng lại khẽ động.

Dòng chảy tin tức!

Đột nhiên hắn ngẩng đầu lên, hắn vừa nghĩ tới một vấn đề vô cùng quan trọng.

Đó chính là hình thức hành động của những quần thể nano kia!

Chương 695: Hắc Tinh · Trí Não Tổ Ong Số Ba!!!

Vừa rồi, ở thời điểm hắn phát động nhãn cầu hội tụ công kích, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được những quần thể nano kia có được trí năng của mình.

Bọn chúng hiểu được cách lẩn tránh nguy hiểm, hiểu được cách phát động phục kích, cũng hiểu được mình nên làm như thế nào để thông qua nhóm vật chất xung quanh để nhanh chóng chế tạo, sản xuất thêm đồng loại, triệt tiêu tổn thất do nhãn cầu hội tụ của hắn mang đến.

Mà những công việc này… nếu chỉ dựa vào bản thân quần thể nano là tuyệt đối không thể hoàn thành được!

Bởi vì nếu muốn nhanh chóng chế tạo nên máy móc nano, sau đó chỉ trong khoảng thời gian ngắn lại có thể hình thành nên quy mô quần thể lớn như vậy, thì nhất định phải loại trừ toàn bộ những phần lắp ráp dư thừa, nghĩa là phải làm cho mỗi một bộ máy móc nano sau khi được chế tạo ra đều là phiên bản có được tư duy độc lập.

Chưa nói chuyện này có thể thực hiện được hay không, dù nó thực sự khả thi, thì tốc độ chế tạo nên bọn chúng kiểu gì cũng gặp phải hạn chế rất lớn.

Mà như vậy lại tương đương với trực tiếp bỏ đi ưu thế lớn nhất của bọn chúng. Đó là số lượng và hiệu suất!

Nói cách khác, khẳng định là đám máy móc tuyệt đối tuân thủ trật tự này đã thông qua một loại phương thức nào đó, để tiến

hành điều khiển từ xa đối với quần thể nano.

Mà muốn khống chế, muốn ra lệnh chính xác cho chúng, thì nhất định phải có một tồn tại đóng vai trò là nguồn tín hiệu mạnh mẽ, có thể phát tán dòng chảy tin tức xuống hàng km dưới lòng đất!

Chỉ cần có tin tức truyền lại cho nhau, thì đương nhiên sẽ có phương thức lan tỏa mệnh lệnh.

Nếu tình huống là vậy...

"Cẩn thận!" Gần như trong nháy mắt kia, giọng nói của Hắc Huyền Nguyệt chợt vang lên, một luồng cảm giác nguy cơ thật lớn ầm ầm cuốn đến.

Chỉ thấy vách tường hai bên cùng với mặt đất xung quanh, đột ngột xuất hiện dấu hiệu bị phân giải. Ngay sau đó, hàng đống tro bụi không thể nhìn thấy được lập tức từ bốn phương tám hướng, phá vỡ vách tường, thổi quét về phía bọn họ.

Răng rắc —— chỉ trong nháy mắt, kết giới chú thuật do Hắc Huyền Nguyệt bố trí xuống đã xuất hiện vô số những đường nứt nẻ, chi chít rậm rạp.

Chúng nó đến rồi!

Hơn nữa, rõ ràng là quy mô lần này còn lớn hơn lúc trước!

Thậm chí số lượng của chúng đã nhiều đến mức có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Chúng chính là hàng đống tro bụi đang nhanh chóng bay trong không khí kia.

"Tiểu thư con rối! Mau tránh ra!"

Trong nháy mắt kia, Lâm Ân chợt cắn răng một cái, sau đó nhảy dựng lên, một vòng khí xoáy màu đỏ nhanh chóng tụ tập lại

phía trên nắm tay.

Tại khoảnh khắc này, lấy m chi lực đã bị hắn dồn lại trên nắm tay rồi.

Ngay sau đó, gần như tại thời điểm Hắc Huyền Nguyệt vừa bay lơ lửng lên trên, một quyền của Lâm Ân đã đánh thẳng xuống kết giới dưới chân.

Oanh ——lực lượng của lấy m chi quyền lập tức dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, như gợn sóng, ầm ầm khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Đây là một phương pháp giải quyết khác của Lâm Ân!

Đã có dòng chảy tin tức kết nối với nhau, đã có tồn tại đóng vai trò là nguồn tín hiệu liên kết tin tức, thì lấy m chi quyền của hắn cũng có thể thông qua tin tức kết nối giữa chúng nó, để tác dụng lên người kẻ điều khiển kia!

Một khi đã như vậy… ta sẽ làm cho các ngươi sướng muốn chết!

Ông ——

Trong nháy mắt tiếp theo, bên tai Lâm Ân lập tức vang lên từng chuỗi âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Hắc Tinh trí não tổ ong số ba đã bị lấy m chi quyền của ngươi ảnh hưởng! Giá trị sáp sáp ＋001】

【 đinh! Hắc Tinh trí não tổ ong số ba đã bị lấy m chi quyền ảnh hưởng! Giá trị sáp sáp ＋002】

Nghe được âm thanh nhắc nhở truyền đến bên tai, Lâm Ân lập tức ngẩng đầu quỷ dị cười nói: "Quả nhiên, cho tới bây giờ lấy m chi quyền vẫn không làm ta thất vọng!"

...

Mà cùng lúc đó, trong mảnh sương mù màu đen cuồn cuộn trên bầu trời thành nguyền rủa, quỹ tích tiến về phía trước của tòa Kim Tự Tháp đảo ngược màu đen khổng lồ kia đột nhiên xuất hiện một chút khựng lại cực kỳ nhỏ.

Sau đó, tiếng cảnh báo chói tai lập tức vang lên ngay giữa mạng lưới tâm trí bầy đàn.

"Cảnh báo! Trí não tổ ong đã bị dòng ý thức không biết đánh sâu vào —— đang xác nhận trùng kích dị thường—— hoàn thành kiểm tra tại kho số liệu—— "

"Dòng ý thức dị thường đánh sâu vào kia đến từ chính mục tiêu cần giết chết cấp S: 【 kẻ phát tán dục vọng 】, mục tiêu đã thông qua quá trình liên kết ý thức giữa máy móc quần thể nano và trí não, tiến hành đánh sâu vào và gieo rắc dục vọng cường độ cao đối với trí não —— "

"Đã thành lập tường lửa khẩn cấp —— đã đề xuất dự thảo nghị quyết khẩn cấp đối với hội nghị chỉnh đốn tối cao—— xin trực tiếp chặt đứt tin tức liên tiếp giữa trí não và quần thể nano trong khu vực có mục tiêu—— "

Cùng với âm thanh máy móc nhân tạo vang lên trong nhóm ý thức tổ ong, toàn bộ những ý thức thể bên trong tổ ong đều rung chuyển.

Cũng gần như tại thời điểm đó, bên trong dòng ý thức thuộc thế giới giả thuyết của tổ ong, hình ảnh về thủ phạm gây nên tình trạng này, hiện tại đang tác chiến cùng quần thể máy móc nano bên trong mạng lưới gốc dưới lòng đất, cũng được quần thể nano thông qua liên kết tin tức, truyền quay trở lại ý thức tổ ong.

Hình ảnh về Lâm Ân lập tức hiện lên trong dòng ý thức nội bộ

thuộc tổ ong số ba.

Ngay tức khắc, một loại cảm xúc mang tên là phẫn nộ và nhục nhã vô cùng hiếm thấy, lập tức lan tràn khắp nơi bên trong dòng ý thức nhóm.

Đó cũng không phải dao động cảm xúc của riêng một ý thức thể nào đó biểu hiện ra ngoài, mà là cảm xúc cộng đồng của tập thể những ý thức bên trong này thể hiện ra.

Phải biết rằng, đã hơn một ngàn năm trôi qua, nhưng tình huống khiến cho tất cả những ý thức thể đều trở nên phẫn nộ như vậy, vẫn chưa từng xuất hiện một lần nào.

"Lại là sinh vật huyết nhục kia!"

"Đã ghi chép lại hai lần quần thể chúng ta bị hắn tập kích rồi, hiện giờ ngay cả trí não của chúng ta, hắn cũng dám nhúng chàm vào?"

"Chẳng lẽ không có cách nào để phân tích ra nguyên lý tạo nên loại trùng kích dục vọng này?"

"Dưới sự trợ giúp của nhiều vị trí não, bộ nghiên cứu tối cao đang triển khai phá giải trên toàn phương diện đối với loại lực lượng này, nhưng trước mắt tiến triển vẫn rất thong thả, dường như loại lực lượng này vốn không thuộc về thế giới hắc ám."

Chương 696: Cô Đá Vào Đâu Thế Hả???

Cùng với vô số dòng ý thức hội tụ thành văn tự xuất hiện bên trong tổ ong, rất nhanh sau đó, bên trong những dòng ý thức không ngừng chớp lóe nọ, chợt hiện ra một hàng văn tự rõ rệt.

 trí não số ba, tình huống trước mắt có thể khống chế được hay không, xin hãy báo cáo.

Vô số dòng ý thức nhanh chóng tản đi, bọn họ biết, câu nói kia đến từ hội nghị chỉnh đốn, chúa tể phụ trách cao nhất đối với máy móc.

Trí não số ba: "Khả năng tính toán của trí não vẫn đầy đủ—— quyền khống chế đối với các quần thể lớn chưa bị ảnh hưởng —— trí não đã thông qua khả năng tính toán tìm được cách ứng phó tạm thời —— chỉ cần gia tăng khả năng tính toán lên—— ảnh hưởng do dục vọng đánh sâu vào sẽ bị áp chế xuống tiếp cận 0%."

Hội nghị chỉnh đốn: "Chúng ta sẽ tiếp thu ý kiến của ngươi để dùng cho quá trình phân tích và nghiên cứu sau này, nhắc lại, ngươi xác định là mình có thể áp chế ảnh hưởng đến từ dục vọng đánh sâu vào?"

Trí não số ba: "Khả năng tính toán vẫn đầy đủ—— ảnh hưởng có thể bỏ qua —— ngoại trừ một chút kỳ quái, trước mắt vẫn chưa..."

"Nha?"

Hội nghị chỉnh đốn: "???"

Tạm thời chìm trong im lặng.

Trí não số ba: "Thật xin lỗi —— mục tiêu vừa phóng ra đợt đả kích dục vọng thứ hai vào quần thể nano —— trùng kích chất chồng—— trước mắt ảnh hưởng đã tăng lên 1%—— khả năng tính toán của trí não vừa một lần nữa lập trình bố trí lại —— nếu mục tiêu phát động lần đả kích thứ ba —— trí não có xác suất 100% hoàn toàn áp chế được..."

"Nha?"

Lại một tiếng kêu cao vút đến từ trí não, cùng lúc ấy, một dấu chấm hỏi "?" to to lập tức xuất hiện bên trong nhóm ý thức.

Hội nghị chỉnh đốn: "..."

Trí não số ba: "? ..."

Xung quanh rơi vào yên tĩnh như chết rồi.

Hội nghị chỉnh đốn: "Mệnh lệnh sửa đổi: Để phòng ngừa phạm phải sai lầm dị thường, tạm thời huỷ bỏ quyền khống chế của trí não số ba đối với mục tiêu là quần thể nano trong khu vực, quyền hạn sẽ được di chuyển tới tiểu tổ phản ứng đặc thù, thành viên tiểu tổ sẽ do tổ ong số ba các ngươi tự mình phân phối."

Hội nghị chỉnh đốn: "Nhắc lại, tiểu thư máy móc có trí tuệ đang trên đường đi tới, nếu các ngươi có thể kích sát mục tiêu trước khi tiểu thư máy móc có trí tuệ đến, các ngươi cũng có thể chứng minh giá trị của mình."

Ý thức quần thể: "Vạn cơ tối thượng, nhóm chúng ta tuân theo."

Trí não số ba: "? ~ "

...

Cùng lúc đó, ở bên trong thành lũy biến dị.

Lâm Ân vừa tìm được cách ứng phó với quần thể nano lại đột nhiên dẫn theo Hắc Huyền Nguyệt mượn dùng cây liêm đao trong tay, tiếp tục thực hiện bước nhảy hư không.

Chỉ thấy hắn nheo mắt, ấn chiếc mũ phớt cao trên đầu xuống, giáp chân bọc thép giúp cho tốc độ của hắn được gia tốc tới cực hạn, hắn đang nhanh chóng xuyên qua đoạn hành lang rách nát trước mặt.

"Trái Trái! Đừng có ngừng lại! Tiếp tục hôn ta đi!"

"Vừa rồi hành động của những quần thể nano kia đã xuất hiện một chút chậm chạp, nghĩa là lấy m chi quyền của ta có hiệu lực rồi! Nếu đánh cho chúng nó vài quyền như vậy, nói không chừng còn có thể làm cho bọn chúng biết đàn ông mà lui đi!"

[Từ được lưu hành trên internet là 知男而上 – biết đàn ông mà lên, nghĩa là sau khi biết hắn là đàn ông, lại càng muốn ngủ với hắn, còn trong này tác viết là 知男而退 – biết đàn ông mà lui.]

Trái Trái nghe xong, phẫn nộ đến mức trực tiếp buông lỏng cái miệng đang cắn lên bả vai hắn ra, hét lớn: "Đã nói bao nhiêu lần rồi! Là cắn! Không phải hôn! Đầu ngu ngốc, ngươi đừng có tùy tiện dùng loạn động từ như vậy, có được hay không?"

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng Trái Trái vẫn dùng sức mà hung hăng hé miệng, soạt soạt một tiếng lại phẫn nộ cắn xuống bờ vai hắn, máu tươi chảy ròng.

【 đinh! Ngươi đã bị Trái Trái công kích, toàn bộ đau đớn của ngươi đã được chuyển hóa thành lấy m chi lực, hiệu suất bổ sung năng lượng trước mắt: 41%】

【 đinh! Ngươi đã bị Trái Trái công kích, toàn bộ đau đớn của ngươi đã được chuyển hóa thành lấy m chi lực, hiệu suất bổ sung

năng lượng trước mắt: 52%】

Đúng vậy.

Nếu lấy m có thể thông qua quá trình trao đổi tin tức để ảnh hưởng đến người khống chế quần thể nano, thì hắn cũng không ngại lợi dụng phương thức này để tiêu hao ý chí chiến đấu của đối phương.

Nói cho cùng, dưới tình huống tồn tại nọ sướng đến mức tận cùng lại không thể tìm được phương thức phát tiết, khẳng định là đối phương sẽ không thể tập trung 100% tinh thần để điều khiển quần thể nano được.

Tuy làm vậy vẫn không thể hoàn toàn giải trừ được uy hiếp đến từ quần thể nano, nhưng có thể làm suy yếu sức chiến đấu của chúng nó, cũng có thể xem là một phương pháp khả thi rồi!

Mà Trái Trái, trước mắt cô ấy cũng chỉ có thể đảm đương vai trò là mô tơ phát động lấy m chi lực cho hắn!

"Tiểu thư con rối, cô có muốn đến đánh tôi một cái hay không?" Lâm Ân ấn chiếc mũ dạ xuống, liếc mắt nhìn khoảng không khí bên người một cái, lại nói: "Phải dựa vào Trái Trái bổ sung năng lượng, cho ra hiệu suất quá chậm."

Xung quanh vẫn chìm trong một mảnh yên tĩnh. Nhưng ngay tại thời điểm Lâm Ân còn đang nghi hoặc, không biết tiểu thư con rối có còn ở chỗ đó hay không, thì đột nhiên…

Phanh —— Một tiếng nổ truyền đến.

Lâm Ân (ヾ?)——

【 cảnh báo! Hắc Huyền Nguyệt vừa nhanh chóng phát động công kích tới đại (beep)(beep) của ngươi, năng lượng lấy m của ngươi đã được bổ sung tới max! Xin hãy nhanh chóng sử dụng! Xin

hãy nhanh chóng sử dụng! 】

"Tiểu thư con rối! Cô đá tôi vào đâu thế hả (điên tiết hét lớn lên)!"

"Nơi đó là bộ phận có thể tạo thành đau đớn kịch liệt trong khoảng thời gian ngắn nhất, cũng là một loại phương pháp mang đến hiệu suất cao nhất."

"(〃 ′ 皿 `)q vậy cô cũng để tôi đá một cái thử xem đi!"

"..."

Nói là nói như vậy, nhưng Lâm Ân biết, hiện giờ tuyệt đối không phải thời điểm nên đi so đo những thứ "nhỏ nhặt" này, chờ thêm vài năm nữa, khẳng định là tiểu thư con rối không để ý tới nhân tình kia, sẽ ăn năn vì hành động ngày hôm nay thôi.

Hắn quay phắt đầu lại. Dưới cơn đau nhức trứng gia trì vào, hắn bi phẫn giơ nắm tay lên, sau đó hung hăng đánh ra một phát lấy m chi quyền xuống đất.

Oanh —— Một tiếng nổ truyền đến.

Chương 697: Điều Chỉnh Sách Lược!!!

Bởi vì lấy m chi quyền đạt giá trị max có phạm vi vô cùng lớn, chỉ cần những quần thể nano nọ còn ở lại bên trong thành lũy biến dị, khẳng định là bọn chúng sẽ bị lấy m chi lực ảnh hưởng.

Mà ngay một khắc sau đó, bên tai Lâm Ân lại đúng hẹn vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ý thức máy móc (1) đã bị lấy m chi chuyển của ngươi ảnh hưởng! 】

【 đinh! Ý thức máy móc (2) đã bị lấy m chi chuyển của ngươi ảnh hưởng! 】

Xoát xoát xoát —— Dưới một quyền này, trong đầu Lâm Ân lại hiện lên lời nhắc nhở có tới chín ngàn ý thức máy móc vừa trúng chiêu.

Trong lòng hắn lập tức trở nên căng thẳng.

Biến đổi rồi!

Bởi vì lúc trước, cái tên xuất hiện bên trong âm thanh nhắc nhở của hệ thống vẫn đều là trí não tổ ong, nhưng lần này nó đã thay đổi trở thành ý thức máy móc.

Nói cách khác, hiện giờ quần thể nano bên trong thành lũy biến dị đã thay đổi người khống chế rồi?

Gần như trong nháy mắt Lâm Ân đã hiểu được tình huống hiện tại.

Hiển nhiên là thần giáo Cơ Giới vẫn chưa tìm được phương pháp khắc chế lấy m chi lực của hắn, bởi vậy bọn họ đã dùng một biện pháp ngu ngốc khác, đó chính là dùng đủ nhiều người khống chế quần thể nano, từ đó pha loãng và chia sẻ ảnh hưởng đến từ lấy m chi quyền của hắn!

Bởi vì không trực tiếp tác dụng lên mục tiêu, chỉ có thể thông qua tin tức kết nối với quần thể nano, từ đó tiến hành gây ảnh hưởng lên người điều khiển chúng, khiến cho công kích lấy m chi quyền của hắn đã bị tổn thất một phần uy năng rồi. Nếu còn rơi vào loại tình huống trước mắt, bị hơn chín ngàn đơn vị cùng gánh vác uy năng của lấy m chi quyền... chỉ sợ ảnh hưởng của lấy m chi quyền sẽ bị hạ xuống mức thấp nhất!

Trong nháy mắt, hắn đột ngột quay đầu lại, để rồi lập tức nhìn thấy hàng đống tro bụi có dạng viên tròn từ bốn phương tám hướng đang điên cuồng hội tụ, đó là quần thể nano đã hình thành nên quy mô nhất định mà đạt tới trạng thái cơn bão rồi!

Mà ngay tại khoảnh khắc này, hắn lại rõ ràng nghe được vô số những âm thanh lạnh như băng chồng chéo lên nhau, hội tụ cùng một chỗ, vang lên trong không khí: "Ngươi làm sai một chuyện rồi —— sinh vật huyết nhục —— ngươi không nên đùa giỡn với trí não tổ ong của chúng ta —— "

"Mỗi một cái ý thức ở nơi này đều từng tiếp nhận lễ rửa tội và tinh lọc của quý cô trí não —— ngài chính là mẹ của tất cả cộng đồng ý thức chúng ta —— mà ngươi lại dám làm cho mẹ của chúng ta kêu ra âm thanh như vậy? —— ngươi xong đời rồi —— "

Lâm Ân có thể rõ ràng nghe ra cơn phẫn nộ bị kiềm nén được cảm xúc hóa bên trong âm thanh lạnh như băng kia. Vẻ mặt hắn lập tức trở nên kinh ngạc vô cùng, hắn nâng vành mũ lên, nói: "Vậy ư? Có phải là kêu rất dâm đãng hay không? Nếu đã như vậy, các ngươi không gọi ta một tiếng cha để tỏ vẻ tôn kính sao?"

[Ở đây tác giả dùng từ 野爹 – cha ngoài giá thú, thường được sử dụng để ám chỉ đối phương là con rơi của mình]

【 đinh! Độ phẫn nộ của ý thức máy móc đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ phẫn nộ của ý thức máy móc đối với ngươi +10】

"Chết —— " Cùng với âm thanh lạnh như băng đầy phẫn nộ nọ truyền đến, mảnh tro bụi cuồng bạo kia lại ùn ùn kéo đến, thổi quét về phía hắn.

Lâm Ân vừa dễ dàng nói một câu chọc giận tinh thần địch nhân, lập tức nhướng mày cười. Hắn bỏ chiếc mũ trên đầu xuống, tao nhã nói: "Xem ra các ngươi có chút khác biệt đối với những máy móc trí năng thuần túy kia. Có vẻ như các ngươi chính là những ý thức bên ngoài được truyền dữ liệu lên đó đúng không? Thật vui khi nhìn thấy các ngươi, chờ cha tới hỏi thăm sức khỏe của các ngươi một chút nhé."

Nói xong, Lâm Ân trực tiếp dùng một tay phủi nhẹ lên ngực, rồi khom lưng một cái, cuối cùng là nhướng mày, bày ra biểu cảm vô cùng buồn cười với đống tro bụi trước mặt.

Nháy mắt sau, hắn lại áp dụng đúng cách cũ, đó là dùng năng lực bước nhảy hư không của liêm đao, trực tiếp hóa thành một luồng sương máu, lại một lần nữa biến mất tại chỗ.

Nhưng lần này, những quần thể nano nọ không hề truy đuổi.

Lượng lớn quần thể nano hội tụ cùng nhau, tuy cũng có chút xao động vì phẫn nộ, nhưng bọn chúng thống nhất hợp tác với nhau như vậy, lại gần như không bị cảm xúc làm ảnh hưởng tới.

"Chúng ta không đuổi theo sao—— "

"Không cần thiết, trí não cần lên kế hoạch toàn diện để điều động toàn bộ những quần thể nano máy móc ở bên trong thành

nguyền rủa. Đúng là về mặt chiến thuật nhỏ, không cần phải kiêng kỵ gì cả, nhưng chúng ta lại khác, chúng ta không cần phải chơi mèo vờn chuột với hắn."

"Điều chỉnh sách lược —— phân một bộ phận quần thể ra theo dõi hắn mọi lúc mọi nơi—— còn lại toàn bộ chuyển đổi mục tiêu —— ưu tiên phân giải tòa thành lũy biến dị này trước —— chỉ cần tòa thành lũy này ngừng vận hành ——thì hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ!"

Vào thời khắc đó, Lâm Ân mượn dùng năng lực bước nhảy hư không của liêm đao, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện tại tầng thứ ba của thành lũy biến dị. Mà liên tục nhảy đi nhiều lần như vậy, cũng làm tiêu hao lượng lớn huyết dịch của hắn rồi.

Hiện giờ thanh liêm đao trong tay hắn đã thay đổi, trở thành màu đỏ tươi như máu.

Thật hiển nhiên, kể cả khi hắn nắm giữ loại năng lực nghịch thiên có thể tái sinh và tạo máu như huyết nhục tai biến, thì nhiều lần sử dụng bước nhảy hư không như vậy, vẫn khiến hắn phải trả cái giá rất đắt.

"Không được, quần thể nano đã thay đổi người khống chế, bọn họ trực tiếp triệu tập chín ngàn ý thức máy móc đến gánh vác áp lực do lấy m chi quyền của ta mang tới. Nếu hiện giờ lại tiếp tục dùng lấy m chi quyền với họ, e rằng ảnh hưởng mang lại cực kỳ nhỏ, rất khó áp chế được năng lực hành động của đối phương!"

Mà điều quan trọng nhất trong chuyện này chính là người điều khiển mới kia.

Đối phương là ý thức được tải lên mạng lưới.

Nói cách khác, trước khi tải ý thức lên mạng lưới, phần lớn tồn tại trong nhóm ý thức máy móc này, vốn là sinh vật huyết

nhục chân chân chính chính.

Mà phần lớn những sinh vật huyết nhục kia, bản thân bọn họ đã từng trải qua cái gọi là dục vọng ấy rồi. Tuy dục vọng trùng kích vượt quá giới hạn sẽ làm bọn họ sụp đổ, nhưng nếu lực trùng kích bị san sẻ, bị suy yếu đến một cấp bậc có thể tiếp nhận được, bọn họ hoàn toàn có thể thừa nhận được áp lực này, thậm chí loại áp lực này còn có khả năng trở thành buff chính diện!

Chương 698: Không, Tình Hình Càng Nghiêm Trọng Hơn Nhiều!!!

"Hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Trái Trái hỏi.

Lâm Ân có chút cảnh giác nói: "Phải nghĩ biện pháp chặt đứt liên hệ giữa nguồn tín hiệu và quần thể nano, nếu không, chúng ta vẫn chẳng có bất cứ phần thắng nào."

Ngay trong nháy mắt khi Lâm Ân vừa nói xong câu kia, đột nhiên hắn cảm nhận được mặt đất dưới chân lại một lần nữa xuất hiện chấn động thật lớn, thậm chí cảm giác chấn động lần này còn kịch liệt hơn vài lần trước nữa.

"Là chúng nó đuổi theo sao?" Lâm Ân lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Ngón tay Hắc Huyền Nguyệt điểm nhẹ lên huyệt Thái Dương, quang mang màu tím lưu chuyển trong mắt, cô ấy đang liên kết cảm nhận của mình với toàn bộ những sợi tơ đã được phân tán rải rác bên trong thành lũy biến dị.

Ngay sau đó, trên gương mặt vốn luôn bình tĩnh của Hắc Huyền Nguyệt lại xuất hiện một tia ngưng trọng hiếm thấy.

"Không, tình hình càng nghiêm trọng hơn nhiều."

...

Mà cùng lúc đó, sắc mặt quan chỉ huy đang liên kết với khoang điều khiển, toàn lực khống chế quỹ tích hành động của thành lũy

biến dị, cũng trực tiếp biến đổi, bởi vì bên trong ý thức của gã, toàn bộ những thiết bị giám sát vốn kiểm tra chặt chẽ tình huống bên trong thành lũy biến dị đang không ngừng phát ra tín hiệu cảnh báo.

"Cảnh báo, bức tường ngoài thành lũy đang bị thứ không biết xâm nhập, chất lượng thành lũy đang nhanh chóng giảm xuống."

"Cảnh báo! Trung tâm khởi động thân thể của thành lũy đã bị thứ không biết xâm nhập, quá trình lưu thông năng lượng bị quấy nhiễu nghiêm trọng, hiệu suất giảm xuống."

"Cảnh báo! Khoang thuyền liên kết với bộ phận hạch tâm đang bị thứ không biết xâm nhập, chất lượng phòng ngự ban đầu nhanh chóng giảm xuống! Xin lập tức bảo vệ!"

Cùng với âm thanh nhắc nhở không ngừng vang lên bên trong thành lũy, trên hình ảnh thành lũy hiện lên trong ý thức của gã, khắp các khu vực trên toàn thành lũy biến dị đang bị máy móc nano gió lốc từng bước xâm chiếm và phân giải.

"Hỏng rồi!" Vẻ mặt của gã lập tức thay đổi, trở nên run rẩy không ngừng.

Bởi vì lúc trước, phần lớn quần thể nano xâm nhập vào nơi này đều bị Lâm Ân hấp dẫn, khiến cho thành lũy dù vẫn không ngừng bị tổn thất, nhưng chủ thể vẫn đủ sức duy trì hoạt động.

Nhưng tình huống hiện tại cho thấy những quần thể nano kia đã thay đổi chiến lược rồi. Chúng nó từ bỏ quá trình đuổi giết Lâm Ân, thay vào đó là trực tiếp lựa chọn toàn diện xâm chiếm thành lũy biến dị của bọn họ!

Mà đây cũng là chuyện khiến quan chỉ huy lo lắng nhất!

Bởi vì một khi thành lũy biến dị bị chúng nó phá hủy, thì kể cả khi hiện tại, bọn họ không bị quần thể nano bên trong thành lũy

tiêu diệt, nhưng đã mất đi phương tiện di chuyển, kiểu gì bọn họ cũng sẽ bị cơn bão nano đang đuổi theo sau lưng kia xâm chiếm hoàn toàn, một chút cặn cũng không dư!

"Bác sĩ!"

Giờ khắc này, rốt cuộc quan chỉ huy cũng không thể chú ý tới những chuyện khác nữa, gã lập tức dùng ý thức phát đi liên hệ với Lâm Ân: "Hiện giờ ngài đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện lớn rồi! Những quần thể nano nọ đã thay đổi mục tiêu! Hiện tại cả thành lũy biến dị đều bị chúng nó từng bước xâm chiếm, nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ nhanh chóng thất thủ, không kiên trì được nữa!"

Ngay khi nói xong câu này, gã lập tức quay đầu lại, chỉ thấy phía trên vách tường của khoang thuyền liên kết đằng sau bọn họ đã xuất hiện từng cái ung nhọt nổi gồ lên cao. Giống như đang có một thứ gì không biết, muốn từ bên ngoài kia, từng chút từng chút một đột phá vách tường, tiến vào bên trong.

Sắc mặt quan chỉ huy chuyển thành một mảnh tái nhợt.

Chúng nó!

Đến rồi!

...

Mà giờ phút này, ở phía cuối hành lang thuộc tầng thứ ba bên trong thành lũy biến dị, Lâm Ân đã mở ra hình thức u linh, lập tức xuyên qua bức tường ngoài của thành lũy biến dị, một bàn tay chống mạnh xuống vách tường ngoài của tòa thành lũy đang bay thật nhanh kia, sau đó trực tiếp kéo thân thể của chính mình rời khỏi tòa thành lũy nọ.

Trong phút chốc, tòa thành lũy đang di chuyển với tốc độ cao, mang đến cuồng phong vù vù đánh thẳng vào mặt hắn, quán tính

thật lớn khiến cho hắn thiếu chút nữa đã trực tiếp bị đánh văng ra ngoài thành lũy.

Mà ở đằng sau thành lũy, Lâm Ân đã nhìn kỹ rồi. Ở nơi ấy có một đám nano máy móc tụ tập lại cùng một chỗ, chi chít rậm rạp nhìn như một cơn bão nano.

Giờ phút này, chúng nó đang nhanh chóng tới gần nơi đây.

Còn tòa thành lũy dưới chân hắn lại không ngừng ném về phía sau hàng đống bào tử bom, chúng điên cuồng nổ mạnh trong cơn bão nano nọ, nhưng rõ ràng là hiệu quả cực kỳ nhỏ bé.

"Tiểu thư con rối, cô xác định là mình có thể làm được?" Lâm Ân cắn răng, cố gắng dùng những sợi xúc tu cố định chính mình ở phía trên vách tường bên ngoài, sau đó nhanh chóng di chuyển lên khu vực ngay chính giữa phía trên thành lũy.

Cùng lúc ấy, thân thể Hắc Huyền Nguyệt chậm rãi xuất hiện bên người hắn, hình ảnh phản chiếu trên con ngươi của cô ấy là cơn gió lốc phía sau, mái tóc thật dài tung bay giữa mảnh cuồng phong mạnh mẽ.

"Nếu ngươi muốn chế tạo nên một luồng năng lượng quy mô lớn có thể trùng kích tới, quấy nhiễu quá trình lưu thông tin tức giữa chúng nó, thì hẳn là ta có thể." Cô ấy bình tĩnh hạ xuống đất, thông qua những sợi tơ, nhanh chóng cố định bản thân lên bức tường ngoài của thành lũy.

"Hiện giờ nguồn năng lượng trên người ta rất dồi dào, chỉ cần thông qua một loại tần suất đặc thù trực tiếp phát tiết 90% nguồn năng lượng trong người ta ra ngoài, như vậy đã đủ để tạo thành một lần năng lượng bạo động trong phạm vi lớn rồi. Hẳn là loại năng lượng bạo động ấy có thể che chắn quá trình lưu thông tin tức giữa nơi này và bên ngoài."

Hiếm hoi mới có một lần Hắc Huyền Nguyệt nói nhiều như vậy.

Mà đây cũng là phương án cô ấy đưa ra để trợ giúp Lâm Ân chặt đứt quá trình liên thông tin tức giữa quần thể gió lốc nano và thần giáo Cơ Giới.

Bởi vì trên một ý nghĩa nào đó, cô ấy cũng được xếp vào tộc máy móc, bởi vậy Hắc Huyền Huyệt có hiểu biết rất sâu về tính yếu ớt của tin tức.

"Nhưng ta không cho rằng hành động này có thể làm gió lốc nano tê liệt hoàn toàn." Hắc Huyền Nguyệt bình tĩnh vươn tay ra, những ngón tay nhanh chóng bện từng sợi tơ trong không khí lại, tạo thành một dạng kết cấu cộng hưởng cần dùng để thực hiện năng lượng bạo động.

"Ngược lại ta cho rằng, quần thể nano mất đi khống chế sẽ thay đổi, trở thành một đống quái vật có tính phá hoại càng cao hơn, bởi vì dưới một tình huống nào đó, hỗn loạn thuần túy càng khó đối phó hơn tuyệt đối trật tự."

Chương 699: Ngươi Thực Sự Muốn Làm Như Vậy???

Nói đến đây, cô ấy chợt quay đầu, yên lặng nhìn Lâm Ân, như đang muốn cố vấn ý kiến cuối cùng cho hắn, nhưng không cần biết Lâm Ân làm ra quyết định dạng gì, dựa vào những điều ràng buộc bên trong khế ước thuê mướn, cô ấy vẫn sẽ thực hành theo ý của hắn.

Câu nói này chỉ đơn giản là đang hỏi, ngươi có xác định bản thân muốn làm như vậy hay không thôi!

Cuồng phong vù vù cuốn qua gương mặt Lâm Ân, hắn cực kỳ bình tĩnh đưa mắt nhìn Hắc Huyền Nguyệt, nói: "Hãy tin tưởng tôi, tôi có biện pháp đối phó với chúng nó, và chặt đứt mối liên hệ giữa chúng nó cùng máy chủ chỉ là bước đầu tiên thôi. Nếu chúng ta may mắn, nói không chừng gió lốc nano cả khu vực này đều có thể bị chúng ta trấn áp."

"Nếu không may rồi sao?" Trái Trái ngơ ngác hỏi.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười nói: "Không may cũng chẳng sao, trên người ta vẫn còn Búp Bê Chết Thay (tình hình cụ thể và tỉ mỉ ra sao, mời xem lại những chương trước) cùng với một lần cơ hội miễn chết chủ mẫu cho ta, chỉ cần ý thức của ta còn tồn tại, thì bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể truyền tống trở lại ngôi nhà hạnh phúc."

"Nói cách khác, chúng ta tuyệt đối không thể chết được."

Đây cũng là con bài chưa lật lớn nhất của hắn.

Chính vì thủ đoạn bảo mệnh đủ sung túc, hắn mới dám lấy mạng của mình đi mạo hiểm dưới tình huống nguy cơ thế này!

"Được, ta tin tưởng ngươi." Hắc Huyền Nguyệt yên lặng chăm chú nhìn vào hắn, nói: "Nhưng ta cũng muốn nói thêm rằng, ta không thể bảo vệ sự an nguy cho ngươi trong lúc năng lượng bạo động được, nên ngươi nhớ phải cẩn thận."

Sắc mặt Lâm Ân lập tức trở nên dịu dàng xuống, hắn trực tiếp nắm lấy ngón tay Hắc Huyền Nguyệt, vừa tỏ vẻ lịch thiệp vừa vô cùng nghiêm túc nói: "Cám ơn sự quan tâm của cô, tiểu thư con rối. Cô cũng phải cẩn thận, cũng tuyệt đối đừng để chính mình bị thương tổn, phải bảo vệ bản thân, bằng không, tôi sẽ vô cùng đau lòng."

"..."

"..."

Xung quanh trực tiếp rơi vào một mảnh yên tĩnh. Từng con quạ đen cũng không biết xuất hiện như thế nào, đột nhiên bay qua đỉnh đầu.

Hắc Huyền Nguyệt: (không cảm xúc)

Lâm Ân: "Cô không định đáp lại tôi một chút sao? Tốt xấu gì tôi cũng thể hiện ra sự lịch thiệp như vậy mà..."

Hắc Huyền Nguyệt: (không cảm xúc)

Lâm Ân: "Được rồi..."

Đề tài này vừa thành công bị bầu không khí khó xử khóa chết tại chỗ rồi.

"Chuẩn bị xong chưa? Ta sắp bắt đầu rồi, ít nhất là trong hai phút tiếp theo, ta sẽ mất đi năng lực phản kích." Hắc Huyền

Nguyệt lập tức bay lên, tóc dài xõa tung ra, những ngón tay mảnh khảnh của cô biến thành thủ thế nở rộ như tử la lan, con ngươi bình tĩnh mang theo cảm giác ngột ngạt, trực tiếp bộc phát ra một mảnh lưu quang màu tím cuồn cuộn.

Cũng trong khoảnh khắc ấy, vô số những sợi tơ tràn lan từ trên người cô ấy ra ngoài, đã bị cố định biến thành một loại tần suất đặc biệt.

Ông —— Trong nháy mắt sau đó, một luồng dao động chú thuật có thể thấy được bằng mắt thường, trực tiếp lấy Hắc Huyền Nguyệt làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng xung quanh.

Năng lượng cuồng bạo dùng một loại tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ cả tòa thành lũy biến dị, chợt nổ tung bên trong đường hầm của mạng lưới gốc.

Mà cũng chính tại khoảnh khắc năng lượng bùng nổ ấy, toàn bộ những quần thể nano đang có mặt bên trong thành lũy biến dị đều trực tiếp biến đổi, trở thành một mảnh hỗn loạn.

Thật hiển nhiên, luồng năng lượng cuồng bạo mạnh mẽ nọ đã quấy nhiễu quá trình lưu chuyển tin tức giữa chúng nó và tổ ong, khiến cho quá trình này thay đổi, trở nên cực kỳ bất ổn.

"Cảnh báo! Cảnh báo! Gặp phải năng lượng cộng hưởng không biết nơi phát ra quấy nhiễu, tin tức lưu thông với quần thể nano đã bị ảnh hưởng kịch liệt!"

"Cảnh báo! Cảnh báo! Gặp phải năng lượng cộng hưởng không biết nơi phát ra..."

Cùng với lời cảnh báo kịch liệt truyền đến từ nhóm ý thức bên trong tiểu tổ phản ứng đặc thù của tổ ong, mối liên hệ giữa bọn họ và quần thể nano đã trở nên ngưng trệ rõ ràng.

Cùng thời điểm này, trên bức hình lập thể phản chiếu toàn bộ quang cảnh về mạng lưới gốc dưới lòng đất đang xuất hiện phía trên màn hình lớn kia, khu vực của bọn họ vừa trực tiếp bị rơi vào âm mưu của địch nhân, khi một cái vòng quấy nhiễu có đường kính ít nhất là hai ngàn mét đột nhiên bùng phát, mà vị trí trung tâm của cái vòng kia lại đúng là vị trí của quần thể nano bên trong thành lũy biến dị!

Nháy mắt sau đó, quần thể nano vốn đang phân giải và cắn nuốt thành lũy biến dị cũng trực tiếp phản ứng lại.

"Đã tập trung vào vị trí nguồn quấy nhiễu—— kiểm tra đo lường thấy lập trường năng lượng của đơn vị siêu phàm đỉnh cấp —— mục tiêu đang phóng thích năng lượng bạo động mãnh liệt —— có ý đồ chặt đứt liên hệ giữa quần thể nano và chúng ta."

"Đúng là ngu ngốc, xem ra sinh vật huyết nhục kia còn chưa từng giao chiến với quần thể nano của chúng ta, nếu hắn từng một lần kiểm tra qua hậu quả nếu làm như vậy, tin tưởng rằng hắn sẽ không phạm phải một sai lầm ngu xuẩn như vậy đâu."

Tất cả những ý thức bên trong tiểu tổ phản ứng đặc thù đều nở nụ cười lạnh.

Bọn họ không hề lo lắng. Bởi vì bọn họ căn bản không sợ mối liên hệ giữa gió lốc nano và mình bị chặt đứt.

Bởi vì trong lịch sử, thần giáo Huyết Nhục đã không chỉ một lần lợi dùng tin tức siêu đại quy mô để can thiệp vào, có ý đồ thông qua quấy nhiễu mối liên hệ khống chế giữa trí não của bọn họ đối với gió lốc nano, làm tan rã lực phá hoại của gió lốc nano. Nhưng kết quả đều không ngoại lệ, đám người bọn họ tự cho là đúng, sẽ chỉ khiến bọn họ tự chui đầu vào rọ mà thôi.

Bởi vì quần thể nano thoát ly khống chế, sẽ tự động kích hoạt trí năng cơ sở bên trong khung máy móc.

Nói chính xác hơn là ngay một khắc sau khi mối liên hệ giữa chúng nó và máy chủ bị ngắt ra, chúng nó sẽ hóa thân trở thành một dòng chảy hỗn loạn thuần túy, không kiêng nể gì mà cắn nuốt hết thảy mọi sự vật xung quanh.

Trừ phi quyền khống chế được thiết lập lại.

Nếu không chúng nó sẽ điên cuồng khuếch trương trong trạng thái mất trất tự đó, trực tiếp biến thành một dòng nước lũ không thể địch nổi.

Bởi vì một con dã thú đã mất đi dây xích sẽ càng thêm hung tàn khủng bố hơn một con thú cưng vẫn còn dây xích!

Chương 700: Mau Dừng Tay!!!

Thậm chí là sau khi chúa tể của bọn họ chế tạo ra quần thể nano, ngài cũng từng đưa ra mệnh lệnh vô cùng rõ ràng, đó là nhất thiết phải, tuyệt đối phải giữ chặt lấy, không được buông thả quyền khống chế đối với quần thể nano, bởi vì một khi mối quan hệ không chế không được thiết lập lại như bình thường, cũng tương đương với bọn họ đã mở ra chiếc hộp ma quỷ Pandora rồi!

Chúng nó cười lạnh.

Quả nhiên là mới ra đời, căn bản không hiểu được hắn đang phải đối mặt với một thứ nguy hiểm như thế nào.

"Triệu tập một bộ phận quần thể, toàn lực phá hủy nguồn quấy nhiễu của mục tiêu, những quần thể còn lại tiếp tục triển khai cắn nuốt đối với thành lũy biến dị, hành động."

Cùng với mệnh lệnh không mang theo một chút cảm xúc nào truyền đến, một phần ba quần thể nano ở bên trong thành lũy biến dị trực tiếp bị chia lìa, trì hoãn tốc độ đi tới phần đỉnh của tòa thành lũy nọ, thay vào đó là nhanh chóng di chuyển về phía bức tường ngoài của thành lũy biến dị.

Bọn họ không thèm để ý tới quần thể nano đã mất đi khống chế.

Nếu có thể phá hủy nguồn quấy nhiễu trong khoảng thời gian ngắn cũng tốt, nhưng nếu đã bị cản trở, bọn họ cũng không thèm để ý tới nó, cứ khiến cho sinh vật huyết nhục kia thể nghiệm một chút cái gì gọi là quần thể mất trật tự đi!

Cùng thời điểm này, ở bên trong khoang điều khiển, quan chỉ

huy và những sĩ quan phụ tá kia đang giữ nguyên vẻ mặt tái nhợt, cố gắng điều khiển thành lũy biến dị cũng lập tức cảm nhận được một nguồn năng lượng cuồng bạo thật lớn truyền đến từ phía trên thành lũy.

Toàn thân quan chỉ huy hung hăng run rẩy, sắc mặt biến thành kinh ngạc vô cùng. Gã lập tức hiểu được mục đích của bác sĩ rồi.

"Không được! Không được nha!" Nhưng cũng vì vậy mà sắc mặt gã nhanh chóng biến thành một mảnh tái nhợt, toàn thân không thể kiềm chế được, bắt đầu run rẩy không ngừng.

Bởi vì gã khác với Lâm Ân. Gã từng chính mắt trông thấy một lần gió lốc nano siêu đại quy mô rơi vào hỗn loạn, cũng từ trên lịch sử mà biết được kết quả nhận được sau khi khi gió lốc nano mất đi khống chế.

Bởi vì nếu thứ bọn họ đang phải đối mặt hiện giờ chính là địa ngục, thì sau khi quần thể nano mất đi khống chế, bọn họ sẽ rơi thẳng vào cơn ác mộng nằm tại chỗ sâu nhất bên trong địa ngục.

"Bác sĩ! Bác sĩ!" Quan chỉ huy không chút do dự, lập tức mở miệng rít gào, thành lập nên ý thức liên kết với Lâm Ân.

"Mau dừng tay! Dừng tay lại! Tuyệt đối không thể chặt đứt mối liên hệ giữa chúng nó và thần giáo Cơ Giới, nếu làm như vậy, gió lốc nano sẽ hoàn toàn mất đi khống chế. Đó cũng là lúc chúng ta không thể cứu vãn được tình hình nữa!"

Nhưng tiếng rít gào của gã căn bản không được Lâm Ân đáp lại.

Giờ phút này, ở phía trên thành lũy biến dị, Lâm Ân đã chú ý tới đống "Tro bụi" đằng kia rồi, chúng vừa mạnh mẽ phá vỡ bức tường ngoài của thành lũy biến dị, sau đó từ bốn phương tám hướng, một mực lan tràn đi lên. Trên mặt hắn mang theo nụ cười

đầy tự tin, hắn lập tức bỏ chiếc kính một mắt của mình xuống, nói: "Trái Trái, đã chuẩn bị sẵn tâm lý để nổ mạnh chưa?"

Trái Trái ngạc nhiên hỏi: "Cái gì nổ mạnh cơ?"

Lâm Ân mỉm cười đầy quỷ dị nói: "Ngươi còn nhớ một lần trước ở trấn Tịch Tĩnh khi ta bị thằng hề nguyền rủa khống chế đã làm như thế nào hay không? Hoặc là nói, ngươi còn nhớ ở thời điểm ngươi được sinh ra, ta đã làm những gì bên trong cơ thể Khôi Lỗi Huyết Nhục hay không?"

Lời này vừa nói ra, Trái Trái lập tức run rẩy cả người, lắp bắp nói: "Chẳng lẽ ngươi muốn..."

"Nói... Nói đùa gì vậy!" Trái Trái quá đỗi sợ hãi, cô ấy vội vàng vươn tay hướng về phía Lâm Ân, o (≧ 口 ≦)o nói: "Nếu ngươi muốn dùng dược tề tăng sinh huyết nhục thì ta khuyên ngươi tốt nhất là nên tỉnh táo lại đi! Lần này, ngươi đang phải đối mặt với một loại địch nhân hoàn toàn không bình thường, với chúng nó, dù ngươi có nhiều huyết nhục hơn nữa, cũng chỉ trở thành chất dinh dưỡng cho đống gió lốc nano kia thôi!"

"Nếu ngươi muốn đi tìm đường chết như vậy, thì đến lúc đó tuyệt đối đừng có kêu Trái Trái tới cứu ngươi!"

Trong đầu cô ấy lập tức xuất hiện hình ảnh đầu ngốc biến thành một cục huyết nhục to tướng, bị những con máy móc côn trùng kia nhanh chóng gặm nhấm hết sạch.

Chỉ cần suy nghĩ một chút thôi, cô ấy cũng cảm thấy vô cùng khủng bố rồi.

Lâm Ân không có nhiều lời, hắn trực tiếp ném chiếc kính một mắt của mình vào không gian hệ thống, sau đó vươn tay tới, kéo toàn bộ trang bị Dạ Y trên người mình xuống, cũng ném thẳng vào không gian hệ thống luôn.

Giờ phút này, Lâm Ân chỉ mặc độc một cái quần lót đùi, dùng nụ cười mỉm đầy quỷ dị, đứng sừng sững giữa cơn cuồng phong đang bay nhanh tới kia.

Hắn vươn tay, trực tiếp ném chiếc quần lót đùi còn lại duy nhất trên người mình về phía sau, mở miệng nói: "Đương nhiên là ta biết ta đang làm cái gì, hơn nữa nếu không làm như vậy, thì kế hoạch của ta lại không thể thực hiện được."

Cờ rắc—— Hắn mở cái nút bên trên một bình 【 dược tề tăng sinh huyết nhục 】ra, dược tề màu đỏ tươi giống như máu lập tức tản ra mùi hương nhàn nhạt.

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, sau đó đưa ngón tay tới, trực tiếp chọc vào mắt phải của chính mình, đào viên nhãn cầu ở bên trong ra, sau đó nhét【 Con Ngươi Nguyền Rủa 】 vào bên trong hốc mắt tối om ấy.

"Nhưng có khả năng chuyện này sẽ rất đau, thậm chí còn là lần đau nhất từ trước tới nay nữa. Cũng không sao cả, đau đớn có lợi cho sức khỏe."

Trong nháy mắt sau đó, đột nhiên Lâm Ân nhìn về phía đống "Tro bụi" đang ùn ùn kéo đến đằng xa, trên mặt chợt nứt ra một nụ cười tươi đầy cuồng loạn: "Trái Trái! Ta muốn làm một chuyện điên rồ!"

Ngay sau đó, bình dược tề tăng sinh huyết nhục màu đỏ tươi trực tiếp bị hắn rót thẳng vào khoang miệng. Nước thuốc nóng cháy "Ục ục ục" dọc theo thực quản, dũng mãnh tràn vào dạ dày, sau đó nhanh chóng hóa thành lực lượng cuồng bạo, chạy thẳng đến mỗi một tổ chức bên trong cơ thể hắn.

"Như vậy còn chưa đủ, lại thêm một cái nguyền rủa nữa đi."

Lâm Ân ném mạnh bình dược tề tăng sinh huyết nhục xuống

đất, Con Ngươi Nguyền Rủa trực tiếp nhìn xuống đôi tay mình. Ngay sau đó, giống như đang có vô số con ác linh há miệng, cười điên cuồng trong mắt hắn.

Dòng máu tươi màu đen nhánh cùng với những đường chỉ đen bạo loạn, điên cuồng tràn ra từ bên trong viên nhãn cầu màu đen nọ, chỉ nháy mắt sau đó đã trải rộng nửa khuôn mặt Lâm Ân.

Chương 701: Hắn Đang Đánh Cuộc!!!

"Nguyền rủa!"

"Huyết nhục bạo loạn! (Tình hình cụ thể ra sao xem lại những chương trước)"

"Phát động!"

【 cảnh báo! Cảnh báo! Ngươi đang phóng thích nguyền rủa đối với chính mình! Hành động này có thể mang đến hậu quả dị thường! Xin hãy thận trọng! 】

Nhưng Lâm Ân trực tiếp phớt lờ lời cảnh báo của hệ thống.

Gần như trong khoảnh khắc ấy, dưới tác dụng của dược tề tăng sinh huyết nhục và nguyền rủa huyết nhục bạo loạn, thân thể hắn đột nhiên bành trướng, khiến cho nụ cười tươi cuồng loạn trên mặt hắn trực tiếp bị huyết nhục bạo động đè ép xuống, để nhường chỗ cho vùng huyết nhục bạo loạn không ngừng khuếch trương kia.

Từng sợi xúc tu khổng lồ từ bên trong khu vực huyết nhục bạo loạn, nhanh chóng lan tràn ra ngoài.

Mười mét!

Năm mươi mét!

Một trăm mét!

Sau khi huyết nhục điên cuồng khuếch trương và nảy sinh,

Lâm Ân đã hoàn toàn hóa thành một sinh vật thể tụ hợp huyết nhục bạo loạn khổng lồ, cũng hoàn toàn không nhìn ra hình thái nhân loại nữa.

Mà dưới ảnh hưởng của nguyền rủa huyết nhục bạo loạn, hắn gần như đã biến thành thể vặn vẹo khổng lồ, giống hệt Sâm Nhất, tồn tại từng bị hắn giết chết trước kia.

Từng viên nhãn cầu thật lớn mọc lên từ thân thể hắn, hay nói chính xác hơn là vật tụ hợp huyết nhục khổng lồ nọ.

Cuồng loạn!

Bạo động!

Không thể nói rõ hình dạng!

"Một cục thịt khổng lồ!"

Ngay tại khoảnh khắc nhìn thấy tạo hình hiện tại của Lâm Ân, quan chỉ huy đang ở bên trong thành lũy biến dị lập tức trở nên hoảng sợ (ΩДΩ).

【 đinh! Giá trị tinh thần của quan chỉ huy -10! 】

【 đinh! Giá trị tinh thần của quan chỉ huy -10! 】

Vào khoảnh khắc nhìn thấy vật thể huyết nhục bạo loạn kia, rốt cuộc gã cũng trăm phần trăm xác nhận được Lâm Ân tuyệt đối là cán bộ cấp cao của Dịch Y rồi, bởi vì cũng chỉ có Dịch Y, tổ chức kết minh cùng thần giáo Huyết Nhục bọn họ, mới nắm giữ loại năng lực có thể chuyển hóa bản thân thành loại hình thái này.

Đó là nguyền rủa!

Là nguyền rủa đáng sợ đến từ huyết nhục chi phối giả!

Nhưng hắn muốn làm gì chứ?

Đúng là trong thời gian hạn định, loại thể tụ hợp huyết nhục bạo động khổng lồ này sẽ mang lại hiệu quả rõ rệt khi đối mặt với những địch nhân khác, nhưng hiện tại, địch nhân bọn họ đang phải đối mặt chính là quần thể nano mà?

Cũng chính trong nháy mắt kia, Lâm Ân đã điều khiển bộ thân thể huyết nhục của mình sáng tạo ra nên một vùng chân không ngay bên trong cơ thể, lại dùng thân thể của chính mình, hoàn toàn bao lấy Hắc Huyền Nguyệt.

Nói chính xác hơn, hắn đã dùng chính phần bên trong thân thể của mình để sáng tạo nên một khu vực có hình dạng của tiểu thư con rối!

"Hiện giờ, hãy phóng ngựa đi tới đi." Giọng nói khàn khàn ù ù của Lâm Ân trực tiếp phát ra từ bên trong bộ thân thể huyết nhục khổng lồ nọ.

Mà ngay sau đó, đợt năng lượng bạo động thứ hai của Hắc Huyền Nguyệt cũng trực tiếp lan tràn ra ngoài, phát tán đi bốn phương tám hướng, khiến cho tất cả những quần thể nano đang có mặt bên trong khu vực ấy, lại một lần nữa bị ảnh hưởng kịch liệt.

"Phân giải chết hắn."

Vào giờ phút này, hàng ngàn hàng vạn ý thức máy móc bên trong tổ ong đều thấy được biến hóa của Lâm Ân. Nhưng bọn họ vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt của mình, căn bản không thèm để hắn vào trong mắt, thậm chí đám này còn cảm thấy vô cùng buồn cười.

Bởi vì bọn họ thực sự không nghĩ ra hắn làm như vậy có ý nghĩa gì.

Hắn biến thành tạo vật khổng lồ như thế, nhiều nhất cũng chỉ có thể kéo dài thêm một chút thời gian trước khi tử vong thôi,

thậm chí hắn làm như vậy, còn cung cấp cho bọn họ càng nhiều vật chất hơn, có thể làm cho quần thể nano nhanh chóng chế tạo và phân liệt thêm càng nhiều đơn vị.

"Tiến công!"

Trong nháy mắt sau đó, quần thể nano đang chen chúc tới, lập tức giống như một cơn gió lốc, trực tiếp từ bốn phương tám hướng đi tới, bao trùm phía trên bộ thân thể huyết nhục của Lâm Ân.

Không phải chờ đợi quá lâu, bộ thân thể huyết nhục khổng lồ mà vặn vẹo của hắn đã lập tức bị bọn chúng phân giải với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được.

Hơn nữa, một bộ phận quần thể nano trong đó còn trực tiếp đào một con đường hướng về phía chỗ sâu nhất bên trong thân thể hắn, mục tiêu đúng là Hắc Huyền Nguyệt đang được thân thể hắn bao lấy kia.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Sinh mệnh lực của ngươi đang nhanh chóng mất đi! Tất cả đau đớn đã chuyển hóa thành lấy m chi lực! 】

【 cảnh báo! Cảnh báo! Sinh mệnh lực của ngươi đang nhanh chóng mất đi! Tất cả đau đớn đã chuyển hóa thành lấy m chi lực! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, gần như chỉ trong nháy mắt, lấy m chi lực của Lâm Ân đã đạt tới giá trị max rồi.

Nhưng lần này, Lâm Ân lại không trực tiếp phóng thích nó ra.

Dưới những cơn đau đớn khủng khiếp như sóng thủy triều không ngừng ập đến, hắn vẫn duy trì tinh thần trấn định chưa từng có từ trước tới nay.

"Đầu! Đầu ngốc! Ta đã đã nói với ngươi rồi! Làm như vậy không có bất cứ tác dụng gì đâu! Đúng là làm như vậy ngươi sẽ trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, nhưng sau khi mất đi năng lực cơ động, ngươi sẽ trở thành một tấm bia ngắm sống cho chúng nó!" Trái Trái hốt hoảng kêu to.

Giống như một con hùng sư sắp sửa thối rữa, nhưng thứ mà nó cần phải đối mặt lại là một đàn muỗi đông nghìn nghịt, không nơi nào không có, muốn ăn thịt nó, muốn hút máu nó, thì dù trên tay con hùng sư kia có bộ móng vuốt thật mạnh mẽ, khổng lồ, có thể dễ dàng đập nát cả tảng đá lớn, nhưng một khi không đủ lực lượng để vung lên, cũng chẳng sinh ra bất cứ ảnh hưởng gì tới đàn muỗi đông nghìn nghịt ấy.

"Đầu! Đầu!" Trái Trái lại khẩn trương lên tiếng nhắc nhở.

Bởi vì cô ấy thực sự không nghĩ ra lý do khiến Lâm Ân nhất quyết phải làm như vậy.

"Ta đang đánh cuộc." Lâm Ân bình tĩnh đáp lại.

"Đánh cuộc gì? Đánh cuộc tiểu thư con rối có thể chặt đứt mối liên hệ giữa chúng nó và thần giáo Cơ Giới trước khi ngươi bị chúng nó giết chết sao?" Trái Trái lại hốt hoảng kêu to.

Lâm Ân trấn định nói: "Không, ta đang đánh cuộc một căn bệnh ôn dịch."

Toàn thân Trái Trái chấn động.

Chương 702: Độc Vương!!!

Lâm Ân gắt gao nhìn chăm chú vào đám "Tro bụi" đang điên cuồng leo lên người hắn, hung hăng cắn nuốt huyết nhục trên người hắn, sau đó bình tĩnh nói: "Chúng nó quá nhỏ, bởi vậy số lượng quần thể của chúng nó rất nhiều, nhưng đây là ưu thế của chúng nó, cũng là thứ gây bất lợi đến chúng nó. Ta cũng biết, sau khi mối liên hệ giữa chúng nó và thần giáo Cơ Giới bị chặt đứt rồi, có khả năng chúng nó sẽ thay đổi, trở nên càng thêm đáng sợ, nhưng ngược lại, cũng vì thế mà chúng nó sẽ mất đi năng lực và thủ đoạn ứng phó của tổ chức thần giáo Cơ Giới."

Tựa như gieo rắc mầm bệnh vào tổ kiến, hoặc là ném một vị độc vương có khả năng lây nhiễm vào bên trong tòa thành thị có tới trăm vạn dân cư vậy, nếu bên trong khu vực ấy có được lực điều động và năng lực tổ chức tuyệt đối trật tự, thì ngay khi con virus vừa xuất hiện kia có dấu hiệu muốn lây nhiễm cho cả cộng đồng, nó sẽ lập tức làm tổ chức điều khiển khu vực nọ chú ý, sau đó tiến hành cách ly và khống chế toàn diện.

Như vậy, bọn họ có thể ngăn chặn mức thương vong tại phạm vi nhỏ nhất.

Nhưng nếu con virus nọ rơi vào một khu vực không có năng lực tổ chức trật tự này thì sao?

Nếu nó rơi vào một quần thể tuyệt đối tự do và tuyệt đối hỗn loạn thì thế nào?

Kết quả sẽ ra sao?

Mà điều Lâm Ân muốn làm...

【 đinh! Ngươi đang tiến hành thuật chẩn đoán ngẫu nhiên đối với máy móc nano, xin hỏi có lập tức tiến hành gây ảnh hưởng hay không? 】

"Có!" Lâm Ân bình tĩnh lựa chọn xác nhận.

Mà cũng chính trong nháy mắt kia.

【 đinh! Ngươi vừa chẩn đoán ra bệnh tật đối với mục tiêu thể máy móc: Phần tử máy móc bị tách rời, sụp đổ, mục tiêu đã tê liệt. 】

【 đinh! Ngươi đang tiến hành thuật chẩn đoán ngẫu nhiên đối với máy móc nano (2), xin hỏi có lập tức tiến hành hay không? 】

"Có!"

【 đinh! Ngươi vừa chẩn đoán ra bệnh tật đối với mục tiêu thể máy móc: Bộ cảm biến bị mài mòn dị thường, mục tiêu mất đi cảm giác phương hướng. 】

【 đinh! Ngươi vừa chẩn đoán ra bệnh tật 2 cho mục tiêu: Bộ phân giải bị chập mạch dị thường, mục tiêu mất đi năng lực phân giải. 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng truyền đến bên tai, Lâm Ân đang tập trung tinh thần cao độ, càng không ngừng phát động năng lực chẩn đoán bệnh đối với đống máy móc nano đang xâm nhập vào thân thể của chính mình.

Đây là điều hắn phải làm.

Bởi vì chúng nó thật sự quá nhỏ, nhỏ đến mức chỉ ngay cả một thân thể suy nhược như hắn hiện giờ cũng có thể tùy thời bóp chết chúng.

Ưu thế mà chúng nó dựa vào chính là quần thể đông đảo, tụ

tập từ ngàn tới cả trăm triệu đơn vị, thậm chí là vài tỉ, vài chục tỉ đơn vị máy móc tạo thành một quần thể, mới đủ khả năng phát huy ra lực phá hoại đáng sợ của bản thân!

Cho nên Lâm Ân mới nói… hắn đang đánh cuộc.

Hắn dùng năng lực chẩn đoán bệnh của chính mình, để nhằm vào vô số những thân thể nhỏ bé đang xâm nhập vào bên trong thân thể của chính mình này, sau đó đặt cược vào một loại bệnh biến độc vương trực tiếp nhằm vào thể máy móc!

Mà loại năng lực này cần phải tiếp xúc mới có thể phát động được, bởi vậy Lâm Ân mới trực tiếp phát động nguyền rủa bạo loạn lên chính mình, khiến cho chính mình biến thành một tạo vật huyết nhục khổng lồ, có thể chịu tải được vô số quần thể nano, khiến cho chính mình có thể chủ động phóng thích ác ý của bản thân, hướng về phía vô số máy móc nano trước mặt!

"Phát động!" Lâm Ân điên cuồng rít gào một tiếng.

【 đinh! Ngươi vừa chẩn đoán ra bệnh tật của mục tiêu: máy móc phân giải hoạt động dị thường! 】

【 đinh! Ngươi vừa chẩn đoán ra bệnh tật của mục tiêu: Bệnh độc nhằm vào cấu hình! 】

【 đinh! Ngươi vừa chẩn đoán ra bệnh tật của mục tiêu: Phân giải kết cấu máy móc! Mục tiêu bị tách rời, sụp đổ. 】

Vô số âm thanh nhắc nhở của hệ thống cứ điên cuồng vang lên bên tai hắn.

Ngay tại thời điểm hắn hối hả phát động năng lực, chất lượng huyết nhục của hắn cũng đang không ngừng bị địch nhân cắn nuốt, hao tổn.

80% chất lượng!

60% chất lượng!

40% chất lượng!

Không đến một phút đồng hồ sau, bộ huyết nhục khổng lồ kéo dài đến vài trăm mét đã bị cắn nuốt dã man, chỉ còn lại chưa đầy một nửa.

Trái Trái vội vàng nói: "Chạy mau đi! Đầu! Chúng ta nên chạy mau đi!"

Nhưng Lâm Ân vẫn đứng nguyên tại chỗ, vẫn đang gắt gao mà chăm chú nhìn vào từng dòng nhắc nhở của hệ thống không ngừng xẹt qua trước mắt mình.

Hắn đang đánh cuộc một loại ôn dịch khó giải, nếu thành công, hắn thắng! Nếu thất bại, chỉ có chết mà thôi!

Rất nhanh, tới thời điểm bộ thân thể của hắn bị đám quần thể nano từng bước xâm chiếm chỉ còn lại 25% cuối cùng, đột nhiên một trong vô số những âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã làm hắn chú ý.

【 đinh! Ngươi vừa chẩn đoán ra bệnh tật dị thường cho mục tiêu máy móc nano: virus rối loạn trí năng loại T 】

Lâm Ân không chút do dự, lập tức ấn mở phần giới thiệu chi tiết về loại virus vừa được mình chẩn đoán ra kia.

【 Virus rối loạn trí năng loại T】: là virus trí năng được sản sinh ra sau khi máy móc nano bị một loại cơ chế đặc thù ảnh hưởng, nó sẽ nhanh chóng tiến hành lây lan trong quần thể máy móc nano, một khi bị lây nhiễm, trí năng đơn nguyên của mục tiêu sẽ bị chuyển hóa không thể nghịch chuyển được. Nó cũng tiến hành bóp méo, xuyên tạc đối với nội dung logic tầng thấp nhất. Máy móc nano bị lây nhiễm sẽ nhanh chóng bị cưỡng chế khuếch trương, cũng ưu tiên tiến hành công kích không phân biệt đối với

tất cả những dạng máy móc còn chưa bị lây nhiễm cùng loại.

Lâm Ân trực tiếp nghiến răng ken két.

Virus!

Sau khi thử nghiệm hàng ngàn, hàng vạn lần chẩn đoán bệnh, cuối cùng hắn cũng đánh cược ra loại độc vương kia rồi!

Nó chính là thứ hắn muốn!

Nháy mắt sau đó, Lâm Ân lên tinh thần, hung hăng đi điều động bộ huyết nhục tàn phá của chính mình, mạnh mẽ tiến hành "Nuôi nấng" lượng lớn huyết nhục tại khu vực máy móc nano vừa bị mình chẩn đoán ra loại virus gây rối loạn kia.

Phân liệt đi!

Chế tạo đi!

Cắn nuốt đi!

Khiến cho cơ thể của ta trở thành vùng đất ấm cho ngươi khuếch trương vô hạn đi!

Để ngươi trưởng thành, sau đó trực tiếp đưa ma cho vô hạn quần thể nano này đi!

Chương 703: Quỷ Dị!

Hoa —— đợt năng lượng bạo động khổng lồ thứ ba của Hắc Huyền Nguyệt vừa phát tán ra ngoài, dùng mắt thường cũng có thể thấy được dòng năng lượng màu tím mãnh liệt phun trào khắp đường hầm dưới lòng đất.

Tin tức bị quấy nhiễu lại tăng thêm một cấp độ!

Lượng lớn quần thể nano bởi vì tới gần quá mức mà bị cưỡng chế ngắt kết nối với tổ ong rồi!

Tình hình cũng đúng như những gì tiểu thư con rối từng nói. Đám quần thể nano vừa bị ngắt kết nối kia chẳng những không ngừng lại, bọn chúng còn trở nên điên cuồng và hỗn loạn hơn trước, thậm chí còn bị logic tầng thấp nhất của bản thân ảnh hưởng mà bắt đầu hung hăng cắn nuốt toàn bộ mọi thứ xung quanh!

Giống như một con hung thú đã bị chặt đứt xiềng xích, bắt đầu bại lộ dã tính của bản thân ra!

"Đầu! Không còn kịp nữa rồi! Cả ngươi cũng bị chúng cắn nuốt hầu như không còn rồi!" Trái Trái hét to, cô ấy đã muốn ra tay, muốn cưỡng chế mang theo Lâm Ân thoát khỏi nơi này, nhưng hắn vẫn đứng im không nhúc nhích, ngược lại, hắn vừa dùng ý niệm mở ra không gian hệ thống, lấy toàn bộ đống dược tề tăng sinh huyết nhục từ trong đó ra ngoài, khiến cho bộ thân thể tàn phá của mình hấp thu tất cả.

Nháy mắt sau đó, bộ thân thể huyết nhục vốn bị cắn nuốt chẳng còn bao nhiêu, lại một lần nữa bắt đầu điên cuồng khuếch trương và biến dị.

Một màn quỷ dị này lại khiến cho nhóm ý thức máy móc đang khống chế quần thể nano trở nên chăm chú hơn hẳn. Bởi vì bọn họ vẫn không hiểu rốt cuộc là hắn đang ôm trong đầu lại ý tưởng gì.

Cùng lúc ấy, do năng lượng bạo động ảnh hưởng, khiến cho mỗi một giây trôi qua đều có tới hàng ngàn hàng vạn quần thể nano thoát khỏi sự khống chế của tổ ong, bởi vậy mà tất cả bọn họ vốn không thể cảm nhận được tình huống thực tế ngoài kia...

Trong khoảng thời gian này, bên dưới lớp huyết nhục của Lâm Ân, một nhóm máy móc nano đã bị chẩn đoán ra căn bệnh virus rối loạn, đang được hắn nuôi nấng theo phương pháp dưỡng cổ, cũng bắt đầu khuếch trương quy mô lớn rồi!

"Có điều kỳ lạ —— có phải hắn đang bảo vệ con con rối chuyên môn phát tán năng lượng bạo động kia hay không—— "

"Đã có bộ phận nhỏ máy móc nano thoát khỏi sự khống chế —— khẳng định là hắn đã cảm nhận được kết cục tai hại của hành động này rồi—— nhưng sau khi nhìn thấy hậu quả phát sinh sau khi máy móc nano mất đi khống chế —— hắn vẫn muốn quấy nhiễu quyền khống chế của chúng ta?"

Loại cảm giác nghi ngờ này càng ngày càng trở nên trầm trọng hơn.

Tuy nhóm ý thức máy móc vẫn không quá lo lắng, nhưng nói gì thì nói, bọn họ cũng là người truyền tải dữ liệu lên tổ ong, nghĩa là kể cả khi đã quyết tâm đi theo thần giáo Cơ Giới, thì sâu thẳm trong ý thức, bọn họ vẫn không phải một bộ máy móc thuần túy, và chính những kinh nghiệm từng trải qua khi còn là một sinh vật huyết nhục đã khiến bọn họ không thể không hoài nghi điểm kỳ quái trong hành động lần này của địch nhân.

Hắn đang kéo dài hơi tàn, hay đang âm thầm bày bố và chuẩn bị cho một đòn phản kích kinh người nào đó?

Nhưng cũng không sao cả.

Một con sinh vật huyết nhục nho nhỏ như hắn làm sao có thể đối phó với máy tạo cơn bão nano vĩ đại trong tay bọn họ được?

"Tiếp tục phân giải —— trong vòng ba mươi giây—— phải triệt để ăn sạch hắn—— chỉ cần giết hắn —— chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi —— "

"Về phần con rối phát ra năng lượng bạo động kia —— nếu có thể ngăn cản thì ngăn cản, không ngăn cản được cũng chẳng sao —— sau khi quần thể nano khuếch trương đến một loại quy mô nhất định nào đó, chúng ta lại thu hồi quyền khống chế cũng được, cũng không có bất cứ tổn thất gì."

Bọn họ cất giọng lạnh như băng, lại tiến thêm một bước tăng mạnh cường độ xâm chiếm của quần thể nano dưới trướng.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, huyết nhục trên người Lâm Ân cũng bị địch nhân từng bước xâm chiếm, trở nên càng ngày càng ít.

Theo năng lượng bạo động không ngừng chất chồng, đã có càng ngày càng nhiều máy móc nano thoát khỏi quyền khống chế của tổ ong, bắt đầu điên cuồng cắn nuốt chung quanh, khuếch trương nhanh chóng.

Đồng thời, số lượng quần thể nano do nhóm ý thức máy móc nọ khống chế cũng bị thu nhỏ lại tới quy mô chưa đầy một phần ba ban đầu rồi.

Nhưng trên thực tế, thời gian mới đi qua chưa được hai phút.

Cũng chính tại một khắc này, một bộ phận quần thể nano vốn đang leo lên người Lâm Ân, không ngừng cắn nuốt phân giải, lại đột nhiên mở được một lỗ hổng trên bộ thân thể huyết nhục của hắn. Nhưng có một điều kỳ lạ ở đây, bởi vì bên trong lỗ hổng kia

vốn chẳng có thứ gì hết.

Mà ngay tại thời điểm nhóm ý thức máy móc tưởng đại quân bên mình đã đột phá được phòng tuyến bên ngoài của địch nhân, đã tiến vào được khu vực ẩn mình của con rối kia rồi, thì bên trong lại xuất hiện một đống máy móc mini giống hệt quần thể nano đang nắm dưới quyền điều khiển của bọn họ.

"Không có tin tức kết nối."

"Chắc hẳn bộ phận quần thể nano này đã thoát khỏi quyền khống chế của chúng ta—— nhưng xem ra chiến quả của nhóm này rất lớn——nhóm quần thể nano này đã đào rỗng được phần bên trong thân thể hắn rồi —— "

Sau khi nhìn thấy hình ảnh này, tất cả ý thức máy móc bên trong tiểu tổ phản ứng đặc thù đều cười lạnh.

"Đúng là hắn đang kéo dài hơi tàn —— hấp hối giãy giụa rồi ——dù bọn họ có thể quấy nhiễu dòng chảy tin tức của chúng ta thì đã làm sao—— quần thể nano mất đi khống chế còn đáng sợ hơn những gì ngươi có thể tưởng tượng nổi đó—— ngươi tưởng rằng mình đã thoát khỏi miệng sói —— kỳ thật lại là bước vào hang hổ!"

"Quần thể nano —— cắn nuốt!"

Bọn họ không chút do dự, lập tức gửi đi mệnh lệnh lạnh như băng.

Nhưng ngay tại thời điểm bọn họ khống chế quần thể nano chạy dọc theo lỗ hổng kia, chen chúc tiến vào bên trong cơ thể huyết nhục của Lâm Ân, đột nhiên một màn quỷ dị lại xuất hiện.

Nói chính xác là tại thời điểm đó, quần thể nano vốn đang không ngừng khuếch trương và cắn nuốt bộ thân thể trước mặt, lại ngừng hoạt động!

Khoảnh khắc kia, một loại cảm giác yên tĩnh đến quỷ dị nào đó, trực tiếp lan tràn.

Chỉ thấy quần thể nano vừa xuất hiện hoàn toàn không trở nên hỗn loạn, cũng không cắn nuốt lung tung giống như nhóm máy móc nano đã mất khống chế lúc trước, thậm chí chúng nó còn không tiến tới hợp tác với nhóm máy móc nano vẫn đang chịu khống chế bên ngoài, ngược lại … hàng ngàn hàng vạn máy móc nano cứ lặng im lơ lửng như vậy, hoàn toàn không có một động tác nào cả.

Chương 704: Nguy Cơ Sinh Hoá!!!

Giống như một nhóm tiểu Loli lần đầu tiên bước vào một khu thành thị đầy dân cư, hơn nữa, toàn bộ đám dân cư lên tới cả triệu người trong tòa thành thị ấy đều dùng một loại ánh mắt quỷ dị nhìn chằm chằm vào ngươi.

Giống như bọn họ muốn trực tiếp ăn tươi kẻ ngoại lai là ngươi vậy!

Mà trong nháy mắt kia, nhóm ý thức máy móc vừa điều khiển quần thể máy móc nano từ bên ngoài tràn vào lỗ hổng nọ cũng trực tiếp cảm nhận được tình huống dị thường!

"Không tốt!" Một ý thức máy móc run rẩy hét lên.

Cũng trong khoảnh khắc ấy, vô số máy móc nano chi chít rậm rạp bên trong đột nhiên bỏ qua hành động cắn nuốt và phân giải đối với đống huyết nhục xung quanh, để biến thành một đàn mãnh thú hung tợn, hướng thẳng về phía bọn họ, lộ ra bộ răng nanh đáng sợ của mình.

"Hoa lạp lạp" —— Gần như trong nháy mắt sau đó, những quần thể nano kia đã dung nhập vào bên trong nhóm quần thể nằm dưới sự khống chế của nhóm ý thức máy móc, bắt đầu điên cuồng phân giải và cắn nuốt đồng loại của mình.

Giống như một kẻ phản quân đột ngột phát động tập kích đối với đại bộ đội của mình vậy!

"Cảnh báo! Biên đội thứ nhất thuộc đại quân máy móc nano đã

bị phá hủy! Tổn thất trước mắt: 14.214 đơn vị."

"Cảnh báo! Biên đội thứ hai thuộc đại quân máy móc nano đã bị phá hủy! Tổn thất trước mắt: 53.450 đơn vị."

Bên trong nhóm ý thức máy móc không ngừng vang lên tiếng nhắc nhở quần thể nano dưới quyền bọn họ bị phá hủy.

Cả tiểu tổ phản ứng đặc thù đều run rẩy, bọn họ căn bản không thể hiểu được vì sao loại biến cố này lại phát sinh?

"Vì sao những quần thể nano kia lại công kích quần thể của chúng ta?"

"Phát sinh vấn đề rồi —— không đúng! Không đúng! Ở thời điểm chúa tể sáng tạo ra máy móc nano, ngài đã lập trình điều thứ hai trong nội dung logic tầng thấp nhất của chúng nó chính là không thể coi đơn vị đồng loại trở thành đối tượng phân giải —— vì sao chúng nó lại phát động công kích với quần thể của chúng ta chứ?"

"Có thể lấy được quyền khống chế quần thể nano kia không?"

"Không được! Năng lượng bạo động mang đến quấy nhiễu đã ảnh hưởng tới quá trình truyền tin tức trong phạm vi cực lớn rồi —— phần lớn quần thể đã thoát ly khống chế —— muốn một lần nữa lấy được quyền khống chế —— phải đợi đến khi quá trình quấy nhiễu này hoàn toàn tan đi mới được!"

"Mau! Lập tức khống chế quần thể nano bên dưới kia! Ưu tiên tiêu diệt những bộ máy móc nano đang phát động công kích đối với đồng loại! Mau!"

Tất cả nhóm ý thức máy móc đều hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề trước mắt, cả đám vừa rít gào vừa quyết đoán chuyển đổi mục tiêu, trực tiếp phát động phản kích đối với những "kẻ phản bội" kia.

Bọn họ không biết bên dưới đã xảy ra chuyện gì!

Bọn họ không biết vì sao những bộ máy móc nano vốn đã bị khóa chế nội dung logic tầng dưới chót kia, lại đột nhiên trở giáo, trực tiếp triển khai hành động mang tính công kích quá mức kịch liệt đối với bọn họ như vậy!

Mà muốn tìm được ngọn nguồn của vấn đề, cũng chỉ có thể đi bắt những bộ máy móc nano kia về sau đó tiến hành phân tích và mổ xé chúng ra thôi!

Nhưng dưới ảnh hưởng của năng lượng cuồng bạo, một hành động tưởng chừng như vô cùng đơn giản ấy, lại trở nên vô cùng khó khăn rồi!

Cũng chính vào lúc này, đột nhiên bọn họ nghe được giọng nói của cậu thiếu niên kia truyền ra từ bên trong bộ huyết nhục khổng lồ đang không ngừng nhúc nhích trước mặt.

"Các ngươi phát hiện ra rồi sao? Nhưng ta e rằng đã muộn."

Nghe được câu nói này, toàn bộ nhóm ý thức máy móc bắt đầu trở nên run rẩy bất an.

Mà chưa hết, giọng nói của Lâm Ân lại chậm rãi truyền đến từ bên trong bộ thân thể huyết nhục rách nát kia: "Các ngươi thật sự cho rằng ta đang kéo dài thời gian vì muốn tiến hành năng lượng bạo động sao? Không không, tộc máy móc thân ái ạ, ta làm vậy để đối phó với các ngươi đó, ta đang gieo rắc tai họa và hỗn loạn cho các ngươi đây."

"Ta phải công nhận rằng gió lốc nano rất khó đối phó, chúng nó cứ như một căn bệnh truyền nhiễm vậy, dưới tình huống không có căn nguyên xuất chiến, muốn chính diện giành được thắng lợi trên chiến trường trước các ngươi đúng là khó như lên trời."

"Nhưng điều ấy lại không nói lên rằng, gió lốc nano là địch

nhân không thể chiến thắng được."

Đến đây, phía trên bộ thân thể huyết nhục khổng lồ đã bị tàn phá nặng nề kia lại chậm rãi hiện ra một nụ cười quỷ dị: "Bởi vì theo lẽ thường, ngọn nguồn khiến phần lớn những quần thể bị hủy diệt đều xuất phát từ chính nội bộ của bọn họ."

"Có thể những sinh vật khác không làm được điều này, nhưng không khéo chính là … ta có thể làm được. Cho nên trong khoảng thời gian các ngươi không ngừng phân giải huyết nhục trên người ta, ta cũng không nhàn rỗi. Mà ngược lại, có một điều trùng hợp đã phát sinh rồi, ta vừa giúp các ngươi chẩn đoán ra một con virus rất nguy hiểm."

Những ý thức máy móc kia lập tức run rẩy.

Virus...

Virus...

Chẳng lẽ là...

Lâm Ân lại tao nhã mỉm cười: "À, tuy các ngươi vốn không phải sinh vật thuộc thế giới của ta, nhưng ta vẫn đặc biệt đề cử cho các ngươi một bộ phim điện ảnh, nó tên là《 Resident Evil》. Các ngươi có biết Zombie là gì không? Đó là một loại sinh vật rất đáng yêu đấy."

"Mà ở dưới tình huống bình thường, sinh vật bị lây nhiễm biến thành Zombie đều tràn ngập tính công kích! Và ở bên trong một tác phẩm văn học nào đó, bọn họ lại được miêu tả thành một loại quái vật mang theo lòng thèm khát vô hạn đối với đồng loại của chính mình."

"Nói như vậy, hẳn các ngươi cũng rõ ràng rồi?"

Sau khi bộ thân thể huyết nhục khổng lồ nọ nứt ra một cái

miệng mỉm cười, nó lại chậm rãi mọc ra thêm một nhánh xúc tu, và nhẹ nhàng vươn lên, nâng lấy hư không trước mặt.

"Nếu quần thể nano bạo phát nguy cơ sinh hoá, nhóm các ngươi sẽ làm như thế nào đây?"

Hình ảnh về nụ cười quỷ dị trực tiếp nở rộ trên bộ thân thể huyết nhục khổng lồ kia trực tiếp xuất hiện trên màn hình theo dõi của toàn bộ nhóm ý thức máy móc.

Chi chít rậm rạp, tất cả những khung hình ảnh đều đang truyền phát nụ cười làm lòng người ta ớn lạnh kia!

"Chúng ta đã bắt được mấy chục đơn vị máy móc nano mất khống chế kia rồi—— lập tức gửi thỉnh cầu cho trí não—— lập tức tiến hành phá giải những máy móc nano kia!"

"Mau! Mau!"

Chương 705: Để Ta Nói Xong Đã!!!

Giờ phút này, tiểu tổ phản ứng đặc thù do mấy ngàn ý thức máy móc tạo thành đã trở nên bức thiết vô cùng, bởi vì dưới camera giám sát của bọn họ, đám máy móc nano nhiễm bệnh kia đã tụ lại thành quy mô không nhỏ, còn đang trực tiếp phát động công kích với nhóm máy móc nano đã bị mất khống chế từ trước!

Đến lúc này, bọn họ cũng ý thức được một hậu quả vô cùng đáng sợ.

Đúng là ở thời điểm hiện tại, nhóm quần thể nano còn nằm dưới sự khống chế của bọn họ vẫn có thể phát động phản kích đối với nhóm máy móc nhiễm bệnh kia, nhưng nếu chờ thêm một đoạn thời gian nữa, khi những quần thể nano còn khống chế được này cũng mất đi thì sao?

Bởi vì logic tầng dưới chót của nhóm máy móc nano đã sớm được quy định từ trước, trừ phi nhận được mệnh lệnh, nếu không giữa nhóm máy móc nano đều bị cấm công kích lẫn nhau.

Làm vậy cũng vì phòng ngừa sau khi máy móc nano mất khống chế, chúng sẽ tự giết lẫn nhau, bởi vậy điều cấm này được xếp vào một trong số những mệnh lệnh quan trọng nhất.

Ông —— Giờ khắc này, tất cả những ý thức máy móc đều run rẩy, bọn họ đã hiểu được vấn đề rồi.

Nói cách khác, dưới hạn chế là nội dung logic tầng dưới chót, một khi mối liên hệ khống chế giữa bọn họ và quần thể nano bên kia bị chặt đứt, thì quần thể nano với quân số lên đến mười tỷ,

thậm chí là trăm tỷ vừa mất đi khống chế kia, sẽ hoàn toàn trở thành mục tiêu, nguyên liệu cho đám máy móc nano nhiễm bệnh phát triển...

Giống như hổ nhập đàn dê, đám máy móc nano chưa nhiễm bệnh bày ra trước mặt chúng nó sẽ là một hồi thịnh yến máy móc thật lớn!

"Xem ra các ngươi đã nghĩ rõ ràng rồi." Lâm Ân lại quỷ dị mỉm cười, trực tiếp truyền tin tức khoảng cách cực xa, nói: "Đây là dùng hết tài sản mang đi đánh cược, nếu tới cuối cùng, ta không cược ra chủng virus này, ta cũng chỉ có thể trốn chạy mà thôi, nhưng thật may, vì Nữ Thần May Mắn đã ưu ái ta hơn, ngài đã để ta thuận lợi thiết lập nên bố cục nho nhỏ này cho các ngươi."

"Nhóm ý thức máy móc thân ái, mỗi một khâu trong quá trình này đều có tác dụng của nó. Và rất nhanh thôi, khu vực bị phong bế tin tức do tiểu thư con rối sáng tạo ra này sẽ biến thành lò sát sinh dành cho đám máy móc nano của các ngươi."

"Các ngươi đã chiến tranh với thần giáo Huyết Nhục lâu như vậy, chẳng lẽ các ngươi thật sự không ý thức được sao?"

"Hỗn loạn thuần túy cũng không đáng sợ, bởi vì nếu không có trật tự, thì thứ tiêu vong trước tiên chính là bản thân bọn họ đấy."

Trái Trái (? Д?) ngơ ngác lắng nghe Lâm Ân "Diễn thuyết" với nhóm máy móc nano trước mặt kia.

Tuy với chỉ số thông minh của mình, cô ấy không hoàn toàn hiểu được mối quan hệ logic trong này, nhưng trong lòng lại cảm thấy... ở thời điểm này, đột nhiên đầu ngốc lại đẹp trai hơn rất nhiều...

Cùng thời điểm đó, ở bên trong thành lũy biến dị, quan chỉ huy và tất cả những sĩ quan phụ tá bên cạnh đều đang khiếp sợ lắng

nghe những lời này, và chỉ trong nháy mắt, ai nấy đều rơi vào tình trạng miệng đắng lưỡi khô, một câu cũng nói không nên lời.

Tại khoảnh khắc đó, một đợt năng lượng bạo động cuối cùng đã được kích hoạt, chúng nó ù ù thổi quét đi bốn phương tám hướng xung quanh.

Vào thời điểm này, khuôn mặt tươi cười của Lâm Ân vốn đang xuất hiện trên màn hình giám sát của nhóm ý thức máy móc, cũng kịch liệt chớp lóe vài lần, sau đó lần lượt vụt tắt.

Nghĩa là cường độ quấy nhiễu tin tức ở khu vực dưới đó đã đạt đến giới hạn rồi!

Nghĩa là ngay tức khắc, bọn họ sẽ mất đi quyền khống chế đối với quần thể nano trong khu vực kia!

"Hắn đang kéo dài thời gian! Không cần quan tâm đến nhóm máy móc nano bị bệnh kia, tập trung tất cả quần thể nano ưu tiên diệt sát hắn!" Trong cơn cuồng nộ, nhóm ý thức máy móc hội tụ cùng một chỗ, lập tức truyền mệnh lệnh xuống dưới lòng đất.

Tất cả quần thể nano còn nằm dưới sự khống chế của bọn họ lập tức hội tụ thành một cơn lũ, sau đó điên cuồng chen chúc nhau, tiến về phía khối huyết nhục vẫn đang giãn nở điên cuồng của Lâm Ân.

"Vô dụng thôi các vị." Lâm Ân nở nụ cười dịu dàng đến lạ: "Thứ các ngươi vừa công phá vừa rồi chỉ là nhóm máy móc nano đầu tiên do ta chăn nuôi thôi, sao các ngươi lại cho rằng ta chỉ nuôi dưỡng duy nhất một nhóm này chứ?"

Nghe được câu nói này, nhóm ý thức máy móc lại không nhịn được, bắt đầu run rẩy.

Chính tại khoảnh khắc ấy, từ mỗi một phương hướng khác nhau trên khối huyết nhục đang giãn nở điên cuồng của Lâm Ân

kia chợt nứt ra những lỗ hổng rất nhỏ. Gần như ngay tức khắc, vô số máy móc nano đã bị lây nhiễm virus【rối loạn trí năng】lập tức bay thẳng ra ngoài như một đàn ong.

"Ta dùng chính cơ thể của ta để cung cấp nguyên liệu cho bọn chúng phát triển khuếch trương. Ta cắn mấy chục bình dược tề tăng sinh huyết nhục để duy trì lượng thịt của mình, ta sáng tạo một mảnh ôn nhu hương [1] trong cơ thể của mình cho chúng nó, mà máy móc nano được lợi kia cũng không phụ lòng ta, với tốc độ khuếch trương không gì sánh kịp của chúng, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, trong tay ta đã có lượng lớn ác ma có thể hủy diệt các ngươi rồi."

[1] : có thể hiểu ôn nhu hương là sắc đẹp khiến người ta trầm mê, không thể thoát ra nổi, còn trong này hẳn là môi trường thích hợp để phát triển.

"Tuy ta không khống chế được chúng nó, nhưng cơ thể của ta làm sao có thể thơm ngon hơn các ngươi được?"

"Cho nên..."

———————————

Nụ cười trên mặt Lâm Ân càng ngày càng trở nên quỷ dị. Nhưng tại thời điểm hắn muốn nói tiếp, đột nhiên Trái Trái lại nhỏ giọng nhắc nhở: "Đầu, ngươi chỉ còn lại 6% huyết nhục, ngươi sắp chết rồi."

Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười mỉm trên mặt, miễn cưỡng bật ra vài chữ từ bên trong hàm răng của mình: "Bớt nói vài câu đi, ngươi không thấy chủ nhân đang trang bức với đối phương sao, vất vả lắm mới có loại cơ hội này, ngươi nhảy bổ vào làm gì?"

"Nhưng đầu à, ngươi sẽ chết thật đó!"

"Không quan trọng, cứ để ta trang bức xong đã."

"..."

"Cho nên." Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch, lại nói tiếp: "Các ngươi xong đời rồi."

Trong nháy mắt sau đó, Lâm Ân ấn xuống cái nút kia, khiến cho đợt năng lượng cuồng bạo cuối cùng của tiểu thư con rối trực tiếp lan tràn ra ngoài. Luồng sóng gợn màu tím vừa tuôn ra đã trực tiếp bao phủ cả đường hầm.

Chương 706: Nguy Hiểm Chưa Qua!!!

Cũng tại khoảnh khắc này, ảnh hưởng quấy nhiễu của nó đã hoàn toàn chặt đứt mối liên hệ tin tức giữa quần thể gió lốc nano tại khu vực này cùng với tổ ong bên trên rồi.

Mà ở bên trong tổ ong, nhóm ý thức máy móc vừa trực tiếp bị mất đi liên hệ khống chế với hàng tỷ máy móc nano bên dưới, cũng khiến cho nụ cười nhẹ nhàng của Lâm Ân vốn đang xuất hiện trên màn hình giám sát chợt xuất hiện một đợt nhiễu sóng, cuối cùng là trực tiếp ngưng lại.

"Không thể thiết lập liên hệ!"

"Không thể thiết lập liên hệ!"

"Tất cả tín hiệu bên trong khu vực mục tiêu đã bị chặt đứt, hiện quần thể nano bên trong khu vực mục tiêu đã rơi vào trạng thái mất khống chế!"

"Má nó!"

Rơi vào tình huống này, gần như cả mấy ngàn ý thức máy móc đều nổi giận không thể kiềm chế được. Nhìn thấy những điểm đỏ mang theo ý nghĩa "Liên hệ bị ngắt" không ngừng xuất hiện trên màn hình, lần đầu tiên kể từ khi truyền dữ liệu lên tổ ong, trong lòng nhóm ý thức máy móc nọ lại trực tiếp phát sinh một loại cảm xúc gọi tên là uất ức, một mực trào dâng lên.

Mà bọn họ cũng có thể mường tượng ra tình cảnh đang diễn ra trong khu vực ấy, tại thời điểm này rồi.

Vô số máy móc nano đã mất đi sự khống chế từ phía bọn họ, sẽ hoàn toàn biến thành nguồn tài nguyên cho đám máy móc đã nhiễm bệnh kia thực thi hành động lây truyền virus, mà bởi vì hạn chế đến từ logic tầng dưới chót, những máy móc nano kia tuyệt đối không thể tụ tập lại, cũng như triển khai hành động phản kích nhằm vào "Đám phản loạn" ấy.

Cảm nhiễm giả có thể phát động công kích đối với bọn chúng, mà chúng nó lại không thể. Như vậy thì không cần biết bên dưới có bao nhiêu máy móc nano, kết quả cuối cùng cũng giống nhau thôi.

"Phải lập tức báo cáo chuyện đã xảy ra ở nơi này với hội nghị chỉnh đốn! Mau! Mau! Nếu chúng ta thực sự không có phản ứng gì, hết thảy mọi chuyện sẽ hỏng bét mất!"

"Liên hệ với tiểu thư máy móc có trí tuệ! Nói cho cô ấy biết, nhiệm vụ của chúng ta thất bại rồi, mục tiêu còn khó đối phó hơn chúng ta tưởng tượng, bảo cô ấy nhất định phải cẩn thận, mục tiêu còn nắm giữ loại năng lực quỷ dị có thể gieo rắc virus đối với thể máy móc!"

"Đáng chết! Đáng chết thật mà!"

Bọn họ thẹn quá hoá giận, nhưng lại vô kế khả thi.

Bởi vì bọn họ tuyệt đối không nghĩ đến, quần thể nano gần như làm gì cũng thuận lợi lại ngã xuống trước mặt sinh vật huyết nhục nhỏ bé này. Đây tuyệt đối sẽ trở thành một vết nhơ trên lịch sử của thần giáo Cơ Giới bọn họ.

Sau thất bại này, chắc chắn nhóm bọn họ sẽ bị thần giáo nghiêm khắc trừng phạt, thậm chí khi tổn thất của chiến dịch lần này gia tăng, ý thức của bọn họ còn có thể bị mài chết!

"Chúng ta đã nhớ kỹ ngươi rồi, nếu còn gặp lại, kiểu gì chúng

ta cũng phải tự tay mình hủy diệt ngươi!"

Bọn họ dùng ánh mắt đầy phẫn nộ, gắt gao nhìn chằm chằm vào hình ảnh của Lâm Ân đang hiện ra giữa dòng ý thức của mình.

Gần như nụ cười mỉm đầy quỷ dị nọ đã biến thành biểu tượng giễu cợt, châm chọc nặng nề nhất ở trong mắt bọn họ rồi.

...

Cùng lúc đó, trong đường hầm dưới lòng đất.

【 đinh! Chúc mừng ngươi vừa hoàn thành nhiệm vụ: Máy tạo cơn bão nano, ngươi nhận được khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm cơ sở 6000, tiền hắc lâu x6, quyển trục cường hóa kỹ năng x1 】

【 đinh! Chúc mừng ngươi thăng tới cấp 31, tất cả thuộc tính đã được phân phối vào thể chất cho ngươi rồi! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, sau khi tòa thành lũy biến dị đã sớm bị tàn phá không ra hình hài đang bay nhanh về phía trước được mấy trăm mét, đột ngột dừng lại. Nó nặng nề ma sát với mặt đất bên dưới, cuối cùng cũng hoàn toàn dừng lại bên trong đường hầm rễ cây đã thủng cả trăm ngàn lỗ.

"Bác sĩ, chúng ta đã hoàn thành quá trình phanh lại khẩn cấp dựa theo mệnh lệnh của ngài, những quần thể nano kia sẽ không công kích chúng ta thật sao?" Bên trong ý thức của Lâm Ân truyền đến câu hỏi vội vàng của quan chỉ huy.

"Còn chưa tới lúc, quần thể nano bị ta lây nhiễm đã có một bộ phận bước vào thành lũy biến dị rồi, chờ sau khi chúng nó chém giết gần xong đám đồng loại ở bên trong, mấy người cũng thoát ra đi."

Mà giờ phút này, ở phía trên thành lũy biến dị, bởi vì tin tức liên hệ đã bị chặt đứt, khiến cho những quần thể nano vừa mất đi khống chế kia trực tiếp trở thành một đám ruồi bọ không đầu.

Cùng thời điểm ấy, quần thể nano bị lây nhiễm lại đang không ngừng khuếch trương thông qua quá trình phân giải chúng nó.

Thậm chí Lâm Ân còn có thể rõ ràng nhìn thấy hàng đống "Tro bụi" đặc sệt, dấp dính đang bay lơ lửng giữa không khí.

Theo dự tính, sau khi nhóm quần thể nano xung quanh bị cắn nuốt, đám "Phản quân" này cũng lập tức di chuyển mục tiêu, chia làm hai bộ phận, một bộ phận đuổi theo tiến vào thành lũy biến dị, triển khai công kích mãnh liệt đối với quần thể bên trong. Mà đại bộ phận sẽ lao về phía sau bọn họ, bởi vì quần thể nano đang đuổi giết đến kia cũng bị mất đi khống chế, lại còn có quy mô lớn hơn.

Đám ấy sẽ lập tức bị chúng nó điên cuồng ngăn chặn lại thôi.

Đúng là về số lượng, "Phản quân" vẫn rơi vào hoàn cảnh xấu, nhưng hiện giờ, quần thể nano bên kia đã không còn thần giáo Cơ Giới khống chế, lại bị logic tầng dưới chót khóa chết, không thể phản kích gặp được.

Có thể nói, bọn chúng gặp phải đám điên cuồng như nhóm máy móc nano đã bị lây nhiễm virus kia, chẳng khác nào một đám cừu non gặp phải một bầy sói, chỉ có thể bị địch nhân đơn phương đồ sát.

Nhưng Lâm Ân biết, tình cảnh nguy hiểm của bọn họ vẫn chưa được hóa giải.

Bởi vì không phải những cảm nhiễm giả kia không có hứng thú với bọn họ, chúng chưa ra tay với bọn họ chỉ vì trước mắt, mục tiêu lớn nhất của chúng nó không phải là bọn họ mà thôi, nhưng một khi số lượng quần thể nano bị phân giải đến một điểm tới hạn

nào đó, mục tiêu thứ hai trong mắt nhóm cảm nhiễm giả kia chính là bọn họ!

【 đinh! Ngươi vừa giải trừ Con Ngươi Nguyền Rủa, ảnh hưởng đến từ nguyền rủa "Huyết nhục bạo loạn" trong cơ thể ngươi đã mất hiệu lực. 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, thân thể huyết nhục vốn đã bị gặm cắn tới thủng trăm ngàn lỗ, gần như chỉ còn lại một đống thịt nát của Lâm Ân, cũng theo quá trình nguyền rủa bị giải trừ mà nhanh chóng co rút lại, những phần thối rữa mất đi, thân thể thay đổi từng một chút, bắt đầu khôi phục lại hình dáng nhân loại ban đầu.

Chương 707: Kỳ Quái Thật!!!

Trong lúc này, Lâm Ân đã nghĩ hết thảy mọi biện pháp khiến cho bản thể của hắn không bị quần thể nano cắn nuốt, nhưng đương nhiên hắn vẫn không thể tránh né được hoàn toàn, vẫn phải chịu ảnh hưởng thật lớn.

Đứng mũi chịu sào đương nhiên phải suy yếu.

Bởi vì tiềm năng huyết nhục cũng không phải thứ vô hạn sinh sôi.

Đó là chưa kể tới chuyện vừa rồi hắn còn trực tiếp dùng hơn hai mươi bình dược tề tăng sinh huyết nhục một lần, lại cộng với sự ảnh hưởng đến từ nguyền rủa huyết nhục bạo loạn, gần như nó đã trực tiếp ép khô tiềm năng của đại bộ phận tế bào trên người hắn rồi.

Giống như bản thân không biết tiết chế, liên tục làm chuyện mình thích với cô bé mình yêu tới mấy chục giờ liền không ngừng nghỉ.

Mà làm như vậy, ngay cả một thiết hán tử cũng khó có thể chịu đựng nổi áp lực thật lớn và khoản tiêu hao quá đáng này.

【 đinh! Trước mắt cinh mệnh lực của ngươi còn thừa lại 32%, ngươi nhận được trạng thái tiêu cực: Huyết nhục cạn kiệt. 】

【 đinh! Trước mắt ngươi đang rơi vào trạng thái suy yếu, đã mất đi năng lực hành động, thời gian khôi phục dự tính: 3 giờ 51 phút 】

Ngay tại khoảnh khắc Lâm Ân khôi phục lại nhân thân, âm

thanh nhắc nhở của hệ thống cũng trực tiếp vang lên, hắn đã suy yếu đến mức không thể khống chế thân thể của mình, trực tiếp ngã xuống, nặng nề gục vào người tiểu thư con rối vừa vặn đi tới.

Lại bởi vì thân thể của tiểu thư con rối quá mức nhỏ nhắn, khiến cho cô ấy không thể tránh né được, lập tức bị cả người hắn bao lấy.

Nhưng hắn có thể thề rằng, hắn không cố ý ngã vào người tiểu thư con rối như vậy, cũng không có suy nghĩ muốn nhân cơ hội này để sàm sỡ người ta đâu.

Bởi vì mục đích khiến hắn vận dụng huyết nhục bạo loạn chính là muốn dùng bộ thân thể huyết nhục khổng lồ của mình, đi tới ngăn cản gió lốc nano tập kích tiểu thư con rối, muốn chế tạo cho cô ấy một loại hoàn cảnh an toàn, để cô ấy có thể hoàn thành đợt phóng thích năng lượng bạo động cuối cùng.

Mà cũng bởi vì hắn dùng Hắc Huyền Nguyệt làm trung tâm tới vận dụng huyết nhục bạo loạn, khiến cho khi khôi phục trở lại, đương nhiên là tiểu thư con rối sẽ xuất hiện bên cạnh hắn rồi.

Bởi vậy, loại chuyện hắn quá mức suy yếu, sau đó không cẩn thận mà đè lên người tiểu thư con rối, vốn là tình huống vô cùng hợp lý, không cần phải đi giải thích làm gì.

Đúng vậy.

Không cần đi giải thích.

Lúc ấy, ở phía trên thành lũy biến dị, Lâm Ân với tạo hình dạng chữ "Đại" (大) đã tê liệt mà hư thoát tới mức quỳ rạp xuống mặt đất, chỉ có thể thông qua khu vực mở rộng bên dưới chữ "Đại" để nhìn thấy đôi chân dài mảnh khảnh đi tất đen, đeo giày cao gót lộ ra bên ngoài như hình chữ "Giới" (介) mà thôi.

Hiển nhiên, đó chính là đôi chân của tiểu thư con rối vừa bị

hắn không cẩn thận nằm đè lên. Vốn dĩ Lâm Ân còn có một chút sức lực để thoáng nhúc nhích thân thể một chút, nhưng ở thời điểm hắn suy yếu mở to mắt, nhìn thấy đôi mắt đang nhắm chặt và gương mặt của tiểu thư con rối gần trong gang tấc, ngay trước mắt mình…

A!

Hắn lập tức mất hết toàn bộ sức lực rồi!

Kỳ quái thật!

Càng ngày càng trở nên hư nhược là sao ta?

Có thể vì đám Phong Nhi quá mức ồn ào náo động rồi, khiến cho một chút sức lực cuối cùng của hắn lại mất đi một cách bí ẩn, không sao hiểu nổi được!

Cho nên… hắn đã hoàn toàn mất đi khả năng đứng lên nhờ vào lực lượng của chính mình rồi!

Và như thế, Lâm Ân trực tiếp nằm im bất động như không có chuyện gì xảy ra.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

【 Đã hoàn thành năng lượng bạo động, năng lượng tổn thất trước mắt 955, năng lượng còn thừa 132】

【 Khởi động lại khung máy móc—— ý thức đang khôi phục ——】

Ý thức bên trong thân thể Hắc Huyền Nguyệt chợt vang lên một tiếng nhắc nhở. Thật hiển nhiên, bởi vì cô ấy vừa bùng nổ mức năng lượng quá lớn mà rơi vào trạng thái mất ý thức tạm thời, cũng đang chậm rãi khôi phục lại rồi.

Cùng với dải chú văn màu tím dần dần hội tụ trong mắt, hàng

lông mi của cô ấy chậm rãi chớp chớp hai cái, sau đó đôi con ngươi đen nhánh, trực tiếp mở ra.

"Hi~ tiểu thư con rối, cô tỉnh lại rồi?" Trước mặt truyền đến một âm thanh suy yếu có vẻ như rất đứng đắn nhưng lại cực kỳ không đứng đắn.

Con ngươi trong mắt Hắc Huyền Nguyệt thoáng co rụt lại. Rất nhanh sau đó, cô ấy đã bắt gặp gương mặt đẹp trai đang nằm sấp trên người mình, với khoảng cách gần trong gang tấc.

Lại bởi vì hai người thân cận quá mức, gần như chóp mũi cũng muốn chạm vào nhau rồi, thậm chí hiện tại, cô ấy còn có thể cảm nhận được hơi thở của tên thiếu niên tà ác kia nữa.

"..."

"..."

Bầu không khí yên tĩnh tới quỷ dị không chút kiêng nể, lại bắt đầu lan tràn ra xung quanh.

Nếu một cô gái bình thường vừa tỉnh lại đã nhìn thấy một màn như vậy, khẳng định là cô ấy sẽ lập tức đỏ mặt, há miệng thét lên chói tai, sau đó vội vàng nhảy dựng lên, hô to một tiếng đồ lưu manh, cuối cùng là cho hắn một cước đoạn tử tuyệt tôn, nhưng Hắc Huyền Nguyệt không làm ra bất cứ hành động gì, chưa đầy hai giây sau, cô ấy đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, chăm chú nhìn vào đôi mắt bên trên, cách mình không đến ba cm kia, bình tĩnh hỏi: "Gió lốc nano bị ngăn chặn rồi?"

Lâm Ân khẽ nhếch khóe miệng nói: "Đương nhiên là rồi, chỉ cần nguyện ý động não, đại đa số các vấn đề đều có phương pháp giải quyết cả, mà tôi đã cược thì chắc chắn sẽ thắng."

Hắc Huyền Nguyệt khẽ quay đầu, dùng khóe mắt chăm chú nhìn vào vô số mảnh "Tro bụi" đang hỗn loạn phun trào trên không

trung kia, đến lúc này, trong ánh mắt cô ấy đang nhìn về phía người trước mặt kia cũng có thêm một chút dao động, tựa như cô ấy khá là kinh ngạc, cần phải nhìn hắn bằng cặp mặt khác xưa.

Tuy chút dao động này chỉ chợt lóe lên rồi biến mất.

"Cho nên ngươi không định đứng lên hả?" Tiểu thư con rối nhắm mắt lại hỏi.

Lâm Ân gian nan nói: "Không phải tôi không muốn đứng lên. Tiểu thư con rối à, tôi là lực bất tòng tâm đó. Mỗi một tế bào trên thân thể tôi đều cạn kiệt cả rồi. Cô đừng thấy hiện giờ tôi còn nói năng lưu loát, nhưng trên thực tế, tôi chỉ còn cách cái chết chừng hai, ba tấc nữa thôi."

Hắn cũng không nói dối. Với trạng thái hiện giờ của hắn, đúng là sẽ lập tức đi tới trình độ tan vỡ kia, chỉ còn dư lại một chút da và máu thôi.

Chương 708: Dù Sao Cũng Là Nó Chọc, Không Phải Ta!!!

"Tiểu thư con rối, cô có thể đỡ tôi một chút hay không?" Lâm Ân chân thành tha thiết hỏi.

Tiểu thư con rối từ từ nhắm hai mắt lại, nói: "Trạng thái của ta và ngươi cũng tương tự nhau thôi, năng lượng bạo động mang đến ảnh hưởng quá lớn cho ta, ngoại trừ ý thức miễn cưỡng có thể duy trì tỉnh táo, thân thể muốn khôi phục đến trình độ có thể tự do hoạt động... Ít nhất cũng cần thêm mấy chục phút để điều chỉnh."

"..."

"..."

Bầu không khí yên tĩnh quỷ dị lại trắng trợn lan tràn ra xung quanh.

Lâm Ân trống rỗng nói: "Có nghĩa là..."

Tiểu thư con rối cũng không thể nhúc nhích được ư...

Nói như vậy nghĩa là... bọn họ cũng chỉ có thể dùng loại tư thế kỳ quái này nằm im dưới đất, giữa đêm đen gió lớn, ngoài vùng dã ngoại hoang vu, nơi nơi đều là nguy hiểm... Lại còn cô nam quả nữ, một trên một dưới nằm chờ đến mấy chục phút thời gian?

Không!

Không được nha!

Sau khi nhóm gió lốc nano cảm nhiễm giả kia phân giải toàn bộ đám máy móc nano khác, khẳng định là chúng nó sẽ lập tức triển khai tập kích bọn họ!

Nếu bọn họ cứ nằm im ở nơi quỷ quái này, chờ tới mấy chục phút, thì kết quả khủng khiếp đang đợi bọn họ chính là cặn bã cũng không còn đó!

Rất nguy hiểm!

Rất rất nguy hiểm đó!

"Phải nhanh nghĩ biện pháp! Tiểu thư con rối, hiện giờ chúng ta vẫn đang ở trong hiểm cảnh đó! Nhưng nơi này chỉ có duy nhất hai người chúng ta thôi, thực sự không nghĩ ra được biện pháp nào tốt cả! Xem ra cũng chỉ có thể đánh cược một chút vận khí, chờ thêm mấy chục phút nữa thôi!"

Lâm Ân hốt hoảng một hồi (〃′皿)q cuối cùng cũng ỉu xìu, tựa như đã chấp nhận số mệnh."Trái Trái cũng đã cạn kiệt không còn sức lực rồi! Cả đầu lẫn tay trái, hoặc bất cứ bộ phận nào trên thân thể ta lúc này, đều đã mất đi tế bào hoạt tính, đã bất lực rồi!"

Lâm Ân (〃′皿)q trực tiếp thay Trái Trái nói hộ những điều cô ấy muốn nói.

"Không phải, kỳ thật Trái Trái vẫn có thể..."

"Trái Trái cũng không còn sức lực nhúc nhích nữa rồi! "

"Cái kia, ta..."

"Trái Trái cũng sắp tan vỡ luôn rồi! (ˆ皿ˆ)? "

"..."

"..."

Tới cuối cùng, sau khi xác định trăm phần trăm là Trái Trái đã suy yếu đến mức không thể hỗ trợ được, Lâm Ân nhìn về phía tiểu thư con rối đang ở sát dưới thân mình, có chút phức tạp nói: "Tiểu thư con rối, xem ra tánh mạng của tất cả mọi người đều đặt cả lên người cô rồi, nhưng cô cũng không cần nôn nóng quá mức, cứ khôi phục từng bước là được, chờ đến khi nào cô có thể hành động lại tới cứu tôi cũng không muộn. Tôi không quá sốt ruột đâu."

Hắc Huyền Nguyệt: "..."

Tuy lúc trước, cô ấy còn không quá hiểu được tình huống hiện giờ, nhưng tới hiện tại, khi đưa đôi mắt lặng lẽ nhìn vào gương mặt đang gần mình trong gang tấc kia, cô ấy đã đại khái hiểu được mọi chuyện rồi, hiểu được vì sao tay trái của hắn lại nói người này có "điểm mấu chốt về đạo đức tương đối linh hoạt", cũng hiểu được vì sao đối phương lại nhắc nhở mình phải cẩn thận với hắn.

Bởi vì hắn đúng là tương đối linh hoạt.

Tuy cô ấy vẫn không hiểu lắm, không biết rốt cuộc là định nghĩa cụ thể về "Đạo đức" nó nằm ở đâu, nhưng có một điều cô ấy vẫn có thể khẳng định được, đó là tên này tuyệt đối không hành động theo lẽ thường!

Bởi vì...

Hắc Huyền Nguyệt hít sâu một hơi, nói: "Ngươi chọc vào ta rồi."

"..."

Bầu không khí yên tĩnh quỷ dị lại lan tràn.

Lâm Ân lúng túng nói: "Chỗ nào?"

Hắc Huyền Nguyệt dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn hắn, ý nghĩa không cần nói cũng biết.

"Thật có lỗi." Lâm Ân có chút mất tự nhiên nói: "Cô cũng thấy đấy, hiện giờ gần như tôi đã rơi vào trạng thái toàn thân tê liệt như người thực vật rồi, không có bất cứ cảm giác gì đối với thân thể, cho nên … nếu không cẩn thận mà chạm đến một nơi kỳ quái nào đó... cũng mong cô thông cảm. Chờ tôi khôi phục lại rồi, tôi sẽ thay cô dạy dỗ nó sau!"

Dù sao cũng là nó chọc, không phải ta. Cái nồi này tuyệt đối không thể cõng được.

Mà trên thực tế, hắn cũng không nói dối. Bởi vì hiện giờ, ngoại trừ phần cơ thịt quá mức phát triển cuả cái miệng khiến hắn có thể điều khiển được ra, thì những bộ phận khác trên thân thể đều thoát khỏi quyền kiểm soát của ý thức rồi.

Trời cao Hoàng đế xa, hắn giống như một vị tư lệnh “không” quân, mệnh lệnh không truyền ra bên ngoài được, cho nên bộ phận nửa người dưới quá mức xa xôi kia thực sự là ngoài tầm tay với...

Hắc Huyền Nguyệt có chút trống rỗng nhìn qua một bên, tinh thần vô cùng mỏi mệt, loại ý tưởng muốn xử lý hắn càng ngày càng trở nên trầm trọng.

"Không phải lúc trước ngươi từng nói, ngươi vốn sở hữu một loại chúc phúc có thể giúp bản thân khôi phục lại trạng thái toàn thịnh vào thời điểm ngươi sắp chết sao?" Cô ấy vô lực hỏi.

Lâm Ân ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh đáp lại: "Nha! Đúng vậy, là buff thần thánh chủ mẫu đặc biệt cho tôi để phòng ngừa tôi đi vào chỗ chết. Nó vô cùng mạnh mẽ đó. Cô không biết đâu, kỳ thật vừa rồi, thiếu chút nữa tôi đã phát động nó rồi."

"Thế vì sao ngươi không phát động?" Tiểu thư con rối mệt mỏi nói.

"(? >□<)? Thì sinh mệnh lực của tôi tràn đầy mà!"

Hắn có chút đắc ý nói!

Phập ——

Một sợi tơ vô hình trực tiếp xuất hiện bên cạnh người, hung hăng xỏ xuyên qua thân thể hắn.

【 đinh! Ngươi đã bị sợ dây của con rối đâm bị thương, trước mắt sinh mệnh đang lâm nguy! 】

Nháy mắt sau đó, từng luồng quang mang màu vàng từ bên trong thân thể Lâm Ân trực tiếp bị kích phát ra rồi. Lực lượng thần thánh tuôn ra giống như thác nước, nhanh chóng bao phủ toàn bộ thân thể hắn vào trong đó, sau lưng hắn lập tức xuất hiện mười hai cánh thiên sứ khổng lồ, chúng nó chậm rãi lấp kín cả người hắn.

Cùng thời điểm ấy, miệng vết thương trên thân thể Lâm Ân cùng dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi bắt đầu khép lại.

【 đinh! Đã phát động hiệu quả của nụ hôn thiên sứ, ngươi đang được chúc phúc thần thánh ảnh hưởng! 】

【 đinh! Sinh mệnh lực và tinh thần lực của ngươi đã được bổ sung đầy đủ! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, quang mang màu vàng vừa xuất hiện kia, trực tiếp bị thu vào trong cơ thể Lâm Ân, chỉ còn lại hắn với vẻ mặt ngơ ngác, đang nằm sấp ở nơi đó.

Hồi lâu sau, Lâm Ân nhăn nhó như nhức trứng nói: "Tiểu thư con rối... Cô không nói võ đức nha..."

Chương 709: Ta Bồi Thường Cho Ngươi!!!

Bạo rồi!

Cmn đây là bạo Hiền Giả Bảo Hộ [1] nha!

Hắn tuyệt đối không thể ngờ được, lần đầu tiên của mình lại rơi vào trong tay tiểu thư con rối như vậy, má ơi, một lần Hiền Giả Bảo Hộ cực kỳ quan trọng của con!

"Quá đáng! Quá đáng lắm rồi!"

Lâm Ân dùng gương mặt nhăn nhó như nhức trứng nhìn thẳng vào gương mặt lặng lẽ đang gần mình trong gang tấc kia, hắn trực tiếp chống hai tay xuống, nghiêm túc nói: "Cô có biết tôi đã dùng ý chí lực mạnh mẽ tới cỡ nào mới có thể nhịn được mà không lập tức đi phát động nó hay không? Cô lại tùy tùy tiện tiện trực tiếp kích hoạt buff của tôi như vậy? Cô có biết nó quý giá tới mức nào hay không?"

Hắc Huyền Nguyệt dùng ánh mắt sâu kín nhìn hắn, sau đó trực tiếp nhắm mắt lại, nói: "Nếu không làm như vậy, thì với những gì ta hiểu biết về ngươi, rất có khả năng ngươi sẽ nằm úp sấp trên người ta tới hơn một tiếng đồng hồ, mà làm như vậy, ta thực sự không thể bảo vệ được ngươi rồi."

Nói đến đây, cô ấy khẽ quay đầu lại, khóe mắt chăm chú nhìn vào lĩnh vực cuồng loạn của đám máy móc nano gió lốc đang ở phía xa xa kia, tiếp tục nói: "Hơn nữa, năng lượng cuồng bạo của ta cũng có hạn chế nhất định đối với quá trình can thiệp vào dòng chảy tin tức, nhiều nhất là nửa giờ, tín hiệu ở nơi này sẽ khôi

phục lại, nếu ta là nhóm quản lý của thần giáo Cơ Giới... e rằng hiện giờ, đã triệu tập lượng lớn bộ đội tới nơi này để giết ngươi rồi."

Khi nói những lời này, vầng sáng màu tím đầy lý tính và bình tĩnh, cũng nhẹ nhàng lướt qua đôi mắt cô ấy. Tâm cảnh hoàn toàn không bị dao động bởi bất cứ trò đùa quái ác của tên khốn nạn nào đó.

Bởi vì cô ấy đã quen rồi.

Đặc biệt là mỗi lần đối phương vận dụng lấy m chi quyền, cô ấy luôn bị hắn "Vô tình" mà "Trùng hợp" cộng với "Không cẩn thận" làm liên lụy đến, gần như cô ấy đã sắp miễn dịch với tên kia rồi. Đến mức ngay cả khi gặp phải tình huống khó hiểu tới cỡ nào, Hắc Huyền Nguyệt cũng không còn rối rắm đi suy nghĩ xem, rốt cuộc hắn làm như vậy là vô tình hay cố ý nữa.

Bởi vì kể cả khi ngươi tới chọc phá hắn, hắn cũng sẽ hào sảng và thoải mái mà thừa nhận nó, nhưng đừng lầm, bởi vì tới cuối cùng, hắn sẽ trực tiếp kéo ngươi lại đằng sau, đối đầu với ngươi, tính sổ chuyện lúc trước.

Cho nên ở thời điểm trao đổi cùng hắn, ngươi nhất định phải duy trì đủ lý tính. Nếu không, ngươi sẽ bị hắn kéo vào tiết tấu của hắn, kéo suy nghĩ của ngươi lệch khỏi quỹ đạo, đi theo một hướng kỳ quái nào đó, tới cuối cùng, hắn sẽ dùng kinh nghiệm phong phú của bản thân đến trêu chọc ngươi.

"Đúng vậy, nếu là ta, chắc chắn ta sẽ làm như vậy." Lâm Ân gật đầu, tỏ vẻ tán thành đối với lời nói của tiểu thư con rối.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp ngồi dậy từ trên người Hắc Huyền Nguyệt, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt thâm thúy nói: "Cho nên nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì rất nhanh thôi, chúng ta sẽ gặp phải đợt đả kích thứ hai, mà đợt đả kích thứ hai này, còn có thể phiền

toái hơn quần thể nano hiện tại."

"Cho nên đây cũng là nguyên nhân khiến tôi dù liều mạng cũng phải giữ lại Hiền Giả Bảo Hộ."

Nói xong, hắn chợt quay đầu, dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn về phía Hắc Huyền Nguyệt không thể nhúc nhích được kia, lắc đầu nói: "Nhưng hiện giờ nó đã bị tiểu thư con rối cô đâm vỡ rồi..."

Hắc Huyền Nguyệt: "..."

"Đương nhiên." Lâm Ân ngẩng đầu một góc bốn mươi lăm độ, nói: "Tôi sẽ không trách cô, cũng không có ý muốn cô tới bồi thường, chỉ là … một lần Hiền Giả Bảo Hộ như vậy, tôi muốn giữ nó lại đến năm sau, dù sao cũng là một cái mạng, nó ở chung với tôi lâu như vậy, hiện giờ đột nhiên mất đi rồi, trong lòng có chút hụt hẫng và mất mát mà thôi."

Hắn ngẩng đầu, nhắm hai mắt xuống, còn dùng ngón áp út lau đi vài giọt lệ vốn không tồn tại trên khóe mắt, dáng vẻ buồn bã mất mát, bi ai thảm thiết không thể nói rõ thành lời, ngay cả người ngoài nhìn vào, cũng có thể hiểu được một tia thương cảm...

Hắc Huyền Nguyệt: "Ta bồi thường cho ngươi..."

Đinh —— Con ngươi của Lâm Ân lập tức di chuyển tới khóe mắt, khóe mắt lập tức dừng lại trên gương mặt xinh đẹp của tiểu thư con rối vẫn không thể động đậy được.

Một loạt hành động diễn ra nhanh như chớp mắt, có vẻ như hắn cũng không quá đau thương như vậy!

"Không cần, cô coi tôi là loại người keo kiệt như thế sao?" Lâm Ân thản nhiên mà nghiêm túc bổ sung một câu như vậy, nhưng vẻ chờ mong trong ánh mắt kia đã hoàn toàn bán đứng bản tính xấu xa của hắn rồi.

Hắc Huyền Nguyệt vô lực xoay đầu qua, trong mơ hồ, dường như người ta có thể cảm nhận được một chút xúc động tựa như ‘đời này ta sống không còn gì luyến tiếc’ từ trên nét mặt của cô ấy. Chỉ thấy tiểu thư con rối nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, hơi thở mong manh nói: "Căn cứ theo điều lệ thuê mướn, trong lúc làm nhiệm vụ, bởi vì nguyện vọng cá nhân của con rối lại khiến cho chủ thuê tổn thất nặng nề, chủ thuê có quyền đưa ra yêu cầu bồi thường đối với trang viên con rối."

"Tuy tạm thời ta không có vật phẩm gì đủ giá trị bồi thường cho ngươi, nhưng ta có thể cho ngươi một lời hứa hẹn, nếu một ngày nào đó, ngươi gặp được sự cố, có thể nguy hiểm tới sinh mệnh mà bản thân ngươi không thể giải quyết được, ta có thể tới cứu ngươi vô điều kiện."

Gương mặt Lâm Ân phản chiếu trong con ngươi của cô ấy, yên tĩnh giống như trời đêm.

"Nhưng chỉ có một lần."

Nói đến đây, trong mắt tiểu thư con rối chậm rãi phác hoạ ra một chuỗi hoa văn màu tím yêu dị. Chuỗi hoa văn nọ chậm rãi thành hình, sau đó giống như một đoạn dây leo chạy dọc theo sợi tơ vốn đang buộc chặt trên ngón tay của hai người bọn họ, lan tràn đến cổ tay Lâm Ân.

Gần như trong nháy mắt kia, bên tai Lâm Ân chợt truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

---

[1] : nguyên văn tiếng Trung là 复活甲 – giáp phục hoạt, nhưng theo t tìm hiểu thì nó chính là item Hiền Giả Bảo Hộ trong game Vương Giả Vinh Diệu, với buff

Nội tại duy nhất - Phục sinh: Phục sinh ngay tại vị trí bị hạ sau

2s và nhận được 2000 (+100*Cấp anh hùng) Máu.

Hồi chiêu: 150s (Phục sinh chỉ có thể sử dụng được 2 lần trong 1 trận đấu).

Chương 710: Lời Thề Con Rối!

【 đinh! Hắc Huyền Nguyệt đơn phương ký kết khế ước "Lời thề con rối" cùng ngươi, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 lời thề con rối 】: khế ước thiên phú của con rối chú thuật, chỉ có thể do con rối chú thuật chủ động trao cho mục tiêu. Sau khi khế ước được thành lập, con rối chú thuật phải cam đoan khế ước được thực thi, nếu đi ngược lại với khế ước hoặc mục tiêu của khế ước chết đi, con rối chú thuật sẽ chịu phản phệ cực lớn và tan vỡ.

【 đinh! Khế ước đã thành lập: Ngươi có thể sử dụng khế ước đã ký kết với Hắc Huyền Nguyệt ở bất cứ thời điểm nào cũng được. 】

Chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt Lâm Ân đã trở nên kinh ngạc vô cùng.

Hắn ngạc nhiên nhìn Hắc Huyền Nguyệt đang lặng lẽ nằm ở nơi đó đưa mắt nhìn hắn, lại nghe bên tai truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống, hắn lập tức nhíu mày, vội vàng đọc đi đọc lại nội dung của phần khế ước kia.

"Trời đất...". Hắn nhăn nhó như nhức trứng, có chút bất đắc dĩ đưa tay lên vỗ trán mình, nói: "Tôi chỉ nói đùa với cô thôi... Sao cô lại coi là thật chứ? Thứ kia vốn không đáng bao nhiêu tiền, ngày nào tôi cũng có thể đến chỗ chủ mẫu lĩnh một lần mà, nó vốn là loại buff không dùng thì phí đó! Hơn nữa, tôi vừa mới xé bỏ khế ước giữa chúng ta xong, vậy mà đảo mắt một cái, cô lại tự thêm cho mình một chuỗi xiềng xích lớn như vậy để làm gì?"

"Dù cô muốn làm, cũng nên thương lượng cùng tôi trước chứ?"

Rơi vào tình trạng này, có thể nói là Lâm Ân khó chịu không thôi.

Hắc Huyền Nguyệt nhắm lại mắt, trực tiếp ngoảnh mặt đi nơi khác, rõ ràng là từ chối trao đổi, không muốn nói với hắn thêm một câu nào nữa.

Lâm Ân: "..."

Không cần phải nghi ngờ, cô ấy giận thật rồi.

Nhưng vì sao hắn lại càng ngày càng có cảm giác loại giận dữ này giống hệt như một đôi tình nhân trẻ đang giận dỗi nhau chứ? Được rồi, có lẽ đó chỉ là ảo giác của hắn thôi, xét cho cùng, độ khai phá tình cảm của tiểu thư con rối vẫn còn rất thấp.

Ừm… có lẽ cô ấy quay đi như vậy, chỉ vì không muốn trao đổi một cách đơn thuần thôi!

"Cô giận hả?" Lâm Ân có chút xấu hổ, (￣w￣;) nhẹ nhàng chọc chọc vào người cô ấy một cái.

Hắc Huyền Nguyệt hoàn toàn không để ý tới hắn.

Lâm Ân lại chọc.

"..."

Vẫn lặng lẽ nằm im không động đậy.

Lại chọc thêm.

"..."

Vẫn im lặng, không lên tiếng.

Chọc thêm một lần nữa...

【 đinh! Hắc Huyền Nguyệt phẫn nộ với ngươi +1, độ khai phá tình cảm đạt tới 219. 】

【 đinh! Hắc Huyền Nguyệt phẫn nộ với ngươi +1, độ khai phá tình cảm đạt 222. 】

Trong nháy mắt sau đó, ở thời điểm Lâm Ân còn chưa kịp chọc thêm lần nào nữa, từng sợi tơ giống như những con rắn trực tiếp uốn lượn đi đến trước mặt hắn, sau đó gắt gao chỉ thẳng vào mắt hắn.

Hành động này đã mang đủ ý nghĩa rồi. Nghĩa là nếu ngươi còn dám chọc nữa, ta liền chọc nổ mối uy hiếp là ngươi kia.

Lâm Ân cũng vô cùng quyết đoán mà thành thạo trực tiếp giơ hai tay lên, gương mặt vẫn duy trì vẻ thuần lương của một thiếu niên vô tội, tỏ vẻ mình không sử dụng bất cứ loại vũ khí nào.

Hắc Huyền Nguyệt không thể nhịn được nữa, lại quay đầu qua, chăm chú nhìn vào hắn, nếu lắng nghe cẩn thận một chút, hình như người ta còn có thể mơ hồ nghe được một chút âm thanh nghiến răng nho nhỏ.

Thật hiển nhiên, tiểu thư con rối đã không thể nhịn được nữa rồi.

"Lập tức mặc quần áo vào." Cô ấy cất giọng uy hiếp, lạnh lùng hệt như cô gái này có thể giết chết Lâm Ân bất cứ lúc nào nếu hắn không chịu làm theo.

"ok!" Lâm Ân quyết đoán gật đầu.

Sau đó, hắn nhanh chóng đứng lên, vội vàng lấy ra bộ trang bị Dạ Y của mình ở bên trong không gian hệ thống, một tay mặc quần, một tay khoác áo, vô cùng nhanh nhẹn.

Nhưng trong đôi mắt lạnh lẽo của tiểu thư con rối vẫn xuất hiện một tia phẫn nộ. Được rồi, loại chuyện đứng lên mặc quần áo ngay trước mắt cô ấy như vậy có thể cho qua, bởi vì tên này vốn không có đạo đức.

Nhưng loại chuyện hắn để cho thứ bộ phận đáng giận, từng chọc vào người cô ấy tới hơn mười phút kia, một mực lắc lư trước mắt cô ấy như vậy… thực sự đã làm cho người ta không thể nhẫn nhịn nổi, chỉ muốn hung hăng xử lý hắn ngay tại chỗ mà thôi!

Cứng!

Cứng!

Nắm tay lại cứng rồi!

Có thể nói, đây là lần cảm xúc dao động lớn nhất, từ khi cô ấy trở thành một con rối, là khoảng trăm năm trước đến hiện tại, thậm chí là vài chục năm gần đây, cô ấy cũng không có dao động cảm xúc lớn như vậy.

Cô ấy phẫn nộ mà siết chặt hai tay nhìn hắn, từng vòng khí lần lượt bốc lên trên đầu. Thật hiển nhiên, tiểu thư con rối đã phẫn nộ không nhịn nổi nữa rồi.

…

Một lát sau, Lâm Ân vô cùng lưu loát, nhanh gọn, đã mặc xong trang bị của mình, chờ tới lúc hắn lại một lần nữa khôi phục thân phận Dịch Y lúc trước, hai sợi tơ một mực vươn tới, chằm chằm theo dõi hắn mới chậm rãi biến mất đi.

Hắn nâng chiếc kính một mắt lên, ngồi xổm bên người cô ấy, khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc, trấn định nói: "Tiểu thư con rối, còn bao lâu nữa cô mới khôi phục lại quyền khống chế thân thể?"

Hắc Huyền Nguyệt nhắm hai mắt lại, lắc lắc cổ nói: "35 phút."

Lâm Ân gật đầu, nói: "Vậy trong khoảng thời gian này, cô hãy nghỉ ngơi đi, sau khi rời khỏi nơi đây, tôi lại tới nạp điện cho cô!"

Tiếp đó, tiểu thư con rối trực tiếp cảm thấy thân thể mình bay lên. Là một bàn tay vừa luồn vào thắt lưng và khớp chân của cô ấy.

Phần eo lập tức bị kéo lên.

Mà chờ tới thời điểm cô ấy mở to mắt nhìn ra, lại lập tức phát hiện mình đã bị tên khốn tà ác kia ôm trong vòng tay như một cô công chúa nhỏ.

Lâm Ân khẽ cười, rung rung đôi chân mày nhìn cô ấy, sau đó trực tiếp nhảy lên, từ trên tòa thành lũy biến dị cao cao này, nhảy xuống phía dưới.

"Hãy bám chặt lấy, khoảng thời gian kế tiếp này cứ giao cho tôi tới xử lý, chúng ta cũng phải nhanh chóng chạy trốn thôi!"

Hắc Huyền Nguyệt bình tĩnh nhắm hai mắt lại, coi như đã ngầm đồng ý để cho hắn dùng phương thức này tới ôm lấy mình rồi, là bởi vì cô ấy thực sự không còn chút sức lực nào để giận hắn nữa, cũng bởi vì cô ấy biết, với độ rộng và dày của lớp da mặt kia, dù ngươi có thực sự tức giận ngay trước mặt hắn, cũng là vô dụng mà thôi.

Bởi vì hắn chỉ cần không đến hai giây, đã có thể làm như không có chuyện gì xảy ra, sau đó tiếp tục đi tới kích thích thần kinh của ngươi rồi.

Chương 711: Hành Động Bất Đắc Dĩ!!!

Ngay sau đó, Lâm Ân rơi mạnh xuống mặt đất. Hắn lập tức đeo mặt nạ mỏ chim lên, nhẹ nhàng ấn xuống trang bị trên huyệt Thái Dương, thiết lập nên liên hệ cùng quan chỉ huy bên trong thành lũy biến dị, cảnh giác nói: "Tình hình bên ngoài đã tạm ổn rồi, hiện giờ bên trong thành lũy biến dị còn lại bao nhiêu người sống?"

Rất nhanh, bên kia đã truyền đến tiếng thở dốc của quan chỉ huy: "Những người vẫn có thể liên hệ được còn rất ít, không đến con số bảy mươi, khoang điều khiển chúng tôi cũng thiếu chút nữa đã bị công phá rồi. Nhưng mọi chuyện xảy ra đúng như những gì ngài vừa nói, sau khi một luồng gió lốc khác tiến vào, thế công của quần thể chúng nó đối với chúng ta đã yếu bớt đi rất nhiều!"

Lâm Ân gật đầu, trầm giọng nói: "Ta đã biết, hiện tại các anh lập tức rời khỏi thành lũy biến dị đi. Phải nhớ kỹ, lúc rời đi nhớ dùng năng lượng chú thuật hộ thân, đừng để những con máy móc nano kia lưu lại trên người, bằng không chẳng ai có thể cứu được các anh đâu!"

Quan chỉ huy kia run rẩy nói: "Bác sĩ, ý của ngài là… là muốn chúng tôi từ bỏ thành lũy biến dị?"

Lâm Ân ngẩng đầu nhìn về phía tòa huyết nhục tạo vật khổng lồ trước mặt, nói: "Không còn cách nào khác, tòa thành lũy này đã trở thành chiến trường của gió lốc nano, chúng ta không có bất cứ biện pháp gì có thể kéo toàn bộ quần thể máy móc nano ra khỏi nó được, mà chỉ cần một con còn lưu lại thôi, thì sau khi sóng năng

lượng quấy nhiễu tan đi, chúng ta sẽ lập tức lọt vào quá trình đuổi giết không ngừng nghỉ của chúng!"

Đây cũng là hành động bất đắc dĩ. Bởi vì thành lũy biến dị này quá lớn. Với tốc độ khuếch trương khủng bố đến khó có thể tưởng tượng nổi của đám máy móc nano kia, một khi để chúng nó kết nối lại liên hệ cùng thần giáo Cơ Giới thì bọn họ chết chắc rồi. Thậm chí không cần nhắc đến những máy móc nano bình thường, ngay cả những con máy móc nano đã bị nhiễm bệnh kia cũng vậy, chỉ cần chúng nó còn sót lại dù chỉ một con thôi, ở ngõ ngách xó xỉnh nào đó, nó vẫn có đủ năng lực hủy diệt bọn họ.

"Được! Chúng tôi nghe ngài! Tôi sẽ lập tức tổ chức cho mọi người lui lại!" Quan chỉ huy kia cũng hiểu, hiện giờ không phải thời điểm bản thân có thể tự chủ trương được, gã lập tức dẫn theo đám huyết nhục hình người và quái vật xúc tu còn sống sót bên trong thành lũy biến dị, nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

...

Hai phút sau.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, từng con quái vật xúc tu và huyết nhục hình người vẫn chưa hết kinh hoảng, được quan chỉ huy dẫn dắt, nhanh chóng dùng thông đạo chạy trốn bên trong thành lũy biến dị, vội vàng rời khỏi địa ngục kia.

Mà ngay khi bước một chân ra bên ngoài, bọn họ đã trông thấy Lâm Ân cùng thiếu nữ con rối đang nhắm mắt nằm trong lòng hắn, sớm chờ ở nơi này từ lâu rồi.

"Bác sĩ, ngài sao rồi?" Quan chỉ huy kia trịnh trọng dẫn theo mười mấy sĩ quan phụ tá, nhanh chóng đi tới trước mặt Lâm Ân.

"Ta không sao." Lâm Ân lắc đầu, lập tức liếc mắt nhìn bọn họ một cái, hỏi: "Tất cả đều đến đông đủ cả chứ?"

Quan chỉ huy vẫn còn hoảng hốt, khẽ gật gật đầu, nghiêm túc nói: "Tất cả những người còn sống đều ở cả trong này, chúng ta tổn thất quá lớn, nhưng nếu đặt trên lịch sử, thì đây tuyệt đối là một lần thắng lợi khó có thể tưởng tượng nổi!"

Nói đến đây, đám người bọn họ quay đầu, nhìn chăm chú vào đống tro bụi đang điên cuồng xao động tại không gian phía trên đường hầm hắc ám khổng lồ kia, trong lòng vẫn cảm thấy run rẩy và sợ hãi không thôi.

Bởi vì bọn họ biết, thứ đó vốn không phải tro bụi, mà là máy tạo cơn bão nano với quy mô cực lớn, đến mức có thể dùng mắt thường quan sát được!

Thậm chí vào giờ phút này, khi bọn họ đang đứng ở nơi đây, trong lòng vẫn thấy trống rỗng, không hề chân thực, giống như bản thân đang nằm mơ vậy.

Bởi vì mỗi lần gió lốc nano - thứ đại sát khí thuộc về thần giáo Cơ Giới kia xuất hiện, chúng nó đều sẽ mang đến một hồi đại diệt tuyệt khủng bố, vậy mà một thứ đáng sợ như vậy, lại bị vị bác sĩ trước mắt này chiến thắng.

Chiến thắng này quá khó tưởng tượng, khiến bọn họ nằm mơ cũng cảm thấy quá đỗi bất ngờ.

Bởi vì đứng trước sinh vật khủng bố ấy, bọn họ cũng giống như những con côn trùng có thể chết đi bất cứ lúc nào, vậy mà hiện tại, có một ngày, bọn họ lại có thể đứng trước mặt máy tạo cơn bão nano, ở khoảng cách gần như thế, trực tiếp chứng kiến chúng nó ẩu đả lẫn nhau.

Có thể nói chiến dịch này đã tiến vào lịch sử rồi, hoặc là nhất định phải tiến vào lịch sử!

【 đinh! Thái độ của Xúc Tu Huyết Nhục Ma đối với ngươi đã

đạt tới mức sùng kính, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200, độ nổi tiếng +1】

【 đinh! Thái độ của huyết nhục hình người đối với ngươi đã đạt tới mức kính sợ, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200, độ nổi tiếng +1】

【 đinh! Danh vọng cuả ngươi ở thần giáo Huyết Nhục giáo phái Dục Vọng đã đề cao trên diện rộng, sau khi sự tích này được lan truyền, danh vọng của ngươi sẽ đạt tới mức thân mật! 】

Cùng với những tiếng nhắc nhở không ngừng vang lên bên tai, bên trong ánh mắt đang nhìn về phía Lâm Ân của toàn bộ những tín đồ của giáo phái Dục Vọng vẫn còn sống sót, đã tràn đầy kính sợ và tín nhiệm.

Bọn họ cũng biết, quyết định đi tới ôm đùi vị đại lão này lúc trước, tuyệt đối là quyết định cmn chính xác nhất mà bọn họ từng làm từ trước tới nay! Nếu không làm như vậy, chỉ sợ hiện giờ, bọn họ đã trở thành một bộ tử thi vô danh, giống hệt tỏa cơ kình khổng lồ đã nhìn thấy lúc trước rồi.

"Bác sĩ, chúng ta nên làm gì tiếp theo đây?" Quan chỉ huy kia bất an hỏi.

"Máy móc nano gió lốc xuất hiện bên trong mạng lưới gốc của chúng ta, đây tuyệt đối không phải dấu hiệu gì tốt lành, sợ là chiến tranh giữa chúng ta và thần giáo Cơ Giới đã hoàn toàn bạo phát rồi!"

"E rằng hiện tại, chúng ta đã dấn thân vào trung tâm của chiến trường rồi!"

Phải biết rằng, mạng lưới gốc khổng lồ đến khó mà tưởng tượng nổi. Và không cần phải nghi ngờ, nếu bọn họ đã chạm mặt máy móc nano gió lốc ở nơi này thì khẳng định rằng chúng nó

cũng không chỉ tồn tại ở duy nhất một khu vực của bọn họ đâu.

Chỉ sợ hiện tại, cả mạng lưới gốc đều đã bị máy móc nano gió lốc xâm lấn rồi. Nói cách khác, dù trước mắt bọn họ đã thoát khỏi hiểm cảnh, nhưng cũng bị vây chết ở khu vực hiện tại rồi.

Chương 712: Tiết Điểm Số 4525!!!

Lâm Ân lập tức ngẩng đầu hỏi: "Nơi này còn cách chủ căn cứ của mấy người xa lắm không?"

Quan chỉ huy kia trấn định nói: "Rất xa, dùng thành lũy biến dị để di chuyển cũng cần ít nhất là hơn nửa giờ mới đến. Hơn nữa, theo tôi suy đoán thì giờ phút này, đám gió lốc nano kia đã triển khai tập kích đối với chủ căn cứ của chúng tôi rồi."

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, chậm rãi nói: "Cứ tiến về phía trước đi, hiện giờ đã không còn một nơi nào là an toàn nữa rồi, nhưng tốt xấu gì ở địa điểm trung chuyển, đường sống sẽ lớn hơn, chỉ cần chúng ta có thể rời khỏi nơi này, sẽ có hy vọng sống sót, anh có biết tiết điểm đi thông với mặt đất ở gần đây không?"

Quan chỉ huy kia nghiêm túc nói: "Chỉ cần ở bên trong mạng lưới gốc, là chúng ta có thể thông qua quá trình kết nối cùng huyết nhục ở nơi này mà lấy được vị trí của các tiết điểm lớn kia. Bác sĩ, tôi đã hoàn thành đăng ký cho ngài rồi, từ sau khi hoàn thành đăng ký, bất cứ lúc nào ngài cũng có thể lấy được bản đồ của cả mạng lưới gốc!"

"Được!" Lâm Ân ngẩng đầu, "Ca ca" hoạt động phần cổ một chút, nói: "Một khi đã như vậy, chúng ta lập tức xuất phát thôi! Nhưng nhớ phải cẩn thận, thần giáo Cơ Giới tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, nói không chừng, vẫn còn đại quân máy móc thứ hai đang chờ chúng ta ở phía trước!"

Nói xong, không chút do dự, Lâm Ân lập tức dẫn theo mọi người chạy dọc theo đường hầm khổng lồ, nhanh chóng lao về

phía trước. Giống như những con kiến đang leo lên từ mê cung khổng lồ dưới lòng đất lên trên, thân ở trung tâm chiến trường, không nơi nào không bùng nổ chiến đấu này, rốt cuộc sẽ có bao nhiêu sinh vật bởi vậy mà chết đi, chắc cũng không ai hay biết.

Có một chuyện Lâm Ân không hề chú ý tới, ở thời điểm hắn đi xa rồi, phía sau lưng hắn, bên trong lĩnh vực khổng lồ ẩn chứa vũ điệu cắn nuốt điên cuồng của quần thể nano vi mô kia, một con máy móc nano đang bị vô số thể máy móc đã nhiễm 【 virus rối loạn trí năng 】vờn quanh, đang đứng từ phía xa xa chăm chú nhìn thẳng tới phương hướng hắn rời đi.

Một luồng điện lưu rất nhỏ chớp động.

Nếu Lâm Ân có thể nhìn thấy cảnh tượng này, khẳng định là hắn có thể nhận ra thể máy móc nano kỳ lạ ấy, chính là máy móc nano đầu tiên đã bị hắn trao virus cho...

Con mẫu thể ấy...

Đoàn người Lâm Ân giống như những con ký sinh trùng đang nhúc nhích bên trong đoạn ruột của một con quái vật cực lớn, một đường chạy như điên, dọc theo mạng lưới gốc thật dài dưới lòng đất, nhanh chóng rời xa vị trí của thành lũy biến dị.

"Chú ý." Ngay tại thời điểm bọn họ rời khỏi vị trí kia chừng hai ngàn mét, Hắc Huyền Nguyệt đã rơi vào trạng thái tê liệt, đang nhắm nghiền hai mắt, đột nhiên mở miệng nhắc nhở: "Nếu còn tiếp tục đi về phía trước, sẽ thoát khỏi phạm vi quấy nhiễu của năng lượng cuồng bạo."

Cô ấy chỉ nói một câu đã không tiếp tục nhiều lời thêm nữa, nhưng ý tứ đã vô cùng rõ ràng rồi.

Từ giờ trở đi, bọn họ sẽ có xác suất thật lớn gặp phải gió lốc nano tập kích.

Hơn nữa, bởi vì máy móc nano quá mức nhỏ bé, gần như không thể giám sát được, mới dẫn đến một nan đề không nhỏ, đó là bọn họ có thể dễ dàng rơi vào vòng vây của đám máy móc nano mà không thể tự nhận biết được.

Mà quan trọng hơn, đó là bản thân Lâm Ân. Rất có khả năng hắn đã bại lộ bên trong phạm vi giám sát của thần giáo Cơ Giới rồi.

Lâm Ân quay đầu nhìn về phía quan chỉ huy, cảnh giác nói: "Chúng ta còn cách lối ra bao xa?"

Quan chỉ huy kia lập tức vươn xúc tu tới, chạm vào vách tường thịt xung quanh. Gần như ngay lập tức, nhánh xúc tu của gã đã hòa hợp thành một thể với vách tường thịt xung quanh. Chỉ thấy gã nhắm mắt lại, thoáng cảm ứng một hồi mới nói: "Còn gần năm km nữa sẽ đến tiếp điểm đi thông tới thành khu phía Nam, nếu thần giáo Cơ Giới không phát động tập kích quy mô lớn, hẳn là nơi đó vẫn an toàn."

Lâm Ân gật đầu, ánh mắt khẽ động nói: "Được! Mọi người cố thêm chút sức lực, chúng ta có thể sống sót hay không phải dựa vào mấy km cuối cùng này."

Mọi người đều ôm tâm trạng nặng nề, tốc độ tiến về phía trước cũng lập tức bị đẩy nhanh hơn vài phần.

Chẳng qua bọn họ không hề hay biết, gần như tại khoảnh khắc bọn họ thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của năng lượng cuồng bạo, hành tung của đám người này đã bị đánh dấu bên trong mạng lưới giám sát của tổ ong rồi.

Đám người Lâm Ân vốn không biết, ngay tại khoảnh khắc bọn họ thành công ngăn chặn đòn tập kích của máy tạo cơn bão nano kia, bọn họ cũng bị liệt vào danh sách hàng đầu những mục tiêu cần ưu tiên kích sát cấp cao nhất rồi.

Mà phương pháp kiểm tra đo lường cũng rất đơn giản.

Chỉ cần tiến hành giám sát tin tức với tần suất cực cao ở mỗi một tiết điểm bên ngoài phạm vi quấy nhiễu của năng lượng cuồng bạo, là có thể dễ dàng lấy được tọa độ của bọn họ.

"Đã tập trung vào vị trí của mục tiêu——đang phân tích quỹ tích hành vi —— dự tính khoảng mười phút sau, mục tiêu có 94% xác suất sẽ thông qua 【 tiết điểm số 4525】 để đi lên mặt đất——
"

"Đã trao quyền hạn xuống dưới——tiểu thư máy móc có trí tuệ tôn kính —— đại quân máy móc thứ mười một ở bên trong khu vực mục tiêu thứ năm, sẽ do ngài toàn quyền điều động —— chúc ngài may mắn."

Tại một nơi nào đó bên trong thành nguyền rủa, một cô gái tóc bạc, toàn thân đều là máy móc nhẹ nhàng kích hoạt trang bị máy móc bên tai, dữ liệu như nước lũ nhanh chóng chảy xuôi trong mắt.

"Đã nhận được —— sau khi hoàn thành quá trình săn giết mục tiêu—— ta sẽ lập tức đi tới khu vực số một, hội hợp và trợ giúp quân đoàn tiến công —— hết."

Nói xong, cô ấy nhẹ nhàng kéo một loại trang bị nào đó trên người, cùng với từng luồng sáng số liệu lóe lên, thân thể cô gái nọ lập tức chuyển thành trong suốt, rất nhanh đã không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Bên dưới chiếc mũ giáp máy móc trên mặt, một khẩu súng bắn tỉa hạng nặng màu bạch kim đã lặng yên ngắm thẳng vào vị trí của tiết điểm đi thông tới mặt đất nọ.

Cô ấy giống như một con báo săn đang ẩn mình ở chỗ tối, tùy thời mà động, nguy hiểm mà mê người.

Chương 713: Chiến Tranh Bùng Nổ Rồi!

Vào giờ phút này, bên trong mảnh sương mù màu đen đang cuộn trào mãnh liệt trên đỉnh đầu cô ấy, là vô số những đầu đạn đen nhánh tựa như một dòng nước lũ sắt thép ầm ầm phun trào. Chúng đang hướng về phía khu vực trung tâm nhất của thành nguyền rủa.

Cùng thời điểm ấy, tòa Kim Tự Tháp lật ngược khổng lồ màu đen, có thể phi hành kia cũng đang chậm rãi tiếp cận một bên khác cũng thuộc thành nguyền rủa, nhưng càng xa hơn nơi này.

Trong lúc đó, một gốc đại thụ huyết nhục khổng lồ khôn tả, chọc thẳng vào mảnh sương mù màu đen, cũng đang đứng sừng sững tại khu vực trung tâm nhất của thành nguyền rủa, với tư thế trực tiếp đối đầu cùng tòa Kim Tự Tháp lật ngược khổng lồ màu đen kia.

Chiến tranh bùng nổ rồi!

...

Bên trong mạng lưới gốc dưới lòng đất.

"Chúng ta tới rồi!"

Khoảng cách năm km khá ngắn ngủi, gần như chỉ đảo mắt một cái đã tới rồi, mọi người đột nhiên ngẩng đầu lên, đưa mắt hướng thẳng về nơi xa.

Đứng tại vị trí này, vẫn có thể nhìn thấy một đoạn đường sinh học [1] huyết nhục giống như thực quản dựng thẳng thẳng, nối

liền với phía trên, liếc mắt một cái không thể nhìn thấy cuối.

[1] : nguyên văn 腔道 – khang đạo, trong lĩnh vực khoa học sinh mệnh, từ này được dùng để chỉ những loại đường sinh học dùng mắt thường có thể nhìn thấy, ví dụ như đường tiêu hóa, đường hô hấp, đường niệu đạo, đường sinh sản…

Thật hiển nhiên nơi này chính là tiết điểm từ mạng lưới gốc đi thông lên mặt đất. Và không cần phải nghi ngờ, chỉ cần vượt qua nơi này, bọn họ có thể đi lên mặt đất, thoát khỏi bóng ma khủng bố của quần thể nano.

"Bác sĩ, chúng ta đi lên chứ?" Vị quan chỉ huy kia lập tức quay đầu nhìn về phía Lâm Ân, mở miệng dò hỏi.

Lâm Ân nhíu mày, hắn thoáng quay đầu nhìn về phía mạng lưới gốc hắc ám đằng xa kia, trong mơ hồ cảm nhận được một chút khác biệ.

Chẳng lẽ thần giáo Cơ Giới thật sự không phát hiện ra bọn họ?

Hoặc là… đám máy móc kia đã phát hiện ra bọn họ rồi, nhưng vì chiến tranh bùng nổ mà không rảnh đi bận tâm đến bọn họ?

Hắn không biết nguyên nhân thực tế là gì, nhưng lại có thể biết được một điều, đó là bất kể tình huống rơi vào trường hợp nào chăng nữa, quyền quyết định cũng không nằm trong tay bọn họ.

"Mạo hiểm quá lớn." Lâm Ân ngẩng đầu nhìn thông đạo trên không, nói: "Nếu khu vực bên ngoài mạng lưới gốc đã bị thần giáo Cơ Giới công phá mất rồi, thì chuyến hành trình vừa nãy, cả một đường đều suôn sẻ, không bị bất cứ thứ gì ngăn chặn của chúng ta lại là một chuyện làm cho người ta hoài nghi vô cùng."

Kết quả tốt nhất đương nhiên là thần giáo Cơ Giới không rảnh để bận tâm đến bọn họ, sau đó để bọn họ trốn thoát khỏi ngục

giam này. Nhưng rơi vào tình huống xấu nhất thì sao? Thì rất có khả năng, vào giờ phút này, đã có một cái lưới lặng yên hình thành trên mặt đất rồi.

Theo hắn suy đoán, nếu tình huống thực sự là như vậy thì chẳng những cái lưới kia đã được giăng sẵn trên mặt đất, mà e rằng đám máy móc ấy còn sớm chuẩn bị xong thiên la địa võng nhằm vào bọn họ ở cả hai đường rẽ khác rồi.

Mà điều kiện tiên quyết để hết thảy những trường hợp xấu nhất ấy xảy ra, chính là thần giáo Cơ Giới đủ coi trọng đối với bọn họ.

"Ngài cho rằng sẽ có nanh vuốt của thần giáo Cơ Giới tới lấp kín con đường đi lên mặt đất?" Quan chỉ huy kia nghiêm trọng dò hỏi.

Lâm Ân ngẩng đầu nói: "Không, nếu là máy móc bình thường ta sẽ không để ý. Ta chỉ sợ bọn họ sẽ vì sự thất bại lần này của đám gió lốc nano mà chuyên môn phái tới cho chúng ta một tên đầu sỏ. Nếu vậy thì phiền toái lớn lắm."

Mà không cần phải nghi ngờ, dựa vào những gì bọn họ từng gặp phải trước đó, thì e rằng vị bác sĩ này đã bị thần giáo Cơ Giới ghi vào sổ đen rồi.

Và từ trước đến nay, thần giáo Cơ Giới luôn lựa chọn cùng một cách đối xử, không có chuyện ngoại lệ, đối với những mục tiêu bị ghi vào trong sổ đen. Đó là không cần biết ở thời điểm nào, đám máy móc ấy đều sẽ dùng thủ đoạn thiết huyết đi tới bao vây rồi tiêu diệt đối phương.

"Bác sĩ, ngài xem chúng ta làm thế này có được hay không?" Ánh mắt vị quan chỉ huy kia thoáng chớp động, nói: "Chúng ta có thể phái một bộ phận người đi lên trước, nếu thực sự có bao vây, những người còn lại vẫn có cơ hội giữ mạng. Làm như vậy, có thể

giảm tổn thất xuống mức thấp nhất."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều chấn động.

Không cần phải nghi ngờ, đây lại là một lần đánh cược nữa rồi! Còn là dùng mạng đi đánh cuộc, bởi vì nếu trên mặt đất thật sự có nanh vuốt của thần giáo Cơ Giới, thì bộ phận người đi ra ngoài kia tuyệt đối sẽ bị địch nhân bao vây tiêu diệt ngay tại chỗ.

Mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, hoang mang lập tức lan tràn khắp chốn.

Mà ở loại thời điểm này, bản tính hỗn loạn của thần giáo Huyết Nhục kia đã lộ rõ ra ngoài rồi. Bởi vì ở thời điểm cùng chung tay đối mặt với kẻ thù bên ngoài, bọn họ còn có thể kề vai sát cánh, hợp tác cùng nhau, nhưng một khi gặp phải chuyện có liên quan tới bản thân, tình huống sẽ lập tức xuất hiện biến hóa.

Ánh mắt mọi người chớp động không ngừng, trong lúc nhất thời, không một ai lên tiếng.

Vị quan chỉ huy kia nhìn thấy biểu hiện của mọi người, gã lập tức híp mắt tiến lên, nặng nề nói: "Ta là người đầu tiên, có ai nguyện ý theo ta cùng đi, tiến về phía trước hay không?"

Trong khoảnh khắc ấy, không một ai động đậy.

Ngay cả ánh mắt của mười mấy sĩ quan phụ tá đang đứng sau lưng quan chỉ huy cũng chớp lóe không ngừng, do dự không thôi.

Qua chừng mười mấy giây sau, cuối cùng cũng có người đứng ra, đó là gần mười bộ huyết nhục hình người, bọn họ đi tới, đứng bên cạnh quan chỉ huy kia.

Nhưng so sánh với tổng nhân số, những người này vẫn không được một phần năm.

Hiển nhiên, không phải sinh vật nào cũng có dũng khí tới tham gia loại thử nghiệm có chỉ số mạo hiểm thật lớn này.

"Một khi đã như vậy, bác sĩ, chúng ta lập tức xuất phát đây. Nếu bên trên thực sự có bao vây, ngài không cần phải lo cho chúng ta đâu, hãy lập tức rời khỏi nơi này đi, coi như đây là chúng ta báo đáp ân cứu mạng của ngài!" Vị quan chỉ huy kia nắm quyền, trên mặt lộ ra một tia quyết tuyệt, kiên định nhìn thẳng về phía Lâm Ân.

Chương 714: Bên Dưới Lớp Ngụy Trang...

Ngay sau đó.

"Chúng ta xuất phát!" Vị quan chỉ huy nọ hét lớn một tiếng. Chỉ thấy gã trực tiếp vươn xúc tu tới, dẫn đầu chạy thẳng về phía thông đạo khổng lồ dẫn lên mặt đất kia.

Mấy bộ huyết nhục hình người đang đứng bên cạnh gã cũng cắn chặt hàm răng, nhanh chóng đi theo.

Lâm Ân ngẩng đầu, chăm chú nhìn vào bóng dáng bọn họ, khóe miệng khẽ nhếch, từ đầu đến cuối một câu cũng không nói.

"Đầu." Trái Trái do dự lên tiếng trong đầu hắn: "Biểu hiện của bọn họ cũng không giống những gì chúng ta từng nghe đồn về sinh vật thuộc trận doanh hỗn loạn tà ác. Chẳng lẽ những lời đồn đại nhằm vào thần giáo Huyết Nhục đều là giả?"

Lâm Ân khẽ mỉm cười, nhưng ở bên dưới mặt nạ, không ai có thể nhìn thấy vẻ mặt hiện giờ của hắn.

"Không, Trái Trái, chỉ có thể nói rằng hắn đủ thông minh thôi."

Trái Trái vô cùng kinh ngạc với câu trả lời này.

Lâm Ân mỉm cười đầy quỷ dị nói: "Thế cục trước mắt rất phức tạp, cũng rất nguy hiểm, mà ở bên trong nhóm sinh vật huyết nhục này, người có thể chân chính cân nhắc đến kết quả tồi tệ nhất kia, cũng chỉ có duy nhất một vị quan chỉ huy này thôi, Hắn hiểu được, nhưng những người khác lại không hiểu được."

"Trên thực tế, dưới tình huống hiện giờ, ở lại bên cạnh ta càng nguy hiểm hơn rời khỏi."

Trái Trái vô cùng ngạc nhiên, lập tức mờ mịt nói: "Này..."

Lâm Ân mỉm cười nâng mặt nạ lên, nói: "Hắn biết rõ sự thật là ta đang bị đuổi giết, cho nên mới quyết đoán đi một nước cờ mạo hiểm. Bởi vì nếu rơi vào tình huống tồi tệ nhất, thì cả trên mặt đất lẫn hai lối rẽ khác, đều đã bị thần giáo Cơ Giới bố trí võng lưới vây quanh rồi, nhưng so với hai phương hướng khác, không gian trung chuyển trên mặt đất càng lớn hơn. Đây chính là phương diện đầu tiên cần cân nhắc."

"Thứ hai, nếu mục tiêu bị thần giáo Cơ Giới đuổi giết trọng điểm là ta, thì bọn họ đi ra ngoài như vậy, ngược lại sẽ là lựa chọn vô cùng an toàn. Bởi vì nếu thần giáo Cơ Giới đã nắm được tọa độ của ta, thì không cần phải nghi ngờ, đám máy móc ấy cũng sẽ hiểu được, bọn họ chỉ là một con mồi dò đường mà thôi. Nếu ra tay với bọn họ, cũng tương đương với trực tiếp rút dây động rừng."

"Cho nên, nếu bên ngoài thật sự có địch nhân bao vây, thì dựa theo suy nghĩ của ta, ta sẽ thả cho bọn họ rời khỏi, coi như thả ra tín hiệu cho thấy bên ngoài rất an toàn."

"Mà chờ đến khoảnh khắc mục tiêu là ta bước tới, đó mới chân chính là một hồi tuyệt sát!"

Lâm Ân mỉm cười vươn tay tới, búng thẳng vào ngón giữa của Trái Trái, tiếp tục nói: "Ngược lại, nếu bên ngoài kia không có bao vây, thì đương nhiên đó chính là tình huống tốt nhất rồi. Khi trường hợp ấy xảy ra, hành vi anh dũng hiến thân của bọn họ lại có thể tiến thêm một bước, đi quét hảo cảm của ta, cũng tiến thêm một bước thu hẹp mối quan hệ đôi bên."

Trái Trái ngạc nhiên nghe xong, lại lắp bắp nói: "Chuyện này... Chuyện này quá là..."

Lâm Ân dịu dàng vuốt ve tay trái của mình như đang xoa dịu một đứa nhỏ ngốc, nói: "Không, Trái Trái, ngược lại thì có, đây mới là bình thường nhất nha."

Trái Trái (? Д?) ngơ ngác hỏi: "Vậy... Nếu ngươi đã nhìn thấu cả rồi, thì vì sao còn tùy ý để bọn họ đi lên như thế?"

"Bởi vì bọn họ có thể sống sót vốn chẳng mang đến một chút bất lợi nào cho ta cả. Ngươi động não tí đi nào, nếu tất cả đều chết hết rồi, chẳng phải mớ danh vọng bên trong giáo phái Dục Vọng của ta là quét vô ích ư?" Lâm Ân mỉm cười giải thích.

Ngoại trừ Hắc Huyền Nguyệt đang được hắn ôm trong lòng, không một ai nghe được tiếng thì thầm giữa hắn và Trái Trái.

Hắc Huyền Nguyệt mở to mắt, lặng lẽ nhìn gương mặt thấp thoáng hiện ra đằng sau chiếc mặt nạ mỏ chim kia.

Những lời này của Lâm Ân cũng khiến cho Hắc Huyền Nguyệt có thêm nhận thức sâu sắc về hắn. Cô ấy lại một lần nữa nhớ đến những lời mẹ từng nói với mình khi còn ở bên trong trang viên con rối.

"Tuyệt đối đừng coi thường sinh vật nhân loại, đặc biệt là những nhân loại đã rơi xuống thế giới hắc ám nguy hiểm này, mà vẫn có thể lăn lộn đến thuận buồm xuôi gió. Bọn họ có thể sống đến bây giờ, tuyệt đối không chỉ nhờ vào vận khí."

Cô ấy lại nghĩ tới một loại những thủ đoạn nhanh gọn, dứt khoát và hung bạo mà hắn từng để lộ ra khi đối phó với những quần thể nano kia.

Thật hiển nhiên, bên dưới lớp ngụy trang hi hi ha ha không đứng đắn của người này, đang ẩn giấu một linh hồn tuyệt đối cường đại.

"Hắn là bọn họ đã đến nơi rồi." Lâm Ân khẽ mỉm cười, sau đó

nhanh nhạy vung từng sợi xúc tu tới, chỉ thấy thân hình hắn "Soạt soạt soạt" giống như một con nhện, trực tiếp nhảy lên trên.

"Chúng ta đi nhìn xem rốt cuộc mọi chuyện có xảy ra đúng như những gì ta từng nghĩ hay không?"

...

Tiết điểm mặt đất.

Trên mặt đất vốn trống rỗng, chẳng có vật gì, đột nhiên xuất hiện từng vũng máu loãng, thẩm thấu ra ngoài, khiến cho mặt đất từ từ nứt ra từng cái khe nhỏ.

Tiếp đó, ngay giữa vũng máu tươi tanh hôi kia, mặt đất bên dưới lại chậm rãi nở rộ giống như một cái nụ hoa bình thường.

Gần như ngay lập tức, một cái thông đạo thật dài, đi thông xuống dưới lòng đất đã lộ ra.

Chỉ thấy một bộ huyết nhục hình người với vẻ mặt đầy cảnh giác, chậm rãi leo lên khỏi thông đạo. Gã híp mắt, cực kỳ thận trọng quan sát hoàn cảnh xung quanh, sau đó nhanh chóng xoay người, hoàn toàn không quay đầu lại đã chạy như điên về phía một cái hẻm nhỏ đổ nát, hoang sơ, gần như đã biến thành phế tích trước mặt.

"Tiết điểm đã mở ra —— kiểm tra đo lường thấy sinh vật huyết nhục —— hình người —— là tín đồ của giáo phái Dục Vọng —— mục tiêu chưa xuất hiện —— tiểu thư máy móc có trí tuệ —— xin hỏi chúng ta có lập tức tiến hành bao vây hay không?"

Ở chỗ tối, một cô gái tóc bạc đang nhìn chằm chằm vào vị trí tiết điểm nọ, chậm rãi nói: "Chắc chắn đây là con mồi do hắn ném ra—— không cần để ý tới —— mục tiêu của chúng ta là kẻ phát tán dục vọng kia —— cứ án binh bất động."

"Rõ."

Ngoại trừ khu vực xa xa bên trong thành thị đang không không ngừng vang lên những tiếng nổ mạnh, thì bên trong phế tích vẫn là một mảnh yên tĩnh.

Ngay hai giây sau đó, bộ huyết nhục hình người thứ hai lại chui ra từ bên trong tiết điểm bộ rễ nọ, và nhanh chóng chạy thẳng về một hướng khác.

Rồi người thứ ba, thứ tư, thứ năm.

Chương 715: Hết Thảy Những Gì Có Thể Làm, Hắn Đều Làm Hết Cả Rồi!

Nhưng đại quân máy móc đang ẩn mình trong chỗ tối vẫn lựa chọn án binh bất động, lặng yên chờ đợi. Bởi vì thông qua chức năng giám sát quét hình mạnh mẽ của tổ ong, chúng nó đã xác định được, mục tiêu cần kích sát lần này vẫn đang trốn bên dưới tiết điểm.

Thật hiển nhiên, đối phương rất cẩn thận, vẫn muốn dùng loại phương pháp này để dẫn bọn chúng rời đi.

Nhưng không cần phải nghi ngờ, hành động của hắn là vô ích, là dùng giỏ trúc múc nước, là công dã tràng rồi.

"Bác sĩ, xem ra là chúng ta suy nghĩ quá nhiều rồi, có lẽ thần giáo Cơ Giới thật sự không rảnh để bận tâm đến chúng ta đâu. Bên ngoài rất an toàn, ít nhất là hiện tại chúng ta còn chưa chạm mặt với bất cứ đơn vị máy móc nào." Quan chỉ huy vừa từ tiết điểm bên dưới đi lên mặt đất, đã dùng ánh mắt cảnh giác thoáng liếc nhìn xung quanh một cái, sau đó nhanh chóng chạy thẳng về phía xa xa, đồng thời cũng dùng ý thức vội vàng gửi tin tức liên hệ cùng Lâm Ân bên dưới lòng đất.

Trong đường hầm, Lâm Ân đang dùng xúc tu nâng đỡ thân thể, khẽ mỉm cười ngẩng đầu, ngắm nhìn lối ra bên trên, nói: "Không nóng nảy, cứ để cho viên đạn bay thêm một lát nữa đi."

Ngay sau đó, hắn nói tin tức do quan chỉ huy chuyển lại cho đám quái vật xúc tu và huyết nhục hình người đang lo lắng không

yên bên dưới. Tám – chín bộ huyết nhục hình người ban đầu đi theo quan chỉ huy kia đã rời khỏi nơi này rồi mà không gặp phải bất cứ nguy hiểm gì.

Đối với những con quái vật xúc tu này, tin tức vừa nhận được tuyệt đối là một liều thuốc an thần.

"Mọi người chuẩn bị xuất phát đi. Hãy nhớ kỹ, tiến lên từng người từng người một, sau khi đi lên, đừng có tụ tập, cứ tự mình lựa chọn một phương hướng rồi chạy đi, đừng quay đầu lại. Đã nhớ chưa?"

Lâm Ân nói xong, mới nhẹ nhàng nhường đường cho nhóm quái vật xúc tu phía dưới.

"Bác sĩ, sau khi chúng ta ra ngoài, sẽ đến nơi nào tập hợp?"

Lâm Ân mỉm cười nói: "Không nóng nảy, cứ ra ngoài trước lại nói sau."

Giờ khắc này, hắn đã trăm phần trăm xác định được ở bên ngoài có thần giáo Cơ Giới mai phục rồi.

Bởi vì kể cả khi bọn chúng không rảnh để bận tâm đến nơi này, cũng không thể xảy ra trường hợp những người vừa rồi không gặp được bất cứ một đơn vị máy móc nào.

Nếu tình huống như vậy xảy ra, có nghĩa là trên thực tế ở khắp nơi bên ngoài đều là đơn vị máy móc. Và bọn chúng không xuất hiện chỉ vì muốn câu con cá lớn là hắn thôi.

Một khi đã như vậy, đương nhiên là có thể chạy được người nào hay người nấy ~

Trong nhóm huyết nhục hình người này, chỉ cần có một tên còn sống sót tới tập hợp cùng đại bộ đội của bọn họ, thì danh vọng của hắn sẽ được lan truyền rộng khắp bên trong giáo phái Dục

Vọng rồi, cớ sao lại không làm?

Mà nếu không một người nào sống sót...

Ừm… thì chẳng liên quan gì đến hắn.

Dù sao hiện tại hắn cũng là một tên Dịch Y vô cùng tà ác nha. Hơn nữa, hết thảy những gì có thể làm, hắn đều làm hết cả rồi!

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú cùng với nụ cười khe khẽ của Lâm Ân, nhóm huyết nhục hình người và quái vật xúc tu nhanh chóng đi dọc theo thông đạo tiết điểm trước mắt, từng người từng người một chui lên mặt đất, nhanh chóng tản ra bốn phía chạy đi.

Bên trên vẫn không có động tĩnh gì khác lạ.

Thậm chí tình trạng này còn kéo dài mãi, cho đến khi đại bộ phận sinh vật huyết nhục đã rời khỏi nơi này, ở bên dưới chỉ còn lại không đến một phần mười quân số cuối cùng, thần giáo Cơ Giới vẫn không hành động.

Nếu là người bình thường, có vẻ như ở thời điểm này, bọn họ sẽ thật sự cảm thấy bên ngoài đã an toàn rồi, nhưng Lâm Ân lại không để bản thân dễ dàng trúng kế như vậy.

"Mấy người còn chưa đi sao?" Lâm Ân mỉm cười cúi đầu, nhìn sáu - bảy bộ huyết nhục hình người cuối cùng phía dưới, khẽ vươn tay ấn ấn huyệt Thái Dương.

Một bộ huyết nhục hình người trong đó khẽ nuốt nước miếng, nói: "Đánh cược... Bác sĩ, chúng tôi vẫn cảm thấy đi theo ngài sẽ an toàn hơn một chút..."

"Ừm… là vậy sao?" Lâm Ân ý cười càng thêm xán lạn.

Bởi vì đối phương đã nói như vậy rồi, hắn thật sự không còn

cách nào cả.

Sinh vật không có dũng khí, cũng không có tư cách sống sót trên chiến trường.

"Một khi đã như vậy, ta cũng chỉ có thể chúc các ngươi may mắn mà thôi." Lâm Ân mỉm cười, nhẹ nhàng lấy chiếc mũ phớt trên đỉnh đầu xuống, hướng về phía mấy sinh vật huyết nhục kia, biểu đạt lời chúc phúc cuối cùng của mình: "Chúng ta có duyên gặp lại."

Mà ngay trong nháy mắt đó, dưới cái nhìn chăm chú cùng với vẻ mặt ngơ ngác của bọn họ, thân thể Lâm Ân đột nhiên hóa thành một luồng sương máu, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Cũng chính tại khoảnh khắc này, bên trong đôi mắt của cô gái tóc bạc vẫn một mực ôm cây đợi thỏ bên ngoài, chợt xuất hiện tin tức đến từ tổ ong.

"Cảnh báo —— nghi ngờ mục tiêu đã sử dụng một loại thủ đoạn nhảy vọt không gian nào đó để rời khỏi vị trí trước mắt —— cập nhật tin tức—— mục tiêu đang nhanh chóng rời đi từ tiết điểm số 4524 —— "

"Cảnh báo —— tốc độ của mục tiêu đang gia tăng nhanh chóng —— khoảng cách trước mắt giữa mục tiêu với ngài là 1 km —— 1.5 km ——2 km —— "

Trong nháy mắt kia, tất cả những ý thức máy móc đang điều khiển đại quân máy móc đều chấn động.

"Không tốt!"

Tới thời điểm này rồi rốt cuộc bọn họ cũng hiểu được, là bọn họ đã trúng kế tên kia, rất có khả năng tên kia đã nhận ra bọn họ từ trước rồi.

Hóa ra ngay từ đầu, hắn đã không định rời đi từ nơi này. Sở dĩ hắn vẫn một mực ở lại nơi đó, chỉ vì mê hoặc bọn họ, chỉ vì yểm trợ cho những bộ huyết nhục hình người kia rút lui mà thôi.

"Quét sạch!" Vẻ mặt cô gái tóc bạc vẫn không thay đổi, chỉ mở miệng truyền một mệnh lệnh lạnh như băng đối với tiết điểm dưới lòng đất kia.

Cô ấy đứng thẳng người lên. Cùng thời điểm đó, động cơ nhảy vọt không gian trong cơ thể cũng nhanh chóng được khởi động, chỉ thấy thân thể cô ấy giống như quỷ mị, xoát xoát xoát vài cái đã liên tiếp bước đi được vài trăm mét rồi.

Mà ở khu vực tiết điểm kia, lượng lớn đơn vị máy móc nhận được tin tức, cũng nhanh chóng giải trừ trạng thái ẩn nấp ban đầu, rồi không chút do dự dũng mãnh tràn về phía thông đạo tiết điểm, xả lượng lớn hỏa lực xuống dưới.

Những tiếng kêu thê lương thảm thiết lập tức vang vọng khắp khu vực.

Chương 716: Khi Ngươi Càng Mạnh Xác Suất Chết Lại Càng Lớn!!!

Đồng thời, đại quân máy móc cũng lập tức phân công rõ ràng, chia quân thành hai nhánh, cùng lúc triển khai hành động đuổi giết đối với những sinh vật huyết nhục đã thoát đi lúc trước.

Dao động phẫn nộ lan tràn khắp quần thể.

Bởi vì bọn họ biết, bọn họ lại một lần nữa bị tên Dịch Y kia chết tiệt đùa giỡn rồi.

"Tiểu thư máy móc có trí tuệ —— chúng ta thỉnh cầu ngài hiệp trợ, cùng triển khai truy đuổi săn bắt mục tiêu—— xin ngài phê chuẩn!"

Nhưng bọn họ không nhận được câu trả lời từ phía cô gái tóc bạc.

Giờ phút này, phía trên mặt đất, khắp nơi đều là phế tích, thiếu nữ kia đang lao đi giống như một con báo săn mạnh mẽ, trong tay nắm chặt khẩu súng bắn tỉa màu bạc, vẻ mặt bình tĩnh mà di chuyển nhanh chóng, thân thể lần lượt nhảy qua từng khu cao ốc ven đường.

Trong mắt cô ấy là điểm sáng không ngừng chớp lóe, cũng đang điên cuồng chạy trốn dưới lòng đất.

Hắn chính là mục tiêu của chuyến hành trình này, cũng là nhiệm vụ của cô ấy!

Là kẻ phát tán dục vọng kia!

"Tiếp tục truy tung mục tiêu —— " Cô gái tóc bạc nhẹ ấn vào trang bị thông tin bên tai, thân hình không ngừng nhảy lên, di động, có chút bình tĩnh nói: "Thông báo cho quần thể nano ở khu vực 314, tiến hành chặn lại và diệt sát mục tiêu ở vùng ven mạng lưới gốc số năm. Lệnh cho quần thể máy móc bọ cánh cứng số 41, 42 lập tức xâm nhập xuống dưới lòng đất, chia ra hai nhánh, từ bên trái và bên phải, chặt đứt đường lui của mục tiêu, khóa chết khu vực hoạt động của hắn."

"Rõ —— trí não đã ra lệnh —— phải nghe theo sự chỉ huy của ngài."

Gần như tại thời điểm ấy, trong mạng lưới gốc dưới lòng đất, ở chỗ sâu nhất của hai lối rẽ phía trước kia, quần thể máy móc nano chi chít rậm rạp giống như một cơn lũ, đang điên cuồng lan tràn về phía trước.

Mà tại vị trí càng sâu hơn dưới lòng đất, vô số những con máy móc sinh vật dạng bọ cánh cứng màu bạch kim đột nhiên ngẩng đầu dậy, trong mắt chớp động một luồng lưu quang máy móc màu xanh da trời. Rồi không chút do dự, chúng nhanh chóng chia binh làm hai đường, từ mỗi một tiết điểm, tiến thẳng về phía Lâm Ân, muốn bao vây hắn.

Đúng như những gì Lâm Ân từng suy đoán. Trên thực tế, ngay tại thời điểm bọn họ rời khỏi khu vực tín hiệu bị quấy nhiễu, bọn họ đã bước chân vào tấm lưới bao vây của đại quân máy móc rồi.

Mà hiện tại, sau khi trực tiếp phát động chiến dịch đã chuẩn bị sẵn từ trước, khu vực bên ngoài mạng lưới gốc cũng sớm bị thần giáo Cơ Giới thâm nhập, biến thành cái sàng rồi.

Vào thời điểm này, ở dưới lòng đất, Lâm Ân đang cưỡi Tiểu Bảo Bối, dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, chạy

như điên về phía trước, ánh mắt hắn cũng thay đổi, trở nên trấn định và chuyên chú một cách thần kỳ.

Chính sự cẩn thận này đã cứu hắn hết lần này đến lần khác trong suốt hai năm thời gian trước khi nhận được hệ thống. Nếu mọi người còn nhớ, thì trong cuốn nhật ký hắn từng viết trước đó, có ghi lại rất nhiều điều cấm kỵ không thể chạm vào.

Ví dụ như không thể đặt chân tiến vào sương mù màu đen. Bởi vì đối với hắn ở thời điểm ấy, mỗi một sinh vật ở trong mảng sương mù màu đen ấy đều đại diện cho nguy hiểm thật lớn.

Tuy tới hiện tại, hắn đã đủ mạnh mẽ rồi, nhưng càng mạnh mẽ, bản thân hắn lại càng hiểu sâu một loại thực tế, đó là từ trước đến nay, bên trong thế giới hắc ám không bao giờ khuyết thiếu cường giả.

Và ngược lại, khi ngươi càng mạnh xác suất chết lại càng lớn. Bởi vì ngươi đã mất đi sự kính sợ đúng mực đối với hắc ám.

"Đầu! Phía trước có động tĩnh!" Trái Trái vừa cảm nhận được điều gì đó, khiến cho nhịp hô hấp trở nên dồn dập lên.

Lâm Ân lập tức ngẩng đầu, vội vàng dừng lại. Hắn cũng nghe được những tiếng vang ong ong chi chít truyền đến từ phía trước kia, giống như đó là sóng lớn, hoặc là một đàn ong đang bay tới.

Là quần thể nano!

"Quả nhiên!" Lâm Ân cười lạnh một tiếng.

Mà nếu hắn không đoán sai thì e rằng vào giờ phút này, ở bên trong mạng lưới dưới chân hắn, đã có vô số quần thể đang điên cuồng lao thẳng về phía hắn rồi.

"Chúng ta đi tầng trên." Trong nháy mắt sau đó, Lâm Ân đã phát động năng lực bước nhảy hư không của mình, thân thể lại

một lần nữa hóa thành sương máu.

"Gọi không trung trợ giúp —— chuẩn bị bom xuyên đất—— tiến hành công kích thẳng vào khu vực của mục tiêu —— nhu cầu: 30 viên —— "

Trên mặt đất, cô gái tóc bạc vốn đang chạy đi băng băng, đột nhiên lộn người một cái, dừng lại phía trên một tòa cao ốc, vẻ mặt bình tĩnh vô cùng.

"Đã nhận lệnh—— đã bố trí đầu đạn—— đã bố trí tập kích không trung—— "

"Hỏa lực sắp bao trùm —— chúc ngài may mắn."

Cùng với mệnh lệnh truyền đi, phía trên tấm bản đồ khu vực xuất hiện trong đôi mắt thiếu nữ này, đã xuất hiện mấy chục chữ thập đánh dấu màu đỏ với mục tiêu là phạm vi vài trăm mét ngoài mặt đất.

Mà ngay tại vị trí đó, chỉ khác là một ngàn mét dưới lòng đất, lại đúng là điểm rơi sau khi thực hiện bước nhảy hư không của Lâm Ân.

Ông —— Gần như trong nháy mắt kia, mảnh sương mù màu đen trước mặt lập tức sôi trào, giống như đang có một vật khổng lồ dùng lực lượng mạnh mẽ phá vỡ lớp màng mỏng của tầng sương mù màu đen ấy.

Cùng với tiếng âm bạo thật lớn vang lên, từng cái đầu đạn thô to, màu đen, chi chít dày đặc, giống hệt ngư lôi, lập tức lao đến.

Ngay sau đó, mấy chục viên đầu đạn ấy đột nhiên rơi thẳng xuống đất, nhưng chúng nó không hề nổ mạnh, ngược lại, dưới lực trùng kích mạnh mẽ, chúng nó trực tiếp phá vỡ lớp địa chất kia, hung hăng xỏ xuyên qua phần vỏ ngoài, chui sâu xuống dưới.

Mặt đất như một lớp giấy mỏng.

Mấy chục quả tên lửa đạn đạo được giám sát chặt chẽ, trực tiếp dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, nhanh chóng tiếp cận vị trí của mục tiêu.

Hai trăm mét!

Năm trăm mét!

Một ngàn mét!

Cũng gần như tại thời điểm đó, ở tầng ngoài của mạng lưới gốc, cùng với một mảnh sương máu phun ra, thân thể Lâm Ân trực tiếp xuất hiện tại chỗ.

Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy vách tường thịt phía trên đỉnh đầu hắn đột ngột bị phá vỡ, và hình ảnh phản chiếu trong con ngươi của Lâm Ân chính là từng cái đầu đạn màu đen nhánh nhiều đến khó tưởng tượng nổi.

Tốc độ của chúng quá nhanh, nhanh giống như đã dự đoán được điểm rơi của hắn từ trước rồi.

Chương 717: Đãi Ngộ Khi Bị Liệt Vào Sổ Đen Của Thần Giáo Cơ Giới!!!

【 cảnh báo! Cảnh báo! Kiểm tra đo lường thấy đường đi của tên lửa đạn đạo công kích, nguy cơ trước mắt đã đạt đến 100%, xin hãy lập tức né tránh! Xin hãy lập tức né tránh! 】

"Má nó!" Lâm Ân cắn răng, không nhịn được trực tiếp văng ra một tiếng chửi thề. Rồi không nói hai lời, hắn dùng tốc độ gần như là nhanh nhất, vội vàng mở ra hình thức u linh.

Trái Trái lại quát to một tiếng, nháy mắt đã hóa thành một tấm khiên thịt cứng rắn vô cùng, trực tiếp cấu tạo nên một dãy phòng tuyến chặt chẽ tinh vi ở bên cạnh hắn.

Gần như đây là thời khắc nguy hiểm nhất bọn họ từng gặp phải.

Thậm chí ở trong nháy mắt ấy, Lâm Ân còn có cảm giác bản thân vừa bị buộc phải rơi vào tuyệt cảnh, giống như lần chạm trán với Khôi Lỗi Huyết Nhục trước kia.

Cũng nhờ đó mà hắn đã xác nhận được suy đoán của bản thân.

E rằng ngay tại khoảnh khắc rời khỏi phạm vi của khu vực tín hiệu bị quấy nhiễu kia, vị trí tọa độ trong thời gian thực của hắn đã bị thần giáo Cơ Giới giám sát gắt gao rồi!

(Trong thời gian thực nghĩa là theo dõi mọi thời mọi khắc.)

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh ——phần đuôi của đám đầu

đạn màu đen đang điên cuồng lao đến, chuẩn bị nổ tung kia, lập tức lóe lên một điểm quang mang màu đỏ.

Cũng chính trong nháy mắt ấy.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Mấy chục viên đầu đạn màu đen trực tiếp nổ mạnh, lực trùng kích cùng với năng lượng chấn động đáng sợ lan tràn. Nó khủng bố đến mức làm cho toàn bộ khu vực phía trên mặt đất kéo dài cả km đều bị ảnh hưởng, sụt xuống, thậm chí luồng năng lượng thật lớn ấy còn khuếch tán ra ngoài mấy ngàn mét, sau đó nhanh chóng co rút lại, khiến cho khoảng cách vài trăm mét dưới lòng đất đều bị đào rỗng, chôn vùi, xuất hiện một cái đường hầm mới tinh.

Đây vốn không phải đầu đạn bình thường! Mà là vũ khí năng lượng có kèm theo hiệu quả chôn vùi được ngụy trang thành tên lửa đạn đạo!

"Đã hoàn thành mệnh lệnh bao trùm hỏa lực đối với khu vực mục tiêu—— tin tức tạm thời bị quấy nhiễu —— thời gian khôi phục: 30 giây."

Cùng với lời nhắc nhở đến từ trí não vang lên, thiếu nữ máy móc đang ẩn mình phía trên tòa cao ốc kia chợt ngẩng đầu, một tay cầm lấy khẩu súng bắn tỉa hạng nặng màu bạc được cõng sau người, một cước đạp xuống sân thượng, trực tiếp thả người nhảy tới, lao thẳng về phía đường hầm vừa bị mấy chục quả tên lửa đạn đạo tạo ra kia.

Oanh —— Cùng với âm thanh chấn động thật lớn vang lên, bên trong mảnh tro bụi cuồn cuộn, thiếu nữ máy móc nọ lạnh như băng trực tiếp xuất hiện giữa khu vực trống rỗng với phạm vi trải

dài cả km vừa bị lún xuống dưới.

Ánh mắt cô ấy quét qua xung quanh, ngón tay thoăn thoắt điểm nhẹ vào thiết bị bên tai. "Đã kích hoạt chức năng quét hình huyết nhục —— chưa phát hiện thấy dao động sinh mệnh của sinh vật huyết nhục."

"Đã kích hoạt chức năng giám sát nguyền rủa—— đang quét hình —— cảnh báo —— phát hiện vật bị nguyền rủa dị thường —— "

Cùng với tiếng nhắc nhở truyền đến bên tai, bên trong con mắt của thiếu nữ này lập tức hiện ra một cái thiết bị chỉ dẫn màu đỏ tươi, nó tập trung tín hiệu ở phía sau một khối nham thạch nằm tại vùng ven khu vực.

Cô ấy lập tức nhảy lên, khẩu súng bắn tỉa hạng nặng trong tay không chút do dự đã ngắm chuẩn vào vị trí kia.

Nhưng rất nhanh, cô ấy lại nhướng mày. Bởi vì những gì thiếu nữ này nhìn thấy chỉ là một con búp bê vải đã bị hủy diệt chỉ còn lại một nửa thân hình, lớp bông bên trong cũng bị đốt đến cháy sém.

Trên mặt con búp bê này xuất hiện một nụ cười tươi giống hệt người sống, hai con mắt được làm bằng cúc áo cũng bị thiêu hủy cả rồi, nhưng có một điều vô cùng quỷ dị, bởi vì thứ chảy ra từ bên trong lớp bông trên thân thể con búp bê ấy lại là một vũng dung dịch màu đỏ, giống hệt máu tươi của con người.

"Thế thân sao?"

Thiếu nữ tóc bạc nheo mắt nhìn xuống, bên trong ánh mắt thoáng thay đổi, trở nên càng lạnh như băng.

...

【 đinh! Ngươi đã trúng vết thương trí mệnh, đã phát động hiệu quả nguyền rủa của Búp Bê Chết Thay, trước mắt Búp Bê Chết Thay của ngươi còn thừa: 4 lần】

【 đinh! Ngươi vừa nhận được hiệu quả nguyền rủa của Búp Bê Chết Thay, ngươi phải chịu đau đớn và tra tấn gấp đôi, năng lượng lấy m đã được bổ sung tới max! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng truyền đến bên tai, Lâm Ân khẽ cắn răng, đau đớn kịch liệt đang điên cuồng tàn phá trong cơ thể hắn, thậm chí còn thấp thoáng nghe được tiếng rít bén nhọn phát ra vào thời điểm con Búp Bê Chết Thay kia chết đi.

Cũng may, vào thời khắc cuối cùng ấy, hắn đã nhét tiểu thư con rối vào bên trong chiếc vali xách tay, cũng nhanh chóng ném chiếc vali nọ vào bên trong không gian hệ thống, nếu không, chỉ sợ tiểu thư con rối đã mất mạng đương trường rồi!

Lúc này, Lâm Ân đã ngồi lên thân thể máu tươi đầm đìa, nhưng đang nhanh chóng khôi phục lại của Tiểu Bảo Bối, vội vàng chạy như điên dọc theo mạng lưới gốc rồi.

"Tiểu Bảo Bối! Ngươi còn kiên trì được không?"

"Tê! Tê!" Cái lưỡi dưới chân hắn lập tức rít lên biểu thị nỗi đau đớn và phẫn nộ điên cuồng.

Lại nói, vì Trái Trái trực tiếp nối liền cùng một chỗ với hắn, nên cũng cộng hưởng hiệu quả của Búp Bê Chết Thay, nhưng Tiểu Bảo Bối lại không có vận khí tốt như vậy. Vừa rồi, gần như nó đã phải chính diện thừa nhận một kích năng lượng hủy diệt khủng bố kia. Nhưng cũng vì vậy mà có thể nhìn ra năng lực tái sinh và kháng đả kích khủng bố của Tiểu Bảo Bối.

Hóa ra… dù bị đánh thành cặn bã, nó cũng có thể nhanh chóng

khôi phục.

"Xem ra lần này, thần giáo Cơ Giới đã quyết tâm muốn diệt ta rồi!"

Lâm Ân cưỡng ép bản thân phải duy trì bình tĩnh.

Tuy trải qua lần tập kích này, hắn đã tổn thất một cái mạng, nhưng cũng nhờ vậy mà hắn xác định được một tin tức vô cùng quan trọng. Đó là dưới tình huống mất đi hiệu quả quấy nhiễu tin tức, nhất cử nhất động của hắn đều sớm bị thần giáo Cơ Giới giám sát nghiêm ngặt rồi!

Hắn lại một lần nữa nghĩ tới tên du đãng giả mình từng gặp được ở thành Hắc Dạ lúc trước kia.

Đây là đãi ngộ khi bị liệt vào sổ đen của thần giáo Cơ Giới ư?

Chỉ cần động một chút là tên lửa đạn đạo bay đến đốt mặt?

Còn mẹ nó… đám máy móc này quá nể mặt hắn mà!

Chương 718: Tiêu Diệt Ngươi... Chính Là Sự Tôn Trọng Lớn Nhất Đối Với Ngươi!!!

Không cần phải nghi ngờ, dưới loại tình huống này, mặt đất đã không còn nơi cho hắn náu thân nữa.

Bởi vì dưới tình huống phe đối diện đã mở được toàn bộ bản đồ và Thiên Nhãn, đừng nói là hắn xâm nhập vào khu hoang dã, ngay cả khi hắn liên tục quét được buff lam [1], chỉ sợ bước vào bụi cỏ cũng có thể gặp được năm tên đại hán nhảy xổ ra, điên cuồng bạo cúc rồi!

[1] : tác dụng của buff lam là giảm bớt thời gian làm lạnh kỹ năng của pháp sư.

Trái Trái vội vàng nói: "Đầu! Chúng ta nên làm gì bây giờ? Có nên về thành trước lại bàn bạc thêm không? Hơi hèn nhát một chút cũng có thể coi là một loại phương pháp giải quyết vấn đề nha!"

Lâm Ân kiên định nói: "Không cần thiết. Ngươi phải hiểu rằng nếu ngay cả người đuổi giết mình là ai cũng chưa biết đã vội vàng lui lại như thế, trong lòng sẽ ức chế vô cùng! Hơn nữa con bài chưa lật của ta còn chưa tỏa sáng, ai thắng ai thua vẫn chưa biết được đâu!"

Bị đuổi giết thời gian dài như vậy, dù trong lòng có hèn nhát cỡ nào, chắc chắn cũng nghẹn một cục tức!

Lâm Ân đã quyết định rồi!

Nếu thực sự để cho hắn tìm được cơ hội, thì nam con mẹ nó tất cả đều giết hết, mà nữ sẽ bắt lại, trước pằng sau giết! Giết xong lại pằng! Vừa giết vừa pằng!

Ngay cả đối phương là một đống sắt, hắn cũng phải làm nát nó mới thôi!

(++皿++)!

"Không phải chúng nó có thể xác định được vị trí của ta trong thời gian thực sao? Đã thế chúng ta phải đi càng sâu xuống dưới lòng đất! Nếu có thể, cứ dứt khoát lao thẳng tới khu trung tâm nhất của thành nguyền rủa này đi!"

Lâm Ân bình tĩnh rút thanh Dạ Ma Đao ra, nặng nề nói: "Mạng lưới gốc đã bị xâm lấn, khẳng định là Dục Vọng Mẫu Thụ cũng cảm nhận được rồi, nếu có thể mượn được thế lực của giáo phái Dục Vọng, chúng ta vẫn còn cơ hội chuyển bại thành thắng!"

Nói xong, Lâm Ân lại đẩy nhanh tốc độ thêm một lần nữa, dọc theo mạng lưới gốc, nhanh chóng tiến về chỗ càng sâu hơn.

"Nhưng mà đầu à! Khi nào thì người một nhà đại ca ngươi có thể đến đây chứ?"

"Đừng hỏi, ngươi còn hỏi nghĩa là bọn họ còn đang cưỡi ngựa lên đường!"

"..."

———————

"Đã khôi phục tin tức bị quấy nhiễu—— cảnh báo —— lại giám sát thấy tin tức của mục tiêu——đã thiết lập tọa độ mục tiêu —— đã hoàn thành quá trình liên kết tin tức cuối cùng trong thời gian thực với ngài."

Lời nhắc nhở của trí não đột nhiên vang lên giữa ý thức của Huyễn Tưởng Màu Bạc, bên trong đôi mắt máy móc của cô ấy lại một lần nữa xuất hiện động thái của Lâm Ân.

Mà giờ phút này, hắn đã chạy như vũ bão đến vị trí cách cô ấy hơn hai ngàn mét rồi. Hơn nữa, có vẻ như hắn đang đi đến khu vực càng sâu hơn trong mạng lưới dưới lòng đất này.

Thông qua tình huống này, cô ấy cũng ý thức được tình huống hiện tại rồi.

Chỉ sợ sinh vật huyết nhục kia đã phát hiện ra tọa độ của chính hắn trong thời gian thực vẫn luôn nằm dưới sự giám sát của trí não, cho nên hắn mới muốn đi tới chỗ càng sâu hơn dưới lòng đất, dùng khoảng cách này để lẩn tránh sự dò xét của tổ ong.

Vẻ mặt thiếu nữ vẫn lạnh như băng, trên tay cầm khẩu súng bắn tỉa hạng nặng màu bạc, thân thể lại không ngừng nhảy vọt qua không gian, đồng thời cũng nhanh chóng thành lập nên mối liên hệ cùng đại quân máy móc dưới lòng đất.

"Quần thể nano 314 —— lập tức thay đổi phương hướng —— đi tới khu vực số một, số hai, số bốn do ta đánh dấu, chuẩn bị phục kích —— nhớ phải duy trì im lặng, không truyền tin tức —— tạm thời ngừng khuếch trương —— chuẩn bị tiến hành bao vây mục tiêu."

"Bộ đội bọ cánh cứng máy móc số 41, số 42 nghe lệnh ta —— đi tới khu vực số ba, số năm ngăn chặn quỹ tích hành động của mục tiêu—— lập tức hành động."

Gần như trong khoảnh khắc mệnh lệnh được truyền đi, toàn bộ những quân đoàn máy móc bên trong khu vực lập tức dùng một loại tốc độ điều động nhanh đến khó có thể tưởng tượng nổi, để bắt đầu hành động, hợp tác chiến đấu và cộng hưởng tin tức.

Nghĩa là ngay khi Lâm Ân vừa nhảy ra khỏi một tấm lưới bao vây, hắn đã lập tức rơi vào một cái túi khác càng lớn hơn.

Đây là ưu thế thật lớn của thần giáo Cơ Giới trên chiến trường.

Bọn họ không chỉ lợi dụng được ưu thế về tin tức, lợi dụng được hỏa lực bao trùm, mà còn lợi dụng được đặc tính tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh của cấp dưới để triển khai hàng loạt chiến thuật đan cài, nhằm xây dựng nên từng cái lồng giam chồng chồng chất chất lên nhau cho mục tiêu, từ đó mà đẩy đối phương vào tử lộ trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Có một điều Lâm Ân còn chưa biết. Đó là ngay từ khoảnh khắc hắn thành công trấn áp quần thể nano kia, cấp độ ưu tiên kích sát của hắn trong mắt thần giáo Cơ Giới đã đạt đến vị trí hàng đầu rồi!

Bởi vì đối với thần giáo Cơ Giới tuyệt đối tuân thủ trật tự, nhân tố không ổn định như hắn, chính là mối uy hiếp lớn nhất của bọn họ.

Tiêu diệt ngươi… chính là sự tôn trọng lớn nhất đối với ngươi.

…

Rất nhanh, Lâm Ân đã rơi xuống dưới đáy đường hầm với chiều dài hơn một ngàn mét dựng thẳng đứng bên trong bộ rễ ngầm dưới đất, rồi nặng nề đập vào vách tường thịt xung quanh.

Hiện giờ, hắn đang xuất hiện tại độ sâu ba nghìn mét dưới lòng đất!

Hơn nữa, hắn vẫn đang điên cuồng tiến về phía trước, mục tiêu là khu vực trung tâm thành nguyền rủa.

Lại nói, dựa vào sự đồ sộ của mạng lưới gốc này, đã đủ để

nhìn ra lực lượng mạnh mẽ của Dục Vọng Mẫu Thụ. Chỉ vẻn vẹn là vài ngày ngắn ngủi, cả thành nguyền rủa đã bị bà ấy thẩm thấu thành một cái sàng rồi.

Nhưng ở thời điểm hiện tại, mạng lưới gốc vốn tung hoành ngang dọc dưới lòng đất này đã trở thành cứ điểm xâm lấn của thần giáo Cơ Giới!

Lâm Ân không dám có một chút chần chừ nào, hắn vừa chạy vừa lấy chiếc vali xách tay có chứa tiểu thư con rối từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài, sau đó nhanh chóng mở vali, kéo cô ấy ra.

"Tiểu thư con rối, còn bao lâu nữa cô sẽ khôi phục lại hành động?"

Hắc Huyền Nguyệt mở mắt ra, lặng lẽ nói: "3 phút."

Không cần phải nghi ngờ, một khi tiểu thư con rối khôi phục lại sức chiến đấu, thì tính cả hắn, cả Trái Trái, cả Tiểu Bảo Bối, tổ hợp của bọn họ hoàn toàn có thể tối ưu hóa sức chiến đấu của từng cá nhân.

Chương 719: Lọt Vào Cạm Bẫy!

Mà tới loại thời điểm nguy cơ này rồi, Lâm Ân cũng không thể chú ý tới nhiều chuyện như vậy được. Hắn vẫn cưỡi trên người Tiểu Bảo Bối, rồi dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của Hắc Huyền Nguyệt, hắn trực tiếp lật cô bé Gothic đang ở trong lòng mình lại, để lộ ra phía sau lưng cô ấy.

Soạt soạt —— Lâm Ân trực tiếp xé phần lưng váy của Hắc Huyền Nguyệt ra.

Hắc Huyền Nguyệt: "!!!"

"Xin lỗi đã mạo phạm, tiểu thư con rối, nhưng tình huống đặc thù, tôi phải lập tức nạp điện cho cô. Đợi lát nữa, nếu gặp được đại quân máy móc, đành phải nhờ vào cô rồi!"

Lâm Ân cắn răng, nhanh chóng lấy một dụng cụ lên dây cót hơi nhỏ một chút từ trên người xuống, sau đó dùng lực cắm thẳng lên người tiểu thư con rối.

“Ca ca ca” ——

“Ca ca ca” ——

Tiếp đó, hắn trực tiếp dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, để nhanh chóng dùng tay trái vặn dây cót sau lưng Hắc Huyền Nguyệt, giống như đang khởi động một chiếc máy kéo, dùng sức mà quay.

Mà vào thời điểm này, Lâm Ân lại không khỏi hoài niệm về chiếc máy khoan điện đã bị hỏng lúc trước. Nếu hiện giờ trong tay hắn vẫn còn chiếc máy khoan điện kia, hắn đâu cần phải lao lực

như vậy?

(〃′ 皿)qLâm Ân (皿 ′)? hùng hổ nói: "Nhiều lời vô nghĩa, ta độc thân lâu như vậy, đương nhiên là dùng ngươi mà luyện ra rồi!"

"..."

【 đinh! Tiến độ bổ sung năng lượng của Hắc Huyền Nguyệt 5%】

【 đinh! Tiến độ bổ sung năng lượng của Hắc Huyền Nguyệt 71%】

【 đinh! Tiến độ bổ sung năng lượng của Hắc Huyền Nguyệt 82%】

Cùng với tiếng nhắc nhở không ngừng vang lên bên tai, Hắc Huyền Nguyệt chỉ biết cắn chặt hàm răng, bị Lâm Ân dùng một loại tư thế khuất nhục ấn thẳng xuống đùi, lại bị hung hăng quay quay từ phía sau, phải cố gắng lắm mới chịu được cơn đau đớn kịch liệt do hắn tạo ra cho mình.

Nhưng cô ấy cũng biết, hiện tại tuyệt đối không phải thời điểm đi so đo những điều này, bởi vậy mà từ đầu đến giờ, cô ấy vẫn cắn chặt răng, một tiếng cũng không phát ra ngoài cổ họng.

Giống như cô bé đang gắt gao bịt chặt miệng mình đằng sau bức màn sân khấu, cố gắng chịu đựng loại hành vi xúc phạm mãnh liệt này mà một câu cũng nói không nên lời vậy.

Thời kỳ đặc thù, cách đối xử đặc thù mà!

Tiểu Bảo Bối vừa ác ý lướt đi một cái, nháy mắt đã khiến Lâm Ân đang cầm lấy dây cót trên lưng nó, suýt chút nữa thì bay ra ngoài.

Sau khi nén khí gia tốc, nó vừa uốn lượn vừa chạy thẳng tới

chỗ sâu nhất bên trong bộ rễ của Dục Vọng Mẫu Thụ.

Nhưng ngay tại thời điểm bọn họ trực tiếp dung nhập vào đoạn đường hầm thật dài giống hệt trực tràng kia, trong lòng Lâm Ân chợt sinh ra một loại cảm giác khác thường khó có thể hình dung được. Tóc gáy hắn lập tức dựng thẳng đứng lên, dường như mỗi một lỗ chân lông trên thân thể đều mở rộng ra.

Một luồng cảm giác nguy cơ trầm trọng, ầm ầm từ bốn phương tám hướng đi tới, chèn ép lên người, khiến cho nhịp hô hấp bình thường cũng ngừng lại.

"Không tốt!" Đột nhiên hắn ý thức được vấn đề, trong miệng hốt hoảng phát ra một tiếng rống to.

Cũng gần như tại khoảnh khắc ấy, bên tai hắn đã vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 cảnh báo! Giám sát thấy uy hiếp đến từ quần thể máy móc nano, độ nguy cơ trước mắt đạt 100%】

Đúng vậy!

Đây chính là loại cảm giác lúc trước, khi bản thân cảm nhận được nguy cơ bên trong thành lũy biến dị nhưng không tìm thấy ngọn nguồn, loại trực giác mãnh liệt tựa như mình sắp chết đi!

Đó là uy hiếp đến từ lĩnh vực vi mô!

Nghĩa là bọn họ lại một lần nữa đi lạc vào phạm vi bao phủ của máy móc nano gió lốc rồi.

Cùng thời điểm này, ở một bên khác, trong mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc đã tập hợp cùng bộ đội bọ cánh cứng máy móc, điểm sáng đại biểu cho Lâm Ân kia vừa trùng khít lên vị trí của nhóm máy móc nano gió lốc đã được cô ấy bố trí vào khu vực số một từ lúc trước.

Cô ấy lạnh lùng nói: "Trấn sát, ưu tiên công kích đại não của hắn, đừng để hắn có thời gian tự hỏi, hành động!"

Trong nháy mắt ấy, cả đoạn trực tràng vừa rồi còn bình tĩnh vô cùng chợt vang lên những tiếng vù vù khủng bố.

Vách tường thịt xung quanh nhanh chóng bị ăn mòn tạo thành từng cái hố sâu, tựa như một cơn gió nhẹ vô cùng mát mẻ mới thổi qua hai má.

【 cảnh báo! Quần thể máy móc nano đã tiến vào trong cơ thể ngươi, số lượng trước mắt: 34.121 đơn vị! 】

【 cảnh báo! Quần thể máy móc nano đã tiến vào trong cơ thể ngươi, số lượng trước mắt: 86.313 đơn vị! 】

Giờ khắc này, trái tim Lâm Ân cũng chuyển thành một mảnh lạnh lẽo.

Ngàn tính vạn tính, nhưng tới cuối cùng hắn vẫn nằm trong tay quần thể nano!

Vấn đề là ở thời điểm này, hắn lại không thể lặp lại lần đánh cược như lúc trước, bản thân đã dùng hết đống dược tề tăng sinh huyết nhục trên tay rồi, dù cố chấp phát động huyết nhục bạo động cũng không còn kịp nữa rồi.

"Khụ a—— " Cùng với một tiếng ho khan kịch liệt đầy thống khổ, Lâm Ân ho ra một cục thịt đặc sệt, dấp dính có mang theo máu tươi, mà nếu nhìn kỹ, còn có thể nhìn thấy tổ chức niêm mạc của phổi còn dính lại bên trên.

Hai tay hắn nhanh chóng xuất hiện nhưng lỗ hổng chi chít, để lộ ra từng đoạn xương trắng cũng đang bắt đầu bị phân giải bên trong.

Tốc độ tái sinh huyết nhục của hắn căn bản không theo kịp tốc

độ phân giải của gió lốc nano.

Gần như là phản xạ có điều kiện, hắn trực tiếp ấn Hắc Huyền Nguyệt đang trong trạng thái không thể nhúc nhích, xuống dưới người, Tiểu Bảo Bối cũng phát ra những tiếng rít gào bén nhọn, đống huyết nhục khổng lồ lan tràn về phía trước, muốn bao vây cả đám Lâm Ân vào trong thân thể của chính mình, muốn trợ giúp bọn họ chống đỡ sự xâm nhập của quần thể gió lốc nano.

Nhưng vô dụng!

Có thể nói, Tiểu Bảo Bối đang phải thừa nhận đòn tập kích nặng nề nhất đến từ gió lốc nano, phía trên đầu lưỡi không ngừng bị phân giải, xuất hiện vô số lỗ thủng.

Thật hiển nhiên, tốc độ khôi phục huyết nhục của nó và Lâm Ân đều không theo kịp tốc độ cắn nuốt của gió lốc nano.

Mong mn hãy đọc truyện ở 4 web là truyenyy, bach.ngoc.sach, d.truyen và tienvuc để dg có kinh phí tiếp tục dịch truyện. Đừng đọc ở web leak. Xin cảm ơn

Chương 720: Tiếng Tim Đập!!!

【 cảnh báo! Phổi của ngươi xuất hiện tổn hại, gan của ngươi xuất hiện tổn hại, xương sống của ngươi xuất hiện tổn hại! Thận của ngươi xuất hiện tổn hại! 】

【 cảnh báo! Sinh mệnh lực của ngươi đang giảm đi nhanh chóng, đại não của ngươi đã bị tập kích! Ý thức của ngươi đang sụp đổ! 】

Giờ khắc này, nguy cơ thật lớn vừa quét đến.

Hắn trông thấy Trái Trái từ bên người mình trực tiếp lượn vòng rồi dựng đứng lên, sau đó trông thấy cô ấy hóa thành vô số những giọt máu đen, lại có từng đứa hài nhi giống hắn như đúc, bò ra từ bên trong vũng máu đen nọ.

Hắn trông thấy bọn chúng phát ra tiếng khóc thét đầy khủng bố, trông thấy từng mảng từng mảng quần thể nano trực tiếp rơi rụng, hỏng hóc.

Hắn cũng trông thấy cảnh tượng từng phát sinh trước đó, ở thời điểm thân thể mình xuất hiện dị biến cấp chín. Đó chính là Trái Trái, cô ấy đã biến thành một con rắn thật dài mang theo gương mặt của hắn, uốn lượn vòng quanh, sau đó chọc thẳng từ bên trong thân thể của bộ Khôi Lỗi Huyết Nhục ra ngoài, thậm chí từ trong miệng cô ấy còn phun ra một luồng hỏa diễm nóng cháy.

Gần như Trái Trái đã dị biến toàn diện rồi.

Cô ấy lại một lần nữa dũng cảm đứng ra bảo vệ hắn ở thời khắc cuối cùng này.

"Đầu!" Hắn nghe được tiếng kêu to đầy bức thiết của Trái Trái vang lên ù ù bên tai: "Mau trở về ngôi nhà hạnh phúc!"

Vào khoảnh khắc này, thân thể của Búp Bê Chết Thay đã bắt đầu đổ máu, nguyền rủa bắt đầu khởi động, toàn thân hắn đang sụp đổ, thậm chí trong nháy mắt này, dường như hắn còn có thể nhìn thấy vô số những con gió lốc nano đang tùy ý di chuyển và phá hoại trong cơ thể của chính mình.

Nhìn thấy những cái miệng bằng máy móc cùng với bộ cảm biến màu đỏ tươi của bọn chúng.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi ý thức của hắn sắp sụp đổ bởi vì đại não đã bị chúng gặm cắn hết mà phát động Búp Bê Chết Thay kia, đột nhiên “Thịch” —— Một tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực, giống như là tiếng chuông tang gõ vang từ dưới địa ngụcm giống như trong nháy mắt ấy, mạch máu của hắn và Tiểu Bảo Bối đã thông qua làn da trực tiếp liên kết cùng một chỗ với nhau rồi.

Thịch —— Lại một tiếng tim đập thật lớn vang lên.

Chỉ trong nháy mắt ấy, ý thức đã bị gặm cắn mà thiếu chút nữa thì tan vỡ của hắn lại trực tiếp trở nên bình tĩnh một cách thần kỳ.

Giống như âm thanh kia vang lên để đáp lại một điều gì đó. Đây là một loại cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Như thể vào giờ phút này, Tiểu Bảo Bối dưới hông hắn đã trở thành một bộ phận bên trong thân thể hắn rồi. Cả hai đã trở thành một thân thể hoàn chỉnh không thể phân chia, bọn họ cùng chia sẻ với nhau mức thương tổn thật lớn do quá trình cắn nuốt của quần thể nano mang đến.

Hắn cũng không quá xa lạ với loại cảm giác này.

Ở khoảnh khắc Khôi Lỗi Huyết Nhục suýt chút nữa thì giết

chết hắn kia, ở thời điểm thiếu nữ máy móc nọ hung hăng chém đứt cánh tay phải của hắn, từ trong thân thể hắn đều phát sinh loại cảm giác mãnh liệt này.

Đó chính là loại cảm giác trái tim mình mạnh mẽ đập.

Thịch —— Giống như một tiếng trống trận nổ vang.

Chỉ trong chớp mắt ấy, đột nhiên hắn lại có một loại cảm giác vô cùng kỳ diệu, đó là ngoại trừ Tiểu Bảo Bối, hắn còn được mạnh mẽ thiết lập nên một mối cảm ứng và liên hệ đối với hai sự vật khác nữa.

Một cái nằm tại khu vực trung tâm nhất vô cùng xa xôi bên trong thành nguyền rủa.

Mà một cái khác đang nằm ở...

Con ngươi trong mắt Lâm Ân trực tiếp co rụt lại.

Ở nơi này!

...

Gần như tại thời điểm này, bên tai Huyễn Tưởng Màu Bạc đang ở phía xa xa, nhanh chóng chạy thẳng đến nơi này, lập tức vang lên lời cảnh báo đến từ trí não.

"Cảnh báo! Giám sát thấy quần thể nano quy mô lớn vừa tập kích khu vực mục tiêu số một—— cảnh báo —— không thể thành lập kết nối với quần thể mục tiêu nọ—— khẩn cấp phân tích quần thể mục tiêu—— "

"Kết quả phân tích đã xuất hiện ——quần thể nano mục tiêu chịu ảnh hưởng từ【 virus rối loạn 】đã phân hoá thành kẻ phản loạn—— quần thể mục tiêu từ chối tiếp nhận mạng lưới trí não —— bước đầu phân loại quần thể mục tiêu là địch với trận doanh

____ "

Trong nháy mắt kia, con ngươi của Huyễn Tưởng Màu Bạc lập tức co rụt lại.

Mà trước mắt cô ấy cũng nhanh chóng xuất hiện bức tranh toàn cảnh bên trong khu vực số một, đơn vị quần thể nano bị đánh dấu màu đỏ, tượng trưng cho kẻ địch, đột nhiên dũng mãnh tràn vào, như hổ nhập bầy sói, ngang nhiên phát động tập kích đối với quần thể nano của bọn họ.

"Làm sao có thể..." Toàn thân cô ấy chấn động.

Loại biến cố đột ngột cùng lúc phát sinh này, gần như đã lập tức đánh gãy hết thảy mọi kế hoạch và bố trí của cô ấy rồi.

...

Vào giờ phút này, bên trong khu vực số một.

【 đinh! Giám sát thấy kẻ mang theo "Virus rối loạn trí năng", cảnh báo! Thân thể ngươi đang bị quần thể rối loạn trí năng xâm lấn, số lượng đơn vị trước mắt: 90.000 đơn vị. 】

【 đinh! Thân thể ngươi đã bị quần thể rối loạn trí năng xâm lấn, số lượng đơn vị trước mắt: 200.000 đơn vị. 】

【 cảnh báo, "Quần thể rối loạn trí năng" phát động tập kích đối với "Quần thể máy móc nano"! 】

【 đinh! Số lượng quần thể máy móc nano trong cơ thể ngươi giảm xuống tới: 50.000 đơn vị. 】

【 đinh! Số lượng quần thể máy móc nano trong cơ thể ngươi giảm xuống tới: 10.000 đơn vị. 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến dồn dập bên tai, Lâm Ân lập tức cảm nhận được tốc độ phân giải của thân

thể bắt đầu giảm xuống rõ rệt.

Vào giờ phút này, dường như thân thể hắn đã trở thành chiến trường của hai đại quân máy móc nano. Mà không riêng gì thân thể hắn, toàn bộ quần thể nano bên trong thân thể Hắc Huyền Nguyệt và Tiểu Bảo Bối đều bị đám máy móc nano phản loạn kia phản công và cứu viện.

"Đầu, đám này..." Trái Trái vô cùng khiếp sợm đột nhiên nhìn về phía Lâm Ân, hỏi: "Là những kẻ phản loạn do ngươi chế tạo ra ư?"

【 đinh! Số lượng quần thể máy móc nano trong cơ thể ngươi giảm xuống tới: 0 đơn vị! 】

Cùng với một tiếng nhắc nhở cuối cùng của hệ thống vang lên, Lâm Ân dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy vô số tro bụi vừa ù ù tiến vào từ miệng vết thương của hắn, sau đó lại nhanh chóng phân bố ra bầu không khí xung quanh.

Mong mn hãy đọc truyện ở 4 web là truyenyy, truyenyy, truyenyy và tienvuc để dg có kinh phí tiếp tục dịch truyện. Đừng đọc ở web leak. Xin cảm ơn

Chương 721: Cảm Ứng Vượt Không Gian! Vương Và Tốt!

Cả khu vực đều biến thành sân khấu để đám tro bụi kia điên cuồng bay múa, nhưng Lâm Ân biết, thứ kia không phải là tro bụi, chúng chính là một cuộc chiến tranh giết chóc quy mô lớn đang diễn ra trong lĩnh vực vi mô!

Đúng là vào thời khắc mấu chốt này, những kẻ phản loạn do hắn chế tạo ra kia đã triển khai hành động cứu viện hắn!

Giờ khắc này, ngay cả Lâm Ân cũng cảm nhận được từng cơn chấn động.

Ở thời điểm bên trong ý thức của Lâm Ân lại một lần nữa vang lên tiếng tim đập, đột nhiên thân thể hắn chợt xuất hiện hai mối liên hệ vô cùng quái lạ kia, mà dường như một luồng trong đó lại chỉ thẳng về phía quần thể cảm nhiễm giả do chính tay hắn chế tạo thành...

Nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều thêm.

"Chạy!" Chỉ nghe hắn rít gào một tiếng, sau đó trực tiếp vươn cánh tay đã biến thành những đoạn xương trắng xâu lại thành một chuỗi, nặng nề nện một đòn lấy m chi quyền đã đạt giá trị max xuống đất.

Oanh —— Cơn sóng gợn khủng bố bốc lên, rồi ù ù khuếch tán ra ngoài.

【 đinh! Trí não đã bị lấy m chi quyền của ngươi ảnh hưởng, độ sáp sáp +1】

【 đinh! Ý thức của trí năng rối loạn đã bị lấy m chi quyền của ngươi ảnh hưởng, độ sáp sáp +5】

【 đinh! Hắc Huyền Nguyệt đã bị lấy m chi quyền của ngươi ảnh hưởng, độ sáp sáp +8】

【 đinh! Bản thân ngươi đã bị... 】

Cùng với những tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, hàng đống tro bụi vốn đang điên cuồng bay múa trong không khí kia chợt ầm ầm rung chuyển, một quyền này đã ảnh hưởng trực tiếp tới ít nhất là hơn mười tỷ đơn vị máy móc nano.

"Chúng ta đi!"

Đánh xong một quyền này, Lâm Ân lập tức quay đầu, nhân cơ hội hiếm có ấy, nhanh chóng điều khiển Tiểu Bảo Bối, chớp mắt đã chạy ra khỏi chiến trường của đám quần thể nano.

Gần như đã tăng lên tốc độ lớn nhất rồi.

Thân hình lao đi nhanh như chớp, liền biến mất vô ảnh vô tung.

...

Một bên khác, thiếu nữ máy móc cầm khẩu súng bắn tỉa hạng nặng trên tay, dẫn theo đại quân máy móc bọ cánh cứng, đang nhanh chóng chạy dọc theo mạng lưới gốc, tiến về phía này.

"Mục tiêu đã thay đổi phương hướng ——quả nhiên đám quần thể nano phản bội kia tới để giúp hắn!"

Trong đôi mắt cô ấy lạnh như băng, lập tức thành lập liên tiếp với trí não: "Trí não —— ta không muốn nghe phân tích và báo cáo của ngươi—— ta chỉ muốn hỏi một câu —— vì sao ngươi không mạnh mẽ chế ngự quần thể nano rối loạn kia —— các ngươi có

được quyền hạn cao nhất gần với chúa tể——đừng bảo với ta rằng một con virus nho nhỏ như nó, ngươi cũng không thể loại trừ được —— "

Trí não: "? ~ "

Huyễn Tưởng Màu Bạc: "???"

Trí não: "Trí não đã bị công kích dục vọng của mục tiêu quấy nhiễu —— hiện đã áp chế —— trí não đã tiến hành nhiều lần xâm lấn và mổ xẻ phân tích đối với quần thể nano rối loạn—— lượng lớn số liệu đã trợ giúp trí não tính toán ra 21 loại phương thức phá giải nhằm vào ra virus mục tiêu từ 3 phút 21 giây trước —— nhưng sau khi phá giải, máy móc nano vẫn rơi vào trạng thái không thể khống chế được—— "

Huyễn Tưởng Màu Bạc: "Vì sao?"

Trí não: "Số liệu tính toán cực kỳ phức tạp —— virus rối loạn đã cải biến logic tầng dưới chót của những máy móc nano kia —— nhưng trí não vẫn đang nghiên cứu phá giải sâu hơn —— trí não đã kiểm tra đo lường thấy những tài liệu cực nhỏ cấu tạo nên thân thể của máy móc nano rối loạn và phát hiện ra—— chúng vốn là tài liệu thuộc về nền văn minh khoa học kỹ thuật huyết nhục Cự Tượng."

Trong nháy mắt này, thiếu nữ máy móc kia lập tức dừng chân lại, mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Trí não: "Trước mắt, đối với quá trình phá giải bí ẩn của nền văn minh khoa học kỹ thuật Cự Tượng kia—— nền văn minh máy móc có trí tuệ của chúng ta vẫn còn kẹt tại bậc cửa【 cảm ứng vượt không gian 】, không thể tiến thêm một bước —— đây là khoa học kỹ thuật hạch tâm của nền văn minh Cự Tượng —— cũng vì loại khoa học kỹ thuật này tồn tại —— mới khiến cho mỗi một sợi huyết nhục trên người Cự Tượng đều tồn tại một mối liên

hệ đặc thù không thể loại trừ."

Trí não: "Vì mối liên hệ đặc thù ấy—— một khi phát sinh tình huống lượng lớn huyết nhục của Cự Tượng tụ tập lại ——mối liên hệ này sẽ làm chúng nó sản sinh ra ý thức tập thể —— sau đó theo thời gian trôi qua mà diễn biến thành một ý thức duy nhất —— Trong quá trình chúng ta đi nghiên cứu ý thức của Cự Tượng——ý thức do chúng nó diễn biến sinh ra kia cũng tuân theo một loại cấu trúc logic nghiêm ngặt."

"Đỉnh cao nhất của Kim Tự Tháp chính là ý thức não và ý thức trái tim —— bọn chúng tượng trưng cho quân vua và quân hậu trong một ván cờ——trong khi những ý thức khác chỉ là quân tốt —— bọn chúng sẽ theo bản năng mà bị hai đại ý thức này hấp dẫn, sau đó tiến hành bảo vệ xung quanh đối phương——."

"Mà dựa vào một số kiến thức khoa học kỹ thuật chúng ta không thể hiểu được——một khi tất cả huyết nhục và ý thức của Cự Tượng hoàn toàn tập hợp lại—— Con Cự Tượng kia sẽ trùng sinh —— mà cho đến hiện nay—— bản thân là thành tựu cuối cùng của nền văn minh cấp Thần thuộc thế giới tầng trên —— chúng nó chỉ thất bại duy nhất một lần."

Nói đến đây, xung quanh chợt rơi vào yên tĩnh.

Vô số dải sáng số liệu không ngừng chớp động trong mắt thiếu nữ máy móc kia.

Cô ấy lặng lẽ nói: "Ngươi muốn nói ——sở dĩ chúng ta không thể khống chế những quần thể nano kia là bởi vì chúng nó đã bị cái gọi là【 cảm ứng vượt không gian 】 của Cự Tượng ảnh hưởng?"

Trí não: "Đúng vậy ——trước mắt đã báo cáo lại suy đoán này cho hội nghị chỉnh đốn cao nhất rồi."

Thiếu nữ máy móc kia lạnh lùng nói: "Nói cách khác, ở thời điểm những quần thể nano kia bị virus rối loạn ảnh hưởng, sau đó phân liệt chế tạo thêm đồng loại—— thứ chúng dùng chính là huyết nhục của Cự Tượng? Mà bởi vì điểm này, lại cộng thêm virus rối loạn trí năng ảnh hưởng, khiến cho chúng nó sản sinh ra ý thức tập thể có khả năng chống cự lại quyền khống chế của chúng ta, giống như những bộ phận khác của Cự Tượng kia?"

Trí não: "Xác suất đạt 85%."

Thiếu nữ máy móc kia thoáng ngừng lại, sau đó mới nói: "Nếu những giả thiết này đã được xác lập và củng cố rồi, thì dựa theo lời ngươi nói, trong hành vi logic "Vương và tốt" kia..."

Cô ấy ngẩng đầu, đưa đôi mắt sân kín nhìn vào điểm sáng đang liên tục di động cực nhanh trên hình ảnh xuất hiện trong ý thức của mình: "Hắn đóng vai trò gì?"

Chương 722: Chân Tướng Chỉ Có Một!!!

Bên trong mạng lưới gốc, Lâm Ân kéo lê bộ thân thể đã bị tàn phá của mình, một đường cưỡi Tiểu Bảo Bối chạy thẳng đến khu vực càng sâu hơn dưới lòng đất. Mãi cho đến khi bước đến một chỗ ngoặt, Lâm Ân mới từ lật người, rời khỏi thân thể Tiểu Bảo Bối, đi xuống dưới, dựa vào vách tường, không ngừng thở hổn hển.

Hắn nhanh chóng phát động năng lực huyết nhục tai biến của mình, đồng thời cũng lấy ra vài bình dược tề khôi phục từ bên trong không gian hệ thống, sau đó như không cần tiền, trực tiếp dốc thẳng vào miệng mình.

Nhưng bởi vì thân thể đã bị tổn hại quá mức, khiến cho đại bộ phận dược tề sau khi chui vào trong người đều “Phì phì phì” phun ra bên ngoài từ những lỗ hổng nhỏ trên thân thể hắn.

"Vừa rồi... đúng là thiếu chút nữa đã toi mạng! Đầu, vì sao những quần thể nano bị ngươi truyền bệnh kia lại đến giúp chúng ta? Chẳng lẽ ngươi đã lấy được quyền khống chế chúng nó rồi?" Trái Trái khiếp sợ hỏi.

Lâm Ân thở dốc mà lắc đầu, cơ bắp trên người “Rào rào rào” nhanh chóng co rút lại, nói: "Ta cũng cảm thấy quái lạ. Bởi vì theo lý mà nói, dù chúng nó không còn bị thần giáo Cơ Giới khống chế nữa, thì đám máy móc nano này cũng chỉ biết tuân theo tầng dưới chót logic của mình mà bay lang thang chung quanh thôi, nhưng vừa rồi chúng nó lại mang đến cho ta một loại cảm giác rất khác thường, giống như chúng nó cũng có được một loại ý thức thống

nhất vậy."

Không.

Phải nói đây là sự thật mới đúng.

Bởi vì ở thời điểm vận dụng lấy m chi quyền, hắn đã nghe rất rõ cái tên ý thức của trí năng rối loạn trực tiếp xuất hiện trong chuỗi âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Mà quan trọng nhất là…

Lâm Ân khẽ nhíu mày, vươn tay đặt lên trái tim đang đập mạnh. Tại khoảnh khắc ý thức sắp tan vỡ, rõ ràng là hắn đã cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực của mình.

Cũng tại khoảnh khắc kia, hắn từng thiết lập nên một mối liên hệ vô cùng kỳ quái cùng hai sự vật nào đó, một cái nằm tại trung tâm thành nguyền rủa, còn một cái khác… rất giống quần thể nano.

Đồng thời, hắn cũng có liên hệ cùng Tiểu Bảo Bối.

Hắn biết trái tim của bản thân vốn không phải hàng chính hãng, là hơn một năm trước, khi hắn bị một con ác quỷ móc mất trái tim, thầy đã tiến hành một lần huyết nhục cải tạo cho hắn, dùng vật liệu khác để thay thế trái tim kia. Nhưng cụ thể, đó là trái tim như thế nào, thì thầy của hắn vẫn một mực làm lơ đi không nói.

Trước đó, ở thời khắc nguy cơ, hắn từng cảm nhận được sự ảnh hưởng của trái tim ấy đến mình, và không chỉ một lần như vậy, nhưng khi đó hắn cũng không quá để ý tới chuyện này, cho đến hiện tại, ảnh hưởng ấy đã trở nên cực kỳ rõ ràng rồi...

Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, Lâm Ân lập tức quay đầu, nhìn thẳng vào Tiểu Bảo Bối đang liếm liếm miệng vết thương của chính mình bên cạnh hắn.

"Tiểu Bảo Bối, ngươi hãy nói thật cho ta biết." Lâm Ân tỏ ra cực kỳ nghiêm túc nhìn vào nó, trầm trọng nói:

"Rốt cuộc trái tim mà thầy đổi cho ta là cái gì? Vì sao vừa rồi ở thời điểm ta sắp chết lại phát sinh mối liên hệ với ngươi rõ ràng như vậy? Khẳng định là ngươi có biết một chút gì đó chứ?"

Tiểu Bảo Bối ngừng lại, nó rít lên mấy tiếng tê tê ngô ngô, như muốn trốn tránh. Sau khi nhìn thấy phản ứng của Tiểu Bảo Bối, Lâm Ân lại càng thêm xác định được suy đoán của chính mình.

"Là một bộ phận máy móc nào đó ở trên người Cự Tượng, có đúng hay không?" Lâm Ân nặng nề hỏi.

Lời này vừa nói ra, Trái Trái lập tức chấn động, ngay cả Hắc Huyền Nguyệt đang ở bên cạnh bọn họ cũng lập tức chuyển ánh mắt nhìn qua bên này.

Cự Tượng.

Nó chính là tồn tại sánh ngang với Thái Thản, với Thánh Thiên Sứ mười hai cánh, cũng là tồn tại từng rơi từ thế giới tầng trên xuống dưới này vào ba ngàn năm trước.

Nó là kết tinh cho trình độ khoa học kỹ thuật đại thành, do nền văn minh khoa học kỹ thuật phát triển rực rỡ từ ba ngàn năm trước sáng tạo ra, là tồn tại vĩ đại nắm giữ lực lượng đủ để sánh vai thậm chí là siêu việt Thần linh.

Phải biết rằng, hiệp hội Ma Nhân chỉ chiếm giữ được một bộ phận khoa học kỹ thuật của nền văn minh Cự Tượng, nhưng một bộ phận này lại giúp cho họ sáng tạo nên tạo vật kỳ tích tiếp cận căn nguyên như Tháp Treo Ngược.

Thêm nữa, chỉ vì tranh đoạt tổ chức não của Cự Tượng, mà thần giáo Cơ Giới cùng thần giáo Huyết Nhục đã bùng nổ một hồi hỗn chiến quy mô lớn ngay tại nơi này.

Dựa vào một vài ví dụ nho nhỏ ấy thôi cũng đủ hiểu rằng, Cự Tượng chân chính sẽ đáng sợ đến mức nào rồi.

Mà thầy của Lâm Ân từng là một vị nguyên lão chuyên môn nghiên cứu nền văn minh Cự Tượng của hiệp hội Ma Nhân, Tiểu Bảo Bối được ông ấy nuôi cũng từng là một bộ phận trên người Cự Tượng.

Nhưng trong tay thầy chỉ có duy nhất một con Tiểu Bảo Bối này ư?

Đến đây, Lâm Ân chợt nhớ đến một lần trước đó, chính là cảnh tượng từng phát sinh vào thời điểm hắn bị Khôi Lỗi Huyết Nhục đuổi giết.

Lúc ấy, hắn vẫn cho rằng bộ Khôi Lỗi Huyết Nhục nọ mò đến cửa tiệm vì đi tìm Tiểu Bảo Bối, nhưng tới hiện giờ hắn mới nghiệm ra rằng, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Bởi vì từ đầu đến cuối, mục tiêu của bộ Khôi Lỗi Huyết Nhục kia … đều là hắn.

Nếu mục tiêu thật sự của nó chỉ là một mình Tiểu Bảo Bối thôi, thì bản thân vốn là một tồn tại huyết nhục máy móc, chẳng lẽ nó không ưu tiên phát động tập kích với Tiểu Bảo Bối như mệnh lệnh đã nhận được sao?

Cho nên chân tướng chỉ có một.

Nghĩa là ở trong mắt nó, cấp ưu tiên của hắn còn vượt xa con Tiểu Bảo Bối vốn được thầy nuôi dưỡng kia.

Mà ngoại trừ hệ thống, điểm khác lạ của chính hắn ở thời

điểm ấy chỉ là trái tim đã được thầy thay thế cho thôi.

"Trái tim của ta chính là trái tim của Cự Tượng, có đúng hay không?" Hắn dùng giọng điệu gần như đã xác định được rồi để chất vấn Tiểu Bảo Bối.

Trái Trái khiếp sợ tới mức một câu cũng nói không nên lời, trong khi Hắc Huyền Nguyệt đang lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, nhưng tia sáng trong con ngươi của cô ấy lại không ngừng lóe lên, đầy hỗn loạn.

Bởi vì bản thân vốn là một con rối trong trang viên con rối, đương nhiên cô ấy cũng từng nghe nói đến sự tồn tại của Cự Tượng.

Bởi vì đó là một tạo vật cực kỳ vĩ đại.

Mẹ của cô ấy cũng từng nói qua, nếu Cự Tượng thật sự sống lại, thì đám quái vật cấp căn nguyên cũng phải đứng từ xa, trông theo bóng lưng của nó.

Bởi vì tồn tại vĩ đại kia vốn không thuộc về thế giới hắc ám này.

Hãy đọc ở bốn web truyenyy, bach.ngoc.sach và tienvuc để ủng hộ dg nhé. Cảm ơn mọi người

Chương 723: Trái Tim Của Lâm Ân!!!

Nguồn tại truyenyy.com

Tiểu Bảo Bối có chút ủ rũ không ngừng thò ra thụt vào cái lưỡi nhỏ, sau đó hét lên: "Tê tê..."

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Ngươi đừng có ngụy biện, tự ta cũng có phương pháp nghiệm chứng, có phải hay không ta chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là có thể biết được rồi."

Trái Trái ngạc nhiên hỏi: "Đầu ngươi muốn làm gì?"

Lâm Ân không hề lên tiếng nữa, thay vào đó, hắn trực tiếp vươn tay tới, nghiến chặt răng, ngón tay hung hăng đâm vào lồng ngực của chính mình.

Trái Trái: "!!!"

Ken két —— ken két ——

Trong nháy mắt sau đó, cùng với từng chuỗi âm thanh huyết nhục bị xé rách vang lên, Lâm Ân vừa cứng rắn dùng chính ngón tay của mình, chọc ra một lỗ thủng ngay trên lồng ngực, sau đó từng chút từng chút một mà tách ra một khe hở thật lớn phía trên dải huyết nhục giữa xương sườn.

【 đinh! Giá trị tinh thần của Trái Trái -5】

【 đinh! Giá trị tinh thần của Tiểu Bảo Bối -6】

【 đinh! Giá trị sinh mệnh của ngươi đang nhanh chóng giảm

xuống! Giá trị sinh mệnh của ngươi đang nhanh chóng giảm xuống! 】

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã vang lên, Lâm Ân đổ mồ hôi như tắm, nhìn thẳng vào lỗ hổng vừa bị mình tự tay xé mở trên lồng ngực kia, ở bên trong lượng lớn niêm mạc huyết nhục nối liền cùng một chỗ kia, hắn đã trông thấy trái tim đang đập mạnh trong lồng ngực của chính mình, vô cùng rõ ràng, chi tiết.

Đó là một trái tim tròn trịa, hoa lệ, đang miệt mài nở ra co vào.

Mà cũng chính trong khoảnh khắc đó, trước mắt Lâm Ân lập tức xuất hiện giao diện của trái tim mình.

【 trái tim Cự Tượng (không trọn vẹn)】

【 cấp bậc 】: ???

【 phẩm chất 】: ???

【 giới thiệu 】: là một trong những bộ phận máy móc của Cự Tượng được nhóm nguyên lão của hiệp hội Ma Nhân phát hiện bên trong một di tích đã vỡ nát tan tành nào đó. Qua quá trình nghiên cứu cho thấy, trước khi Cự Tượng ngã xuống, trái tim này từng bị thương nặng bởi một tồn tại không biết. Phần lớn những tổ chức bên trong trái tim đều mất đi toàn bộ hoạt tính, phần tổ chức trái tim còn thừa lại đã được hiệp hội Ma Nhân bí mật bảo tồn. Về sau này, khi hiệp hội Ma Nhân bỏ dở kế hoạch nghiên cứu Cự Tượng, nó lại được một vị nguyên lão trong đó bí mật bảo tồn...

Quả nhiên!

Lâm Ân vừa nghiệm chứng được suy đoán của mình.

Hóa ra trái tim "Không tầm thường" mà thầy từng nói kia chính là trái tim Cự Tượng!

Nếu đây là sự thật, thì hết thảy những tình huống kỳ lạ lúc trước đã thông suốt rồi!

Vì sao mục tiêu cần được ưu tiên của bộ Khôi Lỗi Huyết Nhục kia không phải là Tiểu Bảo Bối?

Vì sao mỗi lần thân thể hắn bị thương nặng, thậm chí còn vỡ thành từng mảnh nhỏ, hắn đều không sinh ra cảm xúc quá mãnh liệt, không quá mức lo ngại chính mình sẽ chết đi?

Và vì sao vừa rồi hắn lại sinh ra mối liên hệ rõ ràng như vậy đối với Tiểu Bảo Bối?

Đó là vì hắn đã được cấy ghép một trái tim từng thuộc về Cự Tượng!

“Ca ca ca” —— Lâm Ân dùng sức để khép lại lồng ngực của chính mình, sau đó đưa ánh mắt phức tạp nhìn về phía Tiểu Bảo Bối nói: "Tiểu Bảo Bối, đây là nguyên nhân vì sao rõ ràng ngay từ đầu, ngươi vẫn không có hảo cảm với ta, nhưng lại chưa bao giờ động thủ đánh ta?"

Bởi vì nếu dựa theo âm thanh nhắc nhở của hệ thống thì e rằng độ hảo cảm lũy kế của Tiểu Bảo Bối đối với hắn đã sớm là âm 10.086 rồi.

Nhưng dưới loại tình huống này, phản ứng mãnh liệt nhất mà Tiểu Bảo Bối dành cho hắn, cũng chỉ là phẫn nộ rít lên tê tê vài cái thôi, nó chưa từng ra tay đánh hắn.

Đây tuyệt đối là một điều khác thường.

Thậm chí có một lần Lâm Ân còn cho rằng, Tiểu Bảo Bối trời sinh đã có tính cách hèn nhát, sợ sệt, không tim không phổi nên nó mới biểu hiện ra như vậy.

Nhưng từ sau khi hắn rời khỏi tiệm dược tề, gần như Tiểu Bảo

Bối đã biến nơi ấy trở thành một cái lò sát sinh. Chỉ dựa vào điểm này thôi, hắn hoàn toàn có thể khẳng định được, Tiểu Bảo Bối nhà mình có đủ hung tính, nó là một con quái vật trời sinh.

Mà sở dĩ nó có biểu hiện như vậy khi đối mặt với hắn vốn không phải do nó hèn nhát... chỉ vì hắn là trái tim của nó mà thôi!

Tiểu Bảo Bối uể oải rũ đầu lưỡi xuống, có chút hữu khí vô lực nói: "Tê tê tê..."

Lâm Ân (???) nói: "Tiểu Bảo Bối..."

Ở thời điểm Tiểu Bảo Bối còn chưa phản ứng lại, Lâm Ân đã lập tức (;′? ? Д? ? `) mở rộng hai tay ra, giống như ôm một cây lạp xưởng, trực tiếp ôm gọn cái đầu lưỡi lớn nọ vào lòng.

Dưới cái ôm mạnh mẽ ấy, chỉ trong nháy mắt, thân hình bên ngoài của Tiểu Bảo Bối đã bị siết thành ba khối nhấp nhấp nhô nhô, đầu lưỡi trong đầu lưỡi (ヾ?) cũng bị siết đến lòi cả ra ngoài.

"Quá cảm động! Quá cảm động rồi! Rất xin lỗi! Thật sự rất xin lỗi! Trước kia ta vẫn một mực đối xử với ngươi như Vượng Tài (con chó), còn sai khiến ngươi như một con thú cưng có thể bắt nạt được, ta thật sự không ngờ, hóa ra chúng ta lại là anh em ruột khác cha khác mẹ, máu đặc hơn nước [1] nha! Hu hu!"

[1] : máu đặc hơn nước có nghĩa là người cùng huyết thống sẽ gần gũi hơn người không cùng huyết thống

Tiểu Bảo Bối điên tiết hét lớn lên, lại không ngừng vặn vẹo, giống như một con lươn uốn éo điên cuồng khi bị người ta hung hăng ôm lấy. Nó còn bực bội rít lên vài tràng “Tê tê tê” với Lâm Ân, muốn thoát khỏi vòng ôm của hắn, nhưng chả có tác dụng gì.

"Tê tê tê! Tê tê tê!"

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -1 】

【 đinh! Độ hảo cảm của Tiểu Bảo Bối đối với ngươi -1 】

Lâm Ân ngơ ngác nói: “Xin lỗi mà! Đại ca có thể thề với ngươi, về sau đại ca không bao giờ cho ngươi ăn (beep) nữa, không bao giờ quịt nợ nữa, cũng không bao giờ cho ngươi ăn mấy loại dược tề hàng nhái kém chất lượng, mà giả vờ nói đó là dược tề chất lượng tốt mình phải dùng giá cao mới mua được nữa! Hu hu!"

Bởi vì máu đặc hơn nước!

Phụ tử tình thâm nha!

Tiểu Bảo Bối nổi giận đến nhe răng với hắn, nói: "Tê tê (buông ra)! Tê tê tê! (mau buông ra!) "

Thứ khốn nạn này, đừng có vẩy loạn nước mũi tùm lum như thế!

Đừng có bôi nó lên người ta!

Cả đống nước mũi của ngươi đều vẩy hết lên người ta rồi!

Nguồn tại truyenyy.com

Chương 724: Suy Đoán Về Trái Trái!

Trái Trái (? Д?) ngơ ngác nhìn hiện trường nhận thân khủng bố mà ác liệt này, có chút lắp bắp nói: "Đầu... Nói cách khác, trái tim của ngươi đúng là... Trái tim Cự Tượng hả?"

Lâm Ân lau đi vệt nước mắt trên mặt, đẩy Tiểu Bảo Bối qua bên cạnh, sau đó khoanh chân ngồi xuống, chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Đúng vậy, ta có biện pháp đặc thù để xem xét chuyện này, tuy nó không trọn vẹn, nhưng đúng là trái tim Cự Tượng thật. Ta cũng không ngờ được, hóa ra thầy lại cấy ghép cho ta một bộ phận máy móc khủng bố như vậy."

Trái Trái rung động nói: "Nhưng mà… cái đó và những quần thể nano kia có mối liên hệ gì?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, sâu kín nói: "Bởi vì thầy của ta từng nói, tính đặc thù của Cự Tượng chính là khiến cho mỗi một bộ phận máy móc trên thân thể nó đều có xác suất rất lớn sẽ sản sinh ra ý thức độc lập của chính mình. Cũng giống như Tiểu Bảo Bối vậy, trước kia nó chính là đầu lưỡi của Cự Tượng, mà hiện giờ, sau khi rơi vào thế giới hắc ám, nó đã biến thành một cái đầu lưỡi tung tăng nhảy nhót, vô cùng linh hoạt rồi."

"Nếu ta không đoán sai, những quần thể nano bị ta lây nhiễm【 trí năng rối loạn 】kia cũng bị thứ cơ chế đặc thù này của Cự Tượng ảnh hưởng đến rồi."

"Bởi vì phần lớn trong số bọn chúng đều được chế tạo thông qua huyết nhục của ta. Có lẽ cũng vì lý do này, mới khiến chúng nó sản sinh ra ý thức tập thể dựa vào huyết nhục của ta."

Lâm Ân nghiêm túc nhìn xuống lồng ngực của mình. Hiện giờ miệng vết thương trên ngực hắn đã từ từ khép lại rồi, nhưng dường như hắn vẫn có thể cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ hữu lực của trái tim bên trong.

Hắn đã được cấy ghép trái tim này một đoạn thời gian rất dài rồi, trên một ý nghĩa nào đó, trái tim ấy đã trở thành một bộ phận trên thân thể hắn. Mà trong khoảng thời gian đáng kể kia, vì trái tim trong lồng ngực này, có lẽ huyết nhục của bản thân hắn đang càng ngày càng có xu hướng trở nên thân thiết hơn với Cự Tượng.

Nhưng đương nhiên, trong chuyện này vẫn tồn tại rất nhiều nghi vấn.

Đó là vì sao thân thể hắn lại có thể cấy ghép trái tim Cự Tượng mà không hề xuất hiện bất cứ phản ứng bài xích gì?

Hơn nữa, nếu bất cứ một bộ phận nào của Cự Tượng tồn tại độc lập bên ngoài, đều có tỷ lệ đại khái sẽ sản sinh ra ý thức độc lập của riêng mình, thì vì sao trái tim trong ngực hắn lại không?

Còn một vấn đề khác càng khiến hắn hoài nghi hơn…

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Ân lập tức chuyển về phía Trái Trái còn đang ngơ ngác trên tay mình.

Trái Trái ngốc nghếch này chỉ đơn thuần là một loại biến dị thể sản sinh ra vì hắn bị dược tề tăng sinh huyết nhục ảnh hưởng tới ư?

Nói cách khác, sự xuất hiện của cô ấy có phải là kết quả nhận được sau khi hắn bị trái tim Cự Tượng ảnh hưởng tới hay không?

Lâm Ân vừa có chút suy tư vừa có chút do dự nhìn chằm chằm vào Trái Trái, sau đó theo bản năng, hắn lại vươn một ngón tay tới, chọc chọc cào cào gãi gãi vào trong lòng bàn tay của Trái Trái còn đang ngơ ngác mờ mịt kia.

Bởi vì Trái Trái rất khác thường. Cô ấy chẳng những có được ý thức độc lập vô cùng rõ rệt, mà khi vừa xuất hiện, cô ấy đã có sẵn năng lực ngôn ngữ rồi, cách nói chuyện, cách phát âm cũng vô cùng rõ ràng, tuy tính cách hơi bị ương ngạnh một chút, không dễ bắt nạt, nhưng hết thảy những chuyện này đều cho thấy rằng, Trái Trái là một cô bé độc lập.

Bởi vì theo lý mà nói, dù tác dụng phụ của dược tề tăng sinh huyết nhục có xác suất khiến cho phần huyết nhục bị biến dị kia sản sinh ra ý thức, nhưng nếu là ý thức, kiểu gì cũng phải trải qua một quá trình từ ngây thơ đến thành thục mới đúng.

Nếu thực sự như vậy, hắn còn có thể định ra một loại kế hoạch kiểu như《 Kế hoạch bồi dưỡng bé gái Trái Trái 》gì gì đó để tiến hành dạy dỗ cô ấy.

Ý thức mới sinh đâu có giống cô bé này, vừa mới sinh ra đã hiểu hết mọi thứ rồi?

Bản thân của loại chuyện này đã cực kỳ không hợp lý, không theo lẽ thường rồi.

Nếu không phải Trái Trái rất ngốc, thì nói thật, có lần hắn đã hoài nghi có phải cô ấy chính là một tồn tại Tà Thần nào đó tới ký sinh trên người hắn, ôm trong lòng một đống mưu đồ gây rối hay không...

"Y..." Trái Trái (〝▼皿▾) trừng mắt nhìn tên Lâm Ân vừa coi ngón tay mình trở thành cây gậy chọc mèo tới trêu đùa cô ấy vừa bày ra gương mặt đau khổ suy tư, giá trị tức giận trong lòng từ từ tăng lên.

Tới cuối cùng, cô ấy thực sự không nhịn được nữa, quyết đoán hé miệng ra, hung hăng làm một miếng lớn.

Nha ô ——

【 đinh! Giá trị sinh mệnh của ngươi -100, năng lượng lấy m của ngươi vừa được bổ sung, đã đạt 17%】

Lâm Ân đau đến giật nảy người.

Hắn vội vàng rút ngón tay vừa bị Trái Trái há miệng dùng lực cắn cho một cái thật đau ra ngoài, hốt hoảng vung vẩy ngón tay sưng đỏ của mình, rồi cuống quít áp chế Trái Trái đang nổi giận đùng đùng xuống.

Lát sau, hắn có chút suy tư nói: "Nếu thực tế đúng là như vậy, coi như mọi chuyện đều rõ ràng cả rồi."

"Sau khi trái tim của ta bị quần thể nano công kích, nó mới xuất hiện phản ứng đáp trả theo bản năng, khiến cho khoảnh khắc kia, ta cùng với những phần huyết nhục của Cự Tượng bên trong tòa thành thị này sinh ra liên hệ, khiến chúng nó có thể cảm ứng được dao động do trái tim của ta tản ra. Nhờ vậy, nhóm "Kẻ phản loạn" nọ mới theo bản năng tiến đến cứu viện."

Hắc Huyền Nguyệt lặng lẽ nói: "Nói cách khác, chúng nó được coi là con cái của ngươi?"

Lâm Ân vừa suy tư vừa đè Trái Trái đang bạo động tạo phản xuống dưới mông, tiến hành áp chế, sau đó mới nói: "Cũng không thể nói như vậy được, sự xuất hiện của chúng nó vốn là chuyện ngoài ý muốn. Hơn nữa, hắn là ý thức của nhóm này vẫn còn rất mông lung, chúng nó chỉ đang hành động theo bản năng thôi."

Nhận xét đến đây, hắn lại có chút hào hứng tiếp tục nói (￣▽￣)/: "Hơn nữa, dù thế nào chúng nó cũng không thể mở miệng gọi tôi là mẹ được? Gọi thế khá là bất thường đấy."

"..."

"..."

Chương 725: Chiến Tranh Có Thể Thua, Nhưng Tên Kia Chắc Chắn Phải Chết!

Hắc Huyền Nguyệt nhẹ nhàng bay lên, nói: "Vậy hiện giờ ngươi có thể khống chế được chúng nó hay không? Nếu làm được, nếu có thể sở hữu một đám quần thể nano như vậy, coi như tỷ lệ sinh tồn của ngươi ở bên trong tòa thành thị này sẽ gia tăng thêm rất lớn."

Lâm Ân lắc lắc đầu, mở to đôi mắt cá chết nói: "Không thể, ngoại trừ lần vừa rồi, trước khi chết đi, tôi có thể cảm ứng được chúng nó, thì hiện giờ trong tay tôi không có một thủ đoạn nào để thành lập nên liên hệ cùng những quần thể nano kia nữa. Tuy chúng sẽ không gây hại đến tôi, cũng như Tiểu Bảo Bối vậy..."

Nói đến đây, Lâm Ân nghiêm túc vươn tay tới, dùng một tay ôm cái đầu lưỡi lớn bên cạnh tới, sau đó mới tiếp tục: "Nhưng trong trường hợp tôi cưỡng chế ra lệnh cho Tiểu Bảo Bối, nó cũng có xác suất rất lớn sẽ phản phệ lại tôi."

Nha ô ——Tiểu Bảo Bối không thể nhịn được nữa, lập tức mở cái miệng khổng lồ trên đầu lưỡi, hung hăng nuốt cái đầu của Lâm Ân vào.

Lâm Ân chỉ vào Tiểu Bảo Bối đang ngậm đầu mình, nói: "Giống thế này này, đây là một chuyện vô cùng phiền toái."

Hắc Huyền Nguyệt: "..."

Lâm Ân dùng sức kéo Tiểu Bảo Bối khỏi cái đầu mình, nhẹ

nhàng lau mặt một phen, sau đó âm trầm nói: "Nhưng không cần biết như thế nào, tình huống đại khái cũng coi như đã rõ ràng rồi, có quần thể hỗn loạn này tồn tại, e rằng thần giáo Cơ Giới cũng không dám tiếp tục dùng quần thể nano đi đến đối phó tôi đâu. Bọn họ có địch nhân càng lớn hơn nữa."

"Mà điều hiện tại chúng ta phải làm chính là bắt được tên khốn vẫn một mực đi theo đuổi giết chúng ta kia."

Hắn nheo hai mắt: "Không bắt được rồi xử lý đối phương, tôi thực sự ăn không ngon, ngủ không yên."

Đồng thời, vẫn còn một điểm khác làm hắn chú ý tới. Đó chính là ý thức đang nằm ở khu vực trung tâm thành nguyền rủa, từng sinh ra mối liên hệ với hắn lúc trước. Nếu hắn đoán đúng, có vẻ như thứ kia chính là【 tổ chức não của Cự Tượng 】tồn tại vẫn bị thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục một mực tranh đoạt suốt thời gian qua.

Nếu hắn gặp được nó, nó sẽ tỏ thái độ gì đây?

Nó sẽ cắn nuốt hắn, hay là trợ giúp hắn?

Xét cho cùng, nó chính là đại não, và không cần biết nghĩ như thế nào, nó cũng là ý thức chủ thể trung tâm nhất của Cự Tượng.

"Chúng ta đi!" Lâm Ân gần như đã khôi phục lại, lập tức đứng dậy, không chút do dự cưỡi lên người Tiểu Bảo Bối, dẫn theo Hắc Huyền Nguyệt nhanh chóng chạy về chỗ càng sâu hơn bên trong mạng lưới gốc.

Nhưng hắn lại không chú ý tới, ngay tại vị trí hắn vừa rời đi kia, bên trong lĩnh vực nano vi mô, một con máy móc nano nho nhỏ vẫn một mực bay lơ lửng ở nơi này, bộ cảm biến phía trước tản ra một tia hồng quang nhàn nhạt.

"Mẹ... Mẹ?"

Một loại dao động máy móc căn bản không nghe rõ vang lên.

...

Mà cùng lúc đó, ở một bên khác thuộc mạng lưới gốc.

Thiếu nữ máy móc thoáng nheo mắt, dẫn theo bộ đội bọ cánh cứng máy móc trùng trùng điệp điệp, nhanh chóng tới gần điểm sáng tượng trưng cho Lâm Ân một mực lóe sáng bên trong con ngươi của mình.

Trí não: "Xin hãy yên tâm hành động —— tiểu thư máy móc có trí tuệ —— ta đã triệu tập lượng lớn quần thể nano triển khai trấn áp đám phản loạn kia rồi —— trước mắt vị trí của mục tiêu vẫn nằm trong phạm vi giám sát—— "

Huyễn Tưởng Màu Bạc híp mắt, chăm chú nhìn vào điểm sáng liên lục nhấp nháy kia. Hiện giờ, bọn họ đã xâm nhập đủ sâu xuống dưới lòng đất rồi. Và đối với bọn họ, đây cũng là xâm nhập vào một lĩnh vực vô cùng nguy hiểm.

Có vẻ như lúc này, phần lớn lực chú ý của Dục Vọng Mẫu Thụ đều đặt lên quá trình phản kích bộ đội chủ lực của bọn họ rồi, bà ta không rảnh để bận tâm đến nơi này đâu.

Nhưng hết thảy mọi suy đoán vẫn không thể chính xác 100% được, vẫn có tỷ lệ xuất hiện sai lầm.

Nếu Dục Vọng Mẫu Thụ thật sự chú ý tới nơi này, thì với quy mô hiện tại của bọn họ, muốn đối phó với một tồn tại cấp căn nguyên, căn bản là si tâm vọng tưởng.

Mà điều quan trọng hơn là… ngay tại một phút đồng hồ trước đó, điểm sáng tượng trưng cho mục tiêu kia đã ngừng lại, đến tận bây giờ vẫn chưa di động. Với trình độ quỷ dị của đối phương, ai cũng không dám chắc có phải hắn đã nghĩ ra biện pháp gì để đối phó với bọn họ hay không.

"Đẩy nhanh tốc độ." Cô ấy híp mắt, nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ bên trong mạng lưới gốc.

Khoảng mấy chục giây sau, bọn họ trực tiếp xuyên qua một khúc ngoặt dạng vành khuyên, sau đó lập tức nhìn thấy cảnh tượng làm cho người ta muốn điên lên, diễn ra ngay trước mắt.

Thậm chí cảnh tượng này còn làm thiếu nữ máy móc không nhịn được, bắt đầu trở nên cảnh giác.

Cũng không biết từ khi nào, chỉ thấy tầng ngoài của đoạn đường hầm trước mặt bọn họ, đều bị bao trùm bởi mấy tầng huyết nhục đặc sệt, dấp dính. Thứ này không hề giống với vách tường thịt của mạng lưới gốc, nó càng giống tổ chức niêm mạc đặc sệt, dấp dính đang nhúc nhích hơn.

Lớp dịch nhầy bên trên vẫn còn đang tí tách rơi từ trên đỉnh đường hầm xuống dưới. Mà chưa hết, phía trên vách tường thịt xung quanh còn có hàng đống những vật thể dạng u nang đang phập phồng, nhấp nhô lên xuống, giống như bọn họ đang đi vào một cái lò ấp trứng ấu trùng khổng lồ nào đó.

"Giám sát thấy phía trước xuất hiện dao động nguyền rủa mãnh liệt —— tọa độ của mục tiêu đang ở ngay phía trước ngài chừng năm trăm mét —— xin hãy cẩn thận." Bên tai truyền đến tiếng nhắc nhở của trí não.

"Nguyền rủa ư?" Vẻ mặt Huyễn Tưởng Màu Bạc bình tĩnh, ngón tay mảnh khảnh của cô ấy nhẹ nhàng điểm lên ngực một cái, bên ngoài thân thể lập tức xuất hiện một bức vách ngăn màu xanh da trời.

Xem ra… hắn cũng không định chạy thoát đi, mà đang muốn chính diện so đấu với nhóm cô ấy một phen.

Thực ra đây cũng là ý muốn của cô ấy.

Bởi vì tới hiện tại, cô ấy vẫn còn nhớ trải nghiệm khủng khiếp mình từng phải hứng chịu trong suốt ba tiếng đồng hồ kể từ khi bị tên kia đánh trúng một quyền trong lúc đi làm nhiệm vụ ở thành nguyền rủa lúc trước, mà chuyện đó cũng trở thành một vết nhơ lớn nhất trong lý lịch của cô ấy từ trước đến nay.

Chiến tranh có thể thua, nhưng tên kia chắc chắn phải chết!

hãy đọc tại nguồn truyenyy.pro

Chương 726: Đội Ngũ Mạnh Nhất!!!

hãy đọc tại nguồn truyenyy.pro

Vào thời điểm ấy, tại chỗ sâu nhất bên trong mạng lưới gốc, Lâm Ân nheo hai mắt, chuyên chú đâm từng sợi xúc tu vào vách tường thịt xung quanh, sau đó thông qua thị giác của đàn côn trùng nhỏ xíu vừa được sinh sản ra kia, để quan sát quá trình đuổi giết của đại quân máy móc.

Tầm nhìn hiện ra trước mắt hắn là vô số những hình lục giác giống như mắt của đám ruồi nhặng, bên trong phản chiếu bóng dáng thiếu nữ máy móc với mái tóc ngắn màu bạc, và khẩu súng bắn tỉa hạng nặng đang cầm trên tay.

Toàn thân cô ấy được bao phủ bởi một tầng lưu quang màu xanh da trời, không ngừng gợn sóng, mang đến cho người ta một loại mỹ cảm cực kỳ nguy hiểm.

"Hóa ra là cô ấy?" Lâm Ân híp mắt, sau đó há mồm, nhét một con ấu trùng nướng thì là vào trong miệng.

Đương nhiên, hắn chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra thiếu nữ máy móc kia, chẳng phải cô ta chính là cô gái máy móc [1] hắn từng gặp được khi tiến vào bên trong thành nguyền rủa, điều tra tình huống cùng Bạch Dạ sao?

Nếu điều này là đúng thì có vẻ như tên đầy đủ của cô ấy chính là【 mô hình thí nghiệm a01 siêu máy móc trí tuệ 'Huyễn Tưởng Màu Bạc'】, một bộ máy móc chí cao có tính duy nhất.

Hơn nữa, dựa theo những gì Bạch Dạ từng đánh giá về thực lực của cô gái này, có vẻ như chiến lực của đối phương rất mạnh, ít nhất cũng tương đương với cấp bậc của n quý bà Huyết Y, nhưng hẳn là chưa đạt tới cấp quân vương, còn cấp tử triệu… khó mà nói chính xác được.

Nhưng không cần biết cô ta có cấp bậc gì, chỉ xét về quyền lực cứng trong tay cô ta thôi, cũng đủ để chèn ép hắn trên toàn bộ phương diện rồi.

Hơn nữa đối với một quần thể dựa hoàn toàn vào khoa học kỹ thuật như thần giáo Cơ Giới, thực lực của bọn họ rất khó để phân chia, bởi vì chỗ dựa chủ yếu của bọn họ vốn là cường độ vũ khí, giới hạn cao nhất quá cao, giới hạn thấp nhất lại không quá thấp.

"Trong nội dung giới thiệu có nói, thể hoàn chỉnh của siêu máy móc trí tuệ này đạt tới cấp căn nguyên, nhưng đối phương chỉ là mô hình thí nghiệm, dám chắc là trong cơ thể có chỗ thiếu hụt, nếu bắt được cô ta..."

Hắn nheo mắt.

Đương nhiên, hắn biết suy nghĩ này có chút mơ tưởng hão huyền. Nhưng hắn cũng không ngại chiến một trận với cô gái máy móc này, chẳng vì điều gì khác, chỉ vì bản thân bị đuổi giết lâu như vậy, vừa rồi còn bị quần thể nano gặm nhấm thành thân tàn ma dại thế này, nhất định phải trả đũa.

Đương nhiên, hắn không phải loại người thích hành động theo cảm tính, bởi vì hắn vẫn còn bốn lượt phát động Búp Bê Chết Thay, vẫn còn một đống sách mượn từ chị gái nhà văn lúc trước, lại cộng thêm một lần truyền tống quay về ngôi nhà hạnh phúc nữa, hắn vốn không lo lắng bản thân sẽ lật xe trong cuộc chiến sắp tới.

Ngay cả khi hành động lần này thất bại, hắn cũng phải nói cho

cô ta hiểu rằng, lông trên người hắn cũng không dễ nhổ như vậy.

"Tiểu thư con rối, tình huống thân thể cô sao rồi?" Lâm Ân híp mắt, trực tiếp kéo chốt bảo hiểm trên khẩu Súng Lục Săn Ma hỏi.

“Mục tiêu hàng đầu của quần thể nano chính là ngươi, bởi vậy mức độ ăn mòn đối với ta cũng không lớn, ta vẫn có lực chiến một trận."

Tiểu thư con rối đang bay lơ lửng bên người hắn, vầng sáng màu tím nhẹ nhàng lưu chuyển bên trong con ngươi, từng sợi tơ trải rộng khắp không gian xung quanh, thoạt nhìn cô ấy trở nên mạnh mẽ đến lạ.

【 vệ sĩ SR: tiểu thư con rối với 100% lượng điện, định vị: Khống chế chiến trường, xạ thủ, ngắm bắn, thực lực cấp bậc: Siêu phàm đỉnh phong. 】

Lâm Ân gật đầu với Hắc Huyền Nguyệt, lại quay đầu cảnh giác nói: "Tiểu Bảo Bối, ngươi thì sao? Chuẩn bị xong chưa?"

Phập —— Từng chiếc gai ngược từ trên người Tiểu Bảo Bối nổ bắn ra ngoài, nó hung hăng mở cái miệng khổng lồ của mình ra, phun cái đầu lưỡi trên đầu lưỡi trong đầu lưỡi tới, dữ tợn vô cùng, chiến lực dâng trào, đáp lại một câu: "Tê tê!"

【 thú cưỡi SR: Tiểu Bảo Bối trong trạng thái linh hoạt max, định vị: Khiên thịt, phụ trợ, thực lực cấp bậc: Siêu phàm đỉnh phong (?)】

Mà ngoại trừ hai vị đồng đội mạnh mẽ này, tự nhiên không thể thiếu đi...

Xoát xoát ——một cô bé tóc đen mặc một bộ trang phục chiến đấu thuần màu đen mới được Lâm Ân dùng sức mô phỏng biến hóa ra, đang ở bên người hắn, vừa buộc tóc lại vừa để lộ ra một chiếc răng nanh bén nhọn, bàn tay nhỏ nhắn nắm chắc con Dạ Ma

Đao do Lâm Ân đưa cho mình, hào hứng nói: "Chuẩn bị xong rồi! Hãy xem Trái Trái cho cô ta một điều bất ngờ cực lớn!"

Vô cùng hung tàn - ing.

【 linh vật đáng yêu SR: tiểu thư tay trái vô địch trong trạng thái mô phỏng biến hóa, định vị: Phát ra, giả vờ đáng yêu, thực lực cấp bậc: 】

Đúng là nhìn vẻ ngoài của Trái Trái khá là yếu ớt, nhưng nếu sự xuất hiện của cô ấy thật sự có liên quan đến trái tim Cự Tượng, thì trên một ý nghĩa nào đó, Trái Trái chính là tồn tại mạnh nhất trong đội ngũ của bọn họ.

Bởi vì Lâm Ân vẫn còn nhớ thời điểm cô ấy được sinh ra, cô ấy đã ăn sạch bộ Khôi Lỗi Huyết Nhục từ trong thân thể của nó như thế nào.

Nếu thực sự bị cô ấy ăn luôn, e rằng không một thứ gì cô ấy không tiêu hóa được.

"Đầu, hình như bộ quần áo ngươi làm cho ta có chút không thích hợp, ta có cảm giác thân thể mình lạ lắm, như bị người ta tiếp xúc vào vậy. Kỳ quái thật, ngươi đã dùng loại nguyên liệu gì để làm nó cho ta đấy?"

"Dùng một bộ phận huyết nhục của ta để mô phỏng biến hóa cho ngươi."

"Hả?"

"Yên tâm đo, bên trên không có thần kinh xúc giác của ta đâu, cho nên ta cũng chẳng có cảm giác gì cả. Hơn nữa chiến đấu sắp bùng nổ rồi, dù ta là kẻ có điểm mấu chốt linh hoạt đến mức nào, cũng không thể sàm sỡ ngươi vào lúc này được, ngươi nói xem, có đúng hay không?"

"Ừm… ngươi nói cũng đúng."

Sau khi thành công lừa gạt Trái Trái, Lâm Ân lại nhìn xuống chính mình.

【 Nhân vật chính SSR, tuy vẻ ngoài khá là yếu ớt, nhưng trên thực tế Dịch Y Lâm Ân lại là tồn tại mạnh nhất trong nhóm, định vị: Phụ trợ, chỉ huy, nguyền rủa, kêu gọi 666 (cổ vũ tinh thần), thực lực cấp bậc: (mạnh mẽ đến mức không nhắc đến cũng được!)】

Đây tuyệt đối là đội ngũ có chiến lực đỉnh phong của bọn họ.

hãy đọc tại nguồn truyenyy.pro

---

[1] : nguyên văn là 机械姬 – cơ giới cơ, từ “cơ” ở cuối cùng vừa chỉ cô gái xinh đẹp vừa chỉ kỹ nữ, để nhã nhặn hơn, mình sẽ dùng từ cô gái máy móc kia.

Chương 727: Phương Pháp Tự Giải Tỏa!

Mà trước khi bọn họ bắt đầu, hắn đã vận dụng Con Ngươi Nguyền Rủa tới phát động 【 lò ấp trứng dị trùng 】, cải tạo toàn bộ đoạn đường hầm này trở thành sân nhà cho mình rồi.

Lâm Ân nâng chiếc kính mắt lên vài phần, mở to Con Ngươi Nguyền Rủa màu đen nhánh, cảnh giác nói: "Thực lực của mục tiêu rất mạnh mẽ, lại dẫn theo đại quân máy móc không rõ số lượng, bởi vậy kế tiếp tất cả cần phải nghe tôi chỉ huy. Mọi người không cần để ý đến đại quân máy móc kia, lấy m chi lực của tôi đã đầy rồi, đủ cho bọn chúng uống sạch một bình [1]."

"Cho nên mục tiêu chủ yếu của mọi người là cô gái máy móc cầm đầu kia, chỉ cần xử lý được cô ta, coi như chúng ta có thể no cơm ấm cật rồi, nhưng nếu không làm được..."

"Chúng ta bỏ chạy!" Trái Trái hung tàn nói.

Lâm Ân gật đầu, tỏ vẻ rất tán thành đối với chiến thuật của Trái Trái. Ngay sau đó, hắn liếc mắt nhìn xung quanh một cái, rồi móc ra một vật gì đó đưa vào trong tay Hắc Huyền Nguyệt đang ở bên cạnh mình, nói: "Tiểu thư con rối, cô cầm thứ này trước đi, lấy đó để phòng bị cho bất cứ tình huống nào có thể xảy ra."

Tiểu thư con rối cũng theo bản năng vươn tay tới, tiếp nhận vật kia, nhưng ngay lập tức, cô ấy đã ngẩn người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nó.

Bởi vì thứ ấy lại là máy khoan điện. Phần phía trước của máy khoan có gắn một cái dụng cụ lên dây cót của cô ấy, bên trên có

dấu vết chắp vá sửa chữa. Không cần phải nghi ngờ, thứ này chính là cái máy khoan đã hỏng trong khi sử dụng trước đó.

Cũng không biết hắn đã sửa nó khi nào.

"Để làm gì?" Tiểu thư con rối lạnh lùng vươn tay, nhanh như chớp đã bắt lấy tên khốn nạn tà ác kia.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Tiểu thư con rối, tôi biết cô rất bài xích thứ đạo cụ này, nhưng hiện tại là thời kỳ đặc thù, nếu cô lại một lần nữa xuất hiện tình huống cạn năng lượng, mà tôi không thể đúng lúc giúp cô bổ sung... Cô cũng chỉ có thể tự mình đi giải quyết một chút mà thôi."

"Cách dùng rất đơn giản, chỉ cần lắp vào, kéo cò súng, nó sẽ tự mình chuyển động, tuy không bằng tôi tự mình làm, nhưng được cái là tiện lợi mau lẹ."

Khi nói xong câu này, bên tai hắn lập tức truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Chúc mừng ngươi nhận được thành tựu: Phương pháp tự giải tỏa [2], ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 phương pháp tự giải tỏa 】: ở thời điểm ngươi tùy tiện dạy cho một người đồng hành khác phái nào đó, giúp đối phương học được cách dùng một món đạo cụ kỳ lạ để tự giải tỏa cho bản thân, sẽ có xác suất nhất định nhận được thành tựu đặc thù này. Nó đã thể hiện rõ rệt về sự quan tâm và lòng ưu ái của ký chủ đối với đám bạn đồng hành của mình rồi, cũng nói lên rằng, ký chủ là một thiếu niên đầy hứa hẹn có được tư tưởng đứng đắn đến kỳ diệu, ngươi nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: độ hảo cảm cơ sở của sinh vật khác phái +1, trí lực +1, tốc độ tay +1, vui sướng +5

"..."

Hắc Huyền Nguyệt nhắm hai mắt lại, bàn tay mảnh khảnh “Ca ca ca” nắm lấy chiếc máy khoan điện, trên đầu xuất hiện một biểu tượng tức giận "□" nhỏ nhắn tinh xảo.

Cứng!

Cứng!

Nắm tay đã cứng lên rồi!

Nhưng dáng vẻ đứng đắn và nghiêm túc của Lâm Ân kia quá hoàn hảo, nó khiến cho người khác không có bất cứ lý do gì để hoài nghi rằng hắn làm ra hành động này với mục đích nào đó cực kỳ không đứng đắn, thậm chí vẻ mặt của hắn còn thuần khiết đến mức ngươi không tìm được bất cứ điểm nào để tức giận.

"Mọi người chuẩn bị."

Lâm Ân quyết đoán thay đổi đề tài, sau đó trực tiếp đeo chiếc mặt nạ mỏ chim màu trắng lên, vẻ mặt nhanh chóng biến hóa, trở nên cực kỳ nguy hiểm và trấn định, thân thể căng lên, vận sức chờ phát động giống một con báo săn đang rục rịch muốn lao lên.

"Nghe theo khẩu lệnh của tôi, chỉ cần tôi đếm ba - hai - một, là chúng ta sẽ cùng tiến lên!"

...

Cùng lúc đó, bên trong hoàn cảnh quỷ dị do Lâm Ân dùng loại nguyền rủa【 lò ấp trứng dị trùng 】 để sáng tạo ra kia, Huyễn Tưởng Màu Bạc với thân thể máy móc vẻ mặt lạnh như băng, tay cầm khẩu súng bắn tỉa hạng nặng, đang dẫn đầu đi ở phía trước.

Mà sau người cô ấy là bộ đội bọ cánh cứng máy móc chi chít rậm rạp, vô cùng trật tự, miệt mài theo sát chỉ huy.

Từ bên trong đôi xúc tu máy móc trên miệng chúng nó không

ngừng phun ra dịch axit, “Phì phì” liên tiếp bắn lên vách tường thịt đặc sệt, dấp dính xung quanh, nhanh chóng diệt sát những con ấu trùng còn chưa được ấp nở.

Nhưng bọn họ cũng biết, nơi này vốn không phải sào huyệt chân chính của đám côn trùng, nó chỉ là một đoạn đường hầm bình thường bị nguyền rủa vặn vẹo hiện thực, mới phát sinh trạng thái dị thường như vậy mà thôi.

Mà dưới loại hoàn cảnh này, chỉ cần nguyền rủa chưa được giải trừ, kể cả khi bọn họ đốt sạch sào huyệt côn trùng trước mặt, chúng nó cũng sẽ nhanh chóng tái sinh.

"Mục tiêu vẫn dừng lại chỗ cũ." Thiếu nữ máy móc kia lạnh lùng nói.

"Chú ý —— hiện giờ chúng ta đang phải đối mặt với kẻ phát tán dục vọng cấp S —— trước mắt vẫn chưa tìm ra phương pháp hữu hiệu để giải quyết công kích dục vọng của mục tiêu —— nhưng ngành nghiên cứu đã khẩn cấp nghiên cứu ra một loại phần mềm thăm dò có thể giám sát được phạm vi ảnh hưởng của mục tiêu —— "

"Nhớ kỹ —— một khi kiểm tra đo lường thấy mục tiêu phát động công kích dục vọng—— phải lập tức tiến hành bước nhảy không gian—— tránh đi phạm vi ảnh hưởng của mục tiêu —— đồng thời từ giờ trở đi ——dứt khoát cắt đứt quá trình tin tức đồng điệu —— cắt đứt liên hệ cùng trí não —— cố gắng hết sức tiêu diệt mục tiêu ở cự ly xa—— đừng để hắn tiếp cận —— hiểu chưa?"

"Vâng theo mệnh lệnh của ngài."

Từng luồng hồng quang không ngừng chớp động trong mắt đại quân bọ cánh cứng máy.

Trên thực tế, không chỉ một mình Lâm Ân coi bọn họ là mối uy hiếp thật lớn của mình, kỳ thật hắn cũng không biết, ở trong mắt bọn họ, mối uy hiếp đến từ Lâm Ân còn lớn hơn.

nguồn tại truyenyy.pro

---

[1] : uống sạch một bình có nghĩa là uống quá nhiều nước một lần, không no căng bụng cũng bị sặc chết, ý là khiến đối phương khó chịu một hồi, ăn không tiêu, nuốt khó trôi.

[2] : tự giải tỏa còn có thể hiểu là tự an ủi chính mình.

Chương 728: Xét Cho Cùng, Máy Móc Vẫn Là Máy Móc!!!

Bởi vì loại công kích dục vọng này vốn thuộc về lĩnh vực hỗn loạn, nó gần như là thiên địch đối với ý thức máy móc như bọn họ.

Giống như ném một quả cầu phân lên men đã ngâm lâu ngày vào một nồi canh thịt thơm ngào ngạt, hoặc như một tên lolicon biến thái tà ác đột nhiên xông vào nhà tắm đầy những cô bé thuần khiết đang vui cười…

Nếu đó là công kích dục niệm đến từ thần giáo Dục Vọng, thì trong vô số năm đối đầu với nhau, bọn họ đã sớm nghiên cứu ra vô số phương thức phản kích rồi, vấn đề là công kích của kẻ phát tán dục vọng này quá mức khó hiểu, thậm chí bọn họ còn không biết nên phòng ngự như thế nào!

Nếu bọn họ là sinh vật huyết nhục còn may, bởi vì phần lớn sinh vật huyết nhục đều có thể thông qua quá trình phun trào một vài thứ kỳ quái gì đó để giải tỏa đầu óc, giảm bớt ảnh hưởng của thứ dục niệm mãnh liệt này, khiến đối phương có thể thong thả mà thích ứng với nó.

Nhưng bọn họ vốn là máy móc, vốn không có loại năng lực này nha.

Bởi vì muốn phun, cũng chỉ có thể phun ra một chút dầu máy, mà kêu lên thành tiếng, cũng không mang đến bất cứ tác dụng giải tỏa gì.

Đây mới là điểm ghê tởm nhất!

Chỉ thấy cả đại quân máy móc đều tỏ ra vô cùng cảnh giác, vặn tần suất quét hình của thiết bị dò xét đến mức lớn nhất, gắt gao tập trung vào điểm sáng trên màn hình, và nhanh chóng đẩy mạnh về phía trước.

300 mét!

200 mét!

100 mét!

Sắp đến rồi!

Nhưng gần như trong nháy mắt ấy, vách tường xung quanh bọn họ chợt rung lên với tần suất vô cùng mãnh liệt.

Chưa hết, phía trên vách tường thịt đặc sệt, dấp dính ấy còn xuất hiện vô số những lỗ thủng chi chít, giống như mỗi một cái lỗ chân lông trên người ngươi đều mở rộng, và từ bên trong có vô số những con côn trùng lớn bằng nắm tay, hăm hở chui ra.

Chi chi chi chi —— Tiếng côn trùng đập cánh đầy hỗn loạn vang vọng khắp đường hầm, nhanh chóng hòa vào nhau, tạo nên một khúc nhạc tùy hứng làm người ta muốn phát điên lên.

Lâm Ân đã phát động nguyền rủa【 lò ấp trứng dị trùng 】!

Chỉ trong nháy mắt toàn bộ đám bọ cánh cứng máy đều ngẩng đầu, luồng hồng quang vốn tản ra từ những viên nhãn cầu máy móc kia lập tức “Đinh đinh đinh” chớp lóe với tần suất càng cao hơn.

"Dị trùng tập kích—— khởi động đòn tấn công chấn động phân tử—— diệt sát ——"

Trong nháy mắt tiếp theo, phần giáp xác máy móc nằm ngay sau lưng chúng nó đột ngột mở ra, từng luồng sóng âm cao tần từ

trong đó, phát tán ra ngoài, khiến cho bầu không khí vốn bình thường xung quanh lập tức rung chuyển với cường độ cực lớn.

Những con côn trùng vốn đang ùn ùn xông ra ngoài kia cũng bị chấn động cao tần ảnh hưởng.

Phốc phốc ——

Phốc phốc ——

Ba ba ——

Từng con côn trùng còn chưa kịp tới gần đã ầm ầm nổ tung thành từng vũng dịch thể nhơm nhớp màu xanh lá.

Cũng tại thời điểm ấy, thiếu nữ máy móc kia hành động.

Dòng chảy tin tức màu xanh lá sáng đến chói mắt không ngừng chớp động trong mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc, khẩu súng bắn tỉa hạng nặng vẫn được cầm trên tay lại đột nhiên bị cô ấy đeo ra sau người.

Trong tíc tắc sau, trên tay cô gái này chợt vang lên những tiếng “Soạt soạt soạt”, rồi trực tiếp phụt ra hai thanh kiếm đơn phân tử một cam một lam, rực rỡ đến chói mắt.

Xoát xoát xoát —— Thân thể cô ấy nhảy lên, giống như một tia chớp màu bạc, dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, lao thẳng vào khúc ngoặt, nơi điểm sáng kia đang ẩn mình.

Lâm Ân vốn đang giám sát chặt chẽ hành động của đối phương, lập tức nhếch khóe miệng lên: "Xét cho cùng, máy móc vẫn là máy móc."

Tại khoảnh khắc Huyễn Tưởng Màu Bạc lao vào khúc ngoặt ấy, điểm sáng vốn tượng trưng cho Lâm Ân vẫn luôn xuất hiện trên màn hình màn hình trước mắt cô, lại đột nhiên biến mất.

Đến thời điểm hắn lại một lần nữa xuất hiện trên mạng lưới giám sát, điểm sáng kia đã có mặt ở một nơi cách vị trí lúc trước đến mấy trăm mét rồi, và hắn đang ở ngay sau lưng cô.

"Cảnh báo! Mục tiêu phát động năng lực bước nhảy không gian ____ "

Con ngươi trong mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc lập tức co rụt lại, cô ấy vội vàng quay đầu.

Cũng trong nháy mắt kia, một luồng sương máu chợt hiện sau đó nhanh chóng co rút lại ngay giữa trung tâm đại quân bọ cánh cứng máy móc đang dùng sóng chấn động tiến hành mài chết đàn côn trùng kia.

Sau đó, đoàn người Lâm Ân lập tức có mặt ngay tại vị trí này.

Tại khoảnh khắc đó, bên tai đám bộ đội bọ cánh cứng kia trực tiếp vang lên lời nhắc nhở dồn dập của thiết bị dò xét.

"Cảnh báo! Cảnh báo! Kiểm tra đo lường thấy mục tiêu đang tới gần! Khoảng cách trước mắt: 1 mét!"

Nhưng Lâm Ân đã sớm có dự mưu từ trước, không đợi đám bọ cánh cứng máy móc kia kịp phản ứng lại, hắn đã ra tay với tốc độ cực nhanh rồi.

Gần như một con bọ cánh cứng máy trước mặt chỉ kịp quay đầu lại, khiến cho hình ảnh phản chiếu trên màn hình của nó xuất hiện một chiếc mặt nạ mỏ chim màu trắng, thậm chí thông qua thấu kính, còn có thể nhìn thấy ý cười dịu dàng mang theo vẻ trêu tức khó mà diễn tả nổi trong mắt hắn.

Rồi đúng khoảnh khắc ấy, Lâm Ân giơ nắm tay lên, luồng khí xoáy màu đỏ vừa tuôn ra, đã nhanh chóng dùng một tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi mà tụ tập lại trên nắm tay hắn.

Lâm Ân không chút do dự, đánh ra một quyền. Trong chớp mắt, một quyền cực mạnh ấy đã đập thẳng xuống vách tường thịt dưới đất.

"Lấy m chi quyền!"

Oanh —— Dao động thật lớn lập tức lấy Lâm Ân làm trung tâm, dùng hình thức sóng chấn động để lan tràn đi bốn phương tám hướng, ầm ầm khuếch tán ra ngoài.

Cùng thời điểm này, luồng sóng dao động màu đỏ ấy cũng xuất hiện trên dụng cụ dò xét giám sát của đại quân máy móc, chỉ nghe “Xoát xoát xoát” mấy tiếng, làn sóng này đã bao trùm toàn bộ đại quân bọ cánh cứng máy móc đang có mặt trong phạm vi trăm mét xung quanh.

Chúng nó quá mức bất ngờ vì tình huống này, hắn lại điên cuồng đến mức dám trực tiếp thực hiện bước nhảy không gian, đi tới khu vực trung tâm bên trong đại quân máy móc, rồi không chút do dự lập tức phát động công kích dục vọng đối với bọn chúng rồi?

"Nha? ——!!!"

Trong nháy mắt ấy, toàn bộ nhóm ý thức đang điều khiển đại quân bọ cánh cứng đều bị thứ dục vọng sung mãn kia lấp đầy.

Chương 729: Tập Kích Liên Hoàn!

Ngay khi trúng chiêu, gần như bọn họ đều không thể nhẫn nại được, phải lập tức ngẩng đầu lên, phát ra từng tiếng kêu to đầy bén nhọn.

Cùng thời điểm này, khi bản thân vừa hứng chịu một đòn quấy nhiễu quá lớn, trên màn hình gắn liền với thân thể cũng điên cuồng chớp lóe theo. Chúng phát ra những âm thanh “Ba ba ba” liên hồi, sau đó lần lượt hiện ra hàng loạt dấu hỏi chấm to tướng màu đỏ "?".

Bọn họ... lại bị high nữa rồi!

【 đinh! Độ sáp sáp của bọ cánh cứng máy +15! 】

【 đinh! Độ sáp sáp của bọ cánh cứng máy +16! 】

【 đinh! Độ sáp sáp của Hắc Huyền Nguyệt +6, độ khai phá tình cảm của Hắc Huyền Nguyệt đạt 225】

"Tiểu thư con rối, dựa vào cô đó!" Lâm Ân cắn răng, lập tức nhảy lên, vơ một cái, túm được sợi tơ trên ngón út, trực tiếp kéo tiểu thư con rối mảnh mai về phía trước.

Hắc Huyền Nguyệt vừa bị hắn một lần nữa lỡ tay làm thương tổn, chỉ còn biết cố gắng đè nén loại xúc động muốn ra tay trực tiếp đánh chết hắn trong lòng xuống, miễn cưỡng duy trì bình tĩnh để ứng phó với cục diện trước mắt.

Chỉ thấy mái tóc bạc trên đầu cô bay múa, từ khoảng giữa những ngón tay mảnh khảnh nổ bắn ra hàng loạt sợi tơ, chỉ trong

nháy mắt, những sợi tơ ấy đã bám dính lên người mấy trăm con bọ cánh cứng máy đang có mặt tại đây.

Đôi giày cao gót của Hắc Huyền Nguyệt nhẹ nhàng điểm một cái lên lưng con bọ cánh cứng máy trước mặt, sau đó nhảy dựng lên, tử mang trong mắt tăng vọt, chiếc váy dài Gothic với những nụ hoa nho nhỏ lập tức bay múa.

Nương theo ảnh hưởng của lấy m chi quyền, cô ấy có thể dễ dàng cướp được quyền khống chế thân thể của mấy trăm con bọ cánh cứng máy tại khu vực này.

Mà đây chính là điểm đáng sợ của khống ngẫu sư!

Nếu đối mặt với sinh vật có thực lực mạnh hơn, có khả năng chiến đấu sẽ trở nên vô cùng quá sức, nhưng nếu giao thủ với đám sinh vật dưới cấp mình, thì nơi này chính là sân khấu dành cho khống ngẫu sư!

Gần như trong nháy mắt sau đó, cục diện đã bị lật ngược lại, dưới năng lực khống chế của tiểu thư con rối, đám địch nhân với có số lượng áp chế bọn họ, lập tức bị xoay chuyển tình thế rồi.

"Làm tốt lắm!" Lâm Ân phi thân lên, vội vàng lùi lại phía sau, rơi xuống trên người Tiểu Bảo Bối, sau đó quơ một cái, túm được phần gáy của Trái Trái, trực tiếp ném cô ấy về phía quần thể bọ cánh cứng máy còn dư lại.

"Trái Trái! Đã đến thời điểm ngươi bày ra thực lực rồi!"

"Cứ yên tâm đi!"

Trái Trái với thân hình còn nhỏ xinh hơn tiểu thư con rối, vừa bị ném bay đi, đã cắn chặt hàm răng, khẽ kêu lên một tiếng. Sau đó, hai chiếc đuôi ngựa màu đen bay múa, Dạ Ma Đao trong tay vung tới, một đao chém đứt đầu một con bọ cánh cứng máy.

Thân thể tinh tế nọ đột ngột xoay người lại.

Cánh tay trực tiếp hóa thành một cây trường thương sắc bén đến tột cùng, chỉ trong nháy mắt đã cứng rắn xỏ xuyên qua mười mấy bọ cánh cứng máy, xâu chúng thành một chuỗi.

【 đinh! Tay trái của ngươi kích sát một con bọ cánh cứng máy, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 80! 】

【 đinh! Tay trái của ngươi kích sát một con bọ cánh cứng máy, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 160! 】

【 đinh! Tay trái của ngươi kích sát một con bọ cánh cứng máy, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 80! 】

Một loạt những thao tác này lưu loát hệt như mây bay nước chảy, thậm chí thời gian hoàn thành còn chưa vượt quá 3 giây!

Đầu tiên là lấy m chi quyền bị đánh tới nhằm khống chế quần thể, trực tiếp làm đám máy móc kia mất đi năng lực hành động tạm thời, sau đó tiểu thư con rối xuất chiến, cứng rắn vận dụng năng lực khống chế của mình để xoay chuyển thế cục, ngay sau đó là Trái Trái đi lên giết chóc lung tung, kết cục đòn liên hoàn này.

Hết thảy đều được bố trí sẵn rồi!

Ngay cả những con côn trùng còn đang bị bọ cánh cứng máy giảo sát kia cũng mang đến tác dụng vô cùng quan trọng trong lần tập kích ấy.

Bởi vì chất lỏng trong cơ thể chúng nó mang theo dịch axit có tính ăn mòn mãnh liệt, tuy không đủ khả năng ăn mòn thân thể đám bọ cánh cứng máy, nhưng trên một trình độ nhất định nào đó, cũng đủ sức làm mềm đi lớp giáp bọc thép bên ngoài, làm suy yếu lực phòng ngự của bọ cánh cứng máy.

Gần như có thể nói lần tập kích này đã đạt đến trình độ hoàn

mỹ rồi.

Nhưng Lâm Ân biết, mối uy hiếp chân chính vốn không phải những con bọ cánh cứng máy này, mà là...

Trong nháy mắt tiếp theo, đột nhiên hắn xoay người nhìn ra đằng sau, vị trí bọn họ từng thực hiện bước nhảy không gian trước đó.

Cũng trong khoảnh khắc này, ánh mắt hắn cùng một họng súng tối om cũng vừa vặn chập vào làm một.

Chỉ thấy ở vị trí cách nơi này chừng vài trăm mét, nơi quang mang của bước nhảy hư không vừa mới tán đi, hắn đã trông thấy thiếu nữ máy móc, tồn tại vừa vận dụng năng lực của mình để thành công né tránh phạm vi ảnh hưởng của lấy m chi quyền, trực tiếp xuất hiện tại vị trí đó.

Hắn cũng trông thấy cô ta đang quỳ một gối xuống nơi này, khẩu súng bắn tỉa hạng nặng màu bạc trong tay lập tức ngắm chuẩn vào đầu hắn.

Ngay sau đó, hắn lại trông thấy ngón tay cô ta vừa mới bóp cò.

Phanh —— Một tiếng súng vang lên. Nó khủng bố đến mức làm cho cả không gian xung quanh đều phát sinh một hồi chấn động.

Viên đạn màu bạc vừa được bắn ra, nhanh chóng xé toang không khí, để lại sau lưng từng tia xung mạch điện từ dạng vòng.

Tốc độ quá nhanh! Nhanh đến mức Lâm Ân gần như không có bất cứ một khoảng trống thời gian nào để phản ứng!

Nhưng ngay tại thời điểm viên đạn nọ sắp bắn trúng mi tâm Lâm Ân, sợi tơ vẫn luôn buộc trên ngón út của hắn chợt căng lên, trực tiếp kéo thân thể hắn lệch qua một bên, khó khăn lắm mới

kéo được hắn lệch khỏi quỹ tích bay của viên đạn nọ, khiến nó đi xẹt qua bên tai hắn.

【 đinh! Ngươi đã bị xung mạch điện từ ảnh hưởng, giá trị sinh mệnh giảm xuống! 】

【 đinh! Thính giác của ngươi bị hao tổn! Năng lực thính giác giảm xuống đến 50%】

Ông —— Viên đạn mang đến xung mạch kia đi xẹt qua gương mặt Lâm Ân, bên tai phải của hắn chỉ kịp bắt được một âm thanh kim loại ma sát với không khí bén nhọn, nháy mắt sau đó, lỗ tai hắn đã điếc luôn rồi.

Lâm Ân biết, hiện giờ trận chiến tranh này chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi!

Chương 730: Tư Duy Tuyến Tính! Kế Hoạch Của Lâm Ân!

hãy đọc tại nguồn truyenyy.pro

Bởi vì nếu phán định sức chiến đấu của đại quân máy móc này là 100%, thì một mình cô gái máy móc kia có thể chiếm đến 90% trở lên!

Mạnh mẽ!

Vô cùng mạnh mẽ!

Tại thời điểm viên đạn nọ đi xẹt qua gương mặt Lâm Ân, cũng là lúc hắn đang muốn áp dụng động tác tiếp theo, thì cô gái máy móc vừa xuất hiện ngoài mấy trăm mét nọ lại một lần nữa biến mất trong tầm nhìn của hắn.

Con ngươi trong mắt Lâm Ân lập tức co rụt lại.

Một luồng cảm giác nguy cơ khủng khiếp lại vô cùng quen thuộc nhanh chóng dâng trào.

Hệt như khoảnh khắc hắn cùng với Bạch Dạ vốn đang ẩn mình lại bị đối phương phát hiện, đột nhiên trước mắt hắn bị một mảnh trắng bạc bao phủ lấy, cùng với một luồng lưu quang màu xanh da trời nhảy vọt qua không gian xuất hiện ở nơi này, thân hình lạnh như băng của cô gái máy móc với mái tóc ngắn màu trắng bạc kia, đã nhảy đến bên cạnh hắn rồi.

【 cảnh báo! Độ uy hiếp của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi đạt 100%! 】

Trong nháy mắt say đó, cây kiếm đơn phân tử màu cam mang theo sóng chấn động cao tần trên tay cô ta lập tức chém thẳng xuống đầu Lâm Ân.

Nhanh chóng!

Cơ động!

Vừa xuất hiện là trực tiếp đánh ra một đòn trí mạng, tập kích không chút do dự, dài dòng!

Trong toàn bộ những sinh vật đang có mặt tại hiện trường, tồn tại duy nhất có thể phản ứng được trước đòn tập kích khủng bố này, chỉ có một mình Hắc Huyền Nguyệt đang tập trung tinh thần cao độ, và suốt từ đầu đến giờ, lực chú ý của cô ấy vẫn một mực đặt lên người Lâm Ân.

Đứng trước tình huống bất ngờ này, cô ấy nhanh như cắt điều khiển hàng loạt sợi tơ của mình trực tiếp bay đến, cuốn lấy cổ tay cô gái máy móc kia.

Nhưng cũng chính vào lúc này, sợi tơ trên ngón út lập tức trở nên căng thẳng, cô ấy cảm nhận được tín hiệu do Lâm Ân phát tới.

Phải biết rằng, bọn họ đã từng bàn bạc về chuyện này rồi. Đó là ở thời khắc mấu chốt, chỉ cần hắn kéo sợi tơ kết nối giữa hai người bọn họ, có nghĩa là hắn đang muốn nói, cô ấy... Không cần phải ra tay!

Chính vì Hắc Huyền Nguyệt thoáng tạm dừng lại một chút, mới khiến cho thanh kiếm đơn phân tử sắc bén trên tay cô gái máy móc trực tiếp chém thẳng vào đầu Lâm Ân, đơn giản như chặt dưa thái rau.

【 đinh! Ngươi vừa trúng đả kích trí tử, đã phát động hiệu quả nguyền rủa của Búp Bê Chết Thay! Trước mắt số lần kích hoạt Búp Bê Chết Thay của ngươi còn thừa lại: 3】

【 đinh! Ngươi phải thừa nhận đau đớn và tra tấn tăng lên gấp đôi, năng lượng lấy m của ngươi đã được bổ sung đạt max! 】

Trong khoảnh khắc kia, trước mắt Lâm Ân chợt tối sầm xuống, nhưng ý thức vừa tiêu tán lại nhanh chóng tụ tập lại. Thân thể hắn cũng lập tức biến mất tại vị trí vừa bị thanh kiếm đơn phân tử kia chém xuống, chỉ còn lại một cái đầu của con búp bê vải đã bị chém đứt, nhưng vẫn đang vui vẻ tươi cười, nằm dưới mặt đất mà thôi.

Thiếu nữ máy móc nọ lập tức quay đầu, ánh mắt lạnh như băng nhanh chóng tập trung đến một phương hướng cách nơi này vài trăm mét.

Hiệu quả đặc thù của Búp Bê Chết Thay vừa phát huy, đã khiến hắn trực tiếp hoàn thành quá trình trùng sinh tại khu vực cách vị trí lúc trước ngoài năm trăm mét.

Mà đây là kế hoạch của Lâm Ân!

Bởi vì hắn biết, muốn chiến thắng cô gái máy móc có thực lực vượt xa bọn họ này, nhất thiết phải áp dụng biện pháp lôi kéo, bởi vì đối kháng chính diện tuyệt đối không có nghĩa lý gì cả.

Chỉ khi phát huy phương thức lôi kéo đến mức tận cùng, bọn họ mới nắm được một chút khả năng chiến thắng được cô ấy!

"Tiểu thư con rối!" Lâm Ân hô to một tiếng, đồng thời cũng trực tiếp tháo chiếc mặt nạ mỏ chim trên mặt mình xuống, Con Ngươi Nguyền Rủa đen nhánh khủng bố kia đã làm cho nửa khuôn mặt của hắn nổi đầy những mạch máu và lông mảnh màu đen, trực tiếp biến đổi gương mặt hắn, trở nên dữ tợn như một con Lệ Quỷ.

Cùng lúc ấy, sợi tơ trên tay Hắc Huyền Nguyệt cũng chạm đến cổ tay và thân thể của cô gái máy móc kia rồi.

“Ca ca ca” —— Sợi tơ lập tức trở nên căng thẳng, khiến cho

thân thể máy móc của Huyễn Tưởng Màu Bạc chợt xuất hiện một tia ngưng trệ.

Nhưng đương nhiên, Hắc Huyền Nguyệt hoàn toàn không có biện pháp khống chế đối phương, bởi vì cô ta quá mức cường đại.

Trên thực tế, Huyễn Tưởng Màu Bạc chỉ bị những sợi tơ ảnh hưởng trong khoảng thời gian cực ngắn, không đến một giây sau, thanh kiếm đơn phân tử trong tay cô ta đã chặt đứt toàn bộ những sợi tơ trên người rồi.

Vấn đề là ngay từ đầu, Lâm Ân cũng không cho rằng bọn họ có thể khống chế được cô ta, hắn chỉ muốn tiểu thư con rối trì hoãn cho mình một giây mấu chốt nhất này thôi!

Ngay tại khoảnh khắc Lâm Ân nhìn thấy thân thể của Huyễn Tưởng Màu Bạc trực tiếp tản ra quầng sáng màu xanh da trời, hắn đã biết, cô ta vừa khởi động trang bị hỗ trợ nhảy vọt không gian thêm một lần nữa rồi.

Mà đây là tính cực hạn của phần lớn những ý thức máy móc.

Một khi bọn họ đã xác định được mục tiêu, thì dựa theo tư duy tuyến tính (tư duy theo một đường thẳng) của máy móc, bọn họ sẽ ưu tiên triển khai công kích đối với mục tiêu đã bị mình tập trung vào.

Cũng có thể là… ở trong mắt cô ta, ngoại trừ hắn, những sinh vật khác vốn không có lấy một chút uy hiếp nào.

Mà điều Lâm Ân muốn lại chính là kết quả này!

Bởi vì hắn biết, bản thân muốn phát động nguyền rủa cần phải có thời gian, mà một khi ánh mắt của hắn thoát khỏi mục tiêu, nguyền rủa sẽ bị gián đoạn.

Hơn nữa, dựa theo uy năng do cô gái máy móc này biểu hiện

ra ngoài, thì khẳng định là cô ta có thể dò xét được ý đồ của hắn ngay trong khoảnh khắc trước khi hắn phát động nguyền rủa.

Để tránh né loại kết quả này, hắn đành phải giở một chút thủ đoạn!

Mà loại thủ đoạn này chính là những sợi tơ của tiểu thư con rối vừa bị cô ta chặt đứt, nhưng vẫn còn lưu lại trên người kia!

Chỉ cần tiểu thư con rối có thể thông qua cảm ứng đối với những sợi tơ kia, để thành công định vị được điểm rơi của cô ta sau khi thực hiện bước nhảy không gian, lại mượn dùng mối liên hệ tại sợi tơ trên ngón út bọn họ, hắn có thể nhanh chóng nhận được tin tức này từ phía tiểu thư con rối.

Nhờ vào tin tức chính xác kịp thời, hắn có thể hoàn thành quá trình trao cho nguyền rủa vào đúng khoảnh khắc cô gái máy móc kia xuất hiện!

Nếu có thể thành công nghĩa là bọn họ vẫn còn cơ hội chuyển bại thành thắng!

Nếu không thể, hắn chỉ còn cách cắn răng chịu tổn thất thêm một lần Búp Bê Chết Thay, tiến hành lẩn tránh nguy cơ thôi!

hãy đọc tại nguồn truyenyy.pro

Chương 731: Trăm Phần Trăm Không Trúng!

Chương 731: Trăm Phần Trăm Không Trúng!

Lâm Ân cắn răng, dùng sức ôm lấy nửa bên mặt dữ tợn của mình, máu đen cuồn cuộn từ bên trong Con Ngươi Nguyền Rủa của hắn không ngừng chảy xuôi xuống dưới.

Nhanh!

Nhanh nào!

Tiểu thư con rối!

Nhanh cảm ứng đi!

Nếu hắn không thể bắt lấy cơ hội này, một khi Huyễn Tưởng Màu Bạc sinh lòng cảnh giác, thì tiếp theo, hắn đừng mơ đến chuyện phát động nguyền rủa đối với cô ta!

Đến khoảnh khắc cuối cùng, ngón út của Lâm Ân bị giật mạnh một cái, hắn đã nhận được tín hiệu đến từ tiểu thư con rối, cũng nhanh chóng xác định được vị trí điểm rơi của cô gái máy móc rồi.

Là ngay sau lưng hắn!

Trong nháy mắt kia, để bắt được vị trí điểm rơi chính xác nhất, Lâm Ân không hề xoay người lại, thay vào đó hắn trực tiếp lợi dụng bàn tay đang ôm lấy má phải của mình để thực hiện mục đích. Chỉ nghe “Rắc” một cái, hắn vừa trực tiếp vặn cổ về phía sau, đi một góc 180 độ rồi!

Cùng thời điểm này, dường như từ bên trong Con Ngươi Nguyền Rủa của hắn chợt vang lên vô số những tiếng rít gào của ác quỷ, dòng máu tươi đen nhánh đầy dữ tợn, ào ào chảy ra ngoài.

Nguyền rủa!

Trăm phần trăm không trúng! (nguyền rủa của khẩu Súng Lục Săn Ma)

Đúng vào lúc này, trong khoảnh khắc quầng sáng màu xanh da trời bùng lên, cô gái máy móc lạnh như băng kia đã xuất hiện sau lưng hắn. Và ngay khi vừa xuất hiện, thứ mà cô ta đối mặt lại chính là Con Ngươi Nguyền Rủa đen nhánh như thâm uyên.

Phát động!

Con ngươi đen nhánh của Lâm Ân trực tiếp co rút lại, đồng thời gương mặt cũng thay đổi, trở nên dữ tợn giống hệt ác linh.

Trong khoảnh khắc đó, vô số ác niệm và oán hận nguyền rủa nhanh chóng tập trung lên người cô gái máy móc, đồng thời thanh kiếm đơn phân tử trong tay cô ta cũng vung lên, chém thẳng xuống thân thể hắn.

Giờ khắc này, dường như cả thời gian cũng xuất hiện biến hóa, trở nên chậm rãi đến vô hạn.

Tới cuối cùng, vào thời điểm thanh kiếm kia chỉ còn cách con ngươi của Lâm Ân không đến hai cm, bên tai hắn lập tức truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Ngươi đã trao nguyền rủa 100% không trúng cho mục tiêu, ngươi bị phản phệ dẫn đến đau đớn kịch liệt. 】

Tại khoảnh khắc lời nhắc nhở nọ vang lên kia, thanh kiếm đơn phân tử sắp xỏ xuyên qua đầu hắn, lại đột nhiên dùng một loại góc độ quỷ dị tới không thể tưởng tượng nổi để đi lệch phương

hướng, đâm vào vị trí cách huyệt Thái Dương trên đầu hắn chừng mấy milimet.

Miss! (Trượt)

Thất bại rồi!

ヾ(？？？)

Giờ khắc này, độ khẩn trương của Lâm Ân lập tức liền từ 100 đột ngột giảm xuống còn -1.

Mà một kiếm thất bại kia cũng trực tiếp khiến con ngươi trong mắt cô gái máy móc thoáng co rút lại. Nhưng rất nhanh, cô ta lại không chút do dự, lập tức xoay người một góc 270 độ, dùng thanh kiếm đơn phân tử trong tay quét ngang xuống bộ phận bên dưới đỉa thắt lưng của Lâm Ân.

Một kiếm này đã được cô ta tính toán góc độ và lực đạo vô cùng chuẩn xác rồi, có thể nói, chỉ cần thanh kiếm này chém xuống, Lâm Ân kia tất bị chia thành hai nửa, trực tiếp chém eo.

Nhưng có một chuyện vô cùng quái dị đã xảy ra.

Đó là ngay tại thời điểm thanh kiếm đơn phân tử của Huyễn Tưởng Màu Bạc sắp tiếp xúc đến làn da Lâm Ân, mũi kiếm lại đột ngột chuyển biến phương vị, đi theo một góc độ hoàn toàn trái với quy luật vật lý.

Trượt rồi!

Lại không trùng!

(？？？)σ

Toàn thân thiếu nữ máy móc lập tức run rẩy, giống như để nghiệm chứng một điều gì đó, thân thể cô ta vội vàng lui về phía sau, ánh mắt lạnh như băng, đột nhiên rút khẩu súng bắn tỉa hạng

nặng từ sau lưng ra, ngắm thẳng vào phần gáy của Lâm Ân từ khoảng cách gần như bằng không này.

Phanh —— Cô ta trực tiếp bóp cò súng.

Một tiếng súng vang lên.

Viên đạn rời khỏi nòng.

Nhưng lại một tình huống càng thêm khủng bố phát sinh.

Ngay khi viên đạn ấy tiếp xúc gần với Lâm Ân, nó lại quỷ dị dùng một quỹ tích hình omega "Ω", cứng rắn mà thay đổi phương hướng, tránh khỏi phần gáy của Lâm Ân. Giống như viên đạn kia tự có sinh mệnh của chính mình, và nó không thích bắn trúng nên mới trực tiếp bay vòng quanh Lâm Ân rồi lướt đi nơi khác vậy!

Lâm Ân đắc ý không thôi (? ▽?) ~~

Còn ánh mắt của cô gái máy móc nọ, lại lập tức chuyển thành trống rỗng.

Đến tận lúc này, rốt cuộc cô ta cũng ý thức được vấn đề rồi. Chỉ trong nháy mắt, cô gái máy móc nọ đã lạnh lùng kéo giãn khoảng cách với Lâm Ân, ý thức khẽ động, cô ta lập tức khởi động thiết bị giám sát toàn bộ phương diện đối với thân thể của chính mình.

Mà không có gì bất ngờ xảy ra, ngay tại khoảnh khắc thiết bị giám sát quét hình, từ bên trong thân thể thiếu nữ này đã vang lên tiếng cảnh báo chói tai. "Đã hoàn thành nhiệm vụ quét hình toàn diện đối với khung máy móc—— phát hiện nguyền rủa dị thường —— đã cho ra kết quả phân tích —— "

"Cảnh báo: Trên thân thể ngươi đã trúng nguyền rủa, hiệu quả dị thường do nó mang đến cho ngươi là: một khi ngươi sinh ra ý đồ công kích đối với mục tiêu, hết thảy mọi hành vi công kích do

ngươi tiến hành đều sẽ 100% không trúng, không thể xúc phạm tới đối phương được —— đã hoàn thành quá trình tra xét số liệu tương ứng, loại nguyền rủa này từng xuất hiện 250 lần trong thế giới hắc ám."

Giờ khắc này, rốt cuộc Huyễn Tưởng Màu Bạc cũng hiểu được nguyên nhân vì sao mình không thể công kích được hắn rồi.

Ánh mắt cô ấy lập tức tập trung nhìn về phía con mắt phải đen nhánh của Lâm Ân, dù cách khá xa, cô ấy vẫn có thể cảm nhận được khí tức ác độc nồng đậm từ bên trong viên nhãn cầu nọ.

Nói cách khác, ngay lúc vừa rồi, người kia đã phóng loại nguyền rủa ác độc dị thường nọ vào người cô ấy rồi!

Thiếu nữ máy móc lập tức nghiến chặt răng. Hai tay mơ hồ siết lại, cùng với dòng số liệu cuồn cuộn chảy qua, một khẩu súng ống hạng nặng chậm rãi hình thành trên tay cô ấy.

“Ca ca ca” —— Giống như không tin tà, khẩu súng ống đen nhánh trên tay Huyễn Tưởng Màu Bạc đột nhiên tụ hợp ra từng cái nòng súng, chỉ trong nháy mắt sau đó, cô ta lập tức bóp cò súng, mục tiêu chỉ thẳng về phía Lâm Ân.

Xoát xoát xoát —— Từng chùm hạt căn bản màu xanh da trời, lạnh lẽo, chi chít đến không đếm được, trực tiếp dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, hung hăng oanh tạc về phía Lâm Ân.

Chương 732: Công Phu Miệng Lưỡi!

Chương 732: Công Phu Miệng Lưỡi!

nguồn tại truyenyy.pro

Có thể nói, dưới loại công kích dày đặc như thế, không cần biết mục tiêu là tồn tại như thế nào, cũng bị nó bắn thành cái sàng chỉ trong nháy mắt.

Nhưng Lâm Ân phía đối diện chỉ khẽ nhếch khóe miệng lên, vẫn một mực đứng ở nơi đó, không hề động đậy, như đang ngẩn người, hoặc là hắn không hề có ý định trốn tránh.

Sau đó, không ngoài dự kiến, chùm hạt căn bản mỗi giây bắn ra mấy ngàn luồng ấy, vẫn không có một luồng nào có thể lưu lại dấu vết ở trên người Lâm Ân.

Hắn giống như đứa con của thiên mệnh, mang theo buff vận may tuyệt đối, không phải chịu bất cứ thương tổn nào vậy, thậm chí có một chùm sáng đã chuẩn bị bắn thẳng vào mi tâm của Lâm Ân rồi, vẫn vòng đi nơi khác, tránh né người hắn với một góc độ cực kỳ bất thường, trái với logic.

Bên trong cơn mưa hạt cơ bản năng lượng cao dày đặc nọ, Lâm Ân chỉ khẽ mỉm cười, nâng chiếc kính một mắt của mình lên, nhìn về phía cô gái máy móc đối diện kia, thản nhiên nói: "Đừng lãng phí sức lực nữa, thưa tiểu thư mỹ lệ. Cô không bắn trúng tôi đâu."

"Tuy tôi vốn không phải đối thủ của cô, nhưng ở thời điểm

mấy người nhìn thấy bộ trang phục trên người tôi, lẽ ra mấy người nên biết tôi chính là Dịch Y, cũng là người chuyên đi gieo rắc nguyền rủa rồi. Cho nên … trong tay tôi có một chút năng lực nguyền rủa như vậy, chẳng phải đó là chuyện rất đỗi bình thường sao?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn, sát ý trong mắt càng trở nên rõ ràng hơn.

Lâm Ân dịu dàng nói: "Cô đừng nhìn tôi như vậy, bởi vì tất cả những chuyện này đều do cô tự tìm lấy mà thôi. Từ trên mặt đất, các cô một mực đuổi giết tôi xuống tới mấy ngàn mét dưới lòng đất, các cô siêng năng cũng làm lòng tôi vô cùng cảm động. Mà nói thật, đã có vài lần, chỉ thiếu chút nữa thôi, tôi đã bị mất người giết chết rồi."

"Nhưng mà hiện tại..."

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch, hắn ung dung tiến thêm hai bước về phía trước. Loại khí trường quỷ dị tà ác trên người chậm rãi phân tán ra xung quanh, làm hắn, thoạt nhìn giống hệt một đại nhân vật phản diện đến từ vực sâu bên dưới.

Quỷ quyệt!

Mạnh mẽ!

Nhưng tại thời điểm Trái Trái trừng lớn hai mắt, trong lòng cho rằng hắn lại muốn phát biểu một bài diễn thuyết đầy tính làm màu của bản thân, thì đột nhiên Lâm Ân (? ? ?)? lại ngơ ngác dùng tay móc vào mũi mình, nói: "Giận quá à nha, tiểu thư máy móc có trí tuệ, cô lại không đánh trúng tôi rồi! Phải làm thế nào mới tốt đây ~ đúng là hao tâm tổn trí mà!"

"Oa ha ha ha ha!"

Sau đó, Lâm Ân vẫn đứng tại chỗ, trực tiếp chống tay vào eo,

vô cùng đắc ý ha ha phá lên cười với cô gái máy móc phía đối diện.

Bởi vì nụ cười này quá mức càn rỡ, quá mức kiêu ngạo, khiến cho người khác chỉ cần liếc mắt nhìn một cái thôi, trong lòng cũng sinh ra một loại xúc động muốn tiến lên đánh chết hắn.

Huyễn Tưởng Màu Bạc kia cũng vậy. Cô ta cũng lập tức bị nụ cười nhạo với tư thế kiêu ngạo quá độ kia kích thích, khiến một loại dao động phẫn nộ trực tiếp trào dâng bên trong đôi mắt vốn lạnh như băng kia.

Bởi vì với Huyễn Tưởng Màu Bạc, loại hành vi buông thả bản thân để chính mình tự do thao túng và bỡn cợt người khác bằng những ngôn từ trần trụi, mà không thèm che giấu như vậy của hắn, cũng tương đương với hắn đang tiến hành hung hăng chà đạp lên tinh thần của cô ta ngay trước mặt chính chủ là cô ta đây.

(Đơn giản là chỉ thẳng vào mũi người khác, rồi nói “Mày là đồ vô dụng.” Kiểu đó đó ~(￣▽￣)~)

【 đinh! Giá trị phẫn nộ của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +1】

【 đinh! Giá trị phẫn nộ của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +1】

"Làm sao bây giờ? Làm thế nào mới tốt đây? ~(￣▽￣)~ Là tiếp tục dùng khẩu súng bắn tỉa hạng nặng kia tới biubiu bắn thẳng vào người tôi, hay là dùng một con dao nhỏ vù vù tới chém? Hình như mấy biện pháp này đều vô dụng cả? ~ "

"Cô có cần tôi chấp cô hai tay hai chân, trực tiếp ngồi ở chỗ này nhắm mắt lại cho cô bắn hay không? Ai nha! Sao tôi lại quên chứ? Có vẻ như chuyện này không quá khả thi đâu, bởi vì ngay cả khi tôi ngồi bất động, tiểu thư cô cũng không bắn trúng được tôi~

"

"Giận thật à nha, giận thật rồi đó, rõ ràng mục tiêu bị đuổi giết đang ở gần trong gang tấc, vậy mà mình lại bị người ta hung hăng mà đùa bỡn. Nhưng điều khó chịu nhất chính là… bản thân chỉ có thể chịu đựng mà không làm gì được đối phương. Ây cha, chỉ cần nghĩ thoáng qua một cái thôi cũng khiến người ta vô cùng phẫn nộ rồi!"

"(～￣▽￣)～ làm sao bây giờ ～ làm sao bây giờ đây ～ không còn cách nào khác đâu! Tôi cũng thấy bất đắc dĩ lắm, ha ha ha ha!"

【 đinh! Giá trị phẫn nộ của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +2】

【 đinh! Giá trị phẫn nộ của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +3】

【 đinh! Độ vui sướng của Lâm Ân +1】

【 đinh! Độ vui sướng của Lâm Ân +1】

Lâm Ân ở bên kia trực tiếp buông thả bản thân tới đùa bỡn cô gái máy móc phía đối diện, thậm chí người bên ngoài còn có thể nhìn thấy vô số những cái bong bóng thoại một mực bay lên trên đỉnh đầu hắn, có vẻ như những lời trêu chọc rác rưởi đã kéo đầy rồi.

Đúng là hoàn toàn buông thả mà!

Đám người Trái Trái đứng ở xa xa, có chút mờ mịt và trống rỗng nhìn khung cảnh vốn rất bình thường lại chẳng hiểu vì sao mà trở nên cực kỳ không hài hòa trước mắt.

Tới cuối cùng, Hắc Huyền Nguyệt thực sự không đành lòng nhìn thẳng nữa, đành phải xoay đầu qua, hỏi: "Trước kia hắn vẫn cư xử như thế sao?"

Trái Trái vươn tay đỡ trán, (? ? ?) nói: "Ở thời điểm hắn đặc biệt kiêu ngạo sẽ biểu hiện như vậy, cho nên không cần biết là khi nào, giá trị cừu hận của hắn luôn bị kéo đến max."

Rõ ràng đây là đắc ý đến không khống chế được mình mà!

Nhưng đối chiếu với tính cách tà ác thường ngày của hắn, xảy ra loại tình huống này cũng là điều dễ hiểu.

Xét cho cùng, vất vả lắm hắn mới tìm được một cơ hội như vậy, đương nhiên phải điên cuồng châm biếm phía đối diện một phen rồi, có lẽ bản thân không đánh thắng được đối phương, nhưng công phu miệng lưỡi không thể thua kém được.

Chương 733: Kế Hoạch Của Thiếu Nữ Máy Móc!

Chương 733: Kế Hoạch Của Thiếu Nữ Máy Móc!

Nhưng cũng chính vào lúc này, bên trong ý thức của Trái Trái lập tức vang lên giọng nói của Lâm Ân: "Mấy người không cần ở lại nơi này đâu. Hãy nói với tiểu thư con rối và Tiểu Bảo Bối, bảo bọn họ cố gắng hết sức đi tiêu diệt những con bọ cánh cứng máy kia đi, bằng không chờ đến lúc cô gái máy móc tìm được phương pháp bài trừ nguyền rủa, chúng ta sẽ mất đi cơ hội."

Toàn thân Trái Trái lập tức chấn động.

Cô ấy trừng mắt nhìn Lâm Ân đang đứng phía xa xa, vẫn miệt mài trêu đùa cô gái máy móc ヽ(￣▽￣)?, trong lòng có chút kinh ngạc nói: "Đầu ngốc, ngươi..."

"Đừng để khoảng thời gian an toàn nhất thời này mê hoặc. Hiện tại chúng ta vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh đâu. Tuy địch nhân đã bị ta hạ nguyền rủa, nhưng năng lực hành động vẫn còn. Hơn nữa, với kinh nghiệm tác chiến nhiều năm với thần giáo Huyết Nhục của thần giáo Cơ Giới, ta tuyệt đối không tin bọn họ không có bất cứ phương án nào chuyên môn dùng để ứng phó với nguyền rủa."

Trái Trái run rẩy nói: "Vậy ngươi đang..."

"Ta đang tìm một cơ hội để tiếp tục hạ nguyền rủa cho đối phương, cô ta đã có dao động cảm xúc, nghĩa là cô ta không phải loại máy móc lạnh như băng chỉ biết chấp hành mệnh lệnh kia. Mà chỉ cần có cảm xúc thì sẽ có sơ hở. Ta vẫn đang tìm kiếm loại sơ

hở kia đây."

Nghe xong lời nói của Lâm Ân, Trái Trái kinh ngạc vô cùng.

Không cần phải nghi ngờ, một loạt những hành vi và lời nói ti tiện, đắc ý đến quên cả hình tượng của Lâm Ân kia, thực sự quá mức hoàn hảo, ngay cả đám người Trái Trái và Tiểu Bảo Bối cũng bị hắn lừa gạt hết rồi.

Bởi vì bọn họ hoàn toàn không nhìn ra dấu vết diễn xuất.

Nói cách khác, loại cảm giác thiếu đánh phát ra từ nội tâm này, khiến người ta rất khó để tin tưởng rằng hắn đang diễn kịch, và đó vốn không phải cảm xúc thực sự trong lòng hắn.

Nhưng Trái Trái cũng nhanh chóng phản ứng lại, cô ấy biết hiện giờ tuyệt đối không phải thời điểm nên nghĩ những chuyện này. Cô lập tức báo lại ý tứ của Lâm Ân cho Hắc Huyền Nguyệt và Tiểu Bảo Bối bên cạnh, rồi không chút do dự, bắt đầu triển khai hành động tiêu diệt những con bọ cánh cứng máy kia.

Mà ở phía xa xa, cô gái máy móc vốn đang nén giận khi bị những lời châm chọc rác rưởi của Lâm Ân ảnh hưởng, cũng lập tức chú ý tới động tác của mấy người Trái Trái rồi.

Với năng lực tính toán xuất sắc của mình, gần như ngay sau đó, cô ta đã hiểu được ý đồ của bọn họ.

"Đã bắt đầu truyền dữ liệu nguyền rủa —— tiểu thư máy móc có trí tuệ —— dự tính khoảng 10 phút sau nguyền rủa trong cơ thể ngươi sẽ bị hút ra và chuyển dời—— xin hãy kiên nhẫn chờ đợi."

"Đã khởi động module phân tích nhân cách —— mục tiêu có 48% xác suất đang rơi vào trạng thái đắc ý đến không khống chế được mình——có 52% xác suất đang muốn thông qua ngôn từ công kích để chọc giận ngươi cũng như phát động đả kích đối với ngươi —— xin hãy phòng bị chặt chẽ hơn."

Cùng với một chuỗi tính toán trôi qua, hai mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc khẽ nheo lại. Cảm xúc phẫn nộ vừa bị những lời nói của Lâm Ân kích động lên cũng nhanh chóng bị trấn áp xuống dưới.

Ngay sau đó, cô ta trực tiếp khoác lên mặt mình vẻ lạnh lùng cố hữu, cũng trực tiếp phớt lờ những ngôn từ đậm tính khiêu khích của Lâm Ân, lập tức chuyển đổi mục tiêu, khởi động trang bị bước nhảy không gian, biến mất tại chỗ.

Cô ta đã nhìn thấu ý đồ của bọn họ rồi, bọn họ muốn nhân cơ hội này để tiêu diệt đại quân máy móc dưới quyền cô ta. Nhưng tình huống trước mắt cũng làm cô ta nghĩ tới một loại phương pháp có thể lách đi hiệu quả của thứ nguyền không thể bắn trúng rủa kia.

Gần như trong nháy mắt sau, thân thể Huyễn Tưởng Màu Bạc đã xuất hiện ngay bên trong đại quân bọ cánh cứng máy móc đang bị lấy m chi lực mạnh mẽ khống chế kia, đối mặt với đám người Hắc Huyền Nguyệt đang triển khai giết chóc với đại quân dưới quyền mình, cô ta cũng không ra tay công kích, bởi vì cô ta biết, dưới tác dụng của nguyền rủa, dù có công kích cũng là vô dụng.

Nhưng đương nhiên, điều này lại không có nghĩa là cô ta đã bó tay với nó.

Ông —— Gần như trong nháy mắt khi Huyễn Tưởng Màu Bạc xuất hiện, hàng đống khiên năng lượng hình lục giác lập tức bung ra ngay trước người thiếu nữ này.

"Đã khởi động lập trường khiên năng lượng—— đang triển khai —— tập trung vào phạm vi bố trí ——"

Luồng năng lượng màu xanh da trời lập tức thiết lập nên hàng đống lá chắn, đi tới ngăn chặn công kích của đám người Trái Trái.

Hơn nữa, bởi vì tính cơ động của thiếu nữ máy móc rất cao,

khiến cho loại lập trường khiên năng lượng này trực tiếp kéo dài cả đoạn đường hầm, biến thành một dải phân cách thật dài ngay trên chiến trường chỉ trong khoảnh thời gian cực ngắn.

Thật hiển nhiên, với năng lực tính toán xuất sắc của mình, gần như chỉ trong nháy mắt, cô ta đã tìm được điểm thiếu hụt của loại nguyền rủa 100% không trúng kia rồi.

Bởi vì dưới tình huống năng lực nguyền rủa chưa được hóa giải, cô ta cũng không cần trực tiếp ra tay phát động công kích, chỉ cần bảo vệ được đại quân máy móc dưới quyền mình, sau đó tiến hành hạn chế địch chân, khóa chết không gian hoạt động của bọn họ ở chỗ này, tiếp theo là kéo dài thời gian, chờ đến mười phút sau, hết thảy đều sẽ khôi phục lại nguyên trạng.

Xoát xoát xoát —— Mấy nhịp hô hấp sau, vô số chiếc khiên năng lượng được ghép vào cùng một chỗ, xây dựng thành phòng tuyến, đã hoàn toàn phân tách đám người Lâm Ân và bộ đội bọ cánh cứng máy móc của thiếu nữ máy móc ra hai bên đường hầm rồi.

Mà chỉ cần thông qua quá trình cộng hưởng của những hạt năng lượng cao tới quấy nhiễu, khiến cho không gian bên trong khu vực này rơi vào hỗn loạn, ngăn chặn năng lực bước nhảy không gian của tên kia, là có thể thành công khóa chết bọn họ lại rồi.

Tuy làm như vậy cũng khiến cô ta tạm thời mất đi năng lực nhảy vọt hư không của mình, nhưng chỉ cần nguyền rủa bị hóa giải, thì nơi này vẫn là sân nhà của cô ta.

Ông —— Thân thể Huyễn Tưởng Màu Bạc lập tức rơi xuống đất, dải sáng màu xanh da trời lạnh lẽo thoáng chớp động trong mắt, một luồng dao động vô hình lập tức xuất phát từ bên trong thân thể cô ta, khuếch tán ra ngoài, bao phủ toàn bộ phạm vi một km xung quanh.

"Đã khuếch tán dao động hạt—— không gian bên trong khu vực đã bị quá trình cộng hưởng quấy nhiễu ——không thể khởi động được trang bị bước nhảy không gian—— "

đăng tại truyenyy.pro

Chương 734: Giải Pháp Tối Ưu Lại Là Sai Lầm Cực Lớn!!!

Chương 734: Giải Pháp Tối Ưu Lại Là Sai Lầm Cực Lớn!!!

hãy đọc tại nguồn truyenyy.pro

Trong khoảnh khắc quá trình cộng hưởng nọ bị phát tán ra ngoài, Hắc Huyền Nguyệt cũng lập tức cảm nhận được ảnh hưởng mãnh liệt do loại cộng hưởng hạt kia mang đến cho mảnh không gian này rồi.

Xoát xoát xoát xoát—— Trên tay cô ấy nhanh chóng bắn ra vô số những sợi tơ, chúng trực tiếp chạy dọc theo quỹ tích hành động của cô ấy mà lan tràn ra xung quanh, nhưng tốc độ của cô ấy quá nhanh, khiến cho đợt công kích này không thể chạm đến thân thể cô gái máy móc.

Công kích không có hiệu quả, Hắc Huyền Nguyệt lập tức đi tới bên người Lâm Ân, kẻ mà từ vừa nãy đến giờ vẫn một mực mỉm cười đứng lặng tại chỗ, ánh mắt cô ấy khẽ động, nói: "Không gian ở nơi này đã bị cô ta quấy nhiễu, có vẻ như cô ta muốn hạn chế chúng ta ở bên trong khu vực này. Ta nghĩ chúng ta phải rời đi thôi."

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, vẻ mặt không có bất cứ biến hóa gì, chỉ quỷ dị mỉm cười nói: "Không, tiểu thư con rối, ngược lại mới đúng, cô ta phải làm như vậy, phần thắng của chúng ta mới có thể lớn hơn được."

Toàn thân Hắc Huyền Nguyệt chấn động, cô ấy vội vàng quay đầu nhìn về phía Lâm Ân. Lâm Ân lại mỉm cười, thông qua mối

liên hệ từ sợi tơ được buộc trên ngón út của mình, nói: "Cô ta rất thông minh, đã nhanh chóng tìm ra phương pháp ứng phó với loại nguyền rủa này rồi, nhưng cũng bởi vậy, cô ta đã giúp tôi xác định được mấy tin tức mấu chốt khác."

"Thứ nhất, đúng là cô ta đang nắm giữ một loại năng lực có thể ngăn chặn nguyền rủa của tôi, nhưng quá trình này cần phải có thời gian, mà thời gian vừa đến, cô ta hoàn toàn có thể khôi phục lại thế chủ động ban đầu."

"Thứ hai, cô ta rất sợ chúng ta chạy trốn. Đây cũng là một loại nghi hoặc lớn nhất trong lòng tôi suốt đoạn thời gian vừa rồi. Bởi vì bọn họ dựa vào cái gì lại dám không kề kiêng kỵ, đuổi giết chúng ta xuống tận mấy ngàn mét dưới lòng đất, còn ở ngay bên trong lĩnh vực của Dục Vọng Mẫu Thụ? Chẳng lẽ bọn họ thật sự không sợ bị Dục Vọng Mẫu Thụ trấn áp sao?"

Nói đến đây, nụ cười tươi trên mặt hắn càng trở nên quỷ dị: "Mà hiện giờ, tôi đã hiểu."

"Cũng không phải cô ta không sợ, là đang mạo hiểm mà thôi. Trên thực tế, bọn họ xâm nhập càng sâu, nguy cơ bị Dục Vọng Mẫu Thụ nhằm vào lại càng lớn. Cho nên chúng ta vẫn một mực chạy xuống bên dưới, ngược lại sẽ khiến cô ta cảm thấy vô cùng nan giải, vướng tay vướng chân."

"Đây cũng là một nguyên nhân khác khiến cô ta quyết tâm phải khóa chết chúng ta ở nơi này. Cô ta đã từng đặt vấn đề ấy lên bàn cân để ước lượng rồi, nếu trong khoảng thời gian cô ta đang giải trừ nguyền rủa, chúng ta lại tiếp tục liều mạng xâm nhập xuống dưới kia, thì đến lúc cô ta có thể ra tay được rồi, độ nguy hiểm cho bọn họ sẽ lớn hơn hiện tại."

Bởi vì so với chuyện khóa chết bọn họ ở chỗ này, thì lặng yên không một tiếng động ẩn mình đi, chờ thời gian vừa đến, lại tiếp tục phát động công kích đối với bọn họ, chẳng phải sẽ hợp lý và

đỡ mất công sức hơn sao?

Vấn đề là cô ta không có làm như vậy. Cho nên khả năng duy nhất để giải thích cho sự lựa chọn này chính là cô ta đang kiêng kị.

Kiêng kị nhóm người Lâm Ân sẽ lợi dụng khoảng thời gian cô ta cần để giải trừ nguyền rủa mà chạy đến khu vực cô ta khó mà tiếp tục đuổi giết được, bởi một khi Dục Vọng Mẫu Thụ ra tay, toàn bộ công sức nãy giờ của cô ta sẽ tiêu tán hết, kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Lâm Ân mỉm cười đầy quỷ dị nói: "Cho nên mới nói, đây là giải pháp tối ưu của cô ta trong giờ phút này. Không cần biết chúng ta có muốn chạy trốn hay không, cô ta cũng phải ra tay hạn chế chúng ta ở chỗ này, bởi vì chúng ta vốn không phải địch nhân duy nhất của cô ta, còn có mối uy hiếp ẩn tàng vị đến từ vị tồn tại cấp căn nguyên kia nữa."

"Nhưng cũng bởi vậy mà cô ta lại phạm vào một sai lầm cực lớn. Vì hạn chế tôi, cô ta cũng tự làm chính mình mất đi năng lực bước nhảy không gian rồi."

"Mà không có thứ năng lực ấy, nơi này sẽ trở thành lồng giam của chính cô ta!"

Trong nháy mắt sau đó, Lâm Ân trực tiếp nhảy dựng lên, hung hăng đánh một đòn lấy m chi quyền với giá trị max xuống đất. Khí kình màu đỏ tươi phun ra từ dưới chân hắn, lại nhanh chóng lan tràn ra ngoài, sau đó lấy hắn làm trung tâm, cuồn cuộn trào dâng về bốn phương tám hướng.

"Cảnh báo —— kiểm tra đo lường thấy ảnh hưởng của công kích dục vọng—— xin lập tức tiến hành lẩn tránh —— "

Đinh đinh đinh đinh đinh —— Bên trong đôi mắt màu xanh da trời của Huyễn Tưởng Màu Bạc lập tức xuất hiện một vòng tròn

khổng lồ, đang nhanh chóng lan tràn ra xung quanh.

Đó chính là phạm vi ảnh hưởng của lấy m chi quyền.

Cô ta không chút do dự, vẻ mặt vẫn lạnh như băng, năng lực cơ động cao cho phép cô ta nhanh chóng lui về phía sau. Chỉ trong nháy mắt, thân hình đã tránh xa vị trí cũ tới vài trăm mét rồi.

Thật hiển nhiên, sau khi tự tay hạn chế năng lực bước nhảy hư không của mình, cô ta cũng bị ảnh hưởng bởi công kích dục vọng phạm vi lớn trong tay Lâm Ân. Nhưng kể cả khi không còn năng lực bước nhảy hư không, tính cơ động của cô ta vẫn có thể bảo đảm cho bản thân tiến hành bất cứ hình thức lẩn tránh nào.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc thiếu nữ máy móc vừa rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của lấy m chi quyền, bên tai cô ta lại một lần nữa vang lên tiếng cảnh báo chói tai: "Cảnh báo —— giám sát thấy dao động nguyền rủa dị thường —— giám sát thấy dao động nguyền rủa dị thường —— "

Gần như khi âm thanh ấy vang lên, Huyễn Tưởng Màu Bạc đã vội vàng quay đầu lại, và trực tiếp bắt gặp con mắt phải màu đen nhánh của Lâm Ân ở phía xa xa.

Vào giờ phút này, Con Ngươi Nguyền Rủa nọ đang gắt gao nhìn chằm chằm vào thiếu nữ máy móc, máu tươi đen nhánh không ngừng chảy xuôi từ bên trong hốc mắt Lâm Ân.

Ông —— Phản ứng theo bản năng trực tiếp khiến tốc độ của cô ta đề cao tới cực hạn.

Chỉ thấy thân thể máy móc mạnh mẽ của Huyễn Tưởng Màu Bạc trực tiếp xuyên qua những tấm khiên năng lượng do chính cô ta vừa tạo thành, sau đó xé rách vách tường thịt trên đường hầm, nhanh chóng ẩn mình bên trong kết cấu huyết nhục xung quanh.

Tốc độ của cô ta quá nhanh, nhanh đến mức Con Ngươi

Nguyền Rủa không kịp tập trung vào đã mất đi mục tiêu.

hãy đọc tại nguồn truyenyy.pro

Chương 735: Điều Đầu Tiên Phải Làm... Chính Là Chọc Mù Mắt Cô Ta!!!

Chương 735: Điều Đầu Tiên Phải Làm... Chính Là Chọc Mù Mắt Cô Ta!!!

--nguồn tại truyenyy.pro--

"Chạy rất nhanh nha." Lâm Ân nhanh chóng cắt ngang quá trình thi triển Con Ngươi Nguyền Rủa, sau đó quỷ dị mỉm cười nói: "Đi, chúng ta cũng không thể ngồi yên nhìn cô ta khóa chết chúng ta ở nơi này được. Nếu không, chúng ta vẫn rơi vào thế bị động như trước thôi, nhưng hiện tại, quyền chủ động vẫn còn nằm trong tay chúng ta."

Lâm Ân lập tức xoay người, triệu hồi Tiểu Bảo Bối đến đây, nhanh chóng thông qua lỗ hổng vừa bị Huyễn Tưởng Màu Bạc phá ra, còn chưa kịp hàn gắn lại, chạy một mạch đi xa khỏi đoạn đường hầm này.

"Tiểu thư con rối, cô còn đủ sức phát động một lần năng lượng cuồng bạo đến quấy nhiễu tín hiệu trong khu vực này không?" Lâm Ân cưỡi trên lưng Tiểu Bảo Bối, trực tiếp hỏi ra vấn đề đã dự tính trước trong lòng.

Phần đuôi mắt của Hắc Huyền Nguyệt trực tiếp phản chiếu gương mặt hắn (có thể hiểu là liếc xéo), nói: "Ngươi có kế hoạch gì sao?"

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, nói: "Trước khi cô ta loại

trừ được nguyền rủa, thì hiện tại, hắn là cô ta sẽ không tùy tiện xuất hiện trước mặt chúng ta đâu, nhưng khẳng định là cô ta sẽ xây dựng một loại lập trường năng lượng với phạm vi lĩnh vực càng rộng hơn lúc trước, nhằm tiếp tục kế hoạch hạn chế chúng ta. Mà chúng ta lại muốn đánh vỡ tình trạng khống chế ấy, cho nên điều đầu tiên cần phải làm... Chính là chọc mù mắt cô ta."

Thứ nhất, làm như vậy cô ta không thể tiếp tục định vị tọa độ của bọn họ nữa.

Thứ hai, bên trong khu vực có năng lượng cuồng bạo, bọn họ hoàn toàn có thể lặng im không một tiếng động, ẩn mình vào chỗ tối.

Thứ ba, cô nhất định sẽ xây dựng lập trường năng lượng tới hạn chế bọn họ ở chung quanh phạm vi quấy nhiễu của năng lượng cuồng bạo, muốn dựa vào loại phương thức an toàn, không có một chút mạo hiểm nào này, để khóa chết bọn họ ở khu vực đó.

Cục diện thay đổi trong nháy mắt.

Thời gian đếm ngược của quá trình truyền dữ liệu nguyền rủa, còn lại: 5 phút 21 giây.

Vào lúc này, ở bên trong tầng đất đá nằm bên ngoài mạng lưới gốc kia, cô gái máy móc có mái tóc màu bạc nọ đang nhanh chóng nhảy lên, giống như tầng đất đá thật dày xung quanh vốn không thể gây ảnh hưởng đến tính cơ động của cô gái này vậy.

Mà bên trong con ngươi của cô ta, trí não vừa quét được bóng dáng của Lâm Ân cũng đang nhanh chóng chuyển động dọc theo mạng lưới gốc.

Tới lúc này, cô ta đã hiểu được phương thức phát tán nguyền rủa của tên Dịch Y kia rồi. Đó chính là mắt phải của hắn!

Chỉ cần bị mắt phải của hắn chăm chú nhìn vào, cô sẽ bị tên

kia trao cho các loại nguyền rủa khó chơi.

Cho nên dưới loại tình huống này, điều cô phải làm chính là tránh để bản thân bị ánh mắt của tên kia nhìn thẳng vào, nếu không cô sẽ lập tức rơi xuống thế bị động.

Mà kế hoạch của cô cũng vô cùng đơn giản. Đó chính là trực tiếp phá hỏng toàn bộ những đoạn đường hầm bên trong mạng lưới gốc đi thông đến chỗ càng sâu hơn dưới lòng đất, dứt khoát hạn chế bọn họ ở bên trong khu vực cố định này.

Mà chỉ cần hoàn thành quá trình truyền dữ liệu nguyền rủa, cô sẽ lập tức phát động nhiều lần công kích hạt nhân đối với toàn bộ khu vực ấy.

Chỉ cần thực hiện được kế hoạch này, cũng tương đương với triệt để hủy diệt được mục tiêu, dưới tình huống bản thân hoàn toàn không tiếp xúc chính diện với hắn rồi.

Ánh mắt thiếu nữ máy móc càng trở nên lạnh như băng.

Bởi vì trên thực tế, cô ấy chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra, cả về tốc độ lẫn lực lượng, tên kia đều yếu kém hơn nhóm sinh vật huyết nhục khác rất nhiều, nhưng những loại năng lực quỷ dị và nguyền rủa tầng tầng lớp lớp của hắn, lại làm hắn trở thành một địch nhân khó chơi nhất trong số những kẻ cô ấy từng gặp được.

"Tiểu thư máy móc có trí tuệ —— quả【 đầu đạn phân hạch hạt nhân 】đầu tiên đã được lắp ráp xong —— đã kích hoạt trang bị dựa theo yêu cầu của ngài rồi —— " Cùng với tiếng nhắc nhở của trí não vang lên.

Chỉ thấy phía trên cánh tay của Huyễn Tưởng Màu Bạc trực tiếp truyền đến một chuỗi những âm thanh "Ca ca", sau đó nhanh chóng biến đổi hình dạng. Phía trên cổ tay xuất hiện một cái họng pháo loại nhỏ không ngừng chớp động quầng sáng màu lam, một

cái đầu đạn đen nhánh chậm rãi nhô ra từ bên trong họng pháo.

"Lại nhắc nhở ngài một lần nữa ——đầu đạn phân hạch hạt nhân loại nhỏ 21 có được phạm vi sát thương rất lớn—— xin hãy rời xa khu vực chịu bộc phá tại thời điểm sử dụng—— "

"Ta biết rồi."

Hai mắt thiếu nữ máy móc lạnh như băng, thân thể giống như một con u linh màu bạc, trực tiếp xuất hiện phía trên con đường mà nhóm Lâm Ân nhất định phải đi qua.

Ong ong —— Chỉ trong nháy mắt, vô số những tấm khiên năng lượng hình lục giác đã được cô ta bố trí xong, phần phía trước của đường hầm đã hoàn toàn bị hạn chế và khóa chết.

Ngay sau đó, thiếu nữ máy móc lại một lần nữa dung nhập vào tầng đất đá bên ngoài, lấy đám người Lâm Ân đang cấp tốc di chuyển làm trung tâm, sau đó dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi để xây dựng nên một vùng lá chắn không gian dạng cầu.

Cô ta làm như vậy để sau khi khóa chết được năng lực bước nhảy không gian của Lâm Ân, gần như bọn họ sẽ không có bất cứ biện pháp gì để thoát khỏi khu vực này trước khi cô ta xây dựng xong.

Mà một khi cô ta xây dựng xong kế hoạch của mình, chờ đến lúc quá trình truyền dữ liệu nguyền rủa chấm dứt, thứ bọn họ phải nghênh đón sẽ là một cơn bão công kích hạt nhân liên miên không dứt.

Dưới tình huống Huyễn Tưởng Màu Bạc không chính diện tiếp xúc với bọn họ, đây gần như đã là cục diện hẳn phải chết rồi.

Sau đó, Lâm Ân vốn đang cưỡi trên người Tiểu Bảo Bối chạy đi như bay, lập tức ngừng lại ngay giữa đường hầm, ánh mắt rơi

xuống bức vách khiên năng lượng đã bị phá hỏng lúc trước, trên mặt lộ ra một nụ cười kiên định, tựa như bản thân nhất định phải hoàn thành một nguyện vọng nào đó.

"Xem ra cô ta đã hành động đúng như những gì tôi từng dự đoán. Tốt lắm, tiểu thư con rối, đây là lúc cô lên sân khấu, tôi rất chờ mong được nhìn thấy lễ rửa tội thật lớn của năng lượng cuồng bạo."

"Hơn nữa, hiện giờ chúng ta đang ở vị trí rất sâu dưới lòng đất. Có lẽ cắt đứt chức năng giám sát của trí não đối với chúng ta ở nơi này sẽ dễ dàng hơn trên mặt đất."

"Hành động đi! Tiểu thư con rối!"

Chương 736: Ở Trước Mặt Hỏa Lực Chân Chính, Bất Cứ Mưu Kế Gì Cũng Là Vô Dụng!

Chương 736: Ở Trước Mặt Hỏa Lực Chân Chính, Bất Cứ Mưu Kế Gì Cũng Là Vô Dụng!

Đã đăng tại truyenyy.pro

Trong nháy mắt sau đó, Hắc Huyền Nguyệt đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, trực tiếp mở to đôi mắt lạnh như băng, chú văn màu tím trong mắt bắt đầu rung động, sau đó "Rào rào rào" nhanh chóng từ bên trong đôi mắt ấy lan tràn ra ngoài.

Cô ấy chậm rãi lơ lửng lên, đôi môi khẽ nhúc nhích, thầm mặc niệm chú văn. Chỉ thấy một luồng năng lượng chú thuật màu tím nhanh chóng tích tụ lại xung quanh thân thể cô ấy.

Mà cũng chính tại thời khắc này, “Oanh” ——cơn sóng năng lượng khổng lồ lấy Hắc Huyền Nguyệt làm trung tâm, trực tiếp trùng kích ra bên ngoài, ầm ầm lan tràn về bốn phương tám hướng.

...

"Cảnh báo! Lại giám sát thấy tin tức bị quấy nhiễu trong phạm vi lớn—— chức năng định vị mục tiêu đã bị ảnh hưởng—— theo dự tính, tín hiệu định vị sẽ mất đi hiệu lực sau 3 giây —— " Gần như tại khoảnh khắc cơn sóng năng lượng ấy bùng nổ, gây nên ảnh hưởng cho khu vực xung quanh kia, bên tai Huyễn Tưởng Màu Bạc đã truyền đến âm thanh nhắc nhở khẩn cấp của trí não rồi.

Vào lúc này, ở bên trong con ngươi của cô ấy, điểm sáng tượng trưng cho Lâm Ân kia cũng phát sinh dị biến, nó liên tục chớp lóe và phát ra những luồng tạp âm hỗn loạn, một cái vòng tròn biểu thị cho tin tức bị quấy nhiễu lập tức xuất hiện, rồi nhanh chóng bao phủ phạm vi một km xung quanh.

"Định vị mất đi hiệu lực —— định vị mất đi hiệu lực —— không thể nhận được tọa độ xác thực của mục tiêu —— "

Trong nháy mắt sau đó, tin tức giám sát về Lâm Ân trực tiếp rơi vào trạng thái im lặng. Nhưng Huyễn Tưởng Màu Bạc cũng chẳng cảm thấy quá ngoài ý muốn, bởi vì lúc trước, ở thời điểm tên kia đối kháng với quần thể nano, hắn cũng từng sử dụng loại thủ quấy nhiễu đoạn tương tự.

Có điều, trong mắt cô ta, loại hành vi này của hắn cũng chỉ là một chút giãy giụa trước khi hấp hối mà thôi.

Hắn rất tự tin, nhưng vào thời điểm này, tự tin cũng chẳng mang đến tác dụng gì.

Bởi vì thời gian kết thúc quá trình truyền dữ liệu nguyền rủa chỉ còn lại ba phút.

Ba phút vừa hết, phạm vi mấy chục km quanh đây đều sẽ bị hạt nhân phân tách hóa thành hư vô!

Ngón tay cô ta nhanh chóng điểm nhẹ lên trang bị bên tai, lạnh lùng nói: "Định vị ranh giới của khu vực đã bị mục tiêu quấy nhiễu tin tức, tính toán tất cả những con đường đi thông tới khu trung tâm, gia tăng cường độ giám sát đối với khu vực ranh giới—— "

"Đã truyền mệnh lệnh xuống dưới—— thưa tiểu thư máy móc có trí tuệ —— "

Đến đây, Huyễn Tưởng Màu Bạc không chút do dự, lập tức ngẩng đầu, nhanh chóng tiến thêm một bước triển khai kế hoạch

khóa chết phạm vi hành động của mục tiêu, dọc theo ranh giới của phạm vi tin tức bị quấy nhiễu.

Tuy hiện giờ cô ta đã mất đi năng lực định vị tọa độ của Lâm Ân, nhưng chỉ cần hắn xuất hiện ở bên ngoài phạm vi tin tức bị quấy nhiễu, trí não sẽ lập tức thiết lập lại quá trình giám sát hắn.

Hơn nữa không gian bên trong khu vực này đã bị cô ta khóa chết rồi, hắn không thể phát động bước nhảy không gian để di chuyển được nữa.

Bởi vậy, không cần biết hắn làm như thế nào, thì dưới loại tình huống này, hắn đã rơi vào hiểm cảnh chắc chắn phải chết rồi.

...

Thời gian đếm ngược của quá trình truyền dữ liệu nguyền rủa: 1 phút 41 giây.

Chỉ còn hơn một phút ngắn ngủi nữa, cô ta sẽ dựa vào tốc độ và năng lực cơ động không gì sánh kịp của mình, để quay chung quanh vùng ranh giới của khu vực tin tức bị quấy nhiễu, trực tiếp chế tạo ra một hình bán cầu khổng lồ, vững chắc như tường đồng vách sắt.

Hơn nữa, ở thời điểm hiện tại, toàn bộ những con đường đi thông tới khu vực càng sâu hơn dưới lòng đất cũng bị cô ta thành công khóa chết rồi.

Nhưng … ngay cả khi đã hoàn thành quá trình chế tạo phần lớn những chướng ngại vật, tới hạn chế khu vực xung quanh nơi này rồi, cô ta vẫn không nhìn thấy điểm sáng kia lóe lên bên ngoài phạm vi tin tức bị quấy nhiễu.

Chẳng lẽ hắn đã chấp nhận số mệnh của mình rồi?

Hoặc hắn đang ôm cây đợi thỏ, muốn dẫn dụ cô ta tiến vào

phạm vi tin tức bị quấy nhiễu, sau đó lại một lần nữa thi triển nguyền rủa với cô ta?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc trở nên lạnh như băng, trong mắt không có lấy một chút dao động nào.

Vô dụng thôi.

Bởi vì ở trước mặt hỏa lực chân chính, bất cứ mưu kế gì cũng là vô dụng.

Mà đương nhiên cô ta sẽ không mạo hiểm thêm một lần nào nữa. Cô ta chỉ cần ở bên ngoài này, đợi đến khi thời gian đếm ngược kết thúc, sau đó lợi dụng hạt nhân phân tách tới đốt sạch cả khu vực này đi, cũng có thể tiêu diệt được hắn mà!

Đến đây, Huyễn Tưởng Màu Bạc lại tiếp tục tiến hành kế hoạch quay chung quanh khu vực tin tức bị quấy nhiễu nhằm triển khai bao vây lấp kín.

Quá trình truyền dữ liệu nguyền rủa còn lại: 1 phút.

Nhưng chính vào lúc này, phía trên mạng lưới giám sát trong mắt cô ta, chợt xuất hiện một điểm sáng từ bên trong khu vực tin tức bị quấy nhiễu, di chuyển ra ngoài.

"Một lần nữa giám sát thấy dao động huyết nhục của mục tiêu —— tin tức về tọa độ đã được đánh dấu bên trong mạng lưới giám sát của ngài—— đã tiến hành tập trung vào mục tiêu thay ngài——
"

Thiếu nữ máy móc lập tức ngừng lại, trong ánh mắt lạnh như băng hiện lên một tia trào phúng.

Quả nhiên … ngươi vẫn quyết định bỏ chạy ư?

Nhưng đã không còn bất cứ tác dụng gì nữa rồi.

Bởi vì toàn bộ những con đường đi thông tới chỗ càng sâu dưới lòng đất đều đã bị cô ta phá hỏng hết. Một khi hắn phá vây, cũng tương đương với lại một lần nữa để bản thân rơi vào vòng giám sát của trí não. Hơn nữa, thời gian đếm ngược chỉ còn lại một phút đồng hồ, trong khoảng thời gian này, hắn có thể chạy trốn tới nơi đâu?

Không cần biết hắn chạy nhanh đến mức nào, thì dưới ảnh hưởng của hạt nhân phân tách, mọi hành vi của hắn cũng chỉ là một chút giãy giụa cuối cùng trước khi hấp hối mà thôi.

Cô ta lập tức nhích người, muốn đi đến khu vực vừa phát hiện điểm sáng kia.

Nhưng đúng vào lúc này, dị biến lại phát sinh, bên tai cô ta chợt vang lên lời nhắc nhở mới của trí não.

Đã đăng tại truyenyy.pro

"Cảnh báo! Giám sát thấy dao động huyết nhục mới của mục tiêu, được đánh số 2, đã biểu thị tọa độ mới cho ngài rồi..."

"Cảnh báo! Giám sát thấy dao động huyết nhục mới của mục tiêu, được đánh số 3, đã biểu thị tọa độ mới cho ngài rồi..."

"Cảnh báo! Giám sát thấy dao động huyết nhục mới của mục tiêu, được đánh số 4, đã biểu thị tọa độ mới cho ngài rồi..."

Chương 737: Năng Lực Của Khống Ngẫu Sư!!!

Chương 737: Năng Lực Của Khống Ngẫu Sư!!!

Trong nháy mắt này, con ngươi trong mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc chợt co rụt lại.

Cùng lúc ấy, trên mạng lưới giám sát xuất hiện trong mắt cô ta, cũng có thêm điểm sáng thứ hai, thứ ba, thứ tư, ngay tại những lỗ hổng của phòng tuyến vừa bị đột phá theo các phương hướng khác biệt!

Hơn nữa trí não giám sát còn đang nhắc nhở không ngừng, cho thấy số lượng điểm sáng vẫn tiếp tục gia tăng.

Chỉ vẻn vẹn là vài giây thôi, bên trong mạng lưới giám sát của thiếu nữ máy móc đã xuất hiện hơn trăm điểm sáng đồng thời phá vây, và chạy theo những phương hướng khác nhau.

Giống như trên đường đi tìm mục tiêu, cô ta lỡ tay chọc phải một hang ổ chứa chấp đầy những cô bé, khiến cho bên trong xuất hiện hàng loạt mục tiêu, sau đó cả nhóm mục tiêu này vừa khóc vừa kêu, một mực phá vây, tản ra bốn phương tám hướng, chạy theo những con đường khác biệt vậy.

Hơn nữa đều không ngoại lệ, tất cả những điểm sáng được đánh dấu trên mạng lưới giám sát kia, đều chỉ thẳng về phía mục tiêu ban đầu!

"Chuyện này..." Thân hình thiếu nữ máy móc thoáng run rẩy, nhưng ngay lập tức, cô ta đã lạnh như băng nói: "Trí não! Tin tức

giám sát có xuất hiện biểu hiện sai lầm hay không? Vì sao cùng thời gian lại có đến mấy trăm mục tiêu đồng thời phá vây như vậy?"

"Đã hoàn thành quá trình ưu hoá chức năng dò xét huyết nhục —— không có tin tức sai lầm ở đây—— trên mỗi một cá nhân kia đều kiểm tra đo lường thấy dao động huyết nhục mãnh liệt của mục tiêu—— không thể phân biệt chủ thể!"

Nghe câu trả lời của trí não, ý thức trong đầu Huyễn Tưởng Màu Bạc chợt trầm xuống.

Cô ta biết, đã phát sinh vấn đề rồi.

Chẳng lẽ mục tiêu đã dùng một loại thuật pháp thuộc lĩnh vực huyết nhục nào đó, để cùng một thời điểm, phân liệt bản thân ra thành mấy trăm bộ phận, sau đó tiến hành phá vây?

Cô ta không dám phủ nhận suy đoán này, bởi vì ở bên trong thế giới hắc ám, không gì là không thể.

Nhưng như vậy, cũng tương đương với trước mắt cô ta vừa xuất hiện một vấn đề thật lớn. Đó là bản thể của hắn đã trà trộn vào bên trong mấy trăm điểm sáng kia, trực tiếp phá vây rời đi rồi? Hay là vẫn ở lại bên trong khu vực tin tức bị quấy nhiễu muốn điệu hổ ly sơn?

Hơn nữa, sau khi những điểm sáng nọ rời khỏi khu vực tin tức bị quấy nhiễu, chúng lập tức sinh sôi nảy nở, tựa như một đống pháo hoa, cuối cùng mới điên cuồng tản ra theo những phương hướng khác biệt, đồng thời chạy về phía trước.

Với tốc độ cực kỳ nhanh chóng!

Nếu cứ để những điểm sáng kia tiếp tục dùng loại tốc độ hiện giờ để chạy trốn mà không ngăn cản, e rằng một phút nữa, một quả đầu đạn phân hạch hạt nhân cũng không thể bao trùm toàn bộ

bọn họ được!

Hắn đang thả tin tức sai lầm!

Hắn muốn lợi dụng phương thức này, để hạ thấp khả năng chịu lỗi của hệ thống [1] trong trường hợp cô ta tiến hành công kích phạm vi lớn!

"Đúng là một tên xảo quyệt." Thiếu nữ máy móc cắn chặt răng, ánh mắt lạnh như băng, thân hình trực tiếp nhảy lên, nhanh chóng lao thẳng về phía điểm sáng ở gần mình nhất.

Nhưng cô ta cũng không lo lắng.

Bởi vì hắn hành động như thế thì đã làm sao?

Phải biết rằng, để tiến hành kế hoạch tiêu diệt hắn một cách toàn diện nhất, cô ta đã chuẩn bị rất nhiều đầu đạn hạt nhân, hắn làm như vậy chỉ khiến cô ta không thể định vị chính xác được chủ thể chân chính của hắn, mà đành phải tiến hành nhiều lần oanh tạc hơn mà thôi.

Nhưng tới cuối cùng, thắng lợi vẫn nằm bên phía cô ta!

...

Thời gian đếm ngược của quá trình truyền dữ liệu nguyền rủa còn lại: 31 giây.

Bên trong một đoạn đường hầm quanh co, hướng thẳng về phía trước, một bóng người đang vội vã tiến lên, một cước đạp xuống vách tường thịt, trong nháy mắt đã chạy như bay ra ngoài hơn trăm mét.

Nhưng tại một khắc sau đó, vào thời điểm bóng người kia đã đi đến khoảng giữa của đường hầm, đột nhiên một tấm khiên năng lượng hình lục giác trực tiếp xuất hiện, chỉ trong nháy mắt đã phá

hỏng con đường phía trước của hắn.

Bóng người kia vội vàng ngừng lại.

Phanh —— Một tiếng súng vang lên.

Chỉ trong chớp mắt, một viên đạn điện tích trực tiếp bay tới từ vách tường thịt phía đối diện, dứt khoát bắn thủng đầu bóng người kia.

Cách đối phương chừng vài trăm mét, Huyễn Tưởng Màu Bạc cầm kiếm đơn phân tử trong tay, vẻ mặt lạnh như băng, đạp xuống vách tường thịt, đi từng bước một đến gần hắn.

Chỉ thấy bóng người kia khẽ nhếch khóe miệng lên, nói: "Tiểu thư máy móc có trí tuệ tôn kính, thật vui khi cô cùng tham dự trò chơi mèo vờn chuột này với tôi, nhưng nhìn tình huống hiện tại, xem ra vận khí của cô cũng không được tốt lắm, không ngừng cố gắng nha~ "

Nói xong, bóng người kia đột ngột xoay người, bên dưới chiếc mũ phớt cao để lộ ra một gương mặt hoàn toàn được cấu tạo từ gân bắp thịt, và ngoại trừ một tầng da hơi mỏng, bên dưới áo choàng kia chỉ có một khoảng không trống rỗng, thậm chí còn có thể nhìn thấy một đống bông sợi và đất đá được nhồi vào bên trong.

Hắn giống như một con rối gỗ, với từng sợi tơ trực tiếp xỏ xuyên qua, liên kết mỗi một bộ phận then chốt trên thân thể hắn lại với nhau.

Không phải chân nhân!

Đây là một con khôi lỗi!

"Thời gian không nhiều lắm, nếu cô không tìm được tôi, tôi sẽ chạy đi thật xa mất. Tiểu thư của tôi ơi, tôi rất chờ mong vào cuộc

gặp mặt tiếp theo của chúng ta đó." Chỉ thấy tên "Lâm Ân" kia rất tao nhã lấy chiếc mũ trên đầu mình xuống, khóe miệng khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng thi lễ với đối phương. Sau đó, “Oanh” một tiếng, cả thân thể hắn lập tức nổ tung, biến thành vô số sương máu, những sợi tơ được dùng để liên kết thân thể cũng trực tiếp đứt đoạn.

Giống như đây là một loại khiêu khích, cũng là một loại trêu tức, pha trò.

Vẻ mặt Huyễn Tưởng Màu Bạc vẫn lạnh như băng, thân hình trực tiếp biến mất tại chỗ.

Khống ngẫu sư!

Giờ phút này, rốt cuộc cô ta cũng hiểu được thủ đoạn của tên kia rồi.

Hắn đã lợi dụng năng lực của khống ngẫu sư kia, lại cộng thêm huyết nhục chân chính của mình, để chế tạo nên mấy trăm con khôi lỗi tới quấy nhiều mạng lưới giám sát của bọn họ.

Không thể không nói, đây đúng là một nước cờ rất hay!

hãy đọc tại nguồn truyenyy.pro

---

[1] : khả năng chịu lỗi là khả năng hệ thống duy trì hoạt động bình thường trong trường hợp xảy ra lỗi hoặc lỗi ở một hoặc nhiều thành phần của nó.

Chương 738: Đầu Đạn Phân Hạch Hạt Nhân!!!

Chương 738: Đầu Đạn Phân Hạch Hạt Nhân!!!

Bởi vì mỗi một con khôi lỗi đều được chế tạo từ chính huyết nhục trên người hắn, đều mang theo dao động huyết nhục của hắn, một khi làm như vậy, chúng có thể lừa gạt được hệ thống giám sát của trí não trên một trình độ nhất định nào đó, khiến cho bọn họ không thể xác định được, người nào mới là chân thân của hắn.

"Có thể giám sát được nguồn gốc của những sợi tơ chú thuật kia không?"

"Dao động năng lượng quá nhỏ —— không thể tiến hành đi ngược dòng, tìm hiểu về nguồn gốc của chúng một cách chính xác được—— muốn xâm nhập phá giải ít nhất cũng cần 13 phút —— "

"Không cần." Vẻ mặt thiếu nữ máy móc vẫn lạnh như băng, cô ta trực tiếp thả người nhảy lên, dung nhập vào bên trong tầng đất đá gần đó.

Là trò chơi mèo vờn chuột sao?

Ngươi muốn ta đi tìm ngươi hả?

Không.

Ta không cần phải làm như vậy.

Ta sẽ không chạy theo cho đến khi bản thân mệt muốn chết, cũng sẽ không để ngươi nắm mũi dắt đi đâu.

Không phải ngươi đã chế tạo ra mấy trăm con khôi lỗi sao?

Ta sẽ giết sạch chúng nó.

Trong nháy mắt tiếp theo, cô ta đã băng qua khoảng cách mấy chục km tại khu vực an toàn bên ngoài.

Đến hiện tại, thời gian đếm ngược của quá trình truyền dữ liệu nguyền rủa cũng chỉ còn lại mười giây cuối cùng.

10

9

8

Ánh mắt thiếu nữ máy móc một mực nhìn chằm chằm vào vị trí của mấy trăm điểm sáng một mực phân tán ra xung quanh, đang được hiển thị trên mạng lưới giám sát, sau đó vươn tay, vu vỡ vẽ ra ba cái vòng tròn phía trên mạng lưới.

Vị trí giao nhau giữa ba cái vòng tròn ấy chính là phạm vi của khu vực tin tức bị quấy nhiễu, toàn bộ khu vực này đều bị bao phủ vào trong đó.

7

6

5

"Đã xác định phạm vi nổ của hạt nhân phân tách—— đã bố trí đầu đạn——đã xác lập tọa độ của đầu đạn tuần tra số một —— tiến vào thời gian đếm ngược, chuẩn bị phóng ra —— "

"Đã xác lập điểm nổ của đầu đạn tuần tra số hai—— Đã xác lập điểm nổ của đầu đạn tuần tra số ba —— đã tiến vào giai đoạn chờ bắn—— "

4

3

2

"Đã hoàn thành toàn bộ quy trình chuẩn bị phóng【 Đầu đạn phân hạch hạt nhân mini 21】—— xin truyền lệnh —— tiến hành diệt tuyệt khu vực mục tiêu—— "

"Đã nhận lệnh—— xác nhận không có sai lầm ——kích hoạt quyền hạn —— xin hỏi có lập tức tiến hành công kích hạt nhân đối với khu vực mục tiêu hay không?"

Rốt cuộc cũng chờ đến một giây cuối cùng của quá trình truyền dữ liệu nguyền rủa, ngay tại khoảnh khắc thời gian đếm ngược từ số "1" biến thành số "0" kia, quá trình truyền dữ liệu nguyền rủa đã hoàn thành, ảnh hưởng bị giải trừ.

"Phóng ra." Thiếu nữ máy móc lạnh lùng phát ra mệnh lệnh cuối cùng.

Trong nháy mắt sau đó, ba cái đầu đạn mini đen nhánh trực tiếp xuất phát từ trên bệ phóng được gắn tại cổ tay cô ta, vùn vụt bắn ra ngoài.

Chỉ trong phút chốc, chúng đã phá vỡ tầng đất đá, vừa xoay tròn vừa bắn thẳng đến mục tiêu được định vị từ trước.

Cùng lúc này, quỹ tích của ba cái đầu đạn được biểu hiện phía trên mạng lưới giám sát, đang dùng tốc độ nhanh chóng, bay thẳng đến vị trí trung tâm của ba cái vòng vừa được thiếu nữ máy móc dùng tay vẽ ra lúc trước.

Một giây.

Hai giây.

Ngay trong khoảnh khắc giây thứ năm đi đến, “Oanh” ———— Đầu đạn phân hạch hạt nhân số một đã nổ mạnh tại vị trí trung tâm nhất của khu vực mục tiêu.

Sóng xung kích xuất hiện sau vụ nổ mạnh nọ trực tiếp thổi quét khắp khu vực.

Phải biết rằng, vòng tròn do Huyễn Tưởng Màu Bạc vẽ ra kia cũng chỉ là khu vực chịu ảnh hưởng trực tiếp từ quá trình hạt nhân phân tách mà thôi, nếu tính thêm cả phạm vi của sóng xung kích, khu vực này sẽ rộng lớn hơn rất nhiều!

Ngay sau đó, lại là một âm thanh vang dội đến trời long đất lở.

Đầu đạn thứ hai bị kíp nổ.

Phía trên màn hình của Huyễn Tưởng Màu Bạc, thật nhiều những điểm sáng vốn đang chạy tứ tán chung quanh kia, lại lần lượt biến mất từng mảng từng mảng một.

"Không thể dò xét được dao động huyết nhục của mục tiêu (2) —— đã tiêu diệt."

"Không thể dò xét được dao động huyết nhục của mục tiêu (4) —— đã tiêu diệt."

"Không thể dò xét được dao động huyết nhục của mục tiêu (19) —— đã tiêu diệt."

Oanh ————!

Vài giây sau khi đầu đạn tiến vào phạm vi của khu vực tin tức bị quấy nhiễu, đầu đạn thứ ba cũng nổ mạnh.

Chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn sau đó, cơn sóng xung kích sinh ra do ba đầu đạn hạt nhân cùng nổ mạnh đã nhanh chóng trùng khít lên nhau, rồi giống như một vụ thiên tai, động đất sóng

thần, chúng nó ù ù lan tràn ra ngoài, bao phủ toàn bộ phạm vi từ mấy chục tới mấy trăm km xung quanh.

Ngay cả vị trí hiện tại của thiếu nữ máy móc cũng bị ảnh hưởng, tầng đất đá xung quanh không ngừng phát ra những tiếng ầm ầm, bị biến cố đột ngột phát sinh làm nứt gãy, đổ sụp, di chuyển vị trí.

Dưới cơn sóng năng lượng khủng bố đến cỡ này, khu vực mặt đất tương ứng với vị trí của vụ nổ mạnh nọ làm sao có thể bình an? Nó lập tức phát sinh rạn nứt.

Địa chấn lan tràn khiến cho từng mảng kiến trúc lớn bên trên không ngừng đổ sập, thậm chí làn sóng xung kích mãnh liệt ấy còn làm cho toàn bộ thành nguyền rủa đều phải rung chuyển theo.

Giống như là một hồi hạo kiếp hủy thiên diệt địa.

Nếu không phải mạng lưới gốc của Dục Vọng Mẫu Thụ quá mức dày đặc, đã triệt tiêu được lượng lớn năng lượng đánh sâu vào, chỉ sợ một phần ba thành nguyền rủa cũng bị làn sóng năng lượng này lan đến.

Dưới lòng đất, Huyễn Tưởng Màu Bạc đang lạnh lùng đứng sừng sững ở nơi này.

Bên trong mạng lưới giám sát của cô ta, ngoại trừ khu vực tin tức bị quấy nhiễu kia, tất cả những điểm sáng bên ngoài đã biến mất.

Ba quả đầu đạn hạt nhân đã giúp cô ta hoàn toàn quét sạch và diệt tuyệt toàn bộ sinh linh ở bên trong khu vực này rồi.

"Trí não, tiếp tục tiến hành khảo sát ——còn dao động huyết nhục của mục tiêu hay không?"

"(xoẹt xoẹt ——)(xoẹt xoẹt ——)(tạp âm)——) "

"Đã bị hạt nhân phân tách ——quấy nhiễu tin tức —— bước đầu dò xét ——không phát hiện dao động huyết nhục dị thường —— tín hiệu sắp bị chặt đứt—— xoẹt xoẹt —— có lẽ mục tiêu đã bị tiêu diệt rồi—— xin hãy trở về điểm xuất phát —— xoẹt xoẹt ——"

"【 liên tiếp bị tách ra】"

Bởi vì hạt nhân phân tách sinh ra năng lượng cuồng bạo thật lớn, khiến cho mối liên hệ giữa cô ấy cùng với trí não cũng bị quấy nhiễu nghiêm trọng.

Nhưng cô ấy không lựa chọn phương án trở về điểm xuất phát. Bởi vì trí não vẫn chưa hoàn thành quá trình quét hình đối với khu vực tin tức bị quấy nhiễu kia.

Tên khốn kia trêu đùa cô ta lâu như vậy, cô ta nhất định phải trăm phần trăm xác nhận được hắn đã chết dưới hỏa lực của đầu đạn hạt nhân mới có thể rời đi.

Chương 739: Nguyền Rủa Cấp Căn Nguyên!

Chương 739: Nguyền Rủa Cấp Căn Nguyên!

nguồn tại truyenyy.pro

Trong nháy mắt sau đó, thiếu nữ máy móc rời khỏi tầng đất đá bên ngoài, đi tới khu vực nổ mạnh của đầu đạn thứ nhất.

Sức nóng khủng bố của vụ nổ đã tạo ra một cái khoảng trống vô cùng khổng lồ ngay dưới lòng đất, nhưng kết cấu thượng tầng vẫn chưa có dấu hiệu sụp đổ, hẳn là đại bộ phận thương tổn đều bị bộ rễ của Dục Vọng Mẫu Thụ hấp thu rồi.

Nhiệt độ của nơi này đã đạt đến con số mấy ngàn độ khủng bố.

Thiếu nữ máy móc không tiếp tục dừng lại ở nơi này thêm nữa, cô ta nhanh chóng chui vào tầng đất đá xung quanh, rất nhanh lại đi tới khu vực nổ mạnh của đầu đạn thứ hai.

Nơi này cũng tương tự như khu vực trước đó, hết thảy đều là một mảnh hắc ám, tất cả đã bị dung luyện rồi.

Gần như ngay lập tức, ánh mắt của thiếu nữ máy móc đã dừng lại trên khu vực số ba, cũng là khu vực đã bị năng lượng cuồng bạo quấy nhiễu không thể dò xét được kia. Toàn bộ những khu vực khác nằm ngoài khu vực này đã bị trí não thẩm tra toàn diện rồi, dù hắn nắm giữ năng lực chết thay, cũng bị nó khai quật ra thôi.

Nếu bản thể của hắn đang có mặt tại khu vực thứ ba này, lại

mượn dùng năng lực chết thay, đúng là hắn vẫn còn khả năng sống sót, tuy chỉ là khả năng mà thôi.

Bởi vì dựa theo tốc độ phát động của con Búp Bê Chết Thay trong tay hắn, dưới quá trình nổ mạnh kéo dài suốt hai phút này, ngay cả khi hắn đã sống lại cũng sẽ nhanh chóng bị nhiệt lượng cực nóng kia trùng kích tới và miểu sát.

Dù nghĩ như vậy, nhưng thiếu nữ máy móc vẫn tỏ ra vô cùng cẩn thận.

"Đã bố trí đạn hủy diệt—— số lượng trước mắt: 5 phát —— "

Cùng với tiếng nhắc nhở máy móc vang lên, Huyễn Tưởng Màu Bạc chậm rãi vươn tay tới, lắp năm viên đạn nọ vào bên trong khẩu súng bắn tỉa hạng nặng của mình, sau đó bình tĩnh quỳ một gối xuống đất, ngắm chuẩn mục tiêu là khu vực thứ ba kia.

Bóp cò súng.

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Năm phát đạn hủy diệt trực tiếp bắn ra ngoài.

Nháy mắt sau đó, những viên đạn kia trực tiếp nổ mạnh bên trong khu vực thứ ba, lần lượt bộc phát ra mấy trường năng lượng rộng lớn, tiến hành một vòng hủy diệt đối với khu vực kia.

Cùng lúc đó, thiếu nữ nọ trực tiếp khiêng súng bắn tỉa hạng nặng lên lưng, đôi mắt bên dưới mái tóc ngắn màu bạc ánh lên vẻ lạnh như băng và bình tĩnh.

Sau khi làm xong hết thảy những chuyện này, cô ta mới nhảy lên, trực tiếp bước vào khu vực thứ ba.

Phải hứng chịu thêm một vòng hủy diệt mới, khiến cho không gian bên trong khu vực thứ ba đã triệt để biến thành một mảnh hắc ám, tầng tro bụi cuồn cuộn xung quanh đã giảm tầm nhìn xuống đến trình độ cực thấp.

Thanh kiếm đơn phân tử trong tay Huyễn Tưởng Màu Bạc chậm rãi lóe lên một tia sáng nhạt, quầng sáng màu xanh da trời lập tức xuất hiện trên người cô ta, nó có thể chiếu rọi một phạm vi nhỏ trong này.

"Mở ra hình thức khảo sát huyết nhục —— " Thiếu nữ máy móc đầy cảnh giác đạp chân xuống đất, từ bên trong đôi mắt bắn ra một luồng sáng lạnh màu lam, nhanh chóng tiến hành quét hình đối với không gian khổng lồ này.

Lạch cạch ——

Lạch cạch ——

Dưới lòng đất yên tĩnh, tiếng bước chân của thiếu nữ tóc bạc được truyền đi rất xa.

Ánh mắt đầy cảnh giác nọ nhanh chóng đảo qua lần lượt từng khu vực một, cũng không phát hiện ra bất cứ dao động huyết nhục nào.

Kỳ thật chuyện này cũng bình thường, dưới công kích của hạt nhân phân tách, gần như không một sinh vật huyết nhục nào có thể sống sót được.

Tới cuối cùng, sau khi quét hình gần một nửa khu vực, cô ta đã ngừng lại, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở trong này nữa.

Không có bất cứ nghĩa lý gì cả.

Mục tiêu kia đã chết rồi, cô ta lại một lần nữa giải quyết được một nhân tố không ổn định có khả năng uy hiếp đến sự tồn tại của

thần giáo Cơ Giới.

Mà phỏng chừng lúc này, đại quân của thần giáo Cơ Giới đã dung nhập vào khu vực trung tâm của Tháp Cự Tượng rồi.

Cô ta cũng nên...

"Không định tiếp tục thăm dò về phía trước nữa sao? Tiểu thư máy móc có trí tuệ."

Trong nháy mắt sau đó, ngay tại thời điểm thiếu nữ máy móc chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên từ chỗ sâu nhất trong vùng hắc ám lại truyền đến một giọng nói dữ tợn hơi có chút cuồng loạn.

Ánh mắt cô ta lập tức chấn động, vội vàng quay đầu nhìn lại, chùm sáng từ trong đôi mắt trực tiếp đâm thẳng vào chỗ sâu nhất bên trong vùng hắc ám kia.

Tại khoảnh khắc ấy, cô ta đã mơ hồ bắt được một đôi con ngươi màu đen nhuốm máu vô cùng khổng lồ, cũng bắt được hình ảnh hàng đống xúc tu dữ tợn đã bị bỏng nặng, một mực lan tràn ra xung quanh.

Sóng dao động khủng bố không thể nói rõ thành lời trực tiếp bùng lên.

"Cảnh báo! Cảnh báo! Khảo sát thấy dao động nguyền rủa mãnh liệt! Khảo sát thấy dao động nguyền rủa mãnh liệt!"

"Định vị cấp bậc của dao động nguyền rủa —— "

"Cấp căn nguyên!"

Gần như tại khoảnh khắc âm thanh cảnh báo dồn dập truyền ra từ thiết bị dò xét, thiếu nữ máy móc không chút do dự, lập tức thúc đẩy tốc độ của mình lên mức cực hạn, vội vàng chui xuống

tầng đất đá dưới chân.

Nhưng đã quá muộn, ngay trong nháy mắt khi ánh mắt chạm vào con ngươi kia, thân thể của cô ta đã bị Con Ngươi Nguyền Rủa đen nhánh tập trung vào rồi.

Dao động nguyền rủa mãnh liệt lập tức bao phủ toàn bộ thân hình cô ta vào bên trong.

"Không định lưu lại tâm sự một chút sao? Tiểu thư tộc máy móc."

Trong nháy mắt sau, ngay khi giọng nói đầy dữ tợn mà cuồng loạn lúc trước lại một lần nữa vang lên, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng truyền đến.

【 đinh! Ngươi vừa phát động nguyền rủa cấp căn nguyên "Thiên sứ tự trói" đối với mục tiêu, ngươi đã trúng phản phệ đau đớn nghiêm trọng! 】

"Rào rào rào" ——

"Rào rào rào" ——

Vào khoảnh khắc ấy, vô số những sợi xiềng xích màu đen giống như một đàn rắn khổng lồ điên cuồng uốn lượn, đã xuất hiện, rồi gắt gao quấn quanh thân thể máy móc của Huyễn Tưởng Màu Bạc.

Con ngươi trong mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc kịch liệt rung động, thứ cảm giác sợ đến run rẩy trực tiếp trải rộng toàn bộ ý thức của cô ta.

Những sợi xiềng xích mọc đầy gai ngược nọ nhanh chóng chạy dọc theo hai chân, sau đó "Rào rào rào" bắt đầu leo lên trên, siết chặt thân thể, lại leo lên cổ, trói buộc cổ tay và mắt cá chân của cô ta.

nguồn tại truyenyy.pro

Chương 740: Làm Sao Hắn Có Thể Sống Sót Được?

Chương 740: Làm Sao Hắn Có Thể Sống Sót Được?

"Nguyền rủa lan tràn —— "

"Nguyền rủa lan tràn —— "

"Khu vực tin tức bị quấy nhiễu—— không thể truyền dữ liệu —— không thể phá giải ——

"Cảnh báo! Cảnh báo! Nguyền rủa toàn diện xâm lấn ——lập trường phản nguyền rủa mất đi hiệu lực —— không thể chống đỡ —— không thể chống đỡ..."

Thiếu nữ máy móc vội vàng muốn khởi động trang bị bước nhảy không gian, nhưng tới lúc này, cô ta mới phát hiện, bản thân đang ở bên trong khu vực không gian hỗn loạn do chính tay mình thiết lập nên.

Cô ta muốn vung thanh kiếm đơn phân tử lên, phá tan tầng trói buộc trên người, vấn đề là những sợi xiềng xích kia quá mức kỳ lạ, có thể chân chính cảm nhận được chúng, nhưng lại không sao chặt đứt được, cứ như chúng nó vốn không phải thực thể vậy.

"Phân tích kho số liệu—— mục tiêu là nguyền rủa —— cấp căn nguyên ——người duy nhất bị nó bám theo—— thuộc trận doanh Dạ Y —— là Thiên Sứ...Mười Hai Cánh... Treo Ngược Mình..."

Két——

Cũng chính tại khoảnh khắc này, vô số những sợi xiềng xích từ

bên trong hắc ám nhanh chóng lan tràn tới, chỉ trong nháy mắt, đã khóa chết thân thể cô ta, giống như đã đeo lên thân thể của thiếu nữ máy móc này một loại gông xiềng vĩnh hằng, hung hăng trấn áp cô ta xuống đất.

"A!" Thiếu nữ máy móc lập tức ngẩng đầu lên, bật ra một tiếng hét đầy thê lương thống khổ.

Loại nguyền rủa ấy quá khủng khiếp, nó cũng đồng thời trói buộc luôn ý thức của cô ta ở bên trong lĩnh vực hắc ám này.

Những chiếc gai ngược sắc bén trên thân xích đâm sâu vào cơ thể, nhưng lại như trực tiếp đâm sâu vào ý chí của thiếu nữ máy móc, chỉ trong nháy mắt đã trấn áp được cô ta rồi.

Không có khả năng!

Tuyệt đối không có khả năng!

Hắn lại không chết, làm sao hắn có thể không chết được?

Công kích đến từ hạt nhân phân tách đủ để khí hóa bất cứ loại huyết nhục nào, lại thêm mức nhiệt lượng cực hạn sản sinh trong quá trình phân hạch nữa… Khu vực chịu ảnh hưởng bởi công kích này tuyệt đối là địa ngục đối với sinh vật huyết nhục, đó là chưa kể đến công kích hủy diệt của bản thân cô ta.

Để chắc chắn hơn, ngay sau đó, cô ta còn tiến hành một vòng công kích mang tính hủy diệt đối với khu vực này!

Làm sao hắn có thể sống sót được?

Hơn nữa vì sao hắn lại có được nguyền rủa cấp căn nguyên? Chẳng lẽ… thân phận thực sự của hắn chính là hóa thân của vị thiên sứ bên trong trận doanh Dạ Y kia?

Không!

Không đúng!

Hắn... Hắn… rốt cuộc hắn là...

Vùng hắc ám âm u trước mặt đang từng chút từng chút một bị tách ra, thiếu nữ máy móc gắt gao cắn chặt răng, thân thể đang bị trói buộc gắt gao, thoáng run rẩy đưa mắt nhìn vào mảnh hắc ám ấy.

Trong mơ hồ, cô ta nghe được âm thanh nhúc nhích của một tạo vật khổng lồ nào đó, cũng thấy được vô số những sợi xúc tu khổng lồ mang theo chú thuật nguyền rủa, lan tràn đến đây.

Sau đó, con ngươi trong mắt thiếu nữ này lập tức nở to ra.

Vùng hắc ám từ từ tan biến, hình ảnh phản chiếu trong con ngươi của Huyễn Tưởng Màu Bạc là một cái đầu khổng lồ dữ tợn vô cùng, bên dưới cái đầu ấy mọc ra vô số những sợi xúc tu không ngừng nhúc nhích, và khuôn mặt xuất hiện trên cái đầu khổng lồ kia nhìn rất giống Lâm Ân.

Ông —— Ánh mắt cô ta rơi vào trống rỗng.

Khí tức nguyền rủa nặng nề trực tiếp lan đến, hung hăng ập tới trấn áp cô ta, một loại cảm giác trầm trọng đến khổ sở ập đến, tựa như bản thân đang chìm xuống một cái đầm đen, sâu không thấy đáy.

"Quả nhiên… không hổ là bộ máy móc chí cao duy nhất!" Cái đầu dữ tợn của Lâm Ân chậm rãi nhúc nhích, từ từ rời khỏi vùng hắc ám, bên trên con mắt phải đen nhánh vẫn không ngừng chảy xuống một dòng máu đen, còn bên trong con mắt trái lại điên cuồng chớp động, luân phiên chuyển đổi giữa tỉnh táo và hỗn loạn.

"Để bắt được cô, tôi lại phải vận dụng hai cái nguyền rủa cấp căn nguyên cùng một lúc. Hiện giờ, tôi đang ... Đau muốn nứt ra rồi!"

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy run rẩy của Huyễn Tưởng Màu Bạc, cái đầu dữ tợn không ngừng chuyển đổi giữa tỉnh táo và hỗn loạn của Lâm Ân trực tiếp mở cái miệng khổng lồ ra, Trái Trái trong trạng thái mô phỏng biến hóa cùng đầu lưỡi lớn nhanh chóng nhảy ra ngoài. Trên vai Trái Trái còn khiêng theo tiểu thư con rối đã mất đi năng lực hành động.

Không chết!

Hóa ra toàn bộ bọn họ vẫn còn sống!

Giờ khắc này, ý chí của thiếu nữ máy móc đã trúng phải một đòn trùng kích nghiêm trọng.

Bởi vì kết quả trước mắt hoàn toàn vượt quá phạm vi tính toán của cô ta, cô ta nghĩ mãi mà không rõ, rốt cuộc là vì sao những chuyện này lại xảy ra?

Lâm Ân chậm rãi mở miệng, cố nén cảm xúc cuồng loạn muốn trực tiếp xé toang địch nhân trước mặt mình, thoáng cười lạnh rồi nói: "Cô rất thông minh, thông minh đến mức tôi không thể tính kế cô được. Cô cũng rất cẩn thận, sau khi trúng một lần nguyền rủa của tôi rồi, cô lập tức rút ra kinh nghiệm, không cho tôi có bất cứ cơ hội nào để phát động nguyền rủa thêm nữa. Hiệu quả của kế hoạch bao vây lấp kín kia cũng cực kỳ tốt, khiến cho tôi không thể mượn dùng mối uy hiếp đến từ Dục Vọng Mẫu Thụ tới đối phó với cô."

"Đúng là tôi cũng suy đoán ra, có vẻ như cô sẽ dùng một thứ vũ khí với phạm vi siêu lớn để tiến hành diệt sát tôi từ cự ly rất xa, cho nên tôi mới mượn dùng năng lực của tiểu thư con rối, muốn dùng thế thân để cô không thể tiến hành định vị được tọa độ chính xác của tôi."

"Nhưng tôi thực sự không ngờ, thứ cô ném cho tôi lại là đạn hạt nhân. Hơn nữa, cmn một lần lại ném tới ba quả!"

Vẻ mặt Lâm Ân càng trở nên dữ tợn và cuồng loạn.

"Xem ra… ngay cả hiệu quả của Búp Bê Chết Thay trên tay tôi cũng bị cô tính toán cả rồi. Trong vụ nổ mạnh với phạm vi lớn lại có tính liên tục như vậy, nếu tôi thật sự dùng tới Búp Bê Chết Thay, đúng là không có lấy một chút hiệu quả nào."

"Nhưng cô cũng nên cảm thấy tự hào, bởi vì từ trước tới nay, cô chính là tồn tại đầu tiên tới tấn công tôi, lại ép cho tôi phải ném ra hai con bài chưa lật mạnh mẽ nhất của mình."

"Mà trên thực tế, cô vẫn còn một con đường khác, có thể tránh được tình huống hiện giờ, có thể tránh bị tôi trấn áp. Đó là sau khi ném xuống ba cái đầu đạn hạt nhân kia, cô ngoan ngoãn trở về, không đi đến nơi này kiểm tra kết quả, đúng là tôi cũng không làm gì được cô."

Chương 741: Hai Con Bài Chưa Lật Mạnh Nhất Trong Tay!

Chương 741: Hai Con Bài Chưa Lật Mạnh Nhất Trong Tay!

"Cho nên mới nói, cô đã sai lầm rồi. Và sai lầm nằm ở chỗ cô đã có quá nhiều cảm xúc cùng với bản ngã của mình. Cô muốn xác nhận xem rốt cuộc là tôi đã chết hay chưa, nhưng nói thật, cô không nên tò mò như vậy, bởi vì ngay từ đầu, tôi vẫn luôn suy nghĩ xem nên làm như thế nào mới có thể xử lý được cô. Nói cách khác, tôi chưa bao giờ có ý định chạy trốn!"

Hắn vẫn đang chậm rãi, nhúc nhích từng chút từng chút một, đi tới trước mặt Huyễn Tưởng Màu Bạc đã bị xiềng xích trói chặt lại, sau đó dùng ánh mắt đầy ác ý của mình, từ trên cao nhìn xuống cô ta.

Thiếu nữ máy móc đang bị vô số xiềng xích có mang theo gai ngược trói buộc ở nơi đó, chỉ biết trống rỗng ngẩng đầu nhìn lên.

Bên trong ý thức là một mảnh lạnh lẽo, băng hàn.

"Để đối phó cô, tôi đã trả cái giá không nhỏ, nhưng đương nhiên, vẫn có thể thừa nhận được." Lâm Ân ác ý nhìn chằm chằm vào cô ta, khóe miệng bật cười, nói: "Hiện giờ cô đã là tù binh của tôi rồi, tiểu thư máy móc có trí tuệ."

Đây là con bài chưa lật lớn nhất khiến hắn tin tưởng vững chắc rằng mình sẽ không thua. Đó là nguyền rủa bất tử đến từ người một nhà Tiểu Tiểu, cùng với nguyền rủa tự trói đến từ chủ mẫu.

Phải biết rằng, ngay tại khoảnh khắc cơn sóng chấn động đến từ đầu đạn phân hạch hạt nhân kia thổi quét đến, hắn đã quyết đoán vận dụng Con Ngươi Nguyền Rủa, thi triển loại nguyền rủa thu thập được từ trên người Thái Thản đại ca lên người chính mình.

Hắn đã sớm biết được hiệu quả của loại nguyền rủa này từ trong lời nói của mấy người Thái Thản đại ca rồi.

Nó sẽ làm cho ngươi vĩnh viễn cũng không thể rời khỏi thế giới hắc ám này, sẽ biến ngươi trở thành một con quái vật, sẽ kéo cho ngươi rơi vào cuồng loạn và ác độc mà bản thân ngươi cũng không thể ngăn cản được, sẽ bắt ngươi phải thừa nhận vô tận thống khổ, nhưng đồng thời nó cũng sẽ cho ngươi vĩnh viễn bất tử, cho ngươi vĩnh viễn phải hứng chịu loại ác độc này.

Đại ca không thể bị giết.

Còn hắn, chỉ vẻn vẹn thi triển không đến 20% nguyền rủa đối với chính mình, hắn đã có cảm giác bất cứ lúc nào mình cũng có thể bị điên cuồng cắn nuốt. Vậy mà Thái Thản đại ca vẫn một mực gánh vác 100% nguyền rủa, rốt cuộc… đối phương đã chống đỡ nó như thế nào trong suốt ba ngàn năm qua?

Kế tiếp, chính là "Nguyền rủa tự trói" của chủ mẫu! Có vẻ như đây chính là loại nguyền rủa trói buộc đáng sợ nhất trên thế giới hắc ám này!

Nếu trúng phải loại nguyền rủa này, những sợi xiềng xích sẽ tuôn ra từ trong hắc ám, sau đó gắt gao mà trấn áp mà trói buộc thân thể cùng linh hồn của ngươi, cũng khiến cho ngươi phải hứng chịu vô tận tra tấn và đau đớn, khiến ngươi trọn đời cũng không thể rời đi một bước!

Không cần phải nghi ngờ, hai loại nguyền rủa này chính là ác ý lớn nhất mà nhóm Thần linh năm đó đã thi triển với thế giới này!

Còn hắn, tuy hắn chỉ có thể mượn dùng khoảng 20% uy lực của nguyền rủa thôi, nhưng 20% cũng đủ để trói buộc thiếu nữ máy móc này rồi!

"Ca ca" —— Chỉ thấy Con Ngươi Nguyền Rủa đen nhánh khổng lồ của hắn chậm rãi nứt ra hai khe hở.

【 đinh! Chúc mừng ngươi, ngươi vừa trấn áp được máy móc chí cao cấp tử triệu "Huyễn Tưởng Màu Bạc", ngươi nhận được 1 vạn kinh nghiệm cơ sở】

【 đinh! Ngươi nhận được thành tựu tính giai đoạn: Kẻ thi triển nguyền rủa căn nguyên, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 kẻ thi triển nguyền rủa căn nguyên 】: Ở thời điểm ký chủ tùy tiện thi triển nguyền rủa cấp căn nguyên đối với mục tiêu, có thể nhận được thành tựu tính giai đoạn này, Nó cho thấy rằng, ký chủ đã đạt đến một giai đoạn mới đối với khả năng vận dụng nguyền rủa. Ngươi nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính +10, kháng tính nguyền rủa +10, hiệu quả nguyền rủa +2, phản phệ phải hứng chịu khi thi triển nguyền rủa giảm xuống 10%

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên bên tai, Lâm Ân lập tức nhìn xuống cô gái máy móc đã bị trói chặt lại, thành một loại hình dáng kỳ quái, hắn khẽ nhếch môi, bày ra vẻ mặt đầy ác ý, thoáng hiện một chút cuồng loạn nói: "Tiểu thư máy móc có trí tuệ, cô nói xem, kế tiếp tôi nên xử trí cô như thế nào đây?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc gắt gao nghiến chặt hàm rằng, bị những sợi xiềng xích mọc đầy gai ngược dùng một loại phương thức cực kỳ khuất nhục mà trói chặt trấn áp ở nơi này, trong đôi mắt cô ta lập tức trào dâng phẫn nộ và khuất nhục đến cùng cực, nắm tay siết chặt lại, dùng sức mà giãy giụa.

Nhưng rõ ràng là không bất cứ tác dụng gì.

Ngược lại mỗi lần khẽ động đậy một chút, những sợi xiềng xích kia sẽ thừa cơ siết chặt lại, khiến cho ý chí của cô ta phải thừa nhận nỗi thống khổ càng thêm khó tưởng tượng nổi.

Cô ta tuyệt đối không ngờ được, bản thân lại ngã ngựa ở một bước cuối cùng, còn bị mục tiêu mình muốn giết chết kia, trấn áp ngược lại.

"Không thể khởi động trang bị bước nhảy không gian——năng lực bước nhảy không gian đã bị nguyền rủa ảnh hưởng —— không thể tiến hành —— "

"Đang cưỡng chế truyền dữ liệu ý thức—— cảnh báo —— đã bị nguyền rủa trấn áp —— ý thức không thể thoát khỏi khung máy móc —— thỉnh cầu mất đi hiệu lực —— "

"Khởi động chương trình tự hủy—— khởi động thất bại —— Huyễn Tưởng Màu Bạc là máy móc chí cao duy nhất—— muốn khởi động chương trình tự hủy cần quyền hạn càng cao hơn—— "

"Lượng tử tự bạo khởi động thất bại —— lập trường công kích khởi động thất bại —— Tia laser chết chóc khởi động thất bại —— "

Cùng với những tiếng nhắc nhở và cảnh báo không ngừng vang lên trong ý thức, thiếu nữ máy móc khẽ cắn răng, cô ta liên tục phát đi đủ loại mệnh lệnh đối với khung máy móc, nhưng đều không ngoại lệ, dưới tác dụng của nguyền rủa cấp căn nguyên, bất cứ thử nghiệm gì cũng chấm dứt bằng thất bại.

Nó cũng có nghĩa là cô ta đã mất đi toàn bộ năng lực phản kháng, đã hoàn toàn biến thành thịt cá trên cái thớt của tên kia rồi.

"Đáng giận!"

Vào thời điểm này, Huyễn Tưởng Màu Bạc nghiến chặt hàm răng, rốt cuộc cô ta cũng hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh và trấn định lúc trước.

Giống như một con sơn dương lọt vào cạm bẫy, dù không ngừng kêu be be, cũng không bao giờ lấy được lòng thương hại của ác lang, ngược lại chỉ càng khơi gợi thêm sự tà ác trong lòng những con sói kia thôi.

hãy đọc tại nguồn truyenyy.pro

Chương 742: Trước Khi Chết Cô Còn Điều Gì Muốn Nói Hay Không?

Chương 742: Trước Khi Chết Cô Còn Điều Gì Muốn Nói Hay Không?

"Vô dụng thôi, tiểu thư máy móc có trí tuệ, ngay cả tồn tại cấp căn nguyên cũng khó có thể ngăn chặn được loại nguyền rủa này, nữa là cô."

“Ca ca ca” ca ——

Cùng với từng chuỗi âm thanh sinh ra do huyết nhục vặn vẹo vang lên, ngay dưới cái nhìn chăm chú của thiếu nữ máy móc, cái đầu khổng lồ và cuồng loạn của Lâm Ân lại từng chút từng chút một mà thu nhỏ lại.

Vô số những nhánh xúc tu đang lan tràn chung quanh, khiến cho giá trị tinh thần của người ta điên cuồng giảm xuống cũng không ngừng co rút lại theo.

Sau đó, đầu có kích cỡ bằng một tòa lầu mấy tầng kia cũng chậm rãi vặn vẹo, rồi biến thành một đầu có kích cỡ bằng với cái đầu của một nhân loại bình thường.

Đống huyết nhục bắt đầu cuộn trào lên, sau đó là vặn vẹo biến hình, cuối cùng là từng chút từng chút một mà đắp nặn nên hình dáng của thân thể và tứ chi.

Mười mấy giây sau, Lâm Ân với bên mắt phải vẫn còn cấy ghép Con Ngươi Nguyền Rủa dữ tợn vặn vẹo, đã chậm rãi xuất

hiện từ bên trong vũng máu và đống thịt thối nát kia.

Vào thời điểm này, bên tai hắn cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Trước mắt, thời gian duy trì nguyền rủa của ngươi đã đạt tới giá trị lớn nhất, hệ thống cưỡng chế đình chỉ giùm ngươi. 】

Lạch cạch ——

Lạch cạch ——

Tia cuồng loạn trong mắt Lâm Ân chậm rãi biến mất, thân thể cường tráng thẳng tắp, lại từng bước một rời khỏi vũng máu kia, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh như băng làm người ta run sợ.

Phải biết rằng, dựa vào năng lực của bản thân Con Ngươi Nguyền Rủa kia, trực tiếp phát ra hai loại nguyền rủa cấp căn nguyên cùng một lúc như vậy, gần như đã là cực hạn của nó rồi.

Mà vừa rồi, sau khi Lâm Ân thi triển loại nguyền rủa của người một nhà Tiểu Tiểu lên mình xong, chỉ vẻn vẹn là mười phút thời gian tiếp theo, chỉ thiếu một chút nữa thôi, hắn sẽ trực tiếp thất thủ, chìm xuống giữa vũng lầy của sự điên cuồng và ác độc đáng sợ kia rồi.

Cũng vì hành động ấy mà Con Ngươi Nguyền Rủa của hắn đã vỡ ra một lỗ hổng rồi.

Có thể nói, cái giá hắn phải trả là quá lớn.

Bởi vì nếu mất đi năng lực trao cho nguyền rủa này, chỉ sợ sức chiến đấu của hắn trên cơ sở trước mắt kia, sẽ trực tiếp bị chặt đứt hai phần ba.

Dù vậy, tới hiện giờ, chỉ duy trì duy nhất một loại nguyền rủa

thiên sứ tự trói thôi, hắn vẫn phải hứng chịu nỗi thống khổ thật lớn do đau đớn và phản phệ mang lại.

"Hoa lạp lạp" —— Cũng trong nháy mắt khi Lâm Ân khôi phục hình dạng ban đầu, Trái Trái, từ khi sinh ra đến giờ vẫn một mực nối liền với hắn, cũng một lần nữa khôi phục lại trạng thái tay trái.

"Đầu, bây giờ ngươi còn ổn không?" Trái Trái vô cùng lo lắng, cô ấy vội vàng nâng tay lên hỏi.

Có thể nói, ngay tại khoảnh khắc sóng chấn động của vụ nổ hạt nhân kia tràn tới, ngay cả cô ấy cũng bị dọa sợ rồi.

Nhưng cô ấy thật sự không ngờ, cái đầu ngốc kia lại không chút do dự, trực tiếp thi triển loại nguyền rủa khủng bố như vậy cho chính mình!

Loại trạng thái của hắn khi đó đã khiến Trái Trái không nhịn được mà nghĩ tới thời điểm hắn còn chưa gia nhập tổ chức Dạ Y… Đúng, đó là thời điểm Lâm Ân phát điên vì trúng nguyền rủa thằng hề.

Nếu đầu ngốc không thể cố gắng kiên trì, lại bị thứ xúc cảm cuồng loạn của thứ nguyền rủa bất tử kia ảnh hưởng tới, chẳng phải trường hợp này sẽ biến thành một phiên bản khác của câu chuyện cũ kia ư?

"Chẳng ổn tí nào!"

Lâm Ân cắn răng, nửa bên mặt phải trực tiếp xuất hiện những đường mạch máu và lông nhỏ màu đen, gần như chúng đã lan tràn tới rồ trên cổ và bả vai của hắn rồi.

Hiện tại, không chỉ cô gái máy móc kia đang phải hứng chịu thống khổ, nỗi thống khổ mà hắn phải hứng chịu cũng không ít hơn cô ta.

"Nhưng cũng may nguy cơ tạm thời đã được giải trừ rồi!"

Lâm Ân (▼ へ ▾) vội vàng lấy mười mấy bình dược tề tinh thần từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài, rồi giống như uống nước, hắn trực tiếp dốc từng bình từng bình vào trong miệng.

【 đinh! Ngươi phục dụng dược tề tinh thần, tinh thần lực của ngươi đang khôi phục! 】

【 đinh! Ngươi phục dụng dược tề tinh thần, tinh thần lực của ngươi đang khôi phục! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, sắc mặt khó coi của Lâm Ân đã miễn cưỡng đỡ hơn một chút rồi.

Ngay sau đó, hắn mở to đôi mắt cá chết, dùng sắc mặt bất thiện, đi nhanh đến trước mặt cô gái máy móc đang bị xiềng xích trói chặt kia, nhìn xuống con đàn bà đã cho mình ăn nhiều quả đắng ấy.

Còn Huyễn Tưởng Màu Bạc, dù cô ta đang bị trói chặt lại, vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào hắn, trên mặt không có lấy một nét sợ hãi hay khuất phục nào, ngay cả khi hình ảnh phản chiếu trong mắt là tạo vật khổng lồ lúc trước, vẻ mặt cô ta vẫn lạnh như băng.

"Đầu, chúng ta nên xử trí cô ta như thế nào?" Trái Trái dùng giọng điệu bất thiện đầy cảnh giác, mở miệng hỏi.

Cô ấy chẳng có lấy một chút hảo cảm nào đối với cô gái máy móc vẫn một mực đuổi giết bọn họ suốt chặng đường vừa qua, thậm chí là đang hận đối phương đến ngứa răng nữa.

Lâm Ân bình tĩnh quét mắt đánh giá bộ thân thể máy móc của đối phương, bình thản nói: "Chúng ta không có nhiều thời gian, nếu tộc máy móc cảm thấy bọn họ đã mất đi liên hệ với cô ta quá lâu rồi, kiểu gì cũng phái binh tiến đến kiểm tra, đến lúc đó chúng

ta sẽ càng thêm nguy hiểm."

Bởi vì hắn hiểu rất rõ, nhân từ với kẻ địch chính là cực kỳ tàn nhẫn với chính mình, hơn nữa, cô gái máy móc này đã biết được quá nhiều con bài chưa lật trong tay hắn, nếu để cô ta còn sống trở về, khẳng định là hắn sẽ rơi vào thế bị động cực kỳ khó trở mình.

Nếu là tình huống bình thường, Lâm Ân cũng không ngại một lần nữa lôi kéo điểm mấu chốt về đạo đức của bản thân xuống thấp hơn, sau đó để cho con đàn bà này trải nghiệm một chút cái gọi là bị giam giữ để play, sống không bằng chết!

Nhưng hiện tại, thời gian vô cùng cấp bách. Và xử lý cô ta chính là thượng sách trong thượng sách!

Nói xong, Lâm Ân trực tiếp lấy ra khẩu Súng Lục Săn Ma của mình từ bên trong không gian hệ thống, viên đạn lên nòng, hắn không chút do dự trực tiếp ngắm chuẩn vào trán đối phương.

"Trước khi chết cô còn điều gì muốn nói hay không?" Lâm Ân thản nhiên nói.

Nguồn tại truyenyy.pro

Chương 743: Vấn Đề Bị Bỏ Sót!

Chương 743: Vấn Đề Bị Bỏ Sót!

-Nguồn tại truyện yy-

Huyễn Tưởng Màu Bạc vẫn đưa đôi mắt lạnh lùng chăm chú nhìn vào hắn, ngoài miệng không nói được một lời, ngay cả vẻ mặt cũng chẳng xuất hiện bất cứ biến hóa nào cả.

Lâm Ân mỉm cười nói: "Được, một khi đã như vậy… thì thật xin lỗi, chúng ta kiếp sau gặp lại!"

Rồi không chút do dự, hắn trực tiếp bóp cò súng.

Loại chuyện xử lý tộc máy móc này, Lâm Ân có thể xuống tay mà không có một chút gánh nặng nào trong lòng, đó là chưa kể cô ta còn đuổi giết hắn lâu như thế, Lâm Ân đã sớm muốn giết cô ta rồi!

Nháy mắt sau đó,

Phanh ——

Phanh ——

Phanh ——

Cùng với từng tiếng súng vang lên, những viên đạn săn ma dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, trực tiếp bắn vào trán cô gái máy móc.

Gần như trong chớp mắt, Lâm Ân đã bắn hụt cả sáu viên đạn rồi.

Nhưng hắn vẫn kịp nhìn thấy những gì đã xảy ra.

Hắn nhìn thấy, vào khoảnh khắc những viên đạn của mình chạm vào trán cô gái máy móc kia, chúng trực tiếp bị biến dạng, tựa như va chạm với một thứ gì đó cực kỳ cứng rắn vậy. Sau đó hoa lửa văng tung tóe, những viên đạn đã biến dạng nọ cũng bị lực phòng ngự đáng sợ của đối phương phản xạ lại, lập tức văng qua một bên.

Tro bụi tan đi, Huyễn Tưởng Màu Bạc vẫn đưa đôi mắt lạnh lùng chăm chú nhìn vào hắn. Trên trán cô ta, đừng nói là miệng vết thương, ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại.

"..."

Đến tận lúc này, Lâm Ân mới nhớ ra một vấn đề vẫn bị bản thân mình bỏ qua, không suy nghĩ tới. Đó là… dù cô gái máy móc trước mắt đã bị hắn trấn áp, thì cô ta vẫn là một bộ máy móc chí cao, là một trong số những thành tựu kiệt xuất nhất của tộc máy móc.

Và dù cô ta đứng yên bất động, hắn có thể phá vỡ tầng phòng ngự của thân thể cô ta hay không cũng là một chuyện khó nói.

Trái Trái cũng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, cô ấy quay đầu nhìn về phía Lâm Ân với vẻ mặt có chút nghiêm trọng, nói:

"Văng ra rồi..."

Lâm Ân nheo mắt, nâng chiếc kính một mắt lên, trấn tĩnh nói: "Đưa Dạ Ma Đao của ta đến đây!"

...

Mười giây sau.

Lâm Ân dùng cả hai tay nắm chặt thanh Dạ Ma Đao đen nhánh,

chăm chú nhìn vào cô gái máy móc đang bị trói chặt ở nơi này, không rên lấy một tiếng kia. Đột nhiên hắn hét lớn một tiếng, dùng khí lực lớn nhất của mình chém thẳng xuống cổ cô ta.

Soạt soạt —— Lưỡi dao sắc bén trực tiếp cắt vỡ không khí, sau đó nặng nề chém xuống cổ thiếu nữ máy móc. Nhưng chỉ nghe leng keng một tiếng, Dạ Ma Đao lại bị thân thể của cô ta nặng nề đánh văng ra.

Và trên cổ cô gái này vẫn không lưu lại bất cứ vết thương nào.

Lâm Ân không tin tà, lại vung lưỡi dao lên, liên tiếp chém cô ta mười mấy đao không nghỉ.

Nhưng kết quả vẫn vậy. Đao của hắn không thể phá được tầng phòng ngự của đối phương.

Trong khoảng thời gian tiếp theo đó, Lâm Ân lại thay đổi đủ loại đạo cụ, dùng đao chém, dùng cưa điện cắt, dùng lựu đạn nổ, nhưng không cần phải nghi ngờ, đừng nói là xử quyết, ngay cả lưu lại trên người đối phương một chút dấu vết cũng không thể làm được.

Lâm Ân: "..."

Giờ khắc này, cuối cùng hắn cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề rồi.

Tuy năng lực chạy trốn và bảo mệnh của hắn là đỉnh cấp, nhưng xét trên phương diện công kích, hắn còn chưa đạt tới trình độ có thể giết chết sinh vật cấp tử triệu.

Cũng giống như hiện tại, dù cô gái máy móc đã bị hắn trói chặt lại, chỉ có thể đứng yên một chỗ tùy ý cho hắn chém giết, vậy mà hắn lại không có bất cứ biện pháp gì để chém giết cô ta.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt —— Cùng với từng chuỗi hoa

lửa bắn ra, Lâm Ân lui về phía sau một bước, nhíu mày nhìn xuống cây cưa điện đã hỏng của mình.

Mà Huyễn Tưởng Màu Bạc đang bị trói chặt ở nơi đó cũng chú ý tới vấn đề của hắn, cô ta lạnh như băng mà chăm chú nhìn vào hắn, nói: "Xem ra ngươi không giết được ta rồi."

Giờ khắc này, cô ta lại trở nên yên tâm hơn rồi.

Nhưng đồng thời cô ta cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì nếu dựa theo logic bình thường, thì một tồn tại có được năng lực phóng thích nguyền rủa cấp căn nguyên như hắn, muốn phá vỡ bộ khung máy móc của cô ta, phải là một chuyện chẳng mấy khó khăn mới đúng

Nhưng tới hiện giờ, cô ta mới biết, năng lực công kích của hắn lại thấp hơn trình độ bình quân một cách bất ngờ, cực kỳ ngoài ý muốn.

Trái Trái ngơ ngác nói: "Đầu..."

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, nghiến răng nói: "Đi kêu Tiểu Bảo Bối đến đây, ta cũng không tin mình không đối phó được cô ta!"

...

Vài giây sau, Tiểu Bảo Bối vừa lượn vòng vừa nhúc nhích đi tới bên người Lâm Ân.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, khẽ nheo mắt, chỉ vào cô gái máy móc trước mặt kia, nghiêm túc nói: "Tiểu Bảo Bối, giờ là lúc ngươi biểu diễn rồi, ta biết ngươi là một cái đầu lưỡi vô cùng lợi hại, giao cô ta cho ngươi đó, chỉ cần ngươi có thể xử lý cô ta, mỗi ngày ta đều cho ngươi no cơm ấm cật!"

Tiểu Bảo Bối trực tiếp mở cái miệng khổng lồ của mình ra, rít

lên những tiếng tê tê đầy hung tàn, dữ tợn.

Cũng như Trái Trái, nó chẳng có một chút hảo cảm nào đối với cô gái máy móc này.

Trong nháy mắt sau đó, Tiểu Bảo Bối giống như một con rắn trực tiếp lao thẳng tới. Nó luồn lách qua khe hở giữa những sợi xiềng xích, trực tiếp quấn quanh thân thể thiếu nữ máy móc kia, ngay sau đó, cái miệng khổng lồ dữ tợn, hung hăng cắn một miếng lên người đối phương.

Leng keng ——

Tiểu Bảo Bối: "(ΩДΩ)!"

Nó lập tức quay đầu, hướng về phía Lâm Ân, mở cái miệng của mình ra, rồi ai oán chỉ vào hàm răng đã vỡ trong miệng, (ΩДΩ) buồn bực lắc tới lắc lui.

Răng vỡ rồi!

Răng của nó vỡ mất rồi!

Lúc này, trên người Huyễn Tưởng Màu Bạc chỉ xuất hiện một chút dấu vết màu trắng, vẫn không phát sinh bất cứ thương tổn nào mang tính thực chất.

Lâm Ân (□￣ 皿 ￣) điên tiết nói: "Không phải ngươi có độc tính hủ thực sao? Dùng độc đi!"

Tiểu Bảo Bối lập tức phản ứng lại, khuôn mặt vốn đang ai oán, đau thương của nó đột nhiên thay đổi, chỉ trong nháy mắt, nó đã khôi phục lại bản tính hung tàn của mình. Chỉ thấy cái lưỡi kia hung hăng lượn ra ngoài, kéo giãn một khoảng cách với mục tiêu, mở cái miệng khổng lồ của mình ra, hướng thẳng về phía Huyễn Tưởng Màu Bạc đã bị trói chặt lại, điên cuồng phun ra một vòi độc dịch màu xanh lá.

truyenyy.pro

Chương 744: Nên Làm Thế Nào Bây Giờ?

Chương 744: Nên Làm Thế Nào Bây Giờ?

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ——

Chỉ trong giây lát, toàn thân từ trên xuống dưới của Huyễn Tưởng Màu Bạc đều dính đầy một loại chất lỏng kỳ quái đặc sệt, nhơm nhớp.

Ở thời điểm thứ chất lỏng kia rơi xuống đất, bên dưới lập tức vang lên âm thanh xoẹt xoẹt, sau đó bốc lên từng luồng khói đặc.

Thật hiển nhiên, thứ chất lỏng này có tính ăn mòn vô cùng mãnh liệt.

Nhưng có một điều vô cùng bất ngờ và khủng bố phát sinh. Ngay cả khi toàn thân dính đầy thứ dịch nhầy hủ thực đó, thân hình Huyễn Tưởng Màu Bạc vẫn sáng bóng như cũ.

Vậy đó, loại kịch độc mang tính hủ thực đáng sợ này cũng vô dụng với cô ta!

Huyễn Tưởng Màu Bạc dùng sức vẩy đi lớp dịch nhầy dính trên tóc rồi chậm rãi mở to đôi mắt màu xanh da trời, vẻ mặt lạnh như băng: "Hừ! Vô dụng, tất cả những loại công kích mang tính hủ thực đều..."

Nhưng cô ta còn chưa nói xong, Lâm Ân đã nhanh chóng lấy một cái ống tuýp từ bên trong không gian hệ thống ra, hung hăng cắm thẳng vào miệng cô ta máy móc này.

"Ô!" Con ngươi trong mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc lập tức nở to ra, ánh mắt lạnh như băng thoáng rung động. Đúng vậy, cô ta hoàn toàn không ngờ được, Lâm Ân sẽ đột nhiên tập kích mình như thế.

Tại thời điểm cô ta đang muốn giãy giụa, Lâm Ân lập tức hét lớn: "Tiểu Bảo Bối! Phun độc dịch ăn mòn từ trong người cô ta! Ta cũng không tin công kích từ bên trong cũng không phá được phòng ngự của bộ máy móc này! Mau!"

Tiểu Bảo Bối lập tức hé miệng, điên cuồng mà phun càng nhiều độc dịch hơn vào cái ống tuýp ấy.

Độc dịch lập tức đi dọc theo ống tuýp, nhanh chóng chảy vào trong miệng cô gái máy móc kia.

...

Truyenyy.pro

Mười mấy giây sau.

Huyễn Tưởng Màu Bạc vô cùng phẫn nộ mà dùng sức phun thứ chất lỏng vừa chui vào miệng mình ra ngoài, tới hiện tại, ánh mắt cô ta nhìn Lâm Ân đã tràn ngập sát ý rồi.

Cái ống tuýp bị cắn đến biến dạng trực tiếp rơi xuống bên cạnh.

Thật hiển nhiên, tầng phòng ngự của bộ máy móc này là phòng ngự toàn phương vị, chẳng những mạnh hơn bên ngoài, ngay cả bên trong nó cũng có được kháng tính mạnh mẽ y như bên ngoài.

Cô ta vốn không sợ công kích loại hủ thực!

Trái Trái phẫn nộ mà nghiến răng, nhìn chằm chằm vào cô gái máy móc kia, nói: "Đầu, nếu không cứ để Trái Trái ăn cô ta đi? Trái

Trái dám chắc mình có thể tiêu hóa được cô ta!"

Lâm Ân phất tay, trực tiếp phủ quyết ý tưởng này của Trái Trái. Chưa nói đến chuyện Trái Trái tuyệt đối không nuốt được những sợi xiềng xích đang trói buộc bên ngoài thân thể thiếu nữ máy móc kia, dù cô ấy có thể nuốt được đối phương vào miệng mình, có lẽ cũng không tiêu hóa được cô gái máy móc này đâu, ngược lại, sau khi nguyền rủa kết thúc, khả năng Trái Trái bị cô ta phá vỡ thân thể rồi phản sát càng lớn hơn một chút.

Lâm Ân nhíu mày, sau đó quay đầu, nhìn về phía tiểu thư con rối vẫn đang rơi vào trạng thái tĩnh dưỡng.

Hắn lập tức ôm lấy Hắc Huyền Nguyệt, nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Tiểu thư con rối, cô khôi phục thế nào rồi?"

Hắc Huyền Nguyệt nhắm mắt lại, nói: "Cần 30 phút nữa."

Lâm Ân ngẩng đầu, bình tĩnh hỏi tiếp: "Vậy với tình trạng này, cô có thể điều khiển sợi dây con rối hay không? Tôi đã thử đủ loại phương pháp rồi, nhưng không một cách nào có thể xử lý cô gái máy móc kia, nếu tiếp tục kéo dài như vậy, thời gian của chúng ta sẽ hết mất."

Hắc Huyền Nguyệt chậm rãi mở to mắt, con ngươi liếc nhìn thiếu nữ máy móc đang nhắm mắt bất động, để mặc cho người ta giày vò, xúc phạm kia. Bên trong đôi mắt của tiểu thư con rối chậm rãi xuất hiện một tia dao động chú thuật.

Ngón tay cô ấy khẽ động.

Chỉ trong nháy mắt sau, một sợi tơ trực tiếp xuất hiện từ không khí, hung hắn bắn ra ngoài, đâm vào trán thiếu nữ máy móc kia.

Leng keng —— Âm thanh thật lớn do kim loại va chạm vào nhau vang lên. Trên trán Huyễn Tưởng Màu Bạc chỉ xuất hiện một

dấu vết nho nhỏ, nhưng đòn công kích kia vẫn không đủ lực để đâm sâu vào.

Hắc Huyền Nguyệt khẽ lắc đầu, nhắm mắt nói: "Rất khó."

Lại nói, bọn họ có thể chiến thắng cô ta, có thể trói buộc hạn chế cô ta, đều dựa vào đòn tập kích bất ngờ là nguyền rủa cấp căn nguyên của Lâm Ân.

Hay nói cách khác, dưới tình huống bình thường, gần như bọn họ không đủ khả năng đánh bại cô gái máy móc mạnh mẽ này.

Cũng giống như hiện tại, dù đã bắt được cô ta rồi, nhưng muốn phá vỡ bộ khung máy móc của cô ta, lại là chuyện gần như không thể hoàn thành.

Thực lực chênh lệch quá lớn!

Tình huống hiện giờ cũng giống như một cỗ xe tăng hạng nặng rơi vào cạm bẫy của một đám người nguyên thủy, dù xe tăng đã mất đi năng lực hành động, nhưng đám người nguyên thủy kia muốn dựa vào cành cây, tảng đá … những thứ vũ khí thô sơ ấy để đánh bại lớp cơ giáp bên ngoài xe tăng, cũng là một chuyện không thể hoàn thành.

"Nhanh nghĩ biện pháp đi." Hắc Huyền Nguyệt nhắm mắt lại, im lặng nằm trong lòng hắn, nói: "Qua hơn mười phút nữa, thời gian duy trì năng lượng cuồng bạo quấy nhiễu tin tức sẽ hết."

Lâm Ân híp mắt, lập tức đặt Hắc Huyền Nguyệt lên lưng Tiểu Bảo Bối, rồi chậm rãi đứng lên, lạnh nhạt đi tới trước mặt Huyễn Tưởng Màu Bạc, "Ca ca" không ngừng bẻ ngón tay.

"Tiểu Bảo Bối, ngươi dẫn tiểu thư con rối đi qua bên cạnh nghỉ ngơi trước đi, nơi này cứ giao cho ta."

Tiểu Bảo Bối có chút nghi hoặc nhìn hắn, nhưng cũng không tê

tê nói điều gì, chỉ lặng lẽ mang theo Hắc Huyền Nguyệt không thể nhúc nhích được, uốn éo lượn vòng, chạy về phía mảnh đất trống xa xa kia.

Trong nháy mắt sau đó, bên trong vùng hắc ám mênh mông này chỉ còn lại ba tồn tại là một người, một bộ máy móc và một cánh tay.

Lâm Ân nhìn Huyễn Tưởng Màu Bạc đang nhắm mắt, bị trói chặt ở nơi này, không thể nhúc nhích kia, ánh mắt chỉ lướt qua một cái, đã dừng lại phía trên hai thanh kiếm được giắt ở đỉa thắt lưng của đối phương.

"Như vậy đi." Lâm Ân mỉm cười của, trực tiếp ngồi xuống trước cô ta mặt, nói: "Mỗi bên chúng ta có thể lùi lại một bước, thương lượng với nhau. Cô nói cho tôi biết ý đồ tác chiến của trận doanh các cô cùng với nguyên nhân khiến các cô cứ một mực nhằm vào tôi, tôi sẽ không dùng hình với cô nữa. Nếu không, rất có khả năng, kết cục tiếp theo của cô sẽ cực kỳ thê thảm đó."

Huyễn Tưởng Màu Bạc chậm rãi mở hai mắt, lạnh lùng mà chăm chú nhìn vào hắn, máy móc nói: "Ngươi vốn không giết được ta, đương nhiên cũng không có tư cách tới bàn điều kiện với ta."

Chương 745: Có Đôi Khi Sống Không Bằng Chết Còn Khiến Người Ta Khó Chịu Đựng Hơn Là Trực Tiếp Chết Đi!

Chương 745: Có Đôi Khi Sống Không Bằng Chết Còn Khiến Người Ta Khó Chịu Đựng Hơn Là Trực Tiếp Chết Đi!

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, hắn bình tĩnh hoạt động bả vai một chút mới nói: "Cô nói đúng, đúng là với năng lực hiện tại, tôi không thể giết cô được, nhưng cô phải hiểu rằng, có đôi khi sống không bằng chết còn khiến người ta khó chịu đựng hơn là trực tiếp chết đi đó."

Huyễn Tưởng Màu Bạc vẫn dùng đôi mắt lạnh như băng nhìn hắn.

Lâm Ân quỷ dị cười nói: "Như vậy cô hãy đoán một chút đi, xem tôi sẽ làm gì với cô đây?"

Trong nháy mắt kia, rõ ràng là hàng lông mi của Huyễn Tưởng Màu Bạc vừa thoáng run rẩy một chút. Bởi vì ngay khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười quỷ dị trên mặt hắn, cô ta đã ý thức được tình huống không ổn rồi.

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ là...

Mà cũng gần như trong nháy mắt kia, mái tóc ngắn phủ xuống cầu vai cô ta lập tức bị một luồng khí kình cuồn cuộn tới thổi bay,

hình ảnh xuất hiện trong đôi mắt màu xanh da trời của thiếu nữ máy móc cũng thay đổi, trwor thành một quầng sáng màu đỏ tươi.

Toàn thân cô ta chấn động.

Đó là...

Không...

Không!

Nhưng đã quá muộn.

Lâm Ân dứt khoát vươn tay tới, luồng khí kình màu đỏ vốn đang nhảy nhót, trực tiếp tụ tập lại, bám lên nắm tay hắn. Chỉ trong chớp mắt, hắn đã đánh ra một quyền đập thẳng vào lồng ngực cô ta.

Phát động lấy m chi quyền!

Trong phút chốc, lấy m chi quyền đã đạt tới giá trị max lập tức bị đánh lên người cô gái máy móc.

"Nha!" Một tiếng kêu to gần như khó có thể ngăn chặn được lập tức bật ra.

Huyễn Tưởng Màu Bạc trực tiếp mất đi khả năng khống chế, chỉ biết ngẩng đầu lên hét lớn, con ngươi nở to ra.

Luồng lực lượng kịch liệt không thể ngăn cản được kia lập tức tràn tới, tựa như một cơn lũ quét, lan ra toàn bộ ý thức của cô ta.

【 đinh! Độ sáp sáp của Huyễn Tưởng Màu Bạc +5】

【 đinh! Độ sáp sáp Huyễn Tưởng Màu Bạc +6】

【 đinh! Toàn bộ đau đớn do nguyền rủa phản phệ mang đến cho ngươi đã được chuyển hóa thành lấy m chi lực, trước mắt tỷ

lệ bổ sung năng lượng là 61%】

Cùng với tiếng nhắc nhở vang lên bên tai Lâm Ân, Huyễn Tưởng Màu Bạc lập tức cúi đầu xuống, bên trong ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn kia trực tiếp bị phẫn nộ và khuất nhục lấp kín.

"Ngươi… tên khốn nạn này!"

Lâm Ân siết chặt hai tay, quỷ dị mà mỉm cười nói: "Thì tôi đã nói với cô rồi mà, có đôi khi chết lại là một loại giải thoát. Đúng là tôi không giết được cô thật, nhưng nếu tôi có thể phá hỏng được ý thức của cô, thì từ nay về sau, cô cũng không thể uy hiếp được tôi nữa. Cô nói xem, tôi có nên làm như vậy hay không?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc cắn răng, phẫn nộ nhìn hắn, lại dùng sức mà giãy giụa, trong miệng hung hăng nói: "Ngươi đừng để ta tìm được cơ hội, bằng không ta nhất định sẽ..."

Oanh —— Lâm Ân lại đánh ra một đòn lấy m chi quyền.

Huyễn Tưởng Màu Bạc lại một lần nữa bị bắt phải ngẩng đầu lên, gần như trong nháy mắt ấy, ý thức của cô ta đã rơi vào trống rỗng.

Loại dục vọng mãnh liệt này quá mức kinh khủng. Ngay khi bị đánh trúng, nó lập tức phá tan tâm cảnh của cô ta, đánh sâu vào lý tính của cô ta, tàn phá mọi thứ không thương tiếc.

Nhưng lần này, cô ta có thể dựa vào ý chí lực của mình để chịu đựng. Cô ta gắt gao nghiến chặt hàm răng, hung hăng nắm chặt hai tay, cố gắng không để bản thân tiếp tục phát ra thêm bất cứ âm thanh nào nữa.

Bởi vì cô ta biết, nói chuyện vào thời điểm này cũng tương đương với bản thân đã khuất phục tên ma quỷ trước mắt rồi.

Nhưng toàn thân vẫn kịch liệt run rẩy đã trực tiếp bán đứng ý chí của cô ta rồi.

【 đinh! Độ sáp sáp của Huyễn Tưởng Màu Bạc +4】

【 đinh! Độ sáp sáp của Huyễn Tưởng Màu Bạc +7】

Lâm Ân đang đợi đau đớn của mình được chuyển hóa thành lấy m chi lực.

Trong khoảng thời gian đó, hắn trực tiếp đi nắm lấy chuôi kiếm đơn phân tử được treo trên đỉa thắt lưng của thiếu nữ máy móc kia, sau đó đầy bỡn cợt mà nâng cằm cô ta lên, nhìn sâu vào đôi mắt chứa đầu phẫn nộ và khổ sở chịu đựng của cô ta, thưởng thức biểu cảm lạ thường này của thiếu nữ máy móc, sau đó có chút nghiền ngẫm nói: "Tiểu thư máy móc có trí tuệ, nếu không nhịn được cứ nói ra đi, trò vui chỉ vừa mới bắt đầu thôi, chúng ta vẫn còn thời gian để từ từ chơi."

Lâm Ân đã suy nghĩ cẩn thận rồi, nếu không giết được cô ta, thì cứ cố gắng hết sức mà đào được càng nhiều vật phẩm và tin tức có giá trị từ trên người cô ta đi.

Đến đây, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, thản nhiên chơi đùa chuôi kiếm vừa lấy được trong tay, nói: "Như vậy đi, tiểu thư máy móc có trí tuệ, chúng ta nói về một vấn đề nhỏ coi như làm nóng người trước đi. Cô có thể tặng cho tôi hai thanh kiếm này không? Tôi nên làm như thế nào để kích hoạt nó? Cô hãy nói cho tôi biết, chúng ta sẽ tạm dừng trò chơi này, cho cô nghỉ ngơi một chút."

Huyễn Tưởng Màu Bạc phẫn nộ nói: "Ngươi đừng có nằm mơ!"

Oanh —— Phát lấy m chi quyền thứ ba.

Lại hứng chịu thêm một đòn trùng kích nặng nề, đánh thẳng vào tâm linh, Huyễn Tưởng Màu Bạc chỉ còn biết trống rỗng hé miệng, ánh mắt trực tiếp thay đổi, trở thành một mảnh mơ hồ,

trắng xóa, tựa như cô ta có thể nghe được những tiếng vang trầm thấp vừa phát ra từ sâu trong thân thể của mình.

Thân thể trở nên cứng đờ, tình trạng này kéo dài tới mấy giây, mới có thể mềm trở lại, nhưng cái miệng vẫn mở to như cũ.

【 đinh! Độ sáp sáp của Huyễn Tưởng Màu Bạc +7】

【 đinh! Độ sáp sáp của Huyễn Tưởng Màu Bạc +10】

Vấn đề là cô gái này vẫn gắt gao nghiến răng như cũ, vẫn dùng đôi mắt [1] đầy phẫn nộ, tuyệt không chịu khuất phục mà nhìn chằm chằm vào hắn, những ngón tay mảnh khảnh gắt gao siết chặt vào nhau.

Cô ta vẫn nỗ lực chịu đựng, không để bản thân tiếp tục phát ra thứ âm thanh nhục nhã giống như lần đầu tiên bị đánh trúng.

Vấn đề là từ trước đến nay, thiếu nữ máy móc vốn cao ngạo này chưa từng phải chịu loại khuất nhục như vậy. Cô ta chưa từng bị sinh vật huyết nhục bắt được, sau đó dùng loại thủ đoạn ác liệt như thế đến đả kích.

Loại công kích đáng chết, cứ hung hăng đánh sâu vào ý chí người ta...

Đáng giận!

Đáng giận!

Nhưng cô ta cũng hiểu, tên khốn nạn trước mắt tuyệt đối không có ý định bỏ qua cho cô ta dễ dàng như vậy đâu.

Hãy đọc tại truyenyy.pro

---

[1] : nguyên văn của từ này là 从发隙 – nghĩa là từ đường chân

tóc phía trước, hoặc là từ mép tóc phía trước, có thể hiểu là vầng trán kiêu hãnh, không chịu khuất phục, nhưng mà đằng sau tác lại viết là phẫn nộ nhìn chằm chằm vào hắn, mình thấy kỳ quá nên sửa là đôi mắt. ^^!

Chương 746: Hắn Chính Là Một Con Ma Quỷ!

Chương 746: Hắn Chính Là Một Con Ma Quỷ!

"Cô không định nói thật sao?" Lâm Ân không vội không chậm, vẫn thản nhiên thưởng thức chuôi kiếm trên tay mình, bình tĩnh nói: "Xem ra … ý chí của tiểu thư rất là kiên cường, nếu không chúng ta lại chơi thêm một trò nữa nhé? Nếu cô có thể tiếp được năm quyền của tôi mà vẫn đủ sức nhẫn nhịn, không để mình phát ra bất cứ âm thanh nào..."

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, quỷ dị mà mỉm cười nói: "Tôi sẽ tạm thời bỏ qua cho cô."

"Cô thấy thế nào?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc gắt gao mà cắn răng, dưới ảnh hưởng của lấy m chi lực, dòng lũ số liệu chảy qua trong mắt cũng chuyển thành một mảnh hỗn loạn, nhưng vấn đề là hiện tại cô ta không có bất cứ năng lực gì để phản kháng.

Nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ lúc này Lâm Ân đã sớm bị cô ta giết vô số lần rồi.

Cô ta biết, người kia không thể làm gì được thân thể của cô ta, cho nên đã nghĩ đến loại phương pháp này để phá hủy tinh thần, muốn cô ta khuất phục.

Hắn chính là một con ma quỷ!

"Ai ai, đừng dùng loại ánh mắt giống như đang nhìn người xấu này để nhìn tôi nha." Lâm Ân khoanh chân ngồi xuống, lại nâng

cằm, dịu dàng mỉm cười nói: "Chẳng lẽ đây không phải là cô đang tự làm tự chịu sao? Hình như ngay từ đầu, chính con đàn bà điên là cô đã không tiếc mạng mình, dứt khoát lấy mạng ra đùa giỡn, một mực đuổi theo muốn xử lý tôi kia mà? Làm sao? Hiện giờ bị tôi bắt được lại cảm thấy không chịu đựng nổi sao? Dám chơi dám chịu à nha!"

Lâm Ân vươn tay bắt lấy cằm cô ta, rồi mỉm cười nhìn vẻ mặt hung hãn như muốn giết người kia, lại nói tiếp: "Nếu đã biến thành tù binh của tôi rồi, chẳng phải cô nên có một chút giác ngộ nào của tù binh sao?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc lập tức ngoảnh mặt đi, né tránh bàn tay hắn, hàm răng nghiến chặt, lạnh như băng nói: "Ngươi đừng có nằm mơ!"

Lâm Ân lập tức mỉm cười mà giơ hai tay lên, giống như đang đối mặt với một con con ngựa hoang kiệt ngạo bất tuân, sau đó ngồi ngay ngắn trở lại, tiếp tục nói: "Được rồi, nếu cô đã không phối hợp như vậy… xem ra phương thức thẩm vấn của chúng ta vẫn phải tiếp tục rồi. Nhưng đương nhiên, cơ hội vừa nãy vẫn còn hiệu lực, chừng nào cô cảm thấy mình chịu không nổi cứ lên tiếng, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể bắt đầu thương lượng được ~!"

Nói đến đây, Lâm Ân lại giơ nắm tay lên, quỷ dị mà mỉm cười nói: "Bằng không mấy chục quyền tiếp theo này sẽ đánh uổng rồi."

Trong nháy mắt sau, một luồng khí xoáy màu đỏ quen thuộc kia lại trực tiếp xuất hiện, rồi ù ù mà ngưng tụ phía trên nắm tay hắn.

Cũng chính tại một khắc này, dưới tác dụng của phản phệ, lấy m chi quyền đã nhanh chóng đạt tới giá trị max, và lại một lần nữa ầm ầm thổi quét ra ngoài.

Oanh —— một quyền kia nặng nề đánh xuống người thiếu nữ máy móc.

Gần như trong nháy mắt khi tiếp xúc, thứ cảm xúc tồi tệ mà vất vả lắm thiếu nữ máy móc mới có thể nhẫn nhịn đến lúc nó giảm bớt kia, lại một lần nữa thổi bay toàn bộ ý thức của cô ta.

Thân thể cô ta lập tức run rẩy, loại phản ứng rung động khó có thể ngăn chặn được kia lập tức lan tràn. Như một phản xạ có điều kiện, thiếu nữ máy móc đột ngột ngẩng đầu lên, con ngươi run rẩy, tâm linh lại một lần nữa phải hứng chịu đòn đả kích tinh thần nghiêm trọng, và lần này, ngay cả thân thể máy móc cũng phải bị ảnh hưởng.

Nhưng cô ta vẫn cứng rắn nghiến chặt đôi môi, liều mạng dùng ý chí lực tiếp tục kiên trì nhẫn nhịn.

Không phối hợp!

Không nói lời nào!

Không hợp tác!

Bởi vì cô ta biết mình vẫn còn cách để đào thoát khỏi nơi này. Cô ta không tin thứ nguyền rủa ấy có thể kéo dài mãi mãi, mà chỉ cần tin tức bị quấy nhiễu xung quanh khôi phục lại trạng thái bình thường, tổ ong cũng có thể lập tức thành lập nên liên hệ với cô ta…

Tới thời điểm kia rồi, cô ta sẽ có cơ hội.

Cho nên hiện tại chỉ cần cô ta cố gắng kiên trì chịu đựng những đòn tra tấn của người kia, thì hắn cũng không có bất cứ biện pháp gì để xử lý cô ta hết!

Nhẫn nại!

Chỉ cần tiếp tục nhẫn nại!

Là vậy còn cơ hội!

"Xem ra cô vẫn muốn ngạnh kháng đến phút cuối cùng ư? Tiểu thư máy móc có trí tuệ."

Oanh —— Lâm Ân không chút lưu tình, sau vài giây ngắn ngủi, lại một đòn lấy m chi quyền bị đánh thẳng xuống người cô ta.

"!!!"

Âm thanh muốn bật ra trong miệng lại bị thiếu nữ máy móc mạnh mẽ kiềm nén xuống, ý thức cũng một lần nữa bị quấy rối, biến thành một mảnh rời rạc suy sụp. Nếu không có bộ thân thể máy móc này, chỉ sợ đôi mắt màu xanh da trời ấy đã sớm rưng rưng ngấn lệ, và chỉ thiếu một chút nữa thôi, ánh mắt đang nhẫn nhịn kia sẽ trực tiếp sụp đổ, vỡ tan.

Một quyền này suýt chút nữa đã đánh bại phòng tuyến trong lòng cô ta.

【 đinh! Độ run rẩy của Huyễn Tưởng Màu Bạc +9】

【 đinh! Độ run rẩy của Huyễn Tưởng Màu Bạc +10】

Nhưng cô ta vẫn dùng sức để kiên trì và nhẫn nhịn được.

Vấn đề là càng nhẫn nhịn, cô ta càng cảm thấy khuất nhục, khó có thể nói rõ thành lời.

Bởi vì cô ta khác với những người trực tiếp chuyển dữ liệu ý thức lên hệ thống, cô ta thuần túy là ý thức trí năng được sản sinh ra từ máy móc. Nhưng đúng là cô ta cũng có được bản năng tự ngã không thua kém gì những ý thức được tải lên kia.

Thêm nữa, bản thân vốn là một kẻ hủy diệt trực tiếp được lập trình để nhằm vào những sinh vật huyết nhục, cô ta đã có đủ mọi

hiểu biết cần thiết về đủ các loại sinh vật huyết nhục rồi.

Lại bởi vì một trong số những giáo phái bọn họ từng gây thù chuốc oán có dính đến lĩnh vực này, cho nên Huyễn Tưởng Màu Bạc tự tin nói rằng, cô ta cũng từng đi nghiên cứu về những loại dục niệm được ví với cây anh túc này.

Trong mắt cô ta, dưới tác dụng của những tế bào thần kinh, đám sinh vật huyết nhục sa đọa kia sẽ sinh ra một loại cơ chế khích lệ hiệu quả thấp nào đó, nó cũng chính là một loại độc dược sẽ dẫn người ta đi về phía hỗn loạn và sa đọa, suy đồi!

Dựa vào những nghiên cứu về các loại sinh vật huyết nhục, thì nhóm sinh vật hình người là tồn tại dễ dàng bị loại cơ chế kích thích này điều khiển nhất.

Nhưng chuyện này tuyệt đối không thể phát sinh ở bên trong thần giáo Cơ Giới bọn họ!

Bởi vì bọn họ vốn không cần loại hình thức khích lệ hiệu quả thấp này.

Nhưng cũng vì như thế, mới khiến bọn họ không có bất cứ kháng tính gì đối với loại công kích theo dạng này.

Chương 747: Không Có Loại Khoái Cảm Nào Càng Khiến Người Ta Sung Sướng Hơn Báo Thù!!!

Chương 747: Không Có Loại Khoái Cảm Nào Càng Khiến Người Ta Sung Sướng Hơn Báo Thù!!!

Hãy đọc tại truyện yy

Tình huống hiện tại của thiếu nữ máy móc cũng giống như bản thân bỗng nhiên bị nhiễm một loại virus chưa gặp phải bao giờ, lại dưới tình huống không có kháng nguyên, thậm chí hệ thống miễn dịch trong cơ thể cũng không phát huy được bất cứ tác dụng gì vậy.

Oanh —— Lại là một đòn lấy m chi quyền vô cùng đáng sợ.

Cùng với dòng nước lũ dục vọng quét qua, trong ánh mắt cô ta trực tiếp xuất hiện dấu hiệu nguy cấp, gần như đã muốn tan vỡ rồi, cả người đang đứng trước lằn ranh nguy hiểm.

Cô ta có cảm giác thân thể của chính mình đã không còn thuộc về chính mình nữa, ý thức trở nên chênh vênh, yếu ớt tựa như một con thuyền nhỏ đang bập bềnh giữa mưa gió phiêu diêu, giữa bão táp đáng sợ.

"Ngươi … tên ma quỷ này!" Cô ta gian nan chống đỡ thân mình, nhưng ở thời điểm hiện tại, cả cơ thể đã suy yếu đến mức không thể tích tụ được một chút sức lực nào nữa.

Giờ khắc này, cô ta chỉ có duy nhất một ý niệm trong đầu, đó là vô cùng muốn giết tên khốn nạn kia!

Một thứ mong muốn chưa từng có từ trước đến nay!

【 đinh! Độ run rẩy Huyễn Tưởng Màu Bạc +18】

【 đinh! Độ run rẩy Huyễn Tưởng Màu Bạc +18】

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thiếu nữ máy móc cũng không nhớ rõ rốt cuộc đây là quyền thứ bao nhiêu mình phải hứng chịu rồi. Lúc ban đầu, cô ta còn có thể miễn cưỡng kiên trì, nhưng theo thời gian trôi qua, ý thức càng ngày càng suy yếu, không thể chống cự nổi loại đả kích nặng nề ấy nữa.

Giống như rõ ràng hắn có thể gom góp toàn bộ uy lực để đánh ra một quyền, nhưng dưới tình huống tổng số lượng không thay đổi, hắn lại quyết định chia nó ra làm ba làm bốn phần, đều nhau tăm tắp vậy.

Và loại hành vi này còn có tính sát thương cao hơn trực tiếp đánh ra một quyền trọng kích!

Hắn đang tra tấn cô ta!

Hắn muốn lợi dụng phương thức này để phá nát tinh thần cô ta!

Hắn điên thật rồi!

"Thế nào? Còn muốn tiếp tục hay không? Tiểu thư máy móc có trí tuệ."

Lâm Ân khoanh chân ngồi trước mặt cô ta, khóe miệng cười nhạt, thản nhiên thưởng thức dáng vẻ suy sụp của đối phương, nếu không phải cô ta vốn có thân thể máy móc, thì e rằng lúc này, cô ta đã hoàn toàn không thể khống chế được chính mình nữa rồi.

Không thể không nói, đối với cô ta, thân thể máy móc này vừa là một cái nhà giam vừa là một loại bảo vệ. Nếu đổi lại là một sinh vật huyết nhục nào đó, chỉ sợ lúc này, đối phương đã nổ mạnh mà chết y như tên Sâm Nhất lúc trước rồi.

Giọng nói của hắn vẫn rất bình thản, bởi vì kể cả khi tra tấn cô ta bằng lấy m chi quyền, thì trong lòng hắn cũng không nảy sinh ra bất cứ ý tưởng gì khác lạ đối với thiếu nữ này.

Cũng giống như ngươi tuyệt đối không thể sinh ra bất cứ ý tưởng kỳ quái nào đó đối với một cái máy kéo đang đỗ ven đường vậy. Nếu có thì biến thái quá rồi. Và Lâm Ân dám khẳng định là bản thân không có sở thích trên phương diện này.

Được rồi… dù thế nào hắn cũng không thể làm ra loại chuyện đâm sâu vào thép ba phân được!

Nhưng không thể không nói, tâm trạng hiện giờ của hắn cũng không tồi.

Bởi vì không có loại khoái cảm nào càng khiến người ta sung sướng hơn báo thù!

Đặc biệt là khi đối mặt với cô gái máy móc, một kẻ từng vài lần suýt chút nữa là giết chết hắn, có thể làm cô ta cúi đầu trước mặt, còn lộ ra vẻ mặt suy sụp như vậy... Đúng là có một chút cảm giác thành tựu hơi bệnh hoạn à nha! ~

"Được rồi, để tôi lặp lại vấn đề vừa rồi của mình vậy." Lâm Ân dịu dàng đưa tay chống vào cằm, thưởng thức dung mạo cực kỳ bổ mắt của cô gái máy móc trước mặt này, sau đó cầm chuôi kiếm lúc trước lên, nói: "Nên làm như thế nào mới có thể kích hoạt được thanh kiếm đơn phân tử này? Hẳn là vấn đề này rất dễ trả lời ha?"

Nghe âm thanh mê hoặc của tên ma quỷ kia truyền đến bên tai, Huyễn Tưởng Màu Bạc vốn đang cúi đầu, toàn thân lập tức

rung động, sau đó từ trong miệng cô ta, phát ra một thứ âm thanh nhỏ yếu, trầm thấp như tiếng muỗi vo ve: "Ngươi... Nằm mơ...đi."

Oanh —— Lại một đòn lấy m chi quyền cực kỳ khủng bố đánh xuống.

"Nha đát ——!"

Trong khoảnh khắc đó, phần ngực của cô gái máy móc lập tức nghiêng về phía trước, còn thân thể cô ta lại vì đòn trùng kích kia mà ngẩng đầu lên, con ngươi trực tiếp mất đi tiêu cự, trên mặt lộ ra vẻ ai oán làm người ta tan nát cõi lòng.

【 đinh! Độ sáp sáp của Huyễn Tưởng Màu Bạc +18】

【 đinh! Độ sáp sáp của Huyễn Tưởng Màu Bạc +19】

Lâm Ân không chút khách khí lại nắm lấy cằm cô ta, kéo gương mặt kia gần lại, sau đó chậm rãi nói bên tai: "Phải ngoan ngoãn nghe lời nha, tiểu thư máy móc có trí tuệ. Theo tôi, có lẽ cô cũng không muốn mình bị biến thành một con kỹ nữ máy móc chỉ biết sáp sáp đâu? Hơn nữa, dù cô không lo lắng cho bản thân mình, thì cũng nên suy nghĩ một chút cho trí não của các cô. Cô cho rằng, khi trạng thái tin tức bị quấy nhiễu ở nơi này chấm dứt, rồi trí não bên kia thành lập nên liên hệ với cô trong trạng thái hiện giờ, nó sẽ như thế nào đây?"

Lời này vừa nói ra, ánh mắt trống rỗng của Huyễn Tưởng Màu Bạc chợt run lên.

Lâm Ân chậm rãi nói: “Khẳng định là nó sẽ kết nối với cô đấy, vậy nên cô hãy suy nghĩ một chút đi. Tuy cô có thể tiếp tục nhẫn nhịn được, nhưng sau khi hai bên thành lập liên kết với nhau rồi, trí não bên kia cũng được chia sẻ loại cảm giác hiện giờ của cô, nó sẽ xuất hiện tình huống gì đây?"

"Lại đổi một tình huống khác nhé, cứ cho là trí não có thể chặt

đứt liên hệ với cô trước khi mọi chuyện tồi tệ xảy ra đi, thì những con bọ cánh cứng máy móc trong khu vực này sẽ ra sao? Hẳn là lúc này bọn chúng đang đi tìm cô đấy, nếu cô và bọn chúng thành lập nên liên kết với nhau, bọn chúng sẽ thế nào đây?"

Có thể nói, hai câu này đã trực tiếp đâm trúng nơi mềm yếu nhất trong ý thức của Huyễn Tưởng Màu Bạc rồi.

Bởi vì Lâm Ân có thể rõ ràng nhìn thấy đôi mắt cô ta vừa phát sinh biến hóa.

Phải biết rằng, ngược lại với tính cách của phần lớn sinh vật thuộc trận doanh hỗn loạn tà ác, ngược lại với tư tưởng coi bản thân mình là quan trọng nhất, chỉ chú ý tới bản thân mình, ở bên trong trận doanh thủ tự cực đoan, lợi ích của tập thể luôn cao hơn hết thảy.

Nếu vì nguyên nhân phát sinh từ cá nhân của thiếu nữ máy móc, mà sinh ra ảnh hưởng ác liệt tới cả tập thể, thì đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng khủng khiếp đối với cô ta, một chuyện cô ta cực kỳ, cực kỳ không muốn nhìn thấy.

truyenyy.pro

Chương 748: Xích Chanh Và Lam Kình!

Chương 748: Xích Chanh Và Lam Kình!

Cho nên, Lâm Ân cũng không vội. Hắn lại nhẹ nhàng nói bên tai cô ta: "Hẳn là cô không muốn mọi người đều phải chịu đựng loại ảnh hưởng ác liệt này vì cô? Đúng không hả tiểu thư máy móc có trí tuệ?"

Trái Trái (? Д?) ngơ ngác nhìn một màn này, nhìn gương mặt vô cùng tà ác của Lâm Ân kia.

Giờ khắc này, ngay cả Trái Trái cũng rơi vào hoài nghi, có phải bọn họ mới là nhân vật phản diện tội ác tày trời, còn người ta là nhân vật chính vĩ đại quang vinh và chính trực hay không?

Chuyện này... Chuyện này...

Lâm Ân tiếp tục tiến hành dẫn dụ khuyên bảo theo chất lượng, giọng nói cũng càng thêm nhẹ nhàng mềm mỏng.

"Cho nên, phải ngoan ngoãn nghe lời nha, nếu cô phối hợp với những điều tôi nói, tôi tuyệt đối sẽ không tiếp tục làm như vậy với cô nữa, dù sao tôi cũng không phải ma quỷ."

Nghe những lời nói đầy tính dụ hoặc như cây anh túc của hắn, ánh mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc lại trở nên trống rỗng, cô ta cũng lập tức nghĩ đến những tình huống có khả năng xảy ra vừa được đối phương ngấm ngầm ám chỉ với mình.

Đúng vậy.

Là lúc trước cô ta vẫn một mực xem nhẹ vấn đề nghiêm trọng này.

Nếu ảnh hưởng quấy nhiễu tin tức bị giải trừ, trí não lại nhanh chóng thành lập mối quan hệ tin tức đồng điệu với cô ta trước, chẳng phải thứ dục vọng đang đánh sâu vào ý thức của cô ta cũng trực tiếp ảnh hưởng đến trí não của tổ ong sao?

Mà ở thời điểm hiện tại, trí não còn đang chỉ huy đại quân trên mặt đất đánh sâu vào Tháp Cự Tượng.

Nếu vào thời điểm này, đối phương bị quấy nhiễu nghiêm trọng như vậy, hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi đâu!

Càng nghĩ, cô ta càng thêm mê mang.

"Tôi cho cô ba giây đồng hồ để cân nhắc." Lâm Ân nhẹ nhàng nói một câu như vậy ở trước mặt cô ta.

Nếu không phải đã biết cuộc nói chuyện có vẻ bình thường này vốn là một hồi thẩm vấn, có khi người ta còn cho rằng hắn đang nhỏ giọng tâm tình với thiếu nữ kia cũng nên.

"Nếu cô muốn nói, hãy cho tôi một câu trả lời thuyết phục, còn không, chúng ta lại tiếp tục. Tôi sẽ bắt đầu đếm ngược từ bây giờ, cô hãy cân nhắc một chút đi."

"Ba."

"Hai."

Thân thể Huyễn Tưởng Màu Bạc lại run rẩy mạnh hơn một chút.

"Một."

Lâm Ân mỉm cười, lập tức thu hồi ngón tay lại, sau đó chậm rãi siết chặt hai tay nói: "Xem ra cô vẫn không muốn phối hợp, một

khi đã như vậy, chúng ta tiếp tục thôi..."

Nói đến đây, hắn trực tiếp kích động lấy m chi lực, ngưng tụ thành một vòng khí xoáy màu đỏ tươi, rồi không chút do dự chuẩn bị đánh cho cô ta một quyền nữa, nhưng chính trong nháy mắt cuối cùng ấy, giọng nói của Huyễn Tưởng Màu Bạc lại vang lên. “Nó là vũ khí được trang bị riêng cho máy móc, đã nhận chủ với ta rồi, dù ta nói cho ngươi biết phương pháp kích hoạt, ngươi cũng không thể dùng nó đến giết ta được đâu."

Cô ta đang cúi đầu, đôi mắt đang nhắm nghiền, mái tóc ngắn màu bạc rủ xuống, gần như đã che khuất gương mặt rồi, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy biểu cảm bi ai, thê lương nhẹ nhàng trôi qua trên khuôn mặt: "Vũ khí của máy móc chí cao sẽ không tạo thành thương tổn đối với máy móc chí cao."

Nắm tay của Lâm Ân lập tức dừng lại trước ngực cô ta, khoảng cách vô cùng nhỏ bé, chưa đầy 1 cm. Khóe miệng hắn khẽ cong lên, nói: "Tiểu thư máy móc có trí tuệ, xem ra cuối cùng cô cũng nghĩ thông suốt rồi."

"Nhưng nếu nó có thể nhận chủ, thì hẳn là cô cũng có thể giải trừ trạng thái nhận chủ này? Cô tuyệt đối đừng nói với tôi rằng mình không có loại công năng đó nhé."

Lâm Ân biết, cô gái máy móc kiệt ngạo bất tuân đã bắt đầu khuất phục dưới thế công của hắn rồi.

Đấy, không phải những điều hắn nói đã đúng rồi sao?

Thủ tự cực đoan nó phiền toái như thế đó.

Nếu là trận doanh hỗn loạn tà ác, chỉ sợ hắn không cần mở miệng nói, tự bọn họ đã chọc thủng toàn bộ quần lót của già trẻ lớn bé nhà mình rồi.

"Có." Thiếu nữ máy móc tỏ ra cực kỳ bi ai, đau đớn nhắm mắt

lại, vẻ mặt thê thảm khiến người ta muốn tan nát cõi lòng.

"Nhưng đầu tiên, ta cần phải thành lập nên liên kết với kiếm của ta trước, sau đó mới có thể giải trừ được. Mà dưới trạng thái tin tức bị quấy này, ta chỉ có thể thông qua tiếp xúc mới có thể kích hoạt được kiếm đơn phân tử."

Lâm Ân mỉm cười, bàn tay vẫn cầm chuôi kiếm kia, nhẹ nhàng nói: "Chắc là cô sẽ không đùa giỡn thủ đoạn gì đó chứ? Tôi vẫn muốn nhắc nhở cô một chút, trong tay tôi vẫn còn mười mấy con Búp Bê Chết Thay đó, cô có biết nó nghĩa là gì hay không?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc lập tức dùng sức nắm chặt tay, chỉ cắn môi, không nói gì.

Ngay sau đó, Lâm Ân trực tiếp đặt hai cái chuôi kiếm lên đôi tay đang bị xiềng xích trói chặt của cô ta.

Trong nháy mắt tiếp theo, dòng nước lũ số liệu lập tức chớp động trong mắt thiếu nữ máy móc.

Chỉ nghe “Soạt” một tiếng, lưỡi kiếm của hai thanh kiếm đơn phân tử kia trực tiếp bật ra ngoài, một cái rét lạnh như băng, một cái nóng cháy như lửa, tản ra quầng sáng màu vàng và lam làm người ta sợ hãi.

Mà trước mắt Lâm Ân cũng lập tức hiện ra phần giới thiệu về hai thanh kiếm đơn phân tử ấy.

【 Xích Chanh kiếm đơn phân tử 】

【 loại hình 】: Chiến nhận của máy móc chí cao (trái).

【 phẩm chất 】: Truyền kỳ +

【 giới thiệu 】: ở thời điểm chế tạo bộ khung máy móc cho mô hình thí nghiệm "Huyễn Tưởng Màu Bạc", nền khoa học kỹ

thuật máy móc có trí tuệ đã thuận tiện chế tạo luôn thanh kiếm cường độ cao này, thông qua thiết bị ràng buộc hạt mạnh mẽ, đã khiến cho độ mỏng của nó được cố định ở cấp độ phần tử, trình độ sắc bén rất cao, có thể dễ dàng chém đứt phần lớn vật chất và cơ giáp trên thế giới này. Hơn nữa, chuyển động nhiệt [1] cực hạn lại trao cho thứ vũ khí này mức nhiệt lượng rất cao, có thể đột phá trên mười ngàn độ. Dưới trạng thái cực hạn, chỉ có máy móc chí cao và tộc máy móc cấp căn nguyên có thể nắm giữ nó.

Đăng tại truyenyy.pro

[1] : tất cả các phân tử của mọi chất đều chuyển động hỗn loạn không ngừng gọi là chuyển động nhiệt.

【 Lam Kình kiếm đơn phân tử 】

【 loại hình 】: Chiến nhận máy móc chí cao (hữu)

【 phẩm chất 】: Truyền kỳ +

【 giới thiệu 】: Kiếm nhận đơn phân tử, dưới tình huống chuyển động nhiệt của các phân tử bị ngăn chặn, có thể hạ thấp nhiệt độ của lưỡi kiếm này xuống trạng thái độ không tuyệt đối. Trong trạng thái máy móc, chỉ có máy móc chí cao và tộc máy móc cấp căn nguyên có thể nắm giữ nó.

Chương 749: Mô Hình Tùy Chỉnh Ngân Long Hủy Diệt Giả A3!

Chương 749: Mô Hình Tùy Chỉnh Ngân Long Hủy Diệt Giả A3!

Cùng với dòng nước lũ số liệu nhanh chóng lưu chuyển trong mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc, hai thanh kiếm kia chậm rãi ảm đạm, sau đó lại một lần nữa biến trở về hình thái chuôi kiếm.

"Vậy là được rồi?" Lâm Ân do dự hỏi lại.

Huyễn Tưởng Màu Bạc nhắm mắt xuống, thấp giọng nói: "Ta đã giải trừ nhận chủ, nếu ngươi muốn sử dụng, phải một lần nữa tiến hành nhận chủ, tiến hành liên kết ý thức của ngươi và chuôi kiếm mới có thể kích hoạt chúng được."

Lâm Ân tiếp nhận hai cái chuôi kiếm kia từ trong tay cô ta. Hắn cảm thấy có chút thú vị, lập tức nâng chúng lên, nói: "Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc đưa đôi mắt lạnh như băng nhìn hắn, nói: "Ta không cần phải lừa ngươi."

Lâm Ân khẽ nhếch khóe miệng, nói: "Hi vọng là như thế."

Ngay sau đó, hắn nhắm hai mắt lại, cầm hai cái chuôi kiếm kia, ý thức khẽ động. Quả nhiên mọi chuyện xảy ra đúng như những gì cô ta nói, trong đầu hắn lập tức xuất hiện hai giọng nói máy móc, cũng biểu hiện ra giao diện thao tác của hai thanh kiếm này.

Sau khi Lâm Ân tiến hành nhận chủ theo lời nhắc nhở bên trên.

Xoát xoát ——

Xoát xoát ——

Ngay lập tức, hai cái chuôi kiếm trong tay hắn đã bật ra hai lưỡi kiếm một cam một lam.

Lâm Ân mở to mắt, chậm rãi vung chuôi kiếm lên, lưỡi kiếm xẹt qua không khí phát ra từng luồng âm hiệu đặc thù như kiếm quang. Khung cảnh trước mắt lập tức khiến Lâm Ân có một loại cảm giác quỷ dị tựa như mình vừa xuyên qua đến thế giới của 《 Star Wars 》 rồi.

"Được rồi, tôi đã hoàn thành nhận chủ, nhưng những gì cô nói là đúng ư? Hai thanh kiếm sẽ không tạo thành thương tổn cho cô sao?" Nói xong, Lâm Ân vừa mỉm cười, vừa cầm thanh kiếm đơn phân tử màu lam trên tay, chậm rãi đưa nó đến gần cổ cô ta.

Huyễn Tưởng Màu Bạc bị bắt đưa cằm lên, chỉ biết dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn, nói: "Tin hay không tùy ngươi."

Lâm Ân quỷ dị mỉm cười, sau đó chậm rãi đưa tay về phía trước, khiến cho phần mũi kiếm của thanh kiếm đơn phân tử lập tức dí thẳng vào cổ cô ta, nhưng một chuyện khác thường đã xảy ra.

Ngay khi mũi kiếm tiếp xúc đến cổ thiếu nữ máy móc, dường như nó đã bị hòa tan đi một chút, chậm rãi mềm đi, nhưng đến thời điểm thu hồi trở về, mũi kiếm lại khôi phục trở về trạng thái bình thường.

Xem ra, những lời cô ta nói là đúng, ở thời điểm chế tạo, vũ khí được trang bị riêng cho máy móc chí cao đã bị người ta tiến hành một chút hạn chế nào đó rồi, khiến nó không thể tạo thành

thương tổn cho bản thể được.

Không thể không nói, hắn cũng có một chút tiếc nuối với chuyện này.

Nhưng cũng bình thường thôi, nếu thực sự có thể sử dụng thanh kiếm này để xử lý thiếu nữ máy móc, thì khẳng định là cô ta sẽ không tùy tiện nói cho hắn biết phương thức kích hoạt nó đâu.

"Được rồi." Lâm Ân thu hồi lưỡi kiếm lại, sau đó mỉm cười khuỵu gối xuống đất, nói: "Vô cùng cảm tạ cô đã phối hợp. Cô cũng thấy đấy, có đôi khi hơi phối hợp một chút như vậy cũng không khó như trong tưởng tượng, phải không nào?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc vẫn lạnh lùng nhìn hắn.

Lâm Ân nâng cằm, ánh mắt thoáng liếc qua đối phương một cái, nói: "Nhưng cô đuổi giết tôi lâu như vậy, chỉ có hai thanh kiếm như này… thật khó mà bù lại tổn thất của tôi. Đúng rồi, khẩu súng bắn tỉa của cô thì sao? Một khẩu súng bắn tỉa lớn như vậy, khẳng định là cô không nhét được vào người đâu?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc dùng sức mà nắm chặt hai tay, khuôn mặt vẫn lạnh như băng, không rên lấy một tiếng.

"Ai ai." Lâm Ân mỉm cười buông tay xuống đất, nói: "Đừng bày ra vẻ mặt như vậy nữa. Cô đã quên những lời tôi và cô vừa nói sao? Mà hai thanh kiếm kia cô đã cho tôi rồi, còn đắn đo một khẩu súng nữa làm chi? Nếu đã quyết định phối hợp, đương nhiên phải phối hợp đến cùng chứ?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc vẫn im lặng.

Nhưng một lát sau, dưới cái nhìn chăm chú Lâm Ân, cùng với một chuỗi ánh sáng số liệu lóe lên, khẩu súng bắn tỉa màu bạch kim của cô ta đã chậm rãi xuất hiện trên lưng.

Thật hiển nhiên, trong thân thể của thiếu nữ máy móc này có một khoảng không gian đủ sức chứa đựng trang bị.

"Lúc này mới ngoan nha!" Lâm Ân mỉm cười, rồi không chút khách khí, hắn vươn tay tiếp nhận khẩu súng bắn tỉa hạng nặng đang được Huyễn Tưởng Màu Bạc cõng ở trên lưng, mà vừa vào tay hắn, khẩu súng bắn tỉa hạng nặng đó đã trực tiếp trầm xuống, thậm chí còn thiếu chút nữa nó đã rời khỏi tay Lâm Ân, rơi thẳng xuống dưới đất rồi.

Không thể không nói, thứ này thật không hổ là tạo vật của tộc máy móc. Bởi vì theo hắn ước lượng, sức nặng của nó ít nhất cũng đến bảy - tám trăm cân!

Mà cô gái này cầm trên tay khẩu súng bắn tỉa nặng như vậy, vẫn có thể chạy nhanh như thế, thật không hổ là thiếu nữ máy móc.

Cùng lúc ấy, trước mắt Lâm Ân cũng xuất hiện phần giới thiệu về khẩu súng.

【 Mô hình tùy chỉnh Ngân Long Hủy Diệt Giả a3】

【 loại hình 】: Vũ khí hạng nặng trang bị cho từng binh sĩ

【 phẩm chất 】: Truyền kỳ -

【 giới thiệu 】: là khẩu súng bắn tỉa hạng nặng được duy trì điện tích từ khung máy móc của "Huyễn Tưởng Màu Bạc", có thể tiến hành bắn tỉa với cự ly siêu xa, có được tốc độ ban đầu cực cao, có thể gia tốc viên đạn đến mấy trăm km một giây trong một khoảng thời gian cực ngắn, có thể tự động phân phối bất cứ loại hình viên đạn nào, nếu sử dụng đạn xuyên thép đặc chế, có thể dễ dàng bắn phá tấm chắn hợp kim dày mấy chục mét.

Hiển nhiên, khẩu súng này vốn không phải vũ khí đặc chế của Huyễn Tưởng Màu Bạc.

Lâm Ân thử ngắm ngắm, bóp bóp cò súng một chút. Chỉ nghe hai tiếng biubiu vang lên, tuy thứ này hơi nặng một tí, nhưng đúng là rất có cảm giác. Xét cho cùng, đám đàn ông vốn không thể kháng cự được loại súng ống cỡ lớn này.

Huyễn Tưởng Màu Bạc nhìn thấy hắn cầm vũ khí của mình làm bộ làm tịch như vậy, tức giận cũng chỉ biết cắn chặt hàm răng, tâm linh kích động.

"Viên đạn đâu?" Lâm Ân quay đầu, nghiêm túc nhìn về phía cô gái máy móc, một tay đặt khẩu súng bắn tỉa hạng nặng lên vai, nói: "Một khẩu long thư lớn như vậy, lại không được phép bắn thử một viên ư?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc lạnh lùng nói: "Đừng mơ, nếu ta cho ngươi đạn, ngươi sẽ dùng nó để đối phó với ta trước."

(Long thư là khẩu súng bắn tỉa rồng, bởi vì tên của khẩu súng bắn tỉa kia chính là Ngân Long Hủy Diệt Giả)

Chương 750: Hay Cô Cho Rằng Mình Còn Chưa Sướng Đủ?

Thật hiển nhiên, điều kiện tiên quyết khiến Huyễn Tưởng Màu Bạc chịu thỏa hiệp giao ra ba kiện vũ khí này, đó là Lâm Ân không thể dùng chúng tới đối phó với cô ta được, nếu hắn có thể dùng những thứ vũ khí này để giết ngược lại cô ta, khẳng định là cô ta không thể ngoan ngoãn nghe lời như thế được.

Đương nhiên Lâm Ân cũng hiểu được đạo lý này.

Hiếm khi thấy hắn không có miễn cưỡng đối phương nữa, chỉ lập tức khoanh chân ngồi xuống, ôm long thư trên tay, mỉm cười nói: "Được, vấn đề này có thể gác qua một bên, hiện giờ đến thỏa mãn yêu cầu thứ ba của tôi đi, chỉ cần cô chịu ngoan ngoãn nghe lời, tôi có thể tạm thời ngừng kích thích cô một đoạn thời gian."

"Hãy nói cho tôi biết tình hình bố trí quân sự của các cô ở trong thành nguyền rủa, cả mục đích khiến các cô một mực nhằm vào Tháp Cự Tượng nữa. Tôi vẫn luôn tò mò về chuyện này, rốt cuộc ở bên trong đại não của Cự Tượng có thứ gì, lại khiến các cô và thần giáo Huyết Nhục đánh thành như vậy?"

"Là người sử dụng máy móc chí cao, đừng bảo là cô không biết chuyện này nhé?"

Lời này vừa nói ra, gần như ngay lập tức, ánh mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc đã biến đổi, nó chuyển thành lạnh như băng, chăm chú nhìn vào hắn nói: "Ngươi cũng biết ta sẽ không trả lời, vấn đề này của ngươi quá vô nghĩa, ta vĩnh viễn cũng sẽ không bán rẻ chuyện của bản giáo, ngươi hãy chết tâm đi!"

Thật hiển nhiên, vấn đề này của Lâm Ân đã chạm đến điểm mấu chốt của cô ta rồi.

Cô ta có thể thỏa hiệp vì tập thể, nhưng một khi loại thỏa hiệp này chạm đến lợi ích của tập thể, cô ta tuyệt đối sẽ không khuất phục.

Mắt thấy cô ta lại khôi phục dáng vẻ dầu muối không ăn trước kia, trên mặt Lâm Ân lóe lên ý cười nhàn nhạt, nói: "Nha? Cô không sợ tôi sẽ tiếp tục tiến hành một vài những thao tác tà ác với cô ư? Hay cô cho rằng mình còn chưa sướng đủ? Nếu cô không phối hợp, tôi sẽ rất khó xử đó nha."

Huyễn Tưởng Màu Bạc lạnh lùng nói: "Không có khả năng thương lượng."

Lâm Ân vui vẻ: "Không phải chứ, tiểu thư máy móc có trí tuệ? Cô cho rằng tôi đang thương lượng với cô ư? Cô phải nhớ kỹ thân phận của chính mình chứ? Hiện giờ cô đang là tù binh trong tay tôi, và cuộc nói chuyện giữa chúng ta hoàn toàn không phải đàm phán, mà là thẩm vấn, là tôi đang thẩm vấn cô. Cô cho rằng mình có khả năng từ chối yêu cầu của tôi sao?"

Hai mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc lóe lên một tia phẫn nộ: "Ngươi đã nói ngươi sẽ không tiếp tục đối xử với ta như vậy!"

Lâm Ân mỉm cười nâng chiếc kính một mắt lên, nói: "Đúng vậy, nhưng hiện giờ cô không phối hợp mà, cho nên tôi mới nói là mình rất khó xử đó, nhưng chỉ cần cô ngoan ngoãn nói ra, thì những lời tôi vừa hứa hẹn vẫn có hiệu lực như cũ."

Huyễn Tưởng Màu Bạc phẫn nộ nói: "Ngươi đừng có nằm mơ!"

Oanh —— Một đòn lấy m chi quyền với giá trị max lại một lần nữa đánh thẳng vào ngực thiếu nữ máy móc.

"Nha đát ————!" Tâm linh vừa vất vả lắm mới bình thường

lại một chút đã trực tiếp bị đòn đả kích ấy đánh sâu vào, giống như vừa chỉ dừng lại vài phút thời gian đã đột ngột bị nện vào chỗ sâu nhất rồi.

Một quyền này thiếu chút nữa đã trực tiếp đánh cho ý thức của thiếu nữ máy móc phải kịch liệt rung động tới mức sụp đổ.

【 đinh! Độ sáp sáp của Huyễn Tưởng Màu Bạc +20! 】

【 đinh! Độ sáp sáp của Huyễn Tưởng Màu Bạc +19! 】

Toàn thân Huyễn Tưởng Màu Bạc rung động kịch liệt, hai mắt nén giận, nếu là sinh vật huyết nhục, chỉ e giờ phút này trên mắt cô ta đã đầy lệ rồi.

Nỗi nhục nhã nặng nề ùn ùn kéo đến, nếu đây là một bộ thân thể máu thịt, thì e rằng hiện giờ cô ta đã bị tên ác ma trước mắt này xử tử hình tại chỗ rồi.

"Đừng nóng, tiểu thư máy móc có trí tuệ, khẳng định là cô sẽ nói ra thôi, chúng ta vẫn còn một đoạn thời gian rất dài để từ từ chơi với nhau mà."

"Ngươi đúng là một tên ma quỷ!" Cô ta thẹn quá hoá giận mà bật ra một tiếng kêu to.

Oanh ——Thiếu nữ máy móc vừa mới nói xong, thứ đáp trả cô ta chính là một đòn lấy m chi quyền khác của Lâm Ân.

Đây là chỗ tốt của nguyền rủa phản phệ, nó khiến hắn có thể cuồn cuộn không ngừng nhận được năng lượng lấy m bổ sung, cũng có thể không ngừng mà tiến hành chuyển hóa và phóng thích.

Trong khoảng mười phút sau đó, Lâm Ân chỉ tập trung vào một mình cô gái máy móc kia thôi, mà hành động của hắn cũng rất đơn giản, chỉ miệt mài nâng tay lên, lần lượt đánh từng đòn lấy m chi quyền lên người cô ta, đồng thời cũng không ngừng mở miệng

thẩm vấn.

Một phút.

Hai phút.

Mười phút.

Ban đầu, Huyễn Tưởng Màu Bạc còn có thể phẫn nộ mà mở miệng dùng từ ngôn phản kháng hắn, nhưng rõ ràng là số lượng những từ thô tục của cô ta cũng không nhiều, lăn qua lộn lại chỉ thốt ra được mấy từ như "Ma quỷ" "Khốn nạn" mà thôi.

Hơn nữa cô ta lại không biết, ở trong từ điển ngôn ngữ của Lâm Ân, những từ này toàn có ý nghĩa tốt cả.

Tới sau này, cô ta đã mệt mỏi đến mức không còn sức mà mở miệng nữa, lại bắt đầu quay về trạng thái kiên nhẫn như trước, tuyệt đối ngậm miệng không rên lấy một tiếng, nhưng dưới quá trình trùng kích đến từ lấy m chi lực, rất nhanh cô ta đã bị nó ảnh hưởng đến mức mỗi một lần ăn đòn đều không thể nhẫn nại nữa, chỉ còn biết há miệng, phát ra thứ âm thanh ác liệt mà đầy nhục nhã kia.

Không cần phải nghi ngờ, dưới những đòn tấn công thường xuyên, dày đặc, không chút lưu tình của Lâm Ân, tinh thần cô ta đã đi đến ranh giới sụp đổ mất rồi.

Lại nói, tuy Lâm Ân vốn chẳng có bất cứ ý tưởng gì lệch lạc đối với cô ta, nhưng không thể không nói, tiếng kêu của thiếu nữ này rất dễ nghe, nó mang theo một loại âm hưởng nữ tính pha chút lạnh như băng của máy móc, đủ để mang đến cho người khác một loại kích thích tà ác không thể nói rõ thành lời.

Mà Lâm Ân, dù sao hắn cũng là một người đàn ông bình thường.

Dù tồn tại trước mặt mình là một cô gái máy móc, nhưng nghe được những tiếng rên rỉ đầy khuất nhục, những tiếng nức nở cố gắng kiềm nén kia, trong lòng hắn cũng không thể tránh khỏi, trực tiếp bốc lên một ngọn lửa...

Và mọi người cũng biết rồi đấy, trong lòng bốc hỏa đương nhiên bên ngoài phải có phản ứng rồi...

Chương 751: Xin Lỗi!

Oanh —— Lại một đòn lấy m chi quyền mạnh mẽ đánh sâu vào.

Ý thức của Huyễn Tưởng Màu Bạc lại một lần nữa bị đẩy lên độ cao không thể tưởng tượng nổi, thân thể cứng ngắc vốn đang bị xiềng xích trói chặt, cũng lập tức trở nên mềm nhũn, không có một chút sức lực nào, dấu hỏi chấm "?" vẫn trong đôi mắt, cũng muốn tràn cả ra ngoài rồi.

Hỏng rồi!

Sắp hỏng đến nơi rồi!

Lâm Ân lại đi tới, nâng cằm cô ta lên, hỏi: "Cô đã định nói ra hay chưa hả Tiểu thư máy móc có trí tuệ? Chúng ta đã chơi hơn một trăm lần rồi đó."

Toàn thân Huyễn Tưởng Màu Bạc đã trở nên mềm nhũn, cô ta cúi đầu, mái tóc xõa tung rối bời, vẻ mặt vô cùng mỏi mệt, cơ thể rung động kịch liệt, bờ môi vô lực, khẽ khép mở nói: "Thả ta đi... Cầu xin ngươi..."

Bên trong giọng nói của cô ta có mang theo ý tứ cầu xin rõ ràng.

Thật hiển nhiên, có thể làm cho ý chí của một thiếu nữ máy móc kiên định cao ngạo mà lạnh như băng như vậy, phải nói lời cầu xin tha thứ, coi như lực ảnh hưởng của lấy m chi quyền trong tay Lâm Ân đã được kéo đầy rồi.

Không cần phải nghi ngờ, có thể chinh phục những cô gái lạnh

lùng mà cao ngạo kia, khiến cho các cô ấy phải buông bỏ tôn nghiêm tới khuất phục ngươi, đây tuyệt đối là một loại khoái cảm có chút bệnh hoạn.

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, hắn nâng ta cằm thiếu nữ máy móc lên, khiến cho cô ta nhìn thẳng vào mình, rồi nhẹ nhàng nói: "Cô đang cầu xin tôi tha thứ sao? Thế chuyện cô đuổi giết tôi bấy lâu nay thì nên giải quyết như thế nào?"

Đến tình trạng này, Huyễn Tưởng Màu Bạc đã bị tra tấn đến không còn sót lại một chút kiêu ngạo nào nữa, bên trong đôi mắt màu xanh da trời kia chỉ còn lại nỗi bi ai thảm thiết và chết lặng, dù cô ta có cố gắng một lần nữa đắp nặn nên gương mặt lạnh như băng cho mình, nhưng lớp mặt nạ ấy cũng bị đánh tan bởi ảnh hưởng đến từ lấy m chi lực rồi.

"Rất xin lỗi..." Cô ta cắn môi, vô lực mà ngơ ngác nói ra ba chữ ấy.

Nếu là trước kia, đây tuyệt đối là ba chữ cô ta không bao giờ nói ra khỏi miệng mình, thậm chí khi đối diện với ý chí chúa tể, tồn tại đã sản sinh ra mình, dù xảy ra một vấn đề tương tự, cô ta cũng tuyệt đối sẽ không mở miệng xin lỗi.

Bởi vì kiêu ngạo vốn là bản tính của cô gái này ngay từ lúc được sinh ra.

Ngay cả bộ máy móc chí cao "Huyễn Tưởng Màu Bạc" này, nó cũng là bộ thân thể máy móc được chuyên môn chế tạo vì cô ta.

Từ trước đến nay, cô ta chưa bao giờ rơi vào tình huống khủng khiếp như thế này, bản thân bị một sinh vật huyết nhục mà trong lòng vẫn luôn bài xích và chán ghét lấy ra để chơi đùa tới tả tơi như vậy.

"Tôi không nghe rõ, hãy lặp lại một lần nữa đi." Lâm Ân chậm

rãi nói.

Nghe được câu nói này, rõ ràng là thân thể của Huyễn Tưởng Màu Bạc vừa thoáng rung động một chút, nhưng tới cuối cùng, lý trí vẫn khiến cô ta dùng sức mà cắn chặt đôi môi, không muốn lặp lại ba chữ kia thêm một lần nào nữa.

Có điều Lâm Ân lại chẳng quan tâm đến cô ta đang suy nghĩ như thế nào hoặc là có ý nguyện ra sao, đối phương không chịu phối hợp thì hắn tiếp tục đánh ra một đòn lấy m chi quyền nữa thôi.

"Anh? ————!" Ý thức của thiếu nữ máy móc lại một lần nữa rơi vào trống rỗng, cần cổ rướn lên, âm thanh nhỏ bé yếu ớt bật ra khỏi miệng, tinh thần đã mỏi mệt đến mức cô ta không còn sức lực để kêu lên nữa rồi.

Mà bên tai Lâm Ân cũng một lần nữa vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Độ sáp sáp của Huyễn Tưởng Màu Bạc +51! 】

【 đinh! Độ sáp sáp của Huyễn Tưởng Màu Bạc đã đạt max! Độ phục tùng của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +1】

【 đinh! Độ phục tùng của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +2】

【 đinh! Chúc mừng ngươi đã phát động chuỗi nhiệm vụ tà đạo ẩn tàng: khuynh hướng sa đọa tà áo của cô gái máy móc. 】

Mà cùng lúc đó, ở phía trên mặt đất, từ mấy chục phút trước, sau khi tộc máy móc khởi xướng tổng tiến công đối với khu vực trung tâm, cả tòa thành nguyền rủa đã bị chiến hỏa bao phủ rồi.

Từng chùm sáng hạt cơ bản cắt qua mảnh sương mù màu đen, nặng nề rơi thẳng xuống gốc đại thụ khổng lồ kéo dài đến phía

chân trời ở khu vực trung ương nhất kia.

Ở nơi gần với khu vực trung tâm nhất, lượng lớn dây leo khổng lồ không ngừng nhúc nhích, nhanh chóng phun từ dưới lòng đất lên trên, điên cuồng ngăn chặn đại quân của thần giáo Cơ Giới đột phá và xung phong quy mô lớn.

Cùng thời điểm này, nhóm tín đồ của thần giáo Huyết Nhục cũng mau chóng xây dựng thành từng đoạn phòng tuyến nghiêm ngặt ở xung quanh khu vực trung tâm.

"Mau! Phòng tuyến số 3 đã thất thủ! Lập tức phái binh qua tiếp viện! Bọn họ sắp công vào rồi!"

"Đám máy móc trời đánh kia, ta liều cùng chúng nó mạng!"

"Cẩn thận chùm sáng hạt của chúng nó, bảo vệ cửa ải cho tốt, mạng lưới gốc dưới lòng đất đã thất thủ toàn bộ rồi, đừng để bọn họ đột phá phòng tuyến của chúng ta!"

Dưới lễ rửa tội của mưa bom lửa đạn, mỗi một tín đồ của thần giáo Huyết Nhục đều mở miệng rít gào như đã phát điên rồi.

Cùng thời điểm ấy, tại khu vực trung ương nhất của thành nguyền rủa, ở bên ngoài tòa tháp cao trực tiếp cắm thẳng xuống nơi sâu nhất dưới lòng đất kia, có một nửa bộ phận trong vô số những đoạn dây leo và bộ rễ huyết nhục nọ, một mực giao thoa, đan xen ngang dọc, đang chặt chẽ quấn quanh tòa tháp cao ấy.

Hiển nhiên, nơi đó chính là cửa vào của Tháp Cự Tượng.

Mà thời cơ thần giáo Cơ Giới lựa chọn để phát động tổng tiến công cũng vô cùng khéo léo. Đúng vào thời điểm giáo phái Dục Vọng sắp đột phá tầng phòng ngự cuối cùng ở bên ngoài Tháp Cự Tượng kia thì bọn họ ngang nhiên phát động tiến công!

"Mẫu Thần bệ hạ tôn kính, chúng ta đã chuẩn bị xong, hiện tại

chỉ cần chờ đợi phần lớn đại quân máy móc bước vào vòng mai phục là được, với thực lực của thần giáo Cơ Giới, chắc chắn bọn họ sẽ phải hứng chịu mức tổn thất lớn nhất từ trước tới nay."

Ở bên trong Leviathan Huyết Nhục, tại một cái khoang sinh học màu đỏ tươi không ngừng nhúc nhích, mười mấy Dịch Y đeo mặt nạ con quạ màu trắng bệch đang quỳ một gối xuống đất, dùng lễ nghi cao nhất hướng thẳng về phía một cái hạt giống huyết nhục đang dồn dập nảy lên giống hệt một quả tim khổng lồ.

Chương 752: Ấn Ký Của Dục Vọng Mẫu Thụ!

Sương mù màu đỏ phun ra xung quanh.

Từ bên trong mảnh sương mù kia, có thể rõ ràng nhìn thấy khung cảnh của trận đại hỗn chiến vừa bùng nổ tại thành nguyền rủa.

Mà hạt giống huyết nhục vừa được bọn họ quỳ bái kia chính là minh hữu lần này của bọn họ, cũng là ấn ký của một trong hai tồn tại cấp căn nguyên của thần giáo Huyết Nhục là Dục Vọng Mẫu Thụ để lại bên trong Leviathan.

"Nhưng chi phối giả bệ hạ của chúng ta cũng có chút sầu lo vì ngài không trực tiếp ra mặt ngăn cản cuộc tiến công của thần giáo Cơ Giới...." Dịch Y cầm đầu chậm rãi nói xong.

"Nếu chúng ta chưa kịp bố trí xong Leviathan, lại để cho đám máy móc kia chiếm được Tháp Cự Tượng trước, chỉ e đòn đả kích trực tiếp nhằm vào thần giáo Cơ Giới lần này, sẽ thất bại trong gang tấc mất." Giọng nói của gã này vẫn đầy tôn kính như trước, nhưng có thể rõ ràng nghe ra một chút khó chịu, bằng mặt không bằng lòng trong lời nói kia.

Bởi vì nếu lần này không phải chung tay cùng chống lại cuộc tiến công của thần giáo Cơ Giới, sợ rằng giáo phái Chi Phối Giả và giáo phái Dục Vọng vĩnh viễn cũng không hợp tác với nhau.

Lại nói, bên trong nội bộ của thần giáo Huyết Nhục chưa từng xuất hiện tình huống bền vững như sắt thép.

Hạt giống huyết nhục trước mắt lại chậm rãi nảy lên giống như một trái tim.

Mà cũng chính tại khoảnh khắc này, trong đầu toàn bộ những sinh vật huyết nhục đang có mặt ở nơi này, chợt vang lên một tiếng thầm thì mị hoặc đến mức tận cùng, cùng với đó là một luồng khí tức lạnh lẽo khó có thể nói rõ thành lời, trực tiếp từ bên trong hạt giống huyết nhục kia lan tràn ra ngoài.

"Nói cho chi phối giả biết, ta sẽ dựa theo minh ước mà hoàn thành đúng những ước định giữa chúng ta, nhưng cũng bảo hắn rằng... đừng có sau lưng đùa giỡn thủ đoạn gì mờ ám."

Những lời thầm thì dày đặc kia cuối cùng cũng hội tụ lại trở thành một giọng nói đầy mị hoặc mà bọn họ có thể nghe hiểu được.

Không.

Đó không phải mị hoặc!

Bởi vì âm thanh kia cất lên không có lấy một chút ngượng ngập hay chập chờn nào, có chăng chỉ là bản thân thứ âm thanh ấy đã được phát ra với tần số cực thấp, tựa như một lời thì thầm khiến lý trí của người ta sụp đổ mà thôi!

Giống như có vô số những sợi xúc tu đang bò lên đại não của ngươi, sau đó mãnh liệt khuấy động khơi mào thứ dục niệm nằm tại chỗ sâu nhất bên trong tâm linh của ngươi vậy.

Nó mơn trớn, nó nhẹ nhàng, nhưng lại dễ dàng chui sâu vào bất cứ nơi nào khó đến nhất.

"Còn nữa." Những lời thầm thì kia lại một lần nữa hội tụ thành một thứ âm thanh đồng nhất, chậm rãi vang lên: "Đừng cho rằng có huyết nhục chi phối giả là chỗ dựa, thì có thể tùy tiện nói lời láo xược trước mặt ta. Đúng, các ngươi là nô bộc của hắn, nhưng

nếu ta muốn, các ngươi cũng sẽ trở thành nô bộc của ta, đã hiểu chưa?"

Âm thanh kia vừa chấm dứt, rốt cuộc mười mấy Dịch Y và huyết nhục hình người đang có mặt cũng không thể nhẫn nại thêm được nữa, ngược lại, nỗi chờ mong mãnh liệt bùng lên trong lòng lập tức làm cho giá trị tinh thần của bọn họ nhanh chóng về không, ngoài miệng không khống chế được, trực tiếp phát ra hàng đống những tiếng rít gào, toàn thân cũng xuất hiện vô số xúc tu.

Cuồng loạn.

Toàn thân tên Dịch Y nọ cũng kịch liệt mà rung động, gã gian nan cúi thấp đầu xuống, cố nén cảm giác tâm linh bị tra tấn, thở dốc nói: “Rồi… thưa Mẫu Thần bệ hạ."

Một tiếng cười khẽ đầy châm chọc mà tà ác vang lên.

Loại cảm giác dục vọng bị khiêu khích kia lập tức tan biến như một cơn gió mát bình thường. Tới lúc này, thân thể đám Dịch Y và huyết nhục hình người vốn đang sụp đổ, cũng trống rỗng dừng lại.

Thật hiển nhiên, Dục Vọng Mẫu Thụ đã xóa đi ảnh hưởng đối với bọn họ rồi.

Mà điều này cũng nói cho bọn họ hiểu rằng, dù bọn họ có Leviathan, nhưng ở trước mặt tồn tại cấp căn nguyên chân chính, bọn họ vẫn chỉ là một đống sinh vật nhỏ yếu có thể bị đối phương tùy tiện bóp chết bất cứ lúc nào.

Đã ăn một quả đắng, bác sĩ Dịch Y cầm đầu kia cũng không dám mạo phạm đối phương thêm nữa, chỉ thấy gã gian nan mà mấp máy đôi môi khô khốc, lập tức nói sang chuyện khác, vừa quỳ xuống đất vừa thấp giọng nói: "Mẫu Thần bệ hạ, xin ngài hãy tha thứ, ta tuyệt đối không có ý bôi nhọ hay rèm pha gì về thực lực của giáo phái Dục Vọng, chẳng qua căn cứ theo những biểu hiện

chúng ta quan sát được..."

"Thần giáo Cơ Giới đã xâm lấn mạng lưới gốc dưới đất của ngài rồi, hơn nữa bọn họ còn phái ra quần thể nano nữa. Chúng ta rất lo lắng, chẳng hay bọn họ có thể di chuyển dưới lòng đất, né qua khu giao chiến bên trên, để trực tiếp xâm nhập vào khu vực trung tâm Tháp Cự Tượng hay không."

“Xét cho cùng, dã tâm của Thần giáo Cơ Giới đối với tổ chức não của Cự Tượng còn lớn hơn những gì chúng ta tưởng tượng."

Gã nói xong liền cúi đầu, nín thở, tĩnh tâm chờ đợi.

Bởi vì gã nghĩ tới ba tiếng nổ mạnh thật lớn từng truyền đến từ dưới lòng đất trước kia. Và rất có khả năng, thế công của thần giáo Cơ Giới ở dưới đất còn hung mãnh hơn ở trên mặt đất rất nhiều.

Hồi lâu sau, từ bên trong hạt giống huyết nhục vẫn đang nhẹ nhàng đập kia lại một lần nữa vang lên tiếng cười khẽ mị hoặc mà tràn ngập dục niệm lúc trước.

"Các ngươi không cần quan tâm đến chuyện này, ta chỉ hàng lâm một phần tư thân thể thôi, trước khi tổ ong xuất hiện, hoặc là vạn cơ chi thần tự mình xuất chiến, ta đương nhiên phải tiết kiệm một chút khí lực, nhưng..."

Tiếng thì thầm vang lên, luồng dục niệm lan tràn.

Gốc đại thụ khổng lồ nằm tại vị trí trung tâm nhất của thành nguyền rủa chợt nở hoa, thậm chí ở bên trên còn "Rào rào rào" nhanh chóng phân tách ra vô số những sợi dây leo, một luồng khí tức áp chế uy nghiêm đáng sợ trực tiếp lan ra, bao phủ cả tòa thành nguyền rủa vào trong đó.

Mà ở dưới lòng đất, mạng lưới gốc gần như đã bị địch nhân từng bước xâm chiếm, tới toàn bộ phần rễ rồi lại một lần nữa linh

hoạt trở lại, sau đó "Ào ào ào" nhanh chóng lan tràn về phía bốn phương tám hướng ra.

"Đúng là cũng nên đi ngăn chặn một chút." Âm thanh kia rơi xuống.

Dịch Y cầm đầu kia đột nhiên quay lại, lập tức trông thấy khung hình biểu hiện quy mô của mạng lưới gốc bên dưới lòng đất được treo trong khoang sinh học kia đang nhanh chóng thay đổi.

Nói chính xác hơn là mạng lưới gốc bên dưới kia đang bắt đầu điên cuồng sinh trưởng.

Chương 753: Một Phần Tư!

Dịch Y thủ lĩnh lập tức cúi đầu càng thấp hơn vài phần, trong lòng thầm run rẩy đối với thực lực của vị Dục Vọng Mẫu Thần, tồn tại xếp hàng thứ hai bên trong thần giáo Huyết Nhục này.

Không cần phải nghi ngờ, vị Mẫu Thần này vốn chẳng để đại quân máy móc đang xâm lấn khu vực dưới lòng đất kia vào mắt.

Bà ta chỉ đang chờ đợi… chờ đợi cho chúa tể của thần giáo Cơ Giới tự mình xuất chiến mà thôi.

Những thứ khác, chẳng đáng để bận tâm đến.

Mà đây chỉ vẻn vẹn là một phần tư thân thể của bà ta ở tại chỗ này thôi đó, nếu bà ta hoàn toàn buông xuống, chỉ sợ ở trong mắt bà ta, ngay cả Leviathan cũng hèn mọn không khác gì một con côn trùng nhỏ bé.

Được chứng kiến cảnh này, Dịch Y thủ lĩnh thầm suy đoán, phỏng chừng trong tất cả những tồn tại cấp căn nguyên từng xuất hiện, thực lực của vị Mẫu Thần này tuyệt đối có thể xếp vào hàng đầu.

"Mẫu Thần vinh quang." Nghĩ đến đây, gã lại cúi xuống càng thấp hơn, tư thế cực kỳ hèn mọn.

Gần như ngay lập tức, thứ âm thanh bất cần đời, tràn ngập dục niệm và châm chọc kia lại một lần nữa truyền đến: "Nhưng ta thực sự không ngờ, đám Dịch Y các ngươi lại thật sự hàng phục huyết nhục chi phối giả. Thế nào? Có phải sau khi các ngươi phản bội vị Thánh Thiên Sứ đã bị rơi xuống nơi này xong, lại chuẩn bị tới phản bội vị chủ nhân sau lưng các ngươi?"

Dịch Y thủ lĩnh kia thấp giọng khàn khàn nói: "Mẫu Thần bệ hạ tôn kính, chúng ta chưa bao giờ phản bội, chúng ta hợp tác cùng thần giáo Huyết Nhục, cũng chỉ vì muốn hoàn toàn quán triệt lý niệm của mình mà thôi."

"Chi phối giả bệ hạ cũng tà ác như ngài, cũng có ước nguyện to lớn. Ngài ấy và chúng ta cùng có lý tưởng muốn nỗ lực hết sức để gieo rắc hỗn loạn và nguyền rủa cho thế giới này, đặc biệt là những Cổ Thần rơi xuống kia. Theo lý, bọn họ nên vĩnh viễn bị nhốt, mà không phải tới chi phối, điều khiển địa ngục này."

"Cho nên chúng ta vô cùng nguyện ý tới hoàn thành loại hành động chấn chỉnh này cùng chi phối giả bệ hạ."

Âm thanh kia lại cười khẽ, vừa lạnh lẽo vừa ma mị, bên trong tràn ngập khinh miệt và trào phúng không thèm che giấu: "Vậy ư? Vậy phải chúc các ngươi may mắn rồi, một khi đã như vậy, là minh hữu, ta cũng không ngại tiết lộ cho các ngươi một tin tức."

Dịch Y kia ngẩng đầu nhìn lên.

Âm thanh kia có chút thờ ơ nói: "Mục đích khiến nhóm Dạ Y, đối thủ một mất một còn của các ngươi đi đến nơi này cũng không đơn thuần. Theo những gì ta biết thì hiện giờ đã có ít nhất là một vị tồn tại cấp quân vương, bí mật xâm nhập vào khu vực trung tâm của thành nguyền rủa, mà rốt cuộc bọn họ là đang mưu đồ về tổ chức não của Cự Tượng hay là nhằm vào các ngươi..."

"Lại không biết được rồi."

Lời này vừa nói ra, Dịch Y cầm đầu kia đã lập tức nhíu hai mắt lại.

Tồn tại cấp quân vương trở lên?

Phải biết rằng, dựa vào những gì bọn họ hiểu biết đối với thành Hắc Dạ, tồn tại có thể đạt tới cấp bậc này cực ít, hoàn toàn

có thể đếm được trên đầu ngón tay, và nói đến người nào có khả năng đến thành nguyền rủa nhất...

Trong lòng gã lập tức xuất hiện cái tên vẫn một mực khiêm tốn ẩn mình từ trước đến nay kia.

"Mẫu Thần bệ hạ, xin hỏi vị tồn tại cấp quân vương trong miệng ngài kia, có sinh ra uy hiếp đối với hành động của chúng ta hay không?" Gã cúi đầu, lập tức mở miệng thăm dò.

Bác sĩ Dịch Y này cũng không trực tiếp hỏi về vị trí của vị quân vương kia, gã trực tiếp dựa vào nghệ thuật nói chuyện để thăm dò về diễn biến của đối phương.

Bởi vì nếu gã trực tiếp hỏi về vị trí của đối phương, vấn đề này sẽ bị gói gọn trong mâu thuẫn giữa bọn họ và Dạ Y, nhưng loại câu hỏi thăm dò này lại trực tiếp đặt Dạ Y về mặt đối lập với thần giáo Huyết Nhục rồi.

Âm thanh kia khẽ cười nói: "Điều này cần phải hỏi bọn họ rồi, nhưng ngoại trừ phương thức đối xử với các ngươi, từ trước đến nay lập trường của Dạ Y vẫn là trung lập, nếu bọn họ không gây ảnh hưởng tới ta, đương nhiên ta cũng không có thời gian rảnh rỗi mà đi để ý tới bọn họ, các ngươi có thể hiểu được hay không?"

Những lời này còn mang theo một ý tứ khác nữa, đó là đang cảnh báo đám Dịch Y bọn họ, nếu các ngươi không thành thật, bà ta cũng không ngại quay sang hợp tác cùng trận doanh Dạ Y, tiết lộ cho đối phương một chút tin tức mà lẽ ra đối phương không nên biết được.

Mà từ điểm này cũng có thể nhận ra, cả giáo phái Chi Phối Giả lẫn trận doanh Dịch Y, Dục Vọng Mẫu Thần đều không có lấy một chút tín nhiệm nào.

Bởi vì đối với sinh vật thuộc trận doanh hỗn loạn, phản bội

vốn là chuyện thường tình như ăn cơm uống nước.

Ánh mắt của Dịch Y thủ lĩnh thoáng lóe lên. Đương nhiên gã cũng hiểu được ý tứ của Dục Vọng Mẫu Thụ, một tay lập tức đặt lên ngực, cất giọng khàn khàn mà trầm nói: "Có thưa Mẫu Thần bệ hạ."

Nghĩa là vẫn đề này sẽ do bọn họ tự mình tới xử lý.

"Mẫu Thần bệ hạ, xin hỏi hiện giờ, tình hình chiến đấu dưới lòng đất như thế nào?" Ánh mắt gã lóe sáng, trực tiếp thay đổi đề tài, nói: "Một đoạn thời gian trước, chúng ta từng khảo sát thấy dấu vết của ba vụ nổ mạnh do đầu đạn phân hạch hạt nhân xuất hiện dưới lòng đất. Chúng ta hoài nghi, lần này thần giáo Cơ Giới đã phái ra đơn vị tinh anh với tính năng càng thêm ưu tú hơn trước, lại có thêm những quần thể nano kia, nếu để chúng nó phát triển lớn mạnh, đám này sẽ trở thành một đối thủ đáng gờm đối với chúng ta."

Mà đây cũng là điều gã lo lắng nhất.

Lại nói, sự đáng sợ của quần thể nano vốn nằm ở giới hạn trên của chúng nó, nếu để mặc cho quần thể nano một mực phát triển đến mức xây dựng thành một tổ chức có phạm vi lớn, chúng nó sẽ mạnh đến khó có thể tưởng tượng nổi, thậm chí đám máy móc nhỏ bé này hoàn toàn có thể ganh đua cao thấp cùng tồn tại cấp căn nguyên.

Chúng nó cũng là biến số lớn nhất trong cuộc chiến tranh này.

Âm thanh kia không thèm để ý nói: "Chuyện này ư? Các ngươi không cần phải lo lắng về nó, ta đã phân tách những quần thể kia ở những khu vực khác nhau rồi, hơn nữa, bên trong nội bộ của chúng nó cũng xuất hiện vấn đề gì đó rồi, số lượng không hề tăng trưởng theo bội số như ta từng dự đoán, ngược lại còn phát sinh một chút kỳ quái nữa."

"Về phần những đại quân máy móc khác, chúng nó hoàn toàn không đủ để mang đến nỗi sợ hãi cho chúng ta, ta còn đang chăn thả... A? ——! !"

Chúng Dịch Y: "???"

Chương 754: Sung Sướng!

Dịch Y cầm đầu kia có chút kinh ngạc mà ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn chằm chằm vào hạt giống huyết nhục trước mặt mình, trong lòng cảm thấy khó hiểu, không biết Dục Vọng Mẫu Thần đang nói chuyện lại đột nhiên gián đoạn như vậy là sao.

"Mẫu Thần bệ hạ, ngài làm sao vậy?"

Nhóm Dịch Y xung quanh lập tức đưa mắt nhìn nhau.

Bởi vì tình huống xảy ra với âm thanh kia cũng giống như thời điểm ngươi đang gọi điện thoại cùng bạn gái của ngươi, đột nhiên phía đối diện lại phát ra một tiếng kêu kỳ lạ, khiến người ta vô cùng khó hiểu vậy.

Hơn nữa, bọn họ cũng nhìn thấy mảnh sương máu kia phát sinh một chút ảnh hưởng nào đó, dường như ngay lúc vừa rồi, thân cây khổng lồ của Dục Vọng Mẫu Thụ vốn đang đứng lặng ở khu vực trung ương nhất thành thị, cũng phát sinh một chút rung chuyển nhẹ nhàng nhưng cực kỳ rõ nét.

Âm thanh kia thoáng im lặng một chút, có vẻ đang kiểm tra một chuyện gì đó. Rất nhanh, nó lại một lần nữa vang lên, nhưng so sánh với lúc trước, bên trong giọng điệu hiện giờ lại có thêm một tia do dự và khó hiểu

"Hình như vừa rồi ta đã bị một thứ gì đó kích thích, khiến cho bản thân có chút... Sung sướng."

Lời này vừa nói ra, nhóm Dịch Y xung quanh lập tức ngẩn người.

Sung... Sung sướng sao?

Trong đầu bọn họ lập tức xuất hiện ra từng chuỗi hình ảnh vô cùng kỳ quái, mà trên đó Dục Vọng Mẫu Thụ khổng lồ này bị ai đó ấn xuống đất...

Bất hợp lý, chuyện này vô cùng bất hợp lý!

Bởi vì cụm từ này được Dục Vọng Mẫu Thụ chính miệng nói ra, cho nên loại sung sướng này nhất định là sung sướng trên phương diện kia rồi, nhưng nói đùa gì vậy? Chẳng lẽ trên thế giới này còn một tồn tại nào đó đủ khả năng hoặc là có phương thức làm cho một vị Tà Thần quản lý "Sung sướng" như Dục Vọng Mẫu Thụ trở nên sung sướng sao?

Nghĩ đến đây, bọn họ lập tức lộ vẻ mặt do dự.

Mà trong khoảng thời gian bọn họ đang âm thầm tự hỏi ấy, âm thanh kia đã nhanh chóng khôi phục lại trạng thái lúc trước, tiếp tục cất giọng bình thản nói: "Được rồi, chuyện trên chiến trường không cần các ngươi phải lo lắng quá mức như vậy, ta tự có phán đoán của mình. Ngoại trừ thứ này, các ngươi còn điều gì muốn báo cáo hay không? Nếu không có, giải tán đi."

Dịch Y thủ lĩnh kia lập tức hoàn hồn, gã vội vàng ngẩng đầu, khàn khàn nói: "Mẫu Thần bệ hạ, đúng là chúng ta vẫn còn..."

"Y? ——! !" Một tiếng rên rỉ đầy gấp gáp lập tức vang lên, một lần nữa lại cắt ngang lời nói của gã.

"..."

"..."

Xung quanh lập tức chuyển thành một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh tới mức có thể nghe tiếng châm rơi.

Cả đám sinh vật đưa ánh mắt đầy mờ mịt nhìn chằm chằm về phía hạt giống huyết nhục đang nảy lên nhẹ nhàng như nhịp tim đập kia, lần này cả đám thực sự không hiểu chuyện gì vừa xảy ra rồi.

"Mẫu Thần bệ hạ..."

"Cái kia... Nếu ngài đang bận, ngài có cần chúng ta đợi ngài một chút..."

"Y nha? ? ——! !"

"..."

Lần này, cả đám người xung quanh hoàn toàn ngây dại rồi.

Không thích hợp!

Tuyệt đối không thích hợp!

Nếu bảo lúc trước bọn họ còn đang hoài nghi, thì ba tiếng rên rỉ liên tục phát ra như vậy tuyệt đối là quá đáng rồi.

Quả nhiên… Mẫu Thần này không hổ là thủ lĩnh của giáo phái Dục Vọng, chẳng lẽ ở thời điểm họp hành như vậy, bà ta cũng không nhịn được mà tiến hành một chút hoạt động nào đó để thỏa mãn dục vọng trong lòng?

Được rồi, hành sự coi như xong, nhưng kêu mấy tiếng kỳ quái như vậy ngay trước mặt bọn họ thì… bà ta thật sự không sợ hình tượng của mình bị tổn hại sao?

Hoặc là… làm như vậy càng khiến bà ta cảm thấy hưng phấn hơn?

"Mẫu Thần bệ hạ, ngài là..." Dịch Y cầm đầu kia có chút do dự hỏi.

Dường như chủ nhân của âm thanh kia vừa nhíu mày một cái, có vẻ như ngay cả bà ta cũng không biết vấn đề nằm ở đâu, và đang không ngừng dò xét khắp các nơi trên thân thể khổng lồ của mình, muốn tìm kiếm ra ngọn nguồn vừa kích động dục vọng trong người mình.

"Xảy ra chút vấn đề." Ở thời điểm âm thanh mị hoặc kia lại một lần vang lên, giọng điệu đã thay đổi, trở nên đầy do dự và không xác định được.

"Dường như phân thân của ta vừa bị gì đó rồi..."

Bà ta im lặng chừng hai giây: "Mới sướng vài lần."

Mọi người: "(? Д?)? ?"

Tại thời điểm nói ra bốn chữ này, âm thanh kia cũng cảm thấy nó có chút không thích hợp và khó hiểu.

Bởi vì bản thân vốn là chủ mẫu của giáo phái Dục Vọng, cho tới bây giờ đều là bà ta khiến cho những sinh vật khác sướng đến rối tinh rối mù, chưa từng xuất hiện tình huống bản thân bà ta bị thứ gì đó kích thích đến mức này.

Hơn nữa, bản thân là dục vọng chi phối giả, loại chuyện chính mình bị ngoại vật khiêu khích sinh ra dục vọng như vậy...

Không cần biết nghĩ như thế nào, cũng cảm thấy nó cực kỳ bất hợp lý

Nhưng vừa rồi, rõ ràng bà ta vừa bị ai đó hung hăng làm cho mình sung sướng vài lần...

Vấn đề là... vị trí vừa bị kích thích kia không phát sinh tại bộ phân thân đang có mặt ở khu vực trung tâm của bà ta, nó xuất phát từ một khu vực nào đó dưới lòng đất bên ngoài khu vực trung tâm, chính xác là trên một đoạn nào đó thuộc bộ rễ một mực lan

tràn khắp tòa thành của bà ta.

Có vẻ như bộ rễ của bà ta đã chạm vào một thứ gì đó, mới phát sinh loại ảnh hưởng mãnh liệt tới mức này.

Dục Vọng Mẫu Thần lập tức phân ra một bộ phận lực chú ý của mình, cho nó chạy dọc theo mạng lưới gốc đang lan tràn dưới lòng đất, sau đó dừng lại bên trong một khu vực trống rỗng rất khổng lồ dưới lòng đất.

Nơi này chính là địa điểm vừa phát sinh ba vụ nổ do đầu đạn hạt nhân gây ra.

Bởi vì nơi đó cách rất xa khu vực trung tâm, nên dù Dục Vọng Mẫu Thần đã chú ý tới nó, nhưng lực chú ý của bà ta vẫn một mực đặt tại những quần thể nano ở khu vực trung tâm kia, gần như không hề để ý tới chuyện này.

Hơn nữa, đúng là đối với những sinh vật bình thường, sát thương do đầu đạn hạt nhân gây ra là rất khủng bố, nhưng đối với bà ta, nó gần như chẳng tạo thành một chút thương tổn nào cả.

Mà đại quân ở khu vực bên ngoài của bà ta đã sớm lui lại từ lâu rồi.

"Rốt cuộc thứ kia là..." Ý thức của Dục Vọng Mẫu Thần có chút do dự.

Phải biết rằng, loại cảm giác vừa rồi rất bất ổn, nó giống như một món đồ chơi nho nhỏ nào đó coi bà ta là xe lớn rồi hung hăng mà vặn mở một cái vậy.

Tuy bà ta là chi phối giả của lĩnh vực dục vọng, cũng không bài xích loại chuyện này, nhưng nó vẫn làm bà ta chú ý.

Chương 755: Quá Bất Thường!

Chậm rãi…

Lâm Ân vốn đang ở bên trong khu vực khổng lồ mới bị đầu đạn hạt nhân xé mở ra dưới lòng đất kia, lại không chú ý tới, một sợi dây leo huyết nhục tinh tế vừa chậm rãi phá vỡ tầng đất đá, lộ ra một cái mầm nhỏ ở bên trong vùng hắc ám trống rỗng kia.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi cái mầm nhỏ ấy vừa mới nghi hoặc ngoi lên.

Oanh —— Một luồng khí kình màu đỏ đã nhanh chóng lan tràn từ khu vực trung ương nhất của khoảng trống này đi tới, trực tiếp đánh thẳng vào ý chí của bà ta như điện giật, loại kích thích mãnh liệt lại quá mức bất ngờ khiến người ta không kịp đề phòng kia lập tức làn cho thân cây khổng lồ ở bên trên, vốn đang kết nối với mầm cây nhỏ bên dưới cũng khe khẽ run lên.

"Y ——! !" Nó càng khiến cho Dục Vọng Mẫu Thần sướng thêm một lần nữa.

Không thích hợp!

Quá không thích hợp!

Bởi vì lần này, khi xuất hiện ở nơi đây, bà ta đã có sự chuẩn bị rồi, theo lý mà nói, nếu đó là công kích dục vọng thuộc giáo phái Dục Vọng của bà ta, Dục Vọng Mẫu Thần tuyệt đối không thể bị ảnh hưởng mới đúng.

Nhưng trong nháy mắt khi tiếp xúc với nó, loại dao động kia lại trực tiếp đánh tới, giống như nó hoàn toàn không thèm để tâm

đến tầng phòng ngự của bà ta, trực tiếp tác dụng vào ý thức, khiến cho Dục Vọng Mẫu Thần lại một lần nữa sinh ra thứ cảm nhận như bị điện giật kia.

Mà càng khủng bố hơn, luồng dao động ấy lại có thể ảnh hưởng đến ý thức khổng lồ như Dục Vọng Mẫu Thần.

Đến hiện tại, bà ta đã nhìn thấy toàn bộ khung cảnh bên trong khu vực kia rồi. Giữa ý thức lập tức hiện ra một thiếu niên mặc trang phục của Dạ Y đang đứng ở nơi trung tâm nhất trong này, cùng với một cô gái máy móc bị trói chặt thân mình.

"Dạ Y... Không là Dịch Y?" Lực chú ý của Dục Vọng Mẫu Thần lập tức rơi xuống trên người Lâm Ân, âm thanh do dự vang lên.

Thật hiển nhiên, từ dấu vết chiến đấu còn lưu lại ở nơi này, hoàn toàn có thể nhận ra nơi đây từng xảy ra một hồi chiến tranh khốc liệt giữa hai người bọn họ.

Chẳng lẽ mấy quả đầu đạn hạt nhân lúc trước đánh xuống nơi này là để đối phó với Dịch Y trước mặt?

Ngay lập tức, giọng nói của Dục Vọng Mẫu Thần lại một lần nữa truyền đến bên trong thân thể của Leviathan.

"Dưới lòng đất có người của các ngươi?"

Dịch Y cầm đầu kia thoáng ngừng lại một chút, nhưng rất nhanh đã khàn khàn cất giọng nói: "Thế cục hỗn loạn, tạm thời chúng ta đang bị ngăn cách, không thể liên hệ cùng với những Dịch Y khác, nhưng đúng là cả trong lẫn ngoài thành đều có người của chúng ta hoạt động. Mẫu Thần, làm sao vậy?"

Nhưng ý thức của Dục Vọng Mẫu Thụ không còn tiếp tục trả lời gã nữa.

Bởi vì toàn bộ lực chú ý của bà ta đều đã rơi xuống dưới trên

người đôi nam nữ đang ở khu vực trống rỗng dưới lòng đất kia rồi.

Bởi vì bà ta chú ý thấy đống xiềng xích đang quấn quanh trên người cô gái máy móc kia, còn cảm nhận được một chút khí tức cấp căn nguyên rất mỏng nhẹ, tản ra từ trên đó.

Hình như đây là một loại nguyền rủa cực kỳ đáng sợ, mà nguyền rủa kia lại đang quấn quanh trên người thể máy móc ấy...

Nhưng đó không phải điều quan trọng. Quan trọng là, thiếu niên Dịch Y kia cơ, hình như hắn đang tiến hành ... Dạy dỗ huấn luyện thiếu nữ máy móc nọ?

Trong đầu bà ta lập tức xuất hiện một từ cực kỳ bất thường như vậy.

Bởi vì không cần biết nhìn cảnh tượng trước mắt như thế nào, thì hai nhân vật chính trong khung hình, một là thiếu nữ bị xiềng xích trói chặt, đang khuất nhục cúi đầu, và hai là một thiếu niên với nụ cười tươi đầy quỷ dị trên môi, khung cảnh xung quanh lại là một nơi cực kỳ bí mật riêng tư như vậy… kiểu gì cũng mang đến cho người ta một loại cảm giác hưng phấn kỳ lạ...

Loại khung cảnh như này, làm sao người khác có thể không liên tưởng đến một vài tình huống cực kỳ tà ác được?

Và điều quan trọng nhất, rõ ràng là bên trên đang tiến hành chiến tranh kịch liệt, nhưng tên Dịch Y trước mắt lại một mực ở bên dưới thiết kế một cuộc chơi ác liệt dạng trói buộc con gái nhà người ta như vậy, tim hắn lớn đến thế sao?

Ý thức của Dục Vọng Mẫu Thụ có chút do dự, tới cuối cùng, bà ta quyết định mình chỉ đứng một bên quan sát thôi, không lên tiếng quấy nhiễu tình huống bên kia.

Bởi vì bên trong giáo phái của bà ta, cũng tồn tại những

chuyện tương tự như thế, thậm chí là ngày nào cũng xảy ra loại chuyện thế này.

Hơn nữa, bản thân là chủ mẫu của dục vọng, bà ta cũng không còn cảm thấy ngạc nhiên về chuyện này từ lâu rồi.

Nhưng làm loại chuyện này với một thể máy móc… nói thật, đây là lần đầu tiên Dục Vọng Mẫu Thụ gặp phải loại chuyện này.

Chẳng lẽ máy móc vẫn có thể bị dạy dỗ huấn luyện?

Bà ta lại bí mật và âm thầm quan sát tình cảnh bên kia, đồng thời ánh mắt cũng không ngừng quét qua Lâm Ân.

Bởi vì ý thức chủ thể của Dục Vọng Mẫu Thụ ở cách nơi này quá xa, khiến hệ thống không thông báo cho Lâm Ân chuyện này, dù lấy m chi quyền của hắn đã thông qua bộ rễ bên dưới, trực tiếp gây ảnh hưởng đến Dục Vọng Mẫu Thụ rồi.

Lúc ấy, lực chú ý của hắn đang tập trung vào Huyễn Tưởng Màu Bạc vẫn bị trói chặt trước mặt mình.

Sau khi trải qua hơn một trăm lần lễ rửa tội của lấy m chi lực, gần như ý chí của Huyễn Tưởng Màu Bạc đã đi đến biên giới tan vỡ rồi.

Những sợi xiềng xích mọc đầy gai ngược thô cứng vẫn gắt gao mà trói chặt thân thể máy móc của cô ấy, đôi bàn tay bị treo lên trong tư thế cực kỳ nhục nhã.

Phía trên mái tóc ngắn màu bạc buông xuống tới cầu vai vẫn còn lưu lại mấy vũng độc dịch đặc sệt, dấp dính bị Tiểu Bảo Bối phun lên lúc trước.

Luồng lưu quang màu xanh da trời vẫn một mực quanh quẩn trên người, nhưng dưới ảnh hưởng của lấy m chi lực, nó đang dần trở nên ảm đạm, sắp sửa tắt ngấm đi.

"Tiểu thư máy móc có trí tuệ, hẳn là cô sắp không kiên trì được rồi?" Lâm Ân giống như một con ác ma, trực tiếp nâng cằm thiếu nữ máy móc lên, dùng ánh mắt quỷ dị chăm chú soi vào đôi mắt đã suy yếu không chịu nổi của đối phương, khẽ mỉm cười nói: "Nhưng xin lỗi không có chút tác dụng nào đâu, tôi vẫn nhắc lại câu nói vừa nãy, cô nói cho tôi biết mục đích và bố cục của thần giáo Cơ Giới các cô, cùng với tình báo về tổ chức não của Cự Tượng, là tôi sẽ thả người, cô không định cân nhắc một chút thật sao?"

Chương 756: Khuynh Hướng Sa Đọa Tà Ác Của Cô Gái Máy Móc!

Mà lúc này, trước mắt hắn, cũng lập tức xuất hiện nội dung nhiệm vụ vừa được hệ thống tuyên bố kia.

【 khuynh hướng sa đọa tà ác của cô gái máy móc】

【 giới thiệu nhiệm vụ 】: Ở thời điểm ký chủ quét giá trị sáp sáp của mục tiêu đến mức độ max, có thể phát động loại thành tựu. Nó nói lên rằng, ký chủ đã bước đi trên con đường hỗn loạn tà ác, mà một đi không bao giờ có thể quay trở lại nữa. Từ sau khi mở ra độ phục tùng, ký chủ có thể tùy tiện gia tăng độ phục tùng đối với mục tiêu, mỗi lần gia tăng đều có thể nhận được giá trị khen thưởng tương ứng.

【 mục tiêu nhiệm vụ 】: Gia tăng độ phục tùng của Huyễn Tưởng Màu Bạc lên giá trị max, cũng khiến cho mục tiêu không thể từ chối bất cứ yêu cầu gì của ngươi.

【 khen thưởng nhiệm vụ 】: Tiền hắc lâu x30, cấp bậc x3, khen thưởng cấp truyền kỳ đặc thù x1

Thật hiển nhiên, hệ thống có thể phát động nhiệm vụ này, nghĩa là trên cơ bản ý chí của cô gái máy móc đã bị hắn đột phá rồi.

Bởi vì … kể cả khi ý chí càng kiên cường hơn nữa, thì dưới mấy trăm lần lấy m chi quyền đả kích như vậy, ý chí sụp đổ cũng chỉ là chuyện chuyện sớm hay muộn mà thôi. Cô ta có thể kiên trì

đến tận bây giờ, đã là một chuyện làm người ta kính nể rồi.

Mà không cần phải nghi ngờ, nếu cứ dựa theo nhiệm vụ tà đạo kia để tiếp tục, chỉ sợ cô gái máy móc này sẽ thật sự bị hắn biến thành một … (Từ không thể nói ra) chỉ biết sáp sáp mà thôi, cũng tương đương với biến thành một loại nhân vật nữ chính bên trong một chuỗi tà ác không ngừng nghỉ, chỉ biết phục tùng đến khi chính bản thân mình không chịu nổi mà sụp đổ thôi.

Lâm Ân biết, hắn ở thời điểm hiện giờ, thoạt nhìn rất giống một tên siêu cấp đại biến thái chuyên môn dạy dỗ huấn luyện con gái nhà lành.

Nhưng Lâm Ân lại hiểu rất rõ, hắn tuyệt đối không được mềm lòng, bởi vì cô gái máy móc trước mặt này vốn không phải một cô bé yếu mềm, tay trói gà không chặt, dễ dàng bị đẩy ngã. Cô ta chính là một bộ binh khí hình người vô cùng đáng sợ, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay lấy mạng người!

Giống như ba vụ nổ hạt nhân khủng bố vừa rồi vậy, cộng thêm những đòn trảm đánh không chút lưu tình bằng thanh kiếm đơn phân tử ngay khi hai người vừa chạm mặt.

Có thể nói, nếu không phải hắn dùng nguyền rủa trói chặt được thiếu nữ máy móc này, chỉ sợ hiện giờ, hắn đã bị cô ta bắt lấy, mang về, sinh thiết nghiên cứu, sống không bằng chết người rồi!

Cho nên Lâm Ân không có lấy một chút nương tay nào.

Bởi vì nhân từ với địch nhân, chính là tàn nhẫn lớn nhất với chính mình!

Đó là chưa kể, nơi này vốn không chỉ có một mình hắn, còn cả tiểu thư con rối và đầu lưỡi lớn nữa, dưới loại tình huống này, làm sao Lâm Ân có thể thương hại cô ta được?

Đương nhiên, phải nghĩ hết mọi biện pháp để hủy diệt cô ta mới là lựa chọn chính xác nhất. Cho nên, sau khi loại nhiệm vụ tà đạo này xuất hiện, Lâm Ân cũng không có bất cứ bài xích gì với nó.

"Cho nên." Vẻ mặt Lâm Ân trở nên dịu dàng hơn: "Cô có muốn nói không?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc gian nan mở mắt ra, suy yếu mà tan vỡ nhìn về phía Lâm Ân, nhưng vẫn một mực cắn môi, không lên tiếng.

Đây là điểm mấu chốt của cô ta. Đặc tính tuân thủ trật tự của tộc máy móc tuyệt đối sẽ không cho phép cô ta làm ra bất cứ chuyện gì có hại đến lợi ích của tập thể, hơn nữa cô ta cũng hiểu rất rõ, dù cô ta có nói những điều này ra, tên ác ma trước mặt cũng tuyệt đối không thể buông tha cho cô ta đâu.

Bởi vì mục đích của hắn vốn là phá hủy ý thức của cô ta, khiến cho cô ta không thể trở thành một mối uy hiếp đối với hắn nữa!

"Xem ra, chúng ta lại phải tiếp tục rồi, tiểu thư máy móc có trí tuệ." Lâm Ân mỉm cười nói.

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy run rẩy của Huyễn Tưởng Màu Bạc, ngón tay Lâm Ân chậm rãi xẹt qua cổ cô ta, bên trên ngón tay có mang theo một tia ánh sáng nhạt màu đỏ.

Tiếp theo, từng luồng từng luồng lấy m chi lực nhẹ nhàng truyền tới, từng chút từng chút một len lỏi qua bộ thân thể máy móc của cô ta, trực tiếp khởi xướng công kích đánh thẳng vào ý chí của thiếu nữ máy móc.

Rõ ràng thân thể máy móc kia vốn lạnh như băng không có bất cứ cảm giác gì. Nhưng tại một khắc này, ở những nơi ngón tay

hắn xẹt qua, dường như cô ta có thể rõ ràng mà cảm nhận được một loại phản ứng ngược vô cùng mãnh liệt.

Thân thể Huyễn Tưởng Màu Bạc càng thêm run rẩy.

Hiện giờ, hắn không còn tiến hành công kích trên diện rộng bằng lấy m chi quyền nữa, mà trực tiếp dát mỏng lấy m chi lực, sau đó tiến hành đả kích trực tiếp vào thân thể cô ta, dùng loại phương pháp này để ảnh hưởng kia càng thêm liên tục, càng thêm kéo dài.

Nếu nói loại công kích lúc trước giống như một cái máy đóng cọc, mỗi lần đều nện xuống thật mạnh, nhưng khoảng cách mỗi lần sẽ cách nhau kha khá thời gian, thì hiện tại, công kích của hắn giống hệt một con côn trùng đang miệt mài cắn phá, từng chút từng chút một mà gặm cắn và đánh sâu vào ý thức của ngươi!

"Dừng tay đi? ..." Toàn thân Huyễn Tưởng Màu Bạc khẽ rung động, trong giọng nói đã mang theo âm điệu nức nở, dục vọng vừa nảy lên trong mắt lại từng chút từng chút một mà kịch liệt lung lay.

"Cầu xin ngươi... Đừng làm như vậy..." Giọng nói của cô ta càng thêm suy yếu.

【 đinh! Độ phục tùng của Huyễn Tưởng Màu Bạc +1】

【 đinh! Độ phục tùng của Huyễn Tưởng Màu Bạc +1】

Lâm Ân nhẹ giọng mỉm cười nói: "Nha? Hóa ra tiểu thư máy móc có trí tuệ cao ngạo cũng biết cầu xin tha thứ sao? Nhưng không nên như vậy đâu, ở trong mắt tộc máy móc các cô, không phải đám sinh vật huyết nhục như chúng ta đều là một đám mục nát đê tiện sao?"

Nói đến đây, đột nhiên hắn thấp giọng thì thầm bên tai cô ta: "Hóa ra cũng có một ngày, ý thức máy móc sẽ vì dục vọng mà chịu

khuất phục người khác ư? Tiểu thư máy móc có trí tuệ."

Vừa dứt lời, Lâm Ân lại lập tức gia tăng cường độ của lấy m chi lực mà không hề báo trước, không cho đối phương có cơ hội đề phòng.

Truyenyy.pro

Chương 757: Đừng Kết Nối Với Ta!!!

Hãy đọc tại truyện YY

"Y ——! !" Chỉ trong nháy mắt sau đó, Huyễn Tưởng Màu Bạc đã ngẩng đầu lên, bên trong đôi mắt trống rỗng trực tiếp xuất hiện hai cái dấu "?" gần như đã muốn nứt ra, thân thể cũng lập tức trở nên căng thẳng, quầng sáng màu xanh da trời vốn đang bao phủ toàn thân cũng kịch liệt mà nhấp nháy.

"Nói." Lâm Ân chậm rãi nói: "Về sau cô không còn dám ra tay với tôi nữa, cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời và phục tùng."

Huyễn Tưởng Màu Bạc đờ đẫn mở miệng nỉ non nói một câu, âm điệu nhỏ như tiếng côn trùng kêu, đứt quãng mà ngơ ngẩn nói: "Xin lỗi... ta sẽ không tiếp tục ra tay với ngài nữa, ta sẽ nghe lời..."

【 đinh! Độ phục tùng của Huyễn Tưởng Màu Bạc +1】

【 đinh! Độ phục tùng của Huyễn Tưởng Màu Bạc +1】

Lâm Ân chậm rãi nói: "Được, rất ngoan, vậy giờ hãy trả lời vấn đề của tôi đi, tên đầy đủ của cô là gì?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc trống rỗng mà thấp giọng nói: "Trí Giới (Máy móc có trí tuệ) ... Lúc tôi được sinh ra, cha đã dùng tên của nền văn minh... để đặt tên cho tôi..."

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, hắn nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt ve gương mặt của thiếu nữ máy móc, sau đó không chút để ý nói: "Vậy sao? Cô có cha ư?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc thấp giọng nói: "Có."

"Hắn là ai vậy?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc cúi đầu nói: "Ngươi sẽ không muốn biết đâu..."

Khóe miệng Lâm Ân nhếch lên, để lộ ra một nụ cười nhạt, hắn cũng không để ý, lại tiếp tục hỏi: "Cô bao nhiêu tuổi rồi?".

Huyễn Tưởng Màu Bạc nhắm mắt lại, trong lòng dâng lên cảm giác nhục nhã, thân hình bị trói, ý chí tan vỡ, khiến cô ta chỉ còn biết ngoan ngoãn nghe theo: "17."

"Trước kia cô đã từng bị sinh vật huyết nhục bắt nạt như vậy chưa?"

"Chưa..." Cô ta cúi đầu, cố nén cảm giác nhục nhã trong lòng.

"Ở trong thần giáo Cơ Giới, cô có thân phận là gì?"

"Quan chấp hành cấp cao nhất." Cô ta thấp giọng nói.

"Các cô tìm kiếm tổ chức não của Cự Tượng với mục đích là gì?"

"Chúng ta..." Trong nháy mắt đó, đột nhiên Huyễn Tưởng Màu Bạc phẫn nộ mà ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy sát ý: "Ngươi đừng có nằm mơ! Ta tuyệt đối sẽ không nói cho ngươi biết đâu! Ngươi hãy từ bỏ ý định đó đi!"

Oanh —— Lại một luồng lấy m chi lực bùng nổ trong cơ thể, cô ta kêu to một tiếng, sống lưng lập tức ưỡn lên, hai mắt gần như đã mất đi tiêu cực, ý thức suýt thì tan vỡ.

Cô ta muốn rơi lệ, nhưng bộ thân thể máy móc này vốn không có loại chức năng ấy, ngay cả chức năng tự bạo cũng bị gắt gao khóa chết lại rồi.

Vào thời điểm này, điều cô ta có thể làm chính là hết lần này đến lần khác chịu đựng và ngoan ngoãn nghe theo những gì sinh vật huyết nhục che mặt kia điều khiển, chỉ sợ đây là tình huống tồi tệ nhất mà một ý thức máy móc có khả năng gặp phải.

Vì sao hết lần này đến lần khác, ngươi lại trùng kích nặng nề như vậy...

Vì sao ngươi không thể dịu dàng hơn một chút...

Sau khi tâm linh phải chịu đựng những đòn đả kích mạnh mẽ như thế, cô ta mới chợt phát hiện ra, bản thân đã mơ hồ mà xuất hiện một loại chuyển biến nào đó rồi.

Điều ấy làm cô ta vô cùng sợ hãi, làm cô ta run rẩy không ngừng.

Ngay khi bản thân đang ngụp lặn trong cơn sóng lớn đó, cô ta lại một lần nữa nghe được giọng nói điềm tĩnh của tên Lâm Ân kia: "Ảnh hưởng quấy nhiễu tin tức sắp kết thúc rồi, tiểu thư Trí Giới, tiếc là không thể tìm hiểu được càng nhiều tin tức hơn từ trong miệng của cô. Có phải cô cũng thấy tiếc nuối giống như tôi lúc này không? Bởi vì rất nhanh thôi, tôi sẽ phải rời đi rồi, không còn tiếp tục sủng hạnh cô được nữa."

Nói đến đây, Lâm Ân nhanh chóng lui về phía sau một bước, trên mặt vẫn mang theo nụ cười tươi đầy quỷ dị, sau đó, hắn đeo mặt nạ con quạ màu trắng bệch lên.

Huyễn Tưởng Màu Bạc đang run rẩy không ngừng.

Bởi vì cô ta biết, ý nghĩa của chuyện này.

Bởi vì ngay sau khi ảnh hưởng quấy nhiễu tin tức chấm dứt, trí não tổ ong sẽ nhanh chóng kết nối liên hệ với cô ta.

Không!

Không được!

Nếu như vậy... Như vậy...

Ông —— Giống như một cơn gió nhẹ vừa thổi qua, trong đôi mắt của cô ta trực tiếp xuất hiện tin tức nhắc nhở ảnh hưởng quấy nhiễu tin tức đã bị giải trừ. Mà cùng lúc ấy, đôi mắt của thiếu nữ máy móc cũng trực tiếp rơi vào trống rỗng.

Tại khoảnh khắc ảnh hưởng quấy nhiễu tin tức đã bị giải trừ, một dòng chảy tin tức từ khoảng cách cực kỳ xa xôi phía trên, nhanh chóng truyền đến, chỉ trong nháy mắt đã kết nối với khung máy móc của cô ta.

"Đang tự động kết nối tin tức đồng điệu—— "

"Trí não đã một lần nữa tiến hành kết nối thông tin với ngài rồi—— nguồn tín hiệu ổn định —— "

Ngay sau đó, từ bên trong ý thức của cô ta lập tức vang lên âm thanh của trí não: "Tiểu thư Trí Giới ——tôi vừa một lần nữa thành lập được kết nối với ngài rồi——theo biểu hiện trên thiết bị định vị cho thấy—— hiện giờ ngài vẫn đang ở bên trong khu vực mục tiêu trước mắt —— xin lập tức —— "

Nhưng âm thanh máy móc kia còn chưa nói xong, đối phương lại lập tức nghe được giọng nói run rẩy đầy gian nan của Huyễn Tưởng Màu Bạc: "Gián đoạn liên kết... Không cần thành lập tin tức đồng điệu với ta... Không cần..."

Nhưng đã quá muộn.

Gần như trong nháy mắt sau đó, Lâm Ân lại một lần nữa phát động lấy m chi lực đánh sâu vào thân thể cô ta, lấy m chi lực vừa tràn tới, lập tức đi dọc theo dòng chảy tin tức, dưới tác dụng của tin tức đồng điệu, tựa như vừa mở van xả nước, nó lập tức bị tiếp nhận, chạy về phía trí não bên kia rồi.

"Nha? ——! !" Bên trong ý thức của Huyễn Tưởng Màu Bạc lập tức truyền đến một tiếng kêu to đầy kịch liệt của trí não.

Ánh mắt cô ta trống rỗng, cô ta biết hết thảy mọi thứ đều xong rồi, đều hỏng bét cả rồi.

Ngay khi tiếng kêu to như muốn sụp đổ nọ trực tiếp bật ra bên ngoài, thì bên trong mảnh sương mù màu đen ở khoảng cách cực kỳ xa xôi kia, tòa Kim Tự Tháp lật ngược màu đen khổng lồ đang từ từ lao đến, cũng vội vàng dừng lại.

Trí não? Những tiếng kêu to không ngừng vang lên trong mạng lưới liên kết giữa cả quần thể ý thức.

Toàn bộ đám ý thức máy móc đều run rẩy.

Phải biết rằng, trí não vốn là đầu mối then chốt để liên kết với tất cả những đại quân máy móc đang phân bố khắp trên thành nguyền rủa, bởi vậy, ngay khi nó bị dao động dục vọng khủng bố kia đánh sâu vào, loại công kích ấy sẽ lập tức thông qua quá trình tin tức đồng điệu bên trong mạng lưới, mà nhanh chóng lan tràn đến tuyệt đại bộ phận ý thức của đại quân máy móc bên trong thành.

Cũng vì thế, một tình huống khủng bố đã phát sinh.

Chương 758: Đánh Một Người, Cũng Tương Đương Với Đánh Tất Cả Mọi Người!

Gần như cùng thời điểm ấy, đại quân máy móc ở khắp các nơi trên thành nguyên rủa, đang điên cuồng tiến công về phía Tháp Cự Tượng nằm ở khu trung tâm, đều phát sinh trạng thái hỗn loạn và bị cản trở mạnh mẽ.

Hàng loạt chùm sáng do những Kẻ Hủy Diệt hạng nặng bắn ra đều đi lệch vị trí.

Hàng đống máy móc hình người và chiết dược giả vốn đang ở xung phong ở tiền tuyến lập tức co rút lại, súng ống trong tay liên tiếp xả đạn “Phanh phanh phanh” bắn loạn xạ ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, quần thể tuân thủ trật tự cao độ này lập tức trở nên hỗn loạn và mất trật tự.

"Nha? ————!!!" Vô số những tiếng kêu to của đám máy móc vang lên, rất nhanh đã vang vọng khắp bầu trời thành nguyền rủa.

Bởi vì đây vốn không phải uy lực của một lần lấy m chi quyền, mà là tổng sát thương của mấy trăm lần bao gồm cả lấy m chi quyền và lấy m chi lực bị truyền trực tiếp vào người Huyễn Tưởng Màu Bạc.

Có thể nói, ngay trong khoảnh khắc tin tức đồng điệu được thành lập nên, toàn bộ những ý thức máy móc đang tác chiến bên trong thành, đều nhận được khoái cảm truyền đến từ Huyễn Tưởng Màu Bạc trong cùng một thời điểm.

Vấn đề là Huyễn Tưởng Màu Bạc còn có thời gian giảm xóc, khoái cảm truyền vào người cô ta từng chút từng chút một, như dùng nước ấm nấu ếch vậy. Nhưng đám ý thức máy móc kia lại không được hưởng loại ưu đãi này.

Bọn họ trực tiếp bị tổng sát thương kia đánh thẳng vào người!

Đây là chuyện làm Huyễn Tưởng Màu Bạc lo lắng nhất.

Trên thực tế, tin tức đồng điệu là một thủ đoạn khiến cho toàn bộ quần thể bọn họ có thể nhanh chóng biến thành một thể, từ đó tiến hành tác chiến với thủ đoạn và hiệu suất cao, nó cũng giúp ngươi cảm nhận được suy nghĩ trong đầu của bất cứ một đơn vị nào khác bên trong quần thể.

Nhưng trong khoảnh khắc này, nó lại trở thành phương thức lưu thông nhanh chóng nhất dành cho công kích dục vọng!

Đánh một người, cũng tương đương với đánh tất cả mọi người!

Nếu bọn họ biết được tình huống này từ trước, bọn họ cũng có thể làm như quần thể nano lần đó, dùng thủ đoạn đặc thù tới chia sẻ lấy m chi lực đánh sâu vào, từ đó áp chế ảnh hưởng của nó xuống mức thấp nhất.

Nhưng hiện giờ, mọi chuyện phát sinh quá mức đột ngột, bọn họ vốn không có bất cứ chuẩn bị gì để ứng phó với loại tình huống này!

Giờ khắc này, đối tượng bị ảnh hưởng không chỉ dừng lại ở vô số những đại quân máy móc đang có mặt rải rác bên trong thành, ngay cả nhóm tín đồ của giáo phái Dục Vọng đang chống đỡ đòn công kích đến từ đại quân máy móc bên kia, cũng rơi vào ngơ ngác cả rồi.

Thậm chí bọn họ còn chẳng cần làm cái gì hết, chỉ một mực

đứng nhìn những đại quân máy móc kia dừng tiến công, dừng bước tiến, đứng lại một chỗ, ngửa cổ lên ngao ngao kêu loạn.

Hơn nữa tiếng kêu kia rất kỳ quái, hệt như tiếng kêu của chính những tín đồ của giáo phái Dục Vọng bọn họ kêu lên ở thời điểm phát tiết dục vọng vậy.

"Chuyện này... Chuyện này..."

"Đây là chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là Mẫu Thần phát uy, tiến hành công kích dục vọng quy mô lớn đối với đại quân máy móc bên kia?"

"Không đúng! Chẳng phải Mẫu Thần đã từng nói, vào mấy trăm năm trước, thần giáo Cơ Giới bên kia đã tìm được phương pháp để ứng phó với công kích dục vọng của Mẫu Thần rồi? Nếu công kích kia vẫn còn hiệu quả thì Mẫu Thần đã sớm dùng rồi!"

"Nhưng tư thế kia của chúng nó, rất giống như bị kích thích, rồi không kiềm chế nổi phải mở miệng kêu to nha!"

Tất cả mọi người đều rơi vào kinh hoảng.

Nhưng bọn họ cũng nhanh chóng phản ứng lại, trong đầu đều ý thức được, đây tuyệt đối là một cơ hội phản kích tốt nhất dành cho bên mình.

Ngay sau đó, nhóm sinh vật huyết nhục bên trong thành chỉ tạm dừng lại chừng hai giây, đã lập tức mở miệng rít gào, rồi lao đến phát động phản kích.

Rất nhanh, tiếng kêu của nhóm máy móc và tiếng nổ mạnh liên tiếp đã hoà lẫn vào nhau.

Thấy một màn như vậy, ngay cả ý thức của Dục Vọng Mẫu Thụ cũng rung chuyển.

Lại nói, từ nãy đến giờ, bà ta vẫn một mực ẩn mình trong chỗ tối tiến hành quan sát Lâm Ân, bởi vậy gần như ngay sau khi sự cố bất ngờ xảy ra đối với đại quân máy móc, bà ta đã hiểu được rốt cuộc là chuyện gì vừa xảy ra rồi.

Bởi vì mấy trăm năm trước đó, khi thần giáo Cơ Giới còn chưa tìm được phương pháp ứng phó lại công kích dục vọng của bà ta, bà ta cũng thường xuyên dùng loại thủ đoạn này, giáng cho thần giáo Cơ Giới một đòn phủ đầu đau đớn trong những cuộc chiến tranh quy mô lớn kiểu này.

Nhưng từ sau khi công kích dục vọng của bà ta bị thần giáo Cơ Giới bên kia tìm được phương pháp phòng bị, loại đả kích phạm vi lớn này cũng không thể tiến hành được nữa.

Vòa giờ khắc này, ý thức của Dục Vọng Mẫu Thụ bắt đầu trở nên gấp gáp.

"Hóa ra hắn..."

Hóa ra thể máy móc của thần giáo Cơ Giới lại không thể chống đỡ được ảnh hưởng đến từ công kích dục vọng của hắn!

Đến đây, ánh mắt bà ta nhìn Lâm Ân cũng lập tức phát sinh biến hóa.

Nếu nói lúc trước, bà ta theo dõi hắn chỉ thuần túy là tò mò thì hiện tại, bà ta đã cảm thấy vô cùng hứng thú với hắn rồi.

...

"Cảnh báo —— cảnh báo —— trí năng tổ ong đã bị công kích dục vọng mãnh liệt đánh sâu vào—— đã khởi động cơ chế ứng phó khẩn cấp—— ngắt tin tức đồng điệu—— "

"Đã khởi động biện pháp cách ly khẩn cấp—— cưỡng chế ngắt tin tức đồng điệu cùng Huyễn Tưởng Màu Bạc—— mở ra liên kết

bằng tín hiệu vô tuyến điện—— "

Cùng với quyết định khởi động cơ chế phản ứng khẩn cấp và dứt khoát ngắt tin tức đồng điệu với Huyễn Tưởng Màu Bạc của tổ ong, chỉ thiếu chút nữa ảnh hưởng do công kích dục vọng đánh sâu vào kia, đã tạo thành hỗn loạn cho toàn thành, nhưng lại lập tức bị mệnh lệnh ngắt kết nối khẩn cấp và giải pháp cách ly khỏi đại quân máy móc của trí não tạm thời giải quyết rồi.

Làm như vậy, thần giáo Cơ Giới mới tránh được tổn thất lớn hơn.

Mà từ điểm này cũng có thể nhìn ra, trí não của thần giáo Cơ Giới bên kia có hiệu suất làm việc cực cao và phản ứng rất nhanh.

Nhưng đương nhiên, dưới trạng thái bất ngờ, không kịp phòng bị, lại phải hứng trọn một đòn công kích dục vọng siêu cường đánh sâu vào như vậy, trí não tổ ong vẫn bị ảnh hưởng rất lớn. Bởi vì ở thời điểm hiện tại, phần lớn năng lực tính toán của nó đang được dùng để điều khiển quá trình tác chiến với thần giáo Huyết Nhục, chỉ chừa ra một bộ phận lực tính toán nho nhỏ nhàn rỗi, vốn không thể áp chế được ảnh hưởng khủng bố kia.

Chương 759: Đó Là ... Kẻ Phát Tán Dục Vọng!

Nguồn tại apptruyen

Tình huống này cũng giống như ngươi đang im lặng và bận bịu xử lý công việc của mình, đột nhiên có một vật gì đó cực kỳ ác liệt, hung hăng mà tiến hành đánh lén từ sau lưng ngươi, hơn nữa, bản thân ngươi vốn không có bất cứ sự đề phòng hay chuẩn bị nào cả, chỉ nhát đầu tiên đã bị đâm thẳng đến nơi sâu nhất rồi.

Có thể nói, đối với ý thức bản ngã của tổ ong, tính phá hoại của đòn đả kích này là cực kỳ khủng khiếp.

Loại biến cố trầm trọng lại đột ngột phát sinh này cũng lập tức làm kinh động đến hội nghị chỉnh đốn tầng cao nhất của thần giáo Cơ Giới.

Bên trong không gian ý thức giả thuyết của tổ ong, một giọng nói nghiêm khắc đột nhiên rơi xuống: "Trí não số ba, lập tức báo cáo, vừa rồi chiến cuộc mới xuất hiện hỗn loạn, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Đã phát sinh tình huống gì rồi?"

Nhưng bọn họ không thấy trí não trả lời.

"Trí não —— lập tức phản hồi lại—— " Giọng nói kia lập tức thay đổi, trở nên càng lạnh như băng.

Mãi một lát sau, bọn họ mới cảm ứng được một chút dao động đến từ ý thức trí não.

Trí não: "? ? ~ "

"..."

"..."

Nội bộ tổ ong lập tức trở nên yên tĩnh như chết rồi.

Mà cũng chính tại một khắc này, từ nội bộ tổ ong trực tiếp vang lên một chuỗi âm thanh máy móc nhân tạo: "Kích hoạt mệnh lệnh đặc thù trong thời gian chiến tranh—— ý thức bản ngã của tổ ong đã bị dục vọng mãnh liệt đánh sâu vào —— đã cưỡng chế tiến hành cách ly ý thức đối với tình huống này —— đã kích hoạt trình tự của trí năng số a4283—— tạm thời tiến hành tiếp nhận phần công tác của ý thức trí não —— "

"Chỉnh lý lại tin tức—— phạm vi ảnh hưởng của đợt công kích dục vọng này rất lớn —— nơi phát ra chính là lần đầu tiên trí não tiến hành kết nối tin tức đồng điệu cùng "Mô hình thí nghiệm Huyễn Tưởng Màu Bạc "—— kiểm tra đo lường thấy dao động nguyền rủa rất mạnh đang phát tán xung quanh "Huyễn Tưởng Màu Bạc"—— nghi ngờ khung máy móc mục tiêu đã bị quản chế rồi—— "

Cùng với dòng chảy tin tức nhanh chóng nhảy lên, dòng chảy tin tức của hội nghị chỉnh đốn vừa hạ xuống nơi này lập tức rung động.

"Hiện giờ cô ấy đang ở nơi này?"

Từ bên trong dòng chảy tin tức kia lập tức truyền ra một giọng nói nghiêm khắc: "Đã khởi động chức năng giám sát—— mục tiêu bị kẹt lại ở vị trí vừa phóng đầu đạn hạt nhân, tại độ sâu 37 km dưới lòng đất thành nguyền rủa—— tọa độ (422314235441)."

Cùng với lời nhắc nhở máy móc đến từ chương trình trí năng kia, bên trong tổ ong lập tức xuất hiện một cái giao diện giả thuyết về toàn bộ tin tức. Bên trên giao diện này đang biểu hiện một điểm

sáng, đó đúng là Huyễn Tưởng Màu Bạc.

"Lập tức cưỡng chế tiến hành truyền dữ liệu ý thức của cô ấy! Mau!" Âm thanh trong dòng chảy tin tức của hội nghị chỉnh đốn lập tức vang lên, tần số dao động có chút nôn nóng, vội vàng.

Những ý thức khác không biết thân phận của cô ấy, nhưng là hội nghị chỉnh đốn, tổ chức chỉ chịu trách nhiệm với chúa tể có quyền hạn cao nhất kia, không ai hiểu rõ tính đặc thù của Huyễn Tưởng Màu Bạc hơn bọn họ!

Bởi vì cô ấy rất khác biệt so với tất cả những ý thức máy móc ở nơi này!

Bộ máy móc chí cao kia tổn thất không sao cả, bởi vì nó chỉ là một bộ thân thể mà thôi, nhưng nếu ý thức xuất hiện thương tổn nặng nề, chỉ sợ tất cả đám bọn họ sẽ bị chúa tể trừng phạt.

"Mau!" Giọng nói kia càng thêm vội vàng.

"Khẩn cấp khởi động cưỡng chế truyền dữ liệu ý thức —— mục tiêu: Huyễn Tưởng Màu Bạc"

"Tiến độ truyền dữ liệu: 0%—— "

"Cảnh báo —— cảnh báo —— ý thức của mục tiêu đã bị nguyền rủa cấp căn nguyên mạnh mẽ kiểm soát —— ý thức không thể truyền dữ liệu —— "

Cùng với tín hiệu cảnh báo kịch liệt chớp lóe không ngừng, dòng chảy tin tức của hội nghị chỉnh đốn lập tức run rẩy.

Nguyền rủa cấp căn nguyên?

"Sao có thể?"

Nói đùa gì vậy!

Bởi vì nguyền rủa cấp căn nguyên vốn không phải thứ nguyền rủa mà những sinh vật cấp căn nguyên kia có thể vận dụng được, nó chỉ là một cái tên gọi chung cho tất cả những loại nguyền rủa có thể kiểm soát được sinh vật cấp căn nguyên mà thôi!

Chẳng lẽ cô ấy đã lọt vào tập kích của Dục Vọng Mẫu Thụ?

Không!

Ngay cả bản thân Dục Vọng Mẫu Thụ cũng đang bị nguyền rủa xâm nhập và ước thúc, sao bà ta có thể vận dụng nguyền rủa đồng cấp đến đối phó Huyễn Tưởng Màu Bạc được?

"Có thể truyền hình ảnh ở khu vực kia về đây không?" Bên trong dòng chảy tin tức lại truyền đến một chuỗi dao động đầy nôn nóng, bất an.

"Đang phân tích ——tín hiệu từ trường mạnh đã bao trùm —— đang tải hình ảnh về khu vực mục tiêu—— "

Ông ——

Cũng chính tại một khắc này, tại không gian giả thuyết bên trong nội bộ tổ ong, toàn bộ hình ảnh về khu vực mục tiêu đang được tải lên màn hình giả thuyết thật lớn ngay giữa không gian này.

Ngay tại khoảnh khắc hình ảnh được tải xong, bọn họ lập tức nhìn thấy cô gái máy móc đang bị những sợi xiềng xích gắt gao mà trói chặt lại.

"Tiểu thư Trí Giới?" Thấy một màn như vậy, toàn bộ ý thức máy móc bên trong tổ ong đều sợ hãi kêu lên.

Chỉ thấy bên trong hình ảnh, tiểu thư Trí Giới của bọn họ đang bị trói chặt lại với một tư thế cực kỳ khuất nhục, mà dường như trước đó, cô ấy còn phải hứng chịu một trận đòn tra tấn vô cùng

tàn khốc nữa.

Trên người tiểu thư Trí Giới dính đầy chất lỏng màu xanh lá, mái tóc ngắn màu bạc ướt nhẹp, gương mặt nhỏ xinh bên dưới mái tóc kia trở nên đờ đẫn, tựa như đang thống khổ ghê gớm, ánh mắt lại ngơ ngác như đã tan vỡ rồi, lông mi rủ xuống, trong đôi mắt vẫn hiện lên dấu hỏi chấm "?" tựa như ý thức của bản thân vừa phải hứng chịu một đòn trùng kích mãnh liệt, đánh sâu vào.

Nhóm ý thức máy móc cũng xem đến run rẩy cả người.

Mà cũng chính tại một khắc này, đột nhiên lại trông thấy một bàn tay xuất hiện trên hình ảnh. Bàn tay kia chậm rãi nâng cằm cô gái máy móc lên, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Dựa vào một chút ánh sáng mờ nhạt lóe lên trong vùng hắc ám, bọn họ có thể nhìn thấy một cái mặt nạ con quạ màu trắng bệch.

"Đó là..."

"Kẻ phát tán dục vọng kia!"

Nhóm ý thức máy móc bên trong nội bộ tổ ong lập tức nhận ra trang phục của Lâm Ân, tất cả đều hoảng hốt đến run rẩy.

Chương 760: Phẫn Nộ!!!

Ngay sau đó, bọn họ lại nghe được một giọng nói tràn đầy từ tính mang theo ý cười và có sắc thái tương đồng như nhân vật "Đại Ma Vương" trong các loại tác phẩm văn học khác: "Nha, chào mọi người của tộc máy móc, rất xin lỗi vì đã cho mấy người xem được một vài hình ảnh không tốt cho lắm."

"Nhưng tiểu thư Trí Giới đang chơi đùa rất vui cùng tôi ở trong này. Đã lâu rồi, tôi không gặp được một người bạn có thể chơi đùa và nói chuyện cùng mình vui đến vậy, khiến tôi vô cùng hưng phấn."

Nói xong câu này, hắn lập tức vươn tay, tao nhã mà bỏ chiếc mũ trên đầu xuống, nhẹ nhàng day day huyệt Thái Dương, ý cười trong đôi mắt chói lọi đến lạ: "Vậy mọi người có muốn biết rốt cuộc là hai chúng tôi vừa chơi trò gì không? Thưa những quý ông tôn kính."

Giờ khắc này, ở bên trong nội bộ tổ ong, thông qua hình ảnh vừa được chuyển về, tất cả những ý thức máy móc đều trông thấy gương mặt của kẻ đang đeo chiếc mặt nạ con quạ màu trắng kia, cũng như nghe được tiếng cười tao nhã, dịu dàng nhưng đầy tà ác của hắn.

Cả đám đều run rẩy, chăm chú nhìn vào khung cảnh bên kia.

Ánh mắt bọn họ lại rơi xuống trên người tiểu thư Trí Giới đang bị những sợi xiềng xích trói chặt ngay bên cạnh hắn, tư thế khuất nhục kia cùng với ánh mắt trống rỗng xuất hiện dấu hỏi chấm "?" to tướng bên trong như thể đã bị chơi đến hỏng rồi của cô ấy, lại kết hợp với đôi mắt đầy ý cười tà ác của cậu thiếu niên

bên cạnh kia, gần như ngay lập tức, trong đầu đám ý thức máy móc này đã hiện ra vô số những hình ảnh thiếu nhi không nên nhìn.

Thật hiển nhiên, trong trong khoảng thời gian tiểu thư Trí Giới mất đi kết nối tin tức với bọn họ, cô ấy đã chạm mặt với kẻ phát tán dục vọng kia, và phải chịu một loại lăng nhục cùng xâm phạm khó có thể tưởng tượng nổi!

Tới đây, bọn họ cũng lập tức hiểu được, vì sao ở thời điểm vừa rồi khi trí não thành lập tin tức đồng điệu cùng Huyễn Tưởng Màu Bạc, đối phương lại phải gánh chịu đòn công kích dục vọng khủng bố đến vậy rồi!

Bởi vì toàn bộ những điều đó đều là thứ mà giờ phút này tiểu thư Trí Giới đang phải tự mình trải qua!

"Ác ma! Tên ác ma kia!"

"Lập tức phái binh tới cứu viện tiểu thư Trí Giới! Nhất định phải giết hắn! Phải bầm thây hắn ra thành vạn đoạn!"

"Hắn lại dám làm ra loại chuyện này đối với tiểu thư Trí Giới, tuyệt đối không thể cho hắn còn sống rời khỏi nơi đó được!"

Giờ khắc này, tình cảm quần chúng trong tổ ong đều xúc động, thậm chí thứ cảm xúc phẫn nộ mà nhục nhã ấy còn làm cho toàn bộ quần thể ý thức ầm ầm rung động.

Nếu biểu hiện ra thành hình tượng cụ thể, có lẽ giờ khắc này, toàn bộ ý thức máy móc đều đã trừng to mắt như muốn nứt ra, tầm nhìn một mực chiếu lên gương mặt đang tươi cười của tên thiếu niên trên màn hình nọ, trong lòng chỉ hận không thể lột da hắn, ăn thịt hắn!

Đặc biệt là những ý thức truyền dữ liệu lên hệ thống.

Bọn họ đều phẫn nộ đến phát run, chỉ hận không thể thoát ly đội ngũ, tự mình đến nơi đó chém chết tên kia luôn cho rồi!

Lại nói, thần giáo Cơ Giới vốn là một quần thể tập trung cao độ đến mức hòa hợp thành một thể, bởi vậy cấp bậc nghiêm minh, kỷ luật đáng sợ, mà đối với những ý thức truyền dữ liệu như bọn họ, ý thức máy móc thuần túy gần như là đối tượng thiên nhiên khiến bọn họ hâm mộ và hướng tới.

Mà ý thức máy móc thuần túy nhất bên trong tổ ong số ba của bọn họ chính là tiểu thư Trí Giới.

Có thể nói, gần như tất cả những ý thức truyền dữ liệu ở nơi này đều hâm mộ có thừa đối với vị tiểu thư kia, dù bọn họ không có biểu hiện ra ngoài, nhưng tại thời điểm bản thân được phân phối đến cùng một đội, cùng chấp hành nhiệm vụ với cô ấy, từ tận đáy lòng, tất cả đều vô cùng kích động.

Bởi vì đây là một loại khát vọng và truy cầu đối với sự thuần túy.

Nhưng ở thời điểm hiện tại, tiểu thư Trí Giới mà bọn họ vẫn luôn hâm mộ, lại bị nhân loại kia dùng loại phương thức nhục nhã này để trói chặt ở nơi đó, mà hiển nhiên trong một đoạn thời gian rất dài trước khi chuyện này bị vỡ lở, tiểu thư Trí Giới đã bị sinh vật huyết nhục kia hung hăng vấy bẩn và sỉ nhục rồi!

Loại chuyện này cũng tương tự như hắn đã hung hăng mà đánh nát hình tượng Bạch Nguyệt Quang trong lòng bọn họ vậy.

Cũng giống như một vị Nữ Thần ngươi đã hâm mộ suốt ba năm, và trước khi tốt nghiệp, rốt cuộc ngươi cũng cố lấy hết dũng khí ra, muốn đi thổ lộ với cô ấy, kết quả là… vào đúng thời khắc kia, ngươi lại nhìn thấy Nữ Thần yêu dấu của mình đang bị một tên biến thái nào đó chơi ngay trong phòng học.

Phẫn nộ.

Nhục nhã.

Giấc mộng vỡ tan tành.

Giờ khắc này, toàn bộ những cảm xúc phẫn nộ của quần chúng đã hội tụ vào cùng một chỗ, thậm chí nó còn ảnh hưởng tới hành động tác chiến trên mặt đất, khiến cho hàng loạt đại quân máy móc đều phát sinh những sai lầm thật lớn, chiến tuyến cũng thay đổi không còn trật tự và ổn định như trước nữa.

Mà đây vốn là tình huống tuyệt đối không thể phát sinh trước đó.

Có thể nói, sự cố lần này đã trực tiếp quấy nhiễu đến tính thống nhất của tâm trí bầy đàn rồi.

Thậm chí tình huống chiến tuyến xuất hiện hỗn loạn này còn nghiêm trọng tới mức, nó khiến cho Leviathan vẫn một mực ẩn mình bên trong sương mù màu đen, cũng nhận ra điểm dị thường.

Bên trong Leviathan, thông qua màn sương máu trước mắt, mười mấy Dịch Y đang đưa mắt chăm chú nhìn vào hình ảnh giám sát về bố cục của đại quân máy móc bên trong thành, cũng cảm thấy kinh ngạc vì những gì mình đang nhìn thấy.

Bởi vì hiện tại, các đại quần thể của thần giáo Cơ Giới đều đang tiến công, nhưng tất cả chúng đều phát sinh rất nhiều những sai lầm không nhỏ.

Giống như một bộ máy móc vốn được cơ giới hoá cực cao lại đột nhiên xuất hiện tình trạng linh kiện bị mài mòn vậy, nó khiến cho cả hành động lẫn chiến thuật của bộ máy móc kia đều lộ ra rất nhiều nhược điểm.

Tình huống này làm cho bọn họ - những tồn tại hàng năm đều

tác chiến và thích ứng với phương thức tiến công kín kẽ, không một khe hở của thần giáo Cơ Giới, cũng cảm thấy rối rắm và ngạc nhiên không thôi.

Hãy đọc tại apptruyen

Chương 761: Đại Lão Dịch Y!

Nguồn tại truyện YY

"Mẫu Thần bệ hạ, hình như chiến trường dưới kia có chút không thích hợp." Dịch Y cầm đầu kia khẽ nhíu mày, lập tức cất giọng khàn khàn đi báo cáo: "Đột nhiên quy trình tiến công của đại quân máy móc lại thay đổi, trở nên mất trất tự, tình thế hiện giờ và và phong cách tiến công lúc trước của bọn họ khác quá xa nhau, thậm chí là một trời một vực, như thể bọn họ đang..."

Gã có chút do dự, nhưng vẫn quyết định nói ra một từ mà chính bản thân gã cũng hoài nghi, không biết đây có phải là ảo giác hay không: "Phẫn nộ?"

Đúng vậy.

Nhìn thấy hình ảnh đang được chuyển về từ chiến trường, Dịch Y này có thể rõ ràng mà cảm nhận được cảm xúc bạo động bên trong những thể máy móc.

Vấn đề là... khái niệm mang tên cảm xúc kia tuyệt đối không nên phát sinh trên người tộc máy móc mới đúng.

Bởi vì phẫn nộ có nghĩa là xúc động. Và khi máy móc sinh ra cảm xúc phẫn nộ, thì không cần biết là hành động của bọn họ có hiệu suất sao đến đâu, cũng không thể tránh né được mà phát sinh những sự cố ngoài ý muốn.

Càng nghĩ, gã càng do dự khó hiểu, càng không biết rốt cuộc phía dưới kia đã xảy ra chuyện gì rồi, mãi cho đến khi một âm thanh kỳ quái, mang theo chút ý cười của Dục Vọng Mẫu Thụ truyền đến từ bên trong hạt giống huyết nhục kia vang lên:

"Đương nhiên, dù sao chúng cũng là ý thức truyền dữ liệu, nhìn thấy hình ảnh có tính sỉ nhục mạnh như vậy, không trực tiếp điên cuồng, coi như bọn họ đã rất khắc chế rồi, rất xứng đáng với thân phận của bọn họ rồi, hì hì."

Nghe được câu nói này, nhóm Dịch Y xung quanh lập tức cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, vẻ mặt ngơ ngác.

Chẳng lẽ bên dưới đó đã xảy ra chuyện gì mà bọn họ không biết sao?

Bởi vì bọn họ có thể rõ ràng nghe ra được một chút dao động tượng trưng cho cảm xúc châm chọc và hứng thú phát ra từ trong âm thanh lúc nãy Mẫu Thụ phát ra, tựa như giờ phút này, bà ta đang đi xem kịch vậy, là một vở kịch khiến người ta cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều sung sướng.

"Mẫu Thần." Dịch Y cầm đầu kia tiến lên, có chút do dự mở miệng dò hỏi: "Là thần giáo Cơ Giới bên kia... Đã xảy ra một biến cố quan trọng nào đó ư?"

Âm thanh ẩn chứa ý cười kỳ quái của Dục Vọng Mẫu Thụ lại truyền đến, giống như một cô gái xinh đẹp đang nâng cằm, quan sát một chuyện làm bản thân cực kỳ hứng thú vậy: "Đúng, đúng là không nhìn ra nhé, ta vẫn luôn cho rằng đám Dịch Y các ngươi đều là một đàn chuột nhắt cổ hủ vô năng, nhưng tới hiện giờ mới biết, có lẽ ấn tượng của ta về các ngươi cũng phải thay đổi một chút rồi."

"Ít nhất là trong nhóm các ngươi cũng có một vài thế hệ sau vô cùng thú vị nha."

Mà cũng chính tại một khắc kia, bên trong hạt giống huyết nhục kia lập tức tản ra từng luồng sương mù màu máu, một cảnh tượng sống động vô cùng, cũng chậm rãi thành hình bên trong màn sương máu ấy.

Toàn bộ nhóm Dịch Y xung quanh đều theo bản năng, chăm chú nhìn vào cảnh tượng vừa xuất hiện trên màn sương máu trước mặt.

Chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt bọn họ đã run rẩy cả rồi.

"Đó là..."

Dường như đây là một không gian khổng lồ ở dưới lòng đất, xung quanh là một mảnh hắc ám, chỉ có một nơi nào đó nằm tại vị trí trung tâm của khu vực này là tản ra một chút ánh sáng màu lam nhàn nhạt.

Chỉ thấy một thiếu niên đeo chiếc mặt nạ con quạ màu trắng bệch, giống hệt bọn họ, đang đứng ngay tại khu vực đó.

Mà bên cạnh hắn, lại có một cô gái máy móc với ánh mắt trống rỗng, đang bị từng sợi xiềng xích trói chặt lại với tư thế bất lực và nhục nhã vô cùng.

Thêm nữa, bọn họ chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra hình dáng của cô gái máy móc kia, trong lòng càng thêm hoảng hốt.

"Huyễn Tưởng Màu Bạc? Là bộ máy móc chí cao cấp tử triệu đó?"

Cả đám Dịch Y vừa đi từ hoảng hốt sang cực độ sợ hãi, cơn sóng trong lòng cứ sôi lên ùng ục.

Phải biết rằng, bản thân Dịch Y vốn đã tác chiến và đảm nhận vai trò kiềm chế thần giáo Cơ Giới rất nhiều năm, bởi vậy ấn tượng trong lòng bọn họ đối với cô gái máy móc toàn thân lóe lên lưu quang màu xanh da trời này, tuyệt đối là khắc sâu không thể xóa nhòa được.

Cô ta chính là bộ máy móc có trí tuệ được chế tạo từ khoa học kỹ thuật thế hệ mới nhất, bởi vậy đã nhiều lần, cô ta trực tiếp lên

chiến trường, còn kiêu ngạo nhằm thẳng vào bọn họ, mà mỗi lần như vậy, đối phương đều giành được chiến quả thật lớn, chưa từng bại trận bao giờ.

Có thể nói, trước mắt cô gái máy móc này chính là một tộc máy móc làm bọn họ đau đầu nhất mỗi khi gặp phải.

Rất nhiều lần bọn họ và giáo phái Chi Phối Giả đã đặt cạm bẫy mai phục, muốn bao vây giết chết cô ta, nhưng lần nào cũng vậy, đều không giải quyết được chuyện gì.

Cô gái máy móc kia tuyệt đối có thể xưng là tộc máy móc có chiến lực mạnh nhất dưới cấp quân vương.

Nhưng giờ phút này, cô gái máy móc luôn mang đến cho bọn họ mối uy hiếp cực lớn kia lại bị người ta dùng một loại tư thế nhục nhã như vậy, trói chặt ở nơi này. Mà dường như lúc trước, cô ta đã từng phải hứng chịu quá trình làm nhục và ngược đãi nặng nề.

Bọn họ kinh hãi vô cùng.

Tên… tên này cmn là thuộc hạ của ai đấy?

Lại hung mãnh như thế!

Ngay cả Huyễn Tưởng Màu Bạc cũng có thể bắt được?

Chuyện này... Chuyện này...

Chẳng lẽ hiện giờ, mấy kẻ hung ác trong trận doanh Dịch Y chúng ta lại trâu bò đến loại tình trạng này rồi?

Âm thanh có chút châm chọc mang theo ý cười của Dục Vọng Mẫu Thụ kia vang lên: "Hắn đã ở nơi này dạy dỗ cô gái máy móc kia một đoạn thời gian rất dài rồi, hiện tại, hắn đang đối phó cùng tổ ong của tộc máy móc. Câu chuyện càng ngày càng trở nên thú vị

rồi."

Lời này vừa nói ra, tất cả những Dịch Y xung quanh đều run rẩy, vẻ kinh hãi trong mắt càng thêm sôi trào.

Dạy... Dạy dỗ...

Bọn họ lập tức đưa mắt nhìn cảnh tượng xuất hiện trên màn sương máu kia, trong đầu nhanh chóng hiện ra vô số những hình ảnh giam cầm, lăng nhục và sa đọa.

Giờ khắc này, bọn họ thực sự kinh hãi rồi.

Bởi vì vị đại lão thuộc tổ chức Dịch Y bọn họ lại có thể dạy dỗ cả máy móc?

Biến thái như vậy sao?

Chương 762: Hắn Là Người Của Chúng Ta!!!

Dục Vọng Mẫu Thụ cười nhạt nói: "Đừng có giả vờ nữa. Nào hãy nói đi, hắn là vị cán bộ nào trong nhóm các ngươi vậy? Hắn lại có thể vận dụng công kích dục vọng còn thuần thục hơn cả ta? Chưa hết, nhìn tình huống này, có vẻ như từ trước đó, thần giáo Cơ Giới đã sớm ra lệnh đuổi giết hắn rồi, bằng không cô gái kia cũng chẳng đến đuổi giết hắn đâu."

Bà ta đã thông qua dấu vết chiến đấu lưu lại ở những khu vực xung quanh, để đại khái suy đoán ra lúc trước, dưới đất đã xảy ra chuyện gì.

Và không cần phải nghi ngờ, khẳng định là thiếu niên Dịch Y kia đã bị cô gái máy móc này đuổi giết một đoạn thời gian rất dài rồi, mà dựa vào những tin tức do nhóm tín đồ của mình chuyển về, bà ta cũng tìm được một chút tình báo về cậu thiếu niên kia.

Phải nói rằng, năng lực và tính cách của thiếu niên này đã chọc thẳng vào điểm G của bà ta mất rồi!

Mà nghe xong lời nói của Dục Vọng Mẫu Thụ, nhóm Dịch Y xung quanh vẫn còn ngơ ngác, cả đám ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong lúc nhất thời đúng là không biết nên bà ta trả lời như thế nào.

Bởi vì không cần biết bọn họ hồi tưởng như thế nào, cũng thật sự không nhớ nổi cậu thiếu niên kia là vị cán bộ hay bác sĩ nào trong nhóm bọn họ.

Bởi vì nếu thực sự có một người như vậy tồn tại, thì dù bọn

họ chưa từng tiếp xúc với đối phương, cũng nên nghe được một chút tin tức phong thanh mới đúng.

"Mẫu Thần, ngài khẳng định hắn đúng là một thành viên trong tổ chức Dịch Y chúng ta?" Dịch Y cầm đầu kia có chút không xác định và do dự nói: "Một vị cán bộ có thể vận dụng năng lực dục vọng còn biến thái như vậy, ta thật sự không nghĩ ra đối phương là vị Dịch Y nổi tiếng nào..."

Dục Vọng Mẫu Thụ cười lạnh một tiếng, chợt mở miệng đùa cợt: "Nếu không phải người của các ngươi, chẳng lẽ còn có thể là Dạ Y thuộc thành Hắc Dạ?"

Lần này thì nhóm Dịch Y xung quanh lại không chút do dự, ai nấy đều quyết đoán lắc đầu.

Tình huống như Mẫu Thụ nói, tuyệt đối không thể xảy ra được.

Nói đùa.

Nếu là thế lực khác, bọn họ còn có thể không biết, nhưng đối với Dạ Y...

A, lấy một ví dụ rất hình tượng để nói về chuyện này đi, có thể bọn họ không biết trên người bạn gái mình có bao nhiêu cái nốt ruồi, nhưng đối với Dạ Y, bọn họ lại hiểu rõ về đối phương đến tỏ tỏ tường tường từng chân tơ kẽ tóc, thậm chí là mỗi thành viên trong tổ chức ấy thích mặc quần lót màu gì, bọn họ cũng nắm được rõ ràng mà.

Cũng bởi cực kỳ hiểu biết đối phương, bọn họ mới dám nói, có lẽ cậu thiếu niên kia không phải người của bọn họ, nhưng hắn cũng tuyệt đối không thể là người của Dạ Y.

Bởi vì Dạ Y sao có thể biến thái như vậy được?

Đám người kia vẫn thích chơi bài cân đối, thích duy trì trung lập, ngay cả khi lựa chọn nhúng tay vào tranh đấu giữa các tổ chức lớn ở thế giới này, bọn họ cũng cũng không đặc biệt nghiêng hẳn về một phe trận doanh nào cả.

Nếu cậu thiếu niên kia là Dạ Y, bọn họ nguyện ăn một tấn phân!

"Có lẽ vị ấy đúng là một cán bộ cao cấp nào đó." Dịch Y cầm đầu kia thoáng suy tư.

Phải biết rằng, tuy tất cả bọn họ đều là Dịch Y cả, nhưng cả đám luôn hành động trong bí mật, với mục đích mang hỗn loạn tới thế lực trận doanh khác. Bọn họ vốn không có loại kết cấu tổ chức nghiêm ngặt như những thế lực trận doanh khác, dưới tình huống bình thường đều là các đại phân bộ hợp tác với nhau, nhưng đối với công việc mà một đối tượng cụ thể nào đó phụ trách, bọn họ lại không thể hiểu biết được.

Lấy ví dụ ngay trước mắt, trong trận doanh Dịch Y bọn họ còn có【 phân bộ chi phối giả】 và【 phân bộ thành Hắc Dạ】... là các tổ chức lơn Dịch Y, trực tiếp nhận mệnh lệnh điều khiển từ thủ lĩnh. Những phân bộ này hợp tác với nhau, cũng cạnh tranh với nhau.

Mà ngoại trừ chuyện đó, ở khắp các nơi trên thế giới, vẫn còn rất nhiều Dịch Y tản ra đi lang thang, hoặc ẩn nấp, chưa được thống kê vào những phân bộ này.

Nghĩ đến đây, Dịch Y cầm đầu chợt ngẩng lên, cười nhạt nói: "Xem ra, hắn là người của chúng ta chắc rồi, không còn phải nghi ngờ gì nữa."

...

Mà giờ phút này, trong không gian trống rỗng dưới lòng đất.

Lâm Ân khẽ nhếch khóe miệng, chậm rãi bước đi thong thả quay chung quanh Huyễn Tưởng Màu Bạc đang bị xiềng xích trói chặt, thản nhiên nói: "Tôi biết mấy người đang chăm chú nhìn vào tôi. Mà hẳn là mấy người cũng thấy được rồi, hiện tại quan chấp hành cao nhất của mấy người đang nằm trên tay tôi, tuy tôi cũng không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói..."

Lâm Ân mở rộng hai tay, bộ trường bào trên người từ từ mở ra, khuôn mặt mỉm cười nói: "Tiểu thư Trí Giới hầu hạ tôi rất thoải mái."

【 đinh! Giá trị phẫn nộ của ý thức máy móc đối với ngươi +10! 】

【 đinh! Giá trị phẫn nộ của ý thức máy móc đối với ngươi +15! 】

Những lời này tuyệt đối là lửa cháy đổ thêm dầu, chỉ trong nháy mắt, nó lại một lần nữa kích phát cảm xúc phẫn nộ bên trong tổ ong.

Gần như là theo bản năng, ánh mắt của bọn họ lại rơi xuống gương mặt và bờ môi khẽ hé mở của tiểu thư Trí Giới đang bị địch nhân trói chặt đầy nhục nhã ở nơi này, gần như không có bất cứ tình huống gì ngoài ý muốn xảy ra, bọn họ đều nhìn thấy những thứ dơ bẩn đặc sệt, dấp dính dị thường, đang vương vãi khắp nơi trên thân thể cô ấy.

Và gần như ngay lập tức, bên trong ý thức của bọn họ đã hiện ra những hình ảnh cực kỳ đáng sợ và buồn nôn, mà ở trong đó, tiểu thư Trí Giới, Nữ Thần vẫn được bọn họ hâm mộ phải cong người quỳ xuống đất với tư thế cực kỳ nhục nhã.

"A!"

Giờ khắc này, tình cảm quần chúng trong nội bộ tổ ong lại một

lần trào dâng phẫn nộ, tiếng rống giận ngập trời.

Người kia!

Người kia, hắn dám! Hắn lại dám làm như thế!

"Thỉnh cầu trí não! Hãy để cho chúng ta buông xuống dưới kia, giết chết hắn!"

Giờ khắc này, ở bên trong thiết bị đầu cuối [1] của trí não tổ ong, đã xuất hiện vô số những tin tức nhắc nhở của nhóm ý thức máy móc yêu cầu được buông xuống dưới kia, những tin tức này cứ liên tục nhảy lên, chưa thấy dừng lại.

Hãy đọc tại apptruyen

---

[1] : Một thiết bị đầu cuối máy tính là một thiết bị phần cứng điện tử hoặc điện cơ được sử dụng để nhập dữ liệu vào, và hiển thị hoặc in dữ liệu ra từ một máy tính hoặc một hệ thống điện toán.

Chương 763: Nếu Không Giết Hắn, Thề Không Làm Máy Móc Nữa!

Gần như tất cả những ý thức máy móc đều chỉ có duy nhất một mục đích, đó là xông tới, trực tiếp giết chết tên ác ma ở bên trong hình ảnh kia cho thỏa cơn phẫn nộ trong lòng!

Và gần như vào giờ khắc này, thù hận của toàn bộ ý thức máy móc đều đổ dồn lên một người duy nhất là Lâm Ân rồi.

Cùng lúc ấy, nhóm Dịch Y đang ở bên trong khoang sinh học của Leviathan, cũng nhìn thấy một màn này, và ai nấy đều nở một nụ cười điên cuồng mà tà ác trên môi.

Nghe xong lời nói của Lâm Ân, gần như không gặp phải một chút khó hiểu nào, bọn họ đã nhanh chóng lý giải được ý tứ trong lời nói của hắn rồi.

Không thể nào!

Không thể nào!

Chẳng lẽ vị đại lão này lại điên cuồng và biến thái đến mức ấy ư?

Má ơi, hắn nện cô ta thật hả?

Đến đây, bọn họ lại một lần nữa khẳng định được thân phận của đối phương rồi. Một tồn tại có thể làm ra loại chuyện ác liệt này, còn dám công khai nói thẳng cho mọi người cùng biết như vậy, ngoại trừ Dịch Y bọn họ, ai dám nữa đây?

Hơn nữa, người này chẳng những là đồng nghiệp của bọn họ, còn rất có khả năng là một vị siêu cấp đại lão trong tổ chức! Bởi vì lấy ví dụ từ bản thân bọn họ đi, dù bọn họ có điên cuồng có hỗn loạn đến mức nào, trong đầu cũng chưa từng có nghĩ tới chuyện bỏ qua vật chất khách quan, để tiến hành hàng loạt những động tác tà ác và biến thái như vậy đối với tộc máy móc!

Quả nhiên... Người nọ không hổ là đại lão chân chính, có thể dễ dàng làm được những chuyện mà bọn họ không dám hoặc là không thể làm được!

Sĩ khí +10

Phấn chấn +10

Tà ác +10

Cùng thời điểm này, ở bên trong nội bộ tổ ong, bởi vì vô số ý thức đều phát ra dao động nhục nhã và nổi giận, đã khiến cho thế giới giả thuyết vô cùng trật tự này ầm ầm rung chuyển.

Mà từ đầu đến cuối, dòng chảy tin tức của hội nghị chỉnh đốn buông xuống nơi này vẫn chỉ lạnh lùng mà chăm chú nhìn vào Lâm Ân trong hình ảnh, chưa từng nói một câu.

"Yên lặng." Đột nhiên một âm thanh lạnh lẽo tột cùng lập tức dao động và lan tràn bên trong tổ ong.

Nhóm ý thức máy móc còn đang hỗn loạn mà nổi giận bừng bừng kia lập tức bị luồng uy thế này áp chế xuống, dù vậy, lửa giận hừng hực trong lòng bọn họ vẫn một mực bùng lên, khó có thể áp chế xuống được.

Trong không gian trống rỗng dưới lòng đất, Lâm Ân nâng chiếc mặt nạ của mình lên, lại tiếp tục bước đi thong thả, không nhanh không chậm, quay chung quanh Huyễn Tưởng Màu Bạc: "Đương nhiên, các vị không phải nôn nóng hay phẫn nộ làm gì, cái này gọi

là ăn miếng trả miếng thôi. Mấy người đuổi giết tôi lâu như vậy, đầu tiên là đại quân máy móc, tiếp đó là gió lốc nano, tới cuối cùng còn phái ra máy móc chí cao. Mấy người cũng coi trọng tôi quá."

Nói đến đây, Lâm Ân quay đầu, ghé sát vào tai Huyễn Tưởng Màu Bạc, hai ngón tay nhẹ nhàng đặt lên má đối phương, để gương mặt cô ta hướng về phía mình, trên mặt lộ ra nụ cười tươi đầy trêu tức và quỷ dị.

"Đương nhiên, tôi cũng không có ghi hận mấy người, dù sao nơi này cũng là thế giới hắc ám, ngươi giết ta, ta giết ngươi là một chuyện rất bình thường."

"Nhưng nếu đã làm như vậy, thì mấy người cũng nên có giác ngộ sẽ bị địch nhân phản sát mới đúng."

“Cũng giống như hiện tại này, tiểu thư Trí Giới của mấy người đã biến thành chiến lợi phẩm trong tay tôi rồi... Cô ấy đã là đồ chơi của ta."

【 đinh! Giá trị phẫn nộ của ý thức máy móc đối với ngươi +30! 】

【 đinh! Giá trị phẫn nộ của ý thức máy móc đối với ngươi +35! 】

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở trong thần giáo Cơ Giới +5! 】

【 đinh! Độ nổi tiếng của ngươi ở trong thần giáo Cơ Giới +6! 】

【 đinh! Theo tin tức lan rộng, địa vị của ngươi ở trong thần giáo Cơ Giới đã từ "Đối địch" chuyển biến thành "Tử địch", ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở: 1000】

Giờ khắc này, chỉ thiếu một chút nữa là toàn bộ ý thức máy móc bên trong tổ ong lại một lần nữa bởi vì phẫn nộ mà rơi vào bạo động.

Miệt thị! Đây tuyệt đối là hành vi miệt thị và giễu cợt bọn họ!

Hắn đang khiêu khích bọn họ, đang cố ý làm bọn họ ghê tởm, cũng như cố tình khoe khoang ngay trước mặt bọn họ!

Từ trước tới nay, đây tuyệt đối là lần đầu tiên bọn họ gặp phải một tên ma quỷ hỗn loạn tà ác đến thế! Một con ác ma khốn nạn từ đầu đến đuôi!

"Ngươi muốn cái gì?" Đột nhiên vùng hư vô ngay trước mặt Lâm Ân, chợt xuất hiện một chuỗi tạp âm máy móc lạnh như băng. Tới cuối cùng, hội nghị chỉnh đốn đã buông xuống tổ ong từ lâu kia cũng chịu mở miệng, đây là lần đầu tiên bọn họ đáp trả những lời lẽ sặc mùi khiêu khích của hắn.

Trên mặt Lâm Ân vẫn còn nguyên nụ cười mỉm đầy tao nhã, hắn chăm chú lắng nghe âm thanh máy móc kia nói sau đó đáp lại: "Đương nhiên là trao đổi rồi. Vị đại diện của tộc máy móc thân ái ơi, ngài hãy giao dịch cùng sinh vật huyết nhục là tôi đi, hãy dùng một cái bảng giá mà mấy người cảm thấy là thích hợp, rồi dùng nó để đổi lấy vị tiểu thư Trí Giới xinh đẹp đang ở trong tay tôi này. Chẳng phải làm thế là vô cùng công bằng hay sao?"

Lời nói vừa nói ra, Huyễn Tưởng Màu Bạc đang bị trói chặt ở nơi này lập tức run rẩy. Cô ta gian nan mà ngước mắt lên, vội vàng nói: "Đừng giao dịch cùng hắn... không giết được hắn..."

Nhưng cô ta còn chưa kịp nói xong, một tia hồng quang chợt lóe trên ngón tay đang nắm lấy cằm cô ta của Lâm Ân, lấy m chi lực khủng bố trực tiếp từ ngón tay hắn, khuếch tán ra ngoài, lập tức tràn đầy bên trong ý thức của Huyễn Tưởng Màu Bạc.

"Nha mị? ——!" Lực lượng trùng kích bất ngờ nọ trực tiếp làm Huyễn Tưởng Màu Bạc co rút người lại, cần cổ nâng lên, thân thể cứng ngắc, mái tóc bạc tung bay, con ngươi phóng đại, dấu hỏi chấm to tướng "?" xuất hiện trong đôi mắt gần như đã chuẩn bị tan vỡ rồi, ý thức là một mảnh chỗ trống.

【 đinh! Độ phục tùng của Huyễn Tưởng Màu Bạc +2】

【 đinh! Giá trị tan vỡ của Huyễn Tưởng Màu Bạc +3】

"Tiểu thư Trí Giới!" Thấy một màn như vậy, toàn bộ những ý thức bên trong tổ ong đều đau đớn mà rít gào lên.

Đáng giận! Đáng giận!

Hắn lại dám làm ra chuyện như vậy với tiểu thư Trí Giới của bọn họ, ở ngay trước mặt bọn họ. Hắn lại dám làm cho tiểu thư Trí Giới kêu ra thứ âm thanh như vậy ở ngay trước mặt bọn họ!

Nếu không giết hắn, thề không làm máy móc nữa!

-truyện yy . pro-

Chương 764: Nếu Ngươi Lộ Vẻ Sợ Hãi, Ngươi Sẽ Chết Ngay!!!

-Nguồn tại apptruyen-

Lâm Ân nhẹ nhàng nắm lấy phần gáy của Huyễn Tưởng Màu Bạc, nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô ta: "Tiểu thư Trí Giới, một món đồ chơi thì không có tư cách để lên tiếng nha. Theo tôi nghĩ, hẳn là cô cũng không muốn mình tiếp tục kêu lên những âm thanh như vậy ở ngay trước mặt đám đồng nghiệp của mình đâu?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc chỉ còn biết khuất phục cúi đầu, cố nén thứ lực lượng kịch liệt đang đánh sâu vào kia, quá trình ý thức tan vỡ đang diễn ra nhanh chóng, gần như không thể khống chế được.

Cô ta biết, hắn đang bỡn cợt cô ta, đang trả thù vì lúc trước cô ta một mực đuổi giết hắn!

Hắn muốn trực tiếp giẫm lên tôn nghiêm của cô ta, muốn đạp nó xuống mặt đất, muốn chôn vùi nó bên dưới bàn chân của mình, muốn khiến cho ý chí của cô ta phải khuất phục hắn, thứ hắn muốn không chỉ có thân thể, còn cả tâm linh nữa.

Hắn đang dùng loại phương thức ác độc này, để từng chút từng chút một vấy bẩn linh hồn của cô ta, khiến cho cô ta đi vào khuôn khổ, khiến cho cô ta hoàn toàn biến thành một món đồ chơi chỉ biết nghe theo lời hắn nói!

"Giải trừ nguyền rủa đối với cô ấy đi, hãy nói ra điều kiện của ngươi, chúng ta có thể cho ngươi." Giọng nói lạnh như băng kia lại một lần nữa vang lên.

Nhưng so với lúc trước, chẳng những lần này, giọng nói ấy cực kỳ lạnh lẽo, nó còn mang theo uy nghiêm.

Lâm Ân mỉm cười, nhẹ nhàng nâng chiếc mặt nạ lên, bỏ chiếc mũ phớt cao của mình xuống, tao nhã nói: "Nha! Khẳng khái như vậy có phải tốt hơn không? Xem ra mấy người đã thỏa thuận xong rồi. Nhưng tôi phải nhắc cho mấy người biết một điều, nếu muốn trao đổi tiểu thư Trí Giới từ trên tay tôi, các vị sẽ phải mất rất nhiều máu đấy (sẽ phải trả cái giá cực kỳ lớn đấy)."

"Như vậy cuộc giao dịch của chúng ta chính thức bắt đầu đi."

Lâm Ân vô cùng nho nhã lễ độ, cúi chào một cái đúng chuẩn quý ông, sau đó mỉm cười nói: "Tôi cần hợp kim dùng để chế tạo máy móc chí cao trong tay mấy người, bộ khung máy móc của tiểu thư Trí Giới cần dùng bao nhiêu, mấy người hãy chuyển cho tôi bấy nhiêu, đồng thời, tôi cũng muốn các loại thiết bị trợ giúp tiến hành tinh luyện kim loại và gia công hợp kim, điều kiện này thế nào?"

Lời này vừa nói ra, nhóm ý thức bên trong tổ ong lập tức run rẩy, hai mắt trợn trừng nhìn thẳng vào màn hình.

"Nói đùa gì vậy!"

"Không có khả năng!"

Phải biết rằng, ngay cả ở bên trong thần giáo Cơ Giới bọn họ, loại hợp kim có thể chế tạo ra máy móc chí cao cũng tuyệt đối là loại tài liệu đỉnh cấp vô cùng hiếm có.

Nó có kháng tính mạnh mẽ đối với công kích năng lượng và vật lý, dưới tình huống không phụ gia những loại năng lực quỷ dị khác, thậm chí nó còn có thể ngăn cản được công kích của sinh vật cấp căn nguyên!

Tất cả ý thức máy móc đều đổ dồn ánh mắt nhìn về phía dòng

chảy tin tức đại biểu cho hội nghị chỉnh đốn. Nhưng dòng chảy tin tức nọ không hề nói gì, nó chỉ lạnh lùng mà chăm chú nhìn vào hình ảnh của Lâm Ân trong khung hình trước mặt.

Cùng thời điểm ấy, trong không gian trống rỗng dưới lòng đất, Lâm Ân vẫn đang mỉm cười và bình thản không vội không chậm, lặng lẽ chờ đợi, thoạt nhìn cực kỳ nhàn nhã.

Trái Trái chợt theo bản năng, khẽ nuốt một ngụm nước miếng xuống, sau đó nâng tay lặng lẽ nhìn thoáng qua vẻ mặt Lâm Ân, nhưng cách một lớp mặt nạ, cô ấy không thể nhìn rõ biểu cảm hiện giờ của hắn được.

"Đầu... Đầu..." Trái Trái nhỏ giọng mà run rẩy nói trong đầu hắn: "Ngươi không sợ hả? Tố chất tâm lý của ngươi mạnh đến thế sao?"

Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười tươi trên mặt, cũng âm thầm nói trong đầu: "Cũng không hoàn toàn là vậy, ngươi nhìn vào trong áo choàng của ta mà xem."

Trái Trái lập tức theo bản năng mà rụt tay lại, nhìn vào trong chiếc áo choàng rộng thùng thình của Lâm Ân. Rất nhanh, cô ấy đã khiếp sợ nhìn thấy, ở sau lưng chiếc áo choàng kia, từng sợi xúc tu trên người hắn đang run như cầy sấy, ai mà không biết sẽ cho rằng đây là một loại thiết bị rung động với tần suất cực cao nào đó.

Lâm Ân cứng ngắc mà mỉm cười, thầm nói trong đầu: "Run thì run, nhưng không thể cho người khác nhìn ra được. Bởi vì ở loại thời điểm này, biểu hiện của ngươi càng bình tĩnh, bọn họ càng không dám động vào ngươi, dựa vào đó, ngươi mới có thể nhận được lợi ích càng lớn hơn!"

"Nhưng nếu ngươi lộ vẻ sợ hãi, ngươi sẽ chết ngay!"

Trái Trái có chút khiếp sợ mà nuốt một ngụm nước miếng

xuống, nói: "Đầu, nói cách khác, kỳ thật ngươi cũng không dám chắc chắn vào chuyện này? Ngươi cũng không xác định được, rốt cuộc bọn họ có trực tiếp truyền tống tới đây để xử lý ngươi hay không?"

Lâm Ân mỉm cười, lại thầm nói trong đầu: "Cho nên ta mới nói là mình đang đánh cuộc mà, bằng không ta đã sớm chạy đi rồi. Ta cá là chính bọn họ cũng không biết gì nhiều về ta, không nắm được thực lực của ta, bởi vậy mới không dám tùy tiện ra tay với ta."

"Dùng cái tay nhỏ của ngươi mà suy nghĩ một chút đi, sau khi đã biết chuyện ta trấn áp quần thể nano, nô dịch Huyễn Tưởng Màu Bạc, thì hiện tại, ở trong mắt bọn họ, ta đã trở thành dạng tồn tại gì rồi?"

Trái Trái lập tức ngẩn ngơ. Tựa như vào giờ khắc này, cô ấy đã được thể hồ quán đỉnh.

Đúng vậy.

Nếu dùng phương thức tư duy của đám thần giáo Cơ Giới bên kia, thì dường như cái đầu ngốc của mình cũng là một tồn tại cực kỳ quỷ dị à nha. Hắn đã từng trấn áp quần thể gió lốc nano, niềm kiêu ngạo của bọn họ, sau đó lại dễ dàng đào thoát khỏi quá trình đuổi giết ngàn dặm của bọn họ, rồi sống sót dưới lễ rửa tội của đạn hạt nhân, thậm chí còn đánh bại và nô dịch Huyễn Tưởng Màu Bạc của bọn họ.

Có thể nói, sau khi trải qua một loạt chuyện này, độ uy hiếp của cái đầu ở bên trong thần giáo Cơ Giới, tuyệt đối đã cất cao tới một trình độ khó có thể tưởng tượng nổi rồi.

Đó là chưa kể trên tay đầu còn đang nắm giữ năng lực công kích dục vọng có thể bỏ qua toàn bộ những thủ đoạn phòng ngự của đám máy móc kia!

Nếu không dùng tầm mắt của Thượng Đế, mà đặt Trái Trái vào vị trí của đám thần giáo Cơ Giới bên kia, cô ấy tin tưởng rằng chính mình cũng tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chương 765: Dùng Tay Không Bắt Sói Trắng!

Bởi vì thứ ngươi đang phải đối mặt chính là một tồn tại quỷ dị mà ngươi hoàn toàn không biết gì về hắn cả, chỉ biết đối phương là một kẻ hung ác có thể "Dễ dàng" nghiền ép Huyễn Tưởng Màu Bạc, "Dễ dàng" trấn áp quần thể nano.

Rốt cuộc là bên dưới nụ cười tươi thuần khiết của hắn, đang cất giấu một tên Tà Thần hay một tên lolicon biến thái, ngươi hoàn toàn không biết gì cả.

Mà không biết và thần bí… mới là thứ đáng sợ nhất!

Hiển nhiên, ngay từ đầu Lâm Ân đã hiểu được điểm này, cho nên mới có một màn giáp mặt đàm phán cùng thần giáo Cơ Giới như vậy.

Hắn muốn dùng tay không bắt sói trắng.

Nhưng... loại chuyện này cũng có chỉ số mạo hiểm quá lớn!

Hàm răng Trái Trái run lập cập, ngay giữa ý thức, cô ấy hét lớn lên: "Nhưng đầu, ngươi làm vậy là đang khiêu vũ trên đầu mũi đao đó!"

Lâm Ân mỉm cười, bình thản nói trong ý thức: "Cái này gọi là cầu phú quý từ trong nguy hiểm, luyến tiếc cô vợ không bẫy được lưu manh, nếu thắng, coi như kiếm bộn, nếu thua chúng ta trực tiếp truyền tống quay về Ngôi Nhà Hạnh Phúc, kiểu gì cũng không thiệt, cơ hội vĩnh viễn chỉ dành cho những người dũng cảm đi thử nghiệm mà thôi."

Trái Trái run rẩy không ngừng nói: "Nhưng cô gái máy móc kia đã biết rất nhiều bí mật của ngươi, thậm chí vừa rồi, thiếu chút nữa cô ta đã tiết lộ chúng ra. Chuyện này quá nguy hiểm!"

Lâm Ân lại mỉm cười đầy quỷ dị trong ý thức, sau đó mới nói: "Không có gì, dù cô ta có nói cũng ảnh hưởng không lớn, khẳng định là thần giáo Cơ Giới bên kia đã phát hiện, những chuỗi xiềng xích đang trói buộc trên người cô ta chính là nguyền rủa cấp căn nguyên, chỉ dựa vào điểm này, thần giáo Cơ Giới bên kia tuyệt không dám đi đánh cược, xem rốt cuộc trên tay ta còn thủ đoạn nào khác càng mạnh hơn không!"

"Hơn nữa giết một người, đâu cần phải trực tiếp tiêu diệt thân thể của hắn, ta phá hủy ý thức của cô ta, cũng tương đương với giết cô ta rồi!"

Trái Trái lẩm bẩm nói: "Cái này..."

Khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, nói: "Đương nhiên, vẫn còn một điều nữa, đó cũng là thứ mà hiện giờ ta đang dựa vào. Chúng ta gây ra động tĩnh lớn như vậy ở dưới đất, nếu vẫn không khiến Dục Vọng Mẫu Thụ bên kia chú ý tới, đúng là chẳng còn điều gì để nói nữa rồi."

Trái Trái lập tức run rẩy, nói: "Ngươi muốn nói..."

Lâm Ân quỷ dị mà mỉm cười nói: "Đúng vậy, ta tin tưởng Dục Vọng Mẫu Thụ cũng đang chăm chú nhìn vào nơi này, nếu thần giáo Cơ Giới thật sự dám ngang ngược ra tay, khẳng định là Dục Vọng Mẫu Thụ tuyệt đối sẽ không bàng quan đứng nhìn."

"Xét cho cùng, địch nhân của địch nhân chính là bạn, đạo lý này rất đơn giản. Phải biết rằng, hiện giờ ta đang đứng bên phía thần giáo Huyết Nhục, đang đóng vai một vị..."

Hắn mỉm cười nâng chiếc mặt nạ lên, vẻ mặt đầy cơ trí và tà

ác: "Dịch Y điên cuồng mà tà ác nha."

Trong khu vực trống rỗng dưới lòng đất, bầu không khí xung quanh vẫn rơi vào một mảnh lạnh lẽo.

Lâm Ân chờ đợi chừng mười mấy giây, giọng nói lạnh như băng kia mới một lần nữa vang lên giữa hoàn cảnh cực kỳ vắng vẻ này: "Bộ khung của loạt máy móc Huyễn Tưởng Màu Bạc được chế tạo từ kết tinh tử tinh. Loại nguyên liệu này rất khó khai thác, số lượng kết tinh dự trữ bên trong nội bộ tổ ong chúng ta cũng không nhiều, mà phần lớn trong số chúng đều được dùng để chế tạo khung máy móc cường độ cao cả rồi. Chúng ta không thể thỏa mãn điều kiện ngươi đưa ra."

Nghe được âm thanh kia, Lâm Ân lại nâng chiếc mặt nạ lên, không vội không chậm nói: "Rất đơn giản, mấy người không có thì tháo dỡ những bộ khung máy móc đã được chế tạo từ trước ra, không phải đã có rồi sao? Chẳng lẽ loại chuyện này, còn phải để tôi dạy?"

Lời này vừa nói ra, nhóm Dịch Y đang chăm chú quan sát hình ảnh này, đều không nhịn được mà lộ ra ý cười châm chọc, một loại cảm giác sảng khoái khó có thể nói rõ thành lời nhanh chóng lan tràn trong lòng bọn họ.

Bọn họ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt ghê tởm của nhóm ý thức máy móc bên trong thần giáo Cơ Giới vào giờ phút này.

Đúng là không nể mặt đối phương một chút nào!

Suốt mấy trăm đến mấy ngàn vừa rồi, bọn họ đều bị thần giáo Huyết Nhục đè ra đánh, không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy thần giáo Cơ Giới bên kia bị cho ăn quả đắng, chỉ cần suy nghĩ một chút đã cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều sung sướng rồi.

"Đúng vậy! Tháo dỡ ra không phải là có rồi sao?"

"Những lời này đã chạm thẳng vào tâm khảm của ta rồi, ha ha ha ha!"

"Đúng là không thể ngờ nổi, lại có một ngày những bộ máy móc lạnh như băng kia cũng bị áp chế thành như vậy, ta đi chuyến này thật không uổng phí!"

Hiển nhiên là đám Dịch Y này đang cực kỳ sảng khoái.

Nhìn thấy cậu thiếu niên kia trang bức ngay trước mặt thần giáo Cơ Giới, trong lòng lập tức có cảm giác sung sướng tựa như người đang trang bức kia chính là mình vậy.

"Ngươi đừng có khinh người quá đáng." Giọng nói lạnh như băng kia lại một lần nữa truyền đến, trong âm điệu đã mang theo một loại lạnh lẽo khó có thể nói rõ thành lời, khiến cõi lòng người ta buốt giá: "Hẳn là bản thân ngươi cũng rõ, đắc tội với chúng ta có nghĩa là gì. Ngươi đang đi trên một con đường cực kỳ nguy hiểm, ta khuyên ngươi, tốt nhất là đừng có không biết tốt xấu như thế..."

Nhưng âm thanh nọ còn chưa nói xong...

"Nha? ——!" Đột nhiên một tiếng kêu to bất ngờ truyền đến, trực tiếp cắt ngang lời nói kia.

Bên trong quầng sáng màu đỏ tươi đang nhấp nháy kịch liệt, dấu hỏi chấm to tướng "?" nằm ngay giữa tròng mắt trống rỗng của Huyễn Tưởng Màu Bạc lại run rẩy không ngừng.

Hiển nhiên là ngay lúc vừa rồi, cô ta lại một lần nữa bị lấy m chi lực của Lâm Ân công kích.

Mà trông thấy một màn như vậy, giọng điệu của âm thanh kia cũng lập tức biến đổi, không còn hung hăng hăm dọa như trước

nữa.

Lâm Ân chậm rãi nắm lấy bả vai Huyễn Tưởng Màu Bạc, mặc cho thân thể của cô ta đang kịch liệt rung động và co rút, hắn nhẹ nhàng nói: "Thưa các vị, các vị phải chú ý đến giọng điệu và cách dùng từ của mình. Hơn nữa, hiện giờ không phải là thời điểm các vị há miệng uy hiếp tôi. Hẳn là các vị cũng nhìn thấy rồi, lý trí của tiểu thư Trí Giới không còn duy trì được bao lâu nữa đâu."

"Cho nên tôi cần phải nhắc nhở các vị, thời gian dành cho các vị không có nhiều."

Chương 766: Lòng Kiên Nhẫn Của Tôi Có Hạn!

"Như vậy đi, kết tiếp, chúng ta có thể cùng tham gia một trò chơi. Luật chơi rất đơn giản, cách mỗi phút đồng hồ, tôi sẽ thi triển một lần áp lực đối với vị tiểu thư mỹ lệ này. Tôi chân thành mà hi vọng các vị có thể chuẩn bị xong toàn bộ tài liệu mà tôi cần trước khi ý chí của vị tiểu thư này tan vỡ..."

"Thêm nữa, lòng kiên nhẫn của tôi có hạn."

Lâm Ân vẫn duy trì giọng điệu nhã nhặn như trước, nhưng lời hắn nói ra lại đầy tà ác khiến người khác không thể nhìn thẳng vào.

Giống như một đóa hoa hồng mọc đầy gai ngược, đẹp đẽ như tàn khốc.

"Ngươi… tên ma quỷ này!" Bên trong âm thanh lạnh như băng lúc trước đã mang theo sát ý thật lớn. Nhưng bọn họ biết, hắn tuyệt đối có thể làm được những điều vừa nói, bởi vì toàn bộ những sinh vật huyết nhục thuộc trận doanh hỗn loạn này đều là kẻ điên chân chính.

Lâm Ân nhẹ nhàng nói: "Không cần nhiều lời, hiện tại, thời gian đếm ngược bắt đầu, chúc mọi người vui vẻ."

Nói xong, Lâm Ân chẳng thèm lên tiếng nữa, chỉ mỉm cười đứng ở nơi đó, rất tri kỷ tiến hành đếm ngược sáu mươi giây thời gian cho bọn họ.

Mà áp lực lại nhanh chóng bị chuyển dời đến thần giáo Cơ

Giới bên này.

...

Bên trong nội bộ tổ ong, dòng chảy tin tức khổng lồ đại diện cho hội nghị chỉnh đốn kia đưa mắt nhìn xung quanh, đã có vô số ý thức máy móc tụ tập lại nơi này.

Tất cả những ý thức kia đều tức giận ngập trời, hận ý chỉ thẳng vào tên Lâm Ân trên khung hình ảnh đã đạt tới trình độ không thể ngăn chặn được rồi.

"Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta thực sự phải đi thỏa mãn điều kiện do sinh vật huyết nhục kia đưa ra?"

"Không được! Chúng ta tuyệt đối không thể nhận lời! Từ khi thần giáo Cơ Giới được sáng lập ra tới nay, chúng ta còn chưa từng khuất phục bất cứ một sinh vật huyết nhục nào, tiền lệ này tuyệt đối không thể mở được!"

"Nhưng nếu chúng ta khăng khăng như vậy thì tiểu thư Trí Giới nên làm cái gì bây giờ? Với tính cách của tên kia, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho tiểu thư Trí Giới!"

"Nhóm chúng ta thỉnh cầu xuất chiến!"

Tất cả nhóm ý thức đều run rẩy vì phẫn nộ, đưa mắt nhìn về phía hội nghị tối cao của bọn họ.

Hiện tại chỉ cần hội nghị chỉnh đốn đồng ý, thì những ý thức truyền dữ liệu như bọn họ lập tức sẽ không chút do dự, giết thẳng vào chiến trường, tiêu diệt tên ác ma kia!

Nhưng dòng chảy tin tức đại diện cho hội nghị chỉnh đốn kia vẫn im lìm và lạnh như băng.

Vào giờ phút này, phía trên mặt đất của thành nguyền rủa, đại

quân máy móc đang tiến công vào Tháp Cự Tượng cũng đã sớm lặng yên, điều chỉnh lại một chút rồi.

Ngay tại thời điểm Lâm Ân và đại diện của hội nghị chỉnh đốn đang đứng đối chọi với nhau ở nơi này, thì những bộ trang bị cỡ lớn với tác dụng là hỗ trợ nhảy vọt qua không gian được đặt tại mỗi một khu vực bên trong thành nguyền rủa, đã hoàn thành quá trình kích hoạt cả rồi.

Nói chính xác hơn là rất nhiều máy móc tinh anh thuộc thần giáo Cơ Giới đều tiến vào tư thế sẵn sàng chờ xuất phát, có thể nói, chỉ cần tổ ong truyền lệnh xuống, bọn họ lập tức có thể thông qua trang bị chiết dược, nhanh chóng buông xuống khu vực trống rỗng dưới lòng đất kia, triển khai tiêu diệt sinh vật huyết nhục đáng ghét nọ.

Nhưng hội nghị chỉnh đốn vẫn im lìm, không có một hành động nào cả.

Bởi vì bọn họ cũng đang giám sát động tác của thần giáo Huyết Nhục bên kia. Bên trong màn hình giám sát khổng lồ trước mặt bọn họ, đang hiện lên hình ảnh không gian ba chiều của toàn bộ khu vực dưới lòng đất ấy. Cũng không biết từ khi nào, vô số những đoạn rễ cây huyết nhục vốn thuộc về Dục Vọng Mẫu Thụ, đã mơ hồ tiến hành vây kín khoảng trống kia rồi.

Chúng giống như những con rắn độc đang ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó, chỉ chờ thời cơ đến là tiêu diệt con mồi.

20!

19!

18!

Lâm Ân vẫn đang mỉm cười, không nhanh không chậm mà đếm ngược thời gian.

Nhóm ý thức máy móc bên trong nội bộ tổ ong càng ngày càng gấp gáp, càng ngày càng xao động.

"Thời gian sắp đến rồi! Hắn sẽ lập tức ra tay với tiểu thư Trí Giới! Nếu chúng ta không quyết định nhanh, hết thảy đều muộn cả rồi!"

Nhưng dòng chảy tin tức đại diện cho hội nghị chỉnh đốn kia vẫn lạnh như băng mà nhìn chằm chằm vào Lâm Ân trên màn hình.

Hiển nhiên, vào giờ phút này, nội bộ của bọn họ cũng đang tiến hành một cuộc thảo luận cực kỳ kịch liệt.

Nếu bọn họ mạnh mẽ tiến công, Dục Vọng Mẫu Thụ bên kia sẽ tham chiến, nếu đây chỉ là một cuộc chiến bình thường, hoặc tù binh đang bị bắt giữ là một ý thức nào đó khác, bọn họ đều sẽ phát động tiến công, không cần phải đắn đo gì cả.

Nhưng tù binh đang bị bắt giữ kia lại là quan chấp hành cao nhất của bọn họ, là... của chúa tể bọn họ

"Đưa cho hắn đi." Đúng vào lúc này, không có bất cứ dấu hiệu gì báo trước, ở bên trong không gian mênh mông thuộc về nội bộ tổ ong lại đột ngột vang lên một giọng nói không có bất cứ dao động cảm xúc gì.

Ngay khi nghe được mấy từ kia, không chỉ dòng chảy tin tức đại diện cho hội nghị chỉnh đốn, mà toàn bộ những ý thức máy móc bên trong tổ ong cũng chấn động ầm ầm.

Bọn họ kinh hãi xoay người, nhìn về phía màn sáng thật lớn vừa xuất hiện bên trong không gian giả tưởng.

Trong mơ hồ, dường như đang có âm thanh của vô số những chiếc bánh răng ăn khớp cùng một chỗ và tiếng máy móc nổ vang, biến thành lời thầm thì, vọng đến từ màn sáng kia.

"Chấp nhận yêu cầu của hắn đi." Tiếng thầm thì máy móc ấy lại một lần nữa vang lên, tựa như giọng nói của Thần linh truyền đến từ một nơi cực kỳ vắng vẻ và xa xôi nào đó.

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Rất nhanh, quá trình đếm ngược thời gian của Lâm Ân đã đến thời khắc cuối cùng rồi.

3

2

1

Gần như tại khoảnh khắc Lâm Ân vừa mỉm cười vừa đếm những con số cuối cùng kia, rốt cuộc, âm thanh lạnh như băng đến từ hội nghị chỉnh đốn cũng chịu vang lên, thêm một lần nữa: "Chúng ta nhận lời ngươi, nhưng cần có thời gian, cả tháo dỡ khung máy móc hay là chuẩn bị kết tinh tử tinh, đều phải có thời gian hoàn thành. Chúng ta cần ít nhất là mười phút."

Lâm Ân mỉm cười nói: "Không, năm phút, đây là kỳ hạn cuối cùng tôi dành cho các vị."

apptruyen

Chương 767: Thành Giao!

"Hi vọng đến lúc đó, ngươi có thể tuân thủ lời hứa hẹn."

Nói xong, âm thanh lạnh như băng kia lập tức im bặt, không còn phản hồi lại nữa, hiển nhiên, để chấp nhận yêu cầu này của hắn, thần giáo Cơ Giới bên kia đã làm ra thỏa hiệp và nhượng bộ rất lớn rồi.

Mà mãi cho đến giờ phút này, Lâm Ân bên dưới lớp mặt nạ mới khẽ thở ra một hơi.

Người khác chỉ nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh của hắn, nhưng chỉ một mình hắn biết, rốt cuộc trong sáu mươi giây vừa rồi, hắn đã phải thừa nhận áp lực lớn tới mức nào.

Có thể nói, vào giờ phút này toàn thân hắn đều đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt nhẹp cả rồi.

Bởi vì nếu thần giáo Cơ Giới bên kia kiên quyết không chịu thỏa hiệp, ngược lại còn ngang nhiên ra tay, thì nói thật, hắn cũng không dám chắc, liệu mình có thể khởi động truyền thống quay về Ngôi Nhà Hạnh Phúc vào đúng thời điểm hay không.

Bởi vậy mới nói, đây tuyệt đối là một lần đánh cược, là liếm máu trên đầu mũi đao. Nhưng rất may, hắn đã đánh cuộc thắng rồi.

Hơn nữa, qua chuyện này hắn cũng hiểu được rằng, địa vị của tù binh tiểu thư Trí Giới trong tay hắn, ở bên trong thần giáo Cơ Giới, tuyệt đối không đơn giản như những gì hắn từng suy đoán.

Trái Trái run rẩy nói: "Đầu, hiện tại chúng ta nên làm cái gì

bây giờ?"

Lâm Ân híp mắt, nói: "Chờ, năm phút đồng hồ sau, chúng ta lại nhìn kết quả rồi tính tiếp."

Nói xong, Lâm Ân khẽ giật giật ngón út, kéo sợi tơ liên kết giữa mình và tiểu thư con rối, sau đó cất lời trong ý thức: "Tiểu thư con rối, trạng thái hiện giờ của cô sao rồi?"

Rất nhanh, thông qua sợi tơ liên kết, trong đầu hắn đã vang lên giọng nói không có một chút dao động cảm xúc nào của Hắc Huyền Nguyệt: "Đã khôi phục."

Đúng là hiện giờ cô ấy đã khôi phục, nhưng nguyên nhân nằm tại quá trình phát tán năng lượng cuồng bạo lúc trước, khiến cho điện năng trong người cô ấy gần như đã cạn đáy thêm một lần nữa rồi, và đương nhiên, trong trạng thái này, cô ấy không thể tiến hành chiến đấu kịch liệt được nữa.

Lâm Ân: "Vậy là tốt rồi, tiểu thư con rối, thế cục hiện giờ rất phức tạp, cô có nhớ chiếc máy khoan điện tôi từng đưa cho cô lúc trước không? Tự mình giải quyết một chút đi, chờ khi nào có thời gian, tôi lại tự mình bổ sung năng lượng cho cô."

"..."

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Kế tiếp, tuy khả năng phát sinh chuyện ngoài ý không lớn, nhưng để phòng ngừa, tiểu thư con rối, tốt nhất là cô cùng với Tiểu Bảo Bối nên đi trước, chờ tôi bắt chẹt thần giáo Cơ Giới xong, chúng ta lại tìm một điểm tập hợp."

Đây cũng là quyết định đưa ra sau khi Lâm Ân đã cân nhắc thật kỹ tình huống trước mắt rồi.

Tuy tính khả năng kia không lớn, nhưng một khi kế hoạch xuất hiện sự cố ngoài ý muốn, chỉ sợ hắn hoàn toàn không đủ khả năng để dẫn theo Tiểu Bảo Bối và tiểu thư con rối cùng tiến hành bước

nhảy hư không và truyền tống.

Đúng là hắn có thể bỏ tiểu thư con rối vào trong chiếc vali xách tay mà mang đi, nhưng Tiểu Bảo Bối lại không tiện lợi như vậy.

Lại nói, nếu Búp Bê Chết Thay của hắn bị phát động, hắn còn có đường sống, nhưng Tiểu Bảo Bối dù nó không chết cũng sẽ rơi vào nguy cơ thật lớn.

Bởi vậy, đây là quyết định khả thi nhất trong thời điểm này.

Tại biên giới của không gian trống rỗng, Hắc Huyền Nguyệt quay đầu, bên trong con ngươi bình tĩnh phản chiếu bóng dáng của Lâm Ân đang đứng ngay tại vị trí trung tâm.

Cô ấy biết, Lâm Ân không có nói đùa, dù nhìn qua, ai cũng nghĩ rằng thế cục hiện tại đang có lợi cho bọn họ, nhưng trên thực tế, bọn họ vẫn đang đặt mình vào giữa nguy cơ trầm trọng.

"Được." Cô ấy thấp giọng nói: "Chờ an toàn rồi, nhớ dùng hồn tuyến của ta, liên hệ với ta."

Cô ấy không cố ý làm trái lời hắn, cũng không lo lắng Lâm Ân thật sự sẽ gặp phải bất trắc. Bởi vì tuy các phương diện khác của hắn đều rất yếu, nhưng năng lực bảo mệnh lại trực tiếp bị kéo đầy rồi.

Lâm Ân nhắm mắt nói: "Ừm, cứ yên tâm đi, tôi không sao đâu, chờ chiến tranh chấm dứt, tôi còn muốn về quê kết hôn mà."

"..."

Hắc Huyền Nguyệt: "Ngươi đừng có tùy tiện cắm cờ tử vong [1] như vậy?"

Lâm Ân: "Xin lỗi, tôi chỉ muốn thử một chút xem cái này có

linh nghiệm hay không thôi."

"..."

Trong bầu không khí quỷ dị này, Lâm Ân lập tức tiễn đưa Tiểu Bảo Bối và tiểu thư con rối rời đi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua. Gần như chỉ trong chớp mắt, đã hết năm phút rồi.

Bên trong khoảng không trống rỗng đầy hắc ám dưới lòng đất, Lâm Ân mỉm cười mà ngẩng đầu, nhẹ nhàng day day huyệt Thái Dương một cái, bình thản nói: "Các vị, đã đến giờ rồi, những thứ tôi muốn đã được chuẩn bị xong chưa? Có phải chúng ta cũng nên bắt đầu giao dịch hay không?"

Giọng nói của Lâm Ân vang lên giữa không gian trống trải này, khiến cho âm vọng quanh quẩn, truyền đến từ khắp mọi nơi.

Âm thanh lạnh như băng kia cũng vang lên: "Chúng ta đã chuẩn bị xong số kết tinh tử tinh ngươi muốn, nhưng thiết bị tinh luyện kim loại và chế tạo có thể tích quá lớn, một bộ thiết bị duy nhất kia lại không ở bên trong nội bộ của tổ ong chúng ta, nhưng nếu ngươi cần, chúng ta có thể giao bản vẽ kỹ thuật và một chút nguyên liệu hạch tâm cho ngươi."

Hai mắt Lâm Ân khẽ nheo lại, hắn mỉm cười nói: "Được, thành giao."

Lâm Ân biết, khẳng định là bọn họ đang giấu nghề.

Phải biết rằng, loại nguyên liệu có thể chế tạo ra một bộ máy móc chí cao như Huyễn Tưởng Màu Bạc tuyệt đối không đơn giản, và quá trình tiến hành tinh luyện cùng với tạo hình cho thứ kim loại ấy, cũng tuyệt đối không phải một chuyện đơn giản.

E rằng, đây mới là kỹ thuật hạch tâm của bọn họ.

Nhưng chỉ cần có bản kế hoạch, hết thảy đều có thể rồi.

Đến đây, âm thanh lạnh như băng không còn xuất hiện nữa.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, có một chùm sáng màu lam trực tiếp xuyên qua tầng đất đá dày tới mấy chục km, giống như phản xạ từ giữa hư vô, trực tiếp xuất hiện phía trên khu đất trống cách vài trăm mét trước mặt hắn.

Hiển nhiên, thần giáo Cơ Giới đang tiến hành bước nhảy không gian, để nhanh chóng đi đến nơi này.

-nguồn tại apptruyen-

---

[1] : Cờ tử vong đề cập đến một dấu hiệu hoặc điềm báo, báo trước về chuyện cái chết sắp xảy ra đối với một nhân vật trong các tác phẩm của ACG. Nó thường được biểu hiện dưới dạng một số lời kịch, cốt truyện, motif quen thuộc hoặc các yếu tố khác dưới dạng một hình thức đặc biệt.

Chương 768: Kết Tinh Tử Tinh Và Bản Thiết Kế Lò Luyện Tinh Hạch!!!

Dần dần, hình bóng được xây dựng từ một dòng nước lũ con số màu lam, đang từng chút từng chút một thành hình phía trên khu đất trống ấy.

Mà thời điểm này cũng là thời khắc nguy hiểm nhất.

Lâm Ân nheo mắt, ngón tay đang nắm lấy bả vai Huyễn Tưởng Màu Bạc cũng không khỏi dùng sức hơn. Bởi vì nếu thần giáo Cơ Giới muốn đùa giỡn thủ đoạn gì đó, và thứ được thiết bị nhảy vọt không gian kia đưa đến, sẽ không phải là nguyên liệu, mà là trọng binh… thì đối phương sẽ lập tức phát động công kích đối với hắn.

Nhưng đương nhiên, hắn cũng đang tàng trữ một đòn lấy m chi quyền giá trị max cuối cùng rồi.

Chỉ cần bọn họ dám giở trò, hắn sẽ phá hủy ý thức của Huyễn Tưởng Màu Bạc, cùng lắm thì chết một lần, sau đó trực tiếp tiến hành bước nhảy không gian chạy trốn.

Nhiệt độ chung quanh bắt đầu giảm xuống.

Ông —— Cùng với một âm thanh dao động năng lượng rất nhỏ vang lên, hình bóng được xây dựng từ dòng nước lũ số liệu kia đang chậm rãi thực thể hóa, rất nhanh đã xuất hiện bên trong tầm nhìn của Lâm Ân.

Đó là một thùng đựng hàng cao bằng một người, bên trên bị phủ kín bởi kết cấu máy móc chi chít, rậm rạp.

Đã nhìn rõ thứ vừa xuất hiện, nhưng Lâm Ân cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, hắn tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng cùm cụp vang lên, thùng hàng kia chậm rãi biến hình, kết cấu máy móc từ từ mở ra, phơi bày không gian bên trong.

Thứ đầu tiên ánh vào mi mắt chính là từng khối hình lập phương màu xanh da trời được xếp cùng một chỗ. Nhìn nó giống như kim loại, lại không phải kim loại, giống như tinh thạch lại không được sáng long lanh như tinh thạch.

Mà trước mắt Lâm Ân cũng lập tức xuất hiện tin tức giới thiệu về những hình lập phương kia.

【 kết tinh tử tinh 】

【 phẩm chất 】: Cấp sử thi

【 giới thiệu 】: là loại kết tinh mật độ cao được thần giáo Cơ Giới xâm nhập khai thác tại tâm hành tinh với độ sâu mấy ngàn km dưới lòng đất ở thế giới hắc ám. Cấu tạo đặc thù ấy khiến cho loại nguyên liệu này có thể chống đỡ được nhiệt độ cực nóng lên tới mấy chục vạn độ, hơn nữa, ở trạng thái độ không tuyệt đối, nó vẫn có thể duy trì kết cấu vật chất hoàn chỉnh như trước. Sản lượng của loại kết tinh này cực kỳ ít ỏi.

Trái tim Lâm Ân lập tức đập thình thạch.

Cấp sử thi!

Màu vàng truyền thuyết!

Đây là nguyên liệu đỉnh cấp có thể chế tạo ra máy móc chí cao ư?

Là loại nguyên liệu cùng loại với Huyễn Tưởng Màu Bạc?

Lâm Ân cố gắng giữ cho bản thân phải duy trì trấn định, hắn vươn tay nhẹ nhàng gõ gõ lên khung máy móc của Huyễn Tưởng Màu Bạc, lắng nghe những tiếng leng keng trong trẻo phát ra.

Xem ra lần này hắn kiếm bộn rồi.

Đến đây, hắn khẽ nheo mắt mỉm cười nói: "Chỉ có một chút như vậy sao? Thế những bộ khung máy móc mà các vị tháo dỡ kia đi đâu mất rồi?"

Âm thanh lạnh như băng kia lập tức lên tiếng nói: "Những nguyên liệu đã tháo dỡ khác còn rải rác ở khắp các nơi, cần tiến hành nhiều lần trung chuyển, nhưng rất nhanh, chúng sẽ được gửi tới thông qua thiết bị nhảy vọt không gian."

Lâm Ân cười nhạt, sau đó vươn một sợi xúc tu từ trên thân thể của chính mình tới, nhanh chóng đẩy nó đến gần hình lập phương trước mặt kia.

Trong quá trình này, hắn vẫn duy trì lòng cảnh giác cực mạnh, không dám có một chút lơi lỏng nào.

Bởi vì hắn cũng không xác định được, rốt cuộc thần giáo Cơ Giới có thật sự động tay chân trên những thứ nguyên liệu này hay không. Nhưng sau khi sợi xúc tu kia chạm đến【 kết tinh tử tinh 】, cuối cùng hắn cũng xác định được thần giáo Cơ Giới bên kia không có ngấm ngầm bố trí bẫy rập ở nơi này.

Xoát xoát xoát —— Không nói hai lời, Lâm Ân lập tức mở không gian hệ thống ra, thu toàn bộ kết tinh tử tinh vào trong đó. Tới lúc này, hắn mới chậm rãi thu hồi xúc tu của mình về.

Hai trăm cân nguyên liệu cấp sử thi!

Không cần phải nghi ngờ, đây tuyệt đối là một lần kiếm lớn rồi!

Cùng thời điểm ấy, ngay cả nhóm Dịch Y đang ở bên trong thân thể của Leviathan, đang chăm chú quan sát một màn này, cũng không khỏi hô hấp dồn dập, bên trong đôi mắt lộ ra vẻ tham lam.

Tuy bọn họ không biết chế tạo máy móc và tinh luyện kim loại, nhưng không cần phải nghi ngờ, loại nguyên liệu đỉnh cấp này chính là một khoản thu hoạch cực kỳ nặng túi, dù đưa nó vào chợ đêm, cũng có giá trị liên thành.

Thật là ghen tỵ mà!

Không thể không nói, dù nhân vật chính trên sân khấu không phải là bọn họ, nhưng có thể nhìn thấy thần giáo Cơ Giới ăn quả đắng ở trước mặt một tồn tại Dịch Y giống như bọn họ, trong lòng đám người này vẫn trào dâng một loại khoái cảm bệnh hoạn mà lệch lạc.

Ông —— Rất nhanh, chuyến hàng thứ hai đã buông xuống.

Cũng giống lần trước, thứ được chuyển đến lần này vẫn là một cái thùng đựng hàng khổng lồ, nhưng rõ ràng là nó lớn hơn cái lần trước một chút.

Kết cấu máy móc bên trên tự mình vận hành, cái thùng đựng hàng nọ được mở ra. Trước mắt Lâm Ân cũng lập tức xuất hiện giao diện giới thiệu về những loại nguyên liệu bên trong.

【 kết tinh tử tinh: Linh kiện máy móc 】

【 phẩm chất 】: Cấp sử thi

【 giới thiệu 】: là những linh kiện máy móc cường độ cao được thần giáo Cơ Giới dùng kết tinh tử tinh làm nguyên liệu chế tạo nên, thường được sử dụng để làm ra những loại trang bị đặc thù.

【 máy móc có trí tuệ: Bản kế hoạch lò luyện tinh hạch 】

【 loại hình 】: Bản thiết kế hình ảnh

【 giới thiệu 】: là bản kế hoạch máy móc đỉnh cấp của nền khoa học kỹ thuật về máy móc có trí tuệ trong tay thần giáo Cơ Giới, có thể dùng để chế tạo và tinh luyện kim loại trở thành hợp kim cường độ cao, là sản phẩm tiêu biểu của ngành công nghiệp nặng trong thần giáo Cơ Giới.

Lượng lớn linh kiện cùng với bản vẽ và tư liệu gần như đã chiếm cứ một phần ba cái thùng đựng hàng kia rồi.

Thần giáo Cơ Giới cũng không sử dụng con chip hoặc là thiết bị chứa đựng, hiển nhiên bọn họ cũng hiểu được, nếu gửi kèm con chip, Lâm Ân sẽ đưa ra nghi ngờ, kiểu gì cũng bắt bọn họ phải thay thế.

Cho nên bản kế hoạch và tư liệu lần này đều được đựng trong những lại vật chất chịu tải khác.

Lâm Ân mỉm cười lại vươn xúc tu tới, thu toàn bộ linh kiện máy móc cùng với tư liệu kia vào bên trong không gian hệ thống, sau đó mới mở miệng nói: “Xem ra chúng ta hợp tác cực kỳ thuận lợi."

-Hãy đọc tại apptruyen-

Chương 769: Tính Kế!!!

Giọng nói lạnh như băng kia lại vang lên: "Vẫn còn lần chuyển hàng thứ ba, cũng là lần cuối cùng, sau khi chấm dứt, giao dịch giữa chúng ta đã thành công rồi, ngươi cần phải thực hiện ước định, lập tức thả ra và giải trừ nguyền rủa cùng trói buộc đối với Huyễn Tưởng Màu Bạc."

Lâm Ân mỉm cười nói: "Chuyện này không cần các vị phải hao tâm tổn trí."

Chậm rãi, chùm sáng của lần chuyển hàng thứ ba đã buông xuống.

Trái Trái có chút cảnh giác mà nhỏ giọng hỏi: "Đầu, chẳng lẽ thần giáo Cơ Giới sẽ thỏa hiệp với chúng ta thật sao? Không hiểu sao ta lại có cảm giác chuyện này hơi bị thuận lợi quá đáng."

Lâm Ân híp mắt, nói: "Cẩn thận là tốt, cứ nhìn tình huống xem sao đã."

Gần như ngay sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, hình dáng của thùng hàng cuối cùng kia đã chậm rãi chuyển thành thực thể hóa. Cũng giống với hai lần trước, thùng đựng hàng máy móc khổng lồ nọ lại chậm rãi tách ra, phơi bày lượng lớn linh kiện và nguyên liệu ở bên trong.

Thật hiển nhiên, thứ mà thùng đựng hàng lần này vận chuyển đến chính là một đống nguyên liệu hạch tâm chuẩn bị sẵn để chế tạo【lò luyện tinh hạch】.

Lâm Ân thoáng mỉm cười, nhưng trong lòng đầy cảnh giác. Hắn lại một lần nữa áp dụng đúng cách cũ, vươn xúc tu của mình

tới, bò thẳng đến đống nguyên liệu đằng kia.

Xoát xoát xoát —— tất cả những loại nguyên liệu này đều được hắn thu vào trong túi. Có vẻ như mọi chuyện đều tiến triển vô cùng thuận lợi, thuận lợi giống như đang nằm mơ vậy.

Đến đây, giọng nói lạnh như băng kia lại một lần nữa vang lên: "Giao dịch đã hoàn thành, hiện giờ, hãy lập tức thả Huyễn Tưởng Màu Bạc ra đi."

Lâm Ân nheo mắt, trong lòng có chút do dự, là hắn đã quá đa nghi ư?

Thần giáo Cơ Giới thật sự tiến hành thỏa hiệp với hắn rồi, là thật sự muốn thông qua giao dịch để hoàn thành quá trình trao đổi?

Nhưng không biết vì sao, hắn vẫn có cảm giác bản thân đã bỏ sót một điều gì đó rồi.

Lâm Ân chậm rãi lui về phía sau, biểu cảm trên mặt không hề thay đổi, vẫn duy trì nụ cười mỉm nhàn nhạt, dần dần kéo giãn khoảng cách với Huyễn Tưởng Màu Bạc đang bị trói chặt phía trước, nhã nhặn nói: "Giao dịch vui vẻ, tôi sẽ giữ lời, nhưng để phòng ngừng sự cố ngoài ý muốn có thể xảy ra, tốt nhất là hiện giờ chúng ta nên duy trì một khoảng cách an toàn nhất định, tôi không hề muốn lại bị vị tiểu thư thân ái này..."

Bước chân Lâm Ân chậm rãi đi về phía sau.

Nhưng ngay trong nháy mắt kia, bên tai hắn chợt vang lên âm thanh nhắc nhở kịch liệt của hệ thống.

【 cảnh báo! Cảnh báo! Độ uy hiếp của Dục Vọng Mẫu Thụ đối với của ngươi đã đạt tới 100%! Hãy lập tức lẩn tránh! 】

"Rào rào rào" —— Gần như dị biến đã phát sinh đúng vào

khoảnh khắc âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Chỉ thấy từng sợi dây leo huyết nhục giống như đã sớm có chuẩn bị từ trước, trực tiếp nổ bắn lên từ dưới chân hắn, sau đó "Rào rào rào" trực tiếp bò lên tới đỉa thắt lưng.

Mà cũng cùng thời gian ấy, tầng đất đá xung quanh đều xuất hiện những nhánh dây leo to lớn, mấy người ôm không xuể, bắn thẳng về phía Huyễn Tưởng Màu Bạc đang bị trói chặt, sau đó quấn quanh lấy thân thể cô ta.

Thậm chí Lâm Ân còn chưa kịp phản ứng lại, bởi vì ngay lúc đó, một luồng dục niệm mãnh liệt đã ầm ầm lao tới, chiếm cứ ý thức của hắn rồi. Bên tai hắn cũng lập tức vang lên một thứ âm thanh quyến rũ mà dấp dính, giống như đang có một người nhẹ nhàng thổi khí bên tai ngươi, ngọt ngấy mà ác độc vậy.

"Nhóc con, đối với thần giáo Cơ Giới, tuyệt đối không được giảng danh dự, uy tín à nha, lợi thế thú vị như vậy, ngươi tùy tiện vứt bỏ nó vậy sao, không tiếc nuối à?"

Lời cảnh báo, nhắc nhở lại điên cuồng vang lên, dao động năng lượng cấp căn nguyên ầm ầm quét tới.

Trước mắt Lâm Ân cũng lập tức hiện ra phần giao diện của những dây leo huyết nhục kia.

【 Dục Vọng Mẫu Thụ (phân thân)】

【 cấp bậc 】: ???

【 trận doanh 】: Hỗn loạn tà ác

【 chủng tộc 】: ???

【 năng lực chiến đấu 】: có thực lực bằng một phần năm bản thể, nhưng vẫn đủ sức trấn áp quân vương.

【 giới thiệu 】: Là một cái hạt giống rơi xuống từ thế giới tầng trên khoảng ba ngàn năm về trước, nguyền rủa và hận ý mãnh liệt đã khiến bà ta thành công thực hiện quá trình hồi sinh và niết bàn tại khu địa ngục này, nhưng thân cây tái sinh lại hóa thành dây leo huyết nhục, sức mạnh tự nhiên to lớn lại biến thành vặn vẹo điên cuồng, dục vọng vô tận dồn nén trong người bà ta càng không ngừng bành trướng bên trong thân cây, khiến cho một gốc đại thụ từng chống đỡ cả tinh không cũng hóa thành một tạo vật bệnh hoạn luôn nở nụ cười điên cuồng vặn vẹo. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho bà ta trở thành một trong số những tồn tại căn nguyên khủng bố, đáng sợ nhất thế giới hắc ám.

Dục Vọng Mẫu Thụ!

Hóa ra là Dục Vọng Mẫu Thụ!

Ha ha ha ha!

Thì ra là thế!

Bọ ngựa bắt ve chim sẻ ngồi rình!

Giờ khắc này, rốt cuộc Lâm Ân cũng hiểu được ngọn nguồn của nỗi bất an cứ thường trực trong lòng mình rồi, và rốt cuộc hắn cũng hiểu được một vấn đề cực lớn đã bị bản thân bỏ qua.

Bởi vì Dục Vọng Mẫu Thụ chính là tồn tại thuộc về trận doanh【 hỗn loạn tà ác 】giống hệt như huyết nhục chi phối giả kia!

Những sinh vật thuộc về trận doanh này vốn có đặc tính tham lam và thay đổi thất thường, khiến cho bọn họ có thể dựa vào sở thích cá nhân mà tùy thời làm ra bất cứ loại chuyện gì.

Ngay cả khi cùng thuộc một trận doanh với ngươi, bất cứ lúc nào bọn họ cũng có thể ra tay với chính đồng bọn của mình ngay tại thời điểm mấu chốt nhất!

Chỉ cần có đủ lợi ích!

Chỉ cần bọn họ cảm thấy đó là điều cần thiết!

Bọn họ sẽ làm!

Trên thực tế, sau khi Dục Vọng Mẫu Thụ nhìn thấy một quân cờ có khả năng áp chế thần giáo Cơ Giới như hắn, sao bà ta có thể không động tâm đây?

Bởi vì thần giáo Cơ Giới đã chịu thỏa hiệp rồi nha!

Đến đây, Lâm Ân cũng lập tức hiểu được mọi chuyện, chỉ sợ đây cũng là một nước cờ mạo hiểm của thần giáo Cơ Giới, một kế hoạch lật ngược thế cờ do bọn họ dày công bố trí để đối phó với hắn! Bọn họ vốn hiểu rõ và khắc sâu về tình huống không đoàn kết bên trong nội bộ của trận doanh hỗn loạn, bởi vậy muốn lợi dụng sự ích kỷ và tham lam của địch nhân để đạt được kết quả mình mong muốn!

-apptruyen-

Chương 770: Phân Thân Và Hình Chiếu!

Truyện YY

Có thể nói chỉ cần giao dịch này thành công!

Chỉ cần bọn họ biểu hiện ra dấu hiệu khuất phục!

Thì Dục Vọng Mẫu Thụ kia sẽ lập tức bị bọn họ nhử ra. Đến khi ấy, bố cục cũng lập tức thay đổi, từ thần giáo Cơ Giới với hắn và Dục Vọng Mẫu Thụ, biến thành thần giáo Cơ Giới với Dục Vọng Mẫu Thụ và hắn, cục diện ba phương đối lập!

Từ song phi, biến thành ba p!

"Ngài không nên ra tay với ta! Ngài đã trúng kế của bọn họ rồi!" Lâm Ân há miệng rít gào muốn nhắc nhở Dục Vọng Mẫu Thụ đang trói chặt mình.

Nhưng lúc ấy đã quá muộn.

Hết thảy mọi biến hóa đều diễn ra quá nhanh, gần như tại thời điểm Dục Vọng Mẫu Thụ ra tay với hắn, thì phía trên mảnh đất trống nơi thần giáo Cơ Giới vừa chuyển dời vật tư đến kia, bên trên ba cái thùng đựng hàng máy móc vẫn nằm im lìm ở nơi đó, chợt hiện ra vô số những luồng sáng tinh tế, mỏng manh.

Những tấm vách ngăn tưởng chừng như vô dụng, đã rơi rải rác khắp nơi của ba cái thùng đựng hàng nọ chợt lóe lên hàng loạt những dải sáng. Những dải sáng nọ trực tiếp liên kết với nhau trên mặt đất, xây dựng thành một bức tranh quang học cực kỳ phức tạp.

Nếu Ngả Văn tước sĩ có mặt ở trong này, khẳng định là gã có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra, đây đúng là pháp trận triệu hồi dùng để tiến hành định hướng và định vị bên trong hắc ám!

Thấy một màn như vậy, Lâm Ân đã hiểu được hết mọi chuyện rồi.

Thứ quan trọng chân chính vốn không phải nguyên liệu trong thùng, mà chính là ba cái thùng đựng nguyên liệu kia.

Và rõ ràng là bọn họ đã tính toán quá mức tỉ mỉ rồi.

Bởi vì ngay cả ba địa điểm chúng xuất hiện sau khi thực hiện bước nhảy không gian kia, cũng phải trải qua quá trình tính toán chi tiết, nó khiến cho những mảnh máy móc nhỏ rơi trên mặt đất sau khi ba cái thùng đựng hàng kia bị mở ra, có thể hoàn mỹ mà ghép nối thành tòa pháp trận triệu hồi quang học trước mắt này!

Giống như ba mảnh xếp hình của cùng một bộ!

Nếu chỉ có một mảnh, căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì, nhưng một khi để chúng tổ hợp lại cùng nhau, sẽ lập tức hé lộ ra mục đích chân chính!

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, ngay cả Dục Vọng Mẫu Thụ đã quyết định lộ mặt cũng run rẩy toàn thân, bởi vì hết thảy mọi chuyện đều phát sinh quá nhanh, gần như tại khoảnh khắc tòa pháp trận triệu hồi kia hình thành, một luồng khí tức vô cùng khủng bố và mạnh mẽ đã nhanh chóng lan tràn từ bên trong ra.

Bà ta muốn ra tay ngăn cản cũng không còn kịp nữa rồi!

Khoảnh khắc kia, hào quang đại thịnh, cả khoảng không trống rỗng dưới lòng đất đều bị thứ ánh sáng kia bao phủ.

Ông —— chỉ một nháy mắt sau, từ bên trong thác ánh sáng vô biên vô hạn ấy, đã truyền đến vô số những âm thanh “cạch cạch”

do bánh răng và máy móc cùng vận hành.

Một bóng dáng hình người hoàn toàn được xây dựng từ những con số đang chậm rãi hiện ra ngay tại khu vực trung ương nhất của tòa pháp trận khổng lồ kia.

Khí tức khủng bố mà đáng sợ, nhanh chóng lan tràn.

Một bóng người không có ngũ quan, không có thực thể, chỉ có hình thể do dòng nước lũ số liệu xây dựng nên.

"Vốn dĩ ta không hề muốn mình phải lộ diện sớm như vậy." Bên trong hư ảnh kia chợt vang lên một cái âm thanh máy móc hờ hững.

Lạnh lẽo.

Cực độ lạnh lẽo!

Mà trước mắt Lâm Ân cũng lập tức hiện ra giao diện tin tức về hư ảnh kia.

【 Vạn Cơ Chi Thần (hình chiếu)】

【 cấp bậc 】: ???

【 trận doanh 】: Tuyệt đối trật tự

【 chủng tộc 】: ???

【 năng lực chiến đấu 】: có lực lượng bằng một phần mười bản thể, nhưng vẫn không phải tồn tại mà ngươi có thể ứng phó được.

【 giới thiệu 】: phía trên quần tinh, khoa học kỹ thuật và tri thức từ tuyên cổ đã bị lãng quên, tồn tại vĩ đại này chính là bộ máy móc đầu tiên có thể thành công thực hiện quá trình phi thăng. Hắn đã sinh ra bản ngã sơ khai của mình từ bánh răng và lửa đạn,

sau đó khai sáng ra nền văn minh máy móc có trí tuệ ở bên trong quần tinh bao la bát ngát kia. Hắn tiến lên một con đường hoàn toàn khác biệt, nhưng tới cuối cùng, vạn vật vẫn phải chịu suy tàn, máy móc cũng biến thành mục nát, cũng không biết vì nguyên nhân gì lại khiến cho nền văn minh khoa học kỹ thuật này trực tiếp bùng nổ một cuộc chiến tranh với nền văn minh Cự Tượng và nền văn minh Cyber. Sau chiến tranh, hắn rơi xuống thế giới hắc ám, sáng lập nên thần giáo Cơ Giới, rồi cứ như vậy mà ăn sâu bắt rễ trong hắc ám này.

Gần như trong nháy mắt khi nhìn thấy giao diện kia, Lâm Ân đã hiểu được hết thảy mọi chuyện rồi.

Vạn Cơ Chi Thần! Tồn tại vừa buông xuống nơi này chính là hình chiếu của chúa tể thần giáo Cơ Giới!

Quả nhiên!

Quả nhiên!

Ngay từ đầu, thần giáo Cơ Giới đã không nghĩ tới chuyện giải quyết hòa bình, bởi vì bắt đầu từ khi thời gian đếm ngược chấm dứt, bọn họ đã bắt đầu tiến hành kế hoạch tinh vi của mình rồi!

Bọn họ lợi dụng giao dịch thành công để kích động lòng tham lam của Dục Vọng Mẫu Thụ, khiến cho toàn bộ lực chú ý của bà ta chuyển dời lên người hắn, mà trong âm thầm, bọn họ đã lặng yên lừa gạt Dục Vọng Mẫu Thụ, trực tiếp di chuyển ba khối xếp hình kia đến nơi đây rồi!

Bởi vì bọn họ biết, nếu trực tiếp gửi đại quân đi đến, chắc chắn sẽ bị Dục Vọng Mẫu Thụ đi lên ngăn chặn. Tới khi ấy, sự an toàn của Huyễn Tưởng Màu Bạc cũng không thể bảo đảm được!

Cho nên bọn họ đã lợi dụng phương thức này, để ẩn giấu sát chiêu giấu ở bên trong những cái thùng đựng hàng kia, cũng là thứ

dễ dàng bị những người khác bỏ qua nhất.

Ba cái thùng!

Ba khối xếp hình!

Khéo kéo xây dựng nên một tòa pháp trận để hình chiếu của chúa tể bọn họ hàng lâm!

Và sát chiêu cuối cùng cũng được ẩn giấu ngay tại khoảnh khắc đối phương hàng lâm kia!

"Chạy đi!" Lâm Ân rống to một tiếng, rồi gần như không chút do dự đã cưỡng chế phát động năng lực truyền tống của mình.

Giờ khắc này, tới cuối cùng Lâm Ân cũng cảm nhận được uy lực khủng khiếp của là cờ tử vong mà hắn từng lập trước đó.

Tuy hắn đã mơ hồ cảm thấy chuyện này tuyệt đối không thể kết thúc một cách êm thấm như vậy đâu, kiểu gì thần giáo Cơ Giới bên kia cũng phát động một cuộc tiến công quy mô lớn vào ngay khoảnh khắc cuối cùng, nhưng hắn vẫn không ngờ được, hành động lần này của mình, lại kéo ra hai tồn tại khủng bố là hình chiếu và phân thân cấp căn nguyên trực tiếp xuất hiện trên chiến trường!

Mà thần giáo Cơ Giới bên kia, không động thì thôi, khẽ động tuyệt đối là sát chiêu hủy thiên diệt địa!

Chương 771: Nguy Cơ Dai Dẳng!

【 đinh! Ngươi đang sử dụng năng lực truyền tống tiến về "Ngôi Nhà Hạnh Phúc", xin hỏi có lập tức tiến hành hay không? 】

"Có!"

Trong nháy mắt sau đó, ngay tại khoảnh khắc Lâm Ân xác định câu hỏi kia, không gian xung quanh trực tiếp rơi vào vặn vẹo, thân thể vốn đang bị Dục Vọng Mẫu Thụ quấn quanh của hắn cũng lập tức bị thứ nguyền rủa đầy oán hận và vặn vẹo kia, từ từ biến thành hư vô.

Ý thức của hắn nhanh chóng thành lập nên mối liên kết với tòa lâu đài cổ ở phố Ly Hồn, cách rất xa tòa thành nguyền rủa này.

Mà cùng lúc đó, ở bên trong Ngôi Nhà Hạnh Phúc xa xôi, tại một khu đình viện trống rỗng, một cô bé mặc váy liền áo màu trắng đang lặng lẽ đứng giữa hoa viên. Tựa như trong ký ức vô cùng xa xôi trước đó, cô bé ấy đã từng làm như vậy rồi, đã từng đứng bên trong hoa viên của mình, hết lòng che chở và chăm sóc những nụ hoa rực rỡ kia, khiến cho cả vườn hoa đều là một mảng thực vật vô cùng tươi tốt, phát triển mạnh mẽ.

Cô bé ấy cầm cây kéo trên tay, nhẹ nhàng cắt tỉa những phần móng tay thật dài và tóc của mấy nụ hoa nọ. Một cơn gió nhẹ nhàng đi qua, thổi bay tà váy, khiến người ta có thể mơ hồ nhìn thấy phía trên làn da tái nhợt kia là những vết khâu tinh tế từng được ai đó tỉ mỉ chữa trị cho.

Alice… đã ở một mình rất lâu rồi.

Cô ấy nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lặng lẽ ngồi phía trên bàn đu dây được bệnh từ những sợi dây leo và máu thịt thật dài, giống như một tiểu thiên sứ rơi vào địa ngục, hết thảy mọi đặc điểm trên người đều có vẻ xa lạ hoàn toàn với khung cảnh dị dạng xung quanh

Bởi vì đã rất lâu rồi anh trai chưa từng đến thăm cô ấy.

Thậm chí có một vài lúc, trong lòng Alice còn sinh ra một loại đã bị bỏ rơi rồi, tuy cô ấy cũng biết anh trai bề bộn nhiều việc, mỗi ngày đều có chuyện làm mãi không xong, mà cô ấy cũng không thể ôm ước mơ xa xỉ là giữ anh trai vĩnh viễn ở lại Ngôi Nhà Hạnh Phúc này cùng mình. Chỉ là... trong lòng vẫn không kiềm chế được, vẫn muốn đắm mình trong loại cảm giác được người khác quan tâm kia, dù đó là ước mơ xa xỉ.

Cô ấy nhẹ nhàng lắc lắc đầu, vươn tay, vén mấy lọn tóc trước trán ra sau tai, sau đó nhảy khỏi bàn đu dây, đi chân trần trên mặt đất đầy những những bụi gai sắc nhọn.

Cô ấy vẫn giống như trước đây, vẫn lẻ loi, trơ trọi đi về phía gian đại sảnh cực kỳ vắng vẻ của tòa lâu đài này.

Nhưng đúng vào lúc ấy, đột nhiên Alice giật mình, ngẩn ngơ, như thể cô ấy vừa cảm nhận được điều gì đó.

Cô ấy lập tức xoay người, ánh mắt vội vàng dừng lại trên bầu trời của Ngôi Nhà Hạnh Phúc, nói chính xác hơn là khoảng không gian rộng lớn vẫn một mực bị sương mù màu đen vây kín kia.

Răng rắc —— Giống như vừa có một tia chớp xẹt qua, khiến cho mảnh sương mù màu đen trên bầu trời lập tức sôi trào cuồn cuộn, và hoàn toàn không có bất cứ một dấu hiệu gì báo trước.

Cùng thời điểm đó, toàn bộ năng lượng nguyền rủa vốn đang trải rộng bên trong Ngôi Nhà Hạnh Phúc cũng bị tình huống bất

thường này ảnh hưởng, giống như đang có một tồn tại không biết, muốn xuyên qua hư không xa xôi, quay về nơi này.

Ngay sau đó, Alice đã cảm nhận được luồng khí tức vô cùng quen thuộc mà bản thân vẫn luôn mong nhớ mỗi ngày.

Cô ấy kinh ngạc nhìn lên, trong đầu lập tức hiện ra gương mặt quen thuộc và nụ cười tươi cực kỳ dịu dàng của con người vẫn luôn chở che, an ủi, xoa dịu nỗi bi thương ẩn sâu tại đáy lòng của cô bé.

"Anh trai?" Cô ấy hối hả chạy đi, dùng đôi chân trần của mình chạy tới đình viện, bộ váy liền áo thật dài tung bay trong gió, khiến cho Alice trông giống hệt một chú bướm trắng nhỏ xinh.

Đúng vậy.

Đúng vậy.

Đó đúng là khí tức của anh trai rồi!

Anh trai đang trở về Ngôi Nhà Hạnh Phúc, bởi vậy năng lượng nguyền rủa của Ngôi Nhà Hạnh Phúc mới trở nên xao động như thế.

Anh trai muốn ... tới thăm Alice sao?

Mà cùng thời điểm đó, dưới lòng đất của tòa thành nguyền rủa.

Gần như trong nháy mắt khi mối liên kết kia vừa được thành lập, thân thể Lâm Ân đã cùng với khoảng không gian vặn vẹo nọ, trực tiếp biến mất tại chỗ, dẫu vậy, thứ cảm giác nguy cơ kia vẫn không hề tiêu tán.

Bởi vì ngay tại khoảnh khắc hắn thực hiện quá trình truyền tống kia, hắn vẫn có thể cảm ứng được một ánh mắt lạnh như

băng luôn nhìn chằm chằm lên người hắn.

Đó là dòng nước lũ tin tức!

Đó là hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần!

Trong nháy mắt sau đó, hình ảnh trước mắt lập tức trở nên vặn vẹo.

Tại thời điểm Lâm Ân lại một lần nữa mở to mắt, xung quanh là một không gian cực kỳ lạ thường với những mảng màu rực rỡ, không gian loạn lưu tràn tới, chảy qua hai bên thân thể hắn, khiến hắn không ngừng bị lui về phía sau.

Vào khoảnh khắc này, hắn có cảm giác mình đang bay trong thế giới kính vạn hoa. Hắn biết, mình đã thành công khởi động cơ chế truyền tống rồi!

Hiện giờ, hắn đang đứng bên trong đường hầm chuyển tiếp vượt không gian với cự ly siêu xa, mà ở phía trước đoạn đường hầm mơ hồ kia, hắn đã có thể rõ ràng nhìn thấy tòa lâu đài cổ quen thuộc, cũng nhìn thấy bóng dáng nhỏ xinh mặc váy dài màu trắng đang đứng bên trong đình viện của lâu đài cổ.

Là Alice và Ngôi Nhà Hạnh Phúc!

Nhưng ngay cả khi bản thân đã bước vào đường hầm không gian, Lâm Ân vẫn không cảm nhận được dấu hiệu cho thấy nguy cơ lúc trước đã bị hóa giải.

Dường như, hắn vẫn bị thứ gì đó cực kỳ xa xôi trực tiếp khóa chặt lại, dù đã tiến đến tận nơi này rồi.

Tại khu vực trống rỗng dưới lòng đất, những luồng điện lưu màu xanh da trời nhanh chóng nổ mạnh xung quanh thân thể hình người vừa mới xuất hiện kia. Người này vẫn đứng yên không hề động đậy, vẫn lạnh như băng dừng lại ở nơi đó.

Trong bản giao hưởng gấp rút của những chiếc bánh răng và máy móc ầm ầm đan xen vào nhau, chỉ cần bóng hình này tồn tại ở đó, là toàn bộ mặt đất và tầng đất đá xung quanh bắt đầu chuyển hóa theo hướng kim loại.

Hình chiếu này không hề liếc mắt nhìn phân thân của Dục Vọng Mẫu Thụ, chỉ thấy ánh mắt gã khẽ chuyển động, giống như có thể xuyên phá tầng đất đá bên ngoài, lại xuyên phá mảng không gian vô biên vô hạn trước mặt, để nhìn về phía Lâm Ân đang bay nhanh giữa đường hầm không gian.

Sau đó, gã vươn tay tới, chậm rãi nắm chặt lại.

Chương 772: Máy Móc Phi Thăng!

Răng rắc —— Trong phút chốc, Lâm Ân vốn đang bên trong đường hầm không gian, đang nhanh chóng vượt qua khoảng cách vô biên giữa mình và đích đến, lại lập tức cảm ứng được một loại dao động không ổn định cực kỳ mãnh liệt truyền đến từ phía sau.

Hắn vội vàng quay đầu nhìn lại, và gần như ngay tức khắc, cả người đã trở nên lạnh toát như rơi vào đầm băng.

Bởi vì không gian tại điểm cuối của đường hầm xa xôi kia, đã bắt đầu tan vỡ rồi.

Cảnh tượng lúc này cũng giống như quá trình tác phẩm nước mắt hoàng tử Rupert [1] tan vỡ vậy. Trong nháy mắt, vô số khe hở không gian đã vượt qua khoảng cách giữa chúng và hắn, nghĩa là rất nhanh, chúng đã từ vị trí thật xa trong tầm mắt, lan tràn đến phía trước, tiếp cận gần như vô hạn với hắn rồi!

Sau đó, hắn trông thấy một dòng nước lũ số liệu, trông thấy từng chuỗi xiềng xích từ phía xa xôi kia, lan tràn đến, mục tiêu chỉ thẳng vào hắn.

Hắn nghe được tiếng bánh răng ăn khớp vào nhau, cũng nghe được tiếng vọng của máy móc.

Giống như tiếng nổ vang đầu tiên của cỗ máy bên trong nhà xưởng đã khởi đầu cho cuộc cách mạng công nghiệp lần đầu tiên nổ ra vào thế kỷ mười tám, rồi nhờ đó mà hành trình phát triển khoa học kỹ thuật của con người đã tiến xa được mấy vạn năm so với lúc trước.

"Soạt soạt soạt" —— Ngay tại khoảnh khắc bản thân chỉ còn cách Ngôi Nhà Hạnh Phúc trước mặt có một bước xa thôi, thân thể hắn đã bị vô số những sợi xiềng xích số liệu quấn quanh lấy, khóa chết rồi.

Tại thời điểm bản thân bị những chuỗi xiềng xích tin tức kia buộc chặt lại, hắn chỉ còn biết dùng ánh mắt trống rỗng của mình nhìn về khu vực xa xa đằng sau, rồi vươn tay về phía trước, nhưng bất lực.

Hắn bị địch nhân chặn đứng lại ngay khi Ngôi Nhà Hạnh Phúc kia đã gần trong gang tấc.

Ở bên trong vô số những dòng chảy tin tức phun trào quanh thân, dường như hắn còn được trông thấy cả lịch sử phát triển của chúng.

Từ khi tiếng chuông của cuộc cách mạng công nghiệp lần đầu tiên vang lên, tấm rèm che phủ thời đại máy móc đã bị kéo xuống. Ban đầu là tiết tấu âm thanh của hơi nước, sau đó là từng luồng khói đặc tản ra khi than đá bị đốt cháy, từ đoạn mở đầu của những bộ máy móc công nghiệp nặng nề to lớn, đến sự chuyển mình vận động của những chiếc bugi.

Ô tô, xe lửa, máy bay, ca nô, từng tòa cao ốc đột ngột mọc lên từ mặt đất, những luồng khói đặc của nền công nghiệp thổi bay lên, che phủ không trung, lấp kín mặt trời.

Khi nền văn minh khoa học kỹ thuật phát triển đến cực hạn, mặt đất đã bị chinh phục, biển khơi đã bị chinh phục, không trung cũng bị chinh phục. Tin tức hoá không ngừng tăng tốc, thúc đẩy bước tiến của thời đại đi càng ngày càng xa hơn, từ lần đầu tiên đột phá sự trói buộc của lực hấp dẫn, đến sau này là những quả tên lửa lao vút lên không trung, từ tham vọng thực dân vũ trụ, đến những bài văn chương miêu tả lại cuộc chiến tranh cuồng loạn giữa các vì sao!

Sao trời bát ngát, vũ trụ mênh mông!

Giống như một đứa nhỏ mới sinh lại một lần nữa mở to mắt, thời đại vũ trụ, thời đại đại hàng hải, thời đại thực dân, xâm lấn các hành tinh, thời đại siêu trí năng, thời đại truyền dữ liệu, bộ gen, huyết nhục, linh năng, ý thức, khoa học kỹ thuật đã bị khai phá tới cực hạn rồi!

Sau đó bọn họ vứt bỏ bộ gen, không cần huyết nhục, đào thải linh năng, nhìn rõ ý thức, rốt cuộc cũng xúc tiến đến bước cuối cùng kia... đó là máy móc phi thăng!

Đông —— Một tiếng chuông ngân lên.

Thân thể Lâm Ân trực tiếp bị luồng lực lượng kia kéo từ đường hầm không gian trở về vị trí cũ. Hắn lại một lần nữa trông thấy dòng nước lũ số liệu lạnh như băng kia, trông thấy tồn tại đại diện cho quá trình phát triển và lịch sử cả của cả một thời đại.

Đó là một thành tựu hội tụ toàn bộ tinh hoa của một nền văn minh, cũng là một bộ máy móc phi thăng suy nhất được nền văn minh khoa học kỹ thuật sản sinh ra...

Vạn Cơ Chi Thần.

...

Răng rắc —— Trên bầu trời của Ngôi Nhà Hạnh Phúc, cùng với mảnh sương mù màu đen đang sôi trào kịch liệt, ngay dưới cái nhìn chăm chú mà rưng rưng xúc động của Alice, cô ấy đã có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia rồi.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc bóng dáng nọ chuẩn bị buông xuống, hết thảy mọi dị tượng đều bị cắt ngang.

Sương mù màu đen đang sôi trào cuồn cuộn lại ào ào bay về bốn phương tám hướng, bầu trời đang ầm ầm rung chuyển lại

chậm rãi trở về tĩnh lặng như thường.

Alice quá đỗi kinh ngạc, cứ đứng lặng ở nơi này.

Bị... Gián đoạn... Rồi!

Vào khoảnh khắc này, thân thể nhỏ xinh của cô ấy đang run rẩy, ánh mắt trở nên rung động khác thường.

"Anh trai!" Cô ấy nhanh chóng bay lên, vừa hoảng hốt vừa sợ hãi, miệt mài tìm kiếm trong mảnh sương mù dày đặc, nhưng đoạn đường hầm không gian đi thông đến Ngôi Nhà Hạnh Phúc đã sớm trở về với hư vô.

Thời điểm này, cô ấy chợt cảm nhận được một nỗi bất an chưa từng có từ trước tới nay.

Lâm Ân, anh ấy gặp nguy hiểm rồi!

Bởi vì nếu không gặp phải tình huống cực kỳ khẩn cấp, Lâm Ân ca ca sẽ không vận dụng đến cơ chế truyền tống này, khẳng định là anh ấy đã gặp phải một nguy cơ nào đó mà bản thân không thể giải quyết được, mới vội vã kích hoạt truyền tống, nhưng... Bị ngăn lại rồi!

Có một luồng lực lượng mạnh mẽ đã cứng rắn phá vỡ đường hầm không gian đi thông tới Ngôi Nhà Hạnh Phúc, bắt Lâm Ân ca ca trở về!

Giờ khắc này, thân thể Alice lại run rẩy không ngừng, trái tim lạnh toát, trên gương mặt tinh khiết như thiên sứ kia chậm rãi xuất hiện những sợi chỉ đen tử chú.

Cô ấy run rẩy.

Tại khoảnh khắc cảm xúc của Alice xuất hiện dao động mãnh liệt như vậy, luồng hận ý vẫn một mực được dồn nén bên dưới

đáy lòng, cũng mạnh mẽ đột phá hạn chế, khiến cho thân thể cô bé tản ra một mảnh tử khí cực kỳ đậm đặc, tràn đầy phẫn nộ và nguyền rủa oán hận.

"Anh trai!" Cô ấy run rẩy mà ngẩng đầu nhìn lên.

Sau đó, không chút do dự, thân thể nhỏ xinh của Alice lập tức bay về phương hướng từng xuất hiện luồng khí tức kia, nhưng bị nguyền rủa tử phược ảnh hưởng, khiến cho thân thể của cô ấy vừa mới tiếp xúc đến ranh giới của Ngôi Nhà Hạnh Phúc, đã lập tức bị địa phược linh nguyền rủa trấn áp trở về.

---

[1] : Nước mắt hoàng tử Rupert là những hạt thủy tinh cường lực do con người tạo ra bằng phương pháp nhỏ từng giọt thủy tinh nóng chảy vào trong nước lạnh, gây nên hiện tượng thủy tinh bị hóa rắn tạo ra một giọt có hình nòng nọc, với đuôi dài và mảnh khảnh.

Chương 773: Tôi Thừa Nhận, Lần Này Là Tôi Tính Sai Rồi!

"Anh trai!" Chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt Alice đã trở nên vô cùng dữ tợn.

Tại khoảnh khắc cô bé bị nguyền rủa trấn áp trở về kia, chỉ trong phút chốc, hận ý ngập trời trên thân thể đã tản ra khắp nơi.

Cô ấy lại lao lên một lần nữa, muốn mạnh mẽ đột phá nguyền rủa trói buộc.

“Ca ca ca” —— Vô số những đường chỉ đen tử chú vừa xuất hiện trên thân thể Alice trực tiếp căng ra, điên cuồng lôi kéo cô ấy quay trở về Ngôi Nhà Hạnh Phúc.

Nhưng vẻ mặt cô ấy lại càng trở nên dữ tợn.

Gần như tại thời điểm này, trong mắt cô ấy chỉ còn lại bóng dáng vừa chợt lóe lên rồi biến mất bên trong đoạn đường hầm không gian kia thôi, cô ấy chỉ biết là anh trai đang gặp nguy hiểm, anh ấy cần trợ giúp.

Và không cần biết như thế nào cô ấy cũng tuyệt đối không cho phép anh trai phải chịu bất cứ thương tổn gì!

Không cho phép!

Không cho phép!

Bởi vì anh ấy chính là người nhà cuối cùng của Alice trên thế giới này!

"Anh trai!!!" Cô ấy hét to, âm thanh đầy sắc nhọn.

Cũng bởi vì cô ấy mạnh mẽ đột phá giới hạn mà năng lượng nguyền rủa đang bao phủ khắp Ngôi Nhà Hạnh Phúc đã bị kích hoạt rồi.

Khí tức ác linh cấp tử triệu vô cùng khủng bố trực tiếp lan tràn khắp bầu trời phố Ly Hồn và hẻm Du Hồn.

Thậm chí nó còn làm cho tất cả những sinh vật hắc ám đang ở bên trong khu vực này phải kinh ngạc và sợ hãi ngẩng đầu lên, trong lòng khiếp đảm, hoảng hốt và run rẩy chưa từng có từ trước tới nay.

...

Mà cùng lúc đó, dưới lòng đất thuộc thành nguyền rủa.

Lâm Ân vừa bị vô số chuỗi gông xiềng tin tức kéo về từ bên trong đường hầm không gian đã tan vỡ kia, thân thể trực tiếp bị khóa chết, chỉ có thể thống khổ mà phun ra một ngụm máu tươi xen lẫn với vụn thịt.

【 cảnh báo! Truyền tống quay về Ngôi Nhà Hạnh Phúc đã bị gián đoạn bởi công kích cấp căn nguyên! 】

【 đinh! Ngươi phát động nhiệm vụ khẩn cấp: Sống sót, giới thiệu nhiệm vụ: nỗ lực hết sức để bảo vệ sinh mệnh của mình trong cuộc hỗn chiến giữa Vạn Cơ Chi Thần và Dục Vọng Mẫu Thụ, khen thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm cơ sở 2 vạn, tiền hắc lâu x10, khen thưởng truyền kỳ đặc thù x1 】

Ngay tại khoảnh khắc âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên kia, thân thể Lâm Ân đã bị ném thẳng về phía vách tường xa xa, nặng nề va đập vào đó, khiến cho xương cốt toàn thân vang lên những tiếng “Ca ca ca” gần như đã gãy đi một nửa.

"Đầu!" Trái Trái kêu to, cô ấy vội vàng bành trướng, hóa thành một cái kén thịt khổng lồ, bao lấy của thân thể Lâm Ân, thay hắn thừa nhận cú va đập khủng khiếp đó.

Oanh —— Lâm Ân nặng nề đập vào vách tường, sau đó xụi lơ chảy xuống dưới.

Nhưng hắn còn chưa chết.

Hắn vươn tay lau đi vết máu trên khóe miệng, chiếc mặt nạ con quạ đã vỡ, để lộ ra nửa khuôn mặt đang nhếch mép, nặn ra một nụ cười lạnh bên dưới.

Hắn trong tình trạng thân thể huyết nhục mơ hồ, đang kịch liệt thở dốc vẫn chăm chú nhìn vào hình người trước mắt kia.

"Quả nhiên … không hổ là chúa tể máy móc, tuyệt đối không cho người khác có bất cứ cơ hội gì. Tôi thừa nhận, lần này là tôi tính sai rồi."

Trái Trái có chút run rẩy, chăm chú nhìn thân thể tan vỡ của hắn, hốt hoảng nói: "Ngươi không nên cử động! Cũng đừng nói nữa, ngươi sẽ chết đó! Đã đến lúc nào rồi mà ngươi vẫn còn cười được hả?"

Lâm Ân không để ý đến Trái Trái, hắn vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào hình chiếu lạnh lùng kia, rồi gian nan chống lên vách tường đứng dậy, từ hai chân và thân thể không ngừng phát ra những tiếng xương vỡ.

"Nhưng tôi sẽ không chết như vậy."

"Còn mấy người, rất nhanh thôi, mấy người sẽ biết, trên thế giới này, không phải chỉ có thần giáo Cơ Giới của mấy người mới đáng làm người ta kiêng kị."

"Vẫn có một vài thứ, ngay cả mấy người cũng phải sợ hãi. Và

chuyện mấy người đã làm hôm nay, cũng tạo nên cho mấy người thêm một địch nhân mạnh mẽ, mà lẽ ra mấy người không nên chọc phải."

Ngay cả khi thân thể đã vỡ tan, nụ cười tươi trên mặt hắn không hề thay đổi.

Theo quá trình sinh mệnh nhanh chóng bị xói mòn, trái tim trong lồng ngực hắn lại một lần nữa nặng nề nhảy lên.

Thịch——

Thịch ——

Giống như một tiếng trống trận vang lên trong hắc ám, ở thời điểm kề cận cái chết, loại liên hệ mơ hồ này cũng bắt đầu thay đổi, trở nên vô cùng rõ ràng.

Tựa như vừa cảm nhận được điều gì đó, hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần khẽ động, ánh mắt chợt nhìn về phía chỗ sâu nhất bên trong thành nguyền rủa.

Cùng thời điểm này, phân thân của Dục Vọng Mẫu Thụ vốn đang đứng ở nơi đây, gắt gao nhìn chằm chằm vào Vạn Cơ Chi Thần cũng thoáng run rẩy cả người.

Bởi vì lúc này, phần lớn thân cây của bà ta đều đang quấn quanh phía trên Tháp Cự Tượng, và hơn ai hết, bà ta chính là người cảm nhận được tình huống bất ngờ kia rõ ràng nhất.

Ngay khoảnh khắc kia, dường như có một thứ gì đó ở bên trong Tháp Cự Tượng, đã hình thành nên một loại cộng hưởng ý thức nào đó, không thể hiểu được rõ ràng, cùng với khu vực này.

Bởi vì khoảng cách đủ gần, khiến cho tần suất của loại cộng hưởng kia cũng càng thêm rõ ràng hơn.

Giống như đó là một lời kêu gọi, hay một dạng tín hiệu triệu hồi mãnh liệt do một con sói lạc đàn phát ra, hướng tới thủ lĩnh của bầy sói.

Giờ khắc này, ánh mắt của Vạn Cơ Chi Thần và Dục Vọng Mẫu Thụ lại lập tức rơi xuống trên người Lâm Ân, bởi vì tất cả bọn họ đều cảm ứng được, ngọn nguồn của loại tín hiệu kêu gọi cộng hưởng kia được phát ra từ trên người hắn.

Đó là...

"Liên kết siêu duy!" (Liên kết vượt không gian, hoặc là vượt chiều không gian)

Gần như tại nháy mắt sau đó, bên trong ý thức của Vạn Cơ Chi Thần và Dục Vọng Mẫu Thụ đều xuất hiện bốn chữ kia.

Đó là cảm ứng nội bộ đến từ những khối huyết nhục của Cự Tượng!

Là thủ đoạn trao đổi tin tức đỉnh cao nhất, không thể bị phá giải của nền văn minh Cự Tượng.

Là mối liên tiếp đặc thù chỉ có những khối huyết nhục đã bị tách rời của Cự Tượng, mới có thể sản sinh ra!

Nhưng... Làm sao có thể...

Giờ phút này, kể cả Dục Vọng Mẫu Thụ cũng không nhịn được mà run rẩy. Bởi vì chỉ có một loại khả năng đủ sức giải thích cho loại chuyện này.

Hắn... Hắn là...

"Trái tim Cự Tượng..."

Chương 774: Dần Dần Hé Lộ!

Huyễn Tưởng Màu Bạc vẫn một mực cúi đầu, vẫn bị gắt gao trói chặt ở nơi này, chợt nói ra bốn chữ kia, sau đó chậm rãi ngước mắt lên, bên trong con ngươi đã trải qua quá trình tra tấn khốc liệt, gần như tan vỡ của cô ta, đang phản chiếu gương mặt của Lâm Ân.

Đến tận lúc này, cuối cùng cô ta cũng nói ra suy đoán của mình.

"Hắn chịu tải... Trái tim Cự Tượng... Quần thể nano cũng vì huyết nhục của hắn mới xuất hiện tình huống làm phản... Hắn vốn không phải là nhân loại... Có vẻ như hắn... chính là ý thức đã được sản sinh ra của trái tim Cự Tượng..."

"Cho nên hắn mới có thể tiến hành kết nối với tổ chức não của Cự Tượng... Cho nên hắn mới có thể đi vào nơi này..."

"Bởi vì trái tim chính là Vương hậu của Cự Tượng... nha..."

Nói xong cả đoạn dài này, Huyễn Tưởng Màu Bạc lại suy yếu mà nhắm hai mắt xuống

Trong nháy mắt kiam toàn trường chấn động.

Dục Vọng Mẫu Thụ trực tiếp đưa ánh mắt gắt gao nhìn thẳng về phía Lâm Ân, nhưng bà ta còn chưa kịp làm ra bất cứ hành động gì, đột nhiên trong tầm mắt đã xuất hiện một tình huống vô cùng quái lạ.

Chỉ thấy một cái phù văn dị thường chậm rãi xuất hiện trên trán Lâm Ân.

Một loại minh văn thập tự cổ xưa!

Vô cùng mơ hồ, nhưng tuyệt đối không phải loại hoa văn nên có ở thế giới hắc ám!

Vào khoảnh khắc kia, con ngươi trên thân cây của Dục Vọng Mẫu Thụ chợt co rút lại, bản thể ở xa vạn dặm bên ngoài cũng giật nảy mình.

Bởi vì bà ta nhận ra loại hoa văn kia.

Đó là chú văn chỉ Thái Thản Thần tộc trên thượng giới mới có thể sử dụng được!

Nhưng Thái Thản Thần tộc đã sớm bị giết tộc trong cuộc đại phá diệt của thượng giới vào ba ngàn năm trước rồi! Trong trường hạo kiếp kia, ngay cả bà ta cũng bị thiêu cháy thành tro tàn, vạn vật cũng điêu linh, thì ấn ký trên trán hắn là từ đâu mà đến?

Trong nháy mắt này, dường như bà ta vừa nghĩ đến tình huống nào đó, khiến cho cả người lại một lần nữa run lên.

Không...

Thái Thản Thần tộc vẫn chưa bị hủy diệt!

Bởi vì ở bên trong thế giới hắc ám này, tại nơi chuyên để lưu đày người ta là khu địa ngục này, vẫn còn tồn tại ba cái ý chí điên cuồng của Thái Thản tộc!

Ba con quái vật đó tuyệt đối không trao đổi với bất cứ sinh vật nào khác, chỉ biết đi khắp nơi trên thế giới này, phát tiết lửa giận và oán độc vô tận của bản thân.

Loại nguyền rủa điên cuồng và bất tử kia đã khiến bọn họ trở thành tai nạn mà tất cả những thế lực trên thế giới này không hề muốn đề cập tới!

Lại bởi vì một vị trong ba cái đầu Thái Thản kia từng là Chiến Thần của Thái Thản Thần tộc!

Năm vạn năm trước, hắn là Chiến Thần!

Một vạn năm trước, hắn là Chiến Thần!

Ba ngàn năm trước, hắn vẫn đứng sừng sững trên đỉnh cao nhất của Thần tộc!

Là tồn tại tối cao đầu tiên ngã xuống trong cuộc chiến tranh khi ấy rồi rơi xuống thế giới hắc ám này, hắn đã nhận được sự tôn trọng lớn nhất cũng như nhận được đãi ngộ cao nhất của hồi tai họa kia, bởi vì chỉ có tồn tại đủ mạnh mẽ, mới có tư cách biến thành nhóm mục tiêu đầu tiên bị giết!

Hắn chính là một trong số những Thần tộc thời đại cũ có thực lực đỉnh phong!

Không chỉ một mình Dục Vọng Mẫu Thụ chú ý tới dấu hiệu kia, hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần cũng đưa ánh mắt lạnh như băng quan sát phù văn chữ thập nọ. Gã không trải qua trận chiến ba ngàn năm trước. Gã rơi xuống và sinh tồn bên trong thế giới hắc ám này sớm hơn bọn họ.

Nhưng là một tồn tại từng sống trong thời đại huy hoàng ấy, đương nhiên, gã cũng biết về địa vị của Thái Thản Thần tộc ở bên trong vạn giới!

Dường như đã cảm nhận được khí tức cấp căn nguyên của bọn họ, hoa văn chữ thập trên trán Lâm Ân đang từ từ sáng lên, khí tức vô cùng mỏng manh, hiển nhiên bên trong cái ấn ký kia không ẩn chứa quá nhiều lực lượng, nhưng chỉ một chút lực lượng mỏng manh kia thôi, cũng mang theo một loại cao ngạo và miệt thị bẩm sinh

Bởi vì đó là ấn ký đại diện cho Thái Thản Thần tộc, chủng tộc

từng đứng trên đỉnh cao của vạn giới!

Dần dần, giống như đang phối hợp với nhau, ngay tại khoảnh khắc ấn ký trên trán Lâm Ân sáng lên, trên người hắn cũng tản ra một chút lực lượng thần thánh. Nó một mực quanh quẩn trên người hắn, ngăn chặn quá trình xói mòn sinh mệnh cho hắn.

Luồng sáng nhạt thần thánh kia không ngừng nhấp nháy.

Vào đúng thời điểm này, bên dưới chiếc áo da đã bị xé rách tả tơi của hắn, có thể mơ hồ nhìn thấy hai sợi lông chim màu vàng, một mực kề sát với làn da hắn.

Mà hai sợi lông chim này chính là ngọn nguồn phát tán loại khí tức thần thánh kia, nó đang liên tục chữa trị thân thể bị thương cho hắn và nhẹ nhàng xoa dịu miệng vết thương đang đổ máu của hắn.

"Thiên sứ tự trói... Mười hai cánh?" Dục Vọng Mẫu Thụ gắt gao cắn chặt hàm răng.

Từ nãy tới giờ, một loại biến cố cứ dồn dập phát sinh, ban đầu, bà ta cảm nhận được dao động liên kết suy duy không ngừng truyền đến từ bên trong Tháp Cự Tượng, tiếp đó là Thái Thản ấn ký sáng lên trên trán Lâm Ân, cuối cùng là hai sợi lông chim thần thánh được hắn gắt gao giấu vào trong lồng ngực, đứng trước loại tình huống này, ngay cả Dục Vọng Mẫu Thụ cũng cảm thấy nó cực kỳ bất bình thường.

Nói thật, tại thời điểm nhìn thấy hắn sử dụng nguyền rủa trói buộc Huyễn Tưởng Màu Bạc, bà ta đã âm thầm suy đoán, có vẻ như thiếu niên này và Thiên Sứ Mười Hai Cánh Treo Ngược Mình ở thành Hắc Dạ bên kia có một mối liên hệ nào đó rồi.

Cho nên ngay từ đầu, bà ấy mới cho rằng hắn có thể là Dạ Y. Chỉ vì hành vi của hắn quá mức tà ác, mới khiến bà ta thay đổi suy

đoán của mình, cho rằng khả năng hắn là Dịch Y sẽ cao hơn.

Nhưng hiện giờ, biết nói thế nào đây?

Hắn không chỉ có ấn ký của Thái Thản nhất tộc, trên người còn tùy thân mang theo hai cái lông chim của Thiên Sứ Mười Hai Cánh Treo Ngược Mình! Hơn nữa, nhìn vẻ ngoài của hai chiếc lông chim kia lại rất giống linh vũ loại dài nhất mọc trên Đôi Cánh Thiên Sứ.

Nói cách khác, hắn không chỉ là một bộ phận của Cự Tượng, được tổ chức não của Cự Tượng bảo vệ, đồng thời hắn còn có mối liên hệ cực kỳ sâu sắc với ba Kẻ Săn Đầu của Thái Thản nhất tộc kia, hơn nữa, hắn lại có mối quan hệ cực kỳ thân thiết với vị thiên sứ mười hai cánh nào đó của thành Hắc Dạ?

-Hãy đọc truyện tại apptruyen-

Chương 775: Con Bài Chưa Lật Cuối Cùng!

-Truyện Yy . pro-

"Chuyện này..." Dục Vọng Mẫu Thụ nghiến chặt hàm răng.

Đến đây, rốt cuộc bà ta cũng hiểu được hàm ý của những câu hắn vừa nói kia.

"Vẫn có một vài thứ, ngay cả mấy người cũng phải sợ hãi. Và chuyện mấy người đã làm hôm nay, cũng tạo nên cho mấy người thêm một địch nhân mạnh mẽ, mà lẽ ra mấy người không nên chọc phải."

Đúng vậy!

Nếu sau lưng hắn đang có nhiều căn nguyên như vậy!

Thì bọn họ còn đánh cái gì nữa đây?

Chưa nói đến thực lực chân chính của tổ chức não của Cự Tượng và Thiên Sứ Mười Hai Cánh Treo Ngược Mình, chỉ dựa vào vị Thái Thản Chiến Thần mang theo lửa giận vô biên của ba ngàn năm trước thôi, cũng là tồn tại bọn họ cần phải ngưỡng vọng rồi!

Một, hai, ba...

Nếu tiếp tục liệt kê cả tổ chức não của Cự Tượng vào trong đó, thì sau lưng hắn ít nhất cũng có tới năm vị căn nguyên!

Chẳng trách người kia lại dám đối phó với thần giáo Cơ Giới.

Hắn không ngốc, hắn càng không sợ hãi!

Bởi vì loại bối cảnh này của hắn cũng cứng như cục phân trong hầm cầu vậy, chỉ sợ đặt bên trong thế giới hắc ám này, tuyệt đối không còn một ai vượt qua được nữa.

Cùng thời điểm đó, Vạn Cơ Chi Thần cũng đưa ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn vào hắn.

Dựa vào tình huống này, hoàn toàn có thể nhìn ra được, ngay tại khoảnh khắc Lâm Ân bại lộ bối cảnh mạnh mẽ của mình, kể cả vị Van Cơ Chi Thần này cũng không thể không tiến hành cân nhắc.

Lâm Ân há miệng thở hổn hển, bàn tay gian nan chống lên vách tường, nói: "Nha, thật có lỗi, tôi cũng không định làm như vậy, nhưng nếu mấy người đã phá hỏng con đường rút lui của tôi, tôi cũng chỉ có thể ngả bài cùng mấy người mà thôi."

"Tuy dựa vào người trong nhà như vậy, khiến cho bản thân mình có chút hèn nhát, nhưng không thể không nói rằng, có đôi khi ở vào những thời điểm mấu chốt, cũng chỉ có người nhà mới là đối tượng đáng để tin cậy nhất."

Hắn lau đi vết máu bên khóe miệng, gian nan ấn chiếc mũ phớt cao của mình xuống, sau đó gắt gao nhìn chằm chằm vào Vạn Cơ Chi Thần và Dục Vọng Mẫu Thụ: "Còn muốn đánh nữa không?"

"Mấy người cần phải hiểu rằng, hiện giờ không phải mấy người cho tôi cơ hội, mà là tôi tự mình cho mấy người cơ hội. Tôi có thể chết trước, nhưng mấy người cũng sẽ đi theo bước chân tôi thôi và không cần phải chờ đợi quá lâu đâu."

"Đương nhiên, mấy người có thể giết được tôi hay không, còn chưa chắc."

Hắn cất giọng lạnh như băng, bàn tay trong chiếc áo choàng khẽ động, cuốn sách thật dày trên tay đã hé ra một góc.

Nó chính là con bài chưa lật hắn có thể lấy ra để buông tay đánh một trận cuối cùng này, cũng là thứ cuối cùng hắn có thể dựa vào!

Đây là thế lực.

Tuy lựa chọn tối ưu trong mọi trường hợp vẫn là bản thân mình mạnh mẽ, nhưng bên trong quá trình trưởng thành, ngẫu nhiên đi sắp xếp một chút quan hệ nhân sinh, tiếp nhận vài vị cha nuôi mẹ nuôi huynh đệ tỷ muội, hoặc là tìm vài cô bạn gái, cũng tuyệt đối là một chuyện vô cùng đáng giá đi làm.

Bởi vì cả đời ngươi không thể vĩnh viễn thuận buồm xuôi gió được, kiểu gì cũng sẽ gặp phải một chút chuyện mà bản thân ngươi không thể giải quyết.

Mà vào lúc này, những mối quan hệ nhân sinh tốt đẹp nên được lấy ra cho mọi người cùng biết.

Bởi vì ta dám khẳng định rằng, ngươi tuyệt đối không thích loại chuyện ban đầu chỉ giết đứa nhỏ, sau đó một đám lão gia gia trong nhà đứa nhỏ kia sẽ kéo nhau tới tìm ngươi để xử lý đâu.

Suy cho cùng, ngươi cũng không phải là nhân vật chính.

Nếu không phải bản thân Lâm Ân vốn cho rằng mình vẫn còn trẻ, có thể tiếp tục rong chơi thêm vài năm, hắn tuyệt đối sẽ không ngại sinh một lượt vài trăm đứa nhỏ đủ các loại chủng tộc, sau đó bồi dưỡng cho thế hệ con cháu nhiều không đếm xuể của mình, để lúc gặp chuyện, bị người khác chọc vào, đối phương chẳng những cần cân nhắc đến người già, còn phải lo lắng đến đám trẻ trong gia tộc đồ sộ của hắn nữa.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong khu vực trống rỗng dưới lòng đất kia lại một lần nữa rơi vào tĩnh mịch cân bằng đầy khủng bố.

Dục Vọng Mẫu Thụ đưa mắt nhìn Lâm Ân một cái thật sâu, kỳ thật trong lòng đã bắt đầu sinh ra ý định rút lui rồi. Bởi vì bà ta vốn không có bất cứ thâm cừu đại hận gì với tên nhóc này.

Hơn nữa, sau khi Vạn Cơ Chi Thần buông xuống, ý tưởng bà ta mong muốn, đó là khống chế Huyễn Tưởng Màu Bạc đến áp chế thần giáo Cơ Giới cũng thất bại rồi.

Nếu chỉ vì trong tay tên nhóc kia có một chút tài liệu mà đắc tội với đám căn nguyên sau lưng hắn… đây tuyệt đối là một chuyện mất nhiều hơn được.

Nhưng bà ta vẫn muốn chửi má nó lên.

Bởi vì nói thật, bà ta rất muốn hỏi, rốt cuộc là đứa nào con mẹ nó lại ném thằng nhãi nóng phỏng tay này vào trong thành nguyền rủa? Phía sau hắn có nhiều căn nguyên như vậy, chẳng lẽ không một tên nào chịu đứng ra quản lý hắn một phen?

Đến đây, Dục Vọng Mẫu Thụ lập tức dời ánh mắt từ trên người Lâm Ân đi qua nói khác, lực chú ý đã chuyển sang hình chiếu đang đứng phía đối diện kia.

Tuy phẫn nộ thực sự, nhưng bà ta lại biết, hiện giờ quyền quyết định cũng không nằm trên tay mình.

Có thể nói, từ sau khi Lâm Ân bại lộ bối cảnh, Dục Vọng Mẫu Thần đã trở thành một tồn tại râu ria, vặt vãnh nhất ở nơi này.

Lại nói, bản thân bà ta cũng hiểu rất rõ, là chúa tể duy nhất của thần giáo Cơ Giới, là Vạn Cơ Chi Thần, hình thức tư duy của kẻ bên kia, có chút khác biệt về bản chất với những tồn tại căn nguyên là sinh vật huyết nhục như bà ta.

Nói một cách dễ hiểu, nếu trận doanh hỗn loạn có thể vì thế cục và lợi ích mà linh hoạt thay đổi lập trường, cũng như dễ dàng có thể điều chỉnh lại bản thân hoặc là phản bội bất cứ kẻ nào, thì

trận doanh thủ tự tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Bọn họ cứng nhắc mà máy móc, chỉ biết tuần hoàn theo một loại lý niệm cố định nào đó, một khi đã nhận định con đường kia là đúng, bọn họ hoàn toàn có thể đi một mạch đến khi trời tối [1].

Đây cũng là sự khác biệt lớn nhất về quan niệm giữa thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục.

---

[1] : một đường đi đến lúc trời tối có thể hiểu là vì đạt đến một loại mục đích nào đó, mà những người này nghĩa vô phản cố, không thèm để ý tới hậu quả, chỉ một mực kiên trì đi đến cùng (cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen và nghĩa tốt lẫn nghĩa xấu)

Đăng tại Truyenyy,pro

Chương 776: Ức Chế Tâm Linh!!!

Xung quanh chợt rơi vào một mảnh tĩnh mịch. Và cuộc đối đầu giữa hai bên vẫn đang tiến hành trong yên lặng và lạnh lùng.

Ánh mắt Dục Vọng Mẫu Thụ thoáng lóe lên, những sợi dây leo đang quấn quanh người Lâm Ân giống như những con rắn lại chậm rãi lui xuống, Bà ta đã dùng hành động của mình để là người đầu tiên cho thấy lập trường.

Hành động này cũng là đang gián tiếp nói cho Lâm Ân hiểu, bà ta đã từ bỏ mục tiêu ban đầu là hắn rồi.

"Tiểu đệ đệ à, ngươi điên rồi." Tiếng cười khẽ đầy nũng nịu của Dục Vọng Mẫu Thụ chợt vang lên giữa không gian rộng lớn: "Tỷ tỷ ta từ bỏ chuyện này, cho nên ngươi tuyệt đối đừng để người nhà của ngươi đến tìm ta nha, ta rất sợ đó, hì hì hi."

Cùng với tiếng cười khẽ ấy vang lên, hàng loạt dây leo và thân cây của Dục Vọng Mẫu Thụ vốn đang ẩn nấp dưới lòng đất, lập tức đã lui về rìa ngoài của khu vực trống rỗng này.

Giọng nói của bà ta vô cùng quỷ dị, trong dục vọng dâng trào lại mang theo một tia nghiền ngẫm như vậy.

"Kế tiếp chính là chuyện của các ngươi rồi, nhưng mà tiểu đệ đệ ơi, ta còn muốn khuyên ngươi một câu, chúng ta đều là quái vật có tín ngưỡng, hiểu được biến báo, nhưng thứ mà hiện giờ ngươi đang phải đối mặt... Chính là một đống máy móc và số liệu lạnh như băng đó nha."

"Nếu hắn thật sự muốn giết ngươi, tỷ tỷ ta cũng lực bất tòng tâm."

Ý tứ châm ngòi thổi gió quá mức lộ liễu rồi.

Nói xong câu này, bà ta lập tức cười lạnh một tiếng rồi ẩn mình đi, tiếp tục xem diễn.

Đúng vậy, điên loạn thì điên loạn thật, nhưng một sinh vật hỗn loạn chân chính tuyệt đối sẽ không tự đẩy mình rơi vào hoàn cảnh không thể cứu vãn nổi.

Mà Lâm Ân đương nhiên là chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra đầy đủ dụng ý của Dục Vọng Mẫu Thụ, nhưng hắn cũng không để ý đến, bởi vì đúng như những gì bà ta vừa nói, hiện tại là mâu thuẫn giữa hắn và thần giáo Cơ Giới.

Lâm Ân híp mắt, nhìn về phía hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần phía đối diện, nói: "Vậy ý của ngài thì sao? Chúa tể."

Hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần vẫn lặng lẽ đứng ở nơi đó, lạnh lùng và chăm chú nhìn vào hắn, dòng chảy tin tức và số liệu cứ trôi qua liên tục, khiến người ta không thể biết được rốt cuộc đối phương đang suy nghĩ cái gì.

Thời gian thong thả trôi đi, bầu không khí lạnh lẽo xung quanh kia cũng càng ngày càng trở nên nặng nề, nghiêm trọng.

Dục Vọng Mẫu Thụ vẫn đứng bên ngoài, cười lạnh mà quan sát một màn này, lặng lẽ chờ đợi câu chuyện phát triển thêm một bước, vẫn đề là không một ai trong số bọn họ chú ý tới, dị tượng vừa phát sinh bên ngoài, ngay trong mảng sương mù màu đen dày đặc đang bao trùm không trung phía trên thành nguyền rủa kia.

Chỉ thấy một tòa Kim Tự Tháp lật ngược màu đen khổng lồ đã "Ầm ầm" đi tới, xuyên qua tầng sương mù màu đen bao phủ, trực tiếp hạ xuống bầu trời của thành nguyền rủa rồi.

Cơ chế dò xét khí tức và phòng ngự đột nhiên bị giải trừ.

Chỉ trong nháy mắt, một cái bóng ma thật lớn đã bay tới, che phủ cả cửu thiên, lấp kín cả mặt trời, trực tiếp bao phủ cả nửa tòa thành nguyền rủa xuống dưới cái bóng đen của nó.

Tại khoảnh khắc này, tất cả những sinh vật huyết nhục trong thành đều khiếp sợ mà ngẩng đầu lên, nhìn thấy vật thể khổng lồ vừa đột nhiên xuất hiện bên ngoài không trung ấy.

Mà cũng chính tại khoảnh khắc này, "Oanh" —— phần đáy của tòa Kim Tự Tháp lật ngược khổng lồ ấy đột nhiên trầm xuống, để lộ ra kết cấu máy móc tinh vi vô cùng trên mặt ngoài.

Chỉ trong nháy mắt sau khi mọi chuyện phát sinh…

"Đã hoàn thành quá trình chuyên chở thiết bị ức chế tâm linh cấp khu vực——trao cho quyền hạn cao nhất —— đã tập trung vào khu vực mục tiêu—— "

"Máy móc tối thượng —— ca ngợi Vạn Cơ Chi Thần —— khởi động —— "

Ông —— Gần như trong nháy mắt kia, dao động ức chế tâm linh thật lớn đã lan tràn khắp bầu trời thành nguyền rủa.

Tiếng gầm bén nhọn giống như âm thanh kim loại va chạm vào nhau đã bị kéo dài, tinh vi tới cực hạn, trong phút chốc đã bao phủ toàn bộ không trung phía trên thành nguyền rủa.

Giờ khắc này, vẻ mặt Dục Vọng Mẫu Thụ lập tức biến sắc.

Mà bên tai Lâm Ân cũng vang lên tiếng nhắc nhở dồn dập của hệ thống.

【 cảnh báo! Giám sát thấy công kích ức chế tâm linh siêu đại quy mô! Độ uy hiếp đã đạt 100%! Cảnh báo! Cảnh báo! 】

Gần như tại khoảnh khắc đó, bên trong đại não của Lâm Ân cũng đồng thời vang lên tiếng gầm bén nhọn đến mức tận cùng kia.

Ý thức vốn đang căng thẳng của hắn lập tức bị áp chế, đại não chuyển thành một mảnh trống rỗng.

Tựa như tại khoảnh khắc đòn công kích tâm linh nọ buông xuống nơi này, tiếng gầm cực hạn kia đã hóa thành một cái tẩy bút chì, trực tiếp tẩy đi hết thảy mọi suy nghĩ trong đầu hắn.

Ta ở đâu?

Ta là ai?

Ta muốn làm cái gì?

Đúng vào thời điểm đó, cái hình chiếu từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng đứng ở bên kia, đột nhiên hành động. Gã trực tiếp vươn tay về phía Lâm Ân.

Rồi giống như đang bị một luồng lực lượng vô hình nào đó ức chế, Lâm Ân với tư duy đã rơi vào trống rỗng, đột nhiên đứng dậy, phần cổ trực tiếp bị một bàn tay vô hình mạnh mẽ bóp chặt lấy

Crắc—— xương sống của Lâm Ân đột ngột bị bóp lấy, lòi cả ra ngoài.

Hết thảy mọi chuyện phát sinh quá nhanh chóng!

Ngay cả Dục Vọng Mẫu Thụ cũng chịu ảnh hưởng rất lớn bởi thứ dao động ức chế tâm linh vừa xuất hiện kia, tại khoảnh khắc vừa rồi, tư duy của bà ta cũng rơi vào trạng thái trống rỗng.

Nhưng ý thức khổng lồ của bà ta cũng lập tức khiến cho bản thân bà ta thoát khỏi ảnh hưởng của dao động ức chế tâm linh nọ.

Ngay tại thời điểm Dục Vọng Mẫu Thụ khôi phục lại ý tức, đôi

mắt đã trông thấy cảnh tượng Lâm Ân bị Vạn Cơ Chi Thần lạnh lùng khống chế, sắc mặt lại một lần nữa biến đổi.

Đến đây, bà ta cũng lập tức hiểu được mọi chuyện rồi.

Là ngay từ ban đầu, Vạn Cơ Chi Thần đã không có ý định thỏa hiệp!

Gã đứng bất động ở nơi đó, không phải là cân nhắc lợi hại, cũng không phải đang cân nhắc hậu quả, chỉ là đang điều động đại quân máy móc của mình, điều động tổ ong của mình, làm chuẩn bị cho khoảnh khắc này đây!

Gã hoàn toàn không đi cân nhắc xem, sau khi mình làm ra loại chuyện này có khả năng bị người thân của mục tiêu trả thù hay không?

Bọn họ cố chấp và cứng nhắc, nhưng chính những điều đó lại làm cho bọn họ kiên định mà quán triệt và thi hành lý niệm của chính mình!

-Truy ện YY-

Chương 777: Đòn Phủ Đầu! Ta Không Quan Tâm!

apptruyen

Hơn nữa, mục đích khiến Vạn Cơ Chi Thần phát động lần công kích với phạm vi siêu lớn này, còn tinh vi hơn hiện tại rất nhiều.

Gã làm như vậy không chỉ vì đối phó với cậu thiếu niên kia, gã còn muốn đối phó với toàn bộ sinh vật huyết nhục trên khắp thành nguyền rủa này nữa! Bao gồm cả bà ta!

Đây mới là tổng tiến công chân chính, đây mới là đòn phủ đầu, mở màn cho trận đại quyết chiến đối với thần giáo Huyết Nhục bọn họ!

Gần như trong nháy mắt kia, Dục Vọng Mẫu Thụ đã cảm nhận được trạng thái của toàn bộ những sinh vật huyết nhục đang có mặt trên khắp thành nguyền rủa.

Có thể nói, ngay tại khoảnh khắc tổ ong hàng lâm, dưới tác dụng của ức chế tâm linh, toàn bộ những sinh vật huyết nhục khác đều không thể chống đỡ được ảnh hưởng này.

Toàn thành rơi vào yên tĩnh, tất cả những ý thức huyết nhục đều rơi vào trạng thái tư duy trống rỗng, tịch mịch.

Giống như hết thảy những tình huống này đều đã trải qua một quá trình tính toán cực kỳ tinh vi và tỉ mỉ.

Gần như tại khoảnh khắc ấy, đại quân máy móc vốn đang bao vây bên ngoài, lại ngang nhiên hóa thành từng con dao nhọn, phát động một hồi đột tiến và tập kích đại quy mô hướng về phía Tháp

Cự Tượng đang nằm dưới sự khống chế của bà ta.

"Vạn Cơ Chi Thần!" Chỉ trong nháy mắt, ý thức của Dục Vọng Mẫu Thụ đã thay đổi, trả nên vô cùng dữ tợn.

Tên kia vốn không để bọn họ vào mắt.

Từ đầu đến cuối đều, gã vẫn luôn lạnh nhạt mà quan sát cả tòa thành thị này. Và ở trong mắt gã, Lâm Ân cũng được, bà ấy cũng thế, cả hai người bọn họ chỉ là một con cá nhỏ trong cái đầm đầy cá này thôi.

Từ đầu đến cuối, thứ mà gã quan tâm, thứ mà gã đang chăm chú nhìn vào chính là đại thế, là bố cục của hết thảy mọi thứ trong này!

Tại khoảnh khắc ấy, Dục Vọng Mẫu Thụ đã nổi giận rồi, bà ta lập tức điều động vô số những sợi dây leo huyết nhục của mình, lan tràn từ bốn phương tám hướng, phát động một cuộc tiến công sắc bén, đánh thẳng về phía Vạn Cơ Chi Thần.

Vạn Cơ Chi Thần vẫn lạnh lùng đứng ở nơi đó, ánh mắt chăm chú nhìn vào Lâm Ân, kẻ đã bị gã khống chế, giống như hoàn toàn không có chú ý tới đòn tập kích vừa được Dục Vọng Mẫu Thụ phát động.

Gã chỉ nhẹ nhàng đưa một ngón tay về phía đám dây leo đang hung hăng xông tới.

Oanh ————!

Nơi ngón tay Vạn Cơ Chi Thần chỉ tới, hoặc là phạm vi rộng đến mấy chục km bên trong khu vực trống rỗng này, đột nhiên xảy ra một vụ nổ cực mạnh, và trước đó, tuyệt đối không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy nó chuẩn bị nổ tung.

Cùng với tiếng rít thê lương của Dục Vọng Mẫu Thụ truyền

đến, hàng nghìn hàng vạn thân cây và xúc tu của bà ta trực tiếp bị vụ nổ mạnh ấy đánh sâu vào, trực tiếp khí hóa, biến thành vô số những viên tròn.

Mặt đất sụp đổ.

Bên trong thành nguyền rủa lập tức xuất hiện một cái hố thật lớn với đường kính dài đến mấy chục km.

Cuồng phong gào thét, hối hả từ bên trên xuyên thẳng xuống dưới lòng đất.

Huyễn Tưởng Màu Bạc run rẩy quan sát một màn khủng bố này.

Thật hiển nhiên, ngay cả cô ta cũng chưa từng được chứng kiến thực lực chân chính của chúa tể máy móc, mà đây chỉ vẻn vẹn một cái hình chiếu của đối phương thôi!

Dưới lòng đất, hình chiếu kia vẫn lạnh nhạt như cũ, trực tiếp đi thẳng về phía Lâm Ân đang rơi vào trạng thái tư duy trống rỗng

Dường như vào khoảnh khắc này, thế giới đều chìm trong yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng bước chân của một mình gã mà thôi.

Đông ——

Đông ——

Trái tim Lâm Ân càng đập mạnh hơn.

Trong quá trình trái tim mãnh liệt co bóp, vô số máu tươi lạnh như băng lập tức "Ào ào" phun tới, chạy dọc theo mạch máu của hắn, dũng mãnh tràn vào đại não của hắn, gian nan cạy ra một khe hở nhỏ bên trong, cố gắng đánh thức tư duy đã bị ức chế, trực tiếp rơi vào trống rỗng của hắn.

Khó khăn lắm mới đánh thức được Lâm Ân, khiến cho hắn

phục hồi trở lại.

Hắn cắn chặt hàm răng, hai mắt huyết hồng, nhìn thẳng vào Vạn Cơ Chi Thần đang bình thản đi từng bước một về phía mình.

Lượng lớn máu tươi dọc theo khóe miệng của hắn chảy xuôi xuống cổ và trên người.

Vạn Cơ Chi Thần lặng lẽ nói: "Ta không quan tâm."

Giống như đây là câu trả lời cho câu hỏi lúc trước của hắn.

Bên trong giọng nói của Vạn Cơ Chi Thần không mang theo bất cứ dao động gì, tựa như giọng nói đó vốn không phải một giọng nói, nó chỉ thuần túy là tiếng bánh răng ăn khớp với nhau truyền đến phía đối diện mà thôi.

Gã giống như một bộ máy móc khổng lồ, một khi đã khởi động thì không cần biết bên ngoài sẽ phát sinh bất cứ chuyện gì, ngay cả khi thế giới bị hủy diệt, bộ máy móc nọ vẫn vận hành, sẽ không dừng lại.

"Không cần biết là Thái Thản, là Cự Tượng, là Thánh Thiên Sứ, hay là cái Cây Sinh Mệnh kia..." Vạn Cơ Chi Thần đi tới trước mặt Lâm Ân, lạnh nhạt mà ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào Lâm Ân đang bị một luồng lực lượng vô hình treo lơ lửng giữa không trung, lạnh nhạt nói: "Bọn họ chỉ là một đám thất bại bị trục xuất, một đám ác quỷ bởi vì phẫn nộ và không cam lòng mà biến dạng, mà vặn vẹo, thế thôi."

Giọng nói của gã vô cùng bình tĩnh, tựa như một cái đầm băng dưới lòng đất.

Không có khinh miệt.

Không có cao ngạo.

Chỉ đơn giản là đang bình tĩnh nói lên một sự thật mà người ta vốn không muốn đi thừa nhận mà thôi.

"Từ rất lâu trước đó, ta đã nhìn ra ngày tận thế điêu vong đã được định trước kia rồi. Đại phá diệt sẽ phát sinh, những u hồn của thời đại cũ sẽ bị dọn dẹp, bởi vì có một ý chí ở trong minh minh vẫn luôn quan sát hướng đi của thời đại."

"Nếu mùa đông vĩnh hằng không thay đổi, thì cứ đơn giản là xáo trộn thêm một lần nữa, khởi hành lại từ đầu, những vong hồn không muốn chết kia đều bị tống đến bãi rác thải này, coi như dựng một tấm bia mộ cho thời đại cũ của bọn họ."

"Nhưng ta thì khác."

"Bởi vì thứ ta nhìn về chính là tương lai càng xa xôi hơn, sau khi thời đại mới được mở ra, nơi đó đã được định trước sẽ có một vị trí dành cho ta, mà các ngươi chỉ có thể trở thành nước mắt của thời đại."

Crắc —— Cổ Lâm Ân lại bị bóp chặt.

Khả năng điều khiển của đại não đối với thân thể đã hoàn toàn bị chặt đứt tại xương sống.

Lâm Ân cũng biết, đối phương nói ra những điều này, vốn không phải là nói cho hắn nghe, gã đang nói với con Cự Tượng trong quá khứ kia, hoặc là nói với nền văn minh Cự Tượng từng đứng ngang hàng với nền văn minh khoa học của gã nhưng đã bị phá tan thành từng mảnh nhỏ kia.

-Hãy đọc tại tr uyen yy.pro-

Chương 778: Đúng Vậy, Gã Không Phải Kẻ Thất Bại!

Lâm Ân vẫn dùng ánh mắt lạnh như băng chăm chú nhìn vào Vạn Cơ Chi Thần, trên mặt không có lấy một chút sợ hãi hay khủng hoảng nào.

Vạn Cơ Chi Thần bình tĩnh nói: "Ngươi không tệ, hoặc là ngươi rất kỳ quái. Dường như ở trong tiềm thức, ngươi đã quyết định đi tập hợp những kẻ thất bại ở trong thế giới này vào cùng một chỗ rồi. Ta cũng không biết, rốt cuộc là xuất phát từ lý do gì, nhưng ngươi đã có thể đứng trước mặt ta, vậy ta cũng có thể cho ngươi một lời khuyên."

"Ngươi phải biết bản thân mình là ai, đừng để mình trở thành một con rối gỗ bị người khác giật dây."

Phập —— Một âm thanh huyết nhục bị biến dạng truyền đến.

Con ngươi trong mắt Lâm Ân lập tức bị phóng đại, máu tươi không ngừng dâng lên tại yết hầu.

Bàn tay hoàn toàn được xây dựng nên từ tin tức và số liệu kia, trực tiếp xỏ xuyên qua lồng ngực hắn, tóm lấy trái tim đang điên cuồng đập mạnh bên trong.

【 đinh! Sinh mệnh của ngươi đang nhanh chóng mất đi! 】

【 đinh! Sinh mệnh của ngươi đang nhanh chóng mất đi! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, Lâm Ân cảm nhận được trái tim mình bị người ta nắm chặt lấy, cùng cảm nhận được bàn tay kia đang từ từ bóc tách nó ra.

Khoảnh khắc ấy, dường như hắn lại một lần nữa quay về hai năm trước, ở thời điểm khi bản thân mở mắt ra, đã phát hiện mình đi đến thế giới hắc ám này rồi, ở thời điểm mà không trung đầy mùi máu tanh và mùi thối rữa nồng nặc chui sâu vào xoang mũi, tựa như đang mãnh liệt và điên cuồng nói cho hắn biết rằng: 'Từ nay về sau, quỹ tích cuộc đời ngươi đã hoàn toàn phát sinh thay đổi rồi.'

"Ngươi có biết chìa khóa để đánh thức tổ chức não của Cự Tượng là cái gì hay không? Đúng vậy, chính là liên kết siêu duy giữa huyết nhục của Cự Tượng." Âm thanh máy móc kia lại ngang ngược vang lên từ khắp nơi xung quanh hắn.

"Trước khi phát hiện ra ngươi, ta cũng từng thu thập được rất nhiều huyết nhục của Cự Tượng đến dùng làm chìa khóa cho hành động lần này rồi, nhưng không cần phải nghi ngờ, sự xuất hiện của ngươi đã góp phần đẩy nhanh hơn quá trình của ta."

"Ngươi có biết vì sao những phần huyết nhục kia lại sản sinh ra ý thức hay không?"

"Bởi vì hắn chính là huyết nhục phi thăng giả, cho nên mỗi một tế bào trên người bọn họ đều chịu tải ý thức của hàng tỉ sinh linh. Bởi vậy, từ sau khi thoát ly ý chí chủ thể, bọn họ vẫn có thể nhanh chóng xây dựng và phát triển thành một nhóm ý thức mới."

Vạn Cơ Chi Thần lặng lẽ nhìn Lâm Ân: "Cho nên ngươi vốn không phải là Vương Hậu, nhưng có một điều làm ta cảm thấy rất khó hiểu. Dưới tình huống như vậy, một sinh vật huyết nhục bình thường như ngươi lại có thể điều khiển được trái tim Cự Tượng, thậm chí còn có thể chèn ép khiến cho ý chí không trọn vẹn do nó sản sinh ra, phải phụ thuộc vào ngươi."

"Cho nên ta mới nói, ngươi không đơn giản."

Giọng nói của gã càng trở nên bình tĩnh.

Đến tận bây giờ, đã có thể khẳng định được một điều. Đó là tầm mắt và bố cục của vị tồn tại này, tuyệt đối sâu không lường được. Đối phương cũng là một tồn tại căn nguyên có đầu óc nhất, sâu không lường được nhất, trong tất cả những tồn tại căn nguyên Lâm Ân từng gặp được.

Đúng vậy.

Gã không phải kẻ thất bại.

Ngươi có thể nói là gã đang mưu đồ, ngươi có thể nói gã là đào binh, nhưng cũng chính gã đã dùng sự thất bại của bản thân trong cuộc đại chiến với nền văn minh Cự Tượng và Cyber ở mấy ngàn năm trước, để khiến cho chính mình thành công tránh được đại phá diệt vào ba ngàn năm trước.

Đến tận đây, rốt cuộc Lâm Ân cũng hiểu được vì sao thần giáo Huyết Nhục vĩnh viễn không phải là đối thủ của thần giáo Cơ Giới.

Bởi vì bọn họ có một vị Đế Vương này luôn dùng ánh mắt lạnh lùng nhất, bình tĩnh nhất để quan sát toàn bộ thế giới!

"Bắt đầu rồi." Vạn Cơ Chi Thần ngẩng đầu, thông qua khoảng không gian trống rỗng trước mắt, để ngắm nhìn khu vực trung tâm nhất của thành nguyền rủa kia: "Hãy để cho ta xem xem, tổ chức não của Cự Tượng sẽ làm như thế nào để cứu ngươi, đây là cuộc đối thoại đầu tiên giữa chúng ta sau bảy ngàn năm."

Ông ——

Gần như trong nháy mắt kia, mặt đất của thành nguyền rủa đều kịch liệt mà rung động lên. Trong cơn địa chấn ấy, trái tim đang bị Vạn Cơ Chi Thần bóp chặt của Lâm Ân, cũng co bóp càng thêm mãnh liệt.

Thịch——

Thịch ——

Giống như một tiếng trống trận đến từ địa ngục. Ngay cả những tồn tại ở khu vực xung quanh cũng có thể rõ ràng nghe thấy từng tiếng tim đập truyền đến từ bên trong lồng ngực của Lâm Ân.

Đó là tiếng một con sói lạc bầy đang kêu gọi đàn của mình.

Là tiếng hú dài dưới ánh trăng.

Dưới cái nhìn chăm chú đến từ đôi mắt huyết hồng của Lâm Ân, tại khu vực trung tâm nhất của thành nguyền rủa, nơi đang bị vô số những sợi dây leo chi chít và cành nhánh khổng lồ của Mẫu Thụ bao vây…

Một tiếng nổ "Ầm vang long" truyền đến…

Đại địa chấn chiến.

Chỉ thấy một tòa tháp cao cực kỳ bí ẩn, vốn đang nằm tại chỗ sâu nhất dưới lòng đất, lại từng chút từng chút một mà phá vỡ mặt đất, đánh tan những cành nhánh khổng lồ của Dục Vọng Mẫu Thụ, để từng chút từng chút một xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người.

Cứ như vậy, một tòa tháp khổng lồ màu trắng "Ầm ầm" ngoi lên, giống như một tấm bia mộ đâm thẳng vào không trung.

Đó là Tháp Cự Tượng!

Cũng là di tích của nền văn minh Cự Tượng đã rơi xuống thế giới này, cũng là thứ mà thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục vẫn một mực tìm kiếm!

Đó là một tòa kiến trúc không nên tồn tại trên đời này, dù đã trải qua vô số lễ rửa tội của biết bao nhiêu thời đại, người ta vẫn khó có thể nhìn thấy bất cứ một tỳ vết nào bên trên.

Mà cũng chính tại giờ phút này, đây là lần đầu tiên Lâm Ân có thể cảm nhận được rõ ràng mối liên hệ giữa mình và một thứ gì đó ở bên trong tòa tháp cao kia đến thế.

Rõ ràng giống như tin tức đồng điệu, giống như cả hai vốn là một thể.

Tại khoảnh khắc này, ở ngay bên trong mạch máu của hắn, hắn chợt cảm nhận được một thứ gì đó cực kỳ cổ xưa đang thức tỉnh, chỉ vì nó nghe được lời kêu gọi của một con sói lạc đàn.

Nhưng Lâm Ân biết, mọi chuyện không thể tiếp tục diễn biến như vậy được.

Chương 779: Tháp Cự Tượng Xuất Thế! Vương Thức Tỉnh!

-Hãy đọc tại tr uye n yy. pro-

Hắn cố gắng tập trung lại một chút ý thức đang bị áp chế, gần như đã biến thành trống rỗng của mình, vô số những tơ máu chi chít nổi lên, sắp phủ kín toàn bộ nhãn cầu của hắn.

Hắn cắn răng, mượn dùng mỗi một lần trái tim mình mạnh mẽ đập để góp nhặt được một chút tỉnh táo tạm thời.

Chậm rãi dùng một tia ý chí cuối cùng còn có thể điều khiển được của chính mình, vận dụng huyết nhục tai biến, hóa nó thành một cây gai nhọn ở chỗ sâu nhất trong đại não.

Nỗ lực.

Giãy giụa.

Khiến cho mình chết đi.

Nhưng đáng tiếc, từ rất lâu trước đó, hành động cuối cùng này của hắn đã bị Vạn Cơ Chi Thần nhìn thấu cả rồi.

"Đừng giãy giụa nữa, hẳn là ngươi vẫn đang chờ đợi vị Thái Thản kia tới cứu mình?" Vạn Cơ Chi Thần ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nói: "Vậy thì ngươi phải thất vọng rồi, bởi vì cả Thái Thản lẫn vị thiên sứ kia đều đang đeo trên lưng mình gánh nặng nguyền rủa, và chính điều này đã định trước bọn họ không thể thông qua nghi thức hàng lâm. Thế giới này vĩnh viễn đều đối xử bình đẳng với tất cả mọi sinh linh."

"Ngươi càng mạnh mẽ, ngươi càng phải chịu nhiều thống khổ đến từ nguyền rủa, từ đó càng bị nó trấn áp đến không thể động đậy được."

"Không một người nào có thể tránh khỏi điều này, Thần cũng vậy."

Trong giọng nói của gã có mang theo một loại thương xót gần như là lãnh khốc, giống như bản thân đã nhìn thấu hết thảy mọi bản chất của cuộc đời này, tới cuối cùng, trong lồng ngực chỉ còn lại duy nhất một trái tim khắc nghiệt mà thôi.

Nhưng Lâm Ân vẫn không chịu từ bỏ, hắn vẫn đang cắn răng chờ đợi một cơ hội cho mình.

Thịch ——

Thịch ——

Tần suất co bóp của trái tim càng lúc càng nhanh.

Thông qua liên kết siêu duy, hắn có thể cảm nhận được ý chí kia đang nhanh chóng thức tỉnh.

Rốt cuộc cũng tới thời khắc cuối cùng,

Dựa vào liên kết siêu duy trong ý thức, hắn trông thấy một đôi mắt vừa chậm rãi mở ra, giống như ý thức kia đã sống lại. Và việc đầu tiên đối phương làm sau khi thức tỉnh chính là lập tức kích hoạt mạng lưới siêu duy đã yên lặng suốt ba ngàn năm của mình.

Trong nháy mắt ấy, Lâm Ân cảm nhận được ý thức của mình thay đổi, tựa như nó đã trở thành khổng lồ đến vô hạn. Còn hắn, đã biến thành một cái tiết điểm nhỏ bé, bên trong mạng lưới khổng lồ kia.

Hắn cảm nhận được ý thức ở bên trong Tháp Cự Tượng, cảm

nhận được ý thức của Tiểu Bảo Bối đang cách xa mình tới mấy chục km, cảm nhận được vô số ý thức đang bị tra tấn ở bên trong phần đỉnh của Kim Tự Tháp lật ngược khổng lồ kia.

Mà ở bên cạnh, thậm chí hắn còn có thể cảm nhận được khoảng cách giữa mình và ý thức mờ mịt của cô bé đang kết nối với hắn thông qua sợi tơ trên tay…

Tại một nơi càng xa xôi hơn!

Tại một vùng đất rộng lớn cách xa nơi này chừng mấy ngàn, mấy chục ngàn, mấy mấy triệu km!

Chi chi chít chít, giống như bản thân đã thu hết toàn bộ thế giới hắc ám này vào trong đáy mắt, giống như tại thời điểm tổ chức não của Cự Tượng thức tỉnh, vô số điểm sáng ý thức đã thành lập liên kết siêu duy với đối phương, đều xuất hiện trên mạng lưới này!

Bao gồm Vương và Vương Hậu, cùng với hàng tỉ vạn con dân đang phân tán ở khắp các nơi trên thế giới này.

Bọn họ từng thuộc về một cá thể chung duy nhất, từng thuộc về ... Nền văn minh Cự Tượng đã sớm tan vỡ kia!

Ông —— Gần như trong nháy mắt khi mạng lưới của Cự Tượng được thành lập nên kia, hàng tỉ dòng ý thức từng thuộc về huyết nhục của Cự Tượng đều thông qua liên kết siêu duy hội tụ lại bên trong tiết điểm của Lâm Ân!

Giống như một con sói lạc đàn gào thét, đã nhận được lời đáp lại của cả bầy sói!

Dòng nước lũ ý thức phun trào giống như một cơn bão táp, chỉ trong nháy mắt đã rót vào trái tim hắn!

Thịch —— Một tiếng tim đập thật lớn vang lên.

Ngay tại khoảnh khắc kia, bàn tay đang nắm chặt trái tim Lâm Ân của Vạn Cơ Chi Thần trực tiếp bị luồng lực lượng vừa phun trào ấy đập tan, biến thành vô số mảnh nhỏ tin tức.

Ý thức của gã vốn đang rơi xuống trên người Lâm Ân, cũng chịu ảnh hưởng bởi đòn đánh bất ngờ kia, giữa những mảnh nhỏ tin tức văng tung tóe khắp nơi, thân thể gã vội vàng lùi lại.

"Mạng lưới Cự Tượng, quả nhiên là thế."

Ông —— Gần như trong nháy mắt khi Vạn Cơ Chi Thần vội vàng lui lại, tại không trung phía trên hình chiếu của gã chợt hiện lên một cái hư ảnh dòng chảy tin tức khổng lồ, cao tới mấy ngàn mét, đâm thẳng vào trong mây, lạnh lùng đứng song song với hắn.

Lúc ấy, ở trong lồng ngực của Lâm Ân, nơi có trái tim đang đập mạnh tựa như tiếng trống trận "ầm ầm" không dứt kia, vô số dòng ý thức vẫn đang cuồn cuộn truyền đến tiết điểm của hắn thông qua mạng lưới vừa được hình thành nọ, giống như ở bên cạnh hắn, không chỉ có một người, mà là rất nhiều hình bóng của mọi người, nhiều đến mức liếc mắt một cái không thể nhìn được điểm cuối!

Giống như một đại quân, giống như một nền văn minh rực rỡ.

Đây là tổ chức não của Cự Tượng đã đáp lại lời kêu gọi của hắn.

Đây là Vương thức tỉnh.

Bởi vì thứ mà Vương đại diện cho, vĩnh viễn cũng không phải là thân thể, gã đại diện cho ý chí cao nhất của cả một vương quốc!

Mà gã thức tỉnh, cũng đồng nghĩa với chuyện gã có thể khởi động lại mạng lưới, có thể triệu hồi tất cả những ý chí Cự Tượng đang phân tán ở khắp mọi nơi, khiến cho bọn họ một lần nữa đoàn tụ với văn minh thông qua mạng lưới của mình!

Chậm rãi.

Ngay bên trong luồng ý thức đang dao động mạnh mẽ kia, phía trên thân thể đã vỡ nát của Lâm Ân, một cái hư ảnh khổng lồ màu đỏ như máu, lạnh như băng, đứng thẳng trong mây, cũng lập tức xuất hiện, đối diện với Vạn Cơ Chi Thần.

Khoảnh khắc này, giống như nền văn minh từng đứng sừng sững tại đỉnh cao của mấy ngàn năm trước vừa một lần nữa sống lại.

Nền văn minh đi theo một con đường hoàn toàn khác với nền văn minh máy móc có trí tuệ, nền văn minh đã ngưng tụ hàng tỉ vạn sinh linh huyết nhục vào bên trong một thể hoàn chỉnh là huyết nhục phi thăng giả!

Dường như Cự Tượng từng đánh bại nền văn minh máy móc có trí tuệ, đã lại một lần nữa đứng ngạo nghễ giữa hậu thế này.

Chương 780: Linh Năng Phi Thăng!

-nguồn tại apptruyen-

Bên dưới mảng sương mù màu đen đang cuồn cuộn phun trào, phía trên hư không cao cao của thành nguyền rủa, hai hư ảnh khổng lồ sừng sững tận trời, đang đứng đối lập với nhau.

Toàn bộ đại quân máy móc trong thành đều ngẩng cao đầu, ngắm nhìn khung cảnh đầy tính áp bức này.

Ngay cả nhóm sinh vật huyết nhục vừa miễn cưỡng giãy giụa thức tỉnh từ ảnh hưởng của công kích ức chế tâm linh kia, cũng bị một màn này dọa đến run rẩy cả người.

Tuy là hư ảnh, nhưng khí tức phát ra từ trên người hai hình bóng nọ lại có tính áp đảo cực kỳ mạnh mẽ, khiến cho tất cả những sinh vật đang có mặt ở nơi này đều cảm nhận được từng cơn run rẩy.

Chẳng những ở bên trong thành, ngay cả những sinh vật đang ở bên ngoài thành nguyền rủa cũng có thể rõ ràng nhìn thấy hai người khổng lồ cao thẳng tới mây đang đứng song song với nhau kia.

"Máy móc có trí tuệ và... Cự Tượng?" Tại một cứ điểm vừa mới thành lập bên ngoài thành nguyền rủa, Ngả Văn tước sĩ ngẩng đầu, có chút nghiêm túc ngắm nhìn hai cái hư ảnh khổng lồ kia.

Thân thể gã nhẹ nhàng bay lên, cả người tản ra quầng sáng màu xanh nhạt, trên người mặc một bộ trang phục rất giống thanh

niên quý tộc thời Trung cổ, trên tay đang chống một cây gậy cũng mờ nhạt tựa hư vô.

Còn bên người gã, là mấy chục vị Dạ Y máy móc được võ trang hạng nặng đi theo.

Không chỉ một mình bọn họ, vào thời điểm này ở bên trong cứ điểm, hàng trăm Dạ Y đều kinh hãi ngước mắt lên ngắm nhìn hai người khổng lồ kia, trong lòng cảm nhận được từng cơn run rẩy vô cùng rõ ràng.

Từ sau khi bị nhóm Dịch Y phân tách ra, bọn họ đã bị chia cách ở khắp các nơi, cũng không lâu trước đó, bọn họ vừa mới được vị cửu tự nguyên huân Ngả Văn tước sĩ này một lần nữa tụ tập lại, nhưng cứ điểm còn chưa được thành lập, bên trong thành nguyền rủa lại xuất hiện một màn khủng bố như vậy rồi.

Bạch Dạ gian nan ôm lấy miệng vết thương của mình, thở dốc đi tới bên người Ngả Văn tước sĩ, đưa mắt nhìn hai cái hư ảnh khổng lồ kia, run rẩy nói:

"Tước sĩ, thứ kia rốt cuộc là."

Ông ấy biết một hư ảnh trong đó, hẳn là vị chúa tể của thần giáo Cơ Giới kia.

Nhưng hư ảnh thứ hai thuộc về ai chứ?

Là Cự Tượng sao?

Nhưng không phải Cự Tượng vừa rơi xuống nơi này đã bị phân hoá thành vô số những khối huyết nhục… đã bị phá tan thành mảnh nhỏ rồi sao?

Ông ấy không biết chính xác, nhưng ông ấy lại hiểu, trong khoảng thời gian bọn họ bị Dịch Y phân tách ra này, bên trong thành nguyền rủa đã phát sinh những tình huống không thể tưởng

tượng nổi.

"Tước sĩ?"

Bạch Dạ quay đầu, theo bản năng mà nhìn về phía vị cửu tự nguyên huân đang bay lơ lửng đằng sau mình.

Những gì ông nhìn thấy, đúng là Ngả Văn tước sĩ đang lơ lửng ở đằng sau mình, nhưng đối phương lại tỏ ra kinh ngạc đến xuất thần, một mực nhìn về phía hình ảnh trước mắt, dòng chảy tin tức vốn đang trôi nhanh bên trong thân thể hư ảo lại mơ hồ xuất hiện rất nhiều hỗn loạn.

Giống như một màn trước mắt này, đã khiến cho dòng ký ức vốn đang không ngừng mất đi của Ngả Văn tước sĩ, đã nhớ ra được một chút gì đó rồi.

Dường như ở rất nhiều… rất nhiều năm trước kia, trước khi gã rơi xuống thế giới hắc ám này, cũng từng có một cuộc đối đầu như vậy.

Bên trong hư không vô hạn, phía trên những vì sao lấp lánh, ba nền văn minh khoa học kỹ thuật cường đại nhất từ trước tới nay, đã triển khai một cuộc đại chiến làm tan vỡ biết bao nhiêu không gian.

Máy móc phi thăng, huyết nhục phi thăng, linh năng phi thăng, vì tranh đoạt đại nhất thống cuối cùng mà chém giết lẫn nhau.

Có vẻ như từ sau cuộc đại chiến đó, một người rơi xuống nơi này bị trấn áp, một người chưa thể gượng dậy nổi, còn một người gần như đã tan vỡ mất rồi...

Chuyện này cũng khiến cho nền văn minh khoa học kỹ thuật vĩnh viễn đã mất đi cơ hội chống lại cuộc đại phá diệt từng bùng nổ ở ba ngàn năm trước kia.

Dần dần, dòng chảy tin tức và số liệu hiện ra trên con ngươi của gã cũng chậm rãi khôi phục, kiềm chế lại, hai mắt từ trong xuất thần đã từ từ lấy lại vẻ tỉnh táo ban đầu.

"Tước sĩ? Anh làm sao vậy?" Nghe được giọng nói ngạc nhiên của Bạch Dạ bên người, Ngả Văn tước sĩ khẽ lắc lắc đầu, cầm cây gậy trên tay, nhẹ nhàng gõ gõ vào đầu nói: "Chỉ đột nhiên nhớ tới một chút chuyện cũ mà thôi, không cần lo lắng."

Trong mắt Bạch Dạ đầy nghi hoặc. Đối phương chính là vị cửu tự nguyên huân thần bí nhất bên trong thành Hắc Dạ bọn họ. Bởi vậy bọn họ cũng không hiểu biết quá nhiều về vị tước sĩ vẫn một mực lưu lại ở chỗ sâu nhất của thành Hắc Dạ.

Chỉ biết, đối phương chính là một vị tồn tại tối cao được chủ mẫu thu vào tổ chức sớm nhất, lại vì ký ức thường xuyên phát sinh tình trạng xuất hiện khoảng trống cũng như số liệu theo đó mà mất đi, cho nên đối phương rất ít đi ra ngoài, cũng rất ít lộ diện.

Nhưng đây là lần đầu tiên, trong chuyến hành trình đi tới thành nguyền rủa, vị Ngả Văn tước sĩ này lại tự mình tiến đến.

"Không phải mọi người vẫn một mực đi tìm đứa nhỏ kia sao? Hiện tại, có vẻ như tôi đã biết cậu ấy đang ở đâu rồi."

Ngả Văn tước sĩ chậm rãi hạ xuống đất, nhẹ nhàng lấy ra một cuốn quyển trục từ trên người, sau đó chậm rãi tháo xuống bao tay, để lộ bàn tay thon dài của mình.

Bạch Dạ lập tức chấn động, ông ấy hấp tấp nói: "Lâm Ân sao? Anh biết cậu ấy đang ở đâu hả?"

Trên mặt Ngả Văn tước sĩ khẽ lộ ra một nụ cười mỉm đầy tao nhã, nói: "Lúc tôi đến nơi này, chủ mẫu đã đặc biệt dặn dò tôi, nhất định phải chăm sóc cậu ấy cho chu đáo. Chỉ là đứa nhỏ kia

quá nghịch ngợm không khiến người khác bớt lo."

Nói xong, gã trực tiếp ném quyển trục trong tay mình vào trong tay Bạch Dạ.

Bạch Dạ ngẩn người, tiếp nhận quyển trục, chậm rãi mở ra.

Ông ấy lập tức trông thấy những đường hoa văn phức tạp mà mỹ lệ được khắc bên trên quyển trục nọ, có vẻ như đây là một tòa pháp trận, nhưng không cần biết nhìn như thế nào, cũng có cảm giác nó không giống phong cách của thế giới hắc ám, thậm chí những đường nét hoa văn này còn phức tạp hơn rất nhiều lần so với những loại pháp trận khác mà ông ấy từng chứng kiến.

Ở vị trí trung tâm của tòa pháp trận này có khắc một con mắt không có đồng tử, trong khi những đường hoa văn xung quanh lại giống hệt một đóa tử la lan đang nở rộ.

Đây là một cái... Pháp trận triệu hồi?

Chương 781: Cho Nên, Đây Chính Là Mục Đích Của Ngươi?

Ngả Văn tước sĩ nhẹ nhàng nói: "Kế tiếp cần phải làm phiền anh rồi, hãy chuẩn bị những loại tài liệu mà nghi thức triệu hồi này cần đến, cũng không cần nhiều lắm, bên mặt trái của quyển trục có chú văn định hướng cần khi triệu hồi, sau khi hoàn thành nghi thức, hẳn là cậu ấy sẽ trở về."

Lời này vừa nói ra, Bạch Dạ lập tức rung động, nói: “Chẳng lẽ thứ này là..."

Ngả Văn tước sĩ nhảy lên, nhẹ nhàng lơ lửng giữa không trung, ấn chiếc mũ trên đầu mình xuống, nhẹ giọng nói: "Đúng vậy, đây là pháp trận triệu hồi của nhóc con Lâm Ân kia, nhưng để phòng ngừa những chuyện ngoài ý muốn, tôi phải đến thành nguyền rủa một chuyến, dù tổ chức não của Cự Tượng đã bị đánh thức, nhưng hắn đối đầu với Vạn Cơ Chi Thần vào thời điểm này lại có chút không được sáng suốt."

Vừa dứt lời, cùng với một luồng linh năng phun ra, thân thể gã đã biến mất ngay tại chỗ, giống như vừa xoay chuyển một chiếc Kính Vạn Hoa hỗn loạn.

Vẻ mặt Bạch Dạ vẫn còn run rẩy, kinh ngạc không thôi. Ông ấy đưa mắt nhìn theo phương hướng Ngả Văn tước sĩ biến mất, lại nhìn tòa pháp trận với những đường hoa văn cực kỳ phức tạp trong tay, trong lòng vô cùng mơ hồ, rối rắm.

Bởi vì ông ấy biết rất rõ cấp bậc của nhóc con Lâm Ân kia. Nhưng một sinh vật có cấp bậc như hắn, lại phải sử dụng một nghi thức pháp trận phức tạp như vậy mới có thể triệu hồi, có

phải chuyện này hơi quá đáng hay không?

Ông ấy lại mơ hồ mà cảm nhận được, rất có khả năng ở trong chuyện này đang ẩn giấu một loại bí ẩn nào đó mà bản thân hoàn toàn không hay biết.

Đến đây, vẻ mặt Bạch Dạ lập tức trở nên nghiêm túc, theo bản năng, ông ấy lật mặt trái của cuốn quyển trục kia, ánh mắt do dự rơi xuống phần chú văn định hướng được ghi lại bên trên.

Lẩm nhẩm đọc.

【 Hỡi người chấp hành chính nghĩa. 】

【 Hỡi người bài trừ nguyền rủa. 】

【 Hỡi vị Dạ Y thiện lương mang tới chữa trị và cứu chuộc cho người. 】

【 Hỡi tên lolicon biến thái mà vặn vẹo. 】

Bạch Dạ: "???"

Khoan đã, có phải nội dung của chú văn này đã bị ai đó trộn lẫn theo một chút thứ kỳ quái hay không?

...

Mà cùng lúc đó, thành nguyền rủa trung tâm.

Hai cái hư ảnh khổng lồ thẳng chọc thẳng vào trong mây đang đứng song song với nhau, cách một khoảng không rộng lớn. Lâm Ân với thân thể đã tan vỡ, cũng đang gian nan đứng thẳng ở nơi này, hắn cắn chặt răng, ôm lấy lồng ngực đang không ngừng đổ máu của mình.

Mà giờ phút này, ý thức của hắn vẫn còn giữ nguyên liên kết siêu duy với mạng lưới của Cự Tượng, giống như bản thân hắn đã

trở thành một bộ phận trong tập thể nào đó, trở thành một phần cấu tạo nên ý chí vĩ đại kia rồi.

Hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần kia chậm rãi đứng lên, dòng chảy tin tức lan tràn nhanh chóng, khiến cho cánh tay vừa bị tan vỡ đã hoàn thành quá trình tái sinh chỉ trong nháy mắt.

Gã đưa mắt nhìn hư ảnh khổng lồ hình thành trên không trung phía Lâm Ân, sau đó thản nhiên nói: "Quả nhiên đúng như những gì ta từng nghĩ, dù đã rơi xuống thế giới hắc ám, các ngươi vẫn có thể bảo vệ được tuyệt đại bộ phận tích lũy của nền văn minh Cự Tượng, chẳng qua… nếu không có chiếc chìa khóa là tổ chức não của Cự Tượng này, lại muốn phân tích ra hạch tâm khoa học kỹ thuật từ bên trong thi thể của các ngươi, đúng là một chuyện bất khả thi."

"Nhưng ta vẫn một mực chờ đợi khoảnh khắc này, chờ các ngươi rơi xuống tới đây, không thể không nói chuyện này đúng là một loại châm chọc."

"Nếu bảy ngàn năm trước, các ngươi nguyện ý tam vị nhất thể cùng ta, có lẽ ở thời điểm hiện giờ, chúng ta vẫn đang đứng sừng sững ở thượng giới, trở thành trụ cột vững vàng đối kháng lại hồi tai họa kia, nhưng tầm mắt và quyết định của các ngươi lại làm chính các ngươi mất đi cơ hội ấy, cũng làm cho ta không thể không thiết lập ra kế hoạch cho sau này."

Gã vẫn một mực chờ đợi cơ hội này.

Bởi vì hơn ai hết, gã hiểu rất rõ, vô luận là ai trong ba nền văn minh bọn họ đều không thể đứng trung lập trong hồi tai họa của ba ngàn năm trước kia.

Đó là một cuộc chiến tranh đã được định trước là sẽ thất bại rồi.

Cũng bởi vì gã đã đoán được điều này từ sớm, mới khiến cho bảy ngàn năm trước, gã đưa ra lý luận đại nhất thống tồn tại phi thăng của ba đại văn minh, khiến cho ba đại văn minh hợp nhất với nhau, cùng đạt đến đỉnh điểm của phi thăng, đặt chân đến một lĩnh vực tối cao khiến cho Thần tộc cũng phải ngưỡng vọng.

Nếu thực sự có thể làm được điều này, thì trong hồi tai họa sắp tới kia, bọn họ vẫn có một chút cơ hội để xoay chuyển thế cục.

Nhưng kết quả rất rõ ràng.

Tính ích kỷ của những nền văn minh đã quyết định bọn họ không thể giải quyết chuyện này thông qua phương thức hòa bình.

Mà cũng bởi vì điểm này, gã mới nản lòng thoái chí, mới dùng sự thất bại kia để thiết kế nên cho bản thân mình một lối ra, khiến cho chính mình tránh thoát cuộc đại tai biến đã được định trước là sẽ phát sinh kia, khiến cho thực lực của bản thân có thể bảo toàn trên trình độ lớn hơn một chút.

Hư ảnh Cự Tượng khổng lồ vẫn đứng sừng sững ở nói đó, không hề nhúc nhích, giống hệt một bộ tử thi không có năng lực tư duy.

Vạn Cơ Chi Thần biết, tổ chức não của Cự Tượng không trả lời mình được.

Bởi vì "Cự Tượng" mà hiện giờ gã đang đối mặt này, chỉ là một loại hư ảnh được mạnh mẽ ngưng tụ lên vì cảm nhận được mối uy hiếp đến từ gã mà thôi.

Nói chính xác hơn, đối phương chính là phản ứng bản năng do cơ thể sản sinh ra sau khi cảm nhận được uy hiếp đến từ bên ngoài.

Và trên thực tế, ý thức của đối phương vẫn chưa hoàn toàn sống lại, tổ chức não của Cự Tượng vẫn đang rơi vào trạng thái

đần độn.

Bên trong mạng lưới của Cự Tượng, ý thức của Lâm Ân chậm rãi tỉnh táo lại, hắn híp mắt, ngắm nhìn vô số những điểm sáng tĩnh mịch hiện lên giữa mạng lưới hư vô kia. Thật hiển nhiên, sau khi liên kết với mạng lưới của Cự Tượng, hắn đã thoát khỏi ảnh hưởng ức chế tâm linh.

"Cho nên, đây chính là mục đích của ngươi?"

Trông thấy một mảnh yên lặng bên trong ý thức thuộc về tổ chức não của Cự Tượng, ánh mắt Lâm Ân lóe sáng. Hắn nhìn về phía Vạn Cơ Chi Thần đang đứng đối diện, đồng thời cũng đang âm thầm quan sát trạng thái đặc thù của bản thân trong giờ phút này.

"Ngươi làm một kẻ đào ngũ, ngươi giả chết tránh né cuộc đại đồ sát kia, sau đó ẩn núp bên trong bãi rác thải này, chờ đến một ngày sẽ từng bước xâm chiếm thi hài của các chiến sĩ đã hy sinh trong hồi tai họa đó?"

Lâm Ân cười lạnh, bắt đầu mở miệng kéo dài thời gian.

Chương 782: Ta Nói Ngươi Là Một Tên Vô Lại!

Đến đây, hắn cũng hiểu được rồi, Vạn Cơ Chi Thần không muốn giết hắn, đối phương muốn lợi dụng trái tim của hắn đến đánh thức tổ chức não của Cự Tượng.

Gã đang nhìn trộm khoa học kỹ thuật hạch tâm của Cự Tượng.

Hơn nữa, không cần biết gã miêu tả bản thân thành một hình tượng cao lớn, vĩ đại đến cỡ nào, thì trong mắt Lâm Ân, chúng đều là những lý do gã tự tìm để bào chữa cho sự hèn nhát, khiếp đảm trong lòng mình.

Giống như một tên đào binh lâm trận lùi bước, sau đó đứng ở một nơi thật xa và an toàn, chỉ vào những người chiến sĩ anh dũng hy sinh trên chiến trường để lớn tiếng cười nhạo.

Thậm chí gã còn lấy chuyện này ra để chứng minh cho mọi người thấy rằng, gã làm như vậy vì bản thân đã dự kiến được tai họa kia từ trước, cũng như để chứng minh cho hình tượng anh minh võ đoán của bản thân, nhưng trên thực tế, mục đích của gã, khi nói lên những điều này chỉ đơn giản là tìm cho chính mình một cái cớ đường hoàng nhằm giải thích vì sao bản thân không chiến mà lại lùi bước đó thôi!

Vạn Cơ Chi Thần hờ hững nói: "Ngươi chỉ là một tên phàm nhân đánh cắp trái tim Cự Tượng, ngươi không có tư cách thay mặt Cự Tượng đối thoại cùng ta."

Lâm Ân thoáng cười nhạt mà gian nan đứng lên. Hắn dùng sức lau đi vết máu trên khóe miệng, sau đó hùng hồn nói:

"Đúng vậy! Đúng là ta không có tư cách này, nhưng ta đã nghe đến mức lỗ tai mọc kén rồi, ngươi ở trong này blah blah nói với một bộ thi thể rằng ngươi (hoành tráng——) lắm."

(Thực ra ý của câu này nó còn bậy hơn nhiều cơ, kiểu khoe khoang với một bộ thi thể là ngươi bất động rồi còn của ta thì vẫn còn động đậy được, của ta cực kỳ hoành tráng đây này…)

"Nhưng nếu ngươi thực sự có loại năng lực kia, thì đánh một trận cùng với Cự Tượng ở thời kỳ đỉnh phong đi, nếu ngươi thật sự cảm thấy bản thân anh minh thần võ, thì đi khiêu chiến với những tồn tại mà ngươi coi là kẻ thất bại kia đi!"

"Ngươi ở trong này làm màu cái (beep ——) gì chứ!"

Lâm Ân lộ vẻ mặt dữ tợn, lập tức dựng ngón giữa lên với gã.

Ông —— Tất cả những ý thức máy móc đang chăm chú nhìn vào tình huống ở nơi này đều cảm nhận được ý thức của mình vừa ầm ầm rung động một hồi.

Thật hiển nhiên, bọn họ hoàn toàn không ngờ được, đã tới loại tình trạng này rồi, nhưng thiếu niên nhân loại kia vẫn còn mạnh miệng đến thế, lại còn dám chỉ thẳng vào mũi mà nói ra những lời sỉ nhục trắng trợn và nặng nề như vậy, đối với chúa tể của bọn họ.

Ngay cả Huyễn Tưởng Màu Bạc đang bị trói chặt ở đằng kia, ánh mắt cũng trở nên trống rỗng, mờ mịt.

Bởi vì hắn tuyệt đối là người đầu tiên, từ trước tới nay, dám đứng ra chỉ trích chúa tể của bọn họ, thậm chí còn trực tiếp chỉ thẳng vào mặt ngài ấy mà chửi bậy, cũng như ân cần thăm hỏi toàn bộ những sinh vật trong nhà bọn họ như thế.

Giờ khắc này, tất cả những ý thức máy móc đều điên tiết hét lớn lên, đều thẹn quá hoá giận.

"Hắn lấy đâu ra loại tự tin như thế?"

"Từ trước đến nay, hắn vẫn to gan lớn mật như vậy hả?"

"Người lớn đang nói chuyện, một tên phàm nhân chưa đủ lông đủ cánh như hắn thì chõ miệng vào làm cái chó gì?"

【 đinh! Độ phẫn nộ của ý thức máy móc đối với ngươi +10! 】

【 đinh! Độ phẫn nộ của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +15! 】

【 đinh! Độ phẫn nộ của hội nghị chỉnh đốn đối với ngươi +30! 】

Có thể nói, một phen ân cần thăm hỏi này của Lâm Ân đã trực tiếp châm ngòi cho lửa giận của toàn bộ đại quân máy móc.

"Ngươi nói cái gì?" Vạn Cơ Chi Thần lạnh lùng nhìn vào hắn.

Lâm Ân vẫn đứng yên ở nơi đó, thoáng cười lạnh, bàn tay ôm lấy lồng ngực tan vỡ của mình, nói: "Ngươi chưa nghe rõ hả? Ta nói ngươi là một tên vô lại đó!"

"Tuy ta không có trải qua hồi tai họa kia, nhưng ít nhất là ta biết, cả Cự Tượng lẫn đại ca của ta và chủ mẫu, hay là bất cứ một sinh linh nào đó rơi xuống thế giới này, bọn họ đều là những chiến sĩ đường đường chính chính chết trên chiến trường!"

"Ngươi nói ngươi đã dự kiến được chuyện này từ trước, cũng tốt! Ngươi nói tự ngươi ủ mưu rồi thực hiện, cũng được! Đó đều là chuyện của ngươi, người khác không quản được."

"Nhưng ngươi không nên mang những sinh linh đã chết trận kia ra bỡn cợt, ngươi cũng không có tư cách nói rằng bọn họ là kẻ thất bại, bởi vì ít nhất bọn họ đã chiến đấu, còn ngươi, ngươi

chính là một tên nhu nhược hèn nhát, ngay cả chiến trường cũng không dám bước lên!"

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chấn động.

Ngay cả Dục Vọng Mẫu Thụ đã lùi lại thật xa, đi đến khu vực trung tâm, nhìn chằm chằm vào cuộc đối đầu này, đều bị những lời nói của hắn làm cho toàn thân run rẩy. Bà ta vô cùng thông minh, gần như trong nhát mắt khi Vạn Cơ Chi Thần ra tay đối với bà ta, bà ta đã tự đoạn thân thể, hoàn thành quá trình di chuyển.

Đây cũng là chuyện bình thường, bởi bản thân vốn là đại biểu có thâm niên trong trận doanh hỗn loạn, cho nên đục nước béo cò, phản ứng linh hoạt, luôn là sở trường của bà ta.

Nhưng giờ khắc này, nhìn thấy thiếu niên Nhân tộc kia đứng đối diện với Vạn Cơ Chi Thần, một tồn tại mạnh mẽ hơn hắn vô số lần, hắn lại không hề sợ hãi, thậm chí còn dám lớn giọng chỉ trích và lên án mạnh mẽ đối phương, bà ta cũng cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Lần đầu tiên, trái tim hỗn loạn trong lồng ngực khẽ đập lên những nhịp dồn dập đầy kinh hoàng.

Bởi vì những lời này đã nói ra toàn bộ những lời trong lòng Dục Vọng Mẫu Thụ.

Bởi vì những này cũng là điều bà ta muốn nói, nhưng lại không dám nói ra.

Đúng vậy.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà tất cả mọi người đều đã chết, lại bị một kẻ ngay cả hồi đại tai họa kia cũng chưa trải qua, luôn miệng bỡn cợt, rẻ rúng?

Kẻ thất bại, kẻ thất bại, gã ngậm miệng mở miệng, lần nào cũng bật ra một câu kẻ thất bại!

Nhưng một kẻ ngay cả hồi đại tai họa ấy cũng không dám dũng cảm đứng ra đối mặt như gã thì có cái tư cách gì để nói bọn họ như vậy?

【 đinh! Độ hảo cảm của Dục Vọng Mẫu Thụ đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ hảo cảm của Dục Vọng Mẫu Thụ đối với ngươi +10】

-Đăng tại apptruyen-

Chương 783: Làm Sao, Chẳng Lẽ Ngươi Còn Muốn Nghe Ta Chửi Thêm Vài Câu?

Truyện YY

Cùng với lời nhắc nhở vang lên bên tai, toàn trường lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh. Ngay cả nhóm ý thức máy móc bên trong nội bộ tổ ong cũng bị những lời nói thẳng giống như gai đâm vào lòng của Lâm Ân làm cho thẹn quá hoá giận…

Vấn đề là bọn họ thực sự không tìm ra lời nào để phản bác được hắn.

Lâm Ân dùng ánh mắt đầy hung ác nhìn chằm chằm vào Vạn Cơ Chi Thần, mà lúc này, ở bên trong ý thức, tới cuối cùng hắn cũng hoàn toàn quan sát xong tình huống hiện tại của mạng lưới Cự Tượng rồi, cũng đại khái hiểu được một chuyện.

Đây chỉ là phản ứng bản năng đối địch mà tổ chức não của Cự Tượng bày ra sau khi nghe được lời kêu gọi của trái tim hắn, nhưng chủ ý thức của đối phương vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh.

Đến đây, rốt cuộc hắn cũng xác định được suy đoán mà bản thân vẫn một mực canh cánh trong lòng rồi.

Đó là Vương và Vương Hậu.

Cũng như nguyên nhân khiến Trái Trái được sinh ra.

Trên thực tế, Trái Trái của hắn mới là ý thức chân chính của trái tim Cự Tượng, chỉ vì một loại nguyên nhân đặc thù nào đó,

mới khiến cho ý thức của Trái Trái không trực tiếp vùng lên thay thế hắn, ngược lại còn bị hắn đè ép biến thành một bộ phận thân thể của mình.

Đến đây, hắn cũng hiểu được vì sao bản thân cứ có cảm giác Trái Trái hơi ngốc nghếch rồi!

Bởi vì trái tim của Cự Tượng... vốn không trọn vẹn!

Cho nên Trái Trái, vốn là ý thức sinh ra từ một thứ không được trọn vẹn như vậy, thì cô ấy có chút bại não cũng là một chuyện rất bình thường.

Lại bởi vì Trái Trái và hắn vốn là một thể, cho nên ... dù hắn không phải Vương Hậu, vẫn có thể chia ra cùng hưởng một bộ phận quyền năng và địa vị của trái tim Cự Tượng.

Cho nên tổ chức não của Cự Tượng mới coi hắn và Trái Trái là một chỉnh thể, cuối cùng trực tiếp kéo cả hai vào mạng lưới siêu duy của Cự Tượng này.

Nếu mọi chuyện vốn là như vậy, và ngoại trừ Vương thì Vương Hậu chính là tồn tại có quyền hạn lớn nhất ở nơi này, chẳng phải là hắn có thể...

Đến đây, Lâm Ân lại gắt gao mà nhìn chằm chằm về phía Vạn Cơ Chi Thần đối diện, cùng thời điểm, hắn lại nhanh chóng dung nhập ý thức của chính mình vào bên trong mạng lưới của Cự Tượng, rồi theo bản năng, thoáng giật giật ngón tay một cái.

Nhỏ đến không thể tìm được, nhưng đúng là ngón tay của hư ảnh màu đỏ khổng lồ đang đứng ngay phía trên hắn, cũng khe khẽ cử động theo.

Vạn Cơ Chi Thần lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn, thản nhiên nói: "Ngươi nói xong chứ?"

Lâm Ân cười lạnh nói: "Làm sao, chẳng lẽ ngươi còn muốn nghe ta chửi thêm vài câu?"

Vạn Cơ Chi Thần hờ hững nói: "Ngươi vẫn chưa hiểu rõ tình huống hiện tại của bản thân ư nhóc con? Thứ mà tổ chức não của Cự Tượng bảo vệ vốn không phải là ngươi, chưa bao giờ là ngươi, mà là ý thức chân chính thuộc về trái tim đang nằm trong thân thể ngươi kia."

Nói xong, gã lạnh nhạt đi về phía trước.

"Tổ chức não của Cự Tượng đã bắt đầu sống lại, cho nên ý nghĩa để ngươi tồn tại ở nơi đây đã hết rồi. Nhưng mà ta sẽ không giết ngươi. Ngươi tra tấn con gái của ta lâu như vậy, cũng nên đến phiên ngươi nếm thử mùi vị kia một chút rồi."

"Ta sẽ tách trái tim của ngươi ra, biến ngươi trở thành bộ não trong thùng. Nếu con gái của ta nguyện ý, ta cũng không ngại truyền dữ liệu ý thức cho ngươi, để ngươi vĩnh viễn trở thành một món đồ chơi cho con gái của ta, khiến ngươi sống không bằng chết."

"Đối với ngươi, đây đã là kết cục tốt nhất rồi."

Nhưng ngay tại khoảnh khắc gã nói xong câu này, thậm chí bước chân của gã còn chưa kịp hạ xuống, thì hư ảnh Cự Tượng vẫn một mực đứng sừng sững không nhúc nhích trên đầu Lâm Ân, giống như một bộ tử thi, lại vung nắm tay lên, giữa lúc tất cả mọi người đều bất ngờ không kịp đề phòng.

"Ta kết cục con em gái ngươi á!"

Trong nháy mắt sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú kèm theo run rẩy không thôi của tất cả những ý thức máy móc và Dục Vọng Mẫu Thụ, nắm tay khổng lồ của hư ảnh Cự Tượng như một hòn núi to lớn kia, đã dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng

nổi, để đấm một quyền lên mặt hư ảnh khổng lồ của Vạn Cơ Chi Thần.

Quá nhanh!

Hết thảy mọi chuyện diễn ra quá nhanh!

Nhanh đến mức tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, thì một quyền kia đã chân chân chính chính đánh thẳng vào mặt hư ảnh khổng lồ của Vạn Cơ Chi Thần rồi, đánh cho gã nặng nề ngã xuống đất.

Oanh —— Một tiếng nổ trời long đất lở vang lên.

Dục Vọng Mẫu Thụ: "(ΩДΩ) mẹ nó!"

...

Vũ điệu nắm tay cắt ngang qua bầu trời thành nguyền rủa, sau đó nặng nề mà nện thẳng xuống gương mặt của hư ảnh Vạn Cơ Chi Thần to lớn kia.

Bị một quyền ấy đập thẳng xuống, hư ảnh khổng lồ kia quá mức bất ngờ không kịp đề phòng đã nặng nề ngã ngửa về phía sau.

Trên thực tế, hư ảnh này cũng giống như Pháp Tướng Thiên Địa, một loại thần thông hắn từng đọc được trong những cuốn tiểu thuyết tu chân trên địa cầu, hoặc là một loại Gundam đặc biệt có tâm ý tương thông với mình.

Một quyền đã được ủ mưu từ lâu này, thành công đánh xuống cũng khiến cho luồng oán khí vẫn một mực dồn nén trong lòng Lâm Ân kia đã được xả ra khá nhiều.

Hắn cắn răng, điều khiển thân thể nghiêng về phía trước, nhưng dường như dùng sức đánh ra một quyền vừa rồi, đã hút đi toàn bộ sức lực của hắn.

Tình huống này cũng đúng như những gì hắn thầm suy đoán.

Ngay tại khoảnh khắc ý thức của hắn liên kết cùng đại não Cự Tượng bởi vì trái tim gặp phải uy hiếp kia, cũng tại khoảnh khắc mạng lưới siêu duy được cái chìa khóa là tổ chức não của Cự Tượng này khởi động, thì những bộ phận huyết nhục của Cự Tượng đang phân tán khắp trời Nam đất Bắc kia, cũng trực tiếp hội tụ toàn bộ ý thức của bọn họ đến nơi này rồi!

Nói chính xác hơn là hội tụ lên người hắn!

Mà hắn, đang đóng vai trò là trái tim ở trong mạng lưới này, cũng là người thực tế có được sự ủng hộ của tất cả những ý thức kia, thì ở thời điểm ý thức thuộc về tổ chức não của Cự Tượng đang rơi vào trạng thái hỗn độn, hắn chính là người có được quyền hạn cao nhất bên trong mạng lưới của Cự Tượng!

Logic cho tình huống này rất đơn giản.

Trái Trái là hắn, tương đương với Vương Hậu cũng là hắn.

Cho nên, hắn sử dụng một chút quyền hạn của Vương Hậu cũng là một chuyện vô cùng hợp lý nhỉ?

-Hãy đọc tại apptruyen . pro-

Chương 784: Cuồng Ngạo!

Oanh —— Sau khi một quyền vĩ đại kia hạ xuống, sau khi hư ảnh khổng lồ của Vạn Cơ Chi Thần nặng nề ngã xuống đất, dưới tác dụng của lực lượng mạnh mẽ ấy đánh sâu vào, hình người nhỏ bên dưới, vốn là hình chiếu của gã, có mối quan hệ chặt chẽ với hư ảnh kia, cũng trực tiếp bay ra ngoài.

Một màn này, gần như đã dọa sợ tất cả những ý thức máy móc bên trong tổ ong.

Ngay cả nhóm sinh vật huyết nhục đang xem cuộc chiến kia cũng biến sắc, mặt người nào người nấy đều tái nhợt, bởi vì không một ai ngờ nổi loại cảnh tượng hoang đường này sẽ phát sinh.

Vạn Cơ Chi Thần, chúa tể của thần giáo Cơ Giới … lại bị một quyền đánh bay ra ngoài!

Cái này...

Cái này … nói đùa gì vậy?

Cùng thời điểm ấy, Lâm Ân lại trực tiếp hành động.

Hắn hoàn toàn không có ý định cho đối phương bất cứ cơ hội nào, bởi vậy gần như trong khoảnh khắc hư ảnh của Vạn Cơ Chi Thần kia ngã xuống, hắn lại cắn răng, đột nhiên tiến lên một bước.

Hư ảnh Cự Tượng khổng lồ trên không trung kia cũng tiến lên, đồng điệu với hắn.

Cùng với tiếng gió vô tận vang lên, nắm tay khổng lồ như một ngọn núi nhỏ lúc trước lại một lần nữa đánh thẳng về phía Vạn Cơ Chi Thần, mục tiêu của lần này, không còn là hư ảnh như trước

nữa, mà là bản thể của đối phương.

Ông —— Trong nháy mắt sau đó, dường như cả không trung đều đổ sụp xuống.

Một quyền khủng bố kia còn chưa đánh xuống đất, quyền phong thật lớn đã lấy Vạn Cơ Chi Thần làm trung tâm, trực tiếp ép cho mặt đất với phạm vi tới vài trăm mét xung quanh, lõm xuống dưới hơn mười mét.

Có thể nói, tại khoảnh khắc này, hư ảnh do vô số ý thức huyết nhục hội tụ lại mà hiển hóa thành, đã bộc phát ra một loại lực lượng có thể so sánh với căn nguyên!

Hơn nữa, đây chỉ là uy lực tạo thành do hắn là người điều khiển! Nếu tổ chức não của Cự Tượng tự mình khống chế, chỉ sợ hư ảnh khổng lồ này còn bộc phát ra uy năng càng khủng bố hơn nhiều!

"Chúa tể!" Huyễn Tưởng Màu Bạc đang bị trói, vội vàng hô lớn lên.

Nhưng lúc ấy đã quá muộn, gần như trong chớp mắt kia, nắm tay như ngọn núi to lớn đã nện xuống đầu Vạn Cơ Chi Thần rồi.

Oanh ——Một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Ngay cả tòa thành nguyền rủa khổng lồ cũng phải ầm ầm rung chuyển dưới một kích đáng sợ này.

Vụ nổ mạnh đẩy tro bụi bên dưới bay đi khắp nơi, thậm chí còn gây nên một cơn sóng cuồn cuộn lan tràn ra bốn phía hệt như sóng xung kích phát ra sau khi đầu đạn hạt nhân nổ mạnh, làm hàng đống những khối kiến trúc vốn đã đổ nát xung quanh, trực tiếp sập xuống.

Tất cả những sinh vật khác, chứng kiến một màn như vậy đều

rung động không thôi.

"Hắn lại có thể áp chế Vạn Cơ Chi Thần?"

"Không thể nào!"

"Vì sao lực lượng của hư ảnh kia lại có thể mạnh mẽ như vậy được?"

Nhưng cũng chính tại thời điểm tất cả mọi người đều bị uy thế khủng bố của một quyền này làm chấn động, thì một tình huống mới lại xuất hiện ngay trước mắt bọn họ. Đó là nắm tay khổng lồ vừa nện xuống kia lại khẽ rung động.

Không, đó không phải là nắm tay đang động, dường như uy năng thật lớn mà một quyền vừa rồi chuẩn bị bộc phát ra đã bị một thứ gì đó ngăn chặn lại.

Ngay sau đó, bọn họ nghe được một giọng nói máy móc cực kỳ lạnh nhạt truyền đến từ bên dưới nắm tay kia.

"Ngươi lại có thể khống chế hình chiếu của Cự Tượng?"

“Ca ca ca” —— Tiếp theo, một tiếng vang thật lớn lại truyền đến.

Chỉ thấy nắm tay khổng lồ vừa đập thẳng xuống đất kia, lại từ từ bị đẩy lên, từng chút từng chút một, giống như đã bị một thứ gì đó ngăn chặn toàn bộ uy năng rồi.

Rất nhanh, nhóm ý thức máy móc đã trông thấy hình chiếu lúc trước, chậm rãi đứng lên từ hố đất khổng lồ bên dưới, sau đó đi thẳng về phía trước.

Là Vạn Cơ Chi Thần!

Ý thức của gã vẫn lạnh nhạt như cũ, trong khi một tay đang chống đỡ nắm tay cực lớn với đường kính lên đến vài trăm mét

kia, nhưng bàn chân vẫn có thể ung dung bước tới, từ từ rời khỏi cái hố khổng lồ kia, từng bước từng bước một mà cả hình chiếu khổng lồ của Cự Tượng lại chút không thể lay động được mảy may.

Thấy một màn như vậy, ngay cả con ngươi trong mắt Dục Vọng Mẫu Thụ cũng không khỏi co rút lại, trong lòng cảm nhận được một loại nặng nề chưa từng có từ trước tới nay.

Là một tồn tại cấp căn nguyên đã chiến đấu cùng thần giáo Cơ Giới hơn một ngàn năm nay, bà ta hiểu về sự đáng sợ của Vạn Cơ Chi Thần hơn bất cứ ai khác ở nơi này. Mà nói thật, dù đã biết gã đáng sợ, nhưng gã đáng sợ đến mức nào, thì ngay cả bà ta cũng không thể đưa ra được một khái niệm chính xác nhất.

Cho đến khi được tận mắt chứng kiến một màn này, rốt cuộc bà ta cũng ý thức được rằng, chỉ sợ vị Vạn Cơ Chi Thần vẫn ẩn mình tại địa ngục suốt bảy ngàn năm kia... đã sớm dũng mãnh đến trình độ không một ai địch nổi rồi!

Bởi vì thứ hiện giờ đang xuất hiện trước mặt bọn họ, chẳng qua chỉ là một cái hình chiếu phổ thông bình thường của gã mà thôi, hoàn toàn không phải bản thể chân chính!

Vạn Cơ Chi Thần lạnh nhạt ngẩng đầu lên, nói: "Đây đúng là tình huống nằm ngoài phán đoán của ta, ta vốn cho rằng mạng lưới của Cự Tượng ít nhất cũng có năng lực công nhận nhất định nào đó, nhưng tới hiện tại mới biết, là ta đã xem nhẹ trình độ hao tổn của hắn rồi."

"Vô dụng thôi nhóc con ạ, dù ngươi có thể khống chế hư ảnh của Cự Tượng, thì ngươi vẫn không là đối thủ của ta đâu. Mà ta cũng vui lòng trả lời cho vấn đề ngươi vừa hỏi lúc nãy."

"Bảy ngàn năm trước, Cự Tượng ở thời kỳ đỉnh phong đã không thắng được ta rồi, và bảy ngàn năm sau, hắn bị tổn hại

nặng nề như vậy, lại càng không thể so sánh cùng ta được."

"Ngươi chỉ đang phí công vô ích mà thôi."

Đây là một câu trả lời cuồng ngạo đến mức nào chứ?

Nhưng trong giọng nói của Vạn Cơ Chi Thần lại vô cùng bình thản, không có lấy một chút dao động cảm xúc nào.

Vấn đề là ngay tại khoảnh khắc gã nói xong câu trả lời kia, đột nhiên trên mặt Lâm Ân lại lóe lên một nụ cười tươi đầy quỷ dị.

"Vậy sao?"

Trong nháy mắt ấy, gần như là trong nháy mắt khi hắn nói xong hai chữ này, Huyễn Tưởng Màu Bạc vốn đang bị trói, lại lập tức trông thấy dao động màu đỏ tươi ầm ầm xuất hiện phía trên hư ảnh khổng lồ của Cự Tượng.

Cô ta nhanh chóng ý thức được điều gì khiến cho toàn thân run rẩy.

Chương 785: Kẻ Thi Hành Dục Vọng!

-Truyenyy.pro-

"Cẩn thận công kích dục vọng của hắn!" Gần như Huyễn Tưởng Màu Bạc đã dùng hết sức lực của bản thân để hướng về phía Vạn Cơ Chi Thần, rồi vội vàng bật ra một lời nhắc nhở.

Nhưng lúc ấy đã quá muộn!

Bởi vì gần như trong khoảnh khắc đó, luồng khí xoáy tụ màu đỏ tươi đã thông qua vị trí tiếp xúc giữa hư ảnh của Cự Tượng và Vạn Cơ Chi Thần, để dũng mãnh tràn vào bên trong hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần rồi.

Oanh —— Cùng với một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Khí kình màu đỏ tươi được lực lượng của Cự Tượng gia trì, đã mạnh mẽ khuếch tán từ bên trong hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần đi ra xung quanh.

Lại bởi vì phạm vi đả kích của lấy m chi lực vô cùng khổng lồ, khiến cho chỉ trong phút chốc, dao động màu đỏ đang nhanh chóng lan tràn từ dưới chân Vạn Cơ Chi Thần ra ngoài kia, lại một lần nữa bao phủ Huyễn Tưởng Màu Bạc vào bên trong.

Đây còn là công kích trực tiếp tác dụng trên phương diện ý thức nữa.

Mà hiện tại, ý thức của Lâm Ân đang bị vây bên trong mạng lưới của Cự Tượng, bởi vậy ngay khoảnh khắc hắn phát động đòn công kích kia, lấy m chi lực đạt giá trị max cũng trực tiếp chạy dọc

theo mạng lưới, tác dụng lên toàn bộ những ý thức ở bên trong mạng lưới Cự Tượng.

Gần như cùng thời điểm này…

"Nha mị???? ——!!!"

Huyễn Tưởng Màu Bạc và Dục Vọng Mẫu Thụ đang đứng phía xa xa, chăm chú xem cuộc chiến, gần như đồng thời bật ra một tiếng kêu to bén nhọn đến mức tận cùng.

Huyễn Tưởng Màu Bạc đang bị trói, vất vả lắm ý thức mới được thư thái một đoạn thời gian, nhưng đến một khắc vừa rồi, lại trực tiếp bị đánh bay lên thiên đường!

Loại cảm giác nhục nhã và kinh hoảng trầm trọng này, còn chưa kịp chuyển hoán, đã biến thành âm thanh cao vút kia.

Mà bên tai Lâm Ân cũng lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Độ sáp sáp của Vạn Cơ Chi Thần ＋5! 】

【 đinh! Độ sáp sáp của Vạn Cơ Chi Thần ＋8! 】

【 đinh! Độ sáp sáp của Huyễn Tưởng Màu Bạc đã đạt max! Sắp vượt quá hạn mức cao nhất! Sắp vượt quá hạn mức cao nhất! 】

【 đinh! Độ sáp sáp của tổ chức não Cự Tượng ＋21! 】

【 đinh! Độ sáp sáp của Dục Vọng Mẫu Thụ ＋15! 】

Hiển nhiên, có thể tạo thành hiệu quả khủng bố như thế, cũng chỉ có lấy m chi lực đã được của lực lượng của Cự Tượng cường hóa, đạt tới hình thái cuối cùng mới có thể làm được!

Cùng với ảnh hưởng đến từ lấy m chi lực chấm dứt, con ngươi

trong mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc không ngừng nở to ra, cô ta há miệng, con ngươi đã trở nên trống rỗng, gần như mất đi tiêu cự rồi, ý nghĩ trong đầu là một mảnh trống rỗng.

Quầng sáng màu xanh da trời vốn bao phủ khắp cơ thể đang không ngừng lóe sáng với tần số cực cao, hơn nữa tốc độ chớp lóe này lại càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, thậm chí trên người cô ta cùng không ngừng vang lên những tiếng bùm bùm nổ mạnh, bắn ra vô số hoa lửa điện.

Ý thức gần như đã triệt để trở nên trống rỗng, thân thể co rút lại gần như đã đạt đến trình độ biến dạng.

Hỏng rồi!

Lần này thì cô ta triệt để hỏng mất rồi!

Trong khi ấy, những cành nhánh của Dục Vọng Mẫu Thụ vốn đang bao vây lấy Tháp Cự Tượng ở khu vực trung tâm, cũng lập tức siết chặt lại dưới ảnh hưởng bất ngờ không kịp phòng của đòn đả kích mãnh liệt ấy.

Ba!

Vô số những nụ hoa rực rỡ trên hàng đống cành nhánh của Dục Vọng Mẫu Thụ đã hoàn thành quá trình nở rộ chỉ trong phút chốc. Ý thức của bà ta cũng tạm thời rơi vào tình trạng trống rỗng.

Mà chưa hết vô số những cành nhánh vốn đang quấn quanh Tháp Cự Tượng đều ầm ầm rung động, hàng loạt hoa lá bên trên cũng lất phất bay xuống dưới.

Bà ta nỉ non một tiếng, gần như ý thức đã hoàn toàn bị hút ra khỏi thân thể. Bởi vì ngay vừa rồi, đột nhiên bà ta phát hiện, mình vốn là Dục Vọng Mẫu Thần... lại bị một quyền của một đứa nhóc con đánh cho...

Đánh cho căng cứng.

Chuyện này...

Chuyện này...

Không chỉ một mình bà ta phải chịu loại đãi ngộ này, nếu cẩn thận quan sát một chút, thậm chí người ta còn có thể nhìn thấy hình ảnh còn thú vị hơn… đó là dường như tòa Tháp Cự Tượng màu bạc xanh kia cũng đang rung động khe khẽ.

Giống như ở bên trong tòa tháp kia, đang có một thứ gì đó cũng bị lấy m chi lực ảnh hưởng, mà xuất hiện những dao động kịch liệt như vậy.

Vào giờ khắc này, không một ngoại lệ, tất cả những sinh vật đang có mặt tại tòa thành nguyền rủa này đều bị cưỡng ép trải qua lễ rửa tội của lấy m chi lực.

Mà dưới một quyền khổng lồ ấy, hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần cũng đang run rẩy đứng lặng ở nơi đó. Bên trong dòng chảy tin tức là một chuỗi kịch liệt và hỗn loạn, không còn sót lại một chút lạnh nhạt hay trấn tĩnh nào như lúc ban đầu nữa.

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú của nhóm ý thức máy móc bên trong nội bộ tổ ong, Vạn Cơ Chi Thần khó nhọc tiến về về phía trước một bước, sau đó hai chân trực tiếp trở nên mềm nhũn, thân thể được xây dựng từ dòng chảy tin tức lập tức quỳ một gối xuống đất, rồi trống rỗng mà kịch liệt thở dốc lên.

"Chúa tể!" Tất cả nhóm ý thức máy móc bên trong tổ ong đều nhục nhã mà run rẩy rồi hét lớn lên.

Bị ảnh hưởng rồi!

Chúa tể của bọn họ cũng bị sinh vật huyết nhục vạn ác kia ảnh hưởng rồi!

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu cấp sử thi: dục vọng của căn nguyên, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 1000】

【 dục vọng của căn nguyên 】: Ở thời điểm sử dụng một lần lấy m chi quyền duy nhất, lại có thể gây ra ảnh hưởng kịch liệt đối với hơn một vị tồn tại cấp căn nguyên có xác suất nhận được thành tựu cấp sử thi này. Nó nói lên rằng, ký chủ đã dũng cảm đến trình độ dám lấy tính mạng của mình đi thực hiện một loại hành động cực kỳ ác liệt, là một con người thì không thể, ít nhất cũng không nên làm. Chúc mừng ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính +5, tỷ lệ bạo kích của lấy m chi lực +1%, cường độ +1%, danh hiệu 【 kẻ thi hành dục vọng 】

【 kẻ thi hành dục vọng 】: danh hiệu đặc thù, ở thời điểm ký chủ công kích, có thể tự động mang theo 01% hiệu quả bị động của lấy m chi lực.

Chương 786: Nói Đùa! Có Đứa Bị Teo Não Mới Đánh Nhau Với Ngươi!

Nguồn tại apptruyen

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, Lâm Ân chậm rãi thu quyền, sau đó nghiêm túc mà nâng chiếc kính một mắt với vành mắt đã vỡ tan của mình lên, sau đó bình tĩnh nhìn về phía Vạn Cơ Chi Thần, nói: "Cảm giác như thế nào? Ngươi là máy móc, hẳn là chưa từng được trải nghiệm loại cảm giác mà chỉ sinh vật huyết nhục mới có này?"

"Đúng vậy."

"Thứ cảm giác ngươi đang có chính là loại cảm giác con gái của ngươi từng trải qua, tuy không muốn thừa nhận, nhưng vẫn phải nói thật..." Vẻ mặt Lâm Ân trở nên cực kỳ nghiêm túc, sau đó bình tĩnh chỉ một ngón tay về phía đối phương, há miệng quát lớn: "Cả nhà các ngươi, đều là tồn tại bị ta vấy bẩn rồi!"

Nói xong câu này, hắn còn lật tay, dựng một ngón tay giữa lên.

Trong khi ấy, Dục Vọng Mẫu Thụ và nhóm ý thức máy móc ở bên trong tổ ong đang đứng phía xa xa, nhìn thấy một màn này, tất cả đều run rẩy.

Hắn con mẹ nó … rốt cuộc là một tồn tại như thế nào chứ?

Vì sao đã rơi vào loại tình huống này rồi, hắn vẫn còn có thể tự nhiên mà vững vàng, tiếp tục kéo một mớ cừu hận về cho mình như vậy?

Chẳng lẽ bản lĩnh chọc giận người kia… là cmn kỹ năng thiên phú trời sinh của hắn?

Cùng thời điểm ấy, dòng chảy tin tức tuôn ra trên thân thể Vạn Cơ Chi Thần vốn đang run rẩy quỳ một gối xuống ở nơi này, cũng gợn sóng không ngừng, cuộn trào từng đợt.

Từng cơn nối tiếp từng cơn, một lần nối tiếp một lần.

Giống như tại giờ phút này, đang có vô số tên đại hán cường tráng mang theo tâm tư tà ác, đứng bên cạnh người, lại không ngừng hướng về phía người, đàm luận nhân sinh cùng ngươi, mà ngươi lại chỉ có thể nhẫn nhịn...

【 đinh! Độ phẫn nộ của Vạn Cơ Chi Thần đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ phẫn nộ của Vạn Cơ Chi Thần đối với ngươi +15】

Tới cuối cùng, hai mắt Vạn Cơ Chi Thần đã chuyển thành màu huyết hồng, gã ngẩng đầu lên, dòng chảy tin tức chảy khắp thân thể lập tức phát ra những tiếng bùm bùm nổ mạnh ra vô số điện hoa lửa.

Chỉ cần chứng kiến khung cảnh trước mắt, không cần biết là ai cũng có thể cảm nhận được sát ý điên cuồng tuôn ra từ trên thân thể gã vào giờ phút này.

Đúng vậy, đúng là một đòn lấy m chi quyền không hề tạo thành bất cứ thương tổn gì mang tính thực chất đối với gã, nhưng cảm giác sỉ nhục lại trực tiếp bị kéo đầy rồi!

Loại cảm giác này… giống như ngươi vừa tan tầm về nhà, đã nhìn thấy một tên khốn nạn tà ác đang ở đằng kia, làm gì đó với con gái của ngươi, mà hắn chẳng những không hề sợ hãi, ngược lại còn ném cho ngươi một nụ cười đầy tà mị và kiêu ngạo nói,

hắn còn muốn làm loại chuyện này với cả ngươi nữa!

Đây không phải là chiến đấu.

Đây rõ ràng là địch nhân của ngươi đang đứng trên đầu ngươi … thải xuống (Ỉ xuống)! Là đặc biệt đi tới làm ngươi buồn nôn mắc ói đây mà!

Nhưng những điều này đều không phải trọng điểm. Trọng điểm chính là, bản thân ngươi lại thực sự bị một quyền kia của hắn đánh cho lên đỉnh rồi!

"Khinh người quá đáng!" Giờ khắc này, đột nhiên sát ý trong lòng Vạn Cơ Chi Thần trào dâng mạnh mẽ, gã vung tay, tê dại nói: "Ta giết..."

Ông —— Một tiếng âm bạo vang lên.

Vạn Cơ Chi Thần còn chưa nói xong, Lâm Ân đã điều khiển người khổng lồ kia, linh hoạt xoay người, vắt chân lên cổ chạy như điên ra ngoài.

Hư ảnh khổng lồ của Cự Tượng đã bị hắn cứng rắn điều khiển, một mạch lao đi với tâm thế như đang chạy nước rút một trăm mét.

Tro bụi cuồn cuộn bay lên, giống hệt đống khói bụi phun ra ở đuôi xe ô tô khi người lái xe điên cuồng đề máy, nhấn ga, gia tăng tốc độ, cuối cùng là ầm ầm đánh thẳng lên mặt Vạn Cơ Chi Thần.

Nhanh như chớp, bóng người kia đã chạy được vài km, chỉ để lại một mình Vạn Cơ Chi Thần lẻ loi, trơ trọi, đứng nguyên tại chỗ với một đống khói bụi vây quanh.

Ở phía xa xa kia, chỉ có thể nhìn thấy hư ảnh Cự Tượng vừa chạy vừa dựng thẳng một ngón giữa lên.

"..."

"..."

Bầu không khí xung quanh lập tức rơi vào một loại lặng im đầy quỷ dị.

Tất cả nhóm ý thức máy móc đang xem cuộc chiến đều lộ ra ánh mắt trống rỗng, thậm chí là rời rạc, đờ đẫn nhìn vào cảnh tượng lâm trận bỏ chạy, không nói võ đức cực kỳ trắng trợn, công khai kia.

Hắn... Chạy rồi?

Rõ ràng là vừa nãy... mới vừa nãy thôi, hắn còn tỏ ra kiêu ngạo vô cùng, một mực đứng từ trên cao nhìn xuống, buông ra những tiếng răn dạy và trào phúng không tiếc lời, đổ cả lên người chúa tể bọn họ.

Tuy bọn họ vô cùng phẫn nộ, nhưng không thể không nói, bọn họ cũng vô cùng bội phục loại khí trường gan dạ sáng suốt và gặp nguy không loạn của tên nhóc con kia.

Hơn nữa, hắn đang điều khiển hư ảnh của Cự Tượng, là tồn tại tối cao từng sánh vai cùng chúa tể của bọn họ nha!

Má nó, làm màu cho đã... cuối cùng hắn chạy!

"Chẳng lẽ hắn không cần một chút thể diện nào ư?"

Tất cả nhóm ý thức máy móc đều mở to hai mắt (ΩДΩ) như muốn nứt ra rồi.

Tôn nghiêm của cường giả đâu?

Dũng khí thà chết chứ không chịu khuất phục đâu?

Chẳng lẽ những lời mà hắn nói lúc trước, chỉ thuần túy là

muốn kéo dài thời gian?

Chẳng lẽ toàn bộ hào khí và khí phách muốn quyết một trận tử chiến lúc trước, đều là giả vờ?

Giờ khắc này, ngay cả biểu cảm trên gương mặt Vạn Cơ Chi Thần cũng vì phẫn nộ quá mức mà trở nên dữ tợn vặn vẹo. Sát ý tản ra trên người gã cũng càng ngày càng trở nên dày đặc.

Bởi vì hành vi lâm trận bỏ chạy này, còn khiến gã cảm thấy ghê tởm hơn là đối phương đường đường chính chính nhân cơ hội ra tay với mình.

Bởi vì loại hành vi tà ác này cũng tương đương với chuyện đối phương leo lên đầu ngươi, ỉa ra vài cục, sau đó vội vàng xách quần lên, bỏ của chạy lấy người, ngay cả cơ hội để tức giận, cũng không cho ngươi.

"Khinh người quá đáng! Ban đầu, ta chỉ muốn giữ ngươi lại, nhưng đã đến nước này rồi, hôm nay ngươi nhất định phải chết ở nơi đây!"

Trên mặt Vạn Cơ Chi Thần tràn ngập sát ý và bạo ngược.

Gần như trong nháy mắt ấy, gã lập tức bùng nổ, rồi không chút do dự, trực tiếp ôm theo cõi lòng đầy phẫn nộ, lao thẳng về phía Lâm Ân.

Mà cùng lúc đó, Lâm Ân đang dùng lực lượng lớn nhất để điều khiển hư ảnh của Cự Tượng, một đường chạy nhanh như tia chớp mang theo hoa lửa, cũng thuận tiện thực hiện vài lần di chuyển, đi thẳng về phía trước, mau chóng muốn rời xa tâm bão ở bên trong tòa thành nguyền rủa này.

Nói đùa!

Có đứa bị teo não mới đánh nhau với ngươi!

-Truyện yy. pro-

Chương 787: Khi Còn Sống Không Nạp Được Thiếp, Thì Lúc Xuống Dưới Kia Tuyệt Không Thể Bạc Đãi Chính Mình!!!

-Truyenyy.pro-

Nếu không phải vừa rồi đối phương chặt đứt quá trình truyền tống của hắn, nếu không phải vừa rồi bản thân suy nhược, hắn đã sớm chạy cmnr!

Có mấy câu ngạn ngữ nói rất hay! Nào là hảo hán không ăn cái thiệt thòi trước mắt, nào là lưu lại núi xanh, lo gì thiếu củi đốt, nào là đại trượng phu co được dãn được, hay quân tử báo thù, mười năm không muộn!

Bởi vậy… rất xin lỗi!

Màu ta đã làm xong rồi, lúc này không chạy còn đợi tới khi nào?

Chẳng lẽ còn muốn ta phải ngu ngu khờ khờ lưu lại đánh một trận cùng ngươi?

Thắng thì được gì? Được một chút danh tiếng từ bây giờ đến lúc chết đi ư?

Vấn đề là ta mà chết đi rồi thì Trái Trái biết làm sao bây giờ? Tiểu thư con rối của ta biết làm sao bây giờ? Vị hôn thê của ta biết

làm sao bây giờ? Nhóm hồng nhan tri kỷ của ta biết làm sao bây giờ? Ngươi giúp ta chăm sóc bọn họ hả?

Sau đó trên bầu trời của thành nguyền rủa lập tức xuất hiện một loại khung cảnh vô cùng quái dị như vậy.

Đó là một cái hư ảnh người khổng lồ cao thẳng lên mây, vừa nhìn đã biết là mạnh mẽ vô địch, nhưng lại dùng một loại kỹ thuật vượt chướng ngại vật để về đích tới phi hành ở tầng trời thấp. Cứ như thế, hắn vượt qua hết tòa cao ốc này đến tòa cao ốc khác, một đường bỏ chạy như điên.

Mà ở trên đỉnh đầu của hắn, lại là chiếc Kim Tự Tháp lật ngược khổng lồ kia, nó liên tục phẫn nộ mà phóng ra các loại tia laser năng lượng và tên lửa đạn đạo về phía người khổng lồ nọ.

Đồng thời, một người khổng lồ màu bạc khác cũng đầy phẫn nộ, vừa hít khói của hắn vừa điên cuồng truy đuổi phía sau hắn.

"Khung cảnh này cực kỳ bất thường! Ơ hay, sao ta lại có cảm giác khung cảnh này cực kỳ bất thường nhỉ?"

Nhóm Dạ Y đang đứng bên ngoài thành nguyền rủa, đưa mắt nhìn từ phía xa, đều lộ rõ vẻ mặt ngạc nhiên. Bọn họ thực sự không rõ, rốt cuộc là bên này đã xảy ra chuyện gì rồi.

Mà thân là diễn viên chính đang đóng trực tiếp trong tuyệt cảnh đào thoát cầu sinh, lúc ấy, ngón út của Lâm Ân vừa khẽ động một chút, trong đầu hắn cũng trực tiếp vang lên giọng nói của Hắc Huyền Nguyệt: "Ngươi thế nào rồi? Tình huống hơi bất thường một chút, ngươi có trốn được không?"

Vẫn là giọng nữ của con rối không có lấy một chút dao động cảm xúc nào kia.

Lâm Ân cắn răng, nhanh chóng đáp lại: "Vẫn đang cố gắng chiu đựng, tạm thời chưa chết. Tiểu thư con rối, chào buổi sáng nha."

Cùng thời điểm này, tại một góc phế tích thuộc bên khác của thành nguyền rủa, Hắc Huyền Nguyệt đang lặng lẽ mà giật giật sợi tơ trên ngón út, có chút nặng nề đưa mắt nhìn về phía người khổng lồ màu đỏ đang chạy như điên ở xa xa, trả lời lại: "Không quá ổn, hiện giờ trong thành đang có hai tên khổng lồ ngu ngốc thi chạy. Ta cảm nhận vị trí của ngươi, có vẻ như ngươi đang ở gần nơi đó. Ngươi không sao thật hả? Ta rất lo lắng cho sự an toàn của ngươi."

Lâm Ân nghiến răng nói: "Cũng tạm, hiện giờ cô có thể nhìn thấy tôi không?"

Hắc Huyền Nguyệt lặng lẽ đưa mắt quan sát cảnh tượng hỗn loạn trong thành thị, sau đó mới nói: "Năng lượng quá mức hỗn loạn, không cảm nhận được vị trí cụ thể của ngươi."

Lâm Ân nghiến răng nói: "Không cần cảm nhận. Cô có nhìn thấy tên khổng lồ ngu ngốc đang chạy vượt chướng ngại vật ở đằng trước không? Màu đỏ ý."

"Thấy được."

"Đúng vậy, hắn chính là tôi."

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của Hắc Huyền Nguyệt, người khổng lồ màu đỏ đang mải chạy trốn kia lập tức vung tay lên, hướng thẳng về phía cô ấy, dùng sức vẫy vẫy, thậm chí còn chụm tay lại, múa vài đao.

Hắc Huyền Nguyệt kinh ngạc đứng ở nơi đó, cái ô màu đen đang cầm trong tay chợt vang lên một tiếng "Lạch cạch", rơi thẳng xuống đất rồi.

"..."

Lâm Ân nghiến răng, con mắt không ngừng liếc loạn về phía sau, lại truyền âm nói: "Không có thời gian giải thích cho cô đâu.

Hiện giờ tôi không thoát ra được, chờ sau khi tôi trốn ra ngoài, chúng ta lại tìm một chỗ tập hợp. Bây giờ, có một vài điều quan trọng tôi muốn nói với cô, cô nhất định phải nghe cho rõ."

"Kế tiếp, tôi sẽ vận dụng toàn bộ con bài chưa lật trong tay mình để đối phó với Vạn Cơ Chi Thần, chỉ có một lần cơ hội duy nhất này thôi. Tôi cũng không biết chúng có hiệu quả hay không, nhưng chỉ có thể toàn lực ứng phó mà thôi! Cho nên cô nhất định phải nhớ kỹ, trong năm phút đồng hồ tiếp theo, tuyệt đối không được nhìn về phía tôi, tuyệt đối không thể!"

"Được rồi, tiếp theo là thời gian tôi nói lời trăng trối."

"Tôi muốn nói với cô rằng, lúc ấy tôi thật sự không nên lập ra cái cờ kia. Cho nên… nếu tôi chết thật rồi, cô nhất định phải quay về hẻm Du Hồn, lập cho tôi một cái mộ chôn quần áo và di vật. Nói không chừng đến 49 ngày, tôi có thể trở về. Nếu tôi không thể quay về… thì kính nhờ cô vào ngày này hàng năm, hãy đốt cho tôi một nén hương thơm nhất! Tôi thích vị dâu tây. À còn đốt thêm một con người giấy nữa! Nhất định phải xinh đẹp! Cô nghe rõ chưa? Khi còn sống không nạp được thiếp, thì lúc xuống dưới kia tuyệt không thể bạc đãi chính mình!"

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của hắn cũng thay đổi, trở nên cực độ bi ai.

Hắc Huyền Nguyệt nhíu mày nói: "Nhưng nơi này vốn là địa ngục, không còn chỗ nào ở dưới nữa."

"Không sao cả. Ừm… những lời tôi muốn nói đại khái là như vậy, nhưng tiểu thư con rối à, tôi đã lưu lại di ngôn rồi, chẳng lẽ cô không có một chút cảm nghĩ nào ư? Không định nói vài câu lưu luyến, muốn giữ tôi ở lại hả?"

Hắc Huyền Nguyệt lặng lẽ nói: "Dưới tình huống bình thường, khi ngươi nói ra những lời này, nghĩa là trong lòng ngươi vẫn có

nắm chắc sẽ sống sót."

"Không! Lần này tuyệt đối không có nha! Địch nhân tôi đang phải đối mặt chính là Thần đó, ta nắm chắc cái lông ý!"

Hắc Huyền Nguyệt đưa mắt nhìn người khổng lồ đang chạy như điên kia, thấp giọng nói: "Ta đi giúp ngươi ngay đây."

"Đừng, cô đi qua sẽ chết đó. Hiện giờ đã là một xác hai mạng rồi, cô mà xuất hiện chính là một mũi tên trúng ba con chim đấy! Nhưng nể tình người sắp chết là tôi đây, cô đồng ý với tôi một cái điều kiện nhé, thế nào? Dù sao nhiệm vụ của cô cũng không hoàn thành rồi, coi như cho một người sắp chết một chút an ủi cuối cùng đi, được không?"

Hắc Huyền Nguyệt thấp giọng nói: "Ngươi nói đi, ta nhận lời ngươi."

"Hiện giờ chúng ta kết hôn nhé?"

Chương 788: Có Sợ Không?

Nguồn tại apptruyen

Ba —— Hắc Huyền Nguyệt vừa quyết đoán cắt đứt sợi dây liên kết với tên mặt dày kia, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường, lại đưa mắt nhìn thoáng qua Tiểu Bảo Bối đang tiến vào trạng thái dị thường bên cạnh.

Cô ấy đi tới phần rìa sân thượng, cái ô màu đen trên tay bung ra, rồi không chút do dự, trực tiếp thả người nhảy xuống, nhẹ nhàng bay về phía hư ảnh Cự Tượng đang không ngừng chạy như điên bên kia.

Tuy cô ấy cũng biết mình đánh không lại đối phương, nhưng có khế ước trong người, thời hạn thuê mướn vẫn còn, thì bảo vệ sinh mệnh của chủ thuê an toàn chính là trách nhiệm của cô ấy.

Cũng chẳng có ý gì khác, chỉ không muốn để một vết nhơ lớn như vậy xuất hiện trong cuộc đời của mình mà thôi, cho nên … vì khế ước, dù đánh không lại, cũng phải đi.

Sợi hồn tuyến đang buộc chặt trên ngón út vẫn không ngừng căng thẳng.

Cơn gió cuồn cuộn lướt qua, thân thể nhỏ xinh của cô ấy được sợi tơ mạnh mẽ kéo xuống, nhanh chóng tới gần mục tiêu.

Nhưng cô ấy cũng nhớ kỹ lời Lâm Ân dặn dò, bởi vậy mà tạm thời đóng lại toàn bộ những cảm quan của chính mình, làm cho bản thân không thể cảm nhận hay phản ứng đối với tình huống bên ngoài, chỉ dựa vào bản năng và vị trí đã xác định được từ trước, để kiên định đi thẳng về phía kia, tập hợp cùng hắn.

Năm phút đồng hồ.

Năm phút đồng hồ sau, không cần biết sẽ phát sinh chuyện gì, ta đều sẽ mở mắt ra, mang ngươi đi.

...

Lâm Ân vốn đang chạy như điên, vừa thấy "Điện thoại" bị cắt đứt, ánh mắt lập tức thay đổi, trở nên quyết tuyệt mà kiên định hơn nhiều. Hắn trực tiếp vươn tay, xé rách tay áo, lại dùng miếng vải nọ để quấn chặt lấy Trái Trái vẫn còn rơi vào trạng thái tâm linh ức chế.

Sau đó, hắn dứt khoát lấy cái túi đựng mấy cuốn sách thật dày, đang được để bên trong không gian hệ thống ra ngoài. Nói thật, hắn cũng hi vọng mình có thể chạy trốn, nhưng những con bài chưa lật trên tay đã bị dùng gần hết rồi, hắn chỉ có thể buông tay đánh một trận mà thôi.

"Trái Trái, rất xin lỗi." Lâm Ân kiên định đưa mắt nhìn tay trái của mình, nói: "Nếu lần này đầu chết thật rồi, ngươi sẽ biết, ngay từ đầu ta vẫn luôn lừa dối ngươi. Kỳ thực, dù thoát ly ta, ngươi vẫn có thể sống một mình được, mà ta rời khỏi ngươi, lại khó có thể sống một mình."

"Cho nên ta sẽ cố gắng nốt một lần cuối cùng này, chủ nhân vẫn còn ba lượt hiệu quả của Búp Bê Chết Thay, nếu liều mạng đến tan vỡ, ta còn có thể tiếp tục phóng thích một lần nguyền rủa cấp căn nguyên nữa."

"Nhưng nếu ta thật sự chết đi rồi, hẳn là ngươi có thể một lần nữa trở về làm Vương Hậu của Cự Tượng. Tổ chức não của Cự Tượng sắp thức tỉnh, nếu ngươi có thể kiên trì đến lúc ấy, nói không chừng Trái Trái ngươi vẫn còn cơ hội sống sót."

"Được rồi."

"Đánh bạc hoài cũng có lúc bị thua. Ta đã thua một lần, nhưng lần này ta vẫn muốn đánh cuộc thêm một lần nữa."

Ngay sau đó, Lâm Ân ngẩng đầu lên.

Mà cùng thời khắc này, khí tức xâm lấn từ phía sau lại trực tiếp ập đến. Là hư ảnh khổng lồ do Vạn Cơ Chi Thần điều khiển kia, đang dữ tợn vươn tay về phía hắn.

Tựa như thời gian đã ngừng lại ở giây phút này rồi.

Trong vũ điệu gió lốc, ánh mắt Lâm Ân lóe lên một tia kiên định, hàm răng hắn ngậm lấy một cuốn sách thật dày, trong tay hắn cũng cầm một cuốn sách thật dày, hết thảy đều thay đổi, trở nên vô cùng bình tĩnh.

Ông —— Gần như trong khoảnh khắc bàn tay khổng lồ kia duỗi tới, Lâm Ân trực tiếp thoát khỏi mạng lưới của Cự Tượng, khiến cho hư ảnh Cự Tượng né tránh một kích khủng bố của Vạn Cơ Chi Thần kia.

Mà đồng thời hắn cũng đột ngột xoay người trở lại, rơi thẳng xuống cơn cuồng phong bên dưới, hình ảnh phản chiếu trong đôi mắt chính là hình dáng khổng lồ của hư ảnh Vạn Cơ Chi Thần kia.

Thứ hắn nhìn thấy chính là một đôi mắt đầy sát ý đang chăm chú quan sát mình.

Vào khoảnh khắc ấy, tâm trí Lâm Ân trở nên cực kỳ bình tĩnh. Đột nhiên hắn dùng hết toàn bộ khí lực của mình để mở cuốn sách đang cầm trên tay kia ra.

Trong nháy mắt sau đó, tựa như có một luồng lực hấp dẫn lớn đến kinh ngươi xuất hiện, khiến cho tất cả những ánh mắt bên trong thành đều không nhịn được mà bị cuốn sách trong tay hắn hấp dẫn tới.

Từ bên trong cuốn sách kia chợt bắn ra một luồng quang mang chói mắt, gần như đã chiếu sáng cả nửa bầu trời.

"Chết một lần thôi mà, đừng sợ." Lâm Ân mỉm cười đầy dịu dàng, rồi nhẹ nhàng hạ thấp độ cao của cuốn sách trên tay mình xuống, để thấy được ánh mắt đại biến của Vạn Cơ Chi Thần.

Ngay cả hắn, cũng hoàn toàn không thể khống chế được mình, lập tức bị một luồng lực lượng thật lớn cưỡng ép phải mở mắt ra, sau đó trực tiếp mất đi khống chế mà nhìn xuống cuốn sách đã mở ra trên tay mình, nhìn xuống nội dung trong sách, nhìn xuống mấy chữ máu chảy đầm đìa được viết ngay trên bìa sách...

Đây là... 《 cuốn sách đọc sẽ chết 》.

Nếu trời sập xuống, ngươi có sợ không?

Nếu Thần linh đang đứng ngay trước mặt, ngươi có sợ không?

Lâm Ân vẫn không ngừng tự hỏi chính mình về vấn đề này, nhưng ngay khoảnh khắc hắn xoay người, kỳ thật trong lòng đã có đáp án rồi.

Hắn không sợ.

Tuy hắn cũng không biết cấp bậc chân chính của cái bút lông chim kia, không biết rốt cuộc là cuốn sách này có thể tạo thành thương tổn đối với cấp căn nguyên hay không, nhưng nó vẫn là con bài chưa lật cuối cùng hắn giữ lại!

Mà lần này, hắn sẽ dùng một cái mạng của mình, để hoàn thành bữa huyết yến trước mặt!

Trong nháy mắt sau đó, quang mang chói mắt từ bên trong cuốn sách kia, trực tiếp nổ bắn ra ngoài, để rồi lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả những sinh vật bên trong tầng sương mù màu đen kia.

Lâm Ân dùng sức mà cầm cuốn sách nọ trên tay, hai mắt chảy xuống hai hàng lệ đỏ thẫm như máu tươi, một mực chống đỡ thân thể, gian nan khiến cho chính mình phải đứng sừng sững ở nơi này. Sau đó, hắn đối mặt với vẻ hoảng sợ của người khổng lồ cao lớn đang xuất hiện trước mắt kia, nghiến răng phát ra âm thanh cuối cùng: "Các ngươi... Có sợ không?"

Ông —— Gần như trong giây phút đó, ánh mắt của tất cả những ý thức máy móc đang chăm chú quan sát tình huống ở nơi này đều rơi vào trống rỗng.

-Truyện yy.pro-

Chương 789: Hóa Ra... Thần Cũng Sợ Chết?

Giống như một giọt mực đỏ như máu vừa rơi xuống một hồ nước trong...

Ngay sau khi rơi xuống, nó lập tức lan tràn, giống như đang một luồng lực lượng của vặn vẹo không thể chống đỡ được, trực tiếp lôi kéo ánh mắt mọi người nhìn về phía cuốn sách đang mở ra kia.

Màu đỏ ngập tràn.

Dường như chỉ trong nháy mắt, bên trong tầm nhìn của bọn họ đã bị một quầng sáng màu đỏ tươi bao phủ.

Giống như một loại nguyền rủa... có thể lây lan thông qua ánh mắt nhìn.

"Không thể nhìn!"

Trong bầu không khí tĩnh lặng đầy quỷ dị đó, một tiếng rống to vang lên, chỉ thấy toàn thân Vạn Cơ Chi Thần trực tiếp nổ tung ra, vô số dòng chảy tin tức màu đỏ tươi vương vãi. Gã rít gào đau đớn, rồi ngay tại khoảnh khắc bản thân bị thứ nguyền rủa vặn vẹo ấy lôi kéo mà ngã xuống đất, gã trực tiếp dùng hết toàn lực, để cắt đứt tín hiệu với tổ ong, không cho đám thuộc hạ của mình quan sát nơi này.

Nhưng lúc ấy đã quá muộn.

Tử vong nguyền rủa đã lan tràn thông qua ánh mắt rồi!

Gần như trong khoảnh khắc ấy, toàn bộ những điểm sáng có trên màn hình, thứ đại diện cho đại quân máy móc đang trải rộng khắp nơi tại thành nguyền rủa, đều trở nên ảm đạm, từng tồn tại thuộc tộc máy móc đều đứng sững sờ tại chỗ, ý thức rơi vào trạng thái mất liên kết.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh —— Vào khoảng khắc này, tín hiệu cảnh báo khẩn cấp cho thấy ý thức bị hao tổn lập tức vang lên, thậm chí vang lên liên tục, vang lên không ngừng ở bên trong thiết bị đầu cuối tin tức của tổ ong.

Phía trên giao diện giám sát thuộc về thế giới giả thuyết ở bên trong nội bộ tổ ong, hàng loạt những điểm sáng đại diện cho ý thức máy móc đều có thêm một chữ "x" đỏ như máu.

Ký hiệu có nghĩa là đã bị tiêu diệt, tử vong và biến mất!

Những chữ "x" màu đỏ như máu một mực lan tràn, điên cuồng lan tràn trên màn hình.

"Cảnh báo! Ý thức máy móc đã bị nguyền rủa mãnh liệt công kích, dẫn tới sụp đổ quy mô lớn, số lượng ý thức còn lại trước mắt: 132.421!"

"Cảnh báo! Ý thức máy móc đã bị nguyền rủa mãnh liệt công kích, dẫn tới sụp đổ quy mô lớn, số lượng ý thức còn lại trước mắt: 91.411!"

"Không thể khống chế! Không thể khống chế!"

Tử vong!

Tử vong!

Hàng vạn ý thức đang điều khiển những đơn vị máy móc đều tan vỡ, ngừng công việc. Ngay cả tòa Kim Tự Tháp màu đen lật ngược đang lơ lửng trên trời cũng ầm ầm rơi thẳng xuống đất.

Vô số những chiếc phi cơ chiến đấu vốn đang ẩn mình bên trong mảnh sương mù màu đen đều mất đi khống chế, cuối cùng là nặng nề rơi thẳng xuống khắp các nơi bên trong thành nguyền rủa.

Những tiếng nổ mạnh liên tiếp phát sinh!

Hàng loạt máy móc không ngừng rơi tự do, tiếng va đập liên tục truyền đến!

Không chỉ máy móc chịu ảnh hưởng, ngay tại khoảnh khắc ấy, đôi mắt của tất cả những sinh vật huyết nhục đã thoát khỏi tâm linh ức chế, đang nhìn đến nơi này, đều đổ máu.

Dưới loại uy lực và lạnh lẽo đến đáng sợ giống như diệt tuyệt của loại tử vong nguyền rủa ấy, tất cả bọn họ đều nặng nề mà ngã xuống đất

Giống như một hồi diệt tuyệt!

Một bữa thịnh yến tử vong!

Cùng lúc này, trên bầu trời phía xa xa sau lưng Lâm Ân, Ngả Văn tước sĩ cực kỳ kinh ngạc khi nhìn thấy những chiếc phi cơ chiến đấu cứ không ngừng rơi xuống dưới, lại nhìn Lâm Ân đang quỳ dưới đất giữa những vụ nổ mạnh kia, giống như một bộ thi thể, hai tay cầm chặt một quyển sách, hiên ngang ngẩng đầu, mặc cho hai hàng lệ màu đỏ tươi đang rơi đầy hốc mắt.

Toàn thành rơi vào hỗn loạn!

Toàn thành chìm trong hạo kiếp!

Tới hiện tại, ngay cả Lâm Ân cũng cảm nhận được bản thân đang tan vỡ rồi.

Là ngay tại khoảnh khắc hắn mở cuốn sách kia ra, hai hàng lệ màu đỏ tươi đã chiếm cứ hốc mắt của hắn, để rồi sau đó, máu

tươi cứ một đường chảy xuống, dọc theo hai má, nhuộm đỏ toàn thân, thậm chí còn chảy tràn xuống đất, một đường róc rách, lan khắp khu vực xung quanh.

Cùng thời điểm này, bên tai hắn lại không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống, tựa như bản thân đang được chứng kiến tận mắt toàn bộ bữa tiệc tử vong do chính mình tạo ra.

【 đinh! Ngươi kích sát một ý thức máy móc, nhận được 500 kinh nghiệm cơ sở! 】

【 đinh! Ngươi kích sát một ý thức máy móc, nhận được 500 kinh nghiệm cơ sở! 】

【 đinh! Ngươi nhận được thành tựu đặc thù: Bách nhân trảm! 】

【 đinh! Ngươi nhận được thành tựu tính giai đoạn: Thiên nhân trảm! 】

【 đinh! Ngươi nhận được cấp sử thi thành tựu: Vạn nhân trảm! 】

【 cảnh báo! Cảnh báo! Ngươi đang bị "trực tử nguyền rủa" ảnh hưởng! Cảnh báo! 】

(Trực tử nghĩa là chết ngay tại chỗ, trực tiếp chết đi, cũng có thể là nhìn thẳng vào cái chết…)

Tốc độ nhắc nhở của hệ thống càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, thậm chí còn nhanh đến mức mỗi giây đều có mấy trăm lời nhắc nhở vang lên bên tai.

Nhưng Lâm Ân đã không nghe được nữa, sinh mệnh lực của hắn đang nhanh chóng xói mòn. Ý chí cũng nhanh chóng mà tan vỡ.

Trước mắt hắn đã sớm bị màu đỏ tươi không ngừng trở nên đậm đặc hơn chiếm cứ, mà ở bên trong tấm màn ánh sáng màu đỏ quạch đó, hắn chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy vô số những dòng chảy tin tức đang điên cuồng nổ mạnh, phía trên thân thể người khổng lồ một mực vươn tay, nắm chặt lấy đầu mình kia.

Đó là Vạn Cơ Chi Thần đang điên cuồng thống khổ rít gào.

Trên mặt Lâm Ân thoáng buông lỏng đi một chút.

Hóa ra… Thần cũng sợ chết?

Màn sáng màu đỏ quạch trước mắt Lâm Ân từ từ biến thành màu đen.

Hắn cúi đầu xuống, trên mặt có hai hàng máu tươi chảy xuôi. Dòng máu màu đỏ từ trong mắt hắn, miệt mài chảy tràn xuống mặt đất xung quanh, nhuộm đỏ tất cả.

Hắn đã chết.

Nhưng cũng chính tại một khắc này, đột nhiên hắn lại nghe được âm thanh nhắc của hệ thống.

【 sinh mệnh lực của ngươi về không, phát động hiệu quả nguyền rủa của Búp Bê Chết Thay, trước mắt số lượng búp bê còn thừa: 2】

Ông —— Trong nháy mắt ấy, thi thể của Lâm Ân trực tiếp biến mất trong khung cảnh vặn vẹo kia, cuốn sách đen nhánh hắn đang cầm trên tay cũng nặng nề rơi vào vũng máu.

Ngay tại khoảnh khắc cuốn sách bị đóng lại, màn sáng chói mắt tản ra từ bên trong nó cũng tan biến theo.

Một tiếng “lạch cạch” vang lên, con búp bê vải với đôi mắt không ngừng đổ máu cũng rơi xuống ngay bên cạnh cuốn sách kia.

Trên mặt nó lóe lên một nụ cười điên cuồng, tàn độc, sau đó ầm ầm nổ tung ra.

Ngay tại khoảnh khắc cuốn sách nhuộm máu kia khép kín lại, phía trên trang bài của nó cũng xuất hiện những vết rỉ sét chằng chịt.

Tử vong nguyền rủa cũng ngừng lan tràn.

Chương 790: Bản Thể Của Vạn Cơ Chi Thần!!!

-Truyyenyy.pro-

Mà chính tại một khắc này, phía trên mảnh đất trống cách nơi đó chừng vài trăm mét, thân thể Lâm Ân trực tiếp xuất hiện từ không khí, ý thức cũng khôi phục lại tỉnh táo, đôi mắt đen nhánh mở ra.

【 đinh! Ngươi lên cấp 32! 】

【 đinh! Ngươi lên cấp 34! 】

【 đinh! Ngươi lên cấp 36】

Cùng với bên tai không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống, lượng lớn kinh nghiệm đổ xuống, tới cuối cùng, cấp bậc của Lâm Ân đã trực tiếp tăng mạnh tới cấp 36 rôi!

Điểm thuộc tính do quá trình thăng cấp mang đến được cộng toàn bộ vào thể chất, cũng khiến cho thân thể hắn nhanh chóng khôi phục trở lại.

"Ta thực sự cảm thấy vô cùng tiếc nuối đối với những tội nghiệt mà bản thân đã phạm phải." Lâm Ân đưa ánh mắt thật sâu nhìn về phía trước, nhìn những chiếc phi cơ chiến đấu của tộc máy móc đang liên tiếp rơi từ trên bầu trời xuống đất. Hắn dựa vào cây liêm đao to tướng trên tay để chống đỡ thân thể, sau đó vừa thở dốc vừa gian nan đứng lên.

"Nhưng ta sẽ không giải thích."

"Cũng không sám hối."

Bởi vì ở thời điểm ngươi muốn giết người khác, ngươi cũng cần phải chuẩn bị tâm lý sẽ bị người khác giết ngược lại.

Bởi vì mỗi người đều muốn liều mạng mà sống sót, dù bản thân đã chìm sâu bên trong thế giới hắc ám này, cũng muốn kéo dài một chút hơi tàn.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho hắn một mực coi cuốn sách tử vong kia trở thành con bài chưa lật cuối cùng trên tay mình, và ba phen bốn bận rơi vào hiểm cảnh cũng không muốn lấy nó ra sử dụng, không chỉ vì sử dụng thứ này cần hắn phải trả bằng một cái mạng của mình, còn bởi vì một khi cuốn sách này xuất hiện... nó sẽ lập tức sẽ biến thành một hồi diệt tuyệt và đồ sát không phân địch - ta!

Mà hắn cũng biết, bắt đầu từ khoảnh khắc mở ra cuốn sách kia, hắn đã hoàn toàn đẩy chính mình về phía đối lập với thần giáo Cơ Giới rồi, tuyệt không có cơ hội hòa hoãn.

Lâm Ân đưa ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía trước, khu vực đang bị một tầng tro bụi che lấp hư không, phủ kín mặt trời do những chiếc phi cơ chiến đấu rơi xuống dưới, nổ mạnh gây nên.

Hắn vẫn chưa thả lỏng cảnh giác. Bởi vì hắn biết, Vạn Cơ Chi Thần không thể chết đi chỉ vì một cuốn sách như vậy!

Bởi vì gã là chúa tể máy móc, là tồn tại cấp căn nguyên, khẳng định là trong tay gã sẽ có những con bài chưa lật khác, hoặc là … chỉ dựa vào thể lượng của một mình gã thôi, cũng đủ khả năng chống đỡ sự ảnh hưởng đến từ loại tử vong nguyền rủa kia rồi!

Bởi vì ở bên trong thế giới hắc ám này, căn nguyên vốn là tồn tại giết không chết nha!

Ông —— Gần như trong nháy mắt ấy, một dòng chảy số liệu

màu xanh da trời trực tiếp nổ bắn ra ngoài từ bên trong mảnh tro bụi cuồn cuộn kia, sau đó đâm thẳng lên không trung, xé rách tầng sương mù màu đen đang bao phủ trên đó.

Lâm Ân lập tức ngẩng đầu.

Chỉ trong nháy mắt, một luồng khí tức cấp căn nguyên vô cùng khủng bố, đáng sợ lại nhanh chóng lan tràn từ bên trong dòng chảy số liệu khổng lồ kia.

Khí cơ trầm trọng trực tiếp áp xuống, giống như một ngọn thái sơn đang đặt trên bả vai ngươi, khiến cho nhịp hô hấp của ngươi trở nên đứt quãng, tuyệt đối không thể lưu chuyển dễ dàng như trước.

Con ngươi trong mắt Lâm Ân lập tức co rụt lại: "Đó là..."

Chính tại khoảnh khắc này, một âm thanh khàn khàn bao gồm tiếng bánh răng ăn khớp với nhau cùng với tiếng máy móc chuyển động, trực tiếp vang lên từ chỗ sâu nhất bên trong dòng chảy số liệu kia, sau khi chọc thủng tầng sương mù màu đen, nó nhanh chóng truyền đi khắp nơi, dữ tợn vô cùng.

"Ngươi —— giết —— hình chiếu của ta —— "

【 cảnh báo! Độ nguy cơ trước mắt đã đạt 100%! 】

【 cảnh báo! Độ nguy cơ trước mắt đã đạt 100%! 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy run rẩy của Lâm Ân, không gian bên trong tầng sương mù màu đen trước mắt ầm ầm tan vỡ.

Một bộ móng vuốt máy móc cực lớn, gần như đã chiếm cứ nửa tòa thành nguyền rủa này, trực tiếp phá vỡ không gian, rồi vươn ra từ lỗ thủng đó.

Nói chính xác hơn, đó là một bàn tay của con rồng máy khổng lồ, lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi, vừa dữ tợn xuất hiện trên bầu trời thành nguyền rủa, giữa vô số những mảnh nhỏ không gian mới bị phá vỡ.

Khoảnh khắc kia, toàn thành kinh sợ.

Tiếng rít bén nhọn đến chói tai của máy móc cùng với tiếng ầm ầm ù ù của nhà xưởng, hội tụ thành một vũ điệu sóng âm khủng bố lập tức vang lên.

Mà trước mắt Lâm Ân cũng lập tức hiện ra giao diện tin tức của đối phương.

【 Vạn Cơ Chi Thần 】

【 cấp bậc 】: ???

【 trận doanh 】: Tuyệt đối thủ tự

【 chủng tộc 】:

【 năng lực chiến đấu 】: Đối với ngươi, thông tin này không có ý nghĩa.

【 đinh! Đã thu nhận sinh vật cấp căn nguyên "Vạn Cơ Chi Thần" vào đồ giám của ngươi, ngươi nhận được 195 điểm tự do thuộc tính. 】

Lâm Ân run rẩy, đại não oanh một tiếng đổi thay trống rỗng.

Vạn Cơ Chi Thần...

Đó là bản thể của Vạn Cơ Chi Thần!

Là bản thể của gã hàng lâm rồi!

Giờ khắc này, gần như không một chút do dự, Lâm Ân đã cắn

chặt răng, trực tiếp xoay người, phát động năng lực bước nhảy hư không của liêm đao. Nhưng gần như trong nháy mắt ấy, hắn đã cảm nhận được ánh mắt dữ tợn kia đang tập trung vào người mình rồi.

"Ngươi —— đáng chết —— "

Ông —— Vào khoảnh khắc Lâm Ân phát động bước nhảy hư không, hắn có quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một chùm sáng màu xanh da trời, trực tiếp xuất phát từ đôi mắt dữ tợn của con Cự Long Máy Móc khổng lồ kia, nổ bắn ra ngoài, rồi không ngừng phóng đại trong đôi mắt hắn.

Chùm sáng kia nhẹ nhàng xé toạc hư không, dễ dàng bao phủ toàn bộ thân thể hắn vào trong đó, rồi… tiêu diệt.

【 đinh! Sinh mệnh lực của ngươi bằng không, đã phát động hiệu quả của Búp Bê Chết Thay, trước mắt số lượng Búp Bê Chết Thay còn thừa của ngươi: 1】

Cơn gió lốc ù ù bay tới, chui thẳng vào màng tai Lâm Ân, con ngươi trong mắt hắn nở to ra, thân thể vừa mới sống lại đã nặng nề bay ra xa năm trăm mét, đập thẳng lên tường.

Đau đớn.

Đau đớn kịch liệt lan tràn đến mỗi một tế bào trên thân hắn.

Tựa như chỉ một khắc nữa thôi, hắn sẽ hoàn toàn biến thành một con vong linh đần độn, chỉ biết lang thang giữa chốn địa ngục này.

Chưa bao giờ, hắn cảm thấy mình ở gần tử vong đến thế, tới gần hủy diệt đến thế.

Chương 791: Không Thể Chống Đỡ! Không Thể Ngăn Cản!

Ngay khi bên tai nghe được tiếng rít gào tràn ngập sát ý và dữ tợn của con Cự Long Máy Móc nọ, lại nghe được tiếng ù ù leng keng của xiềng xích bị nặng nề quất tới kia, con ngươi trong mắt Lâm Ân lập tức trở nên rời rạc.

Giống như bản thân đang rơi vào một cái đầm băng đen nhánh, sâu không thấy đáy.

Giống như lạnh lẽo và giá buốt đang bao phủ toàn thân hắn, đang lấp kín mỗi một cái lỗ chân lông, mỗi một phần da thịt.

Thêm nữa, tiếng xiềng xích leng keng kia cũng làm hắn nghĩ đến loại nguyền rủa trói buộc không thể phá hủy trên người chủ mẫu, nghĩ tới cảnh tượng Thái Thản đại ca vừa điên cuồng rít gào vừa hung hăng nhảy lên không trung, nghĩ tới những loại gông xiềng nguyền rủa trực tiếp lao tới, quấn quanh và trấn áp đối phương.

Dường như tất cả những vị Cổ Thần rơi vào địa ngục đều bị áp lên người một loại nguyền rủa khủng khiếp, đều bị trấn áp và tra tấn mỗi phút mỗi giây.

Không một ai ngoại lệ.

Không một ai may mắn thoát khỏi.

Hắn lại nhớ đến sự thương hại trong mắt Vạn Cơ Chi Thần khi gã nói ra những câu này.

"Thế giới này vĩnh viễn đều đối xử bình đẳng với tất cả mọi

sinh linh."

"Ngươi càng mạnh mẽ, càng phải chịu nhiều thống khổ đến từ nguyền rủa, từ đó càng bị nó trấn áp đến không thể động đậy được."

"Không một người nào có thể tránh khỏi điều này, Thần cũng vậy."

Ngay cả... Thần cũng không được!

Trong nháy mắt kia, con ngươi vốn đang rời rạc của Lâm Ân đột nhiên co rút lại.

Ở bên trong vũ điệu gió lốc ấy, Lâm Ân lập tức ngẩng đầu lên, hắn dùng hết một tia khí lực cuối cùng của chính mình, điên cuồng lấy toàn bộ những cuốn sách của mình ra. Để rồi ngay tại khoảnh khắc đó, Lâm Ân đối mặt với bộ móng rồng máy móc đang chiếm cứ toàn bộ không trung kia, gầm lên một tiếng: "Ngươi không thể hàng lâm được! Tất cả Thần đều bị nguyền rủa! Tất cả Thần đều phải hứng chịu gông xiềng của chính mình!"

Tại thời điểm gương mặt hắn trở nên dữ tợn chưa từng có, những sợi xúc tu trên cơ thể trực tiếp lan tràn, mỗi một sợi bám vào một cuốn sách, toàn bộ những cuốn sách nọ đều được mở ra cùng một lúc, rồi bị hắn hướng thẳng về phía bộ móng rồng khổng lồ trước mặt.

"Ngươi! Cũng không ngoại lệ!"

Trong phút chốc.

《 Cuốn sách đọc sẽ bị điên! 》

《 Cuốn sách đọc sẽ cười không ngừng nghỉ! 》

《 Cuốn sách đọc sẽ buồn ngủ! 》

《 Cuốn sách đọc sẽ nhúc nhích! 》

《 Cuốn sách đọc sẽ muốn sáp sáp! 》

《 Cuốn sách đọc là không có ý chí chiến đấu! 》

Đó là tất cả những con bài chưa lật trong tay hắn, đó là toàn bộ những cuốn sách trân quý mà hắn phải trả cái giá thật lớn mới chuyển đi được hết từ trên giá sách của tiểu thư nhà văn, để rồi tới một khắc này, hắn trực tiếp nổi điên mà mở toàn bộ chúng ra cùng một lúc.

Mặc dù biết chính mình cũng sẽ bị chúng nó hung hăng ảnh hưởng.

Mặc dù biết chính mình cũng sẽ bị nguyền rủa quấn thân!

Nhưng hắn vẫn dứt khoát kiên quyết mà phóng ra tất cả những loại nguyền rủa mình có!

Chỉ để nguyền rủa vị Thần kia!

Ông —— Gần như trong phút chốc sau đó, từng luồng quang mang từ những bộ sách kia trực tiếp nổ bắn ra ngoài, hóa thành vô số những đường tử tuyến nguyền rủa, lao thẳng tới, quấn lấy bộ móng rồng khổng lồ đang che đậy cả không trung kia!

Không thể chống đỡ! Không thể ngăn cản!

Chỉ cần ngươi có ý thức! Chỉ cần ngươi đang nhìn!

Ngay cả khi ngươi nhắm mắt lại, bất kể ngươi là tồn tại căn nguyên, ngươi cũng tuyệt đối không thể ngăn cản sáu cuốn sách nọ xé rách ánh mắt của ngươi!

"Rống ————!" Bộ móng rồng khổng lồ đang che đậy cả không trung kia lập tức vặn vẹo thân thể, phát ra một tiếng thét dài.

Gần như cùng một thời điểm, sáu cuốn sách nguyền rủa trước mắt trực tiếp tác dụng lên người gã, sau đó điên cuồng bắt đầu can thiệp và ý thức của gã, vặn vẹo nhận thức của gã.

Nhưng Vạn Cơ Chi Thần vẫn đang rít gào, vẫn đang cố gắng ngăn cản chúng nó.

Chỉ thấy bộ móng rồng khổng lồ kia điên cuồng đập xuống, phá tan không gian, cái miệng to tướng kia lại một lần nữa phun ra chùm sáng chết chóc, hướng thẳng về phía Lâm Ân và nửa tòa thành nguyền rủa dưới kia.

"Ha ha ha ha ha ha!"

Nguyền rủa điên cuồng cũng phản phệ lại Lâm Ân, quyển sách nguyền rủa thứ nhất đang quấy nhiễu ý chí hắn.

Hắn lập tức hướng thẳng về phía không trung, phát ra một tiếng cười đầy bệnh hoạn và cuồng loạn, toàn bộ khuôn mặt trở nên vặn vẹo giống như một thằng hề không ngừng phát ra tiếng cười the thé đầy bệnh hoạn.

【 đinh! Ngươi đã trúng "nguyền rủa điên cuồng", thời gian duy trì: 12 giờ! 】

【 đinh! Ngươi đã trúng "nguyền rủa cười điên cuồng", thời gian duy trì: 12 giờ! 】

"Nguyền rủa! Nguyền rủa! Ha ha ha ha! Mang đến cho chúng ta càng nhiều hơn một chút đi! Ta muốn càng nhiều hơn! Ha ha ha ha!"

Ngay trong thời điểm bản thân đã trở nên vặn vẹo, bệnh hoạn và điên cuồng ấy, Lâm Ân lại dữ tợn nhìn thẳng xuống hai tay mình, phát động tử chú hắc đồng trong mắt, trực tiếp bắn ra một loại nguyền rủa khác

Cùng với hai hàng máu tươi màu đen nhánh điên cuồng chảy xuống, dường như bên trong Con Ngươi Nguyền Rủa đang có vô số những con ác linh không ngừng gào thét điên cuồng.

Ở bên trong những tiếng gào thét khàn khàn đầy điên cuồng đó, thân thể Lâm Ân lập tức bị ngọn lửa hừng hực như muốn hủy thiên diệt địa kia cắn nuốt, thậm chí cả vài trăm mét xung quanh cũng trở thành một mảnh đất khô cằn.

Nhưng hắn không chết!

Hắn vẫn đang phát cuồng mà bật cười ha hả không ngừng dưới tác dụng của những loại nguyền rủa vừa nãy.

Mà cũng chính tại một khắc này, khi hắn lại một lần nữa xuất hiện bên trong ngọn lửa hừng hực đó, hắn đã không còn là người nữa, đã trực tiếp hóa thành một cái đầu khổng lồ đầy dữ tợn rồi.

Vô số những sợi xúc tu dữ tợn, bắn ra bên ngoài. Dường như bên trong đôi mắt to tướng kia đang ẩn chứa phẫn nộ và điên cuồng vô tận.

Hiển nhiên, hắn đã dùng nguyền rủa bất tử của người một nhà Tiểu Tiểu để ngăn chặn một kích hủy thiên diệt địa vừa rồi!

Răng rắc —— Cái khe trên Con Ngươi Nguyền Rủa lại một lần nữa nhanh chóng bị mở rộng, gần như đã tan vỡ rồi.

Trong vũ điệu nguyền rủa cuồng loạn kia, Lâm Ân với biểu cảm vặn vẹo đến đáng sợ, trực tiếp ngẩng đầu lên. Với gương mặt đang liên tục biến hóa, không ngừng chuyển đổi trạng thái từ điên cuồng thành tỉnh táo, lại từ tỉnh táo thành điên cuồng, hắn gian nan ngăn chặn ảnh hưởng đến từ loại nguyền rủa cuồng loạn cười ha hả, để khôi phục lại một chút tỉnh táo cuối cùng, rồi nhìn về phía bộ vuốt rồng khổng lồ trước mắt, dữ tợn nói: "Chúng ta... Cùng nhìn xem... hôm nay… rốt cuộc ta có chết trong tay ngươi

hay không?"

-apptruyen-

Chương 792: Ta Lười...

Đó là một loại bỡn cợt điên cuồng!

Là bỡn cợt một vị Thần tự cho rằng mình cực kỳ nổi tiếng và tài giỏi!

"Ngươi phải chết!"

Vạn Cơ Chi Thần đùng đùng nổi giận, gã cố gắng ngăn cản ảnh hưởng đến từ những loại nguyền rủa kia, sau đó không ngừng khởi động công kích, trong miệng phun ra một luồng tử quang hủy diệt,

Vấn đề là mỗi lần gã gian nan muốn tiến về phía trước một bước, thì tiếng vang thật lớn của những chuỗi xiềng xích kia lại vang vọng hơn một phần.

Đúng như những gì gã từng nói!

Không một vị Thần nào có thể tránh khỏi nguyền rủa trấn áp!

Ngay cả gã cũng không!

Bởi vì nơi này vốn là nghĩa trang của Thần! Nó đóng vai trò như một tấm bia lịch sử to lớn, được tạo ra với mục đích lưu đày, trấn áp những vị Thần bị vứt bỏ trong vô số những thời đại đã diệt vong kia!

Nhưng gã không cam lòng!

Gã tuyệt đối không cam lòng!

Leng keng —— Cùng với một âm thanh vang lên, những sợi

xiềng xích khổng lồ ở bên trong mảng sương mù màu đen dày đặc kia lập tức trở nên căng thẳng, vô số sợi xiềng xích màu đen rậm rạp bắn ra từ bên trong không gian ngay sau lưng gã, nặng nề trói chặt cái đầu rồng của gã, cũng trực tiếp ngăn cản bước tiến của gã.

Gã lập tức ngửa đầu phát ra một tiếng rồng ngâm bén nhọn xé rách cả chân trời.

【 đinh! Vạn Cơ Chi Thần đã bị "nguyền rủa điên cuồng" ảnh hưởng! 】

【 đinh! Vạn Cơ Chi Thần đã bị "nguyền rủa cười ha hả" ảnh hưởng! 】

【 đinh... 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, vào khoảnh khắc này, cuối cùng những loại nguyền rủa của sáu quyển sách kia cũng hoàn toàn tác dụng lên người Vạn Cơ Chi Thần rồi.

Ý thức của gã bắt đầu thay đổi, bắt đầu trở nên điên cuồng.

Chỉ nghe từ trong miệng gã phát ra một tiếng cười điên cuồng giống hệt Lâm Ân. Rồi ngay sau đó, gã bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, bắt đầu không muốn vung đầu rồng lên nữa, đột nhiên gã có xúc động muốn phát tiết dục vọng... Cũng dần dần cảm thấy... trong lòng không còn ý chí chiến đấu.

Oanh —— Cùng với một tiếng vang thật lớn lan ra.

"Ha ha ha ha ha!" Vạn Cơ Chi Thần vốn đang bị xiềng xích gắt gao mà trói buộc, lại như phát cuồng mà bật ra những tiếng cười đầy đau khổ không thể ngừng lại được.

Cái đầu rồng khổng lồ uể oải mà gục xuống phía trên vách ngăn không gian, đôi mắt không ngừng cụp xuống, trong mắt là

một mảnh cuồng loạn khó tả, lại quỷ dị khiến người ta không cảm giác được bất cứ ý chí chiến đấu gì.

Tới cuối cùng, dưới sự ảnh hưởng của những loại nguyền rủa khủng bố kia, ngay cả chuyện giết chết Lâm Ân, gã cũng dần dần cảm thấy mất đi hứng thú, trở nên đần độn vô vị.

Sau khi ý chí chiến đấu biến mất, thứ theo sát mà đến chính là khát khao muốn đi vào giấc ngủ.

Tiếng cười điên cuồng cũng từ từ lắng xuống, Vạn Cơ Chi Thần bắt đầu thay đổi trở nên hỗn loạn, đần độn vô vị, không còn một chút ý chí chiến đấu nào.

"Kẻ điên này ——ngươi —— " Gã bật cười thê lương, trong lòng chán nản, mất hết ý chí chiến đấu, ngay cả năng lực chống cự nguyền rủa và phát động công kích, gã cũng không còn ý chí chiến đấu đi tiến hành nữa rồi.

Mà ngay một khắc sau đó.

Đông —— nguyền rủa bất tử của người một nhà Tiểu Tiểu vốn đang ảnh hưởng trên người Lâm Ân, cũng bị Con Ngươi Nguyền Rủa vận chuyển siêu phụ tải mà tự động giải trừ rồi, chỉ kiên trì được mấy chục giây đồng hồ.

Trong một khoảng thời gian không quá dài, hắn đã liên tiếp phóng ra ba lượt nguyền rủa căn nguyên, hành động điên cuồng ấy đã khiến Con Ngươi Nguyền Rủa của hắn gần như đã tiến vào ranh giới tan vỡ rồi.

Lâm Ân trở về hình dáng ban đầu, sau đó nặng nề ngã xuống, quỳ rạp dưới đất, trạng thái cũng thay đổi, trở nên giống hệt Vạn Cơ Chi Thần, chốc chốc lại cười ha hả, chốc chốc lại trở nên cuồng loạn, chốc chốc lại buồn ngủ, chốc chốc lại sa sút ý chí tinh thần.

Nguyền rủa… cũng triệt để lan tràn và phát động trên người

hắn rồi!

Hắn vừa cười điên cuồng vừa he hé đôi mắt đã bị màu huyết hồng lấp kín của mình, trong lúc nhất thời, lý trí còn sót lại đang không ngừng nói cho hắn biết, hiện giờ chính là thời cơ chạy trốn tốt nhất, cũng là cơ hội cầu sống cuối cùng. Nhưng nguyền rủa lại làm hắn trở nên sa sút không thể vực dậy một chút ý chí chiến đấu nào.

Thậm chí hắn... còn lười không muốn nhúc nhích bàn chân.

Hắn cứng rắn bỏ qua toàn bộ những hậu quả này để dùng nguyền rủa, biến thế cục ban đầu thành thế hoà.

...

...

Cuồng phong gào thét.

Ngay trong cuộc giao tranh ngắn ngủi nhưng đầy khốc liệt kia, cái đầu rồng máy móc và Lâm Ân, một người ở trên trời, một người ở dưới đất, đang uể oải, sa sút đưa mắt nhìn nhau, lại cuồng loạn mà há miệng cười với nhau, rồi buồn ngủ mà một mực lặng yên không nhúc nhích.

Một người đã không còn ý chí chiến đấu để giết địch nhân.

Một người lại không còn ý chí chiến đấu để chạy trốn.

Vừa hoang đường vừa quỷ dị.

Nhưng giờ khắc này, vẫn không có bất cứ kẻ nào dám can đảm tới gần khu vực ấy, dù chỉ một bước, cũng không có ai dám can đảm đưa mắt liếc nhìn nơi này lấy một cái!

Bởi vì những cuốn sách kia còn chưa khép lại, chúng nó vẫn đang cuồn cuộn không ngừng phóng thích nguyền rủa về bốn

phương tám hướng xung quanh, chỉ cần ai đó dám can đảm liếc mắt nhìn qua bên này một cái, lập tức sẽ bị sáu cuốn sách ấy ảnh hưởng.

Cũng vì chúng nó chưa được khép lại, mới khiến cho thời gian nguyền rủa vẫn tiếp tục được duy trì, và không ngừng tác động lên người Lâm Ân cùng với Vạn Cơ Chi Thần.

Có thể nói… Nếu không có ngoại vật quấy nhiễu thì gần như đây đã là tử cục rồi.

"Ngươi cho rằng vận dụng nguyền rủa, thì ta thật sự... Không giết được ngươi sao..." Trong cơ thể cái đầu rồng máy móc khổng lồ đang rơi vào trạng thái không còn ý chí chiến đấu, chợt phát ra một âm thanh trầm thấp uể oải, gã đang cố gắng chịu đựng ảnh hưởng của nguyền rủa để cất tiếng nói.

Lâm Ân đang ngơ ngẩn quỳ rạp xuống đất, trống rỗng nói: "Ngươi lười đi giết ta..."

Vạn Cơ Chi Thần với đôi mắt đang rũ xuống vì buồn ngủ và cái đầu rồng uể oải, lại mở miệng khàn khàn nói: "Đúng là ta lười đi giết ngươi... Nhưng ngươi cũng... Lười chạy trối chết... Không phải thế sao..."

Lâm Ân với đôi mắt mơ mơ màng màng buồn ngủ, lại bị nguyền rủa cười điên cuồng ảnh hưởng, lập tức vừa nói vừa cười: "Hắc hắc hắc... Phải... Đúng vậy... Ta lười chạy..."

Chương 793: Tử Vong Ập Đến!

Vạn Cơ Chi Thần tiếp tục gian nan mà chống đỡ, cố gắng ngăn cản ảnh hưởng của những loại nguyền rủa làm tinh thần sa sút kịch liệt và cuồng loạn kia, sau đó gian nan cười lạnh nói: "Nhưng ngươi chớ quên (ngáp)... Ta... vẫn còn thuộc hạ..."

Lâm Ân với đôi mắt khép hờ buồn ngủ, cất tiếng nói như muỗi kêu: "Ác... Đúng vậy..."

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú và đỡ đẫn, không có một chút ý chí chiến đấu của Lâm Ân, phía trên tòa Kim Tự Tháp lật ngược màu đen, gần như đã móc nửa tòa lên không trung kia, chợt vang lên một tiếng máy móc vận chuyển cực lớn.

Rất nhanh, hàng loạt những lỗ phóng đạn tối om lập tức xuất hiện.

Ầm vang long ——

Ầm vang long ——

Từng quả tên lửa đạn đạo màu đen nhánh trực tiếp bắn từ những lỗ phóng đạn trên tòa Kim Tự Tháp lật ngược màu đen kia lên không trung, làm cả thành nguyền rủa đều run động.

"Ngươi không định... lưu lại một câu di ngôn ư?" Vạn Cơ Chi Thần cắn răng, gian nan mở to mắt, muốn thưởng thức vẻ mặt tuyệt vọng của Lâm Ân.

Ảnh ngược của những quả tên lửa đạn đạo màu đen nhánh kia, đang dần dần phóng to hơn trong con ngươi của Lâm Ân, chúng trực tiếp chọc thủng mảnh sương mù màu đen để bay tới,

giống như một chuỗi pháo hoa trực tiếp bắn tung ra giữa ánh sáng mặt trời.

"Ha ha ha ha ha ha!" Lâm Ân không còn một chút ý chí chiến đấu, cũng không biết có phải đây là kết quả do loại nguyền rủa cười điên cuồng vừa bị phát động hay không, chỉ thấy hắn vừa uể oải sa sút vừa nhìn những quả tên lửa đạn đạo kia, sau đó từ trong cổ họng, chợt phát ra một tràng cười trầm thấp.

Đây là di ngôn của hắn.

Nhưng hắn vẫn lười, vẫn chẳng buồn động lấy một chút, vẫn không thể xốc ý chí chiến đấu lên.

"Ngươi muốn chết..." Cái đầu rồng máy móc khổng lồ đang nằm sấp trên không trung kia có chút uể oải, đưa ánh mắt trống rỗng chăm chú nhìn vào hắn, trạng thái của đôi mắt kia cũng không khác gì Lâm Ân, chốc chốc lại hỗn loạn, chốc chốc lại tỉnh táo.

"Nhưng ngươi sẽ cảm thấy vinh hạnh... Bởi vì từ trước tới nay ngươi chính là sinh vật bậc thấp đầu tiên... Khiến cho ta muốn giết mà không thể....."

"Ngươi đã làm được điều cực hạn mà một con côn trùng... Có thể làm được rồi..."

Trong giọng nói của gã có mang theo một chút thương hại và khàn khàn.

Dưới tác dụng của sáu loại nguyền rủa, ý thức của bọn họ đang không ngừng trở nên điên cuồng, mất tỉnh táo, thậm chí còn thường xuyên thay đổi trong lúc hiệu quả của mỗi một loại nguyền rủa khác nhau bị phát động.

Lâm Ân uể oải nằm nghiêng qua một bên, hướng đôi mắt nhập nhèm vì buồn ngủ, nói: "À... Đúng vậy..."

Rơi vào loại trạng thái không còn một chút ý chí chiến đấu nào, ngay cả lật người lại, hắn cũng lười, bởi vậy mà gian nan lắm, hắn mới nằm nghiêng được, để ngước đôi mắt buồn ngủ lên, nhìn thẳng vào đám sương mù màu đen phía chân trời, nhìn thẳng vào những quả tên lửa đạn đạo đang nối đuôi nhau bay đến, nhắm thẳng vào vị trí của hắn, giống như đang xem một buổi biểu diễn pháo hoa.

Dưới tình huống như vậy, vốn dĩ hắn đang định dựng thẳng một ngón giữa lên, tỏ vẻ tôn kính với đối phương vì đã dày công trình diễn cho mình xem khung cảnh hoành tráng ấy, vấn đề là ngay cả việc dựng thẳng ngón giữa lên, hắn cũng lười rồi.

Thậm chí hắn còn có cảm giác như thế này cũng được, chết đi trong một buổi biểu diễn pháo hoa chói lọi như thế, cũng là một loại an ủi mà?

Hắn ngáp một cái, sau đó uể oải, không có ý chí chiến đấu, tiếp tục để cho bản thân nằm dài trên mặt đất, dang hai tay ra, giống như muốn ôm lấy không trung u ám trước mắt, trên mặt khẽ nở một nụ cười tươi.

Hệt như hắn đang muốn ôm lấy toàn bộ những quả tên lửa trên bầu trời, cũng như ôm lấy cả tử vong đang từ từ tiến lại gần mình.

Hắn đã sử dụng tất cả những con bài chưa lật trên tay, đã làm được chuyện cực hạn mà một nhân loại có thể làm được, mà cũng không biết vì sao, đột nhiên hắn lại muốn hát vang lên, muốn dùng một khúc hát để ca tụng cảnh tượng rực rỡ mình đang được chứng kiến vào thời khắc này.

À há, sinh mệnh nở rộ a...

Ngươi giống như...

Một bài thơ.

(Bạn có thể nghe bài 怒放的生命 (tiếng Anh - Blooming Life) của Uông Phong. Rất hay và ý nghĩa nha!)

Đến đây, hắn đã cảm thấy thỏa mãn mà nhắm hai mắt lại.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh —— Trong nháy mắt sau đó, cuộc oanh tạc theo hình thức trải thảm lập tức vang vọng cả thành nguyền rủa, ánh lửa và tro bụi mãnh liệt bay lên, giống như tận thế vừa hàng lâm, thậm chí ảnh hưởng của nó còn lan tràn tới tận không trung u ám.

Đó là vô số những quả tên lửa đạn đạo rơi xuống, là một cái lễ rửa tội chết chóc đối với toàn bộ khu vực này!

Nó đại diện cho sự lãng mạn và hủy diệt đã đạt tới đỉnh điểm!

Nhưng chính tại khoảnh khắc này, tại nơi mà cơn sóng chấn động vừa sinh ra sau vụ nổ mạnh đó đang ầm ầm thổi quét đến, ở bên trong những ánh lửa cuồng loạn, những cơn cuồng phong gào thét điên dại kia, dường như có một sợi tơ vừa khẽ động.

Sợi tơ vô cùng nhỏ bé, mảnh mai, nhưng thứ mà nó kéo theo lại chính là vận mệnh của hai con người.

Dường như người ta vừa nhìn thấy một chiếc ô màu đen nhẹ nhàng tung bay giữa những ánh lửa chói lòa và tiếng nổ mạnh kịch liệt…

Dường như người ta lại trông thấy một bóng hình tựa như một đóa hồng nhung màu đen nhỏ bé, phiêu linh ngay bên dưới chiếc ô màu đen kia.

Ngay khoảnh khắc trước khi làn sóng chấn động khủng khiếp nọ quét đến, cô bé với thân hình nhỏ nhắn như một nụ hoa tinh tế màu đen ấy, đã rơi xuống bên người hắn, rồi không chút do dự cô

ấy vươn đôi tay mảnh khảnh của mình về phía hắn, lặng lẽ ôm hắn vào trong ngực, rồi nhắm mắt lại.

Gương mặt xinh đẹp kia không biểu lộ ra một chút quan tâm hay lo lắng nào, cô ấy chỉ dùng tấm lưng nhỏ nhắn của mình tới thay hắn nghênh đón tai họa phô thiên cái địa đang ầm ầm rơi xuống kia…

Tử vong sắp đến.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh ——

Trong nháy mắt kia, vụ oanh tạc trải thảm vừa rồi lập tức làm dấy lên một cơn sóng nhiệt. Nó ập đến, cuốn bay mái tóc dài màu bạc của cô gái kia, sau đó nặng nề vùi lấp cả hai người bọn họ xuống dưới tầng tro bụi khổng lồ và ánh lửa rực rỡ đầy trời.

Cảm nhận được cơn rát bỏng, cũng cảm nhận được nỗi đau đớn.

Dường như trong tai còn vang lên tiếng vong linh thét gào, đó là tiếng vọng của tử vong sinh ra do làn sóng xung kích nặng nề đánh sâu vào màng nhĩ.

-apptruyen-

Chương 794: Đừng Đi Tới!!!

-apptruyen-

Tro bụi che phủ hư không, lấp kín mặt trời.

Vào thời khắc này, ngay cả mảnh sương mù màu đen vẫn một mực giăng kín bầu trời cũng bị vụ nổ ấy đánh tan đi.

Lâm Ân cho rằng mình đã chết.

Hắn chỉ còn lại một lần sử dụng Búp Bê Chết Thay cuối cùng, nhưng hắn cũng biết, hắn đã sử dụng bốn lần rồi, một khi sử dụng Búp Bê Chết Thay lần thứ năm, dù bản thân không chết, cũng phải chịu đựng một lời nguyền khó có thể tưởng tưởng nổi từ con búp bê ấy.

Hắn nhắm mắt lại, chờ đợi vụ nổ kia lan đến gần, cũng như chờ đợi thời khắc mình sẽ chết đi.

Nhưng không có.

Ngay tại khoảnh khắc ánh lửa và cơn sóng nhiệt nọ ập xuống người, dường như hắn cảm nhận được điều gì đó, dường như hắn còn mơ hồ trông thấy một bóng người xuất hiện bên cạnh mình.

Đối phương dang hai tay ra, ôm chặt lấy hắn.

Xúc cảm lạnh lẽo kia giống như một tia an ủi duy nhất xuất hiện giữa vùng lửa cháy bỏng rát này.

Hắn cho rằng đó là ảo giác.

Nhưng dường như đó vốn không phải ảo giác.

Bên trong ánh lửa và tầng tro bụi vô tận kia, hắn mở to đôi mắt đầy kinh ngạc, sau đó lập tức trông thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc đang ở gần mình trong gang tấc.

Khắp nơi đều là khói đặc bốc lên, thậm chí hắn còn có thể rõ ràng mà cảm nhận được luồng sóng nhiệt hơn một ngàn độ đang gào thét bay qua bên tai mình, nhưng hết thảy những gì hắn chú ý tới lại là gương mặt quen thuộc đang nhắm mắt kia.

Gương mặt ấy trực tiếp xuất hiện bên trong đôi mắt đầy rung động của hắn, rõ ràng và vô cùng chân thực.

"Tiểu thư con rối?"

Giờ khắc này, Lâm Ân vẫn đang bị nguyền rủa trấn áp, vừa gian nan, vừa run rẩy nói ra cái tên kia, trong lòng vẫn còn kinh ngạc, khó mà tin được những gì đang hiện ra trước mắt.

Bên trong ánh lửa cuồn cuộn, cô ấy nhắm mắt xuống, dùng sức mà ôm chặt hắn dưới người mình. Phía trên mái tóc dài rối tung kia đang không ngừng phun ra những tia sáng chú thuật chói mắt, còn bàn tay cô ấy lại gắt gao nắm chặt lấy cổ tay hắn, khiến cho hắn không thể nào nhúc nhích được.

Cô ấy giống như một bức tượng điêu khắc rét lạnh, đã xuất hiện đúng vào khoảnh khắc này để thay hắn đỡ lấy toàn bộ lửa nóng.

Gần như trong nháy mắt đó, đại não của Lâm Ân lập tức rơi vào trống rỗng. Con ngươi trong mắt hắn run rẩy, bởi vì đây là chuyện mà hắn thật sự không ngờ nổi.

Hắn vốn không ngờ Hắc Huyền Nguyệt sẽ xuất hiện trước mặt mình vào đúng giây phút cuối cùng này.

Bởi vì hắn đã nói xong di ngôn của mình rồi.

Bởi vì hắn đã nói với cô ấy, mình sẽ vận dụng tất cả những con bài chưa lật trên tay để liều mạng đánh một đòn cuối cùng.

Hơn nữa, khẳng định là cô ấy cũng có thể nhìn ra, đó là những lời hắn nói khi đang hấp hối giãy giụa.

Là cửu tử nhất sinh.

Bởi vì hắn đã nói với cô ấy rồi mà!

Đừng tới!

Đừng đi tới!

Bởi vì địch nhân hắn đang phải đối mặt chính là Vạn Cơ Chi Thần, là tồn tại cấp căn nguyên có thể dễ dàng hủy diệt bọn họ!

Hơn nữa, khế ước giữa hai người bọn họ đã bị hắn tự tay xé đi rồi, thứ ràng buộc duy nhất chỉ là một lời hứa trên đầu môi chót lưỡi mà thôi. Tuy ước định bằng miệng có nói cô ấy sẽ bảo vệ Lâm Ân trong vòng 30 ngày, nhưng hắn lại chưa từng nói… chưa từng bảo cô ấy phải liều mạng đến bảo vệ mình mà?

"Ta có thể mở mắt ra không?" Giữa ánh lửa hừng hực thiêu đốt, tiểu thư con rối khẽ cúi đầu, nói với hắn.

Lâm Ân run rẩy, đột nhiên hắn vội vàng vươn tay tới, còn há miệng gầm lên: “Ngu ngốc! Cô chạy mau đi!"

Nhưng rất nhanh, giọng nói của hắn đã bị đợt oanh tạc thứ hai vừa theo sát đến bao trùm rồi.

Ánh lửa vô tận lại một lần nữa cắn nuốt thân thể bọn họ, biến nửa tòa thành nguyền rủa trở thành địa ngục dung nham.

Oanh oanh oanh rầm rầm —— Sóng khí lan tràn khiến cho hắn không thể nhìn thấy gương mặt của tiểu thư con rối một cách rõ ràng như trước được. Trong khi ấy, dao động chú thuật vừa phun

ra lại đang không ngừng nổ mạnh, bắt đầu có dấu hiệu tan vỡ rồi.

Lâm Ân cảm nhận được mái tóc màu bạc đã bị đốt đến cháy sém vừa lướt qua gương mặt hắn, lại nghe được âm thanh phát ra khi những chiếc bánh răng trong cơ thể cô ấy nứt vỡ, đứt đoạn, càng thấy được hàng chuỗi điện hoa lửa siêu phụ tải không ngừng bắn ra từ các đốt ngón tay của cô ấy.

Nhưng bàn tay mảnh khảnh đang nắm chặt cổ tay hắn, vẫn đang gắt gao ép hắn nằm dưới thân thể mình, khiến cho hắn không thể giãy giụa được, ngay cả nhúc nhích một chút cũng không.

"Ngu ngốc!"

Trong làn sóng nhiệt vô tận ấy, Lâm Ân lại hét lên một tiếng, nhưng âm thanh cực kỳ kích động ấy cũng nhanh chóng bị tro bụi hoàn toàn trấn áp xuống.

...

Xa xôi… xa xôi như thể cả hai vừa trải qua một thế kỷ dài…

Cũng không biết địch nhân đã tiến hành bao nhiêu lần oanh tạc trải thảm, cũng không biết có bao nhiêu viên tên lửa đạn đạo đã trút xuống mảnh đại địa bị nguyền rủa này.

Giống như bọn họ phải trăm phần trăm giết chết được hắn…

Giống như bọn họ muốn trút giận thay cho hàng ngàn hàng vạn ý thức máy móc đã bị lời nguyền chết chóc của hắn tiêu diệt...

Một cơn cuồng phong thổi qua.

Ngay lúc này, nếu đứng từ trên trời cao, nhìn xuống thành nguyền rủa, ngươi sẽ trông thấy một nửa tòa thành thị đã hóa thành hư ảo, thứ còn lại chỉ là một cái hố đất khổng lồ bị tên lửa

đạn đạo đánh xuống, rồi bị sóng nhiệt thiêu đốt mà tạo thành.

Đây là một loại hủy diệt chói lọi chân chính.

Cũng là sự tôn kính lớn nhất của thần giáo Cơ Giới dành cho hắn.

Khiến cho hắn hóa thành bụi bay trong vụ nổ khủng khiếp của hàng loạt máy móc và đầu đạn.

Bên trong mảnh sương mù màu đen lại một lần nữa che phủ toàn bộ không trung, Vạn Cơ Chi Thần vẫn trong trạng thái không có ý chí chiến đấu, khẽ quay cái đầu rồng khổng lồ của mình qua, uể oải nhìn xuống mảnh tro bụi cuồn cuộn bên dưới.

"Ngươi nên tự hào..."

"Bởi vì ngươi là phàm nhân đầu tiên khiêu khích ta... Nhưng không bị ta tự tay giết chết..."

"So với những tên phế vật chỉ biết sống lặng lẽ vô danh cả đời kia... ngươi còn hơn bọn họ nhiều lắm... Ít nhất là bọn họ không có được một lễ tang hoành tráng như ngươi…"

Đăng tại truyện yy. pro

Chương 795: Hắn Không Chết?

Trong đôi mắt rồng khổng lồ của Vạn Cơ Chi Thần chợt hiện ra một chút châm chọc và thương hại.

Chỉ thấy cái đầu rồng của gã chậm rãi nâng lên. Sau đó, bộ vuốt rồng máy móc thật lớn nọ bị gã từ từ thu lại khỏi mảnh không gian đã tan vỡ kia, trong tiếng leng keng đến chói tai của những sợi xiềng xích ràng buộc vang lên, gã chậm rãi quay trở về nơi ở của mình.

Bởi vì để cho bản thể tiếp tục ở lại chỗ này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Tuy rất nhiều ý thức máy móc đã chết vì cuốn sách kia, nhưng gã cũng chẳng quá để ý đến điều này, bởi vì gần như tất cả những ý thức máy móc được gom lại, sau đó thành lập nên tổ ong, đều thuộc về những sinh vật huyết nhục tự nguyện truyền dữ liệu lên. Ý thức chân chính thuộc về nền văn minh máy móc có trí tuệ, chỉ có gã và cô con gái được phân tách từ chính gã mà thôi.

Sau chuyện này, gã lại quay về vị trí của mình, tiếp tục chỉ huy đại quân máy móc tiến công Tháp Cự Tượng. Mà câu chuyện vừa phát sinh ở trong này, sẽ trở thành một khúc nhạc đệm nho nhỏ, chẳng đáng quan tâm trong cuộc đời dài đằng đẵng của gã.

Vạn Cơ Chi Thần từ từ quay đầu lại, nhưng ngay tại khoảnh khắc gã quay đầu, đột nhiên phần khóe mắt lại bắt gặp một bóng dáng đang ở bên trong khoảng trống khổng lồ vừa bị hàng loạt tên lửa hạt nhân tạo nên kia.

Ông —— Con ngươi trong mắt gã lập tức co rụt lại.

Cùng thời điểm này, bên trong nội bộ tổ ong, trên màn hình giám sát đang chiếu cảnh tượng phát sinh tại khu vực nổ mạnh kia, cũng lập tức xuất hiện hai điểm sáng ở cùng một chỗ, trực tiếp đè lên nhau.

"Hắn không chết?" Giờ khắc này, gần như tất cả nhóm ý thức máy móc đều là biến sắc, cả đám vội vàng đổ dồn ánh mắt nhìn về phía màn hình giám sát, chăm chú theo dõi tình huống đang xảy ra phía dưới kia.

Trong vụ nổ mạnh hồi nãy, cũng không biết sáu cuốn sách lúc trước đã bị sóng nhiệt cuốn đi nơi nào rồi, bởi vậy mà sáu loại nguyền rủa mang tính liên tục cũng bị hóa giải rồi.

Gần như trong tầm nhìn của bọ nhọ chỉ còn lại một đống tro bụi bay lên do nổ mạnh mà tới tận bây giờ còn chưa tiêu tan thôi.

Và lúc này, trên màn hình giám sát của bọn họ đang hiện ra khung cảnh tại khu vực trung tâm nhất của mảnh tro bụi ấy, tại vị trí chính giữa nhất, nóng bỏng nhất, đang bị dung nham bao vây kia, và bọn họ trông thấy một thiếu nữ với mái tóc bạc đã bị đốt đến cháy sém.

Toàn thân từ trên xuống dưới của cô ấy vẫn không ngừng bắn ra những chùm hoa lửa chú thuật, chúng đang nổ lép bép với quy mô nhỏ. Hiện giờ, phía sau lưng cô gái này đã sớm thay đổi hoàn toàn rồi, thậm chí người đứng bên ngoài còn có thể rõ ràng nhìn thấy những chiếc bánh răng ăn khớp với nhau và cùng bị đốt đến cháy sém ở bên trong.

Một cánh tay của cô ấy đã bị vụ nổ mạnh lúc trước làm gãy, phần mặt vỡ cũng không ngừng bắn ra điện lưu và hoa lửa.

Cô gái này giống như một đóa hoa hồng trơ trọi, tồn tại duy nhất xuất hiện giữa một cánh đồng hoa đã bị cháy rụi.

Mà ngay dưới thân thể cô ấy, bên trong quầng sáng chú thuật đang được cô ấy cố gắng chống đỡ kia, có một cậu thiếu niên với thân thể không ngừng run rẩy, được cô ấy bảo vệ trong lòng, và gần như không phải chịu một chút thương tổn nào.

Một mình cô ấy đã thay thiếu niên nọ đón đỡ toàn bộ thương tổn.

"Chuyện này... Làm sao có thể..." Bên trong tổ ong, toàn bộ nhóm ý thức máy móc đều tái mét chăm chú nhìn hình ảnh trước mắt.

Cô gái kia còn chưa chết.

Bởi vì ngay dưới cái nhìn chăm chú của bọn họ, bên trong mảnh tro bụi điêu tàn dưới kia, cô gái ấy đang lặng lẽ và gian nan, đứng lên từ trên người cậu thiếu niên kia. Mỗi một động tác của cô ấy đều khó nhọc vô cùng, và mỗi một động tác đều gây nên một vụ nổ quy mô nhỏ trên người cô ấy.

Nhưng cô ấy vẫn quyết tâm đứng dậy giữa cơn cuồng phong kia.

Những cơn gió dữ dằn vù vù thổi qua mái tóc bạc đã bị đốt đến cháy sém của cô ấy, không một ai có thể nhìn rõ gương mặt bên dưới mép tóc của cô bé mảnh mai kia.

Cô ấy vẫn một mực im lặng, không nói năng câu gì, như thể cô ấy chỉ là một bức tượng đứng sừng sững tại nơi địa ngục này.

Cô ấy cúi đầu, vươn bàn tay đã vỡ tan, không ngừng xẹt ra tia lửa điện của mình tới, dùng sức nâng cậu thiếu niên nọ lên, lại dùng bờ vai mảnh khảnh của mình, cố gắng chống đỡ sức nặng toàn thân của hắn.

Sau đó, cô ấy nâng người hắn lên, máy móc đưa hắn đi cùng mình.

Gian nan vô cùng, nhưng dường như bên dưới thân thể nhỏ nhắn của cô gái kia đang ẩn chứa một luồng sức mạnh khổng lồ đến không thể hình dung được, bởi vì dù gian nan, cô ấy vẫn tiếp tục bước, từng bước từng bước, miệt mài, lảo đảo đi ra bên ngoài khu vực nổ mạnh này.

Giờ khắc này, toàn bộ những ý thức máy móc đang theo dõi tình huống bên dưới thông qua màn hình giám sát đều bị hành động của cô ấy làm cho kinh hãi mà quên cả hành động.

Ngay cả ánh mắt của cái đầu rồng máy móc khổng lồ đang lấp ló trong màn sương mù màu đen kia cũng thay đổi, trở nên nghiêm túc hơn. Nhưng gã vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích, chỉ một mực chăm chú nhìn vào cô bé con rối đang gian nan bước đi trong ánh lửa bập bùng dưới kia.

"Cô điên rồi! Cô điên thật rồi! Cô vẫn luôn nói tôi bị điên, nhưng theo tôi, cô mới là kẻ điên nhất ở nơi này!" Lâm Ân bị tiểu thư con rối nâng lên, chỉ có thể run rẩy đưa mắt nhìn chằm chằm vào sườn mặt của cô ấy.

Hắn đang bị nguyền rủa trấn áp, gần như không thể vận dụng được một chút khí lực nào, bởi vậy gần như sức nặng của cơ thể hắn đều đặt cả lên người cô bé kia.

Nhưng cô ấy vẫn một mực nhắm mắt xuống, một mực im lặng, giống như hoàn toàn nghe không được những lời Lâm Ân đang nói với mình.

Cô ấy chỉ biết máy móc nâng hắn lên, rồi dùng sức gian nan đi về phía trước.

Cô ấy cực kỳ ít nói chuyện. Lúc còn ở bên trong trang viên con rối, cô ấy có thể liên tục vài năm, thậm chí là mười mấy năm, không hề nói một câu nào.

Cô ấy thích đọc sách. Bởi vì đó là hứng thú duy nhất khiến cho bản thân cô ấy cảm nhận được rằng mình còn đang sống, từ sau khi trở thành con rối đến nay.

-truyện yy, pro-

Chương 796: Ta Tuân Thủ Khế Ước Của Mình!!!

Cứ như vậy, từ rất lâu rồi, cô ấy vẫn luôn hoàn mỹ tuân theo mọi mệnh lệnh mà trang viên giao cho cô ấy, cũng hoàn mỹ mà tuân thủ toàn bộ những quy tắc và điều lệ được ghi lại bên trong khế ước.

Cô ấy làm như vậy, không phải vì cô ấy không biết phản kháng, chỉ vì sau khi mất đi những quy tắc và điều lệ nọ, cô ấy lại có cảm giác bản thân không tìm được lý do và ý nghĩa để tồn tại trên đời này nữa.

Cho nên… sau khi Lâm Ân trực tiếp xé bỏ hiệp nghị thuê mướn kia ở ngay trước mặt cô ấy, trong lòng tiểu thư con rối mới xuất hiện tình trạng mờ mịt cực nghiêm trọng, giống như một con rối gỗ đột nhiên bị ai đó cắt mất sợi dây của mình, và từ đó về sau, nó không bao giờ còn nhảy được những vũ điệu hoa lệ như trên sân khấu nữa.

Cũng may… bởi vì ngay sau đó, người kia lại một lần nữa muốn mời cô ấy tới làm vệ sĩ cho mình, là hắn mỉm cười rồi dùng hình thức của một người tự do, đưa ra lời mời cô ấy.

Tuy cô ấy cũng không rõ rốt cuộc là hai loại hình thức này thì có điểm gì cũng như ý nghĩa gì khác nhau, nhưng đột nhiên cô ấy lại cảm nhận được một loại nhẹ nhõm mơ hồ, tựa như một thứ gánh nặng vẫn được đặt lên người mình mà chính bản thân mình cũng không thể hiểu được rốt cuộc thứ gánh nặng đó đến từ đâu, chỉ biết rằng nó vừa được dỡ bỏ xuống mà thôi.

"Ngu ngốc! Ngu ngốc! Cô mau chạy đi! Bọn họ vẫn đang chăm

chú nhìn vào nơi này đó, Vạn Cơ Chi Thần vẫn còn, thần giáo Cơ Giới vẫn còn, cô đến nơi này chính là muốn chết!"

"Cô cho rằng mình làm như vậy thì tôi sẽ cảm ơn cô sao? Cô đừng ngu ngốc như vậy! Chẳng qua cô chỉ là nhân công miễn phí tôi có được trong ba mươi ngày mà thôi! Tôi vốn không coi cô là một con người đâu!"

"Tôi đã nói với cô rồi! Mối quan hệ giữa chúng ta chỉ là một loại ước định bằng miệng! Không có điều lệ! Không có khế ước! Nếu gặp phải chuyện mà bản thân không làm được, thì cứ quyết đoán mà vứt bỏ tôi đi! Vì sao cô còn liều mạng tới nơi này chứ? Muốn chết hả?"

Gần như Lâm Ân đã trở nên cực kỳ kích động mà điên tiết chỉ trích cô ấy.

Hắn muốn cô ấy chạy nhanh đi!

Nhanh chạy trối chết đi!

Bởi vì nơi này không phải chỗ cô ấy nên tới!

Chỉ vì một lời ước định bằng miệng, tuyệt đối không đáng để làm như vậy!

"Có khế ước." Hắc Huyền Nguyệt nhắm mắt lại, sau đó dùng sức mà nâng hắn rời đi, từng bước từng bước, vượt qua dung nham thiêu đốt, rồi thấp giọng nói: "Ngươi đã quên rồi sao? Ta từng làm mất một cơ hội sống lại của ngươi, cho nên đã hứa hẹn với ngươi, nếu một ngày nào đó ngươi gặp phải thế cục nhất định phải chết, ta sẽ đến cứu ngươi, chỉ thế mà thôi."

"Ta tuân thủ khế ước của mình."

Giọng nói của cô ấy vẫn không có bất cứ dao động cảm xúc gì, còn cô ấy, vẫn một mực cúi đầu giống như hoàn toàn cảm nhận

được thân thể đã tan vỡ của mình đang bị ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Lâm Ân run rẩy nhìn gương mặt rách nát của tiểu thư con rối.

Đến tận đây, rốt cuộc hắn cũng nhớ tới cái gọi là 【 lời thề con rối 】kia rồi. Lúc trước hắn chỉ nghĩ đây là một câu nói đùa, chưa từng cho rằng cô ấy thực sự mạo hiểm đi đến nơi đây chỉ vì một lời hứa với mình.

"Bây giờ tôi nói cho cô nghe!" Lâm Ân dùng đôi mắt huyết hồng của mình nhìn thẳng vào cô ấy, nói: "Tiểu thư Hắc Huyền Nguyệt! Cô đã bị sa thải! Bắt đầu từ giờ phút này, toàn bộ những loại khế ước giữa chúng ta đều mất đi hiệu lực! Cô đã nghe hiểu chưa? Cô không cần thực hiện nghĩa vụ bảo vệ tôi nữa đâu!"

Hắc Huyền Nguyệt thoáng tạm dừng một chút, im lặng. Nhưng chỉ một cái chớp mắt sau, cô ấy lại tiếp tục nâng hắn lên, dùng sức lê về phía trước, tựa như hoàn toàn không nghe thấy điều gì.

Thân hình mảnh khảnh kia không có bất cứ dao động gì, giống như đang khiêng trên vai một quả núi lớn.

“Cô có nghe tôi nói hay không? Cô bị đuổi việc! Cô bị đuổi việc rồi!" Lâm Ân tiếp tục lớn tiếng mà dữ tợn hét lên với cô ấy: "Cô không còn nghĩa vụ phải làm những chuyện này nữa. Không cần phải bảo vệ tôi nữa!"

Hắc Huyền Nguyệt từ từ nhắm hai mắt lại, rồi bình tĩnh vắt cánh tay hắn lên cổ mình, cuối cùng mới mở miệng nói: "Đuổi việc vô hiệu."

"Trước khi khế ước hoàn thành, không thể đơn phương kết thúc lời thề con rối, từ chối chấp hành."

“A…” Nghe xong những lời này, Lâm Ân lập tức hét lên.

Hắn muốn điên thật rồi. Hắn thực sự không biết, rốt cuộc lời thề con rối kia không thể giải trừ, hay là cô ấy cố ý nói với hắn như vậy?

Hắn chỉ muốn nói cho cô ấy hiểu một điều rằng…

Cô không phải máy móc! Cô cũng không phải con rối!

Tôi vẫn luôn coi cô là một con người chân chân chính chính mà!

"Giết bọn họ ——!"

Chính tại khoảnh khắc này, nhóm ý thức máy móc bên trong tổ ong lập tức mở miệng rít gào. Bọn họ trực tiếp truyền mệnh xuống dưới, muốn tiến hành bắn chết hai người trước mặt.

Bọn họ tuyệt đối không thể đứng nhìn tên nhân loại đã giết chết vô số ý thức trong tổ ong của mình tiếp tục còn sống, dù chỉ một giây, cũng tuyệt đối không thể mặc kệ cho hắn rời khỏi tòa thành thị này, dù chỉ một bước.

Bởi vì nếu hắn còn sống, thì đó chính là nỗi sỉ nhục lớn nhất đối với thần giáo Cơ Giới bọn họ, cũng là vết nhơ lớn nhất trong lòng bọn họ từ trước tới nay.

Phải giết hắn!

Bằng bất cứ giá nào!

Cũng chính trong nháy mắt ấy, lần lượt từng ý thức máy móc nhanh chóng buông xuống phía trên đại quân máy móc đang có mặt trong thành nguyền rủa. Cùng với tiếng máy móc nổ vang, hàng đống máy móc hình người cùng với trang bị hạng nặng lại một lần nữa hoàn thành quá trình sống lại.

Từ bốn phương tám hướng.

Một mảnh chi chít rậm rạp.

Vô số đơn vị máy móc đều nổi giận, muốn xung phong liều chết lao thẳng đến chỗ bọn họ.

Mà lúc này, vô số kho máy móc trực thuộc nội bộ tổ ong, cùng với lượng lớn máy móc bọc thép bên trong đó cũng lập tức bị trút thẳng xuống vị trí của bọn họ.

Oanh oanh oanh rầm rầm —— Tiếng pháo kích ầm ầm cùng với hàng loạt chùm sáng năng lượng, lại một lần nữa trút xuống khu vực xung quanh bọn họ, liên tục không ngừng, hết lần này đến lần khác.

-apptruyen-

Chương 797: Một Linh Hồn Của Trật Tự!

-apptruyen-

Đám máy móc hình người vung kiếm laser trong tay, nhanh chóng lao thẳng đến.

Đồng thời, hàng loạt họng súng đen ngòm dày đặc cũng vào vị trí, trực tiếp chỉ thẳng vào thiếu nữ đang nhắm mắt, nhưng vẫn máy móc nâng thiếu niên nhân loại kia lên, muốn rời khỏi nơi này, sau đó lạnh lùng bóp cò súng.

Nếu đứng từ trên cao nhìn xuống dưới, ngươi hoàn toàn có thể nhìn thấy những đại quân máy móc đang chạy trên đường giống hệt những đàn kiến vô cùng vô tận, chúng từ bốn phương tám hướng, điên cuồng chạy thẳng về phía hai bóng người đang đứng ngay vị trí trung tâm kia…

Dường như nhất định phải cắn nuốt, phải nghiền nát bọn họ!

Đó là cơn phẫn nộ và cừu hận điên cuồng nhất đến từ tộc máy móc!

Nhưng ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, cả người Hắc Huyền Nguyệt, từ trên xuống dưới đều tản ra một luồng lưu quang chú thuật màu tím.

Đến đây, rốt cuộc cô ấy cũng mở đôi mắt đen nhánh của mình ra, sau đó năm ngón tay xòe rộng, ngay cả nơi này cũng chớp động từng đường hoa văn chú thuật.

"Ôm chặt ta, Lâm Ân."

Đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người bọn họ quen biết nhau tới nay, hắn được nghe tiểu thư con rối trực tiếp gọi tên của hắn. Và cô ấy vẫn dùng giọng nói bình thản không chút cảm xúc kia, tựa như mình vừa làm một chuyện cực kỳ nhỏ nhặt, hoàn toàn không đáng kể nhắc đến.

Sau đó, cô ấy vung vẩy sợi tơ trong tay.

Tựa như vào khoảnh khắc đó, toàn bộ năng lượng đều hội tụ ở trên người cô ấy.

Sau đó, cô ấy thả người nhảy lên, từng chuỗi hoa văn màu tím vẫn không ngừng đan kết vào nhau trong đôi mắt ấy, từng sợi tơ ở bên người lại tung bay, như đang phụ họa cho tiểu thư con rối nhảy một điệu waltz cực kỳ duyên dáng.

Trạng thái vận chuyển siêu phụ tải lại một lần nữa phát huy tác dụng, nó trực tiếp làm cho bộ thân thể con rối đã bị tàn phá tới rách nát của Hắc Huyền Nguyệt bộc phát ra lực lượng thật lớn.

Cô ấy cõng Lâm Ân trên lưng, thoáng ngẩng đầu, sau đó thân thể nhanh chóng chạy xuyên qua màn mưa bom bão đạn đang điên cuồng trút xuống.

Sợi tơ xẹt qua đầu ngón tay cô ấy, khiến cho cánh tay trái đã tan nát càng không ngừng phun ra hoa lửa. Nơi những sợi tơ nọ đi tới, đều có một bộ máy móc hình người bị vặn gãy cổ… toàn bộ hình ảnh kia đều phản chiếu trong đôi mắt bình tĩnh của cô ấy.

Tới cuối cùng, cô ấy cũng đứng thẳng trên chiến trường, cũng dùng bộ thân thể rách nát gần như tan vỡ của mình, để thẳng thắn chứng minh, để tận tình biểu diễn phương diện xuất sắc nhất của một con rối chiến đấu.

Bảo vệ.

Giết chóc.

Chấp hành.

"Một linh hồn của trật tự."

Trong lúc ấy, cái đầu rồng khổng lồ của Vạn Cơ Chi Thần vẫn chăm chú nhìn vào thiếu nữ màu tím đang nhẹ nhàng khiêu vũ giữa hàng vạn đại quân máy móc, trong ánh mắt của gã hiếm hoi để lộ ra một tia thưởng thức.

Nhưng rất nhanh, đôi mắt nọ lại khôi phục vẻ lạnh như băng.

Bởi vì gã biết, nếu bản thân đã đến nơi này rồi, thì không một chuyện gì có thể khiến gã thay đổi ý nghĩ của chính mình, hoặc là thay đổi mục đích của chính mình.

Nếu các ngươi vẫn đang cố gắng chống chọi, vẫn không muốn chết đi, ta cũng chỉ có thể dùng một loại tử vong càng thêm chói lọi, để đáp trả cho những nỗ lực giãy giụa của các ngươi thôi.

Khoảnh khắc kia, tòa Kim Tự Tháp lật ngược màu đen vẫn một mực lơ lửng trên hư không, lại đột ngột mở ra từ khoảng giữa. Trong tiếng máy móc ầm vang, từ bên trong lỗ hổng nọ lập tức nhô ra một họng pháo màu bạc xanh khổng lồ, từ phía xa xa, họng pháo nọ trực tiếp chỉ thẳng về phía bóng dáng nhỏ xinh mang theo chú văn màu tím đang nhảy múa ngay vị trí trung ương nhất của chiến trường.

"Cho bọn họ một kích cuối cùng, để bọn họ chết cũng đủ thể diện."

Cùng với giọng nói lạnh như băng ấy vang lên, họng pháo khổng lồ nọ lập tức vang lên những tiếng ù ù, bắt đầu khởi động, tích lũy năng lượng.

Chỉ thấy một dòng năng lượng màu bạc xanh cực kỳ chói mắt nhanh chóng hội tụ lại, mang đến những tiếng nổ bùm bùm ngay bên trong họng pháo, thậm chí vì sự xuất hiện của dòng năng

lượng này, mà cả không gian xung quanh cũng nứt ra thật nhiều khe hở nhỏ.

Đó là chủ pháo đến từ tổ ong!

Cũng là đòn tấn công đáng sợ nhất được tổ ong dùng làm binh khí chiến tranh cho mình.

Phải biết rằng, dưới căn nguyên, không một tồn tại nào có thể ngăn cản được một kích của nó. Đây cũng là lời tuyên cáo cuối cùng đối với một sinh mệnh.

"Nã pháo."

Cùng với giọng nói lạnh nhạt kia vang lên, chỉ nghe “Ông” một tiếng ———— dòng năng lượng khổng lồ nọ trực tiếp rời khỏi họng pháo, phác họa nên một quầng sáng màu bạc xanh, lướt ngang qua bầu trời đen nhánh, chiếu sáng cả không trung.

Lâm Ân đang bị nguyền rủa trấn áp, ở vị trí trung ương nhất trên chiến trường, đột nhiên quay đầu lại, trong đôi mắt trực tiếp phản chiếu một đường ngân mang đại diện cho sự hủy diệt đang nhanh chóng bắn tới.

Sắc thái trong mắt hắn lập tức thay đổi, chuyển thành một mảnh dữ tợn.

"Tiểu thư con rối! Mau tránh ra!"

Một tiếng gầm đầy phẫn nộ và gấp gáp vang lên, khiến cho Hắc Huyền Nguyệt vốn đang say mê nhảy múa trong luồng lưu quang màu tím của mình, cũng trông thấy đường ngân mang chói lòa muốn lấp kín cả không gian kia.

Trong khoảnh khắc đó, thân thể cô ấy đã bị một viên đạn vừa phá vỡ tầng phòng ngự của những sợi tơ, nặng nề đánh trúng, làm lượng lớn hoa lửa bắn tung ra.

Giữa những đốm hoa lửa không ngừng phụt lên, mái tóc bạc nhẹ nhàng bay múa, trong khi thân thể của cô ấy lại nặng nề rơi xuống đất.

Vũ điệu màu tím đã lịm đi trong đám tro bụi phủ đầy đại địa.

Lâm Ân rống to một tiếng, hắn vội vàng lao lên, chắn ngay trước mặt Hắc Huyền Nguyệt.

Đừng hỏi vì sao hắn có thể làm được như vậy, bởi vì ý chí lực thật lớn đã mạnh mẽ kích phát ý chí chiến đấu trong lòng hắn, khiến hắn thoát khỏi sự áp chế của nguyền rủa mà ngẩng đầu nhìn thẳng vào luồng sáng chết chóc màu bạc xanh đang từ nơi xa xa kia, lao đến nơi này.

Tại khoảnh khắc đó, dường như có một loại hoa văn nào đó trực tiếp xuất hiện bên trong đôi mắt dữ tợn của hắn, chỉ trong nháy mắt sau, chúng đã hội tụ thành một nụ hoa yêu diễm.

Một đóa tử la lan lả tả bay trong gió.

Đăng tại truyện yy

Chương 798: Không Thể Ngăn Cản! Không Thể Chống Đỡ!

Truyenyy.pro

Kỳ thật… ngay cả chính Lâm Ân cũng không biết vì sao, nhưng tại thời điểm luồng ánh sáng chết chóc màu bạc xanh kia bắn tới, tại thời điểm thân thể của Hắc Huyền Nguyệt bị viên đạn nọ bắn trúng mà nặng nề ngã xuống đất, trong lòng hắn cực kỳ bức thiết, cực kỳ mong muốn bản thân phải làm một điều gì đó...

Kể cả khi điều mà hắn làm chẳng mang đến một chút tác dụng nào.

Kể cả khi đó chỉ là một lần hấp hối giãy giụa.

Nhưng ít nhất… nó sẽ không trở thành một loại tiếc nuối trong lòng.

Bởi vì một người đàn ông, thậm chí là một tên đàn ông phế vật từ đầu đến đuôi, ở thời khắc cuối cùng cũng có đủ dũng khí đế đứng dậy, đi tới bảo vệ cô gái bên cạnh mình!

Khoảnh khắc kia, dường như cả không trung đều bị tiếng thét dài của hắn xuyên thấu.

Trong nháy mắt sau đó, cơn gió với điệu nhảy điên cuồng vô tận lại giống như một con suối máu địa ngục, trực tiếp hội tụ bên trong đôi mắt dữ tợn của hắn, hội tụ thành một nụ hoa màu tím yêu dị.

Hắn cũng không biết vì sao, hắn cũng không biết nó là cái gì.

Giống như một loại tiếng vọng linh hồn.

Giống như một thứ vốn không thuộc về mình, lại điên cuồng phun ra từ nơi sâu thẳm nhất trong ý thức của hắn, đúng vào khoảnh khắc này…

Không thể ngăn cản!

Không thể chống đỡ!

Giống như một người vốn đang ngủ say, lại trực tiếp mở to đôi mắt dữ tợn nhìn đời.

Vào khoảnh khắc này, dưới chân hắn, lập tức xuất hiện vô số những đường hoa văn màu tím, chúng nó leo lên, đan cài vào nhau, tạo nên một con mắt không có đồng tử khổng lồ, cũng tạo nên một đóa tử la lan vĩ đại đang ầm ầm nở rộ.

Một luồng khí tức không thuộc về thế giới này, trực tiếp xuất hiện, nhanh chóng lan tràn ra ngoài, tựa như muốn kéo cả không trung xuống vực sâu đen nhánh.

Gần như trong nháy mắt đó, sắc mặt của Vạn Cơ Chi Thần lập tức biến đổi.

Tại khoảnh khắc này, Hắc Huyền Nguyệt cũng gian nan mà xoay đầu nhìn qua, sau đó chấn động đưa ánh mắt nhìn chằm chằm vào thiếu niên đang đứng sừng sững giữa những đường hoa văn chói lọi ấy.

Trong nháy mắt tiếp theo.

"A ——— "

Một tiếng thét dài mang theo âm vọng đánh thẳng về phía chân trời, làm kinh sợ cả thương khung.

Gần như ngay lập tức, một luồng quang mang màu tím vô tận

đã bao phủ cả phía chân trời, đã che đi tầm nhìn của tất cả mọi người, khiến cho ánh mắt run rẩy của bọn họ đều bị thứ hào quang vô tận kia bao phủ.

【 đinh! Độ phục hồi của ngươi đạt 9%】

Trong mơ hồ, có một tiếng nhắc nhở vang lên.

Chịu ảnh hưởng của dòng thác ánh sáng ấy, vô số những đơn vị máy móc đều bị thổi quét đi, bọn họ nặng nề bay ra ngoài, văng tứ tung về bốn phương tám hướng.

Ngay trong nháy mắt tiếp xúc với dòng thác ánh sáng nọ, tia sáng chết chóc màu bạc xanh kia cũng ầm ầm vỡ ra, biến thành vô số điểm sáng.

Tòa Kim Tự Tháp lật ngược khổng lồ cũng bị quầng sáng ảnh hưởng mà không ngừng rạn nứt, chỉ trong nháy mắt, bề mặt nó đã xuất hiện vô số những khe nứt ngổn ngang.

Thiên địa một màu.

Rơi vào trắng bệch.

Dường như bên tai chỉ còn lại một tiếng vọng duy nhất, tiếng vọng đến từ vực sâu thăm thẳm kia.

Hắc Huyền Nguyệt mở to đôi mắt trống rỗng, dường như cô ấy vẫn còn nhìn rõ sườn mặt của cậu thiếu niên đang đứng ngay vị trí trung ương nhất của thác ánh sáng nọ.

Cô ấy vẫn còn nhìn thấy mái tóc dài lóe lên giữa dòng thác màu trắng kia.

Tựa như đôi mắt đã bị năm tháng thấm ướt rồi.

Tựa như chỉ trong một khoảnh khắc mà cậu thiếu niên ấy đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi.

Tựa như hắn đã thay đổi, không còn là cậu thiếu niên bị rơi vào hắc ám ngày ấy nữa.

Hắn chỉ khẽ nghiêng mặt, nhìn thoáng qua cô ấy.

Nhưng một cái liếc mắt này lại xa lạ tựa như một con người nhỏ bé đang phải đối mặt với cả bầu trời cao xanh.

Cô ấy chỉ biết kinh ngạc, lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, cả ý thức đều rơi vào trống rỗng.

Không có bất cứ một lý do gì, nhưng bỗng nhiên, cô ấy lại cảm thấy mình sợ hãi, đó là một loại cảm giác kính sợ phát ra từ chỗ sâu nhất trong linh hồn. Như thể tồn tại mà ngươi đang phải đối mặt vốn không phải một con người, mà là lịch sử, là con sông năm tháng dài vô tận, chưa bao giờ gián đoạn kia.

Cũng tại khoảnh khắc quầng sáng phủ kín đất trời, cô ấy bắt gặp cậu thiếu niên nọ ngẩng đầu, bắt gặp hắn nhìn về phía Vạn Cơ Chi Thần đang ẩn náu trên không trung, cũng bắt gặp mái tóc màu bạc thật dài trên đầu hắn.

Hắn nhấc chân, tiến lên một bước.

Trong nháy mắt kia, Vạn Cơ Chi Thần chợt cảm nhận được một loại run sợ, không cách nào hình dung được, giống như kẻ đang ẩn núp bên trong dòng thác ánh sáng ấy chính là một con quái vật khiến cho một tồn tại như gã chỉ có thể ngưỡng vọng mà hoàn toàn không đủ tư cách nhìn thẳng vào.

Gã cảm nhận được một ánh mắt, khiến cho đôi mắt của chính gã chợt hiện ra vô vàn sợ hãi.

Gã cảm nhận được toàn thân mình, từ trên xuống dưới đều là một mảnh lạnh như băng, tựa như giây phút này, cả linh hồn của gã cũng bị nhấn chìm trong đầm băng lạnh lẽo.

Theo bản năng, Vạn Cơ Chi Thần muốn nhúc nhích một cái, muốn né tránh đối phương đi. Nhưng tại thời điểm đó, gã chợt phát hiện, ngay cả nhúc nhích một ngón tay, gã cũng không làm được.

Sợ hãi!

Sợ hãi!

Đó là nỗi sợ hãi bản năng phát ra từ chỗ sâu nhất trong linh hồn, một mực lan tràn lên, bao phủ cả người.

Ở bên trong khoảng tĩnh mịch vô hạn ấy, dường như gã vừa mơ hồ trông thấy một bàn tay, trông thấy một mái đầu bạc trắng, trông thấy đối phương từ từ vươn tay về phía mình.

Trong nháy mắt tiếp theo, cảm giác khó thở kịch liệt lập tức bủa vây lấy gã, giống như linh hồn vừa bị người khác dễ dàng ấn xuống, siết chặt, giống như thân hình cũng bị trấn áp gắt gao.

Con ngươi trong mắt gã điên cuồng nở to ra.

Dường như cái đầu rồng khổng lồ đang bị một luồng lực lượng vô hình nào đó ấn chặt xuống, gã chỉ có thể gian nan mà liều mạng đi nhúc nhích long trảo, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Phía trên cái cổ máy móc của gã lập tức xuất hiện những vết rạn, tầng hộ giáp cứng rắn bên ngoài lại từng chút từng chút một mà lõm xuống.

Có thể mơ hồ nhìn thấy trên cổ Vạn Cơ Chi Thần lộ ra một vết lõm khổng lồ, nhìn như dấu ngón tay.

Chương 799: Chỉ Một Ánh Mắt!

-Đăng tại truyện yy . pro-

Hít thở không thông.

Hít thở không thông tựa như sắp chết.

Đây là lần đầu tiên gã phát hiện ra rằng, ngay cả tộc máy móc cũng có thể bị người ta bóp cổ, cũng có cảm giác khó thở giống như những sinh vật bình thường.

Con ngươi trong mắt Vạn Cơ Chi Thần không ngừng nở to ra, không ngừng trở nên rời rạc, càng không ngừng run rẩy.

Cảm giác tử vong cực kỳ rõ ràng lập tức bao phủ toàn thân gã, giống như chỉ cần một cái hô hấp, gã sẽ hoàn toàn vĩnh biệt thế giới này.

Cái lạnh như băng lập tức lan tràn!

Nhưng cũng chính tại một khắc này, chính tại thời điểm gã cho rằng mình sẽ lập tức chết đi, đột nhiên thác ánh sáng vô tận kia lại chậm rãi lui xuống, tựa như nước thuỷ triều…

Chỉ thấy tòa pháp trận màu tím khổng lồ kia dần dần chuyển thành ảm đạm.

Tựa như vẽ rồng điểm mắt, con mắt vốn không có đồng tử ở vị trí trung tâm nhất bên trong pháp trận, cũng theo màn sáng ảm đạm mà một lần nữa biến mất đi.

Thứ lực lượng khủng bố gần như chuẩn bị giết chết gã, cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy run rẩy của Vạn Cơ Chi Thần, bóng người với mái tóc bạc vốn chỉ mơ hồ hiển hiện giữa màn sáng kia, cũng giống như một cọng lông chim tung bay theo gió, chậm rãi phai nhòa.

Phù phù —— Chính tại khoảnh khắc thị giác của tất cả mọi người đều khôi phục, thân thể của thiếu niên tóc đen kia lại nặng nề ngã xuống đất, làm một mảnh bụi mịn văng lên.

Hắn đang nhắm mắt, nhưng từ trên thân thể hắn lại mang theo một loại cảm giác ưu thương đến từ thời xưa cũ, khiến cả thế giới phải chấn động.

Cũng trong nháy mắt khi tầm nhìn của tất cả mọi người đều khôi phục lại, cả đám lập tức đưa đôi mắt hãy còn rung động vì kinh hãi của mình, dáo dác nhìn xung quanh tòa thành nguyền rủa vừa một lần nữa chìm vào trong hắc ám.

Cả thiếu niên vừa ngã xuống dưới đất kia.

Giống như vừa trải qua một giấc mộng, một giấc mộng lạnh như băng khiến người ta hít thở không thông, một giấc mộng đáng sợ có thể dìm người ta xuống chỗ sâu nhất trong một cái đầm băng, có thể làm cho toàn thân ngươi, từ trên xuống dưới, mỗi một bộ phận đều cảm thấy run rẩy...

"Chúa tể? Ngài... Ngài làm sao vậy?" Một giọng nói đầy hoảng hốt vang lên bên trong nội bộ tổ ong, trực tiếp phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch nọ.

Nháy mắt sau đó, tất cả nhóm ý thức máy móc đều hoàn hồn, bọn họ lập tức quay đầu nhìn về phía màn hình, trên đó đang phản chiếu hình ảnh bản thể của chúa tể bọn họ.

Ngay tại khoảnh khắc nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện, bên trong ý thức của bọn họ lập tức “Ông” một tiếng nổ tung lên, trực tiếp

rơi vào trống rỗng và rung động.

Bởi vì cũng không biết từ khi nào, trên phần cổ của chúa tể bọn họ lại xuất hiện một dấu vết cực kỳ khổng lồ, gần như cả cái cổ đều bị dấu vết ấy ấn lõm xuống một vòng, thậm chí bọn họ còn có thể rõ ràng nhìn thấy dấu tay to tướng bên trên.

Chuyện này… chuyện này rốt cuộc là…

Nhưng làm sao có thể...

Sắc mặt cả đám chuyển thành một mảnh tái nhợt.

Thật hiển nhiên, ngay lúc vừa rồi, ngay tại thời điểm tầm nhìn của bọn họ tạm thời bị che đậy, chúa tể của bọn họ đã hứng chịu một đòn mạnh mẽ, gây tổn thương nặng nề, giống như vừa có một tồn tại không biết đã tấn công và suýt chút nữa thì vặn gãy cổ Vạn Cơ Chi Thần.

Nhưng điều này làm sao có thể?

Bởi vì… đừng nói là tồn tại ở thế giới này, ngay cả dõi mắt nhìn khắp thượng giới, bọn họ cũng không tìm được một tồn tại nào đủ khả năng lưu lại một dấu vết trí mạng rõ ràng như vậy ở trên người chúa tể của bọn họ!

Trong nháy mắt này, đột nhiên cả đám ý thức máy móc quay đầu, run rẩy nhìn về phía cậu thiếu niên đang nhắm mắt, rõ ràng là đã chìm trong hôn mê ở bên trong thành nguyền rủa kia.

"Là hắn ư?"

Không thể được!

Không một ai tin tưởng, dấu vết khủng bố nhường này lại là kết quả do một nhân loại nhỏ bé như hắn lưu lại.

Nếu hắn thật sự có được thứ lực lượng đáng sợ như thế, thì vì

sao hắn lại bị bọn họ đuổi giết đến tận nơi đây?

Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó rồi!

Chắc chắn là ở thời điểm thác ánh sáng trút xuống, vô số hoa văn màu tím nở rộ kia, đã có một tồn tại không biết hàng lâm rồi!

"Lâm Ân." Hắc Huyền Nguyệt gian nan tiến lên, vừa kinh ngạc vừa khó nhọc nâng hắn dậy. Cô ấy đưa mắt nhìn gương mặt đang nhắm nghiền của hắn, giống như hết thảy những chuyện vừa rồi chỉ là một loại ảo giác, chưa hề phát sinh qua.

Nhưng trong đầu cô ấy vẫn không kìm nén nổi, cứ một mực hồi tưởng lại bóng người mơ hồ mình từng nhìn thấy bên trong thác ánh sáng chói lọi kia.

Ánh mắt ấy… cả mái tóc bạc đầy đầu tràn ngập tang thương kia.

"Đó rốt cuộc là.." Cô ấy hoảng hốt mà nỉ non mấy tiếng.

Cùng thời điểm này, ở phía trên không trung cao cao kia, Vạn Cơ Chi Thần vừa gian nan lắc lư cái đầu rồng của mình một chút, sau đó lại gắt gao mà chăm chú nhìn về phía Lâm Ân đang hôn mê nằm dưới đất kia.

Chỉ nhìn một cái, toàn thân đã trở nên cứng ngắc, không thể nhúc nhích mảy may.

Bởi vì… kể cả đến lúc này, khi mọi chuyện đã đi qua rồi, gã vẫn chưa thể hoàn hồn trở lại từ bên trong nguy cơ tử vong vô cùng chân thực ấy.

Rốt cuộc đó là ánh mắt gì?

Rõ ràng đối phương chỉ nhìn thoáng qua, nhưng trong lòng gã lại không thể tránh né được, lập tức cảm thấy sợ hãi và run rẩy

kịch liệt rồi?

Rốt cuộc đó là cái gì?

Và bóng người vừa xuất hiện kia, rốt cuộc là ai?

"Chúa tể? Chúa tể! Ngài sao rồi? Ngài có khỏe không?" Bên trong nội bộ tổ ong không ngừng truyền đến những dao động tin tức đầy hốt hoảng, vội vàng.

Nhưng Vạn Cơ Chi Thần vẫn một mực im lặng, không hề phản hồi lại bọn họ.

Bọn họ lập tức quay đầu sang, dùng ánh mắt phẫn nộ, thông qua màn hình giám sát để chăm chú nhìn vào đôi nam nữ đang ở trên chiến trường dưới kia.

Bọn họ biết, khẳng định là vừa rồi đã xảy ra một chuyện gì đó. Và hiển nhiên, vết lõm trên cổ của chúa tể bọn họ có liên quan mật thiết với hai con người ấy.

"Giết bọn họ!"

Bọn họ không nhận được câu trả lời từ phía chúa tể, nhưng loại cảm giác phẫn nộ đến cùng cực trong lòng cùng với nỗi sợ hãi đối với tình huống bản thân không hề hay biết vừa phát sinh kia, đã khiến cho bọn họ lập tức ra quyết định tiếp tục nhiệm vụ còn đang dang dở của mình.

Giết chết nhân loại và con rối kia!

Chương 800: Ngươi Còn Nhớ Ta Ư?

Tuy bọn họ cũng không biết rốt cuộc hắn là tồn tại như thế nào, nhưng nếu cứ để mặc cho hắn nhởn nhơ sống sót, mặc cho hắn có cơ hội tái diễn một màn khủng bố như vừa nãy thêm một lần nữa, bọn họ cũng không thể tưởng tượng nổi, hắn sẽ làm ra những chuyện như thế nào và tình huống đáng sợ nào có thể phát sinh...

Bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Loại cảm xúc cực đoan ấy vốn chưa từng xuất hiện kể từ lúc bọn họ lựa chọn truyền dữ liệu lên tổ ong, nhưng đến khoảnh khắc này, nó lại như một dòng nước lũ hung hãn, điên cuồng quét qua ý thức của bọn họ.

"Ra tay!" Cùng với tiếng rít gào của những ý thức máy móc kia, vô số những đơn vị máy móc ở bốn phương tám hướng lập tức khởi động, rồi hung hăng lao thẳng về phía Lâm Ân và Hắc Huyền Nguyệt đang ở vị trí trung tâm nhất của chiến trường.

Hắc Huyền Nguyệt trực tiếp khôi phục lại từ trong thất thần, ánh mắt chuyển thành lạnh như băng. Cô lập tức nâng tay lên, vô số những sợi tơ bay múa quanh người cô ấy.

Nhưng đúng vào thời điểm, xung đột đang leo thang ráo riết, chuẩn bị kíp nổ thêm một lần nữa, bỗng nhiên một giọng nói vang lên: "Cũng nên dừng ở đây thôi."

Cùng với giọng nói tao nhã nọ vang lên, ánh mắt Vạn Cơ Chi Thần lập tức lóe sáng, đôi mắt vội vàng nhìn xuống khu vực trung

tâm nhất của chiến trường.

Chỉ thấy một mảnh linh năng phun trào, để rồi ngay sau đó, vùng không gian bên người Lâm Ân trực tiếp biến dạng, vặn xoắn, giống như cảnh tượng bên trong một chiếc Kính Vạn Hoa.

Trong chuỗi khủng hoảng lan tràn, một người đàn ông với thân thể đang được một vầng hào quang màu xanh lá bao phủ, giống hệt u linh, vừa nhẹ nhàng xuất hiện bên người Lâm Ân.

Hắc Huyền Nguyệt lập tức ngẩng đầu, rồi nhanh chóng trông thấy thanh niên với nụ cười nhã nhặn đang lơ lửng trên bầu trời.

"Ngả Văn tước sĩ?" Hắc Huyền Nguyệt kinh ngạc nói ra cái tên kia.

Cô ấy nhận ra người này.

Lúc trước, khi cô ấy và Lâm Ân giết chết tên Dịch Y tự xưng là Sâm Nhất kia, cô ấy cũng từng gặp gỡ vị tồn tại mạnh mẽ này một lần.

Hóa ra vị quân vương của thành Hắc Dạ bên kia cũng đi đến nơi này?

Ngả Văn tước sĩ khẽ gật đầu xem như chào hỏi Hắc Huyền Nguyệt, sau đó mới mỉm cười chống cây gậy trên tay mình xuống, rồi ngẩng đầu nhìn về phía Vạn Cơ Chi Thần trên không trung.

"Là ngươi?" Hai mắt Vạn Cơ Chi Thần lập tức nhíu lại.

Ngay khi cảm nhận được loại dao động linh năng kia, trong đầu đã nhanh chóng liên kết hình tượng của vị thanh niên như u linh này và một nền văn minh nào đó vào cùng một chỗ.

Ngả Văn tước sĩ nho nhã mỉm cười nói: "Ngươi vẫn còn nhớ ta sao?"

Ánh mắt Vạn Cơ Chi Thần lóe sáng, biểu cảm trên mặt gã lúc này cực kỳ bất ổn, khó có thể hình dung ra, chỉ nghe một giọng nói khàn khàn truyền đến: "Đương nhiên là nhớ, tồn tại duy nhất thành công thực hiện quá trình linh năng phi thăng của nền văn minh Cyber, làm sao ta có thể quên ngươi được?"

Lời này vừa nói ra, toàn thân Hắc Huyền Nguyệt lập tức chấn động. Cô ấy vội vàng quay đầu nhìn về phía gương mặt hư ảo vẫn đang mỉm cười của Ngả Văn tước sĩ kia. Bên trong đôi mắt là một mảnh rung động kịch liệt tựa như sông cuộn biển gầm.

Đồng thời, những ý thức máy móc bển trong tổ ong cũng ầm ầm run rẩy.

Bọn họ biết về lịch sử hình thành của thần giáo Cơ Giới, và đương nhiên cũng biết, tiền thân của thần giáo Cơ Giới chính là nền văn minh máy móc có trí tuệ mà chúa tể bọn họ chính là người đại diện cho nền văn minh đó.

Mà thời bấy giờ, nền văn minh Cyber cùng với nền văn minh Cự Tượng, chính là hai nền văn minh cấp Thần đã từng đánh cho chúa tể của bọn họ phải rơi xuống thế giới hắc ám này.

Người đại diện cho nền văn minh Cyber kia chính là linh năng phi thăng giả cực hạn.

Nhưng chuyện này...

Rốt cuộc chuyện này là làm sao vậy?

Vì sao ở bên trong một tòa thành nguyền rủa nho nhỏ, lại trực tiếp hấp dẫn nhiều tồn tại đáng sợ đi đến nơi này như thế?

Ngả Văn tước sĩ mỉm cười, lập tức lấy chiếc mũ trên đầu mình xuống, sau đó nho nhã nói: "Ngươi còn nhớ ta, vậy có thể nể mặt ta một lần hay không? Ta tới đây để đưa nhóc con này rời đi, nếu trước đó hắn có làm điều gì mạo phạm, mong ngươi hãy bỏ qua

chuyện cũ."

Đột nhiên Vạn Cơ Chi Thần mở miệng hỏi: "Hắn là ai?"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí xung quanh lập tức thay đổi, chuyển thành một mảnh yên tĩnh.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Lâm Ân hãy còn hôn mê bất tỉnh, bọn họ muốn biết rốt cuộc Vạn Cơ Chi Thần đang muốn hỏi cái gì.

Trên mặt Ngả Văn tước sĩ vẫn giữ nguyên nụ cười tươi không đổi, lên tiếng nói: "Một đứa nhỏ... vô cùng thần bí, đáp án này ngươi có hài lòng hay không?"

Vạn Cơ Chi Thần nheo mắt nói: "Ngươi cũng không biết?"

Ngả Văn tước sĩ vẫn nghiêm túc duy trì vẻ mặt nho nhã của mình, đưa mắt chăm chú nhìn vào vết thương trên cổ đối phương, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy vành mũ, nói: "Đúng vậy, cho nên ta mới muốn nhắc nhở ngươi, luôn duy trì cảm giác kính sợ đối với tất cả những điều mà mình không biết, bởi vì ngươi sẽ vĩnh viễn không biết, một lần mạo phạm trong lúc vô tình sẽ mang đến cho bản thân một loại nhân quả nặng nề đến mức nào đâu."

Khi nói ra câu này, nụ cười trên mặt Ngả Văn tước sĩ rạng rỡ vô cùng.

Vạn Cơ Chi Thần lại gắt gao nhìn chằm chằm vào đối phương.

Nói thật, tới tận lúc này, vết thương trên cổ và cảm giác sợ hãi xâm nhập thẳng đến linh hồn kia vẫn còn nguyên vẹn, thậm chí mọi chuyện đã qua rồi, nhưng nó vẫn mơ hồ khiến gã đau đớn không nguôi.

Gã khàn khàn nói: "Ngươi xác định rằng mình có thể mang hắn rời đi?"

Ngả Văn tước sĩ cười cười, lại nhẹ nhàng tháo đôi bao tay xuống, tao nhã nói: "Có thể thử xem sao. Tuy ta đã bị hủy hại nghiêm trọng, nhưng vẫn đủ khả năng cưỡng chế gia tăng cấp bậc một chút."

Nói xong, Ngả Văn tước sĩ mỉm cười quay đầu, lại lấy chiếc mũ trên đầu mình xuống, quay về phía tòa Kim Tự Tháp lật ngược khổng lồ kia, khẽ ra hiệu một cái.

Chính trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi, gần như không thể phát hiện ra kia, đột nhiên tòa Kim Tự Tháp lật ngược khổng lồ ấy lại mơ hồ phát sinh một chút biến dạng, nói chính xác hơn là nó lập lòe bất ổn giống như hình ảnh nhiễu sóng thường xuất hiện trên mấy chiếc TV đời cũ, giống như bất cứ lúc nào khối kiến trúc tinh vi kia cũng có thể biến mất khỏi hiện thực này.

-apptruyen-

Chương 801: Chuyện Hoang Đường!

Vạn Cơ Chi Thần khẽ nheo mắt, ánh mắt lóe sáng nói: “Đi đi!"

"Cảm tạ tấm lòng rộng rãi của ngươi." Ngả Văn tước sĩ mỉm cười, lại nhẹ nhàng cúi người, làm một động tác hành lễ theo kiểu Trung cổ với Vạn Cơ Chi Thần, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng búng một cái. Không gian xung quanh bọn họ lập tức biến dạng, giống như hình ảnh xuất hiện bên trong một chiếc Kính Vạn Hoa, và chỉ trong nháy mắt, ba người trực tiếp biến mất tại chỗ.

Nhìn thấy chiến trường trống rỗng, nhóm ý thức máy móc bên trong nội bộ tổ ong khẽ run rẩy nói: "Chúa tể, chẳng lẽ chúng ta cứ để yên cho bọn họ rời đi như vậy thật sao?"

Vạn Cơ Chi Thần híp mắt, một câu cũng không nói.

Bởi vì chỉ có bản thân gã mới biết được tình huống chân thực của mình. Chỉ thấy cái đầu rồng máy móc khổng lồ của gã khe khẽ chuyển động, khiến cho vết lõm xuống dữ tợn trên cổ kia có thể trông thấy được rõ ràng.

Và đó chỉ là phần nổi, còn ở bên trong ý thức lĩnh vực, nơi mà mắt thường không thể nhìn thấy kia, phía trên linh hồn khổng lồ của gã cũng sớm xuất hiện những vết nứt nhỏ li ti rồi.

Đúng vậy, chỉ một ánh mắt của tồn tại không biết là ai kia… đã thiếu chút nữa giết chết gã rồi...

Ông —— Cùng với một mảng không gian đột nhiên biến dạng, Ngả Văn tước sĩ với thân thể tản ra quang mang màu xanh lá, trực

tiếp dẫn theo Lâm Ân đã hôn mê bất tỉnh cùng với Hắc Huyền Nguyệt trên người chồng chất vết thương, lập tức xuất hiện phía trên một khu đất trống, bên trong cứ điểm của Dạ Y ở ngoài thành.

"Ngả Văn tước sĩ? Lâm Ân?"

Ngay tại khoảnh khắc nhìn thấy không gian xuất hiện dao động mãnh liệt ấy, Bạch Dạ đã nhanh chóng lao tới, ông ấy biết, đây là Ngả Văn tước sĩ đã trở lại rồi. Và rất nhanh, ông ấy cũng trông thấy cậu thiếu niên đang hôn mê bất tỉnh kia, cùng với tiểu thư con rối đang gian nan nâng đỡ hắn.

"Đây… rốt cuộc là..." Bạch Dạ cùng nhóm Dạ Y vội vàng chạy lên nghênh đón, đều rung động cả người.

Ngả Văn tước sĩ chậm rãi đeo bao tay lên, rồi nghiêm túc nói: "Đừng lo lắng, cậu ấy chỉ bị kiệt lực mà ngất đi thôi, nghỉ ngơi một đoạn thời gian là ổn rồi. Chủ yếu là vị tiểu thư này, thương tích trên người cô ấy vô cùng nghiêm trọng, cần nhanh chóng tiến hành trị liệu."

Hắc Huyền Nguyệt bình tĩnh nâng Lâm Ân đang hôn mê lên, sau đó quay đầu, khóe mắt phản chiếu gương mặt đang mê man của Lâm Ân. Cô ấy im lặng chừng vài giây, sau đó nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

"Không cần, trước khi hắn tỉnh lại, ta sẽ chăm sóc cho hắn." Cô ấy thấp giọng nói, rồi khéo léo từ chối yêu cầu được thay mình nâng đỡ Lâm Ân của nhóm Dạ Y xung quanh, vẫn kiên trì nâng Lâm Ân lên, thất tha thất thểu đi về phía lều trại.

Dường như bóng dáng mảnh mai của cô ấy còn mang theo một loại tính cách bướng bỉnh quật cường.

Dường như cô ấy luôn mang theo một loại cảm giác bài xích mơ hồ đối với bất cứ người nào khác ngoại trừ chủ thuê của mình.

Nhưng mọi người vẫn lo lắng đi tới vây quanh, còn một đường bước theo cô ấy và Lâm Ân tiến vào một phòng bệnh được dựng tạm thời. Sau khi hắn được đặt lên giường bệnh, mấy vị Dạ Y chuyên nghiệp lập tức tiến hành chẩn đoán bệnh cho hắn.

"Thân thể có chút suy yếu, tinh thần lực hoàn toàn cạn kiệt, ngoại trừ một chút vết thương ngoài da, còn lại đều không đáng ngại."

"Nhưng trong cơ thể có dao động nguyền rủa mãnh liệt, dường như toàn bộ đều là nguyền rủa tư duy, trực tiếp tác dụng lên ý thức, nhưng có vẻ như loại nguyền rủa này không gây nên ảnh hưởng quá lớn đến những dấu hiệu sinh tồn của cậu ấy."

Mấy Dạ Y chuyên nghiệp đều nghiêm túc suy nghĩ rồi tiến hành biện pháp áp chế đối với loại nguyền rủa trong cơ thể Lâm Ân. Nhưng hiển nhiên, hiệu quả cũng không được tốt lắm.

Bạch Dạ cau mày, đưa mắt nhìn Lâm Ân với sắc mặt có chút trắng bệch đang nằm trên giường bệnh, ngón tay "Ca ca" siết chặt lại, trong đôi mắt cũng mơ hồ lóe lên một tia phẫn nộ.

Tuy ông ấy cũng không biết cụ thể là bên kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy đồng tộc duy nhất của mình biến thành cái dạng này, làm sao ông ấy có thể không tức giận?

"Ngả Văn tước sĩ." Bạch Dạ lập tức xoay người rời khỏi lều trại, có chút nặng nề nhìn về phía tồn tại u linh đang bay lơ lửng trên không trung kia, thoánnhíu mày nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Lâm Ân... Làm sao cậu ấy có thể bị thương thành như vậy được?"

Ngả Văn tước sĩ đang lơ lửng trên không trung, thoáng ngẩng đầu, đưa mắt nhìn mảnh sương mù màu đen vẫn còn hỗn loạn trên bầu trời thành nguyền rủa phía xa xa kia, bàn tay khẽ xoa xoa huyệt Thái Dương, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ, cuối cùng

mới thở dài nói: "Nếu tôi nói, cậu ấy suýt chút nữa đã giết chết Vạn Cơ Chi Thần, thì anh có tin không?"

Bạch Dạ lập tức chấn động cả người.

Ông ấy cho rằng Ngả Văn tước sĩ đang nói đùa, nhưng ở thời điểm đưa mắt, nhìn thẳng vào khuôn mặt đối phương, ông ấy mới ngỡ ngàng nhận ra, trên mặt đối phương cực kỳ nghiêm túc, hoàn toàn không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy Ngả Văn tước sĩ đang nói đùa.

Mà vẻ mặt kia… thật giống như đối phương đang thuật lại một câu chuyện từng chân chính xảy ra vậy.

Bạch Dạ lại khiếp sợ mà hoảng hốt. Bởi vì đối với ông ấy, tin tức này còn hoang đường hơn cả khi mình nghe được tin trời vừa sập xuống.

Vạn Cơ Chi Thần kia là tồn tại như thế nào chứ? Đối phương chính là chúa tể của thần giáo Cơ Giới, là tồn tại tối cao cấp căn nguyên đó!

Làm sao Lâm Ân có thể...

Ngả Văn tước sĩ ngẩng đầu, chậm rãi mở miệng, trong giọng nói còn mang theo một chút cảm xúc không thể nói rõ ra: "Anh còn nhớ tòa pháp trận triệu hồi tôi từng đưa cho anh lúc trước không?"

Bạch Dạ gật đầu, ông ấy lập tức nhìn về phía bãi đất trống đằng trước, trên bãi đất trống ấy vẫn còn nguyên tòa trận pháp ông ấy vừa tự mình khắc ra để triệu hồi Lâm Ân.

Bạch Dạ khẽ nhíu mày.

Lại nói, ngay từ lúc nhìn thấy hình vẽ của tòa pháp trận đó, ông ấy đã cảm nhận được một chút kỳ lạ trong chuyện này rồi. Bởi vì theo lẽ thường, với cấp bậc hiện giờ của Lâm Ân, pháp trận

triệu hồi hắn phải khá là đơn giản mới đúng, tuyệt đối không thể phức tạp như thế này.

Đây chính là một chuyện bất hợp lý, không theo lẽ thường.

Chương 802: Câu Chuyện Cổ Tích ...

"Đúng rồi, Ngả Văn tước sĩ, đây cũng là chuyện tôi muốn nói với ngài. Lúc trước chúng ta đã dựa theo mệnh lệnh của ngài để khắc nên tòa pháp trận kia, nhưng ở thời điểm triệu hồi... nó lại xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn."

Làm quá trình triệu hồi thất bại rồi.

Bạch Dạ cũng không rõ lắm rốt cuộc là tình huống gì đã xảy ra.

Bởi vì trong quá trình bọn họ bắt đầu kêu gọi, tòa pháp trận ấy vẫn tỏa sáng như bình thường, chú ngữ định hướng cũng hoàn toàn chính xác. Hơn nữa, nó còn cắn nuốt hết sạch toàn bộ tài nguyên và tế phẩm do bọn họ chuẩn bị sẵn từ trước. Vấn đề là tòa pháp trận ấy giống hệt một cái động không đáy, dù bọn họ đã bỏ vào bên trong cực kỳ nhiều tế phẩm, nhưng nó vẫn chẳng có một chút phản ứng gì.

Mãi cho đến toàn bộ tế phẩm bọn họ chuẩn bị đã tiêu hao không còn, ánh sáng tản ra trên tòa pháp trận kia mới chậm rãi ảm đạm xuống.

Ánh mắt Ngả Văn tước sĩ khẽ động, gã nhẹ nhàng hỏi: "Chuyện xảy ra khi nào?"

Bạch Dạ nhíu mày nói: "Đại khái là mười phút trước."

"Mười phút trước ư..." Ngả Văn tước sĩ ngẩng đầu lên, bên trong con ngươi lập tức hiện ra cảnh tượng gã từng trông thấy bên

trong thành nguyền rủa, nói chính xác hơn là cảnh tượng phát sinh vào thời điểm pháp trận màu tím trực tiếp lan rộng ra, cũng là khoảnh khắc quầng sáng thần bí trực tiếp xuất hiện. Mà thời gian quầng sáng thần bí kia ảm đạm xuống, lại hoàn toàn ăn khớp với thời điểm pháp trận triệu hồi bên này mất đi hiệu lực.

Không cần phải nghi ngờ, trong hai chuyện này có một mối liên quan nào đó mà tạm thời bọn họ còn chưa biết rõ.

Thậm chí trong chuyện này còn có thể xảy ra trường hợp như sau, đó là trong lúc vô tình, sự xuất hiện của pháp trận triệu hồi kia đã kích động một dạng cơ chế quỷ dị nào đó, mới khiến thân thể Lâm Ân tạm thời xuất hiện loại trạng thái dị thường như vậy.

Bên trong con ngươi của Ngả Văn tước sĩ lại một lần nữa hiện ra bóng dáng mơ hồ mà gã từng nhìn thấy trong màn sáng kỳ lạ kia, khiến cho cổ tay gã khẽ rung động.

Kỳ thật, lúc ấy Ngả Văn tước sĩ đã có mặt rồi, nhưng tại khoảnh khắc quầng sáng nọ lóe lên, ngay cả gã cũng bị kinh sợ đến sững sờ tại chỗ.

Bởi vì ngay cả gã cũng chưa từng cảm nhận được một loại khí trường có tính áp đảo mạnh mẽ đến vậy.

Nó làm gã run rẩy không thôi, cũng khiến trong lòng gã ngập tràn thắc mắc.

Đó là Lâm Ân sao?

Hoặc là… Nếu bọn họ thực sự dùng bản hoàn chỉnh của tòa pháp trận tử la lan kia để tiến hành triệu hồi, thì tới cuối cùng, sẽ triệu hồi ra một tồn tại như thế nào?

Gã thực sự không dám tưởng tượng thêm nữa. Chỉ biết rằng, sau khi gã dùng tòa pháp trận kia để thôi diễn ngược lại thân thế của Lâm Ân, trong lúc mơ hồ, gã chợt cảm nhận được một chuyện

rất kỳ lạ … dường như có một thứ gì đó liên quan đến vận mệnh đang từng chút từng chút một bắt đầu chuyển động.

Không biết vì sao, đột nhiên gã lại nghĩ tới một một câu chuyện cổ tích từng được lưu truyền cực kỳ rộng rãi ở giai đoạn sơ khai trong nền văn minh của bọn họ.

【 nếu mùa đông này kéo dài quá lâu, ngươi có sợ hãi hay không? 】

【 nếu mùa đông lạnh giá này kéo dài lâu đến nỗi cả đời cũng không qua đi, thậm chí còn lâu đến mức ngươi vĩnh viễn cũng không thể nhìn thấy ánh rạng đông ấm áp của ngày xuân, ngươi có sợ hãi hay không? 】

【 không, ta sẽ không. 】

【 bởi vì… 】

【 không có mùa đông giá rét nào lâu đến mức không thể vượt qua được. 】

【 bởi vì sẽ có một con quạ đen lặng lẽ buông xuống vào đêm đông lạnh lẽo, ở thời điểm nó mang đến cho chúng ta cơn gió ấm áp đầu tiên, mùa đông lạnh lẽo sẽ nhẹ nhàng trôi đi. 】

【 nó luôn cầm theo một cây đuốc, luôn đứng ở nơi đó, canh gác và trông nom cũng như đối xử cực kỳ hòa nhã với chúng ta suốt những tháng năm dài đằng đẵng. 】

…

Cùng lúc đó, phía trên một mảnh hoang nguyên cách nơi đó mấy ngàn km.

"Tích tắc —— Tích tắc —— Tích tắc —— "

Phía trên bình nguyên hoang vu, một cái hộp nhạc đang nhẹ

nhàng ngân nga một khúc hát. Nó đang được đặt trên một khối đá lớn.

Chiếc hộp nhạc ấy có phong cách vô cùng cổ xưa, khi mở hộp nhạc ra, sẽ có một thằng hề với hai màu đỏ và trắng đan xen lẫn nhau, nhìn cực kỳ buồn cười. Ngay khi cái tay quay tinh tế ở bên ngoài bắt đầu chuyển động có tiết tấu, khúc hát bên trong hộp nhạc cũng khe khẽ vang lên.

Một món đồ tinh mỹ mà quỷ dị.

Bởi vì nụ cười và những động tác máy móc của thằng hề với tạo hình vô cùng buồn cười bên trong chiếc hộp nhạc ấy lại có vẻ không ăn khớp, hoặc là hoàn toàn không liên quan gì đến thứ âm nhạc du dương do hộp nhạc nọ phát ra.

Không.

Một cái hộp nhạc bị đặt ở vùng hoang nguyên hoang vu hẻo lánh này, vốn đã là một chuyện khiến người ta cảm thấy cực kỳ hoang đường và quái dị rồi.

Ngay tại điểm cuối của mảnh hoang nguyên, ở phía đối diện với cái hộp nhạc nọ, cũng có một cái hố đất cực lớn, dường như khu vực này vừa bị thiên thạch rơi xuống.

Tro bụi vẫn còn bay lên cuồn cuộn, dường như còn mơ hồ nghe được tiếng cười gằn độc ác cùng với tiếng rít gào đầy cuồng loạn điên rồ.

"Đã đến lúc rồi." Một giọng nói nặng nề vang lên.

Cùng với một mảnh không gian xung quanh chiếc hộp nhạc kia trực tiếp bị thứ gì đó bóp méo đi, một thằng hề có hai màu đen trắng với một nửa mặt đang khóc còn một nửa mặt đang cười, nhanh chóng chui ra từ mảnh không gian bị bóp méo ấy.

Nửa bên thân thể của gã gần như đã tan vỡ, thậm chí còn có thể rõ ràng nhìn thấy hành đống bánh răng và huyết nhục bể nát bên trong.

Thằng hề nọ mở miệng cười, sau đó nhẹ nhàng nhảy đáp xuống bả vai của tên Đồ Tể Đầu Heo đang khiêng con dao mổ to tướng. Gã túm lấy nửa người đã vỡ nát của mình, rồi mở miệng nói: "Đúng là rất khó chơi nha, hì hì hì, quả nhiên… tên đó đúng là Thái Thản, dù chỉ còn lại một cái đầu, vẫn mạnh đến mức này. Thiếu chút nữa ta đã bị hắn giết rồi, hì hì hì."

Đồ Tể Đầu Heo lạnh nhạt mà vươn tay tới, nắm lấy cái hộp nhạc kia, chậm rãi đóng nó lại.

Ngay khi hộp nhạc bị đóng lại, khúc nhạc vốn đang nhẹ nhàng ngân nga trên vùng hoang dã đột nhiên ngưng bặt. Dao động nguyền rủa mãnh liệt bị khúc nhạc nọ gợi lên, cũng theo đó mà chậm rãi biến mất.

-apptruyen-

Chương 803: Đây Là Kinh Nghiệm Của Chính Hắn!

-apptruyen-

Tên Đồ Tể Đầu Heo quay đầu, đưa mắt nhìn về phía thành nguyền rủa xa xa, sau đó ngẩng đầu nói: "Tất cả những gì chúng ta có thể làm cũng chỉ có như vậy. Ta tin rằng, sau khi trải qua những chuyện này, hắn có thể nhận thức về bản thân mình càng sâu hơn. Dựa vào vật bên ngoài, cuối cùng cũng có lúc hết, chỉ có bản thân mình mạnh mẽ mới là vĩnh hằng."

Thằng hề vẫn đang há miệng cười độc ác trên vai ông ta, khẽ quay đầu, cầm lấy một sợi tóc mai của Đồ Tể Đầu Heo, nói: "Ngươi không sợ hắn sẽ bị Vạn Cơ Chi Thần giết chết sao? Phải biết rằng, hắn dám đánh cuộc như vậy, chính vì đoán chắc ba cái đầu Thái Thản kia sẽ xuất hiện trấn bãi đúng vào thời điểm thích hợp nhất, mà hành động quấy nhiễu của chúng ta đã ép hắn phải lấy ra toàn bộ những con bài chưa lật của mình rồi."

Đồ Tể Đầu Heo nhắm mắt, nói: "Nhưng chúng ta phải làm như vậy."

"Bởi vì theo quá trình hắn từng bước tích lũy được càng ngày càng nhiều kinh nghiệm và lực lượng, năng lực điều khiển cục diện của hắn cũng sẽ thay đổi, trở nên càng ngày càng mạnh, nhưng đây lại không phải một chuyện tốt lành gì."

"Cũng giống như hiện tại, bởi vì chúng ta không bị hắn tính vào bố cục của mình, khiến cho bố cục ban đầu của hắn bị rối loạn, hắn lập tức rơi vào thế bị động, thậm chí còn không thể không liều mạng ứng phó với địch nhân. Mà biến số lần này chỉ

vẻn vẹn là chúng ta thôi."

Nói đến đây, ông ta chợt ngẩng đầu, đưa mắt ngắm nhìn tầng sương mù màu đen dày đặc đang bao phủ khắp không trung kia, tiếp tục: "Nếu địch nhân hắn phải đối mặt chính là hồi tai họa kia, thì tính sai một bước, lại có nghĩa là sẽ thua trắng cả bàn, không còn bất cứ cơ hội nào để làm lại được nữa."

Cho nên nhất định phải phá vỡ thế cờ hắn đang vận dụng, khiến cho mỗi một lần hành động, hắn đều phải cân nhắc cực kỳ chính xác đến toàn bộ những khả năng có thể gặp được và bất cứ tình huống ngoài ý muốn nào có thể phát sinh.

Khiến cho hắn duy trì cảm giác kính sợ đối với tất cả những tồn tại mà bản thân không biết.

Chỉ khi làm như vậy, hắn mới có thể chân chính trưởng thành.

Thằng hề với nụ cười gằn độc ác trên môi kia, khẽ nghiêng đầu, có vẻ châm chọc nói: "Đây là kinh nghiệm của ngươi ư?"

Đồ Tể Đầu Heo lạnh nhạt quay đầu, bước nhanh vào mảnh sương mù màu đen phía xa xa kia, nói: "Đây là kinh nghiệm của chính hắn."

...

Tại cứ điểm của Dạ Y, bên ngoài thành nguyền rủa.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Lâm Ân lặng lẽ nằm trên giường bệnh, hai mắt nhắm lại, sau khi được nhóm Dạ Y tiêm cho mấy trăm bình dược tề, rốt cuộc sắc mặt hắn cũng thay đổi trở nên cực kỳ hồng hào, sinh cơ bừng bừng rồi.

Mà cũng chính vào lúc này, đột nhiên tay trái của hắn lại khe

khẽ run rẩy một cái, sau đó, cô bé mờ mịt mà nâng tay lên, trong lòng bàn tay để lộ ra một chiếc răng nanh nhỏ nhắn. Chỉ thấy ngón áp út khẽ gãi gãi lên bàn tay, trong miệng phát ra một âm thanh mơ hồ: "Nha lặc, đầu... Chúng ta đang ở đâu đây?"

Trái Trái có cảm giác mình vừa nằm mơ một giấc.

Bởi vì ngay tại khoảnh khắc cô ấy trúng phải dao động ức chế tâm linh, rồi bị nó áp chế xuống, ý thức của cô ấy đã chuyển thành một mảnh trống rỗng, về sau đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô ấy hoàn toàn không hay biết, chỉ nhớ mang máng, cô ấy và cái đầu của mình cùng bị kéo vào một cái lưới nào đó, và khắp nơi đều là những điểm sáng và đường cong chằng chịt.

Dường như trong mơ hồ, cô ấy còn nghe được tiếng đầu nói chuyện với mình, hắn nói rất nhiều, nhưng giọng điệu hoàn toàn không giống trước kia.

Không giống như đang nói chuyện phiếm, mà giống... Di ngôn hơn...

Xoẹt xoẹt —— Trong nháy mắt sau đó, Trái Trái lập tức giật mình, tâm trí vốn đang mơ hồ trực tiếp trở nên tỉnh táo. Cô ấy vội vàng lật tay lại, rất nhanh đã trông thấy Lâm Ân cả người đều bị quấn trong băng vải, đang nhắm chặt hai mắt, lặng lẽ nằm ở nơi đó, yên tĩnh như đã chết rồi.

"Đầu ngốc?" Trái Trái sợ hãi quá mức, vội vàng hét lớn lên.

Suy cho cùng, cô ấy vừa mới mơ màng tỉnh lại, trước mắt đã xuất hiện một con người vẫn còn sống sờ sờ nhưng lại nằm im lìm ở đó, an yên như đã chết đi rồi, thậm chí ý thức của bản thân vừa mới hồi tưởng lại những chuyện ác liệt từng xảy ra lúc trước… đương nhiên là bất cứ ai rơi vào tình huống này cũng cảm thấy vô cùng lo lắng.

"Đầu! Đầu! Ngươi tỉnh lại đi! Nơi này là chỗ nào vậy? Ngươi đừng có giả chết mà!" Trái Trái kêu to, cô ấy vội vàng vươn tay tới, túm lấy khuôn mặt hắn, dùng toàn bộ khí lực bú sữa mẹ của mình để kéo ra ngoài

"Vạn Cơ Chi Thần đâu? Cái cục sắt to tướng kia đâu? Hiện giờ không phải lúc ngươi ngủ! Chúng ta mau chạy trốn thôi!"

Trái Trái vừa kêu to vừa ba ba ba ba, trực tiếp tay năm tay mười làm một đống việc cùng lúc, nào là tát cho Lâm Ân mười mấy cái, sau đó hai ngón tay "Phập" một phát, trực tiếp đâm thẳng vào lỗ mũi Lâm Ân.

"Tỉnh mau! Tỉnh mau! Ngươi cái tên khốn nạn này!"

Ý thức của Lâm Ân vẫn còn rất mơ hồ.

Vốn dĩ hắn đang ngủ cực kỳ an tường, thậm chí trong giấc mộng kia, hắn còn chuẩn bị tiếp nhận lời mời lăn lộn trên giường cùng tiểu thư con rối, ai ngờ chưa kịp đồng ý đã lập tức cảm thấy hai má mình rát bỏng, sau đó là cảm giác hít thở không thông, giống như đang có một cô bé nghịch ngợm nào đó, trực tiếp leo lên người hắn, sau đó oa nha nha tiến hành rất nhiều chuyện ác liệt với hắn rồi.

Chịu không nổi, mí mắt Lâm Ân chậm rãi nhúc nhích, sau đó mơ hồ mà khẽ mở ra.

"Đầu ngốc?" Bên tai hắn lập tức truyền đến giọng nói mừng rỡ vô cùng của Trái Trái.

Lâm Ân chậm rãi mở to mắt, bên trong tầm nhìn mơ hồ của hắn vừa chậm rãi xuất hiện cảnh tượng tay trái với biểu cảm cực kỳ vui vẻ đang cắm hai ngón vào lỗ mũi của mình, còn hắn chỉ biết lộ ra đôi mắt cá chết không có lấy một chút ý chí chiến đấu nào.

Đôi mắt mơ hồ của hắn và vẻ mặt mừng rỡ của Trái Trái đối

diện với nhau chừng hai giây.

【 đinh! "nguyền rủa sáp sáp" của ngươi đã bị hiệu quả của "dược tề thiên sứ tự trói" áp chế xuống một chút, trước mắt thời gian duy trì còn lại: 9 giờ 】

【 đinh! Nguyền rủa "mất đi ý chí chiến đấu" của ngươi đã bị hiệu quả của "dược tề thiên sứ tự trói" áp chế xuống một chút, trước mắt thời gian duy trì còn lại: 9 giờ 】

Chương 804: Ngươi Cosplay Con Cá Vàng Hả?

Cùng với tiếng nhắc nhở bên tai vang lên bên tay, Lâm Ân vẫn trong trạng thái không có ý chí chiến đấu, lại chuẩn bị nhắm mắt ngủ.

Nhưng hắn vừa chuẩn bị nhắm mắt xuống thì “Soạt soạt” —— mí mắt lập tức bị bàn tay trái tà ác kia vội vàng kéo lên, thậm chí hắn còn nghe được giọng nói cáu kỉnh vang lên gần trong gang tấc: "Đừng có ngủ! Đừng có ngủ nữa! Hiện giờ chúng ta đã an toàn chưa?"

"Vạn Cơ Chi Thần đâu? Dục Vọng Mẫu Thụ đâu? Chúng ta đã trốn được rồi hả? Không có Trái Trái, đầu ngươi vẫn lợi hại như vậy sao?"

"..."

"..."

Bầu không khí tạm thời chìm trong yên tĩnh.

Sau đó, trong phòng lập tức vang lên một tiếng ngáy mơ màng, Lâm Ân đang vẫn đang trợn tròn mắt lại chìm vào giấc ngủ rồi.

Trái Trái vẫn còn duy tư thế ngây ngốc sững sờ của mình. Cô ấy thoáng tạm dừng một lát, sau đó lập tức o (≧ 口 ≦)o vung tay túm lấy cổ áo Lâm Ân, lắc lư điên cuồng, vừa lắc vừa hét: "Đầu! Đừng có ngủ! Đừng có ngủ nữa! Ngươi cosplay con cá vàng hả? Sao mở to mắt vẫn có thể ngủ được? Dậy đi! Mau dậy đi mà!"

...

Hơn mười phút sau, Bạch Dạ đeo khẩu trang, cầm hồ sơ bệnh án, dùng vẻ mặt nhăn nhó như nhức trứng nhìn mấy Dạ Y đang run rẩy run rẩy cầm băng vải, quấn băng vải giúp Lâm Ân đã bị tay trái của chính mình đánh thành đầu heo.

Ngay sau đó, ông ấy quay đầu, nhìn Lâm Ân đang nằm sấp, và bàn tay trái với biểu cảm đầy dấu hỏi chấm, đang túm một nắm tóc trên đầu hắn, nhất quyết không buông ra. Ông ấy khẽ hít sâu một hơi, rồi không nhịn được lập tức vươn tay đỡ trán nói: "Tuy tôi có biết chuyện này, hình như tay trái của cậu ấy tự có ý thức của riêng mình, và ở thời điểm chủ nhân cứ một mực ngủ say li bì, không muốn tỉnh lại, tay trái sẽ cảm thấy vô cùng lo lắng, muốn đánh thức chủ nhân dậy, nhưng..."

"Chúng tôi thực sự không khuyến cáo phương pháp đánh thức bạo lực như chọc thẳng vào mắt hay đổ thuốc trừ sâu vào miệng."

Nói đến đây, ông ấy có chút bất đắc dĩ chỉ vào cái lỗ thủng nho nhỏ vốn dùng để thông gió đã bị đập cho to ra, khẽ thở dài nói: "Đồng thời, chúng tôi cũng vô cùng thông cảm vì suy nghĩ tốt đẹp muốn mang Lâm Ân chạy trối chết của tay trái, nhưng kia chỉ là một cái lỗ thông gió nho nhỏ, gần như không thể nhét một con người vào."

Thật hiển nhiên, ở thời điểm nhóm Dạ Y nghe được tiếng động trong này, bọn họ đã vội vàng chạy tới, nhưng trong quãng thời gian trước khi bọn họ xuất hiện, nơi này đã xảy ra rất nhiều chuyện không tốt đẹp cho lắm.

Ví dụ như một bàn tay của Lâm Ân trực tiếp luồn qua lỗ thông gió, rồi từ bên ngoài (〃＞ 皿 ＜), cố gắng muốn kéo cả Lâm Ân cũng đi ra ngoài như mình, thậm chí vào thời điểm bọn họ đi tới, cái đầu của Lâm Ân đã bị kéo ra ngoài được một nửa rồi.

Trái Trái ngơ ngác hỏi: "Đầu bị thương rất nghiêm trọng ư?"

Bạch Dạ gật đầu, nói: "Lúc trước không nghiêm trọng, nhưng hiện giờ, chắc là rất nghiêm trọng."

"..."

"..."

"Nhưng không thích hợp nha!" Trái Trái dựng thẳng lên, lập tức vươn một đầu ngón tay chỉ vào Lâm Ân vẫn đang rơi vào trạng thái buồn ngủ, không có ý chí chiến đấu, trừng mắt nói: "Đầu cứ đờ đẫn như đã bị phế đi rồi, Trái Trái nói chuyện với hắn, hắn cũng không thèm phản ứng lại. Hơn nữa, nếu là trước kia, khi Trái Trái cắm vào lỗ mũi hắn, hắn nhất định sẽ há miệng cắn cho ra một cái!"

"Nhưng hiện giờ..."

Trái Trái vô cùng nghi hoặc, lại vươn tay tới chọc chọc vào đầu Lâm Ân Phật hệ.

Lâm Ân: (không có phản ứng)

"Y như một con búp bê bị hỏng rồi."

Bạch Dạ đóng tập hồ sơ lại, khẽ lắc lắc đầu, ho khan nói: "Chúng tôi đã kiểm tra được bảy loại nguyền rủa bên trong ý thức của cậu ấy, một loại trong đó khá là lâu rồi. Loại nguyền rủa thứ bảy kia đang rơi vào trạng thái bị trấn áp, nhưng sáu loại khác thì không. Hiện giờ chúng vẫn đang phát tác, không ngừng ảnh hưởng đến ý thức của cậu ấy. Trước mắt chúng tôi... Cũng bất lực."

"Nhưng không sao, may mà hiệu lực của những loại nguyền rủa kia đang suy yếu, xem ra chúng không phải nguyền rủa tính vĩnh cửu, phỏng chừng qua đoạn thời gian nữa, những loại nguyền rủa ấy sẽ tự động giải trừ mà thôi."

"Căn cứ vào kết quả quan sát và tìm hiểu của chúng tôi trong

hai giờ vừa rồi..." Ông ấy có chút suy tư, lại đưa mắt nhìn thoáng qua hồ sơ bệnh án, nói: "Tuy sáu loại nguyền rủa kia có ảnh hưởng lẫn nhau, nhưng mỗi loại đều tự có một thời kỳ đỉnh điểm của riêng mình. Trước đó không lâu, cậu ấy đã trải qua một đoạn thời gian cứ liên tục điên cuồng và cười to, dựa theo quy luật này, hẳn là loại nguyền rủa đang nắm vai trò chủ đạo ở thời điểm hiện giờ, chính là nguyền rủa làm cho người ta mất đi 'Ý chí chiến đấu'."

Trái Trái kinh ngạc hỏi: "Mất đi ý chí chiến đấu?"

Bạch Dạ gật đầu, nhắm mắt nói: "Đúng vậy, chính là biến thành một con cá mặn rất lười biếng, chẳng muốn làm cái gì hết."

Trái Trái ngơ ngác quay đầu, nhìn về phía Lâm Ân đang trong trạng thái không có ý chí chiến đấu, cứ một mực nằm ở nơi đó. Cô ấy lập tức nghĩ đến mấy cuốn sách đầu từng mượn của bút lông chim, rồi coi nó là con bài chưa lật trong tay mình.

Mà một quyển trong đó đúng là《 cuốn sách đọc sẽ mất đi ý chí chiến đấu 》...

Cái này...

Chẳng lẽ...

Vì đối phó với Vạn Cơ Chi Thần kia, đầu đã vận dụng đến những cuốn sách ấy, cuối cùng làm cho cả chính mình cũng trúng nguyền rủa rồi?

"Đúng rồi!" Đột nhiên Trái Trái nhớ tới một điều gì đó, linh quang chợt hiện, cô ấy mừng rỡ nói: "Đầu của ta vốn có một loại năng lực thần kỳ có thể tạm thời giải trừ nguyền rủa! Bảo đầu dùng loại năng lực kia cho chính mình không phải hắn sẽ trực tiếp khôi phục lại như bình thường sao? Đây rõ ràng là một chuyện vô cùng đơn giản mà?"

Bạch Dạ ngẩn ra, sau đó dở khóc dở cười nói: "Đã thử rồi

nhưng vô dụng."

Trái Trái ngạc nhiên nói: "Không có khả năng, năng lực kia của đầu cực kỳ mạnh mẽ đó, ngay cả nguyền rủa trên người chủ mẫu các ngươi cũng bị nó làm suy yếu nha, làm sao có thể..."

Bạch Dạ lắc đầu, thở dài nói: "Không phải vấn đề nằm ở năng lực, mà là..."

"Hắn lười dùng."

"..."

"..."

Xung quanh lập tức chìm vào một mảnh yên tĩnh.

Trái Trái (? Д?) ngơ ngác quay đầu nhìn Lâm Ân đang say sưa ngủ giống một con cá mặn, chẳng lẽ thứ nguyền rủa kia lại mạnh mẽ tới loại tình trạng này?

＝Hãy đọc tại truyện yy.pro＝

Chương 805: Ngươi Động Đến Tiền Của Hắn, Chính Là Muốn Mạng Của Hắn!

-apptruyen-

"Hiện giờ hắn đang tỉnh hay đang ngủ?"

"Lúc tỉnh lúc mơ. Xét cho cùng, trong cơ thể vẫn còn một loại nguyền rủa "Buồn ngủ" khác cũng đang phát huy tác dụng với cậu ấy."

"Nói cách khác, hắn vẫn có thể nghe được những lời chúng ta nói?"

"Ách... Hẳn là có thể, nhưng cậu ấy lười đi phản ứng lại."

"Nếu ta trực tiếp nhân cơ hội này để giết hắn? Ví dụ như cho hắn một đao chẳng hạn?"

"Lười phản ứng."

"Vậy đi tìm mấy nam sinh tới làm một chút chuyện ác liệt với hắn, hắn cũng sẽ không phản ứng sao?"

"Ách... Hẳn là sẽ không phản ứng...?"

Bạch Dạ có chút xấu hổ, không biết có phải cái tay trái này đã đi theo Lâm Ân rất lâu rồi, nên trong đầu mới nảy sinh một loại ý tưởng cực kỳ ác liệt như vậy. Đây tuyệt đối là loại suy nghĩ mà một người bình thường sẽ không đi thử nghiệm …

Trái Trái lại chìm vào suy ngẫm. Cô ấy nhìn thoáng qua Lâm Ân đang ngáy o o như một tên phế vật trên giường, suy nghĩ thêm một lát, càng ngày càng cho rằng mình không thể ngồi đây nhìn hắn như vậy được, nhất định phải làm một chút gì đó.

Đến đây, dường như Trái Trái vừa hạ quyết tâm rồi, chỉ thấy ánh mắt cô ấy rơi thẳng xuống đống quần áo đã được gấp gọn gàng và chiếc vali xách tay đang đặt bên người Lâm Ân.

"Ừm —— " Cô ấy chớp chớp mắt, sau đó trực tiếp vươn tay tới, cắn một cái đứt chiếc khóa nhỏ bên trên, trực tiếp chui vào, sau đó cẩn thận mò mẫm những thứ bên trong ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy nghi hoặc của Bạch Dạ.

Ngay sau đó.

"Tìm được rồi!" Chỉ nghe giọng nói trong trẻo của Trái Trái vang lên trong chiếc vali, tiếp đó là một chuỗi những âm thanh va chạm thanh thúy "Soạt soạt soạt" truyền đến từ bên trong.

"Là túi tiền của đầu!"

Nháy mắt sau đó, tiếng ngáy o o vốn vang lên đều đặn của Lâm Ân đột nhiên ngưng bặt.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy ngạc nhiên của Bạch Dạ, Trái Trái híp mắt, trực tiếp kéo một túi tiền cực lớn từ bên trong chiếc vali kia ra, nhẹ nhàng lắc lư nó một cái. Gần như tiếng loẻn xoẻn phát ra do một đống tiền hắc lâu bên trong va chạm vào nhau lập tức truyền tới.

Sau đó, Trái Trái vươn tay, nắm lấy chiếc mặt nạ mỏ chim của Lâm Ân, dùng sức mà lắc lắc, ai ngờ cô ấy lại lắc ra hai đồng tiền sáng bóng rồi.

Đương nhiên, quá trình này còn chưa chấm dứt, sau mặt nạ chính là quần áo, là đai lưng, là giầy, là quần đùi… khắp nơi đều

bị Trái Trái cứng rắn kéo ra một đống tiền xu.

Bạch Dạ: "(? Д?) chuyện này..."

Trái Trái cầm một đồng tiền xu sáng bóng lên, nghiêm túc nói: "Đầu ngốc có một thói quen cực kỳ xấu là thích giấu tiền. Bình thường, hắn đều nhân lúc Trái Trái đi ngủ để lén lút giấu mấy thứ này đi. Bên dưới viên gạch thứ hai tính từ đầu giường của hắn trong căn phòng tại thành Hắc Dạ có giấu ít nhất là hai ngàn đồng, dưới sàn nhà trong phòng ngủ của hắn tại tiệm dược tề ở hẻm Du Hồn cũng giấu không ít, thậm chí hắn còn giấu mấy cuốn truyện khiêu dâm cực kỳ xấu xa nữa."

"Hắn cứ cho rằng Trái Trái không biết, nhưng trên thực tế, Trái Trái lại biết vô cùng rõ ràng."

"Đối với loại giàu đến chảy mỡ lại keo kiệt muốn chết này, ngươi động đến tiền của hắn, chính là muốn mạng của hắn."

Lâm Ân đang cứng ngắc nằm trên giường.

Bạch Dạ chỉ biết kinh ngạc đứng ở nơi đó, nhìn bàn tay trái ồn ào đang lùa toàn bộ tiền hắc lâu mình móc ra được từ trên người chủ nhân vào túi tiền.

"Cho nên..." Theo bản năng, Bạch Dạ khẽ nuốt một ngụm nước miếng xuống, trong mơ hồ, ông ấy cảm nhận được một chút chuyện không tốt sắp xảy ra rồi.

Trái Trái cầm một đồng tiền xu lên, nghiêm túc nói: "Cho nên… phương pháp tốt nhất giúp đầu có lại được ý chí chiến đấu chính là tiêu tiền của hắn, đặc biệt là tiêu tiền vào một vài chỗ cực kỳ không chính đáng, hắn sẽ vô cùng phẫn nộ. Ta đã thử qua rồi."

"Ví dụ như..." Bạch Dạ ngơ ngác nói.

Xoẹt xoẹt —— Đồng tiền hắc lâu kia lập tức bị một ngón tay

của Trái Trái búng lên, nó lật mình trên không trung, tản ra một luồng hào quang của tiền vàng cực kỳ tà ác.

Bạch Dạ vô cùng kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn lên. Ngay cả Lâm Ân vốn đang nằm im lìm ở nơi đó, cũng run rẩy, cố gắng dùng hết khí lực toàn thân để gian nan quay đầu qua nhìn.

Ánh mắt trượt treo đồng tiền bóng loáng long lanh kia.

Sau đó…

"Nha ô!"

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy rung động của Lâm Ân, đồng tiền hắc lâu sáng bóng mượt mà kia lập tức rơi thẳng vào cái miệng đang mở to của Trái Trái.

Trái Trái nhai nhai hai cái, sau đó dùng lực mà nuốt nó xuống.

Cô đông —— âm thanh rõ ràng cho thấy đồng tiền xu nọ vừa bị nuốt chửng xuống bụng truyền đến.

【 đinh! Tiền khô lâu -1000, vui sướng -10】

Ánh mắt Lâm Ân lập tức chuyển thành trống rỗng.

Bạch Dạ lại ngơ ngác mà chăm chú nhìn vào cảnh tượng cực kỳ bất bình thường này, đến mức tập hồ sơ trên tay đã rơi xuống đất, ông ấy cũng quên phải nhặt nó lên.

Ăn luôn!

Cô ấy ăn luôn rồi kìa!

Trái Trái dùng sức mà lắc lắc tay, sau đó lại cầm một đồng tiền hắc lâu lên, cũng chẳng buồn quay đầu nhìn vẻ mặt của Lâm Ân phía sau, chỉ nghiêm túc nói: "Trước kia, nếu ta dám làm như vậy, kiểu gì đầu cũng sẽ tức điên lên muốn đánh chết ta. Nói thật, mấy

đồng tiền cũng chẳng ngon lành gì, nhưng nếu loại phương pháp này có thể lấy lại một chút ý chí chiến đấu cho đầu, để hắn tỉnh táo hơn, chịu sử dụng năng lực xóa bỏ nguyền rủa đối với chính mình, Trái Trái cũng miễn cưỡng ăn thêm một chút vậy."

Cô ấy bày ra dáng vẻ không mấy tình nguyện, thậm chí là khó xử nhìn chằm chằm vào đồng tiền xu trên tay mình.

Thật hiển nhiên, mùi vị của đồng tiền vàng này chẳng ngon lành cho lắm.

Sau đó, cô ấy lại áp dụng đúng cách cũ, không thèm nhìn Lâm Ân nhưng trực tiếp ném đồng tiền xu trong tay mình lên cao ngay trước mặt hắn.

Vút—— Cái đầu của Lâm Ân và Bạch Dạ lại một lần nữa run rẩy mà nâng lên.

Vậy đó, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì rất nhanh thôi, đồng tiền hắc lâu thứ hai này cũng sẽ trở thành đồ ăn cho Trái Trái.

"Ta sắp ăn đây." Trái Trái nâng tay lên, cái miệng đang há ra, muốn vươn tới đớp lấy đồng tiền xu kia.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc này, Lâm Ân vốn đang trong trạng thái lười nói chuyện cũng như lười đi phản ứng với người khác, lại vội vàng mở miệng, thậm chí dưới nghị lực vô cùng to lớn của hắn, thân thể vốn đang lười nhác nằm ì ra trên giường, cũng trực tiếp lật người lại.

"Dừng tay!"

Chương 806: Ngươi Ức Hiếp Chủ Nhân Quá Đáng Rồi!

Lâm Ân điên tiết hét lớn lên, dù bản thân đang trong trạng thái không có ý chí chiến đấu nhưng bàn tay phải của hắn vẫn lao vút ra ngoài, muốn bắt đồng tiền hắc lâu kia trước Trái Trái một bước.

Nhưng ngay tại thời điểm bàn tay hắn sắp chạm đến đồng tiền hắc lâu kia, Trái Trái trực tiếp đánh ra một chiêu cá chép vượt Long Môn + gia tốc, cái miệng nhanh như cắt đớp lấy đồng tiền xu kia trước bàn tay phải của Lâm Ân.

"Nha ô ——— " Âm thanh nhai nuốt ngấu nghiến lại truyền đến.

【 đinh! Tiền khô lâu -1000】

"Trái Trái!" Lâm Ân lại gầm lên, khóe mắt trợn trừng như muốn rách ra rồi.

Tuy hắn cũng biết tay trái xấu xa của mình đang muốn dùng loại phương thức ác liệt này để cứng rắn xốc lại ý chí chiến đấu cho hắn, nhưng mắt thấy tiểu tiễn tiễn do chính mình khổ khổ sở sở tích góp được lại bị cô ấy nuốt thẳng vào trong bụng như vậy, không cần biết như thế nào hắn cũng cực kỳ khó chịu!

"Đầu ngươi có chịu nói chuyện cùng ta không?" Trái Trái có chút mừng rỡ, vội vàng lật tay nhìn về phía Lâm Ân với gương mặt viết đầy hai chữ “phẫn nộ”.

"Có phải ý chí chiến đấu của ngươi đã tăng lên rồi? Vậy nhanh dùng năng lực giải trừ nguyền rủa đối với chính mình đi! Ngươi mau tỉnh táo lại đi, ta tin tưởng ngươi nhất định có thể làm được!"

Lâm Ân nghiến răng, lập tức dùng ánh mắt với ngọn lửa phẫn nộ ngập trời nhìn về phía cô ấy.

Sau đó, hắn gian nan vươn tay phải tới, trên đầu ngón tay chậm rãi xuất hiện một luồng ánh sáng màu trắng rất nhỏ.

Trái Trái và Bạch Dạ lập tức nín thở, chớp chớp mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào luồng ánh sáng màu trắng kia, chờ đợi Lâm Ân vận dụng năng lực của mình.

Đây rồi!

Đây rồi!

Đầu đã quyết định vận dụng năng lực giải trừ thời gian nguyền rủa của mình rồi!

Thứ áo nghĩa tuyệt sát có thể làm rung động cả chủ mẫu và cái đầu Thái Thản kia tới rồi!

Nó sắp xuất hiện rồi!

Phốc —— Đáng tiếc, điểm sáng hệt như một ngọn lửa nhỏ ấy vừa mới sáng lên chưa đầy hai giây, lại lập tức lay động mà ảm đạm xuống. Ngay tại thời điểm tia sáng kia vụt tắt, bên tai bọn họ lại một lần nữa truyền đến âm thanh đều đặn của Lâm Ân.

Chỉ thấy hắn vẫn trợn tròn mắt, vẫn duy trì vẻ mặt và tư thế đầy phẫn nộ như vừa rồi, nhưng trên đỉnh đầu đã bay lên một chuỗi những ký tự "zzz".

Chẳng cần phải suy nghĩ nhiều, hình ảnh này đã đủ để chứng minh tất cả rồi.

Hắn lại ngủ!

Trái Trái: "..."

Bạch Dạ: "..."

Phòng khám vừa rơi vào yên tĩnh.

Bạch Dạ lau mồ hôi nói: "Cậu ấy đang ngủ hả?"

Trái Trái nói: "Hắn chết rồi."

"..."

Bạch Dạ xấu hổ, nói: "Theo tôi, chúng ta nên dừng thử nghiệm này lại đi, dù sao đó cũng là nguyền rủa, không thể phản kháng hay phá giải nó theo phương pháp như vậy được. Chúng ta nên chờ đến khi thời gian nguyền rủa tự chấm dứt..."

"Nói đùa gì vậy? Ta hiểu đầu ngốc! Hắn chính là một kẻ luôn mang trong mình ý chí chiến đấu sục sôi, vĩnh viễn cũng không bao giờ chịu thất bại, ngay cả khi bị người khác ăn tươi, hắn cũng sẽ hung hăng mà cắn cho đối phương hai cái!" Trái Trái kêu to, ý chí chiến đấu lên cao, cô ấy lại nổi giận mà vươn hai ngón tay tới, “Phập” một tiếng chọc thẳng vào lỗ mũi Lâm Ân.

Con ngươi trong mắt Lâm Ân lập tức nở to ra.

Hành động này của Trái Trái đã khiến toàn thân Bạch Dạ không ngừng run rẩy, theo bản năng ông ấy vội vàng lui về phía sau một bước.

Còn Trái Trái, lúc này cô ấy đã cắn chặt hàm răng, trong lòng ầm ầm nổi giận trực tiếp quơ tay, nắm lấy một đồng tiền hắc lâu khác đang đặt ngay trên đầu giường, sau đó điên tiết hét lớn lên: "Đầu ngốc! Ngươi nhìn cho rõ đây! Trong vòng ba mươi giây sắp tới, Trái Trái sẽ ăn hết sạch đống tiền của ngươi! Một đồng cũng không chừa lại!"

"Mà ngay sau khi vào bụng, ta sẽ dùng dịch axit của mình tiêu hóa sạch sẽ chúng nó! Tuyệt đối là tiêu hóa sạch sẽ, một cọng lông

cũng không chừa!"

Ngay sau khi lớn giọng tuyên bố quyết định này, Trái Trái không chút do dự trực tiếp dùng một tay chuyển đống tiền trước mặt tới (‟ ▼ 皿 ▾), lại mở cái miệng rộng ra, đổ ào ào cả đống vào trong miệng, thậm chí còn dùng sức mà nén toàn bộ chúng vào chỗ sâu nhất trong miệng của mình.

Cùng lúc ấy, bên tai Lâm Ân cũng không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Tiền khô lâu của ngươi -1000! 】

【 đinh! Tiền khô lâu của ngươi -1000! 】

Giờ khắc này, con ngươi trong mắt Lâm Ân vẫn chưa lấy lại được ý chí chiến đấu lập tức trở nên run rẩy, da gà toàn thân trực tiếp “ba ba ba” nổi lên hàng loạt, tóc gáy cũng dựng thẳng đứng.

Thật hiển nhiên, hành vi của Trái Trái vào giờ phút này, đã chạm đến nghịch lân của hắn rồi.

"Dừng tay lại! Con bé phá gia chi tử kia..." Cơn buồn ngủ trong người Lâm Ân lập tức bay đi hết sạch, hắn điên tiết hét lớn lên, sau đó lao về phía trước, dùng sức muốn tóm lấy Trái Trái đang trong tư thế há to miệng, chuẩn bị thống thống khoái khoái ăn một bữa no kia.

Thậm chí Bạch Dạ đang đứng một bên cũng có thể rõ ràng nhìn thấy từng sợi gân xanh nhô lên khỏi huyệt Thái Dương của hắn.

Thật hiển nhiên, loại kết quả gia sản lụn bại đã mang đến một loại kích thích thật lớn cho hắn, khiến hắn phải dùng hết toàn bộ khí lực của bản thân tới đối kháng với loại nguyền rủa không có ý chí chiến đấu, chỉ để bảo vệ gia sản của mình.

Tới cuối cùng, Lâm Ân với hàng loạt gân xanh nổi đầy đầu, với đôi mắt huyết hồng phừng phừng lửa giận, cũng gian nan vươn được tay phải qua, chuẩn bị ngăn chặn hành vi đầy “tội ác” của Trái Trái.

Nhưng tại khoảnh khắc hắn sắp bắt được Trái Trái, thì đột nhiên Trái Trái di chuyển qua, cánh tay kéo dài, khoảng cách giữa cô ấy và cái tủ đầu giường trực tiếp gia tăng thêm một mét nữa.

Bạch Dạ: "!!!"

"Ngươi ức hiếp chủ nhân quá đáng rồi!"

Giờ khắc này, Lâm Ân đã tức đến sùi bọt mép, tinh thần nổ tung ra. Dưới trạng thái cực kỳ kích động như vậy, hắn lập tức nâng tay phải lên, chỉ trong nháy mắt phía trên đầu ngón tay đã lóe lên một tia sáng màu trắng.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của Bạch Dạ, Lâm Ân nghiến răng, nặng nề ấn ngón tay phải kia xuống trước ngực của mình.

【 đinh! Ngươi đang phát động "Năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa" đối với chính mình, mục tiêu là nguyền rủa "Đánh mất ý chí chiến đấu ", xin hỏi có lập tức tiến hành hay không? 】

Lâm Ân dùng nghị lực vô cùng lớn, trực tiếp rống lên: "Có!"

Chương 807: Chẳng Lẽ Ở Trong Mắt Hắn, Gia Sản Còn Quan Trọng Hơn Cả Mạng Sống Ư?

Ông —— Gần như ngay sau đó, vầng hào quang màu trắng tới chói mắt đã từ trên tay phải của Lâm Ân, nhanh chóng lan tràn ra ngoài, lập tức bao trùm lấy toàn thân hắn.

Bên dưới quầng sáng nọ, nơi ánh sáng trực tiếp chiếu vào, Trái Trái vốn đang nhồi tiền hắc lâu vào đầy miệng mình cũng ngơ ngác lật tay nhìn qua, từng đồng tiền hắc lâu lạch cạch lạch cạch rơi từ trong miệng cô ấy ra ngoài.

Đúng vậy.

Đó là quang mang do năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa phát ra.

Đầu... Đầu… rốt cuộc hắn đã...

Trong nháy mắt tiếp theo, dưới ảnh hưởng của thứ ánh sáng màu trắng kia, trong mơ hồ, người ta có thể nhìn thấy từng sợi chỉ đen bị màn hào quang kia kéo từ trong thân thể hắn ra ngoài, sau đó từng sợi chỉ đen nọ một mực tập trung lại, biến thành ấn ký nguyền rủa đính lên cổ tay hắn.

Tới đây, màn hào quang nọ cũng lập tức tan biến.

【 đinh! Ngươi thu nhận nguyền rủa tâm linh dị thường: đánh mất ý chí chiến đấu. 】

Hào quang đột ngột biến mất, tầm nhìn khôi phục như bình

thường.

Bạch Dạ lập tức trông thấy Lâm Ân đang ngồi ở chỗ kia, đang không ngừng thở hổn hển, thân hình cường tráng đổ mồ hôi đầm đìa, tuy nhìn qua thần sắc trên mặt hắn vẫn cực kỳ suy yếu, nhưng trong mắt lại lóe lên một chút tỉnh táo, hoàn toàn khác với thời kỳ phế vật lúc trước.

"Hóa ra cậu ấy lại có thể... Áp chế loại nguyền rủa kia thật..."

Ông ấy vô cùng kinh hoảng, thậm chí còn không thể tin vào những gì mình đang nhìn thấy đây.

Hơn nữa, chấp niệm đối với tiền vàng trong lòng Lâm Ân thật sự lớn đến vậy sao? Lớn đến mức rõ ràng bản thân hắn đang rơi vào trạng thái lười muốn chết, ngay cả bị người ta hãm hại cũng chẳng buồn động đậy, bị người đổ thuốc trừ sâu vào trong miệng vẫn giữ nguyên vẻ mặt đờ đẫn, không có lấy một chút ý chí chiến đấu nào?

Thậm chí hắn còn nghe được ý tưởng điên rồ của Trái Trái, còn biết rất có thể một chút nữa thôi, sẽ có một đám nam sinh đi đến nơi này, thực hiện những hành vi đầy tính triết học mà ác liệt với mình, hắn vẫn giữ nguyên dáng vẻ phế vật của mình, như muốn nói các ngươi thích làm gì cứ làm, ta không ý kiến.

Tưởng chừng không một chuyện gì trên đời có thể gợi lên ý chí chiến đấu trong lòng hắn, ấy vậy mà … chỉ một hành động nho nhỏ của Trái Trái, đó là nuốt sạch gia sản của hắn vào trong miệng, ý chí chiến đấu trong lòng hắn lại lập tức sôi trào rồi?

Chẳng lẽ ở trong mắt hắn, gia sản còn quan trọng hơn cả mạng sống ư?

Quá bất bình thường! Người này quá bất bình thường rồi!

Ngay trong nháy mắt khi Lâm Ân tỉnh táo lại rồi, đột nhiên hắn

ngước đôi mắt màu huyết hồng của mình lên, đùng đùng phẫn nộ vươn tay tới, túm lấy Trái Trái: "Trái Trái! Ngươi muốn đầu thai hả?"

Nhưng tại khoảnh khắc Lâm Ân với tâm trạng giận dữ đến điên cuồng, trực tiếp mở miệng hung hăng trách mắng kia, tay trái của hắn lại chẳng hề tránh né, ngược lại, cô ấy còn lao thẳng về phía hắn, khiến cho một quyền kia của Lâm Ân lập tức ngừng lại giữa không trung.

Trái Trái vừa lao tới đã gục xuống trước ngực hắn, vừa khóc nức nở vừa túm lấy vạt áo của hắn, phát ra một tiếng nghẹn ngào.

Lâm Ân sững sờ, lập tức đứng yên tại chỗ.

"Tốt quá rồi! Tốt quá rồi! Ta cứ cho rằng đầu không thể biến trở lại được nữa, ô ô!"

"Ta xin lỗi vì không thể giúp được gì cho ngươi. Trái Trái đã nghe Bạch Dạ tiên sinh nói lại những chuyện từng xảy ra ở thời điểm tâm linh của ta bị ức chế rồi. Tình huống ấy quá nguy hiểm! Nếu Trái Trái tỉnh lại đúng lúc, Trái Trái cũng sẽ cố gắng mang theo đầu rời đi, chúng ta cùng nhau sống sót! Ô ô!"

Cô ấy khóc thật rồi.

Mà đây cũng là lần đầu tiên Lâm Ân nhìn thấy biến dị thể tay trái vốn không tim không phổi của mình để lộ ra biểu cảm như vậy.

Loại tâm trạng bị dồn nén đến cùng cực, cuối cùng cũng được phát tiết cảm xúc này, đã thông qua những sợi dây thần kinh kết nối thân thể của hai người bọn họ với nhau, để trực tiếp truyền thẳng vào trong đầu hắn.

Đúng là cô ấy đã vô cùng lo lắng cho hắn, bắt đầu ngay từ khoảnh khắc cô bé này tỉnh lại. Bởi vì loại cảm xúc sụp đổ thông

qua dây thần kinh truyền trở về kia tuyệt đối không lừa người.

Bởi vì trước kia mỗi lần gặp phải nguy hiểm, đều là Trái Trái lên tiếng chỉ trích mà ồn ào đòi dẫn hắn thoát ly hiểm cảnh. Có lẽ lúc ban đầu, bởi vì lời nói dối của hắn, bởi vì Trái Trái tin rằng hai người bọn họ vốn sống cộng sinh với nhau, nếu hắn chết cô ấy cũng không sống nổi, nên Trái Trái mới rơi vào tình thế bắt buộc, phải làm như vậy, nhưng theo thời gian trôi qua, sau quãng thời gian dài sớm tối ở chung, không ngừng cãi vãi, lại liên tục cùng nhau vượt qua khó khăn trắc trở, dường như cô ấy cũng dần dần thích ứng với mối quan hệ như vậy rồi, cũng thích ứng với loại cảm giác có thể yên tâm giao phía sau lưng mình cho đối phương vào những thời khắc nguy hiểm …Tuy cô ấy vẫn là một bàn tay trái tà ác, lại còn ương ngạnh khó gần...

Lâm Ân nắm chặt tay, tâm trạng phẫn nộ của hắn cũng theo những giọt nước mắt nức nở của Trái Trái mà chậm rãi buông lỏng xuống.

Hắn thở ra một hơi, sau đó lắc lắc đầu, vươn tay tới vỗ vỗ mu bàn tay của cô ấy, khẽ thở dài nói: “Được rồi, đừng khóc nữa, chẳng phải ta vẫn bình an đây sao? Ngươi chỉ là một bàn tay, khóc cái gì mà ghê gớm vậy… Sốt hết cả ruột rồi."

Bạch Dạ đứng một bên, trông thấy cảnh tượng đầy xúc động này, bỗng nhiên trong lòng lại có cảm giác mình giống như một cái bóng đèn đang ở trong này nạp điện.

Chỉ là...

Ừm… tuy cảnh tượng này xúc động thật đấy, nhưng nhìn một bàn tay nhào vào lồng ngực Lâm Ân không ngừng khóc lóc, sau đó hắn lại phải dùng tay phải của mình tới vỗ vỗ mu bàn tay trái mà bất đắc dĩ an ủi như vậy, trong lòng Bạch Dạ lại dâng lên một chút kỳ quái và quỷ dị.

Đương nhiên, ông ấy vẫn đang tự nhủ với lòng mình, nơi này không phải Lam tinh, mà là địa ngục. Và không cần biết đó là chuyện quái dị đến cỡ nào, một khi nó xuất hiện ở bên trong địa ngục này, nó cũng trở thành vô cùng hợp lý và bình thường cả thôi.

Trái Trái dùng sức lắc lắc tay, sau đó nâng tay lên, nghẹn ngào nhìn về phía Lâm Ân nói: "Xin lỗi..."

Trên mặt Lâm Ân lộ ra nụ cười tươi đầy nhẹ nhàng thoải mái, hắn vươn tay phải tới, xoa xoa mu bàn tay trái, dịu dàng đáp lại: "Xin lỗi làm gì? Ta biết ngươi chỉ muốn giúp ta sớm khôi phục lại một chút mới làm như vậy mà thôi, hơn nữa ngươi chính là tiểu năng thủ xuất sắc của ta nhé, làm sao ta có thể giận ngươi được? Ừm?"

-truyện yy . pro-

Chương 808: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn!

Lâm Ân nhéo nhéo ngón giữa của cô ấy.

Trái Trái nức nở nói: "Ừm, đầu à, ngươi là tốt nhất."

"Đến đây nào, Trái Trái, hé miệng nào, để cho đầu nhìn xem, vừa rồi ngươi gặm tiền như vậy, có khó chịu lắm không? Tuyệt đối đừng cắn đến hỏng cả răng nhé, để ta kiểm tra cho ngươi một chút."

"Ngô... Cám ơn đầu."

"Đến đây, há miệng ra nào —— "

"Nha —— " Trái Trái ngoan ngoãn mở miệng ra.

Nhưng cũng chính trong nháy mắt đó, tay phải của Lâm Ân "Soạt" một tiếng, trực tiếp thò vào trong miệng Trái Trái. Trái Trái quá bất ngờ, lập tức mở to hai mắt nhìn qua, gần như cái miệng đã bị lấp đầy trong nháy mắt!

Cắm vào rồi!

Lập tức cắm toàn bộ vào rồi!

Bạch Dạ quá đỗi sợ hãi. Ngay lúc ông ấy không biết nên nói gì thì đột nhiên, trước mắt lại xuất hiện hình ảnh Lâm Ân nghiến răng, hung hăng dùng chân đè cánh tay trái của mình xuống giường, rồi dùng hết sức bình sinh, cắm thẳng tay phải vào bên trong cái miệng của tay trái.

"Ô! Ô ô!" Trái Trái (ΩДΩ) hoảng hốt giãy giụa, nhưng bị Lâm Ân hung hăng ấn xuống giường, còn bị đè cả người lên, dồn toàn bộ sức nặng của thân thể mình xuống… Trái Trái bất lực, bởi vì không cần biết cô ấy giãy giụa như thế nào, cũng chẳng mang đến một xíu tác dụng nào cả, trong khi cái miệng đang bị bàn tay phải thô to kia hung hăng mà xâm nhập vào, thậm chí hắn còn không ngừng dùng sức, mạnh mẽ chui sâu vào bên trong, giống như đang muốn tìm đến chỗ sâu nhất trong bụng Trái Trái vậy, cứ một mực thúc đẩy, thúc đẩy, từ từ chui sâu vào.

Trái Trái cực kỳ sợ hãi, cô ấy dùng sức mà giãy giụa nói: "Ô! Ô nha!"

Mà đúng vào lúc này, Lâm Ân đã rút cánh tay phải của mình ra, cùng với lớp dịch nhầy kỳ quái dính đầy trên tay phải, một đồng tiền hắc lâu sáng long lanh đã bị hai ngón tay hắn kẹp ra bên ngoài.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nheo mắt nói: "Chà đi một chút, có lẽ còn dùng được."

Trái Trái há miệng ho khan, đầu lưỡi thật dài lập tức thè ra. Cô ấy không ngừng phun dịch nhầy từ trong miệng mình ra ngoài, sau đó một mực thở hổn hển nằm sấp ở nơi đó giống như vừa bị xâm phạm, cái miệng hung hăng hét lớn: "Không phải ngươi mới nói sẽ không giận ta ư?"

Lâm Ân cầm khăn tay lau sạch đồng tiền hắc lâu, lập tức cất giọng đầy đứng đắn và nghiêm túc nói: "Chuyện gì đi chuyện ấy, không tức giận là một chuyện, còn cứu vãn tổn thất của mình lại là chuyện khác. Ngươi ăn của chủ nhân nhiều tiền như vậy, ta lại không được lấy nó ra trước khi ngươi tiêu hóa nó ư?"

Trái Trái lại phun ra một vũng dịch nhầy, hét lớn: "Ngươi là ma quỷ! Ta không thèm lo lắng cho ngươi nữa! Ta trực tiếp thu hồi toàn bộ lời vừa mới nói ra! Ngươi… tên tà ác này..."

Nhưng cô ấy còn chưa nói xong.

Phập ——

"Ô? ————!"

Ngay dưới đôi mắt mở to đầy hoảng hốt của Trái Trái, bàn tay phải của Lâm Ân lại trực tiếp bắn tới, muốn chui vào trong miệng đối phương.

Lần này hắn dùng sức quá mạnh, bởi vậy chỉ thoáng một cái là đút thẳng tới bả vai luôn rồi.

Nếu không phải độ đàn hồi của Trái Trái quá mức tuyệt vời, khiến cho cô ấy có thể kéo dài và dát mỏng đến không thể tưởng tượng nổi, thì một lần đút vào toàn bộ như vậy, tuyệt đối có thể mang đến đau đớn vô cùng.

Trực tiếp dùng một chiêu Tướng Vị Phủ Trùng [1], một phát ăn ngay!

Mà có một chuyện càng kỳ quái hơn, cũng không biết vì sao, trong nháy mắt khi bàn tay phải của Lâm Ân tiến vào, cô ấy lại rõ ràng cảm nhận được một chút mùi vị tương tự như lấy m chi quyền của hắn.

Nó khiến cô ấy có chút… khó chịu! Cực kỳ khó chịu rồi!

"Ô ô! Ô ô nha!" Trái Trái vừa giãy giụa vừa không ngừng dùng ngón tay cào lên bả vai Lâm Ân, nhưng đương nhiên, hành động này cũng chẳng mang đến một chút tác dụng nào.

Thân thể cô ấy nhỏ bé như vậy, mà kẻ xâm phạm cô ấy lại to lớn như thế, hình thể chênh lệch, căn bản không thể chống đỡ được mà!

Ma quỷ!

Siêu cấp ma quỷ!

Ba ———— Cùng với một tiếng vang kỳ quái truyền ra, Lâm Ân lại rút tay trở về. Lúc này, trên bàn tay dính nhơm nhớp của hắn đã có thêm hai đồng tiền hắc lâu sáng long lanh, mà ngoại trừ tiền hắc lâu, trên tay hắn còn có thêm một khối Hạch Tâm Cơ Giới có kích cỡ bằng cái bánh rán.

【 đinh! Tiền hắc lâu của ngươi +2】

【 đinh! Ngươi nhận được tài liệu: Hạch Tâm Điện Tử của máy móc có trí tuệ】

Lại có thu hoạch ngoài ý muốn?

Xem ra lúc trước, ở thời điểm Trái Trái đối phó với những con bọ cánh cứng máy kia, cô ấy đã ăn luôn chúng nó, rồi trực tiếp phân giải mấy đơn vị máy móc đó thành nguyên liệu.

Ừm… đúng là khá lâu rồi hắn không có khai quật kho tàng bên trong bụng Trái Trái! Ai biết bên trong dạ dày của cô ấy còn cất giữ bao nhiêu thứ kỳ quái đây?

Trái Trái bật ra tiếng ho khan, sau đó điên tiết hét lớn lên: "Ta muốn giết ngươi! Đầu ngu ngốc, ngươi xong đời rồi..."

Phập ——

"Ô nha? ————!"

【 đinh! Tiền hắc lâu của ngươi +3, tiền khô lâu của ngươi +20】

Phỏng chừng vận khí lần này không tốt, ngoại trừ tiểu tiễn tiễn của mình, không còn thu hoạch nào khác nữa.

Trái Trái giãy giụa nói: "Ngươi có nghe ta nói hay không? Không được đút vào nữa! Không được móc! Không..."

Phập ——

"Da mei? ————!"

【 đinh! Tiền hắc lâu của ngươi +1】

【 đinh! Ngươi nhận được tiêu hao phẩm: Bình đựng rượu đế x1】

【 đinh! Ngươi nhận được đạo cụ: dụng cụ mở nắp bình thuốc trừ sâu x1】

Lâm Ân: "???"

Quả nhiên, đúng như những gì hắn dự đoán, bà nương xấu xa Trái Trái này không phải người tùy tùy tiện tiện, không phải cái gì cũng trực tiếp tiêu hóa đi. Rất có khả năng trong bụng cô bé này còn một cái túi tiền độc lập, để mỗi khi cô ấy bắt gặp thứ hữu dụng với mình, sẽ lén lút giấu nó đi.

Lâm Ân có chút do dự cầm dụng cụ mở nắp bình trên tay, lại đưa mắt nhìn Trái Trái với khuôn mặt nhăn nhó và đầu lưỡi thè cả ra ngoài o(x□x)o nhưng vẫn bị hắn ấn trên giường không thể động đậy được.

Bạch Dạ chỉ biết ngơ ngác đứng một bên chứng kiến khung cảnh quái dị này.

-Đọc tại apptruyen-

---

[1] : Tướng Vị Phủ Trùng chính là tên gọi kiểu Trung Quốc của skill Biến Chuyển Pha (E) thuộc bộ kỹ năng của Ekko game LOL. Tên tiếng Anh của nó là Phase Dive.

Chương 809: Là Chúng Nó Tự Mình Chạy Vào!!!

Trái Trái suy yếu nói: "Không được —— như vậy là không được —— đầu ngươi làm như vậy với tay trái của mình là cực kỳ vô đạo đức..."

Phập ——

"Oa nha? ————!"

Lại một lần nữa bị hung hăng xâm chiếm tới chỗ sâu nhất trong lòng mình, cả năm ngón tay của Trái Trái đều trở nên cứng ngắc mà hướng thẳng lên trời, thậm chí hiện giờ, một chút sức lực để giãy giụa, cô ấy cũng cạn kiệt cả rồi.

Nhưng lần này, Lâm Ân không ầm ầm đút vào, ào ào rút ra như lúc trước nữa, hắn một mực đưa vào bên trong, lại nấn ná hồi lâu tựa như đang tìm kiếm thứ gì đó ở chung quanh.

Trái Trái đã bị lấp đầy, chỉ biết ú ớ kêu lên, lệ rơi đầy mặt.

To quá rồi!

Mau rút thứ sần sùi to tướng này ra ngoài đi!

Sao ngươi có thể tùy tiện xoay xoay lật lật, tới tới lui lui ở bên trong như vậy? Không được lộn xộn nữa, không được. Sao càng ngày động tác của ngươi càng trở nên kỳ quái như vậy?

Ô ô!

Cô ấy o(□□□)o vừa nức nở vừa giãy giụa, lại vươn ngón tay

cào loạn trên bả vai Lâm Ân, nhưng một chút tác dụng cũng không có, chỉ có thể cố gắng chịu đựng hành vi xâm phạm ác liệt của hắn đối với mình, thậm chí phát ra một chút âm thanh cũng khó khăn vô cùng.

【 đinh! Tiền hắc lâu của ngươi ＋8】

【 đinh! Ngươi nhận được (bình đựng) dược tề tăng sinh huyết nhục x1】

【 đinh! Ngươi nhận được lựu đạn sinh hóa trang bị nặng x1】

【 đinh! Ngươi nhận được vũ khí: trường đao máy móc Ferrotungsten x1】

(Ferrotungsten là một hợp chất sắt, bao gồm sắt và vonfram. Kim loại thường bao gồm 75% -82% hoặc 70% -75% vonfram.)

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú đi kèm với một chút do dự của Lâm Ân, hắn chậm rãi rút một cây đại đao bản rộng có chiều dài hơn ba mét từ trong miệng Trái Trái ra ngoài.

Đây… con mẹ nó là…

Không cần phải nghi ngờ, mọi chuyện diễn ra đúng như những gì Lâm Ân từng suy đoán.

Thoạt nhìn trong bụng Trái Trái cực kỳ nhỏ hẹp, nhưng trên thực tế, nơi này còn rộng hơn những gì hắn từng tưởng tượng rất nhiều, có thể nói là bắt đầu cực kỳ hẹp, nhưng vượt qua mấy chục bước, bên trong lập tức rộng mở trong sáng, có động thiên khác.

(Trích trong bộ Đào Hoa Nguyên Ký, đoạn thứ hai Đào Uyên Minh của Ngụy Tấn)

Còn không phải thế sao? Cả một cây đại đao dài tới ba mét cũng có thể nhét vào trong được, đó là chưa kể đến những loại vật

phẩm rối loạn lung tung khác.

Lại nói, hóa ra hắn còn có thể tìm được dược tề và lựu đạn của mình ở trong bụng Trái Trái nữa, không cần phải nghi ngờ, khẳng định là bà nương xấu xa Trái Trái này đã nhân lúc hắn không chú ý, để trộm đi rất nhiều thứ của hắn làm tài sản riêng cho mình rồi!

Không thể như vậy được?

Đúng là gia giáo không nghiêm mà!

Một đoạn thời gian sau đó, Lâm Ân bắt đầu tiến vào quá trình làm việc máy móc, hoàn toàn không biết mệt mỏi, hắn miệt mài đút tay vào trong bụng Trái Trái, lại rút tay ra, mỗi lần như vậy đều nhận được đủ các loại vật phẩm kỳ quái.

【 đinh! Tiền hắc lâu của ngươi +5】

【 đinh! Ngươi nhận được vũ khí: Đường Lang Đao Máy Móc x1】

【 đinh! Ngươi nhận được tài liệu: Xác của máy móc nano x9832】

【 đinh! Ngươi nhận được đạo cụ: Gậy rung kỳ quái. 】

Tới cuối cùng, sau khi đào móc chừng mười phút, dưới giường của hắn đã xuất hiện đủ các loại tạp vật dính nhơm nhớp, chồng chất thành một ngọn núi nhỏ rồi.

Và có một điều vô cùng kỳ quái, đó là số tiền hắc lâu và tiền khô lâu lấy được lại vượt xa số lượng Trái Trái vừa ăn mất.

Lúc này, Trái Trái đã đờ đẫn o(x□x)o nằm sấp ở nơi đó, giống như đã hỏng mất rồi, chỉ thấy đầu lưỡi thè ra, trong miệng không ngừng ùng ục ùng ục phun trào bọt mép.

Thật hiển nhiên, quá trình Lâm Ân không ngừng đút vào rút ra như vậy, đã làm cho tay trái của hắn rơi vào trạng thái nguy hiểm, chuẩn bị hỏng mất rồi.

"Trái Trái, có chút không hợp lý nha, ngươi ăn của ta 90 đồng tiền hắc lâu, vì sao số lượng tiền hắc lâu lấy được từ trong bụng của ngươi lại là 120 đồng?" Lâm Ân khoanh chân ngồi trên giường, có chút do dự đếm số tiền dính nhơm nhớp kia.

Trái Trái o(x□x)o nói: "Đó là... Đó là Trái Trái tích cóp được..."

Lâm Ân nghiêm túc cầm một đồng tiền hắc lâu có khắc chữ "Lâm" tới, nâng kính mắt lên, nói: "Vậy ư? Thế vì sao bên trên mỗi một đồng tiền hắc lâu này, đều có ký hiệu do ta tự tay khắc chứ? Theo đạo lý mà nói, không phải giờ này chúng nó nên ngoan ngoãn ở lại bên trong túi tiền của ta ư? Vì sao chúng nó lại chui qua bụng Trái Trái ngươi rồi?"

Trái Trái (o□o?) chột dạ nói: "Có lẽ... Có lẽ là chúng nó tự mình chạy vào đó... Không liên quan đến bản Trái Trái đâu..."

Lâm Ân nhắm mắt nói: "Vậy ư? Nhưng không phải Trái Trái ngươi vừa nói những đồng tiền kia đều là thứ ngươi tích cóp được sao? Vì sao đảo mắt một cái chúng nó và ngươi lại không còn liên quan nữa rồi?"

Trái Trái (? д? ;): "Ách... Cái kia..."

Lâm Ân liếc mắt nhìn chằm chằm vào cô ấy một cái. Trái Trái giật nảy mình, sau đó ngơ ngác dựng một ngón tay lên, nói: "Kỳ thật chuyện là như vậy, bởi vì ta thấy đầu ngươi thường thích tách riêng nhóm tiểu tiễn tiễn ra giấu đi những nơi khác nhau, tuyệt đối không treo cổ trên cùng một cái cây, cho nên để giúp đỡ đầu, Trái Trái cũng miễn cưỡng nhiệt tình đi tới, muốn thay ngươi chia sẻ một chút áp lực do tiền vàng mang đến ấy mà."

"Đầu ngươi cứ nghĩ mà xem, nếu một ngày nào đó, gia sản của ngươi lụn bại, ngươi sa sút, lang thang nơi đầu đường xó chợ, đột nhiên Trái Trái lại lấy tiểu tiễn tiễn ra, có phải lúc ấy đầu ngươi sẽ vô cùng vui sướng hay không? Đúng vậy, chính vì Trái Trái cân nhắc tới chuyện này, mới gạt ngươi nuốt một đống tiền vàng ấy đi. Bản Trái Trái làm vậy cũng vì tốt cho ngươi mà thôi."

Trái Trái (? ? w? ?) nghiêm trang nói xong.

Lâm Ân liếc mắt nhìn cô ấy một cái nói: "Là vậy thật sao?"

Trái Trái φ(> w<) đưa tay thẳng đứng lên, nói: "Đúng vậy đó!"

Hoàn toàn là xuất phát từ ý tốt mà. Tuyệt đối không phải cô ấy đang chuẩn bị tài chính để sau này lén lút nghĩ biện pháp thoát khỏi cái đầu này đâu. Cũng không phải cô ấy có ý tưởng xấu xa gì như kiểu đánh ngất đầu trước, sau đó cầm tiền đi mua đồ ăn cho mình đâu.

Đây thuần túy là hành động xuất phát từ một bàn tay thiện lương, tốt bụng, có giáo dưỡng cùng với phẩm đức tốt đẹp của một vị hiền thê lương mẫu mà thôi.

Đúng, vì thế cô ấy mới quyết định lén lút làm như vậy.

Đúng vậy.

Chính là như vậy đó.

Chương 810: Có Lần Đầu Tiên, Khẳng Định Sẽ Có Lần Thứ Hai!

Trái Trái chụm tay lại, có chút ngây ngô nói ? (? >?)?: "Kỳ thật Trái Trái chính là một tồn tại có phẩm chất tốt đẹp và cực kỳ nhiệt tình đó ..."

Ba ——

"..."

Vài phút sau, Trái Trái o(□□□)o ôm lấy cục u to tướng trên mu bàn tay, thổn thức nói: "Ta xin lỗi..."

Lâm Ân từ từ nhắm hai mắt xuống, mở không gian hệ thống ra, cưỡng chế thu lại toàn bộ tang vật phi pháp và chiến lợi phẩm vừa móc được từ trong bụng Trái Trái vào túi của mình.

Đúng vậy.

Đối với bà nương Trái Trái đã thuê "nhà" của hắn nhưng không có lấy một chút gia giáo nào, còn thích lén lút trộm tiền đi giấu riêng này, hắn nhất định phải cực kỳ nghiêm khắc mới được.

Nếu không, có lần đầu tiên, khẳng định sẽ có lần thứ hai.

Lâm Ân biết, hắn phải tìm một cơ hội nào đó để tử tế dạy dỗ bà nương Trái Trái này, dù không chắc có thể dạy dỗ đến trình độ nói gì nghe nấy, nhưng tốt xấu gì cũng phải giáo dục cho đến khi cô bé trở nên tốt đẹp, tam quan đúng đắn.

Nói chính xác hơn, là cái gì cong, hắn sẽ nắn cho thẳng, phải điều chỉnh đến khi nào cô bé này không còn tư tưởng lệch lạc mới

thôi.

Làm xong những chuyện này rồi, Lâm Ân lại một lần nữa hồi tưởng lại cảnh tượng từng phát sinh trước khi hắn hôn mê, đúng vào thời điểm hắn đang đối đầu với Vạn Cơ Chi Thần.

Hắn khẽ nhíu mày. Đến hiện tại, hắn chỉ còn nhớ lúc ấy, tiểu thư con rối đã liều mạng dẫn theo hắn chạy trốn khỏi nơi đó, chỉ còn nhớ tòa Kim Tự Tháp lật ngược khổng lồ màu đen kia hung hăng bắn ra một luồng sáng chết chóc màu tím, nhưng rốt cuộc sau đó đã xảy ra chuyện gì, trong đầu hắn lại hoàn toàn trống rỗng.

Chỉ có một chút hồi ức mơ hồ…

Dường như trong khoảnh khắc ý thức của hắn lụi tàn, hắn có trông thấy một tòa pháp trận màu tím nhanh chóng lan tràn từ dưới chân mình ra ngoài.

Hắn biết, khẳng định là trong đoạn thời gian trước khi Ngả Văn tước sĩ dẫn hắn trở về đây, đã xảy ra một chuyện gì đó rồi.

Hắn bắt đầu suy tư.

Cũng chính vào lúc này, Bạch Dạ vẫn một mực đứng ngoài cửa đảm nhiệm vai trò của bóng đèn và bối cảnh, tới cuối cùng cũng tìm được cơ hội để nói chuyện. Ông ấy khụ khụ hai tiếng, trực tiếp phá vỡ bầu không khí yên tĩnh xung quanh, rồi mở miệng nói: "Lâm Ân... Cậu cảm thấy thế nào? Có khá hơn được chút nào không?"

Lâm Ân lập tức ngẩn ra, rồi theo bản năng, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía bóng người đang đứng làm nền bên cạnh cánh cửa.

"Bạch Dạ tiền bối? Ông đến đây từ lúc nào vậy? Từ nãy đến giờ tôi không có chú ý tới ông nha!" Hắn mở miệng liên tục nói một tràng, cảm thấy vô cùng mừng rỡ.

Bạch Dạ: "..."

Cố ý.

Người kia… tuyệt đối là con mẹ nó cố ý.

Lâm Ân lập tức đi xuống giường, nhưng chân vừa đặt lên mặt đất, thân thể đã trở nên mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống đất luôn rồi.

Bạch Dạ cả kinh, vội vàng tiến lên nâng Lâm Ân dậy, nhíu mày nói: "Đến tận bây giờ vẫn không còn một chút sức lực nào ư?"

Lâm Ân nhăn nhó như nhức trứng, để cho Bạch Dạ nâng mình lên, nói: "Không phải, là mấy loại nguyền rủa kia ảnh hưởng, dường như tôi đã quên mất cách đi đường rồi, vừa xuống khỏi giường là trong lòng lại dâng lên một loại xúc động mãnh liệt muốn rục rịch..."

Bạch Dạ có chút xấu hổ.

Nhưng ông ấy cũng biết, Lâm Ân chỉ dùng loại năng lực kia của mình để giải trừ đi ảnh hưởng đến từ nguyền rủa "đánh mất ý chí chiến đấu" mà thôi, vấn đề là trong cơ thể hắn vẫn còn năm loại nguyền rủa khác đang quấy rối ý thức, và ai cũng không biết chúng sẽ đột nhiên phát tác vào lúc nào.

"Tôi không sao." Lâm Ân ngồi xuống, lập tức đưa ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Bạch Dạ, nói: "Mọi người đã thoát khỏi quá trình đuổi giết của những Dịch Y kia rồi? Những người khác thế nào? Chúng ta có tổn thất lớn không?"

Bạch Dạ lắc lắc đầu rồi mỉm cười nói: "Yên tâm, sau khi mất đi liên hệ với cậu không lâu, chúng tôi đã được Ngả Văn tước sĩ trợ giúp, tất cả Dạ Y đi lạc đều được gọi trở về rồi. Chúng tôi chẳng có gì để nói cả, chủ yếu là nhóc con nhà cậu thôi."

"Đúng là không nhìn ra nha! Một mình cậu lại dám xâm nhập vào chỗ sâu trong thành nguyền rủa, còn chiến đấu lâu như vậy cùng chúa tể máy móc như Vạn Cơ Chi Thần. Hiện tại ở bên trong cái thành nguyền rủa này, cậu ctuyệt đối đã được coi là một danh nhân rồi."

Ông ấy cũng không nói dối.

Bởi vì trong khoảng thời gian Lâm Ân hôn mê này, ông ấy đã thông qua một loại phương pháp đặc thù để tìm hiểu được tin tức nội bộ của thần giáo Huyết Nhục.

Có thể nói, hiện giờ không một sinh vật huyết nhục nào ở bên trong thành nguyền rủa lại không biết về tên nhóc điên cuồng kia.

"Cậu có biết hiện giờ, địa vị của cậu ở bên trong thần giáo Huyết Nhục là gì không? Ở trong lòng bọn họ, cậu đã được bầu thành sinh vật huyết nhục mạnh nhất dưới căn nguyên, thậm chí ở trong mắt nhóm sinh vật huyết nhục nào đó từng được chứng kiến cuộc chiến khốc liệt kia..."

"Sự tà ác và khủng bố của cậu đã làm bọn họ vô cùng sợ hãi, không hề thua kém thần giáo Cơ Giới bên kia rồi."

Lâm Ân: "..."

Nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Ân, Bạch Dạ cũng cảm thấy cực kỳ vui vẻ, ông ấy vỗ vỗ bờ vai hắn, tiếp tục nói: "Có cảm tưởng gì không?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười nói: "Có cảm tưởng cái lông á, bị người giết tới nông nỗi kia rồi, vẫn có thể sống sót trở về đã phải thắp hương cảm tạ tổ tông rồi, chẳng lẽ còn muốn người ta đặc biệt khen thưởng cho tôi ư? Thật vô nghĩa!"

Nghe xong lời nói của Lâm Ân, trên mặt Bạch Dạ cũng lộ ra một chút vui mừng.

Hiển nhiên, sau khi trải qua cuộc đại chiến tuyệt địa cầu sinh kia, rõ ràng là tâm cảnh của Lâm Ân đã trở nên chững chạc hơn trước kia rất nhiều rồi.

Ông ấy ngày xưa cũng vậy, cũng nhanh chóng trưởng thành sau những tình huống mà bản thân trải qua, nhưng nhìn thấy biểu cảm ung dung thoải mái trên mặt cậu thiếu niên trước mắt này, Bạch Dạ vẫn cảm thấy hắn vô cùng thần bí.

Ông ấy có loại suy nghĩ này không chỉ vì tòa pháp trận phức tạp kia, còn cả quầng sáng mà Ngả Văn tước sĩ từng nhắc tới.

Bởi vì Ngả Văn tước sĩ có nói, đoạn thời gian trước khi đối phương đuổi tới, trong khoảnh khắc quầng sáng nọ bùng lên, thiếu chút nữa hắn đã... Giết chết Vạn Cơ Chi Thần rồi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Bạch Dạ nhìn về phía Lâm Ân cũng nhiều thêm một tia nghiêm túc.

Chương 811: Quyền Đánh Huyết Nhục Chi Phối Giả, Chân Đạp Vạn Cơ Chi Thần!

"Lâm Ân, cậu còn nhớ trước khi hôn mê, mình đã làm chuyện gì trong thành nguyền rủa không?"

Lâm Ân từ từ bình tĩnh trở lại, trong đôi mắt đang phản chiếu biểu cảm nghiêm túc của Bạch Dạ. Hàng chân mày trên trán hắn từ từ cau lại, có chút suy tư nói: "Đúng là trong khoảng thời gian này đã xảy ra một chuyện gì đó rồi? Nhưng nói thật, tôi không còn nhớ được nữa."

"Bạch Dạ tiền bối, ông có biết đó là chuyện gì hay không?" Hắn quay đầu, nghiêm túc nhìn về phía Bạch Dạ bên cạnh, hỏi.

Bạch Dạ cũng nhìn chằm chằm vào hắn, giống như đang muốn thông qua đôi mắt kia để nhìn thấu nội tâm của hắn vậy.

Thiếu niên này vừa gia nhập thành Hắc Dạ, đã biểu hiện ra đủ loại năng lực khác hẳn với người bình thường. Đúng là trên người hắn đang cất giấu rất nhiều bí ẩn.

"Ngả Văn tước sĩ không cho tôi nói, nhưng tôi biết sớm muộn gì cậu cũng sẽ tự hỏi thăm được mà thôi..." Bạch Dạ hít sâu một hơi, lại dùng đôi mắt đầy phức tạp nhìn hắn, nói: "Chuyện là như vậy..."

...

Trải qua hơn mười phút nói chuyện, mãi cho đến lúc Bạch Dạ nói xong, rốt cuộc Lâm Ân cũng hiểu được chuyện gì từng phát

sinh trên người mình trong khoảng thời gian bản thân mất đi ý thức.

Hắn chau mày, trong đầu cảm thấy chuyện này quá mức hoang đường.

Bởi vì dựa theo những gì Bạch Dạ biết được, thì trước khi Ngả Văn tước sĩ buông xuống, hắn chính là người đã đứng lên ngăn chặn luồng sáng chết chóc đang bắn tới kia, còn đánh tan đại quân tộc máy móc đang chen chúc nhau lao tới, thậm chí đến phút cuối cùng, hắn còn làm Vạn Cơ Chi Thần bị thương nặng.

"Ta trâu bò đến vậy sao?" Lâm Ân có chút do dự nhìn xuống bàn tay mình, cảm giác của hắn bây giờ, giống như một đứa nhóc vừa được nghe người ta kể chuyện cổ tích mà bản thân là nhân vật chính trong câu chuyện đó vậy.

Bởi vì loại tình tiết này, hắn chỉ đọc được bên trong những cuốn tiểu thuyết và truyện tranh Anime kém chất lượng trên địa cầu mà thôi.

Nói ngắn lại, cả câu chuyện này đang nói về một thiếu niên não tàn xui xẻo, trong lúc nguy cấp, lập tức bộc phát ra một loại lực lượng cuối cùng mà bản thân vốn không biết nó là cái gì, sau đó một đường nhiệt huyết sôi trào, hung hăng đá ra một cước, trực tiếp trấn áp được đại nhân vật phản diện tà ác.

Tới cuối cùng, nhân vật này sẽ dùng một đoạn lời thoại bộc lộ cho độc giả biết rằng... Trên thực tế, hắn cực kỳ trâu bò đó, chỉ là bình thường chưa có phát hiện ra thôi!

"Có lầm không vậy?" Ánh mắt Lâm Ân càng trở nên kỳ quái. Chẳng lẽ loại tình tiết ác liệt mà lạ thường này cũng có thể phát sinh ở trên người hắn sao?

Có khác gì đang muốn tuyên bố cho hắn hiểu rằng: Thiếu niên,

kỳ thật ngươi vốn không phải một người trong sạch bình thường, ngươi chính là Thiên Thần hạ phàm, là Ác Ma chuyển thế, là một tên khốn nạn có tư chất Đại Đế vô địch. Bởi vậy, về sau trọng trách cứu vớt thế giới đành phải nhờ vào ngươi rồi! Ta coi trọng ngươi đó, tao niên [1] ạ!

Mà chuyện xong rồi, sẽ có một vị Nữ Thần mỉm cười giơ ngón tay cái lên đối với ngươi, hàm răng cũng "Đinh" một tiếng, lóe sáng.

Vừa nghĩ đến đây, toàn thân Lâm Ân đã nổi lên một đống da gà, hắn vội vàng lắc lắc đầu thật mạnh, nhanh chóng vứt bỏ những hình ảnh liên tưởng ác liệt vừa xuất hiện trong đầu mình.

"Tóm lại… tôi vốn là một tồn tại trâu bò như vậy, chẳng qua đến tận bây giờ tôi vẫn không hề hay biết gì mà thôi, nhưng trên thực tế, rất có khả năng, tôi chính là đại BOSS cuối cùng có thể quyền đánh huyết nhục chi phối giả, chân đạp Vạn Cơ Chi Thần? Là như vậy phải không?" Lâm Ân do dự hỏi.

Bạch Dạ xấu hổ đến toát mồ hôi, đúng là trong lúc nhất thời ông ấy cũng không biết nên trả lời vấn đề này của hắn như thế nào.

"Cái này... Nói như thế nào đây..."

Lâm Ân lập tức đứng phắt dậy, nhưng vừa đứng lên, thân thể hắn lại yếu đuối ngã xuống đất, đúng rồi, trong người hắn vẫn còn nguyền rủa mà.

Phù phù —— Bạch Dạ vội vàng đi lên muốn đỡ lấy hắn, lại bị Lâm Ân ngăn cản.

Hắn quỳ rạp dưới mặt đất, dùng ngón tay cái chỉ vào chính mình, cắn răng nói: "Sao tôi có thể tin tưởng vào loại tín hiệu ngầm ác liệt này chứ? Tôi con mẹ nó là người đã đi từng bước,

đóng từng dấu chân mới có thể bước đến nơi này, trong đầu tôi chỉ có địa cầu, có hẻm Du Hồn, có Tiệm Dược Tề Cưa Máu, có thành Hắc Dạ, có Dạ Y, có mỗi một con ác quỷ đối xử cực kỳ tốt với tôi mà thôi."

"Tôi không biết trên người mình đã xảy ra loại dị biến gì, tôi cũng không biết rốt cuộc là bản thân đã làm như thế nào lại phát ra thứ lực lượng quỷ dị kia, nhưng ít ra vẫn có một điều tôi tin tưởng." Hắn nói đến đây, chợt quay đầu nhìn về phía Bạch Dạ bên cạnh, nhẹ nhàng nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười nói: "Tôi là Dạ Y Lâm Ân đến từ hẻm Du Hồn!"

Nói xong, Lâm Ân chẳng thèm để ý tới Bạch Dạ với vẻ mặt kinh ngạc đang đứng ở nơi đó, hắn bắt đầu nhúc nhích thân mình, như một con sâu lông, bò ra ngoài cửa.

Bạch Dạ cực kỳ ngạc nhiên, chỉ còn biết đứng lặng tại chỗ nhìn theo bóng người đang nhúc nhích từng chút từng chút một của Lâm Ân, hồi lâu sau cũng nói không nên lời.

...

Cùng lúc đó, bên trong thế giới ý thức giả tưởng của tổ ong.

Ngay chính giữa màn sáng màu bạc, mơ hồ có thể nhìn thấy một thiếu nữ hư ảo với mái tóc ngắn màu bạc, đang nhắm mắt, một mực ngủ đông bên trong quang mang màu bạc cùng với từng chuỗi số liệu không ngừng vây quanh.

Cô ấy đẹp giống như một con AI thuần túy, đặc biệt là dao động ý thức thuần túy phát ra từ bên trong thân thể giả tưởng của cô ấy, giống như một giọt nước mắt của nền văn minh.

Chỉ có duy nhất một điều khác biệt, đó là hàng chân mày phía trên khuôn mặt giả tưởng của cô ấy lại đang nhíu chặt, giống như cô gái này đang mơ một giấc mộng cực kỳ ác liệt, khiến cho dao

động ý thức của cô ấy trở nên bất ổn, không ngừng hỗn loạn.

---------- apptruyen

[1] : Tao niên nguyên văn là 骚年 – sāo nián. Trên thực tế, từ này có cách đọc rất giống với thiếu niên (shàonián), đồng thời người tỉnh Phúc Kiến của Trung Quốc cũng dùng từ này như một cách gọi khác để chỉ thiếu niên. Nhưng về sau, nhóc “giang cư mận” cảm thấy từ này khá thú vị nên dùng nó để chỉ một thanh thiếu niên ở bên ngoài thì lầm lì ít nói nhưng ở trong thế giới của mình lại dồi dào sức sống, nóng bỏng vô cùng.

Chương 812: Hoan Nghênh Trở Về Tiểu Thư Trí Giới!

"Đang giám sát dòng ý thức—— đang liên tục chữa trị ý thức —— dự tính trong vòng hai phút sẽ hoàn thành giai đoạn trị liệu đầu tiên—— "

"Tình huống không lạc quan —— dòng ý thức xuất hiện dao động mạnh với biên độ rất lớn—— e rằng vĩnh viễn cũng không thể đảo ngược được ảnh hưởng của thứ dục vọng mãnh liệt đang quấy rối cô ấy—— kiến nghị —— trực tiếp tiến hành tái tạo tư duy và xóa bỏ ký ức đối với cô ấy—— sau khi hoàn thành giai đoạn trị liệu đầu tiên —— "

Cùng với tiếng nhắc nhở máy móc truyền đến từ bên trong không gian giả tưởng kia, hình chiếu dạng tin tức hoá của Vạn Cơ Chi Thần chợt ngẩng đầu lên, lặng lẽ mà chăm chú nhìn vào thiếu nữ đang ở bên trong màn sáng kia, chờ đợi quá trình trị liệu chấm dứt.

Thiếu nữ kia vẫn nằm bên trong cái kén tư duy của mình, cứ nhíu màu rồi lắc lắc đầu liên tục, tựa như trong lòng đang bất an vô hạn, vẻ mặt đầy thống khổ kia vừa làm người ta thương tiếc lại khiến người ta tan nát cõi lòng.

"Đừng..." Cô ấy vẫn nhắm nghiền đôi mắt, bờ môi khẽ rung động, chợt phát ra một tiếng rên rỉ trong vô thức.

Hiển nhiên, bên trong giấc mơ do tiềm thức của chính mình tạo nên, cô ấy đang phải hứng chịu một loại tra tấn cực kỳ thống khổ đến phi nhân tính. Hơn nữa, những kẻ tra tấn cô ấy bên trong hàng loạt mộng cảnh lần lượt nối tiếp nhau, kéo dài không dứt kia,

lại là cùng một con người, cùng một khuôn mặt.

Hắn giống như một con ác ma vĩnh viễn đều treo nụ cười tươi đầy dịu dàng trên mặt, và luôn luôn đứng từ trên cao nhìn chằm chằm xuống ngươi, sau đó từng chút từng chút một mà bóc tách, chà đạp, thậm chí là cướp đoạt đi toàn bộ tôn nghiêm của ngươi, khiến cho trái tâm linh của ngươi bại lộ ra trước mặt hắn, cuối cùng lại bị hắn dùng một loại ánh mắt trào phúng giống như đang đối xử với một món hàng, nhìn xuống ngươi.

"Đừng" Trong nháy mắt kia, thiếu nữ nọ lập tức ngồi dậy bên trong màn sáng, con ngươi mở to ra, dòng số liệu vốn đang bao phủ toàn thân từ trên xuống dưới, đột nhiên phát sinh dao động kịch liệt, tựa như khuôn mặt của gã đàn ông giống hệt ác ma kia vẫn còn lưu lại trong mắt.

Cô ấy kinh ngạc mà vô thần ngồi bên trong màn sáng thuần một màu trắng kia, bên tai truyền đến tiếng nhắc nhở máy móc.

"Đã hoàn thành giai đoạn chữa trị ý thức đầu tiên—— hiệu quả quấy nhiễu của dục vọng đối với ngươi đã giảm xuống rõ rệt —— hoan nghênh trở về —— tiểu thư Trí Giới —— "

Cùng với tiếng nhắc nhở máy móc vang lên bên tai, tới lúc này thiếu nữ kia mới ý thức được, bản thân không còn ở bên trong bộ máy móc chí cao kia nữa, mà đã quay trở về không gian ý thức giả tưởng bên trong tổ ong rồi.

Cô ấy cũng không còn bị tên ma quỷ kia trói buộc nữa.

"Ngươi khôi phục thế nào rồi?" Bên tai cô ấy chợt truyền đến một giọng nói lạnh nhạt, có chút ủ rũ tựa như đã mất đi ý chí chiến đấu.

Cô ấy vội vàng quay đầu, lập tức trông thấy một bóng người được xây dựng bằng vô số những dòng số liệu đang đứng lặng bên

ngoài phòng kén nhìn mình.

"Chúa tể." Cô ấy lập tức quỳ một gối xuống đất, cúi đầu, hướng về bóng người kia, làm đúng lễ tiết mà nền văn minh máy móc có trí tuệ từng quy định.

Vạn Cơ Chi Thần nhìn cô ấy, nói: "Rất xin lỗi, con gái, tên nhân loại kia còn khó lường hơn những gì ta tưởng tượng, cha không thể giết hắn, trong tay hắn chẳng những có di sản của nền văn minh Cự Tượng, còn có AI linh năng của nền văn minh Cyber che chở, mà chính bản thân hắn cũng khó giải quyết vượt xa những gì ta đoán trước..."

Nói đến đây, bên trong ý thức của gã lại một lần nữa hiện ra bóng người tóc bạc mơ hồ đứng giữa quầng sáng chói mắt kia.

Tồn tại làm gã cảm thấy run sợ mỗi khi nhớ đến.

Và đến tận bây giờ, gã cũng chưa thể suy ngẫm được một cách cẩn thận xem… rốt cuộc đối phương là thứ gì.

Huyễn Tưởng Màu Bạc cúi đầu, nói: "Ta không hi vọng hắn chết đi dễ dàng như vậy."

Vạn Cơ Chi Thần: "Hả?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc ngẩng đầu lên, bên trong đôi mắt với từng chuỗi số liệu không ngừng chớp động, lại bình tĩnh như một cái đầm băng dưới lòng đất, dường như toàn bộ những cơn ác mộng kia đã bị cô ấy giấu tại nơi sâu thẳm nhất trong tâm linh mình rồi.

"Ta muốn hắn còn sống, và sau này, toàn bộ những điều nhục nhã hắn đã mang đến cho ta, ta sẽ từng chút từng chút một, đòi lại từ trên người hắn. Ta sẽ dùng vô tận năm tháng trong tương lai để đuổi theo giết hắn, ta sẽ tự tay mình giết hắn, để hắn chết trên tay ta."

Giọng nói của cô ấy bình tĩnh vô cùng, nhưng bất cứ ai cũng có thể nghe ra một loại sát khí nồng đậm đến mức không thể kiềm chế được, toát ra trong lời nói ngắn gọn ấy.

Bởi vì sau khi cô ấy được phân hóa từ bên trong ý thức thuộc về nền văn minh của cha mình, đây là lần đầu tiên cô ấy thất bại. Cô ấy chưa bao giờ trải qua loại cảm giác này, chưa bao giờ thất bại triệt để như thế, khắc cốt ghi tâm như thế.

Đây cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời, cô ấy mang trong mình thứ chấp niệm muốn giết một người như thế.

Cô ấy vốn cho rằng bản thân là máy móc thuần túy, là một bộ máy móc vĩnh viễn sẽ không sinh ra dao động cảm xúc mãnh liệt đến nhường này, nhưng ở thời điểm hiện tại, cô ấy lại rõ ràng mà cảm nhận được một loại hận ý lạnh như băng, lạnh đến mức tận cùng, thứ mà cha từng nhắc tới về nền văn minh phi thăng trước kia.

"Ta hi vọng cha có thể cho ta cơ hội này, để ta tự tay kết liễu hắn." Cô ấy ngẩng đầu, bình tĩnh đối diện với hình người số liệu kia, thấp giọng nói từng chữ một: "Dù phải dùng cả đời."

Cô ấy nắm chặt tay.

Xung quanh chợt rơi vào yên tĩnh.

Vạn Cơ Chi Thần chăm chú nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của con gái mình, giống như vừa một lần nữa hồi tưởng lại những sinh vật luôn theo đuổi cảnh giới cơ giới hoá cực hạn, cũng là những ý thức đã truyền dữ liệu của nền văn minh lúc trước kia, và tới hiện giờ, bọn họ đã trở thành một bộ phận thân thể của gã rồi.

Gã xoay người đi, nói: "Ngươi không giết được hắn, dù có thể, ta cũng sẽ không cho phép ngươi tiếp tục lãng phí thời gian vào chuyện này. Ngươi phải hiểu được thân phận của chính mình. Bởi

vì ngoại trừ ta, ngươi là ý thức duy nhất thuộc nền văn minh máy móc có trí tuệ của chúng ta, cho nên trách nhiệm trên vai ngươi còn nặng nề hơn những gì ngươi nghĩ rất nhiều."

Huyễn Tưởng Màu Bạc chỉ một mực cúi đầu, không nói một tiếng.

-truyện yy-

Chương 813: Chúng Ta Nhất Định Sẽ Gặp Lại!!!

Vạn Cơ Chi Thần ngẩng đầu, tiếp tục nói: "Cho nên ta kiến nghị ngươi nên tiến hành một lần tái tạo tư duy, xóa bỏ toàn bộ những ký ức không tốt đó đi. Là phi thăng giả của nền văn minh máy móc, lưu giữ những ký ức ấy, chỉ khiến chúng càng ảnh hưởng sâu sắc hơn tới lý trí và khả năng phán đoán của ngươi thôi."

"Về phần nhân loại kia, trước khi ta chân chính phân tích và hiểu thấu được toàn bộ chi tiết của hắn, thì bất cứ ai cũng không được tùy tiện đi tới tiếp xúc với hắn. Hắn còn khó lường hơn những gì ngươi từng nghĩ đó, cho nên không cần biết là vì sự an toàn của ngươi, hay là vì tương lai của nền văn minh, ngươi đều phải có loại giác ngộ này."

"Ngươi nghe rõ chưa?"

Nói đến đây, gã lập tức quay đầu nhìn về phía thiếu nữ tóc ngắn đang quỳ một gối ở bên kia.

Huyễn Tưởng Màu Bạc cúi đầu, nói: "Rõ."

Vạn Cơ Chi Thần đưa ánh mắt đầy phức tạp nhìn cô ấy một cái, rồi lập tức xoay người, hình người được tạo nên từ một dòng số liệu kia chậm rãi hóa thành lưu quang, trực tiếp biến mất bên trong không gian giả tưởng này.

Gã biết, con gái mình sẽ không chịu ngoan ngoãn nghe lời. Con bé vốn là ý thức duy nhất được gã thành công tách ra từ bên trong thân thể của nền văn minh máy móc có trí tuệ, cho nên theo thời

gian trôi qua, tư duy độc lập trong đầu nó sẽ càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Đây là chuyện tốt, nhưng cũng là chuyện xấu.

Gã chỉ hi vọng con gái của mình đừng cố chấp đến mức tự mình đẩy bản thân rơi vào vực sâu không đáy mà thôi.

Huyễn Tưởng Màu Bạc ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp càng trở nên bình tĩnh, khuôn mặt của gã đàn ông bên trong ý thức kia cũng càng ngày càng trở nên rõ ràng. Cô ấy vĩnh viễn cũng không để bản thân quên đi tên ác ma đó, cô ấy cũng tuyệt đối sẽ không xóa bỏ hết thảy những sỉ nhục mà hắn từng mang đến cho mình.

Dù ý thức của bản thân hỗn loạn đến mức không thể không trải qua quá trình rửa trôi ký ức và tái tạo tư duy, cô ấy cũng sẽ viết tên của hắn vào một đoạn mã hóa logic bên trong tầng thấp nhất của ý thức.

Bởi vì hắn là người đàn ông đầu tiên bắt cô ấy phải nếm trải nỗi sỉ nhục to lớn đó.

Cô ấy muốn tận mắt nhìn thấy hắn chết đi.

Huyễn Tưởng Màu Bạc dùng sức nắm chặt hai tay, dưới màn sáng chiếu rọi, cô ấy khẽ cúi đầu, móng tay gần như đã đâm sâu vào thân thể hư ảo được cấu tạo từ những dòng chảy tin tức giả thuyết kia rồi.

Chúng ta nhất định sẽ gặp lại.

Cùng lúc đó, tại cứ điểm của Dạ Y bên ngoài thành nguyền rủa.

Bởi vì càng ngày càng có nhiều Dạ Y tụ tập đến nơi này, khiến cho quy mô của cứ điểm nhanh chóng được mở rộng chỉ trong

khoảng thời gian cực ngắn.

Mà giờ phút này, trên hành lang của một tòa kiến trúc vừa tạm thời được dựng lên, tất cả những Dạ Y đi ngang qua nơi này đều dừng chân lại, một đám cầm hồ sơ trong tay, hướng ánh mắt đầy mờ mịt mà chăm chú nhìn vào Lâm Ân đang nhúc nhích bên trong dãy hành lang này.

Đương nhiên, chỉ liếc mắt một cái bọn họ đã nhận ra cậu thiếu niên kia. Hắn đúng là người trẻ tuổi từng gây nên một vụ náo loạn khủng khiếp ở bên trong thành nguyền rủa không lâu trước đó.

Nhưng giờ phút này, Lâm Ân lại giống như một con sâu lông, lồng ngực và cằm miệt mài ma sát cùng mặt đất, đầu gối thành thạo cong duỗi, thân thể lại từng chút từng chút một bò dọc theo hành lang, đi về phía trước.

"Chào chú nha, đã lâu không gặp rồi~ "

"Ách, chào cậu... Có cần hỗ trợ gì không? Cậu bò đi như vậy không sợ sẽ đập vào thứ gì đó sao?"

"Không cần, tôi có phanh mà."

"..."

"Chào chị gái nha, tôi chính là thiếu niên từng dẫn mọi người thoát khỏi vòng vây đó, chị còn nhớ tôi không?"

"Ách... Còn nhớ, chào Lâm Ân tiên sinh. Nhưng cậu bò đi như vậy... không sợ mình nấc đến hoảng ư..."

"Sẽ không đâu, tôi không có ngực mà."

"..."

Lâm Ân vừa nhúc nhích từng bước từng bước một về phía trước, vừa vui tươi hớn hở mở miệng chào hỏi những vị Dạ Y đi

ngang qua, hoàn toàn không quan tâm đến phương thức di chuyển quái lạ của mình.

Mà Trái Trái đã ngại đến mức thiếu chút nữa thì dùng ngón tay mình móc ra ba phòng một sảnh dưới đất [1], cô ấy chỉ có thể rúc vào lòng bàn tay, giả vờ như mình chỉ là một bàn tay trái vô cùng bình thường, cố gắng hết mức không hấp dẫn sự chú ý của những người khác.

Tới cuối cùng, ở thời điểm Lâm Ân vừa chào hỏi tất cả mọi người xong, Trái Trái mới run run rẩy rẩy mà đột nhiên nâng tay lên, nói: "Đầu, vì sao ngươi có thể nói chuyện với mọi người như bình thường vậy? Ngươi hoàn toàn không cảm thấy khó xử sao? Ngươi làm như vậy sẽ đưa tới rất nhiều ánh mắt kỳ dị của mọi người đó nha lặc!"

Lâm Ân dùng cằm đẩy lực, để cho mình từ từ nhích về phía trước, sau đó nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Mấy thứ như cảm giác khó xử kia vĩnh viễn chỉ là tương đối. Hơn nữa, vì sao ta phải ngại ngùng chứ? Bò đi như vậy cũng đâu phải phương thức di chuyển gì quá mức hiếm thấy đâu? Nếu nói về thời điểm ta thực sự cảm thấy khó xử… ừm là năm đó, khi thầy dẫn theo ta đi ra ngoài làm nghề y, để huấn luyện tâm cảnh, chúng ta trực tiếp cởi sạch quần áo trên người, để thứ cứng cứng kia đâm thẳng vào mặt một đám người, rồi lần lượt cùng các loại nữ quỷ..."

"A ——a—— câm miệng, đừng có nói nữa! Đừng để ta tưởng tượng ra một đống hình ảnh biến thái đó!" Trái Trái o (≧ 口 ≦)o vội vàng vươn lên, điên cuồng cào cào không khí, cả tay nổi đầy da gà luôn rồi.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, trấn định nói: "Cho nên ta mới nói, là ngươi tu hành không đủ. Phải biết rằng, tâm cảnh kia chính là thứ phải luôn luôn cố gắng nỗ lực, đột phá cực hạn mới có thể gia tăng được, nếu không có khoảng thời gian thầy

nghiêm khắc huấn luyện ta trước đó, làm sao tâm linh của ta có được khả năng chịu đựng xuất sắc như bây giờ?"

"Đó không phải là phương pháp nâng cao khả năng chịu đựng của tâm linh! Nó là phương thức gia tăng chỉ số biến thái mới đúng!"

-truyện yy.pro-

[1] : Theo tâm lý học thì khi người ta cực kỳ khó xử, ngại ngùng, họ sẽ vô thức dùng bàn chân cào cào xuống đất, nên có cách nói vui là ngại đến mức muốn dùng bàn chân đào ra ba phòng một sảnh. Nhưng Trái Trái không có chân, nên cô ấy sẽ dùng ngón tay để đào ba phòng một sảnh khi mình quá mức ngại ngùng.

Chương 814: Tôi Là Thứ Gì?

Lâm Ân chẳng buồn để ý tới Trái Trái bỗng nhiên lại nổi khùng chửi bới một phen mà chẳng có lý do gì cả, hắn đang nhích về phía trước lại đột ngột chuyển hướng, dùng lực cấp tốc phanh lại, dừng ngay phía trước một cánh cửa gỗ, mới ngẩng đầu nói:

"Tới rồi, có lẽ nơi này chính là văn phòng tạm thời của Ngả Văn tước sĩ."

Trái Trái khiếp sợ mà đưa mắt ngó trái ngó phải, cuối cùng mới mở miệng nói: "Đầu, cái khác ta cũng không muốn hỏi, nhưng ta muốn biết chuyện này, ngươi đã làm như thế nào để phanh lại chính xác khi đang trườn với tốc độ nhanh như vậy? Rõ ràng vừa rồi ngươi còn lao vù vù như vũ bão mà?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, chậm rãi nói: "Đây là thiên phú của đàn ông, ngươi vốn là một bàn tay thuộc giống cái thì cần biết làm gì?"

Nói xong, Lâm Ân lập tức nâng tay lên, bang bang gõ cửa.

Sau đó, từ bên trong nhanh chóng truyền đến giọng nói tao nhã quen thuộc của vị thanh niên kia: "Mời vào."

Lâm Ân lập tức huých một cái, mở cửa phòng, rồi bò sát dưới đất, trườn vào bên trong. Mà vừa đi vào, hắn đã trông thấy vị thanh niên quý tộc nọ đang lơ lửng trong tư thế quỳ gối bên trong phòng rồi, toàn thân đối phương tản ra một vầng hào quang màu xanh lá nhạt, nho nhã mà tuấn mỹ, trên người mặc một bộ trang phục của quý tộc thời Trung cổ, đang nhẹ nhàng điều chỉnh một chiếc ... xe lăn nằm ngay trước mặt mình.

"Ngả Văn tước sĩ, ngài đang làm cái gì vậy?" Lâm Ân tò mò mà nhích người tiến vào. Trong quá trình ấy, hắn còn thuận tiện dùng cẳng chân sau như chân của con bọ ngựa, trực tiếp đóng cửa lại.

Ngả Văn tước sĩ đưa mắt qua, nhìn Lâm Ân đang nhúc nhích tiến vào, trong mắt để lộ ra ý cười tao nhã. Ngay sau đó, một đống linh kiện máy móc chậm rãi bay lơ lửng lên cao, dựa theo ý niệm của gã, lập tức bay đến rồi chính xác lắp vào chiếc xe lăn trước mặt.

Vừa làm xong việc này, Ngả Văn tước sĩ đứng lên, mỉm cười vẫy vẫy tay, nho nhã nói: "Là chuẩn bị cho cậu đó. Tuy cậu đã dùng dược tề của chủ mẫu, nguyền rủa sẽ không bùng nổ quá mức kịch liệt, nhưng muốn hoàn toàn giải trừ, vẫn phải đợi cho đến khi chúng nó tự nhiên tan rã."

Giọng nói của đối phương dịu dàng mang đến cho người ta cảm giác ấm áp như tắm gió mùa xuân.

Lâm Ân cũng phải thừa nhận.

Ngả Văn tước sĩ rất đẹp trai, tuyệt đối là ngang bằng với hắn, khó phân cao thấp.

"Ngài làm vậy sao tôi có thể mặt dày đi nhận chứ?" Lâm Ân cảm khái mà xoa xoa gáy mình, lại thở dài nói: "Theo tôi, chuyện mình trườn đi như vậy, tuyệt không thành vấn đề, hơn nữa loại vật phẩm như xe lăn này thật sự làm tôi có chút..."

Lâm Ân huých vào chiếc xe lăn kia một cái, trước mắt lập tức hiện ra giao diện giới thiệu của nó.

【 khoa học kỹ thuật Cyber: trang bị phụ trợ cho từng binh sĩ (đã sửa)】

【 phẩm chất 】: Truyền kỳ -

【 loại hình 】: xe lăn công nghệ cao, trang bị tác chiến cho mỗi binh sĩ, đã trải qua quá trình cải tạo trên diện rộng,

【 giới thiệu 】: thuộc series xe lăn linh năng Cyber do Ngả Văn tước sĩ tự tay chế tạo thành, sau khi trang bị, có thể tiến hành đồng điệu linh năng cùng ý thức, tốc độ cao nhất có thể đạt tới là gấp mười lăm lần vận tốc âm thanh, lại có được năng lực biến hình trở thành bộ giáp bọc bên ngoài, có thể đề cao thuộc tính hộ giáp mạnh mẽ cho người sử dụng. Chưa hết, bên trong còn bố trí trang bị cộng hưởng linh năng, có thể gia tăng kháng tính tinh thần không tệ cho người sử dụng. Hơn nữa, bởi vì thứ này được trang bị một bộ thu năng lượng đặc thù, bởi vậy ở thời điểm ngừng lại, nó có thể tự động thu thập năng lượng từ không gian xung quanh.

"..."

Lâm Ân nhanh chóng gật đầu, nói: "Đúng là thứ này mang đến cho tôi cảm giác vui sướng gấp đôi nha! Tôi rất thích nó!"

Nói xong, Lâm Ân quơ một cái, trực tiếp nắm lấy tay vịn xe lăn, làm một động tác yêu mã hợp nhất [1], xoay tròn 270 độ, sau đó vững vàng mà nghiêm túc ngồi trên chiếc xe lăn kia, thậm chí còn "Soạt soạt" thắt luôn dây an toàn cho chính mình rồi.

"Cám ơn ngài, Ngả Văn tước sĩ, ngài đúng là tri kỷ, không dối gạt gì ngài, từ nhỏ đến giờ, ước mơ của tôi chính là có được một chiếc xe lăn cho riêng mình. Coi như hôm nay mong ước đã thành hiện thực rồi!"

Lâm Ân “ba ba ba” nghiêm túc vỗ xuống chiếc xe lăn bên dưới, có vẻ vô cùng (￣□￣) thoải mái khi ngồi trên này.

Trái Trái: "..."

Ngả Văn tước sĩ: "..."

Ngả Văn tước sĩ nhanh chóng ném bỏ một chút biểu cảm lúng

túng mất tự nhiên trên mặt mình, lập tức khôi phục lại nụ cười mỉm lúc trước, nhẹ nhàng bay lơ lửng lên, mở miệng nói: "Ban đầu, tôi đã muốn tự mình mang qua cho cậu rồi, không ngờ tự cậu lại đi qua nơi đây, xem ra nguyền rủa đánh mất ý chí chiến đấu đã bị cậu tạm thời giải trừ rồi?"

Lâm Ân ngồi xe lăn, nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Ừm, tôi có vài lượt sử dụng năng lực giải trừ thời gian nguyền rủa, nếu sử dụng toàn bộ, ít nhất cũng có thể khống chế được một nửa số nguyền rủa đang ảnh hưởng lên người mình."

Ngả Văn tước sĩ gật đầu, sau đó chậm rãi bay lên, ngồi xuống một chiếc ghế dựa ở cách đó không xa, mỉm cười nói: "Vậy là tốt rồi, nhưng cậu đến tìm tôi, chắc không phải chỉ để đặc biệt báo cho tôi biết tin vui này? Nói đi, có điều gì muốn hỏi ư? Tôi biết, hiện giờ trong đầu cậu đang có rất nhiều câu hỏi."

Thấy Ngả Văn tước sĩ đã đi thẳng vào vấn đề, Lâm Ân cũng không nói những lời khách sáo vô dụng nữa, hắn cũng vào thẳng chủ đề luôn: "Đúng vậy, đúng là tôi đang có rất nhiều câu cần hỏi. Bạch Dạ tiền bối đã nói cho tôi biết những chuyện từng phát sinh khi tôi chìm vào hôn mê, nhưng tôi vẫn muốn đích thân đi tới đây, thỉnh giáo ngài một chút, tôi muốn biết..."

Vẻ mặt Lâm Ân dần dần trở nên cực kỳ phức tạp, hắn nhìn thẳng vào Ngả Văn tước sĩ phía đối diện, chậm rãi nhả từng từ: "Tôi là thứ gì?"

Sau khi hắn nói xong, bầu không khí trong phòng chợt rơi vào một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi.

Vốn dĩ hắn có rất nhiều vấn đề cần hỏi, nhưng khi tới bên miệng rồi, tất cả lại ngưng tụ thành bốn chữ kia.

-apptruyen-

---

[1] : yêu mã hợp nhất là động tác nghênh địch cơ bản của võ thuật Nam phái, chú trọng đến lực lượng ở thắt lưng, hình ảnh ví dụ sống động nhất là tư thế chiến đấu của Lý Tiểu Long..

Chương 815: Để Cho Nó Chảy Đi, Bắt Nó Phải Hoạt Động!

Ngả Văn tước sĩ thoáng tạm dừng một chút, chậm rãi tháo chiếc kính mắt mình xuống, biểu cảm trên mặt vẫn nhã nhặn như cũ…

Hiển nhiên là trước đó gã đã đoán được Lâm Ân nhất định sẽ đến hỏi về vấn đề này rồi.

Chỉ thấy gã nghiêm túc nhìn sâu vào đôi mắt Lâm Ân, sau đó mới mỉm cười nói: "Cậu là Lâm Ân, là một Dạ Y của thành Hắc Dạ chúng ta, cũng là hi vọng của chủ mẫu cùng với chúng tôi, hy vọng rời khỏi thế giới này!"

Đây hoàn toàn không phải đáp án Lâm Ân muốn.

Nhưng ánh mắt đối phương hòa nhã, ấm áp giống như một làn gió xuân thổi tới, dù không trả lời, lại tựa như đã cho ra đáp án hắn muốn rồi.

Mà ý tứ của những lời này cũng rất đơn giản.

Không cần biết rốt cuộc cậu là ai, chỉ biết rằng ở trong mắt chúng tôi, cậu chính là thiếu niên tên Lâm Ân kia, là một thành viên của Dạ Y, cũng là niềm hi vọng được chủ mẫu và rất nhiều những vị căn nguyên khác đang bị tra tấn dày vò trong thế giới này coi trọng.

Lâm Ân suy tư một thoáng, tới cuối cùng mới hít sâu một hơi, nói: "Cám ơn."

Ngả Văn tước sĩ nhìn hắn, chậm rãi nhắm hai mắt xuống, nói:

"Đúng là cậu có một chút thần bí, thậm chí còn là một tồn tại mà kẻ từng chứng kiến biết bao nhiêu tình huống bên trong mảnh thế giới hắc ám này như tôi, cũng không thể nhìn thấu được, nhưng chuyện này lại chẳng ảnh hưởng quá nhiều đến cậu, bởi vì cậu tự có nhân cách và nhận thức của riêng mình, chẳng qua … sự xuất hiện của cậu..."

"Lại vừa vặn phù hợp với một loại quỹ tích nào đó của... Vận mệnh mà thôi."

Lâm Ân đưa ánh mắt đầy nghiêm túc nhìn qua, trên mặt toát mồ hôi nói: "Tước sĩ, Mê Ngữ Nhân [1] đã lỗi thời rồi nha? Ngài có thể đổi cách diễn giải khác cho tôi nghe hiểu được hay không?"

[1] : Mê Ngữ Nhân (Hay The Riddler) là nhân vật phản diện trong series truyện tranh Detective Comics của Mỹ, xuất bản năm 1948. Năng lực chủ yếu của nhân vật này là đưa ra các loại câu đố phức tạp, trí mạng.

Ngả Văn tước sĩ ngẩn ra, sau đó lại bật cười, lắc lắc, vui vẻ nói: "Được rồi, để tôi đưa ra một ví dụ so sánh trực quan hơn nhé. Đương nhiên, tất cả những điều này đều là suy đoán của một mình tôi thôi, rốt cuộc nó có phải sự thật hay không thì tôi cũng không rõ lắm."

Nói xong, gã lại nhẹ nhàng búng tay một cái.

Trong nháy mắt kia, khung cảnh xung quanh bọn họ lập tức vặn vẹo hệt như hình ảnh trong chiếc Kính Vạn Hoa, bắt đầu biến hóa nhanh chóng.

Đến thời điểm Lâm Ân lại một lần nữa mở mắt ra, hắn chợt phát hiện mình đã xuất hiện bên cạnh một cái hồ nước đầy chim hót hoa thơm, không trung xanh thẳm, không khí tươi mát, mộng ảo xinh đẹp giống như chỉ thoáng một cái, hắn đã đi tới thế giới tầng trên rồi.

"Nơi này là..." Lâm Ân có chút do dự đưa mắt đánh giá xung quanh.

Ngả Văn tước sĩ mỉm cười, nhẹ nhàng ngồi lên chiếc ghế dựa gần hồ, gã không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ quay đầu nhìn về phía hồ nước tĩnh lặng như đã đông cứng lại kia: "Cậu có nhìn thấy hồ nước kia không?"

Lâm Ân do dự đưa mắt nhìn gã một cái, rất nhanh, ánh mắt lại rơi xuống hồ nước đằng kia. Hắn chậm rãi điều khiển chiếc xe lăn của mình đi qua bên đó, khẽ cúi người xuống, nhìn thẳng xuống hồ.

Nước trong hồ cực kỳ trong suốt, thậm chí nó còn có thể phản chiếu hình ảnh của hắn vô cùng rõ ràng.

Im lặng mà hiền hòa.

Nhưng không biết vì sao, Lâm Ân lại mơ hồ mà cảm nhận được một chút bất an và quỷ dị. Bởi vì hồ nước kia quá tĩnh lặng, tĩnh lặng giống như một vũng nước đọng, một cái ao tù vậy.

Hơn nữa, càng nhìn, hắn càng cảm thấy hình bóng của mình đang phản chiếu bên trong hồ nước đang dần dần trở nên quái dị, khó nói nên lời. Hắn híp mắt, cố gắng tìm kiếm ngọn nguồn của loại cảm giác quái dị kia.

Nó khiến hắn không thể không cố gắng đứng dậy, phóng tầm mắt nhìn càng xa hơn, càng sâu hơn vào trong hồ.

Nhưng chính trong nháy mắt ấy, con ngươi trong mắt hắn lập tức co rụt lại. Rốt cuộc hắn cũng hiểu, thứ cảm giác bất an và quái dị kia bắt nguồn từ đâu rồi.

Hài cốt!

Hắn vừa trông thấy vô số những bộ xương màu trắng bệnh,

rời rạc, tán loạn bị trói chặt lại cùng một chỗ, lặng lẽ nằm im lìm bên dưới đáy hồ. Mà những bộ hài cốt trống rỗng kia lại cực kỳ quái dị.

Theo hắn cảm nhận, dường như tất cả chúng đều đang nhìn chằm chằm vào hắn, làm toàn thân hắn lạnh run.

"Lâm Ân." Bên tai truyền đến giọng nói bình thản của Ngả Văn tước sĩ, trực tiếp lôi kéo tầm mắt của hắn quay trở lại.

Ở thời điểm Lâm Ân quay đầu nhìn qua, cũng không biết từ khi nào Ngả Văn tước sĩ đã xuất hiện bên cạnh hắn rồi, trên mặt có một chút biểu cảm mơ hồ nào đó.

"Cậu cảm thấy hồ nước này như thế nào?"

Lâm Ân híp mắt, nói: "Nó rất lặng lẽ, dường như đã biến thành một cái ao tù rồi."

Ngả Văn tước sĩ khoanh tay đứng tại chỗ, chậm rãi nói: "Đúng vậy, nó quá tĩnh lặng, mà tĩnh lặng quá lâu bên trong sẽ sinh ra kịch độc, khiến cho những sinh vật đang sống tại nơi này lần lượt chết đi, cũng khiến cho những sinh vật vẫn chưa chết được, phải chịu nỗi thống khổ mà không thể làm gì khác hơn."

"Vậy theo cậu, nên làm như thế nào mới có thể cứu vớt cái ao tù này?"

Lâm Ân liếc mắt nhìn gã, suy tư một lát mới nghiêm túc nói: "Để cho nó chảy đi, bắt nó phải hoạt động."

Chính tại khoảnh khắc hắn vừa nói xong câu này, bên trong cái ao tù kia, đột nhiên nổi lên một gợn sóng tinh tế.

Rồi ngay dưới dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn với kinh dị của Lâm Ân, một con cá nhỏ vốn đã hư thối lập tức thả người nhảy từ bên trong hồ nước lên, làm bọt sóng bắn tung tóe, cuối cùng nó lại

rơi vào hồ nước kia.

Sau khi con cá đầu tiên nhảy lên, ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, lại có càng ngày càng nhiều những con cá nhảy lên khỏi mặt nước, thậm chí chúng còn ra sức để nhảy lên cao hơn.

Một con nối tiếp một con, chúng không ngừng nhảy tới, nhưng vẫn không ngừng thất bại. Đương nhiên, tới cuối cùng, kết cục của đám cá nhỏ này cũng giống nhau thôi, đó là không cần biết chúng nhảy cao tới đâu, chờ đến khi lực lượng tan hết, cả đám vẫn phải quay về với hồ nước dưới kia.

Lâm Ân kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt, cũng không biết vì sao trong khoảnh khắc này, hắn lại cảm nhận được một chút bi tráng.

-apptruyen-

Chương 816: Câu Chuyện Về Hồ Nước, Thác Nước Và Cá Trong Hồ!

-apptruyen. pro-

Ngả Văn tước sĩ ngẩng đầu lên hỏi: "Cậu có nhìn thấy những gì xảy ra bên trên kia không?"

Lâm Ân vội vàng ngẩng đầu, hướng theo ánh mắt của đối phương, nhìn thẳng về phía vách núi bên trên kia. Dường như hắn vừa mơ hồ trông thấy dấu vết bị bào mòn xuất hiện trên thác nước cao cao đó, trông thấy những mảng loang lổ mà năm tháng đã lưu lại trên vách núi này.

"Đó là thác nước?" Lâm Ân nhìn Ngả Văn tước sĩ, có chút không hiểu lắm.

Ngả Văn tước sĩ ngẩng đầu nói: "Đúng vậy, trước kia hồ nước này không giống như hiện tại, bởi vì cứ cách một đoạn thời gian, thác nước kia sẽ dẫn theo một dòng nước cực kỳ mạnh mẽ tràn xuống hồ nước bên dưới này, một lần nữa rót sinh cơ và hoạt lực xuống nơi đây."

"Tuy bị thác nước trùng kích xuống như thế, sẽ làm cho rất nhiều con cá lớn sống trong hồ nước chết đi, khiến chúng nó hận thấu xương, nhưng đối với đại đa số những con cá khác trong hồ, thác nước này không chỉ mang đến sinh cơ cho bọn chúng, nó còn ban cho bọn chúng càng nhiều không gian và cơ hội sinh tồn hơn."

Lâm Ân nghiêm túc lắng nghe, hắn cứ có cảm giác Ngả Văn

tước sĩ đang ám chỉ về một điều gì đó.

"Trước kia, mọi chuyện vẫn luôn là như vậy, vẫn một mực tuần hoàn lặp đi lặp lại, nhưng những con cá trong hồ nước kia vốn chẳng có quá nhiều kỳ ức về chuyện này, bởi vì tuổi thọ của chúng nó quá ngắn, thậm chí còn ngắn đến mức từ lúc sinh ra cho đến khi chết đi, chúng nó cũng không được nhìn thấy một lần thác nước bên trên kia trút xuống. Bởi vậy mà rất nhiều con cá đã quên đi chuyện này rồi."

"Mãi cho đến một ngày, đột nhiên chúng nó phát hiện, rất nhiều con cá lớn bên trong hồ nước bắt đầu tử vong, rất nhiều thảm thực vật bắt đầu lụi tàn, bọn chúng kinh hoảng, đặc biệt là những con cá lớn đã sống đủ lâu kia. Bọn chúng tưởng rằng thác nước đã trút xuống rồi, bởi vì mỗi một lần thác nước buông xuống, sẽ tạo thành đả kích cực kỳ trầm trọng với chúng nó, cũng sẽ có rất nhiều con cá chết đi."

"Nhưng dần dần… sau khi nhóm cá lớn đầu tiên chết sạch, bọn chúng mới phát hiện ra sự thật. Là bọn chúng đã sai lầm rồi, thứ vừa ập xuống kia vốn không phải là thác nước, mà là một loại kịch độc nào đó mới được sinh ra. Đứng trước tai họa này, không chỉ chúng nó sẽ chết đi, mà tất cả những sinh vật từng tiếp xúc với loại kịch độc ấy, đều sẽ chết đi. Chúng nó hoảng sợ, bắt đầu chạy trốn, từ tầng cao nhất của hồ nước, từng chút từng chút một di chuyển xuống dưới đáy hồ, tới cuối cùng, kịch độc đã lan tràn khắp nơi, cả hồ nước đều trở nên nguy hiểm, không còn một chốn dung thân cho chúng nữa rồi."

Ngả Văn tước sĩ hít sâu một hơi, lại ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi kia: "Vì thế, chúng nó đã đoàn kết lại, hăng hái phản kháng, nhưng rất nhanh, chúng nó đã thất bại rồi. Thi thể của chúng nó rơi xuống đáy ao, làm cho toàn bộ đáy ao bị lấp đầy bởi thi hài của chúng nó. Vẫn có một vài con cá tiên đoán được sự xuất hiện của thứ kịch độc kia, cho nên từ rất sớm, chúng nó đã rút được vào

chỗ sâu nhất bên trong hồ nước, muốn tìm được một đường sinh cơ từ bên trong đống xương trắng kia."

"Nhưng vẫn có một vài con cá không cam lòng với vận mệnh, chúng nó lựa chọn bơi thẳng lên trên, muốn nhảy khỏi hồ nước này, để kêu gọi thác nước đã thật lâu vẫn chưa buông xuống kia, cầu mong nó rót sinh cơ xuống hồ nước này."

Nói tới đây, Ngả Văn tước sĩ chậm rãi nhắm hai mắt xuống, tựa như cả người từ trên xuống dưới đều trở nên mệt mỏi.

Lâm Ân lặng lẽ ngồi tại chỗ, đưa mắt chăm chú nhìn vào những con cá vẫn đang nỗ lực nhảy ra khỏi hồ nước kia, chợt mở miệng hỏi: "Nhưng chúng nó không thể đến được thác nước ấy, có đúng vậy không?"

Ngả Văn tước sĩ mỉm cười mà ngẩng đầu, nói: "Đúng vậy, như cậu đang chứng kiến đó, có con cá cả đời cũng không thể nhảy khỏi hồ nước kia, có con cá dù đã nhảy được ra ngoài rồi, cũng sẽ nhanh chóng rơi xuống dưới, chúng nó vĩnh viễn cũng không thể chạm tới đỉnh núi cao kia."

"Bởi vì cá chính là cá, chúng nó không thể biến thành thiên nga, chúng nó cũng không thể bay lượn trên bầu trời, đương nhiên cũng không thể đi đánh thức thác nước trên đỉnh núi kia."

"Có thể nói, nếu mọi chuyện chỉ dừng lại ở đây, thì tương lai của cái hồ nước ấy đã sớm được định sẵn từ trước rồi."

Ai cũng không thay đổi được.

Cả những con người đang nhảy lên kia, hay những con người vẫn tiếp tục kiên trì với lý tưởng, hoặc những con người đã thất bại và rơi xuống dưới… Tới cuối cùng, tại khoảnh khắc mà kịch độc lan tràn khắp bên trong hồ nước, bọn họ sẽ vĩnh viễn hóa thành một đống xương trắng chồng chất dưới đáy hồ.

Lâm Ân chăm chú nhìn vào hồ nước kia, lặng lẽ nói: "Chẳng lẽ bọn chúng thật sự không có cơ hội nào ư?"

Ngả Văn tước sĩ ngẩng đầu nói: "Không, trên thực tế là có."

Lâm Ân quay đầu, khẽ nhíu mày nhìn về phía gã.

Ngả Văn tước sĩ vẫy vẫy tay, một tia linh năng dao động lập tức khuếch tán từ đầu ngón tay gã đi ra ngoài. Dưới tác dụng của tia linh năng ấy, cả hồ nước vốn đang tĩnh lặng kia lại lập tức phát sinh một chút thay đổi cực nhỏ rồi.

Lâm Ân trông thấy một luồng ánh sáng sinh ra ngay giữa hồ nước, lại trông thấy một con cá chép cỡ vừa nhẹ nhàng lay động, phản chiếu một tia sáng nhạt lên trên.

Tia sáng nọ lập tức chiếu rọi vùng hắc ám xung quanh. Chỉ thấy vô số những con cá lớn với vết thương chồng chất trên người đang quay chung quanh, bảo vệ nó, đút thức ăn cho nó, dũng cảm đi tới chống đỡ kịch độc ăn mòn thay nó, nỗ lực hết sức để duy trì sự thuần khiết cho con cá chép kia.

Tựa như đang chờ đợi một khoảnh khắc nào đó ập tới, cũng như đang chờ đợi một cơ hội cuối cùng để nhảy lên.

Dường như dưới tác dụng của tia linh năng ấy, thời gian cũng trôi qua nhanh hơn.

Đến khoảnh khắc cuối cùng, ở thời điểm luồng quang mang màu vàng nọ lóe sáng đến mức tận cùng, con cá chép kia lập tức lao lên khỏi mặt nước, trong những giọt nước văng tung tóe khắp nơi, nó mang theo dũng khí hùng hồn, mang theo ý chí hung hãn không sợ chết, dùng hết khí lực toàn thân, trực tiếp nhảy lên, nhảy thẳng về phía đỉnh núi cao cao kia.

Lâm Ân kinh ngạc nhìn cảnh tượng đang phát sinh trước mắt, nhìn con cá chép kia nhảy vọt qua đám mây, nhìn luồng quang

mang màu vàng ấy rơi xuống hồ nước.

Ngả Văn tước sĩ cũng ngẩng đầu lên, nói: "Đây là con đường thứ nhất, cũng là một con đường có hy vọng nhất mà hiện tại những con cá lớn còn có thể kéo dài chút hơi tàn kia vẫn một mực tin tưởng vào."

Chương 817: Cá Chép Và Cá Con!

-apptruyen-

Lâm Ân đưa mắt nhìn chằm chằm vào luồng kim quang trên không trung, có chút nỉ non nói: "Vậy con đường thứ hai đâu?"

Ngả Văn tước sĩ lại đưa mắt nhìn vào chỗ sâu nhất bên trong hồ nước. Dường như có thể mơ hồ trông thấy ở bên trong đống xương trắng chồng chất kia, vừa có một con cá bột mới hồi sinh bên trong thi hài của những con cá lớn khác, nó nhẹ nhàng vung vẩy cái đuôi.

Con cá nhỏ này chẳng hề bắt mắt một tí nào, nhưng nó lại hồn nhiên không nhìn thấy kịch độc đang từ tầng nước cao hơn, lan tràn xuống dưới, cũng không nhìn thấy ánh hào quang ấm áp tản ra từ trên người con cá chép vàng kia.

Nó chỉ đang vô ưu vô lự mà bơi bên trong đống thi hài khác, dường như cực kỳ quen thuộc với nơi này.

Nó rất bình thường, bình thường đến mức hoàn toàn không thể đưa ra để so sánh với những con cá lớn khác, nhưng nó lại không tầm thường. Bởi vì thứ mọc ra trên người nó vốn không phải là vẩy cá, mà là linh vũ.

Giống như, trời sinh nó đã không thuộc về cái hồ nước này rồi, nơi mà nó thuộc về chính là mảnh không trung xanh thẳm kia.

Nó cũng không cần phải nỗ lực nhảy lên, nó càng không cần phải lo lắng gì hết, nó chỉ cần chờ đợi cho đến khi linh vũ mọc đầy

trên người là có thể nhẹ nhàng tung bay khỏi mặt nước.

Nó có thể giương cánh bay lượn, hóa thành một con chim trên trời, dùng tiếng hót vút cao của mình để đánh thức thác nước ngủ say đã lâu kia, khiến cho dòng nước cuồn cuộn, một lần nữa rót sinh cơ bừng bừng xuống hồ nước dưới kia, khiến cho kịch độc vốn đang sôi trào trong nước, trực tiếp bị pha loãng hầu như không còn.

"Đó chính là con đường thứ hai, cũng là con đường mà rất nhiều cá không biết, càng không chịu đi tìm nó."

"Bởi vì so với ký thác tương lai của bản thân vào một cái truyền thuyết hư vô mờ mịt, thì chúng nó càng nguyện đi tin tưởng con cá chép vừa sinh ra đã được định trước là sẽ tỏa sáng rực rỡ kia, càng nguyện ý đi tin tưởng nó sẽ nhảy lên được, sẽ vươn đến đỉnh núi mà không một con cá nào có thể với tới kia."

Ngả Văn tước sĩ quay đầu sang, bên trong con ngươi đen nhánh của gã đang phản chiếu gương mặt đầy kinh ngạc của Lâm Ân.

Chậm rãi, gã lại nói tiếp: "Nhưng … trong trường hợp con cá chép kia cũng thất bại rồi."

"Thì chúng ta cũng chỉ có thể chờ mong vào con cá bột kia thôi, chờ mong xem rốt cuộc nó có thể hóa thành một con chim bay lượn trên trời giống như trong truyền thuyết hay không."

Chíp ———— Ngay tại khoảnh khắc gã nói lên câu này, dường như bên tai Lâm Ân lại thật sự vang lên một tiếng hót của chim chóc.

Dường như hắn vừa nhìn thấy con cá nhỏ kia mở rộng đôi cánh chói lọi của mình…

Nhìn thấy những giọt nước rơi xuống từ trên bộ lông chim của

nó…

Nhìn thấy nó nhảy lên khỏi mặt nước, rồi giương cánh bay lượn giữa hư không...

Nhưng ai có thể biết được, tại khoảnh khắc con cá nhỏ ấy giương cao đôi cánh hóa thành chim kia, nó có còn là con cá vô ưu vô lự của ngày xưa không?

...

Trong một căn phòng thuộc cứ điểm của Dạ Y.

Ảo cảnh xung quanh chậm rãi biến mất, những đồ vật trong phòng lại khôi phục như lúc bình thường, Lâm Ân lặng lẽ ngồi trên xe lăn, khẽ cau mày, những lời nói vừa rồi của Ngả Văn tước sĩ vẫn đang quanh quẩn trong đầu hắn.

Ngả Văn tước sĩ yên lặng ngồi trên chiếc ghế dựa của mình, cũng không quấy rầy, chỉ đưa mắt nhìn về phía hắn.

Hồi lâu sau, rốt cuộc Lâm Ân cũng lấy lại tinh thần, hắn ngước đôi mắt lên, có chút phức tạp nhìn về phía Ngả Văn tước sĩ đối diện, nói: "Cho nên, tôi chính là con con cá mọc đầy linh vũ trên kia? Phải không tước sĩ?"

Ngả Văn tước sĩ quay đầu nhìn về phía hắn, sau đó khẽ lắc đầu nói: "Có lẽ là vậy, nhưng có lẽ lại không phải, ai có thể biết được chứ? Kỳ thật ngoại trừ tôi, không một ai chịu đi tin tưởng cái truyền thuyết hoang đường kia, cũng không một ai nguyện ý tin tưởng con cá nọ có thể biến thành chim."

"Mà ngay cả khi có một con cá như vậy thật, thì có liên quan gì?"

Nói đến đây, Ngả Văn tước sĩ lập tức đứng lên, nắm lấy bờ vai của Lâm Ân, nhìn sâu vào đôi mắt hắn, sau đó sang sảng cười nói:

"Cho nên cậu không cần phải cuống cuồng đi cân nhắc về chuyện này đâu."

"Không có con đường nào là tốt nhất cả, ngay cả con cá chép đang vận sức chờ phát động ở trên kia cũng vậy. Nó luôn mang theo hi vọng của tất cả mọi người, có thể nói, tuy chúng ta không nhìn thấy, nhưng trên thực tế, bọn họ vẫn đang chuẩn bị."

"Chỉ cần con cá chép kia có thể vượt Long Môn, thì chúng ta đâu cần đến con chim bay ấy nữa, không phải thế sao?"

Giọng nói của Ngả Văn tước sĩ vẫn nho nhã như trước, mang đến cho người ta một loại cảm giác ấm áp như gió mùa xuân. Đôi mắt đang cười của hắn như hai vầng trăng non dịu mát, cũng không hiểu vì sao đôi mắt ấy lại làm người ta an tâm tin tưởng tựa như đang nói chuyện cùng một người đàn anh đáng tin cậy của mình.

Lâm Ân có thể nghe ra đây là một loại an ủi.

Nhưng đúng như những gì đối phương mới nói, nếu con cá chép kia có thể vượt Long Môn, thì đâu cần đến con chim bay ấy nữa.

Đó là chưa kể đến chuyện, rốt cuộc hắn có phải là con chim bay kia không vẫn còn chưa xác định được, mà cứ cho đó là sự thật đi, cũng có quan trọng gì đâu?

Tương lai vẫn xa xăm như cũ, cá chép còn chưa nhảy lên, kịch độc còn chưa ăn mòn tới, dù hắn vẫn ngây ngô khờ khạo, không hiểu chuyện gì... chẳng phải bên trên vẫn còn những người lớn kia tới chống đỡ ư?

"Tôi hiểu rồi." Đến đây, rốt cuộc hàng chân mày vốn đang nhíu chặt của Lâm Ân cũng từ từ giãn ra, trên mặt có chút thoải mái, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên: "Cám ơn ngài, Ngả Văn tước sĩ.

Đúng vậy, đúng là ở thời điểm hiện tại, những chuyện này vẫn còn quá mức xa xôi với tôi, xa xôi đến mức không nên đi cân nhắc nhiều về nó."

"Hơn nữa tôi cũng không thừa nhận chuyện mình chính là con cá mọc lông chim kia đâu, cho nên mấy chuyện trang bức cấp độ cao như cứu vớt thế giới này, vẫn nên để con cá chép kia tới là hơn. Tôi cứ im lặng làm một con cá mặn là được rồi. Ngài nói xem, có đúng hay không Ngả Văn tước sĩ?"

Chương 818: Đồng Bệnh Tương Liên!

Nghe được lời nói này, Ngả Văn tước sĩ lập tức ngẩn người, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt cá chết đầy ẩn ý, như muốn nói lên rằng【 chuyện đó thì liên quan quái gì đến ta 】của Lâm Ân, bỗng nhiên gã lại có cảm giác dường như mình không cần phải mở miệng khuyên nhủ hắn.

Bởi vì hắn vốn không cần những lời khuyên kia.

Tự bản thân hắn đã tìm được hướng đi riêng cho chính mình rồi.

"Nhưng tôi vẫn muốn cảm tạ lời khuyên của ngài, Ngả Văn tước sĩ." Lâm Ân lau lau hai mắt, trên mặt mỉm cười, hai mắt đã mơ hồ có chút đỏ lên: "Nói thật, ở lần đầu tiên khi nhìn thấy ngài, tôi vẫn có niềm tin tuyệt đối rằng ngài là một người vô cùng thân cận, bởi vì trong lòng cứ có cảm giác ngài đặc biệt giống một người đàn anh ở cố hương của tôi. Anh ấy cũng giống như ngài, vô cùng nho nhã, vô cùng ổn trọng, cũng luôn đến an ủi và khuyên nhủ đứa em trai ngốc nghếch là tôi mỗi khi tôi nghĩ không thông một chuyện gì đó."

Hắn hít hít mũi, sụt sịt hai tiếng, sau đó nhắm mắt xuống, tựa như trên mặt vừa hiện ra một chút ấm áp.

"Hiện giờ khi nhớ đến, đột nhiên trong lòng lại có chút chua xót."

"Trước kia, tôi vốn không biết anh trai luôn tốt với mình, cả ngày chỉ biết bướng bỉnh, không nghe lời. Mỗi lần bị anh trai răn

dạy, tôi đều cảm thấy anh ấy vô cùng đáng ghét, thậm chí còn chơi khăm anh ấy, đổ sữa bò vào đôi giày chơi bóng của anh. Lúc làm mấy chuyện xấu xa kia, trong lòng tôi vui lắm, nhưng từ sau khi rơi xuống thế giới này, tôi mới phát hiện..."

"Hóa ra, có vài con người lúc bình thường ngươi không hề quý trọng họ, chỉ chờ đến lúc họ mất đi rồi, ngươi mới nhớ đến chỗ tốt của người ta, mới nuối tiếc vì lúc trước không chịu bình tĩnh ngồi nói chuyện với họ, và vì sao lần nào cũng vậy, cứ nhất định phải chọc cho người ta tức điên lên..."

Trái Trái đã rơi vào trạng thái ngơ ngác, cái miệng há to.

Lâm Ân nắm lấy cổ tay mình, chợt rơi vào im lặng, thậm chí Ngả Văn tước sĩ đứng bên cạnh cũng có thể rõ ràng cảm nhận được ngón tay hắn đang dùng sức.

Hắn nhẹ nhàng lau hốc mắt, ủ rũ cúi đầu nói: "Hiện giờ không còn gặp được nữa, cũng không trở về được, tôi mới đột nhiên nhớ ra anh trai luôn đối xử tốt với mình."

"Cho nên mỗi lần nhìn thấy ngài, tôi đều có cảm giác như người anh trai mà bản thân cảm thấy vô cùng có lỗi kia đang thực sự hiện hữu trước mặt mình, ngài có thể hiểu được loại cảm giác này không..."

Ngả Văn tước sĩ có chút kinh ngạc, thậm chí trong lúc nhất thời, gã cũng không biết mình nên nói điều gì.

Bởi vì đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy Lâm Ân để lộ ra vẻ mặt như vậy, còn thốt ra những lời nói chân thành tha thiết đến mức này.

Cũng giống như lúc lột bỏ lớp mặt nạ thật dày bên trên rồi, mới nhận ra thứ đang được cất giấu bên dưới chính là một trái tim yếu đuối, luôn muốn ở bên cạnh người nhà của mình.

Tuy gã chỉ là một con AI, nhưng nhìn thấy một màn như vậy, cũng không nhịn được mà rơi vào rung động.

Trái Trái càng nghe càng khiếp sợ mà càng khiếp sợ, cái miệng lại há càng to.

Lâm Ân mỉm cười, nhẹ nhàng vươn tay xoa xoa hai giọt lệ trên khóe mắt, nói: "Cám ơn ngài, Ngả Văn tước sĩ. Cám ơn ngài đã nói cho tôi nghe nhiều chuyện như vậy, cũng cám ơn ngài đã quan tâm."

"Tôi biết ngài không phải anh trai mình, chỉ là… có đôi khi bản thân sẽ không nhịn được mà suy nghĩ, nếu anh trai thật sự xuất hiện trước mặt rồi, hẳn là tôi cũng không quá vui vẻ đâu, bởi vì so với gặp được anh ấy ở nơi này... tôi càng hi vọng bọn họ có thể vui vẻ sinh sống ở địa cầu, tốt nhất là vĩnh viễn quên đứa em trai này đi..."

"Nói cho cùng, nếu đã rơi vào thế giới hắc ám này rồi, thì rất có khả năng cả đời cũng không thể tìm được đường về nhà đâu."

Hắn nhẹ nhàng lau giọt nước mắt lăn dài, sau đó mỉm cười mà nhắm đôi mắt đã đỏ hồng của mình xuống, chuyển động xe lăn quay người lại, rồi cúi đầu, chậm rãi đi về phía cánh cửa.

"Ngả Văn tước sĩ, tôi đi trước đây, đã làm phiền ngài rồi..."

Xe lăn chậm rãi chuyển động.

Ngả Văn tước sĩ kinh ngạc đứng yên tại chỗ, đưa mắt nhìn theo bóng dáng cô độc mà lặng lẽ của cậu thiếu niên kia. Cũng không biết vì sao, ở thời điểm cậu ấy xoay người, một tia buồn bã lóe lên trong mắt lại khiến cho cõi lòng gã khẽ nhói lên một cái.

Gã vốn là AI cuối cùng của nền văn minh Cyber, bởi vậy từ thật lâu trước đó, gã cũng có được nhân cách và bản ngã cho riêng mình rồi.

Kỳ thật, gã vẫn luôn cho rằng mình không thể có được tình cảm giống như những sinh vật huyết nhục khác, bởi vì trước đó, ngay cả khoảnh khắc nền văn minh tan vỡ, gã cũng không thấy một chút đau xót nào.

Vì lẽ đó, dù vẫn tiếp tục tồn tại ở thế giới hắc ám này, gã vẫn một mực duy trì trạng thái của mình như trước, vẫn giữ nguyên tư duy theo hình thức AI của mình.

Nhưng trên thực tế, gã hiểu được tất cả, chẳng qua chính bản thân mình không dám nghĩ tới mà thôi.

Bởi vì chỉ cần nhớ tới cả nền văn minh đã lụi tàn, nhớ tới những con người đang sống rành rành đột nhiên tan biến đi, mà bản thân lại không có cách nào để trở về nơi ấy, dù chỉ liếc mắt một cái thôi… gã cũng sẽ cảm nhận được một chút đau đớn mơ hồ trong ý thức.

Ngả Văn tước sĩ im lặng nhìn theo bóng dáng Lâm Ân rời đi.

Kỳ thật cả hai bọn họ đều giống nhau.

Đều là ác linh rơi vào thế giới hắc ám, đều là oán quỷ có nhà mà không thể trở về.

Nếu như Lâm Ân vĩnh viễn cũng không thể gặp lại anh trai, thì gã cũng vĩnh viễn không thể gặp lại những cố nhân vốn thuộc về nền văn minh đã bị xóa sổ của mình...

"Lâm Ân." Ngả Văn tước sĩ mỉm cười, nhẹ nhàng vươn tay về phía hắn, dường như trên khóe mắt cũng xuất hiện một giọt trong suốt: "Tôi hỏi câu này không biết cậu có nguyện ý hay không? Nếu cậu nguyện ý, tôi có thể làm anh trai của cậu ở bên trong thế giới hắc ám này, cậu cũng có thể coi tôi là người nhà của mình, tuy tôi vĩnh viễn cũng không thể sánh bằng thân nhân chân chính của cậu, nhưng ít ra, chúng ta sẽ không còn cô đơn nữa, có đúng không

nào?"

Gã nói xong, Lâm Ân vừa di chuyển xe lăn rời đi chưa được hai mét chợt ngừng lại.

Giọng nói của Ngả Văn tước sĩ vẫn dịu dàng như vậy, giống như đây là một lời mời vô cùng chân thành tha thiết đến từ một tồn tại khác, đang đắm mình trong cảm giác cô đơn… đồng bệnh tương liên với hắn.

-Hãy đọc tại apptruyen-

Chương 819: Kỹ Xảo Ôm Đùi!

Tại khoảnh khắc này, dường như cả thời gian cũng rơi vào yên lặng.

Gió vù vù thổi từ ngoài cửa sổ tới, cuốn bức rèm nhè nhẹ bay lên.

Lâm Ân cũng có chút kinh ngạc.

Sau đó...

Lâm Ân với đôi mắt lóe sáng và biểu cảm ngơ ngác (★? ★), vẫn ngồi trên xe lăn, đưa lưng về phía Ngả Văn tước sĩ, nói: "Thật... Thật ư? Ngả Văn tước sĩ... Có thể như vậy thật chứ..."

Mà cũng chính trong nháy mắt đó, bên tai Lâm Ân lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu đặc thù: "Cảm tình chân thành tha thiết dị thường", ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200! 】

Trái Trái: (ΩДΩ)!

【 "Cảm tình chân thành tha thiết dị thường" 】 thành tựu đặc thù: về cơ bản, dưới tình huống bình thường, một con người bình thường sẽ không nhận được loại thành tựu này. Bởi vì thoạt nhìn, bên ngoài là cảm tình chân thành tha thiết dị thường thật đấy, nhưng trên thực tế, điều ẩn chứa bên dưới lại chính là một kế hoạch tinh vi.

Bởi vì phương thức tư duy linh hoạt cực độ cùng với điểm mấu chốt về đạo đức nhảy nhót không ngừng, khiến cho ký chủ có

thể biểu diễn đủ các loại xúc cảm chân tình ngoài dự tính, gần như không có một chút kẽ hở, cũng như không thể bị người khác phát hiện ra, ở bất cứ trường hợp nào.

Chúc mừng ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính +3, trí lực +1, đạo đức -1, độ hảo cảm cơ sở của Ngả Văn tước sĩ +10

Sau đó, Lâm Ân xoay đầu qua, sống mũi cay cay, trên mặt lộ rõ (? ?) biểu cảm mờ mịt mà chân thành tha thiết, đôi vai run lên, hai mắt đỏ bừng… không cần biết người đối diện là ai, chỉ cần nhìn vào sẽ không nhịn được cảm thấy rưng rưng muốn khóc.

"Ngả Văn tước sĩ..."

Ngả Văn tước sĩ nhã nhặn nhìn vào mắt hắn, sau đó vươn tay về phía hắn, mỉm cười đầy dịu dàng nói: "Vẫn gọi tên đầy đủ của tôi sao? Hay là cậu cũng không hi vọng mình có một ông anh trai không xứng chức như tôi trong thế giới hắc ám nào? Ừm?"

Lời này vừa nói ra, rốt cuộc Lâm Ân cũng không khống chế được nữa. Hắn lập tức tuôn trào cảm xúc (;′? ? Д? ?), nước mắt lưng tròng, vội vàng điều khiển chiếc xe lăn bên dưới, lao đến trước mặt người thanh niên hư vô kia, rồi giống như một đứa nhỏ, hắn lập tức ôm lấy Ngả Văn tước sĩ, mở miệng khóc rống lên.Chỉ một mình hắn biết, thứ ẩn chứa bên trong tiếng khóc của hắn chính là một chút cảm tình mong manh yếu ớt, gần như sắp sụp đổ đến nơi rồi.Đứng trước mặt đứa nhỏ đáng thương này… không một ai có thể dửng dưng được! Ngay cả Ngả Văn tước sĩ, cũng trực tiếp rơi vào rung động sau khi nghe hắn gọi một tiếng “Anh” kia, trong ánh mắt tràn ngập ý cười, cũng mơ hồ có lệ quang chớp động.【 đinh! Độ hảo cảm của Ngả Văn tước sĩ đối với ngươi +10】【 đinh! Độ thân tình của Ngả Văn tước sĩ và ngươi +2】Ngả Văn tước sĩ buồn bã vươn tay vỗ vỗ lưng cậu em trai mình vừa nhận được, trong mắt tràn đầy ấm áp và lệ quang.Đúng là một đứa nhỏ đáng thương, cuộc đời đầy sóng gió.Ai cũng không thể

tưởng tượng nổi, rốt cuộc cậu ấy đã nếm biết bao nhiêu đau khổ mới tồn tại được đến ngày hôm nay."Khóc đi, khóc ra sẽ thấy lòng dễ chịu hơn một chút." Ngả Văn tước sĩ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng lau đi những giọt trong suốt trên khóe mắt, sau đó ôm lấy cậu em trai nhỏ ấy từ phía sau lưng, cố gắng hết sức để an ủi hắn.Oa ——

Lâm Ân (;′? ? Д? ?) càng khóc lớn hơn.

【 đinh! Độ thân tình của Ngả Văn tước sĩ đối với ngươi +1】

【 đinh! Độ thân tình của Ngả Văn tước sĩ đối với ngươi +1】

Lúc này, Trái Trái đã hốt hoảng đến mức (ΩДΩ) lông tơ trên bàn tay đều dựng đứng lên rồi, cô ấy vội vàng lắc lắc tay, có chút sợ hãi muốn làm cách gì đó để mình không phải nghe thấy tiếng khóc đầy ác liệt kia nữa, nhưng đương nhiên, hành động này chẳng mang đến một chút tác dụng nào cả.

Bởi vì...

Bởi vì cô ấy biết...

Tên đầu ngu ngốc... à không gian xảo kia… vốn không có anh trai!

o (≧ □ ≦)o

Đúng vậy, trước kia cô ấy từng nghe hắn nói, nhà bọn họ chỉ có một tên tiểu tử thối là hắn, bởi vậy mà từ nhỏ đến lớn, hắn đều được ba mẹ nuông chiều cực kỳ.

Hơn nữa, không chỉ hắn ở địa cầu là con một, ngay cả một “Hắn” khác ở Lam tinh, cũng cmn là con một luôn!

Cho nên... hắn lấy ở đâu ra ông anh trai chán ghét kia chứ?

Biết ngay mà… Từ lúc trước, ở thời điểm cô ấy nghe tên đầu ngốc này chân thành tha thiết kể chuyện về anh trai của hắn, trong

lòng đã mơ hồ cảm nhận được một chút bất thường rồi, nhưng đến tận bây giờ, khi nhìn thấy cảnh này, cô ấy mới tìm được bằng chứng thuyết phục để hiểu hết mọi chuyện!

Anh trai là giả, ôm đùi mới là thật!

Nhưng ngươi đã làm như thế nào để biểu diễn đoạn "Thổ lộ chân tình" kia tốt đến trình độ này?

Hơn nữa, ngươi làm như vậy không cảm thấy nó vô đạo đức sao?

Chỉ vì ôm đùi, ngươi lại dứt khoát ném cả điểm mấu chốt về đạo đức của mình đi luôn hả?

Không thích nghe! Trái Trái không thích nghe mấy thứ này! Quá xấu hổ rồi! Quá xấu hổ rồi!

Trái Trái có cảm giác mình đã xấu hổ đến mức muốn nứt ra rồi!

-apptruyen. pro-

Chương 820: Đại Lừa Đảo!

Rốt cuộc, hơn mười phút sau, Lâm Ân ngồi trên xe lăn, hai mắt đỏ bừng, hốc mắt sưng đỏ, hắn mở miệng hỏi thăm Ngả Văn tước sĩ về phòng của tiểu thư con rối, sau đó mới lưu luyến không rời, lên tiếng tạm biệt rồi cẩn thận bước đi.

Loảng xoảng đương —— Hắn nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, hai mắt đẫm lệ mông lung.

Tạm dừng khoảng chừng ba giây, sau đó vẻ mặt hắn lập tức bình tĩnh trở lại. Hắn hít sâu vài lần, tìm một chiếc khăn tay từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài, nhẹ nhàng lau lau hốc mắt đỏ ửng.

Sau đó...

(★? ★)y.

【 vui sướng +1】

【 vui sướng +1】

【 vui vì có chỗ dựa vững chắc +1】

"Quá đáng lắm rồi! Đầu ngốc, lần này ngươi quá đáng lắm rồi!"

Tới cuối cùng, Trái Trái cũng không thể kiềm chế được nữa, o(≧口≦)o cô ấy lập tức nâng tay lên, túm lấy má Lâm Ân, rồi dùng sức mà kéo ra bên ngoài.

"Sao da mặt của ngươi có thể dày như vậy được? Trời đất ơi, ta xấu hổ quá mà! Xấu hổ quá mà! Ngả Văn tước sĩ người ta là một người đàn ông ấm áp như vậy, ngươi cũng nỡ lòng đi lừa được,

đúng là vô đạo đức! Không hề có một chút đạo đức nào!"

Lâm Ân thấy vậy, vội vàng vươn tay tới bịt kín miệng Trái Trái, rồi nhe răng trợn mắt kéo cô ấy từ trên mặt mình xuống, nói: "Nói nhỏ chút! Ta lừa gì chứ? Ngươi nói như vậy không phải là đã làm ô uế sự trong sạch của ta rồi? Ta khóc cũng rất thương tâm mà?"

Trái Trái hét lớn: "Nhưng ngươi vốn không có..."

Lâm Ân nhanh tay lẹ mắt lập tức nhét nắm tay vào miệng Trái Trái, thành công thi triển đả kích im lặng đối với Trái Trái, khiến cho cô ấy chỉ có thể căm tức nhìn hắn, phẫn nộ phát ra những tiếng đầy chỉ trích.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nhắm mắt lại, chuyển đôi mắt ra xa nói: "Ừm… đúng là ta không có anh trai ruột thật, nhưng ta có bảo mình không có anh họ bên ngoại, anh họ đằng nội đâu? Ta vẫn còn những ông anh khác cơ mà? Lúc ấy là ta nhớ đến người nhà của mình thật, nên mới không nhịn nổi mà biểu lộ chân tình, còn nức nở khóc lóc đó."

Trái Trái căm tức nói: "Ô ô (lừa đảo)! Ô ô ô (đại lừa đảo)!"

Ba ~~ Lâm Ân nhổ nắm tay của mình khỏi miệng cô ấy, khẽ liếc liếc mắt nhìn xung quanh một cái, sau đó nhẹ giọng nói:

"Đừng có kêu lên nữa nhé! Đã biết chưa? Bằng không lần sau thứ bị nhét vào trong miệng ngươi có thể không phải nắm tay của ta, mà là thứ khác càng thêm cứng rắn đó, ngươi đã hiểu chưa?"

Trái Trái trợn mắt nhìn, nói: "Lừa đảo!"

Lâm Ân: "..."

...

Cứ như vậy, trong đoạn hành lang sau đó, những Dạ Y đi ngang qua nơi này lập tức trông thấy hai cánh tay trái phải của một thiếu niên đang ngồi xe lăn, trực tiếp (ﾟ▼皿▼) thi triển kỹ thuật vật lộn với nhau suốt cả đoạn đường.

Bởi vậy, chỉ cần ai bước ngang qua nơi này, đều cực kỳ hiểu chuyện mà vội vàng né qua một bên, nhường đường cho hắn.

Vài phút sau, Lâm Ân ngồi xe lăn đã dừng lại phía trước một phòng bệnh, vẻ mặt nghiêm túc, thân thể lại có một chút khẩn trương căng thẳng.

Trái Trái nâng tay lên, nhìn thoáng qua khung cửa sổ, nhưng bên trong có treo rèm cửa, bởi vậy người đứng từ bên ngoài căn bản không thể thấy rõ tình huống bên trong.

Nhưng Trái Trái lại biết, tiểu thư con rối đang được tạm thời bố trí ở lại bên trong phòng bệnh này.

Thấy Lâm Ân cứ ngồi bất động thật lâu, Trái Trái có chút do dự mà nâng tay lên, nhìn về phía Lâm Ân, nói: "Đầu, ngươi không định vào xem..."

Nhưng cô ấy còn chưa nói xong, đã run rẩy cả người khi trông thấy sắc thái điên cuồng bắt đầu xuất hiện rồi không ngừng lan tràn trong mắt Lâm Ân, khiến cho cả khuôn mặt hắn đều đổi thay, trở nên vặn vẹo mà dữ tợn.

Trái Trái lập tức bị tình huống này dọa cho sợ run cả người: "Đầu ngươi làm sao vậy?"

Nghe được giọng nói của Trái Trái, Lâm Ân lập tức ngẩn ra, trong đôi mắt chậm rãi xuất hiện một tia tỉnh táo, hắn hoàn hồn nhìn về phía Trái Trái, nghiêng đầu hỏi: "Làm sao vậy?"

Trái Trái mờ mịt nói: "Đầu, bỗng nhiên vừa nãy ngươi lại thay đổi, trở nên vô cùng đáng sợ, giống... Giống như đã phát điên

rồi..."

Lâm Ân lập tức ngẩn người, nhưng rất nhanh, hắn đã nghĩ tới năm loại nguyền rủa vẫn còn tồn tại trong cơ thể mình.

Hắn nặng nề nói: "Hắn là nguyền rủa trong cuốn sách《 đọc sẽ trở nên điên cuồng》chuẩn bị phát tác rồi, cảm giác hơi khó chịu. Nếu mọi chuyện xảy ra đúng như những gì ngươi vừa nói, thì vừa rồi, ta hoàn toàn không có một chút phản ứng nào với nó cả."

Tình huống này không khỏi làm hắn nhớ tới chuyện từng xảy ra vào thời điểm Chú Hề Khóc Lóc phát tác.

Loại nguyền rủa làm cho người ta nổi điên mà bản thân bọn họ hoàn toàn không nhận thức được này mới là nguy hiểm nhất.

Sau đó, Lâm Ân không chút do dự, lập tức vươn tay tới, cùng với luồng ánh sáng màu trắng phun ra, hắn trực tiếp đặt tay lên lồng ngực mình.

【 đinh! Ngươi đang phát động năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa đối với "Điên cuồng nguyền rủa" trong cơ thể mình, xin hỏi có lập tức tiến hành ảnh hưởng hay không? 】

"Có!"

Ngay sau khi luồng hào quang nọ thu lại, từng sợi chỉ đen lại một lần nữa bị hắn rút ra từ bên trong thân thể mình. Tới đây, ý thức của hắn cũng lập tức trở nên nhẹ nhàng hơn, hắn không khỏi hít sâu một hơi.

"Xóa bỏ rồi sao đầu?" Trái Trái ngơ ngác hỏi.

Lâm Ân lau mồ hôi trên đầu, nghiêm túc nói: "Ừm, hai loại nguyền rủa nguy hiểm nhất đã tạm thời bị áp chế rồi, nhưng ngoại trừ nguyền rủa thằng hề, trên người ta vẫn còn bốn loại nguyền rủa khác, hiện giờ đã mất đi hai loại, khiến cho hiệu quả khắc chế

lẫn nhau của bốn chúng nó bị suy yếu đi rất nhiều. Cũng may, dù mấy loại kia phát tác kịch liệt, ảnh hưởng do chúng mang đến cũng không nghiêm trọng như hai loại vừa rồi."

【 nguyền rủa rung động 】: Cảm giác chơi sướng lắm, chẳng những không mang đến bất cứ ảnh hưởng ác liệt gì, ngược lại nó còn giúp ta quang minh chính đại làm một chút chuyện mà bình thường không dám làm.

【 nguyền rủa mê man 】: Ừm, chứng thèm ngủ thôi mà, ảnh hưởng không lớn, chuẩn bị làm cá mặn thôi.

【 nguyền rủa cười điên cuồng 】: Ha hả ha hả ——

【 nguyền rủa sáp sáp 】: Có sao? Có thật sao? Ta có trúng loại nguyền rủa nào sao? Hình như là không có đâu, nếu không có thì hẳn là ta cũng không cần lãng phí một lần thi triển năng lực xóa bỏ nguyền rủa cuối cùng này đâu! Ừm… cứ như vậy đi!

-apptruyen-

Chương 821: Chờ Chút, Ta Vẫn Đang Cân Nhắc...

Sau khi kiểm tra sơ qua hiệu quả của mấy loại nguyền rủa trong cơ thể, Lâm Ân có chút suy tư, lại lập tức ngẩng đầu lên, nhìn vào cánh cửa phòng trước mặt.

Tiểu thư con rối.

Trong đầu hắn lập tức hiện ra cảnh tượng cô gái bé nhỏ ấy bay đến trước mặt mình, giữa bầu trời đầy mưa bom bão đạn.

Nó khiến ánh mắt hắn thoáng thay đổi, trở nên phức tạp vô cùng.

Tuy hắn biết, tiểu thư con rối làm như vậy chỉ thuần túy là bản thân cô ấy luôn nghiêm túc và kiên định tuân thủ những điều đã được ghi trên khế ước với hắn mà thôi.

Trên thực tế, cô ấy vẫn coi mình là một con con rối chú thuật cần phải nghiêm khắc hành động theo mệnh lệnh, và hết thảy những gì cô ấy làm cũng chỉ là chấp hành nhiệm vụ mà cô ấy phải hoàn thành thôi...

Dù đã biết hết thảy những điều này, nhưng trong lòng Lâm Ân vẫn tràn đầy cảm kích và áy náy đối với cô ấy.

Bởi vì dù có lý trí đến mức nào, thì xét đến cùng, con người vẫn là một loài động vật cảm tính. Cũng bởi tư thế hiên ngang liều lĩnh, thấy chết không sờn dù đã rơi vào tình huống sinh tử quan đầu của tiểu thư con rối, đã làm cho Lâm Ân có chút ngượng ngùng, không biết nên đối mặt với cô ấy như thế nào.

Dù sao trước kia, ở thời điểm không có việc gì làm hắn thường đùa giỡn tiểu thư con rối một chút, tới hiện tại nhớ đến, trong lòng chợt có cảm giác xấu hổ vô cùng.

Lâm Ân hít sâu mấy hơi, làm cho vẻ mặt của mình trở nên nghiêm túc, sau đó hắn vươn tay tới, có chút khẩn trương nắm lấy tay cầm ngoài cửa phòng.

Mở đi thôi!

Nhưng … ta nên chọn phương thức tiến vào kiểu gì đây?

Là đột ngột mở cửa ra, lao thẳng vào bên trong, hô lớn một tiếng "surprise~!"

Hay bày ra gương mặt đầy phức tạp, nặng nề, bước vào thăm viếng tiểu thư con rối?

Thật con mẹ nó rối rắm mà!

Trái Trái liếc nhìn vẻ mặt đầy do dự, biểu cảm biến ảo không ngừng trên mặt Lâm Ân, mu bàn tay lập tức bật ra một biểu tượng tức giận to to "□", (□′□) cô ấy dùng ngón tay gõ vào xe lăn, tỏ vẻ ta rất bực bội, cực kỳ mất kiên nhẫn đấy."Này, ngươi có đi hay không? Ngươi đã lượn qua lượn lại ngoài này đến năm phút đồng hồ rồi đấy! Chẳng giống tính cách ồn ồn ào ào, sấn sấn sổ sổ bình thường của ngươi chút nào!" Trái Trái? □? ? д? ? □? Đã chờ sốt ruột đến nỗi trực tiếp nổi hai cái biểu tượng phẫn nộ (□) trên đầu, nói.Nhưng hắn còn chưa nói xong, Trái Trái bực bội (□′□) đã "Ba" một tiếng trực tiếp đập xuống tay vịn xe lăn, đúng vào cái nút màu đỏ có tác dụng gia tốc và tiến về phía trước phía trên tay vịn. Trong nháy mắt sau đó, ngay khi Lâm Ân còn chưa kịp phản ứng lại, chiếc xe lăn dưới hông hắn đã dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, để “Vù” một tiếng tông thẳng vào cánh cửa phòng trước mặt.

Lại bởi vì tốc độ quá nhanh, khiến cho Lâm Ân vốn đang ngồi xe lăn với biểu cảm khiếp sợ cứng đờ trên mặt, trực tiếp phá cửa xông vào.

"Mẹ nó!"

Cánh cửa vỡ toang.

Xe lăn chỉ chạy được một đoạn ngắn đã lao thẳng vào bậc cửa, và bởi vì quán tính, thân thể Lâm Ân đang ngồi trên xe lăn, lập tức được truyền động năng, như một mũi tên rời cung, bay thẳng ra ngoài.

Ngay tại khoảnh khắc bay ra kia, rốt cuộc hắn cũng trông thấy tiểu thư con rối đang ở bên trong phòng bệnh.

Giờ phút này, cô ấy đang ngồi trước giường bệnh, vẻ mặt bình tĩnh, mái tóc bạc thật dài ướt sũng xõa tung sau người, trên cánh tay cụt đã được bọc kín bằng băng dính đề phòng ngừa rò điện, trên người chỉ mặc một nửa bộ quần áo bệnh nhân, bởi vì nửa người bên, phần hướng thẳng về phía cánh cửa, nơi Lâm Ân đang đứng, hắn có thể rõ ràng nhìn thấy những đường hoa văn chú thuật yêu dị trên tấm lưng trắng nõn của cô ấy.

Hiển nhiên, tại khoảnh khắc Lâm Ân phá cửa phi vào, cô ấy cũng vừa mới thức tỉnh không lâu.

Bởi vì chiếc váy theo phong cách Gothic lúc trước đã cháy sém nghiêm trọng, không còn mặc được nữa. Mà sau khi lau chùi thân thể, trên người cô ấy còn lưu lại một chút bọt nước tinh tế, vẫn chưa mặc quần áo bệnh nhân vào được, mới khiến hắn bắt gặp cô ấy trong tình trạng thế này, thậm chí người ở bên ngoài còn có thể rõ ràng nhìn thấy một chút hình ảnh tuyệt đối không nên bị nhìn thấy.

Đến đây, tiểu thư con rối cũng nghe được động tĩnh, đang ngồi

trên giường, lập tức xoay mặt nhìn qua, và đương nhiên là cô ấy lập tức trông thấy tên Lâm Ân tà ác quen thuộc đang bay giữa không trung, với quỹ tích lao thẳng về phía mình!

Dường như vào giờ phút này, thời gian cũng trôi chậm lại.

"Tiểu thư con rối! Mau tránh ra đi!" Lâm Ân vội vàng rống to.

Nhưng đã quá muộn, gần như trong nháy mắt tiếng hô truyền đến, thân thể Lâm Ân đã vẽ nên một đường parabol hoàn mỹ đến tột cùng, trực tiếp bay thẳng lên người Hắc Huyền Nguyệt, cùng với một tiếng vang thật lớn truyền ra.

Oanh —— Chịu ảnh hưởng mạnh mẽ từ vụ va chạm nặng nề này, cái giường bệnh kia trực tiếp sụp xuống.

Lại bởi vì quán tính chuẩn xác, khiến cho ngay khoảnh khắc tiểu thư con rối bị Lâm Ân mạnh mẽ bổ nhào vào kia, cánh môi của hắn và cô ấy cũng trực tiếp đụng vào cùng một chỗ.

Đừng… cảnh tượng này nó không lãng mạn tí nào đâu.

Chỉ đáng thương cho tiểu thư con rối đã bị hắn hung hăng đè xuống!

Lâm Ân khó khăn lắm mới ngừng lại được, cũng mở to hai mắt ra nhìn, hiện giờ khoảng cách giữa đôi mắt của hắn và đôi con ngươi màu đen nhánh kia đã gần đến mức suýt đạt đến con số không vô cực rồi!

Mùi hương thơm ngát cực kỳ tinh tế nhưng khá là mờ nhạt lập tức truyền đến.

Trên tay phải của hắn lại trực tiếp truyền đến một loại cảm xúc kỳ quái khó có thể nói rõ thành lời.

-apptruyen-

---

[1] : nguyên văn là社交牛逼症 – shèjiāo niúbī zhēng, nó chỉ một người không có bất cứ gánh nặng hay áp lực gì trong quá trình giao tiếp xã hội với những người xa lạ, hoàn toàn thả lỏng bản thân. Có thể hiểu là một người tư duy nhanh nhạy, nhạc nào cũng nhảy, chủ đề nào cũng chơi.

Chương 822: Hiệu Quả Cách Âm Không Được Tốt Cho Lắm...

-nguồn tại apptruyen-

Lâm Ân cũng không ngờ, vì sao một tình tiết tà ác chỉ xuất hiện bên trong tiểu thuyết lại trực tiếp xảy ra ngay giữa hiện thực thế này?

Vô số những con Thần thú đang chạy băng băng trong lòng hắn.

Giờ khắc này, dường như cả thời gian cũng trở nên tĩnh lặng...

Nhưng bên trong con ngươi màu đen đang kề sát gần hắn kia lại chậm rãi lóe lên một luồng sát ý.

(((;? ? ? ;)))

Mà động tĩnh thật lớn này cũng lập tức làm nhóm Dạ Y vừa đi ngang qua hành lang bên ngoài, trực tiếp phản ứng lại.

Lại nói, nơi này vốn là cứ điểm ngoài thành nguyền rủa, nguy cơ rất lớn, bởi vậy gần như trong nháy mắt sau đó, mấy Dạ Y đeo mặt nạ mỏ chim đã lập tức lao thẳng tới cửa, bọn họ đưa đôi mắt đầy cảnh giác và vội vàng nhìn vào bên trong, nói:

"Chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhưng ngay sau khi lời nói rời khỏi miệng, bọn họ đã trông thấy một đôi nam nữ đang "Ôm hôn" ngay trên chiếc giường đã sụp trong phòng bệnh.

Chỉ trong nháy mắt, mấy Dạ Y kia đã sững sờ đứng hình ngay tại chỗ.

"..."

"..."

Bầu không khí yên tĩnh quỷ dị không chút kiêng nể, bắt đầu lan tràn ra xung quanh, một chuỗi chấm đen cũng lướt qua giữa bầu trời.

Sau phút im lặng ngắn ngủi ấy, mấy Dạ Y vừa xông vào lập tức khụ khụ hai tiếng đầy khó xử, người vội vàng ngước mắt lên nhìn trời coi như vừa rồi ta không thấy gì hết, người khẩn trương đưa mắt nhìn sang bên cạnh, có chút mất tự nhiên mà nhắm mắt lại nói: "Cái kia... Lương Y tiên sinh, Hắc Huyền Nguyệt tiểu thư, dù sao nơi này cũng là một cái cứ điểm tạm thời của chúng ta, hiệu quả cách âm không được tốt cho lắm, nên... trong trường hợp hai vị muốn tạo ra một tiếng động gì đó, có thể làm nó nhỏ hơn một chút được không?"

"Cái kia, nếu vừa rồi không phát sinh chuyện gì lớn, vậy chúng tôi cũng không quấy rầy thêm nữa, hai người cứ tiếp tục, chúng tôi ra ngoài trước đây..."

Mấy Dạ Y kia có chút mất tự nhiên, vội vàng rời khỏi phòng bệnh, thậm chí một vị Dạ Y đi cuối cùng còn tri kỷ đến mức đưa cánh cửa đã bị phá hỏng kia, về lại vị trí ban đầu của nó giùm bọn họ.

Loảng xoảng đương —— Cánh cửa đóng lại.

"..."

"..."

Bầu không khí yên tĩnh đến cứng ngắc lại một lần nữa lan tràn

trong phòng.

Lại bởi vì hiệu quả cách âm không được tốt lắm, lại bởi vì cánh cửa duy nhất bên ngoài đã bị tổn hại, khiến cho âm thanh bàn luận của nhóm Dạ Y ngoài cửa dù càng lúc càng xa nhưng vẫn có thể nghe được rõ ràng.

"Đúng là Lương Y tiên sinh kia lợi hại thật, ngay cả giường bệnh cũng không chịu đựng nổi mà sập xuống rồi... Ây cha, sao năng lực trên phương diện này của cậu ấy lại mạnh đến vậy chứ... Quá cuồng dã rồi!"

"Anh nói nhỏ chút, đừng để người ta nghe được."

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, theo trí nhớ của tôi, hình như vị Hắc Huyền Nguyệt tiểu thư kia chính là một con rối máy? Tuy tình huống này có chút ngạc nhiên quá đáng, tuy cô ấy tuyệt đối là người xinh đẹp nhất tôi từng nhìn thấy, nhưng hai người bọn họ thực sự có thể làm chuyện kia sao..."

"Ây dà, anh thì biết cái gì, anh cho rằng mình cũng là một vị cường nhân giống Lương Y tiên sinh sao? Tôi kể anh nghe, lúc trước tôi từng có mặt ngay tại thời điểm Lương Y tiên sinh nhậm chức. Lúc đó, chính mồm cậu ấy đã nói về thầy của mình với một hóa thân của Bạch Dạ tiền bối. Theo những gì tôi nghe được, thì thầy của cậu ấy rất có thể là một tồn tại vô địch. Anh thử nói xem, Lương Y tiên sinh có kém thầy của mình hay không? Hả?"

"Lợi... Lợi hại... Quá quá mức lợi hại rồi..."

"Còn phải nói. Anh không động não một chút xem, trước đó không lâu Lương Y tiên sinh còn ở bên trong thành nguyền rủa đại chiến cùng Vạn Cơ Chi Thần, tới hiện giờ trong cơ thể cậu ấy vẫn còn mười mấy loại nguyền rủa. Dưới tình huống nghiêm trọng kiểu này, cậu ấy vẫn có thể đánh sập một cái giường bằng đá, thì theo anh, Lương Y tiên sinh ở thời kỳ toàn thịnh sẽ là một tồn tại

vô địch như thế nào?"

“Cái này... Cái này thật là đáng sợ. Má ơi, nếu vậy thì có cô gái nào chịu đựng nổi chứ..."

"Cho nên tôi mới nói là cậu ấy rất mạnh đó."

Tiếng bàn tán bên ngoài hành lang càng đi càng xa, dần dần biến mất.

Mà ở bên trong phòng bệnh, bầu không khí quỷ dị lại ngóc đầu thức dậy rồi không chút kiêng nể, lại một lần nữa lan tràn ra xung quanh.

Đôi mắt Lâm Ân “Ca ca ca” cứng ngắc mở to, nhìn thẳng vào đôi con ngươi màu đen vẫn đang nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh như băng, của người ocn gái đang bị hắn ấn xuống ván giường.

Lâm Ân vô cùng căng thẳng. Rơi vào tình huống oái oăm này, hắn thực sự không dám động đậy, chỉ có thể giữ nguyên tư thế này mà thôi.

Đúng vậy.

Hắn chỉ bị tình huống bất ngờ làm cho kinh ngạc quá độ, mới không hề động đậy được, tuyệt đối không phải vì một nguyên nhân ác liệt nào đó đâu.

Hắc Huyền Nguyệt lặng lẽ mà chăm chú nhìn vào hắn. Ngay sau đó, trong cổ họng trực tiếp phát ra âm thanh không mang theo một chút dao động cảm xúc nào của cô ấy: "Ngươi còn muốn ngơ ngẩn đến bao lâu?"

Lạnh buốt.

Loại cảm giác lạnh buốt giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị giết đi trực tiếp bùng lên.

Đến tận lúc này, Lâm Ân mới gian nan mà phản ứng lại, rồi vội vàng đưa đầu mình về phía trước.

Ba ~ Cùng với một âm thanh kỳ quái mà ác liệt vang lên.

Chờ đợi hồi lâu, cuối cùng cánh môi của hai người bọn họ cũng tách ra, phản chiếu một chút ánh sáng kỳ quái.

Cứng!

Cứng!

Tiểu thư con rối phẫn nộ đến mức siết chặt hai tay.

Lâm Ân có chút mất tự nhiên khụ khụ hai tiếng. Hắn liếm liếm môi, sau đó nghiêm túc mà dùng tay trái nâng chiếc kính một mắt của mình lên, trấn định nói: "Tiểu thư con rối, tôi đến thăm cô rồi đây, thân thể của cô thế nào, có khỏe không?"

Hắc Huyền Nguyệt lặng lẽ nằm ở nơi đó, mái tóc bạc rối tung, con ngươi yên lặng vẫn nhìn chằm chằm vào hắn, đôi mắt đen nhánh kia bình lặng như màn đêm phủ kín không trung, bên trong ẩn nấp đầy sát ý dường như có thể lập tức cắn nuốt lấy rồi giết chết ngươi.

Sau một thoáng nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, Hắc Huyền Nguyệt vẫn không nói gì, chỉ lặng lẽ chuyển ánh mắt qua nơi khác.

Theo bản năng, Lâm Ân lập tức nhìn theo hướng ánh mắt Hắc Huyền Nguyệt vừa di chuyển, sau đó, hắn lập tức trông thấy bàn tay phải của mình… nương theo quán tính vừa nãy, nó cũng lao đến cùng hắn, và giống như đôi môi kia, nó cũng không cẩn thận mà đặt vào một nơi vô cùng kỳ quái rồi.

"..."

Hết thảy lại chìm trong im lặng, im lặng đến quỷ dị...

Chương 823: Đốt Cháy Giai Đoạn???

Chậm rãi, vẻ mặt Lâm Ân bắt đầu trở nên nghiêm túc, sau đó hắn quay đầu lại, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh như băng kia, lại dùng tay phải móc khẩu Súng Lục Săn Ma của mình tới.

"Xin lỗi, tiểu thư con rối, vừa rồi chỉ là một chuyện ngoài ý muốn mà thôi, kỳ thật tôi không hề muốn mạo phạm tới cô! Nếu cô cảm thấy bất an, cứ cầm khẩu súng này đi, trong trường hợp tôi lại có bất cứ hành vi vượt quá giới hạn nào, cô cứ việc bắn tôi, bất cứ lúc nào cũng được, tôi tuyệt đối không lắc đầu lấy một cái, tôi nói thật."

Cờ rắc—— Lâm Ân còn dứt khoát kéo chốt bảo hiểm sẵn, rồi nghiêm túc đặt khẩu súng lục ấy ở nơi mà tiểu thư con rối tiện tay là có thể lấy được.

Sau đó, tay phải của hắn lại đặt về vị trí ban đầu.

Hắc Huyền Nguyệt: "..."

Trái Trái: "..."

Bầu không khí tạm thời chìm trong yên tĩnh.

Hắc Huyền Nguyệt mệt mỏi nhắm hai mắt lại, bàn tay mảnh khảnh không ngừng nắm chặt lại buông ra, nắm chặt lại buông ra, tới cuối cùng cô ấy cũng quyết định vươn ngón tay mảnh khảnh tới, nhẹ nhàng xé bỏ lớp băng dính đang dán trên cánh tay đã gãy lìa của mình, ngay trước mặt Lâm Ân.

Tiếp theo, dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn với tò mò và nghi

hoặc của Lâm Ân, Hắc Huyền Nguyệt trực tiếp xé lớp băng dán ấy ra và từ từ nhắm hai mắt xuống, vươn đôi bàn tay mảnh khảnh tới, ôm lấy bả vai Lâm Ân, toàn bộ những biểu cảm đều duy mỹ giống như một đóa hoa hồng đang thổ lộ tình yêu.

Lâm Ân sửng sốt, nói: "Ai?"

Không thích hợp nha!

Tiểu thư con rối làm như vậy là đang muốn biểu lộ tình yêu với hắn sao?

Cô ấy lại chủ động bế hắn lên?

Nhưng theo những gì hắn nhớ, thì hình như độ khai phá tình cảm của cô ấy còn chưa đạt đến trình độ này mà? Không lẽ lại đốt cháy giai đoạn rồi?

Nhiệt độ nâng cao nhanh quá, có chút bất ngờ không kịp đề phòng nha!

Cũng chính tại thời điểm hắn đang muốn tỏ vẻ nghi hoặc, đột nhiên lại phát hiện ra một chút dao động năng lượng chú thuật tinh tế vừa lóe lên xung quanh hàng lông mi đang nhắm nghiền của Hắc Huyền Nguyệt, dường như trong mơ hồ còn có một chút điện lưu xẹt qua.

Gần như trong nháy mắt ấy…

Bùm bùm xoẹt xoẹt xoẹt ba ba ——Trong nháy mắt ấy, cùng với tiếng điện lưu loẹt xoẹt thật to truyền đến, từng luồng điện lưu màu tím trực tiếp xuất phát từ cánh tay cụt của Hắc Huyền Nguyệt, nhanh chóng lan tràn tới thân thể của Lâm Ân.

Lúc ấy, Lâm Ân còn chưa kịp phản ứng lại, lập tức bị điện giật sét đánh, chấn động cả người, xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt, thậm chí trong mơ hồ, hắn còn có thể trông thấy điện quang nổ lốp bốp trong

xương cốt của mình.

"Điện điện điện điện điện điện… —— " Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết của Lâm Ân lập tức truyền ra, lan khắp không gian bên trong cứ điểm của Dạ Y.

【 đinh! Ngươi đang bị dòng điện năm nghìn volt công kích, giá trị sinh mệnh đang xói mòn! 】

【 đinh! Ngươi đang bị dòng điện mười ngàn volt công kích, giá trị sinh mệnh đang xói mòn! 】

...

Hơn mười phút sau, trong phòng bệnh, Lâm Ân toàn thân đã sợ đến long tóc gáy, quần áo tả tơi, đen xì mặt mũi, ngồi trên chiếc xe lăn của mình, toàn thân bốc lên khói nhẹ, thậm chí tới tận lúc này, từng luồng điện lưu vẫn còn miệt mài phát ra những tiếng xoẹt xoẹt. Chúng nó chạy khắp nơi từ trên đỉnh đầu của hắn, một đường thông qua chiếc xe lăn bên dưới, tiếp xúc với mặt đất.

【 đinh! Đang nạp điện cho chiếc xe lăn phụ trợ tác chiến cá nhân của ngươi, lượng điện trước mắt 91%】

【 đinh! Đang nạp điện cho chiếc xe lăn phụ trợ tác chiến cá nhân của ngươi, lượng điện trước mắt 92%】

Mà phía đối diện với hắn, Hắc Huyền Nguyệt đã mặc bộ quần áo bệnh nhân với những đường hoa văn màu trắng, nhẹ nhàng ôm đôi chân thon dài ngồi ở chỗ kia, mái tóc dài vẫn tùy ý xõa tung trên vai, phong cách ăn mặc hoàn toàn khác với lúc trước, không còn mỹ cảm như lúc mặc bộ váy Gothic kia, nhưng dáng vẻ cô ấy lúc mặc bộ quần áo bệnh nhân này lại mang đến cho người ta một loại hương vị tươi mát thoát tục.

Có vẻ như trong mọi tình huống, cô ấy đều cực kỳ chú trọng đến hình tượng của chính mình, như thể hành vi và hình thức tao

nhã này đã khắc thẳng vào bản mạch rồi, và không cần biết ngươi quan sát cô ấy từ góc độ nào, mỗi một khung hình ngươi bắt gặp, đều có thể sử dụng làm bối cảnh để bắt đầu nâng bút vẽ xuống.

Chỉ có duy nhất một thứ không hài hòa, đó chính là cánh tay đã gãy lìa của cô ấy, nhìn giống như bức Tượng thần Vệ Nữ.

"Vừa rồi là phản ứng rò điện bình thường, hay là phản ứng cố ý rò điện vậy..." Lâm Ân đen mặt hỏi.

Hắc Huyền Nguyệt dùng khóe mắt liếc nhìn hắn, vẫn là ánh mắt máy móc căn bản không nhìn ra bất cứ phản ứng cảm xúc gì: "Cố ý."

Hiếm khi thấy cô gái này dùng giọng điệu vô cùng bình tĩnh kiểu này để trả lời vấn đề của Lâm Ân.

Lâm Ân: "..."

Lâm Ân có chút xấu hổ, vội vàng vươn tay lau mồ hôi lạnh trên trán. Sau đó, hắn lại lấy một chiếc lược ra, muốn vuốt thẳng mớ tóc đã bị điện giật đến dựng thẳng đứng lên của mình, nhưng đương nhiên, có cái trứng dùng.

Vốn dĩ Lâm Ân còn muốn lấy vẻ mặt cay đắng, đau khổ giống như nam chủ tiến vào thăm viếng, nhưng ai mà ngờ được, đến cuối cùng hắn lại dùng phương thức vô cùng tà ác này “Bay” vào?

Lại nói, tuy bản thân bị điện giật rất thảm, nhưng rất nhanh Lâm Ân lại phát hiện ra một điều làm hắn cảm thấy hơi quái dị.

Bởi vì lần này, khi hắn dùng phương thức bay thẳng vào phòng, làm ra hành động sàm sỡ tiểu thư con rối, thậm chí còn bày ra một cảnh tượng hơi nóng bỏng, trẻ nhỏ tuyệt đối không nên xem, vậy mà hệ thống lại không nhắc nhở độ hảo cảm của tiểu thư con rối giảm xuống?

Không thể không nói đây đúng là một chuyện làm người ta cực kỳ kinh ngạc.

Bởi vì trước kia hắn đã quen rồi.

Trước kia, mỗi lần hắn tới trêu chọc vị tiểu thư con rối lạnh như băng này, bên tai sẽ vang lên nội dung nhắc nhở độ hảo cảm -1, -1, vậy mà lần này không có…

Loại tình huống lạ thường này làm người ta có chút không thích ứng được.

Xung quanh lại một lần nữa rơi vào bầu không khí tĩnh lặng đến nhạt nhẽo.

Bởi Hắc Huyền Nguyệt tuyệt đối sẽ không nhắc đến chuyện cô ấy đã xuất hiện rồi thay hắn ngăn cản vụ oanh tạc trí mạng bên trong thành nguyền rủa kia. Và suốt từ nãy đến giờ, khóe mắt lạnh lùng ấy cũng chỉ quét qua thân thể hắn một lần từ trên xuống dưới.

-apptruyen-

Chương 824: Cô Không Biết Nắm Bắt Cơ Hội...

Dường như sau cái nhìn này, cô ấy đã xác định được thân thể hắn không có vấn đề gì, và một lần nữa bình tĩnh dời ánh mắt đi, khôi phục lại dáng vẻ thiếu nữ ba không như trước.

Nhưng rõ ràng là thương tổn trên người cô ấy còn nghiêm trọng hơn Lâm Ân nhiều.

"Cám ơn." Vẻ mặt Lâm Ân trở nên nghiêm túc, hắn trịnh trọng nhìn về phía Hắc Huyền Nguyệt, nói ra hai chữ kia, trực tiếp phá vỡ bầu không khí yên tĩnh đến tẻ ngắt này: "Cám ơn cô đã cứu tôi, không cần biết là vì nguyên nhân gì, vì khế ước cũng được, vì bất cứ điều gì khác cũng tốt, bởi vì cô chính là cô gái đầu tiên liều mạng tới cứu tôi ở thời điểm nguy cấp như vậy. Tôi vô cùng cảm động."

Thân thể Hắc Huyền Nguyệt thoáng dừng lại một chút, nhưng trên mặt vẫn không nhìn ra bất cứ dao động cảm xúc gì, ánh mắt bình tĩnh nói: "Ừm."

"..."

Lâm Ân vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý để đỏ mắt rơi lệ, để gào khóc thảm thiết, lại trực tiếp bị một từ "Ừm" này phá vỡ hết kế hoạch.

"Chỉ một tiếng “ừm” thôi sao?" Lâm Ân khụ khụ hai tiếng, thân thể lập tức nghiêng về phía trước, nghiêm túc khích lệ nói: "Cô không biết mình nên nhân cơ hội này để đưa ra một chút yêu cầu quá phận nào đó với tôi hay sao? Ví dụ như bảo tôi phải lấy thân

báo đáp, cả đời làm trâu làm ngựa cho cô, bảo tôi phải kính dâng ra thân thể của chính mình chẳng hạn? Có rất nhiều điều kiện như vậy đó? Nếu cô nói ra, tôi sẽ vui vẻ đi làm mà?"

"..."

Không có bất cứ phản hồi gì.

Hắc Huyền Nguyệt không tiếp tục nói nữa, chỉ cầm một cuốn sách trong tay, im lặng đọc, giống như đã hoàn toàn coi thiếu niên ngồi trên xe lăn bên cạnh mình là một sinh vật không tồn tại rồi.

Lâm Ân: "..."

Không cần phải nghi ngờ, đây là khó khăn khi nói chuyện với những cô bé lạnh lùng cao ngạo, trời sinh các cô ấy đã mang theo loại năng lực bị động có tên là tẻ nhạt này rồi. Và ngay cả khi tiếp xúc với một người vô cùng quen thuộc, đối phương cũng rất dễ bị rơi vào bầu không khí lãng nhách vô cùng khó xử này.

Khi rơi vào tình huống như vậy, nếu là người khác, chỉ sợ bọn họ đã khó xử đã khốn đốn đến mức run run rẩy rẩy rời đi rồi, là bị hàn khí trên người các cô ấy gây ra tổn thương không chịu nổi.

Nhưng Lâm Ân… dù sao cũng không phải người bình thường.

Hắn lại theo bản năng móc chiếc điều khiển từ xa tới, sau đó dùng sức ấn một cái xuống nút thứ ba, cái nút mà hắn cũng không biết nó có tác dụng là gì "?".

Ông —— Dường như vừa có một luồng điện lưu chạy tới, thân thể Hắc Huyền Nguyệt lập tức trở nên cứng đờ. Bên tai Lâm Ân cũng nhanh chóng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã lâu chưa nghe được.

【 đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1 】

Sau đó, hắn lập tức nhìn thấy ánh mắt làm cho người ta phát lạnh của Hắc Huyền Nguyệt xoay tới, nhìn thấy hai chân cô ấy khép lại, nhìn thấy cô ấy gấp quyển sách trên tay vào…

Ngay tại thời điểm Lâm Ân vừa định mở miệng nói chuyện, quyển sách trên tay cô ấy đã bị ném tới, chỉ nghe một tiếng "Phanh" đanh gọn, nó lập tức nện thẳng vào mặt hắn.

【 đinh! Sinh mệnh lực của ngươi -1】

"Như hiện giờ mới đúng nha, tốt xấu gì cũng nên phản hồi lại một chút chứ?" Lâm Ân trấn định lấy cuốn sách trên tay xuống, sau đó nhét nó ra sau lưng, trắng trợn tịch thu.

Làm xong một loạt hành động mờ ám mà tự nhiên như vậy, hắn lại nâng chiếc kính một mắt lên, bắt đầu mở miệng nói □(□▽□)□ : “Hiện tại chúng ta vẫn đang có khế ước trong người, cô chính là vệ sĩ tiểu thư của tôi. Có vệ sĩ nào lại lạnh nhạt, hờ hững với chủ thuê như vậy? Cô nói xem, có đạo lý này hay không?"

Hắc Huyền Nguyệt nhìn chằm chằm vào quyển sách vừa bị hắn vô sỉ giấu ra sau lưng, nói: "Hiệp nghị thuê mướn đã bị giải trừ rồi, đây là lời ngươi nói đó."

Lâm Ân ngẩn ra, lại vội vàng đưa mắt nhìn chung quanh (o_o)? có vẻ cực kỳ ngạc nhiên nói: "Có ư? Tôi từng nói ra những lời như vậy sao? Ủa vì sao tôi lại không biết nhỉ? Không có đâu, thời gian ba mươi ngày còn chưa tới mà, tiểu thư con rối cô không thể quỵt nợ được đâu! Làm như vậy là vô cùng không có đạo đức đấy!"

Lâm Ân nghiêm khắc mà chọc chọc hai cái, tỏ vẻ chỉ trích.

"..."

Hắc Huyền Nguyệt lặng lẽ ngồi nhìn hắn bày ra vẻ mặt ngây thơ vô số tội kiểu như "Tôi không hiểu", "Tôi không biết", "Tôi chưa

từng nói", lâu dần, bên trong đôi mắt bình tĩnh của cô ấy cũng xuất hiện một chút tức giận.

Bởi vì rõ ràng là lúc trước, ở trên đường, hắn đã lớn tiếng nói khế ước thuê mướn giữa bọn họ đã bị giải trừ rồi, nhưng tới hiện giờ, sau khi khôi phục lại, hắn lập tức không thừa nhận.

Cô ấy cố gắng hít sâu một hơi, từ từ nhắm hai mắt lại, cũng siết chặt nắm tay, đề phòng mình không khống chế được bộ thân thể máy móc này, sau đó không cẩn thận mà trực tiếp làm cho chủ thuê gặp phải rủi ro, đi tong cái mạng.

Nhưng đã cứng.

Nắm tay đã cứng bang bang rồi!

"Mà nếu tôi chưa từng nói những lời như vậy..." Dường như Lâm Ân hoàn toàn không chú ý tới dao động cảm xúc của cô ấy, (￣□￣) hắn vẫn vênh váo, dựng một ngón tay lên, nói: "Như vậy, với tư cách là chủ thuê hợp pháp của cô, cũng là người có được khế ước ba mươi ngày với tiểu thư Hắc Huyền Nguyệt, tôi trịnh trọng tuyên bố, dựa theo quy định của khế ước, trong lúc thuê mướn, nếu tiểu thư Hắc Huyền Nguyệt gặp phải bất cứ tổn thương gì nằm ngoài phạm vi nhiệm vụ, chúng đều sẽ được xử lý dưới hình thức là tai nạn lao động! Và trách nhiệm tiến hành đại tu toàn phương diện cũng như bảo vệ tiểu thư Hắc Huyền Nguyệt đều do chủ thuê giải quyết."

"Tiểu thư con rối, cô có tiếp nhận quy định này không?"

Hắc Huyền Nguyệt dùng sức mở to hai mắt ra, hướng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào hắn nói: "Bên trong khế ước thuê mướn nói bằng miệng giữa chúng ta không có quy định như vậy, ta không tiếp nhận."

"Câu trả lời không tiếp nhận đã bị vô hiệu." Lâm Ân nâng chiếc

kính một mắt lên, trực tiếp ôm ngực, đưa mắt nhìn ra xa, nói: "Là chủ thuê của tiểu thư Hắc Huyền Nguyệt, Lâm Ân tiên sinh có được quyền giải nghĩa cuối cùng bên trong khế ước thuê mướn nói bằng miệng này. Và sau khi cân nhắc thật lâu, tới cuối cùng, Lâm Ân tiên sinh đã đưa ra quyết định, vĩnh viễn bác bỏ loại hành vi từ chối bất hợp lý này của tiểu thư Hắc Huyền Nguyệt, còn cấm phản bác lại. Tiểu thư Hắc Huyền Nguyệt, cô còn điều gì muốn nói hay không?"

Chương 825: Không Cần Cũng Phải Cần...

Hắc Huyền Nguyệt tức giận nhìn Lâm Ân, nắm tay lại rung rung lên.

Sau đó, cô ấy cầm một chiếc gối đầu tới, "Phanh" một tiếng, nện thẳng lên mặt hắn.

【 đinh! Giá trị sinh mệnh của ngươi -1 】

Lâm Ân nghiêm túc lấy chiếc gối đầu trên mặt mình xuống, thản nhiên nhét nó ra sau lưng, sau đó nâng chiếc kính một mắt lên, hệt như một vị đại pháp quan, chững chạc đứng đắn nói: "Nếu tiểu thư Hắc Huyền Nguyệt cũng đồng ý với quy định của hiệp ước này, như vậy hết thảy mọi công việc hằng ngày như bảo vệ và trông nom chăm sóc tiểu thư Hắc Huyền Nguyệt sẽ do Lâm Ân tiên sinh đến phụ trách. Căn cứ theo hiệp ước quy định, nếu đến cuối cùng, thương tích của tiểu thư Hắc Huyền Nguyệt không thể khôi phục lại, như vậy Lâm Ân tiên sinh sẽ phải bỏ ra một khoản bồi thường lớn chưa từng có từ trước tới nay, cũng phải vĩnh viễn chịu trách nhiệm đối với chuyện này."

"Tiểu thư Hắc Huyền Nguyệt, cô còn điều gì muốn bổ sung không?"

Hắc Huyền Nguyệt cố nén cơn tức giận trong lòng, đứng lên, xoay người đi thẳng ra cửa, vừa đi vừa bình tĩnh nói: "Ta không cần..."

Nhưng cô ấy vừa đứng lên, đi chưa được hai bước, lại nghe một tiếng "Đinh" vang lên, thân thể của cô ấy trực tiếp cứng đờ

như đứng hình tại chỗ. Chỉ thấy Lâm Ân tỏ vẻ đứng đắn mà nhắm mắt lại, rồi lén lút ném chiếc điều khiển từ xa trên tay vào không gian hệ thống, khụ khụ hai tiếng nói: "Nếu tiểu thư con rối cũng đồng ý với hiệp ước này, như vậy công tác khôi phục lại thân thể của cô cứ giao cho tôi đến tiến hành đi. Xin cứ yên tâm, tôi là một vị bác sĩ đứng đắn, nghiêm túc và thành thật, trong lòng cũng có giấc mộng trở thành một kỹ sư máy móc vĩ đại, bởi vậy, tôi tin tưởng mình có thể khôi phục lại thân thể cho tiểu thư con rối trở về hình dáng ban đầu!"

Hắc Huyền Nguyệt bị đông cứng ở nơi này, muốn động một chút cũng không được, con ngươi đen nhánh kia lập tức nổi lên một mảnh sát khí đằng đằng, hung hăng liếc nhìn Lâm Ân thông qua khóe mắt.

Nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ e rằng hiện tại Lâm Ân đã chết rồi vô số lần rồi.

"Buông ta ra!" Hắc Huyền Nguyệt cắn chặt hàm răng, cố gắng duy trì vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng, nhưng từ bên trong giọng nói của cô ấy lại có thể rõ ràng nghe được một chút dao động cảm xúc mang tên là thẹn quá hoá giận.

Nhưng hiển nhiên, chẳng có tí tác dụng nào.

Chỉ cần Lâm Ân còn mang theo cái điều khiển từ xa kia, thì kể cả khi khế ước giữa hai người đã bị giải trừ, quyền sở hữu cô ấy vẫn một mực nằm trong tay hắn.

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú muốn giết người của Hắc Huyền Nguyệt, Lâm Ân di chuyển xe lăn đi tới bên người cô ấy, khẽ nhắm mắt lại, một chân dùng sức, đạp một cái vào đằng sau mắt cá chân của đối phương.

Thân thể Hắc Huyền Nguyệt lập tức mất đi cân bằng, ngã xuống phía sau, rồi vững vàng bị Lâm Ân vươn hai tay tới đón lấy,

thậm chí thân thể cô ấy còn nằm gọn trong vòng tay hắn như đang ôm Công chúa.

"Mạo phạm, tiểu thư con rối."

Hắc Huyền Nguyệt nổi giận đùng đùng, đưa mắt nhìn chằm chằm vào hắn, nhưng thân thể bị ấn nút tạm dừng, lại hoàn toàn không nằm dưới quyền điều khiển của cô ấy nữa.

Cô ấy chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể mình bị tên khốn tà ác kia ôm tới phía trước ghế dựa, nhìn hắn đặt mình như một con búp bê có kích thước bằng nhân loại trưởng thành ngồi lên trên đó, rồi tùy ý mà đùa nghịch.

Vì vậy, trong phòng lại một lần nữa xuất hiện cảnh tượng quỷ dị như vậy.

Bên trên chiếc xe lăn và chiếc ghế dựa được đặt song song với nhau, có một thiếu nữ con rối cao bằng người đang bị định thân, ngồi trên ghế dựa, chỉ biết dùng ánh mắt đầy phẫn nộ nhìn chằm chằm vào tên Lâm Ân tà ác đang ngồi trên xe lăn, không khí quỷ dị lạ thường.

Mà ở khoảng cách gần như thế, ngoại trừ đôi mắt đẹp lạnh như băng đầy phẫn nộ kia, đây cũng là lần đầu tiên Lâm Ân dùng phương thức này để quan sát tiểu thư con rối.

Không thể không nói, sau khi có thêm ánh mắt phẫn nộ ấy, ngoại trừ làn da bên ngoài vẫn thoáng hiện một chút khác biệt với nhân loại bình thường, cô gái này đã trở thành một tồn tại cực kỳ giống con người rồi. Cô ấy không còn như trước kia nữa, tuy xinh đẹp, nhưng sau khi trực tiếp đối diện với đôi mắt lạnh lẽo ấy, gần như ngay lập tức, trong lòng ngươi sẽ dâng lên một loại cảm giác sợ hãi, kinh hoàng.

Gương mặt tinh xảo, con ngươi màu đen, làn da trắng nõn,

mái tóc dài màu bạc xanh, cánh môi hơi mỏng, bởi vì đang mặc trên người một bộ quần áo bệnh nhân to tướng, không vừa người, khiến cho người đối diện có thể dễ dàng nhìn thấy một mảng tinh tế trắng nõn dưới cổ...

Lâm Ân khụ khụ hai tiếng, nét mặt già nua đỏ lên.

Nhưng hắn biết, hiện giờ hoàn toàn không phải thời điểm trong đầu mình nên nảy sinh những loại ý tưởng kỳ quái như vậy, mục đích quan trọng nhất khi hắn tiến đến nơi này, chính là sửa chữa lại thân thể cho tiểu thư con rối, cô ấy đã giúp hắn quá nhiều rồi, hắn nhất định phải biến cô ấy trở về dáng vẻ hoàn mỹ không tỳ vết như trước kia.

Nếu không, chỉ e cả đời này hắn sẽ vĩnh viễn cảm thấy trong lòng vô cùng áy náy.

"Xin lỗi đã mạo phạm, nhưng tôi cần nhìn miệng vết thương trên người cô trước, sau đó mới có thể thay đổi một cánh tay vừa người cho cô..."

Lâm Ân khụ khụ hai tiếng, rồi dưới cái nhìn chăm chú đầy phẫn nộ của Hắc Huyền Nguyệt, hắn có chút ngượng ngùng vươn tay tới, nhẹ nhàng cởi cái cúc áo đầu tiên trên cổ cô ấy.

【 đinh! Độ phẫn nộ của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi +1, độ hảo cảm -1】

【 đinh! Độ phẫn nộ của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi +1, độ hảo cảm -1】

Và đương nhiên, hắn cũng trực tiếp phớt lờ những âm thanh nhắc nhở của hệ thống đang liên tiếp truyền đến bên tai mình.

Tuy tiểu thư con rối tuyệt đối không đồng ý với loại hành vi cường thế kiểu này, nhưng Lâm Ân lại biết, đây là chuyện mà hắn nhất định phải làm, bởi vì đưa mắt nhìn lại, ở bên trong cứ điểm

này, ngoại trừ Ngả Văn tước sĩ, cũng chỉ có một mình hắn là sở hữu năng lực sửa chữa máy móc mà thôi.

Mà để cho người khác tới sửa chữa thân thể giùm tiểu thư con rối của hắn, Lâm Ân lại trăm phần trăm không chịu.

Cho nên... Lâm Ân lại cởi cái cúc áo thứ hai của cô ấy.

-apptruyen-

Chương 826: Cô Có Đau Không?

-apptruyen-

Ngay sau khi hai chiếc cúc áo bị cởi ra, vài phần da thịt vốn không nên bị nhìn thấy lại trực tiếp hiện ra trước mắt hắn rồi, nhưng trong lòng Lâm Ân vốn chẳng có một chút sắc tâm nào, cũng hoàn toàn không có âm mưu dùng chuyện này để cố ý sàm sỡ tiểu thư con rối.

Bởi vì hắn là một vị bác sĩ.

Mà trên người tiểu thư con rối lại bị thương nghiêm trọng như vậy, muốn nhìn thấy phần vết thương bị gãy lìa trên cánh tay cô ấy, cũng chỉ có thể cởi bỏ vài cái cúc như vậy mà thôi.

Cũng giống như lúc ngươi đi làm kiểm tra thân thể, bác sĩ sẽ bảo ngươi cởi áo khoác ngoài ra vậy. Chỉ khác là vị bác sĩ Lâm Ân này tự mình ra tay cởi giùm bệnh nhân của hắn mà thôi.

Trong lòng mang theo tâm trạng cực kỳ nghiêm túc, sau khi Lâm Ân tiếp tục cởi cái cúc áo thứ ba của tiểu thư con rối, hắn cũng không cởi thêm nữa, bởi vì vậy là đủ rồi, nếu còn cởi thêm nữa sẽ thành biến thái mất.

Dù vậy...

"Rất xin lỗi." Lâm Ân khụ khụ hai tiếng, rồi dưới ánh mắt mang đầy sát ý của Hắc Huyền Nguyệt, hắn chậm rãi kéo một nửa vạt áo trên vai cô ấy xuống, để lộ ra cánh tay đã bị chặt đứt kia.

Đến đây, ánh mắt Lâm Ân cũng lập tức bị miệng vết thương

kia hấp dẫn, mà không còn tâm trí đâu để nhìn ngó những nơi khác nữa.

Bởi vì nó quá nghiêm trọng.

Bởi vì từ bên ngoài cũng có thể rõ ràng nhìn thấy, những bánh răng và kết cấu kim loại bên trong cánh tay đứt lìa kia, đã bị đốt đến cháy sém, đến biến dạng, nhưng hiển nhiên, chính cô ấy đã sơ bộ khắc phục được mức độ tổn thương ở nơi này.

Hơn nữa, có vẻ như làn da kia đã được chế tạo bởi một loại chất liệu đặc thù, với đặc tính tái sinh xuất sắc, còn có thể kéo dài và dát mỏng.

Lâm Ân nhíu mày, hắn nghiêm túc lấy một cái bao tay từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài, nhẹ nhàng chọc vào một cái bánh răng bên trong miệng vết thương, nhẹ nhàng hỏi: "Cô có đau không?"

Hắc Huyền Nguyệt dùng ánh mắt lạnh như băng như đang nhìn một tên não tàn để chăm chú nhìn vào hắn.

Lâm Ân: "..."

Được rồi.

Hắn đã quên... Tiểu thư con rối vốn là con rối, và ngoại trừ công kích trực tiếp tác dụng đến tâm linh và ý chí, thì tổn thương thân thể gần như sẽ không mang đến đau đớn quá mức cho cô ấy.

"Yên tâm, cứ giao cho tôi đi." Lâm Ân nghiêm túc nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười nói: "Tôi có thể cam đoan với cô, mình nhất định sẽ cho cô một cánh tay mới tương xứng mà hoàn mỹ, đây là thứ tôi nợ cô. Nếu cô có thể giao cả mạng của mình cho tôi, thì hãy tin tưởng, tôi nhất định có thể khôi phục lại hình dáng ban đầu cho cô, thậm chí còn càng tốt hơn ban đầu!"

Hắc Huyền Nguyệt dùng sức để nhắm hai mắt xuống, một câu cũng không muốn nói với tên này.

Lâm Ân không chậm trễ thêm, lập tức phát động hiệu quả bị động của năng lực chẩn đoán bệnh.

【 đinh! Kích hoạt hiệu quả bị động của "năng lực chẩn đoán bệnh ngẫu nhiên", ngươi phát hiện tổn thương 1 của mục tiêu: Chân tay gãy lìa 】

【 đinh! Ngươi phát hiện tổn thương 2 của mục tiêu: kết cấu bánh răng bên trong thân thể bị hủy hoại và tan chảy nghiêm trọng. 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, Lâm Ân nghiêm túc mở phần nội dung giới thiệu tỉ mỉ về những chứng bệnh vừa được chẩn đoán ra.

Chân tay gãy lìa quá đơn giản, vừa xem là hiểu ngay, nhưng kết cấu máy móc bên trong bị hủy hoại và tan chảy lại nghiêm trọng vượt quá những gì hắn tưởng tượng.

Vài kết cấu mang tính mấu chốt bên trong cơ thể đều biến dạng nghiêm trọng rồi, sở dĩ hiện giờ tiểu thư con rối vẫn có thể hoạt động được, là bởi vì cô ấy đang vận dụng chú thuật, mạnh mẽ thay thế tác dụng của mấy phần kết cấu kia.

Nhưng rõ ràng đây là hành vi trị phần ngọn không trị phần gốc.

Một khi quá trình vận dụng chú thuật để chống đỡ thân thể này bị gián đoạn ngay trong thời điểm chiến đấu, chỉ sợ những linh kiện kia sẽ nhanh chóng tan vỡ, khiến cho cô ấy hoàn toàn mất đi năng lực hành động.

"Cô bị thương nghiêm trọng như vậy còn bày ra dáng vẻ bình thản, như không có việc gì là sao? Tôi cứ cho rằng chỉ có cánh tay

của cô bị gãy lìa mà thôi, ai ngờ được trong thân thể của cô lại có ít nhất là 30 chiếc linh kiện bị hủy hoại và tan chảy nghiêm trọng rồi!" Vẻ mặt Lâm Ân trở nên nghiêm khắc, hắn đưa mắt nhìn thiếu nữ con rối trước mặt này, lớn tiếng quát một hơi.

Hắc Huyền Nguyệt vẫn một mực nhắm hai mắt, nằm sấp ở nơi đó, lại bày ra vẻ mặt bình tĩnh từ chối trao đổi.

"..."

Có thể nói, khi trao đổi với cô gái ba không này, Lâm Ân luôn ở trong tình trạng khó chịu như nhức trứng.

Không cần phải nghi ngờ, với tính cách độc lập cùng với độ khai phá tình cảm cực thấp của tiểu thư con rối, chỉ sợ khi bản thân chuẩn bị chết thật rồi, cô ấy cũng sẽ không bao giờ chủ động mở miệng tới tìm kiếm sự trợ giúp của bất cứ người nào.

Lần này cũng vậy, nếu không phải hắn cưỡng chế cô ấy tới kiểm tra, chỉ sợ hắn còn không hay biết gì, cho đến khi cô ấy thực sự xảy ra chuyện.

"Để tôi thay thế linh kiện trong cơ thể cô trước, chờ hoán đổi toàn bộ xong, lại chờ những phần kết cấu được thay mới hoàn toàn dung hợp lại, tôi sẽ giúp cô nối cánh tay." Lâm Ân nghiêm túc nói.

Hắc Huyền Nguyệt nhắm mắt nói: "Không cần, chờ trở lại trang viên con rối, ta sẽ tự mình..."

Nhưng cô ấy còn chưa nói xong, thân thể nhỏ xinh kia đã lập tức bị Lâm Ân khiêng lên. Thậm chí ở thời điểm cô ấy còn đang kinh ngạc chưa kịp phản ứng lại, Lâm Ân đã di chuyển xe lăn đi đến phía trước giường bệnh, còn chẳng thèm phân bua một câu nào, hắn đã để cô ấy lên giường rồi.

Lần này, Lâm Ân hoàn toàn không thương tiếc nữa, hắn “Soạt

soạt” hai cái đã kéo vạt áo phía sau lưng cô ấy xuống rồi.

Thân thể Hắc Huyền Nguyệt lập tức run lên, cô ấy cố gắng quay đầu lại, nhưng thân thể thực sự không thể nhúc nhích nổi.

Mà không quay đầu lại được thì đương nhiên cô ấy cũng không thể biết, rốt cuộc là tên khốn tà ác ở sau lưng mình kia đang có vẻ mặt như thế nào.

"Tôi chuẩn bị mổ cho cô đây, cô nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng, bởi vì rất có khả năng, thứ năng lực bị động của tôi sẽ làm cô hơi đau một chút, nhưng thương tích trên người cô quá mức nghiêm trọng, cũng quá mức cấp bách rồi, không thể tiếp tục kéo dài thêm được nữa."

Chương 827: Người Và Vật!

Lâm Ân khôi phục lại vẻ trấn định của một bác sĩ, sau đó nhanh chóng đeo bao tay Dạ Y và khẩu trang lên, cũng trực tiếp lấy từng kiện công cụ máy móc từ trong túi mình ra ngoài.

"Ta từ chối!" Hắc Huyền Nguyệt phẫn nộ nói.

"Từ chối vô hiệu." Lâm Ân cầm lấy một con dao giải phẫu dài nhỏ, nhẹ nhàng chuyển động tiêu cự bên trên chiếc kính một mắt của mình, nói: "Cô có biết thương tích trên người cô nghiêm trọng đến mức nào hay không? Tôi không nói đùa với cô đâu. Nếu đã là chủ thuê của cô thì tôi cũng chính là người chịu trách nhiệm cho sức khỏe của cô. Tôi không cần biết có phải cô thực sự coi bản thân là một món đồ vật hay không, cũng không cần biết cô có nguyện ý hay không..."

"Hôm nay tôi nhất định phải chữa khỏi cho cô."

Hắc Huyền Nguyệt cắn chặt môi, phẫn nộ nói: "Ngươi là tên khốn nạn."

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Cám ơn đã khích lệ."

Ngay lúc đó, bên tai Lâm Ân lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Chúc mừng ngươi phát động nhiệm vụ: thân thể tổn thương của tiểu thư con rối, mục tiêu nhiệm vụ: Hoàn thành quá trình trị liệu cho tiểu thư con rối, khen thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu x500, kinh nghiệm cơ sở x1000, khen thưởng kỹ năng đặc thù x1 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, Lâm Ân nghiêm túc nâng chiếc kính một mắt của mình lên, nói: "Một khi đã như vậy, tôi bắt đầu đây, cô cố gắng chịu đựng một chút."

Nói xong, con dao giải phẫu trên tay hắn đã nhẹ nhàng đâm vào làn da trắng nõn sau lưng cô ấy.

Cùng với từng cơn đau đớn dồn dập truyền tới từ ý thức, Hắc Huyền Nguyệt lập tức cắn chặt khớp hàm theo bản năng, toàn thân khẽ run rẩy, chỉ còn biết cố gắng chịu đựng những hành vi ác liệt hắn đang tiến hành sau lưng mình.

Đáng ghét.

Tên khốn nạn đáng ghét

Cô ấy thật sự rất muốn biết… vì sao hắn nhất định phải gây khó dễ cho mình như vậy?

Lần nào hắn cũng dùng những hành vi ác liệt kiểu này để kích động cảm xúc trong lòng cô ấy, rõ ràng cô ấy hoàn toàn không muốn nói chuyện, nhưng hắn lại nhất quyết phải bắt cô ấy trả lời cho bằng được, rồi sau đó kiểu gì cũng phải ép cô ấy đến mức phát điên lên mới chịu hài lòng bỏ qua.

Chẳng lẽ hắn làm như vậy vì cô ấy vừa cứu hắn sao?

Nhưng cô ấy cứu hắn chỉ vì bị khế ước cưỡng chế kiểm soát mà thôi, nếu không có khế ước kia… cô ấy chắc chắc sẽ không... sẽ không…

Cô ấy cắn chặt khớp hàm, mỏi mệt mà dùng sức nhắm hai mắt lại.

Đúng vậy.

Chỉ vì khế ước.

Phải biết rằng, ngay cả lúc trước khi Hắc Huyền Nguyệt còn ở bên trong trang viên con rối, tại thời điểm bản thân đứng bên trong đám chị em, nhìn bọn họ cười cười nói nói với nhau, cô ấy vẫn luôn cảm thấy khó hiểu, chẳng biết vì sao bọn họ lại thích trò chuyện với nhau như vậy, bởi vì theo cô ấy, tham gia vào những câu chuyện vô thưởng vô phạt kia chính là đang lãng phí thời gian.

Vấn đề là một chuyện chỉ làm lãng phí thời gian như vậy, lại rất quan trọng với Lâm Ân, bởi vì mỗi lần hắn đều cưỡng chế, ép cô ấy phải trao đổi với hắn.

Nhưng với cô ấy, trò chuyện là vô bổ, trao đổi là thừa thãi, nếu không cần thiết hoặc không có mệnh lệnh, cô ấy chẳng bao giờ muốn tương tác với người xung quanh làm gì.

Bên cạnh đó, cô ấy lại cho rằng, mỗi một lần chiến đấu, nhất định phải liều mạng. Bởi vì cô ấy cần hoàn thành khế ước và mệnh lệnh.

Cũng giống như lúc cô ấy và chị cả chiến đấu vậy, bởi vì mệnh lệnh nói rõ rằng cô ấy phải toàn lực ứng phó, phải giành được thắng lợi, nghĩa là cô ấy sẽ dốc hết toàn lực để hoàn thành nhiệm vụ thôi.

Tới cuối cùng, cô ấy đã giành được thắng lợi, cũng làm con mắt của chị cả bị thương, nhưng không hiểu sao, mọi người không khen cô ấy đã hoàn thành nhiệm vụ, lại chạy đến vây quanh chị cả, còn trừng mắt phẫn nộ nhìn người chiến thắng là cô ấy?

Cô ấy không biết vì sao, nhưng cô ấy cũng không muốn suy nghĩ. Bởi vì cô ấy cho rằng suy nghĩ chuyện đó thật vô nghĩa, cô ấy chỉ dốc hết sức tới hoàn thành mệnh lệnh mà thôi, không hơn.

Và cho tới bây giờ, cái giá phải trả cũng như phần thưởng báo

đáp, vốn là chuyện cô ấy không bao giờ nghĩ đến.

Cho nên cô ấy thật sự không nghĩ ra nguyên nhân vì sao, rõ ràng cứu hắn là chuyện cô ấy phải làm vì hoàn thành khế ước và yêu cầu của mệnh lệnh mà thôi, vì sao người kia nhất định phải lộ vẻ quan tâm như vậy, thậm chí còn cưỡng ép muốn ra quyết định thay cô ấy?

"Tiểu thư con rối, cô thật sự không thể vĩnh viễn coi mình là một món đồ như vậy được." Lâm Ân vừa hết sức chăm chú phẫu thuật cho Hắc Huyền Nguyệt vừa mở miệng nói, âm thanh truyền qua chiếc khẩu trang trên mặt hắn: "Tuy tôi cũng biết cô vốn là một con rối, nhưng mẹ của cô, các chị em của cô, thậm chí là những tên khốn nạn thuộc tộc máy móc kia, bọn họ cũng chưa từng có suy nghĩ không coi trọng chính mình như cô."

"Cô có thể tự hỏi, có thể tức giận, có thể cảm nhận được đau đớn, cũng sẽ phát sinh những phản ứng đầy cảm xúc đối với đủ loại hành động vô lễ tôi làm ra, chẳng lẽ cô vẫn chưa chú ý đến sao?"

Lâm Ân lắc lắc đầu, vẫn một mực chăm chú tháo dỡ kết cấu máy móc sau lưng cô ấy, nhưng vẫn không quên mở miệng nói: "Từ trước đến nay, chưa bao giờ cô là một cái trình tự không có bản ngã của mình, chỉ biết duy nhất một chuyện là chấp hành mệnh lệnh. Cô không phải tảng đá, cô cũng biết từ chối, nếu đã như vậy thì vì sao cô không thể coi bản thân mình là một sinh vật sống bình thường như bao người khác chứ?"

"Cô có biết vì sao tôi cứ quan tâm đến cô như vậy hay không? Bởi vì ở trong mắt tôi, cô nên là … hoặc vốn là một con người đang sống."

Hắc Huyền Nguyệt rơi vào im lặng, cô ấy khẽ liếc mắt, lướt qua sườn mặt của mình nhìn về phía Lâm Ân, chỉ thấy ánh mắt hắn rất chuyên chú, cũng rất bình thản, giống như cuộc nói

chuyện giữa cô và hắn là một lần tâm sự cũng nhau trao đổi rất bình thường giữa hai người bạn với nhau, nhưng dường như những lời hắn vừa nói ra kia, lại trực tiếp đưa ra câu trả lời cho vấn đề vẫn một mực tồn tại trong lòng cô ấy.

Nhưng nó thực sự có thể trở thành đáp án cho vấn đề kia sao?

Chỉ vì hắn coi cô ấy là một con người đang sống?

Chỉ như vậy thôi không?

Nhưng người và vật thì có gì khác nhau đâu?

-apptruyen-

Chương 828: Mối Quan Hệ Chính Là Khế Ước...

Dường như cảm nhận được ánh mắt im lặng của cô ấy, Lâm Ân thoáng dừng lại một chút, để đưa mắt chăm chú nhìn vào cô ấy một cái, sau đó mới cúi đầu, vừa giải phẫu vừa nói: "Điểm khác nhau lớn nhất giữa người và vật, đương nhiên là con người thì có tình cảm, còn đồ vật sẽ không. Tiểu thư con rối, đây là lý do lớn nhất khiến tôi không coi cô là một món đồ, bởi vì cô cũng có tình cảm."

Hắc Huyền Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn.

Tình cảm ư...

"Cho nên..." Lâm Ân cầm lấy cái vặn vít, bắt đầu hoạt động cánh tay, thao tác từng chút từng chút một, nói: "Về sau trước khi cô làm ra một quyết định gì đó, nhất định phải suy nghĩ thật cẩn thận, tuyệt đối đừng ôm suy nghĩ cho rằng mình thế nào cũng được, thậm chí chỉ vì một cái khế ước mà trực tiếp đặt bản thân mình vào bên trong nguy hiểm."

"Bởi vì có lẽ cô không thèm để ý đến, nhưng cô thử nghĩ một chút xem, nếu vì cứu tôi mà cô chết đi rồi, cô cho rằng tôi sẽ thế nào?" Hắn tháo dỡ bộ phận linh kiện đã bị đốt đến cháy sém ra ngoài, đặt nó bên cạnh, vỗ vỗ tay, sau đó thuận miệng nói: "Tôi sẽ vô cùng thương tâm, vô cùng khổ sở, thậm chí vì chuyện này, rất có thể tôi sẽ áy náy suốt quãng đời còn lại. Bởi vì ngay từ khoảnh khắc cô cứu tôi kia, chúng ta đã là bạn bè tốt nhất rồi, bởi vì vào khoảnh khắc nguy cơ, chỉ có một người bạn thân chân chính, mới có thể chạy đi cứu ngươi mà không một chút đắn đo do dự."

Hắc Huyền Nguyệt vẫn một mực im lặng. Nhưng Lâm Ân biết, cô ấy có thể nghe được tất cả những lời mình nói, cũng có thể có thể hiểu được ý tứ bên trong.

Lâm Ân lại cầm lấy công cụ, hiếm khi bày ra dáng vẻ đứng đắn, và không quá quan tâm đến thái độ lạnh nhạt của đối phương, lại tiếp tục nói: "Cho nên, không cần biết cô cứu tôi vì cái gì, vì khế ước hay vì một điều gì đó khác, tôi cũng không hi vọng cô xảy ra chuyện, ngược lại, tôi chỉ mong rằng cô có thể vui vẻ sống sót, bởi vì điểm khác nhau lớn nhất giữa một con người và một con rối chính là chúng ta có thể nhớ rõ những điều tốt đẹp của người khác."

"Cũng như nếu về sau này, cô gặp phải tình huống nguy hiểm như vậy, tôi dám chắc mình sẽ liều mạng đi cứu cô."

Hắc Huyền Nguyệt im lặng lắng nghe câu nói kia.

Tuy giọng điệu của đối phương khi nói lên câu này khá là tùy ý và bất cần, nhưng không biết vì sao, cô ấy lại có cảm giác lời nói này cực kỳ có khí phách.

Cô ấy cúi đầu, ngón tay nắm chặt khăn trải giường, quay đầu nói: "Ngươi không cần phải cứu ta, ngươi đâu có khế ước..."

Lâm Ân thoáng chìm vào im lặng, rồi lập tức dở khóc dở cười mà vung vung cây cờ lê trên tay tới, chống nạnh nói: "Ai, tôi nên nói gì mới đúng đây hả tiểu thư con rối? Tôi có khế ước chứ? Chỉ là cô không biết đấy thôi."

Hắc Huyền Nguyệt ngẩn ra, cô ấy lại liếc mắt, nhìn nghiêng về phía sau, quan sát khuôn mặt hắn.

Lâm Ân cũng mỉm cười nhìn cô ấy, thậm chí hắn còn dùng cây cờ lê trên tay gõ gõ vào tim mình, nói: "Tình cảm chính là điểm khác nhau lớn nhất giữa con người và con rối, bởi vì trong lòng

mỗi người đều có một cái cân, nếu tình cảm của một người đối với cô đủ nặng, thì chẳng cần bất cứ khế ước gì bọn họ cũng có thể xả thân vì cô. Cũng có thể nói, tình cảm chính là một loại khế ước quan trọng nhất trong lòng một con người."

"Nếu cô xảy ra chuyện thì mẹ của cô, các chị em của cô, nhất định sẽ tới cứu cô, cũng giống như tôi sẽ cứu cô vậy. Cô có muốn biết vì sao lại như vậy hay không? Bởi vì các cô vốn là người một nhà, giữa những người cùng một nhà luôn có một sợi dây ràng buộc thiên nhiên, cũng có tình cảm được bồi đắp qua mấy trăm năm sớm chiều ở chung tiếp xúc."

"Mà đó cũng chính là khế ước lớn nhất của một con người."

Hắc Huyền Nguyệt vô cùng kinh ngạc, trong lúc nhất thời, cô ấy cũng không biết mình nên nói điều gì nữa. Bởi vì trước kia, chưa từng có một ai nói cho cô ấy biết những lời này.

Hoặc là … cô ấy chưa từng hiểu được ý nghĩa mà những lời này muốn biểu đạt.

Nhưng vào giờ khắc này, đột nhiên cô ấy lại hiểu được ý nghĩa của những điều hắn đang muốn nói, cũng hiểu được cả trăm câu hỏi mà trước kia, bản thân vẫn loay hoay không thể tìm được lời giải đáp.

Mối quan hệ... Chính là khế ước ư...

Hắc Huyền Nguyệt cúi đầu, trong ý thức chợt xuất hiện màn quyết đấu năm đó, dường như cảnh tượng những chị em kia vội vàng chạy về phía chị cả vừa bị cô ấy đánh bại, lại một lần nữa hiện ra ngay trước mắt…

Rất nhanh, dòng suy nghĩ đã quay ngược lại một chút, trở về thời khoảnh khắc cô và chị cả quyết đấu, trở về thời điểm chị cả vội vàng thu hồi chú thuật ngay trước khi đòn công kích của chị ấy

làm cô em gái thứ bảy của mình bị thương.

Lúc đó, chị cả đã mất đi một con mắt sau trận chiến lại mỉm cười đi về phía cô ấy, còn dịu dàng nói với cô ấy: "Chị không sao đâu."

Đột nhiên trong đôi mắt màu đen vốn luôn lạnh lùng kia lại xuất hiện một tia mờ mịt. Tựa như đến tận lúc này, rốt cuộc cô ấy cũng hiểu được một chút rồi...

"Mối quan hệ chính là khế ước ư..." Cô ấy thấp giọng hỏi.

Lâm Ân thở nhẹ một hơi, rồi gật đầu nói: "Đúng vậy."

Hắc Huyền Nguyệt cúi đầu, dường như bên tai lại vang lên những lời Lâm Ân từng giận dữ hét lên với cô ấy ngay trước khi vụ nổ mạnh phát sinh.

Hắn nói cô ấy chạy mau đi.

Hắn nói cô ấy là một đứa ngốc, một kẻ điên còn điên hơn cả hắn.

Hắn nói mình muốn đuổi việc cô ấy, hắn bảo cô ấy cút đi, cút càng xa càng tốt.

Hóa ra những lời hắn nói lại không phải những điều hắn thực sự suy nghĩ, hắn bảo cô ngốc vốn không phải vì hắn nghĩ cô ngốc, hắn bảo cô cút vốn không phải vì hắn muốn cô hãy cút đi…

Hắn chỉ đơn thuần hi vọng cô có thể rời đi và … sống sót.

Cũng giống như đám chị em của cô ấy vội vàng chạy lên sau khi cô ấy đánh bại chị cả…

Cũng giống như chị cả chạy tới mỉm cười với cô ấy sau khi mọi chuyện xong rồi…

Càng giống như hắn của hiện tại, dù mọi chuyện có thế nào cũng tuyệt đối không hi vọng cô ấy xảy ra chuyện...

Một cơn gió nhẹ thổi tới, mái tóc màu bạc lướt qua đôi mắt của Hắc Huyền Nguyệt, dường như bên trong có ánh nước mơ hồ.

Nói cách khác... đó chính là thứ mà từ trước đến nay, ý thức của cô ấy vẫn một mực không thể chạm đến được...

Vào khoảnh khắc này, cô ấy lập tức suy nghĩ đến xuất thần.

Bầu không khí cũng chìm trong im lặng, chỉ có một chút ồn ào xao động do cơn gió nhẹ tinh nghịch từ ngoài cửa sổ tiến vào.

Chương 829: Vậy Mối Quan Hệ Giữa Hai Chúng Ta Là Gì?

Lâm Ân cũng không tiếp tục nói thêm điều gì, chỉ khe khẽ lắc lắc đầu, bởi vì hắn biết, muốn làm cho một người gần như không có bất cứ nhận thức gì về tình cảm và mối quan hệ ràng buộc như tiểu thư con rối, hiểu được phương diện này, đúng là một chuyện vô cùng khó khăn.

Hắn cũng không có mong ước xa vời, muốn tiểu thư con rối phải lập tức hiểu được hết mọi chuyện mình muốn truyền tải.

Bởi vì bất cứ đạo lý gì cũng phải trải qua quá trình mưa dầm thấm đất, từ từ thay đổi một con người trong vô thức, cuối cùng mới giúp bọn họ hoàn toàn hiểu thấu vấn đề được.

Cho nên hắn cũng hi vọng tiểu thư con rối có thể lý giải chuyện này...

Hi vọng là vậy...

Thời gian chậm rãi trôi qua, bầu không khí trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có thể nghe được âm thanh tháo dỡ nho nhỏ truyền đến từ sau lưng.

Cũng không biết là khi nào…

"Cám ơn." Đột nhiên một giọng nói trầm thấp vang lên

Lâm Ân lập tức ngẩn người, động tác trên tay vội vàng dừng lại. Rồi theo bản năng, hắn đưa mắt nhìn về phía tiểu thư con rối trước mắt, nhưng ở vị trí này, hắn không thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt của cô ấy, chỉ có thể mơ hồ liếc nhìn đôi mắt đang nhắm

chặt thông qua khoảng hở giữa mái tóc màu bạc kia.

Gió nhẹ bay qua, âm thanh trầm thấp ấy lại một lần nữa truyền đến, vô cùng rõ ràng: "Ta đã hiểu được một chút rồi..."

"Cám ơn ngươi, Lâm Ân."

Lâm Ân cực kỳ kinh ngạc khi nghe được câu này, thậm chí vì kinh ngạc, hắn còn đánh rơi chiếc cờ lê trên tay xuống giường.

Hắn hoàn toàn không thể tin đây lại là những lời tiểu thư con rối có thể nói ra được.

Đúng vào thời điểm đó, bên tai hắn cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 đinh! Độ khai phá tình cảm của Hắc Huyền Nguyệt đề cao tới 257, độ hảo cảm đối với ngươi +10】

【 đinh! Độ khai phá tình cảm của Hắc Huyền Nguyệt đề cao tới 274, độ tín nhiệm đối với ngươi +5】

【 đinh! Độ khai phá tình cảm của Hắc Huyền Nguyệt đề cao tới 290, độ tín nhiệm đối với ngươi +5】

Dường như trong nháy mắt kia, có một thứ gì đó vốn đã trở nên xơ cứng, lại nhẹ nhàng nứt ra một khe hở nhỏ.

Nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, Lâm Ân cũng lập tức dừng động tác lại.

Bởi vì đây là lần đầu tiên độ khai phá tình cảm của tiểu thư con rối gia tăng nhiều đến vậy mà không phải dưới tác dụng của lấy m chi lực.

Và những lời cô ấy vừa nói ra kia chính là minh chứng rõ ràng nhất cho thấy, cô gái này đã ngoan ngoãn làm theo những lời hắn khuyên nhủ, đã thật sự cố gắng đi tự hỏi rồi.

Lâm Ân biết, tiểu thư con rối cũng có tình cảm, chẳng qua chính bản thân cô ấy không hiểu được tình cảm là gì mà thôi.

Cô ấy vẫn luôn coi mình là một con rối máy móc chỉ biết chấp hành, mà chưa bao dừng lại để suy nghĩ, hoặc là từ chối suy nghĩ xem bản thân đang muốn cái gì, hay đang cần cái gì.

Chỉ sợ đây chính là nguyên nhân khiến tình cảm của cô ấy vẫn một mực không thể chân chính phát sinh.

Bởi vì cô ấy không có dục vọng...

Thậm chí còn có thể nói rằng, dựa trên một trình độ nhất định nào đó, thì tiểu thư con rối còn máy móc hơn nhóm ý thức của thần giáo Cơ Giới ý thức kia một chút, cô ấy mới là tồn tại tuyệt đối trật tự chân chính.

Nhưng không cần biết nói như thế nào, trên mặt Lâm Ân chợt lóe lên một nụ cười thật tươi, hết thảy mọi chuyện đều đang chuyển biến theo phương hướng tốt đẹp rồi, bởi vì tiểu thư con rối cũng đang cố gắng đổi thay bản thân, cố gắng có được tình cảm, làm cho cô ấy càng ngày càng giống một con người đang sống hơn, càng ngày càng trở nên tốt hơn.

Mà dường như... khóe miệng Lâm Ân khẽ nhếch lên, hắn lại cầm lấy chiếc cờ lê, bắt đầu thao tác, mối quan hệ giữa hắn và tiểu thư con rối đó, cuối cùng cũng chân chính chuyển biến, vững vàng tiến về phía trước rồi.

"Vậy mối quan hệ giữa hai chúng ta là gì?" Đột nhiên tiểu thư con rối lại hỏi một vấn đề như vậy, cô ấy khẽ liếc mắt, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào hắn.

Lâm Ân cũng không ngờ cô ấy lại đột nhiên hỏi về vấn đề này, hắn không khỏi sửng sốt vài giây, nhưng nhìn thấy con ngươi lặng lẽ trong mắt Hắc Huyền Nguyệt, hắn lại mơ hồ ý thức được tình

huống hiện giờ.

Có vẻ như vấn đề này là chuyện vô cùng quan trọng đối với cô ấy.

Bởi vì hiện tại tiểu thư con rối cũng giống như một tờ giấy trắng vừa có được một chút ý thức mông lung, hết thảy đều phải tìm tòi, mò mẫm.

Cũng vì nguyên nhân này, mới khiến cho nét bút đầu tiên hạ xuống tờ giấy trắng kia, sẽ là nét bút có màu đậm nhất, thậm chí nó còn có thể ảnh hưởng để quỹ tích cả đời của cô ấy.

Lâm Ân cố gắng suy nghĩ hồi lâu. Tới cuối cùng, hắn ngẩng đầu lên, hướng về phía đôi mắt im lặng giống như bầu trời đêm của tiểu thư con rối, khẽ nâng chiếc kính một mắt lên, sau đó khoanh tay, nhắm mắt nói: "Chuyện này ư? Câu trả lời là gì lại phải dựa vào sự lý giải của chúng cô!"

"Như vậy đi, tôi cho cô một phép so sánh trực quan nhé, đây là thứ tôi vừa mới học được từ chỗ Ngả Văn tước sĩ đấy, chờ đến khi nào cô nghĩ thông suốt rồi, cô sẽ hiểu được mối quan hệ giữa hai chúng ta là cái gì."

Con ngươi trong mắt Hắc Huyền Nguyệt vẫn lặng lẽ nhìn chằm chằm vào hắn, không hề di chuyển.

Sau đó, Lâm Ân nhắm mắt lại, tìm một vật gì đó từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài, nhẹ nhàng tung nó lên, hỏi: "Đây là cái gì?"

Hắc Huyền Nguyệt lặng lẽ nói: "Cái khóa."

Lâm Ân gật gật đầu. Hắn lại nhắm mắt, lại lấy một vật dài nhỏ khác từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài, tiếp tục hỏi: "Còn cái này?"

Hắc Huyền Nguyệt thoáng dừng lại một lát nhưng vẫn trả lời: "Chìa khóa."

"Đúng rồi." Lâm Ân gật gù vài cái, vẫn duy trì đôi mắt nhắm chặt và vẻ mặt đứng đắn của mình. Sau đó ngay dưới cái nhìn chăm chú của Hắc Huyền Nguyệt, hắn trực tiếp cắm chìa khóa vào trong ổ khóa trước mặt.

Ca —— Chìa khóa cắm vào rồi.

"Đây là mối quan hệ giữa hai người chúng ta." Lâm Ân trực tiếp mở miệng nói.

Hắc Huyền Nguyệt: "???"

Ngay lúc Lâm Ân còn mải thể hiện, chưa kịp nói xong câu chuyện, bên tai hắn đã vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

-apptruyen . pro-

Chương 830: Bản Thân Ngươi Đen Tối, Nhưng Không Thể Vì Vậy Mà Nghĩ Tất Cả Mọi Người Đều Đen Tối Như Ngươi Được!

【 đinh! Chúc mừng ngươi nhận được thành tựu đặc thù: Ví dụ cực kỳ ác liệt, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở 200】

【 ví dụ cực kỳ ác liệt 】: là thành tựu đặc thù theo phương hướng biến thái, người đứng đắn bình thường tuyệt đối không có cơ hội nhận được loại thành tựu này, chỉ khi bản thân dùng một loại ví dụ cực kỳ ác liệt để dụ dỗ thiếu nữ vô tri, ký chủ mới có thể phát động loại thành tựu này. Nó nói lên rằng, ký chủ đã ác liệt đến trình độ hoàn toàn không có đạo đức rồi, chúc mừng ngươi nhận được gia tăng vĩnh cửu: Toàn bộ thuộc tính +1, đạo đức -2, tội ác +2, vui sướng +10.

Lâm Ân từ từ nhắm hai mắt xuống, hắn đã hoàn toàn miễn dịch với hành vi động một tí là gia tăng trị số lung tung cho mình của thứ hệ thống chó má kia rồi.

Hắc Huyền Nguyệt khẽ chau mày, nói: "Ngươi có ý gì?"

Lâm Ân vẫn nhắm chặt đôi mắt, rồi nâng chiếc kính một mắt lên, nhu hòa nói: "Chuyện này cần phải xem năng lực lĩnh ngộ của cô, tiểu thư con rối ạ, chờ đến khi nào cô có thể hiểu thấu được ẩn ý trong lời nói này, thì cô cũng có thể chân chính hiểu được mối quan hệ giữa chúng ta."

Nghe xong lời hắn nói, trong mắt Hắc Huyền Nguyệt chợt lộ ra

một chút suy tư, hiển nhiên cô ấy cũng đang cố gắng tự hỏi xem, rốt cuộc bên trong ví dụ này đang ẩn giấu thâm ý như thế nào.

"Rất sâu sắc sao?"

"Đặc biệt sâu sắc đó."

Hắc Huyền Nguyệt lại có chút suy tư, gật gật đầu, sau đó cô ấy quay đầu đi, nằm sấp trên giường, nói: "Ta đã biết, ta sẽ chậm rãi suy nghĩ về chuyện này, cám ơn ngươi."

Lâm Ân ヽ(￣▽￣)? Nói: "Không cần cảm ơn tôi đâu ～ "

Đây là chuyện tôi phải làm mà～

Nhưng ngay tại khoảnh khắc Hắc Huyền Nguyệt quay đầu đi, Trái Trái thực sự không nhìn nổi nữa, cô ấy lập tức dán lên mặt hắn, rồi oa nha nha nha điên cuồng cào hai cái, hiển nhiên, Trái Trái không thể chịu nổi loại hành vi vô đạo đức của hắn rồi.

Sau đó là cuộc chiến giữa tay trái và tay phải.

Bạn biết đấy, chiêu thức thường dùng trong cuộc chiến này chính là chèn ép và cào nhau...

Nhưng đến thời điểm Hắc Huyền Nguyệt có chút nghi hoặc khi nghe được động tĩnh từng sau lưng mình và quay đầu lại, Lâm Ân đã khôi phục hình tượng bác sĩ với nụ cười nho nhã lễ độ trên môi, tay trái bị hắn giấu ở sau lưng, ngón tay phải đang đưa lên đưa xuống với tư thế cực kỳ tao nhã.

"Còn vấn đề gì không? Tiểu thư con rối?"

Hắc Huyền Nguyệt có chút nghi hoặc đưa mắt dáo dác nhìn quanh một hồi, sau đó lắc lắc đầu, và một lần nữa lại lặng lẽ nằm úp sấp xuống.

Trên mặt Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười tươi cực kỳ đứng đắn

kia, hắn khởi động xe lăn nhanh chóng di chuyển vào căn phòng riêng bên cạnh, sau đó trực tiếp rút Trái Trái vẫn đang oa nha nha giương nanh múa vuốt ra ngoài. Vẻ mặt hắn lập tức thay đổi, trở nên nhăn nhó như nhức trứng, nói: "Ngươi làm gì vậy?"

Trái Trái nhe răng nói: "Quá tà ác! Đầu ngốc, ngươi lại dùng loại ví dụ quá mức ác liệt này tới bắt nạt tiểu thư con rối, Trái Trái thật sự không nhìn nổi nữa rồi!"

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Ngươi nói cứ như mình hiểu rõ hết thảy mọi chuyện ấy, nhưng ngươi chỉ là một bàn tay thì hiểu cái búa gì!"

Trái Trái (ﾟ▼皿▼) gầm lên đầy chỉ trích: "Ngươi bớt giả vờ trước mặt ta đi, mục đích chân chính của ngươi luôn là sáp sáp tiểu thư con rối, ngươi chính là một tên sắc lang từ đầu đến đuôi! Ngươi không chỉ muốn sáp sáp tiểu thư con rối, còn muốn … muốn cắm..."

Lâm Ân vội vàng vươn tay tới bịt miệng Trái Trái, sau đó dùng ánh mắt đầy phức tạp nhìn cô ấy, vừa lắc lắc đầu vừa thở dài nói lời thấm thía: "Trái Trái, ta vốn cho rằng chúng ta kết nối thân thể, thì cũng có tâm ý tương thông, nghĩa là ngươi chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể hiểu được toàn bộ những gì ta đang suy nghĩ trong đầu, nhưng tới hiện giờ ta mới biết, ngay cả ngươi cũng hiểu lầm ta, cũng nghĩ ta là một tên sắc lang?"

Trái Trái kinh hãi nói: "Chẳng lẽ không đúng?"

Lâm Ân cười khổ một tiếng, nói: "Trái Trái à, cảnh giới tư tưởng của ngươi còn quá thấp, vẫn phải gia tăng thêm một chút, ngươi đừng có tùy tùy tiện tiện nghĩ tới mấy chuyện kỳ kỳ quái quái như vậy!"

"Ta chỉ muốn thông qua ví dụ kia để nói cho tiểu thư con rối biết rằng, đừng khăng khăng khóa chặt tâm linh của mình lại như

thế, cũng có lúc ta nên thử một chút, cởi bỏ ràng buộc ra, như vậy mới có thể nhìn thấy thiện ý của người khác, mới có thể cảm nhận được tình thân và tình bằng hữu ấm áp. Trên thực tế, mối quan hệ giữa hai người chúng ta rất đơn giản, nếu tiểu thư con rối không thể tự mình mở khoá, ta cũng không ngại đi làm cái chìa khóa kia, để trợ giúp cô ấy mở rộng cửa lòng."

"Chỉ thế mà thôi, không hơn."

Trái Trái lập tức ngây dại mà há to miệng, nhìn ánh sáng của đạo đức đang tản ra trên gương mặt dịu dàng của Lâm Ân.

"Chuyện này... Chuyện này..."

Lâm Ân khẽ thở dài một tiếng, sau đó cười khổ mà vươn tay xoa xoa đầu ngón tay của cô ấy, nói: "Ai, Trái Trái à, ta biết tư tưởng của ngươi không được lành mạnh cho lắm, nhưng ngươi cũng không thể cho rằng tư tưởng của những người khác không lành mạnh, bởi vì tư tưởng của chính ngươi không lành mạnh nha. Cũng giống như … bản thân ngươi là một cô bé đen tối, nhưng không thể nhìn ai cũng nghĩ người ta có tư tưởng đen tối như mình được?"

Trong khoảnh khắc ấy, Trái Trái (? Д?) thực sự câm lặng, nói không nên lời. Hồi lâu sau, cô ấy mới kinh ngạc nói: "Thật… thật ư? Lời ngươi nói có ý nghĩa như vậy thật ư?"

Lâm Ân thở dài nói: "Đương nhiên là sự thật rồi!"

Trái Trái có chút ngây dại mà buông tay xuống, ngón cái và ngón út có chút bất an không ngừng xoa xoa vào nhau.

Hiển nhiên… lời giải thích đầy tính triết học lại mang tính chữa lành cực cao của Lâm Ân đã làm Trái Trái cũng bắt đầu hoài nghi, có phải do bản thân cô ấy quá mức xấu xa, rồi đi hiểu lầm ý tứ của đầu hay không?

Lại nói, đúng là điểm mấu chốt về đạo đức của đầu tương đối linh hoạt thật, nhưng không thể phủ nhận, bát canh gà vừa rồi đầu "nấu" cho tiểu thư con rối có mang theo hiệu quả chữa lành vô cùng tốt thật.

Rõ ràng là hắn đã trợ giúp được tiểu thư con rối khá nhiều.

-apptruyen-

Chương 831: Ưu Điểm Lớn Nhất!

Mà nếu dựa theo chuyện này để suy luận, thì rất có thể ví dụ đầu nêu ra ở phía sau kia, cũng có tiêu chuẩn đạo đức cực cao.

Xét cho cùng, khi muốn hiểu một chuyện gì đó, người ta cũng phải tiến hành kiểm chứng và bóc tách theo thứ tự, không thể cắt đi một đoạn nhỏ trong cả quá trình rồi lấy một đoạn nhỏ để đánh giá toàn bộ quá trình đó được.

Dù sao… tiêu chuẩn đạo đức của đầu cũng không thể "Rầm" một tiếng, trực tiếp từ điểm cao nhất lao thẳng xuống dưới đáy được!

Ai... vậy là cô ấy đã hiểu lầm đầu rồi?

Lâm Ân: (tiếng thở dài x2)

Trái Trái ngẩng đầu lên, có chút mờ mịt nhìn Lâm Ân vừa rút khăn tay ra, nghiêng đầu sang một bên, rồi khẽ chấm chấm lau lau hốc mắt của mình, kèm theo một tiếng thở dài x3.

"Đầu, (o□o?) ngươi... Ngươi giận ta ư?"

Lâm Ân buồn bã dùng tay áo lau mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Trái Trái, buồn bã nói: "Không có. Chỉ là … bỗng nhiên trong lòng ta lại có một chút cảm khái. Rõ ràng ta đã ở chung với tay trái của mình trong khoảng thời gian dài như vậy rồi, nhưng đến bây giờ vẫn chưa lấy được tín nhiệm của tay trái, còn thường xuyên bị cô ấy nhận định mình là một tên vô đạo đức, cho nên trong lòng có một chút thương cảm mà thôi..."

Xoẹt —— Lâm Ân dùng sức mà lau nước mũi, rồi thương tâm ngẩng đầu, nhắm hai mắt lại.

Trái Trái có chút ngây dại, nhưng rất nhanh, cô ấy đã khôi phục lại tinh thần, vội vàng vươn tay đặt lên mặt Lâm Ân, có chút bối rối nói: "Đâu... Đâu có! Là đạo đức của ngươi chỉ hơi linh hoạt một chút! Nhưng lúc nó lên cao, lại cực kỳ cao đó! Trái Trái chưa từng nói ngươi không có đạo đức nha! Đầu à, ngươi đừng trở nên thương cảm như vậy mà!"

Lâm Ân khẽ lau khóe mắt ướt át, nín khóc lại mỉm cười nói: "Không sao đâu, ngươi có nói như thế nào cũng không sao cả, bởi vì lúc trước, ta không có lưu lại một ấn tượng đủ ổn trọng, đủ đáng tin cậy cho ngươi, cho nên mới khiến Trái Trái nghĩ rằng ta là một tên sắc lang không đáng tin. Chỉ có thể nói… là ta tự làm tự chịu, xứng đáng bị như vậy mà thôi."

Hắn hít sâu một hơi, trên mặt đầy vẻ cô đơn mà ưu thương.

"Đâu có đâu!" Trái Trái kinh hoảng, vội vàng chập hai tay lại, nói: "Đầu, ngươi đừng tùy tiện nói như vậy về chính mình mà! Kỳ thật ở trong lòng Trái Trái, ngươi cũng là một người rất tốt đó!"

Lâm Ân khẽ lau mắt một cái, hỏi: "Thật ư?"

Trái Trái dùng sức vẫy vẫy tay, nói: "Ừm ừm ừm! Đúng vậy! Đầu à, mặc dù ngươi có rất nhiều khuyết điểm, không thể đếm hết được, nhưng so với khuyết điểm, ưu điểm của ngươi cũng rất nhiều! Cũng vì những ưu điểm này mới khiến Trái Trái cho rằng ngươi là một người rất tốt!"

Lâm Ân do dự nói: "Ví dụ như?"

Trái Trái há miệng thở dốc, ngốc nghếch nói: "Ách..."

"..."

"..."

Bầu không khí xung quanh tạm thời chìm trong yên tĩnh.

Đôi mắt Lâm Ân bắt đầu tối lại, tràn đầy bi thương.

Trái Trái vội vàng o (≧ 口 ≦)o nói: "Ngươi đẹp trai này! Chẳng lẽ đây không phải là ưu điểm lớn nhất của ngươi sao?"

Tiếng vọng vang vang, kéo dài không dứt.

Lâm Ân lập tức bị lời nói này làm chấn động sững sờ tại chỗ.

Hồi lâu sau, Trái Trái ngơ ngác nói: "Ừm, không có gạt ngươi đâu."

【 đinh! Độ vui sướng của ngươi +5】

【 đinh! Độ vui sướng của ngươi +6】

Có thể nói khoảnh khắc ấy, Lâm Ân lập tức sung sướng như mở cờ trong bụng.

Quả nhiên... không hổ là Trái Trái đi theo hắn lâu nhất, tim liền tim thịt liền thịt, vừa nói một câu đã chỉ thẳng vào ưu điểm lớn nhất của hắn rồi. Nhưng đến đây, Lâm Ân lại không thể không kéo căng da mặt của mình ra, tiếp tục diễn vai đau thương nói: "Cám ơn ngươi, Trái Trái, ngươi đúng là tay trái tri kỉ của ta, có phải chúng ta chính là bạn bè thân mật nhất đúng không? Trái Trái."

Trái Trái nhìn vẻ mặt đau thương của Lâm Ân, lại dùng sức vẫy vẫy tay, (o□o?) có chút mất tự nhiên nói: "Ừm ừm, chúng ta là bạn bè tốt. Đầu, ngươi đừng quá thương tâm như vậy, về sau Trái Trái hứa sẽ không tùy tiện nói lung tung như hôm nay nữa, nếu đầu có chỗ nào cần trợ giúp, Trái Trái cũng sẽ cố gắng hết mức tới hỗ trợ."

【 đinh! Độ tín nhiệm của Trái Trái đối với ngươi vừa trở nên sâu sắc hơn. 】

【 đinh! Độ tín nhiệm của Trái Trái đối với ngươi +10】

Lâm Ân lại vươn tay lau chút nước mắt vốn không tồn tại rồi nói: "Thật ư?"

"Thật!"

Lâm Ân vô cùng cảm động lập tức móc một tấm chứng từ ở trên người xuống, nói: "Vậy ngươi có thể ấn cho ta một dấu tay xuống đây không?"

"Có thể... Ai?" Trái Trái ngơ ngác nói có chút không hiểu lắm (o_o)?

Lâm Ân thoáng ngừng lại một chút, sau đó buồn bã nhắm mắt, khoanh tay đứng lặng lẽ một bên, có chút cô đơn thương cảm nói: "Quên đi, không ấn cũng được, coi như ta chỉ tùy tiện nói một câu vu vơ thôi, dù sao ta cũng không thể lấy được tín nhiệm của người bên cạnh mình mà, dù sao ta cũng..."

"Ấn! Ấn! Ta đâu có bảo mình không ấn đâu! Đừng có thương tâm nữa mà." Trái Trái o (≧ 口 ≦)o hốt hoảng hét lớn lên, sau đó “Ba” một tiếng lập tức ấn ngón tay xuống tấm chứng từ nọ.

Lâm Ân gật gật đầu, lại dùng ống tay áo lau mắt, rồi vô cùng cảm động thu tấm chứng từ nọ vào trong túi, nói: "Cám ơn ngươi Trái Trái, chủ nhân chỉ có thể rưng rưng cảm động mà nhận lấy thứ này thôi.”

Quả nhiên… Trái Trái vẫn là tri kỷ nhất.

Loại cảm giác khi nhanh chóng lừa được Trái Trái tới hỗ trợ mình kiếm tiền này thật là vui sướng, mà hắn cũng chỉ cảm nhận được nó từ trên người Trái Trái mà thôi.

...

Rất nhanh, sau khi chuẩn bị xong phần nền, chờ đợi loại nguyền rủa tiếp theo rất có khả năng sẽ bùng nổ, Lâm Ân lập tức di chuyển chiếc xe lăn, một lần nữa quay trở lại trước giường tiểu thư con rối.

Ánh mắt hắn dừng lại trên phần kết cấu bánh răng sau lưng tiểu thư con rối, sau khi được tháo dỡ, chúng đã lộ ra bên ngoài rồi.

Đúng là tình huống nghiêm trọng hệt như những gì hắn từng suy đoán.

Dưới vụ nổ mạnh kịch liệt lúc trước, rất nhiều linh kiện đã bị lực trùng kích quá lớn làm tan vỡ và tổn thương, nhưng cũng may, tiểu thư con rối đã vận dụng năng lượng chú thuật tới bảo vệ mấy bộ phận quan trọng trên người mình, nếu không tình trạng thương tích trên người cô ấy còn nặng nề và khó chữa trị hơn hiện tại rất nhiều.

Chương 832: Lò Luyện Hằng Tinh!!!

"Tiểu thư con rối, phần lớn những linh kiện cần đổi mới đã bị tôi tháo dỡ xuống dưới rồi, nhưng bên trong vẫn còn vài linh kiện quan trọng khác nữa, e rằng cô vẫn phải dùng chú thuật tới duy trì chúng. Chờ tôi phục chế xong những linh kiện này rồi mới chậm rãi thay thế chúng cho cô được."

Lâm Ân nói xong, lại nghiêm túc tháo bao tay xuống, đặt chiếc cờ lê trong tay qua một bên.

Phải biết rằng, trải qua quá trình Lâm Ân không ngừng rót "canh gà" cho, gần như ở thời điểm hiện tại, Hắc Huyền Nguyệt đã ngầm đồng ý với hành vi phẫu thuật của hắn rồi, cũng không còn quá mức bài xích giống như trước kia nữa.

Cô ấy nhắm mắt xuống, tùy ý để Lâm Ân thao tác sau lưng mình, chỉ lạnh nhạt nói: "Phí sữa chữa, ta sẽ vảo mẹ trả cho ngươi, ta cũng có một phần trong trang viên..."

Vừa nghe được câu này, Lâm Ân đã ngẩn ra, rồi dở khóc dở cười với cô gái ấy.

Đúng vậy, dù lúc trước hắn đã nói rất nhiều, nhưng loại tính cách quá mức độc lập của tiểu thư con rối vẫn khiến cô gái này không hề muốn dựa dẫm vào người khác.

Chỉ cần con gái có loại tính cách này, dù không phải một con rối, cũng khó mà thân cận với người khác được. Nhưng chuyện gì cũng có hai mặt của nó, một khi ngươi lấy được lòng tin cậy của những cô gái có tính cách kiểu này, cô ấy sẽ tuyệt đối tin tưởng và

không chút do dự lựa chọn đứng bên cạnh ngươi, ngay cả khi ngươi là địch của cả thế giới này cũng vậy.

"Không cần, hơn nữa loại nguyên liệu ấy rất quý hiếm, chịu bỏ tiền ra cũng không mua được." Khóe miệng hắn khẽ cong lên.

Rồi ngay tại thời điểm Hắc Huyền Nguyệt đang mở to đôi mắt nhìn về phía hắn, đột nhiên những khối nguyên liệu dạng lập phương tựa như kim loại mà không hề giống kim loại lại xuất hiện trên tay Lâm Ân.

Hắc Huyền Nguyệt lập tức nhìn chằm chằm về phía hắn, nói: "Kết tinh tử tinh?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười nói: "Đúng vậy, đây là loại nguyên liệu tốt nhất tôi có thể lấy ra. Tôi tin tưởng, nếu dùng loại kết tinh này đến chữa trị tổn thương cho cô, tính năng của cô có thể gia tăng trên diện rộng."

Hắc Huyền Nguyệt lặng lẽ mà chăm chú nhìn vào hắn hồi lâu, thậm chí còn nhìn kỹ đến mức tóc gáy Lâm Ân cũng phải dựng đứng lên, mới thấp giọng nói: "Ta không cần thứ nguyên liệu đắt đỏ và quý giá như vậy, ta không có thứ đồng giá để đổi cho ngươi đâu."

Bởi vì cô ấy hiểu, chúng là loại nguyên liệu chí cao, và gần như Lâm Ân phải lấy tánh mạng của mình ra để đặt cược, thậm chí là trực tiếp đối đầu với Vạn Cơ Chi Thần mới có thể lấy được nó.

Cô ấy hoàn toàn không có lý do gì để yêu cầu Lâm Ân phải lãng phí thứ nguyên liệu trân quý đó lên người mình.

Dù sao, ở thời điểm hiện tại, mối quan hệ giữa hai người bọn họ vẫn là người làm thuê và chủ thuê mà.

"Cô không cần quan tâm tới chuyện này đâu, dù sao tôi cũng

lừa được rất nhiều kết tinh tử tinh mà. Hơn nữa, nếu không dùng nó lên người cô thì biết dùng nó vào đâu bây giờ?" Lâm Ân vui vẻ nói.

Nhưng có vẻ như những lời này vẫn chưa đủ sức nặng, khiến cho cô gái độc lập này chịu tiếp nhận ý tốt của hắn, bởi vậy hắn lại mỉm cười nói: "Đương nhiên, nếu cô thực sự muốn dùng thứ gì đó để trao đổi, cũng không phải là không thể được, chỉ cần cô đồng ý một điều kiện đơn giản của tôi là được."

Hắc Huyền Nguyệt nhắm mắt nói: "Ta đồng ý."

Lâm Ân nhún vai, dở khóc dở cười nói: "Ai ai, đừng đồng ý nhanh như vậy chứ? Tạm thời tôi còn chưa nghĩ ra điều kiện kia, chờ sau này nghĩ được rồi, tôi sẽ nói cho cô biết."

Hắc Huyền Nguyệt mở to đôi mắt, nói: "Đây là khế ước ư?"

"Coi là vậy cũng được." Lâm Ân buông tay, tỏ vẻ không sao cả.

Hắc Huyền Nguyệt khẽ gật đầu, sau đó lại nhắm mắt xuống, nhưng người bên ngoài vẫn có thể rõ ràng nhìn ra, đôi tay cô ấy vừa khẽ nắm chặt chiếc khăn trải giường.

Lâm Ân biết, đối với những người khác, đây chỉ là một cái gật đầu đồng ý suông, về sau, bọn họ có thể tuân thủ lời hứa hẹn, hoặc không tuân thủ cũng chẳng sao, nhưng đối với Hắc Huyền Nguyệt, đây lại là khế ước.

Đương nhiên, Lâm Ân chỉ thuận miệng nói như vậy mà thôi, hắn cũng chẳng có ý định bắt Hắc Huyền Nguyệt đi làm chuyện gì cho mình cả.

Có thể coi đây là cái cớ giúp tâm trạng Hắc Huyền Nguyệt ổn định hơn, để cô ấy dễ dàng tiếp nhận lời đề nghị của hắn hơn, bởi vì nếu thực sự muốn trao đổi đồng giá… thì tại thời điểm hàng loạt tên lửa đạn đạo bắn tới, cô ấy dám đứng ra, dám xuất hiện

ngay trước mặt hắn, đó đã là sự đánh đổi lớn nhất rồi.

Sau đó, ánh mắt Lâm Ân rơi xuống khối tử tinh trên tay mình.

Không cần phải nghi ngờ, với một thứ cứng rắn và đặc biệt như khối tử tinh này, tuyệt đối không thể áp dụng phương thức bình thường tới rèn nó được.

Cũng may hắn đã cân nhắc đến điểm này từ trước rồi.

Ở thời điểm lừa gạt thần giáo Cơ Giới, hắn cũng nhân tiện lừa gạt luôn bản vẽ thiết kế của thứ công cụ đủ khả năng dung luyện loại kết tinh này cùng với nguyên liệu hạch tâm để tạo nên thứ công cụ ấy.

Không nói hai lời, Lâm Ân lập tức lấy bản kế hoạch và một đống hướng dẫn sử dụng của nó từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài.

【 Lò Luyện Hằng Tinh 】

Sau khi trải bản kế hoạch nọ lên bàn, với vẻ mặt nghiêm túc, Lâm Ân bắt đầu xem xét phần cấu tạo trang bị cơ sở và nguyên lý vận hành của Lò Luyện Hằng Tinh.

Nếu là một người bình thường của địa cầu, hắn dám chắc, đối phương không thể đọc xong một đống tài liệu lớn như vậy, rồi hiểu hết toàn bộ kết cấu được ghi trên bản kế hoạch này trong khoảng thời gian ngắn, nhưng nói gì thì nói, Lâm Ân cũng là một con ác quỷ rơi vào địa ngục nhiều năm rồi.

Hơn nữa trong đầu hắn cũng sớm có tri thức về cải tạo máy móc từng trao đổi được từ tay của Đồ Tể Đầu Heo bên trong Ngôi Nhà Hạnh Phúc kia rồi.

Nó đã trợ giúp hắn rất nhiều trong quá trình đọc hiểu, tuyệt đối là làm ít công to.

【 đinh! Năng lực học tập về cơ giới của ngươi +1】

【 đinh! Năng lực học tập về cơ giới của ngươi +1】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, Lâm Ân đang cực kỳ chăm chú vùi đầu vào phân tích và học tập nội dung được ghi lại trong bản kế hoạch kia.

Chương 833: Chế Tạo Lò Luyện Hằng Tinh!

Vì quá mức chuyên tâm, hoàn toàn không chú ý đến chuyện bên ngoài, bởi vậy Lâm Ân cũng không hề hay biết, đôi con ngươi màu đen vốn đang nhắm mắt trên chiếc giường bên kia đã mở ra từ khi nào rồi, và suốt từ lúc nãy đến giờ vẫn đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Hắn chỉ lặng lẽ tựa vào nơi đó, im lặng đọc cuốn sách trên tay, giống như trong một buổi chiều tĩnh lặng, dưới ánh mặt trời ấm áp, một cô bé lén lút ngồi trên bàn đọc sách phía đối diện, tò mò nhìn người anh trai nhà bên đang chăm chỉ học hành...

Thời gian tí tách trôi qua.

Thi thoảng Lâm Ân sẽ đứng lên, đi qua đi lại quanh chiếc ghế của mình, rồi chốc chốc lại cau mày suy tư trăn trở…

Trăn trở hồi lâu, hắn sẽ nhanh chóng lấy cây bút tới, vội vàng viết thứ gì đó xuống giấy, sột soạt viết một hồi, hắn sẽ dừng lại, tiếp tục cắn bút, tự hỏi một vài công thức tối nghĩa, khó hiểu.

Mà con ngươi của Hắc Huyền Nguyệt cũng nhẹ nhàng di chuyển theo bóng dáng của hắn từ bên trái đi đến bên phải, lại từ bên phải đi đến bên trái.

Đây đúng là một khoảng thời gian hài hòa khiến người ta có chút không đành lòng phá vỡ nó đi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, đột nhiên Lâm Ân bật dậy, cái bút trong miệng trực tiếp bị hắn cắn một cái “Răng rắc” đứt đôi,

ánh mắt hắn lập tức thay đổi, chuyển thành nóng rực mà nghiêm túc, trong mắt vẫn một mực phản chiếu hình ảnh của bản thiết kế trên tay. Hắn thì thầm một tiếng: "Có thể rồi!"

Mà cũng chính trong nháy mắt đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú của Hắc Huyền Nguyệt, Lâm Ân trực tiếp khởi động xe lăn, dường như vội không thể chờ được, hắn lao thẳng về phía trước, phá tan nửa bên vách tường phía đối diện.

Cơn gió vù vù thổi, Lâm Ân trực tiếp vươn tay về phía bãi đất trống bên ngoài.

Ngay tại khoảnh khắc hắn nặng nề vươn tay tới, từng sợi xúc tu cũng nhanh chóng xuất hiện trên bờ vai hắn và nổ bắn ra ngoài, kèm theo sự xuất hiện của những sợi xúc tu là vô số những loại nguyên liệu cần có để xây dựng nên lò luyện đang được hàng đống xúc tu của hắn cuốn từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài.

"Mô phỏng biến hóa!"

Trong nháy mắt, cuồng phong phun ra.

Từ trên đầu ngón tay hắn lập tức phát ra một luồng ánh sáng màu bạc chói mắt, lượng lớn vật liệu bị ánh sáng bạc ấy bao phủ, rồi không ngừng dựa theo ý nghĩ của hắn mà lắp ghép, chế tạo thành các loại linh kiện.

Kết cấu kim loại ở bên ngoài lò luyện, hàng loạt cuộn cảm, những trang thiết bị tinh vi… không ngừng được mô phỏng biến hóa ra.

Dường như mỗi một kết cấu trang bị đều lóe lên trong mắt hắn. Nói chính xác hơn, vị trí lóe sáng kia chính là nơi mà mỗi một con đinh ốc cần được đặt vào.

Giống như đang được chứng kiến một loại kỳ tích vậy.

Hắc Huyền Nguyệt kinh ngạc nhìn theo bóng lưng hắn, nhìn qua những xúc tu rậm rạp chằng chịt không ngừng bị phân hoá trở thành những xúc tu rất nhỏ, những xúc tu kia dưới sự khống chế của hắn, đem các loại linh kiện mà hắn nghĩ ra tiến hành lắp ráp ghép ghép lại.

Dường như vào khoảnh khắc huyết nhục va chạm cùng máy móc ấy, chúng đã cùng nhau tấu lên một khúc nhạc cực kỳ hoa mỹ.

Khiến ngay cả Trái Trái cũng bị cảnh tượng chói lọi này làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy hàng vạn những món linh kiện tinh vi đang được đống xúc tu của hắn kết hợp lại, tạo thành thật nhiều những loại trang thiết bị khác nhau.

Đông ——

Đông ——

Phảng phất như tiếng nổ đùng đoàng của trái tim truyền đến.

Hắn vừa trực tiếp biến thành một cái nhà xưởng đang toàn lực vận chuyển, lần lượt đắp nặn nên những kỳ tích kinh người.

Cùng thời điểm này, rất nhiều những Dạ Y đang ở bên ngoài cứ điểm, vừa nghe được động tĩnh phát ra từ trong này, vội vàng quay đầu nhìn qua, cũng nhanh chóng trông thấy một màn chói lọi ấy.

Bọn họ chỉ biết ngơ ngác nhìn Lâm Ân vẫn ngồi trên xe lăn lại như được Thần trợ giúp, đang đắm chìm trong vùng sáng bạc, hết sức chăm chú làm công việc của mình.

"Đó là..."

"Chế tạo máy móc ư?"

"Cái này... Điều này sao có thể..."

Tất cả bọn họ đều bị cảnh tượng trước mắt mình làm cho kinh ngạc. Phải biết rằng, bản thân là một Dạ Y, bọn họ cũng từng nhìn thấy quy trình chế tạo máy móc rồi.

Nhưng muốn lắp ráp nên một cỗ máy hoàn chỉnh, lại cần chế tạo từ những linh kiện nhỏ nhất.

Và muốn làm được chuyện này trong khoảng thời gian cực ngắn, thì hoặc là dựa vào lượng lớn nhân thủ lành nghề, đã trải qua thiên chuy bách luyện, kèm theo đó là rất nhiều những loại dụng cụ cắt gọt, mài mòn để tiến hành xử lý chế tạo, hoặc là dùng đến những bộ máy móc thật lớn, nhưng những cỗ máy khổng lồ kia cần phải tiêu hao lượng lớn năng lượng, mới có thể sản xuất dây chuyền được.

Vấn đề là cảnh tượng trước mắt này, lại mang đến cho bọn họ một loại kiến thức và trải nghiệm mới, bởi vì tất cả những quy trình bọn họ từng được biết kia, đều được áp súc vào trong quầng sáng bạc chói mắt trên tay thiếu niên trước mặt.

Thậm chí quầng sáng màu bạc ấy còn chiếu rọi toàn bộ cứ điểm rồi.

Mà cũng không biết từ khi nào, đột nhiên mảnh không gian trên bầu trời phía xa xa chợt biến dạng, giống như hình ảnh xuất hiện bên trong một chiếc Kính Vạn Hoa, sau đó, Ngả Văn tước sĩ chống gậy, lập tức có mặt ở bên ngoài cứ điểm, cũng nghiêm túc nhìn quầng sáng chói mắt kia.

Hiển nhiên, gã chỉ liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra, Lâm Ân đang chế tạo một loại trang thiết bị nào đó cực kỳ tinh vi và khổng lồ.

Nhưng loại năng lực của cậu ấy lại quá kinh người…

Ngay cả một tồn tại như Ngả Văn tước sĩ cũng chưa từng trông thấy nó ở bất cứ nơi nào.

【 Đinh! Tiến độ chế tạo Lò Luyện Hằng Tinh là 51%, năng lực cải tạo máy móc của ngươi +1】

【 Đinh! Tiến độ chế tạo Lò Hằng Tinh tiến độ 58%, năng lực chế tạo máy móc của ngươi +1】

【 Đinh! Tiến độ chế tạo Lò Hằng Tinh: 65%, năng lực chế tạo máy móc của ngươi +1】

Bên tai Lâm Ân không ngừng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống, càng ngày càng nhiều bộ phận máy móc được hắn lắp ráp chế tạo ra, nhưng đương nhiên, chế tạo rầm rộ như vậy, sẽ khiến tinh thần lực của hắn tiêu hao cực kỳ lớn.

Hiện tại, tinh thần của hắn đang rơi vào trạng thái căng thẳng cao độ, tơ máu đã từ từ nổi lên, che kín hai mắt rồi.

Ngón tay hắn cũng bắt đầu có chút run rẩy, hiệu suất chế tạo đã giảm xuống.

Nhưng hắn biết, mình nhất định phải kiên trì.

-apptruyen-

Chương 834: Đầu Có Thể Rơi, Máu Có Thể Chảy, Nhưng Phong Độ Tuyệt Đối Không Thể Mất Đi!

-apptruyen-

Bởi vì dưới trạng thái tập trung cao độ như vậy, Lâm Ân mới có thể nhớ kỹ được hình dáng của mỗi một linh kiện cùng với vị trí cần phải lắp nó vào, một khi thả lỏng xuống, chờ đến lúc hắn có thể hiểu rõ những hình vẽ trên bản đồ và các loại tư liệu kia, chỉ sợ sẽ cần thời gian càng lâu hơn.

Nhưng hắn không có nhiều thời gian như vậy, tiểu thư con rối cũng không có nhiều thời gian như vậy!

Hơn nữa!

Bây giờ lại cmn có nhiều người đang theo dõi như vậy…

Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng phong độ tuyệt đối không thể mất đi! Cái màu này, dù có cắn nát răng, kiểu gì hắn cũng phải làm cho xong!

(〃▼皿▼)!

Liều mạng!

Nhưng ngay tại thời điểm Lâm Ân đang cắn răng cố gắng duy trì tinh thần tỉnh táo, hắn lại đột nhiên cảm nhận được một chút biến cố bất ngờ.

Bởi vì chỉ nháy mắt sau đó, cảm giác ý thức căng thẳng cùng với cảm giác tinh thần cạn kiệt trong đầu hắn lại lập tức giảm bớt đi rất nhiều rồi.

Hắn kinh ngạc vô cùng, lập tức quay đầu lại.

Cũng không biết từ lúc nào, bóng dáng hư vô không ngừng tản ra vầng hào quang màu xanh lá kia đã xuất hiện bên cạnh hắn, bàn tay của đối phương cũng nhẹ nhàng đặt lên bờ vai hắn rồi.

Chính nhờ cánh tay kia mà một luồng tinh thần lực mạnh mẽ trực tiếp phun tới, bổ sung tiêu hao tinh thần lực cho hắn rồi.

"Không cần phải lo lắng, cứ tiếp tục đi." Ngả Văn tước sĩ nhẹ nhàng nói.

Lâm Ân nghiêm túc nhìn đối phương, sau đó gật gật đầu, trực tiếp quay trở lại vị trí của mình, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm về phía trước, tinh thần lại một lần nữa trở về trạng thái tập trung cao độ.

Quả nhiên, có người nhà ở bên là tốt vậy đấy!

Bởi vì bọn họ luôn có thể cung cấp đủ hai tầng vật chất và tinh thần cho ngươi tiếp tục làm màu!

Ngả Văn đại ca, em trai bắn tim cho anh!

Oanh ——

Oanh ——

Lần lượt từng bộ phận máy móc cỡ lớn đã được lắp ráp xong, nặng nề rơi xuống.

Dưới năng lực mô phỏng biến hóa khủng bố của Lâm Ân, một cái lò rèn khổng lồ đang được hình thành từng chút từng chút một ngay dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người.

Chính tại khoảnh khắc này, khi một bộ linh kiện cuối cùng được lắp vào vị trí, rốt cuộc cái lò luyện khổng lồ kia cũng hiện ra hình dáng chân thật của nó rồi.

【 Đinh! Tiến độ chế tạo của Lò Luyện Hằng Tinh đã đạt 100%】

【Đinh! Chúc mừng ngươi đã rèn ra tạo vật máy móc cấp truyền kỳ đầu tiên: Lò Luyện Hằng Tinh, ngươi nhận được phần thưởng từ hệ thống: kinh nghiệm cơ sở 2000, Tiền hắc lâu x2, kỹ năng đặc biệt: cải tạo máy móc 】

【 cải tạo máy móc 】

【 Loại hình 】: Kỹ năng bị động

【 Giới thiệu】: Ở thời điểm ngươi tiến hành chế tạo máy móc, có xác suất nhất định sẽ đề cao phẩm chất của tạo vật máy móc kia lên một bậc.

Oanh —— Lò luyện khổng lồ rơi xuống, nó có chiều cao cực kỳ ấn tượng, trực tiếp sánh ngang với một tòa lầu nhỏ hai tầng.

Liếc mắt nhìn một cái, thứ này giống hệt một con cự thú máy móc khổng lồ đang đứng sừng sững ngay trước mặt ngươi.

"Hoàn thành rồi!" Trên mặt Lâm Ân lộ ra nụ cười mệt mỏi mà thỏa mãn. Hắn đứng lặng ở nơi đó, gắng sức thở dốc.

Cùng lúc ấy, trước mắt hắn cũng hiện ra phần giới thiệu về cái lò luyện kia.

【 Máy móc có trí tuệ: Lò Luyện Hằng Tinh (mini)】

【 Phẩm chất: Truyền kỳ

【 Giới thiệu】: là lò luyện đặc thù do Lâm Ân chế tạo ra, có thể dùng để rèn và dung luyện những dạng kim loại đặc thù cường

độ cao, bên trong có dung hợp kỹ thuật dung luyện tiên tiến của nền khoa học kỹ thuật máy móc có trí tuệ, cũng là một trong số những trang thiết bị không thể thiếu trong quá trình chế tạo máy móc chí cao. Nhưng nó vốn là trang bị mini, cho nên hiệu suất dung luyện đối với kết tinh tử tinh vẫn cực kỳ có hạn.

Ngả Văn tước sĩ nhìn cái máy móc khổng lồ kia, ánh mắt cũng chớp động không ngừng. Cảnh tượng này làm gã không nhịn được, lập tức nhớ tới thời đại khoa học kỹ thuật rực rỡ trước khi nền văn minh của mình sụp đổ.

"Lò Luyện Hằng Tinh của nền văn minh máy móc có trí tuệ." Ngả Văn tước sĩ khẽ thì thầm, sau đó quay đầu, mỉm cười nhìn Lâm Ân đang ngồi trên xe lăn, nhẹ nhàng tán dương: "Thứ này cũng không phải người bình thường có thể chế tạo ra đâu, Lâm Ân ạ."

Trong mắt gã hoàn toàn không che giấu được sự khen ngợi và khẳng định.

Nhưng đương nhiên, gã cũng đồng thời cảm nhận được một loại sóng dao động mà người bình thường không thể cảm nhận được, vẫn một mực phát ra từ sâu bên trong lồng ngực của Lâm Ân.

Ngả Văn tước sĩ cũng hiểu, chỉ sợ đây không chỉ là công lao của một mình Lâm Ân, còn có trái tim được cấy ghép trong ngực hắn kia đang âm thầm ra tay hỗ trợ nữa.

Nền văn minh Cự Tượng.

Trái tim kia luôn ở bên, làm bạn cùng hắn, hai người bọn họ đã sớm hòa hợp thành một thể rồi, dù hiện tại hắn còn chưa biết nên làm thế nào để vận dụng năng lực của trái tim kia, nhưng trong vô thức, trái tim kia đã sớm mang lại một khoản lợi ích rất lớn cho hắn rồi.

Xét cho cùng, từ trước đến nay, nền văn minh Cự Tượng vẫn là một đại đầu sỏ về khoa học kỹ thuật khác, không hề thua kém nền văn minh máy móc có trí tuệ.

"Cũng tạm được thôi, nhưng lần này, may mà có anh giúp đỡ, nếu không, chỉ sợ tinh thần lực của em không thể chống đỡ được lâu như vậy." Lâm Ân lật tay, lập tức giơ ngón tay cái lên, rồi mỉm cười, lại nhướng nhướng chân mày liên tục, vẻ mặt cực kỳ hài hước, quay đầu nhìn về phía Ngả Văn tước sĩ bên cạnh.

Ngả Văn tước sĩ vui vẻ, lại cười khổ lắc đầu nhìn hắn, sau đó mới có chút hứng thú nói: "Em chế tạo lò luyện này là dự định chữa trị vết thương trên người vị tiểu thư con rối kia sao?"

Lâm Ân ngẩn ra, nói: "Anh đã nhìn ra rồi?"

Ngả Văn tước sĩ lập tức bay lơ lửng lên cao, ôm quyền trượng trong tay, khẽ ấn vành mũ trên đầu, khóe miệng hơi vểnh lên, nói: "Đương nhiên rồi, tình cảm giữa những người trẻ tuổi luôn khiến người ta hâm mộ mà. Nếu em đã muốn chữa trị vết thương trên người vị tiểu thư của em kia, thì kẻ làm anh trai như anh đây, nếu như không tới giúp đỡ một tay, chẳng phải đã cạn lời để nói rồi sao?"

Chương 835: Không Nên Lãng Phí Thời Gian!

Chính tại thời điểm trong mắt Lâm Ân lập tức xuất hiện một điểm sáng chói lòa, trái tim đập bang bang kích động, Ngả Văn tước sĩ đột ngột bay thẳng lên, vươn bàn tay hư vô về phía cái lò luyện khổng lồ trước mặt.

Trong nháy mắt sau đó, nương theo luồng linh năng mạnh mẽ dâng trào, cỗ máy khổng lồ kia lập tức bị đánh lửa kích hoạt.

Cái tuabin khổng lồ bên trong lò luyện giống như một con cự long há miệng rít gào, chuyển động ù ù.

Ngay khi tiếng bánh răng kim loại ăn khớp vào nhau vang lên, lưỡi lửa cực nóng đang phun trào kịch liệt bên trong lò luyện cũng từ từ để lộ ra bên ngoài.

Oanh —— Tiếng nổ cực lớn truyền ra, thậm chí sức ảnh hưởng của nó còn khiến cả mặt đất bên dưới cũng bắt đầu rung động.

Ngả Văn tước sĩ ấn chiếc mũ cao trên đầu xuống, tinh thần vẫn tập trung giữ vững trạng thái bị kích hoạt của lò luyện, trong khi khóe miệng lại khẽ nhếch lên, cất giọng ấp ám như tắm gió xuân: "Bắt đầu dung luyện đi. Một cái lò luyện như vậy ít nhất cũng cần năng lượng của tồn tại cấp quân vương trở lên mới có thể duy trì vận hành được. Cậu không nên lãng phí thời gian nha."

Giọng điệu và nội dung câu nói tràn đầy cảm giác cưng chiều.

Quả nhiên… đây chính là chỗ tốt Lâm Ân nhận được khi có

một người anh trai ư?

"Cảm ơn anh! Đại ca!" Có thể nói, vào khoảnh khắc này, niềm cảm xúc mạnh mẽ đang dâng trào trong lòng Lâm Ân. Hắn không nói hai lời, lập tức lấy hàng đống kết tinh tử tinh từ bên trong không gian hệ thống ra ngoài, lại cuồng nhiệt dùng xúc tu đưa chúng vào trong lò luyện.

Sau khi nắp lò luyện được đóng chặt lại, nhiệt độ cực cao bên trong cũng bắt đầu tiến hành dung luyện kết tinh tử tinh rồi.

Rất nhanh, dưới sự thúc giục của lực lượng cấp quân vương, chờ đến thời điểm cái lò luyện cực lớn kia lại được mở ra một lần nữa, kết tinh tử tinh bên trong đã được dung luyện thành một vũng dịch thể lóng lánh màu bạc rồi.

"Ngải Văn đại ca! Được rồi, phần còn lại cứ giao cho em đi!" Lâm Ân hô lớn.

Oanh ——ngay khi lò luyện được mở ra, một làn sóng nhiệt cực lớn mãnh liệt ập đến, nhưng rất nhanh, nó đã bị linh năng của Ngả Văn tước sĩ ngăn chặn lại.

Lâm Ân lộ vẻ mặt nghiêm túc, đưa mắt chăm chú nhìn vào vũng chất lỏng óng ánh đang lơ lửng bên trong Lò Luyện Hằng Tinh kia, ngay sau đó, hắn mạnh mẽ xốc tinh thần lực của mình lên, bắt đầu làm việc.

Phải biết rằng, tuy năng lực mô phỏng biến hóa của hắn ở giai đoạn hiện tại, đã có thể phân giải và tái tạo những dạng vật chất bình thường, nhưng muốn tiến hành phân giải và tái tạo một loại vật chất cao cấp như kết tinh tử tinh, vẫn chỉ có thể mượn dùng lực lượng của lò luyện tới xử lý mà thôi.

Đương nhiên, sau khi kết tinh tử tinh đã được dung luyện, công đoạn tạo hình cho nó lại trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Hắn lập tức nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng xuất hiện cấu tạo của rất nhiều những loại linh kiện khác nhau. Sau đó, hắn vươn tay tới, hướng vào không gian bên trong lò luyện.

"Mô phỏng biến hóa!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, hắn mở hai mắt ra, thứ ánh sáng màu bạc chói mắt lúc trước, lại một lần nữa chiếu rọi cả bầu trời.

Vũng dịch thể óng ánh [1] trong lò luyện bắt đầu sôi trào lên, sau đó không ngừng bị luồng quang mang màu bạc từ bên ngoài bắn tới, bao phủ lấy, trực tiếp hoàn thành bước tạo hình cuối cùng.

[1] : nguyên văn từ này là 晶液 – tinh dịch, nhưng không phải theo nghĩa đen nha, nghĩa đúng của nó là dịch thể trong suốt, óng ánh, lấp lánh đó.

Tất cả những Dạ Y chung quanh đều nín thở, hướng ánh mắt ẩn chứa vô vàn rung động, chăm chú nhìn vào cảnh tượng trước mắt này.

Kết tinh tử tinh! Chính là vật liệu chế tạo cơ giáp chí cao!

Ngay cả bên trong thần giáo Cơ Giới, nó cũng được xếp vào dạng vật liệu đẳng cấp cao cực kỳ hiếm thấy.

Và rốt cuộc là cậu thiếu niên tên Lâm Ân kia xa xỉ tới cỡ nào, lại có thể dùng dạng vật liệu vô cùng trân quý này để tiến hành chế tạo linh kiện?

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Một khắc sau đó (15 phút), linh kiện thứ nhất đã chậm rãi thành hình trong ngân quang.

【 Đinh! Ngươi chế tạo ra linh kiện kết tinh tử tinh x1 】

【 Đinh! Ngươi chế tạo ra linh kiện kết tinh tử tinh x1 】

Kèm theo tiếng nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên bên tai, lần lượt từng mảnh linh kiện máy móc đã được ra lò ngay dưới sự khống chế tỉ mỉ của Lâm Ân.

Chờ Ngả Văn tước sĩ trợ giúp loại bỏ nhiệt độ cực cao bên ngoài, lô linh kiện thứ nhất đã hoàn mỹ hoàn thành.

"Cám ơn! Ngả Văn tước sĩ, đợi chút nữa em sẽ trở lại!" Lâm Ân nhận lấy những mảnh linh kiện kia, và không chút do dự, đã nhanh chóng xoay người, điều khiển xe lăn, xông thẳng vào phòng của tiểu thư con rối.

Hắn đặt lượng lớn linh kiện lên giường, những mảnh linh kiện được chế tạo từ kết tinh tử tinh không ngừng lóe lên vầng sáng mê người chỉ có ở tài liệu đẳng cấp cao.

"Tiểu thư con rối, hãy tin tôi, cô sẽ lập tức trở nên rực rỡ hơn!" Lâm Ân mỉm cười, giơ ngón tay cái lên với cô ấy, rồi không kéo dài thêm, hắn lập tức đeo khẩu trang, nghiêm túc đi tới sau lưng Hắc Huyền Nguyệt, chuẩn bị thay thế mấy bộ linh kiện quan trọng nhất.

Hắc Huyền Nguyệt dùng vẻ mặt phức tạp nhìn hắn.

Phải biết rằng hiện tại, cô ấy đã hiểu được phần nào về khái niệm tình cảm và mối quan hệ ràng buộc rồi, tuy trong lòng vẫn có chút mơ hồ, nhưng ít nhất, cô ấy cũng hiểu được, hành động của hắn là loại trao tặng có ý nghĩa như thế nào.

Đây là... Thể hiện tình cảm sao?

Nhưng tình cảm giữa bọn họ là gì? Giống như tình cảm giữa chị em, giữa mẹ con, hay là giống tình cảm giữa ông chú quái khâu lại và mẹ của cô ấy...

Không rõ.

Không nghĩ ra.

Nếu mọi chuyện không đúng như cô ấy vừa nghĩ, có phải là...

Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên trong ý niệm của cô ấy xuất hiện loại trạng thái hỗn loạn với những suy nghĩ vô cùng phức tạp kiểu này.

Nó rất quái lạ, quái lạ đến mức nó làm cho người ta không biết mình nên làm như thế nào, cũng quái lạ đến mức người ta không thể tìm thấy ngọn nguồn của những suy nghĩ mơ hồ kia.

Trong lúc nhất thời, biểu cảm trên mặt Hắc Huyền Nguyệt lại trở nên thất thần và tràn đầy phức tạp.

-apptruyen chấm pro-

Chương 836: Là Không Bài Xích Sao...

Ngay tại thời điểm tiểu thư con rối còn đang chìm đắm trong đống suy nghĩ hỗn loạn của mình, Lâm Ân đã chuẩn bị xong mọi thứ, vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc cầm lấy cái cờ lê, nói: "Tiểu thư con rối, tôi chuẩn bị bắt đầu đây. Cô phải cố nhịn một chút. Có khả năng, loại năng lực bị động của tôi sẽ làm cô có chút không được thoải mái."

Ngay khi hắn nói xong câu này, phần linh kiện trọng yếu kia đã bị hắn cứng rắn tháo dỡ xuống.

Đau đớn đột ngột bùng phát, khiến bản thân bất ngờ không kịp đề phòng, đi cùng với một thứ cảm xúc kỳ dị nào đó, hệt như kim châm, đâm thẳng vào ý thức của Hắc Huyền Nguyệt, khiến cho cô ấy với những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu lập tức mất đi khống chế, thậm chí còn không nhịn được phải mở miệng rên rỉ, ngân nga.

"A..A.. —"

Ngón tay mảnh khảnh nắm chặt lấy khăn trải giường, có chút phức tạp quay đầu về phía sau, thông qua khe hở giữa những sợi tóc, để nhìn qua gương mặt Lâm Ân đang ở sau lưng mình.

Cũng không biết vì sao, cảm giác lần này nó lạ lắm, bởi vì xen lẫn với cảm giác đau đớn thường thấy, thì thứ đang xông thẳng vào ý thức của cô ấy, còn có thêm một chút lực trùng kích mỏng manh, dạng sợi, vô cùng kỳ dị nữa.

Loại cảm giác này, giống hệt lúc trước khi cô ấy bị tên tà ác

này dùng quyền phong gây ảnh hưởng.

Tuy lực trùng kích kia rất nhỏ, nhưng đặc tính của nó lại đánh sâu vào ý thức, khiến người ta không thể bỏ qua.

Mà hắn cũng nói rồi, trên thực tế, hiệu quả chân chính của loại năng lực này vốn là trực tiếp đánh sâu vào ý thức của mục tiêu, để đối phương cảm nhận được phản ứng ngược đi thẳng tới đại não của những sinh vật máu thịt khi bọn họ giao hòa với nhau.

Sau khi loại dục niệm này vượt quá cực hạn, nó có thể hóa thành một thứ vũ khí sắc bén. Và ngược lại, khi cường độ trùng kích chỉ dừng lại ở giai đoạn bình thường, thì loại dục niệm ấy cũng tương đương với một loại thuốc bôi trơn, có thể hâm nóng tình cảm của sinh vật máu thịt.

Mà mẹ của cô ấy cũng nói, nếu muốn hoàn toàn giải trừ lời nguyền rủa đã ăn sâu bám rễ trong cơ thể các cô ấy, thì một loại phương pháp đơn giản nhất bọn họ có thể làm, chính là thành lập nên một mối quan hệ ràng buộc với một tồn tại khác phái nào đó, và sau khoảng thời gian đôi bên hâm nóng tình cảm với nhau, cả hai sẽ dùng hình thức dục niệm để hoàn thành thăng hoa cực hạn, cuối cùng là giải trừ nguyền rủa.

Bởi vì đau đớn, khiến cô ấy gần như đã vùi mặt xuống tấm ga giường mềm mại bên dưới, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đôi mắt màu đen với ánh nước long lanh, khẽ lay động thông qua khe hở giữa những sợi tóc mảnh.

Là...

Là như vậy sao...

Cô ấy không hiểu.

Bởi vì sau khi mẹ cô ấy nói với cô ấy những điều này, cô ấy chỉ xem đó là một loại mệnh lệnh khác, và không chút do dự đã

đồng ý rồi, nhưng mẹ lại nói cho cô ấy biết, nếu chỉ máy móc chấp hành mệnh lệnh thì không được, phải đi thử nghiệm, phải dùng tâm linh để cảm thụ và tiếp nhận nó.

Nếu bản thân không thích, thì không cần biết cô ấy đi thực hiện nó như thế nào cũng không có tác dụng.

Nhưng cái gì là thích?

Hắc Huyền Nguyệt biết không thích là gì, cũng giống như lúc trước, ở thời điểm hắn dùng loại quyền phong này gây ảnh hưởng đến cô, hoặc là ở thời điểm, hắn sử dụng chiếc điều khiển từ xa kia, cô ấy đều không thích.

Bởi vì làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến phán đoán chính xác của cô ấy, cũng sinh ra quấy nhiễu đối với ý thức của cô ấy, làm cho cô ấy không thể chấp hành mệnh lệnh một cách chính xác được.

Đối với tất cả những hành vi gây quấy nhiễu đến khả năng chấp hành nhiệm vụ, cô ấy đều không thích.

Nhưng thích là cái gì...

Là không bài xích hay là...

"A —— " Ngay sau đó, linh kiện trọng yếu thứ hai đã bị Lâm Ân tháo dỡ và thay đổi, cơn đau đớn kịch liệt trực tiếp ập đến, khiến cô ấy lại một lần nữa phải hé miệng phát ra thứ âm thanh kỳ quái kia.

Cánh môi khẽ nhếch, hoa văn chú thuật trên làn da cũng không nhịn được, bắt đầu lóe lên một mảnh sáng màu tím nhạt.

Là không bài xích sao...

Bởi vì đối phương trợ giúp cô ấy mà mang đến một số tác dụng phụ…

Bởi vì cô ấy biết hắn là người tốt, cho nên trong lòng không hề phát sinh một chút bài xích hay không thích nào, dù cường độ trùng kích vẫn tương tự như lúc trước…

Là… Là như vậy sao?

Chẳng lẽ nó cũng giống như những gì mẹ cô ấy từng nói? Là sau khi bọn họ có đầy đủ tình cảm và ràng buộc với một người nào đó, trong lòng sẽ không cảm thấy bài xích với đối phương nữa, thậm chí còn thấy thích thứ cảm giác này…

Đây chính là phương pháp cứu chuộc mà mẹ từng nói sao?

Nghĩ đến đây, Hắc Huyền Nguyệt lập tức quay đầu, trong con ngươi với lệ quang lấp lánh đang phản chiếu gương mặt hết sức chăm chú của Lâm Ân, rồi giống như một loại dao động phức tạp nào đó vừa bị kích hoạt, ngón tay cô ấy lại vô thức cắm sâu vào ga trải giường.

Cũng không biết đã qua bao lâu…

"Tiểu thư con rối, được rồi, đã lắp xong toàn bộ những phần linh kiện mấu chốt cần phải thay đổi, ngoại trừ cánh tay, thân thể cô đã không còn gì đáng ngại nữa."

Lâm Ân vừa hoàn thành bước cuối cùng của quá trình thay đổi linh kiện, sống lưng trơn bóng kia lại một lần nữa khôi phục lại dáng vẻ trắng nõn như trước.

Bởi vì trước đó quần áo của Hắc Huyền Nguyệt đã bị hành động bạo lực của hắn xé rách, khiến cho lúc này, Lâm Ân đành phải tiện tay khoác chiếc ga trải giường lên người cô ấy, rồi dìu cô ấy ngồi dậy, dùng ga giường che khuất cảnh xuân trước ngực.

Mà Lâm Ân đang trong trạng thái chính nhân quân tử, đương nhiên cũng không nhìn thấy một số sự vật không nên nhìn thấy, cũng không có bất cẩn chạm vào những nơi không nên đụng vào.

Ngay sau đó, Lâm Ân lại lấy điều khiển từ xa ra, trực tiếp giải trừ hình thức bất động để phòng ngừa con rối tiểu thư cử động lung tung khiến phần lưng vỡ tung ra.

"Cô cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không phù hợp hay không?" Lâm Ân cười cười ngồi xuống trước mặt cô ấy hỏi.

Hắc Huyền Nguyệt lắc đầu, bàn tay đangnắm chặt khăn trải giường trước ngực, cố gắng làm cho chính mình quên đi những âm thanh kỳ quái do bản thân không nhịn được mà kêu lên trong quá trình phẫu thuật vừa rồi.

Cô ấy đưa ánh mắt phức tạp nhìn về phía Lâm Ân: "Nhưng ta nên trả lại cho ngươi thế nào đây?"

-apptruyen-

Chương 837: Sưng Lên Rồi!!!

-Nguồn-tại-truyện-yy-pro-

Đây cũng là vấn đề cô ấy luôn suy nghĩ ngay từ lúc mới bắt đầu, hắn tặng cô một món quà quý giá như vậy, cô ấy thực sự không thể yên tâm thoải mái mà tiếp nhận được.

Bởi vì trước kia, chưa từng có người nào che chở cho cô ấy đến vậy, trong ý thức của cô ấy cũng chưa từng có tiền lệ kiểu này, nó làm cô ấy có chút lúng túng, thực sự không biết nên xử lý thế nào.

Tuy hành vi của hắn vô cùng bá đạo, nhưng những điều hắn làm vốn xuất phát từ lòng tốt, chỉ vì hắn suy nghĩ cho cô ấy mà thôi.

"Đừng nghĩ đến những thứ vô dụng này vội." Lâm Ân vỗ vỗ bờ vai cô ấy, khẽ vuốt mái tóc bạc lộn xộn trên mặt ra sau tai, mỉm cười nói: "Hãy thử dùng chú thuật một chút, xem nó có thể lưu thông bình thường trong cơ thể cô hay không đã, nếu xuất hiện tình huống bài xích dị thường hoặc là mắc kẹt trong cơ thể, tôi sẽ giúp cô thay đổi."

Hắc Huyền Nguyệt khẽ cụp mắt, hơi cúi đầu nói: "Ừm."

Cô ấy cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết mình đang bị làm sao, bởi vì dựa theo phương thức tư duy lúc trước, cô ấy tuyệt đối sẽ không để ý tới lời hắn nói, cũng tuyệt đối sẽ rời đi thật xa nơi này trước khi bản thân khôi phục lại.

Rất kỳ quái.

Giống như bản thân đang ngồi trước một cái lò sưởi âm tường không ngừng tỏa ra hơi ấm. Luồng ánh sáng nóng bỏng, bàng bạc kia, đang từ bốn phương tám hướng bủa vây lấy, rồi bao bọc xung quanh thân thể cô ấy.

Giống như nó muốn hung hăng, đâm vào trong lòng cô ấy mà tuyệt đối không cho cô ấy kháng cự lại.

Khiến cô ấy không biết mình nên làm thế nào, trong lòng luôn thấy bối rối, lại không thể nói rõ ra.

Cô ấy nắm chặt tấm khăn trải giường trước ngực, nhắm mắt lại, rốt cục vẫn quyết định không đi suy nghĩ những thứ này nữa, bắt đầu vận chuyển năng lượng chú thuật của mình.

Thật chậm rãi, trên gương mặt và trong đôi mắt của cô ấy bắt đầu xuất hiện thật nhiều đường hoa văn màu tím yêu dị, quầng sáng tại phần cổ và làn da cũng dần dần rực rỡ lên. Sau đó, thứ ánh sáng này lại từng chút từng chút xuyên qua mỗi một bộ linh kiện bên trong cơ thể, cuối cùng tụ tập lại ngay trên lưng cô ấy, hội tụ thành một hình vẽ Yêu Cơ màu tím.

"Năng lượng chú thuật vận chuyển bình thường —— giám sát thấy bộ khung máy móc đã bị thay đổi—— đang chỉnh hợp dung nạp ——đã hoàn thành quá trình kết hợp và khởi động lại khung máy móc ——"

"Giám sát thấy kỹ năng đã được gia tăng toàn diện —— hiệu suất vận chuyển chú thuật đề cao đến 140% —— năng lực phản ứng đề cao tới 130% —— Cơ năng vận động đề cao tới 120% —— mức tiêu hao năng lượng giảm 20% ——"

Cùng với âm thanh máy móc vang lên bên trong cơ thể, ngay cả chính bản thân Hắc Huyền Nguyệt cũng rõ ràng cảm nhận được lần đổi mới này đã khiến thực lực của cô ấy gia tăng cực kỳ to lớn.

"Hiệu suất thân thể... đã được đề cao." Cô ấy mở mắt, năng lượng chú thuật màu tím trực tiếp bện thành một nụ hoa rực rỡ trong mắt cô ấy.

Đúng trước sự thay đổi đến ngoạn mục này, trong mắt một tồn tại vốn cực kỳ hiếm biểu lộ dao động cảm xúc như cô ấy cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh dị.

Cô ấy kinh ngạc nhìn xuống những ngón tay thon dài của mình, ngón tay chợt vô thức đánh ra một hình chú ấn.

Xoát xoát xoát —— Trong nháy mắt, toàn bộ căn phòng đều bị những sợi tơ mỏng manh, nhỏ xíu, mắt thường không thể thấy rõ bao phủ. Và gần như một chớp mắt sau, toàn bộ những đồ dùng trong phòng đều chuyển động.

Nếu là trước kia, khi cô ấy muốn thực hiện điều này, nhất định phải tập trung tinh thần cao độ mới có thể thực hiện được, nhưng tới hiện giờ, lại chỉ cần một ý niệm trong đầu, cũng có thể làm được rồi.

Cảm quan cũng trở nên rõ ràng dị thường, lực khống chế tăng lên rõ rệt.

Ngón áp út của cô ấy khẽ động.

Phập —— phập —— Từng sợi tơ trên ngón tay lập tức đâm xuyên qua vách tường, để lại những lỗ hổng tròn tròn.

Đúng là lần thay đổi linh kiện này đã đề cao thực lực chỉnh thể của cô ấy lên ít nhất là 30 - 40%, mà đó mới chỉ là thay đổi mấy phần linh kiện trọng yếu trong cơ thể chứ không phải là thay mới toàn bộ.

Đây chính là hiệu quả tăng trưởng mạnh mẽ do kết tinh tử tinh mang lại sao?

Cô ấy bỗng đắm chìm trong hiệu suất gia tăng của chú thuật, thậm chí còn không chú ý tới chiếc khăn trải giường đang bọc trước người vừa mới tuột xuống. Trong vầng hào quang màu tím của chú thuật, thân thể của Hắc Huyền Nguyệt tỏa sáng, đẹp như một tác phẩm nghệ thuật mỹ lệ hiếm có.

Nhưng đương nhiên, cô ấy hoàn toàn không ý thức được rằng, bản thân ở trong tình trạng thế này, đã mang đến lực mê hoặc lớn tới cỡ nào cho sinh vật khác phái.

Thật đẹp.

Đẹp đến mức muốn ấn cô ấy ta xuống giường, sau đó...

Nhưng loại suy nghĩ manh động đó vừa nảy lên trong đầu, đã lập tức bị Lâm Ân áp chế xuống. Hắn nhanh chóng khôi phục lại tỉnh táo, rồi túm lấy chiếc ga giường vừa trượt xuống, vội vàng kéo nó lên che đi thân thể trinh nguyên yêu dị mà cấm dục của tiểu thư con rối.

"Đầu, ngươi làm sao vậy? Tốc độ gia tăng hormone trong cơ thể ngươi lại có chút không bình thường nha!" Trái Trái kinh ngạc, lập tức lên tiếng hỏi trong ý thức của hắn.

Lâm Ân bấm bấm huyệt Thái Dương, biểu cảm vô cùng nghiêm túc, cũng lên tiếng nói trong ý thức: "Hình như nguyền rủa có dấu hiệu mất đi khống chế rồi..."

"Hả?!!" Trái Trái ngơ ngác, nhưng gần như ngay lập tức, cô ấy đã nhớ ra, Lâm Ân ở thời điểm này, nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế, hắn mới chỉ giải trừ được ảnh hưởng của hai loại nguyền rủa trên người mình thôi.

Vấn đề là ngoài hai loại ấy, trong thân thể hắn vẫn còn ít nhất là bốn loại nguyền rủa khác đang quấy phá.

Hơn nữa, tới thời điểm hiện tại, một loại nguyền rủa không

hợp lẽ thường nhất trong đám này còn chưa phát tác nha!

Chẳng lẽ...

Trái Trái lập tức trở nên cứng đờ, cô ấy vội vàng cúi tay xuống, nhìn chằm chằm vào một vị trí nào đó trong thân thể.

"..."

"..."

Một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi.

Trong nháy mắt sau đó, Trái Trái (ΩДΩ) lập tức la lên thất thanh: "Đầu!! Đầu!! Nó sưng lên rồi!!! Có thứ gì đó vừa bị sưng lên rồi..."

Nhưng Trái Trái còn chưa nói xong, Lâm Ân đã vội vàng dùng thế bịt tai nhưng không kịp trộm chuông, trong nháy mắt đã giật lấy chiếc gối ở sau lưng, vội vàng đặt nó lên đùi mình, tốc độ cực nhanh, tuyệt đối có thể sánh ngang với sấm sét.

Chương 838: Đó Là Nơi Ngươi Có Thể Tùy Tiện Cắn Lung Tung Sao?

Đến thời điểm Hắc Huyền Nguyệt lấy lại tinh thần, có chút nghi hoặc nhìn qua, Lâm Ân đã lễ phép mỉm cười, tay phải trực tiếp ngăn chặn cái miệng la hoảng của Trái Trái, trong khi bản thân hắn đang nghiêm túc và thành thật ngồi trên xe lăn, hoàn toàn không nhìn ra bất cứ điều gì dị thường.

Hắc Huyền Nguyệt dừng một chút, sau đó nắm lấy chiếc khăn trải giường trước ngực, nhìn qua hắn nói: "Ngươi làm sao vậy?"

Lâm Ân nhanh chóng vung tay trái lên, tao nhã mà vui vẻ như một người không có việc gì, nói: "Không có việc gì. À cô cũng biết đấy, tay trái của tôi thường thích phản ứng thái quá như vậy, dù tình huống vô cùng nhỏ nhặt, không đáng kể. Hẳn là cô ấy quá vui mừng sau khi thấy tiểu thư con rối đã khôi phục, nên không nhịn được hô lên như thế."

Hắc Huyền Nguyệt cũng không nghĩ đến chuyện gì khác, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Cảm ơn."

Lâm Ân né tránh ánh mắt của cô ấy, khẽ mỉm cười, lại vội vàng nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, cô cảm thấy thế nào? Nhìn trạng thái của cô, hẳn là thực lực đã gia tăng rất lớn?"

Hắc Huyền Nguyệt gật đầu, lông mi hơi rủ xuống, ngón tay mảnh khảnh đặt lên chuỗi hoa văn màu tím trên cổ mình, nhẹ giọng nói: "Đúng vậy, kết tinh tử tinh đã giúp thực lực của ta gia tăng rất lớn, hiện tại ta..."

Nhưng cô vừa nói được một nửa, ánh mắt lại bị cái gối đang đặt trên đùi Lâm Ân hấp dẫn.

Cũng không biết vì sao, đột nhiên cô ấy bắt gặp một chút rung động khe khẽ đến từ chiếc gối kia, thậm chí nó còn bị đội lên cao hơn lúc trước vài cm...

Là ảo giác sao?

Cô đưa mắt nhìn chằm chằm vào biểu cảm trên mặt Lâm Ân, lại phát hiện hắn không có bất cứ biểu cảm gì khác thường. Cô ấy khe khẽ lắc đầu, cho rằng mình nhìn lầm rồi, đang chuẩn bị nói tiếp.

Nhưng trong nháy mắt khi cô ấy đang muốn tiếp tục mở miệng nói thêm...

Xoát —— Cái gối kia trực tiếp nâng lên vài phần giống như ngồi thang máy.

Hắc Huyền Nguyệt: "????"

"Ngươi có bỏ cái gì xuống dưới gối không?" Hắc Huyền Nguyệt nhìn hắn với ánh mắt dò hỏi: "Hình như vừa rồi cái gối có động đậy một chút."

Lâm Ân lớn tiếng ho khan hai cái, sau đó vươn tay trái, ấn chiếc gối nọ trở về, nghiêm trang nói: "A! Đúng vậy. Cô cũng biết mà, trên người tôi có quá nhiều vật bị nguyền rủa, mà vừa rồi tinh thần lực tiêu hao quá mức nghiêm trọng, bởi vậy trong lúc nhất thời, không áp chế nổi mấy thứ ác niệm quá mạnh kia cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng không sao, qua một đoạn thời gian là không có việc gì rồi."

Hắc Huyền Nguyệt lập tức nghĩ đến cây liêm đao và con Búp Bê Chết Thay trong tay Lâm Ân, những thứ đó đúng là vật bị nguyền rủa vô cùng quỷ dị mà cường đại.

"Có cần giúp đỡ không?"

"Cô có thể giúp đỡ ư?" Lâm Ân vô ý thức nói ra một câu như vậy.

Hắc Huyền Nguyệt không hề nghi ngờ, chỉ nhanh chóng thu lại những đường hoa văn chú thuật màu tím trên người, rồi an tĩnh ngồi ở chỗ đó, lắc đầu nói: "Ngươi không cần phải thỉnh cầu ta, ta vốn là con rối thuê mướn của ngươi, cho nên chuyện chia sẻ áp lực với ngươi cũng là chức trách của ta. Trong thời gian khế ước có hiệu lực, ta sẽ cố gắng hoàn thành những chuyện ngươi giao cho ta."

Lâm Ân xấu hổ nói: "A, vậy sao?"

Hắn thực sự không nhịn được, lập tức đưa mắt đánh giá tiểu thư con rối đang ngồi trước mặt, mái tóc dài màu bạc giống như thác nước chảy dài, hiện giờ những đường hoa văn màu tím rực rỡ trên người đã biến mất, nhưng nó càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô ấy.

Hơn nữa, trên người những con rối hệ cấm dục luôn phát ra một loại mị lực đặc thù, càng mang đến cho người ta một loại mỹ cảm lạ thường, không cách nào hình dung cho được.

Nhưng thật sự phải làm vậy sao?

Làm như vậy, có hơi bị biến thái quá mức hay không?

Dù sao tiểu thư con rối cũng chưa hoàn toàn khôi phục, nếu dùng kết tinh tử tinh để ép buộc cô ấy phải thuận theo ý niệm tà ác trong đầu mình, thì mối quan hệ mà vất vả lắm hắn mới quét lên được, không trực tiếp sụp đổ trong nháy mắt chứ?

Ngay tại thời điểm Lâm Ân đang miệt mài suy nghĩ về vấn đề mang tính triết học sâu xa này, đột nhiên “Ông” —— Cả người Lâm Ân giật nảy lên một cái, lông tóc trực tiếp dựng đứng lên, đôi

mắt trợn trừng trừng, vội vàng ngồi thẳng dậy.

"Ngươi làm sao vậy?" Hắc Huyền Nguyệt lập tức nhìn sang.

Lâm Ân ôm mặt, hít sâu một hơi, nói: "Không có... Không có gì, chuyện giúp đỡ kia tạm thời không gấp, đợi tôi xem mình có thể áp chế được nữa hay không, nếu thực sự không được, cô lại tới giúp tôi cũng không muộn. Nên để tôi giúp cô chế tạo cánh tay trước đã rồi nói sau!"

Sau đó, hắn hổn hển túm lấy cổ tay Trái Trái, xoay sang một bên, lại dùng ánh mắt đầy sát khí giống như muốn giết người nhìn cô ấy, nhe răng nói: "Trái Trái ngươi làm cái gì vậy? Đó là nơi ngươi có thể tùy tiện cắn lung tung sao? Chẳng lẽ ngươi không biết cắn như vậy sẽ rất đau hả?"

Trái Trái o (≧ 口 ≦)o: "Nhưng ngươi chọc vào mặt ta rồi!"

"Không phải vẫn cách một chiếc gối đầu sao?"

Trái Trái hét lớn: "Vậy cũng là chọc vào mặt rồi!"

"..."

Lâm Ân biết, giảng đạo lý với Trái Trái tuyệt đối không mang đến một chút tác dụng nào, mà hắn cũng hiểu, hiện giờ không phải là thời điểm nên đi suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể đối phó được loại nguyền rủa kia, bởi vì việc cấp bách hiện giờ là phải nhanh chóng chế tạo cánh tay cho tiểu thư con rối.

"Tiểu thư con rối, trước khi tôi chế tạo cánh tay cho cô, tôi vẫn còn một việc cần cô tới hỗ trợ."

Hắc Huyền Nguyệt yên tĩnh ngồi đó, hỏi: "Là cái gì?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Tôi cần sử dụng năng lực của mình cho cô một lần. Tôi phải biết cấu tạo

bên trong cánh tay cô, như vậy mới đủ khả năng phục chế nó nguyên vẹn."

Hắc Huyền Nguyệt suy nghĩ một lát mới nói: "Ta phải làm thế nào?"

Lâm Ân mỉm cười nói: "Không cần phải làm cái gì cả, chỉ cần cô thả lỏng là được, đừng sinh ra bất cứ cảm giác mâu thuẫn nào với tôi, cố gắng hết sức để tin tưởng vào tôi, làm như vậy năng lực của tôi mới phát động được."

Hắc Huyền Nguyệt lẳng lặng nhìn hắn, sau đó dùng sức gật đầu: "Được."

Lâm Ân dừng lại để chuẩn bị một chút, sau đó lập tức đưa tay về phía Hắc Huyền Nguyệt, trong ánh mắt đang phản chiếu gương mặt của cô ấy.

Ngay sau đó, từng tia sáng bạc lại chậm rãi hội tụ trên tay hắn.

Chương 839: Chế Tạo Cánh Tay!

[Đinh —Ngươi đang sử dụng “Ký ức trong quá khứ đã mất đi” đối với Hắc Huyền Nguyệt, xin hỏi có lập tức tiến hành gây ảnh hưởng hay không?]

"Có!"

Ngay khi hắn mở miệng xác nhận, trong nháy mắt sau đó, một luồng quang mang màu trắng đến chói mắt đã xuất hiện, bao phủ lấy toàn thân Hắc Huyền Nguyệt, trực tiếp làm đồng tử của cô ấy phóng đại lên.

Bên trong luồng sáng bạc đó, cô ấy lập tức cảm nhận được cơ thể mình đang biến hóa, giống như thời gian bắt đầu đảo ngược lại. Thân thể của cô ấy chậm rãi quay về tình trạng tan vỡ trước khi bị cháy sém trong ngọn lửa hừng hực ngày đó. Thời gian vẫn nhanh chóng dịch chuyển về phía trước. Tới cuối cùng, nó đã ngừng lại trước khi vụ nổ kia bùng phát.

Đến đây, ánh bạc kia đã biến mất.

Chiếc váy dài theo phong cách Gothic màu đen đã bị thiêu hủy từ trước, cũng nhẹ nhàng rơi xuống giường như một bông hoa, cánh tay lành lặn đã được phục hồi trên người cô ấy.

Hắc Huyền Nguyệt kinh ngạc nhìn xuống hai tay mình. Tựa như tất cả đã trở về trạng thái ban đầu trước khi chiến đấu, thậm chí cả vạt áo trên người cô ấy cũng được hoàn mỹ phục hồi.

"Đây là..." Lâm Ân mỉm cười, nâng chiếc kính một mắt lên nói:

"Năng lực này của tôi có thể giúp cô tạm thời biến trở về một trạng thái nào đó trong quá khứ, nhưng thay đổi chỉ là bề ngoài, không ảnh hưởng gì đến thực lực hiện tại. Tôi có thể lợi dụng loại bí thuật này để tái hiện cấu tạo cánh tay của cô."

Hắc Huyền Nguyệt vô cùng kinh ngạc nhìn cánh tay đã được phục hồi của mình, chỉ thấy nó trơn bóng như mới, giống hệt như thật, nhưng trên thực tế, ở trong cảm giác của cô ấy, tại vị trí của cánh tay này lại hoàn toàn là một mảnh trống rỗng, không có thứ gì cả.

Nhìn giống như thật nhưng lại là hư ảo, vô cùng kỳ diệu.

Trước kia, cô ấy đã chưa từng trông thấy Lâm Ân dùng qua loại bí thuật này rồi, đúng là quỷ dị, khó có thể tưởng tượng nổi.

"Cần ta cắt nó xuống không?" Hắc Huyền Nguyệt nói một câu làm người ta vô cùng kinh dị như bản thân cô ấy lại chẳng có chút dao động cảm xúc nào.

Lâm Ân dở khóc dở cười nói: "Không cần, vẫn còn loại phương pháp khác để nhìn rõ cấu tạo của cánh tay, không chỉ có giải phẫu mới làm được điều này!"

Nói xong, ngay dưới ánh nhìn chăm chú của Hắc Huyền Nguyệt, Lâm Ân lập tức lấy chiếc mặt nạ mỏ chim của mình ra, đeo lên đầu, lập tức chuyển động thấu kính, điều chỉnh tầm mắt thành hình thức thấu thị, giống hệt X-quang.

Là một Dạ Y, phải nói là công năng của chiếc mặt nạ này vô cùng thực dụng, hơn nữa, sau khi nó được Lâm Ân cải tạo, công năng bên trong đã trở nên phong phú và nhiều màu sắc hơn rồi.

Ví dụ như chỉ cần vặn một cái, thấu kính này sẽ nhìn xuyên quần áo.

Vặn hai cái, nó sẽ xuyên thấu làn da.

Sau khi vặn thêm vài cái, nó còn có thể nhìn rõ kết cấu ở càng sâu hơn bên trong thân thể.

Đây tuyệt đối là một món đồ thiết yếu cần có trong nhà, thậm chí còn là món đồ cực kỳ hữu ích và cần chuẩn bị trước khi ra ngoài đi loanh quanh.

Bởi vậy, Lâm Ân lập tức vặn thử vài cái, kiểm tra hiệu quả của thấu kính, sau khi xác nhận công năng của nó vẫn bình thường, không xuất hiện tình huống dị thường, hắn mới nhìn về phía cánh tay của tiểu thư con rối, cẩn thận quan sát cấu tạo bên trong bàn tay kia.

Chờ đến lúc bản thân đã khắc sâu toàn bộ những đường dây, mạng lưới ở bên trong vào đầu, Lâm Ân mới tháo mặt nạ xuống, mỉm cười nói:

"Được rồi, chờ sau khi tôi hoàn thành công việc này, khẳng định là tiểu thư con rồi cô cũng có thể khôi phục lại như lúc ban đầu rồi!"

Hắn cũng không kéo dài thêm nữa, lại một lần nữa điều khiển xe lăn, chạy ra bãi đất trống bên ngoài, sau khi ném mấy khối kết tinh tử tinh vào trong lò luyện khổng lồ kia, hắn lập tức vẫy vẫy tay với Ngả Văn tước sĩ đang bay trên trời, hô lớn: "Ngả Văn tước sĩ! Bắt đầu luyện thôi!"

Ngả Văn tước sĩ cười khổ lắc lắc đầu, nhưng cũng không có ý kiến, lập tức khởi động năng lực, bắt đầu kích hoạt cái Lò Luyện Hằng Tinh khổng lồ kia cho hắn.

Trong nháy mắt, tiếng nổ ầm ầm vang vọng bầu trời, Lò Luyện Hằng Tinh đã khởi động lần thứ hai.

Ánh lửa chiếu lên gương mặt của mỗi người đang có mặt ở đây.

Trong lúc chờ đợi, Lâm Ân cũng nhanh chóng lấy giấy bút ra, lập tức khắc họa toàn bộ phần cấu tạo cánh tay của tiểu thư con rối vào trong đầu mình.

Hắc Huyền Nguyệt đứng dậy, cô ấy cũng đi theo phía sau Lâm Ân, nhưng lập tức dừng lại ngay cái lỗ hổng trong phòng của mình, ngẩng đầu nhìn về phía Lò Luyện Hằng Tinh to lớn ngoài kia.

Trong tiếng nổ ầm ầm của cái lò luyện ấy, cô ấy cũng bắt gặp cái gật đầu đầy thân thiện của nhóm Dạ Y bên ngoài.

Sau khi bản thân cứu được người kia, cô ấy lại ngạc nhiên phát hiện, dường như chính bản thân mình cũng đã lặng yên được quần thể này tiếp nhận rồi, và sự hiện diện của cô ấy ở nơi này, hoàn toàn không phải một bệnh nhân, hay một vị khách, mà là một thành viên trong tập thể của bọn họ.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái.

Bởi vì trong mơ hồ, cô ấy hoàn toàn có thể nhìn thấy và cảm nhận được thiện ý của mỗi một con người ở nơi đây đối với cô ấy.

"Được rồi, được rồi!" Sau khi tiếng nổ vang thật lớn truyền đến từ chiếc lò luyện kia ngừng lại, Lâm Ân ngẩng đầu lên, nâng chiếc kính một mắt, mỉm cười nói: "Tiếp theo, hãy xem em đây."

Nắp lò luyện chậm rãi mở ra, nhiệt độ cực cao mãnh liệt đập thẳng vào mặt, ánh mắt của Hắc Huyền Nguyệt cũng rơi lên gương mặt Lâm Ân, nhìn hắn trịnh trọng vươn tay về phía lò luyện kia, vẻ mặt trở nên nghiêm túc và thành khẩn.

"Mô phỏng biến hóa!" Trong nháy mắt tiếp theo, hai mắt hắn nhíu lại, luồng sáng màu bạc chói mắt vừa rồi lại một lần nữa xuất hiện trên bàn tay hắn. Nó lan tràn nhanh chóng, trực tiếp hóa thành từng dòng ánh sáng lấp lánh, nhanh chóng bao vây những

khối tinh thể đã bị hòa tan kia.

Lâm Ân đã nhắm mắt lại.

Trong quầng sáng màu bạc không ngừng chớp động, từng vũng chất lỏng kết tinh tử tinh đang nhanh chóng cấu tạo nên bộ khung máy móc, hoàn toàn dựa theo kết cấu đã được khắc họa sẵn trong đầu hắn.

Từng khối linh kiện lần lượt hiện ra như có Thần trợ, chúng lập tức tập hợp lại cùng nhau, tự động lắp ráp thành cánh tay thon dài kia.

Mỗi một khớp xương, mỗi một đốt ngón tay, mỗi một ngón tay, mỗi một cái bánh răng… đều được điêu khắc tinh tế.

-truyện-yy-

Chương 840: Cánh Tay Con Rối!

Thời gian hắn dùng lần này dài hơn lần trước, tinh thần lực cũng hao tốn càng nhiều hơn. Có thể nói, mỗi một phần linh kiện đều được chế tạo cực kỳ hoàn mỹ.

Hiển nhiên, hắn đã coi đây là một tác phẩm nghệ thuật cần phải tỉ mỉ tạo hình.

Ánh sáng màu bạc phản chiếu trên gương mặt xinh đẹp của Hắc Huyền Nguyệt, dường như con ngươi đen nhánh của cô ấy đang phản xạ thứ ánh sáng màu bạc chỉ thuộc về năng lực mô phỏng biến hóa kia.

Cô ấy vốn không có trái tim, trong lồng ngực chỉ có tiếng bánh răng ăn khớp vào nhau truyền đến, nhưng ở thời điểm nhìn thấy cánh tay kia đang dần dần thành hình, dường như luồng sáng màu bạc trước mắt lại đang nói cho cô ấy biết, đây sẽ là món quà tuyệt vời nhất mà cô ấy từng nhận được.

Cũng giống như một loại... cưng chiều…

Cô ấy quay đầu, trong con ngươi màu đen lại phản chiếu khuôn mặt của Lâm Ân, rồi cứ như vậy, chăm chú nhìn vào hắn thật lâu.

Dường như trong ý thức vừa có một vật gì đó, rất nặng nề, mới thoáng nhúc nhích được một chút.

...

Thật lâu sau, ngay khi luồng sáng bạc vừa rồi biến mất, một

cánh tay máy móc mảnh khảnh như tác phẩm nghệ thuật tinh xảo đã chậm rãi xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

Tại khoảnh khắc nhìn thấy cánh tay máy móc kia, tất cả nhóm Dạ Y xung quanh đều ngây người một thoáng. Bọn họ đã bị thứ ánh sáng lộng lẫy kia làm kinh ngạc.

Bởi vì nó quá đẹp.

Dù bên trên không có làn da, cũng không có gân cơ bắp như nhân loại, nhưng nó vẫn mang đến cho người ta một loại mỹ cảm máy móc mang phong cách khoa học kỹ thuật, đẹp không gì sánh được.

"Thật đẹp..."

"Đây là tạo vật dùng kết tinh tử tinh chế tạo ra sao..."

"Ta thề, nếu để cho thần giáo Cơ Giới nhìn thấy cánh tay này, chúng nhất định sẽ cướp Lương Y tiên sinh đi..."

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc đến không nói nên lời.

Mà tất cả bọn họ đều biết, cánh tay này chính là lễ vật lớn nhất được Lương Y tiên sinh tự tay chế tạo ra cho vị tiểu thư con rối kia.

Tuy bọn họ là sinh vật huyết nhục, không cần dùng một cánh tay như vậy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hâm mộ không thôi.

Bởi chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, bọn họ cũng có thể nhìn ra, nó vốn không phải một cánh tay đơn giản, bên trong còn bao hàm tình yêu ngọt ngào của Lương Y tiên sinh dành cho vị tiểu thư kia nữa (Vâng, đây là một biểu hiện của não bổ - sự hoang tưởng của nhân vật phụ).

Thậm chí vào thời điểm này, nhóm Dạ Y nữ tính xung quanh

đều hướng đôi mắt đầy trông mong, và cực kỳ hâm mộ nhìn qua. Ánh mắt bọn họ không ngừng đảo đi đảo lại, chăm chú nhìn vào gương mặt đẹp trai của Lâm Ân đang ngồi trên xe lăn.

"Hắn thật là... Tôi muốn khóc mất!!!"

"Nếu tôi cũng có một người bầu bạn như vậy thì tốt biết bao, tuy tôi không phải người, nhưng tôi cũng không ngại đâu!"

"Hành động của Lương Y tiên sinh quá tuyệt vời, làm người ta động lòng thật rồi!"

Cứ như vậy, một đám quý bà quý cô không ngừng khóc nức nở.

Sau khi luồng sáng bạc vừa rồi hoàn toàn tan biến đi, cánh tay tinh mỹ ấy cũng hoàn thành bước lắp ráp cuối cùng.

Lâm Ân mở mắt, trước mặt lập tức hiện ra giao diện giới thiệu về cánh tay kia.

【Cánh tay con rối 】

【 Phẩm chất 】: Truyền kỳ +

【 Loại hình 】: Cánh tay robot chí cao.

【 Tài liệu 】: Kết tinh tử tinh.

【 Giới thiệu】: Đây là cánh tay con rối do Lâm Ân dùng vật liệu của máy móc chí cao phục chế lại, chỉ khi kết hợp với Hắc Huyền Nguyệt, nó mới có thể hoạt động được. Đây là tạo vật được chế tạo từ vật liệu cấp sử thi, bởi vậy lực phòng ngự của nó rất mạnh, đồng thời cũng có độ phù hợp cực mạnh đối với những loại năng lượng dị thường như chú thuật, linh năng, điện lực, vân vân…

Nhìn ánh sáng mỹ lệ phát ra từ trên cánh tay kia, không hề

nghi ngờ, đây tuyệt đối là tạo vật tốt nhất mà Lâm Âm có thể làm ra trong giai đoạn hiện tại.

Nhưng đây cũng là cực hạn của hắn rồi.

Trên thực tế, nếu người chế tạo không phải là hắn, mà để cho một vị chuyên gia cơ giới chân chính đến thao tác, lại vận dụng vật liệu cấp sử thi là kết tinh tử tinh, hắn dám khẳng định đối phương có thể chế tạo ra một cánh tay máy móc với phẩm chất vượt quá cấp truyền kỳ.

Nhưng như hiện tại cũng đủ rồi.

Bởi vì những món quà tặng người này, không một món quà nào có giá trị lớn nhất, và điều làm nên sự khác biệt ở đây, cũng như điều kiện tiên quyết để xét xem nó có chạm đến nội tâm người được nhận hay không, lại nằm ở chỗ ngươi có bỏ đủ tâm ý vào đó hay không.

Lâm Ân đưa tay ra, chậm rãi đỡ lấy cánh tay vẫn còn nóng hôi hổi, không ngừng tản ra một mảnh sương mù màu trắng kia, rồi lập tức xoay người, nhìn về phía Hắc Huyền Nguyệt đang kinh ngạc đằng kia. Hắn khẽ mỉm cười, nhúc nhích lông mày vài cái, sau đó nói:

"Thế nào? Ngoại trừ làn da, có phải cánh tay này giống hệt cánh tay lúc trước của cô không?"

Hắc Huyền Nguyệt lấy lại tinh thần, nhìn nụ cười ấm áp như tắm gió xuân của hắn, hàng lông mày trên trán cô ấy khẽ rung rung, trong lúc nhất thời thực sự không biết nên trả lời thế nào.

Cô ấy chỉ biết trầm mặc cúi đầu, lặng lẽ đứng ở nơi đó, không hề nhúc nhích mảy may.

Thật hiển nhiên, cách đối xử tha thiết nóng bỏng như vậy, làm cô ấy có cảm giác rối rắm không thôi, cũng không biết mình nên

xử sự thế nào, ý thức càng ngày càng trở nên hỗn loạn.

Nhìn phản ứng của tiểu thư con rối, Lâm Ân biết, cô ấy lại vô thức mà bị động mở ra năng lực lạnh lẽo của mình rồi, nếu là một cô gái khác, sự im lặng của bọn họ vào thời điểm kiểu này, nhất định sẽ làm người trong cuộc cảm thấy vô cùng lúng túng.

Nhưng là một người hiểu rõ cá tính của tiểu thư con rối, Lâm Ân lại biết, hiện giờ tiểu thư con rối giống như một cô gái lần đầu tiên rời khỏi căn phòng tối tăm của mình, bước ra đối mặt với thứ ánh sáng chói mắt ở bên ngoài, đương nhiên cô ấy sẽ theo bản năng mà sinh ra một chút cảm giác bối rối và không biết mình nên đối với những thứ chưa từng có trước kia như thế nào.

Thật ra đây chính là cơ chế tự bảo vệ bản thân, một loại phản ứng rất bình thường mà thôi.

Chương 841: Rung Động!

Dù hiện giờ cô ấy vẫn còn hoang mang, rối rắm, không biết nên đối mặt với sự thay đổi này như thế nào, nhưng Lâm Ân tin tưởng, chỉ cần hắn có thể đột phá tiến vào bên trong, làm cho cô ấy dần dần quen với sự quan tâm và lòng tốt của người khác, thì tới cuối cùng, nhất định cô ấy có thể biến thành một cô gái có tình cảm bình thường.

Điều ngươi phải làm, chính là để cho ánh sáng bắn vào, chậm rãi hòa tan tâm linh của cô ấy.

Che chở cho cô ấy.

Lâm Ân tin tưởng, chỉ cần chiếu thêm vài lần nữa, nhất định có thể chiếu ra kết quả.

Mà nhiệm vụ gian khổ như vậy, đương nhiên người bình thường không thể hoàn thành được, cũng chỉ có một vị quý ông thiện lương, ấm áp rạng rỡ như ánh mặt trời là hắn đây, mới đủ sức hoàn thành thôi.

Xét cho cùng, ngoại trừ hắn, ở nơi này lấy đâu ra người thứ hai đẹp trai hơn hắn nữa?

【 Đinh! Độ vui sướng của ngươi +1】

"Đã như vậy rồi, tiểu thư con rối, chúng ta hãy bắt đầu thôi, tôi sẽ phẫu thuật cho cô luôn. Nếu trong quá trình lắp ráp, cô phát hiện ra nơi nào đó không tương xứng, vẫn còn kịp để một lần nữa chế tạo và thay mới." Lâm Ân điều khiển xe lăn đi tới, ôm cánh tay vừa chế tạo được trong ngực, lập tức vui tươi tiến vào phòng bệnh.

Nhưng bản thân đã đi thẳng một mạch đến bên chiếc giường trong phòng rồi, Lâm Ân vẫn không cảm nhận được tiếng bước chân vang lên phía sau.

Hắn lập tức quay đầu nhìn lại phía sau. Chỉ thấy cô bé Gothic nhỏ nhắn kia vẫn đang im lặng đứng ở nơi đó, giống như hoàn toàn không nghe thấy lời nói của hắn, chỉ để lại trong đôi mắt hắn một bóng dáng lẻ loi trơ trọi.

Lâm Ân có chút dở khóc dở cười, hắn khẽ lắc đầu, và một lần nữa xoay người, điều khiển chiếc xe lăn, đi tới bên cạnh cô bé Gothic kia, nghiêng đầu nhìn vào sườn mặt đang cúi của cô ấy, nhỏ giọng nói: "Đi giải phẫu nào~"

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người xung quanh đều ngây ngốc không nói nên lời.

Bởi vì cái này… quá “Su” [1] rồi.

[1] : nguyên văn là 苏 – tô, theo tìm hiểu thì từ này là cách gọi tắt của cái tên 玛丽苏 – Mã Lệ Tô hay Mary Sue. Cho những ai chưa biết thì nhân vật tên Mary Sue này được đắp nặn như một vị Thánh Mẫu, đó là sẵn sàng hy sinh tài hoa và chính bản thân mình để cứu chuộc cả thế giới, cũng dùng dung mạo hoàn mỹ và sự gợi cảm của bản thân để tóm lấy trái tim của tất cả nhóm đàn ông xung quanh.

Về sau, từ Tô (hoặc Su) này được dùng để gọi chung cho cả nam lẫn nữ.

Có thể hiểu nó theo hai ý nghĩa, một là quá Thánh Mẫu, gợi cảm rồi, hai là quá buồn nôn rồi.

“Su” đến mức trong không khí còn bốc ra một thứ mùi chua chua thối thối của tình yêu, khiến cho nhóm Dạ Y xung quanh đều có chút mất tự nhiên mà nuốt một ngụm nước miếng xuống. Ai

nấy đều xấu hổ đứng ở nơi đó, tựa như vừa bị người ta hung hăng nhét hàng đống thứ giòn giòn vào trong miệng vậy.

Không thể nghi ngờ, cách hắn nói ra bốn chữ này có lực sát thương vô cùng lớn với những cô gái.

Tất cả những nữ Dạ Y xung quanh đều (???) ngơ ngác ôm lấy trái tim mình, thậm chí các cô ấy còn có cảm giác người đang được đối phương nhỏ giọng dỗ dành kia, vốn không phải tiểu thư con rối, mà chính mình vậy.

Hắc Huyền Nguyệt vẫn trầm mặc cúi đầu, rốt cuộc cũng thấp giọng nói: "Không cần, sau khi ta trở lại trang viên con rối..."

Nhưng cô ấy còn chưa nói xong, bàn chân của Lâm Ân đã lập tức chặn ngay phía sau mắt cá chân của cô ấy. Hắn lặp lại trò cũ, cố gắng dùng sức đẩy mạnh về phía trước.

Hắc Huyền Nguyệt không có một chút đề phòng nào, lập tức bị hành động này của hắn cắt ngang lời muốn nói. Mà chưa hết thoáng cái, thân thể cô ấy đã mất đi cân bằng, mái tóc bạc thật dài tung bay trên không khí, thân thể nhỏ nhắn lập tức ngã ngửa ra sau, trong đôi mắt hiện ra một tia bối rối hiếm thấy, hai tay quơ lung tung.

Ba ——Tại khoảnh khắc thân thể cô ấy ngã ngửa ra sau, tấm lưng bé nhỏ đã vững vàng rơi vào trong khuỷu tay Lâm Ân.

Làn váy thật dài lập tức hạ xuống, đôi chân đi giày cao gót đã lơ lửng trong khuỷu tay hắn, toàn bộ thân thể trực tiếp bị hắn ôm vào ngực như một cô công chúa nhỏ.

Tất cả nhóm Dạ Y xung quanh đều ngây người.

Trong mắt tiểu thư con rối lóe lên một tia tức giận, cô ấy muốn giãy giụa.

Bởi vì lúc trước, hắn thường xuyên dùng một chiêu này để đối phó cô ấy, nhưng mỗi lần như vậy, hắn sẽ định thân trước, khiến cho bản thân cô ấy không thể phản kháng được, mới để mặc cho hắn tùy ý thực hiện hành vi xấu xa của mình.

Cô ấy thực sự không ngờ, dưới tình huống không có định thân, hắn cũng dám dùng một chiêu này với cô ấy?

Cái tên vô lễ này...

Cô ấy muốn giãy giụa, nhưng lập tức bị Lâm Ân giam cầm ở trong ngực.

"Được rồi, đã đến lúc này rồi, đừng nói mấy lời ngu ngốc như vậy nữa." Lâm Ân nhắm mắt lại, thoáng ước lượng tiểu thư con rối trong khuỷu tay mình, sau đó mỉm cười cúi đầu nhìn sâu vào đôi mắt đang nén giận của cô bé Gothic kia: "Đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, đừng cảm thấy mình đang nợ tôi một món nhân tình quá lớn. Có phải cô cho rằng, dù cô đã cứu tôi một mạng, cũng không đủ để đổi lấy cánh tay kia? Được rồi, không nói nhảm thêm nữa, hôm nay cô làm cũng phải làm, mà không làm cũng phải làm, đã biết chưa?"

Lâm Ân mở miệng chỉ trích.

Hắc Huyền Nguyệt bị chôn sâu trong khuỷu tay của Lâm Ân, lập tức giận dữ nói: "Ta từ chối!"

"Từ chối vô hiệu!"

Lâm Ân mặc kệ Hắc Huyền Nguyệt đang nằm trong khuỷu tay mình, hắn lập tức điều khiển xe lăn xoay người, tỏ ra vô cùng cường thế, ôm lấy tiểu thư con rối, nhàn nhã thong dong chạy về phía gian phòng lúc trước dưới ánh mắt ngơ ngác của tất cả mọi người.

Ngả Văn tước sĩ dở khóc dở cười lắc lắc đầu. Sau đó, gã cúi

người nhìn những Dạ Y vẫn còn ngơ ngác xung quanh kia, nói: "Được rồi, các vị đều tản đi thôi, chẳng có gì hay để xem nữa đâu, mau trở về với cương vị của mình."

Nhưng không thể không nói, có thể chứng kiến một loại tình cảm thuần túy như vậy trong thế giới hắc ám này, đã khiến người ta có cảm giác rung động, như thể bản thân vừa trở về thế giới văn minh lúc trước.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân làm cho những người như bọn họ nguyện ý tới thủ vững trận doanh Dạ Y này.

Chương 842: Bắt Đầu Phẫu Thuật!

Trong phòng.

Lâm Ân ôm Hắc Huyền Nguyệt đang tức giận trong lòng tới trước giường, đặt cô ấy lên giường, sau đó đắp khăn trải giường lên trước ngực cô ấy.

Làm xong xuôi những chuyện này, hắn lập tức nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười vươn tay, để ngón cái và ngón áp út chạm vào nhau, nói: "Được rồi, tôi đã giúp cô giải trừ hiệu quả của năng lực ký ức lúc trước đã mất đi rồi, ca phẫu thuật của chúng ta lập tức sẽ bắt đầu."

Nói xong, hắn vỗ tay một cái.

Ngay khi ánh sáng màu bạc dần thu lại, chỉ trong nháy mắt, chiếc váy dài Gothic đã theo gió mà biến mất, cánh tay kia cũng khôi phục lại trạng thái bị gãy trước đó.

Được chiếc khăn trải giường che phủ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy quang cảnh bên dưới, cũng không phập phồng rất lớn.

Cô ấy đã khôi phục lại hình dạng không trọn vẹn lúc trước.

Hắc Huyền Nguyệt phẫn nộ nhìn hắn, nhưng lại một câu cũng nói không nên lời. Bởi vì rõ ràng là người này rất cường thế, muốn ép cô ấy phải nghe theo lời mình, tuy trên mặt luôn mang theo nụ cười ấm áp, nhưng phong cách hành sự lại bá đạo mười phần.

Lâm Ân đeo khẩu trang, lái xe đi tới bên cạnh cô ấy, đặt từng công cụ cần thiết sang một bên, rồi cười cười đánh giá vẻ mặt của

cô ấy, nói: "Không thể không nói, tiểu thư con rối à, dáng vẻ của cô bây giờ mới giống người bình thường, đâu còn dáng vẻ lạnh như băng, không có phản ứng cảm xúc như trước nữa? Người không biết còn tưởng cô thật sự là một chương trình trí năng không có tình cảm chứ? Cô nhìn dáng vẻ của cô bây giờ đi, đáng yêu biết bao?"

Hắc Huyền Nguyệt vẫn tức giận nhìn hắn.

Bởi vì tất cả những phản ứng tiêu cực này vốn là do hắn trêu chọc mà ra.

Phải biết rằng, cuộc sống của cô ấy ở trang viên con rối trước kia, hoặc là bất cứ lần chuyển phát nhanh nào khác cũng vậy, cô ấy chưa bao giờ phải trải qua những tình huống oái oăm như đang phải hứng chịu trong khoảng thời gian này.

Ở thời điểm cô ấy thực sự ra tay với hắn, hoặc là lúc không thèm để ý tới hắn, hắn sẽ vô sỉ lấy chiếc điều khiển từ xa kia tới mà ấn loạn, nhất định phải bắt người ta phản ứng lại hắn mới chịu bằng lòng bỏ qua.

Mà chỉ cần là người, chịu đựng thời gian lâu dài như vậy, cũng không thể không nổi giận.

"Được rồi được rồi, đừng hướng đôi mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm vào tôi như vậy, hành động này của cô vốn chẳng mang đến một chút cảm giác uy hiếp nào đâu. Hơn nữa, hiện giờ trong cơ thể của tôi vẫn còn ảnh hưởng của nguyền rủa, nếu cô cứ tiếp tục như vậy nữa, có lẽ tôi sẽ không nhịn được muốn hung hăng tới xâm phạm tiểu thư cô đó." Lâm Ân chẳng thèm để ý tới biểu cảm trên mặt tiểu thư con rồi, còn thản nhiên nói ra vài lời khó mà chấp nhận được.

"Hừ!" Hắc Huyền Nguyệt nhắm mắt lại, rốt cuộc cũng nghiêng đầu đi, coi như đã cam chịu số phận rồi. Cô ấy quyết định không

thèm cho hắn bất cứ phản ứng nào nữa, bởi vì mỗi lần nói chuyện cùng hắn đều làm cô cảm thấy tinh thần cực kỳ mệt mỏi.

Nhìn Hắc Huyền Nguyệt nghiêng đầu, để lộ ra phần cổ trắng nõn, tâm trạng của Lâm Ân lúc này… có thể nói là dở khóc dở cười.

Bởi vì dần dần hắn phát hiện, theo độ khai phá tình cảm tăng lên, dường như vị tiểu thư con rối này đang từ từ bộc lộ ra một ít thuộc tính "Ngạo kiều" của mình, hơn nữa khác với tính cách ngạo kiều tà ác của Trái Trái, thuộc tính ngạo kiều của cô gái này lại rất đáng yêu.

"Tôi sắp bắt đầu rồi, nhưng để để phòng sự cố bất ngờ và tình trạng rò điện, tôi vẫn sẽ nói trước để cô chuẩn bị sẵn tinh thần. Đó là chờ sau khi ca phẫu thuật này hoàn thành, tôi sẽ đánh thức cô dậy."

Lâm Ân lấy điều khiển từ trong không gian hệ thống ra, đặt ngón tay lên cái nút thứ nhất.

Đây cũng là quyết định Lâm Ân đưa ra sau khi đã cân nhắc rất thận trọng, bởi vì hiện tại, trong cơ thể hắn đang có hai loại hiệu quả bị động cực kỳ tà ác là đau và lấy m, lúc bình thường có thể bỏ qua, thậm chí trong mơ hồ, hắn còn có một chút hứng thú quái đản, đó là quan sát phản ứng của tiểu thư con rối khi loại hiệu quả bị động này tác dụng lên người cô ấy.

Nhưng trong ca phẫu thuật cực kỳ trọng đại này, tốt nhất là không nên mạo hiểm như vậy.

Xét cho cùng, sửa chữa loại máy móc tinh vi như nối cánh tay này, tuyệt không đơn giản như phẫu thuật cho sinh vật huyết nhục bình thường, huống chi đây lại là lần đầu tiên hắn ra tay làm chuyện này, vẫn cần có một chút bảo hiểm.

Hắc Huyền Nguyệt nhắm mắt, nằm trên giường, khẽ gật đầu. Rất nhanh, cô ấy đã khôi phục lại dáng vẻ tĩnh lặng, không có chút dao động tình cảm nào như trước kia.

Lâm Ân thở ra một hơi, nói: "Được! Vậy tôi bắt đầu đây!"

Ngay sau đó, hắn lập tức ấn nút đóng nguồn điện từ chiếc điều khiển từ xa.

Ông —— Trong nháy mắt sau đó, ngay tại thời điểm hắn ấn vào cái nút kia, cùng với một tia chấn động tuôn ra, thân thể Hắc Huyền Nguyệt đang nằm trên giường đã chậm rãi thả lỏng, bàn tay nhỏ bé vốn đang siết chặt lại cũng từ từ buông ra, ánh sáng của chuỗi hoa văn chú thuật màu tím trên người cô ấy cũng theo đó mà ảm đạm xuống.

Hắc Huyền Nguyệt đã tiến vào trạng thái chờ khởi động rồi.

Qua chuyện này cũng có thể hiểu được sự tín nhiệm của phu nhân con rối dành cho hắn.

Xét cho cùng, chỉ cần có chiếc điều khiển từ xa này trong tay, chẳng khác nào mệnh môn của tiểu thư con rối kia đã hoàn toàn nằm trong tay hắn.

Cái nút thứ nhất để khởi động.

Cái nút thứ hai để bất động.

Cái nút thứ ba để rung một cái.

Có thể nói, nếu hắn thực sự là một tên biến thái hỗn loạn, tà ác đến cực điểm, hoặc là đi theo con đường tà đạo, thì ở trong tay hắn, chiếc điều khiển từ xa này tuyệt đối có thể bị chơi đến nở hoa, ngay cả tiểu thư con rối cũng giống như vậy...

Lâm Ân ho khan một tiếng, vội vàng vứt bỏ những suy nghĩ kỳ

quái vừa xuất hiện trong đầu.

Hắn lập tức khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc, nhìn về phía cánh tay đứt gãy của cô ấy, chuẩn bị động đao.

Đối với hắn, đây tuyệt đối là một lần khiêu chiến cực kỳ to lớn.

Bởi vì đối với một vị bác sĩ không tệ như hắn, thì kết cấu thân thể của sinh vật huyết nhục tuyệt đối là trò trẻ con, đừng nói là đổi tay, dù bảo hắn đổi đại———- (beep ——) (beep ——) cũng là chuyện tiện tay có thể hoàn thành.

Nhưng thao tác trên một bộ thân thể phức tạp như con rối chú thuật của tiểu thư con rối, lại không phải là chuyện đơn giản.

-apptruyen-

Chương 843: Bí Kỹ: Khôi Lỗi Thuật!

"Bắt đầu đi, hy vọng là trong một lần có thể thành công."

Ngay sau đó, Lâm Ân đã bước vào trạng thái hết sức chăm chú, bàn tay cầm lấy con dao nhỏ và chiếc cờ lê.

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Lâm Ân đang trong trạng thái tinh thần tập trung cao độ, chôn chân ở trước giường, vẻ mặt chuyên chú, dưới sự phối hợp của các loại công cụ tinh vi, đang từng chút từng chút một hoàn thành công việc nối liền cánh tay cho tiểu thư con rối.

Mà bên tai hắn cũng không ngừng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

【 Đinh! Độ thuần thục trong cải tạo máy móc của ngươi +1】

【 Đinh! Độ thuần thục trong cải tạo máy móc của ngươi +1】

【 Đinh! Độ thuần thục hàn điện của ngươi +1】

Từng giọt từng giọt mồ hôi từ trên mặt Lâm Ân chảy xuống, cùng với tia lửa điện không ngừng kêu xoẹt xoẹt xoẹt không ngừng, tiểu thư con rối đang yên tĩnh nhắm mắt nằm trên giường, giống như một nụ hoa hồng đang chớm nở.

Sau khi trải qua gần hai giờ phẫu thuật, rốt cuộc Lâm Ân cũng nối xong đường dây điện cuối cùng, hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi, trên mặt cũng lộ ra biểu cảm như trút được gánh nặng.

"Rốt cuộc cũng hoàn thành rồi."

Tại thời điểm này, bên tai hắn lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【Đinh — Chúc mừng ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ "Thân thể tổn thương của tiểu thư con rối", ngươi nhận được ban thưởng nhiệm vụ: Tiền khô lâu X500, kinh nghiệm cơ sở x1000, kỹ năng đặc thù: bí kỹ 《 Khôi Lỗi Thuật 》 x1

Nương theo âm thanh nhắc nhở của hệ thống truyền đến bên tai, Lâm Ân biết, lần giải phẫu này đã xem như thành công viên mãn rồi.

Ánh mắt của hắn rơi xuống người Hắc Huyền Nguyệt. Lúc này, cánh tay mảnh khảnh hoàn toàn được chế tạo từ kết tinh tử tinh đã nối liền với bả vai của cô ấy, cánh tay khoa học kỹ thuật màu bạc xanh và làn da trắng nõn kia trực tiếp tạo thành một loại đối lập hỗn loạn.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, dường như làn da trên vai cô ấy cũng cảm nhận được cánh tay hoàn toàn mới kia, nó đang nhúc nhích từng chút từng chút một, chậm rãi bao trùm lấy cánh tay màu bạc xanh khác lạ nọ.

Những đường hoa văn chú thuật màu tím giống như mạch máu lập tức sáng lên trên da. Dường như cánh tay kia đang được thân thể của cô ấy tiếp nhận.

Thật rõ ràng, làn da của tiểu thư con rối cũng có cơ năng chú thuật độc lập, dù Hắc Huyền Nguyệt đang rơi vào trạng thái chờ khởi động, nó cũng có thể nhanh chóng tự lành.

Làn da trên người cô ấy không phải máy móc, không phải máu thịt, nó thuộc về chú thuật, một dạng cấu tạo càng quỷ dị hơn.

"Xem ra mọi chuyện đã ổn rồi, không có sự cố phát sinh." Trên mặt Lâm Ân cũng lộ ra vẻ nhẹ nhõm, ôn hòa.

Ngay sau đó, ánh mắt của hắn đã rơi vào kỹ năng mình vừa mới nhận được kia.

【Bí kỹ: Khôi Lỗi Thuật 】

【 Phẩm giai 】: Duy nhất

【 Loại hình 】: Chú thuật

【 Giới thiệu】: thuộc về bí thuật khống chế quỷ dị trong phạm trù chú thuật, có thể lưu lại dấu ấn khôi lỗi khó có thể phát hiện ra trên người mục tiêu. Sau khi kích hoạt, thi pháp giả có thể lén lút cướp đoạt quyền khống chế thân thể và tinh thần của mục tiêu, thậm chí còn có thể làm cho ý thức của thi pháp giả từ xa giáng xuống, đồng thời cũng có thể sử dụng để khởi động hạch tâm của khôi lỗi đã được chế tạo ra. Nó chính là một loại chú pháp hắc ám cực kỳ quỷ dị.

Đọc xong phần giới thiệu về loại bí kỹ kia, trái tim Lâm Ân cũng phanh phanh nhảy loạn vài cái.

Có thể cướp đoạt quyền khống chế thân thể và tinh thần mục tiêu? Thậm chí còn có thể làm cho ý thức của mình giáng xuống từ xa?

Nghĩa là … nếu hắn đánh một cái ấn ký như vậy ở trên người tiểu thư con rối, có phải hắn đã nắm được quyền điều khiển hoạt động của cô ấy rồi? Và không cần biết hắn muốn bày ra loại tư thế nào cũng được?

Trong đầu Lâm Ân lập tức hiện ra vô số cách dùng và một vài

phương thức kỳ kỳ quái quái.

Nếu hắn đi theo con đường tà đạo, thì loại kỹ năng này tuyệt đối có thể thỏa mãn được khuynh hướng biến thái cùng với các loại sở thích kỳ quái của hắn.

Ví dụ như trông thấy một cô bé khả ái đáng yêu đang đi trên đường, tùy tiện đánh một cái ấn ký xuống, cô ấy sẽ ngoan ngoãn theo ngươi về nhà và dựa theo suy nghĩ của ngươi mà...

Đương nhiên, đây là cách dùng của tà đạo, Lâm Ân tuyệt đối không có những suy nghĩ tà ác như vậy.

Nhưng không thể không nói, đúng là thứ kỹ năng này đã mang đến cho hắn một phương hướng phát triển mới rồi. Dù không dùng nó cho sở thích và chiến đấu, chỉ cần chuyên chú chế tạo khôi lỗi, đây cũng tuyệt đối là một kỹ năng không tệ.

Hắn nghĩ đến bản thiết kế máy móc mình từng nhận được lúc trước.

Nói không chừng, hắn thật sự có thể lợi dụng Khôi Lỗi Thuật này cộng với kết tinh tử tinh để chế tạo ra một bộ thân thể chí cao có cường độ cực cao cho chính mình!

Ánh mắt Lâm Ân không khỏi trở nên nóng bỏng cuồng nhiệt.

Nhưng đương nhiên hắn cũng biết, bây giờ còn chưa phải lúc nên đi cân nhắc những thứ này.

Bởi vì lúc trước, dù có Ngả Văn tước sĩ bổ sung năng lượng cho hắn, nhưng trải qua quá trình liên tục chế tạo và giải phẫu tập trung cao độ đã khiến tinh thần lực của hắn gần như cạn kiệt rồi.

Cho nên việc cấp bách hiện giờ là đánh thức tiểu thư con rối, bảo cô ấy nhìn xem cánh tay mới này có tương xứng 100% với thân thể của cô ấy hay không.

Nghĩ tới đây, hắn lắc lắc cái đầu có chút mê man của mình, rồi vội vàng lấy một chiếc điều khiển từ xa từ trong ngực ra.

Có lẽ vì tinh thần đã tiêu hao quá độ, khiến cho điều khiển từ xa trên tay hắn run run lên một cái, trực tiếp trượt khỏi mấy ngón tay, đập vào tủ đầu giường, lại vừa vặn tác động đúng vào chiếc nút thứ ba.

Đinh ——Một tiếng vang nhẹ truyền đến từ chiếc điều khiển kia, bên tai Lâm Ân lập tức vang lên tiếng rên rỉ của tiểu thư con rối, đây là âm thanh vô thức phát ra trong trạng thái lặng im chờ khởi động của cô ấy.

"A? —— " Trong nháy mắt, cả gian phòng trực tiếp rơi vào tĩnh mịch.

Vẻ mặt Lâm Ân cứng ngắc.

"..."

Hắn cũng không biết vì sao, rõ ràng âm thanh kia cũng không cao lắm, lại thoáng cái đã xúc động đến một loại nguyền rủa nào đó vẫn một mực bị hắn ngăn chặn trong cơ thể mình rồi, khiến cho ngọn lửa tinh tế khó mà nói rõ ra ở trong thân thể “Vù” một tiếng, bùng cháy lên.

Hắn cứng ngắc ngồi trên xe lăn, cũng không biết vì sao đột nhiên cổ họng lại có chút khô nóng.

Không... Sẽ không đâu...

Chẳng lẽ thứ nguyền rủa kia lại ... đúng vào lúc này?

-apptruyen-

Chương 844: Cô Nam Quả Nữ!

Vẻ mặt Lâm Ân từ từ trở nên dị thường.

Loại cảm giác này giống như đang trong mùa hè khô ráo, vừa vặn có một đốm lửa nhỏ, trực tiếp lóe lên trong một túp lều đã chất đầy củi khô và rơm rạ.

Lại giống như cọng rơm cuối cùng ép khô con lạc đà.

Trong khoảnh khắc ấy, ngọn lửa kia lập tức đã bùng lên, trở thành một ngọn lửa lớn hừng hực thiêu đốt.

Lâm Ân máy móc quay đầu lại, ánh mắt rơi xuống người tiểu thư con rối vẫn đang nhắm mắt nằm trên giường, người vừa phát ra âm thanh kỳ quái hồi nãy chỉ vì một chút sự cố bất ngờ.

Theo làn da nhanh chóng lan tràn, rốt cuộc cánh tay con rối chí cao kia đã vô cùng phù hợp mà trở thành một bộ phận thân thể của cô ấy rồi.

Làn da vừa được phủ lên giống hệt trẻ nhỏ mới sinh, không ngừng phát ra một luồng hào quang mỹ lệ, khó có thể dùng lời để diễn tả được.

Không...

Không được.

Như vậy là tuyệt đối không được.

Trong lòng Lâm Ân lập tức hiện lên vô số ý niệm muốn đi ngăn cản loại ý tưởng ác liệt này của mình. Nhưng dưới tầm ảnh hưởng kinh người của ngọn lửa hừng hực vừa đột nhiên bị nhóm lên kia,

thân thể của hắn vẫn không chịu khống chế, vẫn giống như ma xui quỷ khiến, trực tiếp xuất hiện bên cạnh giường của tiểu thư con rối.

Cánh tay phải của Lâm Ân rung rung, lần mò về phía trước như đã bị thứ gì đó khống chế rồi.

Nói đùa... Đùa gì thế!

Lâm Ân biết, đây tuyệt đối là ảnh hưởng đáng sợ đến từ loại nguyền rủa sáp sáp kia tác động lên người hắn.

Kỳ thực lúc ban nãy, nó cũng có kích hoạt một lần rồi, nhưng ban đầu còn không quá rõ ràng, hắn lại có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, khiến cho loại ảnh hưởng này bị hắn mạnh mẽ dời đi lực chú ý, rồi trực tiếp áp chế xuống.

Nhưng ở thời điểm hiện tại, rõ ràng là ảnh hưởng của nguyền rủa lần này càng ngày càng trở nên kịch liệt hơn so với lần phát tác vừa rồi.

Thậm chí nó còn gợi lên đoạn ký ức đáng xấu hổ trong quá khứ, khi nguyền rủa Thằng Hề Khóc Lóc phát tác trong người hắn, hắn đã mất đi khống chế mà hung hăng ôm lấy chủ mẫu, gặm loạn...

Tuy hiệu quả của hai lời nguyền này nhìn thì tương tự, nhưng trên thực tế nguyên lý của chúng nó lại hoàn toàn khác biệt.

Nguyền rủa Thằng Hề Khóc Lóc sẽ phóng đại mặt tối trong lòng ngươi, mà lời nguyền của quyển sách này chỉ thuần túy muốn ngươi đi sáp sáp mà thôi!

Tinh thần Lâm Ân trở nên căng thẳng, hắn cố gắng dùng lý trí tới áp chế ánh mắt càng ngày càng nóng hơn của mình.

Vấn đề là … mặc kệ sự kháng cự trong lòng hắn, bàn tay kia

vẫn không thể ngăn chặn được, trực tiếp đặt lên cổ tay tiểu thư con rối rồi. Sau đó, nó bắt đầu mất đi khống chế, chậm rãi bò dọc theo làn da, hướng lên trên.

Cổ tay vô cùng lạnh lẽo, không có nhiệt độ như người sống, nhưng cảm giác mềm mại kia lại biến cái lạnh lẽo này trở thành một thứ tương tự như chất xúc tác, thoáng cái đã tác động lên ngọn lửa tà ác vừa đột ngột bốc cháy trong cơ thể Lâm Ân.

Giống như muốn xối nước lên trên, lại bất cẩn mà lấy nhầm can xăng vậy.

Hiện giờ lại đúng vào khoảng thời gian tiểu thư con rối đang chờ khởi động, nếu hắn cứ để mặc cho nguyền rủa phát tác, để bản năng lấn át chính mình, rồi hung hăng ức hiếp tiểu thư con rối… có quá khốn nạn hay không?

Hơn nữa, nếu hắn thực sự làm như vậy, có phải mối quan hệ tốt đẹp và chút ràng buộc mà vất vả lắm hắn mới tạo dựng được với tiểu thư con rối, sẽ bị hành động xâm phạm ác liệt này, trực tiếp đẩy xuống đáy cốc, và không có bất kỳ cơ hội vãn hồi nào?

Xét cho cùng, nếu chuyện đó xảy ra, thì nó hoàn toàn không phải là ý thức chủ quan của tiểu thư con rối, mà là hắn thừa dịp tiểu thư con rối không thể nhúc nhích được, rồi mạnh mẽ làm ra hành vi hung ác kia!

Dường như suy nghĩ trong đầu Lâm Ân lúc này đã trở thành một đống bột nhão không ngừng bị khuấy động, hắn muốn ngăn cản hành vi ác liệt này của mình, nhưng bản thân lại không thể khống chế được cánh tay kia, nó vừa tiến thêm một bước nữa.

Phải biết rằng, vừa trải qua quá trình giải phẫu, bởi vậy trên người tiểu thư con rối lúc này, chỉ có duy nhất một lớp khăn trải giường mỏng manh, bên trong hoàn toàn trống trơn chẳng có gì cả.

Ngay cả bộ quần áo bệnh nhân của cô ấy cũng bị hành vi tà ác của hắn xé thành mảnh nhỏ từ trước đó không lâu rồi.

Có thể nói, dưới tình huống này, hai người bọn họ cô nam quả nữ ở cùng với nhau, bên cạnh không có người vây xem, tiểu thư con rối lại rơi vào khoảng thời gian chờ khởi động, thậm chí hắn còn hoàn thành tất cả những chuyện quan trọng lúc trước rồi, không còn chuyện gì để dời lực chú ý của mình đi nữa…

Tình huống này … chẳng những tạo điều kiện, còn làm gia tăng thêm độ mãnh liệt cho loại nguyền rủa sáp sáp kia!

Trên thực tế, Lâm Ân lưu lại thứ nguyền rủa này, không phải để đối phó với tiểu thư con rối! Hắn muốn dùng nó để đối với Trái Trái tà ác!

Nhưng lúc này, rõ ràng là bà nương Trái Trái vốn hoạt bát đến bất thường kia, lại cực kỳ xấu xa, cứ một mực im lặng không nhúc nhích, trực tiếp ngụy trang mình thành một bàn tay trái cực kỳ bình thường, một câu cũng không nói!

Lâm Ân cố gắng để cho lý trí của mình chiếm cứ điểm cao, hắn còn dùng sức lắc đầu muốn làm bản thân tỉnh táo trở lại, nhưng trong khoảng thời gian hắn đang kịch liệt lắc đầu như vũ bão kia, thân thể đã mất đi khống chế của hắn lại tiếp tục tới gần tiểu thư con rối hơn, thậm chí bàn tay phải tà ác nọ còn trực tiếp chạm vào một số nơi không nên chạm vào rồi.

Lâm Ân biết, nếu lúc này tiểu thư con rối tỉnh lại, kiểu gì cô ấy cũng sẽ giết hắn, sẽ dùng sợi tơ của mình trực tiếp xỏ xuyên qua người hắn, sẽ treo hắn lên rồi đốt đèn trời, hoặc là trực tiếp chém hắn ra thành hai nửa…

Dù cô ấy có làm ra chuyện gì chăng nữa, thì tất cả đều là hành vi bình thường.

Nhưng dưới tác dụng của nguyền rủa, loại hấp dẫn đến từ thiếu nữ hệ cấm dục này, lại trực tiếp phóng đại thêm gấp mấy chục lần, khiến hắn không thể khống chế được động tác của chính mình.

Lâm Ân biết, kỳ thật hắn vẫn còn một con đường khác, đó chính là lập tức vận dụng năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa của mình, hắn vẫn còn một lần cuối cùng để sử dụng nó, trực tiếp quét sạch nguyền rủa sáp sáp đến từ quyển sách kia.

Không thể nghi ngờ đây là một lựa chọn chính xác nhất.

Chương 845: Chạy!

Nhưng … nếu hắn thực sự làm như vậy, chẳng khác nào hắn đã mất đi lý do chính đáng để bắt nạt Trái Trái rồi?

Xét cho cùng, đối với tay trái của mình, Lâm Ân có thể làm ra bất cứ loại chuyện tà ác gì mà không có lấy một chút khúc mắc nào trong lòng, tiêu chuẩn đạo đức vẫn luôn được duy trì ở mức thấp nhất.

Hơn nữa, tiểu thư con rối cũng xinh đẹp như vậy, hắn có nguyện ý từ bỏ cơ hội để tiếp xúc thân mật với cô ấy không?

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, Lâm Ân đã lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của tình huống hiện giờ.

Đó là lời nguyền kia đã bắt đầu sinh ra ảnh hưởng hoàn toàn trái ngược với phán đoán của hắn. Nó cũng bắt đầu vùng lên, tiến hành chiếm lấy quyền khống chế hành vi của hắn, cũng gây ảnh hưởng khiến hắn sinh ra ý nghĩ bài xích đối với hành động xóa bỏ lời nguyền.

Không được!

Hắn phải lập tức đưa ra quyết định, tuyệt đối không thể do dự thêm nữa!

Đầu óc Lâm Ân điên cuồng nổi lên cơn lốc, khiến cho bản thân điên cuồng bồi hồi giữa ranh giới cầm thú và không cầm thú.

Rốt cuộc, Lâm Ân cũng nghĩ ra một phương pháp trung hòa khiến cho cả lý trí và dục niệm đều có thể tiếp nhận được.

Nếu không... ta chỉ hôn một cái thôi?

Suy đi tính lại, nếu hắn chỉ hôn tiểu thư con rối một cái, sẽ không gây ra ảnh hưởng quá mức mãnh liệt đâu?

Chờ hôn một cái xong, hắn lại nhanh chóng rời đi, chỉ cần rời xa căn phòng này, hẳn là hắn sẽ không bị cô ấy hấp dẫn quá mức kịch liệt như hiện tại nữa?

Nghĩ tới đây, rốt cuộc Lâm Ân cũng khôi phục được một chút tỉnh táo.

Dù sao cũng chỉ hôn một cái, nếu lỡ để tiểu thư con rối phát hiện ra, thì nhiều nhất cô ấy cũng chỉ tức giận, lao lên đánh cho hắn một trận, mà không thật sự giết chết hắn đâu.

Nếu đã như vậy...

Lâm Ân cố nén ngọn lửa nóng bỏng trong lòng xuống, cố nén hơi thở dồn dập mà từ từ tiến tới, ánh mắt rơi vào bờ môi mỏng manh tinh xảo khẽ hé mở của cô gái đang trong trạng thái chờ khởi động kia.

Giống như cố lấy hết dũng khí, Lâm Ân nắm lấy bờ vai cô ấy, một tay đặt ra sau đầu, hơi nâng cô ấy ngồi dậy, hàng mi yên tĩnh đang gần trong gang tấc kia lập tức phản chiếu trong đôi mắt.

Tựa như một mỹ nhân đang say ngủ.

Tình huống hiện giờ tương tự như một nàng Công chúa trong truyện cổ tích đang ngủ say, chỉ cần được một chàng Hoàng tử hôn, công chúa sẽ thức tỉnh, nhưng Hoàng tử chưa đến, nàng Công chúa ấy lại đang nằm yên tĩnh chờ đợi một con cầm thú tà ác là hắn đi đến ngắt lấy.

Cảm giác tội lỗi mãnh liệt xâm chiếm Lâm Ân, trực tiếp kiềm chế hành vi tà ác của hắn.

Nhưng tới cuối cùng, dao động nguyền rủa khủng bố nọ vẫn

hung hăng chà đạp thứ cảm giác tội lỗi vừa manh nha bùng phát kia xuống dưới, khiến hắn không thể khống chế nổi mà nhắm mắt lại.

Lạnh buốt.

Không có bất cứ mùi vị gì.

Nhưng cảm giác lại giống hệt bản thân vừa thưởng thức một miếng bánh pudding dâu tây xa xỉ ở quán cà phê vào buổi chiều.

Băng và lửa đan xen.

Loại cảm giác lạnh lẽo kia chẳng những không giảm được nhiệt độ nóng bỏng của thứ nguyền rủa trong người Lâm Ân, ngược lại nó còn châm ngòi thêm, khiến hắn như một ngọn núi lửa vừa bộc phát, càng thêm thiêu đốt kịch liệt.

Nhưng hắn vẫn cố gắng khống chế động tác của mình, không để mình làm xúc phạm đến tiểu thư con rối.

Hắn cố gắng nói với chính mình rằng.

Đủ rồi!

Đủ rồi!

Lập tức dừng hành vi tà ác của ngươi lại, lập tức rời khỏi căn phòng này, đừng để bản thân đi trên con đường vạn ác với tương lai tăm tối, mức án nhẹ nhất cũng là ba năm kia!

[Câu đầy đủ là 三年起步, 最高死刑 – nhẹ nhất ba năm, cao nhất tử hình. Mức án của Trung Quốc quy định đối với tội phạm cưỡng gian, nhẹ nhất là đi tù 3 năm, nặng nhất là trực tiếp tử hình.]

Nhưng thân thể không nghe sai khiến, dù ý thức của muốn, hắn cũng không thể rời đi.

Hắn càng dùng sức, cố gắng cố gắng!

Trong khi tập trung tinh thần, cố gắng đấu tranh với bản năng nguyên thủy, Lâm Ân hoàn toàn không chú ý tới hàng lông mi vốn đang nhắm chặt của tiểu thư con rối vừa khẽ khàng rung động, không biết có phải cô ấy đã thức tỉnh từ trạng thái chờ khởi động kia hay không, nhưng thân thể vẫn nằm yên tĩnh trên giường, không có bất kỳ động tác gì khác.

Ngay trong căn phòng này, cô nam quả nữ vẫn một mực duy trì tư thế như vậy, nhưng một thứ gì đó lại đang nóng dần lên, giống như một chuyện cực kỳ tà ác nào đó, sắp xảy ra.

Nhưng chính vào lúc này.

"Đầu ngốc, chẳng lẽ ngươi định ức hiếp tiểu thư con rối nhà người ta thật..." Một giọng nói tà ác lập tức vang lên bên tai Lâm Ân.

Trong nháy mắt khi giọng nói này vang lên, nó cũng lập tức gọi tỉnh cái đầu gần như đã bị thiêu hủy bởi ngọn lửa dục vọng của Lâm Ân.

Nó giống như một chậu nước lạnh, hung hăng xối từ đỉnh đầu xuống, khiến cho động tác của hắn lập tức dừng lại.

"Nếu ngươi thực sự như vậy, thì ngươi đúng là không có một chút đạo đức nào đâu."

Lâm Ân vội vàng quay đầu, và lập tức bắt gặp Trái Trái vừa dựng đầu sống lại, đang dùng ngón út ôm lấy ngón cái, nhìn chằm chằm vào mình.

Mãi cho đến lúc này, sau khi trải qua quá trình giằng co và đối kháng kịch liệt cùng nguyền rủa sáp sáp trong cơ thể, rốt cuộc ánh mắt nóng cháy của Lâm Ân cũng tỉnh táo lại trong một chớp mắt.

"Đúng vậy... Đúng vậy, nếu ta thực sự làm như vậy, đúng là không phải người." Lâm Ân thở hổn hển, nói.

Trong khoảnh khắc gian nan ấy, cuối cùng đạo đức cũng vùng lên, một lần nữa chiếm cứ điểm cao rồi.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua tiểu thư con rối thiếu chút nữa đã bị "Thượng lũy" [1] rồi. Cảm giác tội lỗi nặng nề ầm ầm cuốn tới, khiến cho lý trí của hắn lại một lần nữa được tiếp viện.

Chạy!

Phải chạy thật nhanh!

Nếu còn không chạy, hắn cũng không biết bản thân có thể ngăn chặn được chính mình hay không!

-nguồn tại apptruyen-

---

[1] : 上垒 - thượng lũy là một thuật ngữ chuyên nghiệp trong môn bóng chày, có thể hiểu nôm na như thế này:

Nếu cầu thủ đánh bóng đánh được quả bóng từ người ném bóng, họ phải cố gắng ít nhất là chạy đến được gôn đầu tiên. Sau đó, họ có thể chạy đến bao nhiêu gôn tùy ý và dừng lại nếu nghi ngờ mình có khả năng bị loại khi chạy đến gôn tiếp theo. Khi đã đến gôn, họ trở thành các runner và có thể chạy đến các gôn tiếp theo khi đồng đội đánh trúng bóng. Người đánh bóng cần chạm một số bộ phận nhất định vào gôn mới được tính là đã đến gôn đó.

Tình huống trong chuyện có thể hiểu là … chuẩn bị chạm đến một số bộ phận nhất định và ghi bàn rồi.

Chương 846: Ngươi Có Biết Vì Sao Ta Không Thể Sử Dụng Phương Pháp Ấy Không?

Lâm Ân lập tức không chút do dự xoay người, gắt gao giữ lấy huyệt Thái Dương, cố gắng làm cho chính mình tỉnh táo lại lâu nhất có thể, sau đó khởi động chiếc xe lăn bên dưới, nhanh chóng mang theo Trái Trái chạy khỏi gian phòng của tiểu thư con rối.

Gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi tới, cô bé kia vẫn đang nằm trên giường.

Có thể mơ hồ thấy được, bàn tay mảnh khảnh đang nắm chặt tấm ván giường bên dưới tấm khăn trải giường kia vừa thoáng buông lỏng ra.

...

Mấy phút sau, trong phòng của Lâm Ân, hắn nâng chậu nước lạnh lên thật cao, sau đó dội thẳng từ trên đầu mình xuống, khiến cho nước đá làm giảm nhiệt độ của ngọn lửa điên cuồng đang thiêu đốt trong cơ thể mình, khiến cả người ướt sũng.

Bị cái lạnh của nước đá kích thích, Lâm Ân đã tỉnh táo hơn, hắn mới dùng sức thở hổn hển vài cái, mới nhẹ nhàng lau gò má khô khốc của mình.

Cũng may, đến khoảnh khắc cuối cùng, hắn đã tạm thời làm cho bản thân bình tĩnh lại.

Nhưng chỉ cần thoáng nghĩ tới những ý nghĩ hoang đường sinh ra do bản thân bị nguyền rủa ảnh hưởng tới vừa rồi, hắn lại cảm

thấy toàn thân run rẩy, bởi vì… vào thời điểm ấy, hắn đã thật sự muốn làm chuyện xấu xa với... tiểu thư con rối vừa được mình chữa khỏi.

Không thể nghi ngờ, ảnh hưởng do loại nguyền rủa này mang đến còn mãnh liệt hơn những gì hắn tưởng tượng.

Trái Trái nghiêm túc nhìn về phía Lâm Ân, giơ ngón tay cái lên, nói: "Đầu, khá lắm, quả nhiên Trái Trái không nhìn lầm ngươi, tuy đạo đức của ngươi linh hoạt thật, nhưng ở thời khắc mấu chốt, ngươi vẫn có thể nhớ ra mình là một con người, đã giỏi hơn đại bộ phận biến thái khác nhiều rồi!"

【 Đinh! Độ hảo cảm của Trái Trái đối với ngươi +10】

【 Đinh! Độ hảo cảm của Trái Trái đối với ngươi +10】

Bên tai tràn ngập những lời tán thưởng của Trái Trái.

Lâm Ân: "..."

Nhưng Lâm Ân lại biết, nếu vừa rồi hắn thật sự nhân cơ hội để thi triển những gì mình đang nghĩ trong đầu lên người tiểu thư con rối, thì không cần phải nghi ngờ, mối quan hệ giữa hắn và tiểu thư con rối sẽ bị một chút xúc động nhất thời của hắn triệt để phá hư.

Dù sao hắn cũng không đi theo con đường tà đạo chân chính.

Thật đáng ghét mà!

Dù bị nguyền rủa ảnh hưởng, nhưng trong đầu lại dễ dàng sinh ra một loại suy nghĩ như vậy, chẳng lẽ… hắn thật sự là một sinh vật tà ác chuyên suy nghĩ bằng nửa người dưới sao?

Không được!

Đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Cái nhược điểm rõ ràng như thế, nếu trong chiến đấu bị địch nhân bắt được, hắn tuyệt đối không thể chịu đựng nổi hậu quả đâu.

Xét cho cùng, trên đầu chữ “sắc” (色) có một cây đao (刀) nha!

"Trái Trái..." Lâm Ân mở miệng theo bản năng.

Và gần như là phản xạ có điều kiện, Trái Trái lập tức dùng ngón tay út ôm chặt lấy ngón tay cái, vô cùng cảnh giác nói: "Không được!"

"Ta biết hiện giờ đầu ngươi đang không tỉnh táo, ta cũng biết suy nghĩ ác liệt đang làm loạn trong đầu ngươi, ngươi muốn Trái Trái giúp ngươi sao? Không được! Ngươi cho rằng lần này ta còn bị chuốc say giống như lần trước sao? Không! Có! Chuyện! Đấy! Đâu!"

Cô ấy còn kiên quyết nhấn mạnh mấy chữ như vậy.

Lâm Ân: "..."

Không thể nghi ngờ, từ lần trước ở thành Hắc Dạ, thiếu chút nữa hắn đã ức hiếp cô ấy, khiến cho đến hiện tại, ý thức phòng bị của Trái Trái đã tăng lên rõ rệt rồi.

Lâm Ân phức tạp nhìn cô ấy, nói: "Nhưng Trái Trái, chẳng lẽ ngươi thật sự nhẫn tâm đứng nhìn chủ nhân phải chịu đựng nỗi thống khổ do nguyền rủa mang đến sao? Ngươi thật sự tuyệt tình như vậy sao? Trái Trái..."

Trái Trái nói: "Tuy ngươi nói thâm tình như vậy, trong lòng ta cũng có chút không nỡ, nhưng giúp ngươi là chuyện tuyệt đối không thể, chẳng lẽ trước kia ngươi không có phương pháp tự giải quyết sao?"

Lâm Ân hít sâu một hơi, nói: "Đương nhiên là có."

Trái Trái nghiêm túc nói: "Vậy ngươi dùng biện pháp kia đi, không phải là được rồi sao?"

Lâm Ân nhắm mắt lại, buồn bã nói: "Vậy ngươi có biết vì sao sau khi ngươi có được ý thức, ta lại chưa từng sử dụng loại phương pháp ấy hay không?"

Trái Trái: "???"

Lâm Ân có chút thương cảm, nắm chặt cổ tay trái nói: "Ngươi thử xem! Trái Trái ngươi thử xem đi!"

Trái Trái ngẩn ra, lập tức lộ vẻ mặt ngơ ngác.

Lẽ... Lẽ nào...

Tới đây, rốt cuộc Trái Trái cũng hiểu được ý tứ tà ác trong lời nói của hắn.

Nói đùa... Nói đùa cái gì vậy?

"Dừng! Ngươi đừng có bày ra loại biểu cảm ngây thơ vô số tội này nữa, đầu ngươi quá đáng lắm rồi o (≧ 口 ≦)o! Hóa ra trước kia ngươi thường xuyên làm loại chuyện tà ác này với tay trái. Sau này đừng nói có nói với người khác là Trái Trái ta quen ngươi ngươi! Tuyệt đối đừng!"

"Ngươi còn mặt mũi nói ra mấy lời này ư? Lúc trước ta vẫn dùng tay trái của mình như bình thường, ai biết được ngươi sẽ biến dị? Huống chi... đây rõ ràng là phương pháp vô cùng bình thường và không ảnh hưởng tới người khác, làm sao vào miệng ngươi lại trở nên biến thái như vậy rồi?"

"Ta không biết, nói thế nào đó cũng là hành vi siêu cấp biến thái! Bị ô uế rồi! Trái Trái còn chưa sinh ra đã bị ngươi làm ô uế! Ô ô! Trái Trái không còn thuần khiết nữa! Đầu ngươi là siêu cấp đại biến thái!"

"Bớt sàm ngôn đi! Trái Trái! Nể mặt chủ nhân luôn đối xử với ngươi tốt như vậy, rốt cuộc ngươi có giúp chủ nhân chuyện này hay không?!"

"Rốt cuộc ngươi cũng lộ bộ mặt thật ra rồi, không định giả vờ nữa sao? Không đâu, o (≧ 口 ≦)o ta không giúp! Ngươi đi chết đi!! Fuck you!!"

"Được! Đã như vậy, thì ngươi đừng trách chủ nhân cưỡng ép, 【 Mô phỏng biến hóa】!!"

Trái Trái lập tức kinh hoảng, cô ấy hoàn toàn không ngờ được cái đầu của mình lại ác liệt đến mức này.

Ngay trước khi luồng sáng bạc kia lan tới, lập tức biến cô ấy trở thành một cô bé tai mèo đáng yêu, (〃 > 皿 <) hung hăng há miệng cắn chặt lấy tay phải của hắn, trực tiếp cắt đứt quá trình mô phỏng biến hóa.

"Tê— Trái Trái ngươi quá đáng đến vậy sao?!"

"Rõ ràng ngươi mới là kẻ quá đáng! (〃 > 皿 <), nếu ngươi dám biến Trái Trái thành cô bé kỳ quái như vậy, Trái Trái sẽ dám cắn nát cái đầu thối của ngươi! Ta nói thật!"

"Trái Trái ngươi quá tuyệt tình! Rõ ràng hai chúng ta là bạn bè thân mật như vậy, vậy mà ngươi … chỉ một cái yêu cầu đơn giản thế, ngươi cũng không chịu nhận lời, ngươi làm ta thương tâm quá rồi!"

-truyện-yy-pro-

Chương 847: Mối Liên Hệ Với Alice!

"Làm sao có thể đồng ý được? Hừ, ta biết âm mưu xấu xa của ngươi rồi, ngươi muốn mượn cơ hội này để bắt nạt Trái Trái, có đúng không? Ngươi… tên lolicon tà ác biến thái này! Ta chỉ liếc mắt đã nhìn thấu ngươi rồi! Trái Trái tuyệt đối không để ngươi thực hiện được hành vi xấu xa ấy đâu, ngươi chết tâm đi!" Trái Trái kêu to.

Cô ấy là người hiểu rất rõ tính cách ác liệt của cái đầu mình!

Cách hắn đối xử với tiểu thư con rối, đối xử với Kẻ Săn Đầu Tiểu Tiểu, đối xử với Miêu Miêu, cũng như đối xử với tất cả các cô gái khác đều cực kỳ dịu dàng, có đạo đức cao, không bao giờ dám vượt quá giới hạn, nhưng chỉ cần đối mặt với cô ấy, hắn sẽ biến thành một người khác, vừa tà ác vừa xấu xa, lại chẳng có một chút cảm giác tội lỗi nào!

Cho nên vừa có cơ hội, hắn sẽ nghĩ đủ mọi biện pháp để biến cô ấy trở về con đường cũ, muốn phẳng phẳng tay trái này!

Loại suy nghĩ tà ác như vậy… chỉ cần nghĩ đến thôi cũng cảm thấy trong lòng giận sôi rồi!

Trong lúc nhất thời, một người một tay (▼ 皿 ▾) lại bắt đầu thi triển bí thuật đấu vật ở trong phòng, còn trực tiếp rơi vào trong cuộc chiến giằng co ác liệt.

"Mô phỏng biến hóa!"

"Không được!"

"Mô phỏng biến hóa!"

"Không được!"

Cứ như vậy, Lâm Ân thi triển năng lực, Trái Trái lập tức lao lên cắt ngang, hết lần này đến lần khác khiến cho mảnh quang mang màu bạc trong phòng liên tục sáng lên rồi vụt tắt, giống như một cái bóng đèn bị hỏng, nhấp nháy liên hồi.

Trái Trái kêu to, hung hăng cắn vào cổ tay Lâm Ân, Lâm Ân cũng nóng nảy, không nói hai lời đã há miệng, hung hăng cắn vào cổ tay Trái Trái.

"A... A...! Đầu ngươi thật quá đáng! Ngươi lại cắn tay mình!"

"Không phải ngươi cũng cắn tay ta sao?!"

Gần như cuộc chiến giữa một người một tay đã đi đến tình trạng gay cấn rồi.

Có thể nói, chỉ cần phương nào chiến thắng, là phương ấy có thể giành được quyền chủ đạo cuối cùng.

Thời gian không ngừng trôi qua, chính vào thời khắc chiến đấu kịch liệt nhất, Lâm Ân chợt bắt lấy sơ hở của Trái Trái, chỉ trong nháy mắt đã dùng chân của mình quấn lấy cổ tay Trái Trái, khiến cô ấy không thể động đậy được, mà hắn cũng nhân cơ hội này để bắt đầu thi triển năng lực mô phỏng.

Gần như trong nháy mắt tiếp theo, tia sáng bạc mãnh liệt đã xuất hiện trên tay phải của Lâm Ân.

Trái Trái giãy giụa hét lớn: "Đầu ngốc, ngươi không nói võ đức!"

Lâm Ân ác liệt nói: "Binh bất yếm trá! Ta chưa từng nói mình chỉ dùng tay phải đến chiến đấu với ngươi, ngươi hãy ngoan

ngoãn chấp nhận số mệnh đi! Trái Trái!"

"Mô phỏng biến hóa!!"

Trái Trái (Ω Ω), nói: "Oa nha nha!"

Nhưng ngay tại thời điểm Lâm Ân sắp thực hiện được hành vi tà ác của mình, sắp dùng mô phỏng biến hóa biến Trái Trái trở thành một cô bé tai thú đáng yêu như ý nguyện trong đầu, đột nhiên một loại cảm ứng giống như dòng điện lại đâm mạnh vào não hắn.

Ông —— Ánh sáng mô phỏng của Lâm Ân sắp rơi vào tay trái cũng lập tức ngừng lại.

Hắn bỗng ngẩng đầu lên.

Trái Trái không chút do dự, lập tức thoát khỏi sự kềm kẹp của cẳng chân hắn, phẫn nộ nắm chặt thành quyền, muốn đánh vào đầu Lâm Ân một cái.

"Đầu ngốc, ngươi nhận lấy cái chết đi!"

Nhưng cũng chính vào khoảnh khắc Trái Trái sắp đánh một quyền đến, Lâm Ân lại nhanh nhẹn há miệng, cắn chặt nắm đấm của Trái Trái, ánh mắt thoáng có chút do dự, ngoài miệng nói ú ớ nói: "Chờ đã nào, ta vừa cảm nhận được điều gì đó, có chút không đúng..."

Trái Trái bị Lâm Ân cắn cũng tỏ ra sửng sốt không thôi, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Ân không giống như giả vờ, bởi vì nếu hắn giả vờ, thì ngay lúc này hắn sẽ nhân cơ hội thực hiện mô phỏng biến hóa rồi.

Trái Trái ngơ ngác hỏi: "Sao vậy?"

Lâm Ân nhíu mày, dáng vẻ hung hăng khi vừa chiến đấu với

Trái Trái đã thay đổi trong nháy mắt, vẻ mặt hắn trở nên do dự mà tỉnh táo hơn nhiều. Hắn quét ánh mắt nghiêm túc của mình ra xung quanh, quan sát mọi thứ vài lần, mới suy tư nói: "Hình như vừa rồi có một thứ gì đó đã thành lập được liên hệ với ta, nhưng chỉ trong chốc lát, mối liên hệ ấy lại bị tách rời rồi. Loại cảm giác này có chút quen thuộc, lại vô cùng mạnh mẽ."

Lời vừa nói ra, tâm trạng của Trái Trái lập tức trở nên kinh hãi. Cô ấy cũng vội vàng xoay người cảnh giác nhìn xung quanh, nói: "Là kẻ địch sao? Chẳng lẽ là thần giáo Cơ Giới, bọn họ đã khóa chặt được vị trí của ngươi và truy sát tới đây rồi?"

Lâm Ân điều khiển xe lăn chuyển hướng, nhìn về phía thành nguyền rủa, cau mày nói: "Không giống, nơi này có Ngả Văn đại ca, tội gì thần giáo Cơ Giới phải đến trêu chọc chúng ta vào lúc này? Hơn nữa khí tức kia… ta luôn có cảm giác khí tức kia vô cùng quen thuộc..."

Hắn còn chưa nói hết câu, đột nhiên...

Ông —— mối liên hệ lạnh lẽo kia lại một lần nữa mãnh liệt lướt qua đầu óc hắn, cũng chính vào khoảnh khắc mối liên hệ kia lóe lên, dường như hắn có loáng thoáng nghe được một giọng nói rất yếu ớt mà cực kỳ quen thuộc, vang lên ở nơi xa xôi nào đó.

"Anh trai..." Trong nháy mắt kia, toàn thân Lâm Ân chấn động.

Bởi vì... giọng nói ấy là...

"Alice?" Lâm Ân run rẩy cả người, vội vàng muốn đứng lên, nhưng dưới tác dụng của lời nguyền, không còn cách nào khác, hắn lại phải ngồi xuống.

Hắn tuyệt đối không nghe lầm.

Sau khi âm thanh kia vang lên, rốt cuộc hắn cũng hiểu ra, vì sao mình lại có cảm giác quen thuộc đến vậy rồi?

Nhưng điều này làm sao có thể?!

Alice vốn là địa phược linh, thứ nguyền rủa trên người cô ấy tuyệt đối không cho phép cô ấy rời khỏi Ngôi Nhà Hạnh Phúc kia, dù chỉ một bước. Mà nơi này vốn là thành nguyền rủa xa xôi ngàn dặm, làm sao Alice có thể tới đây được?

"Alice! Là em sao? Bây giờ em đang ở đâu?" Lâm Ân lập tức hô to, trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc.

Dường như đã nghe được lời nói của hắn, khiến cho mối liên hệ vừa rồi lại một lần nữa thành lập nên kết nối cùng hắn, nhưng mối liên hệ này vẫn vô cùng yếu ớt, tựa như một con diều giấy đang điên cuồng bay múa trong gió lớn, bất cứ lúc nào cũng sẽ đứt dây.

Sau đó … rốt cuộc hắn nghe được thanh âm yếu ớt kia vang lên lần thứ hai: "Anh còn sống không..."

Lâm Ân vội vàng nói: "Đương nhiên là anh còn sống rồi! Chuyện gì đã xảy ra vậy? Alice làm sao em có thể thành lập được mối liên hệ với anh? Hiện giờ em đang ở đâu? Em không ở bên trong Ngôi Nhà Hạnh Phúc sao?"

Chương 848: Cô Ấy Là Em Gái Của Em!

-nguồn tại apptruyen-

Ngay khi nghe được câu “Anh vẫn còn sống”, dường như giọng nói yếu ớt kia cũng lộ ra một tia vui mừng: "Quá tốt rồi... Anh trai... Anh còn sống thật tốt... quá rồi..."

"Em lo lắng cho anh trai, nên không nhịn được... Mà tìm tới..."

Thân thể Lâm Ân lập tức run rẩy.

...

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, không gian trước mặt hắn từ từ rạn nứt, một luồng quỷ khí lạnh lẽo cùng với dao động nguyền rủa mạnh mẽ đến tột cùng, lập tức hóa thành một cơn cuồng phong dũng mãnh tràn vào trong phòng này, hệt như triều cường vậy.

Thậm chí chỉ trong nháy mắt, loại ác ý mạnh mẽ cấp tử triệu kia đã bao phủ toàn bộ cứ điểm, làm cho thân thể của tất cả những Dạ Y trong cứ điểm đều sởn da gà, dựng đứng lông tơ, ai nấy đều vô thức cảm nhận được từng cơn lạnh buốt tràn về.

Tiếng rên la chói tai đầy ác ý nhanh chóng ập đến, vang vọng khắp nơi trong gian phòng.

Ánh đèn trở nên lập lòe bất định, trên vách tường cũng xuất hiện những dấu tay bằng máu, cái rèm cửa điên cuồng nhảy múa, không khí lạnh buốt như đêm đông… toàn bộ những sự biến đổi này đều là hiện tượng linh dị diễn sinh ra do luồng quỷ khí nồng

đậm đến tột cùng vừa tràn vào kia.

Nhưng Lâm Ân không hề nhúc nhích, hắn đang chăm chú nhìn vào vết nứt đen kịt mới xuất hiện giữa không gian.

Bởi vì hắn không cảm nhận được bất cứ cảm giác căm thù nào xuất phát từ luồng khí tức tràn đầy ác ý và quỷ khí vô biên kia, ngược lại… chúng giống như tầng tầng gai nhọn đang bao lấy sự mềm mại bên dưới.

Dần dần… Một bàn tay nhỏ bé nhợt nhạt gian nan vươn ra từ trong khe nứt.

Toàn thân Lâm Ân chấn động.

Bởi vì hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, chung quanh bàn tay nhỏ kia đang có vô số những sợi chỉ màu đen đã căng đến cực hạn, giống như có một thứ gì không rõ đang bám lên người cô ấy, không ngừng kéo cô ấy về phía sau.

Thậm chí đứng ở nơi này, hắn còn có thể trông thấy rõ ràng những vết rạn chằng chịt trên làn da của cô ấy.

Chính trong luồng hắc khí đằng đằng kia, bàn tay nhỏ bé của Alice vừa gian nan vừa nhẹ nhàng rơi xuống gương mặt của hắn, tràn đầy quyến luyến và vui mừng, giống như cô ấy vất vả xuyên qua khoảng cách vô ngần giữa bọn họ, chỉ để tới đây nhìn hắn một cái mà thôi.

Lạnh buốt.

Bàn tay nhỏ bé ấy lạnh lẽo vô cùng.

"Thật tốt quá..." Trong khe nứt không gian với những luồng khói đen đang điên cuồng phun trào kia, chợt truyền đến giọng nói tràn ngập vui mừng của cô bé.

Nhưng chính trong khoảnh khắc Lâm Ân muốn mở miệng, đột nhiên những sợi dây đen rậm rạp trên bàn tay nhỏ kia lại bị kéo căng ra, và không chút do dự, chúng lập tức kéo một cái thật mạnh, cưỡng ép bàn tay kia phải trở về.

Ngay cả luồng quỷ khí đáng sợ vốn đang ùn ùn kéo tới, cũng bị thứ dao động nguyền rủa đáng sợ kia cuốn lấy, khiến chúng vừa gào khóc thảm thiết vừa bị kéo về.

Gương mặt Lâm Ân biến sắc, hắn đứng bật dậy muốn nắm lấy bàn tay kia, nhưng thân thể quá mức suy yếu, lại nằm úp sấp xuống mặt đất.

"Alice!" Nhưng trong nháy mắt khi khe nứt không gian kia bị cưỡng ép đóng lại, mối liên hệ giữa cô bé với hắn cũng bị cắt đứt rồi. Tựa như cô ấy chịu đau khổ, xuyên qua khoảng cách vô ngần giữa hai người bọn họ, chỉ để xác định xem hắn có khỏe mạnh hay không, chỉ để liếc mắt nhìn hắn một cái đã đủ rồi.

Trái Trái run run nói: "Đây rốt cuộc là..."

Ngay sau đó, không gian trong phòng lại một lần nữa trở nên vặn vẹo như Kính Vạn Hoa, chính giữa khu vực bị biến dạng ấy nhanh chóng xuất hiện vòng xoáy, bóng dáng Ngả Văn tước sĩ tước sĩ đột ngột xuất hiện bên người Lâm Ân.

Thật hiển nhiên, luồng dao động ác linh cấp tử triệu kinh khủng kia đã thu hút sự chú ý của gã rồi.

"Cậu bị thứ gì theo dõi vậy?" Ngả Văn tước sĩ vội vàng xoay người đỡ hắn dậy, rồi nhíu mày quan sát xung quanh.

Chỉ trong nháy mắt, luồng linh năng cường đại tản ra từ trên thân thể gã đã tạo thành những tấm lá chắn vô hình, ngăn cách xung quanh.

Luồng quỷ khí vừa rồi vô cùng cường đại, với độ dày của quỷ

khí và ác ý kia, ít nhất nó cũng là một con ác linh cấp tử triệu.

Mà không thể nghi ngờ, ác linh có thể trưởng thành đến giai đoạn này, thì hận ý và sự điên cuồng của bọn chúng tuyệt đối đủ để bọn chúng trở thành một tồn tại cấm kỵ bên trong thế giới Hắc Ám.

Hai mắt Lâm Ân vẫn gắt gao nhìn chằm chằm về phía trước. Hắn ôm lấy bả vai Ngả Văn tước sĩ đứng lên, nói: "Không phải em bị theo dõi, là cô ấy tới tìm em..."

"Cô ấy là em gái của em."

Lời vừa nói ra, dù một tồn tại có ý chí vững vàng mạnh mẽ như Ngả Văn tước sĩ cũng đột nhiên rơi vào thất thần: "Em... gái ư?"

Ngả Văn tước sĩ lập tức nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, ánh mắt kia giống như đang nhìn một con sinh vật cực kỳ bất bình thường mà bản thân không hề quen biết.

Nhưng lúc này, Lâm Ân lại không có thời gian để giải thích cho Ngả Văn tước sĩ hiểu, rốt cuộc là vì sao hắn lại có một cô em gái ác linh cấp tử triệu như vậy.

"Ngả Văn đại ca, anh có thể truy tung được khí tức vừa rồi không? Em gái của em là Địa Phược Linh, theo đạo lý, cô ấy tuyệt đối không thể tới đây được. Em lo lắng cô ấy đã làm ra chuyện ngu xuẩn gì rồi. Anh có thể dẫn em đi tìm cô ấy được không?" Hắn thở hổn hển, hai tay nắm chặt, cực kỳ bức thiết nói.

Ngay khi nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Ân, Ngả Văn tước sĩ cũng nhìn ra tầm quan trọng của con ác linh kia đối với hắn rồi, gã lập tức gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn lên, ngón tay thoáng duỗi ra, dao động linh năng lập tức lan tràn.

Ông —— Gần như trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt của Ngả

Văn tước sĩ đã xuyên qua tấm vách ngăn không gian thật dày trước mắt, để bắt được một bóng dáng nhỏ bé đang không ngừng bị kéo đi, ở chỗ sâu nhất trong vùng không gian hỗn loạn vô tận kia.

"Tìm được rồi." Ngả Văn tước sĩ chậm rãi vươn tay lướt qua huyệt Thái Dương, dòng nước lũ số liệu không ngừng chớp động trong mắt. Gã nhìn chằm chằm về phía trước nói: "Chúng ta đi thôi."

Ba —— Gã búng tay một cái, vùng không gian xung quanh lập tức trở nên vặn vẹo như Kính Vạn Hoa, thân thể của gã và Lâm Ân đồng thời biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, ở thời điểm Lâm Ân lại một lần nữa mở mắt ra, hắn chợt phát hiện mình và Ngả Văn tước sĩ đã có mặt bên trong một vùng không gian loạn lưu đủ mọi màu sắc rồi.

Chương 849: Cô Em Gái Ngốc Nghếch Này!

Lâm Ân cũng không quá xa lạ với nơi này.

Lúc trước, khi hắn lợi dụng năng lực truyền tống muốn quay trở về Ngôi Nhà Hạnh Phúc, hắn cũng từng xuất hiện trong đường hầm không gian, và thứ bao bọc bên ngoài đoạn đường hầm không gian ấy, chính là dòng chảy không gian hỗn loạn rậm rạp này.

Và tới cuối cùng, hắn cũng hiểu được vì sao Alice lại đến tìm mình.

Bởi vì thời khắc cuối cùng, khi bị Vạn Cơ Chi Thần kéo trở về, gần như một chân của hắn đã bước vào Ngôi Nhà Hạnh Phúc rồi.

Và không cần phải nghi ngờ, khẳng định là khí tức của hắn lúc ấy đã làm Alice chú ý tới.

Nhưng làm sao cô ấy có thể... chạy tới tận đây được?

Rõ ràng cô ấy là Địa Phược Linh mà?

Trên người cô ấy mang theo nguyền rủa, khiến cho cô bé này tuyệt đối không thể rời khỏi Ngôi Nhà Hạnh Phúc, nếu cưỡng ép rời đi, dù chỉ là một bước, cũng sẽ mang đến cho cô ấy sự tra tấn và nỗi đau khổ khó có thể tưởng tượng nổi.

Vậy rốt cuộc … cô ấy đã làm như thế nào để vượt qua khoảng cách quá mức xa xôi này mà xuất hiện ở nơi đây?

Lâm Ân không dám nghĩ nữa.

"Ngay ở phía trước, dường như ác linh kia đã bị nguyền rủa trói buộc, đang dùng tốc độ rất nhanh rời xa chúng ta." Ngả Văn tước sĩ ngẩng đầu, trong nháy mắt đã mang theo Lâm Ân vượt qua vùng không gian loạn lưu vô tận phía trước.

Mà cũng chính tại khoảnh khắc Ngả Văn tước sĩ xua tan vùng loạn lưu trước mặt, con ngươi của Lâm Ân chợt co rụt lại.

Hắn vừa thoáng bắt được bóng người ở phía trước kia. Nhưng ngay khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ấy, trong lòng hắn lập tức trở nên lạnh lẽo như vừa rơi vào đầm băng.

Bởi vì hắn đang được chứng kiến cảnh tượng khiến bản thân quá mức đau lòng.

Chỉ thấy vô số những sợi tơ màu đen tràn tới từ phía sau lưng Alice, chúng nó trấn áp thân thể của cô ấy, thậm chí mật độ của những sợi tơ này dày đặc đến nỗi, hắn còn không thể nhìn rõ hình dáng của em gái mình.

Ở thời điểm hiện tại, bàn tay nhỏ bé tái nhợt mơ hồ lộ ra bên trong những sợi tơ dày đặc kia, đã bị tàn phá đến mức gần như vỡ vụn cả rồi.

Mà những sợi tử tuyến ở phía sau lưng cô ấy vẫn một mực kéo thật dài đến tận cuối tầm mắt. Chúng giống như vô số xiềng xích không khóa, đang liều mạng kéo cô ấy trở về lồng giam của riêng mình.

Đến khoảnh khắc này, rốt cuộc Lâm Ân cũng hiểu, cô ấy vốn chưa thoát khỏi thứ nguyền rủa đang trói buộc trên người mình, là cô ấy cứng rắn, liều mạng mang theo chấp niệm, mạnh mẽ kéo theo vô số nguyền rủa trói buộc, để từng bước từng bước, vượt qua khoảng cách cực kỳ xa xôi giữa hai người, tiến đến nhìn thấy hắn!

"Alice!" Giờ khắc này, Lâm Ân đã trừng lớn đôi mắt như muốn rách ra, nỗi đau đớn, xót xa lập tức thổi quét toàn thân hắn.

Đứa nhỏ ngốc nghếch này!

Cô em gái ngốc nghếch này!

Khẳng định là cô bé ấy đã cảm nhận được khí tức của hắn vào đúng khoảnh khắc Vạn Cơ Chi Thần cưỡng ép kéo hắn trở về, bởi vậy mới cho rằng hắn đã gặp phải cường địch không thể chống đỡ được, mới cho rằng hắn đã rơi vào nguy hiểm… Để rồi sau đó, cô ấy không chút quan tâm đến bản thân, lập tức mang theo xiềng xích và gai nhọn trên người, cố chấp muốn đi tìm hắn?

Nói cách khác, từ khi đại chiến với Vạn Cơ Chi Thần bắt đầu, đến lúc Ngả Văn tước sĩ xuất hiện cứu hắn, đến khi hắn chìm trong hôn mê, lại đến tận lúc hắn giải phẫu cho tiểu thư con rối… trong suốt quãng thời gian mà hắn hoàn toàn không hay biết gì kia, cô ấy vẫn luôn chịu đựng nỗi đau khổ thật lớn, một mực lang thang trong không gian loạn lưu này, đi tìm hắn ư?

Hơn nữa, cô ấy làm như vậy cũng chẳng vì điều gì hết, chỉ vì một cái liếc mắt nhìn, chỉ cần xác định được hắn vẫn còn sống… vậy là đủ rồi, thậm chí còn không kịp nói thêm điều gì với hắn, đã yên lặng bị kéo về cái lồng giam kia?

"Nói đùa gì thế!!" Lâm Ân cắn răng, gần như trong nháy mắt, hắn đã lấy ra cây liêm đao khổng lồ của mình, trực tiếp phát động hiệu quả nhảy vọt không gian của nó, mặc cho không gian loạn lưu xung quanh có thể lấy mạng hắn trong nháy mắt, hắn cũng không quan tâm.

Ông —— Luồng sương máu dày đặc xuất hiện, Lâm Ân mang theo đôi mắt đã trừng to muốn rách mí, trực tiếp đi tới bên cạnh Alice, vội vàng vươn tay đến bắt lấy bàn tay nhỏ bé gần như đã bị phá tan thành từng mảnh nhỏ của cô ấy.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, lực kéo to lớn kia đã khiến thân thể hắn bay lên, phấp phới như một chiếc lá rụng nhỏ bé.

Giống như ngươi đột ngột vươn tay, tóm lấy một đoàn tàu đang điên cuồng lao nhanh về phía trước vậy.

Lực ly tâm cực mạnh kia gần như đã kéo đứt cánh tay Lâm Ân rồi.

Nhưng Lâm Ân vẫn cắn chặt răng, vẫn cố gắng vươn tay ra tóm lấy những sợi chỉ đen nguyền rủa trên người cô ấy, giữa không gian loạn lưu đang điên cuồng vặn xoắn, rồi dùng sức luồn vào khe hở giữa những sợi dây nguyền rủa kia, dùng sức chạm được vào thân thể Alice.

Gương mặt tiều tụy đầy vết rạn, gần như đã bị nguyền rủa hoàn lấp kín kia, lập tức làm trái tim Lâm Ân đau đớn.

【Đinh! Ngươi đang thi triển năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa đối với Alice, xin hỏi có lập tức tiến hành gây ảnh hưởng hay không? 】

"Có!" Lâm Ân ngửa đầu rống to.

Cũng chính tại khoảnh khắc đó, một luồng ánh sáng bạc chói mắt xuất hiện từ trong tay hắn, nhanh chóng lan tràn ra ngoài, chỉ trong nháy mắt đã trải rộng toàn thân Alice, bao phủ vô số những đường tử tuyến màu đen kia.

Tại khoảnh khắc ấy, cả không gian loạn lưu đều bị luồng hào quang màu bạc chói mắt kia chiếm cứ, ngay cả Ngả Văn tước sĩ cũng không nhịn được, phải giơ tay lên che mắt mình lại.

Từng sợi tử tuyến đứt đoạn.

Lực lượng đáng sợ của nguyền rủa đang điên cuồng kéo Alice quay trở về Ngôi Nhà Hạnh Phúc, cũng nhanh chóng tan rã trong

luồng sáng bạc kia.

Tới cuối cùng, Lâm Ân cắn chặt răng, đột nhiên lao đến, ôm chặt lấy vòng eo của cô bé, dùng sức tách cô em gái nhỏ bé của mình ra khỏi thứ nguyền rủa đáng ghê sợ kia.

Cô ấy nhắm mắt lại, gương mặt đáng yêu cùng thân thể đầy vết rạn… giống hệt một thiên sứ.

Rõ ràng… cô ấy là một con ác quỷ sinh ra từ trong hận thù, lại nguyện ý phô bày cho hắn nhìn thấy một mặt thuần khiết nhất, tốt đẹp nhất của chính mình.

Chấp niệm.

Đúng vậy. Xét cho cùng, cả hận ý lẫn oán niệm cũng chỉ là một loại chấp niệm.

Nó chính là căn nguyên tồn tại của ác linh.

Chương 850: Ước Mong Duy Nhất Của Cô Ấy!

Có đôi khi chấp niệm lớn đến mức độ nhất định nào đó, thì không một thứ gì trên đời này có thể ngăn được bước chân của bọn họ.

Mà hiển nhiên, tại thế giới hắc ám, hắn đã bất tri bất giác trở thành tồn tại duy nhất để chờ mong ở trong lòng cô bé này rồi.

Là người nhà...

"Ngả Văn đại ca!" Tới cuối cùng, trong khoảnh khắc nguyền rủa bị phá tan, Lâm Ân ôm cô gái gần như đã tan vỡ trong ngực, mạnh mẽ quay đầu cắn răng vươn tay về phía Ngả Văn tước sĩ.

Cùng thời điểm này, trong hai mắt Ngả Văn tước sĩ lập tức chớp động một chuỗi ánh sáng số liệu chói lòa.

Ba —— Gã nhẹ nhàng búng tay một cái, không gian loạn lưu lấp đầy hướng về phía bọn Lâm Ân lập tức bị xua tan.

Cùng với một luồng cảm giác vặn vẹo giống như Kính Vạn Hoa xuất hiện, không gian bên cạnh đám người Lâm Ân đột nhiên sụp đổ xuống, bọn họ đã được Ngả Văn tước sĩ truyền tống rời khỏi không gian loạn lưu hỗn loạn này rồi.

...

Ca sát—— Một tiếng nổ lớn phát sinh do không gian sụp đổ truyền đến, Lâm Ân ôm Alice trong ngực nặng nề trở về phòng mình, lập tức thở hồng hộc mà rơi xuống chiếc xe lăn.

Hắn không cần điều chỉnh trạng thái của mình, đã vội vàng cúi người nhìn về cô gái trong ngực kia.

Trên làn da của cô ấy là những vết rạn chi chít, quỷ khí dày đặc hỗn loạn bắt đầu tuôn ra ngoài từ trong vết nứt của làn da.

Cô bé ấy giống như một con búp bê bằng sứ đã bị đập vỡ, chỉ có thể tiều tụy nhắm mắt lại, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo của Lâm Ân, vạt áo trên người đã sớm bị xé rách trong loạn lưu rồi.

"Em sao rồi? Alice! Em có khỏe không?" Lâm Ân vội vàng hỏi.

Nghe được lời nói của hắn, ngón tay của cô bé trong ngực hắn khẽ nhúc nhích một chút. Trong thoáng chốc, hàng mi mỏng manh yếu ớt kia nhẹ nhàng giật giật, tựa như tiếng nói của Lâm Ân đã gọi tỉnh ý thức hỗn độn của cô ấy.

Đôi mắt suy yếu làm người ta tan nát cõi lòng kia cũng từ từ mở ra.

"Anh trai..." Alice nhúc nhích khóe môi, bàn tay nhỏ bé gian nan giơ lên, muốn sờ vào gương mặt hắn, giống như đang muốn xác nhận xem có phải anh trai của mình vẫn còn sống sót, vẫn bình an vô sự hay không?

Sau đó, bàn tay cô ấy dùng sức túm chặt vạt áo trước ngực hắn, lại suy yếu nghiêng đầu tựa vào cổ hắn. Thứ ánh sáng quyến luyến lóe lên trong con ngươi nửa mở kia cũng dần dần bình tĩnh lại: "Lại gặp được anh rồi..."

Nghe được giọng nói trong trẻo mà trầm thấp đó, trong lòng Lâm Ân lại đau nhói từng cơn.

Cô bé này quá ngốc, ngốc đến mức làm người ta thương tiếc không thôi.

Bởi vì từ khi rời khỏi hẻm Du Hồn, đã một đoạn thời gian rất

dài hắn không có đi thăm cô bé này. Cô ấy chỉ có một mình, lại phải trông coi cả tòa lâu đài khổng lồ đang giam cầm cô ấy, chỉ cần nghĩ cũng biết cô ấy sẽ cô đơn đến mức nào.

Khi còn sống, tòa thành kia đã giam cầm cô ấy, tới khi chết rồi, tòa thành kia vẫn tiếp tục trói buộc cô ấy.

Lâm Ân cho rằng cô ấy sẽ oán trách hắn, nhưng cô ấy không hề có suy nghĩ này.

Trong ánh mắt của cô ấy, ngoại trừ quyến luyến, không thể tìm ra bất cứ điều gì khác nữa.

Cô ấy thật sự coi hắn là người nhà duy nhất mà bản thân quý trọng rồi.

"Xin lỗi, Alice, là lỗi của anh... Anh trai nên dành nhiều thời gian đi đến Ngôi Nhà Hạnh Phúc với em hơn." Lâm Ân hít sâu một hơi, dùng ánh mắt đầy phức tạp nhìn cô gái trong lòng ngực.

Alice nhắm mắt lại, yếu ớt cuộn mình trong lòng hắn, ôm lấy ngực hắn, dường như chỉ khi làm như vậy, cô mới cảm nhận rõ được nhiệt độ và hơi thở của hắn.

Cô ấy không nói gì, yên tĩnh giống như một con rối sứ.

Cô ấy rất hưởng thụ thời khắc này, cũng giống như tòa lâu đài bên kia dù có lớn hơn nữa cũng không phải là nhà, nhưng ở cùng người nhà thì nơi nào cũng có thể là nhà.

Thế nhưng … anh nên làm thế nào để bù đắp cho em đây...

Alice, Alice…

Em hãy nói đi, hãy nói xem một tên anh trai khốn nạn như anh phải làm thế nào mới có thể bù đắp được cho em đây...

Lâm Ân cứ một mực đưa đôi mắt đầy phức tạp nhìn xuống cô

bé trong ngực, muốn mở miệng, nhưng vừa mới hé miệng, bàn tay mảnh khảnh đã nhẹ nhàng đặt lên môi hắn.

"Cứ ôm em như vậy là được rồi." Hắn nghe được cô bé đang nhắm mắt trong ngực mình phát ra thanh âm trong trẻo như vậy.

Tựa như đây chính là ước mong duy nhất của cô ấy.

Cô ấy không có yêu cầu nhiều hơn, chỉ hi vọng anh trai ôm cô ấy một cái, làm như vậy trong lòng đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Lâm Ân thở dài một tiếng, lại dùng áo choàng bọc lấy thân thể Alice, gắt gao ôm lấy cô bé trong vòng tay mình, cảm giác áy náy gần như đã phun trào trong lòng.

Thời gian trôi đi…

Bỗng nhiên không khí xung quanh phát sinh một chút vặn vẹo, thân thể Ngả Văn tước sĩ trực tiếp xuất hiện bên người Lâm Ân, nhìn cô gái đang được hắn ôm trong ngực.

"Ngả Văn đại ca, đa tạ anh." Lâm Ân cười khổ một tiếng, khẽ lắc lắc đầu nói.

Ngả Văn tước sĩ đưa mắt nhìn cô bé đang an tâm mà quyến luyến, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, giống như một cô em gái đang cuộn mình trong ngực hắn, ánh mắt chớp động, dù nói như thế nào, gã cũng không nguyện đi tin tưởng, cô gái này chính là một con ác quỷ cấp tử triệu, trong lòng tràn ngập lửa hận vô biên vô tận kia.

"Cho nên... Cô ấy là em gái của em?" Rốt cuộc Ngả Văn tước sĩ vẫn mở miệng hỏi bằng giọng nói đầy kinh ngạc của mình.

Lâm Ân cười khổ nhìn Alice trong lòng, nói: "Đúng, cô ấy là một cô bé em gặp được từ trước khi trở thành Dạ Y, bởi vì một số nguyên nhân đặc biệt, hai chúng em đã trở thành anh em. Lần này,

hẳn là cô ấy cảm nhận được em đang gặp nguy hiểm, mới trải qua trăm cay ngàn đắng chạy đến nơi này..."

Nói đến đây, Lâm Ân không nhịn được lại thở dài một hơi.

Ngả Văn tước sĩ dùng ánh mắt cực kỳ bất thường nhìn về phía hắn, giống như đang muốn nhìn thấu xem, rốt cuộc hắn là một người như thế nào.

Nói cách khác, Lâm Ân này không chỉ có một vị hôn thê là tồn tại cấp căn nguyên, có cha vợ và mẹ vợ là tồn tại cấp căn nguyên, ngay cả em gái hắn cũng là ác linh cấp tử triệu?

-apptruyen-

Chương 851: Lâm Ân Biết, Mình Thua Rồi!

-nguồn tại truyện-yy-pro-

Chưa hết, khi ở trong thành Hắc Dạ, gã còn nghe được một lời đồn đại, nói rằng hình như chủ mẫu cũng sớm trở thành mẹ nuôi của hắn từ lâu rồi.

Và nếu tính thêm gã, người anh trai mà Lâm Ân vừa mới nhận...

Ngả Văn tước sĩ: "..."

Gã cảm thấy số liệu của mình có chút hỗn loạn, đầu óc hơi choáng váng.

Bởi vì biến thái quá rồi, bất bình thường quá rồi. Rốt cuộc là hắn đã làm thế nào lại có thể củng cố bối cảnh của mình cứng đến mức này?

Nhóm thân thích như vậy, dù không đặt ở thế giới hắc ám này, thì đặt ở bất kỳ một thế giới nào, cũng xa hoa đến không hợp lẽ thường rồi?

Nhưng đó còn chưa phải chuyện quan trọng nhất, bởi vì có một điều còn quan trọng hơn. Hình như trong bất tri bất giác, ngay cả gã cũng trở thành một thành viên trong gia đình của Lâm Ân rồi, cũng bị hắn thần kỳ thu nhận về, đây mới là chuyện không hợp lẽ thường nhất.

Một đại gia đình như vậy, nếu thật sự tuyên truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến cho cả thế giới xôn xao ư?

"Ngả Văn đại ca, anh làm sao vậy?" Lâm Ân có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên hỏi.

Ngả Văn tước sĩ xoa cái đầu choáng váng của mình, rồi xoay người vươn tay đến, nói: "Không sao, anh chỉ đột nhiên nghĩ đến một số chuyện không hợp thói thường mà thôi. Cậu cứ làm việc của mình trước đi, đợi lát nữa anh lại đến thăm cậu."

Sau đó, dưới ánh nhìn khó hiểu của Lâm Ân, Ngả Văn tước sĩ day day huyệt Thái Dương, trực tiếp xoay người, trực tiếp dùng một phương thức cực kỳ không hợp lẽ thường để biến mất trong vách tường trước mặt.

Lâm Ân: "..."

Cũng may… Ánh mắt đầy thương tiếc của Lâm Ân lại rơi xuống người Alice trong ngực mình... Alice không có gì đáng ngại.

...

Hơn mười phút sau, rốt cuộc Alice cũng khôi phục lại, cô bé được Lâm Ân ôm lên, ngồi xuống bên giường, nhưng đôi mắt thuần khiết như nước kia vẫn một mực nhìn chằm chằm vào hắn, tựa như trong mắt cô ấy, ngoại trừ người anh trai này, nó tuyệt đối không thể chứa thêm bất cứ điều gì khác nữa

Lâm Ân thi triển thuật chẩn đoán ngẫu nhiên để xem bệnh cho cô ấy, cũng đại khái nắm rõ tình huống hiện tại của cô ấy rồi.

Hắn lắc đầu, cười khổ nói: "Quỷ khí tiêu hao quá nhiều, thiếu chút nữa là hồn phi phách tán, cũng may em liên hệ với anh kịp thời, nếu để chậm một lát, chỉ sợ em sẽ thật sự biến thành một vong linh đần độn."

Alice vẫn dùng ánh mắt thuần khiết nhìn hắn, hai bàn chân khe khẽ đung đưa, biểu lộ tâm trạng đang rất vui vẻ của cô ấy.

Lâm Ân có chút bất đắc dĩ, khẽ vươn tay ấn xuống cái mũi ngọc tinh xảo kia, dịu dàng nói: "Sau này không được làm như vậy nữa, đã biết chưa? Nhớ là không thể dùng man lực để thoát khỏi nguyền rủa được, em làm như vậy chỉ khiến nguyền rủa trên người em càng thêm hung mãnh hơn thôi. Đến lúc đó mới thật sự là phiền toái."

Nhưng đương nhiên, chỉ cần hắn liếc nhìn vẻ mặt của Alice một cái, trong lòng cũng hiểu cô bé này chẳng nghe lọt những lời hắn dặn dò rồi.

Cô bé ấy đang trần như nhộng ngồi ở chỗ đó, ngoan ngoãn giống một thiên sứ nhỏ, lại hoàn toàn không có chút xấu hổ hay thẹn thùng như những bé gái nhân loại khác, dường như cô bé này hoàn toàn không thèm để ý đến chuyện thân thể của mình bị anh trai nhìn thấy có phải là một chuyện thẹn thùng hay không.

"Anh trai ôm." Alice lại dang đôi tay nhỏ bé về phía hắn, trong ánh mắt tràn đầy quyến luyến.

Lâm Ân nhắm mắt nói: "Đừng ôm nữa, đã ôm rất nhiều lần rồi. Để anh trai may cho em một bộ quần áo trước. Sau này em nhất định phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được ở trần trước mặt nam sinh, ngay cả anh cũng không được, đã biết chưa?"

Lâm Ân tiện tay lấy một bộ quần áo của mình từ trong không gian hệ thống ra, sau đó thi triển năng lực mô phỏng, trực tiếp phân giải bộ quần áo kia thành một bộ nội y và váy liền áo thuần trắng.

Lâm Ân vẫn nhớ rõ kích cỡ của Alice.

Dù sao lần trước khi ở hẻm Du Hồn, hắn từng tắm rửa cho Alice một lần, khi ấy kích cỡ vòng eo và vòng ngực là bao nhiêu, Lâm Ân đều biết rõ.

Nhưng đương nhiên, trong lòng hắn không có bất cứ tư tưởng không sạch sẽ nào với cô em gái này của mình.

Nếu nói tiêu chuẩn đạo đức của hắn khi đối mặt với Trái Trái là " -1", khi đối mặt với tiểu thư con rối là trên dưới 50, thì đối với Alice của mình, đạo đức của hắn luôn được duy trì ở khoảng tuyệt đối là 90 - 110.

Bởi vì đối với một cô bé có thân thế bi thảm như vậy, còn gần như đã coi hắn là toàn bộ thế giới của mình, Lâm Ân tuyệt đối không sinh ra bất kỳ dục niệm gì với cô ấy, trong lòng hắn chỉ có yêu mến, bảo vệ và thương tiếc vô cùng mà thôi.

Đúng vậy.

Chính là như vậy.

"Đến đây nào, mau mặc quần áo vào trước đi." Lâm Ân có chút bất đắc dĩ đặt bộ nội y và chiếc váy kia bên cạnh người Alice, nhưng cô bé vẫn ngồi im lặng, con ngươi có chút lơ đễnh liếc nhìn hắn, và vẫn không có bất kỳ động tác nào.

"..." Trên đầu Lâm Ân xuất hiện một sợi chỉ đen, hắn có chút ngập ngừng nói: "Chẳng lẽ em muốn anh trai mặc cho?"

Alice vui vẻ gật gật đầu, cô bé lập tức dùng hai bàn tay của mình nắm lấy ngón tay Lâm Ân, kéo hắn đến trước mặt, lại dùng đôi mắt to, long lanh ngập nước nhìn hắn.

Lâm Ân biết, mình thua rồi.

Là một người đàn ông, là một người anh trai, lại bị một cô em gái thuần khiết như vậy dùng ánh mắt đầy sương mù mông lung nhìn qua… hắn thề, dù một người anh trai làm bằng sắt đang ngồi ở chỗ này, cũng tuyệt đối không thể từ chối được bất cứ mong muốn gì của cô ấy.

Dù hắn biết mình không phải một tên lolicon, càng không phải sistercon, nhưng hắn vẫn biết mình thua rồi.

"Haizz… vậy phải nói rõ ràng trước nhé, chỉ có lần này thôi đó, không có lần sau đâu." Lâm Ân bất đắc dĩ vô cùng, nhưng biết làm thế nào bây giờ?

Hắn chỉ còn cách nâng hai chân của Alice lên đặt trên đùi mình, sau đó cầm lấy chiếc quần lót vừa được làm ra xong, cẩn thận bế cô em gái lên, mặc vào cho cô ấy.

Mà trong quá trình Lâm Ân mặc quần áo cho, Alice vẫn biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn và phối hợp, đôi mắt như thiên sứ nhìn chằm chằm vào hắn, gần như không một ai có thể ngăn cản được ánh mắt tràn ngập quyến luyến và thân cận như vậy.

Huống chi… cô ấy còn là một cô bé đáng yêu.

Chương 852: Con Mẹ Nó, Ta Có Làm Gì Đâu?

Tuy trong lòng Lâm Ân không có bất cứ dục niệm gì, nhưng không thể không nói, Alice tuyệt đối là một siêu cấp mỹ nhân chưa thành thục, đôi chân thon dài trắng tinh không tì vết, ngoại trừ những vết rạn nhỏ bé còn chưa khép lại kia, trên thân thể cô ấy chẳng có bất cứ tỳ vết nào.

Có thể nói, nếu Alice còn sống, chờ đến lúc lớn lên, cô ấy sẽ trở thành một quý cô xinh đẹp xuất chúng.

Mà nghĩ tới đây, Lâm Ân lại khẽ thở dài trong lòng.

Nói đến cùng, một cô bé xinh đẹp mà ngoan ngoãn như vậy, khi còn sống lại phải chịu cách đối xử tàn ác và chuỗi ngày đầy rẫy tra tấn đến kinh nhân nhường kia, đã là một chuyện khiến người ta cảm khái không thôi rồi.

Lâm Ân cẩn thận mặc nội y cho Alice xong, lại mặc bộ váy trắng tinh khiết lên người cô ấy, sau đó buộc mái tóc dài mềm mại ra sau lưng cho cô ấy, chờ ăn mặc tươm tất, Alice của hắn lại trở nên tinh xảo giống như một con búp bê vừa được khâu lại như mới.

Nhưng ai có thể biết được, cô bé xinh như búp bê này vốn là một con ác quỷ cấp tử triệu cực kỳ khủng bố, thậm chí còn có thể tạo thành náo động một phương?

Lâm Ân vô thức sờ lên đầu em gái.

【Đinh! Ngươi vô sỉ mặc quần áo cho Alice, hận ý của Alice -

1, độ tin cậy đối với ngươi ＋20】

【Đinh! Ngươi vô sỉ sờ đầu Alice, hận ý của Alice -01, độ hảo cảm đối với ngươi＋10】.

【Đinh! Độ quyến luyến và tin tưởng của Alice đối với ngươi đã đạt tiêu chuẩn đặc biệt, chúc mừng ngươi phát động thành tựu giai đoạn thứ hai: triệu hồi khoa chỉnh hình (2), ngươi đã nhận được kinh nghiệm cơ bản 300】

【Triệu hồi khoa chỉnh hình (2)】: Khi độ quyến luyến và nhớ nhung đối với ngươi của Alice đạt tới tiêu chuẩn đặc biệt, ngươi có thể nhận được loạt thành tựu mang tính giai đoạn này. Sau khi tên kí chủ sistercon quét được rất nhiều hảo cảm từ em gái của mình, rốt cuộc hắn cũng muốn rẽ sang phương hướng không bình thường rồi sao? Điều này đã nói lên rằng, trong lòng kí chủ vẫn có ý tưởng ác liệt với em gái mình, vẫn có loại suy nghĩ mà một con người không thể có, ít nhất là không nên có. Chúc mừng ngươi đã nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: độ hảo cảm của Alice ＋10, mị lực ＋2, xạ thuật ＋10, khi ở cùng với Alice có thể nhận được 5 điểm gia tăng toàn bộ thuộc tính.

Lâm Ân: "???"

Con mẹ nó, ta có làm gì đâu?

Lâm Ân cũng kinh ngạc vô cùng, hắn vội vàng xòe hai tay ra, tỏ vẻ bản thân cực kỳ trong sạch.

Rõ ràng là ta không làm gì mà?

Nguyền rủa đã ảnh hưởng đến ta thành dạng này rồi, nhưng ta vẫn giữ được tỉnh táo, cũng không sinh ra bất cứ ý nghĩ không sạch sẽ nào với Alice…

Hệ thống chó má kia, ngươi làm như vậy, không phải là tự dưng đi hủy hoại danh dự trong sạch của người khác sao?

Hiện giờ ngươi lại bắt đầu cứng rắn cưỡng ép nhét cho ta một đống thành tựu kỳ quái rồi?

Có lầm hay không đấy?

Khoa chỉnh hình ở đâu? Ta có làm gì em gái ta đâu?

Lâm Ân nghiến răng, siết chặt nắm đấm lại, vang lên từng hồi "răng rắc" giòn tan.

Nắm đấm đã cứng lắm rồi.

Hắn thề, nếu có một ngày, hắn đủ khả năng biến cái hệ thống chó má này thành thực thể, hắn nhất định sẽ hung hăng ấn nó vào góc tường, để cho thứ khốn nạn này tử tế nếm thử cái gì gọi là mùi vị kỳ diệu của một tên biến thái không làm người!!

Cẩu hệ thống càng ngày càng quá đáng rồi!

Ngay tại thời điểm đỉnh đầu Lâm Ân (▼ 皿 ▼) vù vù bốc khói, trong đầu hắn cũng ân cần thăm hỏi toàn bộ đám phụ nữ trong nhà hệ thống rồi, trực tiếp tới tới lui lui, ra ra vào vào, không chừa bất cứ sinh vật nào, thì Alice ở trong ngực hắn lại nhẹ nhàng túm lấy góc áo hắn, ngẩng đầu lên, vô cùng thân thiết nhìn chằm chằm vào hắn.

Hai cẳng chân thon dài mà mảnh khảnh lại nhẹ nhàng đong đưa.

Rất rõ ràng, chỉ có lúc ở bên cạnh Lâm Ân, cô ấy mới chân chính cảm thấy an tâm và thả lỏng. Cô bé lại nhích tới gần Lâm Ân hơn, muốn ôm một cái, nhưng lúc di chuyển, dường như có một thứ gì đó vừa lồi lên ngăn cản cô ấy.

Alice có chút ngây thơ và nghi hoặc, nhìn xuống phía dưới.

Bàn tay lại không tự chủ…

Là cái gì nhỉ?

Cô bé nghi hoặc nhìn xuống, lại ngẩng đầu nhìn biểu cảm phẫn nộ muốn bốc khói của Lâm Ân (▼ へ ▾), chờ mãi cũng không nhận được đáp án, con ngươi lại hiếu kỳ, nhìn xuống thứ kỳ quái bên dưới kia.

Là vũ khí sao?

Bởi vì cô ấy đang tiến lại gần, đột nhiên bị thứ này ngăn cản, nên có thể cảm nhận được phía trên đang tản ra một luồng nhiệt lượng kỳ quái.

Là vũ khí thuộc tính lửa tản ra nhiệt lượng kỳ quái sao?

Trong nghi hoặc và khó hiểu vô cùng, chờ đợi hồi lâu, cô ấy không tự chủ được lập tức vươn bàn tay nhỏ bé của mình tới... trực tiếp bắt lấy nó.

Xoẹt xoẹt —— Gần như trong khoảnh khắc kia, Lâm Ân đang liên tục tiến hành ân cần thăm hỏi với hệ thống, đột nhiên lông tơ trên người trực tiếp nổ tung ra, một luồng khí lạnh lập tức từ dưới bàn chân xộc lên tận chân tóc.

Thân thể hắn bật tưng lên, ngồi thẳng dậy, biểu cảm trực tiếp chuyển thành (((;? ? ? ;))), bởi vì cái lạnh cực hạn vừa đánh tới, giống như cảm giác một con sâu róm đang nhúc nhích dưới da, đột nhiên đánh thẳng vào não dưới.

Lại nói, ở thời điểm hiện tại, Lâm Ân vẫn đang bị nguyền rủa liên tục ảnh hưởng, mà vừa rồi, hắn mới vượt qua cửa ải khủng bố của tiểu thư con rối, lại bị bà nương tà ác Trái Trái liên tục đút củi vào lò, thổi bùng dục vọng…

Tuy lúc này, ở trước mặt Alice, Lâm Ân đang dùng ý chí cực lớn của mình để miễn cưỡng ngăn cản loại cảm giác kích động do nguyền rủa mang đến, nhưng trên thực tế, loại nguyền rủa kia lại

như một con đập lớn, đang từ từ đi đến ranh giới bị sụp đổ do xói lở không ngừng rồi.

Có thể nói, dưới tình huống này, chỉ cần một cọng rơm rơi xuống, cũng có thể dễ dàng giết chết con lạc đà đang gánh nặng kia.

Cũng tương tự như chỉ cần nhổ một ngụm nước bọt xuống con đập lớn bên dưới, là có thể dễ dàng khiến cho dòng nước lũ cuốn bay cả con đập lớn ấy.

Vấn đề là Lâm Ân đang ở trong trạng thái không kịp đề phòng, lực chú ý của hắn hoàn toàn không đặt ở chỗ này, giống như lúc ngươi đang chuyên tâm làm bài tập, đột nhiên có một cô bé ở sau lưng ngươi, đâm cho ngươi một đòn Kanchou vậy.

-apptruyen-

(Kanchou : là một trò chơi coi bàn tay của mình là một khẩu súng và chọc thẳng vào hậu môn của đối phương, khi chơi thường kêu Kan-Cho!)

Chương 853: Sự Cố!

Điều này vô cùng đáng sợ!

Mà hậu quả đáng sợ của loại hành vi này chỉ có thể là...

Ầm ầm ——dường như có một ngọn núi lửa vừa ầm ầm bạo phát trong mảnh sương mù màu đen!

Thoáng cái dòng dung nham cuồn cuộn đáng sợ càng đã đột phá trói buộc của tầng đất, khiến cho dung nham nóng cháy nổ tung về bốn phương tám hướng, giống như một cô bé đang ăn kem que hình tròn, lại bởi vì bị kinh hãi mà hoảng hốt đến mức lập tức gia tăng lực nắm vậy.

Trong nháy mắt sau đó, Alice đã bị kinh hãi cực lớn.

Mà bởi vì cô ấy là ác linh, thân thể vốn không có nhiệt độ, khiến cho bàn tay nhỏ bé kia cũng không có lấy một chút nhiệt độ nào, cho nên loại hành vi này cũng giống như ngươi vừa ném một cục băng vào trong chảo dầu vậy.

Thiên nữ tán hoa, dầu mỡ tung tóe!

Lâm Ân ((???)) đờ đẫn ngồi ở chỗ đó, toàn thân cứng ngắc, đại não càng trống không.

Sau khi ngọn núi lửa ngoài cửa sổ tiếp tục bùng nổ tới mấy lần liền, cuối cùng nó cũng ngừng hành động liên tục phun trào dung nham.

Mà ở trong phòng, bầu không khí yên tĩnh quỷ dị đang lan tràn nhanh chóng mà chẳng thèm kiêng nể một ai.

"..."

"..."

Alice ngây ngốc ngồi trên đùi Lâm Ân, ngẩn ngơ ngẩng đầu lên, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện nhìn vào hắn, những thứ kỳ quái men theo khuôn mặt của cô bé… từ từ rơi xuống.

"Anh trai..." Cô ấy ngơ ngác hỏi.

Lâm Ân vẫn là (???);) đang trong trạng thái đờ đẫn, bàn tay run rẩy giống như đã mắc chứng bại liệt của trẻ em.

Và đúng như hắn đã dự đoán, chỉ trong nháy mắt bên tai hắn đã vang lên vô số những lời nhắc nhở của hệ thống.

【 Đinh! Áp lực của ngươi -10】

【 Đinh! Áp lực của ngươi -10】

【Đinh — Chúc mừng ngươi vừa kích hoạt thành tựu theo phương hướng biến thái: Triệu hồi của khoa chỉnh hình (3), ngươi nhận được 500 điểm kinh nghiệm cơ sở. 】

【Triệu hồi của khoa chỉnh hình (3)】 thành tựu đặc thù theo phương hướng biến thái: Dù đối phương không phải em gái ruột thịt của mình, nhưng kí chủ vẫn dũng cảm mà quang vinh đạp ra một bước quan trọng để đột phá điểm mấu chốt về đạo đức vạn ác này. Mặc dù kí chủ bị kích phát trong trạng thái bị động, bất ngờ không kịp đề phòng, nhưng điều này vẫn có thể chứng minh đầy đủ rằng, trong tiềm thức của kí chủ vẫn tồn tại luận chứng có liên quan đến hành vi cực kỳ không chính đáng đối với Alice, chúc mừng ngươi đã nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: "Toàn bộ thuộc tính +3, thuật bắn +10, phá giáp +1, độ hảo cảm cơ sở của Alice +10".

【 Đinh! Áp lực của ngươi đã hạ xuống đến "0" 】

【 Đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu đặc thù mang tính giai đoạn: Siêu trải nghiệm kỳ diệu (2), ngươi nhận được khen thưởng kinh nghiệm cơ sở 300】

【Siêu trải nghiệm kỳ diệu (2)】: Ở thời điểm ký chủ thành công tiến lên bước thứ hai đầy kiên định mà vững vàng về phía một người đàn ông là có thể nhận được thành tựu đặc thù mang tính giai đoạn này... Chúc mừng ngươi đã nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Thể chất +2, sức bền +2, sức chịu đựng +2.

Nương theo một loạt nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai.

Lâm Ân: "..."

Alice vẫn ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Lâm Ân, biểu cảm kinh hoảng vì chưa biết nguyên nhân vẫn còn nguyên vẹn trên gương mặt, lại vì sự trầm mặc và im lặng hồi lâu không trả lời của Lâm Ân mà tâm trạng càng thêm thấp thỏm không yên.

Cô ấy biết, lần này mình đã làm sai chuyện gì đó ồi.

Tuy cô ấy thực sự không biết đó là cái gì, nhưng rất rõ ràng, bởi vì bản thân tò mò sờ loạn mới gây nên chuyện, có lẽ thứ vũ khí của anh trai đã bị hành động này phá hư rồi.

Bởi vì... chất lỏng bắn tung tóe.

Chỉ cần suy nghĩ một chút là biết, tình huống này chính là dấu hiệu cho thấy nó hỏng rồi, bởi vì cô ấy có thể rõ ràng cảm giác được, vừa nãy nó còn cứng rắn như sắt thép, nhưng đến hiện giờ, nó lại...

"Thật xin lỗi..." Cô ấy luống cuống tay chân, vô cùng kinh hoảng, dường như rất sợ bị anh trai trách cứ, gấp đến nỗi gần như muốn òa lên khóc.

【Đinh! Độ kinh hoảng của Alice +1 】

【Đinh! Độ kinh hoảng của Alice +1 】

Rốt cuộc… cũng không biết đã qua bao lâu.

Lâm Ân hít sâu một hơi, ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn về phía Alice đang kinh hoảng trong lòng, sau đó vươn tay vỗ vỗ phía sau lưng cô ấy, lắc đầu thương tiếc nói: "Không sao, đừng để ý đến nó, chỉ cần Alice nhớ kỹ, sau này đừng đụng vào nó là được, anh trai không trách em đâu."

Lâm Ân cố gắng trấn an cảm xúc giống như con nai con bị kinh hoàng của Alice.

Sau khi được Lâm Ân liên tục nhỏ giọng an ủi, tới cuối cùng, cảm xúc hoảng loạn trong lòng Alice cũng dần dần bình phục lại.

Bởi vì so với bản thân bị thương tổn, cô ấy càng sợ hãi chuyện anh trai không thèm để ý tới mình hơn, mà biểu tình trầm mặc vừa rồi của anh trai đã thực sự dọa cho cô ấy sợ rồi.

Dù vậy, Alice vẫn ngây ngốc đến hồ đồ, tay chân luống cuống nói: "Anh trai, xin lỗi, Alice làm hỏng... vật kia rồi..."

Alice lặng lẽ cúi đầu ngồi trên đùi Lâm Ân, giống như một chú nai con chuẩn bị tiếp nhận sự trừng phạt của anh trai mình, hai bàn tay nhỏ bé còn dính đầy những vật chất kỳ quái kia, cũng hoàn toàn không biết nên đặt ở đâu, chỉ có thể cương cứng trên không trung, không dám động đậy.

Bờ vai nhỏ nhắn của của cô ấy có chút rung động, Lâm Ân cũng có thể rõ ràng cảm nhận được nỗi sợ hãi và bất lực đang canh cánh trong lòng cô ấy.

Tuy cô ấy đã 201 tuổi…

Tuy Alice đã 201 tuổi rồi...

Tuy Alice đã là một cô bé 201 tuổi rồi, nhưng thật hiển nhiên tâm trí của cô ấy vẫn còn dừng lại trước khi cô ấy chết đi, không có gì thay đổi cả.

Cho nên khi gặp phải loại chuyện như vậy, cô ấy cũng sẽ có cảm giác kinh hoảng và sợ hãi, cũng giống như lúc ngươi sẩy tay làm hỏng bình hoa trong nhà, ngươi cũng rất sợ bị anh trai mình yêu thương nhất mắng mỏ thôi.

Nhìn vẻ mặt run rẩy của Alice, Lâm Ân buồn bã rên một tiếng, nhưng tới cuối cùng, hắn vẫn phải ép bản thân để lộ ra biểu cảm dịu dàng nhất, đến xoa đầu cô ấy, cố gắng khuyên nhủ: "Không có, Alice không làm hỏng thứ gì cả, đó chỉ là một phản ứng rất bình thường thôi, cho nên Alice tuyệt đối không được để nó ở trong lòng. Hơn nữa, không phải bây giờ anh trai đang rất tốt sao? Nếu thật sự hỏng rồi, thì sao anh trai có thể nói chuyện bình thường với Alice được?"

Lâm Ân chớp chớp mắt, ý bảo mình không có chuyện gì.

Chương 854: Nghiệp Chướng!

Alice ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhìn người anh trai đang tươi cười hớn hở với mình, ngơ ngác hỏi: "Thật... thật sao?"

Lâm Ân dở khóc dở cười nói: "Đương nhiên, chẳng lẽ anh trai còn lừa em sao? Yên ổn cả rồi!"

Lâm Ân lại dùng lực mà (￣▽￣)/ xoa đầu cô ấy, tỏ vẻ bản thân nhẹ nhàng vô cùng.

Alice lại ngơ ngác nhìn xuống vị trí đặt vũ khí của anh trai mình, so với trước đó, thì hiện tại, nơi này đã không còn nhìn ra bất cứ cái gì phập phồng nữa.

Cô ấy chợt cúi đầu, nhìn xuống hai bàn tay nhỏ bé của mình.

Nhìn thứ còn dính bên trên...

"Nhưng mà..." Bỗng dưng cô ấy ngẩng đầu, trong con ngươi còn phản chiếu vẻ nhẹ nhõm trên gương mặt Lâm Ân, nói: "Thật nhiều..."

Vẻ mặt Lâm Ân lập tức cứng ngắc tại chỗ, nhưng gần như chỉ trong nháy mắt, hắn đã khôi phục lại vẻ mặt thoải mái bình thường, sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng lau giúp cô ấy, còn dịu dàng sờ sờ đầu cô ấy, nói: "Không phải đã nói với em rồi sao? Đây là chuyện rất bình thường, hơn nữa làn này, mọi chuyện diễn ra như vậy là do Alice không cẩn thận đụng phải nó, đừng để ở trong lòng, em chỉ là chuyện mà lẽ ra tự bản thân anh phải làm mà thôi!"

Lâm Ân có cảm giác mình đang ở bên bờ vực tan vỡ rồi...

Alice vẫn ngây ngốc nhìn bàn tay mình, lại ngơ ngác hỏi: "Thật... thật sao?"

Lâm Ân đổ mồ hôi đầm đìa, vội vàng giải thích: "Đương nhiên là thật rồi! Cho nên Alice không cần phải có bất cứ khúc mắc gì trong lòng cả, kỳ thật nó cũng không phải vật gì quá mức ghê gớm, nó chính là vật bị nguyền rủa đang bị anh trấn áp, chỉ vì tinh thần lực tiêu hao quá lớn, mới khiến nó vượt ngoài tầm kiểm soát, thậm chí còn có dấu hiệu đột phá phong ấn. Và chuyện Alice làm, chỉ là thay anh áp chế nó lại mà thôi."

Alice ngây thơ nói: "Vật bị nguyền rủa sai?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, tiếp tục giải thích: "Đúng vậy... Đúng vậy, nó chính là một vật bị nguyền rủa cần phải phóng thích ác ý đúng giờ..."

"Em cũng biết mà, khi một chén nước đầy, nó sẽ tràn ra bên ngoài, đúng không?"

Alice kinh ngạc gật gật đầu.

Lâm Ân dựng thẳng một ngón tay lên, nhắm mắt nói: "Đây cũng là đạo lý tương tự, mà vừa rồi Alice chỉ không cẩn thận đụng phải cơ quan kia thôi, vừa lúc giúp anh Lâm đổ một phần nước trong ly ra ngoài!"

"Có thể nói, Alice đã giúp anh một việc lớn đó!"

Hắn vừa nỗ lực giải thích vừa cố gắng kiềm chế xúc động muốn lập tức đi chết luôn cho rồi đang trào dâng trong lòng.

Alice ngây thơ nghe Lâm Ân giải thích, nói: "Vậy... mọi chuyện là như thế sao?"

Lâm Ân mỉm cười đặt bàn tay lớn lên đầu cô ấy, nói: "Đương nhiên rồi, cho nên Alice không cần cảm thấy mình đã làm sai

chuyện gì, mà em vốn không làm sai chuyện gì cả, thì sao anh có thể trách em được? Anh yêu quý em còn không hết nữa là."

【 Đinh! Độ hảo cảm của Alice đối với ngươi +10】

【Đinh! Độ tin cậy của Alice dành cho ngươi +10】

【 Đinh! Độ thân mật của Alice đối với ngươi +15】

Nương theo tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, rốt cuộc Alice cũng ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nhắm mắt lại, vẻ mặt nhẹ nhõm, an tâm đến lạ.

Đúng vậy.

Làm sao anh ấy có thể không thích Alice được chứ?

Bởi vì Alice cũng yêu quý anh trai từ tận đáy lòng, cũng vô cùng, vô cùng yêu quý anh.

Yêu ư?

Lâm Ân vẫn duy trì nụ cười cứng ngắc trên mặt, chỉ còn biết kiềm chế cảm giác đứng ngồi không yên trong lòng mà vươn tay vỗ vỗ lưng cô ấy.

"Được rồi được rồi." Hắn dịu dàng ôm lấy Alice, đặt thân thể nhỏ nhắn của cô ấy ở bên giường, sau đó lấy khăn tay ra, đặt vào trong tay Alice, mỉm cười nói: "Alice phải nghe lời, phải ngoan, đầu tiên lấy khăn lau mặt đi đã. Giờ anh trai phải ra ngoài một chuyến, em nhớ ngoan ngoãn ở lại trong này chờ anh, mười phút sau, anh sẽ trở về với em, có được không nào?"

Alice ngoan ngoãn gật đầu, giống như một con búp bê ngoan ngoãn nghe lời.

Bởi vì chỉ cần là lời nói của Lâm Ân, Alice đều sẽ nghe theo.

"Vậy lát nữa gặp nhé, em nghỉ ngơi một chút, anh ra ngoài trước đây."

Lâm Ân vẫn duy trì vẻ mặt tươi cười (￣▽￣)/ vỗ vỗ cái đầu nhỏ của cô ấy, sau đó, dưới ánh mắt quyến luyến của Alice, hắn xoay xe lăn, dùng tốc độ bình thường đi ra ngoài cửa.

Ken két—— Cánh cửa lớn đóng vào.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Alice. Đôi mắt to của cô ấy vẫn nhìn về phía cửa lớn, trong tay túm chặt chiếc khăn tay vừa được Lâm Ân để lại cho mình, một lúc lâu sau, lúc này mới lưu luyến không rời thu hồi ánh mắt, và dùng khăn tay lau mặt.

Thật ra cô ấy cũng không cần phải phiền toái như vậy, bởi vì cô ấy là ác linh, nếu bản thân nguyện ý thì chỉ cần một ý niệm trong đầu là có thể làm cho gương mặt của mình khôi phục lại vẻ sạch sẽ như ban đầu.

Nhưng đây là anh trai mình dặn dò, cho nên Alice sẽ làm theo lời anh ấy.

Cô ấy thoáng dừng lại một chút, sau đó theo bản năng, đưa mắt nhìn thoáng qua chiếc khăn tay kia, trong ánh mắt không khỏi để lộ ra một tia nghi hoặc.

"Vật bị nguyền rủa sao?" Cô ấy miên man suy tư.

Nếu nó đúng là vật bị nguyền rủa, và nếu anh trai không trấn áp được, Alice nhất định sẽ giúp anh trai tới trấn áp nó.

Cô ấy vừa nghĩ vừa nắm chặt bàn tay nhỏ bé.

Nhất định sẽ làm như vậy...

...

Mà cùng lúc đó, trong một căn phòng trống sát vách.

"Nghiệp chướng! Đúng là nghiệp chướng mà!"

Chỉ thấy Lâm Ân đang thở hổn hển nắm lấy đầu mình, như muốn nổ tung đến nơi, cái đầu va vào cột đá hoa cương trước mặt, thậm chí còn khiến cho cả nóc nhà cũng trút xuống lượng lớn tro bụi.

Hắn nghiến răng (〃′皿`)q ngẩng đầu lên như muốn nói gì đó, nhưng vừa há miệng lại không nói nên lời. Tới cuối cùng, hắn vẫn kìm nén đến sắc mặt tím tái, chỉ có thể còn ngưng kết thành ba chữ kia.

"Nghiệp chướng mà!"

Lâm Ân nắm lấy mặt mình, con mắt trợn tròn, có cảm giác như cả người mình sắp nứt ra rồi.

Nói đùa gì thế!

Mẹ nó, trò đùa quá lố gì đây?

Bởi vì ban đầu, ý định của hắn là để Trái Trái tới giúp mình giải tỏa, nhưng ai mà biết được, trời xui đất khiến thế nào lại để Alice đáng yêu của mình tới hỗ trợ?

Tuy Alice không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, cũng không hiểu đó là cái gì, nhưng chính vì vậy mới khiến cảm giác tội lỗi trong đầu Lâm Ân càng thêm dày đặc!

Tuy cô ấy hơn hắn cả trăm tuổi, tuy cô ấy là một ác linh cấp tử triệu, tuy bọn họ vốn không phải anh em ruột và xảy ra loại chuyện này vẫn có thể tính là hợp pháp, nhưng Lâm Ân vẫn cảm thấy nó biến thái vượt quá giới hạn rồi!

Chương 855: Trước Khi Biến Dị, Công Việc Ngày Thường Của Ngươi Là Gì?

Bởi vì trong lòng hắn chưa từng có một chút suy nghĩ ác liệt nào đối với Alice.

Hắn thật sự coi Alice là cô em gái mà mình cần phải bảo vệ và che chở chứ không phải là tồn tại có khả năng biến thành bạn đời của mình giống như Trái Trái hay tiểu thư con rối!

Thế mà hắn lại...

Lại...

"Cũng may mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa rồi..." Lâm Ân nỉ non gần như đã sụp đổ nhìn xuống hai tay mình: "Sau này chỉ cần không tái phạm sai lầm tương tự nữa, đừng để Alice tiếp xúc với loại hành vi này nữa, vẫn còn cơ hội cứu vãn!"

Tình cảm giữa hai người bọn họ là thuần túy, tuyệt đối không thể biến chất được!

Bởi vì hắn hiểu rất rõ, với tính cách quan tâm và nghe lời nhất mực của Alice, cộng thêm sự quyến luyến trong đôi mắt cô ấy, nếu Alice hiểu điều này có nghĩa là gì... Có khả năng mối quan hệ giữa cô ấy và hắn sẽ không dừng ở mức độ hiện tại nữa đâu!

Bởi vì lúc trước, chỉ cần cô ấy cho rằng hắn có thể gặp phải nguy hiểm, bản thân đã không để ý nguyền rủa mà ngàn dặm xa xôi, bò đến nơi này, cũng đủ để nhìn ra rồi, Alice thực sự có thể làm cho hắn bất cứ chuyện gì!

"Đầu..." Nhìn vẻ mặt nỉ non như sắp tan vỡ của Lâm Ân, Trái Trái cũng nuốt một ngụm nước bọt, vươn tay tới (o□o?) nắm lấy mu bàn tay phải của Lâm Ân, nói: "Không nên tự trách, dù sao chuyện này cũng quá bất ngờ, không một ai nghĩ tới... Hơn nữa ngươi tự trách như vậy, Trái Trái cũng rất thương tâm..."

Lâm Ân lập tức sững người tại chỗ.

Trái Trái tiếp tục ngập ngừng nói (o□o?): "Hơn nữa, ngươi cũng không thực sự làm gì mà..."

Lâm Ân liếc mắt nhìn qua, nhìn chằm chằm vào tay trái của mình.

"Trái Trái, ngươi đúng là áo bông nhỏ tri kỷ của ta, e rằng trên thế gian này cũng chỉ có một mình ngươi mới chủ động đứng ra an ủi chủ nhân vào thời điểm chủ nhân đau đầu tự trách như vậy."

Trái Trái có chút ngượng ngùng thè lưỡi, nói: "Hẳn là vậy rồi. Thật ra chỉ cần đầu ngươi không nghĩ đến mấy chuyện kỳ quái đối với tay trái của mình, thì Trái Trái cũng sẽ cực kỳ tri kỷ, hiểu chuyện đó!"

"Vậy sao? Đúng như ta từng nghĩ, Trái Trái ngươi có phẩm chất tốt để làm một vị hiền thê lương mẫu nha."

"Đương nhiên rồi ～ "

"Nếu đã như vậy, chắc hẳn Trái Trái cũng là một bên tay trái rất biết chăm sóc người khác, lại có thể nhẫn nại một chút, có đúng không?"

"Đương nhiên rồi!"

"Đã như vậy, nếu chủ nhân cần hỗ trợ giải trừ nguyền rủa, Trái Trái cũng sẽ vui vẻ mà đồng ý ngay, có đúng không?"

"Còn cần phải nói sao? ヾ(=? w? =)o?”

"..."

"..."

Một thoáng yên tĩnh quỷ dị vừa trôi qua.

Lâm Ân “Soạt” một tiếng, lập tức vươn tay về phía tay trái của mình, nhưng Trái Trái lại theo phản xạ có điều kiện, lập tức dùng một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi để tránh đi tay phải của Lâm Ân.

Vừa thoát thân xong, Trái Trái lập tức chỉ vào Lâm Ân, hét lớn: "Ta biết ngay mà! Quả nhiên cái đầu ngốc nhà ngươi vẫn ôm thứ suy nghĩ kỳ quái này với Trái Trái. Ngươi chết tâm đi, Trái Trái tuyệt đối không để ngươi được như ý đâu!"

"Thật sao?" Lâm Ân ra tay nhanh như gió, lại một lần nữa chụp về phía Trái Trái.

Tay trái đáng giận này!

Không sai!

Là tay trái của hắn, cô ấy phải tuyệt đối chịu trách nhiệm về chuyện này!

Suy nghĩ một chút mà xem, nếu trước đó hắn thành công bắt được Trái Trái thì làm sao Alice có thể tiếp xúc với loại chuyện như vậy được?

Cho nên, Trái Trái cũng nhất định phải gánh chịu trách nhiệm cho lần tai nạn này cùng với hắn!

Xoát xoát xoát—— Lâm Ân nhìn chằm chằm vào Trái Trái, lại hung hăng vươn tay tới.

Trái Trái trốn trái trốn phải, vừa linh hoạt né tránh những đòn dụ dỗ lừa bắt của hắn vừa hét lớn: "Ngươi đừng có tự tin quá đáng như vậy! Ta nói cho ngươi biết, bản tay trái đã sớm hiểu rõ nhược điểm của 【Mô phỏng biến hóa】 trong tay ngươi rồi, dù ngươi có thi triển mô phỏng biến hóa đối với Trái Trái, lấy tinh thần lực của Trái Trái, muốn tránh thoát mô phỏng biến hóa cũng là chuyện cực kỳ dễ dàng!"

"Cho nên mới nói, đầu ngươi không có bất kỳ cơ hội nào đâu, ngươi cho rằng Trái Trái của hiện tại còn là Trái Trí ngốc nghếch, đờ đẫn bị ngươi thành công thi triển mô phỏng biến hóa lần trước ư? Ngươi quá ngây thơ rồi!"

"Hơn nữa, đầu ngốc à, rõ ràng ngươi vừa từ chỗ Alice trở về, đảo mắt một cái đã có ý đồ với tay trái của mình ngay được, ngươi quá ác liệt rồi!"

Trong nháy mắt sau đó, Trái Trái nhảy lên, trực tiếp né tránh bàn tay to của hắn.

Nhưng nói thì chậm mà chuyện xảy ra thì nhanh, bởi vì chính trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt Lâm Ân lóe sáng lên, tay phải đột nhiên ngoặt lên trên một góc 90 độ, sau khi đã hiểu rõ quỹ tích hành động của Trái Trái, hắn trực tiếp nắm được cổ tay của cô ấy rồi.

Trái Trái bị gài bẫy, lập tức sợ đến biến sắc, nghiến răng mắng mỏ: "Vô dụng! Vừa rồi ta đã nói với ngươi, Trái Trái hoàn toàn có thể dễ dàng tránh thoát khả năng kiểm soát của mô phỏng biến hóa, dù ngươi muốn làm chuyện gì với Trái Trái, cũng là vô dụng thôi!"

Nhưng bàn tay Lâm Ân vốn đang cầm lấy cổ tay Trái Trái lại đột nhiên thu về, hắn trấn định nói: "Thật sao? Nhưng ta chưa từng nói mình nhất định phải sử dụng mô phỏng biến hóa đối với Trái Trái, ngươi cảm thấy trước khi ngươi biến dị, công việc mà

ngày thường ngươi hay làm là gì?"

Lời vừa nói ra, Trái Trái lập tức cứng đờ.

Chẳng lẽ...

Nhưng chờ đến lúc cô ấy ý thức được suy nghĩ ác liệt trong đầu Lâm Ân, thì mọi chuyện cũng đã muộn rồi, bởi vì tốc độ của Lâm Ân kia quá nhanh, nhanh đến mức hắn tuyệt không cho cô ấy có bất cứ cơ hội phản ứng nào.

Trái Trái (Ω Ω) hốt hoảng hét lớn: "Đầu khốn nạn! Nếu ngươi dám áp dụng thứ suy nghĩ ác liệt trong đầu ngươi vào thực tế, Trái Trái tuyệt đối sẽ giết..."

Nhưng gần như trong khoảnh khắc đó, “Phập” —— Trái Trái lập tức trở nên cứng ngắc toàn thân (Ω Ω), cô ấy tuyệt đối không ngờ rằng mình lại làm ra chuyện như vậy.

"Đầu... Tên khốn kiếp nhà ngươi!" Cô ấy muốn nói chuyện, nhưng rất nhanh, ngay cả khí lực nói chuyện cũng không còn nữa rồi, không có nguyên nhân gì khác, bởi vì nguyên nhân chính là như vậy.

Giống như một chú nai con bị cá sấu kéo xuống sông, ngay cả hô hấp cũng không thể tiến hành như bình thường được!

Cô ấy muốn giãy giụa, nhưng cũng bởi nguyên nhân như vậy, mà hành động giãy giụa kia đã nhanh chóng bị ngăn cản.

-apptruyen-pro-

Chương 856: Ta Muốn Chia Tay!

Ý thức của Trái Trái vang lên những tiếng ong ong.

Cô ấy vốn cho rằng, đầu ngốc nhất định sẽ tiến hành mô phỏng biến hóa với cô ấy, và sau bước này, hắn mới làm như vậy…

Nhưng cô ấy thật sự không ngờ, tiêu chuẩn đạo đức của hắn đã hạ thấp đến mức không thể tha thứ được rồi!

"Đầu khốn nạn! Trái Trái nhất định... nhất định sẽ cắn ngươi!"

"Ngươi mau buông ra!"

"Trái Trái, vô dụng thôi, đừng phản kháng nữa. Ngươi còn nhớ hiệp ước ngươi từng ký là phải nghe lời ta không? Nếu đã ký rồi, thì nhất định phải dựa theo nội dung hiệp ước mà làm đó, phải ngoan ngoãn nghe lời nha!"

"Không có chuyện đó đâu! Ngươi cho rằng bản tay tráu là một bộ máy như tiểu thư con rối sao?"

"A! Đã như vậy, ta cũng chẳng còn cách nào khác nữa, ai bảo Trái Trái không chịu nghe lời chứ? Xem ra ta chỉ có thể..."

"Ngươi... Ngươi dám!"

Nhưng ở trước mặt Lâm Ân, một chút chống cự của Trái Trái đã không còn tác dụng gì nữa rồi.

...

...

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, cũng không biết đã qua bao lâu, đến cuối cùng.

【 Đinh — áp lực của ngươi -50】

【 Đinh! Chúc mừng ngươi phát động thành tựu theo hướng đặc thù: trải nghiệm kỳ diệu với tay trái, ngươi nhận được 500 điểm kinh nghiệm cơ sở】

【 Trải nghiệm kỳ diệu với tay trái】: sau khi kí chủ mở khóa cách sử dụng ác liệt mới có thể nhận được thành tựu theo hướng đặc thù này. Nó đã nói lên rằng, rốt cuộc kí chủ vẫn không nhịn được mà động thủ với tay trái của mình rồi. Chỉ sau mấy tháng, ký chủ lại tìm được công việc cho tay trái của mình làm! Chúc mừng ngươi đã nhận được gia tăng mang tính vĩnh cửu: độ linh hoạt của tay trái +5, tốc độ tay +5, đạo đức -1, tinh thần lực +5

Bên tai Lâm Ân vang lên tiếng nhắc nhở.

Rốt cuộc Trái Trái cũng hốt hoảng mà khôi phục lại ý thức, nhưng hiện giờ, toàn bộ cánh tay đều suy yếu không có khí lực, giống như vừa mơ một cơn ác mộng, khiến cho bản thân hoàn toàn mất đi tri giác rồi.

Trái Trái thổn thức rên rỉ một tiếng, tới cuối cùng vẫn phải dùng sức mà thống khổ ho khan.

"Tốt hơn chút nào chưa, Trái Trái? Thực xin lỗi, kỳ thực ta cũng không muốn như vậy đâu..." Lâm Ân vội vàng mở miệng an ủi cô ấy.

Trái Trái phẫn nộ mà run rẩy giơ tay lên nhìn biểu cảm trên mặt Lâm Ân.

Tên khốn nạn chết tiệt này!

Bởi vì...

Bởi vì...

Bởi vì nếu hắn nói chuyện tử tế, nếu hắn mời Trái Trái ăn thật nhiều bánh ngọt, lại dỗ dành Trái Trái một chút, Trái Trái cũng không quá lạnh lùng mà không chịu suy nghĩ thêm một chút, bởi vì trên thực tế, Trái Trái cũng không quá mức chán ghét chuyện này...

Trong đầu cô ấy lại hiện ra hình ảnh lúc mình vừa sinh ra ý thức, khi đó cả hai từng cầm dao chĩa thẳng vào nhau, ai cũng muốn giết chết đối phương để một mình độc chiếm.

Thậm chí rất nhiều lúc, nửa đêm đêm ngáy o o, sẽ đột nhiên lấy con dao phay từ dưới gối ra, (ﾟ▼皿▼) rồi hung hăng đâm chém nhau đến một tiếng đồng hồ, chém đến lúc cả hai bên đều không còn sức lực nữa, lại gục xuống ngủ say như chết.

Tuy lúc đó, nhìn đối phương không vừa mắt chút nào, nhưng mối quan hệ giữa hai bên cũng không quá đáng như bây giờ!

Nghĩ tới đây, trong lòng Trái Trái bắt đầu cảm thấy bi thương.

"Oa oa oa oa oa ——!!" Cảm xúc lên đến đỉnh điểm, Trái Trái không nhịn nổi nữa, lập tức khóc lớn lên.

Chỉ một mình cô ấy biết, trong những giọt nước mắt này chỉ có ấm ức vô tận và oán niệm tràn đầy đối với cái đầu ngốc của mình.

Bởi vì hắn rất quá đáng!

Thật sự quá đáng!

Lâm Ân mở to mắt, vội vàng vươn tay tới, vỗ vỗ mu bàn tay của cô ấy nói: "Đừng khóc đừng khóc nữa mà, Trái Trái, ngươi yên

tâm, sau này chủ nhân nhất định sẽ đối xử tốt với ngươi!"

Trái Trái dùng sức hất tay hắn ra, càng khóc lớn hơn: "Đầu đáng ghét! Sao ngươi dám làm chuyện như vậy với Trái Trái? Ai muốn ngươi đối xử tốt chứ? Hàn Thái! Siêu cấp đại Hàn Thái [1]! Ngươi tránh ra đi!"

Lâm Ân: "..."

"Ta không thích ngươi!"

[Đinh! Độ hảo cảm của Trái Trái đối với ngươi -1]

[Đinh! Độ hảo cảm của Trái Trái đối với ngươi -1]

Nương theo âm thanh nhắc nhở không ngừng vang lên bên tai, Lâm Ân biết, vào loại thời điểm này, nội tâm của những cô bé đều vô cùng yếu ớt, có thể nói là đụng một cái liền vỡ

Cho nên, nếu đã rơi vào loại thời điểm này, thì ngươi nhất định phải dịu dàng mà che chở bọn họ, mới có thể trấn an được tâm linh yếu ớt của các cô ấy.

Không nói hai lời, Lâm Ân lập tức lấy một miếng bánh ngọt từ trong không gian hệ thống ra, nói: "Đừng nha, Trái Trái, nếu ngươi không thích chủ nhân, Trái Trái còn có thể thích ai được đây? Ngươi chẳng những là cộng sự song sinh cùng chung một cơ thể tốt nhất của chủ nhân, cũng là tiểu năng thủ tri kỷ nhất của ta mà!"

"Nào, Trái Trái, ăn một miếng bánh ngọt đi."

Trái Trái khóc lớn, lập tức xoay tay qua bên khác, nói: "Không ăn! Đầu ngươi thật quá đáng! Ta muốn chia tay với ngươi! Ngay bây giờ! Mau cầm đao tới đây đi! Ô ô!"

Lâm Ân vội vàng mở miệng, nghiêm túc dỗ dành bà nương tay

trái của mình: "Đừng trẻ con như vậy mà, Trái Trái. Hơn nữa, ta có thể cảm nhận được thì Trái Trái ngươi cũng có thể cảm giác được mà? Không phải vừa rồi Trái Trái cũng vô cùng có cảm giác hay sao? Hơn nữa, ta chỉ cưỡng ép ngươi lúc đầu, về sau, ta đâu có bắt buộc ngươi nữa…"

Nghe đến đây, Trái Trái lập tức khựng lại, cả tay cứng đờ.

"..."

"..."

---------- apptruyen

[1] : theo mình tìm hiểu thì Hàn Thái này là một nhân vật chủ yếu trong sự kiện “Hai vương bát tư mã” (hoặc Vĩnh Trinh cách tân) đời nhà Đường.

Vĩnh Trinh cách tân xảy ra vào lúc Đường Thuận Tông còn chấp chính, khi ấy quan lại sĩ phu đã cùng nhau đứng lên đả kích thế lực của hoạn quan, mục đích cải cách chính là khai trừ tệ nạn chính trị kéo dài lâu ngày.

Chủ trương của cải cách này nhằm tăng mạnh chế độ tập quyền trung tâm, phản đối chia cắt phiên trấn, phản đối hoạn quan chuyên quyền, thời gian kéo dài hơn 100 ngày.

Tới cuối cùng, bởi vì đám người Câu Văn Trân phát động chính biến, giam cầm Đường Thuận Tông, ủng hộ lập thái tử Lý Thuần, nên cải cách thất bại.

Trái Trái nói Lâm Ân là siêu cấp đại Hàn Thái, chắc có ý muốn bảo hắn dám khi quân phạm thượng ^^!

Chương 857: Món Nợ Này Bản Trái Trái Đã Nhớ Kỹ Rồi!

Ngay sau đó, Trái Trái càng khóc to hơn, thậm chí còn há miệng hét lớn: "Không có! Ta không có! Không thèm nghe! Ngươi đi chết đi! Hai chúng ta chơi tất tay luôn! Chia tay! Cầm đao tới! Lập tức!"

Lâm Ân nghiêm túc nâng chiếc kính một mắt lên, giơ một ngón tay tới, nói: "Trái Trái, cho ngươi dao cũng không phải không thể được, nhưng ngươi nhất định phải suy nghĩ cho kỹ, nếu như chia tay, chẳng phải đã quá dễ dàng cho ta rồi?"

"Ngươi nghĩ mà xem, sau khi hai chúng ta nhất đao lưỡng đoạn, thì đầu tiên, Trái Trái ngươi có thể sống được hay không vẫn là một ẩn số, dù ngươi có thể sống, cũng không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với cái đầu đáng ghét này, bởi vì hắn có năng lực huyết nhục tai biến, hoàn toàn có thể mọc ra một bàn tay khác."

"Cho nên Trái Trái thật sự nguyện ý nhìn thấy hắn tiêu dao tự tại như vậy sao? Nếu ta là ngươi, ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy, bởi vì làm vậy là quá dễ dàng cho hắn rồi!"

"Hơn nữa cái gọi là quân tử báo thù mười năm không muộn, hắn làm chuyện ác liệt như thế với ngươi, chẳng lẽ Trái Trái ngươi không muốn lấy đạo của người trả lại cho người, không muốn hung hăng bắt hắn chịu nhục như mình vừa nãy sao?"

Lâm Ân dùng giọng điệu cực kỳ nghiêm túc, nói ra mấy câu thấm thía vô cùng.

Trái Trái há miệng ngơ ngác.

Không đúng...

Hắn... Hắn... dường như hắn đang quả quyết đứng trên lập trường của cô ấy, cùng một chiến tuyến với cô ấy, cùng chung mối thù với cô ấy!

Nhưng rõ ràng hắn mới là kẻ địch cô ấy cần phải đối đầu mà?

Chẳng lẽ đây chính là ví dụ trực quan nhất của một dạng tồn tại cực kỳ không biết xấu hổ? Kiểu như lúc xung phong trên chiến trường, hắn dứt khoát mặc quần áo của kẻ địch lên người, thậm chí còn quyết đoán quay đầu phát động phản xung phong với quân đội bạn?

Được rồi, cứ cho là hắn sợ chết, hắn bán bạn cầu vinh, nhưng làm sao hắn có thể thản nhiên phát động công kích đối với chính mình như vậy?

Lâm Ân cầm bánh ngọt lên, đưa tới bên miệng Trái Trái, nghiêm túc nói: "Nào, Trái Trái, ăn chút gì đó trước đi, lấp đầy bụng cái đã, chỉ khi ăn uống no đủ tinh thần mới lên cao, Trái Trái mới có thể báo thù rửa hận. Hắn ức hiếp ngươi như vậy, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy ý chí chiến đấu dâng trào sao?"

Trái Trái càng nghe càng ngây dại. Cô ấy dùng sức lắc lắc tay của mình rồi nghiến răng, hung hăng dùng ánh mắt dữ tợn nhìn hắn. Sau đó, cô ấy há miệng, cắn mạnh nửa miếng bánh ngọt, (▼へ▼) hai mắt gườm gườm, vừa nhai vừa lườm.

"Hừ!" Tuy biết hắn dùng phương thức ác liệt này để trốn tránh trách nhiệm của mình, nhưng có bánh ngọt vẫn phải ăn.

Xét cho cùng, có một câu hắn nói cũng không sai, chỉ khi ăn no bụng mới có sức để đánh gục hắn.

Nhưng hắn đừng tưởng làm như vậy là có thể lừa bịp cho qua dễ dàng!

Món nợ này bản Trái Trái đã nhớ kỹ rồi! Ta sẽ viết hết từng khoản từng khoản một vào cuốn sổ con của mình, mỗi một chuyện hắn ức hiếp ta, ngày sau hắn đều phải trả lại gấp trăm lần, gấp nghìn lần!

Cô ấy cũng vô cùng ghi thù đó.

"Ta muốn rượu trắng!"

"Này, cho ngươi."

Ừng ực ừng ực ừng ực—— Trái Trái (▼ へ ▾ メ) cầm bình rượu lên, đầu ngón tay chỉ một cái nói: "Cả tiền hắc lâu tròn vo nữa! Trả lại tất cả những đồng tiền ngươi từng lừa của ta trước đó đi!"

"Không được."

"Vì sao?"

"Bởi vì nếu đưa tiền cho ngươi, có khác gì ta bóc bánh trả tiền đâu?"

"..."

Thoáng yên tĩnh ngắn ngủi trôi qua... Ngay sau đó, trong phòng lập tức vang lên vô số những tiếng ầm ầm, bàn ghế bay loạn.

"Trái Trái! Đánh người không đánh mặt! Hơn nữa ngươi đánh ta, ngươi cũng sẽ đau! Ngươi làm vậy là đang tự mình gây thương tổn cho mình đó! Ngươi đang tự mình hại mình đó!"

"Đầu đáng ghét! Ngươi cũng biết thế hả? Thế thì tại sao vừa rồi ngươi không cảm thấy hành động của mình là tự gây thương tổn cho bản thân?"

"Dừng tay! Trái Trái ngươi làm vậy là cực kỳ vô đạo đức!"

"Thế à? Trái Trái ta vốn không phải là người!"

Đùng đùng ——

...

Mấy phút đồng hồ sau.

Hành lang.

Toàn bộ nhóm Dạ Y trên hành lang đều tò mò nhìn Lâm Ân tóc tai bù xù mặt mũi sưng phồng, cái mặt đen xì, âm trầm chuyển động xe lăn đi về phía trước.

Tạo hình của hắn hôm nay đã rất kỳ quái rồi, nhưng có một điều càng kỳ quái hơn, đó là tay trái của hắn, trên tay trái của hắn còn mang theo một cái khẩu trang.

Tuy Trái Trái đã đánh hắn một trận tơi bời, nhưng rõ ràng là tâm trạng của cô ấy không được tốt lắm. Bởi vì lúc đánh hắn, chính cô ấy cũng sẽ đau.

Mà quan trọng hơn là… hắn lại dám dùng cái hành vi vô lễ ấy để đối xử với Trái Trái, đến tận bây giờ cô ấy vẫn còn tê dại đây này, đúng là quá đáng quá thể mà.

Nhưng cũng may mà hắn làm như vậy, nếu để hắn thực sự dùng đến năng lực mô phỏng biến hóa, nếu cô ấy lại rơi vào tình trạng bị hắn dùng năng lực mô phỏng biến hóa biến thành một cô bé như ở trong cái khách sạn tại thành Hắc Dạ lần trước, coi như xong đời luôn rồi!

Nghĩ đến đây, cô ấy lập tức xoay tay lại, liếc mắt nhìn hắn.

Nhưng vì sao?

Vì sao cô ấy lại để hắn lừa gạt mà chịu tha thứ cho hắn rồi?

Rõ ràng hắn đã làm loại chuyện quá đáng như vậy cơ mà?

Chẳng lẽ cô ấy không nên nhân cơ hội này để dứt khoát cắt đứt với hắn, không bao giờ để ý đến hắn nữa?

Chẳng lẽ hai bên đã ở chung với nhau quá lâu rồi, cho nên cô ấy nhìn cái đầu ngốc này cũng cảm thấy hắn rất chi là mi thanh mục tú?

"Trái Trái, ăn kẹo đi."

"Không ăn." Trái Trái bực bội xoay đi chỗ khác, không thèm để ý tới hắn. Bởi vì hiện giờ cô ấy vẫn còn tức giận.

Nếu vào lúc này lại để ý tới hắn, chẳng phải đã nói cho hắn biết rằng, Trái Trái rất dễ bị ức hiếp, mà bị ức hiếp xong rồi còn rất dễ tha thứ cho kẻ đã ức hiếp mình?

Hừ, đến tận bây giờ, cô ấy vẫn còn nhớ rõ hành vi thô lỗ kia đấy...

Sẽ không tha thứ!

Tuyệt đối không tha thứ!

Nếu như hắn còn dám làm lại hành vi tương tự, thì đừng trách bản Trái Trái ta đây độc ác!

Cạp cạp cạp—— Cô ấy nhếch miệng, liên tục mở ra lại nghiến chặt hàm răng vài cái, cố tình biểu diễn cho hắn thấy những cái răng sắc bén của mình.

Khí phách - ing!

Chương 858: Cô Ấy Là Mối Tình Đầu Của Anh Trai Hả?

Nhìn thấy động tác của Trái Trái, theo bản năng Lâm Ân lập tức cảm nhận được sống lưng lạnh toát. Hắn luôn có cảm giác dường như Trái Trái của mình đang chuẩn bị một kế hoạch tà ác gì đó để đối phó với mình.

Nhưng không thể không nói, Trái Trái đúng là vô cùng tri kỷ, tri kỷ trên mọi phương diện. Mà quan trọng nhất chính là dễ dỗ dành!

Dù cô ấy vô cùng không tình nguyện bị hắn bắt được, Trái Trái cũng không quá mức hậm hực.

Thật hiển nhiên, dưới sự ảnh hưởng đến từ lời nói và hành động đều mẫu mực của hắn, Trái Trái cũng không thực sự bài xích một số chuyện làm cùng với đầu.

Dù sao những chuyện này vẫn thuộc về phạm trù sự trao đổi chất của một sinh vật, thuộc về tuần hoàn bên trong.

Nhưng chồng hai tầng lên... vẫn có chút kỳ quái.

Chỉ cần nghĩ như thế thôi cũng cảm thấy kỳ quái rồi, thì trong trường hợp hắn thực sự mô phỏng biến hóa Trái Trái… sẽ ra sao ta?

Chồng hai tầng lên sẽ kỳ quái đến trình độ nào đây?

Ánh mắt Lâm Ân bắt đầu trở nên quái dị.

Hơi bị biến thái quá mức rồi nha!

Đây tuyệt đối không phải thứ mà một nhân loại có thể cảm nhận được, và cũng không nên như vậy. Nhưng lần này không được thì lần sau có thể thử một lần...

Vì vậy, một người một tay đều mang theo ý xấu, bắt đầu rơi vào trầm mặc đi tới hành lang, trong đầu đều đang suy nghĩ về phương thức đối phó với đối phương.

Thật hiển nhiên, đây vẫn là một cuộc chiến đấu dai dẳng.

Nhưng ít ra ở hiệp này, Lâm Ân có nhỉnh hơn một chút.

"Alice, anh trai về rồi!" Lâm Ân (￣□￣) với vẻ mặt cực kỳ vui vẻ đẩy cửa ra, trở về phòng của mình.

Ngay khi nhìn thấy Lâm Ân trở về, Alice lập tức bay lên, nhẹ nhàng nhào vào lòng Lâm Ân như một chiếc lông vũ, ôm chặt lấy cổ hắn.

"Anh trai ôm."

Không cần phải nghi ngờ, so với một cô bé có tính cách quá mức hoạt bát như Trái Trái, thì Alice, người có tính cách cực kỳ ngoan ngoãn, yếu mềm, thích dán lên người anh trai, càng làm tâm trạng của người ta thoải mái dễ chịu hơn.

Ở bên cạnh Alice làm Lâm Ân cảm thấy mình giống một con người hơn.

"Anh trai, đã trấn áp vật bị nguyền rủa nọ xong chưa?" Alice ôm cổ Lâm Ân, mở đôi mắt to nhìn hắn, thuần khiết đến rối tinh rối mù.

Lâm Ân ho khan, ánh mắt vội vàng né tránh nói: "Coi như là... trấn áp xong rồi."

Chỉ nháy mắt sau đó, trên mu bàn tay của Trái Trái đã bật ra

một biểu tượng tức giận "□ ".

Alice từ từ nhắm mắt lại, gương mặt tinh xảo áp sát vào mặt Lâm Ân, nói: "Nếu lần sau anh trai cần trấn áp nó, cứ để Alice hỗ trợ là được, Alice nguyện làm bất cứ chuyện gì vì anh trai."

Lâm Ân: "..."

Trái Trái: "..."

Tuy được nghe được lời như vậy, thực sự làm người ta cảm thấy vô cùng ấm áp, nhưng tốt nhất là không nên làm như vậy.

Hắn tuyệt đối không thể ra tay với Alice được, hắn luôn đối xử với Alice như cô em gái ngoan ngoãn nhất của mình, mà em gái là để yêu thương không phải để sáp sáp.

"Đúng rồi, Alice, anh trai dẫn em đến một nơi, nếu sau này nhớ anh trai, có thể trực tiếp tới gặp anh trai ở chỗ đó, để em không cần phải lo lắng nữa." Lâm Ân nhanh chóng chuyển đề tài, rồi mỉm cười vươn tay gãi gãi cái mũi của Alice.

Alice ngẩn người.

...

Chỉ vài phút sau đó, tại 【 Thị Giới 】

Có hai luồng hào quang lóe sáng, Lâm Ân nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Alice, trong nháy mắt đã xuất hiện trên quảng trường Thị Giới.

Viên nhãn cầu khổng lồ vẫn lơ lửng trên đỉnh đầu bọn họ, ngoại trừ quang mang nhàn nhạt tản ra trên quảng trường, bốn phương tám hướng đều là một mảnh hắc ám.

"Thị Giới ư?" Alice ngẩng đầu, hình ảnh con ngươi phản chiếu viên nhãn cầu khổng lồ trên đỉnh đầu.

"Alice, em đã đến nơi này rồi?" Lâm Ân kinh ngạc hỏi.

Alice gật gật đầu, cô bé vừa nắm tay Lâm Ân vừa quay đầu nghi hoặc nhìn về phía hắn, hỏi: "Anh trai, anh không nhớ sao? Khi Alice bị mẹ khống chế, em đã dùng Thị Giới để mê hoặc người từ bên ngoài đi đến Ngôi Nhà Hạnh Phúc đó."

Lâm Ân có chút xấu hổ. Không sai, là hắn đã quên mất điều này rồi.

Lúc ấy, thầy đã nhận được một cái đơn đặt hàng ở Thị Giới, rồi lừa hắn bước vào Ngôi Nhà Hạnh Phúc kia, cung cấp cho hắn một nơi để thí luyện.

Nhưng đương nhiên, nếu Alice đã biết về nơi này thì mọi chuyện cũng trở nên dễ dàng hơn rồi.

Lâm Ân lập tức mở giao diện giới thiệu màu đỏ máu ra, thao tác xoạt xoạt một hồi. Rất nhanh, trước mắt Alice đã hiện ra một hàng chữ màu đỏ.

【 Lâm Ân mời ngươi gia nhập vào nhóm nói chuyện phiếm "Người một nhà tương thân tương ái tiệm dược tề Cưa Máu VIP", có muốn gia nhập hay không? 】

Alice có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lâm Ân.

Lâm Ân nháy mắt ra hiệu với cô bé, nói: "Anh trai lập ra một nhóm nói chuyện nhỏ ở Thị Giới, bên trong đều là người nhà của anh trai, em cũng vậy mà, sau này nếu nhớ anh trai thì cứ vào nhóm này, gọi anh trai là được ~"

Alice vẫn mở to mắt nhìn hắn, rồi nhẹ nhàng gật đầu: "Vâng."

Sau đó, cô ấy ấn xác nhận.

【Người một nhà tương thân tương ái tiệm dược tề Cưa Máu

VIP 】

【 Alice 】: "Anh trai?"

【 Chủ nhóm đang sửa đổi tiền tố của ngươi ——】

【Em gái Alice 】: "Ôi..."

【Chủ nhóm Lâm Ân 】: Alice ~ chính là như vậy đó, sau này nếu em gặp phải khó khăn, hoặc là nhớ anh trai, bất cứ lúc nào cũng có thể lên đây trao đổi với anh trai ~"

【Em gái Alice 】: "Vâng, anh trai, Alice biết rồi, thích anh!"

【 mối tình đầu Thiên sứ 】: "..."

【Chủ nhóm Lâm Ân 】: "Chủ mẫu! Ngài đang ở đây sao? (Quá mức kinh ngạc)"

【 mối tình đầu Thiên sứ 】 : "Lúc trước ta đã nói với ngươi rồi, ta vẫn dùng Thị Giới để quản lý thành Hắc Dạ, đương nhiên sẽ có một phần ý thức ở lại bên trong Thị Giới, nhưng ngươi lại lừa một người khác tiến vào nhóm này sao?"

【Chủ nhóm Lâm Ân 】: "Không có (Xấu hổ toát mồ hôi)... Đây chính là em gái ruột của con, chỉ là lúc trước, con quên không kéo em gái mình vào nhóm thôi, sao có thể nói là lừa gạt chứ?"

【Em gái Alice 】: "Cô ấy là mối tình đầu của anh trai hả?"

【Chủ nhóm Lâm Ân 】: "..."

【 mối tình đầu Thiên sứ 】: "..."

Chương 859: Có Thể Diệt Cả Hai Bên Không? Cắt Bỏ Sẽ Chữa Khỏi Được Vĩnh Viễn!

-nguồn tại apptruyen-

【Chủ nhóm Lâm Ân 】: "Khục khục, đừng hiểu lầm, cô ấy chính là mẹ nuôi kiêm bà chủ của anh trai em đó, không phải mối tình đầu."

【 mối tình đầu Thiên sứ 】 : (Bực bội-ing) "□!"

【Chủ nhóm Lâm Ân 】: "Đúng rồi, chủ mẫu, trong đoạn thời gian này, Tiểu Tiểu và Thái Thản đại ca có tiến vào Thị Giới không? Trước đó, con có nói chuyện với bọn họ về thành nguyền rủa, nhưng đến tận bây giờ, Tiểu Tiểu và bác trai bác gái vẫn chưa liên hệ lại với con."

【 mối tình đầu Thiên sứ 】: "Vị hôn thê nhỏ kia của ngươi đã tới một lần rồi, hình như trên đường đi bọn họ đã gặp phải một chút phiền phức, khiến cho lời nguyền của Thái Thản và Tiểu Vu bị phát động. Hiện giờ cả hai đang ở trong trạng thái điên cuồng, sợ là trong chốc lát, không thể đi được."

【Chủ nhóm Lâm Ân 】: "Cái gì? Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

【Mối tình đầu tiên】: "Nghe đứa nhỏ kia nói, trên đường bọn họ đi đến thành nguyền rủa đột nhiên nghe thấy một tiếng nhạc quỷ dị. Mà sau khi nghe thấy tiếng nhạc đó, lời nguyền trong cơ thể bọn họ lập tức bị kích phát ra."

"Cô ấy cũng không nhớ cụ thể là đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ

rằng bọn họ từng chiến đấu với một thằng hề, mãi cho đến khi tên hề rút lui, cô ấy mới chậm rãi khôi phục được lý trí, nhưng nguyền rủa của Thái Thản và Tiểu Vu càng kịch liệt hơn, ai cũng khó mà nói được là đến lúc nào bọn họ sẽ khôi phục lại."

Lâm Ân lập tức nhíu mày. Hắn mơ hồ cảm thấy được trong chuyện này có chút không thích hợp.

【Chủ nhóm Lâm Ân 】 : "Mấy người đại ca có bị thương không?"

【 mối tình đầu Thiên sứ 】: "Ngươi cho rằng bọn họ có thể bị thương hả?"

【Chủ nhóm Lâm Ân 】: "Ách..."

【 mối tình đầu tiên Thiên sứ 】: "Đây là nhân tố do con người tạo ra, theo phán đoán sơ bộ của ta, thì hẳn là có một người nào đó đang muốn cản trở bọn họ, không cho gia đình bọn họ đi đến thành nguyền rủa. Thực lực của đối phương rất mạnh, hơn nữa tạo nghệ trên phương diện nguyền rủa cực cao, bằng không làm sao đối phương có thể dùng phương thức kích phát nguyền rủa để gây trở ngại cho bọn họ được?"

【Chủ nhóm Lâm Ân 】: "Vậy Tiểu Tiểu hiện đang ở nơi nào? Cô ấy còn ở bên cạnh hai người đại ca không?"

【 mối tình đầu Thiên sứ】: "Không, chắc là đang trên đường đi tìm ngươi rồi, ngươi không cần phải lo lắng cho cô bé, nó đã quen rồi. Mỗi lần cha mẹ cô bé phát cuồng, cô bé đều sẽ chạy ra ngoài làm loạn một mình. Chẳng phải đoạn thời gian trước, cô bé còn thu phí qua đường ở cổng một tòa thành lớn sao? Quấy nhiễu khiến cho sinh vật trong tòa thành thị ấy phải ru rú trong nhà cả nửa tháng cũng không dám ra ngoài."

【Chủ nhóm Lâm Ân 】: "..."

【 mối tình đầu Thiên sứ 】: "Chuyện của ngươi ở bên kia, Ngả Văn đã báo cho ta rồi, ngươi đúng là... đồ đần!!"

Lâm Ân xoa xoa lỗ tai, tiếng "Đồ đần" kia không ngừng vang lên trong đầu hắn. Hắn có cảm giác, hình như kéo cấp trên của mình vào trong nhóm cũng không phải một quyết định đúng đắn.

【 mối tình đầu Thiên sứ 】: "Ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Ngả Văn đi, có hắn bên cạnh, sẽ phòng tránh được chuyện ngươi lại đi tìm đường chết. Mà ngươi cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, bên cứ điểm đã thành lập được cổng truyền tống với thành Hắc Dạ rồi, ta cũng trao quyền tham chiến cho Ngả Văn luôn rồi. Đợi cho đến khi nhóm tinh nhuệ của thành Hắc Dạ truyền tống qua bên đó, ngươi cũng phải nghe theo sự sắp đặt của Ngả Văn, đã biết chưa?"

【Chủ nhóm Lâm Ân 】: "Tham chiến? Chủ mẫu, Dạ Y chúng ta cũng muốn nhúng tay vào chuyện này sao?"

【 mối tình đầu Thiên sứ 】: "Từ sau lần ngươi bị người của Dịch Y tập kích, chúng ta vẫn một mực điều tra gian tế ở trong thành. Sau khi bắt tay vào điều tra sâu hơn, ta mới biết tình huống còn nghiêm trọng hơn những gì mình tưởng tượng. Bọn họ đã lôi kéo, làm sa đọa rất nhiều dược tề sư tinh nhuệ, cũng lợi dụng cơ cấu nghiên cứu của chúng ta để chế tạo ra một loại ôn dịch nào đó có tác dụng cực kỳ đáng sợ đối với máy móc. Mà rất có thể, bọn họ sẽ vận dụng loại ôn dịch kiểu mới kia trong thành nguyền rủa. Đây cũng là nguyên nhân khiến ta phái Ngả Văn tước sĩ đến đó."

【Chủ nhóm Lâm Ân 】: "Quá đáng như vậy? Chẳng lẽ chúng ta vẫn không thể giết chết bọn họ?"

【 mối tình đầu Thiên sứ 】: "Cho nên ta mới nói cho ngươi biết, đừng chạy loạn nữa, ngươi quậy cho thần giáo Cơ Giới thành như vậy, lại đúng với ý nguyện của thần giáo Huyết Nhục rồi, mà bất cứ một phương thế lực nào trong đám bọn họ đều không mang đến chỗ tốt gì đối với thế giới này đâu."

【Chủ nhóm Lâm Ân 】: "Có thể diệt cả hai bên không? Cắt bỏ sẽ chữa khỏi được vĩnh viễn."

【 mối tình đầu Thiên sứ 】: "..."

【 mối tình đầu Thiên sứ 】: "Đầu tiên, căn nguyên không giết được, thứ hai, hai thế lực lớn này đã trải rộng ở khắp nơi trên thế giới rồi, ngươi muốn tìm cũng không thấy hết được, sau đó... Ngươi có thể im lặng một chút, không mở miệng ngắt lời ta có được hay không hả đồ đần kia?"

【Chủ nhóm Lâm Ân 】: "..."

Hiển nhiên, chủ mẫu vẫn còn tức giận với hành vi mạo hiểm của hắn ở thành nguyền rủa trước đó.

【 mối tình đầu - Thiên sứ 】: "Được rồi, thuyết giáo dừng ở đây! Nhớ kỹ, đừng để cho ta tiếp tục nghe thấy bất cứ tin tức gì kiểu như ngươi lại đi tìm đường chết nữa? Biết chưa? Bằng không chờ đến lúc ngươi trở lại thành Hắc Dạ, sẽ ăn đòn gấp đôi!"

【Chủ nhóm Lâm Ân 】: "Yên tâm đi, chủ mẫu, con sẽ cố gắng không để cho người nghe được tin tức con lại đi tìm đường chết!"

【 mối tình đầu Thiên sứ 】: "???"

【Chủ nhóm Lâm Ân】: “(′? □? `) Chủ mẫu, vậy con đăng xuất trước nhé. Người cứ yên tâm, con sẽ nghe theo sự an bài của Ngả Văn đại ca, tuyệt đối không tùy tiện gây thêm phiền toái nữa."

【 mối tình đầu Thiên sứ】: "Đại ca??"

...

Lâm Ân rời khỏi Thị Giới, lại một lần nữa trở về phòng của mình, rồi nhanh chóng chìm vào suy tư.

Một tên hề?

Thông tin này không khỏi làm hắn nảy sinh ra một số liên tưởng không tốt.

Bởi vì một loại nguyền rủa vẫn chưa loại trừ được trong cơ thể hắn có tên là Chú Hề Khóc Lóc.

Hai thứ này có liên hệ gì không?

Chương 860: Là Tên Đồ Tể Đầu Heo Kia?

Đúng vậy, giống như chủ mẫu nói, đây là nhân tố do con người tạo ra, nghĩa là có người đặc biệt chặn gia đình Tiểu Tiểu lại, để bọn họ không thể chạy đến thành nguyền rủa kịp thời.

Vậy mục đích của đối phương là gì?

Kỳ thật người được lợi lớn nhất trong chuyện này, chẳng cần phải nghi ngờ gì, đó chính là thần giáo Cơ Giới và thần giáo Huyết Nhục.

Bởi vì nếu cả nhà đại ca đến được nơi này, có thể nói rằng bọn họ hoàn toàn không chiếm được bất cứ chỗ tốt nào.

Nhưng rất nhanh, Lâm Ân đã loại bỏ ý nghĩ này.

Đầu tiên, bọn họ không hề biết chuyện hắn mời cả nhà đại ca đến hỗ trợ, dù đoán ra được, thì thời điểm bọn họ đoán ra, cũng là lúc hắn đang giằng co cùng Vạn Cơ Chi Thần rồi, khẳng định là thời gian không đủ.

Mà điều quan trọng nhất ở đây, nếu bọn họ có đủ thực lực để chặn đường cả nhà đại ca thì bọn họ cần gì phải làm điều thừa thãi này?

Sau khi loại bỏ được hai thần giáo kia khỏi diện tình nghi, thì nhân vật giữ vai trò quan trọng trong chuyện này chỉ còn lại một mình hắn. Nghĩa là đang có một bàn tay đen ẩn nấp trong bóng tối, trực tiếp nhằm vào hắn, rồi dựa vào đó để gây ảnh hưởng đến chiều hướng phát triển của thế cục?

Lâm Ân nhíu mày.

Bởi vì nếu dựa theo phán đoán của hắn, dưới điều kiện tiên quyết là gia đình đại ca không thể tiến hành buông xuống tiền tuyến từ khoảng cách xa như vậy, thì đến đoạn thời gian hắn và Vạn Cơ Chi Thần giằng co, bọn đại ca cũng có thể đuổi tới thành nguyền rủa.

Vấn đề là trong khoảng thời gian kia, đã có một sự cố bộc phát, mới làm hắn mất đi một lá bài tẩy lớn nhất, cũng là vô địch nhất.

Nhưng ai là kẻ đã phá hỏng bố cục của hắn? Ai là kẻ nhúng tay vào chuyện này?

Thằng hề...

Chú Hề Khóc Lóc...

Trong nháy mắt, Lâm Ân lập tức mở to mắt ra.

Là tên Đồ Tể Đầu Heo kia?

Lâm Ân nhíu mày, trong đầu lập tức nghĩ đến con quái vật lạnh lùng cường đại mà mình từng gặp được ở Ngôi Nhà Hạnh Phúc. Hơn nữa, dựa vào những lời thầy từng nói, dường như hai năm trước, khi hắn rơi xuống nơi này, tên Đồ Tể Đầu Heo kia đã đóng một vai trò cực kỳ quan trọng trong đó.

Nhưng hắn vẫn không nghĩ ra.

Nếu kẻ đứng đằng sau kia thực sự là ông ta, vậy mục đích của ông ta là gì?

Không đủ dữ kiện để phân tích tiếp, quá ít thông tin rồi.

Hắn cũng chỉ gặp ông ta một lần tại Ngôi Nhà Hạnh Phúc, rốt cuộc đối phương có thân phận gì, có thực lực ra sao, hắn hoàn

toàn không biết gì cả.

Nhưng trải qua chuyện này, hắn cũng không thể không chú ý đến đối phương.

Sau khi sự kiện tại thành nguyền rủa chấm dứt, lúc trở về, hắn nhất định phải điều tra một chút về con quái vật đầu heo kia, nếu đúng là bản thân đang bị một con quái vật khủng bố như thế nhìn chằm chằm vào, có nghĩ như thế nào cũng cảm thấy trong lòng không thể an tâm được.

"Anh trai?" Alice đang ngồi bên cạnh Lâm Ân chợt ngẩng đầu lên, hắn là cô bé cũng trông thấy vẻ mặt suy tư của hắn.

Lâm Ân lập tức hoàn hồn, trên mặt mỉm cười, nâng chiếc kính một mắt lên, sau đó ôm lấy Alice, nói: "Không có việc gì, anh trai chỉ đang nghĩ về một vài vấn đề thôi, đi, chúng ta nên đi xem tình huống của tiểu thư con rối một chút."

...

Lâm Ân đi thẳng tới phòng của con rối, rồi vươn tay gõ cửa.

"Tiểu thư con rối, cô đã khởi động chưa?"

Lần này, hắn đã học khôn hơn, không có bay vào giống như lần trước nữa, nếu không vừa bay vào lại bổ nhào lên người tiểu thư con rối, thì hơi bị quá đáng lắm rồi.

"Rồi." Trong phòng truyền đến giọng nữ quen thuộc không có một chút dao động cảm xúc nào.

Ngay lập tức, cánh cửa lớn được mở ra từ bên trong, chỉ thấy tiểu thư con rối đã mặc quần áo xong rồi, đã khôi phục lại hình dáng lúc trước, nhanh chóng xuất hiện trong mắt hắn.

Mái tóc bạc được buộc lại chỉnh tề, trên đầu đội chiếc mũ dạ

màu đen tinh xảo, trên người cũng mặc một bộ váy dài màu đen giống hệt chiếc váy Gothic lúc trước, có đeo găng tay, lại thêm đôi con ngươi màu đen nhánh, trông giống một đóa hoa trong hồng đêm tối.

Hiển nhiên, cô ấy không chỉ có một bộ quần áo để mặc.

Ngay khi nhìn thấy đối phương, hai mắt Lâm Ân cũng tỏa sáng như đèn, bởi vì không cần biết thời khắc nào, chỉ cần trông thấy tiểu thư con rối, hắn đều có cảm giác choáng ngợp trước vẻ đẹp của đối phương.

"Có thấy tiện tay không? Có xuất hiện chỗ nào không phù hợp không?" Lâm Ân mỉm cười nâng chiếc kính một mắt lên, thái độ cực kỳ bình thản, hoàn toàn không nhìn ra một chút dấu vết nào cho thấy trước đó, hắn từng mạo phạm tiểu thư con rối.

Hắc Huyền Nguyệt giơ tay lên, nhẹ nhàng nắm hai cái, lặng lẽ nói: "Rất vừa người, ít nhất là cơ năng đã tăng lên 40% so với trước đó."

Ngay sau đó, ánh mắt của cô ấy đã rơi xuống cô bé Alice đang ở trong ngực Lâm Ân. Rất nhanh, Hắc Huyền Nguyệt đã cảm nhận được một chút khí tức ác linh mơ hồ phát ra trên người cô bé ấy.

"Cấp… Tử triệu?" Cô ấy nhìn chằm chằm vào Alice.

Lâm Ân cười ha hả vỗ vỗ bả vai Alice, vui vẻ nói: "Giới thiệu với cô một chút, cô ấy tên là Alice, là em gái của tôi. Đoạn thời gian trước đó, bởi vì cô ấy cảm nhận được tôi đang gặp nguy hiểm, nên mới một mình bướng bỉnh chạy tới. Cô ấy chính là người nhà của tôi."

"Alice, vị này là tiểu thư Hắc Huyền Nguyệt, là một người bạn tốt kiêm vệ sĩ của anh trai em, hai người làm quen với nhau đi."

Alice nhẹ gật đầu, vì Lâm Ân đã nói phải làm quen với đối

phương, nên cô bé lập tức quay đầu lại, dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn về phía Hắc Huyền Nguyệt đối diện, nói: "Xin chào."

Hắc Huyền Nguyệt thoáng ngừng lại một chút, nhưng cũng gật đầu tỏ ý chào hỏi Alice, rồi không nói thêm gì nữa. Có điều, ánh mắt cô ấy nhìn về phía Lâm Ân, rõ ràng đã có thêm một chút biến hóa so với trước đó.

Bởi vì ngay cả cô ấy cũng không quá rõ ràng, vì sao bên cạnh tên Lâm Ân nhìn có vẻ yếu ớt này, lại có người nhà cường đại và đáng sợ như vậy?

Ngay cả một cô em gái nhỏ của hắn cũng là ác linh cấp tử triệu, thì những người nhà khác sẽ là tồn tại bậc nào?

Nhưng đương nhiên, chỉ đến đó thôi, cô ấy không nghĩ sâu thêm nữa, mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, thân hình khẽ lui về phía sau, thân thể dần dần trở nên trong suốt, trực tiếp biến mất trước mặt Lâm Ân.

Chương 861: Trang Bị Linh Năng Chuyển Tiếp!

Lâm Ân cười khổ nói: "Tiểu thư con rối, sao cô lại ẩn hình nữa vậy?"

Giọng nói không chút dao động cảm xúc kia lại truyền đến: "Cơ thể đã khôi phục, công tác bảo vệ ngươi sẽ được tiến hành như bình thường."

Vẫn đơn giản như trước, không có bất cứ lời nói thừa thãi nào, cũng trở nên không có một chút tình người luôn...

Lâm Ân: "..."

Nhưng Lâm Ân cũng biết, tính cách của tiểu thư con rối vốn là như thế. Hơn nữa, hẳn là những lời hắn nói lúc trước đã để lại đủ nhiều dấu ấn trong lòng cô ấy rồi, nhưng muốn thay đổi, chỉ e vẫn cần một đoạn thời gian không ngắn nữa.

Đương nhiên, Lâm Ân cũng không nóng nảy, nhất định phải tiến hành theo chất lượng, nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài, mới có thể kéo dài mãi mãi.

Nếu hiện tại, tiểu thư con rối đã khôi phục rồi, vậy tiếp theo chính là chuyện của thành nguyền rủa.

"Chúng ta đi tìm Ngả Văn đại ca thôi." Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, vẻ mặt nghiêm túc, sau đó lập tức lái xe xuyên qua hành lang, đi tới văn phòng tạm thời của Ngả Văn tước sĩ, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Ngả Văn đại ca, anh có ở đây không?"

Trong phòng cũng không có tiếng trả lời.

Ngay tại thời điểm Lâm Ân đang muốn đẩy cửa đi vào xem xét, đột nhiên không gian chung quanh hắn lập tức trở nên vặn vẹo. Đến khi hắn mở mắt ra, cả nhóm người bọn họ cùng với chiếc xe lăn kia, đã xuất hiện trên khu đất trống bên ngoài cứ điểm rồi.

Đột nhiên, một bàn tay đặt lên vai hắn. Lâm Ân vô cùng kinh ngạc, hắn lập tức quay đầu nhìn lại, liền thấy Ngả Văn tước sĩ đang đứng bên cạnh mình.

Hắn là lúc trước, Ngả Văn tước sĩ cảm nhận được hắn đi đến văn phòng của mình, mới trực tiếp truyền tống hắn đến bên cạnh mình.

"Chủ mẫu vừa liên hệ với anh, ngài bảo trong khoảng thời gian này anh hãy chăm sóc cậu cho tốt, còn nói, nếu cậu lại xảy ra chuyện gì, sẽ bắt anh tới tính sổ." Ngả Văn tước sĩ mỉm cười xoa xoa lông mày, có thể rõ ràng nhìn ra một chút bất đắc dĩ trên gương mặt gã.

Lâm Ân: "..."

Tốc độ trao đổi này quá nhanh rồi.

Hắn vừa mới rời khỏi Thị Giới, chủ mẫu đã nhanh chóng liên hệ với Ngả Văn tước sĩ, rõ ràng là bà ấy hoàn toàn không yên tâm về lời hứa của hắn.

Lâm Ân cũng bất đắc dĩ vô cùng, đang lúc hắn muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên ánh mắt lại bị cánh cổng truyền tống khổng lồ trên khu đất trống kia hấp dẫn.

Trước mắt hắn cũng lập tức hiện ra giao diện giới thiệu về cánh cửa kia.

【 trang bị linh năng chuyển tiếp】: do Ngả Văn tước sĩ chế

tạo, cũng là trang bị nhảy vọt khoảng cách xa chỉ có thể khởi động nhờ linh năng, đã thiết lập kết nối với thành Hắc Dạ, bổ sung năng lượng trước mắt: 68%

Lâm Ân kinh ngạc nói: "Đây là..."

Ngả Văn tước sĩ ngẩng đầu, nói: "Nó là trang bị truyền tống đi thông với thành Hắc Dạ. Từ khi Leviathan và tổ ong của thần giáo Cơ Giới xuất hiện, không gian nơi này đã trở nên hỗn loạn cực kỳ, nhưng may mắn, đến cuối cùng cũng thiết lập xong. Hắn là cậu cũng nghe chủ mẫu nói rồi, Dạ Y chúng ta phải chính thức tham chiến thôi."

Lâm Ân gật đầu, trong đôi mắt phản chiếu gương mặt của Ngả Văn tước sĩ: "Ngả Văn đại ca, trong thời gian em hôn mê, thế cục của thành nguyền rủa như thế nào rồi? Tháp Cự Tượng đã bị đột phá vào chưa?"

Đây cũng là chuyện hắn quan tâm nhất.

Bởi vì trải qua đủ các loại sự thật đã chứng minh được rằng, hắn và Cự Tượng đã sớm có ngàn vạn mối liên hệ với nhau rồi.

Thậm chí trước đó, hắn còn thông qua cảm ứng siêu duy để bước vào mạng lưới của Cự Tượng, chỉ là lúc đó tổ chức não của Cự Tượng còn chưa triệt để thức tỉnh, mới khiến cho hắn giành được quyền khống chế hư ảnh kia trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Ngả Văn tước sĩ quay đầu nhìn về phía tòa thành thị đang bị sương mù màu đen bao phủ phía xa, ngẩng đầu nói: "Bởi vì cậu đã chiến đấu với Vạn Cơ Chi Thần, khiến cho thế cục trong thành càng ngày càng trở nên phức tạp. Sau khi anh đưa cậu rời đi, thần giáo Cơ Giới cũng lặng lẽ hành quân rời khỏi, đình chỉ thế công của bọn họ, thần giáo Huyết Nhục bên kia cũng nhân cơ hội này mà tổ chức một đội quân với quy mô lớn hơn. Hiện giờ, bọn họ đã

triệt để khống chế được khu vực hạch tâm chung quanh Tháp Cự Tượng rồi."

Vừa nói chuyện, bàn tay Ngả Văn tước sĩ vừa chậm rãi vung về phía trước. Không gian trước mặt bọn họ lập tức chập chờn rung động như sóng nước.

Ngay sau đó, trước mặt bọn họ lập tức xuất hiện cảnh tượng hiện đang diễn ra trong thành nguyền rủa.

Chỉ thấy tòa tháp khổng lồ lúc trước đã từ dưới đất bay lên trời, hiện giờ lại hoàn toàn bị những cành cây của mẫu thụ bao vây lấy, phía trên còn có những sợi dây leo huyết nhục vặn vẹo không ngừng bò lên, thậm chí đứng bên ngoài, còn không thể thấy rõ dáng vẻ ban đầu của tòa tháp kia nữa.

Không chỉ như thế, những sợi dây leo rậm rạp nọ còn lấy tòa tháp kia làm trung tâm để lan tràn ra ngoài. Ở thời điểm hiện tại, gần như chúng đã bao phủ đến một phần ba khu vực trong thành nguyền rủa rồi.

"Đây là..." Lâm Ân nhíu mày.

Ánh mắt Ngả Văn tước sĩ sáng như đuốc, nói: "Vạn Cơ Chi Thần bị thứ nguyền rủa của cậu làm suy yếu, toàn bộ chiến lược của thần giáo Cơ Giới co rút lại, bởi vậy trong khoảng thời gian này, thần giáo Huyết Nhục đã nhân cơ hội để mở rộng lực khống chế của mình, thậm chí còn nhiều lần phát động phản kích quy mô nhỏ đối với thần giáo Cơ Giới."

"Nhưng có một điều khá kỳ quái, bởi vì công tác phá giải nhằm vào Tháp Cự Tượng của bọn họ lại bị trì hoãn. Chuyện này không giống phong cách hành sự nhất quán của bọn họ."

"Bởi vì dựa theo thế cục hiện tại, dưới tình huống bọn họ không bị tổn thất quá lớn, lẽ ra chuyện phá giải Tháp Cự Tượng

lấy được tổ chức não của Cự Tượng mới là mục tiêu quan trọng nhất của bọn họ mới đúng, nhưng hiển nhiên, tình huống cũng không phát triển theo suy đoán của anh."

Lâm Ân đưa mắt nhìn cảnh tượng hiện lên trong khung hình ảnh phía trước, lại do dự hỏi: "Có phải bọn họ đang đợi cái gì đó hay không?"

"Đợi ư?"

Lâm Ân gật gật đầu, lại có chút suy tư nói: "Mâu thuẫn giữa thần giáo Huyết Nhục và thần giáo Cơ Giới vô cùng sâu sắc, mà trong mấy ngàn năm qua, bọn họ vẫn luôn bị thần giáo Cơ Giới chèn ép… Có khả năng, mục đích khiến bọn họ tham dự trận chiến tranh giành lấy tổ chức não của Cự Tượng lần này, không chỉ đơn giản là muốn tranh đoạt tổ chức não của Cự Tượng, mà còn... muốn làm một lần hành động trực tiếp đánh cho thần giáo Cơ Giới bên kia trọng thương hay không?"

Chương 862: Suy Đoán Của Lâm Ân!

Ngả Văn tước sĩ lập tức rơi vào rung động: "Nghĩa là sao?"

Lâm Ân suy tư, ánh mắt sáng như đuốc, nói: "Thật ra bản thân em cũng không xác định, chỉ là vừa nãy, có nghe chủ mẫu nói, Dịch Y bên kia đã nghiên cứu ra một loại ôn dịch kiểu mới, bởi vậy, trong lòng mới sinh ra một chút hoài nghi, phải chăng đây mới chính là mục đích của thần giáo Huyết Nhục?"

Bởi vì không thể phủ nhận rằng thế công của thần giáo Cơ Giới bên kia quá mãnh liệt mà bá đạo, thậm chí dưới tình huống bên thần giáo Huyết Nhục có Dục Vọng Mẫu Thụ tham chiến, bọn họ vẫn không ngừng khởi xướng nhiều lần tiến công quy mô lớn về phía địch nhân.

Điều này khiến người ngoài nhìn vào đều có cảm nhận rằng, thần giáo Huyết Nhục chỉ có thể bị động phòng ngự, thua cuộc là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nhưng nếu như cẩn thận suy nghĩ lại, sẽ phát hiện ra vấn đề trong đó.

1-Ngoại trừ lúc Lâm Ân và Vạn Cơ Chi Thần giằng co dưới lòng đất, thì từ đầu đến cuối, Dục Vọng Mẫu Thụ vẫn lặng im ẩn núp, chưa từng dùng thực lực cấp căn nguyên ra tay.

Nói cách khác, ngay từ khi tham chiến, bà ta vẫn luôn phòng thủ mà không công kích đối phương, nhưng trong lòng lại không chút lo lắng.

2-Leviathan đã xuất hiện từ trước nhưng đến tận bây giờ, nó vẫn đang ẩn nấp trong bóng tối, không hề lộ mặt hay ra tay thêm, rốt cuộc nó đang chờ đợi cái gì?

3-Vì sao Dịch Y lại xuất hiện quy mô lớn ở thành nguyền rủa? Nếu bọn họ đã thông đồng làm bậy với thần giáo Huyết Nhục, thì loại ôn dịch kiểu mới do bọn họ nghiên cứu ra này sẽ dùng để đối phó với ai?

4-huyết nhục chi phối giả, vị đại lão chân chính của thần giáo Huyết Nhục này cũng không có bất cứ động tĩnh gì, gã đang chờ đợi cái gì?

Dục Vọng Mẫu Thụ, Leviathan, huyết nhục chi phối giả, cộng thêm loại ôn dịch không biết kia của Dịch Y...

Thật ra, chỉ cần thoáng suy nghĩ một chút là biết, rốt cuộc đây sẽ là một loại lực lượng mạnh mẽ đến nhường nào, nhưng loại lực lượng này vẫn một mực ẩn núp ở một nơi bí mật gần đó, luôn tỏ ra yếu thế…

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, thần giáo Huyết Nhục đang âm mưu một điều gì đó không muốn người khác biết.

Ngược lại, về phía thần giáo Cơ Giới.

Cho đến bây giờ, ngoại trừ quần thể nano và tổ ong, cũng chỉ có một cái hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần xuất hiện, tuy trên chiến trường, bọn họ có vô số đại quân với lực lượng bình thường, nhưng rõ ràng là sự chuẩn bị của bên này không được đầy đủ bằng thần giáo Huyết Nhục.

Chớ đừng nói là hiện tại, đám quần thể nano đã bị nhóm phản loạn do hắn chế tạo ra đả kích trầm trọng, làm tổn thương nguyên khí, hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần bị tiêu diệt, tổ ong bị hao tổn, rất nhiều ý thức máy móc cũng bị loại nguyền rủa bên trong《

cuốn sách đọc sẽ chết 》 của hắn làm tan vỡ.

Có thể nói, ở thời điểm hiện tại, thần giáo Cơ Giới đã sớm không còn ưu thế ban đầu.

Vậy nếu hắn là thần giáo Cơ Giới, hắn sẽ rút lui ư?

Không.

Tuyệt đối sẽ không.

Thậm chí bọn họ có thể sẽ tiếp tục tăng binh, rót lực lượng càng lớn hơn vào chiến trường thành nguyền rủa này, bởi vì nếu lui lại vào thời điểm này, đó tuyệt đối là mất máu vô ích mà không làm gì được đối phương, nhưng nếu bọ nhọ có thể giành được tổ chức não của Cự Tượng, coi như mục đích của bọn họ vẫn có thể đạt thành!

Có thể nói, trong mấy ngàn năm luôn luôn giành được chiến thắng trước thần giáo Huyết Nhục, e rằng bọn họ đã sớm tự cho mình là người thắng chân chính rồi, ngay cả khi bọn họ biết thần giáo Huyết Nhục có chuẩn bị đằng sau, cũng sẽ hờ hững không thèm quan tâm tới.

Bởi vì bọn họ đã quen với chiến thắng rồi.

Trước kia bọn họ không để thần giáo Huyết Nhục vào mắt, thì hiện tại cũng sẽ không.

Lại thêm một nguyên nhân nữa, bởi thân thể và lực lượng chiến đấu của bọn họ vốn là vật phẩm tiêu hao, và ngoại trừ ý thức, bọn họ không thèm để ý đến loại tiêu hao kia, đó là chưa kể tới sự có mặt của Vạn Cơ Chi Thần trên chiến trường.

Ở bên cạnh chúa tể của mình, bọn họ càng không có lý do gì phải kiêng kỵ thần giáo Huyết Nhục cả.

Mà điều này... hắn e rằng loại tâm lý này lại đúng với ý muốn của thần giáo Huyết Nhục.

“Em cho rằng, thần giáo Cơ Giới bên kia vốn không phải là hành quân lặng lẽ, tạm ngừng chiến tranh, mà là chờ trợ giúp. Bọn họ muốn dùng khoảng thời gian này để triệu tập càng nhiều lực lượng hơn, sau đó đưa vào chiến trường." Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, sâu kín nói: "Mà rất có khả năng, thứ thần giáo Huyết Nhục đang chờ đợi chính là quân viện trợ của đối phương. Bọn họ muốn thần giáo Cơ Giới tập hợp đầy đủ lực lượng đi đến tòa thành thị này, sau đó trực tiếp ra tay, chỉ một lần hành động, lại hoàn toàn đánh phế được thần giáo Cơ Giới."

"Cho nên bọn họ cũng đang đợi."

"Mà dưới loại tình huống này, phá giải Tháp Cự Tượng, ngược lại sẽ trở thành thứ yếu."

Ngả Văn tước sĩ nghe xong phân tích của hắn, cũng nhíu mày, suy tư nói: "Em muốn nói, rất có thể đây là một lần hành động mà thần giáo Huyết Nhục đã sớm có dự mưu, và mục đích chân chính của bọn họ vốn là thần giáo Cơ Giới?"

Lâm Ân lắc đầu, nghiêm túc nói: "Thật ra toàn bộ những điều này đều do em dựa vào những tin tức đã nhận được để suy đoán ra, em không thể đưa ra một câu trả lời khẳng định được, nhưng em luôn có cảm giác loại ôn dịch này được nghiên cứu phát minh ra dùng để đối phó với thần giáo Cơ Giới. Nếu không, chẳng phải tất cả những chuyện này đều trùng hợp quá rồi?"

Ngả Văn tước sĩ suy nghĩ cặn kẽ hồi lâu, mới lắc đầu nói: "Không thể loại trừ khả năng này được. Nhưng hiểu biết của chúng ta về loại ôn dịch này còn quá ít, khi chúng ta phát hiện ra nó, bọn họ đã tiêu hủy phần lớn tư liệu rồi, thậm chí bọn họ còn ngoan độc với chính mình đến mức trực tiếp ra tay, không để lại một người nào sống sót."

Nếu suy đoán của Lâm Ân là đúng, thì phải xem thần giáo Cơ Giới bên kia có thể khám phá ra thủ đoạn đằng sau của thần giáo Huyết Nhục hay không.

"Nếu suy luận của em đều trở thành sự thật, thì lập trường của Dạ Y chúng ta cũng phải thay đổi theo. Tuy thần giáo Cơ Giới rất bá đạo, nhưng đồng thời, chuyện thần giáo Huyết Nhục lớn mạnh như vậy, cũng không mang đến bất cứ chỗ tốt nào cho thế giới này đâu, em có hiểu hay không?"

Ngả Văn tước sĩ quay đầu, bên trong con ngươi đang phản chiếu gương mặt của Lâm Ân.

Lâm Ân mỉm cười, lại thần bí nói: "Đương nhiên là em hiểu rõ."

-apptruyen-

Chương 863: Nó Là Cái Lưỡi, Nó Không Có Não Nha!

Bởi vì mục đích thực sự khiến hắn nhất quyết đi đến nơi này, chính là đối phó với huyết nhục chi phối giả.

Nhưng thế cục lúc bấy giờ lại là thần giáo Cơ Giới cường thế và thần giáo Huyết Nhục yếu thế, mới khiến hắn không thể không đứng trên lập trường của thần giáo Huyết Nhục, tới đối phó thần giáo Cơ Giới.

Nhưng đây là hiện thực.

Không có kẻ địch vĩnh viễn, cũng không có bạn bè vĩnh viễn.

Từ đầu đến cuối, mối quan hệ địch ta sẽ căn cứ vào sự biến hóa của thế cục mà phát sinh thay đổi, nếu thần giáo Huyết Nhục đã lớn mạnh như vậy, thì Dạ Y bọn họ cũng không ngại đứng bên phía thần giáo Cơ Giới, trấn áp thần giáo Huyết Nhục.

Lại nói, sau khi Ngả Văn tước sĩ xuất hiện, Lâm Ân đã hiểu thêm được vài điều.

Dưới sự lãnh đạo của chủ mẫu, thực lực và nội tình mà thành Hắc Dạ đang bày ra trước mắt hắn, tuyệt đối chỉ là một góc của ngọn núi băng.

Cũng đơn giản thôi, nếu không có thực lực, ngươi lấy cái gì ra để chơi cân bằng [1]?

Trên mặt Ngả Văn tước sĩ lộ ra nụ cười, gã vỗ vỗ bả vai hắn nói: "Được rồi, em cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, cơ thể em vẫn còn bị ảnh hưởng bởi lời nguyền, trong khoảng thời gian này, hãy

nghỉ ngơi cho tốt, chờ sau khi nhóm tinh nhuệ của chúng ta tới, lại hành động cũng không muộn."

Lâm Ân gật đầu.

Hắn cũng biết, trạng thái hiện tại của mình tuyệt đối không thể tham gia chiến đấu quy mô lớn. Cũng may, hiệu lực của mấy loại nguyền rủa trên người hắn sắp tan biến rồi, chỉ còn lại có mấy tiếng mà thôi, chờ thời gian vừa đến, Vạn Cơ Chi Thần cũng khôi phục lại trạng thái toàn diện, chỉ e đến lúc đó, thần giáo Cơ Giới bên kia sẽ trực tiếp triển khai hành động lớn mất.

Lâm Ân đang muốn trở về nghỉ ngơi, nhưng đột nhiên nghĩ tới cái gì, hắn lập tức ngẩn ra, chỉ trong nháy mắt mồ hôi lạnh đã phủ kín toàn thân.

(((;???;)))

Bởi vì hắn đã quên mất hai chuyện vô cùng quan trọng.

Sách của ta đâu...

Đừng bảo là hiện tại, chúng còn bị vứt trên chiến trường trong thành nguyền rủa kia nhé!

Cả đống sách kia đều là đồ hắn mượn từ cái bút lông chim, sau khi trở về phải hoàn trả, nếu không … sẽ có chuyện cực kỳ đáng sợ đang chờ hắn...

Còn cả...

"Tiểu Bảo Bối của ta đâu?" Lâm Ân quá đỗi sợ hãi, vội vàng ôm lấy đầu.

Bởi vì quá mức bận rộn, vừa áp chế nguyền rủa đã vội vàng đi trị liệu thương tích cho tiểu thư con rối, ngay sau đó là Alice giáng xuống, khiến hắn quên mất Tiểu Bảo Bối của mình rồi!

"Tiểu thư con rối, chẳng phải lúc trước Tiểu Bảo Bối vẫn ở cùng một chỗ với cô sao? Vậy sau đó thì sao? Nó đi đâu rồi?" Lâm Ân vội vàng hỏi.

Sau một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi, bên tai hắn truyền đến thanh âm của tiểu thư con rối: "Lúc trước nó bị năng lực tâm linh ức chế của thần giáo Cơ Giới ảnh hưởng, lúc ta đi cứu ngươi, ảnh hưởng vẫn còn duy trì."

Cô ấy dừng lại một chút.

"Nhưng ta đã để lại tin tức cho nó rồi, hẳn là khi nó tỉnh lại sẽ nhìn thấy thôi. Địa điểm tụ hợp được ta bố trí ở gần doanh địa đầu tiên, nơi ngươi từng xuất hiện khi vừa đến nơi này."

Lâm Ân thoáng ngây người, lập tức mở miệng hỏi: "Cô lưu lại tin tức cho nó kiểu gì?"

"Lưu lại một tờ giấy, có viết mấy câu."

Lâm Ân khẽ thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán, nói: "Vậy là tốt rồi, nếu đã như vậy, cũng nên phái người tới gần doanh địa kia, hẳn là có thể tìm Tiểu Bảo Bối trở về."

Hắc Huyền Nguyệt nói: "Đúng vậy."

"Ta cho rằng cái đầu lưỡi lớn kia có biết chữ ヽ(￣▽￣) nếu một bộ phận của Cự Tượng như nó mà lại mù chữ, thất học, chẳng phải là cực kỳ không hợp lẽ thường sao?" Trái Trái (≧▽≦) vui vẻ vỗ lên xe lăn, nói: "Khẳng định là vậy, ngay cả bản tay trái cũng biết viết tên của mình, sao đầu lưỡi to có thể mù chữ được? Ha ha ha ha!"

"Đúng vậy! Đúng vậy! (ノ ￣▽￣)!"

"..."

"..."

Gió nhẹ vù vù thổi qua, bầu không khí chung quanh chợt rơi vào một mảnh yên tĩnh quỷ dị.

Ngay sau đó, Lâm Ân Phong vội vàng lái xe chạy như bay, ôm theo Alice, vừa chạy ra bên ngoài thành nguyền rủa vừa rống lên một tiếng: "Nó biết chữ cái lông á!"

Nói đùa gì vậy, mỗi ngày ngoại trừ ăn, cái đầu lưỡi kia chỉ biết ngủ, ngay cả nói chuyện cũng không biết, chỉ kêu “Tê tê tê”, đã đến trình độ này rồi, mà ngươi còn bảo nó biết chữ, chẳng phải là làm khó nó rồi?

Nó là cái lưỡi, nó không có não nha!

Chính cấu tạo của nó đã thể hiện đầy đủ rồi, nó chính là một tên siêu cấp đại mù chữ!

Hơn nữa dù Tiểu Bảo Bối có biết chữ đi nữa, thì thử nghĩ mà xem, một cái “trạch” lưỡi, cả ngày chỉ biết nằm trong hầm ngầm mốc meo mấy chục năm như nó, ra đến cửa có biết tìm đường về nhà chủ hay không? Nếu nó mà phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, đã phải thắp hương cảm tạ ông bà ông vải rồi!

"Không được! Phải nhanh chóng tìm ra nó, hiện giờ ở trong thành nguy hiểm như vậy, ai biết nó đang ở đâu, có phải đã bị bắt, rồi phải hứng chịu lăng nhục, tra tấn ngược đãi khó có thể tưởng tượng nổi hay không!" Lâm Ân vừa hổn hển nói vừa nhanh chóng điều khiển xe lăn chạy ra ngoài doanh địa.

Trong đầu hắn lập tức hiện ra hình ảnh Tiểu Bảo Bối bị xích sắt trói chặt thành bộ dạng kỳ quái, còn bị người ta áp chế, bắt phải phát huy sở trường linh hoạt của mình, phải chui vào những nơi cực kỳ quái đản!

Không được!

Chuyện này tuyệt đối không được!

Nhưng ngay khi hắn vừa chạy ra ngoài được hơn mười mét, không gian bên cạnh lại vặn vẹo biến dạng giống như Kính Vạn Hoa. Một giây sau, hắn đã bị truyền tống trở về bên cạnh Ngả Văn tước sĩ.

"An tâm một chút, chớ vội." Ngả Văn tước sĩ cười khổ vỗ vỗ bả vai hắn, trực tiếp tiến lên ngăn cản đường đi của hắn, nói: "Với tình huống của cậu bây giờ, dù cậu có chạy đến thành nguyền rủa cũng không làm nên chuyện gì đâu. Như vậy đi, cậu quay về nghỉ ngơi cho tốt, anh sẽ phái người đến doanh trại bên kia điều tra một chút. Nếu nó thực sự không có mặt ở đó, cậu cứ nói cho anh địa chỉ lần cuối cùng nó xuất hiện, anh sẽ đi tìm giúp cậu, cậu khỏi phải ra ngoài đó, lỡ gặp phải vấn đề gì lại phiền phức thêm."

----------truyện-y-y.com-

[1] : chơi cân bằng chỉ hành vi dùng những loại thủ đoạn bí mật, không để lộ ra ngoài ánh sáng của một người, nhằm duy trì thế cân bằng giữa những thế lực khác nhau, từ đó đạt được và củng cố địa vị lãnh đạo của mình.

Chương 864: Cường Hóa!

Lâm Ân vội vàng nói: "Nhưng mà..."

Ngả Văn tước sĩ an ủi: "Hẳn là không xảy ra chuyện gì đâu, hiện giờ hai đại thần giáo đang giằng co, chiến tranh vẫn chưa đến giai đoạn gay cấn, nếu thực lực của nó không yếu, dù gặp phải tình huống gì vẫn đủ năng lực tự vệ thôi."

Nghe vậy, Lâm Ân cũng bình tĩnh trở lại.

Đúng vậy, đầu lưỡi lớn là một trong những bộ phận của thân thể Cự Tượng, hơn nữa, tổ chức não của Cự Tượng đang ở ngay trong thành, nếu nó thật sự gặp phải tình huống có nguy hiểm đến tính mạng, thì mạng lưới siêu duy giữa hắn và tổ chức não của Cự Tượng cũng sẽ bị kích hoạt.

Nhưng đến nay, mạng lưới kia vẫn không có bất kỳ phản hồi nào. Hẳn là tạm thời Tiểu Bảo Bối vẫn đang được an toàn.

Nghĩ đến đây, Lâm Ân lập tức quay đầu, (??), nói: "Ngả Văn đại ca, anh đồng ý giúp cậu em trai thân yêu của anh đi đến thành nguyền rủa một chuyến sao?"

Nhìn vẻ mặt đột nhiên chuyển biến thành đẫm lệ của hắn, ngay cả Ngả Văn tước sĩ cũng lúng túng lau mồ hôi trên trán, nói: "Không phải đã nói rồi sao? Cứ giao cho anh là được."

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Vậy em có thể nhờ anh một chuyện được không?"

"Là chuyện gì?"

"Đại ca, anh còn nhớ vì đối phó với Vạn Cơ Chi Thần mà em đã

dùng mấy quyển sách nguyền rủa kia không? Tổng cộng có bảy quyển, anh có thể thuận tiện giúp em tìm lại mấy quyển sách kia hay không? Bởi vì chúng đều là đồ đi mượn đó, chúng cực kỳ quan trọng với em, nếu không trả, chỉ sợ tánh mạng của em cũng không còn đâu."

"Có thể..."

"Vậy đại ca à, em có thể nhờ anh một việc nữa không?"

"Cậu cứ nói đi..."

"Thanh Dạ Ma đao em cực kỳ yêu thích cũng rơi xuống chiến trường rồi, vì nó là thứ vĩnh viễn cũng không bị mòn, nên khẳng định là không bị hủy diệt trong vụ nổ kia đâu. Anh có thể giúp em tìm nó được không? Em sẽ cực kỳ cảm ơn anh!"

"Anh sẽ cố gắng hết sức..."

"Vậy đại ca à, em có thể nhờ anh thêm một việc nữa không?"

" (Hít sâu một hơi) Cậu nói đi..."

"Bộ trang phục Dạ Y tuyệt bản (không còn sản xuất nữa) của em bị nổ thành từng mảnh rồi, đúng là mất hết cả mặt mũi, cho nên sau khi mở ra cổng truyền tống, anh có thể thay em đi nói với chủ mẫu, để ngài chi thêm một bộ cho em không? Nếu có thể, lại cho thêm một bộ nữa để thay khi tắm rửa nha!"

" (Nắm tay siết lại) Anh sẽ cố gắng..."

"Vậy đại ca ơi, em có thể nhờ anh thêm một việc nữa không?"

" (Nắm tay siết lại) (Hàm răng nghiến chặt), Cậu nói nói..."

"Thật tốt quá! Sau khi cổng truyền tống mở ra, đại ca có thể đến chỗ chủ mẫu, hôn một cái thay em không? Vừa vặn hiệu quả của nụ hôn kia đã hết, anh có thể thay em đi nhận một cái không?

Không phiền phức lắm đâu, cứ để chủ mẫu ấn xuống tờ giấy này một cái là được rồi! Em có thể dán nó lên!" Lâm Ân vừa nói vừa nghiêm túc đưa một tờ giấy sạch sẽ trong tay cho Ngả Văn tước sĩ.

Đến đây, hai mắt Ngả Văn tước sĩ cũng bắt đầu run rẩy rồi.

"Anh sẽ cố gắng hết sức..."

"Quá tốt rồi, vậy đại ca có thể..."

Ba —— Một tiếng búng tay vang lên.

Cùng với quá trình không gian biến dạng như Kính Vạn Hoa, sinh vật họ Lâm đang ngồi xe lăn bên cạnh lập tức biến mất tại chỗ, đã bị gã nhốt vào trong phòng ngủ rồi.

Ngả Văn tước sĩ hít sâu một hơi, khẽ đưa tay lên ngoáy ngoáy lỗ tai, có cảm giác cả thế giới vừa trở nên yên tĩnh.

Mẹ nó nhức trứng quá đi!

Nhức từng cơn từng cơn!

Hiện giờ gã đã bắt đầu hoài nghi, không biết mình nhận một đứa em trai như vậy có phải lựa chọn chính xác hay không, trong lòng luôn có cảm giác cuộc sống sau này không được tốt cho lắm…

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Lâm Ân bị truyền tống về phòng ngủ cũng không còn băn khoăn gì khác nữa, rất nhanh, hắn đã giải trừ biện pháp trấn áp của mình đối với nguyền rủa đánh mất ý chí chiến đấu, để cho bản thân nặng nề ngủ thiếp đi.

Bởi vì đang ở bên trong doanh địa của Dạ Y, hắn cũng không cần phải quá lo lắng về sự an toàn của mình.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lâm Ân đang ngủ say, đột nhiên có tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai.

【 Đinh! Hiệu quả nguyền rủa đánh mất ý chí chiến đấu của ngươi đã kết thúc. 】

【 Đinh! Thời gian duy trì nguyền rủa "Buồn ngủ" của ngươi đã kết thúc. 】

Ngay sau khi lời nguyền kia chấm dứt, bên tai hắn cũng đồng thời vang lên một tiếng vang khác báo hiệu nhiệm vụ đã hoàn thành.

【 Đinh! Ngươi hoàn thành nhiệm vụ khẩn cấp: Sống sót, giới thiệu nhiệm vụ: nỗ lực lớn nhất để bảo vệ tính mạng của mình trong cuộc hỗn chiến giữa Vạn Cơ Chi Thần và Dục Vọng Mẫu Thụ. 】

【Nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Kinh nghiệm cơ bản 2 vạn, Tiền hắc lâu x10, quyển trục cường hóa kỹ năng.】

【 Đinh! Cấp bậc của ngươi được đề cao tới cấp 37! 】

【 Đinh! Cấp bậc của ngươi được đề cao đến cấp 38! 】

【 Tất cả điểm thuộc tính đã được phân phối vào hạng mục thể chất cho của ngươi. 】

Nương theo một chuỗi nhắc nhở của hệ thống, Lâm Ân chậm rãi tỉnh dậy. Rất nhanh, hắn đã cảm nhận được một luồng nhiệt lưu phun trào trong thân thể, đây là cảm giác do thể chất cực kỳ sung mãn mang lại.

"Thì ra phải chờ đến lúc nguyền rủa hoàn toàn mất đi hiệu lực thì nhiệm vụ này mới được tính là hoàn thành?"

Lâm Ân dụi dụi đôi mắt buồn ngủ, nhanh chóng khôi phục lại

tinh thần.

Nhiệm vụ này đã xuất hiện trước khi hắn giằng co cùng Vạn Cơ Chi Thần, hắn vốn còn cho rằng hệ thống đã giấu mất phần ban thưởng của hắn, tới hiện giờ mới biết, là mình còn chưa đạt đến điều kiện hoàn thành nhiệm vụ.

Nhận được khen thưởng này, ngoài chút ít thể chất được gia tăng, thì quyển trục cường hóa mới có thêm này, đã khiến số quyển trục cường hóa kỹ năng trong tay hắn gia tăng thành hai cuốn.

Lại nói, toàn bộ những quyển trục cường hóa nhận được lúc trước, đều bị hắn dùng để gia tăng năng lực【 xóa bỏ nguyền rủa năng lực 】rồi, nhưng trải qua trận chiến vừa rồi, hắn biết, mình nhất định phải chuyên tâm cường hóa vào phương diện chiến đấu và năng lực sinh tồn.

Nghĩ đến đây, Lâm Ân chợt xoay người xuống giường, đưa mắt nhìn thời gian một chút.

Không cần phải nghi ngờ, trong khoảng thời gian hắn nghỉ ngơi này, hẳn là Ngả Văn đại ca đã thành công mở được cổng truyền tống, triệu tập tinh nhuệ của thành Hắc Dạ đến đây rồi.

Như vậy kế tiếp, sẽ có một trận đánh ác liệt đang chờ hắn.

【 Đinh! Ngươi đang tiến hành cường hóa kỹ năng "Huyết nhục tai biến", xin hỏi có lập tức tiến hành hay không?】

"Có!"

Chương 865: Năng Lực Mạnh Mẽ!

Nương theo một luồng ánh sáng nhạt, quyển trục trong tay Lâm Ân lập tức hóa thành một tia sáng tràn vào thân thể hắn.

Lạch cạch —— Ngay khi kỹ năng cường hóa bắt đầu phát huy hiệu lực, hắn cũng lập tức trở nên kinh ngạc khi nhìn thấy, thân thể của mình bắt đầu nhúc nhích và vặn vẹo như một dòng nước, thậm chí cả xương cốt cũng phát ra những tiếng "Bùm bùm" nổ vang.

Tình huống này kéo dài mấy phút sau mới chậm rãi bình tĩnh xuống.

Lâm Ân biết.

Bởi vì Huyết Nhục Tai Biến là loại năng lực trực tiếp tác dụng đến thân thể, thì khi kỹ năng này hoàn thành cường hóa, nó cũng trợ giúp hắn nâng cao khả năng khống chế thân thể của mình lên một cấp bậc mới.

【 Đinh! Cấp bậc cường hóa của kỹ năng Huyết Nhục Tai Biến đã đạt tới +1, sức chống chịu và khả năng khống chế đối với thân thể của ngươi tăng lên! 】

Lâm Ân lập tức mở phần giới thiệu về kỹ năng Huyết Nhục Tai Biến.

【 Cơ năng: Huyết Nhục Tai Biến +1】

【 Phẩm chất: Đặc thù 】

【 Giới thiệu】: trải qua quá trình tái sinh huyết nhục kịch liệt và biến dị mãnh liệt, ngươi đã nhận được loại năng lực này. Nó có thể trợ giúp ký chủ tự do khống chế huyết nhục của chính mình, tiến hành tái tạo và sinh sôi lần thứ hai. Sau khi trải qua một giai đoạn cường hóa, nó đã gia tăng lực khống chế của ký chủ đối với những bộ phận xảy ra biến hóa trên cơ thể mình, đồng thời, ký chủ cũng có thể thông qua cắn nuốt và đồng hóa huyết nhục, để nhanh chóng khôi phục tổn thương bản thân đang phải chịu đựng.

Lâm Ân lập tức kinh ngạc không thôi.

Quả nhiên… Hiệu quả gia tăng sau khi cường hóa kỹ năng là chuyện vô cùng rõ rệt!

Phải biết rằng, sau khi năng lực xóa bỏ thời gian nguyền rủa của hắn được cường hóa 2 lần, hắn có thể dễ dàng phóng thích ba lần xóa bỏ nguyền rủa, mà Huyết Nhục Tai Biến được cường hóa thêm 1 lần, lại có thể mở khóa một phương thức sử dụng tai biến mới cho hắn!

"Nói cách khác, hiện giờ ta có thể thông qua 'Ăn thịt' để nhanh chóng hồi phục lại thương thế của mình sao?" Lâm Ân bắt đầu suy tư.

Điều này khiến hắn không khỏi nghĩ đến một trò chơi có tên là 《 Prototype 》 [1]. Hắn đã chơi trò này trên trái đất rồi.

[1] : Prototype là một trò chơi điện tử phiêu lưu hành động năm 2009 được phát triển bởi Radical Entertainment và được xuất bản bởi Activision.

Năng lực của nhân vật chính bên trong trò chơi này chính là khống chế và biến dạng bộ thân thể của mình đến cực hạn, thậm chí đối phương còn có thể biến thân thể thành bất cứ món vũ khí kỳ quái nào tới đối địch.

Mà một loại năng lực trâu bò nhất của nhân vật kia, chính là có thể trực tiếp thông qua hấp thu huyết nhục của người khác, tới khôi phục sinh mệnh cho mình, đồng thời cũng nhận được trí nhớ của đối phương.

Hiển nhiên, sau khi hắn cường hóa Huyết Nhục Tai Biến, nó đã có được phiên bản lược hóa của loại năng lực đó.

"Có thể thử một chút meo." Lâm Ân lập tức lấy một khối thịt nướng còn thừa lại ở thành Hắc Dạ từ trong không gian hệ thống ra, nắm trong tay.

Hai mắt hắn lập tức nhíu lại.

Huyết Nhục Tai Biến! Phát động!

Ông —— Trong thoáng chốc, cánh tay của hắn đã "Rào rào rào" hóa thành hàng đống huyết tuyến và xúc tu chi chít, chúng lập tức bao lấy miếng thịt nướng kia, chỉ trong nháy mắt, khối thịt nướng kia đã bị hấp thu tiến vào trong cơ thể.

【 Đinh! Sinh mệnh của ngươi +10, tinh lực +1】

Lâm Ân: "!!!"

Quả nhiên là thế!

Xem ra sau này, hắn hoàn toàn không cần dựa vào miệng và khí quan tiêu hóa để hấp thu năng lượng rồi, có loại năng lực đặc thù này, khả năng sinh tồn của hắn sẽ nhận được bảo đảm cực kỳ lớn.

Lâm Ân lại lấy một miếng thịt nướng khác ra, ném lên đầu.

Rào rào rào——【 Đinh! Sinh mệnh của ngươi +11, tinh lực +1】

Quả nhiên, bộ phận nào cũng có thể làm được?

Nếu đúng là như vậy thì chỉ cần ý thức của hắn không bị thương, chỉ cần trước mặt có một bộ thi thể, không kén chọn chủng loại, là hắn có thể nhanh chóng đầy máu sống lại rồi? Hơn nữa, chỉ cần là bộ phận trên thân thể của hắn, thì bất cứ chỗ nào cũng có thể tiến hành hấp thu!

Vậy nếu là... Nơi này thì sao?

Lâm Ân chợt cúi đầu nhìn xuống, tâm tư bắt đầu linh hoạt hẳn lên.

Xoẹt xoẹt ——

【Đinh! Độ hảo cảm của Trái Trái đối với ngươi -1】

【 Đinh! Độ hảo cảm của Hắc Huyền Nguyệt đối với ngươi -1】

【Đinh! Alice tỏ vẻ ngạc nhiên đối với ngươi. 】

Cùng với những tiếng nhắc nhở vang lên bên tai, Lâm Ân lại một lần nữa tiến hành kiểm tra năng lực.

【 Đinh! Sinh mệnh của ngươi +15, tinh lực +3】

Hắn quá đỗi kinh ngạc rồi.

Không cần phải nghi ngờ, năng lực này thật sự bao trùm toàn bộ phương vị…

Nghĩa là… hắn chỉ cần bảo tồn hoàn hảo ý thức của mình, thì kể cả khi bản thân bị đánh cho tan nát, chỉ còn lại một cái đại (beep ——)(beep ——), cũng có thể thông qua ăn uống để nhanh chóng khôi phục lại thân thể sao?

Quá mạnh mẽ rồi!

Lâm Ân cố gắng kìm nén tâm tình kích động trong lòng, sau đó

hít sâu một hơi, nheo hai mắt lại, chợt phát động năng lực tai biến của mình.

Rào rào rào—— Trong chốc lát, mấy chục cái xúc tu trực tiếp nổ tung ra từ trong thân thể của hắn, lại đột nhiên bắn mạnh về phía trước, đánh cho vách tường bốn phương tám hướng xuất hiện hàng loạt lỗ thủng.

Lực công kích và tốc độ đều được đề cao thêm không chỉ một chút.

Hắn nhắm mắt lại, bắt đầu khống chế vô số xúc tu vừa lan tràn ra ngoài của mình. Sau đó, dưới sự khống chế của hắn, tế bào cấu tạo nên những sợi xúc tu kia bắt đầu co rút lại, bề mặt làn da cũng biến thành cứng rắn như sắt thép, thậm chí khi va chạm với nhau, chúng còn có thể phát ra âm thanh kim loại leng keng, làm tia lửa bắn tung tóe khắp nơi.

"Muốn cứng rắn, bất cứ lúc nào cũng có thể cứng rắn sao?" Lâm Ân dùng đôi mắt nóng bỏng nhìn xuống hai tay của mình.

Chẳng phải là... Ánh mắt Lâm Ân lại vô thức rơi xuống cánh tay trái của mình.

Trái Trái cảm nhận được ánh mắt không tốt của hắn, trong lòng cực kỳ kinh hãi vội vàng lên tiếng mắng mỏ: "Nhìn ta làm gì? Chẳng lẽ ngươi còn muốn thí nghiệm trên người bản tay trái sao meo?"

Lâm Ân: "Có thể chứ?"

Phanh ——【 đinh! Giá trị sinh mệnh của ngươi -1 】

"..."

Chương 866: 【 Trở Về Sẽ Giết Ngươi 】

Lâm Ân ấn cái đầu xuống, sau đó dùng sức, thu hồi toàn bộ xúc tu vào trong cơ thể, chỉ nghe “Xoạt” một tiếng, hắn vừa xé toạc bộ quần áo bệnh nhân đã bị những sợi xúc tu kia chọc thành vô số lỗ thủng.

Hắn cũng dần cảm thấy mặc quần áo có chút bất tiện rồi.

Nếu năng lực Huyết Nhục Tai Biến lại được cường hóa thêm một lần nữa, chẳng lẽ mỗi lần chiến đấu, hắn đều hỏng một bộ quần áo ư?

Không được, thế thì quá lãng phí rồi.

Đã như vậy, chi bằng cứ dứt khoát...

Tại khoảnh khắc này, đột nhiên trong đầu Lâm Ân lại hiện ra cảnh tượng bản thân trần trụi chạy loạn trên chiến trường... nhưng đương nhiên, ý tưởng ấy chỉ chợt lóe lên một thoáng rồi nhanh chóng biến mất rồi, hắn không có nhu cầu biến ý niệm kia thành hành động.

"Nên đi ra ngoài nhìn xem tình huống một chút." Trong tay vẫn còn một cuốn quyển trục cường hóa khác, nhưng hắn chưa định dùng ngay.

Đây chính là đạo sinh tồn của hắn: vĩnh viễn cũng không để bản thân trống rỗng, tuyệt đối phải giữ lại một con bài tẩy linh hoạt, nếu gặp phải một ít phiền toái nào đó mà bản thân không giải quyết được, thì quyển trục cường hóa này có thể phát huy ra

công dụng càng lớn hơn nữa.

"Alice, chúng ta ra ngoài xem xem."

"Ừm, anh trai meo."

Alice vốn đang ngoan ngoãn bay lơ lửng trên một chiếc giường khác, vừa nghe xong câu này đã nhanh chóng nhào vào lòng Lâm Ân.

...

Vừa rời khỏi phòng ngủ, Lâm Ân lại lập tức nghe được hàng chuỗi khẩu hiệu chỉnh tề truyền đến từ bên ngoài doanh địa.

Trực tiếp đẩy cửa lớn ra, trong lúc nhất thời, luồng ánh sáng chói mắt ngoài kia ập đến khiến Lâm Ân gần như không thể mở mắt ra được.

Vào thời điểm này, bãi đất trống bên ngoài cứ điểm đã bị những Dạ Y đeo mặt nạ miệng chim, mặc áo choàng đen lấp kín, cánh cổng truyền tống khổng lồ đứng sừng sững ngay giữa trung tâm bãi đất.

Liếc mắt nhìn lại, có không dưới ngàn người đang tập trung ở nơi này, trùng trùng điệp điệp, kỷ luật nghiêm minh.

Lâm Ân cũng bị một màn trước mắt làm cho kinh hãi không thôi.

Mà ánh mắt của tất cả những Dạ Y bên kia cũng lập tức bị thiếu niên trần truồng vừa xuất hiện ở cửa lớn hấp dẫn, ánh mắt như thực chất "Xoạt xoạt" rơi trên người hắn.

"Các đồng chí đã vất vả rồi!" Lâm Ân vô thức vươn tay chào hỏi hơn một ngàn Dạ Y kia.

"..."

"..."

Bầu không khí chung quanh lập tức trở thành một mảnh yên tĩnh như chết.

Trái Trái càng thêm lúng túng, không ngừng co rúc người lại, giả bộ mình là một bàn tay trái bình thường, hoàn toàn không quen biết cái đầu mắc chứng xã giao ngưu bức này.

Trên cái đài cao đằng trước, Ngả Văn tước sĩ có chút bất đắc dĩ vươn tay đỡ trán, sau đó xoay người, nhìn về phía Lâm Ân vẫn đang mở miệng chào hỏi đám đồng nghiệp. Gã vẫy vẫy tay với hắn, ra hiệu cho hắn lại gần.

Lâm Ân mặc trên người một chiếc quần lót đùi, nghênh ngang đi tới, nghiêm, hai chân khép lại, đặt một tay lên trán, chào đúng kiểu quân nhân (￣□￣)>: "Báo cáo Ngả Văn tước sĩ! Dạ Y tập sự: Lương Y Sứ Giả Hòa Bình! Xin được đứng vào hàng meo!"

"..."

【 Đinh! Danh tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y +1】

【 Đinh! Danh tiếng của ngươi ở trận doanh Dạ Y +1】

Xung quanh vẫn là một mảnh yên tĩnh như chết.

Ngón tay của Trái Trái đã trở nên cứng còng. Vào thời điểm này, cô ấy chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Ngả Văn tước sĩ không khỏi vươn tay đỡ trắn, rồi nhẹ nhàng đẩy bộ đồ của Dạ Y trên bục giảng sang bên cạnh hắn, nói: "Được rồi, đừng đứng vào hàng ngũ, anh đã mang trang bị đến cho cậu rồi, mau mặc vào, cả nụ hôn của chủ mẫu mà cậu muốn nữa, lập tức lấy đi. Sau này, đừng có nhờ anh mấy chuyện như vậy nữa! Biết chưa?"

Chỉ thông qua câu nói này thôi, cũng có thể tưởng tượng ra được, ở thời điểm mà Ngả Văn tước sĩ đưa ra yêu cầu này với thiên sứ, hai người bọn họ đã rơi vào hoàn cảnh khó xử đến mức nào rồi.

"Rõ! Trưởng quan!" Lâm Ân (￣□￣)> nhận lấy tờ giấy trắng đã được gấp lại làm đôi kia, và mở ra nhìn.

Chỉ thấy ở giữa tờ giấy trắng kia có một dấu ấn hình đôi môi cực kỳ rõ nét của chủ mẫu, đồng thời bên trên cũng tản ra dao động thần thánh mãnh liệt cùng một luồng sát ý đậm đặc. Chưa hết, bên dưới lại có thêm một hàng chữ cực kỳ dịu dàng và quan tâm, rõ ràng là bút tích của chủ mẫu.

【 Trở về sẽ giết ngươi 】

Cảm nhận được sự quan tâm của chủ mẫu, Lâm Ân không nói hai lời, trực tiếp cầm tờ giấy kia vỗ vào ngực mình.

Ba —— Tất cả Dạ Y xung quanh đều chấn động.

Ngay tại khoảnh khắc đó, trên người Lâm Ân lập tức xuất hiện khí tức thần thánh của chủ mẫu, bên tai hắn cũng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

【 Đinh! Ngươi nhận được hiệu quả chúc phúc của "Nụ Hôn Thiên Sứ", thời gian còn lại: 24 giờ. 】

Mà ngoại trừ nụ hôn đó, trên lồng ngực Lâm Ân cũng đồng thời in lên hình ảnh của năm chữ "Trở về sẽ giết ngươi".

Cảm giác lúc nhìn thấy dấu hôn thần thánh kia cũng nhức nhối giống như chủ mẫu trực tiếp cúi người xuống, lưu lại một nụ hôn trên ngực hắn vậy, khiến khóe miệng của tất cả đám Dạ Y xung quanh đều co giật điên cuồng.

Cũng không biết vì sao mà đột nhiên trong lòng lại sinh ra xúc

động muốn lao lên đánh hắn.

Cũng may, hắn chỉ ấn thứ này lên lồng ngực mình thôi, nếu như hắn ấn nó vào chỗ càng thêm kỳ quái, chỉ sợ khi chủ mẫu biết được, sẽ thật sự giết hắn mất.

Sau đó, trong ánh mắt của hàng ngàn Dạ Y, Lâm Ân bắt đầu mặc bộ đồ Dạ Y mới tinh chỉnh tề lên người, ngoại trừ tiếng sột soạt phát ra trong quá trình hắn mặc quần áo, thì toàn trường vẫn luôn lặng ngắt như tờ, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

"..."

Một lát sau…

"Báo cáo Ngả Văn trưởng quan! Đã mặc quần áo xong xuôi! Xin chỉ thị meo!" Lâm Ân đứng thẳng, mở miệng hét lớn.

Nói gì thì nói, ở đây cũng có nhiều người như vậy, khẳng định là hắn không thể bày ra thái độ tùy ý với Ngả Văn đại ca trước kia được, dù gì nhóm tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Dạ Y cũng đang có mặt ở đây, chút tố chất quân sự cơ bản vẫn phải có.

Ngả Văn tước sĩ hít sâu một hơi, nói: "Đừng vào hàng, mang một cái ghế nhỏ tới bên cạnh anh, rồi tự mình ngồi xuống đó đi."

"Vâng! Trưởng quan!"

-nguồn tại apptruyen-

Chương 867: Ngả Văn Đại Ca, Anh Có Tin Em Không?

Cứ như vậy, dưới hàng ngàn hàng vạn ánh mắt nhìn chăm chú, Lâm Ân xoay người khiêng một chiếc ghế gập nhỏ tới, dựa theo mệnh lệnh của Ngả Văn tước sĩ, ôm Alice ngồi bên cạnh đài cao.

Một cao một thấp, đặt ghế ngồi bên cạnh đài cao, trong lúc nhất thời, bầu không khí trên khu đất trống càng trở nên quỷ dị.

Chính trong bầu không khí quỷ dị này, Ngả Văn tước sĩ cố nén cảm giác nhức trứng, để tiếp tục nói chuyện với tất cả những Dạ Y đang có mặt ở đây, nhưng người ta vẫn có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng rằng, lực chú ý của nhóm Dạ Y đã không thể tập trung lên đài cao như trước nữa.

Bởi vì chỉ cần nhìn về phía trước, người đầu tiên bọn họ nhìn thấy chính là Lâm Ân đang ngồi ngay ngắn bên cạnh đài cao, dù gương mặt hắn vẫn nghiêm trang lắng nghe, nhưng trong ngực lại ôm một cô bé…

Hắn ngồi ở chỗ đó, tự nhiên đã biến thành một hình tượng mang đến lực chú ý mãnh liệt, quấy nhiễu sự tập trung của bọn họ rồi.

Cũng may tố chất tâm lý của Ngả Văn tước sĩ đủ mạnh, gã chia những lời mình cần nói ra thành mấy phần, nói hết phần này sẽ nói đến phần khác. Vừa dặn dò xong tất cả những gì cần dặn, gã lập tức hít sâu một hơi, nói: "Mọi người lui xuống chuẩn bị trước đi, chờ đợi mệnh lệnh của ta, sau đó chúng ta sẽ xuất phát, giải tán!"

"Rõ!" Cùng với một tiếng hét lớn vang lên, đội ngũ Dạ Y có kỷ luật nghiêm minh lập tức giải tán.

Sau đó, Ngả Văn tước sĩ có chút bất đắc dĩ quay đầu sang, nhìn chằm chằm vào Lâm Ân đang ngồi thẳng tắp, hướng ánh mắt về phía đội ngũ Dạ Y lên tới cả ngàn người trước mặt, nói: "Được rồi, đừng có phô trương nữa, thành Hắc Dạ có nhiều Dạ Y như vậy, tố chất tâm lý mạnh đến mức này cũng chỉ có mình cậu mà thôi, giờ trong lòng cậu đã thoải mái chưa?"

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, vẫn một mực nhìn chằm chằm vào đám người phía trước, nói: "Anh hiểu lầm rồi, Ngả Văn đại ca, em có khoe mẽ hay phô trương gì đâu, cũng không cố ý quấy rối, chỉ vì ngồi ở nơi này, tầm nhìn tốt, có thể thu toàn bộ những người đồng chí vào trong mắt nên muốn nhìn họ nhiều một chút mà thôi."

Ngả Văn tước sĩ lập tức ngẩn người.

Lâm Ân híp mắt, hạ giọng nói: "Phải cẩn thận Dịch Y, tước sĩ đại ca ạ. Bọn họ tuyệt đối có thể thẩm thấu vào mọi nơi mọi chỗ, mấy doanh trại lúc trước cũng bị bọn họ thẩm thấu vào mới phát sinh hỗn loạn đấy. Chúng ta nhất định phải cẩn thận nhiều hơn."

Trong lòng Ngả Văn khẽ động, gã lập tức mở miệng hỏi: "Cậu đã nhìn ra cái gì rồi?"

Gã biết, tuy thiếu niên này có chút không đứng đắn, nhưng chuyện gì ra chuyện đó, gần như mỗi chuyện hắn làm đều có tính mục đích rất mạnh. Hơn nữa trên người hắn còn có rất nhiều năng lực quỷ dị mà người khác không hề hay biết.

Lâm Ân lại nâng chiếc kính một mắt lên, mỉm cười dùng ánh mắt ra hiệu, nói: "Số 54 hàng một bên trái, số 23 hàng bốn bên trái, số 1 và số 42 ở hàng bảy bên trái, cùng với số 29 và số 71 ở hàng cuối."

Lâm Ân vừa mỉm cười nhìn chằm chằm vào những Dạ Y trước mắt, vừa cầm bút xoạt xoạt viết lên giấy số thứ tự và hàng ngũ của mấy Dạ Y đã bị hắn để mắt tới, sau đó vẽ một vòng tròn trên hai chữ "Dịch Y" kia.

Ý tứ không cần nói cũng biết.

Hai mắt Ngả Văn tước sĩ lập tức híp lại.

Lại nói, phương thức Lâm Ân dùng để phán đoán thân phận của những người kia cũng rất đơn giản, hắn chỉ cần lợi dụng hệ thống, tiến hành xem xét giao diện giới thiệu của từng người là có thể nhanh chóng nhận biết được lý lịch của bọn họ.

Có thể nói, chỉ cần hắn còn ở đây, thì hắn chính là một cái máy dò xét nội gián hình người tùy thân vô cùng tiện dụng.

Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, chậm rãi nói: "Ngả Văn đại ca, anh có tin em không meo?"

Ngả Văn tước sĩ chậm rãi nói: "Đương nhiên là có."

Lâm Ân cười bí hiểm nói: "Được, vậy em đưa danh sách những người kia cho anh, còn về phần anh xử lý như thế nào, em sẽ không hỏi. Hắn là rất nhanh thôi, bọn họ sẽ truyền tin tình báo cho đám Dịch Y trong thành. Chúng ta tập hợp nhiều người đến đây như vậy, không thể lừa được con mắt của bọn họ đâu, meo."

Ngả Văn tước sĩ nghiêm túc nhìn Lâm Ân đang ngồi trên ghế, ánh mắt có chút ý vị sâu xa.

Thật hiển nhiên, trong mắt gã, màn hào quang thần bí đang bao phủ lên người Lâm Ân lại dày đặc thêm mấy tầng.

Ngả Văn tước sĩ không chút do dự, lập tức gọi mấy vị cận vệ Dạ Y trên người tản ra khí tức cường đại tới, phân phó bọn họ vài câu. Mấy cận vệ kia trực tiếp dùng một tay đấm ngực, lặng yên

mở ra hình thức u linh, biến mất ngay tại chỗ.

"Chuyện kế tiếp cậu không cần quan tâm nữa đâu, anh sẽ cho người đi xử lý thích đáng." Trên mặt Ngả Văn tước sĩ mỉm cười, sau đó gã đưa tay vào trong ngực, lấy ra một quyển sách thật dày: "Nhìn xem đây là cái gì?"

Lâm Ân có chút ngẩn ngơ, nhịp hô hấp lập tức trở nên dồn dập.

Chỉ thấy trên trang bìa sách có viết mấy chữ to bóng loáng quen thuộc.

《 Cuốn sách đọc sẽ muốn sáp sáp!》

"Đại ca, anh tìm được tất cả rồi sao?" Lâm Ân lập tức đứng lên, có thể nói là lúc này, trong lòng hắn đang cực kỳ vui sướng.

Ngả Văn tước sĩ khẽ nhếch miệng cười cười, như cơn gió xuân nhẹ nhàng phả vào mặt. Gã nhẹ nhàng búng tay một cái, năm quyển sách khác cũng bịch bịch bịch chỉnh tề rơi vào trong tay Lâm Ân.

Ngoại trừ sáu quyển sách kia, lại nghe một tiếng leng keng vang dội truyền đến, một con dao giải phẫu màu đen xì cũng trực tiếp xuất hiện trước mặt Lâm Ân.

Là Dạ Ma đao!

Ngả Văn tước sĩ lắc lắc đầu, lại xòe hai tay ra nói: "Anh tìm được sáu cuốn sách này, nhưng cuốn cuối cùng là 《 cuốn sách đọc sẽ chết 》 lại không tìm được. Lúc trước, cậu từng nói vị trí của người bạn đồng hành cho anh, nhưng anh đã dò xét toàn bộ thành nguyền rủa rồi, vẫn không thấy bóng dáng của nó, rất xin lỗi."

Lâm Ân ôm sáu cuốn sách trong ngực, thoáng ngây người một cái, rồi lập tức suy tư nói: "Chắc không có việc gì đâu, nếu Tiểu

Bảo Bối gặp phải nguy hiểm, trái tim của em nhất định sẽ có cảm ứng. Nếu không có cảm ứng, có nghĩa là tạm thời nó không gặp phải nguy hiểm. Có thể là nó đã lạc đường đến một nơi kỳ quái nào đó rồi meo."

Chương 868: Thế Giới Bí Ẩn...

Trên thực tế, hắn cũng không quá lo lắng cho Tiểu Bảo Bối.

Bởi vì thực lực của nó không tệ, hơn nữa còn ở trong thành nguyền rủa, trái tim và đại não đều ở gần đó, có lẽ Tiểu Bảo Bối không chết được đâu.

Nhưng 《 bộ sách đọc sẽ chết 》kia lại có chút khó giải quyết. Nếu nó rơi vào trong tay địch nhân, rất có thể sẽ tạo thành phiền toái cực lớn cho bọn họ.

Hiệu quả "nhìn vào là chết" kia chính là siêu cấp đại sát khí ngay cả tồn tại cấp căn nguyên cũng phải chịu ảnh hưởng đó.

"Đừng có sốt ruột, sau khi đến thành nguyền rủa, chúng ta có thể từ từ tìm kiếm." Ngả Văn tước sĩ lắc đầu nói. Sau đó, ánh mắt gã lại rơi xuống người Lâm Ân, trực tiếp dặn dò thêm một câu: "Nhưng anh vẫn muốn nhắc nhở cậu một chút, nếu có thể, về sau này cậu đừng tiếp xúc với 002 nữa, cây bút lông chim kia chính là di vật cổ xưa rơi từ thế giới đã vỡ nát lúc trước xuống đây. Những gì chúng ta hiểu biết về nó vô cùng nông cạn. Tuy dục vọng công kích của nó không mạnh, nhưng năng lực mà nó nắm giữ lại cực kỳ cường đại, ngay cả ta và chủ mẫu cũng không dám xem thường."

Lâm Ân nghe vậy, lại nhìn biểu cảm nghiêm túc trên mặt Ngả Văn tước sĩ, hắn chìm vào suy tư một lúc, mới do dự nói: "Nó là di vật cổ xưa của thế giới đã bị vỡ nát ư meo?"

Bởi vì hắn mơ hồ nhớ được, gia đình của Miêu Miêu cũng là tồn tại rơi xuống từ cái gọi là thế giới vỡ nát kia. Dường như chỉ cần là sinh vật của thế giới kia, thì đều có tiềm lực vặn vẹo hiện

thực, nhưng rốt cuộc… đó là thế giới như thế nào, hắn lại hoàn toàn không biết gì cả.

Ngả Văn tước sĩ ngẩng đầu nói: "Kỳ thật anh cũng không rõ lắm. Là sau khi rơi vào thế giới hắc ám này. anh mới triển khai một vài nghiên cứu đối với di vật của thế giới kia thôi."

"Dường như đó là một thế giới đặc thù còn cao hơn nửa cấp so với chủ vũ trụ tầng trên. Dựa vào tình huống hiện tại, khi vẫn thỉnh thoảng có di vật từ trên đó rơi xuống nơi đây, chúng ta hoàn toàn có thể phán đoán rằng, thế giới kia vẫn chưa triệt để vỡ vụn, rất có thể nó còn đang giằng co với hồi tai họa kia."

"Nhưng không có ngoại lệ." Ngả Văn tước sĩ nói xong lại quay đầu nghiêm túc nhìn Lâm Ân: "Những di vật hoặc là sinh vật rơi xuống từ thế giới kia, đều sẽ diễn sinh ra năng lực sự vặn vẹo hiện thực, và càng có xu hướng... gần với quy tắc."

Lời vừa nói ra, toàn thân Lâm Ân lập tức chấn động.

Ngả Văn tước sĩ lại chậm rãi nói: "Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của anh thôi, chúng ta hiểu biết quá ít về thế giới kia. Mà không chỉ chúng ta, ngay cả sinh vật từ thế giới vỡ vụn kia rơi xuống nơi này cũng không hiểu rõ về thế giới của bọn họ, nhưng không thể nghi ngờ, tất cả bọn họ đều vô cùng nguy hiểm, mà 002 cũng là một loại nguy hiểm nhất trong số những di vật đã được phát hiện ra."

Lâm Ân nghi hoặc nói: "Vậy chúng ta đã làm thế nào để thu nhận được cây bút lông chim kia đến thành Hắc Dạ? Nó đã nguy hiểm như vậy..."

Ngả Văn tước sĩ trầm mặc một lát, tới cuối cùng, gã dứt khoát nhắm mắt lại, nói: "Nó nói mình cần một cái bàn yên tĩnh, anh liền nói chỗ chúng ta rất yên tĩnh, có bàn sách."

"..."

"Sau đó, chúng ta thu nhận nó về?"

"Đúng."

"Chỉ đơn giản như vậy?"

"Chỉ đơn giản như vậy."

"..."

Lâm Ân có chút xấu hổ đến toát mồ hôi. Dù trong lòng có cảm giác tình huống này có chút bất bình thường, nhưng có vẻ như nó lại cực kỳ hợp tình hợp lý, bởi vì những sinh vật rơi vào thế giới này như cây bút lông chim kia, thực sự không thể dùng lẽ thường để phỏng đoán được.

"Vậy ngoại trừ bút lông chim 002, trong thành Hắc Dạ còn di vật khác của thế giới vỡ nát kia không?" Lâm Ân dò hỏi.

Ngả Văn tước sĩ nhắm mắt lại, nói: "Đương nhiên là có, ví dụ như hiện giờ đang có một con đã trà trộn vào nơi này rồi, thậm chí nó còn ảnh hưởng đến tất cả mọi người từ trên xuống dưới mà không bị ai chú ý tới. Nó cũng cực kỳ không hợp lẽ thường."

Lâm Ân: "???"

Mà ngay tại thời điểm đó, khi Lâm Ân còn đang ngơ ngác không hiểu Ngả Văn tước sĩ đang nói về vấn đề gì (o_o)? thì ngay phía sau hắn, có hai bàn chân đang rón ra rón rén giẫm lên mặt đất, lén lút như một tên trộm, rón ra rón rén tiến gần về phía Lâm Ân.

Đôi tai mèo trên đầu sinh vật kia thoáng giật giật hai cái, trong ánh mắt tản ra ánh sáng lấp lánh đầy vui mừng.

Lâm Ân còn đang do dự, suy tư về lời nói của Ngả Văn tước sĩ,

chợt mở miệng hỏi: "Trong cứ điểm của chúng ta cũng có sinh vật như vậy sao meo? Đại ca, ý của anh là..."

Mà gần như trong nháy mắt đó, toàn thân Lâm Ân run rẩy, bởi vì đến tận lúc này, hắn mới chú ý thấy, cũng không biết từ lúc nào, đằng sau câu nói của hắn lại mang theo âm tiết "meo" cực kỳ tà ác rồi.

"Chẳng lẽ là..." Lâm Ân cực kỳ sợ hãi nói.

Mà gần như cùng thời điểm đó, sau lưng đã xuất hiện một cơn gió ập thẳng lên người hắn. Chỉ thấy một bóng đen nhỏ nhắn trực tiếp lao đến như sói đói vồ mồi, bám thẳng vào sau lưng Lâm Ân.

Tốc độ quá nhanh, gần như chỉ một giây sau, hai cánh tay mảnh khảnh núc ních thịt kia đã luồng từ phía sau tới, ôm lấy cổ Lâm Ân rồi. Cái đuôi mèo thật dài còn "Soạt soạt" một tiếng vòng qua cánh tay hắn, quấn chặt lấy.

Ngay tại thời điểm Lâm Ân còn chưa kịp phản ứng, bên tai hắn đã truyền đến âm thanh vô cùng quen thuộc kia: "Chủ nhân, Miêu Miêu rất nhớ anh đấy."

Ngay khi tiếng nói vang lên, Miêu Nhĩ Nương đã thò đầu qua, "Ô" một tiếng hôn lên môi hắn, cái lưỡi trượt tuột của cô bé còn trực tiếp chui vào trong miệng hắn, trêu đùa.

"Meo ô ~ "

Trái Trái (Ω Ω): "!!"

Trong nháy mắt, đầu óc Alice chợt trở nên trống rỗng.

Bởi vì động tác quá mức kích liệt, khiến cho thân thể Lâm Ân lập tức bị Miêu Nhĩ Nương đẩy ngã xuống đất, cô bé cũng thuận thế, ôm lấy đầu Lâm Ân trong tư thế cực kỳ thân mật, dùng sức để biểu lộ cảm giác vui sướng khi xa cách đã lâu mới gặp lại của

mình.

"Meo ô ~ meo ô ~ meo ô!"

Tiếng kêu đầy vui sướng vang lên, dường như Miêu Miêu chỉ hận không thể chui thẳng vào trong cơ thể chủ nhân.

Cùng thời điểm đó, Lâm Ân cũng hoàn toàn bị đòn đánh lén đột ngột này làm cho đầu óc trống rỗng. Cũng may, rốt cuộc hắn đã kịp phản ứng lại.

Đến tập lúc này, Lâm Ân mới thấy rõ đôi mắt xinh đẹp của Miêu Nhĩ Nương đang chớp động không ngừng nhìn chằm chằm vào mình, và khoảng cách giữa đôi mắt của hai người bọn họ là hai centimet...

Chương 869: Bên Cạnh Hắn Đã Có Quá Nhiều Con Gái Rồi...

Ba ~

Lâm Ân phải dùng sức mới tạm thời rút được cô bé Miêu Miêu đang ôm chặt lấy mình hôn mạnh.

Sau đó, hắn nâng gương mặt cô ấy lên, trừng mắt, nhìn gương mặt xinh xắn non nớt tưởng như búng ra nước, và hai cái tai mèo không ngừng lắc lư trên đầu: "Miêu Miêu? Sao em lại tới đây rồi meo?"

Miêu Miêu nháy mắt, “Sàn sạt” một tiếng liếm liếm mũi hắn, nói: "Chẳng lẽ chủ nhân không hoan nghênh Miêu Miêu sao meo ô? Bởi vì Miêu Miêu nhìn thấy trong thành có rất nhiều người muốn đến nơi này, mà Miêu Miêu lại thật sự nhớ nhung chủ nhân, cho nên cũng lén lút trà trộn vào đó meo ô."

"Có phải nhìn thấy Miêu Miêu, trong lòng chủ nhân cũng vô cùng vui mừng hay không? Em biết chủ nhân cũng rất muốn vuốt ve Miêu Miêu mà meo ô, cho nên Miêu Miêu đã không nhịn được, lập tức chạy tới nơi này, giúp chủ nhân thả lỏng tâm tình đó, meo ô."

Lâm Ân bất đắc dĩ không thôi.

Đến đây, rốt cuộc hắn cũng hiểu được vì sao Ngả Văn tước sĩ lại nói, toàn bộ nhóm người bên trong cứ điểm từ trên xuống dưới đều đã bị ảnh hưởng mà lại hoàn toàn không một ai phát hiện.

Bởi vì năng lực bị động của Miêu Miêu sẽ biến đổi người ta

một cách vô tri vô giác, khiến cho những sinh vật xung quanh cô ấy dần xuất hiện đặc tính của loài mèo. Ban đầu là thói quen nói chuyện, sau đó là đặc điểm trên thân thể. Nếu ở gần cô ấy thời gian quá lâu, người ta sẽ thực sự biến thành một con mèo mà bản thân hoàn toàn không nhận thức được.

Mà hiển nhiên, loại ảnh hưởng này đã sớm xuất hiện từ lâu rồi. Nhưng loại hình thức ảnh hưởng này quá mức đặc thù, khiến cho hắn dù có chú ý tới cũng sẽ vô ý thức mà xem nhẹ nó đi.

Hơn nữa, hắn cũng hoàn toàn không nghĩ tới Miêu Miêu sẽ theo đại bộ đội trà trộn vào nơi này.

"Nơi này nguy hiểm như vậy, Miêu Miêu em đến nơi này không phải đã mang thêm phiền phức tới cho anh sao?" Lâm Ân bò dậy, dứt khoát túm lấy gáy của Miêu Miêu, nhấc cô ấy lên như một con mèo, cảm giác đau đầu không thôi.

Bốn chân Miêu Miêu lơ lửng giữa không trung, ủ rũ buông xuống, cô ấy vô cùng ngoan ngoãn để cho Lâm Ân xách mình lên, thân thể lắc trái lắc phải, con mắt chớp chớp nói: "Có sao? Thì Miêu Miêu làm như vậy cũng vì quá nhớ chủ nhân mà. Bởi vì không có mùi của chủ nhân, Miêu Miêu chẳng thể nào ngủ ngon được."

Lâm Ân nhíu mày nhăn trán (□`′□).

Chủ yếu là vì quá nhiều mà thôi!

Bên người hắn đã có quá nhiều con gái rồi!

Hơn nữa, hắn đến nơi này cũng không phải đi du lịch, mà là chiến đấu trên tiền tuyến, hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Trái Trái còn dễ nói, hắn có thể tùy thân mang theo.

Tiểu thư con rối cũng không thành vấn đề, khi gặp nguy hiểm,

hắn có thể nhét cô ấy vào vali.

Alice là ác linh, hoàn toàn có thể nhập vào người hắn.

Nhưng bây giờ lại có thêm một con Miêu Nhĩ Nương thích dính người, vậy phải làm sao bây giờ? Không nhét nổi nữa rồi!

Lâm Ân xách con Miêu Nhĩ Nương nọ đi theo, quay đầu nhìn Ngả Văn tước sĩ, bất đắc dĩ nói: "Ngả Văn đại ca, có phải anh đã sớm biết Miêu Miêu cũng trà trộn vào đội quân của chúng ta hay không? Sao anh có thể tùy tiện cho cô bé này chạy đến nơi đây được? Chuyện này quá nguy hiểm rồi meo ô."

Miêu Miêu nghe được câu này, có chút bất mãn, lập tức lớn tiếng kêu meo meo.

Ngả Văn tước sĩ mỉm cười, chống cây gậy xuống, nói: "Chỉ là chút sai lầm trong quá trình công tác mà thôi."

Lâm Ân: "..."

Ngả Văn tước sĩ vừa mỉm cười vừa nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ bỏ túi, sau đó chống cây gậy xuống, nói: "Có cần anh dành ra một chút thời gian cho hai người trao đổi không? Hai mươi phút đủ chưa? Nếu đủ rồi thì hai mươi phút sau, anh lại tới tìm cậu, chúng ta cùng tiến vào thành nguyền rủa."

Lâm Ân trừng mắt, đang muốn nói chuyện, nhưng Ngả Văn tước sĩ chỉ cười cười, cơ thể lập tức biến mất ngay tại chỗ, khiến cho lời nói của Lâm Ân lập tức bị chặn ngang cổ họng, nghẹn đến mức không nói nên lời.

Hắn lập tức quay đầu, nhìn về phía Miêu Miêu đang chớp mắt tỏ vẻ đáng yêu.

...

Mấy phút sau, trong gian phòng của Lâm Ân.

Ngay khi Lâm Ân vừa đặt Miêu Nhĩ Nương xuống đất, Miêu Miêu đã nhảy lên, lại một lần nữa linh hoạt vòng quanh cổ Lâm Ân, ôm chặt lấy hắn.

"Chủ nhân, nơi riêng tư như vậy, chủ nhân định lén lút sáp sáp cùng Miêu Miêu ở chỗ này sao?"

【 Đinh! Độ hảo cảm của Miêu Miêu đối với ngươi +10】

【 Đinh! Độ hảo cảm của Miêu Miêu đối với ngươi +10】

Cô ấy nói xong, lại bày ra dáng vẻ vô cùng ngượng ngùng và chờ mong.

Lâm Ân: "..."

Lâm Ân giơ hai ngón tay lên, “Ba” một cái, cốc thẳng xuống cái đầu nhỏ bé đầy hoang tưởng kia.

"Đau quá!" Miêu Miêu lập tức ôm đầu, hai lỗ tai cụp xuống, dùng ánh mắt ngập nước đầy ấm ức nhìn Lâm Ân: "Chủ nhân, anh đánh em làm gì vậy? Meo ô?"

Lâm Ân trợn tròn mắt nói: "Không ngoan ngoãn đợi anh ở trong thành Hắc Dạ, lại chạy tới đây xem náo nhiệt làm gì? Em không biết nơi này rất nguy hiểm hay sao? Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì biết làm sao bây giờ?"

Miêu Miêu lập tức áp mặt lên cổ Lâm Ân, đưa đôi mắt nhìn lên trên, lỗ tai khẽ động, nỉ non một tiếng: "Nhưng Miêu Miêu quá nhớ chủ nhân rồi!"

"Hơn nữa, Miêu Miêu cũng nghe nói, lần này Ngả Văn tước sĩ muốn đối phó với những tên Dịch Y đáng ghê tởm kia, Miêu Miêu cũng hận bọn họ thấu xương! Nói không chừng, Miêu Miêu đến

nơi này, cũng có thể tìm được một ít tin tức về mẹ!"

"Cho nên… chủ nhân tuyệt đối không nên đuổi Miêu Miêu đi, em thề sẽ rất nghe lời mà meo ô!"

Nói xong, cô ấy lại lén lút để lại một vệt nước nhỏ trên cằm Lâm Ân, rồi chớp chớp mắt, dùng đôi mắt long lanh ngập nước nhìn chằm chằm vào hắn.

Trên đầu Alice lập tức nổ ra một ký tự tức giận "□", cô ấy đang nhìn chằm chằm vào con Miêu Nhĩ Nương xấu xa kia.

Lâm Ân: "..."

Nhưng cô ấy đã nói đến trình độ này rồi, hắn còn có thể nói cái gì được đây?

Cổng truyền tống đã đóng lại, chẳng lẽ hắn có thể đưa cô ấy trở về sao?

Trên đầu Lâm Ân đẩy chỉ đen.

"Vậy phải giao hẹn trước, không cho phép em chạy loạn, bất cứ lúc nào cũng phải cam đoan không rời khỏi anh quá hai mét, cũng không được gây thêm phiền phức cho anh. Nếu mấy điều này em cũng không làm được, vậy chủ nhân sẽ để Ngả Văn tước sĩ truyền tống em về thành Hắc Dạ, đã hiểu chưa meo?"

Chương 870: Tiến Vào Thành Nguyền Rủa!

nguồn tại apptruyen

Nghe được câu nói này, hai mắt Miêu Miêu lập tức trở nên sáng ngời, cô bé vội vàng nói: "Nghĩa là… chủ nhân đồng ý để Miêu Miêu ở lại rồi sao?"

Lâm Ân: "..."

Miêu Miêu lập tức vui sướng hô to một tiếng, lại ùa tới, ngọt ngào ôm lấy cổ Lâm Ân, không ngừng cọ vào người hắn nói: "Quá tốt! Chủ nhân à, em yêu anh lắm lắm nha! Em biết chủ nhân cũng rất hi vọng Miêu Miêu có thể ở lại bên người mình mà meo ô!"

Cái đuôi không chịu đứng yên, cứ lắc lư qua lại, cọ khắp người hắn.

Nhưng so với những con mèo chân chính, điểm tốt duy nhất của Miêu Miêu, chính là cô ấy không bị rụng lông.

Lâm Ân khẽ thở dài một tiếng, vuốt ve lỗ tai nhỏ của Miêu Miêu. Đã rơi vào tình huống này rồi, hắn cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật là bên cạnh mình lại có thêm một cô bé nữa rồi.

Nhưng không sao, lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, hắn có thể vuốt ve cô ấy một chút, thả lỏng tâm trạng, cũng không tính là vô dụng. Dù một điều tệ hại duy nhất của tình huống này chính là khi nói chuyện, cuối câu nói của hắn sẽ có thêm một chữ meo...

Haizzz… bản thân vốn là một người đàn ông chân chính, vậy mà khi nói chuyện cứ meo meo meo, luôn khiến người ta cảm thấy

nhức trứng không thôi mà…

"Được rồi được rồi, đừng làm nũng nữa." Lâm Ân ôm Miêu Miêu - không chịu yên phận, đang muốn thè lưỡi ra liếm - ở trong ngực mình, lập tức dùng sức kéo cái tai mèo của cô ấy ra đằng sau, rồi lắc đầu nói: "Đừng để Ngả Văn tước sĩ chờ quá lâu, giờ đang là lúc chiến tranh, nếu muốn trao đổi tình cảm phải đợi lát nữa trở về lại nói sau, em đã hiểu chưa meo?"

"Đều nghe chủ nhân cả meo ô."

Lâm Ân có chút bất đắc dĩ, đành phải ôm lấy Miêu Miêu đang dính lấy mình, đi ra bên ngoài. Nhưng ngay tại thời điểm hắn vừa mới đẩy cửa, chuẩn bị đi ra ngoài, đột nhiên hắn có cảm giác bên cạnh vừa thiếu đi một bóng người.

Alice đâu?

Hắn vô thức quay đầu nhìn ra đằng sau và lập tức sửng sốt. Chỉ thấy Alice mặc chiếc váy liền áo màu trắng đang lẻ loi đứng trong phòng, hai bàn tay siết chặt, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào Miêu Nhĩ Nương trong ngực Lâm Ân, toàn thân tản ra từng luồng khí tức nồng đậm.

"Alice, em làm sao vậy?"

Đây chính là lần đầu tiên từ trước tới nay, Alice không hề đáp lại dù đã nghe được lời nói của Lâm Ân, cô ấy chỉ dùng sức quay mặt đi, nhìn về hướng khác.

"..."

Lâm Ân: "..."

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu nhìn thấy một màn này mà Lâm Ân không hiểu là chuyện gì đã xảy ra, thì hắn cũng đừng hòng sống nữa.

Ăn chanh rồi.

Dù cô ấy còn chưa nói gì, nhưng cách xa thế này, mà hắn đã ngửi được vị chanh kia rồi…

Vấn đề là Alice ơi, em ăn chanh của một con mèo để làm gì? Có đáng hay không?

Lâm Ân vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể đi trở về, vươn một tay khác tới, bế Alice nhẹ nhàng xinh xắn lên, mỗi bên bế một cô vậy là công bằng.

"Hiện giờ có thể đi được chưa nào meo?"

Alice không nói gì, chỉ vươn tay ôm lấy cổ Lâm Ân, trực tiếp chiếm lấy vị trí tốt nhất như đang muốn tuyên thệ tất cả quyền lực của mình. Sau đó, cô bé duỗi một chân ra, đẩy Miêu Nhĩ Nương bên cạnh qua một bên khác.

Chanh – ing.

Lâm Ân: "..."

Lâm Ân biết, sợ rằng trong khoảng thời gian tiếp theo, cuộc sống của hắn sẽ không được yên bình cho lắm.

...

Hơn mười phút sau, bên ngoài cứ điểm, Lâm Ân chạy một mạch đến nơi hội hợp cùng Ngả Văn tước sĩ.

" Ngả Văn tước sĩ, thật ngại quá, đã để anh đợi lâu rồi!" Lâm Ân mang theo chiếc mặt nạ mỏ chim, một trái một phải ôm hai cô bé, vừa thở hồng hộc vừa chạy tới.

Ngả Văn tước sĩ liếc nhìn Miêu Miêu và Alice đang ở trong lòng hắn, khóe miệng khẽ nhếch lên, lập tức cất chiếc đồng hồ trên tay vào trong túi, nói: "Rất đúng giờ, nhưng cậu xác định là

mình sẽ dẫn theo mấy cô bé này đên thành nguyền rủa hả? Trên người cậu có khá nhiều đồ trang sức à nha."

Nghe Ngả Văn tước sĩ trêu chọc, Lâm Ân cũng bất đắc dĩ vô cùng, nhưng hắn có thể làm gì được đây? Cũng không thể bỏ tất cả lại được.

Xét cho cùng, bên nào cũng là bảo bối của hắn, lại còn là loại người mà chỉ cần ngươi tùy tiện buông rơi bọn họ một cái, tất cả sẽ lập tức xù lông lên…

Ngươi còn cách nào khác nữa!

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Lâm Ân, Ngả Văn tước sĩ khẽ mỉm cười, nói: "Nhưng như vậy cũng tốt, có nhiều vật trang sức như vậy, dù anh không có mặt ở đây, sự an toàn của cậu cũng có thể được bảo đảm rất lớn. Thôi không nói nhảm nữa, chúng ta chuẩn bị xuất phát đi."

Lâm Ân lập tức đuổi theo, nhìn sườn mặt của Ngả Văn tước sĩ, nghi hoặc hỏi: "Tước sĩ, chỉ có mấy người chúng ta thôi sao? Những đồng chí khác đâu?"

Ngả Văn tước sĩ chống gậy đi về phía trước, bàn tay ấn chiếc mũ phớt trên đầu, nói: "Bọn họ đều có nhiệm vụ của mình nên đã xuất phát trước rồi, tạm thời cậu cứ ngoan ngoãn đi theo bên cạnh anh, chúng ta có chuyện quan trọng hơn cần làm."

Ngay sau đó, một tiếng “Ba” vang lên —— Ngả Văn tước sĩ nhẹ nhàng búng tay một cái, không gian xung quanh bọn họ lại một lần nữa trở nên biến dạng.

Ở thời điểm Lâm Ân mở mắt ra, bọn họ đã xuất hiện trên sân thượng của một tòa nhà cao bị tàn phá bên trong thành nguyền rủa rồi.

Cuồng phong vù vù thổi quét đến, còn mang theo mùi máu

tươi nồng nặc, có thể ngửi được rõ ràng trong không khí.

Đến đây, Lâm Ân cũng lập tức trông thấy một cây đại thụ huyết nhục khổng lồ ở trung tâm thành nguyền rủa. Ở thời điểm hiện tại, cây đại thụ kia đã hoàn toàn bao trùm lấy tòa Tháp Cự Tượng màu bạc xanh, cành lá của Dục Vọng Mẫu Thụ cũng trở nên to lớn hơn lúc trước rất nhiều.

Ngả Văn tước sĩ giống như một vị quý ông ưu nhã đứng trên sân thượng, đưa mắt nhìn vào khu vực trung tâm, ngẩng đầu nói: "Anh đã đặc biệt dò xét nơi này một lần rồi, đúng như những gì cậu từng suy đoán trước đó, thần giáo Cơ Giới không định rút quân, mà ngược lại trong khoảng thời gian này, bọn họ đã liên tục chuyển tiếp đến nơi đây càng nhiều bộ đội máy móc hơn."

Nói đến đây, Ngả Văn tước sĩ thoáng ngừng lại, liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ bỏ túi trên tay, lại tiếp tục: "Anh cũng bí mật lẻn vào tổ ong của bọn họ điều tra tin tức, căn cứ vào thời gian, cũng đã đến lúc rồi. Rất nhanh thôi, thần giáo Cơ Giới sẽ phát động đợt tấn công quy mô lớn thứ hai với thần giáo Huyết Nhục."

Lâm Ân cũng lập tức tiến lên, cảnh giác nhìn về phía xa xa, nói: "Vậy nhiệm vụ của chúng ta là gì?"

Chương 871: Đại Quân Của Thần Giáo Cơ Giới!

Ngả Văn tước sĩ ngẩng đầu nói: "Đương nhiên là xác nhận chuyện chúng ta quan tâm nhất kia, xem xem rốt cuộc nhóm Dịch Y có thể vận dụng loại ôn dịch kiểu mới, để ứng phó với thần giáo Cơ Giới trong chiến dịch lần này hay không."

"Nếu bọn họ dùng nó thì sao?"

Ngả Văn tước sĩ tháo một cái bao tay xuống, chậm rãi nói: "Nếu mọi chuyện xảy ra như thế, chúng ta sẽ làm thế lực thứ ba xuất chiến, trực tiếp đưa bọn họ vào chỗ chết."

Gã dùng giọng điệu cực kỳ hòa nhã để nói ra lời lẽ bá đạo nhất.

Kỳ thực, khi đứng trên tòa kiến trúc cao nhất này, Lâm Ân lại có cảm giác vô cùng kỳ diệu, tựa như cả tòa thành thị bên dưới đều bị bọn họ nắm giữ trong lòng bàn tay vậy.

Quả nhiên, cảm giác bên cạnh mình có một vị đại lão trấn giữ như vậy, đã khiến cả bản thân hắn cũng bị lây nhiễm một chút khí phách luôn rồi.

Ngay sau đó, Ngả Văn tước sĩ chợt ngẩng đầu lên, nói: "Đến rồi."

Ông —— Tại thời điểm lời nói kia vừa rơi xuống, đột nhiên Lâm Ân lại cảm nhận được bầu không khí trên thành thị vừa phát sinh biến hóa.

Một tiếng động "Vù vù" thật lớn vừa xuất hiện, phảng phất

như nó đến từ chỗ sâu bên trong tòa thành thị kia, từ xa mà đến, thậm chí cả mảnh sương mù màu đen vẫn một mực lấp kín bầu trời cũng trở nên xao động kịch liệt, cả vùng không gian phát ra từng chuỗi chấn động “Ông ông”.

Chính trong một cái chớp mắt tiếp theo, bầu trời trên đỉnh đầu bọn họ lập tức vỡ tan ra, giống như ngày tận thế ập đến.

Chỉ thấy mảng sương mù màu đen nồng đậm trước mắt bị xé toạc, và trong chính vết rách kia, một tòa Kim Tự Tháp màu đen khổng lồ, liếc mắt không thể nhìn thấy phần cuối, đang “ầm ầm” xuất hiện.

Lâm Ân lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

"Tổ ong!"

Rốt cuộc đó là một loại cảm giác rung động đến mức nào? Khó mà mô tả được, chỉ biết rằng, cái bóng của tòa Kim Tự Tháp kia khổng lồ đến mức có thể bao trùm cả nửa tòa thành thị vào trong đó, giống như tận thế sắp đến nơi!

Hơn nữa, lần này, không chỉ một tòa Kim Tự Tháp xuất hiện!

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, bầu trời ở hai phương hướng khác của thành nguyền rủa cũng sụp đổ tương tự, và hai tòa Kim Tự Tháp màu đen giống nhau như đúc đang “ầm ầm” hiện ra.

Ba cái tổ ong cùng xuất thế!

Vào khoảnh khắc này, ngay cả một người từng đối đầu với tổ ong và Vạn Cơ Chi Thần như Lâm Ân cũng bị tình cảnh này làm rung động đến mức hô hấp dồn dập không ngừng.

Loại tạo vật khổng lồ này chính là vật dẫn cho nhóm ý thức máy móc.

Hơn nữa, thông qua tình huống trước đó, hoàn toàn có thể nhìn ra, chúng nó chính là mẫu sào, cũng có lực chiến đấu xa xỉ.

Dù hắn thật sự cho rằng thần giáo Cơ Giới sẽ tăng binh, nhưng lại tuyệt đối không ngờ đến tình huống hiện tại, thần giáo Cơ Giới lại triệu tập liền một lúc cả ba cái tổ ong đi đến nơi này.

Trong lúc Lâm Ân đang miên man suy nghĩ, thì trên bầu trời, sau khi ba tòa Kim Tự Tháp khổng lồ cùng lúc giáng xuống, cả tòa thành thị đều bị bao phủ trong một bầu không khí áp lực tràn đầy nặng nề.

Mà ngay tại thời điểm ba tòa Kim Tự Tháp đảo ngược kia đồng thời giáng lâm, rất nhanh, Lâm Ân cũng đã chú ý tới vô số chiến hạm máy móc đang bay xung quanh Kim Tự Tháp, cùng với... "Quần thể nano!"

Ánh mắt Lâm Ân trở nên ngưng trọng, hắn nhìn chằm chằm vào một tổ ong trong đó, đột nhiên chung quanh có hàng loạt bụi bặm bốc lên.

Không sai.

Nó đúng là quần thể nano rồi! Còn là quần thể nano đã đạt đến quy mô nhất định, thậm chí còn có thể dùng mắt thường để quan sát được một vòng gió lốc nano khổng lồ.

Không cần phải nghi ngờ, bởi vì trước đó, thần giáo Cơ Giới đã bị hành động của hắn kích thích, khiến cho lần này, bọn họ thật sự có ý định dốc toàn bộ lực lượng ra, làm một lần hành động triệt để tiêu diệt thế lực của thần giáo Huyết Nhục ở chỗ này rồi!

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì trận đại chiến này nhất định có thể trở thành trận chiến quy mô lớn nhất sẽ gây chấn động toàn bộ thế giới hắc ám.

Quân đoàn khổng lồ của tộc Máy Móc vừa xuất hiện đã khuấy

động cả bầu trời của toàn bộ thành nguyền rủa.

So với lần trước, lần này thần giáo Cơ Giới xuất động quy mô lớn hơn, triệu tập lực lượng khổng lồ hơn, thông qua cảnh tượng trước mắt này, tuyệt đối có thể nhìn ra quyết tâm muốn chiếm lấy Tháp Cự Tượng của thần giáo Cơ Giới.

Nhưng đây cũng là điều Lâm Ân đang lo lắng.

Bởi vì trên thực tế, bên phía thần giáo Huyết Nhục đã sớm âm thầm bày ra thế trận rồi, nếu bọn họ đã có can đảm tới chính diện quyết chiến với thần giáo Cơ Giới, thì không cần phải nghi ngờ gì cả, khẳng định là trong tay bọn họ đang nắm giữ một con át chủ bài cực kỳ cường đại rồi.

Trong đôi mắt Ngả Văn tước sĩ đang phản chiếu hình cảnh của quân đoàn khổng lồ kia, gã chợt ngẩng đầu lên nói: "Lâm Ân, hãy nhớ kỹ mục đích và lập trường của chúng ta, mục tiêu hàng đầu của chúng ta là tổ chức Dịch Y. Nếu bọn họ không xuất chiến, chúng ta cũng không nên hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng chỉ cần bọn họ xuất hiện, chúng ta sẽ có lý do để nhất thiết phải tham dự vào cuộc chiến tranh này."

Dạ Y có thể kết minh với bất cứ thế lực nào, chỉ có Dịch Y là tử địch cả đời, là mâu thuẫn tuyệt đối không thể thương lượng được.

Mà mục đích để lần này Ngả Văn tước sĩ đến đây chính là thanh lý môn hộ.

Ánh mắt Lâm Ân rơi vào sườn mặt của Ngả Văn tước sĩ, hắn cũng mơ hồ cảm nhận được chuyện Ngả Văn tước sĩ mở một mắt nhắm một mắt, tùy ý để Miêu Miêu xuất hiện ở nơi này, còn có một lý do khác nữa.

Chẳng lẽ… tên Dịch Y đã kéo gia đình Miêu Miêu đến nơi này,

còn bắt cô ấy phải trải qua quãng thời gian tra tấn khủng khiếp kia, cũng sẽ xuất hiện ở tòa thành nguyền rủa này?

...

Trên bầu trời, ba tòa Kim Tự Tháp màu đen khổng lồ kia đang từ ba phương hướng, chậm rãi hướng về phía thành nguyền rủa, chiến cơ và máy móc tụ tập đầy trời, đã triệt để vây quanh toàn bộ thành thị.

Oanh ——

Oanh ——

Trong tổ ong khổng lồ, vô số khoang thuyền máy móc giống như một đàn côn trùng đông nghìn nghịt, vừa dốc toàn bộ lực lượng từ trong tổ bay ra, biến thành những điểm nhỏ chi chít, đáp xuống các khu vực bên trong thành nguyền rủa giống như vô số tên lửa đạn đạo.

Trong mắt từng bộ máy móc hạng nặng không ngừng lóe lên ánh sáng màu lam, họng pháo khổng lồ ầm ầm nhắm thẳng vào cây đại thụ che trời màu đỏ máu ở khu vực trung tâm thành.

Chương 872: Chiến Tranh Toàn Diện Bùng Nổ!

Nội bộ tổ ong, bên trong không gian ý thức giả tưởng thuộc hội nghị chỉnh đốn cao nhất, đang trình chiếu toàn bộ hình ảnh không gian ba chiều của thành nguyền rủa, lần lượt những tin tức hư ảnh nhanh chóng hiện ra, đứng sừng sững ở chung quanh.

Những đại quân máy móc được bọn họ thống nhất thống nhất điều hành, đang nhanh chóng tiếp đất.

"Số ba —— đại quân số hai mươi mốt đã vào vị trí—— khu thành phía Đông đã hoàn thành phong tỏa vây quanh."

"Số 45 ——đại quân số 1 đã vào vị trí - đơn vị dưới lòng đất cũng hoàn thành quá trình bao vây xung quanh Dục Vọng Mẫu Thụ."

"Nhóm chiến hạm tập hợp trên bầu trời cũng đã hoàn thành quá trình bố trí, tùy thời có thể phát động tổng tiến công."

Hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần đang đứng ngay phía trước màn ảnh không gian ba chiều, phản chiếu toàn cảnh chiến khu bên dưới, dòng chảy số liệu không ngừng chớp động trên thân thể, gã đưa mắt nhìn thật sâu vào bản kế hoạch của toàn bộ thành thị, một mực im lặng không nói một lời.

Trong khi toàn bộ những ý thức máy móc chung quanh đều đưa mắt nhìn qua, chờ đợi mệnh lệnh của chúa tể bọn họ.

Đó là lần thất bại đáng xấu hổ nhất của bọn họ.

Không ai có thể ngờ được… lần tổng tiến công đầu tiên của

thần giáo Cơ Giới lại đột nhiên bị một nhân loại xông ra quấy nhiễu thành cái dạng này.

Nhưng chính vì sự xuất hiện của nhân loại kia, mới khiến bọn họ hiểu được rằng, bên trong tòa thành này vẫn còn tồn tại một luồng lực lượng thứ ba không thể khinh thường được, đang đưa mắt nhìn chằm chằm vào nơi này.

"Chúa Tể, ngài đang lo lắng con AI của nền văn minh Cyber và nhóm Dạ Y bên kia sẽ làm rối loạn kế hoạch của chúng ta sao?" Một ý thức máy móc bình tĩnh hỏi.

Hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần mở miệng, sâu kín nói: "Từ trước đến nay, bọn họ vẫn thích chơi cân bằng, bên nào yếu hơn bọn họ sẽ giúp bên đó. Hơn nữa, dựa vào luồng lực lượng bọn họ đang bộc lộ ra trước mắt, nếu bọn họ muốn tham chiến sâu hơn, tất sẽ ảnh hưởng đến cán cân lực lượng hiện tại."

Một ý thức máy móc ngẩng đầu lên, nói: "Dựa theo kết quả phân tích từ nhiều cuộc chiến trong lịch sử tổng hợp lại, gần như mỗi lần chúng ta giành được ưu thế áp đảo đối với thần giáo Huyết Nhục, Dạ Y bên kia đều sẽ tham dự vào, chiến đấu với chúng ta. Nhưng tình hình trước mắt, lại có một điểm không thể bỏ qua, đó là Dịch Y. Nhóm người này vốn là một phái hệ quan trọng đã phân liệt ra từ bên trong thế lực của Dạ Y, mâu thuẫn giữa bọn họ và Dạ Y là không thể hòa giải."

Một vị nguyên lão máy móc khác nặng nề quay đầu, nói: "Nói cách khác, Dạ Y có thể nhằm vào chúng ta, nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không đứng về phía thần giáo Huyết Nhục, có phải ý ngươi là như vậy hay không?"

Hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần chậm rãi đi về phía hình ảnh không gian ba chiều khổng lồ kia, ánh sáng màu xanh lam phản chiếu lên thân thể với dòng nước lũ số liệu không ngừng phun trào của gã, tạo nên một cảnh tượng mỹ lệ mà uy nghiêm.

Vạn Cơ Chi Thần chậm rãi vươn tay tới, đưa thẳng vào bên trong hình ảnh ba chiều kia, lại sâu kín nói: "Nhưng không cần biết bọn họ có xuất chiến hay không, cũng không cần biết thần giáo Huyết Nhục bên kia có chuẩn bị từ trước hay không, chúng ta đều phải lấy được tổ chức não của Cự Tượng! Nếu không thể hoàn thành tam vị nhất thể, chúng ta sẽ bị vây chết ở cái địa ngục này cả đời."

"Không ai có thể ngăn cản được nền văn minh máy móc có trí tuệ chúng ta phục hưng, thần giáo Huyết Nhục không, thành Hắc Dạ cũng không."

"Tấn công!"

Đột nhiên gã siết chặt hình vẽ lập thể của thành nguyền rủa vào lòng bàn tay mình, dứt khoát hạ lệnh triển khai cuộc chiến toàn diện.

...

Mà gần như cùng lúc đó, trên bầu trời thành nguyền rủa.

Ông ——

Cùng với những tiếng kêu vù vù ầm ĩ xuất hiện trên không gian, quỹ đạo của chùm tia hạt với độ dày lên đến hàng chục mét, chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua đỉnh đầu Lâm Ân, đột nhiên rạch ngang bóng tối, dùng khoảng cách siêu xa, trực tiếp oanh kích lên cành cây của gốc đại thụ huyết nhục đang quấn quanh khu vực hạch tâm của thành nguyền rủa.

Oanh!!

Tiếng nổ mạnh cực lớn truyền ra, gốc đại thụ huyết nhục kia lập tức bị ăn mòn, tạo thành một lỗ hổng to tướng.

Chiến tranh đã bùng nổ!

Lâm Ân lập tức quay người ngẩng đầu. Ngay lập tức, trong con ngươi của hắn đã phản chiếu hình ảnh của vô số phi cơ chiến đấu phô thiên cái địa, mang theo tiếng gầm thét chói tai, nhanh chóng xuyên qua mảng sương mù màu đen trên đỉnh đầu, bay thẳng về phía cả tòa thành thị.

"Bảo vệ chính mình cho tốt, đừng có thả lỏng cảnh giác." Ở thời điểm hiện tại, thái độ của Ngả Văn tước sĩ cũng thay đổi rồi, vẻ tao nhã ngày xưa biến mất, biểu cảm trên mặt gã cũng trở nên nghiêm túc mà cảnh giác vô cùng.

Bàn tay to chợt vung lên, toàn bộ không gian chung quanh tòa tháp cao nơi bọn họ đang đứng, đều trở nên mơ hồ.

Ngay tại khoảnh khắc đó, chuỗi oanh tạc dày đặc giáng xuống!

Thậm chí Lâm Ân còn có thể rõ ràng nhìn thấy vô số cái đầu đạn màu đen nhánh, giống như những hạt mưa, chi chít rậm rạp từ trên không trung lao xuống.

Thần giáo Cơ Giới vừa trực tiếp phát động lượt oanh tạc theo kiểu thảm đầu tiên, hướng về phần lớn khu vực bên trong thành nguyền rủa.

Từng cái đầu đạn khổng lồ bay đến, rơi xuống mặt đất, trong nháy mắt đã phát nổ làm vô số tro bụi bắn tung lên cao.

Sóng xung kích và sóng âm khủng bố đồng thời tác động khiến cho cả mặt đất bên dưới cũng ầm ầm rung chuyển.

Oanh oanh oanh oanh oanh —— Đây chính là phương thức tác chiến của thần giáo Cơ Giới.

Ngay khi bắt đầu chiến tranh, thứ bọn họ đánh ra luôn là những đòn đả kích mang tính bão hòa toàn phương diện, không cho địch nhân có bất cứ cơ hội phản kháng nào.

Trong những cuộc chiến tranh quy mô lớn kiểu này, nếu lực lượng cá nhân không đạt tới cấp quân vương trở lên, thì gần như không thể chống cự được dòng nước lũ sắt thép cuồn cuộn của bọn họ.

Đột nhiên Lâm Ân di chuyển, hắn nhảy thẳng lên sân thượng, dùng đôi mắt sáng như đuốc của mình, chăm chú quan sát thế cục đang phát sinh trên toàn bộ chiến trường.

Vô số đoàn máy bay vẫn cuồn cuộn không ngừng bay qua đỉnh đầu.

Gần như toàn bộ những nơi mà ánh mắt hắn có thể chạm đến bên trong khu vực thành, đã trở thành một biển lửa.

Chương 873: Hình Thái Chiến Đấu!

Lại nói lúc trước, khi thần giáo Cơ Giới áp dụng chiến lược co rút lại, thần giáo Huyết Nhục đã nhân cơ hội đó mà thành lập nên rất nhiều cứ điểm trên mặt đất, nhưng ngay khi cuộc chiến mở màn, chỉ qua đợt oanh tạc đầu tiên, gần như toàn bộ những cứ điểm này đã bị phá hủy hầu như không còn rồi.

Đến đây, rốt cuộc Lâm Ân cũng hiểu được vì sao tộc máy móc luôn có thể đè thần giáo Huyết Nhục xuống mà hung hăng đánh đập trên chiến trường chính diện.

Đây chính là tiềm lực chiến tranh!

Trên chiến trường chính diện quy mô lớn, thần giáo Cơ Giới tuyệt đối có thể đứng ở hàng đỉnh cấp bên trong thế giới hắc ám này!

Cũng may, có linh năng của Ngả Văn tước sĩ che chở, mới khiến cho lực trùng kích của vụ nổ kia không thể làm bọn họ bị thương được, dù vậy, chấn động từ bên ngoài không ngừng truyền đến vẫn khiến người ta kinh hồn táng đảm.

"Đây chỉ là đợt công kích đầu tiên của thần giáo Cơ Giới mà thôi, với phong cách hành sự của bọn họ, khẳng định là kế tiếp còn có đợt thứ hai, thứ ba nữa, chờ sau khi quá trình oanh tạc kết thúc, đó mới là đợt tổng tiến công chân chính của bọn họ." Ngả Văn tước sĩ đứng bên cạnh Lâm Ân, ngẩng đầu ngắm nhìn ánh lửa cuồn cuộn phía xa.

Lâm Ân bình tĩnh nói: "Thần giáo Huyết Nhục có thể chống đỡ

được không?"

Ngả Văn tước sĩ ngẩng đầu nói: "Cái này còn phải xem bọn họ có quyết tâm chiến đấu hay không?"

Alice đang nằm trong lòng Lâm Ân, lại lén lút ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt đang đeo mặt nạ mỏ chim của Lâm Ân, giống như đã quyết định được điều gì, bàn tay nhỏ bé kia dần trở nên hư ảo.

Sau đó, cô bé trực tiếp đưa tay lên, xuyên qua chiếc mặt nạ của Lâm Ân, đặt vào má hắn.

Ngay khi cảm nhận được xúc cảm lạnh lẽo kia, Lâm Ân thoáng ngẩn người, rồi theo bản năng cúi đầu nhìn Alice trong ngực, kinh ngạc nói: "Alice, em..."

Alice lắc đầu, quỷ khí âm u trong đôi mắt, lặng lẽ chảy xuôi quanh thân thể: "Anh trai, sử dụng Alice đi, nơi này... quá nguy hiểm."

Nói xong, cô bé lập tức nhắm mắt lại, mái tóc dài màu vàng nhẹ nhàng bay trong luồng quỷ khí âm lãnh. Sau đó, ngay dưới ánh mắt của Lâm Ân, thân thể cô bé càng ngày càng chuyển thành màu trong suốt, và chậm rãi như một con u linh bình thường, Alice bắt đầu dung nhập vào trong thân thể hắn.

Tại khoảnh khắc Alice dung nhập vào cơ thể hắn, Lâm Ân lập tức cảm nhận được luồng khí lạnh kinh người bắt đầu chảy xuôi trong mạch máu, thậm chí quỷ khí và hận ý âm trầm kia đã bắt đầu sinh ra ảnh hưởng đến ý thức của hắn.

Nhưng rất nhanh, Lâm Ân lại cảm nhận được luồng hận ý dữ tợn kia đã bị áp chế, quỷ khí âm trầm kia cũng bị cưỡng ép phải bám ra bên ngoài thân thể hắn.

【 Đinh! Ngươi đang rơi vào trạng thái ác linh nhập thể,

nhưng ác linh mục tiêu lại không chiếm đoạt quyền khống chế thân thể của ngươi. Ngươi đã lấy được quyền hạn vận dụng lực lượng ác linh, nhưng dưới ảnh hưởng phản phệ của lực lượng ác linh, ngươi sẽ tiếp tục mất đi sinh mệnh lực. 】

Ông —— Nương theo lời nhắc nhở của hệ thống, trong nháy mắt, năm loại giác quan của Lâm Ân lập tức trở nên rõ nét hơn nhiều, mà làn da của hắn cũng mơ hồ chuyển thành màu trắng xám.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ngay khi chứng kiến vụ oanh tạc đáng sợ này, Alice cũng cảm thấy nguy cơ. Cô bé muốn lợi dụng phương thức này để bảo vệ anh trai của mình, bảo vệ Lâm Ân.

"Cảm ơn em, Alice" Lâm Ân thấp giọng nói.

Sau đó, hắn lập tức ngẩng đầu, ánh mắt trở nên kiên định.

Kỳ thật, bị ác linh nhập thể cũng mang đến nguy cơ cực kỳ lớn. Dù hắn không ở bên trong thế giới hắc ám, thì thông qua những bộ phim điện ảnh linh dị mình từng xem trên Trái Đất. hắn cũng có thể thấy được vài phần.

Đúng là dưới trạng thái bị ác linh nhập thể, ngươi sẽ đạt được lực lượng mạnh mẽ vượt qua người thường, nhưng tương tự, ngươi cũng sẽ bị ác linh hoàn toàn khống chế.

Đương nhiên, dù đã bị ác linh nhập thể, Lâm Ân lại biết, Alice tuyệt đối sẽ không làm hại mình, và ở trong trạng thái này, cũng có nghĩa là hắn đã nắm được quyền lực sử dụng Alice cấp tử triệu rồi!

Dù bản thân không chân chính đạt được sức mạnh của cấp tử triệu, nhưng ở thời điểm hiện tại, nếu để hắn gặp được cô gái máy móc kia một lần nữa, hắn dám chắc mình đã có thực lực đủ để chính diện đánh một trận với đối phương.

Miêu Miêu ở trong lòng hắn, khẽ chớp chớp mắt, sau đó lại nhìn chằm chằm vào vụ oanh tạc ngoài kia.

"Meo ô ~ " Cô bé kêu lên một tiếng với Lâm Ân, và bắt đầu… cởi quần áo.

Lâm Ân lập tức bị hành động không hợp lẽ thường của cô bé này làm run rẩy cả người. Hắn vội vàng túm lấy cổ tay Miêu Miêu, nhăn nhó như nhức trứng nói: "Lúc này em cởi quần áo làm gì? Anh không có rảnh để chơi mấy trò kỳ quái với em đâu meo!"

Miêu Miêu chớp chớp mắt, bỗng dưng lại nghe “Soạt” một tiếng, bộ móng vuốt bén nhọn lập tức bật ra ngoài. Cô bé nhẹ nhàng dùng móng vuốt gõ vào mặt nạ của Lâm Ân, nói: "Hình thái chiến đấu! Hình thái chiến đấu nha meo! Trong khoảng thời gian chủ nhân rời đi, Miêu Miêu đã nỗ lực rất nhiều để khống chế năng lực của mình đó meo ô!"

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, Miêu Miêu lại dùng sức mà rúc đầu mình vào trong cổ áo.

Dần dần… Theo từng luồng lực lượng vặn vẹo hiện thực không ngừng tản ra ngoài, bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy cái mỏ chim của Lâm Ân lại chậm rãi chuyển biến, từ từ biến thành móng vuốt của một chú mèo con.

"Meo ô ~ " Sau vài giây ngắn ngủi, cái đầu của Miêu Miêu đã quay trở lại, nhưng lần này, tồn tại xuất hiện trước mắt Lâm Ân đã không còn là Miêu Nhĩ Nương đáng yêu của trước đó nữa, mà là một chú mèo nhỏ xinh xắn ngây thơ.

Lâm Ân (? Д?).

Hưu —— Miêu Miêu rời khỏi đống quần áo của mình, nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên vai Lâm Ân, lè lưỡi liếm bộ móng vuốt nhỏ của mình, cái đuôi dài giống như con rắn lập tức cuốn lấy cổ

Lâm Ân.

"Trước kia, ở thời điểm Miêu Miêu không khống chế được, Miêu Miêu sẽ biến tất cả mọi thứ xung quanh thành mèo, cho nên Miêu Miêu đã suy nghĩ một chút, mới phát hiện, nếu bản thân nguyện ý, cũng có thể một lần nữa biến chính mình trở thành mèo. Chỉ là trước kia, khi còn ở bên trong bộ thân thể của con chó, Miêu Miêu vẫn chưa khống chế được loại lực lượng này."

"Nhưng bây giờ thì có thể rồi meo!"

"Chủ nhân, anh xem, Miêu Miêu ở thời điểm hiện tại, không phải là loại Miêu Nhĩ Nương chỉ có thể dùng để tiết dục kia đâu meo ô!"

Chương 874: Alice Ghét Mèo!!!

Sau đó, cô bé quay đầu, tập trung tinh thần, tập trung lực chú ý nhìn lên bầu trời, nơi có một cái đầu đạn vừa mới bay đến, và đột nhiên há miệng.

"Meo ô!" Cùng với một tiếng mèo kêu quỷ dị không rõ vang lên, ngay dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của Lâm Ân, quả tên lửa đạn đạo màu đen kịt kia lập tức biến thành một chú mèo con, chỉ nghe “Sàn sạt” một tiếng, nó đã nhanh chóng biến mất trong đống bụi bặm bên ngoài rồi.

Miêu Miêu tao nhã liếm liếm bộ móng vuốt nhỏ của mình, vừa dùng bàn tay nhỏ bé rửa mặt vừa vui vẻ nói: "Chính là như vậy đó meo ô ～ "

"Nếu tập trung tinh thần, Miêu Miêu cũng có thể biến nguyền rủa không phân biệt thành nguyền rủa chỉ định, tuy không thể kéo dài mãi, nhưng lại thắng ở may mắn nha meo ô!"

Lâm Ân lập tức hít một hơi khí lạnh.

Không thể nghi ngờ, hắn cũng nhìn ra điểm kinh khủng của một chiêu này rồi. Nếu Miêu Miêu thực sự khống chế được loại năng lực này, thì cô ấy chính là một loại bệ phóng nguyền rủa cực kỳ ổn định rồi.

Phải biết rằng, thứ gọi là nguyền rủa kia hoàn toàn không nói lý. Đó là chưa kể dạng nguyền rủa Miêu Miêu có thể phát ra vốn thuộc về loại vặn vẹo hiện thực, nếu vận dụng thoả đáng, nó tuyệt đối có thể phát huy ra công hiệu vô cùng to lớn.

"Miêu Miêu không tệ chứ meo ô ～ " Miêu Miêu chớp chớp mắt,

lại thân mật đi cọ đầu vào cổ Lâm Ân.

Lâm Ân xấu hổ nói: "Không tệ không tệ, rất không tệ!"

"Nếu chủ nhân dùng được, vậy có thể cho Miêu Miêu một chút khen thưởng nho nhỏ không? Ví dụ buổi tối ngủ với chủ nhân chẳng hạn meo ô."

【 Đinh! Độ thân mật của Miêu Miêu đối với ngươi +1】

【 Đinh! Độ thân mật của Miêu Miêu đối với ngươi +2】

【 Đinh! Độ dục vọng của Miêu Miêu đối với ngươi đã gia tăng. 】

Lâm Ân còn chưa kịp nói chuyện, trong lòng đã cảm nhận được một chút xúc cảm tiêu cực truyền đến từ Alice trong cơ thể mình, dường như luồng oán khí thâm trầm làm sống lưng người ta lạnh ngắt kia, lại một lần nữa trào dâng, lan tràn…

Lâm Ân xấu hổ đến toát mồ hôi, vội vàng thì thầm trong đầu: "Alice, em làm sao vậy..."

" Alice ghét mèo." Một giọng nói âm u truyền đến.

Lâm Ân: "..."

Lâm Ân biết, tốt nhất là nên dừng đề tài này ở đây, không nên thảo luận tiếp sẽ tốt hơn. Xét cho cùng, loại chuyện ôm em gái lại còn ôm mèo này rất dễ làm mâu thuẫn thăng cấp chuyển biến xấu đi, vẫn nên nhanh chóng dừng lại sẽ tốt hơn.

Vụ oanh tạc mãnh liệt vẫn đang tiến hành.

Từng quả tên lửa đạn đạo và tia laser như không cần tiền, chỉ biết điên cuồng xâm nhập và trút xuống khắp nơi bên trong thành nguyền rủa. Đây mới thực sự là một đòn đả kích mang tính bão hòa chân chính, thậm chí là một hồi diệt tuyệt.

Mười phút sau, vòng oanh tạc đầu tiên đã kết thúc.

Gần như toàn bộ thành nguyền rủa đã biến thành một biển lửa, ngoại trừ cành lá của Dục Vọng Mẫu Thụ khổng lồ đang đứng sừng sững ở khu vực trung tâm, thì toàn bộ những cứ điểm của thần giáo Huyết Nhục đã bị san thành bình địa.

Ngay sau đó, vòng oanh tạc thứ hai lại bắt đầu.

Đây là một đợt công kích nhằm thẳng vào thế lực đang ẩn giấu dưới lòng đất của thần giáo Huyết Nhục.

Bom xuyên đất và tia laser dày đặc dễ dàng xâm nhập xuống khoảng cách mấy chục mét dưới lòng đất, và lại một lần nữa khuấy động thành nguyền rủa ở cấp độ địa chất.

Lần oanh tạc này kéo dài suốt hai mươi phút.

Nhưng như vậy vẫn chưa kết thúc, bởi vì ngay sau đó là đợt oanh tạc thứ ba.

Lần này, vô số máy bay chiến đấu màu bạc xanh được xuất động, chúng trực tiếp xua tan toàn bộ sương mù màu đen trên bầu trời, đầu đạn hạt nhân được phóng ra ngoài gây chấn động không gian, gần như đã phá vỡ bức tường kép bên trong không gian thuộc thành nguyền rủa rồi.

Thậm chí Lâm Ân còn có thể nhìn thấy rõ ràng lượng lớn thi thể máu thịt bị nổ thành mảnh vụn, sau đó rơi xuống từ trong không gian, và bị biển lửa trên mặt đất cắn nuốt.

Lần oanh tạc này lại kéo dài gần một tiếng đồng hồ!

Trên mặt đất, dưới lòng đất, trên bầu trời, trong khe hở không gian, tất cả những vị trí có thể nghĩ đến đều bị thần giáo Cơ Giới nhắm vào, và giáng cho một đòn đả kích chí tử.

Lâm Ân thầm ước lượng, ít nhất là tổng năng lượng được dùng để đả kích phát tiết suốt một giờ này, tương đương với số năng lượng đủ để cung cấp cho mấy ngàn đứa trẻ nhà người ta sống tạm ổn được mấy ngàn ngày.

Mà đây chỉ là vũ khí thông thường, thần giáo Cơ Giới còn chưa sử dụng đến vũ khí hạt nhân có tính sát thương quy mô lớn chân chính. Thậm chí đến cuối cùng, ngay cả một chủng tộc vốn chẳng quá để ý đến trình độ phá hoại, cũng không thể không rời xa tòa tháp cao kia, chuyển dời đến nơi càng thêm an toàn.

"Điên rồi! thần giáo Cơ Giới đã điên thật rồi!" Trái Trái nhìn tòa thành thị đã bị san bằng thành bình địa trước mắt, mà run rẩy đến mức mở miệng nói cũng không còn lưu loát nữa.

Nhưng Lâm Ân biết, bọn họ không phát điên, chẳng qua trong tay bọn họ có đủ tài nguyên và quyết tâm để kết thúc cuộc chiến tranh này mà thôi.

Đây mới là loại đả kích mà một nền văn minh khoa học kỹ thuật có thể phát động dưới tình huống tài nguyên bão hòa!

Lâm Ân đưa ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào biển lửa dưới kia, nói: "Hẳn là thần giáo Cơ Giới sắp phát động tổng tiến công rồi."

Ánh mắt hắn lại rơi xuống cây đại thụ vừa hứng chịu đợt oanh tạc kéo dài suốt một tiếng đồng hồ liên tục đằng xa kia. Lúc này, đám dây leo và máu thịt trên bề mặt cây đại thụ đã bị đốt thành một đống vết tích cháy sém, sền sệt rồi, tất cả tán cây và cành cây đều đã bị nổ nát, trong mơ hồ còn có thể ngửi thấy mùi thịt thối bị nướng lên.

Bởi vậy mà khi lần lượt đưa mắt nhìn qua, hắn lại có cảm giác gốc đại thụ oai hùng của một giờ trước đã biến thành một cái đại (beep ——)(beep ——) cao đến mấy nghìn mét đã bị đốt đến cháy

sém, đang sừng sững đứng trong một đống phế tích đằng kia.

Trụi lủi, tráng kiện, cao ngất, còn có dịch nang đang ùng ục chảy ra bên ngoài.

Hai mắt Ngả Văn tước sĩ khẽ chớp động một quầng sáng màu xanh lục, gã chống cây gậy xuống đất, bình thản nói: "Thần giáo Cơ Giới đã xuất ra đòn công kích khủng bố rồi, nhưng rõ ràng là, muốn dùng loại thủ đoạn thông thường này để đánh tan Dục Vọng Mẫu Thụ vẫn còn kém một chút. Hẳn là bên trong thân cây chủ của Dục Vọng Mẫu Thụ vẫn còn khá nhiều đám bộ hạ được che chở an toàn, huống chi, đến tận bây giờ Leviathan vẫn chưa xuất hiện."

Chương 875: Cuộc Chiến Cuối Cùng!

Rõ ràng là thần giáo Cơ Giới đang tìm kiếm bọn họ.

Theo Lâm Ân suy đoán, hẳn là mục đích của loại công kích gây chấn động không gian và xua tan sương mù màu đen trên bầu trời kia, không chỉ nhắm vào đám binh lính bình thường của thần giáo Huyết Nhục, phần nhiều hơn là nhắm vào Leviathan Huyết Nhục đang ẩn nấp.

Nhưng rất rõ ràng, bọn họ vẫn không xác định được hành tung của Leviathan.

Mà đây chính là chiến tranh, ẩn núp trong bóng tối có thể mang đến lực chấn nhiếp vô cùng to lớn, tuyệt đối phải có nhiều tác dụng hơn chuyện ngươi chơi ngửa bài.

Nếu không phải trước đó Lâm Ân trực tiếp cưỡng ép Vạn Cơ Chi Thần phải xuất hiện, chỉ sợ Vạn Cơ Chi Thần cũng tuyệt đối không buông xuống sớm như vậy, bởi vì một khi buông xuống, cũng tương đương với cho đối phương thấy rõ lá bài tẩy trong tay ngươi rồi.

Về điểm này, rõ ràng là thần giáo Huyết Nhục làm tốt hơn thần giáo Cơ Giới rất nhiều.

Bởi vì đến bây giờ, ngay cả Dục Vọng Mẫu Thụ vẫn luôn trong tình trạng phòng mà không đánh, cố thủ không ra.

...

Hội nghị chỉnh đốn, tổ ong.

"Bẩm chúa tể, tất cả các khu vực đã được quét sạch, ngoại trừ Dục Vọng Mẫu Thụ và biên giới chiến trường có dấu vết dao động linh năng, trong toàn bộ thành nguyền rủa đã không còn dấu hiệu tồn tại của sinh mệnh."

"Vẫn không thể định vị được tung tích của Leviathan, đối phương vẫn giữ nguyên trạng thái im lặng, không thể xác định được vị trí. Đồng thời căn cứ vào tin tức thăm dò được cho thấy, bên trong thân cây chủ của Dục Vọng Mẫu Thụ còn ẩn giấu dao động của lượng lớn đơn vị huyết nhục."

"Phòng ngự bên ngoài Tháp Cự Tượng đã bị Dục Vọng Mẫu Thụ hoàn thành phá giải, nhưng căn cứ theo tin tức dò xét được trước mắt, dường như thần giáo Huyết Nhục cũng không dự tính tiến thêm một bước đi thăm dò, phá giải đối với tầng phòng ngự bên trong."

Xung quanh khung hình ảnh ba chiều khổng lồ, là những ý thức máy móc, không có một chút dao động cảm xúc nào của hội nghị chỉnh đốn đang cực kỳ nghiêm túc báo cáo về thế cục của chiến khu trước mắt cho Vạn Cơ Chi Thần.

Hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần khẽ nheo mắt, lập tức nhìn chăm chú vào thân cây cao ngất giống như đại (beep ——)(beep ——) của Dục Vọng Mẫu Thụ được mô phỏng bằng hình ảnh lập thể ba chiều trước mặt mình.

"Bọn họ đang che giấu cái gì?" Một ý thức chỉnh đốn có chút do dự hỏi.

Đến tận bây giờ, phe địch vẫn giữ nguyên chủ trương là phòng mà không công. Điều này không thể không làm người ta sinh ra hoài nghi về mục đích của bọn họ.

Mà điều đáng chú ý nhất, vẫn là Leviathan đang ẩn náu trong bóng tối. Nó chính là đại diện của huyết nhục chi phối giả, nhưng

từ khi xuất chiến đến giờ vẫn một mực ẩn núp không ra, có lẽ nó đang ẩn giấu một con át chủ bài nào đó đủ khả năng thay đổi thế cục?

Hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần đứng lên, hờ hững nói: "Không cần phải để ý đến nó, cứ tiếp tục làm việc theo kế hoạch, nếu bọn họ muốn tiến hành một cuộc chiến cấp căn nguyên cùng ta, ta cũng cam tâm tình nguyện phụng bồi. Vậy để cho ta xem xem, hai người bọn họ cộng lại có được tư cách khiêu chiến ta hay không?"

Gã đã ra quyết định, cũng có nghĩa là triệt để ngả bài với địch nhân rồi.

Mặc kệ bọn họ có âm mưu gì, hắn cũng nhất quán với chủ trương lấy lực quét ngang hết thảy.

Trước mặt lực lượng cường đại tuyệt đối, tất cả tính toán đều là dư thừa.

"Chuẩn bị tiến công!"

...

Gần như trong nháy mắt, Lâm Ân đang ở rìa chiến trường vừa ngẩng đầu nhìn lên, đã nhanh chóng trông thấy được vô số khoang thuyền máy móc vốn đang trong tư thế chờ xuất phát từ sớm kia, đã bắt đầu vận động quy mô lớn từ phía tòa Kim Tự Tháp màu đen treo ngược đang lơ lửng trên bầu trời, bắn thẳng về phía biển lửa bên dưới.

Mà vô số đại quân máy móc và máy móc hạng nặng đang đợi lệnh ở vùng ven chiến trường, cũng bắt đầu hành động, cả đám chậm rãi đẩy mạnh về phía thân cây chính của Dục Vọng Mẫu Thụ.

Dục Vọng Mẫu Thụ đã bị bao vây xung quanh.

Ba đại tổ ong hắc tinh cũng vững vàng khép lại, uy hiếp to lớn cùng với âm thanh chấn động ù ù truyền đến từ trên bầu trời, đã đủ để chứng minh trận quyết chiến cuối cùng bắt đầu rồi.

Chính trong khoảnh khắc đó, đột nhiên Lâm Ân lại nghe thấy tiếng bánh răng ăn khớp vào nhau cùng tiếng cái chuông khổng lồ trực tiếp gõ vang lên, truyền đến từ trên không trung.

"Vạn Cơ Chi Thần?" Hắn lập tức ngẩng đầu tìm kiếm.

Đúng vậy, đây chính là đoạn nhạc nền chuyên biệt, chỉ phát ra khi Vạn Cơ Chi Thần ra sân.

Có thể nói, chỉ cần đoạn nhạc nền này vang lên, nghĩa là gã kia sẽ xuất hiện.

Ông —— Gần như trong khoảnh khắc đó, Lâm Ân đã nhìn thấy một chùm sáng màu bạc xanh, trực tiếp phá vỡ mảnh sương mù màu đen trên bầu trời vô tận, nặng nề đánh thẳng vào vị trí trung tâm nhất trên chiến trường.

Khí tức khủng bố bắt đầu lan tỏa khắp nơi.

Rất nhanh, một bóng người với dòng nước lũ số liệu không ngừng chảy xuôi trên thân thể, đã lạnh lùng bước khỏi quầng sáng màu bạc xanh kia.

"Ca ngợi Vạn Cơ Chi Thần —— "

"Ca ngợi Vạn Cơ Chi Thần —— "

Giờ khắc này, trên màn hình hiển thị của tất cả những đơn vị máy móc đang có mặt ở đây, đều lóe lên một quầng sáng màu lam sáng chói, âm thanh máy móc lạnh như băng đồng thời vang lên, nhanh chóng hội tụ thành dòng nước lũ ngập trời.

Ngay sau khi hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần chậm rãi bước

khỏi màn sáng kia, ánh mắt lạnh như băng của gã cũng chậm rãi di chuyển tới. Gã nhìn thoáng qua phương hướng của mấy người Lâm Ân, ý tứ cảnh cáo dày đặc kia không cần nói cũng biết.

"Hắn ra sân rồi!" Lâm Ân híp mắt nói.

Ngả Văn tước sĩ vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, trên người tản ra quầng sáng màu xanh lục nhàn nhạt, linh năng không ngừng lưu động, che chở cho gã và Lâm Ân ở trong đó, từ phía xa xa, trực tiếp giằng co với hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần.

Nhưng chỉ trong chớp mắt sau đó, hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần đã dời ánh mắt khỏi bọn họ, lại một lần nữa nhìn chằm chằm vào thân cây chủ của Dục Vọng Mẫu Thụ khổng lồ đằng kia.

Đây là một loại cảnh cáo, cũng là một dạng tín hiệu ngầm.

Hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần đang dùng loại phương thức này để nói cho Ngả Văn tước sĩ rằng, thần giáo Cơ Giới đã sớm chú ý tới mấy người các ngươi rồi, nếu như các ngươi không xen vào, tất cả đều dễ nói, nhưng nếu các ngươi ra tay, thần giáo Cơ Giới sẽ lập tức trở thành kẻ địch của các ngươi.

Chương 876: Cô Ta Không Bị Hỏng Sao?

Ngả Văn tước sĩ bình tĩnh nói: "Hắn muốn dụ Leviathan đi ra, cũng đang muốn dùng phương thức này để nói cho thần giáo Huyết Nhục biết rằng, hắn không kiêng kỵ bất kỳ một con át chủ bài nào hoặc là thủ đoạn đằng sau của bọn họ."

Hơn nữa, tồn tại vừa buông xuống nơi này, cũng chỉ là một hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần mà thôi, nhưng sự uy hiếp mà hình chiếu đó thể hiện ra lại không hề thua kém bản thể.

Chiến tranh… Bắt đầu rồi!

Oanh —— Nương theo từng tiếng vang thật lớn, từng cái khoang thuyền máy móc được phóng ra phía sau hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần.

Lại nương theo quá trình những khoang thuyền máy móc kia bị phá nát, một thiếu nữ máy móc đội mũ giáp màu bạc xanh, cầm lưỡi kiếm đơn phân tử trong tay, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên.

Mà phía sau cô ấy, còn có mấy chục bộ chiến giáp máy móc toàn thân màu trắng bạc đồng thời buông xuống.

Cơ giáp chí cao!

Nhưng hiển nhiên là phẩm chất của loại cơ giáp này thấp hơn rõ rệt so với Huyễn Tưởng Màu Bạc.

Dù vậy, không thể nghi ngờ rằng những bộ cơ giáp này cũng tuyệt đối là loại binh khí chiến tranh mới nhất của thần giáo Cơ Giới!

"Xem ra một trận đại chiến sắp sửa bùng nổ thật rồi, tiểu thư Trí Giới cũng xuất hiện, cô ta không bị hỏng sao?" Lâm Ân do dự nói một câu, trong lòng có chút khó chịu.

Ngả Văn tước sĩ hơi nghiêng mặt, nói: "Cậu biết cô gái máy móc kia?"

Lâm Ân gật gật đầu, khẽ nâng tay chỉnh lại chiếc mặt nạ trên mặt, nói: "Biết, em từng dạy dỗ cô gái này hơn một tiếng đồng hồ dưới lòng đất, chính vì chuyện ấy mà Vạn Cơ Chi Thần mới tự mình xuất chiến, xử lý em."

Ngả Văn tước sĩ: "???"

Dường như đã cảm nhận được ánh mắt của Lâm Ân, rõ ràng là Huyễn Tưởng Màu Bạc vừa thoáng dừng lại một chút. Sau đó, cô ta quay đầu, nhìn về phía này. Tựa như ánh mắt ấy vừa vượt qua khoảng cách vô biên giữa bọn họ, đến cuối cùng đã trực tiếp khóa chặt vào chiếc mặt nạ mỏ chim của Lâm Ân.

Ông —— Một luồng khí tức lạnh như băng, vô cùng lạnh lẽo nhanh chóng lan tràn tới.

【 Đinh! Hận ý của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +10】

【 Đinh! Hận ý của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +20】

【 Đinh! Hận ý của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +29, độ sáp sáp + 1】

Thấy thế, Lâm Ân nhẹ nhàng đẩy chiếc mặt nạ mỏ chim lên, để lộ ra gương mặt thật của mình, sau đó nở nụ cười hiền lành về phương hướng đó.

Còn giơ hai ngón tay lên như hình cái kéo.

【 Đinh! Đinh! Đinh! Đinh... 】

Chỉ trong nháy mắt, bên tai Lâm Ân lại vang lên vô số âm thanh nhắc nhở của hệ thống, với nội dung chứa đầy sát ý và phẫn nộ.

"Bình tĩnh lại.” Hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần lạnh nhạt đưa mắt nhìn về phía trước.

Ngay khi nghe được giọng nói của Vạn Cơ Chi Thần, Huyễn Tưởng Màu Bạc đang đội mũ giáp mới gian nan thu hồi lại ánh mắt tràn đầy hận ý của mình từ phương hướng kia trở về, nhưng bàn tay mảnh khảnh đang nắm chặt chuôi kiếm, vẫn không nhịn được khẽ rung động vì sát ý.

Vạn Cơ Chi Thần lạnh nhạt nói: "Nhớ kỹ lời ta, nếu ngươi không muốn trải qua quá trình tái tạo tư duy, thì phải học được cách ngăn chặn cảm xúc của bản thân giống như sinh vật huyết nhục. Ta đã phá lệ cho ngươi tham dự trận chiến tranh này, nếu ngươi còn không nghe theo mệnh lệnh, một mực tự tiện hành động, thì ngay cả khi ngươi là con gái của ta, ta cũng sẽ tự mình đưa ngươi lên Túc Chính Pháp Đình, đã nghe rõ chưa?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc nắm lấy chuôi kiếm, một tay đấm ngực, màn hình phía dưới mũ giáp lập tức phát ra giọng nói của cô ta: "Vâng thưa chúa tể."

Dù vậy, chỉ cần nghĩ đến tên ác ma đã từng tra tấn mình suốt quãng thời gian dài như vậy đang đứng quan sát từ phía xa kia, cô ta vẫn không nhịn được mà rung động vì nhục nhã.

Bởi vì ngay trong khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt kia, trong ý thức của cô ta lại bất tri bất giác xúa xuất hiện những hình ảnh bản thân bị hắn trói chặt dưới lòng đất, không ngừng chà đạp.

Cô ta thề, chỉ cần trấn áp được thần giáo Huyết Nhục, cô ta

nhất định sẽ tự mình giết chết hắn, để cho tên ác ma kia cũng được trải nghiệm cái gì gọi là sống không bằng chết.

Ánh mắt của cô ta càng thêm lạnh như băng.

...

Theo quá trình không ngừng đẩy mạnh về phía trước của đại quân đoàn, thân cây chính vốn đang đứng sừng sững ở trung tâm thành thị của Dục Vọng Mẫu Thụ cũng bị bao vây thành nhiều vòng rồi.

Ngay tại khoảnh khắc này, đột nhiên một tiếng cười tràn ngập mị hoặc và hỗn loạn chợt vang lên trên bầu trời.

Chỉ thấy bộ rễ huyết nhục khổng lồ của Dục Vọng Mẫu Thụ đang ào ào phun ra từ thân cây chính, chúng nhanh chóng vặn vẹo bao lấy thân cây của bà ta, dòng huyết dịch đặc sệt giống như những con suối máu, không ngừng tí tách tí tách rơi xuống.

"A... Vạn Cơ Chi Thần, chúa tể của ta... Ta cho rằng ngươi đã bị bóp chết trong trận giằng co với tên nhân loại trước đó rồi... Kia đúng là một trận chiến làm nhục quyền uy của ngươi. Thì ra một tồn tại đường đường là Vạn Cơ Chi Thần cũng có ngày hôm nay." Giọng nói đầy vẻ trào phúng nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần chỉ lạnh lùng đối mặt với đối phương.

Ào ào——

Ào ào ——

Nương theo quá trình huyết nhục lan tràn trên thân cây, một gương mặt người khổng lồ vặn vẹo cười đang chậm rãi xuất hiện trên thân cây khổng lồ.

"Nhưng không thể không nói, đây vẫn là phong cách nhất quán của ngươi, trước khi bắt đầu chiến đấu, luôn đưa cho ta một phần đại lễ như vậy, khiến cho bọn nhỏ đáng thương của ta phải tử thương thảm trọng."

Vặn vẹo.

Quái dị.

Tiếng cười kia giống như có người đang cầm cương đao miệt mài cứa xương cốt của ngươi, lại truyền thẳng vào trong tai ngươi.

"Nhưng như vậy cũng tốt, không cần biết suy nghĩ thế nào thì liều mạng đi so chiến lực thường quy với ngươi, cũng là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn, Không phải ngươi vẫn luôn dựa vào điểm ấy để một mực đè ép chúng ta suốt mấy ngàn năm qua sao?"

"Cho nên..."

Bên trong thân cây chính khổng lồ của Dục Vọng Mẫu Thụ chậm rãi truyền đến từng chuỗi âm thanh nhai nuốt, giống như đang có một con dã thú vừa mở miệng nói chuyện vừa miệt mài nhai nuốt từng con mồi trong miệng.

Lượng lớn máu tươi ào ào tuôn ra thông qua trong khe hở giữa cành cây, ngay sau đó là vô số những tiếng kêu rên thảm thiết vang lên, tựa như đã biến mảnh phế tích này trở thành quốc gia của những vong linh ai oán rồi.

Ngả Văn tước sĩ cũng nheo mắt lại, trong mắt có dòng dữ liệu chảy qua, hẳn là gã đang dò xét tình huống phát sinh bên trong thân cây chính của Dục Vọng Mẫu Thụ.

-apptruyen-

Chương 877: Tử Chiến – Xung Phong!

"Bà ta đang..."

Vào thời điểm này, nương theo những tiếng nhai nuốt dọa người kia, vô số dao động sinh mệnh vốn đang ẩn giấu bên trong thân thể Dục Vọng Mẫu Thụ lại từ từ biến mất hàng loạt.

Bên tai hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần cũng lập tức nhận được phản hồi giám sát của tổ ong.

"Nuốt sạch bộ hạ của bà ta."

Giờ khắc này, ngay cả những ý thức máy móc của thần giáo Cơ Giới cũng cảm giác được một cơn ớn lạnh dâng tràn.

Bởi vì ngay lúc này, bên trong thân cây chính của Dục Vọng Mẫu Thụ, nơi mà bọn họ không thể nhìn thấy rõ kia, đang có vô số sinh vật huyết nhục vì tránh né oanh tạc mà được che chở tiến vào trong đó, lại trực tiếp trở thành chất dinh dưỡng cho Dục Vọng Mẫu Thụ.

Bị bà ta tiêu hóa và thôn phệ.

Thật chậm rãi, nương theo âm thanh nhai nuốt và nghiền nát kia vang lên, những tiếng kêu thảm thiết cũng dần dần biến mất. Cùng thời điểm đó, khuôn mặt người khổng lồ mới xuất hiện trên thân cây chính kia, lại khẽ vươn đầu lưỡi, liếm liếm khoe môi đỏ tươi như trăng máu của mình một cái, lạnh lùng nói: "Ngươi đã giết một nửa đám nhỏ của ta, ta lại ăn một nửa còn lại, bây giờ chúng ta... hòa nhau rồi, ha ha ha ha..."

Tiếng cười quỷ dị làm lòng người phát lạnh liên tiếp vang lên giữa vùng hoang nguyên rộng lớn.

Chứng kiến cảnh này, Vạn Cơ Chi Thần vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh nhạt ban đầu, chậm rãi giơ tay lên, ngón tay khẽ chỉ về phía Dục Vọng Mẫu Thụ.

Oanh —— Không có bất kỳ lời nói nhảm nào, trong nháy mắt sau đó, uy năng của một chỉ kia đã bộc phát ngay trên thân cây chính của Dục Vọng Mẫu Thụ, tạo thành một cái lỗ khổng lồ với đường kính lên đến vài trăm mét.

Mà một chỉ này, cũng tuyên cáo tổng tiến công toàn diện bắt đầu.

"Đã bổ sung năng lượng cho chủ pháo của tổ ong số một - đã khóa chặt mục tiêu - ca ngợi Vạn Cơ Chi Thần ——"

"Đã bổ sung năng lượng cho chủ pháo của tổ ong số hai - đã khóa chặt mục tiêu - ca ngợi Vạn Cơ Chi Thần ——"

"Đã hạ lệnh cho gió lốc nano—— tiến công toàn diện bắt đầu —— "

"Các đại quần thể nghe lệnh -- tử chiến -- xung phong -- "

Trong nháy mắt đó, vô số đơn vị máy móc trên mặt đất lập tức ngẩng đầu lên, giống như một đàn côn trùng đã rơi vào điên cuồng, bọn họ lập tức từ bốn phương tám hướng mãnh liệt xung phong về Dục Vọng Mẫu Thụ ở vị trí trung ương.

Từng khẩu pháo lớn đột ngột mọc lên từ mặt đất, và không chút do dự, bắn ra vô số những chùm sáng hạt căn bản về phía thân cây to lớn kia.

Lưỡi lửa dày đặc tập trung hỏa lực vô cùng chính xác, đánh thẳng về phía mục tiêu. Tại khoảnh khắc kia, toàn bộ hỏa lực trên

chiến trường đều bắn ra, trút thẳng vào đống cành cây khổng lồ phía trên Dục Vọng Mẫu Thụ.

"Đến đây đi! Bọn nhỏ, tận tình phát tiết dục vọng của các ngươi với ta đi, thân thể của ta sẽ dung nạp tất cả các ngươi, tận tình vui sướng đi, đừng có keo kiệt!" Nương theo mệnh lệnh tiến công toàn diện của thần giáo Cơ Giới truyền ra, tiếng cười quyến rũ của Dục Vọng Mẫu Thụ lại càng thêm quyến rũ, giống như bà ta đang hưởng thụ quá trình này, đang điên cuồng vung vẩy đống cành cây huyết nhục rậm rạp kia.

Uy năng của lĩnh vực dục vọng cùng với giọng nói đầy dụ hoặc của bà ta gần như đã bao phủ toàn bộ bầu trời.

Tại khoảnh khắc này, dù đã có Alice gia trì, lại cộng thêm tầng linh năng của Ngả Văn tước sĩ che chở bên ngoài, Lâm Ân vẫn bị thứ âm thanh nhão nhoẹt kia ảnh hưởng, miệng đắng lưỡi khô.

Ngay cả Miêu Miêu trên vai hắn cũng tỏ ra nôn nóng vô cùng, cô ấy bắt đầu cọ đầu vào vai Lâm Ân.

Ngả Văn tước sĩ khẽ nheo mắt, trực tiếp đề cao uy năng của vách ngăn linh năng lên mức độ cao nhất, khó khăn lắm áp chế được dục vọng hỗn loạn không phân biệt địch ta kia.

"Hiệu quả mạnh hơn lấy m chi lực của ta, nhưng xem ra, thần giáo Cơ Giới đã sớm có thủ đoạn để đối kháng với loại đả kích dục vọng này, khiến cho tác dụng của nó lên bọn họ là cực kỳ bé nhỏ!" Lâm Ân dùng sức lắc lắc đầu, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

Bởi vì khoảng cách giữa bọn họ và nguồn phát tán đả kích kia đã xa như vậy, nhưng ngay khi âm thanh kia truyền đến, cơ thể hắn vẫn xuất hiện những phản ứng kỳ quái.

Có thể nói, loại uy năng đáng sợ này của Dục Vọng Mẫu Thụ có năng lực khắc chế áp đảo, thậm chí là tuyệt đối khi sử dụng với

sinh vật huyết nhục.

Nhưng năng lực này của bà ta lại không có lực xuyên thấu cực hạn như lấy m chi lực của hắn. Hơn nữa, uy năng của loại năng lực này đã bị thần giáo Cơ Giới phá giải rồi, khiến cho ảnh hưởng của nó đối với nhóm ý thức máy móc của thần giáo Cơ Giới đã bị hạ xuống mức thấp nhất.

Đương nhiên, không thể nghi ngờ rằng, nếu mục tiêu của đòn đả kích này là hắn, thì trình độ uy hiếp của Dục Vọng Mẫu Thụ đối với hắn tuyệt đối là lớn nhất trong tất cả những tồn tại căn nguyên hắn từng gặp được.

Bởi vì hắn có thể làm bà ta sung sướng, bà ta cũng có thể làm hắn sung sướng. Năng lực của hai bên khá tương đồng với nhau, gần như không có khả năng phá giải.

Ngả Văn tước sĩ híp mắt nói: "Rõ ràng là bà ta không hề sợ hãi, nếu trong tay không có lá bài tẩy nào đó, thì là đại biểu của trận doanh hỗn loạn, khẳng định là bà ta sẽ không ở lại chỗ này liều mạng. Xét cho cùng, ba đại tổ ong, lại cộng thêm hình chiếu của Vạn Cơ, nếu dựa vào lực lượng của chính mình, dù liều mạng, bà ta cũng không chống đỡ được quá ba phút."

Tuy tồn tại cấp căn nguyên sẽ không chết, nhưng trong trường hợp, bọn họ mất đi toàn bộ khối lượng hoặc chất lượng của mình, khẳng định là bà ta sẽ rơi vào trạng thái suy yếu vĩnh hằng, không đủ khả năng chiến thêm bất cứ trận đánh nào nữa.

Oanh —— Nương theo một chỉ lạnh lùng của hình chiếu Vạn Cơ Chi Thần giáng xuống, một nửa số cành lá trên gốc đại thụ khổng lồ trước mặt ầm ầm đổ sụp xuống, để lộ ra nửa phần trên của tòa Tháp Cự Tượng màu bạch kim khổng lồ đang bị nó bao bọc bên trong.

Nhưng dưới uy năng huyết nhục đáng sợ kia, hàng đống cành

lá còn sót lại bên dưới, vẫn nhanh chóng lan tràn ra ngoài, lại một lần nữa bao vây lấy Tháp Cự Tượng.

"Ta không muốn chơi cùng ngươi nữa rồi." Vạn Cơ Chi Thần lạnh nhạt chăm chú nhìn vào thân thể cao lớn của Dục Vọng Mẫu Thụ, nói: "Nếu ngươi không ném con át chủ bài trong tay ra, thì trò chơi này sẽ kết thúc tại đây."

Chương 878: Bản Thể Hàng Lâm!

Trong nháy mắt sau đó, đột nhiên hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần lại vươn tay về phía bộ thân thể khổng lồ của Dục Vọng Mẫu Thụ, ngón tay khẽ điểm một cái, toàn bộ phần thân cành của Dục Vọng Mẫu Thụ lại một lần nữa xảy ra hơn trăm vụ nổ quy mô nhỏ, khiến cho tòa tháp cao khổng lồ kia cũng lộ ra bên ngoài.

Chỉ thấy bàn tay gã nắm chặt lại, trong nháy mắt sau đó, uy năng cực lớn kia lập tức ăn mòn vật chất, để lại một dấu ngón tay nắm chặt ở mặt ngoài của Tháp Cự Tượng.

Gã muốn rút Tháp Cự Tượng khổng lồ ra khỏi cơ thể Dục Vọng Mẫu Thụ.

Ca ca ca —— Nương theo tiếng vang to lớn phát ra, toàn bộ mặt đất đều bắt đầu rung động.

"Quả nhiên… chênh lệch thực lực với ngươi vẫn không có cách nào để đền bù mà, cùng là hình chiếu, không ngờ hai chúng ta lại chênh lệch lớn như vậy." Tiếng cười lạnh thấu xương của Dục Vọng Mẫu Thụ lại quanh quẩn trên không trung.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc tiếp theo, trên cành cây khổng lồ của bà ta đột nhiên lóe lên một luồng hồng mang như máu.

Chỉ thấy một tòa pháp trận khổng lồ màu máu lấy thân cây khổng lồ của bà ta làm trung tâm, chậm rãi hiện ra từ dưới đất.

Rầm rầm rầm —— Trong nháy mắt sau đó, vô số những sợi dây leo huyết nhục còn khổng lồ gấp mấy chục lần trước đó, lại

đột ngột lan tràn từ bên trong pháp trận màu huyết hồng kia ra ngoài, gần như ngay lập tức, chúng đã triệt tiêu luồng lực lượng của Vạn Cơ Chi Thần, rồi điên cuồng lao lên, bao vây lấy thân cây chủ của Dục Vọng Mẫu Thụ.

Chỉ trong nháy mắt, một luồng khí tức đáng sợ đã nhuộm cả mảng sương mù màu đen trên bầu trời thành một mảnh đỏ bừng.

"Đó là..." Lâm Ân lập tức ngẩng đầu, trong lòng vừa cảm nhận được loại rung động đầy sợ hãi kia.

Ngả Văn tước sĩ bình tĩnh nói: "Bản thể của bà ta."

Cùng thời điểm này, bản thân hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần đang chìm trong luồng uy thế to lớn và mùi máu tươi tràn ngập kia, cũng không nhịn được phải lui về phía sau một bước. Gã ngẩng đầu, đưa mắt nhìn chằm chằm vào đống huyết nhục đang sôi trào trước mặt.

"Đúng là muốn bản thể hàng lâm xuống đây thật không dễ, bởi vì giống như ngươi, ta cũng bị nguyền rủa ảnh hưởng khiến cho bản thân không thể động đậy được. Tuy ta yếu hơn ngươi, ảnh hưởng của nguyền rủa cũng nhỏ hơn ngươi rất nhiều, nhưng muốn hàng lâm, vẫn cần vô số sinh mệnh hiến tế."

"Cho nên … cũng phải cảm tạ ngươi đã giúp ta giết chết nhiều người như vậy, lại cộng thêm một nửa đã bị ta ăn tươi kia nữa, coi như vừa vặn có thể thỏa mãn điều kiện để ta hàng lâm. Đương nhiên, cũng phải cảm tạ bọn nhỏ đã không ngại vất vả thiết kế bố cục này để ta hàng lâm."

Trong khi lời nói này vang vọng khắp không gian, thì khí tức căn nguyên mạnh gấp mấy lần so với trước đó cũng lập tức phun trào trên bầu trời.

Vạn Cơ Chi Thần đưa mắt nhìn cái thân cây đã trở nên khổng

lồ gấp mấy lần trước đó, lạnh nhạt nói: "Ngươi cho rằng làm như vậy là có thể chống lại ta?"

Dục Vọng Mẫu Thụ vặn vẹo thân hình, nói: "Không, chúa tể của ta, không phải ta cho rằng như vậy, mà là chúng ta cho rằng như vậy. Ngươi đã trấn áp và giết chóc giáo phái của chúng ta suốt trăm ngàn năm qua rồi, ngược lại đã khiến cho giáo phái vốn rời rạc của chúng ta đã trở nên đồng lòng nhất trí chưa từng có."

"Mà ý nghĩa của tổ chức não Cự Tượng đối với ngươi cũng lớn hơn chúng ta rất nhiều. Ta đã nghe về chuyện của ngươi rồi, ngươi muốn chỉnh hợp Cự Tượng và nền văn minh Cyber thành một thể. Ngươi từng thất bại, nhưng ngươi không từ bỏ, ngươi biết sự thật là cuộc chiến lúc trước của chúng ta chắc chắn sẽ thất bại, cho nên ngươi vẫn một mực chờ đợi ở thế giới hắc ám này, chờ đợi chúng ta rơi xuống nơi đây."

"Chờ đợi một ngày nào đó ngươi có thể tiến hành tam vị nhất thể."

"Nhưng ta cũng có thể nói cho ngươi biết rằng, chúng ta sẽ không để ngươi thực hiện được mục đích đó đâu. Hôm nay chính là ngày chúng ta tiêu diệt tộc máy móc các ngươi. Chúng ta đã chờ đợi ngày này suốt mấy ngàn năm rồi, chúng ta đã không chờ nổi nữa."

Oanh —— Vô số cành cây huyết nhục vặn vẹo từ dưới đất bắn ra, chỉ trong nháy mắt đã đánh thẳng vào vị trí của hình chiếu Vạn Cơ Chi Thần. Hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần nhanh chóng lui lại, nhưng những cành cây vốn đang lan tràn đến kia cũng lập tức làm ra phản ứng, chúng rầm rầm phát động một vòng tiến công mới về hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần.

Gương mặt Vạn Cơ Chi Thần vẫn lạnh nhạt như cũ, gần như tại khoảnh khắc rơi xuống đất, gã lập tức xòe năm ngón tay, hướng về phía những cành cây dữ tợn đang lan tràn đến.

Oanh —— Nương theo đó là một đòn trùng kích cực mạnh.

Vạn Cơ Chi Thần chỉ dùng sức mạnh của một hình chiếu đã chặn đứng được đòn tấn công hung hãn của bản thể Dục Vọng Mẫu Thụ.

"Chỉ có vậy thôi sao?" Vạn Cơ Chi Thần hờ hững nhìn xuống, vẫn không để Dục Vọng Mẫu Thụ vào mắt.

Tuy gã không phải bản thể, nhưng sức mạnh của hình chiếu này lại mạnh hơn nhiều so với hình chiếu bị hủy trước đó, hiển nhiên, gã hoàn toàn không để Dục Vọng Mẫu Thụ vào mắt.

"Không, Vạn Cơ Chi Thần, vẫn còn ta nữa."

Ngay khi hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần vừa nói xong, trong nháy mắt tiếp theo,

một giọng nói khàn khàn đã vang lên, trực tiếp khuếch tán khắp bầu trời. Vào khoảnh khắc này, ngay cả quá trình lưu chuyển của dòng khí trên không trung cũng bị quấy nhiễu, trở nên hỗn loạn.

Thật hiển nhiên, loại âm thanh kia lại phát ra một dạng sóng âm hỗn loạn tựa như tiếng thì thầm bên tai, làm cho người ta phát cuồng.

Chỉ trong phút chốc, nó đã chấn vỡ hàng ngàn đơn vị máy móc ở gần đó, ngay cả đầu óc Lâm Ân cũng vang lên một tiếng “Ầm”, bắt đầu lắc lư cuồng loạn, dù có Alice gia trì, nhưng trong nháy mắt này, hắn vẫn cảm nhận được một cơn đau đớn gần như muốn nổ tung.

Két két —— Giống như âm thanh bén nhọn kinh người, phát ra khi một đứa nhỏ bị đốt đến cháy sém, lại giống như tiếng kêu to đầy tuyệt vọng của một con côn trùng khổng lồ nào đó phát ra khi thân thể huyết nhục bị tách rời.

"Đó là..." Lâm Ân ôm cái đầu căng tức muốn vỡ ra của mình, hai mắt lập tức sung huyết đến đỏ bừng.

Rơi vào tình huống này, ngay cả Hắc Huyền Nguyệt vẫn luôn duy trí trạng thái ẩn hình, cũng trực tiếp bị thứ thanh âm kia cưỡng ép rời khỏi trạng thái, nặng nề rơi xuống đất, chú văn lan tràn khắp thân thể, gian nan đối kháng với ảnh hưởng đến từ lời thì thầm cuồng loạn kia.

Hai mắt Ngả Văn tước sĩ điên cuồng chớp động, ngay cả bề mặt của vòng bảo hộ linh năng cũng mơ hồ xuất hiện từng vết nứt.

-apptruyen-

Chương 879: Dưới Căn Nguyên, Đều Là Sâu Kiến!!!

"Quả nhiên... Là như thế."

Xoạt xoạt —— Nương theo đó là một tiếng vang cực lớn truyền ra.

Ngay tại khoảnh khắc đó, vùng không gian bị che phủ bởi mảnh sương mù màu đen dày đặc bên trên, lại trực tiếp vỡ vụn ra, hình thành một khe hở khổng lồ.

Chính tại khe hở khổng lồ nọ, có một con ngươi màu máu vô cùng to lớn, vừa chậm rãi mở ra, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần.

Vô số nhánh xúc tu sền sệt mà khổng lồ, kèm theo dịch nhờn màu đỏ máu, nhanh chóng phun ra từ bên trong kẽ nứt khổng lồ kia, chậm rãi chảy xuống dưới, và không một dấu hiệu, chúng đột nhiên phát động tiến công về phía hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần.

Ngay trong nháy mắt khi con ngươi màu đỏ máu kia xuất hiện, bên trong ý thức gần như sắp nổ tung của Lâm Ân lại hiện ra giao diện giới thiệu về tồn tại khủng bố kia.

【Huyết nhục chi phối giả 】

【Cấp bậc 】:???

【Trận doanh 】: Tuyệt đối hỗn loạn

【 Chủng tộc 】:???

【Năng lực chiến đấu】: Đối với ngươi, thông tin này không có ý nghĩa gì cả.

【 Giới thiệu】: là tồn tại khủng bố cấp căn nguyên được sinh ra từ thế giới hắc ám, chúa tể hàng tỉ sinh mệnh huyết nhục, ác ý cực lớn đã làm hình thể của hắn biến dạng, khiến hắn trở nên vặn vẹo và mất trật tự. Hắn từng xâm nhập vào Thị Giới khiêu chiến vị chú thị giả (người chăm chú nhìn vào) bên trong lĩnh vực ý thức kia, sau khi bị thua, hắn bắt đầu triển khai hành động ngấm ngầm chiếm đoạt các đại thế giới khác. Mà với tư cách là căn nguyên bản thổ, hắn vẫn một mực đi điều tra tung tích của những vị Thần linh trước kia, cũng có ý đồ nhúng chàm vào luồng lực lượng mạnh mẽ ấy, tiến hành thanh toán những người rơi xuống nơi này.

【 Đinh! Ngươi phát hiện ra tồn tại cấp căn nguyên mới: Huyết nhục chi phối giả, đã tự động thu nhận vào hệ thống đồ giám cho ngươi. 】

【 Đinh! Ngươi nhận được 18 điểm thuộc tính tự do! 】

"Huyết nhục... chi phối giả!" Lâm Ân cắn răng, dùng sức ôm lấy cái đầu đang căng thẳng như muốn nổ tung của mình, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào con ngươi màu máu khổng lồ kia.

Gặp được rồi!

Cuối cùng cũng được gặp tên kia rồi!

Chúa tể của hết thảy huyết nhục và những gì không sạch sẽ.

Ngọn nguồn của ô uế và cuồng loạn.

Tên kia… gã chính là Tà Thần từng triển khai chiếm đoạt Lam tinh lúc trước!

Xoạt xoạt —— Uy thế của ba đại căn nguyên cùng phát ra, khiến cho tấm lá chắn linh năng của Ngả Văn tước sĩ lập tức xuất

hiện những vết nứt chi chít.

Ngả Văn tước sĩ híp mắt, dòng số liệu trong cơ thể điên cuồng phun trào, thậm chí còn tản ra bên ngoài cơ thể, khiến cho mặt đất xung quanh không ngừng biến ảo giống hệt hình ảnh xuất hiện trong chiếc Kính Vạn Hoa.

Chịu ảnh hưởng bởi uy thế của ba đại căn nguyên, lực lượng của gã cũng không thể duy trì tình trạng ban đầu được nữa, lập tức phải tiến hành thăng cấp.

Quả nhiên, huyết nhục chi phối giả không thể tùy tiện phái Leviathan đến tham chiến một mình được, trên thực tế, gã vẫn luôn âm thầm ẩn núp để chờ đến thời khắc này.

Dưới căn nguyên, đều là sâu kiến.

Nói chi tiết hơn, một khi căn nguyên bộc phát uy năng, ngay cả quân vương cũng chỉ có thể cố gắng chèo chống, còn cấp tử triệu lại không khác gì người bình thường.

Đó là chưa kể đến tình huống hiện tại, khi uy thế của ba đại căn nguyên toàn bộ khai hỏa, người nào có thể đặt chân ở nơi đây?

Oanh —— Nương theo thế công mạnh mẽ của huyết nhục chi phối giả, chỉ trong nháy mắt, hình chiếu của Vạn Cơ Chi Thần đã hư hóa thành vô số dòng số liệu, trực tiếp che chở cho tất cả những đơn vị máy móc đang có mặt ở nơi này, và không có bất cứ do dự nào, gã trực tiếp lựa chọn để hình chiếu của mình rời khỏi sân đấu.

Ngay sau đó.

Đông ——

Đông ——

Nương theo từng tiếng chuông lớn vang lên.

Ngay tại vị trí của ba cái tổ ong lớn, cũng là khu vực trung tâm nhất trên bầu trời, có một cái cự trảo máy móc đột ngột hiện ra, phá vỡ không gian, tiếp đó là một con mắt rồng khổng lồ lạnh như băng chậm rãi hiển hiện, cái đầu rồng che trời…

Đến cuối cùng, mảng sương mù màu đen lập tức trở nên hỗn loạn, vội vàng dạt qua bên cạnh, để nhường chỗ cho hàm răng khổng lồ của một con Cự Long Máy Móc.

Giờ khắc này, bản thể của Vạn Cơ Chi Thần cũng trực tiếp hàng lâm.

Tiếng kim loại nổ vang cùng với tiếng bánh răng nghiến chặt, chỉ trong thoáng chốc đã triệt tiêu ảnh hưởng quấy nhiễu cuồng loạn phát ra từ Dục Vọng Mẫu Thụ và huyết nhục chi phối giả.

Vạn Cơ Chi Thần vốn là tồn tại trật tự thuộc về lĩnh vực máy móc, dù uy thế do gã tản ra vô cùng mạnh mẽ, nhưng ngược lại, nó hoàn toàn không sinh ra ảnh hưởng tiêu cực, hoặc cuồng loạn đối với sinh vật bình thường.

"Cho nên?" Vạn Cơ Chi Thần lạnh nhạt đưa mắt nhìn chăm chú vào hai vị căn nguyên thuộc lĩnh vực huyết nhục kia.

Ánh mắt của gã vẫn bễ nghễ như trước, thậm chí còn mang đến cho người ta một loại cảm giác gã đã sớm dự liệu được sự xuất hiện của huyết nhục chi phối giả từ trước rồi.

Phải biết rằng, Vạn Cơ Chi Thần vốn là nhân vật mạnh nhất trong ba nền văn minh khoa học kỹ thuật lớn năm đó, và bất cứ lúc nào, gã cũng vững vàng đè Cyber và Cự Tượng xuống phía sau mình, hơn nữa, là một máy móc phi thăng giả thuần túy, gã chưa bao giờ để bất cứ tồn tại cùng cấp nào vào trong mắt.

Trên thực tế, ngoại trừ mối tai họa ấy, thứ đủ tư cách làm cho

Vạn Cơ Chi Thần kiêng kỵ, cũng chỉ có thế giới thượng tầng đã vỡ nát, vẫn một mực không lộ diện kia thôi.

Đương nhiên, hiện giờ lại có thêm một tồn tại khác.

Bởi vì ngay khi Vạn Cơ Chi Thần xuất hiện, người ta vẫn có thể trông thấy những vết lõm xuống trên phần cổ khổng lồ của gã một cách rõ ràng.

Dù vậy, tại khoảnh khắc bản thể của gã xuất hiện, khí thế do bộ thân thể Cự Long Máy Móc kia tản ra cũng đủ để ngăn chặn khí thế của hai đại căn nguyên huyết nhục phía đối diện.

Lâm Ân cắn răng, cố nén cảm giác tan vỡ khi phải hứng chịu uy thế to lớn kia, để gian nan đưa tay vào trong ngực, nói: "Ngả Văn tước sĩ... Anh có thể đề cao cường độ của lá chắn lên một chút hay không... em... em..."

Ngả Văn tước sĩ quay đầu lại, nghiêm túc nói: “Cậu không chống đỡ nổi sao?"

Lâm Ân vừa thở hổn hển vừa gian nan lấy chiếc máy ảnh DSLR lúc trước từng thuận tay lấy được ở chỗ Bạch Dật từ trong ngực ra, đưa tay nói: "Không phải... Em muốn ghi hình, truyền lên Thị Giới..."

"Có thể bán lấy tiền!"

Chương 880: Chùm Sáng Phân Tử - Lời Thì Thầm Chết Chóc – Bào Tử Lan Tràn!

Khóe miệng Ngả Văn tước sĩ điên cuồng co giật.

Đến lúc nào rồi mà hắn còn như vậy?

Trong khi những người khác đứng xem cuộc chiến, đến thở mạnh cũng không dám, thì nhóc con nhà cậu lại trăn trở suy nghĩ xem nên kiếm tiền như thế nào?

Cậu có phát hiện ra loại hành vi này của mình cực kỳ không phù hợp với bầu không khí căng thẳng ở bên ngoài hay không?

Dù trong lòng đang nghĩ như vậy, nhưng Ngả Văn tước sĩ vẫn gia tăng thêm một chút cường độ lá chắn, để phòng ngừa hắn vì quay lại hình ảnh mà tự làm mình đi đời nhà ma luôn.

Ngay sau đó, ánh mắt của gã lại một lần nữa rơi vào khu vực trung tâm chiến trường.

Ba đại căn nguyên lớn đang giằng co với nhau.

Bầu không khí gần như đã chùng tới đỉnh điểm.

Trong mấy tồn tại này, Dục Vọng Mẫu Thụ là đại căn nguyên có thực lực yếu nhất, nhưng bản thể của bà ta đã giáng lâm, chỉ cần pháp trận hiến tế vận hành như thường, thì lực lượng bản thể của bà ta sẽ càng ngày càng mạnh.

Nhưng huyết nhục chi phối giả và Vạn Cơ Chi Thần lại không

chân chính buông xuống theo phương thức đó, bọn họ đã cưỡng ép phá vỡ không gian để bản thể của mình xuất hiện ở nơi đây.

Bởi vậy, chiến lực của bọn họ tất sẽ gánh chịu hạn chế vô cùng to lớn.

Dù vậy, Vạn Cơ Chi Thần vẫn có được lực lượng đủ để đối đầu với hai đại căn nguyên của thần giáo Huyết Nhục.

Ngả Văn tước sĩ khẽ cau mày.

Bởi vì đã đến lúc này rồi, mà Leviathan – tồn tại làm gã quan tâm nhất vẫn chưa xuất hiện, cả loại ôn dịch của Dịch Y bên kia nữa.

Vấn đề là hiện tại, ba đại căn nguyên đã có mặt trên chiến trường rồi, dù bọn họ có phát tán ôn dịch thì thứ đó có ích lợi gì chứ?

Phải biết rằng, tồn tại căn nguyên gần như đã siêu thoát hầu hết các loại thủ đoạn đối địch tầm thường rồi, chẳng lẽ bọn họ thật sự có thể tạo ra một loại ôn dịch đủ khả năng gây ảnh hưởng đối với căn nguyên?

Cho nên... bố cục của bọn họ là gì đây?

Trên chiến trường, quá trình giằng co vẫn đang tiến hành.

Xung quanh yên tĩnh như chết.

"Các ngươi thật sự cho rằng các ngươi cùng nhau xuất chiến, sẽ là đối thủ của ta?" Bỗng dưng cái đầu rồng khổng lồ của Vạn Cơ Chi Thần nhìn xuống, ánh mắt cực kỳ lạnh nhạt.

Những nhánh xúc tu che trời ùn ùn kéo từ bên trong khe hở phía chân trời ra ngoài, lại ầm ầm trượt xuống bên dưới, đôi mắt huyết hồng của huyết nhục chi phối giả vẫn đang nhìn chằm chằm

vào cái đầu rồng khổng lồ của Vạn Cơ Chi Thần phía đối diện, âm trầm không nói lấy một lời.

Dục Vọng Mẫu Thụ cũng cười lạnh chăm chú nhìn vào Vạn Ky Chi Thần, nói: "Chúa tể, đừng nên tự cao tự đại nha, chẳng lẽ ngươi đã quên vết thương trên cổ ngươi rồi? Chẳng phải điều đó đã đủ chứng minh rồi sao? Nghĩa là ngay cả ngươi cũng sẽ bị thương đó!"

"Đã như vậy, sao ngươi có thể khẳng định chúng ta không làm được gì?"

Vạn Cơ Chi Thần ngẩng cái đầu rồng lên, nhìn xuống bọn họ, hờ hững nói: "Bởi vì phế vật vĩnh viễn vẫn là phế vật, một đám dựa vào rác hữu cơ huyết nhục để phô trương thanh thế, cũng dám sủa loạn trước mặt ta sao?"

Ngay tại khoảnh khắc Vạn Cơ Chi Thần nói xong câu này, gã cũng ngang nhiên phát động công kích, căn bản không có quá nhiều nhẫn nại như vậy.

Cái đầu rồng khổng lồ đột ngột mở ra, chùm tia sáng nóng bỏng bắn về phía con ngươi khổng lồ của huyết nhục chi phối giả.

Mà đồng thời, chỉ dựa vào một ý niệm của gã, từng món trang bị máy móc khổng lồ với hình thể màu bạc xanh đang ẩn giấu trong mảng sương mù màu đen một mực sôi trào tại độ cao mấy vạn km bên trên kia, lại nhanh chóng thành hình, và được lắp ráp xong xuôi chỉ trong giây lát.

Oanh —— Chùm sáng phân tử từ trên trời giáng xuống, gần như đã bao trùm toàn bộ thân thể khổng lồ của Dục Vọng Mẫu Thụ.

Chiến tranh hết sức căng thẳng.

Ánh mắt của huyết nhục chi phối giả lạnh lẽo vô cùng, con

ngươi tập trung nhìn thẳng về phía trước, đột nhiên không gian trước mắt lại vỡ vụn ra như mặt kính, trực tiếp chặn đứng chùm sáng đả kích của Vạn Cơ Chi Thần, đồng thời bên trong kẽ nứt cũng truyền đến những tiếng thì thầm có thể làm cho tư duy người ta sụp đổ.

Két két ——

Két két ——

Ngay tại khoảnh khắc nghe được những tiếng thì thầm bén nhọn kia, tất cả đám sinh vật xung quanh đều cảm nhận được ý thức của mình đang bị vô số những tin tức vô dụng, ô uế và vặn vẹo lấp đầy.

Nếu nói dung lượng đại não của ngươi là 100, thì dưới sự ảnh hưởng của những tiếng thì thầm kia, chỉ trong nháy mắt lượng lớn tin tức vặn vẹo đã chạy qua, lấp đầy đại não của ngươi với cường độ vượt quá 100. Nghĩa là nó trực tiếp đẩy đại não của ngươi tiến vào trạng thái siêu phụ tải, đau đớn như muốn nứt ra chỉ trong nháy mắt.

Không cần phải nghi ngờ, đây tuyệt đối là thủ đoạn đối địch đặc thù chỉ thần giáo Huyết Nhục và thần giáo Cơ Giới đã có lịch sử tranh đấu công khai dài đến mấy ngàn năm mới có thể tổng kết ra được.

Phần cứng của ngươi căn bản không thể dung nạp được nhiều tin tức như thế cùng lúc xâm nhập vào.

Bởi vậy, gần như trong khoảnh khắc sau đó, đại quân máy móc vẫn được Vạn Cơ Chi Thần bảo vệ bên ngoài, lập tức nổ tung thành từng mảnh.

Song song với tiếng thì thầm của huyết nhục chi phối giả, đòn công kích của Dục Vọng Mẫu Thụ cũng ập đến. Bà ta trực tiếp

dùng năng lực tái sinh cường đại của mình để ngạnh kháng đòn công kích chùm hạt căn bản của Vạn Cơ Chi Thần, nương theo một tiếng thét dài, vô số bào tử từ bên trong thân cây khổng lồ của bà ta nhanh chóng phát tán lên bầu trời.

Rầm rầm rầm —— Gần như tại khoảnh khắc vô số bào tử kia tiếp xúc với mặt đất, những tế bào bên trong nhanh chóng sinh sôi, phát triển, vô số cây đại thụ huyết nhục trực tiếp nảy mầm sinh trưởng trong nháy mắt.

Thoạt nhìn, cả đám này giống hệt hàng loạt mũi gai nhọn, ngang nhiên phát động đòn tiến công trên phương diện vật lý về phía Vạn Cơ Chi Thần.

"Bào tử lan tràn".

Chỉ trong giây lát, bên trong khu vực vốn đã hóa thành phế tích của thành nguyền rủa đã biến thành một cánh rừng đầy những gốc cây cối huyết nhục không ngừng nhúc nhích, lan tràn.

Tái sinh!

Tốc độ hồi phục và lành lại nhanh đến không thể nào tưởng tượng nổi.

Loại năng lực này đã trợ giúp Dục Vọng Mẫu Thụ nhanh chóng khôi phục lại trạng thái ban đầu, dù vừa phải hứng chịu vô số chùm hạt căn bản đáng sợ đến từ Vạn Cơ Chi Thần.

Chương 881: Ý Thức Bất Diệt, Máy Móc Vĩnh Tồn!!!

Rầm rầm rầm —— Vô số những sợi dây leo dài đến cả trăm mét, gần như đã khuất nát cả đại địa, lực trùng kích mãnh liệt và đống tro bụi nhanh chóng lan tràn ra ngoài, ngay cả bọn Lâm Ân đang đứng cách nơi này cả mấy trăm cây số cũng bị ảnh hưởng.

Ánh mắt Ngả Văn tước sĩ vẫn bình tĩnh như thường, và đúng vào khoảnh khắc làn sóng trùng kích kia quét tới, gã trực tiếp nắm lấy bả vai Lâm Ân, dứt khoát truyền tống cả nhóm lên độ cao ngàn mét trên bầu trời.

Chiến tranh triệt để bộc phát rồi.

Dưới mặt đất đã không còn bất cứ khu vực nào có thể dung thân.

Nơi ánh mắt nhìn tới, toàn bộ khu vực bên trong thành nguyền rủa đều hóa thành một cái địa ngục vô gian, với vô số những sợi dây leo không ngừng nhúc nhích, lan tràn.

Mảnh sương mù màu đen cũng bị mưa gió đầy trời quấy nhiễu, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy rất nhiều nhánh xúc tu khổng lồ cùng với ánh mắt nguyền rủa thuộc về huyết nhục chi phối giả, không ngừng ẩn hiện trong mảnh sương mù màu đen kia.

Mà đây chính là đại chiến cấp căn nguyên.

Nếu bọn họ toàn lực ra tay thật, chỉ sợ mấy ngàn dặm quanh đây đều sẽ trở thành chiến trường của bọn họ.

Ở thời điểm hiện tại, dù đang bị hai đại căn nguyên huyết

nhục vây công, Vạn Cơ Chi Thần vẫn tỏ thái độ lạnh nhạt như thường, thong dong ứng đối, bởi vì so với mặt đất, gã còn nắm giữ cả bầu trời gần như vô tận bên trên.

Sương mù màu đen phun trào lên không trung, chỉ một ý niệm trong đầu, gã có thể nhanh chóng chế tạo ra ngàn vạn thiết bị máy móc.

Đó là đả kích siêu cự ly chân chính.

Ban đầu, chỉ có vào chùm sáng hạt chiếu xuống chiến trường, nhưng theo thời gian trôi qua, mật độ chùm sáng hạt kia bắt đầu gia tăng, thậm chí còn gia tăng gấp mấy lần.

Mà chúng vốn không phải là vũ khí năng lượng tầm thường, gần như khi chạm đến chùm tia sáng kia, toàn bộ những dạng vật chất khác đều sẽ nhanh chóng bị tan rã, bị phá hủy từ phương diện phân tử.

"Quần thể nano cũng xuất chiến rồi!" Lâm Ân cầm máy ảnh DSLR trên tay, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào vòng lốc xoáy cuồng phong giống hệt một đống cát bụi bên trên. Chúng đang triển khai quá trình xâm thực toàn diện đối với Huyết Nhục Thụ Giới.

Không chỉ quần thể nano, ba cái tổ ong hắc tinh kia cũng khai hỏa toàn bộ rồi, giống như như tòa thành lũy tinh tế, bọn họ điên cuồng nã súng, tiêu diệt đống dây leo của Thụ Giới đang lan tràn về phía bọn họ.

Ngả Văn tước sĩ bình tĩnh cầm lấy quyền trượng, nói: "Đừng nghĩ thần giáo Cơ Giới chỉ là một đống khung máy móc phân tán, rời rạc, nhất định phải coi bọn họ là một cá thể thống nhất. Khi chân chính đặt chân lên chiến trường cường độ cao, mỗi một thể máy móc ở đây đều sẽ là một bộ phận của Vạn Cơ Chi Thần."

Hiển nhiên, gã vừa điều động một phần số liệu bọn họ tụ tập được, vào quãng thời gian nền văn minh Cyber đối kháng với Vạn Cơ Chi Thần trước đó.

Dù tư liệu đã mất mát đi khá nhiều, nhưng những phần còn lại vẫn đủ khiến Ngả Văn tước sĩ hiểu rõ sự đáng sợ của Vạn Cơ Chi Thần, hoặc là nói, sự đáng sợ của nền văn minh máy móc có trí tuệ.

Nếu gã không rơi xuống nơi này, mà vẫn ở trong trạng thái đỉnh phong như năm đó, thì kết quả nhận được sau khi nền văn minh máy móc có trí tuệ này toàn diện phát động, chính là tinh hệ nổ tung trong nháy mắt, rồi ngay sau đó, toàn bộ vật chất của cả tinh hệ kia đều có thể trở thành vũ khí trong tay bọn họ.

Mở rộng, chế tạo, cuồn cuộn không ngừng, nước lũ sắt thép vô cùng vô tận.

"Rất nhanh thôi, cậu sẽ được nhìn thấy tiềm lực chiến tranh chân chính của nền văn minh máy móc có trí tuệ." Ngả Văn tước sĩ ngẩng đầu nhìn lên, cảm khái nói.

Lâm Ân cũng hướng ánh mắt chăm chú của mình, nhìn chằm chằm vào chiến trường hỗn loạn trước mặt.

Oanh oanh oanh oanh oanh —— Vô số phi cơ chiến đấu và hàng loại đơn vị máy móc đã bị dư âm do đòn công kích của Dục Vọng Mẫu Thụ và huyết nhục chi phối giả phát ra, trực tiếp giết chết trên chiến trường.

Nhưng rất nhanh Lâm Ân lại chú ý tới một điều khác thường.

Chỉ thấy từng chùm sáng nhảy vọt qua khoảng cách cực xa, gần như trước mặt chúng, không có gì gọi là khoảng cách cả, để nhanh chóng xuất hiện ở khắp nơi trên chiến trường, đường nét bên ngoài cơ thể nhanh chóng hiển hiện ra ngoài, hàng loạt những

đơn vị máy móc mới vừa một lần nữa được đưa lên trên chiến trường.

Tuy phần lớn trong số chúng vừa xuất hiện đã nhanh chóng bị địch nhân tiêu diệt, nhưng có một điều quỷ dị lại phát sinh trong quá trình này.

Nương theo vô số những chùm sáng màu lam, mang theo đơn vị máy móc nhảy vọt qua không gian, không ngừng lộ diện, người ta hoàn toàn có nhận ra, số lượng đơn vị máy móc đã xuất hiện trên chiến trường càng nhiều hơn.

Phần lớn đại quân máy móc buông xuống sớm đã bị hủy diệt ở giai đoạn đầu của cuộc chiến rồi, nhưng nhóm bộ đội máy móc buông xuống sau lại giống như vô cùng vô tận, không ngừng xuất hiện trên chiến trường.

Mỗi một phút trôi qua đều có mười mấy ngàn đơn vị máy móc bị nổ tung, nhưng ngược lại mỗi một phút trôi qua, lại có đến mấy chục ngàn đơn vị máy móc được chuyển dời đến nơi này, bổ sung vào chỗ trống.

Lâm Ân đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt đầy thâm thúy.

Vào khoảnh khắc này, dường như hắn mới nghe được âm thanh rộn ràng, ầm ĩ vang lên từ khoảng cách xa xôi bên ngoài kia, đó là âm thanh nhà xưởng chế tạo máy móc của thần giáo Cơ Giới vừa được toàn diện kích hoạt.

Dựa trên vô số tài nguyên tích lũy được, mỗi phút mỗi giây, đều có vô số máy móc chiến tranh được chế tạo ra, rồi trút thẳng vào chiến trường tàn khốc này.

Cơ giới hóa, nhà xưởng hóa.

Nhìn thì tưởng chừng như đám máy móc đó quá yếu ớt, không chịu nổi một đòn, nhưng trên thực tế, địch nhân mà hai vị căn

nguyên của thần giáo Huyết Nhục đang phải đối mặt, vốn không chỉ là một mình Vạn Cơ Chi Thần, mà cả một nền văn minh do gã làm đại diện.

Mà đây chỉ là chiến tranh tại thế giới hắc ám thôi, nếu là chiến tranh trên vũ trụ thì sao?

Chiến tranh tinh tế sẽ như thế nào?

"Ý thức bất diệt, máy móc vĩnh tồn." Ánh mắt Ngả Văn tước sĩ chớp động, trực tiếp nói ra tám chữ kia.

Chương 882: Liệu Loại Khả Năng Ấy Có Tồn Tại Hay Không?

Từng là thủ lĩnh của một trong ba nền văn minh khoa học kỹ thuật rực rỡ nhất vạn giới, nền văn minh của Ngả Văn tước sĩ cũng trải qua thời đại máy móc, nhưng đến cuối cùng, bọn họ đã lựa chọn linh năng phi thăng, hoàn toàn vứt bỏ vật chất, khiến cho vô số những sinh linh bên trong nền văn minh ấy trực tiếp hội tụ lại trở thành một dạng tinh thần thể thống nhất, chỉ tồn tại dưới hình thức linh năng.

Nhưng là nền văn minh thực hiện quá trình phi thăng muộn nhất trong ba nền văn minh ngày ấy, khi bọn họ còn chưa thật sự đạt tới linh năng đỉnh phong, đã liên kết với nền văn minh Cự Tượng tham dự cuộc đại chiến đối với Vạn Cơ Chi Thần rồi.

Mặc dù bọn họ thắng, cũng thành công trục xuất Vạn Cơ Chi Thần rời đi.

Nhưng cũng bởi vậy mà bọn họ suy sụp.

Chính vì chuyện này mới khiến bọn họ không thể dùng hình thái đỉnh phong nhất để đối địch khi tai họa hàng lâm.

Vào khoảnh khắc cuối cùng kia, Ngả Văn tước sĩ, một con AI cuối cùng của nền văn minh Cyber, cũng chỉ có thể thừa kế di sản của Cyber phi thăng giả, cố gắng hết mức để duy trì đốm lửa nhỏ duy nhất và cuối cùng của nền văn minh khi ấy.

Có đoạn chuyện xưa này, nhưng gã không hận Vạn Cơ Chi

Thần.

Bởi vì muốn làm cho thực lực của nền văn minh tiến thêm một bước, chỉ có thể tiến hành tam vị nhất thể.

Nhưng bản thân nền văn minh lại quyết định tuyệt đối không thể thông qua phương thức hòa bình và tự nguyện để xử trí chuyện này. Bởi vì là một phi thăng giả, bản thân ngươi vốn không chỉ đại diện cho chính ngươi, mà đại diện cho vô số những cá thể khác đã tụ hợp lại cùng một chỗ với ngươi, khiến ngươi sinh ra tương lai cho toàn bộ nền văn minh đó.

"Nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy, bọn họ sẽ thua." Lâm Ân cầm chiếc máy ảnh DSLR trên tay, ánh mắt không ngừng phân tích thế cục, rồi đưa ra phán đoán của mình.

Bọn họ mà hắn đang nói đến chính là hai đại căn nguyên của thần giáo Huyết Nhục.

Bởi vì chính mắt hắn đang nhìn thấy, tuy chiến trường vô cùng hỗn loạn, nhưng Dục Vọng Mẫu Thụ và huyết nhục chi phối giả vẫn không thể làm gì được bản thể của Vạn Cơ Chi Thần.

Mà dưới tình huống này, những đơn vị máy móc được chuyển tiếp đến vẫn đang không ngừng tăng lên.

Giết không hết, đến vô cùng.

Nhưng điều kinh khủng nhất trong tình huống này lại là… tính kỷ luật.

Bởi vì mặc cho chiến trường vô cùng hỗn loạn, mỗi phút đều có vô số đơn vị máy móc chết đi, nhưng đại quân của tộc máy móc vẫn giữ kỷ luật vô cùng tốt, thậm chí là tinh vi chấp hành mọi điều lệnh chiến tranh của bọn họ.

Giống như mỗi một cái linh kiện bên trong một cỗ máy lớn,

sau khi hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ lập tức dùng hình thức tự bạo để tạo thành một bộ phận sát thương đối với hai đại căn nguyên kia, ngay cả một chút sức lực còn lại cũng được phát huy đến cực hạn.

Nhìn như bé nhỏ không đáng kể, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, đây tuyệt đối sẽ biến thành phản ứng lượng biến sinh ra chất biến!

Bởi vì chỉ qua không đầy hai phút, tại phần không vực mà hai đại căn nguyên kia còn chưa kịp xử lý trên bầu trời, đã hội tụ hơn vạn chiếc phi cơ chiến đấu, đang triển khai oanh tạc và tập kích bọn họ.

Từ xưa đến nay, thứ mà Vạn Cơ Chi Thần dựa vào vốn không phải là bản thể, bởi vì thực lực chân chính của gã lại đến từ toàn bộ nền văn minh máy móc có trí tuệ mà gã là đại diện cơ!

"Nhưng hình như... bọn họ vẫn đang chờ." Ánh mắt Lâm Ân đang nhìn chằm chằm vào hai đại căn nguyên huyết nhục khổng lồ bên dưới chiến trường kia.

Lá bài tẩy của bọn họ là gì?

Mục đích của bọn họ là gì?

Đấu tranh với thần giáo Cơ Giới nhiều năm như vậy, khẳng định là bọn họ sẽ biết hậu quả của chuyện khiêu chiến với thần giáo Cơ Giới là gì.

Rốt cuộc bọn họ quyết tâm làm như vậy là vì cái gì?

Ôn dịch... Diệt tuyệt... át chủ bài... Ý thức...

Trong nháy mắt đó, toàn thân Lâm Ân lập tức chấn động mạnh.

Bởi vì đột nhiên hắn nghĩ đến một loại khả năng, một loại khả năng mà ngay khi nó phát sinh, nhất định có thể tạo thành đả kích vô cùng đáng sợ với thần giáo Cơ Giới, thậm chí ở thời điểm ý tưởng này lóe lên trong đầu, nó cũng mang đến cho hắn một loại cảm giác ớn lạnh từng cơn.

Nếu như vậy...

Liệu có loại khả năng ấy tồn tại hay không?

Liệu loại ôn dịch mà Dịch Y đã nghiên cứu chế tạo ra kia, vốn không nhằm vào thể máy móc, mà trực tiếp nhằm vào ý thức chịu tải của bọn họ hay không?

Dù đó là một đòn đả kích không trực tiếp nhằm vào ý thức, chỉ có thể khóa ý thức của bọn họ lại trong cơ thể, khiến bọn họ không thể tiến hành di chuyển và nhanh chóng truyền dữ liệu rời đi, trực tiếp cắt đứt mối liên hệ giữa bọn họ cùng với Vạn Cơ Chi Thần hoặc là tổ ong...

Chỉ nghĩ như vậy thôi cũng đã đủ đáng sợ rồi!

Bởi vì nếu sự thật là như vậy, chẳng khác nào, đám Dịch Y kia có thể chặt đứt tiềm lực chiến tranh cường đại của thần giáo Cơ Giới, triệt để xóa đi năng lực tổng động viên của bọn họ, cũng như chặt đứt cánh tay của Vạn Cơ Chi Thần chỉ trong nháy mắt!

Giờ khắc này, Lâm Ân như được thể hồ quán đỉnh.

"Em hiểu rồi!" Lâm Ân rống to, đột nhiên ngẩng đầu nhìn tới.

Nhưng ngay tại thời điểm đó, phía trên vùng không vực nằm sát biên giới chiến trường chợt biến thành một mảnh mông lung hư ảo, âm thanh nào đó vừa truyền đến đã vang vọng khắp bầu trời.

Chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt của tất cả những sinh vật

đang có mặt ở nơi này đều bị tiếng ngân nga như xuất phát từ dưới đáy biển sâu kia thu hút.

Một giây sau, ngay tại thời điểm vùng hư ảo ấy tách ra, một con quái vật khổng lồ gần như đã che đậy cả nửa bầu trời, chậm rãi xuất hiện trên không trung của chiến trường. Có thể nhìn thấy rõ ràng những đường kinh mạch màu máu đang nhúc nhích trên cơ thể con quái vật khổng lồ nọ, hàng loạt con ngươi được khảm nạm trên tầng huyết nhục, quầng sáng màu đỏ máu tản ra từ trên cơ thể con quái vật này cũng nhanh chóng nhuộm đẫm mảng sương mù màu đen xung quanh.

Nó giống như một con cá voi khổng lồ đang bơi trên bầu trời.

Ngay bên rìa của khoang sinh học tại vị trí trung tâm trên người con Leviathan Huyết Nhục khổng lồ kia, có một người đeo chiếc mặt nạ con quạ màu trắng đang đứng sừng sững giữa tiếng ngân nga và cuồng phong xẹt qua thân thể, đôi mắt tôi tăm đằng sau chiếc mặt nạ kia trực tiếp nhìn chằm chằm xuống vô số đại quân máy móc bên dưới.

Chương 883: Con Át Chủ Bài Chân Chính!

Tại khoảnh khắc nhìn thấy Leviathan xuất hiện, trên khuôn mặt to lớn của Dục Vọng Mẫu Thụ lập tức lóe lên một nụ cười vặn vẹo đầy khoái ý.

Giống như một điềm báo cho thấy đám người này đã sớm có dự mưu.

Hoặc … đây vốn là một vở kịch long trọng đầy quỷ dị. Bọn họ đã chuẩn bị xong hết mọi thứ, và tại thời điểm tất cả diễn viên đều bước lên sân khấu, tiết mục kia sẽ được đẩy lên cao trào.

Một cái thần giáo Huyết Nhục vốn đã là thể liên hợp giữa hai giáo phái trụ cột khác, hiện giờ lại liên hợp với một đám bác sĩ đáng kính chuyên ẩn núp tại chỗ sâu nhất bên trong thành Hắc Dạ, cả đám trực tiếp trả cái giá cực kỳ đắt đỏ, để tự mình đi tới làm nền cho hai đại căn nguyên.

Vào giờ phút này, mục đích chân chính của bọn họ đã lộ ra ngoài.

Gần như cùng lúc ấy, trên màn hình giám sát của ba tổ ong lớn cũng lập tức hiện ra vật thể khổng lồ màu máu trên không trung kia, cùng với tồn tại đeo chiếc mặt nạ mỏ chim màu trắng đang đứng sừng sững trong khoang sinh học của Leviatha.

"Dịch Y!"

Có thể nói, ngay tại khoảnh khắc Leviathan xuất hiện, một cảm giác bất an mãnh liệt lập tức dâng trào lên, chỉ trong nháy

mắt đã trải rộng ra toàn bộ thành nguyền rủa.

Bóng ma khổng lồ hạ xuống dưới, tiếng thét dài khuấy động hư không, khiến cho tất cả những bộ cảm biến máy móc đều vang lên tiếng “ong ong” rung động.

Giống như một loại ăn ý ngầm.

Gần như trong nháy mắt, khi sự chú ý của Vạn Cơ Chi Thần bị Leviatha Huyết Nhục hấp dẫn, huyết nhục chi phối giả và Dục Vọng Mẫu Thụ cũng đồng loạt ra tay, trực tiếp phát động thế công cực kỳ mãnh liệt về phía Vạn Cơ Chi Thần.

Dường như từ đầu đến giờ, bọn họ vẫn một mực tích súc lực lượng, vẫn một mực chờ đợi thời cơ, mà thời cơ kia... chính là ngay lúc này!

"Động thủ!" Giọng nói hung tợn của Dục Vọng Mẫu Thụ vang vọng khắp bầu trời.

Cũng vào thời điểm này, ngay tại khoảnh khắc vô số đơn vị máy móc đang khóa chặt vào cự vật khổng lồ vừa mới xuất hiện kia, thân thể vốn đang che phủ hư không, lấp kín mặt trời của nó lại ầm ầm xuất hiện vô số những lỗ thủng nhỏ.

Cảnh tượng này giống hệt khoảnh khắc toàn bộ lỗ chân lông trên cơ thể ngươi đều mở ra cùng một lúc vậy.

Bên trong những lỗ hổng huyết nhục đen kịt kia, một thứ chất lỏng màu đỏ như máu điên cuồng chảy qua tổ chức niêm mạc, thấm ướt mỗi một cái bào tử.

Đó là virus!

Đó là ôn dịch!

Giống như Tử Thần mang đến hủy diệt và tai họa, tên Dịch Y

kia chậm rãi vươn cánh tay khô héo của mình lên, đôi mắt đằng sau chiếc mặt nạ con quạ màu trắng trực tiếp phản chiếu toàn bộ đại địa bên dưới.

Ngay tại khoảnh khắc này, gã hạ lệnh.

Bành ——

Bành ——

Vô số âm thanh trầm đục do huyết nhục bị dồn nén, trực tiếp bật tung ra truyền đến, nhưng âm thanh này quá nhỏ, thậm chí còn không thể thu hút sự chú ý nào trên chiến trường hỗn loạn kia.

Đó là vô số bào tử hoàn toàn do những cục máu thịt mập mạp tạo dựng nên, chỉ là nhìn bên ngoài, chúng nó lại giống như hệt một trái tim còn đang đập mạnh, lại đột nhiên bị móc ra bên ngoài, máu chảy đầm đìa, huyết dịch lênh láng.

Sau đó dưới cái nhìn chăm chú của tất cả những sinh vật bên dưới... vô số bào tử kia bắn mạnh lên khung trời!

Gần như cùng thời điểm đó, nỗi bất an to lớn cũng ầm ầm xuất hiện, và nhanh chóng bao phủ ý thức của Vạn Cơ Chi Thần. Con ngươi trong mắt gã đột ngột co rút lại, thậm chí người ta còn có thể nhìn thấy rõ ràng hình ảnh của những cục bào tử kia từ trong con mắt khổng lồ của gã.

Ngả Văn tước sĩ không chút cảm xúc ngẩng đầu nhìn lên, bên trong con ngươi màu xanh lá đang phản chiếu hình bóng của Leviathan khổng lồ.

Ôn dịch.

Đúng như những gì gã từng suy đoán.

Đây mới là lá bài tẩy chân chính của bọn họ.

Đây mới là mục đích chân chính của bọn họ!

Bắt đầu từ lần bọn họ trực tiếp ra tay Lâm Ân ở thành Hắc Dạ…

Bắt đầu từ khoảnh khắc bọn họ điều tra ra những nội dung chuyên ngành được đầu tư nghiên cứu lâu dài kia, bọn họ đã bắt đầu lên kế hoạch chuẩn bị cho thời điểm hiện tại rồi.

Mục đích của cuộc chiến tranh này vốn không phải là tranh đoạt tổ chức não của Cự Tượng, bởi vì từ đầu đến cuối, mục đích của bọn họ vẫn đặt lên người thần giáo Cơ Giới.

Bọn họ chỉ chờ đợi thời khắc này, để tiến hành đáp trả toàn bộ thù hận đã tích lũy cả ngàn năm qua với thần giáo Cơ Giới!

Oanh oanh oanh oanh oanh —— Khoảnh khắc đó, ở thời điểm vô số bào tử nổ tung trên bầu trời kia, gần như mảng sương máu ấy đã bao phủ toàn bộ hư không trên chiến trường.

Chúng ăn mòn mỗi một ngõ ngách dù là nhỏ nhất ở nơi này…

Chúng ăn mòn mỗi một thể máy móc đang hiện hữu bên dưới...

Mà thứ bị ảnh hưởng đầu tiên chính là ba đại tổ ong hắc tinh.

Gần như chúng nó chính là tồn tại đứng mũi chịu sào. Bởi vì ngay tại khoảnh khắc sương mù màu máu bám lên tổ ong, tầng kim loại bên ngoài bắt đầu biến dạng, từ phần tử nhỏ nhất thuộc lĩnh vực vi mô cho đến lớp vĩ mô bên ngoài, phía trên kim loại bắt đầu sinh sôi ra vô số những sợi huyết nhục không ngừng ngọ nguậy.

Những sợi huyết nhục kia giống như vô số nhánh dây leo tham lam, chúng ào ào ào lan tràn và đánh chiếm khắp nơi trên bề mặt của tổ ong.

Từ xa xa nhìn lại, dường như phía trên tòa Kim Tự Tháp lật ngược màu đen bóng loáng kia đã bị phủ lên một lớp màng bao gồm rỉ sét và máu đen. Sau đó những vết máu kia lại nhanh chóng mở rộng, nhanh chóng lan tràn, nhanh chóng thối rữa!

"Cảnh cáo! Cảnh cáo! Tổ ong bị nhân tố không biết tấn công, tín hiệu gián đoạn, hệ thống phòng ngự bị xâm lấn!"

"Đã mất liên kết với đại quân máy móc số 1, số 4, số 35! Không thể thành lập liên hệ!"

"Cảnh cáo! Cảnh cáo! Liên kết tin tức với ý thức chủ căn cứ đã bị ngăn cách, liên kết tin tức với chúa tể cũng bị ngăn cách, khẩn cấp triệu hồi nhóm ý thức truyền dữ liệu... Không thể truyền dữ liệu, quyền lực truyền dữ liệu của ý thức đã bị ngăn cản bởi tác nhân không biết!"

"Đã gửi đi thỉnh cầu kết nối tin tức, không thể nhận được hồi âm, không thể nhận được hồi âm!"

Gần như trong khoảnh khắc đó, tại không gian ý thức của ba tổ ong, cùng với ý thức máy móc trên toàn bộ chiến trường đều bị tác nhân không biết quấy nhiễu nặng nề, vô số tín hiệu màu đỏ mang ý nghĩa liên kết đứt đoạn, không ngừng sáng lên trên màn hình.

Chương 884: Đả Kích Nặng Nề!

"Cảnh cáo! Cảnh cáo! Thỉnh cầu tiến hành kết nối khẩn cấp ở mức độ cao nhất với hội nghị chỉnh đốn, lập tức..."

Két ——

Tất cả đều trực tiếp chìm vào im lặng.

Giống như vô số những sợi xiềng xích trói lại, hoặc giống như đám linh canh ngục vừa đóng chặt cánh cửa lớn đi thông ra bên ngoài, vào khoảnh khắc tổ ong bị huyết nhục bao phủ, toàn bộ không gian ý thức đã rơi vào bóng tối, tất cả những mối liên hệ với bên ngoài đều trở nên tĩnh lặng như biển sâu thăm thẳm.

Yên tĩnh!

Yên tĩnh như đã chết rồi!

Ba đại tổ ong cùng lúc rơi vào tình trạng tê liệt, giống như ba cái xác chết bị chôn chung vào một mộ. Ba tòa Kim Tự Tháp khổng lồ màu đen cấu tạo kim loại, cũng không còn vẻ sáng bóng lạnh lẽo như trước, chúng đã biến thành những con quái vật khổng lồ bị vô số dây leo huyết nhục sền sệt bám vào.

Mà trên toàn bộ chiến trường, vào khoảnh khắc vô số những tác nhân gây ôn dịch màu máu kia bao trùm lấy, máu và rỉ sét cũng bắt đầu xuất hiện trên mỗi một đơn vị máy móc đang có mặt ở nơi đây.

Mặt ngoài của vô số những chiếc phi cơ chiến đấu bằng kim loại đều mọc ra huyết nhục, và cũng chính tại khoảnh khắc đó, ý thức máy móc đang cư ngụ bên trong chúng đã mất đi liên kết với

tổ ong và Vạn Cơ Chi Thần.

Rõ ràng là gần trong gang tấc.

Rõ ràng là trong ánh mắt của bọn họ vẫn có thể trông thấy bóng dáng của tổ ong và Vạn Cơ Chi Thần, nhưng trong khoảnh khắc yên tĩnh đó, tất cả bọn họ lại như đã chìm vào biển sâu mênh mông vô bờ rồi.

"Sương máu! Là mảnh sương máu kia đang giở trò quỷ sao? Có người không? Có ai nghe được giọng nói của ta hay không? Tổ ong và chúa tể đã bị cắt đứt liên hệ với ta rồi, thỉnh cầu có thể tiến hành truyền ý thức khẩn cấp hay không?"

Nhưng không có.

Không có bất cứ phản hồi nào cả.

Giờ khắc này, khả năng lưu chuyển cũng như đồng điệu tin tức giữa bọn họ đều trở nên tĩnh lặng như chết rồi.

Mỗi một ý thức máy móc đều được biểu hiện bằng một hình tròn màu xám với ý nghĩa【 Tin tức đã mất liên lạc 】, và không ai trả lời bọn họ.

"Có ai không?"

"Tin tức đồng điệu đã bị ngắt giữa chừng, không thể tiến hành truyền dữ liệu ý thức, không thể tiến hành khống chế hữu hiệu đối với cơ giáp!"

"Nhận được xin trả lời! Nhận được xin hồi âm!"

"Ý thức của ta... Ý thức của ta đang bị phân cách! Năm mươi bộ máy móc do ta khống chế đang phân chia ý thức của ta! Không thể tiến hành truyền dữ liệu ý thức, ta đã bị khóa chết trong thân thể này rồi!"

Vào thời điểm ấy, ở trên bầu trời, dưới ánh nhìn chăm chú của Huyễn Tưởng Màu Bạc, vô số chiếc phi cơ chiến đấu đều bị huyết nhục nhuộm thành một màu đỏ ửng, đều rơi xuống như tro tàn.

Cô ấy dùng thanh kiếm phân tử của mình để chém đứt những cành cây khổng lồ đang lan tràn tới, để rồi đột ngột quay đầu nhìn lại, ánh mắt run rẩy rơi xuống người những bộ cơ giáp đang chung tay tác chiến với mình ở xung quanh.

Chỉ thấy vô số những mảng huyết nhục màu đỏ tươi vô cùng dữ tợn đang bò đầy trên thân thể bọn họ, đang xâm nhập từng chút từng chút một vào bên trong cơ thể bọn họ.

Ở thời điểm hiện tại, toàn bộ những nhóm ý thức đã tiến hành đồng điệu tin tức với cô ấy, đã mất đi liên lạc, mà ngay tại khoảnh khắc mất đi liên lạc đó, vô số những bộ cơ giáp máy móc chung quanh cũng tê liệt ngay tại chỗ.

Ý thức của cô ấy ầm ầm nổ vang, bởi vì ngay cả cô ấy cũng đồng thời cảm nhận được cơn lạnh buốt truyền đến từ bên trong cơ thể máy móc của mình.

Cô ấy nhìn xuống đôi tay, trước mắt là vô số những sợi huyết nhục đang bắt đầu sinh sôi trong kẽ ngón tay màu bạc xanh. Kim loại bắt đầu biến chất, mà khu vực bị huyết nhục bao trùm lên kia, lại giống như đã bị ai đó phủ một tầng sương lạnh lẽo lên trên mảnh kim loại bình thường.

Che đậy toàn bộ tin tức với thế giới bên ngoài!

Dụng cụ phát ra âm thanh bắt đầu mất tác dụng.

Máy dò xét cũng ngừng hoạt động.

Máy tiếp thu cảm quan giao thoa với bên ngoài cũng chìm vào tĩnh lặng.

Thậm chí cả thị giác và thính giác cũng bị thứ kia quấy nhiễu cực lớn, bắt đầu xuất hiện tình trạng nhiễu sóng dày đặc!

"Đây là... ôn dịch đặc biệt nhằm vào chúng ta..." Cô ấy ngẩng đầu lên, ánh mắt tê liệt ấy đột ngột xuyên qua màn sương máu vô tận bên ngoài, để rơi vào chiếc mặt nạ trắng bệch trên con Leviathan khổng lồ đằng kia.

Oanh —— Một tiếng vang thật lớn truyền ra.

Nhánh xúc tu cực lớn mang theo xu thế quét ngang hết thảy, rơi thẳng xuống đám máy móc đang bị huyết nhục bao vây kia, và nghiền nát vô số đơn vị máy móc chỉ bằng một cú quật của mình.

Không thể tiến hành truyền dữ liệu ý thức, ý thức đã bị khóa chết bên trong cơ thể máy móc.

Bị giết dưới tình huống như vậy, chính là tử vong chân chính!

Loại ôn dịch đáng sợ này gần như đã trực tiếp chôn vùi ưu thế lớn nhất của thần giáo Cơ Giới. Thân thể máy móc có thể tùy ý bỏ đi, nhưng ý thức bị diệt, mới chính là tình huống khiến bọn họ thật sự không thể cứu vãn nổi!

Đến đây, rốt cuộc Vạn Cơ Chi Thần cũng hiểu rõ mục đích chân chính của đám thần giáo Huyết Nhục kia!

Cũng hiểu được vì sao bọn họ cứ một mực chờ đợi…

Vì sao bọn họ không nhân cơ hội thần giáo Cơ Giới bọn họ đang triển khai giai đoạn chiến lược co rút lại, mà khởi xướng phá giải Tháp Cự Tượng.

Bởi vì bọn họ đang chờ đợi tiềm lực chiến tranh của chính mình được kích hoạt toàn diện, sau đó, vào thời khắc dòng nước lũ máy móc được đưa vào chiến trường, sẽ trực tiếp phản công, giáng một đòn đả kích trí mạng vào căn cơ của thần giáo Cơ Giới bọn

họ!

Oanh —— Những đường tử tuyến hỗn loạn trực tiếp nổ bắn ra ngoài từ bên trong con ngươi khổng lồ của huyết nhục chi phối giả, lại nặng nề oanh kích vào người Vạn Cơ Chi Thần.

"Thì ra đây mới là mục đích thực sự của các ngươi!" Ánh mắt Vạn Cơ Chi Thần càng thêm băng lãnh, vô số xiềng xích trên dưới toàn thân trực tiếp vang lên tiếng nổ mạnh ken két.

Có thể tưởng tượng được vào giờ phút này, trong lòng gã đang phẫn nộ đến mức nào.

Huyết nhục chi phối giả khàn khàn nói: "Bởi vì chúng ta biết rõ sự đáng sợ của nền văn minh máy móc, nếu không cắt đứt tiềm lực chiến tranh của các ngươi, thì trên chiến trường chính diện, chúng ta vĩnh viễn cũng không thể giành được quyền chủ động."

-apptruyen-

Chương 885: Là Thời Điểm Chúng Ta Tham Chiến!

Ánh mắt Vạn Cơ Chi Thần trở nên lạnh lẽo như tử chú, sát ý trong thanh âm gần như đã hóa thành thực chất: "Các ngươi cho rằng làm như vậy thì có thể hủy diệt được giáo phái của ta sao?"

Dục Vọng Mẫu Thụ cười lạnh nói: "Chỉ cần ngươi còn tồn tại, đương nhiên thần giáo Cơ Giới sẽ không thể bị phá vỡ hoàn toàn! Nhưng bắt đầu từ hôm nay, lịch sử giữa chúng ta sẽ bị sửa lại hoàn toàn! Các ngươi có thể phá giải trận ôn dịch này, nhưng chỉ cần hôm nay chúng ta có thể đánh ngươi trọng thương, thì ít nhất là trong một ngàn năm tới, các ngươi không thể trở thành đối thủ của chúng ta nữa!"

Đây là một lần phản công đã được mưu đồ nhiều năm!

Cũng là một trận báo thù!

Bởi vì gần như cùng thời điểm đó, ở khắp các nơi bên trong thế giới hắc ám, đám bộ hạ của thần giáo Huyết Nhục đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, cũng bắt đầu khởi xướng phản công đối với các cứ điểm và căn cứ của thần giáo Cơ Giới.

Tính thời hiệu của ôn dịch đã định trước sẽ khiến thần giáo Cơ Giới bó tay, không thể tìm ra cách phá giải trong khoảng thời gian ngắn.

Hoặc là không động thủ, hoặc là đã động thủ, sẽ phải phát động một kích trí mạng, triệt để đánh đối thủ đến chết!

Leviathan khổng lồ lại phát ra những tiếng thét dài trên bầu

trời đang bị sương máu bao phủ, tên Dịch Y đeo mặt nạ con quạ màu trắng xám chậm rãi đặt tay lên ngực, nhìn xuống Vạn Cơ Chi Thần bên dưới, trực tiếp phát ra âm thanh khàn khàn mà sền sệt: "Chúa tể máy móc chí cao, rất vinh hạnh khi ta có thể đại diện cho Dịch Y tham dự cuộc vây săn đối với ngươi lần này. Ta cực kỳ vinh hạnh với nó! Và không cần biết kết quả như thế nào, thì đám bộ hạ của ngươi đã chứng minh cho chúng ta thấy hiệu quả của loại ôn dịch lần này rồi, không thể nghi ngờ, cái chết của các ngươi chính là sự khen ngợi lớn nhất dành cho chúng ta."

Oanh —— Vào khoảnh khắc đó, Leviathan khổng lồ cũng đồng thời gia nhập vào chiến trường, trong màn sương máu chứa đầy ôn dịch huyết nhục, nó không chút lưu tình, trực tiếp phát động tiến công về phía Vạn Cơ Chi Thần.

Cục diện đã đảo ngược hoàn toàn.

Dưới tình huống căn cơ của thần giáo Cơ Giới đã bị dao động, ba đại căn nguyên của thần giáo Huyết Nhục đã đồng thời lên sân, vây giết Vạn Cơ Chi Thần.

"Ha ha ha ha ha!" Đột nhiên Vạn Cơ Chi Thần cất tiếng cười to, chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt gã vừa một lần nữa khôi phục lại cảm giác lạnh lùng như đầm sâu không đáy.

"Tốt, rất tốt! Năm đó, ta từng ngã xuống dưới vì bị Cự Tượng và Cyber vây công, và lần này ta cũng muốn xem thử, các ngươi có đủ tư cách làm cho ta phải suy sụp hay không!"

Một khắc kia, cái đầu rồng máy móc trực tiếp phát ra tiếng long ngâm rung trời.

Vô số những sợi xiềng xích vang lên âm thanh ken két, gần như loại nguyền rủa trên người Vạn Cơ Chi Thần đã bị kích thích, chúng biến thành thực chất, điên cuồng xông lên, ngăn chặn lực lượng bùng nổ của gã.

Không gian gần như tan vỡ, mảnh sương đen bên trên cũng hoàn toàn trở nên hỗn loại dưới luồng lực lượng bạo tạc kinh khủng ấy.

Không nhiều lời thêm, ba đại căn nguyên đã bắt đầu triển khai hành động vây săn và trấn áp đối với Vạn Cơ Chi Thần.

Là đối thủ lớn nhất suốt trăm ngàn năm qua, gần như tộc máy móc luôn chiếm ưu thế tuyệt đối trước bọn họ, khiến cho không gian sinh tồn của thần giáo Huyết Nhục không ngừng bị áp súc, thậm chí ở thời điểm nghiêm trọng nhất, hầu như tín đồ của thần giáo Huyết Nhục còn không dám bại lộ thân phận của mình ở trong thế giới hắc ám.

Mà bọn họ cũng vô cùng rõ ràng, cơ hội chỉ có một lần!

Nếu lần này không thể hoàn toàn trấn áp Vạn Cơ Chi Thần, không thể làm dao động căn cơ của thần giáo Cơ Giới, một khi cho đối phương có cơ hội, thì thứ bọn họ phải nghênh đón sẽ là đòn phản công cực mạnh của thần giáo Cơ Giới.

"Trấn áp hắn!" Thanh âm lạnh lẽo mà khàn khàn của huyết nhục chi phối giả vang vọng khắp không gian rộng lớn.

Vô số những sợi xúc tu tuôn ra, nhanh chóng triển khai những đòn công kích dày đặc đối với Vạn Cơ Chi Thần.

Mà ở phía xa, dưới cơn cuồng phong cuồn cuộn, Ngả Văn tước sĩ bình tĩnh chống gậy đứng sừng sững giữa không trung, ngón tay nắm vành mũ màu đen, ngón tay nắm gậy nhẹ nhàng cong duỗi.

Cùng thời điểm ấy, linh năng cuồn cuộn trên người gã cũng đang lặng yên chuyển hóa vị cách trở nên ngưng thực và càng thêm đáng sợ hơn.

Màu máu vô tận gần như đã che phủ khắp chiến trường.

Trong tầm mắt, là những chiếc phi cơ chiến đấu đã bị huyết nhục bao phủ, không ngừng rơi xuống từ trên bầu trời.

"Suy đoán của em đã được nghiệm chứng." Lâm Ân cầm chiếc máy ảnh DSLR trên tay, ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mảng sương máu màu đỏ tươi kia, nói: "Đây mới là lá bài tẩy chân chính của thần giáo Huyết Nhục. Với con át chủ bài này, chẳng những bọn họ muốn nhằm vào Vạn Cơ Chi Thần, còn muốn nhằm vào toàn bộ hệ thống tác chiến của thần giáo Cơ Giới. Hiện tại, những bộ thân thể máy móc kia không chỉ nằm ngoài tầm kiểm soát của bọn họ, mà ngược lại chúng còn trở thành cái lồng giam vây khốn ý thức của bọn họ rồi."

Đúng là thần giáo Huyết Nhục mưu đồ đã lâu.

Bọn họ ẩn nhẫn thật là đáng sợ.

Bọn họ có thể nhịn được cơn dụ hoặc do chiến lược co rút lại của thần giáo Cơ Giới mang đến, cũng chịu đựng được nỗi sỉ nhục khi bị thần giáo Cơ Giới oanh tạc nặng nề, thậm chí còn phải trả giá bằng mạng sống của nhóm sinh vật huyết nhục toàn thành để tiến hành hiến tế.

Hết thảy mọi nỗi lực ấy chỉ để đổi lại một cơ hội lật ngược toàn bộ chiến trường, sau khi tiềm lực chiến tranh của thần giáo Cơ Giới đã bị bức đến cực hạn!

Miêu Miêu ngồi xổm trên vai Lâm Ân, nhìn chằm chằm về hướng kia với ánh mắt tái nhợt, đôi đồng tử dọc không ngừng rung động, dường như tại thời điểm tên Dịch Y kia xuất hiện trên thân thể Leviathan Huyết Nhục, cô bé đã rơi vào trạng thái hoảng hốt và dị thường này rồi.

Lâm Ân quay đầu, nhìn về phía Ngả Văn tước sĩ vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh bên cạnh, kiên định nói: "Ngả Văn tước sĩ Văn, nên đến lượt chúng ta ra sân rồi?"

Ngả Văn tước sĩ ngẩng đầu, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên cây quyền trượng, bình tĩnh nói: "Không thể ngồi nhìn thần giáo Cơ Giới lớn mạnh, cũng không thể cho phép thần giáo Huyết Nhục một bước lên trời, giữa hai phe này, nếu một phương nào đó hoàn toàn được tự do, thoát ra ngoài trạng thái cân bằng ban đầu, đều sẽ trở thành tai họa."

Chương 886: Tâm Sinh Vạn Vật, Tâm Thắng Vạn Vật! Con Chip Linh Năng!

Tuyệt đối tuân thủ trật tự, sẽ diễn sinh ra diệt tuyệt giả có quyết tâm bài ngoại cực đoan. Nhưng ngược lại, hỗn loạn tuyệt đối lại diễn sinh ra những kẻ vặn vẹo huyết nhục tà ác cực đoan.

Mà Dịch Y, chính là lợi thế lớn nhất của cuộc chiến tranh này.

Trên thực tế, điều bọn họ không nên làm nhất, chính là công khai để lộ ra lập trường và thân phận của mình ở bên trong thế giới hắc ám.

Bởi vì mâu thuẫn là thứ tuyệt đối không thể hóa giải được.

Và ở thời điểm hiện tại, dù không vì cân bằng các thế lực, mà chỉ cần là trận doanh của Dịch Y thôi, tổ chức Dạ Y cũng sẽ đứng lên phản đối.

Nói chính xác hơn, bất cứ nơi nào Dịch Y xuất hiện, tất phải có bóng dáng của Dạ Y.

Một cơn cuồng phong vù vù thổi qua thân thể đã gần như hóa thành thực thể của Ngả Văn tước sĩ. Gã nhắm mắt lại, ngón tay chậm rãi tháo cái cúc áo thứ nhất trên cổ mình xuống, tiện tay ném nó đi, lại lập tức chống cây quyền trượng, từng bước từng bước đi về phía chiến trường.

"Chúng ta… tham chiến."

Linh năng, vốn là một loại lực lượng đặc thù do tâm linh diễn

sinh ra.

Ở thế giới thượng tầng, loại lực lượng này được gọi là kỳ tích của chủ nghĩa duy tâm, bởi vìcác loại ý nghĩa của linh năng đều khiêu chiến những dạng định lý và quy luật khách quan trong thực tế.

Tâm sinh vạn vật, tâm thắng vạn vật.

Chỉ cần truyền đạt ý thức, là mọi thứ trong hiện thực đều sẽ biến hóa chỉ trong vòng một ý niệm.

Thậm chí trong nội dung nghiên cứu về linh năng của nền văn minh Cyber có nói, nếu có thể khai phá lĩnh vực linh năng đến cực hạn, bọn họ còn có thể làm đến trình độ nhất niệm vạn vật sinh, nhất niệm trăm hoa tàn.

Điều này tượng trưng cho một loại con đường vạn vật duy tâm vô cùng đáng sợ, thậm chí nếu để cho linh năng phi thăng giả của bọn họ đạt tới trạng thái đỉnh phong giống như Vạn Cơ và Cự Tượng năm đó, thì linh năng phi thăng giả tuyệt đối có thể xưng tụng là tồn tại mạnh nhất trong ba đại phi thăng giả.

Nhưng cũng vì nguyên nhân như thế, mà ngay từ đầu, con đường này đã được định trước là sẽ cực kỳ khó bước đi.

Cũng như lý tưởng của nền văn minh Cyber bọn họ đã được định trước là một con đường phủ đầy bụi gai trắc trở, và với điều kiện ngang hàng, bọn họ rất khó vượt qua được những đối thủ cạnh tranh cùng thời đại.

Mà hiện tại, ở bên trong thế giới hắc ám này, Ngả Văn tước sĩ chính là người thừa kế linh năng duy nhất, do nên thứ mà gã đại diện không chỉ là Dạ Y, còn là nền văn minh Cyber từng chết yểu trong hỏi chiến hỏa mấy ngàn năm trước.

Ông —— Gần như trong khoảnh khắc Ngả Văn tước sĩ ngẩng

đầu mở mắt, vô tận linh năng thăng cấp đã thổi quét khắp cả chiến trường.

Mảng sương máu vù vù bị thổi tan đi, giống như đang có một cơn bão cực mạnh cuốn qua, khiến cho cả bầu trời đều vặn vẹo như mặt kính.

Đồng thời, ba đại căn nguyên cũng cảm nhận được luồng lực lượng không ngừng tăng vọt ở biên giới chiến trường kia.

Gần như cả ba đều quay đầu cùng lúc, đưa ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xôi.

"Cyber?"

"Dạ Y!"

Tại khoảnh khắc nhìn thấy bóng dáng kia, tất cả mọi người đều kinh hoàng đến biến sắc.

Chỉ thấy ở đường chân trời xa xôi đó, bóng người hư vô kia đang chống gậy, từng bước từng bước đi về phía bọn họ, mà mỗi một bước đi, khí tức trên người gã lại tăng lên một phần.

Từng bước từng bước đi về phía chiến trường.

Từng bước từng bước đi về phía căn nguyên.

Dưới ảnh hưởng của linh năng thăng cấp, ngay cả mặt đất nơi gã đi qua, cũng xuất hiện trạng thái ảnh ảo mơ hồ không rõ.

Lâm Ân kinh ngạc nhìn bóng lưng của Ngả Văn tước sĩ.

Dòng số liệu lóe lên một mảnh hào quang màu xanh lục kia đang chậm rãi chuyển hóa, thân thể của gã cũng dần dần biến thành một đường viền mơ hồ.

Thăng cấp!

Bởi vì Lâm Ân từng nghe Ngả Văn tước sĩ nói qua, gã chính là người thừa kế của nền văn minh Cyber, nếu gã muốn, gã cũng có thể làm cho chính mình tăng cấp, trực tiếp đứng vào hàng ngũ căn nguyên giống như những kẻ từ thế giới khác rơi xuống nơi này!

Nhưng làm như vậy sẽ phải trả giá thế nào?

Hãy nhìn lại tình huống của những vị căn nguyên khác là rõ, chủ mẫu đang bị trấn áp không thể động đậy được, Thái Thản đại ca thỉnh thoảng sẽ bị lửa giận cuồng loạn khống chế, Vạn Cơ Chi Thần cũng bị xiềng xích nguyền rủa trói buộc…

Nói cách khác, trong số những sinh vật căn nguyên từng xuất hiện trước mắt Lâm Ân, hầu như không một người nào không phải hứng chịu nỗi đau đớn đến từ nguyền rủa hỗn loạn.

Nói đến đây, đã đủ để hiểu Ngả Văn tước sĩ sẽ phải trả giá như thế nào rồi?

Ngả Văn tước sĩ chợt ngẩng đầu, chậm rãi nói với Lâm Ân phía sau: "Anh sẽ tạm thời để cho chính mình thăng cấp, đứng vào hàng ngũ căn nguyên, nhưng cấp bậc của anh không thể đề cao đến trình độ như Vạn Cơ Chi Thần và huyết nhục chi phối giả. Đương nhiên, mục tiêu của chúng ta không giống bọn họ, thực lực này hẳn là đủ để cân bằng cuộc chiến tranh này rồi."

"Nguyền rủa của anh có chút khác biệt, trước kia đều là chủ mẫu giúp anh kiềm chế, cho nên về cơ bản, anh sẽ không rời khỏi thành Hắc Dạ, nhưng hiện tại, nếu đã đến nơi này, lại còn rơi vào tình huống trước mắt, anh cũng không còn lựa chọn nào khác nữa."

Gã hơi nghiêng mặt, dư quang trong mắt phản chiếu hình bóng Lâm Ân.

Đột nhiên một luồng sáng nhạt vốn tản ra từ đầu ngón tay của

Ngả Văn tước sĩ nhẹ nhàng bắn tới.

Lâm Ân vươn tay nhận lấy vật vừa được Ngả Văn tước sĩ búng đến đây, hắn mở tay ra xem, rồi lập tức ngẩn người, bởi vì đó là một vật kỳ dị cùng loại với con chip, lại rơi vào tình trạng hỗn loạn, đan xen giữa ảo cảnh và hiện thực.

Mà trước mắt hắn cũng lập tức hiện ra giao diện giới thiệu về thứ đó.

【 Con Chip Linh Năng】: là con chip tích hợp do Ngả Văn tước sĩ chế tạo, bên trong có sao chép lượng lớn ký ức của gã cùng với hệ thống linh năng và khoa học kỹ thuật hạch tâm của Cyber.

Lâm Ân lập tức rung động toàn thân.

Ngả Văn tước sĩ nhẹ nhàng đuôi lông mày, bên trong con ngươi màu xanh lá tản ra một tia ánh sáng nhạt.

"Giữ cho kỹ nhé, tuyệt đối đừng vứt bỏ thứ này, một trong ba thứ mà Vạn Cơ Chi Thần muốn tìm kiếm để hoàn thành quá trình tam vị nhất thể đang nằm bên trong con chip nhỏ bé ấy. Ngoại trừ thứ đó, bên trong con chip này còn ghi lại cả ký ức truyền thừa và mầm mống của nền văn minh Cyber chúng ta. Đó cũng là ý nghĩa tồn tại của anh."

Lâm Ân vẫn còn rơi vào rung động khó có thể nói nên lời.

Bởi vì đây là truyền thừa của nền văn minh Cyber, là trí nhớ của Ngả Văn tước sĩ!

Chương 887: Cyber - Linh Năng Phi Thăng Giả!

"Đây chính là lời nguyền của anh. Một khi anh bước vào căn nguyên, ký ức về nền văn minh trước đây của anh sẽ dần dần bị tước đoạt, tốc độ cướp đoạt có liên quan trực tiếp tới mức độ lên cấp của anh. Anh càng mạnh, sẽ càng mất phương hướng. Đây cũng là nguyên nhân khiến anh không dám tùy tiện bước vào căn nguyên."

Lâm Ân đã hiểu.

Đối với Ngả Văn tước sĩ, với thân phận là một con AI cuối cùng của nền văn minh Cyber, gã cũng chính là mầm mống cuối cùng còn sót lại của nền văn minh ấy, mà những ký ức cùng với truyền thừa xa xưa này cũng là lý do duy nhất để gã còn tồn tại.

Nếu ngay cả gã cũng mất đi ký ức, chẳng phải nền văn minh Cyber lúc trước đã thực sự chết rồi?

Đúng là những tồn tại căn nguyên khác đều sống trong trạng thái ý thức hỗn loạn và thân thể vặn vẹo, đều phải thừa nhận nỗi thống khổ không thể giải thoát được.

Nhưng thứ mà Ngả Văn tước sĩ phải chịu đựng sau khi biến thành căn nguyên, lại là nền văn minh của mình bị diệt tuyệt!

"Vậy em phải làm gì?" Lâm Ân nghiêm túc mà trấn định nhìn chằm chằm vào bóng lưng của gã.

Ngả Văn tước sĩ nhếch khóe miệng, nói: "Không cần phải nghiêm túc như vậy, chỉ cần sau chuyện hôm nay, em trả con chip

ấy lại cho anh là được, anh sẽ căn cứ vào trình độ mất mát của mình mà tải bộ phận ký ức kia xuống, cho nên chuyện này cũng không có vấn đề gì lớn đâu."

Lâm Ân thoáng tạm ngừng một chút, sau đó sâu kín nói: "Nhưng nếu anh cũng quên mất phương thức nên làm để bổ sung ký ức thì sao?"

Ngả Văn tước sĩ lập tức ngẩn người, sau đó mỉm cười tiêu sái, gõ đầu nói: "Vậy em cứ giữ nó lại, coi như làm kỷ niệm."

Sau đó, gã trực tiếp xoay người.

Ba —— Ngay dưới cái nhìn chằm chằm của ba đại căn nguyên kia, gã nhẹ nhàng đưa tay tới, búng tay một cái.

Cũng chính trong khoảnh khắc đó, thân thể hư ảo của Ngả Văn tước sĩ đột nhiên biến thành một mảnh tinh hà mênh mông, ầm ầm lan tràn ra khắp không trung.

Mà bên trong dòng lũ linh năng kia, một hư ảnh khổng lồ vừa chậm rãi hội tụ ở ngay vị trí chính giữa tinh hà.

Khổng lồ, khổng lồ đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Đột nhiên thân ảnh khổng lồ của xuất hiện trong tầm mắt lại trở nên mơ hồ, bóng người ấy mang theo dòng lũ tâm linh khó có thể tưởng tượng nổi, và dường như thông qua mảnh tinh hà này, những người khác hoàn toàn có thể trông thấy vô số những phương trình và tiến trình tối nghĩa để phát triển thành một văn minh.

Đó là Cyber!

Linh Năng Phi Thăng Giả!

Trong thời khắc hoảng hốt ấy, người khổng lồ hư vô kia đứng

dậy, cảm giác áp bách to lớn khiến cho toàn bộ những ý thức đang có mặt ở đây đều cảm nhận được một loại áp lực không thể tưởng tượng nổi, khí tức cấp căn nguyên cũng ầm ầm lan ra.

【 Đinh! Ngươi phát hiện ra tồn tại đặc thù của cấp căn nguyên: Cyber phi thăng giả, đã thu vào đồ giám cho ngươi! 】

Hiếm khi thấy hệ thống lại ngập ngừng ở thời điểm công bố điểm thuộc tính tự do.

Mà trước mắt Lâm Ân, giá trị điểm thuộc tính tự do có thể nhận được đang không ngừng gia tăng, bắt đầu từ số 1 nó tăng vọt lên nhanh chóng, tốc độ càng lúc càng nhanh, một mực tăng vọt đến 20 điểm…

Cùng thời điểm đó, cảm giác áp bách khổng lồ đến từ người khổng lồ tâm linh do Ngả Văn tước sĩ hóa thành, đè nén lên người hắn cũng lấy một loại tốc độ nhanh đến khó có thể tưởng tượng nổi mà không ngừng tăng vọt.

Nhưng rất nhanh, sau khi thân thể khổng lồ hư ảo của Ngả Văn tước sĩ được củng cố xong, luồng linh năng tăng mạnh kia cũng bắt đầu giảm xuống nhanh chóng.

Tới cuối cùng, số điểm thuộc tính tự do Lâm Ân chuẩn bị nhận được, vốn đang điên cuồng gia tăng cũng bắt đầu giảm tốc độ xuống, và dừng hẳn lại.

【 Đinh — Chúc mừng ngươi nhận được 155 điểm thuộc tính tự do. 】

Mà không hề nghi ngờ, đây là trình độ mạnh nhất có thể đạt được sau khi Ngả văn tước sĩ thăng cấp, nhưng vẫn đủ khả năng khống chế.

Nếu vượt quá giới hạn này, sợ rằng loại nguyền rủa làm ký ức mất đi kia cũng trực tiếp vượt ngoài tầm kiểm soát, trở nên không

thể cứu vãn được nữa, khiến cho gã hoàn toàn quên đi thân phận của mình, quên đi quá khứ của mình, trở thành một kẻ đáng sợ mất đi linh hồn, mất đi phương hướng.

Ông —— Đột nhiên cự nhân tâm linh khổng lồ kia lại ngẩng đầu lên, trong nháy mắt ấy, một luồng dao động ý niệm tâm linh như gợn sóng trực tiếp đảo qua lần lượt từng ý thức thể đang có mặt ở đây.

Ngay cả ý thức của Lâm Ân cũng rơi vào chấn động mãnh liệt, bên tai trực tiếp truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 Đinh! Ngươi bị Ngả Văn tước sĩ cưỡng ép kết nối, tiến vào không gian tâm linh Cyber. 】

Ngay tại khoảnh khắc lời nhắc nhở của hệ thống vang lên, Lâm Ân lập tức cảm thấy tư duy của bản thân trở nên cực kỳ tỉnh táo, thậm chí hắn còn có cảm giác mình vừa nhận được một loại thị giác toàn cảnh [1] chỉ dành riêng cho bản thân, và càng cao cấp hơn dùng mắt thường quan sát, nó giống như một con diều hâu đang nhìn xuống mặt đất.

Với loại thị giác toàn cảnh này, thậm chí Lâm Ân còn có thể nhìn thấy rõ ràng thân thể của chính mình đang đứng trên mặt đất.

Hắn lập tức kinh hãi đến khó nói nên lời.

"Đây là..."

Cùng lúc ấy, bên tai hắn cũng lập tức truyền đến giọng nói hư vô mờ mịt của Ngả Văn tước sĩ: "Anh đã chia sẻ cảm giác tâm linh với cậu rồi, nhớ kỹ, cậu phải luôn nhắc nhở anh rằng, cậu là ai, nếu để anh quên đi tên của cậu, có nghĩa là nguyền rủa của anh đã bị kích thích đi đến giới hạn rồi. Đến lúc đó, bất kể như thế nào cậu cũng phải chạy tới bên cạnh anh, nói cho anh biết bên trong

con chip kia có ẩn chứa ký ức mà anh đã mất đi."

"Nếu ngay cả chuyện về con chip mà anh cũng quên đi mất, thì cậu không cần phải quan tâm đến chuyện này nữa, hãy mau chạy đi, chỉ cần cách anh đủ xa, là có thể rời khỏi không gian tâm linh của anh rồi, nhớ kỹ chưa?"

Lâm Ân kiên định nói: "Em là ai?"

"Lâm Ân..."

Lâm Ân gật đầu nói: "Đáp đúng rồi."

Ngả Văn tước sĩ: "..."

----------apptruyen-

[1] : thị giác toàn cảnh là một loại không gian mở của sinh mệnh chính mình, nó là góc nhìn không thể bị giới hạn bởi thời gian, không gian cùng với giá trị quan của bản thân. Nói chính xác hơn, thay vì sử dụng đôi mắt bình thường của bản thân để nhìn nhận vấn đề, người sở hữu thị giác toàn cảnh sẽ quan sát vấn đề dựa trên góc nhìn của toàn bộ vũ trụ.

Chương 888: Chúng Ta Quen Nhau Ư?

Không để ý tới hắn nữa, Ngả Văn tước sĩ đã hóa thành cự nhân tâm linh khổng lồ kia đột ngột ngẩng đầu, bỗng nhiên từ bên trong đôi mắt hư vô của gã lại tản ra từng quầng sáng mơ hồ.

Linh năng khổng lồ trực tiếp lan tràn trên khắp chiến trường.

Những ý thức đang bị huyết nhục trấn áp bên trong cơ thể máy móc, không thể động đậy được kia chỉ cảm thấy một cơn gió nhẹ hư vô vừa thổi qua.

Để rồi ngay lập tức, một lực kéo thật lớn truyền đến.

Giây tiếp theo, hàng trăm hàng ngàn ý thức máy móc đã bị Ngả Văn tước sĩ trực tiếp rút ra từ bên trong cơ thể máy móc, xuất hiện tại không gian tâm linh của gã.

Loại ôn dịch này có thể trấn áp máy móc, nhưng không trấn áp được linh năng, mà sau khi thăng cấp làm căn nguyên, Ngả Văn tước sĩ chính là phi thăng giả khống chế linh năng.

Và sự can thiệp của gã lại trực tiếp cưỡng ép chuyển vô số ý thức máy móc vào không gian của mình rồi.

Không thể nghi ngờ, hành vi của Ngả Văn tước sĩ đã trực tiếp đẩy gã về phía đối lập với thần giáo Huyết Nhục.

"Ngươi dám!" Giọng nói lạnh như băng của huyết nhục chi phối giả đột ngột truyền đến, cùng với đó là một luồng dao động cuồng loạn mà dơ bẩn lập tức truyền đến từ bên trong con ngươi màu đỏ như máu đang treo giữa hư không kia.

Dao động hỗn loạn này trực tiếp triển khai đợt giao phong đầu tiên bên trong lĩnh vực ý thức đối với dao động linh năng của Ngả Văn tước sĩ.

Oanh —— Chấn động cực lớn khiến cả không gian tâm linh rơi vào rung chuyển.

Nhưng Ngả Văn tước sĩ không hề bị ảnh hưởng, vẻ mặt gã vẫn bình tĩnh như thường.

Chỉ trong nháy mắt, người khổng lồ tâm linh kia đã hóa thành trạng thái hư vô, và một lần nữa trực tiếp vào sân. Luồng dao động linh năng khủng bố như dòng nước phun trào, nhanh chóng đổ xuống phía trước Vạn Cơ Chi Thần.

Đột nhiên gã vươn tay tới, quang mang bên trong đôi mắt lập tức sáng lên tựa như hằng tinh.

Ông —— Ngay trong nháy mắt dao động linh năng khuếch tán ra ngoài, hiện thực khách quan đã bị can thiệp, bị ảnh hưởng, khiến cho mặt đất dưới chân bọn họ và ba đại căn nguyên khác trực tiếp khuếch trương lên.

Ngả Văn tước sĩ vừa trực tiếp ra tay can thiệp vào hiện thực khách quan, để cho không gian nơi này xuất hiện tình trạng bành trướng, hung hăng kéo giãn khoảng cách giữa hai phe thêm mấy trăm cây số chỉ trong nháy mắt.

Đến đây, người khổng lồ tâm linh kia chậm rãi đứng dậy, phảng phất như trong thân thể gã là một mảnh tinh hà mênh mông bát ngát.

"Xin lỗi, hiện giờ là hai đấu ba." Giọng nói bình tĩnh kia trực tiếp vang lên trong mỗi một ý thức tâm linh đang có mặt ở đây. Rõ ràng nó trống rỗng xuất hiện, thậm chí còn có chút mơ hồ, không nắm bắt được, nhưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác

áp bách mãnh liệt.

Toàn trường lập tức rơi vào yên tĩnh.

Leviathan khổng lồ như một con cá voi không ngừng xoay tròn thân thể, Dịch Y trong khoang thuyền đang nhìn chằm chằm vào người khổng lồ tâm linh do Ngả Văn tước sĩ hóa thành, hồi lâu sau mới cất giọng, trầm thấp mà quỷ dị: "Chi phối giả đại nhân, ta đã sớm nói với ngài rồi, nhóm cao tầng của đám Dạ Y kia sẽ không cho phép một phương chúng ta lớn mạnh. Bọn họ có thể trợ giúp thần giáo Huyết Nhục đối phó Vạn Cơ Chi Thần, thì cũng có thể trợ giúp Vạn Cơ Chi Thần đối phó với thần giáo Huyết Nhục, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ xuất chiến mà thôi."

Huyết nhục chi phối giả khàn khàn nói: "Nhưng kết cục sẽ không thay đổi."

Dục Vọng Mẫu Thụ cười lạnh, đống thân cành khổng lồ trên người khẽ nhúc nhích, nói: "Đúng là châm chọc mà, lúc trước Cyber phi thăng giả và Cự Tượng cùng nhau trục xuất Vạn Cơ Chi Thần, vậy mà hiện giờ, ngươi lại đứng về thần giáo Cơ Giới. Tình huống này cho thấy, nếu ở thời điểm hiện tại, kẻ rơi xuống hạ phong là chúng ta, thì ngươi cũng sẽ đứng về phía chúng ta? Có phải không nào?"

Ngả Văn tước sĩ mỉm cười nói: "Có thể cân nhắc một chút."

Cái đầu rồng khổng lồ của Vạn Cơ Chi Thần đang chăm chú nhìn vào người khổng lồ tâm linh phía trước.

Giờ phút này, tựa như gã lại một lần nữa được trở về chủ thế giới của bảy ngàn năm trước.

Trong vũ trụ mênh mông vô tận ấy, phi thăng giả của ba đại văn minh vốn luôn đối lập với nhau, nhưng ở thời điểm Cyber và Cự Tượng liên thủ đại chiến với gã, đó cũng là một lần cơ hội duy

nhất để hoàn thành quá trình tam vị nhất thể kia.

"Kỳ thật, nếu có mấy người bọn họ, lại thêm ngươi nữa, thì đúng là hôm nay ta thật sự không thể toàn thân trở ra rồi." Vạn Cơ Chi Thần híp mắt nói: "Sao vậy? Ngươi không nghĩ tới chuyện chèn ép ta ư? Xét cho cùng, sau khi ta lấy được tổ chức não của Cự Tượng, thì mục tiêu tiếp theo ta muốn đối phó chính là ngươi."

Ngả Văn tước sĩ cười nhạt nói: "Ngươi sẽ không chiếm được, bọn họ sẽ không để cho ngươi chiếm được, ta cũng sẽ không. Chỉ có ý thức của chính Cự Tượng mới được kết thừa di sản của nền văn minh Cự Tượng, ngươi không giành giật được đâu."

Vạn Cơ Chi Thần hờ hững ngẩng đầu rồng lên, nói: "Cho nên hiện tại, chúng ta được xem như đồng minh công thủ tạm thời?"

Ngả Văn tước sĩ nho nhã mỉm cười nói: "Có thể nói là như vậy. Chung quy lại, nếu ngươi bị trấn áp, thì mục tiêu tiếp theo mà bọn họ tìm tới, chính là chúng ta."

Sương mù màu đen bốc lên.

Hai đại trận doanh đang giằng co lẫn nhau từ khoảng cách mấy trăm dặm trong không gian.

Không thể nghi ngờ, dù kết quả của hôm nay ra sao, thì tình huống năm đại căn nguyên đồng thời lên sâu khấu sẽ trở thành một cuộc hỗn chiến lớn nhất của thế giới Hắc Ám từ trước tới nay.

Dịch Y đang đứng sừng sững bên trong Leviathan khổng lồ, khẽ đưa mắt nhìn vị cự nhân tâm linh do Ngả Văn tước sĩ hóa thành kia, khàn khàn nói: "Ngả Văn tước sĩ Văn, ngươi thật sự không nên tham dự vào cuộc chiến này. Ta hiểu rõ tình huống của ngươi, hình thái căn nguyên của ngươi tuyệt đối không thể duy trì được quá lâu. Ngươi không nên vì tham dự một cuộc chiến đấu vô nghĩa, mà tới cuối cùng, lại khiến cho chính bản thân mình mất đi

trật tự."

Ánh mắt của Vạn Cơ Chi Thần cũng khẽ chuyển dời qua bên này, mang theo ý nghĩa mơ hồ không rõ, rơi xuống người Ngả Văn tước sĩ.

Vẻ mặt Ngả Văn tước sĩ vẫn không thay đổi, chỉ khẽ mỉm cười nói: "Chúng ta quen nhau ư?"

Chương 889: Ngả Văn Đại Ca, Giúp Em Giết Hắn!!!

Dịch Y kia khàn khàn cười nói: "Đương nhiên, ngươi quên rồi sao? Lúc trước là ta phụng mệnh chủ mẫu, tự mình dẫn ngươi tiến vào thành Hắc Dạ. À, ta quên mất, hình như lúc ấy... Thành Hắc Dạ còn chưa được thành lập... Bây giờ, ngươi đã nhớ ta là ai chưa?"

Ngả Văn tước sĩ chậm rãi thu nụ cười trên môi lại, ánh mắt cũng trở nên âm trầm mà đáng sợ vô cùng.

Ngay dưới cái nhìn chăm chú của Ngả Văn tước sĩ, Dịch Y kia chậm rãi vươn bàn tay khô héo tới, tháo bỏ chiếc mặt nạ con quạ màu trắng bệch của mình xuống, để lộ ra gương mặt của một lão nhân khô gầy, đầy rẫy những nếp nhăn, giống như nham thạch núi lửa.

Trên mặt lão còn mang theo nụ cười hiền lành, nhưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác không khỏe.

Đột nhiên hai mắt Ngả Văn tước sĩ híp lại.

Nhưng gã còn chưa kịp nói gì, thì đột nhiên một thanh âm cực kỳ kích động mà run rẩy mãnh liệt truyền đến từ phương xa: "Là hắn!!"

Giọng nói kia bén nhọn như thế, trong giọng nói còn mang theo tâm tình cuồng loạn không hề có ý định che giấu đi…

Trong lúc nhất thời, âm thanh ấy đã thay đổi toàn bộ tạp âm trên chiến trường.

Vào thời điểm này, ánh mắt của bốn đại căn nguyên cũng lập tức bị giọng nói đột ngột vang lên kia hấp dẫn, ai nấy đều đưa mắt nhìn về phía bên kia.

Chỉ thấy phía xa xa, trên vùng hoang dã trơ trụi, chỉ có một mình Lâm Ân đang đứng sừng sững ở nơi đó.

Hắn cũng quay đầu lại, đưa mắt nhìn con mèo đen vẫn đang ngồi trên vai mình.

Giọng nói kia cuồng loạn và tuyệt vọng đến thế, thậm chí Lâm Ân còn có thể thấy rõ dao động đến run rẩy trong mắt cô bé.

"Miêu Miêu..."

Con mèo đen kia trực tiếp nhảy từ trên vai Lâm Ân xuống đất, bộ lông toàn thân xù lên, ánh mắt cô bé vừa run rẩy vừa chăm chú nhìn vào khuôn mặt của ông lão đang đứng trên con Leviathan khổng lồ kia.

"Chính là hắn! Lúc trước... tên quái vật lúc trước đã cải tạo Miêu Miêu chính là con ác ma kia! Mẹ của Miêu Miêu, cha của Miêu Miêu, anh trai của Miêu Miêu... Đều là hắn làm hại!"

Thời điểm này này, toàn thân Lâm Ân chấn động. Ngay cả ánh mắt của Ngả Văn tước sĩ cũng đột nhiên trở nên nghiêm túc mà thâm thúy.

Toàn thân Miêu Miêu đang run rẩy, nỗi sợ hãi to lớn và ký ức màu máu kia giống như một con suối, trong nháy mắt đã từ chỗ sâu nhất trong ký ức lan tràn ra ngoài, khiến toàn thân cô lạnh lẽo.

Từng tấm ảnh nhuốm máu.

Từng dao từng dao mang đến nỗi đau đớn thấu xương.

Mặt của mẹ, mặt của cha, mặt của anh trai… vào giờ khắc này

tất cả đều hiện ra.

Trong căn cứ dưới lòng đất lạnh lẽo, bọn họ không ngừng bị tra tấn.

Bên dưới cái mặt nạ mỏ chim tái nhợt kia, bên dưới cái mặt nạ nhìn có vẻ hiền lành kia, lại là một tên ác ma không chút lưu tình, điên cuồng tiến hành thí nghiệm huyết nhục với bọn họ.

Mà tất cả những thứ này đều hội tụ lại, trở thành con số biểu tượng của lão.

315!

Vẻ mặt Lâm Ân lập tức trở nên nghiêm túc. Hắn ôm Miêu Miêu, trong nháy mắt đã lạnh lùng phát động năng lực bước nhảy hư không của lưỡi hái, trực tiếp kéo gần đến vị trí mà bảng hệ thống có thể xuất hiện.

Ngay lập tức, trước mắt hắn đã xuất hiện giao diện giới thiệu về Dịch Y nọ.

【 Phá Hiểu • bác sĩ 315】

【 Chủng tộc 】: thể tụ hợp huyết nhục.

【 Đẳng cấp 】: Tử triệu đỉnh phong

【Trận doanh 】: Thủ tự tà ác

【 chức nghiệp 】: Dịch Y, đại sư cải tạo huyết nhục, ôn dịch hành giả, thi chú giả.

【 năng lực chiến đấu 】: Thứ đáng sợ không phải là lực lượng, mà là tri thức của hắn.

【 Giới thiệu】: Phá Hiểu, ngụ ý là ánh rạng đông đầu tiên xuyên qua đêm tối, là cửu tự nguyên huân đời đầu của Dạ Y, một

trong những người sáng lập nên Dạ Y, cũng là một người trong nhóm trí giả đầu tiên trực tiếp cắt đứt với trận doanh Dạ Y, nhưng lão vẫn một mực tuyên bố là mình không phản bội, chỉ đơn giản là nhận được chỉ dẫn chính xác. Sau này khi hợp tác với thần giáo Huyết Nhục, lão đã trở thành một trong những đại sư cải tạo huyết nhục mạnh nhất thế giới hắc ám, cũng tự tay chế tạo ra hình thể ban đầu của Leviathan Huyết Nhục. Trên phương diện nghiên cứu về ôn dịch và nguyền rủa, lão vẫn luôn dẫn đầu trong địa ngục.

Bác sĩ Dịch Y 315!

Khoảnh khắc đó, trái tim Lâm Ân đột ngột trở nên lạnh lẽo. Bên trong ý thức của hắn cũng lập tức hiện ra những nội dung ghi chép mà mình đã nhìn thấy trên mấy tấm hình của Miêu Miêu.

Hắn tuyệt đối không ngờ được, kẻ khởi xướng cho những chuyện này kia, tên ác ma đã tạo nên tấm bi kịch cho gia đình Miêu Miêu, lại trực tiếp xuất hiện ở nơi đây!

Cơn phẫn nộ và dao động quá mức to lớn khiến Miêu Miêu gần như đã đến sát ranh giới mất đi khống chế, thậm chí cả không gian xung quanh cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo cho thấy hiện thực đang bị năng lực của cô bé tác động.

"Một con mèo?" Dục Vọng Mẫu Thụ châm chọc: "Ngươi còn quen một con mèo?"

Lão nhân kia đưa mắt quan sát con mèo đen trên vai Lâm Ân, sau đó khàn khàn nói: "Có khí tức quen thuộc của những sinh vật đã trải qua quá trình cải tạo của ta, nhưng có quá nhiều sinh vật đã được ta cải tạo."

Ánh mắt lão lập tức khôi phục lại vẻ lạnh nhạt, sau đó là một câu nói đầy vẻ châm chọc, giễu cợt truyền ra: "Sao ta có thể nhớ kỹ toàn bộ những thứ không quan trọng như vậy được?"

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Lâm Ân lập tức trở nên lạnh như băng: "Ngả Văn đại ca, giúp em giết hắn."

Ông —— Trong nháy mắt sau đó, một luồng dao động vặn vẹo như Kính Vạn Hoa lập tức xuất hiện bên cạnh tên Dịch Y ấy.

Lão Dịch Y biến sắc, lập tức điều khiển Leviathan vội vàng đóng kín khoang sinh học. Nhưng ngay cả khi khoang sinh học trong người Leviathan đã bị đóng lại, thì dưới ảnh hưởng của năng lực vặn vẹo hiện thực, bề mặt khoang sinh học ấy vẫn bị đột ngột xé rách, tạo thành một vết thương cực lớn.

Xoạt xoạt —— Âm thanh huyết nhục bị xé rách vang lên.

Những mảnh vỡ huyết nhục màu đỏ tươi cùng với mưa máu lập tức phun trào từ trên cơ thể Leviathan.

Leviathan Huyết Nhục lập tức phát ra một tiếng thét dài đầy đau đớn.

Nhưng vẻ mặt Ngả Văn tước sĩ vẫn bình tĩnh như thường, gã không định dừng tay, đột nhiên ý thức xông vào bên trong Leviathan Huyết Nhục, dùng một loại tốc độ vô cùng khủng bố để bắt được động tĩnh của lão Dịch Y kia, muốn trực tiếp tiêu diệt lão.

Không ai ngờ gã lại ra tay quả quyết đến vậy!

Chương 890: Em Có Một Ý Tưởng!

Mà hành vi chủ động xuất kích này cũng lập tức dẫn nổ toàn bộ thế cục đang giằng co!

"Muốn động đến người của ta, ngươi hơi bị tự đại quá mức rồi đó." Cùng với âm thanh khàn khàn ấy vang lên, ý thức khổng lồ hỗn loạn của huyết nhục chi phối giả lập tức khuếch tán ra ngoài, đột ngột cắt đứt quá trình tìm kiếm của Ngả Văn tước sĩ, sau đó triển khai chém giết với gã trên cấp độ ý thức.

Chiến tranh hết sức căng thẳng.

Dục Vọng Mẫu Thụ cười lạnh một tiếng, ánh mắt đầy khiêu khích mang theo thâm ý liếc nhìn Lâm Ân, nhưng lại ra tay không chút lưu tình.

Chỉ thấy Huyết Nhục Thụ Giới (phạm vi của cây Huyết Nhục) cuồn cuộn phun ra, chỉ trong nháy mắt đã biến thành tầng tầng sóng biển, cuốn về phía Ngả Văn tước sĩ và Vạn Cơ Chi Thần.

Huyết Sắc Thụ Giới lập tức che trời, lấp kín đại địa.

Vạn Cơ Chi Thần cũng liếc mắt nhìn Lâm Ân một cái, tuy gã không mở miệng nói với hắn câu nào, nhưng vẫn có thể rõ ràng nhìn ra một chút kiêng kị bên trong đôi mắt ấy.

Hơn nữa, ở thời điểm hiện tại, hai người bọn họ đang thuộc về cùng một trận doanh, gã càng không có lý do gì để ra tay với Lâm Ân.

Oanh —— Huyết Sắc Thụ Giới che trời mà đến lại bị Vạn Cơ

Chi Thần dễ dàng phá diệt.

"Ta mặc kệ ân oán giữa các ngươi và Dịch Y, ngươi giúp ta ngăn cản công kích đến từ lĩnh vực ý thức của bọn họ, chuyện còn lại cứ giao cho ta." Vạn Cơ Chi Thần vẫn hờ hững như thường, lại đột nhiên mở cái miệng khổng lồ của mình ra.

Chỉ trong nháy mắt, dao động năng lượng cuồng bạo đã bắn về phía Dục Vọng Mẫu Thụ và huyết nhục chi phối giả, trực tiếp khí hóa mấy trăm cây số trên mặt đất trở thành vô số những hạt tròn tròn.

Rõ ràng là con Leviathan Huyết Nhục đang lượn vòng trên bầu trời, lại truyền đến những luồng dao động mang ý tứ châm chọc giễu cợt. Ngay sau đó, giọng nói khổng lồ vốn thuộc về lão Dịch Y kia lập tức vang lên: "Ngươi cho rằng làm như thế là có thể giết được ta sao?"

"Ngả Văn tước sĩ, ta biết nhược điểm của ngươi, chỉ cần cuộc chiến này đánh đủ lâu, thì sớm muộn gì loại nguyền rủa trên người ngươi cũng sẽ tước đoạt đi toàn bộ ký ức của ngươi. Đến lúc đó, ta xem ngươi còn có thể giúp đỡ ai được nữa!"

Ngả Văn tước sĩ không nói một câu nào, vẻ mặt gã vẫn rất bình tĩnh, lực lượng linh năng khổng lồ trong cơ thể gã trực tiếp truyền tống Lâm Ân đến vị trí an toàn, còn bản thân dứt khoát kề vai chiến đấu với Vạn Cơ Chi Thần.

Nương theo quá trình vặn vẹo của không gian, đột nhiên thân thể Lâm Ân lại xuất hiện ở biên giới chiến trường.

Trong ý thức của hắn cùng vang lên giọng nói nặng nề của Ngả Văn tước sĩ: "Anh đã biết tình huống rồi. Cậu hãy nói cho đứa bé kia biết, lần này chúng ta tới đây là để thanh lý môn hộ, Dịch Y kia chắc chắn phải chết, nhưng chuyện tiếp theo, tốt nhất là nên giao cho anh, hai đứa đừng tham dự vào."

Lâm Ân ngẩng đầu, cảm nhận được tiếng nổ vang truyền đến từ dưới lòng đất, lại đưa mắt nhìn về phía chiến trường đằng kia. Hắn không chút do dự, lập tức ôm lấy Miêu Miêu đang run rẩy vì vừa chìm sâu vào trong trí nhớ màu máu, nghiêm túc ôm đầu của cô bé, thấp giọng nói: "Nếu đã tìm được tên ác ma kia rồi, thì nhất định phải bắt hắn trả giá bằng máu. Chẳng lẽ em đã quên rồi sao? Lúc trước, toàn bộ nhóm Dạ Y của thành Hắc Dạ đều đã tiếp nhận ủy thác của Miêu Miêu rồi!"

Miêu Miêu trống rỗng ngẩng đầu nhìn chiếc mặt nạ của Lâm Ân.

Nương theo dao động nguyền rủa truyền ra, cô bé lập tức biến trở về dáng vẻ Miêu Nhĩ Nương, trong nháy mắt đã ôm lấy cổ Lâm Ân, khóc rống lên.

Nỗi bi ai to lớn kia lập tức làm thân thể cô bé trở nên run rẩy.

Đó là nỗi sợ hãi đã cắm rễ sâu tới tận xương tủy, khiến cho Miêu Miêu lại một lần nữa nghĩ tới hồi ức màu máu âm u dưới lòng đất kia, dường như cảnh tượng ngày đó lại một lần nữa tái hiện ngay trước mắt cô bé.

Lâm Ân vỗ lưng Miêu Miêu, cố gắng an ủi cảm xúc đang suy sụp của cô, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt trở nên nghiêm túc: "Tiểu thư con rối, cô còn ở đó hay không?"

"Có." Xung quanh lập tức truyền đến giọng nữ không chút cảm xúc kia.

Lâm Ân gật đầu, hắn trực tiếp lấy chiếc vali xách tay ra khỏi không gian hệ thống, ngồi xổm xuống dùng sức mở nó ra, ánh mắt thâm thúy nói: "Tiểu thư con rối cô quay về trước đi. Cô cũng là người máy, nếu bị lây nhiễm dịch loại ôn dịch huyết nhục kia, sẽ mang đến ảnh hưởng quá lớn, đợi đến khi tôi cần cô giúp, sẽ gọi cô ra ngoài, có được không?"

Mũi chân mảnh khảnh chậm rãi rơi xuống mảnh đất ngay trước mặt Lâm Ân, cùng với tà váy hoa hồng nhẹ nhàng bay bổng, cô bé Gothic Loli kia đang chậm rãi hiện hình ngay trước mắt hắn, và chỉ dùng ánh mắt bình tĩnh của mình, để lẳng lặng nhìn hắn.

Đương nhiên, vào khoảnh khắc này Hắc Huyền Nguyệt cũng đã nhìn ra, Lâm Ân ở thời điểm hiện tại, không còn loại thái độ bất cần đời không đứng đắn như trước nữa, hẳn là chuyện của Miêu Miêu đã làm hắn phải trở nên nghiêm túc hơn.

"Được."

Vài giây sau, Lâm Ân khép chiếc vali lại, trực tiếp đặt nó vào không gian hệ thống rồi xoay người, ngẩng đầu đưa mắt quan sát chiến trường bên kia, ngón tay nhẹ nhàng day day huyệt Thái Dương, ý thức của hắn lập tức xuất hiện trong không gian tâm linh của Ngả Văn tước sĩ.

"Ngả Văn tước sĩ Văn, em có một ý tưởng, tuy có lẽ ý tưởng này sẽ rất mạo hiểm, nhưng nếu thành công, nói không chừng chúng ta có thể trực tiếp phế bỏ Leviathan Huyết Nhục của đối phương, để cho cán cân chiến tranh nghiêng về phía chúng ta."

...

Mà cùng lúc đó, tại một bên khác của chiến trường, nương theo một luồng lưu quang nhảy vọt tới, thân thể Huyễn Tưởng Màu Bạc với đầy những sợi huyết nhục dữ tợn, lan tràn khắp người, vừa nặng nề rơi xuống mặt đất.

"Cha..." Huyễn Tưởng Màu Bạc gian nan chống đỡ thân thể, mạnh mẽ chống lại ảnh hưởng của huyết nhục ôn dịch, trên màn hình của máy cảm ứng thị giác không ngừng xuất hiện vô số biểu tượng nhiễu sóng màu huyết hồng.

Nhưng rõ ràng là dấu vết huyết nhục sinh sôi trên thân thể cô

ta vô cùng chậm chạp, hoàn toàn không thể so sánh với những bộ máy móc khác.

"Là ngài... đã giúp ta truyền tống rời khỏi nơi đó ư?" Cô ta cắn răng, gian nan kháng cự lại sự xâm nhập của huyết nhục.

Chương 891: Nguyên Tắc Của Nền Văn Minh!!!

Rất nhanh, bên tai cô ta đã truyền đến thanh âm của Vạn Cơ Chi Thần: "Ta đã nhờ Cyber phi thăng giả tìm được ngươi, dưới ảnh hưởng của loại huyết nhục ôn dịch này, ngoại trừ ngươi, ta đã mất đi liên hệ với tất cả những ý thức khác rồi."

Huyễn Tưởng Màu Bạc gian nan ngẩng đầu lên, nhìn về phía ba cái tổ ong đang bị vô số huyết nhục bao phủ, đã chìm vào tĩnh mịch, lại nhìn về phía vô số cơ giáp cũng bị trấn áp bên trong huyết nhục.

Cô ta cũng biết, giờ phút này, cục diện đã trở nên cực kỳ bất lợi cho bọn họ.

"Loại ôn dịch này không phải ôn dịch bình thường, trong đó còn ẩn chứa dao động vặn vẹo hiện thực, rõ ràng là lợi khí chuyên môn được thiết kế ra để nhằm vào chúng ta."

"Nhưng cũng không phải tất cả kim loại đều bị biến chất, ăn mòn, chất liệu kết tinh tử tinh cấu thành thân thể ngươi vẫn có thể trì hoãn được loại quá trình chuyển hóa này, bởi vậy cho đến tận lúc này, ngươi vẫn đủ khả năng duy trì hoạt động."

Huyễn Tưởng Màu Bạc ngẩng đầu lên nói: "Những cơ giáp tử tinh khác đâu?"

"Chỉ có ngươi điều khiển duy nhất một bộ cơ giáp, còn bọn họ thì không. Ở thời điểm bị lây nhiễm ôn dịch, ý thức của bọn họ đã bị phân tách trở thành mấy chục phần, rồi bị khóa chết bên trong những các cơ thể khác nhau, dù thành lập được liên kết, bọn họ

cũng không thể hoạt động như bình thường."

Huyễn Tưởng Màu Bạc quỳ một gối xuống đất, dùng một tay đấm ngực, cúi đầu nói: "Cha, ngài cần con làm gì?"

Giọng nói lạnh nhạt kia thoáng dừng lại mấy giây: "Ngươi cũng có thể thấy rõ thế cục hiện giờ rồi, nếu không hóa giải được ảnh hưởng đến từ loại ôn dịch này, thì nhóm chiến lực thông thường của chúng ta sẽ không có chỗ trống để phát huy, cũng tương đương với một cánh tay của ta đã bị chặt đứt. Đương nhiên, nếu chỉ đơn giản là vậy thì cũng chẳng sau, dựa vào bản thể của ta, ta cũng không sợ."

"Nhưng điều tồi tệ nhất ở đây là..."

Nói đến đây, Vạn Cơ Chi Thần chợt rơi vào trầm mặc.

Đột nhiên Huyễn Tưởng Màu Bạc nhớ tới cái gì, cô ta mở miệng, nhưng ngập ngừng muốn nói lại thôi: "Vết thương trên cổ ngài..."

Vạn Cơ Chi Thần dừng lại mấy giây mới trầm giọng nói: "Đây chính là nguyên nhân khiến ta không muốn để cho ngươi tiếp xúc cùng tên nhân loại kia nữa, lai lịch của hắn vô cùng quỷ dị, dường như hắn và một dạng quỷ dị không nên tồn tại trên đời này có mối liên hệ rất sâu. Cha cũng không gạt ngươi, một kích kia không chỉ làm thân thể của ta bị thương, nó còn động đến bản nguyên của ta nữa."

Lời này vừa nói ra, toàn thân Huyễn Tưởng Màu Bạc lập tức rung động.

Ngay sau đó, thanh âm không mang theo bất cứ dao động cảm xúc nào của Vạn Cơ Chi Thần lại truyền đến: "Nếu nơi này chỉ có một mình ta, khẳng định là cha ngươi sẽ bại, tuy hiện giờ Cyber Phi Thăng Giả đã đứng về phía chúng ta, nhưng trạng thái của hắn

cũng rất vi diệu. Nói chính xác hơn, tuy hiện tại chúng ta có thể chiếm lấy một chút ưu thế, nhưng một khi bị địch nhân kéo dài thời gian, thì chút ưu thế kia của chúng ta sẽ rất nhanh bị san bằng."

Huyễn Tưởng Màu Bạc lập tức nói: "Vậy ta có thể làm được chuyện gì?"

Vạn Cơ Chi Thần Lạnh nhạt nói: "Một nhiệm vụ, một nhiệm vụ vô cùng hung hiểm, Cyber Phi Thăng Giả bên kia vừa mới đưa ra một kế hoạch điên cuồng, nếu có thể thành công, cục diện lập tức sẽ nghênh đón một bước ngoặt mang tính quyết định nghiêng về hướng chúng ta, nhưng ngược lại, nếu kế hoạch này thất bại, người tham dự sẽ không còn cơ hội sống sót."

Huyễn Tưởng Màu Bạc kiên định siết chặt bàn tay, căng thẳng chờ đợi lời nói kế tiếp của cha mình: "Đó là kế hoạch gì?"

Vạn Cơ Chi Thần trầm giọng nói: "Hắn có thể lợi dụng linh năng của hắn để can thiệp vào một bộ phận hiện thực, từ đó trực tiếp truyền tống một ít sinh vật vào bên trong Leviathan. Sau đó, để cho những sinh vật này tạo thành một tiểu đội, trực tiếp triển khai hành động chém đầu tên Dịch Y kia từ bên trong."

"Hắn chính là người chủ đạo của trận ôn dịch lần này, cũng là kẻ đang chân chính nắm quyền điều khiển Leviathan ở thời điểm hiện tại, nhưng thực lực của hắn rất yếu, chỉ cần giết được hắn, Leviathan Huyết Nhục sẽ suy yếu, không còn là mối lo ngại đối với chúng ta nữa, dù không thể giết hắn, chỉ cần phá hủy được huyết nhục ôn dịch chứa đựng bên trong Leviathan, cũng là trợ lực to lớn đối với chúng ta rồi."

Một sinh vật yếu ớt chỉ có cấp tử triệu, nhưng lại nắm giữ chiến lực và vũ khí đủ sức hạn chế mệnh môn của bọn họ.

Gần như không có một chút do dự nào, ánh sáng màu lam đã

tràn ngập trong đôi mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc, cô ta cất giọng tràn đầy sát ý nói: "Cha, cứ giao nhiệm vụ này cho ta, ta nhất định sẽ tự tay tiêu diệt tên Dịch Y kia, ta không có bất cứ thiện cảm gì đối với sinh vật chức nghiệp này."

Vạn Cơ Chi Thần trầm mặc một lát, lại cất giọng sâu kín nói: "Nhưng đây cũng là một điểm khác mà ta muốn nói với ngươi, nếu kế hoạch thất bại, ngươi chắc chắn sẽ chết. Một khi tiến vào bên trong cơ thể Leviathan, dù gặp phải nguy cơ trí mạng, chúng ta cũng không thể cung cấp bất kỳ sự trợ giúp nào cho các ngươi. Ngươi không thể truyền dữ liệu ý thức lên, cũng không thể thực hiện bước nhảy hư không. Ngươi biết điều này có nghĩa là gì hay không?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc lại ngẩng đầu lên nói: "Cha, trước khi nền văn minh của chúng ta thành công thực hiện quá trình máy móc phi thăng, những bậc tiền nhân vốn không thể truyền dữ liệu ý thức, cũng không thể truyền tống vượt không gian, nhưng vẫn có người vì kéo dài nền văn minh mà chủ động xâm nhập vào hiểm cảnh."

Dù không trực tiếp nhắc đến những chuyện đã qua kia, nhưng ý tứ của cô ta đã rất đơn giản cũng rất rõ ràng rồi.

Bởi vì đối với nền văn minh máy móc, lợi ích của tổng thể phải vĩnh viễn áp đảo ý chí của cá nhân.

Lúc nên từ bỏ thì phải từ bỏ, lúc nên hi sinh thì phải hy sinh, đây vẫn luôn là nguyên tắc của nền văn minh ấy, chẳng có gì là quá ghê gớm cả.

"Được." Vạn Cơ Chi Thần không do dự thêm nữa.

"Nhưng vẫn còn một điều ta muốn ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng, nếu ngươi có thể tiếp nhận, ta sẽ cho ngươi đi."

"Là chuyện gì thưa ngài?" Huyễn Tưởng Màu Bạc ngẩng đầu, ánh mắt đầy kiên định.

"Người đưa ra kế hoạch này không phải Cyber phi thăng giả, mà là nhân loại kia, thậm chí yêu cầu muốn một “đồng đội lợi hại” cũng là hắn, cho nên nếu ngươi thật sự muốn tiếp nhận nhiệm vụ này, thì nhất định phải cam đoan với ta, ngươi không thể hạ sát thủ với hắn. Nếu phải cam đoan chuyện này, ngươi còn muốn đi hay không?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc: "Không đi."

Chương 892: Hello!

Không gian Cyber.

Ý thức của Lâm Ân và Ngả Văn tước sĩ vừa trải qua quá trình thương lượng đối sách và công tác chuẩn bị cuối cùng.

"Về chuyện này, anh đã nói với Vạn Cơ Chi Thần rồi, hắn có thể cung cấp cho cậu một người đồng đội vô cùng lợi hại. Hơn nữa, nếu không có sự trợ giúp đến từ đối phương, các cậu muốn can thiệp vào chuyện này, sẽ rất khó khăn." Thanh âm của Ngả Văn tước sĩ vang lên ù ù trong ý thức của Lâm Ân.

Lâm Ân ngẩng đầu, vẻ mặt do dự nói: "Nhất định phải có sự trợ giúp từ đối phương sao? Thật ra kế hoạch kia của em vẫn còn một tầng ẩn ý khác nữa..."

Ngả Văn tước sĩ cười khổ nói: "Anh biết, cậu dự định giết chết tên Dịch Y kia xong, sẽ dùng huyết nhục ôn dịch đến uy hiếp thần giáo Cơ Giới phải không? Đây đúng là phương pháp giúp chúng ta có được ưu thế lớn nhất, nhưng ngược lại, nguy hiểm cũng là lớn nhất, bởi vì chuyện mà cậu có thể nghĩ đến, khẳng định là Vạn Cơ Chi Thần bên kia cũng có thể nghĩ đến."

"Nếu như không cho người này tham dự, hắn tuyệt đối sẽ không để chúng ta thực hiện kế hoạch này."

Lâm Ân suy tư một lát, cuối cùng mới gật gật đầu, nói: "Đã như vậy, đây chính là chuyện bất khả kháng rồi, nhưng em sẽ cố gắng hết sức để trong lúc hành động, làm cho vị đồng đội kia của em không cẩn thận chết đi ngoài ý muốn. Ừm, chuyện này em vẫn tương đối am hiểu đó."

Ngả Văn tước sĩ: "..."

...

Hoang nguyên.

Vạn Cơ Chi Thần nói: "Vì đại cục mà cân nhắc, hơn nữa ngươi cũng biết tình huống rồi đó, ta tuyệt đối không thể tùy tiện cho người của Cyber đi thực hiện kế hoạch này. Nếu để mặc bọn họ, khiến cho đối phương lấy được huyết nhục ôn dịch, chẳng phải trong tay bọn họ đã nắm được thủ đoạn có thể kiềm chế mệnh môn của chúng ta rồi? Cho nên nhất định phải có một người đủ cường đại cũng đủ trung thành tham dự vào trong đó."

"Mà trước mắt, người duy nhất mà cha có thể tìm được, cũng chỉ có một mình ngươi thôi, đây cũng là nguyên nhân cha tới tìm ngươi."

Huyễn Tưởng Màu Bạc ngẩng đầu lên, ánh mắt càng thêm lạnh như băng.

Bởi vì chỉ cần nghĩ đến tên nhân loại như ác ma kia, là ý thức của cô ra sẽ truyền đến từng cơn sỉ nhục và lạnh lẽo.

Nhưng cô ta cũng hiểu được thế cục hiện tại, hiểu được mình tuyệt đối không thể vì nguyên nhân cá nhân, mà không màng đến lợi ích của thần giáo, đó là chưa kể chuyện lần này còn có liên quan mật thiết đến cha của mình.

"Ta hiểu." Cô ta bình tĩnh nắm chặt thanh kiếm đơn phân tử trong tay, khẽ mở miệng nói: "Ta sẽ tham gia lần hành động này, ta cũng có thể không hạ sát thủ với hắn, nhưng trong quá trình, nhất định sẽ xảy ra một ít tình huống ngoài ý muốn không thể tưởng tượng được, cho nên nếu như đồng đội của ta không cẩn thận mà chết đi, mọi chuyện hoàn toàn không liên quan đến ta."

Vạn Cơ Chi Thần: "..."

...

Không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, sau khi Vạn Cơ Chi Thần và Ngả Văn tước sĩ thương nghị, hai bên đều tỏ ra cực kỳ hòa thuận vui vẻ, cuối cùng đã nhất trí tán thành quyết định cuối cùng.

Đó chính là hai bên cùng phái ra một cá nhân tinh nhuệ, tạo thành tiểu đội Trí Giới Cyber liên hợp chém đầu, cùng tham dự vào hành động xâm nhập vào trong lòng địch, chém đầu chủ tướng này.

Bên cạnh chiến trường, Lâm Ân chậm rãi mở hai mắt ra, ý thức đã thoát ly không gian Cyber, cũng trong lúc ấy, thanh âm của Ngả Văn tước sĩ lập tức vang lên bên tai: "Cậu chờ một lát, anh đã nói tọa độ của cậu cho Vạn Cơ Chi Thần bên kia rồi, đồng đội của cậu sẽ nhanh chóng đi đến kết hợp với cậu, nhưng anh vẫn muốn hỏi cậu một câu cuối cùng, cậu thật sự muốn lựa chọn nhiệm vụ nguy hiểm lần này sao? Cậu nên biết hậu quả của thất bại là gì."

Lâm Ân nghiêm túc ngẩng đầu, siết chặt hai đấm, nói: "Em nhất định phải giết tên Dịch Y kia, bởi vì em đã hứa với Miêu Miêu rồi, em nhất định sẽ giúp cô bé tìm được mẹ của mình, cũng nhất định sẽ báo thù cho cô bé. Hơn nữa, anh cũng không cần phải lo lắng đâu, hiện giờ Alice đang ở trong cơ thể của em, nếu em có thể sử dụng lực lượng của cô bé, coi như thực lực tổng hợp của em cũng có thể vượt qua cấp tử triệu rồi."

Alice nói: "Anh trai có thể sử dụng em, dùng như thế nào cũng không sao."

Nhận được câu trả lời khẳng định của Lâm Ân, lại nhìn đôi mắt nghiêm túc của hắn, Ngả Văn tước sĩ biết, nếu đứa nhỏ này thật sự quyết định một chuyện gì đó rồi, vậy thì hắn nhất định sẽ hoàn thành.

Cũng giống như những người bình thường hay cợt nhả, bông đùa nhưng một khi bọn họ thật sự quyết định làm một chuyện gì đó, coi như có mười con trâu cũng không kéo lại được.

Ngả Văn tước sĩ thở dài một tiếng, nói: "Được rồi, anh biết là không thay đổi được quyết định của cậu, nhưng cậu nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không nên liều lĩnh."

Lâm Ân gật đầu, thoáng dừng lại một chút, sau đó lấy con chip từ trong không gian hệ thống ra, ngẩng đầu lên nói: "Ngả Văn tước sĩ, nếu anh không thu con chip này về, hoặc là nhân lúc này trực tiếp chuyển dời cho người khác, chỉ sợ em đi chuyến này, thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn..."

Nhưng lời của hắn còn chưa nói xong, Ngả Văn tước sĩ đã lên tiếng cắt ngang: "Không, cậu cứ giữ nó đi, chỉ khi giữ nó lại mới khiến cậu càng thêm yêu quý mạng sống của mình. Chỉ cần cậu nhớ kỹ rằng, nếu cậu chết thật rồi, thì anh cũng không còn đường lui nữa, cậu hiểu ý anh không?"

Lâm Ân do dự một chút, nhưng vẫn kiên định ngẩng đầu, nói: "Em hiểu rồi."

Ngả Văn tước sĩ không muốn hắn liều mạng. Nếu như không phải do hắn tự ý quyết định, Ngả Văn tước sĩ kia tuyệt đối sẽ không đồng ý với kế hoạch điên cuồng này.

"Không nói chuyện này nữa, đồng đội của em đâu? Sao còn chưa tới?" Lâm Ân vẫn quyết định chuyển hướng đề tài nặng nề này, hắn lập tức nhìn xung quanh một hồi.

Ngả Văn tước sĩ thoáng khựng lại một chút, sau đó nói: "Có lẽ người ta sắp đến rồi, cậu nên kiên nhẫn chờ thêm một lát."

"Được, em là ai?"

"Lâm Ân..."

"Đáp đúng x2!"

"..."

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Mãi cho đến khoảnh khắc đó, Lâm Ân giơ tay lên, rốt cuộc cũng trông thấy một bóng người xanh biếc dần dần hiện lên trong tầm mắt, tốc độ của đối phương cực nhanh, đang nhảy về phía hắn.

"Hello nha!" Lâm Ân giơ tay lên theo bản năng, vẫn giữ nguyên nụ cười giả dối trên môi, muốn chào hỏi người đồng hành sắp tới. Nhưng ở thời điểm hắn nhìn rõ gương mặt lạnh băng đó, nụ cười trên mặt hắn lập tức cứng đờ tại chỗ.

Chương 893: Đồng Đội Bất Ổn!

Oanh ——Huyễn Tưởng Màu Bạc với thân thể màu bạc xanh, vừa nặng nề nhảy vọt từ trên trời xuống bên cạnh Lâm Ân.

Mặt đất nổ tung, sóng khí và gió lốc vù vù thổi vạt áo của hắn bay phần phật về phía sau, cũng khiến cho tầng tro bụi và rất nhiều hòn đá "Ba ba ba" đánh thẳng vào người.

Cùng với vầng sáng màu xanh lam lóe sáng, Huyễn Tưởng Màu Bạc chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu lên, chiếc mũ giáp máy móc trên đầu "Soạt soạt" tự động thu lại, để lộ ra mái tóc ngắn dài đến ngang vai và con ngươi bình tĩnh.

"Cha, ta đến rồi." Từ đầu đến cuối, ánh mắt của cô ta đều nhìn thẳng về phía trước, cực kỳ bình tĩnh, thậm chí còn có cảm giác cô gái này đã coi tên Lâm Ân bên cạnh là thứ không tồn tại.

【 Đinh! Hận ý của Huyễn Tưởng Màu Bạc +5 đối với ngươi 】

【 Đinh! Hận ý của Huyễn Tưởng Màu Bạc +6 đối với ngươi】

Tuy cô ta đang bình tĩnh đứng ở nơi đó, nhưng bên tai Lâm Ân lại không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống, và gần như những âm thanh này hoàn toàn không có ý dừng lại.

Vạn Cơ Chi Thần phân ra một bộ phận ý thức của mình, bao phủ đến nơi này, lại chăm chú nhìn vào Lâm Ân đang đứng bên cạnh con gái mình, với vẻ mặt nhức trứng, nhăn nhó phủi sạch đống tro bụi trên người.

Nhìn tổ hợp lạ thường này, trong lúc nhất thời, ngay cả gã cũng rơi vào trầm mặc.

Bởi vì không lâu trước đó, hai bên vẫn là đối thủ ngươi chết ta sống, không chết không thôi, thần giáo Cơ Giới bọn họ một đường truy sát thiếu niên này, ác ma này cũng hung hăng trói chặt con gái của gã ở dưới lòng đất, ác liệt mà bắt nạt hơn một giờ đồng hồ.

Có thể nói, nếu không phải vì thế cục bắt ép, hai bên tuyệt đối không có bất cứ khoảng trống nào để thương lượng, vãn hồi.

Bởi vì đại khái là độ thiện cảm của hai người đối với đối phương đều bồi hồi ở mức 【 - max】.

"..."

"..."

Bầu không khí yên tĩnh quỷ dị không chút kiêng nể, lập tức lan tràn ra khắp nơi.

Lâm Ân cũng quay đầu, nhìn về phía Huyễn Tưởng Màu Bạc bên cạnh, quan sát cô ta từ trên xuống dưới một cái, hẳn là hắn cũng không ngờ người mà lần này thần giáo Cơ Giới phái ra lại là cô.

Sao bọn họ dám làm điều này chứ?

Chẳng lẽ bọn họ đã quên chuyện từng xảy ra ở dưới lòng đất trước đó rồi?

Quên mất cảm giác cực high lúc ấy?

"Tôi kháng nghị, tôi yêu cầu thay đổi đồng đội." Lâm Ân là người đầu tiên giơ tay biểu quyết.

Huyễn Tưởng Màu Bạc đột ngột quay đầu lại, ánh mắt cô ta nhìn hắn càng thêm lạnh như băng, âm thanh nhắc nhở của hệ

thống càng dùng tần suất cực cao vang lên bên tai Lâm Ân, như muốn nổ tung.

【 Đinh! Hận ý của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +10, sát ý +20】

【 Đinh! Hận ý của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +20, sát ý +25】

Nhưng tới cuối cùng, cô ta vẫn cố gắng kiềm chế ý niệm muốn lập tức ra tay giết chết hắn.

Dù đã dùng sức nhắm mắt lại, nhưng sự nhẫn nại to lớn ấy vẫn khiến những lỗ hổng dưới chân mái tóc màu bạc của Huyễn Tưởng Màu Bạc không ngừng bùm bùm lóe lên tia lửa điện.

Chỉ dựa vào cảnh tượng này cũng đủ hiểu hận ý của cô ta đối với Lâm Ân đã trầm trọng đến loại tình trạng nào rồi.

Ngả Văn tước sĩ đau đầu nói: "Vạn Cơ Chi Thần, ngươi không thể đổi một người khác sao? Ngươi để hai người bọn họ đồng hành, chỉ e kế hoạch lần này sẽ phải tuyên bố thất bại trước khi bọn họ xuất phát mất."

Tuy Vạn Cơ Chi Thần cũng đồng ý với lời nói của đối phương, có lẽ sự kết hợp này sẽ mang đến thất bại từ trước khi bắt đầu xuất phát, nhưng vẫn lạnh nhạt nói: “Tộc máy móc chúng ta khác với thể hữu cơ hỗn loạn các ngươi, lợi ích tổng thể của chúng ta vĩnh viễn luôn được đặt cao hơn tất cả, ngươi cho rằng chúng ta sẽ quan tâm đến thù cũ ngày xưa ư? A, nếu đã hợp tác, chúng ta nhất định sẽ cân nhắc về mục đích được ưu tiên hàng đầu, ngươi nghĩ chúng ta là loại sinh vật huyết nhục hỗn loạn như các ngươi sao?"

Lâm Ân gật gật đầu, cảm thấy lời này cũng có đạo lý. Sau đó, hắn nghiêm túc xoay người, bình tĩnh nhìn chăm chú vào Huyễn

Tưởng Màu Bạc phía trước, cân nhắc hồi lâu mới đưa tay ra, nâng mặt nạ lên nói:

"Đã như vậy thì tiểu thư Trí Giới, hy vọng lần này chúng ta có thể hợp tác vui vẻ, về chuyện ta dạy dỗ ngươi ở dưới lòng đất..."

Leng keng -- Thanh kiếm đơn phân tử tản ra ánh sáng màu đỏ tươi lập tức lạnh lùng bổ về phía Lâm Ân, Lâm Ân cũng nhanh tay lấy thanh kiếm đơn phân tử màu lam ra, nặng nề chặn lại một kích quá bất ngờ khiến bản thân không kịp đề phòng kia.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt —— Hai thanh kiếm đơn phân tử không ngừng lóe lên tia lửa và điểm sáng, gần như luồng sát ý lạnh như băng trong ánh mắt kia đã hóa thành thực chất.

【 Đinh! Sát ý của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +30! 】

【 Đinh! Sát ý của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +30! 】

Lâm Ân cắn răng chống đỡ, nói: "Đánh rắm! Rõ ràng là cô ta trăm phương nghìn kế muốn giết ta đây này!"

Vạn Cơ Chi Thần: "..."

Ngả Văn tước sĩ: "..."

Leng keng -- leng keng --

Hai thanh kiếm đơn phân tử một đỏ một lam không ngừng va chạm vào nhau, trong lúc nhất thời lại đánh đến tiến lui có thứ tự.

Nhìn hai người còn chưa hành động đã bắt đầu đánh nhau, Vạn Cơ Chi Thần và Ngả Văn tước sĩ tước sĩ đều chìm vào im lặng.

Không cần phải nghi ngờ, nếu để hai người bọn họ hành động một mình, hẳn là sẽ có một chút xác suất thành công nhất định,

nhưng ngược lại, để cho hai người bọn họ hành động cùng nhau, chỉ e xác suất thành công sẽ vô hạn tiếp cận con số không tròn trĩnh, thậm chí còn cả khả năng rơi xuống số âm.

Ngả Văn tước sĩ: "Ngươi đổi người khác đi?"

Vạn Cơ Chi Thần: "Vì sao ngươi không chọn người khác?"

Ngả Văn tước sĩ thản nhiên nói: "Cậu ấy là em trai ta."

Vạn Cơ Chi Thần đạm mạc nói: "Con bé là con gái ta!"

Ngả Văn tước sĩ bình tĩnh nói: "Ngươi nhẫn tâm để cho con gái ngươi đi chịu chết?"

Vạn Cơ Chi Thần cười lạnh nói: "Thế ngươi nhẫn tâm để em trai ngươi bị giết?"

Hai người đều rơi vào trầm mặc.

Bởi vì Ngả Văn tước sĩ tuyệt đối sẽ không nói cho Vạn Cơ Chi Thần biết, gã không chịu đổi người chẳng vì vấn đề gì quá mức khó hiểu cả, chỉ vì Lâm Ân nhất định phải tham gia hành động lần này.

Mà Vạn Cơ Chi Thần cũng tuyệt đối không nói cho Ngả Văn tước sĩ biết, gã phái Huyễn Tưởng Màu Bạc tham gia, bởi vì trong tay gã đã không còn người nào khác để dùng nữa rồi.

Chương 894: Xin Lỗi!

Giằng co thêm mấy giây ngắn ngủi, hiếm khi hai người bọn họ lại đạt thành một lần ăn ý đầu tiên sau bảy ngàn năm đối địch.

"Dừng tay!"

Vạn Cơ Chi Thần và Ngả Văn tước sĩ đồng thời lạnh lùng vươn tay áp chế hai con người đang hăng hái đánh nhau kia xuống.

Oanh —— Sau khi luồng uy thế to lớn kia ầm ầm đánh xuống, nương theo hai thanh kiếm đơn phân tử nặng nề va chạm vào nhau, Huyễn Tưởng Màu Bạc trực tiếp lộn mèo một cái, hạ người xuống đất, ánh mắt lạnh như băng thoáng ngừng lại, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới vẫn không ngừng xẹt ra hàng chuỗi tia lửa điện bạo ngược.

Lâm Ân cũng nương theo hành động ngăn chặn lực xung kích để ngừng lại, rồi dùng cả hai tay để cầm thanh kiếm đơn phân tử màu lam, đôi mắt vẫn đang nhìn chằm chằm vào cô gái máy móc phía đối diện.

Ngả Văn tước sĩ khẽ hít sâu một hơi, trong lòng có chút phức tạp nói với Lâm Ân: "Lâm Ân, không thể lãng phí thời gian như vậy được, nếu hai người không thể đi đến nhận thức chung, thì kế hoạch này sẽ thất bại, thậm chí còn chưa triển khai đã trực tiếp chết yểu rồi, chẳng lẽ cậu thật sự vui lòng với chuyện kiếm củi ba năm thiêu một giờ như vậy?"

Vạn Cơ Chi Thần cũng lạnh nhạt nhìn con gái mình, trầm trầm nói: "Ngươi đã quên lời hứa lúc trước đó của mình rồi sao? Nếu ngay cả một chút tự chủ ấy, ngươi cũng không có, ngươi sẽ lấy thứ gì ra để duy trì tương lai cho nền văn minh chúng ta? Nếu

ngươi không muốn tham gia hành động lần này, thì đừng nhận lời!"

Huyễn Tưởng Màu Bạc lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lâm Ân, gắt gao nói: "Hắn đã làm nhục ta!"

Lâm Ân cũng nhìn chằm chằm cô gái máy móc phía đối diện, nói: "Cô ta từng cmn ném đạn hạt nhân vào ta!"

"..."

"..."

Giờ khắc này, trong lòng của Vạn Cơ Chi Thần và Ngả Văn tước sĩ tước sĩ đều có một câu "Mother fucker", nhưng không biết có nên nói ra hay không.

Đủ rồi!

(ノ`皿´)ノ ┻┻

"Nếu đã không muốn tới đó, ta thấy cả hai đừng đi nữa! Coi như bỏ kế hoạch này đi!" Giọng nói phẫn nộ, tràn đầy bạo ngược của Vạn Cơ Chi Thần lập tức bao phủ toàn trường.

“Năm đó lão tử cùng tên ẻo lả này đánh đến trời long đất lở, thâm cừu đại hận suốt bảy ngàn năm còn có một ngày hợp tác được, thì hai ngươi các ngươi, chỉ có một chút mâu thuẫn bé như hạt vừng, cũng chơi trò làm mình làm mẩy với ta, đúng là phế vật! Một đám phế vật vô dụng! Mẹ nó, ai thích đi thì đi!"

Ngả Văn tước sĩ cũng dùng giọng điệu âm trầm chưa từng có từ trước đến nay, nói: "Ta thấy cũng nên xóa bỏ chuyện này sẽ thỏa đáng hơn, cũng đừng hợp tác nữa, hai người các ngươi cứ dứt khoát ở đây đánh nhau ngươi chết ta sống đi, xem ai đánh chết đối phương trước, hoặc là đợi sau khi ba đại căn nguyên của thần giáo Huyết Nhục giết tới, các ngươi lại thử đi khiêu chiến bọn họ.

Các ngươi thích thế nào?"

"..."

"..."

Huyễn Tưởng Màu Bạc và Lâm Ân đều rơi vào trầm mặc.

Tới cuối cùng, Huyễn Tưởng Màu Bạc dứt khoát quỳ một gối xuống đất, một tay đấm ngực, cúi đầu nói: "Ta sai rồi, thưa cha."

Lâm Ân trợn tròn đôi mắt cá chết, khẽ xoa xoa huyệt Thái Dương, cuối cùng cũng thu hồi thanh kiếm đơn phân tử màu lam kia lại, hít sâu một hơi nói: "Xin lỗi, đại ca."

Không cần phải nghi ngờ, nếu hai người bọn họ cứ như vậy, sẽ không giải quyết được bất cứ vấn đề gì.

Hắn còn muốn báo thù rửa hận cho Miêu Miêu, còn muốn xoay chuyển cán cân chiến tranh lần này, hắn tuyệt đối không thể từ bỏ kế hoạch trước mắt.

Vạn Cơ Chi Thần và Ngả Văn tước sĩ ngầm hiểu lẫn nhau mà không nói ra ngoài, trong lòng lại âm thầm cho đối phương một cái like to tướng.

Sau đó, Vạn Cơ Chi Thần hờ hững nói: "Đều đứng lên hết đi, nắm tay nhau, nói xin lỗi một câu, đã nghe rõ chưa?"

Ý thức của Ngả Văn tước sĩ cũng lẳng lặng nhìn chăm chú vào Lâm Ân, nói: "Hòa giải."

Lâm Ân: "..."

Huyễn Tưởng Màu Bạc dùng sức siết chặt hai tay, cúi đầu xuống, nhưng tới cuối cùng, vẫn gian nan đứng lên, quay người, dùng ánh mắt lạnh lùng mà run rẩy nhìn về phía Lâm Ân, sau đó, với ánh mắt cực kỳ không tình nguyện, cô ta chậm chạp đưa nắm

tay về phía hắn, rồi cực kỳ không tình nguyện duỗi tay ra.

Lâm Ân mở mắt đôi mắt cá chết, âm thầm tập trung lực lượng lấy m lại, cũng đưa tay về phía Huyễn Tưởng Màu Bạc.

Bầu không khí yên tĩnh quỷ dị lập tức ngạo nghễ lan tràn khắp nơi.

Vạn Cơ Chi Thần và Ngả Văn tước sĩ nói: "Đều đi về phía trước!"

Tới cuối cùng, dưới sự bức bách của người lớn hai bên, Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết và Huyễn Tưởng Màu Bạc với khuôn mặt lạnh như băng phía đối diện, đồng thời di chuyển về phía trước.

Sau đó, hai người cầm tay nhau.

Huyễn Tưởng Màu Bạc lạnh lùng nói: "Xin lỗi."

Lâm Ân mở to đôi mắt cá chết, nói: "Xin —— lỗi! (Kéo cực kỳ dài)"

Trong nháy mắt ấy, dưới tình huống không nhìn ra bất cứ manh mối nào, bàn tay Huyễn Tưởng Màu Bạc hơi dùng sức, một dòng điện trên vạn vôn, trực tiếp phát ra một tiếng “bùm bùm” lan tràn về phía Lâm Ân.

Mà gần như cùng thời điểm đó, lấy m chi lực vốn đã vận sức chờ phát động của Lâm Ân cũng đồng thời ào ào lan tràn đến trên người đối phương.

"Mẹ nó ——! (Điện âm)"

"Ô? ——!"

【 Đinh! Ngươi bị điện giật mạnh, đã rơi vào trạng thái tê liệt, sinh mệnh lực giảm xuống! 】

【 Đinh! Độ phẫn nộ của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi có +20! Độ sáp sáp của Huyễn Tưởng Màu Bạc +21! 】

Nhưng hai người vẫn duy trì tư thế nắm tay như cũ, ngoại trừ hai cánh tay không ngừng phát run và phun điện, cùng với dao động phẫn nộ ùn ùn phun ra trong ánh mắt, thoạt nhìn mọi thứ đều vô cùng hài hòa.

Không cần phải nghi ngờ, sở dĩ độ sáp sáp của Huyễn Tưởng Màu Bạc vẫn có thể tiếp tục gia tăng, là bởi vì trong khoảng thời gian này giá trị kia đã giảm xuống không ít, từ giá trị max đã giảm xuống rồi.

Nhìn hai người bọn họ nắm tay giải hòa, lại trực tiếp phớt lờ dòng điện và thứ ánh sáng đỏ đang lóe lên trên người bọn họ, Vạn Cơ Chi Thần thản nhiên nói: "Đã như vậy, hành động của các ngươi lập tức bắt đầu. Trong khoảng thời gian này, chúng ta sẽ cố gắng hết sức để duy trì thế cân bằng với ba đại căn nguyên kia, cũng sẽ ngăn chặn đòn phản kích của bọn họ đối với các ngươi, sau khi đám người ấy phát hiện ra chuyện này, nhưng các ngươi cũng phải hiểu rằng, thời gian của các ngươi không nhiều, nếu kéo dài quá lâu, các ngươi nhất định phải chết."

-apptruyen-

Chương 895: Khế Ước!

Ngả Văn tước sĩ bình tĩnh an ủi: "Đồng thời chúng ta cũng sẽ lưu lại một phần lực lượng cấp căn nguyên ở trên người hai đứa, thứ này có thể giúp hai đứa ngăn cản một phần nguyền rủa và công kích thông thường, nhưng sẽ không quá nhiều, nếu không anh sẽ cũng chẳng có cách nào để đưa hai đứa vào trong đó."

Ý thức của hai người Ngả Văn tước sĩ lại một lần nữa nhìn thoáng qua hai vị “cộng sự” vẫn đang gắt gao nhìn chằm chằm vào đối phương, bàn tay cũng nắm chặt không buông ra kia.

"Đồng thời." Vạn Cơ Chi Thần thản nhiên nói.

Ngả Văn tước sĩ bình tĩnh nói: "Để phòng ngừa hai đứa vừa đi vào đã nội chiến mà quên mất mục tiêu."

"Ta vừa thỏa thuận xong với Cyber." Vạn Cơ Chi Thần thản nhiên nói.

Ngả Văn tước sĩ bình tĩnh tiếp lời: "Chúng ta sẽ lấy danh nghĩa căn nguyên để hạn chế đối với hai đứa, để hai đứa không thể thực hiện hành vi lừa giết đối phương trong khoảng thời gian cùng nhau hành động này."

Lời vừa nói ra, chỉ trong nháy mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc và Lâm Ân đã quay đầu lại, gần như là trăm miệng một lời nói: "Ta kháng nghị!"

"Kháng nghị vô hiệu." Vạn Cơ Chi Thần lạnh nhạt bác bỏ lời kháng nghị của bọn họ.

Ngả Văn tước sĩ bình tĩnh tiếp tục: "Tất cả đều phải lấy mục

tiêu cuối cùng làm trọng, bất kỳ hành vi đâm dao sau lưng nào cũng nằm trong phạm vi cấm chế, chỉ cần trong đầu hai đứa sinh ra ý nghĩ muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, khế ước kia sẽ phát tác, cũng làm cho hai đứa đau đớn không muốn sống nữa, đối với việc này, hai đứa có ý kiến gì không?"

"Có!" Huyễn Tưởng Màu Bạc và Lâm Ân trăm miệng một lời đáp lại.

Ngả Văn tước sĩ gật đầu nói: "Tốt, nếu cả hai đều không có ý kiến, vậy thì chuyện này chính thức được thông qua, Vạn Cơ Chi Thần, ngươi giúp ta giữ bọn chúng lại, ta hạ khế ước."

"Được."

Ngay sau đó, hai đại căn nguyên đạt thành ăn ý chưa từng có, bắt đầu động thủ, căn bản không cho phép đối phương có bất cứ hành động phản kháng nào. Chỉ hơi chút tản ra một chút lực lượng, đã đủ để trấn áp hai người Lâm Ân tại chỗ không thể động đậy được rồi.

Sau đó, trong lúc bọn họ kịch liệt giãy giụa, Ngả Văn tước sĩ bắt đầu ra tay, cuối cùng cũng không có bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra nhữa, đã nhanh chóng hạ xuống một loại khế ước ấn ký đầy nhục nhã bên trong ý thức của bọn họ.

【 Đinh! Ngươi bị ép buộc phải ký kết khế ước có thời hạn với "Huyễn Tưởng Màu Bạc", trong quá trình khế ước có hiệu lực, bất cứ hành vi và ý niệm nào cho thấy ngươi muốn giết chết đối phương, đều sẽ mang đến nỗi đau đớn khổng lồ cho ngươi, thời gian hiệu lực: 12 giờ. 】

Ngay sau đó, luồng lực lượng cường đại vốn đang trấn áp trên người bọn họ đã biến mất.

【 Đinh! Sát ý của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +30!

】

【 Đinh! Linh hồn của ngươi đang đau đớn từng cơn liên tục, năng lượng lấy m của ngươi đã được bổ sung đến max! 】

Lâm Ân cắn răng, dùng sức ôm lấy đầu mình, kiên trì để bản thân vẫn duy trì tư thế đứng thẳng.

Mà ở một bên khác, thân thể Huyễn Tưởng Màu Bạc đang cầm chuôi kiếm trong tay cũng không ngừng run rẩy, cố nén cơn đau đớn trong ý thức, nhưng hai chân vẫn run lên không ngừng, ngay cả đứng cũng không vững.

Vạn Cơ Chi Thần: "..."

Ngả Văn tước sĩ: "..."

Đột nhiên hai vị bề trên kia lại phát hiện, dường như đây cũng không phải một phương pháp tốt. Bởi vì loại chuyện ngay khi khế ước được hạ xuống, nó lại nhanh chóng phát tác này, đã làm bọn họ có chút bất ngờ rồi.

Tình huống này... dường như loại khế ước ấy chẳng những không giúp hai đứa nhóc con kia chân thành hợp tác với nhau, ngược lại nó còn làm suy yếu thực lực của bọn chúng...

Nhưng chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể coi cmn ngựa chết như ngựa sống để thực hiện kế hoạch mà thôi.

Sau khi trực tiếp phớt lờ hai người đang đau đớn từng cơn, đứng không vững kia, đột nhiên ánh mắt Ngả Văn tước sĩ lại khóa chặt vào Leviathan khổng lồ trong lúc giao chiến, đồng thời cũng âm thầm trao đổi với Vạn Cơ Chi Thần trong ý thức: "Ra tay đi, ngươi giúp ta kiềm chế bọn họ, ta tiến hành can thiệp."

"Không cần ngươi nhắc nhở."

Không có bất cứ do dự nào, đột nhiên ý thức của Vạn Cơ Chi Thần lại rời khỏi vị trí của mấy người Lâm Ân, sau đó khẽ cười lạnh một tiếng, cái miệng khổng lồ máy móc chợt mở ra, kèm theo đó là một tiếng long ngâm che trời…

Trong nháy mắt ấy, chùm sáng hạt màu bạc xanh đã quét ngang về phía ba đại căn nguyên của thần giáo Huyết Nhục kia.

Oanh —— Uy năng của một kích toàn lực bộc phát ra kia cũng lập tức khiến cho ba đại căn nguyên phía đối diện hành động chậm lại, trực tiếp bị ép phải chuyển sang tư thế phòng ngự.

Cũng chính tại khoảng cách này, ánh mắt của người khổng lồ tâm linh đang được Ngả Văn tước sĩ khống chế chợt lóe lên, luồng linh năng khủng bố lập tức bao phủ lấy thân thể của Lâm Ân và Huyễn Tưởng Màu Bạc.

Không gian xung quanh bắt đầu trở nên vặn vẹo, hiện thực dần trở nên mơ hồ, ngay cả chiều không gian cũng không còn ổn định nữa.

Ngay bên trong luồng linh năng đang tuôn trào kia, giọng nói nặng nề của Ngả Văn tước sĩ lại một lần nữa vang lên bên tai bọn họ.

"Hai đứa đã không còn đường lui, phải đoàn kết lại giải quyết nguy cơ, hoặc là cá chết lưới rách, là sự lựa chọn của hai đứa. Nếu hai đứa thật sự quyết tâm muốn giết đối phương bằng mọi cách, thì đương nhiên khế ước kia cũng không đủ khả năng trói buộc được hai đứa."

"Nhưng hai đứa phải hiểu rõ rằng, một khi nhiệm vụ này thất bại, chẳng những ta sẽ mất đi phương hướng, ngay cả Vạn Cơ Chi Thần cũng sẽ thua cuộc dưới đòn công kích liên hợp của ba đại căn nguyên kia. Hai đứa không chỉ đại biểu cho chính mình, mà ngược lại sự lựa chọn của hai đứa sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ thế

cục này."

"Ta không nói nhiều thêm nữa, chúc hai đứa may mắn."

Ông —— Gần như trong khoảnh khắc đó, dưới hành vi can thiệp của linh năng, bóng dáng hai người Lâm Ân cũng nhanh chóng biến mất khỏi hiện thực, được đưa vào một chiều không gian càng cao hơn.

Mà ở bên trong chiều không gian kia, tất cả mọi thứ trên chiến trường đều trực tiếp xuất hiện trong mắt bọn họ.

Nói chính xác hơn, khi xuất hiện bên trong chiều không gian này, ánh mắt của bọn họ đã phát sinh thay đổi đến chóng mặt, chẳng những bọn họ có thể nhìn thấy từng chi tiết đang phát sinh trên chiến trường, mà ngay cả cấu tạo huyết nhục, cấu tạo máy móc, cấu tạo ý thức, bọn họ cũng nhìn thấy rõ ràng.

Chương 896: Sâu Trong Hư Vô...

Tại thời điểm ánh mắt của bọn họ dừng lại trên người Leviathan huyết nhục, vô số những thông đạo rắc rối phức tạp, cùng với đám đông bên trong, cũng như toàn bộ những tin tức hình ảnh khác đã nhanh chóng hiện ra trong tầm mắt của bọn họ rồi.

Đây là tầm mắt bao quát của chiều không gian cao hơn xuống chiều không gian thấp hơn!

Lâm Ân rung động không thôi.

Bởi vì đến giờ phút này, rốt cuộc hắn cũng hiểu được điểm đáng sợ của con đường linh năng phi thăng giả này rồi.

Thăng lên chiều không gian cao hơn!

Nếu đi đến cuối con đường là có thể đạt tới trình độ này, là có thể chân chính đưa cả nền văn minh phi thăng thành sinh mệnh của chiều không gian cao hơn, nó sẽ là một loại năng lực đáng sợ đến mức nào?

Nhưng gần như loại trạng thái đó chỉ có thể duy trì trong một chớp mắt, Lâm Ân đã nhanh chóng cảm nhận được một loại lực kéo cực lớn, nó trực tiếp ập đến, cưỡng ép kéo hắn ra khỏi chiều không gian này rồi.

Mà điểm rơi kia chính là khu vực bên trong Leviathan Huyết Nhục!

"Chuẩn bị!" Giọng nói nặng nề của Ngả Văn tước sĩ truyền đến.

Nhưng giờ khắc này, ở trong không gian kỳ diệu này, Lâm Ân vẫn không nhịn được, muốn ngẩng đầu lên, muốn thông qua tầm mắt từ chiều không gian cao cấp hơn này, để dò xét được càng nhiều tin tức về bản chất của cái địa ngục này hơn.

Rốt cuộc địa ngục này là cái gì?

Và bên ngoài địa ngục là cái gì?

Vì sao vô số Cổ Thần sau khi rơi xuống nơi này, đều sẽ bị nguyền rủa?

Vì sao bọn họ không thể rời khỏi cái nhà giam này dù đã làm đủ mọi điều, thử đủ mọi cách?

Rốt cuộc là thứ gì đã trói buộc vô số u hồn ở bên trong cái địa ngục này?

Rốt cuộc là loại lực lượng đáng sợ gì đang quấy phá?

Tới cuối cùng, hắn cũng ngẩng đầu lên, hướng về chỗ sâu nhất bên trong mảnh sương mù màu đen đang bao phủ cả bầu trời…

Đưa mắt nhìn ra xa.

Cũng chính tại khoảnh khắc đó, dưới cái nhìn đến từ trên chiều không gian cao xuống chiều không gian thấp này, ánh mắt của hắn đã xuyên qua màn sương mù màu đen đang che khuất bầu trời, nhìn thẳng vào nơi cao nhất trên không trung của địa ngục.

Giống như vén mây thấy mặt trời, sương mù nhanh chóng tan biến.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó, ở thời điểm hắn còn chưa nhìn rõ được bất cứ thứ gì, đột nhiên một loại cảm giác cuồng loạn khó nói lên lời, càng không thể ngăn cản, trực tiếp ập đến, xông thẳng vào ý thức của hắn.

Con ngươi trong mắt hắn lập tức nở to ra, đầu óc trống rỗng, chỉ nghe "Ầm" một tiếng, gần như trong nháy mắt kia, ý thức đã biến dạng.

"Đó là..." Hắn khiếp sợ thốt lên.

Sau đó là chiều không gian cao hơn này vỡ vụn, thân thể của hắn cùng với Huyễn Tưởng Màu Bạc trực tiếp lún xuống dưới, rời khỏi khu vực này.

Chính tại khoảnh khắc bị lún xuống phía dưới kia, hắn vẫn mơ hồ bắt được một loại màu sắc hỗn loạn đang phủ kín hư không, ở sâu bên trong vùng hư vô hỗn loạn bên ngoài địa ngục...

Xoạt xoạt ——đột nhiên không gian vỡ vụn.

Ngay sau đó, thân thể của Lâm Ân và Huyễn Tưởng Màu Bạc bị ném mạnh vào một dãy hành lang màu đỏ tươi như máu bên trong Leviathan Huyết Nhục.

Huyễn Tưởng Màu Bạc nhẹ nhàng lăn một vòng đã hóa giải xong lực trùng kích, sau đó cô ta ngẩng đầu, đưa ánh mắt tràn đầy cảnh giác, nhanh chóng quan sát tình huống xung quanh.

Nhưng Lâm Ân lại không may mắn như vậy.

Dưới lực trùng kích quá mãnh liệt, thân thể hắn trực tiếp đập lên vách thịt thật dày gần đó, xương cốt trong thân thể vang lên từng chuỗi âm thanh "Bùm bùm" nổ vang từng đợt.

"Chúng ta đến rồi." Huyễn Tưởng Màu Bạc xoay người, lạnh lùng nhìn về phía Lâm Ân vừa mới đập thẳng người vào vách tường.

Rất nhanh, cô ta đã trông thấy biến hóa dị thường trong đôi mắt Lâm Ân, chúng đang chảy máu, không ngừng chảy máu tươi ra ngoài, dường như hắn đã trọng thương trong quá trình rơi tự do

từ chiều không gian cao hơn, xuống chiều không gian thấp hơn này.

Huyễn Tưởng Màu Bạc nheo mắt, hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Lâm Ân lăn qua lăn lại như một con cá chép, sau đó đứng lên, ngửa đầu, đưa tay mò mẫm trên người một cái, nhanh chóng lấy chiếc khăn lụa từ trong ngực ra, lau sạch máu trên mặt.

"Không sao, nhưng mắt tôi nổ rồi, tôi phải làm phẫu thuật trước đã."

Sau đó, ngay dưới cái nhìn chăm chú như đang nhìn một con quái vật của Huyễn Tưởng Màu Bạc, hắn nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống đất. Vẫn trong tư thế ngửa đầu, hắn thuần thục lấy cái nhíp từ trên người xuống, kẹp viên nhãn cầu đã vỡ tan của mình ra, bỏ nó vào một cái bình nhỏ, lại dùng cồn "Ùng ục ùng ục" đổ thẳng vào hai hốc mắt, tiêu độc, sau đó...

Ba ——

【 Đinh! Ngươi cấy ghép Con Ngươi Nguyền Rủa (bên phải) 】

Ba ——

【 Đinh! Ngươi cấy ghép Nhãn Cầu Hội Tụ (Bên trái) 】

Sau khi thay đổi tròng mắt, Lâm Ân lập tức điều chỉnh tiêu cự một chút, lại dùng sức day day ấn ấn huyệt Thái Dương, để một lần nữa khôi phục lại năng lực thị giác.

"Được rồi."

Huyễn Tưởng Màu Bạc vô cùng kinh ngạc nhìn hắn.

Lâm Ân nhanh chóng đứng lên, đặt con mắt đã vỡ nát của mình vào trong bình thủy tinh, lại nhỏ một ít máu xuống đó, để tự đôi mắt kia tái sinh lại, cuối cùng mới thở ra một hơi, có chút suy

tư nói: "Xem ra… đối với những thứ không biết thì vẫn nên kiềm chế tính hiếu kỳ lại, không thể miễn cưỡng nhìn được, cũng may lần này chỉ nổ hai mắt..."

Hắn không nhịn được, lại một lần nữa hồi tưởng về hình ảnh hỗn loạn mình mới thoáng trông thấy ở bên ngoài địa ngục.

Chỉ liếc mắt nhìn một cái mà thiếu chút nữa đầu óc đã nổ tung rồi.

Nhưng kỳ quái là… nơi ấy không có gì cả.

Cũng may, sau khi lún xuống chiều không gian thấp hơn, cảm giác hỗn loạn trong đầu đã nhanh chóng biến mất. Nếu không, thứ hắn tổn thất sau hành vi lỗ mãng này, không chỉ đơn giản là một đôi mắt thế đâu.

Huyễn Tưởng Màu Bạc lạnh lùng đánh giá hắn từ trên xuống dưới một lần, kỹ càng, cẩn thận, tựa như đang muốn nhìn thấu xem, rốt cuộc tên nhân loại trước mắt này là thứ quái vật gì?

Bởi vì ngay cả sinh vật bên trong thần giáo Huyết Nhục, cô ta cũng rất ít khi nhìn thấy bọn họ đổi những bộ phận trên người mình giống hệt thay pin, thậm chí còn có thể tùy tiện cắm vào rút ra như hắn.

"Nếu ngươi đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian hành động thôi." Ngay sau đó, Huyễn Tưởng Màu Bạc xoay người, sắc mặt vô cùng bình tĩnh.

Từng chùm sáng màu bạc xanh lập tức ngưng tụ bên trong đôi mắt của cô ta, lại nhanh chóng bắn ra ngoài, trực tiếp xây dựng nên toàn bộ hình ảnh ba chiều của Leviathan Huyết Nhục lập thể ở ngay trước mặt bọn họ.-apptruyen-

Chương 897: Làm Ơn Hãy Động Não Một Chút!!!

"Trong khoảng thời gian vừa rồi, lợi dụng quá trình thăng lên chiều không gian cao hơn, ta đã ghi nhớ toàn bộ kết cấu bên trong Leviathan Huyết Nhục, vị trí hiện tại của chúng ta, hẳn là ở nơi này." Ngón tay cô ta điểm lên phần đuôi của hình ảnh Leviathan trước mắt.

Hình ảnh lập tức được kéo gần lại, để lộ ra vị trí của bọn họ ở bên trong dãy hành lang này.

Huyễn Tưởng Màu Bạc lại nhanh chóng điều chỉnh và hoàn thiện toàn bộ bản đồ, rồi ngẩng đầu lên nói:

"Vị trí của tên Dịch Y kia là khoang sinh học đầu tiên trên đầu Leviathan, huyết nhục ôn dịch lại được chứa đựng bên trong ba khoang sinh học lớn là số 2, số 3 và số 4 này. Đó là vị trí chủ thể của Leviathan. Mà ngoại trừ những thứ này, vẫn còn rất nhiều Dịch Y và sinh vật huyết nhục khác, rải rác bên trong Leviathan, cho nên con đường hành động tốt nhất của chúng ta là..."

Ngón tay cô ta nhẹ nhàng gảy một cái, trên tấm bản đồ ba chiều lập tức xuất hiện một con đường chạy xuyên qua ba khu vực lớn, nối thẳng lên phần đầu của Leviathan.

"Dựa theo tuyến đường này, chúng ta có thể lần lượt phá hủy toàn bộ những điểm tích trữ ôn dịch trên đường, sau đó đến thẳng phần đầu, triển khai hành động chém giết tên Dịch Y kia, ngươi đã hiểu chưa?" Ngay khi giảng giải xong, cô ta lập tức quay đầu, nhìn về phía Lâm Ân bên cạnh.

Nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy hắn, ý thức của cô ta lại run rẩy, sâu trong đôi mắt màu bạc xanh kia lập tức xuất hiện hàng loạt tia phẫn nộ.

【 Đinh! Độ hảo cảm của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi -10】

【 Đinh! Độ hảo cảm của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi -10】

Chỉ thấy Lâm Ân kia đang ngẩng đầu, trong tay cầm một chai thuốc nhỏ mắt, đang nhỏ từng giọt từng giọt vào đôi mắt của mình, về phần từ nãy đến giờ, hắn có nghe được những lời cô ta nói hay không, cũng chỉ có thể hỏi chính hắn mà thôi.

"Rốt cuộc ngươi có nghe ta nói hay không?" Huyễn Tưởng Màu Bạc cố nén cảm giác phẫn nộ trong lòng.

Lâm Ân xoa xoa đôi mắt đầy nước mông lung, hai mắt đã dần dần khôi phục lại vẻ cơ trí. Hắn lập tức đeo chiếc kính một mắt lên, mỉm cười đầy quỷ dị nói: "Nói cách khác, ngươi muốn dựa vào hai người chúng ta, để công khai giết thẳng một đường xuyên qua Leviathan, cũng thuận tiện tiêu diệt toàn bộ đám Dịch Y ở trong này, rồi nhẹ nhõm vui sướng nhận được phần thưởng vượt ải, có đúng không?"

Huyễn Tưởng Màu Bạc lạnh lùng nói: "Ngươi có ý gì?"

Lâm Ân day day huyệt Thái Dương, mỉm cười nói: "Làm ơn hãy động não một chút giùm ta, dưới tình huống không có thực lực tuyệt đối, còn ở trên địa bàn của người ta, lại chính diện đi gây sự với người ta, đây được gọi là kế hoạch sao? Phải là ngu ngốc mới đúng." Lâm Ân lập tức đứng lên, chậm rãi đeo chiếc mặt nạ mỏ chim lên mặt.

"Cho nên đề nghị của ta là đừng có xung đột chính diện với

bọn họ, có thể ẩn thì ẩn, có thể náu thì náu, có thể lách lập tức lách đi. Nói cho cùng, chúng ta đến đây là để chém tướng, không phải đến để đánh trận."

Huyễn Tưởng Màu Bạc lạnh lùng nói: "Thế hả? Thế thì ta nói thật cho ngươi biết, ngay từ thời điểm chúng ta tiến vào nơi này, mỗi tế bào giác quan ở quanh đây đều đã chú ý tới hành tung của chúng ta rồi."

"Có lẽ ngay lúc này, nhất cử nhất động của chúng ta đều nằm trong tầm mắt quan sát của Dịch Y kia rồi. Ta hỏi ngươi, dưới tình huống như vậy, ngươi lấy cái gì ra để che giấu?"

Thật chậm rãi, đống huyết nhục trên vách tường xung quanh bắt đầu dao động, nhưng tần suất chuyển động của chúng cực kỳ nhỏ bé, dùng mắt thường tuyệt đối không thể phát hiện ra.

Đồng thời, cảm giác bị theo dõi mãnh liệt kia cũng trở nên càng ngày càng kịch liệt.

Mà ở phía xa, đang mơ hồ truyền đến từng tiếng bước chân kịch liệt.

Đúng như những gì Huyễn Tưởng Màu Bạc vừa nói, dù muốn, bọn họ cũng chẳng có nơi nào để che giấu, bởi vì mỗi một mảnh huyết nhục ở nơi này đều là con mắt của Leviathan.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, nhưng hai người bọn họ vẫn đang giằng co với nhau.

Huyễn Tưởng Màu Bạc lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lâm Âm, bởi vì nếu tại thời điểm này, hai người vẫn không có cách nào để đồng lòng nhất trí với nhau, thì về sau, chẳng cần phải đề cập đến chuyện hành động thêm nữa.

"Tìm được bọn họ rồi!" Chính tại khoảnh khắc này, đột nhiên ở chỗ sâu nhất bên trong dãy hành lang đen kịt lại truyền đến một

tiếng hét lớn.

Trong phút chốc, vô số những tiếng xé gió vang lên. Đúng vào khoảnh khắc ấy, Lâm Ân vừa mỉm cười vừa nâng mặt nạ lên, nói với Huyễn Tưởng Màu Bạc: "Không thưa quý cô, thật ra người không có biện pháp che giấu, chỉ có một mình cô mà thôi."

Ngay sau đó, Lâm Ân với khóe miệng còn đang mỉm cười, lại lập tức dùng ngón tay giật chốt bảo hiểm của quả lựu đạn vừa lấy từ trong người ra.

Oanh —— Một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Chỉ trong phút chốc, mảnh sương khói trắng xóa đã bắn tung ra, bao phủ toàn bộ dãy hành lang, che đậy tầm mắt của tất cả mọi người.

Cũng tại thời điểm đó, vô số những sợi dây leo huyết nhục từ chỗ sâu nhất bên trong hành lang, trực tiếp lan tràn đến, dung nhập vào mảnh sương mù mờ ảo nọ.

...

Cùng lúc đó, ở bên ngoài Leviathan.

Đòn công kích của Vạn Cơ Chi Thần vừa bị ba đại căn nguyên kia hóa giải, lực trùng kích cực lớn, khiến cho không gian chung quanh nhanh chóng rạn nứt ra vô số những khe hở chằng chịt.

Leviathan khổng lồ giống như một con cá voi to lớn, đang há miệng thét dài giữa mảng sương mù màu đen. Đồng thời, giọng nói khàn khàn mà lạnh lùng của tên Dịch Y kia cũng vang lên khắp chiến trường.

"Ngả Văn tước sĩ, ngươi đang mạo hiểm. "

"Ngươi cho rằng đưa hai sinh vật nọ vào bên trong Leviathan

là có thể tạo thành mối uy hiếp mang tính thực chất đối với ta sao? Chỉ sợ đã khiến các ngươi phải thất vọng rồi. Ta vừa xác định được vị trí của bọn họ. Và rất nhanh thôi, ta sẽ đưa thi thể của bọn họ đến trước mặt các ngươi."

"Cuối cùng, các ngươi sẽ phải trả giá vì sự ngu xuẩn của chính mình."

Người khổng lồ tâm linh do Ngả Văn tước sĩ khống chế đột nhiên chặn lại đòn công kích trên lĩnh vực ý thức, sau đó mặt không đổi sắc, mỉm cười nói: "Thật sao? Vậy đúng là phải mỏi mắt chờ mong rồi."

Chương 898: Kinh Nghiệm Cosplay!

Không nhiều lời thêm nữa, Ngả Văn tước sĩ và Vạn Cơ Chi Thần thoáng trao đổi ánh mắt với nhau, rồi ngầm thống nhất ý định, trực tiếp phát động một đợt công kích mãnh liệt về phía Leviathan. Bọn họ muốn sáng tạo cơ hội cho Lâm Ân và Huyễn Tưởng Màu Bạc đã bước vào trong đó.

Chỉ khi bọn họ ở bên ngoài toàn lực tấn công, mới khiến cho ba đại căn nguyên này không thể phân tâm đưa ý thức của mình vào bên trong cơ thể Leviathan, tiến hành trấn áp hai người Lâm Ân.

Nhưng đương nhiên, chuỗi công kích mãnh liệt này của bọn họ cũng tuyệt đối không kéo dài được lâu.

Mà chờ cho đến khi thế công của bọn họ chậm lại, đó cũng là thời khắc Lâm Ân và Huyễn Tưởng Màu Bạc nguy hiểm nhất.

...

Bên trong Leviathan.

Xoát xoát xoát—— chỉ trong nháy mắt, thanh kiếm đơn phân tử trong tay Huyễn Tưởng Màu Bạc đã chém hết đống dây leo huyết nhục vừa bắn đến.

Sau khi cô ta dùng một kiếm xua tan đám sương mù xung quanh, trong tầm mắt đã không còn bóng dáng của Lâm Ân nữa.

Mà thay vào đó, là hàng loạt những tên Dịch Y đeo mặt nạ con quạ màu trắng đứng đầy hai bên hành lang.

"Khốn nạn!" Huyễn Tưởng Màu Bạc cắn răng, cơn phẫn nộ không ngừng trào dâng trong ý thức.

Hắn chạy rồi!

Đến đây, rốt cuộc cô ta cũng hiểu được ý nghĩa của lời hắn vừa nói.

Bởi vì cô ta vốn là thể máy móc, đương nhiên muốn tiến hành ngụy trang và che giấu là chuyện cực kỳ khó khăn, nhưng tên kia chính là sinh vật huyết nhục. Hơn nữa, phong cách hành sự và chỉ số biến thái của hắn lại vô cùng phù hợp với hoàn cảnh này, nếu hắn thật sự ngụy trang chính mình thành Dịch Y...

Được rồi, hắn vốn là vậy, chẳng cần phải ngụy trang gì cả!

Chỉ cần chui thẳng vào hàng ngũ của đối phương là xong rồi!

Dù trong lòng đã hung hăng muốn giết chết tên kia cả ngàn lần, nhưng thế cục trước mắt lại không cho phép cô ta suy nghĩ nhiều thêm.

Ánh mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc trở nên lạnh lẽo như băng, gần như trong nháy mắt sau đó, cô ta đã xông về phía đám Dịch Y đang bao vây xung quanh mình.

Giết!

Nếu tên kia đang chen chúc trong đám đông trước mặt này… Vậy thì cùng giết!

Nói cho cùng, kẻ bị cô ta giết cũng là Dịch Y, nếu hắn không cẩn thận bị cô ta chém chết, cũng chỉ có thể nói là vận khí của hắn không tốt, chẳng liên quan gì đến cô ta cả.

Xì xì ——

Xì xì ——

Gần như trong nháy mắt sau đó, thân hình của Huyễn Tưởng Màu Bạc đã nhanh chóng di chuyển đến trước mặt một gã Dịch Y, thanh kiếm đơn phân tử hung hăng chém thẳng vào người gã.

Cùng lúc đó, bên trong khoang sinh học ở phần đầu của Leviathan, trên vách tường bị những viên nhãn cầu chi chít rậm rạp phủ kín, đang phát lại khung cảnh toàn diện, nắm bắt đủ mọi góc độ của Huyễn Tưởng Màu Bạc trong dãy hành lang kia.

Mà bên trong khoang sinh học tại vị trí trung tâm nhất nơi này, bác sĩ 315 với ánh mắt âm trầm, đang ngồi trên vương tọa huyết nhục, có vô số những mạch máu và dây thần kinh trực tiếp liên kết ý thức của ông ta và Leviathan vào làm một.

"Báo cáo bác sĩ, kẻ xâm nhập số 1 kia chính là 'Huyễn Tưởng Màu Bạc' - phiên bản cơ giáp thuộc chuỗi cơ giáp tối cao của thần giáo Cơ Giới, thông qua so sánh đối chiếu thông tin, dường như nó cùng loại với bộ cơ giáp đã bị tên Dạ Y kia trói buộc dưới lòng đất từ mười mấy tiếng trước."

"Đã mất tung tích mục tiêu số 2, đại khái là hắn đã trà trộn vào trong đám đại quân thể phục chế của chúng ta rồi. Thông qua quá trình phân tích những hình ảnh vừa thu thập được, có vẻ như hắn chính là tên Dạ Y đã từng đối phó với Vạn Cơ Chi Thần từ mười mấy tiếng trước."

Ánh mắt của một tên Dịch Y đang kết nối tổ chức thần kinh chợt lóe, gã nhanh chóng báo cáo tình huống cho bác sĩ 315.

Phá Hiểu lộ vẻ mặt âm trầm, nói: "Ta biết hắn. Hắn chính là Lâm Ân, một ngôi sao mới ở thành Hắc Dạ, rất được vị chủ mẫu kia cưng chiều."

"Phải cẩn thận hắn thẩm thấu vào nội bộ của chúng ta. Hắn còn âm hiểm xảo trá hơn bộ cơ giáp chí cao kia rất nhiều. Truyền mệnh lệnh xuống, lập tức gia cố, phong tỏa hai bên sườn khu vực

nọ, bất cứ thể phục chế biến dị nào xuất hiện cũng phải theo dõi chặt chẽ cho ta, chỉ cần hắn để lộ sơ hở, lập tức tiến hành phong tỏa!"

"Vâng!"

Mệnh lệnh được truyền xuống.

Ánh mắt của lão lại chậm rãi nhìn sang bên cạnh, nơi có một cá thể dị dạng khổng lồ đang được ngâm trong thùng chứa. Theo quá trình thứ dung dịch trong cái thùng chứa kia bị khuấy trộn ngược lại, một con quái vật toàn thân đầy những u nang huyết nhục cũng từ từ để lộ ra hình thể của mình.

Cùng thời điểm này, tại khu vực đang bị Huyễn Tưởng Màu Bạc giết chóc lung tung kia, sau khi những phần huyết nhục trên vách tường hành lang điên cuồng nhúc nhích, từng con mắt lập tức xuất hiện trên đó, lại chậm rãi mở ra, chúng một mực nhìn chằm chằm vào Huyễn Tưởng Màu Bạc và toàn bộ đám Dịch Y thể phục chế đang có mặt bên trong khu vực này.

Bọn chúng đang theo dõi chiến trường.

Bởi vô số những dây thần kinh ở khắp nơi đều liên kết với trung khu thần kinh của Leviathan, cho nên mọi cử động ở nơi này cũng được thu thập lại và trực tiếp truyền vào trong mắt người khống chế tại khoang sinh học chủ.

Theo dư âm của chiến đấu lan rộng, không ngừng có những con mắt bị lưỡi đao trên tay Huyễn Tưởng Màu Bạc chém nứt, nhưng đương nhiên, hành động này chẳng mang đến một chút tác dụng nào.

Dường như những con mắt kia có thể tái sinh vô hạn, không thể triệt để biến mất đi.

Ngược lại, những tròng mắt kia đều đang xoay chuyển, không

ngừng tiến hành tìm kiếm. Có thể nói, dưới tình huống này, chỉ cần Lâm Ân đang ngụy trang trong đó có bất cứ một hành động dị thường nào, hắn sẽ bị bắt lại ngay, không chỗ trốn.

Trong số những viên nhãn cầu này, lại có một con mắt khổng lồ với ánh mắt tìm kiếm cực kỳ chăm chú và chuyên tâm đến lạ.

Dường như nó chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là kẻ giả mạo sẽ bị phát hiện ngay.

So sánh với những viên nhãn cầu khác, nó tuyệt đối là kẻ chuyên nghiệp nhất.

【 Đinh! Kinh nghiệm cosplay của ngươi +1】

【 Đinh! Kinh nghiệm cosplay của ngươi +1】

Bên trong con mắt kia, một con mèo đen vừa trừng lớn đôi mắt, nó gian nan nhúc nhích bộ thân thể đang bị bao phủ quá mức chặt chẽ của mình, rồi khẽ nuốt nước miếng, lén lút nằm sấp bên trong tròng đen của nhãn cầu, đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

"Chủ nhân, Miêu Miêu cứ tưởng anh... Muốn ngụy trang thành những tên Dịch Y kia..."

-apptruyen-

Chương 899: Điểm Bất Thường!

Lúc này, viên nhãn cầu đang chăm chú tìm kiếm chính mình, lập tức thì thầm bên trong: "Những kẻ kia không phải Dịch Y, ai lại ngu xuẩn đến mức phái nhân viên nòng cốt của mình đến đây chịu chết chứ? Xét cho cùng, những Dạ Y kia có thể bị bọn họ mua chuộc, nhưng không thể là cá tạp để tùy tiện tiêu hao được. Bọn họ phái những 'người' này đến, nhất định là có mục đích khác."

"Hơn nữa, vừa nhìn thấy anh biến mất, một kẻ ngu si cũng có thể nghĩ đến chuyện anh muốn đục nước béo cò rồi. Nếu anh thật sự ngụy trang thành những tên pháo hôi phía dưới..."

Ánh mắt kia lại liếc qua Huyễn Tưởng Màu Bạc đang giết chóc cực kỳ hưng phấn kia: "Phỏng chừng anh còn chưa hành động, đã bị cô nàng máy móc kia chặt đứt rồi."

Miêu Miêu: "..."

Trái Trái: "..."

Đúng vậy.

Tại khu vực này, không chỉ những con mắt kia đang chú ý đến dị động của đám pháo hôi phía dưới, ngay cả cô gái máy móc nọ cũng đang chú ý.

Lâm Ân vừa mới nhìn thấy một tên "Dịch Y" chỉ thoáng nghiêng đầu sang bên cạnh một chút thôi, trong lúc mấy trăm con mắt còn chưa vội theo dõi gã, Huyễn Tưởng Màu Bạc đã xông lên chém gã thành từng mảnh rồi.

Cô ta đặc biệt tìm những tên có hành động khác thường để

chém giết.

Lâm Ân tuyệt đối không tin trong đầu cô ta không có một chút ý nghĩ gì khác.

Miêu Miêu trừng mắt nói: "Vậy thì... hiện giờ chúng ta có thể làm gì đây?"

Lâm Ân vươn một sợi xúc tu nhỏ bé đến, đỡ viên nhãn cầu to tròn cực lớn của mình, nói: "Cứ treo máy trước đã, anh và đám đồng nghiệp xung quanh sẽ tìm ra kẻ đang ngụy trang thành anh, không thể cho hắn có cơ hội được. Miêu Miêu nếu em rảnh rỗi, không có việc gì làm, chủ nhân có chuẩn bị cho em một vài món đồ chơi đấy, ngươi cảm nhận được không?"

Miêu Miêu ngơ ngác khẽ nhúc nhích thân thể nói: "Cảm nhận được meo!"

“Em chạm thêm mấy cái nó sẽ không mềm đâu.”

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Lâm Ân bám lên vách tường, chen chúc cùng một chỗ với những con mắt khác, thoạt nhìn hoàn toàn không phát hiện ra một chút cảm giác bất thường nào cả. Nhưng nếu cẩn thận quan sát, ngươi hoàn toàn có thể phát hiện được, dường như phía sau viên nhãn cầu to lớn kia mơ hồ có những sợi xúc tu thật nhỏ, đang chống đỡ giúp hắn di chuyển về một nơi cách xa trung tâm chiến trường hỗn loạn này.

Mà ở giữa hành lang, Huyễn Tưởng Màu Bạc lại trực tiếp xung phong liều chết đi dọc theo hướng ngược lại. Thanh kiếm đơn phân tử trong tay không ngừng vung vẩy, gần như không một người nào có thể tiến vào.

Tình huống này làm cô ta giống hệt một nữ Võ Thần trên chiến trường.

"Vẫn chưa tìm được tên Dạ Y ngụy trang kia sao?"

"Không, chúng ta đã rất cố gắng tìm kiếm rồi! Nhưng vẫn không có phương pháp để phân biệt rõ, hơn nữa chúng ta có lý do rất lớn để hoài nghi, dường như tên Dạ Y kia đã chết rồi!"

"Ngươi có ý gì?"

"Bởi vì trong khoảng thời gian này, chúng ta đã xác định được tổng cộng là 61 đối tượng hoài nghi, nhưng còn chưa đi vào quan sát sâu hơn, thì tất cả bọn họ đều bị bộ cơ giáp nọ xông lên băm chết, cho nên tiến độ trước mắt vẫn bằng không!"

"Các ngươi không thông qua khí tức để tiến hành phân biệt rõ ràng sao?"

"Đã dùng, nhưng không có tác dụng. Tất cả những đơn vị ở đây đều có dấu vết cải tạo huyết nhục, căn bản không thể xác định được điểm bất đồng!"

Trong khoang sinh học của Leviathan, rất nhiều Dịch Y vẫn đang âm thầm phân biệt và tìm kiếm tung tích của Lâm Ân. Ban đầu, nơi này chỉ có mấy tên Dịch Y khống chế mấy trăm con mắt tiến hành quan sát, nhưng theo thời gian đi đến hiện tại, số lượng Dịch Y tham gia quan sát đã gia tăng đến mười mấy người cùng hành động rồi, nhưng tiến triển trước mắt vẫn cực kỳ thong thả.

Ngay trên vách tường, Lâm Ân vừa điều khiển viên nhãn cầu to lớn, trực tiếp triển khai hành động tìm kiếm chung quanh với phong thái vô cùng chuyên nghiệp, vừa liếc nhìn Miêu Miêu đang chơi đùa với cây gậy mèo đến hưng phấn vô cùng, âm thầm nói: "Số lượng nhãn cầu được phái tới tìm kiếm anh càng ngày càng nhiều, nhưng xem ra trước mắt, bọn họ vẫn tập trung chú ý đến những 'Dịch Y' phía dưới, gần như không hoài nghi đến những viên nhãn cầu đang nằm dưới quyền điều khiển của bọn họ."

Trái Trái ngơ ngác hỏi: "Nói như vậy, chẳng lẽ chúng ta cứ phải một mực treo máy ở đây sao?"

Lâm Ân nghiêm túc xoay chuyển ánh mắt, nói: "Thời cơ còn chưa tới, chờ sau khi cô gái máy móc nọ dẫn dắt đủ hỏa lực cho chúng ta, chúng ta cứ làm việc tùy theo hoàn cảnh là được."

Bởi vì hắn đã cảm nhận được, sau khi có quá nhiều người chết, tử khí và oán khí phát ra ở nơi này, đang càng ngày càng trở nên dày đặc.

Hắn không tin loại thuyết pháp cho rằng, những tên Dịch Y kia phái nhiều sinh vật huyết nhục tới nơi này như vậy, chỉ để trì hoãn bước chân của Huyễn Tưởng Màu Bạc, hẳn là bọn họ đang muốn lợi dụng điểm này để làm một chuyện gì đó.

Hoặc là… đến sáng tạo một loại hoàn cảnh nào đó.

"Alice, em là ác linh, em có cảm nhận được điểm nào đó bất thường hay không?" Lâm Ân vừa xoay chuyển ánh mắt vừa hỏi.

Trong đầu hắn nhanh chóng truyền đến tiếng nói trầm thấp của Alice: "Anh trai, em cần cộng hưởng tầm nhìn với anh một chút."

"Được."

Trong nháy mắt sau đó, Lâm Ân đã cảm nhận được một luồng ý thức lạnh lẽo xông tới, nhanh chóng chiếm cứ thần kinh thị giác của hắn.

Sau khi hoàn thành quá trình cộng hưởng cùng Alice, tầm mắt của hắn cũng lập tức bị chuyển thành một loại thị giác mê huyễn như X-quang.

Đó là thị giác nguyên bản của ác linh.

Sau khi dùng loại thị giác này để nhìn rõ tình cảnh bên trong hành lang, con ngươi trong mắt hắn không khỏi co rút lại.

Dưới thị giác ác linh, hắn có thể rõ ràng nhìn thấy một mảng tử khí nồng đậm đang bay lơ lửng chung quanh, mà mỗi một bộ thi thể dưới đất đều trở thành ngọn nguồn phát ra tử khí, thậm chí bên trong tử khí còn có thêm oán khí do những sinh vật huyết nhục vừa tử vong kia trộn lẫn vào.

Có một điều vô cùng quỷ dị, đó là những luồng tử khí và oán khí kia lại đang từng chút từng chút một bị vách tường chung quanh hấp thu.

Alice nhỏ giọng nói: "Xếp hạng lực lượng của ác linh không giống những hình thức lực lượng khác, tử khí và oán khí đều có thể biến thành chất dinh dưỡng để thứ tà ác kia sinh sôi, nhưng đồng thời, loại chất dinh dưỡng này cũng sẽ phát sinh và mang theo "Thù hận" đối với sinh vật đã giết chết bọn họ."

Chương 900: Cách Chế Tạo Nguyền Rủa!

"Cho nên nếu thật sự có một sinh vật nào đó đang cắn nuốt những luồng tử khí này, thì hận ý trong đó cũng sẽ dần dần trở thành một phần ý thức của con sinh vật kia, cũng khiến nó sinh ra chấp niệm báo thù rất mạnh đối với mục tiêu. Căn cứ vào hình thức sản sinh của loại quái vật này, chúng ta đã gọi nó là ác linh thể tụ hợp."

Nghe được lời giải thích của Alice, đôi con ngươi trong mắt Lâm Ân lập tức nhíu chặt lại.

Cho nên... Những Dịch Y kia định thông qua vụ giết chóc này, để thu thập hận ý đối với Huyễn Tưởng Màu Bạc của những người bị đánh chết kia?

"Nếu bị một con quái vật như vậy nhìn chằm chằm vào, sẽ gặp phải hậu quả gì?"

Alice nhỏ giọng giải thích: "Nếu hận ý của một người quá mạnh, đồng thời không thể hóa giải được, thì đến cuối cùng, nó sẽ trở thành nguyền rủa. Nếu bị ác linh thể tụ hợp này nhìn chằm chằm vào, trừ phi tự mình chết đi, nếu không nó sẽ dây dưa cả đời với anh."

"Không thể dùng man lực đánh chết nó sao?"

"Nếu đủ mạnh thì có thể, nhưng nếu không đủ mạnh, dù anh có thể tiêu diệt được thân thể và hồn thể của bọn họ, thì chỉ cần hận ý còn tồn tại, thì dưới tác dụng của nguyền rủa, bọn họ cũng có thể nhanh chóng tái sinh, gần như không thể hóa giải được."

Lời này vừa nói ra, trong lòng Lâm Ân lập tức dâng lên một loại cảm giác không ổn.

Đương nhiên, chủ thể của loại cảm giác không ổn này chính là Huyễn Tưởng Màu Bạc, còn hắn, ngược lại có chút chờ mong.

"Nói vậy, nếu trong lòng bọn họ thật sự đang ôm loại ý tưởng này, thì chẳng mấy chốc, anh sẽ tổn thất một người đồng đội sao?"

Alice: "..."

Trái Trái: "..."

...

Mà cùng lúc đó, bên trong khoang sinh học ở đầu của Leviathan, thông qua ống dẫn, thật nhiều tử khí và oán khí không ngừng hội tụ vào một cái bình chứa đầy chất lỏng khổng lồ, rồi điên cuồng bị thể dị dạng trong đó hấp thu.

Xung quanh thể dị dạng khổng lồ kia, có mấy tên Dịch Y mặc áo khoác trắng đang lạnh lùng điều chỉnh thông số kỹ thuật của nó.

Theo quá trình khí tức tử vong càng ngày càng trở nên dày đặc, trên người thể dị dạng nọ cũng bắt đầu liên tiếp xuất hiện thật nhiều u nang và mặt người dữ tợn đang rít gào.

Phảng phất như lúc này, ở bên trong cơ thể của con quái vật dị dạng kia, đang có vô số oán linh muốn bò ra ngoài.

"Bác sĩ, tất cả đều tiến triển thuận lợi, hận ý đã ngưng tụ, nguyền rủa đang từng bước được thành hình, nhờ vào tình cảnh hoàn mỹ của thế giới hắc ám, sau khi hoàn thành tác phẩm này, nó sẽ trở nên vô cùng xuất sắc."

Phá Hiểu ngồi trên vương tọa huyết nhục, với vô số những

đầu dây thần kinh chằng chịt rậm rạp được kết nối trên thân thể, ánh mắt lóe sáng, lão đang toàn lực khống chế Leviathan đại chiến ở bên ngoài, không thể phân ra quá nhiều tinh lực đi kiểm tra trình tự hoạt động ở nơi này.

"Cứ làm theo kế hoạch." Lão nặng nề nói.

"Vâng, bác sĩ." Mấy tên Dịch Y kia gật đầu hành lễ, sau đó dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn con quái vật đang dần dần thành hình bên trong cái khoang chứa khổng lồ kia, cuối cùng mới hạ lệnh thuyên chuyển và phóng thích nó.

Trong nháy mắt, những sợi dây vốn đang ràng buộc, khống chế thể dị dạng kia đã bị hủy bỏ, lượng lớn dung dịch bên trong khoang chứa cũng rút đi sạch sẽ.

"Đi thôi." Dịch Y kia chậm rãi gõ xuống mặt bàn, nói: "Cứ dựa theo bản năng của ngươi mà làm việc, đi trút toàn bộ hận ý của ngươi ra ngoài, đừng để lãng phí thành quả cải tạo kiệt xuất của chúng ta dành cho ngươi."

Ông —— Ngay tại khoảnh khắc đó, đột nhiên thể dị dạng khổng lồ kia mở mắt ra, bên trong là một mảnh âm u đến cùng cực.

...

Hành lang.

Xì xì —— Sau khi Huyễn Tưởng Màu Bạc dùng thanh kiếm đơn phân tử của mình điên cuồng chém chết tên "Dịch Y" cuối cùng dưới kiếm, bên trong dãy hành lang sâu thẳm này đã không còn bất cứ một sinh vật nào còn sống nữa, khắp nơi đều là thi thể.

Ánh mắt lạnh lùng của cô ta lại quét qua đống thi thể chất đầy bên trong hành lang, giống như đang muốn phân biệt xem trong này còn ai đó đang ngụy trang hay không.

Nhưng đương nhiên, cô ta cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở chỗ này, bởi vậy chỉ liếc mắt nhìn một cái đã ngựa không dừng vó, lập tức dựa theo lộ tuyến bản thân đã vạch ra lúc trước, để nhanh chóng lao về chỗ sâu bên trong hành lang.

"Đúng là một con điên." Bên trong con ngươi to lớn của Lâm Ân đang phản chiếu bóng lưng Huyễn Tưởng Màu Bạc. Mặc kệ cô ta ầm àm lao đi, hắn vẫn không nhanh không chậm di chuyển.

"Vậy mà cô ta lại thực sự giết sạch tất cả rồi, mặt đất cũng bị thi thể lấp kín, số lượng này, hẳn phải đạt đến một ngàn người ấy nhỉ?"

Mà không cần phải nghi ngờ, lại tình huống này lại là thời điểm chính hắn rơi vào nguy cơ lớn nhất.

Bởi vì dưới tình huống, toàn bộ pháo hôi đã chết sạch, nhưng địch nhân vẫn không tìm được hắn, đương nhiên lực chú ý của bọn họ sẽ chuyển dời sang những phương diện khác.

Bởi vì Lâm Ân đã sớm chú ý tới tình huống bên trong này rồi. Nói chính xác là ngay khi đám pháo hôi kia tiến vào, hai bên hành lang đã bị huyết nhục lấp kín, nhưng đến tận lúc này, khi đám pháo hôi đã chết hết, phong tỏa vẫn không bị hủy bỏ.

Hẳn là trong mắt bọn họ, hắn vẫn còn ở trong đoạn hành lang thật dài này.

Chỉ cần lợi dụng phương pháp loại trừ, sớm muộn gì bọn họ cũng có thể tìm được hắn.

Nếu bọn họ thật sự chuyển hướng chú ý lên những con mắt trên tường, chỉ cần có tâm tư đi tìm tòi thôi, khẳng định bọn họ sẽ phát hiện ra điểm khác lạ, vì sao một viên nhãn cầu trên tường lại không truyền đi tín hiệu?

Mà viên nhãn cầu không có tín hiệu kia, chính là Lâm Ân hắn.

Nhưng Lâm Ân cũng không lo lắng. Bởi vì dưới tình huống này, hẳn là độ uy hiếp của cô nàng máy móc kia càng lớn hơn hắn.

Lâm Ân có chú ý tới tình huống bên kia, sau khi Huyễn Tưởng Màu Bạc lao đến đầu thông đạo bị phong kín, cô ta đã bắt đầu công việc phá dỡ tầng huyết nhục kia rồi.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt —— Từng chuỗi âm thanh nấu chảy huyết nhục vang lên chói tai.

Nhìn về phía đoạn cuối của hành lang đang lọt vào tàn phá, có thể dễ dàng nhìn thấy toàn thân Huyễn Tưởng Màu Bạc lóe lên quần sáng màu bạc xanh, trên đầu đội mũ giáp, trên tay cầm thanh kiếm đơn phân tử.

Cô ta hung hăng đâm một kiếm vào chính giữa tầng huyết nhục kia, trực tiếp để lại một dấu vết thật dài.

Chương 901: Kẻ Căm Hận Số 3!!!

"Chắc cô ta đã dùng một phần lực lượng căn nguyên mà Vạn Cơ Chi Thần truyền thụ cho, nếu không, hẳn là cô ta không đủ năng lực để phá vỡ huyết nhục của Leviathan đâu." Lâm Ân nghiêm túc phân tích.

Trên thực tế, trong cơ thể hắn cũng có loại lực lượng này, hắn cũng có thể cảm giác được nó.

Nhưng rất rõ ràng, hắn sẽ không dùng.

"Nhanh lên! Nếu con BOSS kia không đến, thì cô nàng máy móc nọ sẽ cmn bỏ chạy được rồi! Các ngươi tăng nhanh tốc độ đi! Một chút cũng không kính nghiệp mà!"

Ở thời điểm này, Lâm Ân (□‵ 皿 ′)ノ ┻┻ cũng muốn cuống cuồng, nhức trứng thay đám Dịch Y kia.

Alice: "..."

Trái Trái: "..."

Alice thầm thở dài trong lòng, đang định tiếp tục nói thêm điều gì đó nữa, thì đột nhiên, trong hành lang, có một cơn gió lạnh thổi qua toàn bộ dãy hành lang với vô số những con mắt trải rộng trên vách tường.

Alice lập tức trở nên cảnh giác, cô bé thấp giọng cảnh báo: "Anh trai! Đến rồi."

Cũng trong nháy mắt đó, ánh sáng trên toàn bộ dãy hành lang

lập tức tối sầm lại, khí tức âm lãnh lan tràn. Ngay sau đó, từ trong bóng tối, chợt vang lên những tiếng rít gào điên cuồng của ác linh, từng hồi từng hồi ghê rợn.

Trong nháy mắt tiếp theo, nó lập tức men theo bóng tối, lan tràn đến vị trí của Huyễn Tưởng Màu Bạc.

Con ngươi màu bạc của cô ta khẽ động.

Một luồng âm phong thổi qua phía sau lưng cô, ngay cả khi đang sử dụng thân thể máy móc, cô ta cũng có thể rõ ràng cảm nhận được từng cơn lạnh buốt nảy sinh trong ý thức.

Tựa như đang có vô số con ác linh dữ tợn, dùng ánh mắt đầy căm hận gắt gao nhìn chằm chằm vào cô ta.

Chính trong khoảnh khắc đó, một bàn tay giống như đã bị lột da, lập tức thò ra từ trong bóng tối, một phát bắt được bả vai Huyễn Tưởng Màu Bạc.

Gần như không có bất cứ do dự nào, thanh kiếm đơn phân tử màu bạc đã bị cô ta rút ra, ánh mắt lạnh như băng nhìn đến, mũi kiếm lập tức dùng một góc độ vô cùng xảo trá, trực tiếp chém đứt bàn tay máu chảy đầm đìa đang ẩn mình trong bóng tối kia.

Còn bản thân cô ta lại thực hiện một cái lộn mèo, đột ngột rơi xuống đất.

Chỉ trong nháy mắt, khi cánh tay vừa bị chặt đứt kia rơi xuống đất, nó đã hóa thành một tầng sương mù màu đen mịt mù, nhanh chóng phiêu tán đi.

Mà trên bả vai của cô ta lại mơ hồ xuất hiện một dấu bàn tay đen kịt, tuy tổn thương không lớn, nhưng loại tổn thương này lại có thể ăn mòn bộ thân thể máy móc được chế tạo từ kết tinh tử tinh, đúng là tình huống hiếm thấy.

"Giám sát thấy khí tức ác quỷ —— hoán đổi đến hình thức đối địch với ác linh—— cải tạo cơ giáp——"

Theo âm thanh nhắc nhở truyền đến từ bên trong cơ giáp, vô số chuỗi số liệu lập tức chảy xuôi trên người Huyễn Tưởng Màu Bạc, khiến quầng sáng màu bạc xanh vốn đang bao phủ trên bộ thân thể máy móc của cô ta lập tức chuyển thành quầng sáng màu xanh lục.

Hình ảnh xung quanh lập tức phản chiếu bên trong đôi mắt màu xanh lục nọ, cô ta đã lạnh lùng bắt được bóng dáng của con quái vật kia rồi.

"Đến rồi đến rồi!" Khóe môi Lâm Ân lóe lên một nụ cười quỷ dị đầy kích động, lại cực kỳ tà ác, trực tiếp thông qua thị giác ác linh để nhìn chăm chú vào vùng bóng tối trước mặt kia.

"Có thể đánh bại cô nàng máy móc này hay không, đều dựa cả vào ngươi đó."

Mà trước mắt Lâm Ân cũng lập tức xuất hiện giao diện giới thiệu về bóng ma đang ẩn mình trong bóng tối kia.

【 Công trình cải tạo huyết nhục • Kẻ căm hận số 3】

【 Đẳng cấp 】: Tử triệu

【 Trận doanh 】: Hỗn loạn tà ác

【 Chủng tộc 】: thể dị dạng huyết nhục, thể tụ hợp tử linh.

【 Năng lực chiến đấu 】: là một con khôi lỗi bất diệt hoạt động nhờ hận ý vô tận.

【 Giới thiệu】: là kẻ căm hận được công trình cải tạo huyết nhục của trận doanh Dịch Y chủ trương chế tạo ra. Bản thể của nó vốn là tù trưởng của một bộ tộc Ám Tinh Linh, sau khi bị Dịch Y

nhốt lại. Bọn họ đã mượn dùng độ tiếp cận dễ dàng đối với chú thuật, cũng như thiên phú xuất sắc của Ám Tinh Linh để cải tạo bản thể kia thành một thể dị dạng không có tư tưởng. Sau đó, theo quá trình tích lũy của rất nhiều hận ý, ở thời điểm hiện tại, nó đã trở thành một cỗ máy huyết nhục hận ý, chuyên nhằm vào "Huyễn Tưởng Màu Bạc" để tiến hành giết chóc.

Cùng với sự xuất hiện của giao diện giới thiệu kia, bóng ma vẫn ẩn mình trong bóng tối nọ, đang không ngừng vặn vẹo, khiến cho đống thi thể chung quanh bị luồng lực lượng kia dẫn dắt, bắt đầu hấp thu từng chút từng chút một tiến vào trong đó, cũng dần dần hợp lại thành một con quái vật với mấy chục khuôn mặt người, dồn nén vào bên trong.

"Rống —— " Đột nhiên, kẻ căm hận kia mở miệng, bật ra một tiếng gào thét dữ tợn, nhằm về phía Huyễn Tưởng Màu Bạc.

Thân hình nó mạnh mẽ nhảy ra, bàn tay to tướng dữ tợn, nắm chặt lại như quyền, nặng nề phát động một kích sắc bén đánh thẳng vào Huyễn Tưởng Màu Bạc.

Ánh mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc vẫn lóe lên một quầng sáng lạnh như băng, chỉ liếc mà không bùng phát, đối diện với kẻ địch, cô ta không có ý định từ từ lùi về phía sau, ngược lại còn lao lên nghênh đón kẻ căm hận trước mắt.

Chỉ thấy thanh kiếm đơn phân tử trong tay phát ra sóng nhiệt cực cao, lưỡi kiếm lại chạy dọc theo nắm đấm của đối phương, trực tiếp bổ vào nửa bên bả vai gã.

Có thể nói, trên phương diện vật chất, cơ giáp chí cao có thể bộc phát ra lực phá hoại vô cùng kinh khủng, tuyệt đối vượt xa bất cứ một loại sinh vật đồng cấp nào.

Nhưng rõ ràng là kẻ căm hận kia không phải một con ác linh huyết nhục đơn thuần, ngay khi bờ vai bị một kiếm nó chém trúng,

nó mở miệng rít lên một tiếng thê lương, đột nhiên thân thể trực tiếp hóa thành hư vô, rồi chỉ nháy mắt sau, đã xuất hiện ở sau lưng Huyễn Tưởng Màu Bạc, đôi lợi trảo sắc bén vẫn trong trạng thái hư vô, trực tiếp phát động tiến công vào ý thức của cô ta.

Chương 902: Xin Lỗi, Tiểu Thư Trí Giới, Tôi Chuồn Trước Đây!!!

"Anh trai, đúng như những gì anh suy đoán." Alice mượn nhờ ánh mắt của Lâm Ân để quan sát tình huống bên ngoài, đã nhanh chóng nhìn thấu bản chất của con quái vật kia.

"Đúng là thể tụ hợp của hận ý, hơn nữa, rõ ràng là toàn bộ hận ý bên trong cơ thể nó đều được xây dựng nhằm thẳng vào chị gái máy móc kia. Nguyền rủa cũng đã sinh ra rồi, dưới loại tình huống này, con ác linh kia sẽ không ngừng sống lại, trừ phi nó có thể giết chết chị gái máy móc kia, nếu không nó sẽ vĩnh viễn không biến mất."

Lâm Ân dùng xúc tu nâng viên nhãn cầu cực lớn lên, nói: "Vậy là tốt rồi, tốt nhất bọn họ cũng có thể đánh tiếp, bên cô ta càng náo loạn, càng gây ra động tĩnh lớn, thì chúng ta ngược lại càng an toàn. Hơn nữa, chúng ta cũng phải tin tưởng vào thực lực của cô ta, trên người cô ta có một bộ phận lực lượng cấp căn nguyên, khả năng bị giết chết không lớn, đương nhiên nếu chết là tốt nhất..."

Alice nói: "Vậy chúng ta phải làm thế nào bây giờ?"

Lâm Ân nói: "Khuyến khích tinh thần cho cô ta, cố gắng dùng một chút sức lực mỏng manh của chúng ta để cổ vũ cho cô ta."

Alice: "Cố lên!"

Trái Trái: "Cố lên!"

Miêu Miêu: "Kẹp thịt meo!"

Sau đó, ngay dưới vùng bóng tối thấp thoáng ngoài kia, nếu như nhìn kỹ, người khác hoàn toàn có thể lờ mờ trông thấy trên vách tường giống như bối cảnh, đang có một viên nhãn cầu cực lớn không ngừng nhúc nhích, tựa như một tên lão lục âm hiểm, đang chậm rãi di chuyển về phía khe hở mới bị Huyễn Tưởng Màu Bạc xé ra.

Bối cảnh hoàn mỹ. Không bị bất cứ kẻ nào phát hiện ra.

Vào thời điểm này, Huyễn Tưởng Màu Bạc đã bị cơn phẫn nộ thiêu đốt, ánh mắt đầy sát ý càng không ngừng đảo qua những bộ thi thể trong hành lang, bởi vì cô ta vô cùng rõ ràng, giờ khắc này tên kia vẫn đang ẩn giấu ở nơi nào đó trong đoạn hành lang này.

Nhưng hắn lại ngây ngốc ẩn núp đi, ngay cả cái rắm cũng không phóng.

Nếu để cô ta tìm được, cô ta nhất định sẽ giết hắn trước!

【 Đinh! Độ phẫn nộ của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +20】

【 Đinh! Độ phẫn nộ của Huyễn Tưởng Màu Bạc đối với ngươi +30】

Chính trong khoảng thời gian hai bên đã đánh nhau đến tối tăm trời đất tại đoạn hành lang này, Lâm Ân vẫn miệt mài di chuyển, cuối cùng cũng bôn ba đến một góc tường huyết nhục dùng để phong tỏa đường đi, nhưng ở thờ điển hắn muốn chui ra ngoài, đột nhiên một sợi xúc tu nhỏ bé của hắn không cẩn thận, đã chạm vào một ít thịt nát mới bị Huyễn Tưởng Màu Bạc cắt ra.

Trong nháy mắt, bên tai hắn đã vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【Đinh! Ngươi phát hiện ra tài liệu của căn nguyên: Tổ chức huyết nhục Leviathan x1】

Hắn thoáng dừng lại một chút.

Lại có thu hoạch ngoài ý muốn sao?

Vậy thì ngượng ngùng quá...

Sau đó, ngay bên cạnh khu vực đang xảy ra chiến tranh, ngay tại thời điểm Huyễn Tưởng Màu Bạc và thể dị dạng kia đang đánh nhau đến ngươi chết ta sống ở bên kia, trong vùng tối tăm này, viên nhãn cầu do Lâm Ân hóa thành nọ, không nhịn được, lập tức vươn tay ra, chăm chỉ nhét cục thịt nát kia vào trong cơ thể.

Dù sao đó cũng là tài liệu cho không, ngu sao mà không lấy?

Hơn nữa, loại tổ chức huyết nhục của sinh vật căn nguyên này chính là thứ cần thiết không thể thiếu được để luyện chế các loại dược tề trong tay hắn, chuẩn bị nhiều một chút khẳng định là lo trước khỏi họa.

Thật xin lỗi, tiểu thư Trí Giới.

(?′?`?)

Ngươi cứi gánh vác chuyện bên kia đi, ta luyện xong sẽ chạy, về sau kiểu gì chúng ta cũng có ngày gặp nhau.

【 Đinh! Ngươi thu được tổ chức huyết nhục của Leviathan x1, kinh nghiệm thu thập +1】

【 Đinh! Ngươi thu được tổ chức huyết nhục của Leviathan x3, kinh nghiệm thu thập +1】

Rất nhanh, chờ đến khi Lâm Ân đã thu hoạch đầy đủ đống huyết nhục của Leviathan rồi, mặc cho Huyễn Tưởng Màu Bạc và thể dị dạng kia vẫn đánh nhau đất trời u ám, hắn vẫn trong trạng thái vô cùng bí ẩn, bắt đầu từng chút từng chút một, chui người qua khe hở nhỏ bé kia, từ từ ấn bẹp viên nhãn cầu cực lớn của

mình, cứng rắn chen vào khe hở trước mặt.

"Xin lỗi, tiểu thư Trí Giới, tôi chuồn trước đây." Lâm Ân mỉm cười chào, còn lén lút lút nhét một quả lựu đạn vào trong đống thịt nát dưới đáy khe hở kia, xem như một món lễ vật cho người đồng đội xuất sắc của mình.

Két —— Kéo chốt bảo hiểm.

Sau đó, hắn lại nhân cơ hội hiếm có khi tất cả sự chú ý của đám Dịch Y bên kia đều tập trung vào trận chiến sau lưng mình, để lén lút leo lên vách tường bên ngoài, giống như một vũng chất lỏng không ngừng nhúc nhích, lại trực tiếp hòa thành một thể với vách tường thịt bên trong Leviathan.

...

Bên ngoài.

Ngả Văn tước sĩ đột nhiên bức lui đòn tấn công của Dục Vọng Mẫu Thụ, rồi ngẩng đầu lên nói: "Hiện giờ bên trong còn chưa có động tĩnh, không biết bọn họ đã tiến triển thế nào rồi? Sau khi những tên Dịch Y kia phát hiện ra bọn họ, kiểu gì cũng sẽ khởi xướng tổng tiến công toàn diện với bọn họ!"

Vạn Cơ Chi Thần thản nhiên nói: "Không cần phải lo lắng, chưa nói đến con gái của ta, chỉ cần nhắc tới cậu em trai kia của ngươi cũng đủ để an tâm rồi. Hắn quỷ dị như vậy, ngay cả ta cũng có thể làm bị thương, ngươi còn lo cho sinh mệnh của hắn ư? Chỉ cần bọn họ chung sức hợp tác, thì giải quyết tên Dịch Y kia tuyệt đối không thành vấn đề."

Ngả Văn tước sĩ thoáng dừng lại một chút, rồi đặt câu hỏi: "Nhưng ngươi cho rằng bọn họ sẽ chung sức hợp tác sao?"

Vạn Cơ Chi Thần cười lạnh nói: "Nếu không thì sao? Không hợp tác, chẳng lẽ lúc gặp phải nguy hiểm trí mạng, bọn họ còn

nghĩ đến chuyện nên làm gì để ngáng chân đối phương sao?"

"Có thể cậu em trai kia của ngươi sẽ làm như vậy, nhưng con gái của ta vốn có xuất thân trong sạch, chắc chắn sẽ không có loại suy nghĩ ác liệt này."

Nhưng gã vừa mới nói xong…

Oanh —— Bên trong cơ thể của Leviathan lại đột ngột truyền đến một tiếng nổ cực lớn, lớn đến khó có thể tưởng tượng nổi.

Vạn Cơ Chi Thần: "???"

Ngả Văn tước sĩ: "???"

Chương 903: Hắn Chạy Thật Rồi!

-apptruyen-

Cùng lúc đó, bên trong Leviathan.

【 Đinh! Ngươi đang liên tục bị bức xạ hạt nhân ảnh hưởng, giá trị sinh mệnh giảm xuống! 】

【 Đinh! Ngươi đang liên tục bị bức xạ hạt nhân ảnh hưởng, giá trị sinh mệnh giảm xuống! 】

Bên ngoài vách tường, một sợi xúc tu của Lâm Ân đang gắt gao nắm lấy vách tường thịt, dưới lực trùng kích và phóng xạ cực lớn, tròng mắt to tròn của hắn giống như một chiếc lá cây vô lực tung bay trong gió, không ngừng lắc lư ra bên ngoài.

"Con kỹ nữ máy móc này, tôi đã biết cô không có ý tốt mà! Cũng may tôi đã chạy ra ngoài rồi!" Khóe miệng Lâm Ân điên cuồng co giật, hắn níu lấy vách tường, đưa mắt nhìn sóng khí và sương máu không ngừng phun ra từ bên trong cái khe hở kia, thiếu chút nữa đã ân cần thăm hỏi cô ta đến mấy ngàn lần rồi.

Bởi vì ngay sau khi hắn mới bò ra khỏi cái khe hở ấy không lâu, bản thân đã cảm nhận được một luồng chấn động kịch liệt không giống bình thường, trực tiếp truyền đến từ bên trong dãy hành lang kia.

Mà vừa quay đầu lại một cái, sóng xung kích khủng bố đã thông qua cái khe hở kia, trực tiếp phun thẳng vào mặt hắn rồi.

Không còn phải nghi ngờ gì nữa, con kỹ nữ máy móc ấy đã

ném xuống hành lang một quả bom hạt nhân cỡ nhỏ.

Thoạt nhìn, đây là thủ đoạn cô ta dùng để ứng phó với địch nhân, nhưng trên thực tế, ít nhất cũng có đến 90% mục đích, là muốn xử lý luôn cả hắn đang ở trong trạng thái ngụy trang.

"Nhưng cũng tốt, đã làm như vậy, cô còn cho rằng mình không thể hấp thu cừu hận và lực chú ý của 90% đám Dịch Y bên kia vào mình sao?"

Lâm Ân cười lạnh.

Nhân khoảng thời gian sóng xung kích còn đang tàn phá bừa bãi khắp nơi, hắn quyết đoán buông lỏng sợi xúc tu đang bám vào vách tường, để cho chính mình dùng phương thức rơi tự do, bị sóng xung kích cực lớn đẩy đi, trực tiếp tăng tốc bay về chỗ sâu nhất bên trong hành lang.

Một chiêu bất thình lình này cũng trực tiếp làm cho đám Dịch Y ở bên trong khoang sinh học nhìn đến ngơ ngác.

Bởi vì ngay khi quả bom hạt nhân nọ bùng phát, toàn bộ đám nhãn cầu đều bị nổ nát hết, vô số những sợi dây thần kinh nối đến đoạn hành lang bên kia cũng gián đoạn, gần như chỉ trong một khoảnh khắc, đã triệt để tiêu diệt toàn bộ thủ đoạn giám sát của bọn họ ở bên này rồi.

"Cô ta không sợ làm bị thương đồng đội của mình sao?"

"Đáng chết! Nhanh! Lập tức thiết lập lại khả năng quan sát khu vực kia. Đòn tấn công này mạnh đấy, nhưng muốn dùng loại thủ đoạn này để tiêu diệt kẻ căm hận, vẫn là mơ mộng hão huyền!"

"Lập tức thành lập liên hệ!"

Bọn họ điên tiết hét lớn lên.

Và chỉ trong chớp mắt, trên dãy hành lang vừa bị nhiệt độ cao nấu chảy, lại một lần nữa nhanh chóng sinh ra vô số nhãn cầu.

Mà dưới đòn công kích của quả bom hạt nhân mini kia, toàn bộ hành lang đã hoàn toàn thay đổi, bên trong không ngừng truyền đến mùi thơm do bị huyết nhục bị đốt cháy, bởi vì gần như vùng không gian bên trong này đã bị bịt kín, khiến cho vụ nổ tung ấy đã trực tiếp thúc đẩy khiến nhiệt độ trong đó đạt đến hơn một ngàn độ C.

Trong đống huyết nhục đang xèo xèo thiêu đốt, trên thân thể Huyễn Tưởng Màu Bạc đang đội mũ giáp chợt nổi lên một quầng sáng màu xanh lam lập thể, ánh mắt cô ta nhanh chóng ra soát toàn bộ dãy hành lang một lượt.

Tuy không triệt để tiêu diệt được con quái vật thể dị dạng kia, nhưng một quả bom hạt nhân mini này cũng đủ để làm tổn thương nặng phần lớn tổ chức trên người thể dị dạng đó rồi, nhưng đương nhiên, đó cũng không phải là mục đích thật sự của Huyễn Tưởng Màu Bạc.

"Hắn chạy rồi?" Huyễn Tưởng Màu Bạc híp mắt, nhanh chóng rà soát từng mảnh huyết nhục đã bị khí hóa thành tro bụi.

Bởi vì nếu hắn vẫn còn ngụy trang thành thi thể, thì sau vụ nổ kia, cũng nên hiện ra nguyên hình rồi.

Vấn đề là không có.

Ngay lập tức, cô ta đã nghĩ tới điều gì rồi.

Đột nhiên ánh mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc di chuyển qua một bên khác, chỉ trong nháy mắt, đã rơi vào khe hở do cô ta tự tay xé mở lúc trước. Con ngươi lập tức nở to ra, một cơn phẫn nộ điên cuồng trào dâng từ dưới đáy lòng.

Không cần phải nghi ngờ gì nữa.

Nếu đã làm đến mức này mà hắn còn không xuất hiện, thì ít nhất cũng có đến 80% xác suất, hắn đã không còn ở chỗ này nữa rồi.

Hắn chạy thật rồi!

Cô ta siết chặt nắm đấm, trong nháy mắt, lại xông về phía con quái vật thể dị dạng đã gần như vỡ vụn kia, điên cuồng phát tiết toàn bộ cơn phẫn nộ đang ngập tràn trong lòng lên người nó.

Dường như tồn tại cô ta đang hành hung lúc này đã không phải là con quái vậy thể dị dạng này nữa, mà là tên họ Lâm khốn kiếp đã trốn thoát kia.

...

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, khi một quả bom hạt nhân của Huyễn Tưởng Màu Bạc đã thành công thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người, thì "Ba" —— Viên nhãn cầu do Lâm Ân hóa thành đã được sóng xung kích thổi bay đi, trực tiếp bị thổi vào chỗ sâu nhất bên trong hành lang, cuối cùng mới nặng nề đập vào một cánh cửa được gắn bên trên vách tường thịt.

Nhưng Lâm Ân không hề di động.

Hắn vẫn duy trì trạng thái dịch thể sền sệt như cũ.

"Xem bản đồ, không gian phía sau cánh cửa này chính là khu nghỉ ngơi đầu tiên của những tên Dịch Y kia." Lâm Ân rất linh hoạt, thoáng di chuyển thân thể một chút.

"Cô nàng máy móc kia rất khó đối phó, nên chuyện bọn họ bị cô ta đột phá khỏi phòng tuyến chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Nếu ta là Dịch Y, ta sẽ thành lập nên khu vực ngăn chặn thứ hai ở chỗ này, kiên quyết tiêu diệt cô nàng máy móc kia ở vị trí bên ngoài khu trung tâm!"

Alice vẫn đang cộng hưởng tầm nhìn với hắn, lập tức lên tiếng nói: "Anh trai, nếu có chỗ nào cần sử dụng Alice, xin đừng khách khí, Alice sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh bảo vệ anh trai."

Lâm Ân vô cùng vui mừng.

Quả nhiên… Vẫn là em gái mình nuôi tri kỷ nhất!

Chương 904: Nguyên Dịch Ôn Dịch Trói Buộc Nguyền Rủa!

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Lâm Ân kiên nhẫn chờ đợi chưa tới hai phút, cánh cửa huyết nhục khổng lồ bên kia lập tức phát ra một tiếng nổ mạnh, rồi chậm rãi kéo lên.

Sau đó, bên trong nhanh chóng vang lên những tiếng bước chân dày đặc.

"Nhanh! Thể dị dạng kia không chống đỡ được quá lâu đâu, nhanh vận chuyển huyết nhục ôn dịch tới, tranh thủ thời gian, triệt để tiêu diệt thể máy móc kia ở khu vực này! Tuyệt đối không thể tùy tiện cho cô ta đột phá vòng vây!"

Kèm theo một tiếng hét lớn truyền đến, chỉ thấy một tên Dịch Y đeo mặt nạ mỏ chim nặng nề lao vào, mà phía sau lưng gã còn dẫn theo mười mấy Dịch Y mặc trang phục giống hệt như vậy, trên vai mỗi một tên Dịch Y đều vác theo một cái bình chứa rất nặng, ít nhất cũng có trọng lượng mấy trăm cân.

Và đứng bên ngoài cũng có thể trông thấy rõ ràng, một thứ chất lỏng sền sệt màu đỏ như máu được đựng bên trong những cái bình chứa kia.

"Đúng là Dịch Y thật, không phải những thể phục chế trước đó." Ánh mắt Lâm Ân lóe sáng, thông qua giao diện của hệ thống, hắn lập tức xác định được thân phận của bọn họ.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn lại rơi xuống những cái bình chứa đang được bọn họ khiêng trên vai.

Trong nháy mắt, nội dung giới thiệu về thứ chất lỏng kia đã hiện lên trước mắt hắn.

【Huyết nhục, nguyên dịch ôn dịch trói buộc nguyền rủa 】: là loại ôn dịch chuyên môn nhằm vào máy móc được bác sĩ Dịch Y 315 lợi dụng cơ cấu nghiên cứu và phát triển của thành Hắc Dạ để sáng chế ra, chỉ cơ thể máy móc mới có thể bị lây nhiễm. Một khi bị lây nhiễm, loại ôn dịch này có thể nhanh chóng vặn vẹo kết cấu kim loại của đối phương, chuyển hóa chúng thành huyết nhục, đồng thời cũng có thể ngăn cách toàn bộ những liên hệ giữa ý thức bên trong và bên ngoài, trói buộc ý thức vào trong cơ thể bệnh nguyên.

Alice thầm nói trong đầu hắn: "Đó là loại ôn dịch bọn họ dùng để đối phó với thần giáo Cơ Giới ư?"

Lâm Ân thoáng nhìn qua, nói: "Cứ xem bọn họ muốn làm gì đã."

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Ân, những tên Dịch Y kia đang nhanh chóng tháo bình chứa trên vai xuống. Dịch Y cầm đầu giơ tay ấn lên vách tường, thật chậm rãi, cánh tay của gã bắt đầu hòa vào vách tường huyết nhục kia, liên kết thành một thể.

Mà cùng lúc ấy, những vách tường chung quanh lại chậm rãi chuyển thành một dạng vật chất như dịch nhờn, bắt đầu nhúc nhích.

"Cấy ghép!" Dịch Y kia nặng nề truyền mệnh lệch xuống dưới.

Đám bộ hạ của gã lập tức cầm bình chứa dịch bệnh trong tay, cắm thẳng vào vách tường xung quanh.

Cùng với quá trình huyết nhục nhúc nhích, những bình chứa kia chậm rãi bị vách tường nuốt chửng, rồi hoàn toàn tan rã trong huyết nhục.

Mà sau khi hoàn thành một loạt những thao tác này, đám Dịch Y kia vẫn không chịu ngừng lại, bọn họ lại ngựa không dừng vó, lập tức quay ngược trở về, và vận chuyển càng nhiều bình chứa ôn dịch đi đến nơi này hơn.

"Lạc Thập trưởng quan, những loại ôn dịch này thật sự có thể ngăn cản được tộc máy móc kia sao? Ta cho rằng, nếu bọn họ đã dám xâm nhập vào nơi này, thì khẳng định là bọn họ đã nghĩ ra biện pháp để đối phó với ôn dịch của chúng ta rồi." Một tên Dịch Y nhanh chóng đi theo phía sau Lạc Thập trưởng quan, chợt lên tiếng hỏi.

Lạc Thập cất giọng khàn khàn nói: "Đây không phải chuyện mà chúng ta cần đi cân nhắc, chúng ta chỉ cần nghe lệnh làm việc là đủ. Hơn nữa, bác sĩ đã nói qua rồi, bên trong loại ôn dịch này có nguyền rủa, chúng đều có hiệu quả đối với tất cả những bộ máy móc dưới căn nguyên, chỉ khác nhau chỉ ở trình độ ảnh hưởng lớn hay nhỏ mà thôi."

"Lại nói, trong tay chúng ta đâu chỉ có huyết nhục ôn dịch, chỉ cần phân phối【Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả】xuống dưới, rồi trực tiếp cấy ghép nó với Leviathan, là những sợi dây leo kia cũng có thể tạo thành thương tổn đối với ý thức của đám máy móc nọ, nhiêu đó thôi cũng có thể tộc máy móc bọn họ ăn đủ rồi!"

Dịch Y bên cạnh gã gật gật đầu, nhưng vẫn sầu lo nói: "Trưởng quan, vậy còn một tên khác thì sao?"

"Ta nghe nói lần này vẫn còn một tên Dạ Y xâm nhập vào nơi đây, nhưng căn cứ theo tư liệu thu thập được, có vẻ như hắn không giống Dạ Y. Dựa theo một vài loại ảnh hưởng của hắn từ trước đến giờ, chúng ta có thể kết luận được phong cách xử sự của hắn còn tà ác hơn cả chúng ta. Khi xem cảnh tượng hắn dạy dỗ cô gái máy móc kia, ngay cả ta cũng thấy biến thái. Hắn giống như một kẻ hung ác ngay cả một bộ máy móc cũng có thể lên được."

Lâm Ân: "..."

Trái Trái: "..."

Lạc Thập khàn khàn nói: "Đây cũng là điểm chúng ta nhất định phải chú ý, trước mắt các đại nhân vẫn không tìm được tung tích của tên kia. Mà với trình độ âm hiểm của hắn, rất có thể hắn sẽ mượn cơ hội này để ẩn núp bên trong chúng ta, cho nên các ngươi nhất định phải đề cao cảnh giác, tuyệt đối đừng để hắn có cơ hội này, bằng không, phiền toái sẽ rất lớn đó."

Dịch Y kia lập tức đưa mắt cảnh giác nhìn xung quanh, nói: "Ngài có cho rằng lúc này, hắn đã có mặt ở nơi đây, rồi đang ẩn nấp xung quanh chúng ta hay không? Dù sao tiểu đội chúng ta cũng là nhóm ở gần bọn họ nhất, ta luôn có một loại dự cảm không lành."

Lạc Thập cũng liếc mắt nhìn xung quanh, khàn khàn nói: "Vậy thì cất giữ 【 Vĩ Trùng 】 cho tốt, các vị đại nhân đã thông qua Leviathan, bố trí biện pháp quản lý khẩn cấp tại các tiết điểm bên trong này rồi, nếu Leviathan không giám sát được pheromone do【 Vĩ Trùng 】 phát ra, nó sẽ lập tức truyền đến tín hiệu cảnh cáo. Trong giai đoạn hiện tại, chúng ta cũng chỉ có thể làm được đến bước này mà thôi."

Lâm Ân thầm nói: "Thì ra là thế ～ "

Hắn đang ẩn núp trên cánh cửa lớn, quan sát những tên Dịch Y kia không ngừng vận chuyển lượng lớn bình chứa ôn dịch vào khu vực này.

Ngay sau khi phần lớn những cái bình chứa đã sắp được lắp ráp xong, ánh mắt Lâm Ân lại quỷ dị nhắm thẳng vào tên Lạc Thập trưởng quan cầm đầu.

"Alice, em có thể phụ thân ở trên người Lạc Thập dưới tình

huống bọn họ không phát hiện ra hay không?"

Alice lập tức nói: "Thực lực của hắn không mạnh, hẳn là có thể."

Lâm Ân quỷ dị mỉm cười nói: "Vậy phải xem em rồi."

-apptruyen-

Chương 905: Kết Nối Thần Kinh Với Leviathan!!!

Ngay tại khoảnh khắc Lạc Thập hét lớn, bắt đầu chỉ huy tiểu đội rút lui, thân hình trong suốt của Alice đã hóa thành một bóng ma, vù một tiếng lập tức nhập vào thân thể Dịch Y kia.

Dịch Y Lạc Thập nọ lập tức cứng đờ cả người, giọng nói đột nhiên ngưng bặt, đôi con ngươi lập tức mất đi tiêu cự, trở nên trống rỗng vô thần.

Alice: "Anh trai, em thành công rồi."

Lâm Ân khẽ mỉm cười, đưa mắt liếc nhìn những tên Dịch Y đang ở bên trong cánh cửa lớn, không quá chú ý tới tình cảnh phía sau, rồi lập tức phát động Huyết Nhục Tai Biến, rào rào rào hóa thành một đống xúc tu lớn, nhanh chóng từ bên trên rơi vào trong thân thể Lạc Thập.

Ào ào ào —— Chỉ trong nháy mắt, hàng ngàn sợi xúc tu của Lâm Ân đã chạy dọc theo cổ áo của hắn tiến thẳng vào trong bộ quần áo của Lạc Thập.

Lâm Ân không nói hai lời, đã trực tiếp đâm xuyên qua lồng ngực gã từ phía sau lưng, bắt đầu cắn nuốt toàn bộ nội tạng bên trong lồng ngực, chừa ra một khoảng không gian cho mình có thể hoạt động được.

【 Đinh! Ngươi cắn nuốt nội tạng của mục tiêu, sinh mệnh của ngươi +20】

【 Đinh! Ngươi cắn nuốt nội tạng của mục tiêu, sinh mệnh của

ngươi +30】

Không để lại bất cứ dấu vết gì, thậm chí mùi máu tươi tản ra cũng bị Lâm Ân hoàn mỹ cắn nuốt hết sạch, cứ như vậy mà biến đối phương thành một con rối nghe lời mình chỉ trong nháy mắt.

Dường như đã cảm nhận được trạng thái dị thường của kí chủ, con vĩ trùng nhìn giống như con rết đang ở trên lồng ngực Lạc Thập, bắt đầu giãy giụa bất an.

"Chi chi chi..." Con vĩ trùng vô cùng hoảng sợ kia, không ngừng nhúc nhích muốn chui ra ngoài, nhưng vừa thò được nửa người ra đã bị kéo trở về, trong lồng ngực lập tức truyền đến từng chuỗi ánh sáng màu đỏ lập lòe cùng với tiếng kêu chít chít đầy hoảng sợ.

【 Đinh! Ngươi sử dụng lấy m chi quyền với vĩ trùng, độ sáp sáp của vĩ trùng +30】

【 Đinh! Ngươi sử dụng lấy m chi quyền với vĩ trùng, độ sáp sáp của vĩ trùng +40】

Sau mấy lần lóe sáng liên tiếp, tới cuối cùng, con vĩ trùng ấy cũng không kêu la nữa.

Trong lồng ngực của Lạc Thập, Lâm Ân nâng chiếc kính một mắt lên, sợi xúc tu trên người hắn đang quấn chặt lấy một con côn trùng đã ngất đi, dù vậy, thân thể nó vẫn đang tản ra bên ngoài thứ mùi pheromone nồng nặc.

Động tác có thể nói là nước chảy mây trôi, liền mạch lưu loát.

Lâm Ân nghiêm túc nói: "Bây giờ thì được rồi."

Alice: "..."

Trái Trái: "..."

Đến đây, sau khi những tên Dịch Y khác đã nhanh chóng rút lui

đến khu vực an toàn, ngơ ngác quay đầu lại, lại nhìn thấy trưởng quan của bọn họ vẫn còn đứng ở nơi đó, nhưng may mắn là dưới mặt nạ kia, bọn họ không thể nào trông thấy được gương mặt của đối phương, nếu không, nhất định có thể phát hiện ra, lúc này thất khiếu trên mặt gã đã chảy máu, ánh mắt trở nên trống rỗng rồi.

"Lạc Thập trưởng quan, ngài làm sao vậy?" Những Dịch Y kia nghi ngờ hỏi.

Lâm Ân lập tức lấy được quyền khống chế cơ thể này từ chỗ Alice, hắn khàn khàn xoay người, nhìn về phía vách tường xung quanh nói: "Nhiệm vụ canh phòng lần này rất quan trọng, tuyệt đối không thể xuất hiện bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, ta cần kiểm tra tình huống của trang bị cấy ghép thêm một lần nữa, phòng ngừa bất trắc, các ngươi chờ ta một lát."

"Được!" Nhóm Dịch Y kia lập tức hành lễ.

Ngay sau khi cánh cửa trước mặt bị đóng, đoạn hành lang số 2 chỉ còn lại một mình Lâm Ân. Hắn không nói hai lời, lập tức khống chế cơ thể tên Dịch Y kia vươn tay tới, ấn lên vách tường thịt của Leviathan, rồi giả vờ giả vịt nhắm mắt lại, trong khi bản thân đang mở miệng nói chuyện với Alice trong đầu: "Alice, em có thể điều động trí nhớ của hắn không? Cả phương pháp sử dụng loại thủ đoạn vừa rồi của hắn nữa."

"Để em thử xem."

Chỉ vài giây đồng hồ sau, trong đầu Lâm Ân lập tức được Alice cộng hưởng cho một lượng lớn ký ức của tên Dịch Y Lạc Thập nọ. Thật hiển nhiên, loại chuyện xâm nhập vào ý thức này, cũng không tính là khó khăn đối với một thực thể có phương thức tồn tại dị thường như ác linh.

【Đinh! Ngươi nhận được một đoạn ký ức ngắn của Dịch Y Lạc Thập. 】

【 Đinh! Ngươi nắm giữ kỹ năng: kết nối thần kinh với Leviathan. 】

【 Kết nối thần kinh với Leviathan 】

【 Phân loại 】: Kỹ năng đặc thù.

【Quyền hạn trước mắt 】: quyền hạn sơ cấp

【 Giới thiệu】: Sau khi được xác nhận quyền hạn huyết nhục, có thể nhận lấy quyền khống chế một bộ phận huyết nhục cấp thấp trong nội bộ Leviathan, cũng có quyền hạn cấy ghép và tiến vào một vài khu vực.

Lâm Ân lập tức mượn dùng lực lượng của Alice, để tìm được mấy tin tức quan trọng từ trong đống ký ức bề bộn của Lạc Thập.

"Thì ra bọn họ đã dùng phương thức này để khống chế Leviathan." Ngay sau khi nắm giữ được loại kỹ năng đặc thù kia, Lâm Ân đã đoán được vài phần sự thật rồi.

Dùng lời lẽ thông tục để nói, đây chính là lợi dụng tính đặc thù của sinh vật huyết nhục để tiến hành kết nối thần kinh của chính mình với thần kinh của Leviathan, sau khi lấy được đủ quyền hạn, là có thể vận dụng một bộ phận quyền năng của Leviathan rồi.

Mà kết cấu của thứ quyền năng này được xếp theo hình Kim Tự Tháp.

Tầng dưới chót nhất chính là mấy hạng quyền hạn sơ cấp như của tên Dịch Y này, và tầng cao nhất chính là quyền hạn của bác sĩ 315, lão có quyền năng sử dụng chí cao, có thể khống chế cả con Leviathan này.

"Thử một chút." Lâm Ân lập tức mở to mắt, điều khiển thân thể Lạc Thập đưa tay nhấn vào vách tường.

Cùng với những sợi dây thần kinh từ trong bàn tay, tràn vào vách tường, hắn bắt đầu dựa theo phương pháp thao tác trong trí nhớ của đối phương, khiến cho vách tường xung quanh từ từ chuyển thành dạng sền sệt.

Đến đây, những bình chứa ôn dịch vừa mới hoàn thành cấy ghép cũng hiện ra trong tầm mắt của hắn.

Lâm Ân lập tức nở nụ cười quỷ dị.

Tình hình này có nghĩa là… kể từ giây phút này, hắn đã vô cùng nhẹ nhàng hoàn thành bước đầu trong kế hoạch đánh sâu vào nội bộ của địch nhân rồi?

Chương 906: Đột Nhập!

Ánh mắt Lâm Ân thoáng nhìn ra xung quanh, rồi rơi vào những cái bình chứa ôn dịch đằng kia, bên tai lại nghe từ phía xa xa không ngừng truyền đến những âm thanh chiến đấu nổ vang.

Dựa theo tư duy của người bình thường, vào những tình huống kiểu này, hắn nên động tay động chân một chút, để chia sẻ áp lực cho người đồng đội còn đang chiến đấu hăng hái của mình?

Đương nhiên, Lâm Ân cũng nghĩ như vậy.

Hắn lập tức thông qua dây thần kinh kết nối để cảm ứng một chút tin tức trong khu vực này, sau khi không phát hiện ra bất cứ thiết bị dò xét nào, hắn mới thong dong đi đến phía trước một cái bình, đưa tay ấn lên bề mặt của nó, và nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, con ngươi trong mắt hắn chợt lóe lên một quầng sáng chói lòa.

【 Đinh! Ngươi thi triển lấy m chi lực với huyết nhục ôn dịch trong bình chứa, tỷ lệ hấp thu của vật chứa trước mắt là: 70】

【 Đinh! Ngươi thi triển lấy m chi lực với huyết nhục ôn dịch trong bình chứa, tỷ lệ hấp thu của vật chứa trước mắt là: 80】

Nương theo quá trình hắn không ngừng rót vào, dịch thể máu đỏ bên trong lập tức phát sinh một chút biến đổi, màu sắc của nó càng ngày càng trở nên tươi thắm hơn.

Lâm Ân hài lòng nở nụ cười.

Sau đó, hắn lại làm theo cách cũ, trực tiếp đi rót sức mạnh của mình vào mỗi một cái bình chứa đang được cấy ghép ở nơi này.

Sở dĩ hắn có thể làm được như vậy, là vì hắn đã biết được tính đặc thù của loại vật chứa này từ trong ký ức của tên Dịch Y kia. Loại vật chứa này không chỉ có tác dụng chứa đựng ôn dịch, nó đồng thời cũng có thể trở thành vật dẫn cho các dạng năng lượng như chú thuật, điện lực, huyết khí...

Đã như vậy, đương nhiên nó cũng có thể làm vật dẫn cho lấy m chi lực của hắn.

Hơn nữa, hắn hoàn toàn không cần phải lo lắng đến hiệu suất bổ sung năng lượng lấy m, bởi vì chỉ cần trong đầu hắn thoáng suy nghĩ một chút xem nên làm như thế nào để giết cô nàng máy móc kia, là năng lượng lấy m sẽ ào ào gia tăng như bão táp.

Chờ sau khi làm xong hết thảy những chuyện này, Lâm Ân mới thoải mái cất những cái bình chứa kia trở về vị trí của nó.

Trái Trái ngây thơ nói: "Đầu ngốc, ngươi làm như vậy có phải hơi bị vô đạo đức hay không?"

Lâm Ân đang ở trong lồng ngực của Lạc Thập, nhẹ nhàng nâng chiếc kính một mắt lên, nghiêm túc nói: "Không, chuyện ta làm là vô cùng có đạo đức, vừa rồi cô ta mới cmn ném đạn hạt nhân cho ta, thì ta cho cô ta thêm một chút gia vị như vậy, không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?"

Trái Trái ngây ngốc đến há to miệng.

Hình như... những lời hắn nói cũng có lý.

Lâm Ân nhanh chóng thích ứng với con rối này, sau đó nhanh chóng đi đến trước cửa lớn, dùng dây thần kinh mở cửa, và nghiêm trang đi vào.

Ngay khi tiến vào cửa lớn, vách tường hai bên đột nhiên truyền ra những tiếng ào ào ào ào, là một đống máu thịt, có hình dạng giống giác hút vừa lan tràn ra, nhắm thẳng vào thân thể của

hắn.

Lâm Ân vẫn bình tĩnh tự nhiên, một mực đứng ở nơi đó không nhúc nhích, chờ đợi quá trình kiểm tra.

Hắn đã biết được quá trình này từ trong trí nhớ của Lạc Thập rồi, nó chính là thiết bị kiểm tra được thiết lập ở mỗi khu vực tiết điểm bên trong cơ thể Leviathan, chúng có thể thông qua pheromone do con vĩ trùng trong cơ thể từng thành viên phát ra để xác định thân phận của bọn họ.

Đám người kia dùng thứ này để tiến hành sàng lọc những kẻ lẻn vào.

Alice nhỏ giọng nói: "Anh trai, có thể qua ải an toàn được không?"

Lâm Ân mỉm cười, lập tức nói trong ý thức: "Chỉ là chuyện nhỏ thôi, xem anh trai của em này."

【 Đinh! Ngươi phóng thích lấy m chi lực đối với vĩ trùng, độ sáp sáp của mục tiêu +50! 】

"Chi..." Con vĩ trùng đã ngất đi lập tức kêu lên một tiếng, giống như một cô bé đã bị pằng đến không còn một chút sức lực nào nữa, nhưng lại thêm một lần bị người ta hung hăng mạo phạm từ trong giấc mộng…

Phốc —— Chỉ trong nháy mắt, một luồng pheromone vô cùng nồng đậm đã tuôn ra từ trong thân thể của con vĩ trùng sắp sửa bị ép khô kia.

Nếu không phải bởi vì pheromone vốn không có hình dạng và màu sắc, thì nhất định là người ta có thể nhìn thấy từng luồng khói đặc phù phù phù phù xuất phát từ trên người Lâm Ân phun trào ra ngoài.

Hắt xì——

Hắt xì——

Đống giác hút xung quanh lập tức hắt xì thật mạnh, chúng đã bị thứ pheromone quá mức đậm đặc ấy phun cho phải vội vàng lui ra bên ngoài. Tất cả những thứ được gắn trên vách tường xung quanh, nhìn như những con đom đóm nọ, lập tức “đinh đinh đinh”, đều bật ra vầng sáng màu xanh lục.

Thậm chí một cái trong đó còn “Phanh” một tiếng, trực tiếp nổ tung ra.

Tuyệt đối an toàn!

Thông qua!

Sau khi đèn xanh được thắp sáng, Lâm Ân chắp hai tay sau lưng, đường hoàng đi vào, thành công hội hợp với nhóm thuộc hạ của mình.

"Lạc Thập trưởng quan, đã kiểm tra xong rồi?" Một Dịch Y bước nhanh tới hỏi.

Lâm Ân ngẩng đầu, lập tức cất giọng nghiêm túc mà khàn khàn nói: "Không có vấn đề gì, chuẩn bị bố trí tầng phòng ngự thứ hai thôi, nếu con kỹ nữ máy móc kia đột phá được cửa lớn, thì nơi này chính là phòng tuyến mới."

Nói xong, hắn lập tức vung tay lên, lạnh lùng nói: "Đưa tất cả 【 Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả】 đến đây!"

Giọng điệu khí phách mà sắc bén kia đã được khắc sâu vào trong trí nhớ của nhóm Dịch Y nọ một cách hoàn mỹ, bởi vậy nhóm thuộc hạ xung quanh lập tức gật đầu, không nghi ngờ gì thêm nữa, mà nhanh chóng bắt đầu công tác.

Cũng nhân cơ hội này, Lâm Ân đưa mắt đi đánh giá bố cục bên trong khu nghỉ ngơi.

Không gian ở nơi này rộng bằng một cái sân bóng rổ lớn, ánh đèn mờ ảo, giống như vừa tiến vào trong dạ dày của một sinh vật khổng lồ nào đó vậy.

Vách tường huyết nhục có dạng sền sệt và màu đỏ tươi mang đến cho người ta một loại cảm giác ô nhiễm tâm linh cực lớn.

Thứ dễ trông thấy nhất bên trong khoang sinh học này, tuyệt đối là cái màn hình khổng lồ giống như thủy tinh thể được gắn trên vách tường đối diện.

Lâm Ân biết.

Đây là hệ thống huyết nhục hoàn toàn trái ngược với khoa học kỹ thuật máy móc.

Mà đối với chuyện này, đương nhiên là Lâm Ân cảm thấy vô cùng thân thiết.

Chương 907: Không Sao, Da Mặt Ta Dày Lắm!!!

"Nhanh! Tốc độ phải nhanh! Đừng có dây dưa lằng nhằng! Nếu như không nắm chặt thời gian, cô nàng máy móc kia sẽ đánh tới rất nhanh, đến lúc đó, chúng ta đều xong đời rồi!" Lâm Ân hét lớn, trực tiếp chỉ huy: "Nhanh lên một chút cho ta! Chuyển cái kia đến chỗ này, chuyển cái này đến chỗ kia!! Nhẹ nhàng buông tay, rách da rồi cẩn thận ta bắt ngươi tới hỏi đó!"

Lâm Ân hoàn mỹ sắm vai nhân vật mình đóng, giống như Gestapo, không ngừng hét lớn thực thi chức trách của một vị đốc quân mẫn cán.

Nhóm Dịch Y xung quanh, ai nấy đều đổ mồ hôi đầm đìa, bị Lâm Ân khoa tay múa chân điều đến điều đi liên tục, đến một khắc cũng không thể nghỉ ngơi được.

Bọn họ vô cùng buồn bực nghĩ thầm, lúc bình thường trưởng quan của bọn họ nào có ra sức như vậy?

Chẳng hiểu sao hôm nay, gã lại trở nên kính nghiệp đến mức này?

Hơn nữa, lúc chỉ huy bọn họ, hắn cứ đứng một chỗ há miệng gào thét, giống hệt đang sai sử một đám gia súc vậy.

Nhưng đương nhiên, bọn họ cũng không nghĩ nhiều, dù sao bây giờ cũng là thời kỳ đặc thù, nếu không tăng nhanh tốc độ, để cô nàng máy móc kia tiến vào, đúng là cả đám bọn họ đều phải chết.

Lần lượt từng con【Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả】 được vận chuyển đến đây, chồng chất thành từng ngọn núi nhỏ.

Lâm Ân thoáng nhìn qua, trước mắt đã nhanh chóng xuất hiện giao diện tin tức giới thiệu về chúng nó.

【 Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả 】

【 Phẩm chất 】: Cấp cao

【 Loại hình 】: Huyết nhục tạo vật

【 Giới thiệu】: Hình dạng như một khối huyết nhục tạo thành hình đầu người, cái miệng khổng lồ dựng thẳng như một vết nứt, có thể phát ra công kích tinh thần mãnh liệt làm cho ý thức người ta rung chuyển. Nếu đồng thời sử dụng nhiều tạo vật, sẽ hình thành một loại lập trường cường đại ở khu vực mục tiêu, khiến cho ý chí của người bước vào trong đó sụp đổ mà chết. Đây chính là một loại trang bị cấy ghép huyết nhục rất mạnh thuộc về thần giáo Huyết Nhục.

Lâm Ân quét mắt nhìn xung quanh, trực tiếp nắm lấy một cái, rồi nhét nó vào không gian của hệ thống vào trong ngực áo.

【Đinh! Ngươi thu được 'Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả' x1】

Alice: "..."

Trái Trái: "..."

Sau đó, nhân lúc những Dịch Y khác không chú ý đến, Lâm Ân lại nhanh chóng vung vẩy xúc tu, "xoạt xoạt xoạt" nhét một đống 'Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả' vào trong ngực, thoáng chốc đã lấy đi gần một nửa rồi.

Trái Trái cũng trở nên nóng ruột, cô ấy không thể nhìn nổi nữa, lập tức hét lớn: "Đừng nhét nữa! Đừng nhét nữa! Không nhét

nổi nữa rồi! Ngươi cho đây là nhà của mình hả? Nhét nhiều như vậy, lỡ bị phát hiện thì phải làm sao bây giờ? Đầu ngốc kia!"

Lâm Ân liếc mắt nhìn xung quanh, âm thầm nói: "Không sao, da mặt ta dày lắm."

Trái Trái Tả (? Д?) ノ...

Rất nhanh, tên 'Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả' cuối cùng đã được chuyển đến. Một Dịch Y khẽ xoa mồ hôi trên cổ, đang định đứng dậy, đột nhiên ánh mắt liếc nhìn về phía 'Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả' đằng kia, cả người lập tức rơi vào sững sờ.

Bởi vì cảnh tượng này không thích hợp, tuyệt đối không thích hợp!

Vì sao chỉ dời đi có một chớp mắt, mà số lượng 'Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả' lại thiếu nhiều như vậy?

Vì sao gã lại có cảm giác đám người mình càng chuyển, số lượng 'Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả' càng ít đi chứ?

"Lạc Thập trưởng quan, sao ta cứ có cảm giác 'Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả' đã ngót bớt rồi, thậm chí còn ngót cực kỳ nhiều nữa!" Gã Dịch Y nọ trừng mắt, ngạc nhiên nhìn Lâm Ân đang đứng nghiêm trang bên cạnh, nhanh chóng muốn đếm lại số lượng 'Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả', nào biết Lâm Ân chỉ nhàn nhạt vươn tay tới, đã trực tiếp ngăn cản hành vi ác liệt của gã rồi.

Lại nghe Lâm Ân đứng chắp tay, nặng nề nói: "Không cần tra xét, là ta lấy đó."

Đám Dịch Y xung quanh lập tức ngạc nhiên nhìn sang.

Lâm Ân chậm rãi xoay người, dùng ánh mắt cực kỳ sắc bén nhìn chằm chằm về phía trước, sau đó vươn tay, cầm một con 'Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả' to bằng cái đầu người lên, âm trầm nói:

"Ta thật sự không ngờ, rõ ràng kẻ địch trước mắt cực kỳ mạnh, nhưng hiện tượng thối rữa bên trong nội bộ Leviathan của chúng ta còn nghiêm trọng đến vậy. Đúng là không nhìn không biết, vừa nhìn đã sợ hết hồn. Đống 'Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả' ở trong này, lại có ít nhất một nửa là sản phẩm rác rưởi, bị ăn bớt nguyên vật liệu!"

Lâm Ân điên tiết hét lớn lên, chỉ nghe "Bốp" một tiếng hắn đã ném con 'Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả' kia xuống dưới đất.

Xoẹt xoẹt—— Đám Dịch Y xung quanh lập tức câm như hến, vẻ mặt đầy hoang mang ((????)), người nào người nấy đều đứng thẳng tắp ở đó, không dám nói một câu.

Chuyện này...

Chuyện này...

Ánh mắt Lâm Ân trở nên âm trầm, hắn hung hăng bước tới, vừa đi vừa chăm chú nhìn vào từng người trong nhóm bọn họ, nói: "Chẳng lẽ lúc các ngươi đến nhà xưởng sản xuất trang bị cấy ghép nhập hàng, không kiểm tra kỹ sao? Thứ này cũng có thể lấy ra đối địch? Nếu không phải vừa rồi ta phát hiện, nếu chúng ta cứ lấy toàn bộ đống sản phẩm kém chất lượng này ra, thì chờ đến khi cô nàng máy móc kia giết tới, để người khác nhìn thấy chuyện này, chẳng phải chúng ta sẽ bị chê cười hay sao?"

Lâm Ân càng nói càng giận dữ, trực tiếp tung ra một cước, đá văng Tiêm Khiếu Giả có vẻ ngoài giống hệt cái đầu người kia ra ngoài, khiến nó "Ba ba ba ba" liên tục đàn hồi, văng đi khắp nơi trong phòng.

Một tên Dịch Y vốn đang đứng thẳng xung quanh, trực tiếp cắn răng (;? ;: 益:;? ;) dùng hết tinh lực mở miệng nói: "Báo... Báo cáo Lạc Thập trưởng quan, hẳn là không thể xảy ra chuyện này đâu, những người thuộc tổ sản xuất ở bên trong nội bộ Leviathan

đều là đại sư tinh nhuệ trong tinh nhuệ, chắc sẽ không xuất hiện vấn đề chất lượng gì đâu."

Lâm Ân cười lạnh một tiếng nói: "Thế nào, ngươi đang nghi ngờ ta?"

Thân thể tên Dịch Y kia lập tức run lên, mồ hôi chảy đầm đìa, vội vàng ưỡn ngực ngẩng đầu run rẩy nói: "Không... Không có! Trưởng quan!"

Lâm Ân cười lạnh một tiếng, lập tức nắm lấy con Tiêm Khiếu Giả vừa mới bắn ngược một vòng lại quay trở về, nói: "Được, vậy ta sẽ cho ngươi xem sản phẩm hợp cách mà ngươi nói là gì, xem có phải hoàn toàn không có vấn đề gì về chất lượng giống như ngươi nói hay không!"

Trong nháy mắt sau đó, Lâm Ân vươn tay, chọc thẳng vào trong miệng Tiêm Khiếu Giả, sau đó nắm lấy đầu lưỡi của nó kéo ra ngoài, trực tiếp khởi động con Tiêm Khiếu Giả trên tay.

Chương 908: Con Ngựa Của Ngươi…

Đám Dịch Y xung quanh lập tức trở nên sợ hãi, bọn họ vội vàng đưa tay ra nói: "Trưởng quan, không thể thử ở chỗ này được!"

Là Dịch Y, sao bọn họ có thể không biết sự đáng sợ của Tiêm Khiếu Giả?

Nếu trực tiếp kích hoạt chúng ở bên trong loại không gian đóng kín này, khẳng định là đòn công kích ý chí của chúng sẽ càng thêm trí mạng đó!

Nhưng đã quá muộn…

Đột nhiên con Tiêm Khiếu Giả kia bắt đầu nhúc nhích… rồi ngay dưới cái nhìn chăm chú xen lẫn với hoảng sợ vô cùng của đám Dịch Y xung quanh, nó lập tức há miệng, phát ra một chuỗi âm điệu bén nhọn.

Đám Dịch Y xung quanh vội vàng đưa tay lên, muốn bịt lỗ tai lại theo bản năng, nhưng ai biết đâu, âm điệu do Tiêm Khiếu Giả phát ra chợt chậm lại, trực tiếp biến thành một khúc ca du dương, vần điệu rõ ràng.

"Con ngựa của ngươi hỏng rồi hả? Ngươi không có ngựa thật sao? Không có ngựa thì ngươi cưỡi bằng gì?"

"…"

"…"

Trong nháy mắt, xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh.

Tất cả nhóm Dịch Y đều cứng đờ đứng đó, ai nấy đều giữ nguyên động tác bịt tai, vậy mà trong tai vẫn không ngừng vang lên những âm điệu cực lớn có vần có điệu của con Tiêm Khiếu Giả kia.

Tiếng nhạc liên tiếp vang lên, lặp đi lặp lại, một khúc ca tuần hoàn không dứt.

"Ngươi không có ngựa sao? Con ngựa của ngươi bay rồi hả? Con ngựa của ngươi đã nhuộm xanh ngươi rồi hả?"

"..."

"..."

Lâm Ân nhắm mắt lại, (□`′□) cắp theo con Tiêm Khiếu Giả kia, nhíu mày nói: "Các ngươi còn lời gì để nói nữa không?"

Tất cả nhóm Dịch Y xung quanh đều im lặng.

Hiển nhiên... Không thể nghi ngờ... Đây tuyệt đối là điều bọn họ không sao có thể nghĩ tới được.

Lâm Ân cầm lấy con Tiêm Khiếu Giả vẫn miệt mài phát ra nhịp điệu chúc mừng năm mới du dương kia, lạnh nhạt nói: "Các ngươi còn muốn nghe nữa không? Nếu còn muốn nghe nữa, ta sẽ kích hoạt tất cả những con khác, để chúng ta cùng nhau lắng nghe và được soi sáng bởi mấy khúc ca đáng thương này?"

Lời này vừa nói ra, đám Dịch Y xung quanh đều kinh hãi, bọn họ vội vàng lắc đầu xua tay, (;? ;: 益:;? ;) không ngừng nói: "Không cần! Thật sự không cần! Lạc Thập trưởng quan! Chúng ta đều hiểu rõ rồi, thật sự không cần phải soi sáng thêm nữa đâu!"

"Khinh người quá đáng! Đúng là khinh người quá đáng! Ta đã

sớm gai mắt đám khốn kiếp ở nhà xưởng sản xuất trang bị cấy ghép kia rồi. Bọn họ lại dám phân phát cho chúng ta loại tạo vật ác liệt này!"

"Chẳng lẽ bọn họ không sợ sẽ làm lỡ thời cơ chiến đấu sao? Chẳng lẽ bọn họ muốn chúng ta phát loại nhạc khúc này để thăm hỏi mẹ của đối phương vào lúc chiến đấu sao?"

Nhóm Dịch Y xung quanh đều trở nên kích động, ai nấy đều trợn trừng đôi mắt, cơn phẫn nộ đã lên thẳng đỉnh đầu rồi.

Bởi vì chuyện lần này bọn họ làm thật sự quá đáng lắm rồi!

Bởi vì chỉ tùy tiện nghe một đoạn thôi, ai cũng có thể biết được thứ đó tuyệt đối không phải là sản phẩm thấp kém.

Nó là thứ chuyên môn lấy ra để làm bọn họ buồn nôn mà!

Vừa lên đã hỏi thăm ngựa của người khác, thần giáo Cơ Giới người ta có ngựa hay không?

Không có ngựa nha!

Vậy ai có ngựa?

Thì chính bọn họ chứ ai?

Đây mà là ân cần thăm hỏi thần giáo Cơ Giới sao?

Đây rõ ràng là thăm hỏi bọn họ đó!

"Lạc Thập trưởng quan! Chúng ta đều nghe lời ngài! Ngài nói cho chúng ta nghe đi, nên làm sao bây giờ? Chúng ta nên làm sao bây giờ?"

"Khinh người quá đáng! May mà con kỹ nữ máy móc kia còn chưa tấn công tới, nếu không cmn trách nhiệm đã thành của chúng ta rồi!"

"May mà trưởng quan ngài cẩn thận, phát hiện ra sớm, nếu không chúng ta sẽ phải cõng cái nồi oan ức này rồi!"

Mọi người đều tức giận, có thể nói là nổi trận lôi đình.

Lâm Ân nặng nề nâng con Tiêm Khiếu Giả vẫn đang ân cần thăm hỏi con ngựa kia, sau đó vươn tay nói: "Mọi người cứ bình tĩnh trước đã! Bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, chờ chúng ta tiêu diệt được hai kẻ xâm nhập kia xong. Các vị đại nhân sẽ tự có cân nhắc. Việc cấp bách bây giờ là phải tranh thủ thời gian đi báo cáo với cấp trên về việc này, mong bọn họ mau chóng triệu tập một nhóm vũ khí mới đến đây! Bằng không đợi con kỹ nữ máy móc kia giết tới, tất cả đã muộn rồi!"

Chúng Dịch Y đều gật đầu, cố gắng đè nén lửa giận đang sôi sục trong lòng, ai nấy đều khâm phục trưởng quan của mình vì thái độ bình tĩnh của hắn dưới tình huống như vậy.

"Trưởng quan! Ta sẽ lập tức đi liên hệ với khoang thứ nhất!"

...

...

Nửa phút sau, trên màn hình khổng lồ treo tại vách tường, sau khi những sợi dây thần kinh được liên tiếp kích hoạt, một Dịch Y đeo mặt nạ con quạ đang ngồi trong khoang đầu tiên, chậm rãi hiện ra trước mắt bọn họ.

Nhưng Dịch Y kia còn chưa nói gì, một loại âm thanh du dương đã vang lên trong cả khoang sinh học.

"Con ngựa của ngươi hỏng rồi hả? Ngươi không có ngựa thật sao? Con ngựa của ngươi đã nhuộm xanh ngươi rồi hả?"

"..."

"..."

Ngay sau đó, ánh mắt của tất cả nhóm Dịch Y đang làm việc trong khoang sinh học thứ nhất đều bị hấp dẫn bởi tên Dịch Y vừa mới kết nối dây thần kinh với tiểu đội của Lâm Ân.

Theo ca từ du dương truyền đến, ngay cả bác sĩ 315 vốn đang ngồi trên vương tọa cũng chậm rãi mở mắt ra nhìn.

Bầu không khí lập tức trở nên cực kỳ quái dị.

Một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi trôi qua.

Tên Dịch Y trưởng quan kia lập tức trở nên giận dữ, gã vỗ mặt bàn, nhìn chằm chằm vào hình ảnh Lạc Thập (Lâm Ân) đang hiện lên giữa màn hình, quát lớn: "Làm gì thế hả? Ngươi có biết đây là nơi nào hay không? Vừa xuất hiện là phun một đống ô uế lên đây rồi, các ngươi đều không muốn sống nữa sao?"

Nhóm Dịch Y khác xung quanh Lâm Ân lập tức bị những lời này dọa sợ, cả đám im thin thít không dám nói lấy một câu.

Chương 909: Ngươi Đừng Có Ngậm Máu Phun Người!

Mấy Dịch Y khác cuống quýt muốn vươn tay cướp lấy Tiêm Khiếu Giả trong tay Lâm Ân, muốn tạm thời tắt đi nhịp điệu không có ngựa kia, nhưng Lâm Ân lại giơ tay lên, từ chối hành vi của bọn họ. Ngay sau đó, ánh mắt hắn nhanh chóng thông qua màn hình quan sát tình huống bên kia, rồi dùng một tay đấm ngực, khàn khàn nói: "Báo cáo trưởng quan! Ta là tiểu đội trưởng Lạc Thập tiểu đội Dịch Y phụ trách khu vực 45, bẩm báo lại với trưởng quan! Đương nhiên chúng ta muốn sống, mà vừa nãy, trong miệng chúng ta không có nói nhăng nói cuội gì cả! Chỉ là đống trang bị quân đội trong tay chúng ta đã xuất hiện tai hoạ ngầm cực lớn, liên quan đến sự an toàn của tất cả chúng ta! Bởi vậy ta không thể không đích thân báo cáo với ngài!"

Nói đến đây, hắn cắn răng, trực tiếp dùng một tay bắt lấy Tiêm Khiếu Giả trong tay kia, tiếp tục nói: "Trưởng quan! Ngài xem đây là cái gì?"

Dịch Y trưởng quan lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tiêm Khiếu Giả vẫn đang ân cần thăm hỏi mẹ của mình, quát hỏi: "Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả? Làm sao vậy?"

Lâm Ân nghiêm túc cầm theo con Tiêm Khiếu Giả vẫn đang gào kia, khàn khàn giọng nói: "Trưởng quan, ta muốn hỏi, có phải tác dụng của tất cả những Tiêm Khiếu Giả đó được thiết lập là loại hình thức công kích dạng thân thiết ân cần thăm hỏi mẹ của kẻ địch hay không?"

Dịch Y trưởng quan có chút do dự nói: "Quá vớ vẩn! Chưa

từng xuất hiện tình trạng này bao giờ!"

Lâm Ân trầm giọng nói: "Đã như vậy, ty chức muốn hỏi trưởng quan, vì sao trong số những con Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả được phân phối vào tiểu đội chúng ta, lại có gần một nửa thích hỏi thăm mẹ của người khác?"

Lời này vừa nói ra, cả khoang sinh học đầu tiên đã rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Mà ở xung quanh Lâm Ân, toàn bộ đám thuộc hạ của hắn đều (;? ;: 益:;? ;) run run rẩy rẩy đứng ở nơi đó. Đúng là bọn họ cũng vô cùng nóng nảy, nhưng lại không dám làm căng lên với lãnh đạo trực tiếp của mình như vậy!

Quả nhiên … vị kia không hổ là Lạc Thập trưởng quan! Đây vốn không phải là báo cáo, đây tuyệt đối là chất vấn mà!

Sau giây phút yên tĩnh ngắn ngủi, vị trưởng quan kia khẽ liếc mắt nhìn chung quanh một cái, rồi lập tức do dự hỏi: "Ngươi nói là một nửa số Tiêm Khiếu Giả ở chỗ các ngươi đều biến thành hình thức này?"

Lâm Ân khàn khàn nói: "Không sai! Cho nên ta thật sự rất muốn hỏi một chút, hiện giờ, chúng ta đang phải đối đầu với kẻ địch mạnh, chẳng lẽ nhà xưởng sản xuất trang bị cấy ghép muốn chúng ta dùng loại sản phẩm giả mạo kém chất lượng này để đối phó với con kỹ nữ máy móc cấp tử triệu kia sao?"

Ba —— Lâm Ân vừa hét lớn vừa điên cuồng ném con Tiêm Khiếu giả trong tay xuống đất. Ngay sau đó, hắn vung thẳng một ngón tay tới, chỉ về phía cánh cửa đang không ngừng truyền đến những âm thanh cực kỳ lớn ở phía sau.

Loại giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của hắn, chỉ cần nghe vào tai thì bất cứ ai cũng có thể nghe ra được tâm trạng

uất ức mà đầy phẫn nộ ở trong lòng hắn.

Dường như hắn đang muốn nói, ta một lòng báo đảng báo quốc, nhưng đảng quốc lại không coi ta ra gì, điều này có thích hợp hay không?

"Trưởng quan! Ngài nghe thử xem! Con kỹ nữ máy móc kia sắp giết tới nơi rồi! Chúng ta đã sớm ôm giác ngộ hẳn phải chết, đã sớm giao tính mạng của mình ra ngoài, đã chuẩn bị tắm máu kháng địch rồi! Nhưng những tạo vật trong tay chúng ta là cái gì?"

"Còn chưa ân cần thăm hỏi kẻ địch, đã ân cần thăm hỏi cả nhà chúng ta một lượt rồi!"

"Chẳng lẽ chúng ta phải dùng thứ này để hỏi con kỹ nữ máy móc kia đến chết hay sao? Nhưng hắn là tất cả đều biết rõ, tộc máy móc bọn họ không có mẹ!"

【 Đinh! Phát động Từ Trường Cảm Nhiễm Tính Khí! Xác suất thuyết phục người khác của ngươi tăng lên theo biên độ nhỏ! 】

【 Đinh! Phát động Từ Trường Cảm Nhiễm Tính Khí! Xác suất thuyết phục người khác của ngươi tăng lên theo biên độ nhỏ! 】

Tất cả đám thuộc hạ xung quanh Lâm Ân đều chấn động không thôi. Nghe thấy những lời nói tiếc rèn sắt không thành thép này, bọn họ cũng bị loại khí tràng uất ức mà nghẹn ngào kia lây nhiễm, trong ánh mắt hừng hực phun trào lửa giận.

Đúng vậy!

Bọn họ ở tiền tuyến chiến đấu hăng hái đẫm máu!

Nhưng thứ được phát đến tay bọn họ là cái gì?

Nhận được mấy thứ như vậy còn muốn đánh?

Đánh cái lông á!

Dịch Y trưởng quan trên màn hình cũng cuống lên, nhìn Lạc Thập (trưởng quan) rõ ràng là cảm xúc kích động lắm rồi, Dịch Y kia cũng toát mồ hôi đầm đìa, vội vàng vươn tay tới, nói: "Ngươi cứ bình tĩnh trước đi, đừng kích động. Như vậy nghĩa là ngươi đang hoài nghi nhà xưởng sản xuất trang bị cấy ghép đã chuyển cho các ngươi một nhóm Tiêm Khiếu Giả có trộn lẫn khá nhiều hàng giả mạo kém chất lượng, đúng không?"

Lâm Ân cắn răng nói: "Không sai!"

Hắn vừa mới nói xong, một vị cao tầng Dịch Y khác đang ở phía sau, cách đó không xa lập tức giận dữ, chỉ thẳng tay vào bọn họ, nói: "Ngươi nói láo! Mỗi một bộ huyết nhục tạo vật do nhà xưởng trang bị cấy ghép sản xuất ra đều đã được kiểm tra nghiêm ngặt, tuyệt đối không thể có bất cứ sản phẩm giả mạo nào lọt qua được! Ngươi đừng có ngậm máu phun người!"

Thật rõ ràng, Dịch Y kia chính là một trong số những người phụ trách nhà xưởng sản xuất trang bị cấy ghép. Mà nghe được lời phỉ báng như vậy, làm sao đối phương có thể bình tĩnh nổi?

Lâm Ân cũng trợn mắt nhìn qua, giận dữ hét lớn lên: "Ta ngậm máu phun người? Ta vì tổ chức mà gánh chịu thương tổn, ta vì tổ chức mà chảy máu đầm đìa. Ngươi nói ta ngậm máu phun người? Được! Vậy ta để cho ngươi xem có phải ta đang ngậm máu phun người hay không!"

Hắn không nói hai lời, bởi vì ngay khi tất cả nhóm bộ hạ xung quanh đang khiếp sợ nhìn chằm chằm vào, hắn lập tức lấy ra một con Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả to đùng từ trong ngực, rồi áp dụng đúng theo cách cũ, để vươn tay ra, dùng sức kéo đầu lưỡi của Tiêm Khiếu Giả một cái.

Chương 910: Dàn Hợp Xướng!

Trong nháy mắt sau đó…

"(beep)(tiêu âm) của ngươi hỏng rồi hả? (beep) của ngươi không còn nữa? (Beep) đã đội nón xanh cho ngươi rồi?"

Âm luật du dương ào ào phun ra ngoài.

Hai bên cùng tấu!

Nhưng hành động của Lâm Ân còn chưa kết thúc, hắn trực tiếp bày ra bộ dạng bực bội đến khó chịu, dường như không thể kìm nén nổi cảm xúc trong lòng mình nữa, rồi bắt đầu không ngừng móc những con Tiêm Khiếu Giả (Hàng lỗi) kia ra ngoài, lại điên cuồng kích hoạt chúng.

"(Beep) của ngươi bay rồi? (Beep) của ngươi bị nổ rồi?"

Ba bên cùng tấu!

Bốn bên cùng tấu!

Năm bên cùng tấu!

Rất nhanh, trong căn phòng đã vang lên dàn hợp xướng gồm mấy chục con Tiêm Khiếu Giả cùng cất tiếng hát, âm thanh hòa vào cùng một chỗ… "Ngươi không có (beep) sao?"

Chúng nó đồng tâm hiệp lực để ân cần thăm hỏi tất cả đám người đang có mặt bên trong khoang sinh học.

"Đủ rồi! Đủ rồi! Trưởng quan đủ rồi!" Đám thuộc hạ xung quanh Lâm Ân bắt đầu cuống lên, vội vàng ba chân bốn cẳng lao

tới, vừa kinh hoảng vừa nhăn nhó muốn ngăn cản hành vi đáng sợ này của vị cấp trên Lạc Thập (Lâm Ân) kia.

Vấn đề là dù đã bị bọn họ giữ chặt, Lâm Ân vẫn "Điên tiết hét lớn lên", vẫn không ngừng đá chân về phía trước: "Ta đã từng vác súng lên vì tổ chức! Ta đã từng đổ máu vì tổ chức! Nhưng đám nhà xưởng các ngươi lại dùng mấy thứ hàng lỗi này đến để lừa gạt chúng ta. Các ngươi làm như vậy với mục đích gì? Muốn đẩy tổ chức vào tình huống quân doanh trống rỗng? Hay muốn đẩy đám người chúng ta cùng với Leviathan vào chỗ chết? Nói mau, các ngươi làm như vậy là có dụng ý gì?"

Nhóm thuộc hạ xung quanh vẫn ôm chặt lấy Lạc Thập (Lâm Ân), vẫn ra sức kéo hắn về phía sau, cố gắng dùng hành động này để ngăn cản hắn, đừng có lấy mạng mình ra đùa giỡn như vậy, đừng có liều mạng như vậy!

Mấy người bên kia đều là lãnh đạo! Đều là cấp trên! Đều là đại nhân vật đó!

Dù chúng ta hiểu rất rõ cơn phẫn nộ trong lòng ngài, cũng hiểu rất rõ tấm lòng trung thành, luôn cân nhắc vì tổ chức của ngài, nhưng ngài không thể làm lớn chuyện đến mức này được!

Cứng quá sẽ hỏng việc đó!

Ngay khi Lâm Ân gào lên, tất cả đám Dịch Y đang ở bên trong khoang sinh hoạt đầu tiên, cũng rơi vào yên tĩnh.

Đặc biệt là vị cao tầng phụ trách nhà xưởng huyết nhục kia, lửa giận trong lòng gã càng thêm bừng bừng thiêu đốt, vô số những đường gân xanh nổi lên. Gã phẫn nộ đến toàn thân run rẩy, trên đỉnh đầu vù vù bốc lên sóng nhiệt.

Mà ở bên tai, chuỗi âm thanh với tiết tấu và lời ca rõ ràng "(Beep) của ngươi đã chết rồi?" vẫn vang lên không dứt, thậm chí

khi âm thanh nọ đã tắt đi rồi, dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai.

Vẻ mặt của vị cấp trên trực tiếp phụ trách tiểu đội của Lạc Thập (Lâm Ân) kia cũng trở nên lạnh như băng. Tuy vừa rồi, gã còn cảm thấy không thích giọng điệu của Lạc Thập (Lâm Ân), nhưng sau khi nghe vô số những lời ca kiểu như "Ngươi không có (beep) hả?" thì ngay cả gã cũng không nhịn được nữa, cũng muốn gầm lên, chất vấn đám cao tầng của nhà xưởng trang bị cấy ghép này.

Bởi vì hành động này của bọn họ đúng là khinh người quá đáng!

Bởi vì trong khi người của ngành chúng ta tiến lên phía trước, hăng hái chiến đấu, thì những con chó chết ở hậu phương này lại động tay động chân vào đống vũ khí cấp phát cho những chiến sĩ anh dũng kia?

Giờ khắc này, gã đã hiểu được vì sao cảm xúc của Lạc Thập (Lâm Ân) lại dễ kích động, dễ mất đi khống chế như vậy, cũng hiểu được vì sao hắn lại điên tiết hét lớn lên như vậy…

Bởi vì nếu đặt bản thân gã vào vị trí kia, phải nghe nhiều điệp khúc kiểu như "(Beep) của ngươi đã chết rồi hả?" thì ngay cả gã cũng sẽ sẽ tức đến sùi bọt mép.

Ba ——Dịch Y trưởng quan kia hung hăng vỗ bàn, rồi đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía tên cao tầng phụ trách nhà máy huyết nhục, trầm giọng nói: "Ta rất muốn hỏi một câu, nhà xưởng do ngươi phụ trách chế tạo ra nhiều món đồ chơi mang âm hưởng ‘(Beep) của ngươi đã chết rồi hả?’ này, sau đó lại phân phối cho những người đang có mặt tại tiền tuyến, đang đối phó với những kẻ xâm lược kia sử dụng, rốt cuộc là ngươi có rắp tâm gì?"

"Ta biết nhà xưởng sản xuất trang bị cấy ghép các ngươi luôn luôn tự cao tự đại, từ trước đến nay đều xem thường những nhân

viên hành động như chúng ta. Nhưng ta thật không ngờ, những suy nghĩ tiêu cực trong đầu các ngươi đã phát triển đến mức muốn dồn chúng ta vào chỗ chết rồi! Ngươi muốn người của ta dùng những món đồ chơi cứt chó do các ngươi chế tạo ra để đi chịu chết sao?"

Gã nói xong, lập tức hất bàn, vừa hét lớn vừa đứng lên, nổi giận đùng đùng chỉ thẳng tay vào vị cao tầng kia, trực tiếp đối đầu với người nọ.

Thật rõ ràng, loại tranh đấu giữa những đảng phái trong nội bộ của Dịch Y cũng vô cùng nghiêm trọng.

"Ngươi đừng có đẩy mâu thuẫn lên cao!" Tên cao tầng của nhà xưởng sản xuất trang bị cấy ghép cũng nổi giận nhìn chằm chằm vào gã, sau đó lại chỉ ngón tay về phía Lạc Thập (Lâm Ân) trong màn hình, nổi giận đùng đùng nói: "Nhà xưởng của chúng ta tuyệt đối không thể chế tạo ra thứ này! Đây nhất định là người của các ngươi động tay động chân! Các ngươi đừng có úp chậu phân lên đầu chúng ta!"

Nghe được lời này, Lâm Ân vốn đang bị đám bộ hạ chung quanh lôi kéo, lại vừa gào thét vừa cố gắng tiến về phía trước: "Ta (beep ——) ngươi cái (beep ——)! Ngươi có (beep ——) thì tự mình tới mà kiểm tra đi! Nếu ngươi có thể phát hiện ra bất cứ dấu vết động tay động chân nào của chúng ta, ta sẽ tự sát tại chỗ! Lão tử chuẩn bị lên đường đánh trận rồi, còn có thời gian rảnh rỗi đi hãm hại các ngươi sao? Lão tử không muốn sống sao? Ta (beep ——)! Ta (beep ——)!"

Tất cả đám Dịch Y đang có mặt bên trong khoang sinh học đầu tiên đều nhăn nhó như nhức trứng, vội vàng bịt kín lỗ tai lại.

Chương 911: Ngươi Định Cướp Địa Chủ Hả?

Hơn nữa, đến tận bây giờ, lời ca chói tai "Ngươi không có (beep) sao?" kia vẫn còn vang vọng khắp nơi, đúng là muốn bao nhiêu khó chịu có bấy nhiêu khó chịu.

Đương nhiên, bọn họ chẳng có bất cứ hoài nghi gì đối với Lạc Thập, bởi vì mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi còn gì?

Là tiểu đội ở gần hai kẻ xâm nhập cấp tử triệu kia nhất, áp lực tâm lý mà bọn họ phải thừa nhận cũng là lớn nhất, mà ở thời điểm hiện tại, bọn họ còn phát hiện ra đống vũ khí vốn tưởng là chỗ dựa vững chắc trong tay mình lại là một đống đồ chơi vô dụng như vậy, không cần biết là người bình tĩnh đến cỡ nào cũng sẽ điên cuồng lên thôi!

Mắt thấy mâu thuẫn giữa hai bộ phận lớn sắp thăng cấp, bác sĩ 315 vẫn nhắm mắt ngồi trên vương tọa, lại chậm rãi mở hai mắt ra, trầm giọng nói: "Câm miệng hết đi."

Lời này vừa nói ra, hai tên tổng quản của hai ngành vốn đang tranh phong, trợn mắt trừng nhau, đều ngừng lại, thậm chí còn lập tức dùng một tay đấm ngực, cúi đầu nói: "Bác sĩ."

Không cần phải nghi ngờ, tầm ảnh hưởng của bác sĩ 315 ở trong nội bộ Leviathan này là rất lớn.

Bác sĩ 315 khàn giọng nói: "Bây giờ không phải là lúc các ngươi cãi vã, vấn đề về Tiêm Khiếu Giả cứ gác lại trước, sẽ tiến hành điều tra sau. Việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng tiêu diệt hai kẻ xâm nhập kia. Nói cho đội ngũ nọ biết, bọn họ muốn vũ khí

gì, cũng có thể nói ra, những chuyện khác đều để sau này tính tiếp."

Cấp trên của nhà xưởng trang bị cấy ghép còn đang bức thiết muốn nói thêm điều gì đó, nhưng nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của bác sĩ 315, gã cũng chỉ có thể nghẹn ngào nuốt đống lửa giận vào trong bụng: "Vâng, bác sĩ."

Vị cao tầng kia lập tức đè nén cơn phẫn nộ trong lòng, lại dùng ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vào Lạc Thập (Lâm Ân) trên màn hình, trầm giọng nói: "Nói đi, các ngươi cần loại vũ khí gì nữa?"

Lời này vừa nói ra, Lâm Ân đang bị đám bộ hạ của mình kéo đi, lập tức thu lại cơn phẫn nộ chỉ trong nháy mắt. Sau đó, hắn vươn tay đẩy đám bộ hạ của mình ra, rồi nhanh chóng lấy một phần danh sách đã được chuẩn bị sẵn từ trước, nghiêm túc nâng chiếc mặt nạ lên, nói: "Cứ phát theo cái này là được, cảm ơn."

"..."

"..."

Toàn trường chìm trong yên tĩnh.

Ngay cả những tên thuộc hạ vừa rồi còn lôi kéo hắn cũng ngây ngốc đứng đờ ra tại chỗ. Nhìn trưởng quan của mình lập tức hết giận chỉ trong nháy mắt như vậy, bọn họ thực sự ngạc nhiên đến một câu cũng nói không nên lời.

Mà không chỉ bọn họ, ngay cả đám cao tầng trong khoang sinh học thứ nhất cũng rơi vào một loại yên tĩnh quỷ dị.

Bởi vì quá nhanh!

Hắn chuyển biến cảm xúc quá nhanh rồi!

Rõ ràng là vừa nãy, hắn còn bày ra bộ dáng mất khống chế, luôn miệng gào lên "Ta từng vác súng vì tổ chức, ta từng đổ máu vì tổ chức", sao chỉ trong nháy mắt lại thay đổi thái độ rồi?

Giả vờ à?

Vị Dịch Y trưởng quan trực tiếp của Lâm Ân cũng lộ vẻ mặt cổ quái vô cùng.

Mà sắc mặt của tên cao tầng phụ trách nhà xưởng sản xuất trang bị cấy ghép kia càng tái xanh, biểu cảm giống như vừa ăn phải phân lên men ba mươi năm vậy, muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi.

Thật rõ ràng, gã cũng có thể nhìn ra tình huống trước mắt rồi.

Là tên tiểu đội trưởng kia cũng không phải thật sự tức giận, hắn chỉ muốn dùng loại thái độ nổi giận này để dùng công phu sư tử ngoạm, kiếm chác được một khoản vật tư thật lớn từ ngành của bọn họ mà thôi.

Danh sách của hắn đã được chuẩn bị sẵn từ trước rồi!

Nhưng rơi vào tình huống trước mắt, gã chỉ còn cách cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, nói: "Truyền danh sách về đây!"

Ca ca ca ca—— Lâm Ân vô cùng nghe lời, lập tức vận dụng phương thức thao tác có lưu lại trong trí nhớ của Lạc Thập, để thông qua máu thịt của Leviathan, chuyển danh sách của mình tới khoang sinh học đầu tiên.

Vị cao tầng kia tức giận vồ lấy bản danh sách, nhanh chóng đọc một lần.

"..."

"..."

Một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi trôi qua...

"Ngươi định cướp địa chủ hả?" Cùng với tiếng rống to kia, vị cao tầng nọ đã không nhịn được nữa rồi, chỉ nghe một tiếng “Bốp” truyền đến, gã lập tức đập thẳng tờ danh sách nọ vào màn hình, nổi trận lôi đình gào thét: "Nhiều như vậy? Sao ngươi không đòi cả cái đầu của ta luôn đi? Nếu ta cho ngươi ngươi đống vật tư này thật, thì khu vực bé tí teo kia của ngươi có thể nhét vào được không? Sao ngươi không giết ta luôn đi?”

Phá phòng rồi!

Phá phòng rồi!

Bác sĩ 315 nặng nề hỏi: "Ngươi nổi điên cái gì vậy?"

Vị cao tầng kia tràn ngập lửa giận, chỉ thẳng vào Lạc Thập (Lâm Ân) trên màn hình, nói: "Bác sĩ à, không phải ta muốn phát điên lên đâu, đây là bọn họ giở công phu sư tử ngoạm, mẹ nó vừa lên đã muốn dọn sạch toàn bộ nhà xưởng của ta rồi!"

Cấp trên trực tiếp của Lạc Thập (Lâm Ân) cũng lộ vẻ mặt do dự, gã vội vàng cầm lấy phần danh sách từ trên màn hình kia xuống, cẩn thận đọc một lần.

Chờ sau khi xem xong, ngay cả bản thân là lãnh đạo trực tiếp của Lạc Thập (Lâm Ân), khóe miệng gã cũng điên cuồng run rẩy, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Thật ra gã cũng cảm thấy tên đội trưởng này của mình nhất định sẽ mượn cơ hội này để đòi nhiều hơn một chút.

Dù sao hắn cũng bị lừa mà, muốn kiếm chác một chút cũng không có gì đáng chê trách cả.

Nhưng sau khi xem xong phần danh sách này, gã mới biết mình đã quá ngây thơ rồi.

【Danh sách】

【 Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả 】x100

【 Trang bị cấy ghép cơ động dành cho từng binh sĩ : Giáp ngoài con nhện 】 x500

【 Nhọt chấn động máy móc 】x800

【Cánh tay ăn mòn 】x50

【 Tinh Thần Trùng Kích • Tử Diệt Đằng 】 x100

Đợi đã… nếu chỉ có như vậy, cũng không phải quá nhiều.

Dù sao lượng sản xuất và tồn kho của nhà xưởng trang bị cấy ghép cũng khá nhiều, hoàn toàn có thể cung cấp những loại vũ khí này, thỏa mãn yêu cầu của hắn.

Nhưng đây lại không phải trọng điểm. Bởi vì phía dưới danh sách này còn có một hàng chữ nhỏ.

Trên đó viết:

【 Đơn vị: tấn】

Chương 912: Công Phu Miệng Lưỡi!

Cấp trên trực tiếp của Lạc Thập (Lâm Ân) lập tức nhăn nhó như nhức trứng, còn không ngừng lau mồ hôi, quay đầu nhìn về phía hắn trên màn hình, run rẩy nói: "Không có quy củ gì cả, danh sách này nhiều quá! Ngươi cần nhiều như vậy để làm gì? Có cho các ngươi, các ngươi cũng không lấy đi được mà?"

Nhưng Lạc Thập (Lâm Ân) vẫn lộ vẻ mặt nghiêm túc, nâng chiếc mặt nạ kia lên, trầm giọng nói: "Báo cáo trưởng quan! Đây đều là phần danh sách đã trải qua quá trình cân nhắc cẩn thận và nghiên cứu tư liệu trên đủ các loại phương diện của ta. Hơn nữa, những vật tư này cũng không phải đưa cho một tiểu đội là chúng ta dùng, đề nghị của ta là, căn cứ theo trình độ mạnh mẽ của con kỹ nữ máy móc kia, mỗi một tiểu đội bên trong Leviathan chúng ta đều nên nhận được loại bố trí như vậy, dùng để đối địch!"

"..."

"..."

Sau một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi, cấp trên trực thuộc của Lạc Thập (Lâm Ân) lập tức cứng đờ tại chỗ. Nhưng rất nhanh, gã đã gật gật đầu, thái độ trực tiếp xoay chuyển 180 độ, vội vàng cầm tờ danh sách kia, xoay người lại nhìn về phía bác sĩ 315 đang ngồi trên vương tọa, rồi tiến về phía trước một bước, nghiêm trang nói: "Ta cảm thấy thuộc hạ của ta nói rất có lý."

"Ta cũng vô cùng đồng ý với tờ danh sách này. Bởi căn cứ vào tính đặc thù của hành động đối kháng với kẻ xâm nhập lần này, ta cũng cho rằng nên trang bị cho mỗi một tiểu đội của bộ ngành

chúng ta số vật tư như vậy, xin bác sĩ phê chuẩn!"

Sau đó, gã lập tức đưa tay ra sau lưng, giơ ngón tay cái lên với Lạc Thập (Lâm Ân) trên màn hình.

Ấn like, như đang muốn nói với hắn rằng...

Đúng là trước kia không hề phát hiện... hóa ra tiểu tử nhà ngươi lại trâu bò đến vậy, loại hành vi tranh phúc lợi cho toàn bộ bộ ngành này, chẳng lẽ một vị lãnh đạo như ta lại không thể toàn lực phối hợp với ngươi sao?

Chứng kiến toàn bộ diễn biến này, tên cao tầng của nhà xưởng trang bị cấy ghép kia lập tức khiếp sợ đến há to miệng, ngón tay run run chỉ vào Lạc Thập (Lâm Ân) trên màn hình, lại lập tức chỉ vào người phụ trách bộ phận hành động vừa hoàn thành quá trình chuyển biến thái độ chỉ trong nháy mắt kia.

"Ta... Ta con mẹ nó..." Sau đó, đột nhiên gã run rẩy quay đầu, nhìn về phía bác sĩ đang ngồi trên vương tọa, phù phù một tiếng liền quỳ xuống: "Bác sĩ! Ngài tuyệt đối không thể chấp thuận yêu cầu của bọn họ được! Những trang bị bọn họ muốn đều là sản phẩm áp đáy hòm của chúng ta, sản lượng một năm cũng không có bao nhiêu! Nếu đưa hết cho bọn họ, thì tồn kho của chúng ta sẽ trơ đáy đó!"

Nhưng gã còn chưa nói hết, Lạc Thập trên màn hình lại khàn giọng nói: "Vị trưởng quan này, xin hỏi cái gì là nhà xưởng của ngươi? Chẳng lẽ đó không phải nhà xưởng của Dịch Y chúng ta, nhà xưởng của bác sĩ chúng ta sao? Từ khi nào nó đã trở thành tài sản riêng của ngươi rồi?"

Thủ trưởng trực tiếp của hắn cũng lạnh lùng nói: "Đúng vậy!"

Lạc Thập (Lâm Ân) lại nặng nề bổ sung thêm: "Hơn nữa, trang bị sản xuất ra không phải để đưa ra sử dụng sao? Các ngươi muốn

cất giấu, thì cất nhiều như vậy để làm gì? Chẳng lẽ các ngươi muốn đợi sau khi thần giáo Cơ Giới tiêu diệt chúng ta, sẽ mang hiến tất cả chúng nó cho những cỗ máy chết tiệt kia sao?"

Cấp trên trực tiếp của hắn lại lạnh lùng nói: "Đúng vậy!"

Nghe được lời này, ngón tay đang chỉ thẳng vào bọn họ của tên cao tầng trong nhà xưởng trang bị cấy ghép kia lập tức run rẩy run rẩy, dù đã cực kỳ cố gắng kiềm chế, nhưng từ nãy đến giờ, gã đã bị đối phương chụp cho một đống mũ rồi, hết cái mũ này đến cái mũ khác, khiến gã tức đến nổ phổi, khó mà kiềm chế được nữa: "Ngươi... Ngươi chỉ là một tên đội trưởng nho nhỏ, cũng dám đứng trước mặt ta mà..."

Lạc Thập (Lâm Ân) trực tiếp quát to: "Đội trưởng thì sao? Đội trưởng cũng là nhân viên phục vụ cho bác sĩ! Nhân viên phục vụ cho toàn bộ lý tưởng cao thượng của Dịch Y chúng ta! Nếu ta nhìn thấy chỗ nào không đúng, dù chỉ ra sẽ bị bãi chức, bị nhằm vào, ta cũng không thể đứng nhìn mọi người chúng ta chịu thiệt được! Tuyệt đối không được!"

Thủ trưởng trực tiếp của hắn cũng lạnh lùng nói: "Đúng vậy!"

Đến đây, cả người tên cao tầng của nhà xưởng trang bị cấy ghép kia cũng trở nên run rẩy rồi, có một luồng khí tức phẫn nộ cứ mắc kẹt trong cổ họng, không xả ra được, cũng không nuốt xuống được: "Ngươi... Các ngươi... Ta..."

Phốc —— Một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra từ trong miệng gã, giống như một cái vòi hoa sen, đánh bay cả chiếc mặt nạ trên mặt ra ngoài.

Đồng thời, bên tai Lâm Ân cũng lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 Đinh! Chúc mừng ngươi đã kích hoạt thành tựu hệ thống:

cái lưỡi bốn tấc không nát, ngươi nhận được 200 điểm kinh nghiệm cơ sở 】

【 cái lưỡi bốn tấc không nát 】: Ở thời điểm ký chủ không sử dụng bất cứ thủ đoạn vũ lực nào, chỉ thông qua kỹ xảo nói chuyện, lại có thể làm cho bất cứ một sinh vật nào phải phun ba lít máu là có thể đạt được thành tựu đặc thù này. Điều này đã nói lên rằng, công lực miệng lưỡi của ký chủ đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh, có thể xưng là Hóa Kình, chúc mừng ngươi đạt được gia tăng mang tính vĩnh cửu: tài ăn nói +2, toàn bộ thuộc tính +3, độ linh hoạt của đầu lưỡi +2, lực đạo của bờ môi +2

Ngay khi cáng cứu thương được đưa tới, trong lúc vị cao tầng của nhà xưởng trang bị cấy ghép kia vẫn còn phun ra máu như suối phun, gã lập tức được hai tên Dịch Y khác nhanh chóng được khiêng xuống dưới.

Không còn phải nghi ngờ gì nữa, trong trận nội đấu hoa lệ này, bộ phận hành động đã giành được thắng lợi lớn, thậm chí còn có thể nói là thắng lợi hoàn mỹ trước bộ phận trang bị cấy ghép.

Toàn trường chìm trong yên tĩnh, tất cả đều câm như hến.

Xét cho cùng, công phu miệng lưỡi của Lạc Thập (Lâm Ân) kia đã đủ tư cách được xưng là Hóa cảnh rồi, nếu không có mấy chục năm kinh nghiệm mắng chửi người, làm sao có thể rèn luyện ra loại bản lĩnh vô địch này?

Bộ hành động bên kia đã xuất hiện một tên hãn tướng có cái miệng vô địch rồi!

Bác sĩ 315 cũng đưa ánh mắt nhìn về phía hắn, bên trong lấp lóe không ngừng. Thật hiển nhiên, biểu hiện lần này của Lạc Thập quá mức xuất sắc, khiến cho lão cũng không khỏi có chút hoài nghi.

Chương 913: Hiến Kế!

Nhưng Lâm Ân lại không để lộ ra bất cứ sơ hở nào, chỉ thấy hắn vươn hai tay tới, ôm quyền, khàn giọng nói: "Bác sĩ! Thuộc hạ có một số lời không biết có nên nói ra hay không?"

Bác sĩ 315 lạnh nhạt đáp: "Nói đi."

Vẻ mặt Lâm Ân lập tức trở nên nghiêm túc, hắn đưa tay nâng chiếc mặt nạ của mình lên, trầm giọng nói: "Bác sĩ, học thức của thuộc hạ nông cạn, nhưng thuộc hạ thực sự cho rằng chúng ta nên coi trọng và có thái độ rõ ràng hơn nữa trong chuyện bao vây tiêu diệt hai kẻ xâm lấn kia, thậm chí ta còn cho rằng, chúng ta nên triệu tập toàn bộ tài nguyên và nhân lực bên trong Leviathan, đổ dồn qua bên ấy, cố gắng bóp chết hai kẻ xâm nhập kia càng sớm càng tốt thì hơn!"

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người lập tức rơi vào trên người hắn.

Lâm Ân không chút sợ hãi, tiếp tục ôm quyền nói: "Trong khoảng thời gian này, thuộc hạ vẫn đang một mực suy nghĩ về thế cục hiện tại. Dựa theo trạng thái của tên căn nguyên bên phía Dạ Y vừa xen vào cuộc chiến này, đúng là chúng ta chỉ cần kéo dài thời gian là có thể giành được chỗ tốt, nhưng thuộc hạ cho rằng, nếu đám người Vạn Cơ Chi Thần dám đưa hai kẻ xâm nhập kia tiến vào bên trong Leviathan của chúng ta, thì tất nhiên bọn họ sẽ có lòng tin thật lớn đối với hai kẻ này."

"Cho nên chúng ta tuyệt đối không nên xem thường bọn họ, chưa nói đến bộ cơ giáp chí cao kia, chỉ tính riêng Dạ Y đi cùng cô ta thôi cũng đủ thấy vấn đề rồi. Phải biết rằng, hắn chính là kẻ

hung ác lúc trước đã từng đối đầu với Vạn Cơ Chi Thần!"

"Hơn nữa, hắn vô cùng âm hiểm xảo trá, hèn hạ vô sỉ, còn giỏi ngụy trang, nếu chúng ta lơ là, để cho hắn hoàn toàn ẩn núp xuống, cho hắn có đủ thời gian để sử dụng loại thủ đoạn quỷ bí kia, chỉ sợ một khi hắn tìm được cơ hội… Theo ta, ngay cả bác sĩ ngài, cũng có thể mắc bẫy của hắn!"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người lập tức biến đổi.

Một Dịch Y đột ngột tiến lên, chỉ thẳng vào Lạc Thập (Lâm Ân) trên màn hình, nổi giận quát lớn: "To gan! Ngươi là thứ gì, cũng dám mở miệng nói lung tung về bác sĩ?"

Nhưng bác sĩ 315 lại phất phất tay, ra hiệu cho Dịch Y kia ngậm miệng lại, rồi đưa mắt nhìn thẳng vào Lạc Thập (Lâm Ân) trên màn hình, cất giọng khàn khàn nói: "Ngươi nói tiếp đi."

Lâm Ân gật đầu, ôm quyền khàn giọng nói: "Hết thảy đều vì phòng ngừa tình huống ngoài ý muốn có thể xảy ra. Ta cho rằng, trước mắt toàn bộ sự quan tâm của chúng ta nên đặt hết vào chuyện vây quét hai kẻ xâm nhập kia, mà danh sách mà thuộc hạ vừa định ra kia, cũng không phải là giở công phu sư tử ngoạm, chỉ đơn giản là căn cứ vào quá trình phân tích tỉ mỉ đối với thể máy móc, sau đó đưa ra thủ đoạn đối địch tốt nhất mà thôi."

"Trang bị cấp ghép phần vỏ ngoài có thể đề cao tính cơ động của chúng ta, 【 Tiêm Khiếu Giả 】, 【 Tử Diệt Đằng 】, 【 Bướu Chấn Động 】 đều là tạo vật cường đại có thể gây nên ảnh hưởng vô cùng mạnh mẽ đối với ý thức và tinh thần, mà hiệu quả ăn mòn của 【Cánh tay ăn mòn】, lại cộng với năng lực của 【Huyết Nhục Ôn Dịch】đều có thể mang đến hiệu quả ăn mòn cực mạnh đối với tấm chắn bọc thép bên ngoài thân thể con kỹ năng máy móc kia!"

Lâm Ân híp hai mắt, vươn tay tới, trực tiếp làm ra động tác chém đầu, lại tiếp tục trầm giọng nói: "Đối phó cả ngoài sáng lẫn

trong tối, hai bút cùng vẽ, sẽ mang đến hiệu quả tốt nhất! Nếu có thể, ta còn hi vọng bác sĩ có thể đặc biệt phê duyệt một nhóm trang bị cấp ghép của giáo phái Dục Vọng, tốt nhất là loại vũ khí quan trọng có thể kích động dục vọng mãnh liệt trong người!"

"Trước tiên, chúng ta sẽ dùng huyết nhục ôn dịch và cánh tay ăn mòn làm suy yếu phần giáp phòng hộ bên ngoài thân thể cô ta, từng chút từng chút một lột sạch cô ta, chỉ cần có thể ăn mòn một cái lỗ nhỏ, cũng là thành công to lớn đối với chúng ta rồi, sau đó lại lợi dụng ba loại trang bị cấy ghép mang theo hiệu quả trùng kích tinh thần, liên tục xâm nhập vào ý thức của cô ta, chỉ cần có một loại đủ khả năng tấn công sâu vào, chúng ta sẽ không lỗ!"

"Nếu ảnh hưởng tinh thần thật sự có thể làm suy yếu ý thức của cô ta, thì tới cuối cùng chúng ta lại dùng những loại vũ khí kích động dục vọng kia, một lần hành động trực tiếp đâm thẳng vào..."

【Đinh! Kinh nghiệm diễn thuyết của ngươi +1】

【Đinh! Kinh nghiệm diễn thuyết của ngươi +1】

Lâm Ân vung tay to lên, khàn giọng nói: "Ta tin tưởng, chỉ cần đi đến bước này, là cô ta hoàn toàn không thể ngăn cản nổi! Mà đến lúc đó, chúng ta có thể muốn làm gì thì làm, biến cô ta trở thành cá trong chậu của chúng ta!"

"Trên thực tế, chúng ta cũng không cần phải tự mình đi giết cô ta! Chúng ta chỉ cần phong tỏa cô ta ở một khu vực bị phong kín, sau đó không ngừng gây áp lực cho cô ta, để cô ta rơi vào tình trạng dục tử dục tiêu, muốn ngừng mà không được, không thể kiềm chế được dục vọng!"

Phản ứng đầu tiên sinh ra trong đầu tất cả đám Dịch Y đang có mặt trong phòng đều là: (? Д?) ngơ ngác lắng nghe, trong phòng im phăng phắc, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Lâm Ân nói hứng khởi, thậm chí hắn còn dứt khoát giẫm một chân lên cái bàn dưới màn hình, vung tay lên, cười lạnh nói: "Đến bước này rồi, chúng ta có thể ghi lại tình trạng thảm hại của cô ta bằng thiết bị quay video rõ ràng nhất, lại dùng Leviathan phóng hình ảnh đó ra bên ngoài, cho Vạn Cơ Chi Thần quan sát, hung hăng làm nhục hắn một phen. Nếu đủ khả năng, chúng ta cũng có thể phát hình ảnh ấy lên Thị giới, làm như vậy, chẳng những có thể làm xấu mặt Vạn Cơ Chi Thần, còn có thể kiếm thêm một khoản thu nhập! Tuyệt đối là song thắng!"

Đến đây, đám Dịch Y xung quanh đã trở nên đờ đẫn đứng yên tại chỗ, vô thức nuốt một ngụm nước bọt xuống, ngay cả khóe mắt của bác sĩ 315 cũng âm thầm co giật mạnh một cái.

Sau lưng rất nhiều Dịch Y đã chảy ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Chương 914: Xin Hỏi Ai Nguyện Đi Tới Đảm Nhiệm Vai Diễn Vinh Quang Này?

Nhưng Lâm Ân vẫn chưa nói hết, hắn lại lấy ra một cái bình nước, rót vào bên trong theo phần miệng của chiếc mặt nạ mỏ chim, nhuận cổ họng, tiếp tục khàn khàn nói: "Các vị, vẫn chưa xong đâu! Hiện giờ mới là thời điểm mấu chốt nhất của kế hoạch này!"

"Chúng ta nên livestream toàn bộ quá trình chiến đấu giữa Vạn Cơ Chi Thần và Ngả Văn tước sĩ, chờ cho đến khi ý thức của con kỹ nữ máy móc kia đã hư hỏng rồi, chúng ta lại tìm một người đàn ông cường tráng đến, để hắn ta biến thành dáng vẻ của tên Dạ Y kia, để hắn ta mang theo nụ cười tà ác xông vào, tiến hành một vài thao tác đối với con kỹ nữ mát móc kia ở trước mặt tất cả mọi người!"

Đám Dịch Y: "!!!"

Cấp trên trực tiếp của Lạc Thập: "!!!"

Bác sĩ 315: "!!!"

Cả đám Dịch Y đang có mặt ở đây, đều mở to hai mắt nhìn, run rẩy nhìn Lạc Thập (Lâm Ân) vừa đưa ra ý tưởng của mình trong màn hình, ai nấy đều câm như hến.

Lòng bàn tay mu bàn tay tuôn đầy mồ hôi.

Chuyện này...

Chuyện này...

Lâm Ân lại âm trầm híp mắt xuống, cực kỳ quỷ dị nói: "Phải chậm rãi, từng chút từng chút một! Làm cho sinh động như thật vậy! Phải trình diễn toàn bộ quá trình《 cô gái máy móc sa đọa》 ở trước mặt mọi người, cần biến thái bao nhiêu có biến thái bấy nhiêu. Chúng ta làm như vậy, chẳng những phải để đám người Vạn Cơ Thần nhìn thấy, cũng phải để người một nhà chúng ta cùng xem!

"Sau đó lại trắng trợn tuyên dương ra ngoài, nói cho bọn họ biết Dạ Y kia đã thành công bị chúng ta xúi giục, khiến bọn họ không tin cũng phải tin!"

Chúng Dịch Y nghe mà ngây người, lòng bàn chân đều đổ mồ hôi.

Lâm Ân thoáng cười lạnh một tiếng, khẽ nâng chiếc mặt nạ của mình lên, tiếp tục nói: "Các vị, hiện giờ mấy người thử suy nghĩ một chút xem, nếu chúng ta thực sự làm như vậy, sẽ nhận được kết quả gì?"

Mọi người (;? ;: 益:;? ;) biến sắc hỏi: “Kết... Kết quả gì..."

Lâm Ân giơ một ngón tay lên, cười lạnh nói: "Thứ nhất, Vạn Cơ Chi Thần không biết chân tướng, có khả năng sẽ bị chọc giận, sau đó trở mặt thành thù với Cyber kia, chúng ta đứng ngoài ngư ông đắc lợi!"

"Thứ hai, tên Dạ Y kia nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ nổi trận lôi đình, dù hắn không đi cứu con kỹ nữ máy móc kia, cũng nhất định sẽ lộ ra sơ hở, dù hắn may mắn chạy thoát được thì sau này cũng sẽ bị thần giáo Cơ Giới đuổi giết không ngừng!"

"Thứ ba, chúng ta còn kiếm lời được một khoản tiền lớn, cũng thuận tiện tuyên truyền một đợt, gia tăng độ nổi tiếng của mình ở

trong thế giới bóng tối! Nếu đủ khả năng, chúng ta còn có thể nhân cơ hội để tuyên dương lý niệm của mình ở bên trong Thị giới, thuận tiện làm dấy lên một cơn sóng triều của hỗn loạn và tội phạm!"

Nói đến đây, Lâm Ân lập tức "kết bài" bằng một tiếng cười lạnh nghe sởn cả gai ốc, dường như bên trong hốc mắt tối om của hắn đang chớp động một mảnh điên cuồng và tà ác làm người ta run rẩy.

Tất cả nhóm Dịch Y vẫn một mực chăm chú lắng nghe những điều hắn nói đều trở nên ngây ngốc. Thông qua màn hình trước mặt, bọn họ ngẩng đầu nhìn hình ảnh Lạc Thập đang đứng trên bàn thao tác kia, đầu óc không ngừng vang lên những tiếng ong ong vang dội.

Đây... Đây thật sự là kế hoạch mà sinh vật bình thường có thể nghĩ ra sao?

Chuyện này thật sự không có vấn đề sao?

Chuyện này thực sự không có một chút nào đó... hơi bị biến thái quá mức hay sao?

Lâm Ân nặng nề nâng chiếc mặt nạ lên, lại cười lạnh nói: "Mà một bước quan trọng nhất trong đó, chính là phải tìm một người thích hợp để diễn vai Dạ Y kia, người kia nhất định phải đủ cường tráng, chịu được mài mòn, còn phải có tinh thần dâng hiến đầy thành kính!"

"Xin hỏi ai nguyện ý đi tới đảm nhiệm vai diễn vinh quang này?"

Hắn nói xong, lại đưa ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn chằm chằm vào mọi người.

Một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi...

Ngay sau đó, toàn bộ đám Dịch Y kia đều đồng loạt lui về phía sau hai bước, trực tiếp mở to mắt mà kéo giãn khoảng cách với tên Lạc Thập (Lâm Ân) trên màn hình.

"..."

"..."

Lâm Ân (□`′□) hơi nhíu mày hỏi: "Không ai nguyện ý? Chuyện vinh quang như vậy mà không một ai trong nhóm các ngươi nguyện ý đi làm?"

Rõ ràng đã nghe một câu khích tướng đầy thô bạo của hắn, nhưng toàn trường vẫn chìm trong bầu không khí cứng ngắc, (;? ;: 益:;? ;) một câu cũng không dám nói.

Bởi vì vinh quang, vinh quang cái lông á!

Chưa tính đến chuyện rốt cuộc kế hoạch này có khả năng thực hiện hay không, dù có thể, thì ai lại nguyện ý đi cưỡng bức một cỗ máy chứ?

Dù đối tượng trong nhiệm vụ lần này là một cô nàng máy móc thì chung quy lại, cô ta cũng là một cỗ máy!

Má nó, chuyên này có khác gì bảo ngươi xông vào tầng hầm, chơi với cái máy cày nhà mình?

Còn để cho người ta nhìn nữa chứ?

Còn để cho người ta nhìn nữa!

Đến đây, ngay cả bác sĩ 315 vốn đang ngồi trên vương tọa, cũng lộ vẻ mặt cứng ngắc rồi, lão có cảm giác một cơn gió lạnh vừa vù vù thổi qua tuyến tiền liệt của mình, lòng bàn tay cũng khẽ run lên.

Lâm Ân đưa mắt nhìn quanh bốn phía, sau đó lập tức chuyển

ánh mắt sáng quắc nhìn về phía bác sĩ 315, nói: "Bác sĩ?"

Toàn thân Phá Hiểu lập tức run rẩy.

Ngươi nhìn ta làm gì? Ngươi dùng ánh mắt nóng rực kia để nhìn ta làm gì? Nhiều người như vậy ngươi không nhìn, ngươi lại chuyển ánh mắt nhìn về phía ta? Ta là lão đại, ta có thể làm được loại chuyện như vậy hay không?

Nhưng đương nhiên, càng là những hoàn cảnh như thế này, lão càng phải duy trì vẻ mặt trang nghiêm, chỉ nghe lão khụ khụ hai tiếng nói: "Ta già rồi, sợ là không thể đảm nhiệm được chuyện này..."

"Không phải, ý ta là bác sĩ cảm thấy kế hoạch này của ta như thế nào?"

"..."

Một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi...

Bác sĩ 315 đờ đẫn nhìn phản ứng của những người xung quanh, lại ho khan một tiếng, cứng nhắc nói: "Cái kia... Kế hoạch là kế hoạch tốt, nhưng có phải là kế hoạch này hơi..."

Cấp trên trực tiếp của Lạc Thập (Lâm Ân) vội vàng lau mồ hôi lạnh sau cổ, lập tức bổ sung một câu: "Có phải hơi bị biến thái quá mức rồi?"

-apptruyen-

Chương 915: Ta Cũng Cảm Thấy Chuyện Này Hơi Bị Biến Thái!!!

Nhóm Dịch Y xung quanh cũng đổ mồ hôi đầm đìa, vội vàng gật gật đầu phụ họa.

Tuy bọn họ là Dịch Y.

Tuy bọn họ tôn trọng lý niệm hỗn loạn.

Tuy bọn họ cũng thường xuyên làm ra rất nhiều chuyện tà ác, ví dụ như cải tạo huyết nhục, gieo rắc ôn dịch và khủng hoảng, mang đến giết chóc và đau đớn.

Nhưng mà...

So với kế hoạch do tên Lạc Thập (Lâm Ân) kia vừa đề ra, bọn họ lại có cảm giác, dường như mình cũng không phải là không có thuốc chữa, hình như mình vẫn còn có thể cứu chữa một chút...

Bởi nói gì thì nói, loại chuyện như livestream quá trình pằng máy móc này... Đây thật sự là thứ mà một con người bình thường có thể nghĩ ra sao?

"Ta cũng cảm thấy chuyện này hơi bị biến thái."

"Loại chuyện này... có phải là hơi bị tà ác quá mức hay không..."

"Nếu thật sự phát quá trình đó lên Thị Giới, có phải anh danh một đời của Dịch Y chúng ta sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát hay

không..."

Đám Dịch Y xung quanh không ngừng đổ mồ hôi đầm đìa, nhao nhao phát biểu ý kiến của mình.

Bởi vì loại chuyện này quá mức tà ác rồi! Quá mức tà ác đó!

Nhưng Lâm Ân không để ý đến lời nói của đám người xung quanh, ánh mắt vẫn sáng rực nhìn chằm chằm vào bác sĩ 315, nặng nề nói: "Bác sĩ, tất cả đều dựa vào quyết định của ngài, chỉ cần ngài nói một câu, là kế hoạch này có thể triển khai bất cứ lúc nào! Nếu ngài cảm thấy không tin được người khác, Lạc Thập ta nguyện đứng lên, toàn quyền phụ trách việc này! Cam đoan sẽ cho bác sĩ ngài một lời giải hoàn mỹ!"

Nghe hắn nói xong, mí mắt bác sĩ 315 cũng không nhịn được thoáng giật giật hai cái, khóe miệng hơi run run nói: "Kế hoạch này… đúng là kế hoạch tốt. Ngươi nói như vậy là ngươi bằng lòng đóng vai đi tên Lâm Ân kia, tự mình xâm phạm... xâm phạm bộ máy móc nọ?"

Lâm Ân quay đầu nhìn chung quanh một cái, nói: "Đương nhiên là nếu có người nguyện ý xung phong nhận việc, thì ta cũng không..."

Trong nháy mắt sau đó, tất cả đám Dịch Y xung quanh đều trợn tròn hai mắt, lắc lắc đầu như trống bỏi.

"Không có! Không có! Tuyệt đối không có!"

"Vị đội trưởng này, ngươi cứ việc tới đi!"

"Loại vinh dự lớn lao này, chúng ta tuyệt đối không dám xông lên cướp đoạt!"

Trong vòng hai giây sau đó, cả nhóm Dịch Y đã hoàn thành quá trình chọn lựa của mình, và hiển nhiên, tất cả bọn họ đều đứng

chung một hàng, kiên quyết không chịu đứng lên nhận nhiệm vụ "lớn lao" đó.

Có thể nói, đây là một loại quyết định nhất trí hoàn toàn, chưa từng xảy ra trong nội bộ tổ chức Dịch Y vốn tôn trọng hỗn loạn tà ác như bọn họ.

Nhìn dáng vẻ khiêm nhường của tất cả mọi người xung quanh, Lâm Ân cũng nghiêm túc nâng mặt nạ lên, ôm quyền nói: "Bác sĩ, nếu ngài để mắt đến ta, vậy ta cũng chỉ có thể tự mình đứng lên, tiếp nhận nhiệm vụ này mà thôi! Ngài cứ yên tâm, chỉ cần ngài cho ta quyền điều hành, thì hai kẻ xâm lược nho nhỏ này, ta nhất định sẽ khiến bọn chúng có đến mà không có về!"

Bầu không khí đã được tô đậm đến mức này rồi, khóe mắt bác sĩ 315 lại điên cuồng nhảy lên.

Trên thực tế, nếu loại trừ nhân tố quá mức biến thái trong kế hoạch đó ra, để dùng ánh mắt khách quan công tâm nhất nhìn nhận kế hoạch này, thì nó đúng thật là một kế hoạch vô cùng kín kẽ, gần như không thể phá hoại được.

Nếu thật sự có thể trấn áp thể máy móc kia, để cho Vạn Cơ Chi Thần và Ngả Văn tước sĩ trở mặt thành thù, lại giội nước bẩn lên người Dạ Y Lâm Ân, đây tuyệt đối là một kể hoạch nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng mà...

Nhưng mà...

Có phải làm như vậy sẽ phá hoại phong cách làm việc luôn mạnh mẽ mà thần bí của Dịch Y bọn họ hay không?

Sau khi cẩn thận suy nghĩ tới vài phút đồng hồ, rốt cuộc bác sĩ 315 vẫn làm ra quyết định. Chỉ nghe lão khàn giọng nhìn về phía Lạc Thập (Lâm Ân) trong màn hình, nói: "Được, ngươi đã có lòng

như vậy, cũng sẵn sàng ra sức rồi, ta cũng không muốn kìm hãm nhân tài… Được, ngay bây giờ ta sẽ trao quyền hành của Dịch Y cấp một cho ngươi. Trong khoảng thời gian này, ngươi có thể điều hành tất cả tài nguyên bên trong Leviathan để mình sử dụng!"

"Chỉ cần ngươi thật sự có thể dựa theo kế hoạch của mình mà thành công bao vây tiêu diệt hai kẻ xâm nhập kia, thì ta, chẳng những có thể thưởng cho ngươi, còn có thể đặc cách đề bạt ngươi lên làm vị chấp sự thứ tám của phân bộ, để cho ngươi trở thành tinh anh trong tinh anh!"

Lời này vừa nói ra, đám Dịch Y xung quanh lập tức trở nên kinh hãi.

Mà Lâm Ân vốn đang đứng thẳng cũng lập tức quỳ một gối xuống đất, ôm quyền trầm giọng nói: "Tạ ơn bác sĩ đã ưu ái! Vậy ta lại bổ sung thêm một điều nữa, nếu như Lạc Thập ta không hoàn thành được nhiệm vụ này, ta sẽ xách đầu mình tới gặp, mặc cho bác sĩ ngài xử trí!"

【 Đinh! Độ hảo cảm của Phá Hiểu đối với ngươi +10 】

【 Đinh! Độ thưởng thức của Phá Hiểu đối với ngươi +10】

【 Đinh! Độ thưởng thức của Phá Hiểu đối với ngươi +15 】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên bên tai, trên khuôn mặt già nua của bác sĩ 315 lập tức hé lộ một nụ cười vui mừng mà quả quyết, lão híp mắt nói: "Tốt! Ta cũng không ngờ, bên trong Leviathan của ta lại có một hạng người kiệt xuất như ngươi, vậy thì toàn bộ chuyện của hai kẻ xâm nhập kia sẽ giao lại cho ngươi!"

Ngay khi lão vừa mới nói xong câu này, bên tai Lâm Ân đã truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【Đinh! Ngươi đã kích hoạt nhiệm vụ, sự tán thưởng của bác

sĩ Dịch Y!】

【Mục tiêu nhiệm vụ: thành công thực hiện kế hoạch của ngươi, đóng vai Dạ Y Lâm Ân, hoàn thành quá trình sa đọa đối với cô nàng máy móc! 】

【 Phần thưởng nhiệm vụ 】: Tiền hắc lâu x10, kinh nghiệm cơ sở 2w, độ tín nhiệm của Phá Hiểu ＋40, danh hiệu Chấp sự x1

Lâm Ân lộ vẻ mặt nghiêm túc, chợt ôm quyền, trầm giọng nói: "Tạ ơn bác sĩ đã tín nhiệm! Lạc Thập ta tuyệt đối sẽ không phụ sự phó thác của ngài!"

Chương 916: Cơ Hội Vốn Không Phải Thứ Chỉ Cần Chờ Là Có Thể Đợi Được!!!

Vài phút sau, ngay khi đám bộ hạ xung quanh dùng đôi mắt đầy khiếp sợ nhìn chăm chú về phía hắn, Lâm Ân lập tức mở to đôi mắt cá chết của mình, dứt khoát cắt đứt liên hệ với khoang sinh học đầu tiên.

Cùng với quá trình nhúc nhích không ngừng của vách tường huyết nhục xung quanh, có mấy món đồ được phát ra từ khoang sinh học đầu tiên tới đây cũng nhanh chóng trồi ra bên ngoài.

【 Đinh! Ngươi nhận được giấy ủy nhiệm làm "chấp sự thứ tám Leviathan" x1 】

【Đinh! Ngươi nhận được con chip huyết nhục "Trao quyền nhân viên cấp một Leviathan" x1 】

【Đinh! Ngươi nhận được "trang bị duy nhất của chấp sự Dịch Y thứ tám" x1 bộ】

Sau khi văn kiện bổ nhiệm được chuyển xuống, Lâm Ân mở to mắt cá chết, dứt khoát lấy bút ra "Xoẹt xoẹt" hai cái, viết tên mình lên giấy bổ nhiệm, sau đó tiện tay ném cho mấy tên thuộc hạ vẫn còn đờ đẫn đứng bên cạnh.

Mấy Dịch Y xung quanh ngơ ngác vươn tay nhận lấy tờ giấy ủy nhiệm nọ (? Д?), rồi ngây ngốc đọc hàng chữ được viết phía trên, cả người đều bất ổn.

"Đúng là thư ủy nhiệm này..."

Giờ khắc này, bọn họ thật sự có cảm giác như mình đang sống trong mơ…

Sao đội trưởng của bọn họ lại trâu bò đến vậy?

Chẳng lẽ… phong cách hành sự cẩn thận chặt chẽ trước kia đều là giả vờ?

Mà trên thực tế đội trưởng vốn là vàng rơi vào trong hầm cầu, không phải không bay, mà là loại người hung ác, tích tụ nhiều hơn, ùn ùn phóng xuất, trực tiếp muốn một bước lên trời sao?

Chỉ là một cuộc họp video nho nhỏ!

Chỉ là bắt được một chuyện nhỏ như nhà xưởng trang bị cấy ghép đã thối nát và đoạn ca khúc "Ngươi không còn ngựa nữa!" này, mà hắn trực tiếp giành lấy chức vị quan trọng như vậy từ trong tay bác sĩ rồi...

Ba lần thăng quan liên tiếp.

Không! Là bốn lần thăng quan liên tiếp!

Không! Là năm lần thăng quan liên tiếp mới đúng!

"Đội trưởng!" Bọn họ run rẩy, thậm chí còn muốn quỳ xuống trước mặt đối phương.

Giờ khắc này, bọn họ đã bội phục đội trưởng đến sát đất rồi, thậm chí tấm lòng bội phục này có thể nói là nước sông cuồn cuộn chảy liên miên không dứt!

Chẳng trách bác sĩ lại nói ‘là vàng thật thì ở nơi nào cũng sẽ phát sáng’, kể cả một thỏi vàng rơi vào trong hố phân, chỉ cần lóe lên một cái, là mấy đống phân ở xung quanh như bọn họ cũng được lây dính một chút ánh sáng rồi… (hoặc là được thơm lây rồi. ^^!)

Quá trâu bò!

Đúng là quá trâu bò!

Vào thời khắc này, bọn họ chỉ ao ước, mình có được một chút bản lĩnh của đội trưởng bọn họ thôi cũng được, bởi vì nếu được như vậy, bọn họ sẽ không đến mức mãi kẹt ở tầng dưới chót nhất này cả đời, cả đời chỉ là một tên viên chức nho nhỏ!

Lâm Ân thản nhiên nói: "Yên tâm, trước kia các ngươi vốn là chó săn của ta, thì sau này cũng nhất định sẽ là chó săn của ta, chờ ta hoàn thành nhiệm vụ lần này biến vị trí hiện tại thành thật, các ngươi đều là tâm phúc của ta!"

Lời vừa nói ra, đám thuộc hạ đang run rẩy kia lập tức quỳ xuống: "Vâng! Đội trưởng đại nhân!"

"Hả?" Lâm Ân liếc mắt nhìn qua.

Mấy tên thuộc hạ lại vội vàng sửa miệng, dùng giọng nói vô cùng sung sướng nói: "Không! Chấp sự đại nhân!!"

【 Đinh! Uy vọng của ký chủ +10 】

【 Đinh! Uy vọng của ký chủ +20 】

Đúng là một người đắc đạo gà chó thăng thiên mà!

Mấy tên thuộc hạ kia đều cảm động muốn khóc rồi.

Quả nhiên, muốn thăng chức cũng không cần nhìn xem ngươi có cố gắng hay không, bởi vì nếu ngươi đi theo đúng người, thì kể cả khi ngươi là một con heo, cũng là heo đóng dấu kiểm định.

Lần này, đội trưởng trực tiếp thăng chức, khiến cho những con heo như bọn họ cũng được thơm lây!

Quả nhiên, dù thả đám người trâu bò kia ở nơi nào thì bọn họ

vẫn là những tồn tại cực kỳ trâu bò!

Giờ khắc này, một tia hoài nghi đối với phong cách hành sự của đội trưởng, vốn có sẵn ở trong lòng cả đám thuộc hạ này, đã nhanh chóng chuyển biến, và cũng chỉ trong nháy mắt sau đó, toàn bộ hoài nghi đều bị niềm vui sướng cùng với sự kích động quá đỗi bất ngờ cũng quá đỗi to lớn kia, đánh tan thành mây khói rồi.

Bên ngoài sinh ra tình huống ghê gớm như thế, nhưng Trái Trái và Miêu Miêu ở trong cơ thể Lâm Ân, vẫn rơi vào trạng thái trống rỗng, thậm chí đến tận thời điểm Lâm Ân thông qua một loạt hành động tấn công nhanh, để mau chóng hoàn thành quá trình thăng chức từ đội trưởng lên đến chấp sự, bọn họ cũng không kịp phản ứng lại.

Bởi vì tình huống này quá bất hợp lí rồi.

Có cảm giác nó cực kỳ không hợp thói thường giống như là bật hack vậy.

Bởi vì từ khi hắn chính thức khống chế thân thể Lạc Thập cho đến bây giờ, con mẹ nó còn chưa vượt quá nửa giờ!

Mãi cho đến cuối cùng, Trái Trái ngây ngốc hỏi: "Đầu ngốc ơi, nghĩa là hiện giờ ngươi đã trở thành nhân viên chấp hành cấp cao bên trong Leviathan rồi hả?"

Lâm Ân đang đánh giá con chip quyền hạn vừa được truyền tới trên tay, nghe được câu hỏi này cũng thầm nói trong đầu đáp lại: "Không phải ngươi đã nhìn thấy toàn bộ quá trình rồi sao?"

Trái Trái (? Д?) ngơ ngác nói: "Nhưng... Nhưng mà chuyện này, dường như chuyện này có chút bất hợp lý rồi! Chẳng lẽ bọn họ không có lấy một chút hoài nghi nào đối với ngươi sao? Chỉ đơn giản như vậy, bọn họ đã để cho một kẻ gian trá như ngươi trà trộn vào trong nội bộ của mình rồi?"

Lâm Ân liếc cô ấy một cái, khẽ day day huyệt Thái Dương, sau đó cười nhạt nói: "Đơn giản hả? Trái Trái, xem ra ngươi đi theo chủ nhân ngươi lâu như vậy rồi, nhưng vẫn ngu ngơ, chẳng học được cái gì cả. Ta nói cho ngươi biết, người ta đi ra lăn lộn, vốn không phải là chuyện gì cũng đánh đánh giết giết, mà phải so xem ai càng am hiểu đạo lí đối nhân xử thế hơn kìa. Hơn nữa, cơ hội vốn không phải thứ chỉ cần chờ là có thể đợi được, mà phải học cách tự mình sáng tạo ra."

"Ngươi ngẫm lại xem, đây là chỗ nào? Đây là Leviathan, là một trong số những đại bản doanh của Dịch Y, và nguy cơ lớn nhất của bọn họ bây giờ là gì? Đương nhiên là hai tên khốn đã lẻn vào bên trong Leviathan, bất cứ lúc nào cũng có thể xông tới, ám sát lãnh tụ của bọn họ. Vậy ta hỏi ngươi, là một vị lãnh tụ như bác sĩ 315, lão vừa phải khống chế Leviathan chiến đấu cùng đám người Ngả Văn đại ca, vừa phải đối phó với hai tên khốn nạn kia, trong lòng lão sẽ không sốt ruột, sẽ cảm thấy mình đã nắm chắc phần thắng rồi sao?"

Chương 917: Ngươi... Đừng Nói Là Ngươi Nghiêm Túc Đấy Nhé?

Trái Trái nuốt một ngụm nước miếng, lắp bắp nói: "Chắc là... chắc là vậy, dù sao sinh vật cũng có cực hạn, muốn vừa tiến hành một cuộc chiến đấu cấp căn nguyên, vừa phải quan tâm đến thế cục bên trong nội bộ của Leviathan, khẳng định là rất khó làm được..."

Lâm Ân hơi nhếch mép cười nhạt, lại khẽ thổi thổi con chip trong tay, sau đó kéo một lỗ hổng trên huyệt Thái Dương của mình, “Ba” một tiếng, cắm con chip ấy vào, tiếp tục nói: "Đúng vậy."

"Ngươi hiểu được điều này thì sẽ rất dễ hiểu toàn bộ quá trình mà thôi. Thế này nhé bản thân hắn rất khó chú tâm được hết thảy mọi chuyện, cho nên phải dựa vào đám thủ hạ xử lý giúp hắn những chuyện này, nhưng tất cả đám sinh vật của trận doanh hỗn loạn đều vô cùng ích kỷ, nếu không phải trong tay hắn nắm cường quyền, mà muốn để bọn họ đi chấp hành nhiệm vụ đối phó với hai kẻ xâm nhập kia, căn bản chính là người si nói mộng."

"Ngươi cũng không suy nghĩ một chút xem, một người là cơ giáp chí cao của thần giáo Cơ Giới, một người lại là kẻ hung tàn không lâu trước đó còn giằng co với Vạn Cơ Chi Thần, chỉ có thằng ngu mới có thể chủ động đứng lên đi nhận loại nhiệm vụ này!"

Trái Trái trừng mắt nhìn hắn.

Lâm Ân khẽ day day huyệt Thái Dương, mỉm cười nói: "Nhưng đối với lãnh tụ như hắn, thì hiện tại thứ hắn đang thiếu sót, chính là loại người nguyện ý vì hắn mà đi chia sẻ loại nhiệm vụ ngu xuẩn này!"

Trái Trái mờ mịt nói: "Cho nên..."

Lâm Ân mỉm cười ngồi dậy, sau đó đi đến phía trước màn hình nói: "Cho nên ta đã tự đắp nặn mình thành một sinh vật thuộc phái chủ chiến không sợ trời không sợ đất, không biết đối phương lợi hại, không sợ đắc tội người khác, không hiểu cái gì gọi là bo bo giữ mình, nhưng hết lần này đến lần khác, bản thân sinh vật đó dường như lại có chút năng lực. Như vậy, dưới tình huống không có ai chủ động đứng lên tiếp nhận loại nhiệm vụ này, thì ta chủ động đề xuất. Ngươi nói xem, ngoài ta ra, còn có thể là ai chứ?"

Trái Trái chỉ cảm thấy ý thức của mình là một đống bầy nhầy giống như bột nhão, cô ấy lại mờ mịt hỏi: "Nhưng ngươi nói như vậy chẳng phải vẫn quay về với vấn đề ban đầu sao? Ngươi không sợ bị bọn họ hoài nghi sao? Ngươi còn trực tiếp nhảy lên cao như vậy?"

Lâm Ân cười nhạt nói: "Đương nhiên bọn họ sẽ nghi ngờ, có thể nói bọn họ đưa cho ta chức vị này cũng là một loại thăm dò gián tiếp, nhưng nguy hiểm và kỳ ngộ luôn cùng tồn tại. Bởi vì bọn họ vốn là những sinh vật cực đoan, thì ngươi nhất định phải càng cực đoan hơn bọn họ. Cứ nhìn xem, kế tiếp bọn họ nhất định sẽ nghiêm ngặt theo dõi công việc của ta, chỉ cần ta xuất hiện dù chỉ một chút hành động dị thường nào đó, thì cái vị trí mà ta vừa mới lấy được này sẽ không yên ổn được đâu."

Trái Trái (? Д?).

Dù cô ấy chẳng hiểu cái gì, nhưng vẫn có cảm giác những lời Lâm Ân nói rất chi là lợi hại.

Quả nhiên…

Tuy đầu óc hắn rất ác liệt, nhưng chỉ cần nghiêm túc, lại thực sự biến thành hình tượng một người đàn ông chẳng những đẹp trai, lại còn phúc hắc.

(Phúc hắc chỉ những người có vẻ ngoài thiện lương nhưng bên trong hắc ám)

"Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì? Đầu à, ngươi sẽ không thật sự đi thực hiện cái kế hoạch ác liệt vừa rồi chứ? Khẳng định đó chỉ là thứ ngươi thuận miệng bịa ra để lấy được tin tưởng của đám người kia thôi, đúng không? Dù sao thì loại chuyện pằng pằng cô tiểu thư máy móc gì đó kia, đúng là cực kỳ không hợp lẽ thường rồi? Ha ha～"

"Không hợp lẽ thường sao?"

"..."

"Ngươi... đừng nói là ngươi nghiêm túc đấy nhé?"

"Đương nhiên là nghiêm túc rồi, nếu không thì ta đề cập đến kế hoạch đó làm gì? Tôi có bệnh đây? (o_o)? ? "

"A! Ω Ω?!"

...apptruyen...

Cùng lúc đó.

Khoang sinh học đầu tiên.

"Bác sĩ, ngài lại giao một chuyện lớn như đối phó với hai kẻ xâm nhập kia cho một tên đội trưởng hành động toàn quyền phụ trách như vậy, có phải là quá mức tùy tiện hay không?"

Một vị lãnh đạo cấp cao của Dịch Y đưa mắt nhìn chằm chằm

vào màn hình đã cắt đứt liên lạc hồi lâu, cuối cùng vẫn đưa tay lau mồ hôi trên cổ, cẩn thận nhìn về phía bác sĩ 315 trên ngai vàng, đưa ra một ý kiến bất đồng.

Không nói đến kế hoạch kia có phải quá mức biến thái hay không, chỉ nói riêng về mặt thân phận thôi cũng đủ thấy quyết định này rất có vấn đề rồi. Rõ ràng đối phương chỉ là một tên tiểu đội trưởng không có chút danh tiếng gì ở bên trong Leviathan bọn họ, lại đột nhiên biểu hiện ra thái độ tích cực quá đáng vào đúng thời kỳ đặc biệt như thế này…

Loại tình huống kỳ lạ như thế không thể không làm người ta hoài nghi.

Nói thật, ngay cả khi đối phương là vàng trong hố phân đi nữa, thì vì sao sớm không phát sáng, muộn không phát sáng, mà hết lần này tới lần khác lại trực tiếp phát sáng vào đúng thời điểm này?

Trong câu chuyện vừa rồi có quá nhiều điều khiến người ta không thể không hoài nghi.

Bác sĩ 315 đang ngồi trên vương tọa, thản nhiên nói: "Vậy phải xem biểu hiện của hắn trước đã, nếu hắn thật sự có đủ khả năng đi hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc này, đương nhiên ta cũng không ngại cho hắn địa vị và quyền lực xứng đôi với năng lực của hắn."

Tên Dịch Y kia nghe vậy, nhưng trong lòng vẫn do dự không thôi, lại tiếp tục nói: "Nhưng mà bác sĩ, ta vẫn cảm thấy vô cùng hoài nghi với tên Lạc Thập kia. Ta luôn có cảm giác hắn khá là kỳ lạ, nếu hắn thật sự có năng lực lại có can đảm như vậy, thì vì sao trước đó hắn không bộc lộ ra một chút nào? Lại cứ khăng khăng nhảy ra, nhằm vào loại chuyện đặc thù này? Ta luôn cảm thấy trong chuyện này hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút kỳ quặc."

Bác sĩ 315 nói: "Có phải ngươi đang muốn nói, hắn có khả

năng là tên Dạ Y kia giả trang, có đúng hay không?"

Dịch Y kia suy nghĩ một chút, cũng lập tức nói: "Chuyện này ta không dám tùy tiện kết luận..."

Chương 918: Nhiều Một Chút Không Bằng Ít Một Chút!!!

Bác sĩ 315 nói với chất giọng khàn khàn: "Ngay từ đầu, ta cũng có chút nghi ngờ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy tình huống ấy gần như không có khả năng xảy ra. Ngươi phải biết rằng, hai kẻ xâm nhập kia mới đến đây chưa đến nửa giờ, mà muốn nhanh chóng tránh khỏi đống camera giám sát của chúng ta trong khoảng thời gian ngắn như vậy, lại vừa né tránh quá trình truy sát của chúng ta lại vừa phải khống chế một thành viên của chúng ta trong tình huống thần không biết quỷ không hay như vậy, hơn nữa còn phải nhanh chóng nhập vai, tỏ ra không có chuyện gì, ung dung tiến hành cuộc họp video kia, thậm chí còn nhanh chóng đưa ra cho chúng ta một kế hoạch khả thi như vậy..."

"Ngươi cảm thấy các ngươi có thể làm được hàng loạt những chuyện này chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi là không đến nửa giờ hay không?"

Đám Dịch Y xung quanh đều chau mày, suy nghĩ một chút, sau đó tất cả đều lắc lắc đầu.

Không thể, thời gian quá mức eo hẹp rồi!

Muốn liên tục hoàn thành nhiều thao tác như vậy trong vòng nửa tiếng đồng hồ, bản thân nó đã là một chuyện cực kỳ không hợp lẽ thường rồi, càng đừng nói đến tình huống sau này, đối phương có thể coi đây như chốn không người, coi như mình thực sự là người bản thân đang đóng giả để công khai tiến hành kết nối video với bọn họ, hơn nữam toàn bộ hành trình đều bày tỏ tinh thần cấp tiến, dám nghĩ dám làm, nói năng lưu loát… Đây căn bản

không phải là chuyện mà một sinh vật bình thường có thể làm được cũng như nghĩ ra trong lúc nhất thời.

Đó là chưa kể đến… Danh sách vật tư do hắn định ra kia, cùng với kế hoạch mà hắn đưa ra sau đó, chúng vốn là đồng bộ, có liên hệ với nhau.

Chỉ cần ngẫm một chút cũng biết, đây rõ ràng là kết quả nhận được sau khi đã suy nghĩ cặn kẽ.

Hơn nữa, loại kế hoạch kia tuyệt đối không phải là thứ mà người ta chỉ hơi động não một chút cũng có thể nghĩ ra được.

Mà quan trọng hơn, nếu đây thật sự là ngụy trang, thì chẳng lẽ hắn không có lấy một chút áp lực tâm lý nào sao?

Hắn dám ngụy trang, rồi trực tiếp dùng video liên hệ với bọn họ, còn kích động đến mức cảm xúc bắn ra bốn phía, nước bọt bay tứ tung, tiến hành một phen diễn thuyết khiến người tỉnh ngộ ra như vậy sao?

Mọi người lắc đầu.

Không có khả năng.

Tuyệt đối không có khả năng!

Chỉ cần suy nghĩ một chút cũng cảm thấy loại giả thuyết này cực kỳ bất hợp lý rồi!

Đây không thể là chuyện mà một sinh vật bình thường có thể làm ra được!

Bác sĩ 315 nhíu mày nhìn mọi người, sau đó khàn giọng nói: "Cho nên ta mới nói, ta nguyện cho hắn một cơ hội, nếu hắn có thể xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ này thật, ta cũng nguyện sẽ vươn tay cất nhắc, trọng dụng hắn. Người trẻ tuổi ấy mà, nóng lòng lập

công cũng là chuyện rất bình thường, nói không chừng là lần này, chúng ta đã tìm được một cục vàng rồi đó."

Mọi người có chút suy tư khẽ gật gật đầu, và trên cơ bản, hầu hết đã bỏ đi lòng hoài nghi đối với Lạc Thập rồi.

Nhưng ngay cả khi thân phận của hắn có thể tạm thời vượt qua kiểm tra, thì bọn họ vẫn cảm thấy hoài nghi về năng lực của hắn.

"Bác sĩ, bất kể nói thế nào, chúng ta vẫn cảm thấy lần này ngài giao quyền lực lớn như vậy cho hắn, là hơi mạo hiểm quá mức rồi. Bởi vậy theo ta, tốt hơn hết là chúng ta nên phái ra một người chuyên môn đi giám sát hắn, như vậy vừa có thể tiến hành khảo sát năng lực của hắn, cũng vừa có thể phòng ngừa hắn làm ra một ít chuyện vượt quá giới hạn. Nếu trong quá trình giám sát, thực sự phát hiện ra vấn đề, chúng ta cũng có thể nhanh chóng làm ra điều chỉnh." Một Dịch Y tiến lên, đưa ra đề nghị của mình với bác sĩ 315.

Bác sĩ 315 khàn giọng nói: "Ồ? Các ngươi có nhân tuyển thích hợp nào không?"

Đám Dịch Y xung quanh còn chưa kịp nói chuyện, vị cấp trên trực tiếp của Lạc Thập đã giơ tay lên, nhấn mạnh từng lời: "Bác sĩ, ta cảm thấy ta nên là nhân tuyển tốt nhất. Hắn là đội trưởng hành động nằm trong khu vực quản lý của ta, cũng là thuộc hạ của ta. Ta hiểu hắn hơn, hắn cũng sẽ nghe lời ta, nếu ta thực sự phát hiện ra điều gì dị thường, sẽ báo cáo với bác sĩ ngài trước tiên!"

Bác sĩ 315 đưa mắt nhìn gã, nói: "Được! Đã như vậy, ta sẽ giao nhiệm vụ này cho ngươi, nhưng ngươi cũng đừng vì thiên vị mà làm rối loạn kỷ cương hay gian lận cho hắn, nếu không trách nhiệm lần này sẽ quy hết về ngươi."

Cấp trên của Lạc Thập trầm giọng ôm quyền nói: "Xin ngài cứ

yên tâm đi, bác sĩ, nếu thật sự để ta phát hiện ra hắn có bất cứ một điểm dị thường nào, ta chắc chắn sẽ không nể mặt hắn mà bao che cho cấp dưới của mình đâu. Dù sao cái tên Thiết Diện này của ta cũng không phải là nói suông."

Bác sĩ 315 gật gật đầu, trong lòng hết sức vui mừng, cũng vô cùng yên tâm đối với thuộc hạ của mình.

...apptruyen...

Hai phút sau, trong phòng của Lâm Ân.

"Lạc Thập, ngươi cũng biết, là cấp trên trực thuộc của ngươi, từ trước đến nay Thiết Diện ta đều là người thiết huyết vô tình, vô tư không sợ, mà lần này ta phụng mệnh lệnh bác sĩ tiến hành giám sát ngươi, tất nhiên ta sẽ vận dụng trăm phương nghìn kế để duy trì trật tự đối với bất cứ hành vi hay hiện tượng gì bị cho là làm trái quy định, vi phạm kỷ cương của ngươi, ngươi có hiểu hay không?"

Lâm Ân đứng trước màn hình lớn, nhìn cấp trên trực tiếp của mình, gật mạnh đầu nói: "Hiểu rất rõ!"

“Hơn nữa, hẳn là ngươi cũng hiểu rất rõ một điều, nếu như ngươi không hoàn thành nhiệm vụ thì kết quả của ngươi chính là tội chết, mà lạm dụng chức quyền, ăn bậy tiền đút lót, hay đưa tiền đút lót cũng sẽ lưu lại một vết bẩn thật lớn trên lý lịch của ngươi, ngươi có hiểu rõ hay không?"

Lâm Ân gật đầu, nói: "Tương đối rõ!"

"..."

"..."

Một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi trôi qua.

"Cho nên hai người chúng ta hợp lại đã tham ô đến chín phần của người ta rồi, có phải là quá hung hăng càn quấy hay không..."

"Hình như đúng là có một chút, có nên giảm xuống ít hơn một điểm hay không?"

"Ít hơn sẽ tốt hơn!"

"Vậy thì 8.9 phần đi, đại ca ngươi lấy 4.95 phần, ta lấy 3.95 phần, một chút xíu kia coi như nể mặt bác sĩ, thế nào?"

"Đó là ít hơn một điểm thật hả?"

"Hay là hai điểm?"

"Được rồi, nhiều một chút không bằng ít một chút."

"Ta cũng cho là như vậy."

Chương 919: Ta Chỉ Đưa Ra Một Ví Dụ Thôi, Ngươi Đừng Tưởng Thật...

Trong đại sảnh, hai người cách nhau một cái màn hình này, lại đang dùng vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc gõ bàn tính bốp bốp, rất nhanh đã đạt thành một loại nhất trí chưa từng có từ trước đến nay.

Bầu không khí thật sự quá hài hòa, hài hòa đến mức dường như chỉ cần một ánh mắt, là người kia có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng đối phương.

A!

Loại giao dịch tiền quyền vạn ác này! Đúng là thuần thục giống như đã được khắc vào trong xương cốt của bọn họ rồi!

Rất nhanh, Lâm Ân (￣□￣) đã đạt thành loại nhất trí chưa từng có cùng cấp trên của mình, lập tức vươn tay lên, đối quyền với cái màn hình phía đối diện, nói: "Vậy thì đúng là làm phiền đại ca ngài rồi, chỉ cần ngài có thể mở một mắt nhắm một mắt, lại nói tốt vài câu cho đàn em ở trước mặt bác sĩ, thì chờ đàn em hoàn thành nhiệm vụ lần này, về sau tuyệt đối sẽ không quên ơn đại ca ngài."

Cấp trên Thiết Diện (ノ ￣▽￣) vui vẻ nói: "Yên tâm đi, nếu đã nhận được lợi ích của chú em, thì đại ca nhất định sẽ nhắm cả hai mắt lại! Ngươi cứ thoải mái mà phóng túng đi, có đại ca bảo vệ ngươi, dù ngươi có thể cưỡng ép pằng con gái của bác sĩ, đại ca cũng có thể bảo đảm cho ngươi bình yên vô sự ～"

Lâm Ân cười tít cả mắt (￣□￣) nói: "Là vậy sao? Đại ca thật sự quá mạnh! Con gái bác sĩ có đẹp không?"

Cấp trên Thiết Diện hào hứng đáp lời (￣▽￣)~: "Xinh đẹp nhất định là xinh đẹp ~"

Lâm Ân (￣□￣) nói: "Vậy bây giờ ta sẽ cưỡng... "

Ba —— Trên màn hình xuất hiện một dấu quyền.

"Ta chỉ đưa ra một ví dụ thôi, ngươi đừng có tưởng thật mà chân chính đi qua cưỡng ép người ta! Thôi bớt nói nhảm đi, nếu đã nhận lòng hiếu kính của ngươi, thì quyền chỉ huy tất cả tiểu đội bên bộ ngành kia, ta sẽ giao chúng lại cho ngươi, các phương diện khác ta cũng sẽ chuẩn bị ổn thỏa cho ngươi. Sau đó, ta sẽ đi ngủ một giấc, trong khoảng thời gian này ngươi thích làm như thế nào thì cứ việc làm như thế đó!"

Lâm Ân vô cùng nghiêm túc giơ ngón tay cái lên với cấp trên trên màn hình, nói:

"Đại ca chúc ngủ ngon!"

"..."

Rất nhanh, sau khi lấy ra một nửa vật tư để thành công đưa tiễn cấp trên trực tiếp + Quan giám sát của mình, Lâm Ân biết kế hoạch của hắn đã thành công được một nửa.

Hắn nở nụ cười bí hiểm, sau đó nhanh chóng lợi dụng con chip quyền hạn, đăng nhập vào mạng lưới thần kinh của bộ phận hành động.

Chỉ trong nháy mắt ngay sau khi hoàn thành quá trình liên kết thần kinh tầm xa, trong đầu Lâm Ân đã có được vị trí hiện tại của tất cả những nhân viên hành động ở bên trong Leviathan.

Mà quan trọng hơn là… ngay khi ý niệm của Lâm Ân vừa động, trong nháy mắt sau đó, một con mắt đã chậm rãi nhúc nhích, xuất hiện ngay trên vách tường của đoạn hành lang đã bị ngăn cách tại khu vực tràn ngập khói súng kia, và cũng chỉ trong nháy mắt sau đó, hắn đã trông thấy hình ảnh của cô gái máy móc cùng với thể dị dạng lúc trước kia.

Giờ phút này, hai bên vẫn đánh đến khó phân thắng bại.

Con mắt đang được Lâm Ân điều khiển nọ, lập tức cười đến gần như đã híp thành hình trăng lưỡi liềm.

Không có cách nào, đây chính là thực lực. Nó cũng giống như câu ngạn ngữ kia vậy… nói như thế nào nhỉ, là ở thời điểm ngươi còn dừng lại nơi này đau đau khổ khổ phấn đấu, thì người ta đã chen thân vào tầng quản lý mất rồi.

Quá nhàm chán!

Đúng là quá nhàm chán!

Cùng thời điểm đó, Huyễn Tưởng Màu Bạc đang đại chiến với thể dị dạng trên đoạn hành lang kia cũng đột nhiên cảm thấy trong lòng trào dâng một nỗi sợ hãi khó hiểu. Nó giống như cô ta đang bị một tồn tại vô cùng ác liệt nào đó nhìn chằm chằm vào, khiến cho một loại cảm giác bất an vô cùng bí mật chậm rãi nảy sinh.

Loại cảm giác này lại giống như đúc với lúc trước, khi cô ta sắp bị tên khốn khiếp tà ác kia làm nhục ở dưới lòng đất.

Là ảo giác sao?

Vì sao cô ta lại cứ có cảm giác một chuyện gì đó không tốt chuẩn bị xảy ra rồi?

Ngay tại thời điểm ánh mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc sắp quét đến vị trí của con mắt nọ, Lâm Ân đã quyết đoán đóng lại liên kết

với nó, khóe miệng lập tức mỉm cười, nâng mặt nạ lên, vui vẻ nói: "Đi, chúng ta qua nhà xưởng sản xuất trang bị cấy ghép bên kia, chuyển vật tư của chúng ta đi, chuẩn bị động thủ với cô nàng máy móc thôi!"

...apptruyen...

Vài phút sau, Lâm Ân dẫn theo mười mấy thành viên của tiểu đội Dịch Y với khí thế hung hăng ở phía sau, sải bước dọc theo hành lang đi về phía nhà xưởng.

Ở thời điểm hiện tại, hắn đã thay bộ trang phục của tiểu đội trưởng lúc trước thành bộ trang phục đặc chế của nhân viên cao cấp "Chấp sự thứ tám" vừa mới nhận được, lại khoác lên mình một chiếc áo bào hoa lệ thật lớn, mang theo chiếc mặt nạ nạ con quạ màu vàng trắng, đi đôi ủng kim loại viền bạc, tạo hình giống hệt một tên quan liêu vạn ác, được đám đàn em xúm quanh.

Trên đường đi, rất nhiều Dịch Y được Lâm Ân kêu gọi, cũng nhanh chóng gia nhập vào đội ngũ này.

"Tránh ra! Đứng sang một bên cho ta!"

"Phụng mệnh lệnh cao nhất của bác sĩ, trong lúc vây quét hai kẻ xâm nhập kia, tất cả các bộ môn bên trong Leviathan đều phải phối hợp với mệnh lệnh hành động vô điều kiện của chúng ta! Kẻ trái lệnh chém!"

Ngay khi nghe được tiếng hét lớn của tên tiểu đệ đang cầm thư ủy nhiệm đi trước mở đường, những sinh vật huyết nhục và Dịch Y trên đường đều trợn tròn mắt nhìn qua, trong lòng run sợ, không khỏi dán sát thân thể vào vách tường, chỉ sợ mình đi tới thêm một bước sẽ bị người ta tiện tay chém chết.

【 Đinh! Danh vọng của ngài ở trận doanh Dịch Y + 10. 】

【 Đinh! Danh vọng của ngài ở trận doanh Dịch Y + 12 】

Một đường phô trương làm việc, liên tiếp bật đèn xanh, thanh thế to lớn đến mức hàng loạt nhân viên thuộc trạm canh giác, cùng với nhân viên điều khiển các loại thiết bị giám sát được đặt ở những khu vực phụ trách kiểm tra thân phận, phòng ngừa Lâm Ân thẩm thấu vào, đều bị hắn làm cho rụt vòi lại. Tất cả đều không ngoại lệ, cái nào nên quan sát thì quan sát, nên né sang một bên thì né sang một bên, không một người nào dám đứng ra gặn hỏi.

Nói đùa.

Có người nào mắt mù đến mức dám xông lên, bao vây kiểm tra một vị tổng chỉ huy, một vị chấp sự thứ tám tương lai, ở ngay trước mặt nhiều người như vậy?

Chương 920: Các Anh Em Tiến Vào Chuyển Cho Ta!

Sau khi đi thẳng một đường tới nhà xưởng trang bị cấy ghép, một tên tiểu đệ của Lâm Ân hung hăng đạp một cái, đá văng cánh cửa nhà xưởng ra.

Nhóm Dịch Y phía sau lập tức nối đuôi nhau tiến vào, vây quanh Lâm Ân khoác chiếc áo choàng hoa lệ trên người, sải bước đi tới.

Trong tiếng nổ vang kinh người của huyết nhục, đám nô lệ quần áo tả tơi vốn đang làm việc, đều hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn về phía Lâm Ân đang được nhóm Dịch Y vây quanh.

Không cần phải nghi ngờ, trong mắt bọn họ, người đủ khả năng bày ra loại khung cảnh này, tuyệt đối là một vị quan lớn trong số những vị quan lớn của Dịch Y.

"Người phụ trách nơi này đâu? Lập tức cút ra đây cho ta!" Lâm Ân cũng không cần phải mở miệng nói chuyện, mấy tên "Tâm phúc" kia của hắn đã ngang ngược nhìn xung quanh, rồi mở miệng hét lớn.

Cả đám đều tranh nhau sử dụng quyền lực chó săn của mình, không ai nhường ai, tất cả đều muốn biểu hiện cho tốt ở trước mặt vị lão đại vừa mới thăng chức này.

Mà vừa nghe thấy giọng nói đó, mấy tên tổng quản Dịch Y bên trong nhà xưởng lập tức kinh sợ chạy vội ra ngoài.

"Chúng ta là người phụ trách, xin hỏi các vị đây là..."

Mà bọn họ còn chưa nói xong, tên tiểu đệ của Lâm Ân đã ném lá thư ủy nhiệm xuống, mặt không biểu cảm nói: "Phụng mệnh lệnh cao nhất của bác sĩ, nhằm tiến hành bao vây tiễu trừ toàn diện hai kẻ xâm nhập kia, tất cả vũ khí trang bị mà nhà xưởng trang bị cấy ghép của các ngươi sản xuất ra, sẽ thống nhất để chúng ta tiến hành phân phối và điều hành, hạn cho các ngươi trong vòng mười lăm phút, phải lập tức dựa theo yêu cầu trên danh sách, chuẩn bị số vật tư cần thiết ấy cho chúng ta, nếu có bất cứ hành vi chậm trễ nào, sẽ bị xử trí theo quân pháp!"

Lời này vừa nói ra, mấy tên tổng quản còn chưa nhận được mệnh lệnh kia, lập tức kinh hãi đến biến sắc. Bọn họ mở to hai mắt, tiếp nhận tờ danh sách nọ, nhìn qua một cái.

Mà không nhìn còn đỡ, vừa nhìn đã có hai người bị dọa cho ngất xỉu.

【 Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả 】x100

【Trang bị cấy ghép cơ động dành cho từng binh sĩ : Giáp ngoài con nhện】 x500

Đợi chút đã!

Tấn!

Là tấn đó!

Mấy tên tổng quản kia lập tức “Phù phù” hai tiếng, vội vàng quỳ xuống, hoảng sợ nói: "Các vị! Các vị! Yêu cầu trên danh sách này không phải là đang đùa giỡn sao? Dù các ngươi có di dời toàn bộ hàng tồn kho của nhà xưởng chúng ta đi, cũng không gom đủ số này đâu!"

"Chuyện lớn như vậy chúng ta không làm chủ được, chúng ta yêu cầu được gặp mặt nguyên lão của chúng ta! Chúng ta nhất định phải được trưởng quan của chúng ta trao quyền ngay trước

mặt!"

Mấy tên tổng quản nọ nổi giận gầm lên. Nhưng bọn họ còn chưa nói xong, một tiểu đệ của Lâm Ân với khuôn mặt không chút biểu cảm, trực tiếp lấy ra tờ mệnh lệnh hành chính cao nhất từ trong ngực.

"Không cần! Hiện giờ trưởng quan của các ngươi đang ở trong phòng cấp cứu, không thể gặp mặt được. Còn đây là mệnh lệnh do bác sĩ tự mình ký xuống, không cần phải chờ trưởng quan của các ngươi trao quyền, lập tức dẫn chúng ta đến nhà kho!"

Mấy tên tổng quản kia nghe được lời này, trong lòng càng thêm kinh hãi. Bọn họ lập tức tiếp nhận văn kiện mệnh lệnh kia, xem đi xem lại, một lần lại một lần...

Giấy trắng mực đen.

Đúng là bác sĩ Phá Hiểu đã trao quyền cho bọn họ.

"Cái này... Cái này..."

"Nói đùa gì vậy! Sao bác sĩ lại ký loại mệnh lệnh bất bình thường như vậy? Chúng ta yêu cầu được tự mình gặp mặt, trao đổi với bác sĩ!"

Mấy tên tổng quản kia lại nổi giận, muốn chống đối.

"Các ngươi dám chất vấn bác sĩ?" Nhưng ánh mắt của mấy tên tiểu đệ dưới trướng Lâm Ân cũng trở nên sắc bén hơn. Cả đám dưới khoát tung ra một cước, đá bay mấy tên tổng quản kia ra ngoài, rồi thô bạo vung tay lên, quát lớn: "Các anh em tiến vào chuyển cho ta! Nghiêm khắc dựa theo số lượng trên danh sách, một sợi lông mũi cũng không thể thiếu cho ta, nếu số lượng không đủ, cứ xử trí theo quân pháp!"

"Rõ!" Vừa nhận được mệnh lệnh, đám Dịch Y thuộc các tiểu

đội khác nhau của bộ phận hành động đang đi theo phía sau Lâm Ân, lập tức nối đuôi nhau xông vào.

Kéo theo cả những cánh tay lôi kéo vội vàng của mấy tên tổng quản, cả đám hùng hổ chạy về phía nhà xưởng, bắt đầu công tác di dời đặc biệt.

Ai nấy đều như được thổ phỉ gia thân, ý chí chiến đấu sục sôi. Bọn họ không chỉ dọn đi, còn chui thẳng vào bên trong thăm dò!

Trong lúc nhất thời, rất nhiều loại trang bị cấy ghép đều được nhóm Dịch Y khiêng ra ngoài, từng món từng món một, giống như một cái băng chuyền, sau đó lại được xếp hàng ngay ngắn ở trước mặt Lâm Ân.

Mà Lâm Ân đang mặc trên người bộ trang phục chấp sự cao cấp, lại thản nhiên ngồi trên ghế, một tay bưng chén hồng trà do nhóm bộ hạ đưa lên, đôi giày kim loại hoa lệ hơi bắt chéo chân đầy kiêu ngạo, ngón tay khẽ vạch một cái sang phía bên cạnh, mở cánh cửa vào bên trong không gian hệ thống đến mức lớn nhất, cất giọng uể oải chỉ huy, nói: "Nâng nhẹ lấy nhẹ, tất cả phải xếp thành hàng, không được hỗn loạn, từng bước từng bước đi vào."

【 Đinh! Ngươi thu được Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả x10】

【 Đinh! Ngươi thu được cánh tay ăn mòn x29】

【 Đinh! Ngươi thu được nhọt chấn động máy móc x20】

Nương theo âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên bên tai, Lâm Ân lại thản nhiên cầm ống hút tới, ưu nhã thò vào trong chiếc mặt nạ, có chút buồn tẻ mà nhàm chán ở bên trong thân thể Lạc Thập, cùng Miêu Miêu và Trái Trái thưởng thức loại hồng trà thượng hạng nhất.

Trái Trái mờ mịt há miệng theo thói quen, ừng ực ừng ực hút trà, nhưng bên trong ý thức đã sớm rơi vào trạng thái ong ong

choáng váng rồi.

Bởi vì tình cảnh trước mắt này … tuyệt đối là vô cùng bất hợp lí!

Rõ ràng trước đó không lâu bọn họ còn cẩn thận bám vào tường, chỉ sợ bị đám Dịch Y bên trong Leviathan phát hiện, nhưng không đến nửa giờ sau, bọn họ đã được mấy chục tên Dịch Y hầu hạ, còn thảnh thơi ngồi ở chỗ này thưởng thức hồng trà.

Hơn nữa, những tên Dịch Y kia còn đang sắp xếp những thứ đáng giá trong kho hàng của mình, rồi nhanh chóng vận chuyển vào trong không gian của đầu ngốc.

Cái này...

Đây không phải là đang nằm mơ sao?

Vấn đề là ngay cả khi nằm mơ, cô ấy cũng không dám nằm mơ như vậy!

Chương 921: Chuyện Rất Bình Thường...

Hơn nữa nhìn vẻ mặt uể oải mà thỏa mãn của đầu ngốc kia, cô ấy có chút nghi hoặc, hắn thật sự rất thoải mái nha, làm sao cô ấy lại có cảm giác chỉ vừa dẫn thân vào, hắn đã hoàn mỹ thích ứng với loại cuộc sống mục nát mà sa đọa này rồi?

Hắn thật sự là Dạ Y sao?

Và hắn vẫn còn nhớ nhiệm vụ cũng như mục đích mà mình tới đây lần này sao?

"Chấp sự, ngài cần uống thêm chén nữa không?" Một tên chó săn nịnh nọt hỏi.

"Tiếp tục, thêm hai viên đường phèn."

"Chấp sự, bộ phận hành động của chúng ta có hai em gái đã ngưỡng mộ ngài từ lâu, bây giờ ngài thăng chức ngồi trên vị trí quan trọng rồi, sự ngưỡng mộ trong lòng hai cô ấy càng tăng thêm, bọn họ muốn tới hầu hạ ngài. Ngài xem, có muốn điều hai em gái kia tới đây hay không?"

"Em gái hả? A, ta không cần em gái."

"Chấp sự, là em gái Mị Ma đó."

"..."

Thoáng dừng lại trong giây lát.

A!

Má nó, chuyện lần này đã dính đến điểm mù đạo đức của Lâm Ân rồi!

Thật ra Lâm Ân rất muốn từ chối, dù sao hiện giờ hắn cũng là một vị chấp sự cao cao tại thượng, còn là nằm vùng đang trong lúc làm nhiệm vụ, đương nhiên là tuyệt đối không có bất kỳ hứng thú nào đối với mấy em gái gì đó kia…

Nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ một phen, hắn lại có cảm giác nếu mình từ chối, có phải là hơi bị cứng nhắc quá đáng, và không tương xứng với thiết lập nhân vật quan liêu mục nát mà bản thân hắn đang muốn tạo ra hay không?

Mà một khi đôi bên không tương xứng sẽ khiến người khác hoài nghi…

Mà đã để người khác hoài nghi, chẳng khác nào toàn bộ công sức nhằm xóa sạch hoài nghi của hắn từ nãy đến giờ đều đổ xuống sông xuống bể hết. Và hắn sẽ thất bại chỉ trong gang tấc thôi sao?

Mà nhiệm vụ thất bại rồi… thì hắn sẽ chết.

Hắn có thể cho phép chuyện này xảy ra sao?

Đương nhiên là… tuyệt đối không thể cho phép rồi!

Nhưng Lâm Ân biết, hắn đưa ra quyết định khó khăn này, tuyệt đối không phải vì bản thân thật sự muốn hưởng thụ cuộc sống, cũng không phải bởi vì Mị Ma, cũng không phải bởi vì hai chữ “em gái” kia, chỉ đơn thuần là muốn làm cho thiết lập nhân vật của mình càng thêm lập thể mà thôi.

Nói đơn giản, đã là một vị quản lý cấp cao, chẳng lẽ bên người lại không phải có mấy nữ thư ký xinh đẹp?

Lý do này cực kỳ chính đáng, không cần giải thích gì thêm.

Lâm Ân thoáng nhìn về phía đối phương, thờ ơ hỏi: "Có đẹp không?"

"Không chỉ đẹp, ăn mặc còn cực kỳ bạo nữa."

"Mị Ma ư?"

"Mị ma chân chân chính chính!"

Sau khi xác nhận được tình huống, Lâm Ân lập tức tỏ vẻ uể oải tựa vào cái xích đu đang lắc lư lắc lư, nghiêm túc nói: "Vừa nói như vậy ta mới nhớ, hình như bên cạnh ta cũng đang cần mấy người có năng lực, có kiến thức, còn cực kỳ biết nghe lời đến giúp đỡ công việc của ta. Đương nhiên, đây chỉ đơn thuần là nhu cầu công việc mà thôi, không có bất cứ một nguyên nhân nào khác. Chuyện này ngươi có hiểu hay không?"

Tên tiểu đệ kia gật đầu nói: "Hiểu rất rõ!"

"Hơn nữa, ngươi cũng biết đấy, cơ hội làm việc bên trong Leviathan của chúng ta hiện giờ, đúng là hơi khan hiếm một chút, về phần có phải Mị Ma hay không cũng không quan trọng, chủ yếu là nên cung cấp thêm một vài vị trí công tác cho những đồng chí cùng ngành, để mỗi đồng chí đều có thể phát huy ra ưu điểm và sở trường của mình. Nói tóm lại là ta đang muốn tìm chút chuyện gì đó để các cô ấy đi làm, ngươi có rõ ràng không?"

Tên tiểu đệ của hắn lại gật đầu thật mạnh, nói: "Cũng khá rõ ràng!"

"Đi làm đi!"

"Vâng!"

...truyen/y/y...

Vài phút sau.

Lâm Ân mặc một chiếc áo choàng hoa lệ, cả người uể oải dựa vào xích đu, trong khi bên trái hắn là một chị gái Mị Ma quyến rũ như muốn chảy nước đang tựa vào trong lòng, thì bên phải hắn lại là một em gái Mị Ma có cái đuôi và một chiếc sừng nhỏ xinh, không ngừng làm nũng, thực sự khiến người ta phiền não mà.

Thật ra Lâm Ân đâu có định bảo các cô ấy dựa vào mình như thế?

Hắn chỉ đơn thuần nói với các ấy rằng, các cô ấy hãy tận tình phát huy một chút sở trường của mình đi, nói chính xác hơn là bảo các cô ấy hãy đảm nhiệm công việc của thư ký cho hắn.

Nhưng ai mà biết được, bọn họ vừa phát huy đã thành như vậy rồi?

Dù sao ta cũng không hiểu, ta cũng không hiểu rõ nha.

Lại nói, dựa vào thì dựa vào, Lâm Ân tự nhận mình vẫn là một vị trưởng quan tốt, vô cùng săn sóc thuộc hạ, hắn không thể tùy tiện đẩy người ta ra ngoài được.

Hơn nữa, trên người hắn còn mặc chiếc áo choàng dày của Dịch Y đó, dù đôi bên có tiếp xúc thân thể, cũng có thể hoàn toàn bỏ qua được.

Còn một điều nữa, muốn nói chuyện, cũng nên tới gần hơn một chút, mới có thể nghe được rõ ràng hơn đúng không nào?

Nhưng ai biết tới gần hơn một chút, hắn mới phát hiện, bên trong chiếc áo choàng của hai chị em Mị Ma này lại trống không, chẳng có chút thể diện nào cả!

Được rồi, chưa nói đến chuyện bên trong trống không, vấn đề là hai người này còn thần thần bí bí nói với hắn rằng bên trong có vài thứ thú vị, không có trống như hắn tưởng tượng, thậm chí bọn họ còn dùng giọng điệu cực kỳ khiêu khích để nói chuyện với một

vị trưởng quan như hắn.

Bọn họ còn nói cái gì mà "Nếu như ngài không tin, ngài có thể tiến vào tự mình tra xét!"

Loại lời nói ác liệt sặc mùi khiêu khích người này…

Hắn có thể nhịn được không?!

Không thể nhịn được!

Ngay cả lời nói của trưởng quan, mà bọn họ cũng dám phản bác, nếu không trấn áp cho tử tế, thì sau này bọn họ còn trắng trợn đến mức nào nữa?

Bởi vậy, vì giữ gìn sự uy nghiêm và quyền uy của mình, Lâm Ân chỉ có thể phẫn nộ mà thò tay vào tự mình đi tra xét một phen, lấy hành động để hung hăng vả mặt mấy cô gái này, nói cho các cô ấy biết đừng có tùy tiện đi khiêu khích và lừa gạt trưởng quan của mình!

【 Đinh! Độ sáp sáp của ngươi ＋10】

【 Đinh! Độ sáp sáp của ngươi ＋21】

【 Đinh! Giá trị phẫn nộ của Trái Trái đối với ngươi ＋30! 】

Đối với những âm thanh nhắc nhở nghe không hiểu của hệ thống cứ vang lên bên tai mình, Lâm Ân tuyệt đối không hiểu được một chữ nào.

Dù sao tất cả những gì hắn làm đều chỉ nhằm một mục đích duy nhất, đó là nằm vùng càng giống thật hơn mà thôi!

Đó là sự trả giá và khuất nhục.

Đây không phải là một chuyện rất bình thường sao?

Chương 922: Quá Hổ Thẹn Rồi!

"Báo cáo chấp sự! Chúng ta đã nghiêm túc dựa theo yêu cầu trên danh sách để chuẩn bị tất cả vật tư thỏa đáng rồi. Nhóm tổng quản trong nhà xưởng đều tích cực phối hợp với công tác của chúng ta, còn nói về sau này, chúng ta hãy đến nhiều lần hơn!" Đội trưởng Dịch Y kia đứng thẳng tắp, cúi chào hắn.

Mà ở phía sau lưng người này, mấy tên tổng quản của nhà xưởng với mặt mũi bầm dập, bàn tay run rẩy bịt mũi và mặt của mình, cũng liên tục cúi đầu khom lưng, lau nước mắt nói: "Vâng! Vâng! Sau này, mong chấp sự và các anh em thường xuyên ghé đến..."

Lâm Ân vô cùng vui mừng.

Nhìn xem!

Nhìn xem!

Cái gì gọi là thái độ?

Cái gì gọi là kính nghiệp?

Cái này gọi là thái độ, cái này gọi là kính nghiệp!

Nếu thành Hắc Dạ của chúng ta cũng có những nhân viên như vậy, không biết hiệu suất công tác sẽ được đề cao thêm gấp bao nhiêu lần. Loại thái độ làm việc ưu tú này, không phải nên tuyên truyền và mở rộng ra các bộ ngành khác sao?

Lâm Ân không tiếc ném cho bọn họ một lời khen ngợi và tán thưởng cao nhất, ngay sau đó, đôi mắt lại lập tức liếc qua bản danh sách, thuận miệng nói: "Các ngươi đã chuẩn bị đủ theo bản

danh sách này rồi sao?"

"Chuẩn bị xong rồi! Thưa chấp sự! Tuyệt đối là không bỏ sót một cái nào! Bọn họ đang khóc than và hàng tồn kho vẫn còn nhiều lắm!"

Lâm Ân liếc nhìn trần nhà, nói: "Nhưng ta xem thấy chưa đúng lắm đâu, các ngươi xác định là số lượng không có vấn đề gì chứ?"

Đội trưởng Dịch Y bên cạnh hắn thoáng ngẩn người, lại lập tức cầm bản danh sách lên, mở to hai mắt cẩn thận nhìn lại một lần nữa, khẽ thì thầm: "Quỷ Diện Tiêm Khiếu Giả X100, trang bị cấy ghép cơ động dành cho từng binh sĩ: Giáp ngoài con nhện... Chấp sự, tuyệt đối không có vấn đề gì, chúng ta đều đã..."

Lâm Ân liếc mắt nhìn một cái, lại có chút do dự nói: "Là ta hoa mắt sao? Nhưng ta thấy số '1' kia hình như là số '2' nhỉ? Còn số '5' kia nữa, sao lại giống số '6' thế nhỉ? Chậc, xem ra ta đã già rồi, mắt cũng hơi hoa, không ổn, không ổn rồi."

Đám Dịch Y xung quanh đều ngơ ngác nhìn hắn (? Д?)! !

Trái Trái hốt hoảng không nói nên lời: "(Ω Ω)!!"

Mấy vị tổng quản của nhà xưởng bên kia vừa ngơ ngác vừa sợ hãi: " (;? Д? i|!) ! !"

Xung quanh lập tức chìm vào một loại yên tĩnh quỷ dị.

【 Đinh! Độ hảo cảm của đội trưởng Dịch Y 1 đối với ngươi +20】

【 Đinh! Độ hảo cảm của đội trưởng Dịch Y 2 đối với ngươi +24】

Cùng với từng chuỗi âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, đội trưởng của những tiểu đội Dịch Y xung quanh lập tức

vỗ đầu một cái, tựa như vừa được thể hồ quán đỉnh, cả đám lập tức vỗ tay đen đét, ngoài miệng phát ra duy nhất một âm tiết với tông giọng cực kỳ cao: "Ồ -"

Rồi ngay sau đó, cả đám bọn họ vỗ tay một cái thật mạnh, gương mặt ướt đẫm mồ hôi, nhăn nhó như nhức trứng, nói: "Mẹ nó! Xin lỗi chấp sự! Là chúng ta làm việc sai lầm, chúng ta cũng không biết vừa rồi mình đã bị làm sao nữa. Xem đôi mắt của chúng ta này, ài! Đáng lẽ phải móc xuống vứt đi mới đúng. Mấy con mắt vô dụng này, ngay cả số "1" và số "2" cũng nhìn không rõ, chúng ta đúng là đám vô dụng, không bằng chết luôn đi cho rồi!"

"Thật xin lỗi chấp sự! Xin ngài thứ tội, đây hoàn toàn là vấn đề của chúng ta. Đây rõ ràng là số 2 và số 6 mà, chuyện này, chuyện này... Các ngươi mau qua đây, nhìn một chút xem có phải hay không?"

Dưới cái nhìn chăm chú của mấy vị tổng quản nhà xưởng bên kia (ΩДΩ), đám Dịch Y thuộc tiểu đội dưới trướng Lâm Ân lần lượt truyền tay nhau, nhận lấy phần danh sách nọ, lại tỉ mỉ cẩn thận, nghiêm túc đọc lại một lần nữa.

Ngay sau đó, tất cả đều xấu hổ gật gật đầu, có vẻ ngượng ngùng không thôi, dường như bản thân bọn họ cảm thấy hổ thẹn vô cùng vì ngay cả số 1 và số 2 mà mình cũng không nhìn rõ.

Một tên Dịch Y cao tuổi hơn một chút lại nghiêm túc xoay xoay chiếc kính một mắt trên mặt mình, cẩn thận phóng đại con số kia lên rất nhiều lần. Tới cuối cùng, lão Dịch Y này đã đưa ra được kết luận chính xác, và nghiêm túc nói: "Đúng vậy! Là số 2 và số 6!"

Trái Trái kinh ngạc đến há to miệng: "0Дq!"

Miêu Miêu ngơ ngác: "(? ? w? ?) meo ô? (Dáng vẻ cực kỳ đáng yêu nhưng chẳng hiểu cái gì)"

Đứng trước loại tình huống này, mấy vị tổng quản nhà xưởng xung quanh đều trở nên ngây dại như những cây tùng già nứt nẻ, chỉ biết đứng đờ ra nơi đó. Một cơn gió nhẹ vù vù thổi qua trước mặt bọn họ, nếu có thể tan vỡ, chỉ sợ hiện giờ, trên người bọn họ đã trải rộng những đường nứt nẻ rồi.

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú đầy vẻ trống rỗng của bọn họ, một tên đội trưởng Dịch Y vung tay lên, lạnh lùng hét lớn: "Các anh em! Còn không mau đi vận chuyển? Ngay cả số 1 và số 2 cũng không phân biệt được rõ ràng, mọi người không cảm thấy xấu hổ sao? Nếu các ngươi không dọn ra được số 3, ta sẽ biến các ngươi thành số 1!"

"Rõ!" Chúng Dịch Y xung quanh xấu hổ đến mức lệ nóng doanh tròng.

Lần này quá mức xấu hổ rồi!

Quá mức xấu hổ mà!

Sau đó, trong ánh mắt đã trở nên ngây dại của mấy tên tổng quản khác, lần lượt từng người trong nhóm Dịch Y kia, lại một lần nữa vòng trở lại, trùng trùng điệp điệp chạy thẳng vào trong kho hàng của bọn họ, ầm ầm ào ào vận chuyển hàng hóa ra ngoài.

"(ΩДΩ) nói đùa gì vậy! Không đúng! Rõ ràng chỉ là số 1 và số 5, sao lại trở thành số 2 và số 6 rồi?"

"Không thể chuyển đi được! Không thể chuyển đi được! Các vị đại gia ơi!"

Mấy vị tổng quản kia đã nóng ruột đến mức muốn chảy cả nước mắt, nhưng đương nhiên, những lời nói của bọn họ vốn chẳng mang đến bất cứ tác dụng gì.

Mấy tên thối nát khốn nạn này đã xảo quyệt đến mức chỉ hươu bảo ngựa, thậm chí còn bắt đầu trắng trợn cướp bóc rồi!

Mặc dù bọn họ cũng tham, nhưng các ngươi tham lam cả phần của chúng ta vào thì không được rồi!

Tốt xấu gì cũng nên chừa cho chúng ta một chút dầu mỡ chứ?

Đừng có ép nước nữa mà!

Nhưng không có bất cứ tác dụng gì.

Rất nhanh, lượng lớn vật tư lại một lần nữa được trùng trùng điệp điệp vận chuyển ra ngoài. Đối với công việc này, đám Dịch Y kia biểu hiện vô cùng hăng hái nhiệt tình, thậm chí Lâm Ân còn có cảm giác bọn họ nhiệt tình hoàn thành nhiệm vụ hơn cả tộc máy móc bên kia.

Chương 923: Cảm Động Muốn Khóc!

"Báo cáo chấp sự! Tất cả vật tư đã vào vị trí! Chỉ chờ mệnh lệnh của ngài!"

"Kéo về!"

"Vâng!"

Tới cuối cùng, được một đám người buồn bã vây quanh, Lâm Ân trái ôm phải ấp tao nhã đóng cửa không gian hệ thống, cuối cùng cũng chịu đi ra khỏi nhà xưởng dưới ánh nhìn chăm chú của đám tổng quản bên trong.

Đương nhiên, chịu rời đi như vậy cũng không vì Lâm Ân không muốn mang toàn bộ hàng tồn kho của bọn họ rời đi, chỉ vì không gian hệ thống đã hết chỗ, không thể bỏ thêm vào được.

Nếu không, hắn có thể tháo hết toàn bộ máy móc huyết nhục ở bên trong cái nhà xưởng này mang đi rồi.

Mà vừa mới đi ra ngoài chưa được bao lâu, đột nhiên Lâm Ân lại dừng bước, giống như đột nhiên hắn vừa nghĩ đến một chuyện gì đó vô cùng quan trọng vậy. Đám Dịch Y sau lưng hắn cũng ngừng lại, nghi hoặc nhìn chấp sự của mình.

"Chấp sự, ngài làm sao vậy?"

Lâm Ân suy tư nói: "Chậc, hình như có chút không đúng, hình như ta... không có hoa mắt, hình như số 2 kia chính là số 1, mà hình như số 6... lại chính là số 5. Hình như ta không có hoa mắt, mà là nhầm lẫn rồi."

Tất cả đám Dịch Y xung quanh đều ngơ ngác (? Д?)! !

"Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ? Chấp sự, chẳng lẽ chúng ta lại trả về cho bọn họ?"

Lâm Ân liếc nhìn đám đàn em xung quanh, ngay sau đó lại ngẩng đầu lên, hỏi ngược lại: "Đưa trở về? Tại sao phải đưa về? Không phải chúng ta đã dựa theo số lượng được ghi chép cẩn thận, giấy trắng mực đen trên tờ danh sách đó mà chuyển đi sao? 100 tấn Tiêm Khiếu Giả, 500 tấn giáp ngoài con nhện, rất bình thường mà?"

Đám Dịch Y xung quanh lập tức ngây người, một câu cũng nói không nên lời.

Lâm Ân nghi hoặc hỏi: "Chẳng lẽ chúng ta thật sự chuyển đi 200 tấn và 600 tấn?"

"..."

"..."

Sau một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi, đội trưởng Dịch Y bên cạnh Lâm Ân lập tức mở to mắt, nhanh chóng phản ứng lại, sau đó mơ màng buông tay nói: "Không có đâu! Có sao? Các ngươi nói có sao?"

Gã hỏi xong, lập tức quay đầu ngơ ngác nhìn những tên Dịch Y sau lưng mình, tận tình bày ra dáng vẻ như thể bản thân không biết không hiểu chuyện gì mới xảy ra vậy.

Những Dịch Y kia cũng lập tức phản ứng lại, cả đám vội vàng mở to đôi mắt, lắc lắc cái đầu như trống bỏi, thậm chí còn khiếp sợ đưa mắt nhìn chung quanh nói:

"Không có! Chính là số 1 và số 5, nào có số 2 và số 6? Số lượng chúng ta chuyển đi rất chuẩn xác đấy!"

"Đúng vậy! Không có! Rất chuẩn xác đó!"

Những Dịch Y xung quanh đều ngơ ngác, giang hai tay ra, tỏ vẻ bọn họ không biết gì cả.

Tới lúc này, Lâm Ân mới rầu rĩ ngẩng đầu, nói lời thấm thía: "Chuyện này là không đúng rồi nha, nếu không có hoa mắt, vậy số lượng chúng ta chuyển đi, khẳng định là vừa vặn đúng, không nhiều hơn cũng không ít hơn, về phần ngẫu nhiên không cẩn thận mà chuyển nhiều thêm một chút vật tư, thì hắc... vậy khẳng định là bác sĩ cũng sẽ không trách tội."

"Nếu đã như vậy, ta sẽ thay bác sĩ làm chủ, một chút vật tư dư thừa ấy sẽ được thưởng cho các ngươi, các ngươi có ý kiến gì không?"

【Đinh! Danh vọng của ngươi ở bộ phận hành động của Dịch Y +30】

【Đinh! Danh vọng của ngươi ở bộ phận hành động của Dịch Y +50】

【Đinh! Danh vọng của ngươi ở bộ phận hành động của Dịch Y đã đạt tới trình độ "sùng kính", tất cả độ thiện cảm và độ phục tùng của những tiểu đội Dịch Y đối với ngài +20】

Cùng với âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên bên tai, những Dịch Y xung quanh đều kinh hãi thất sắc, trên mặt lộ vẻ vui mừng quá đỗi, lập tức quỳ bịch xuống trước mặt Lâm Ân, vô cùng kích động nói: "Tạ chấp sự ưu ái!!"

Lâm Ân có chút buồn bã, bày ra vẻ mặt trách trời thương dân mà đứng chắp tay, nói: "Không cần phải cảm ơn, chỉ cần các ngươi nhớ kỹ, về sau cứ đi theo Lạc Thập ta lăn lộn, thì ta bảo đảm các ngươi sẽ ăn no uống say. Ta ăn thịt, tuyệt đối sẽ cho các ngươi một bát súp đặc, đã nhớ chưa?"

Nghe được lời này, đám Dịch Y xung quanh lập tức kích động đến rơi nước mắt nói: "Vâng! Chấp sự đại nhân!"

【 Đinh! Độ sùng kính của đội trưởng Dịch Y đối với ngươi +30】

【 Đinh! Độ sùng kính của đội trưởng Dịch Y đối với ngươi +30】

Đúng là quá con mẹ nó rồi!

Quá con mẹ nó rồi!

Phải biết rằng, những vị chấp sự mà bọn họ từng đi theo trước kia, ai ai cũng là kẻ keo kiệt, chỉ để ý đến bản thân ăn no, về phần bọn họ, có thể thưởng cho miếng cơm ăn đã là cực kỳ ưu ái rồi!

Nhưng ai mà biết vị chấp sự mới nhậm chức này, lại đối xử với bọn họ... tốt đến như vậy...

Hắn thật sự...

Ta muốn khóc chết mất!

Ô ô!

Nếu thật sự có một vị cấp trên như vậy, có một vị lão đại như vậy, thì đừng nói là đối phương bảo bọn họ lên núi đao xuống biển lửa, dù bảo bọn họ kính dâng mẹ ruột của mình, bọn họ cũng nguyện ý nha!

Giờ khắc này, nhìn dáng người cao lớn kia, đám Dịch Y đứng sau lưng lập tức nước mắt lưng tròng, chỉ hận mình không thể là hoàng hoa khuê nữ, chỉ hận mình không thể dâng hiến bản thân cho hắn, để vị chấp sự mình kính yêu kia hung hăng xâm phạm, lấy đó để báo đáp tình cảm của vị chấp sự này.

Chấp sự! Ta yêu ngươi!

Ngươi pằng ta đi!

"Đứng dậy đi." Lâm Ân uể oải ngẩng đầu lên, tiếp tục mở miệng nói: "Xốc sĩ khí lên, chúng ta sắp có một trận đánh ác liệt, các ngươi không thể làm ta mất mặt vào thời khắc mấu chốt được!"

Những Dịch Y xung quanh đều cảm động muốn khóc, đều lệ rơi đầy mặt, lập tức đứng lên, ôm quyền nói: "Tuyệt đối sẽ không! Xin ngài cứ yên tâm đi chấp sự!! Về sau, ngài chính là cha của chúng ta, ngài chỉ phía Đông chúng ta cam đoan không đi phía Tây! Dù ngài bảo chúng ta chui xuống chảo dầu, chúng ta cũng nhắm mắt lao thẳng vào bên trong!"

Xung quanh lập tức vang lên tiếng khóc rống đầy cảm động ˚(˚´Д`˚) ˚.

Trung thành!

Trung thành quá!

Bọn họ biết, trong tiếng khóc kia, chỉ có hai chữ trung thành này, ngoài ra không còn điều gì khác nữa.

Chương 924: Cắn Người Miệng Mềm, Bắt Người Non Tay!!!

Mà bên tai Lâm Ân cũng lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 Đinh! Chúc mừng ngươi vừa phát động thành tựu đặc thù: Lấy thịt nhà người khác cho chó nhà mình ăn, ngươi nhận được kinh nghiệm cơ sở: 200】

【Lấy thịt nhà người khác cho chó nhà mình ăn】: Ở thời điểm ngươi dùng thứ không phải của mình, để khẳng khái hoàn thành thủ đoạn thu mua lòng người, là có thể nhận được thành tựu đặc thù này. Nó nói lên rằng ký chủ đã am hiểu sâu sắc về các loại thủ đoạn của trận doanh hỗn loạn, cũng thuận lợi y như cá gặp nước khi rơi vào hoàn cảnh này, thậm chí còn càng ngày càng đi xa, chạy như cướp đường, theo phương hướng sa đọa, không còn là một con người nữa, chúc mừng ngươi đạt được gia tăng mang tính vĩnh cửu: Trí lực +5, đạo đức +1, mị lực nhân cách +3, vui sướng +5

~(truyện)(y)(y)~

Trong căn phòng đầu tiên phụ trách giám sát các khu vực của Leviathan, nhóm nhân viên công tác đang chăm chú quan sát cảnh tượng không hợp thói thường trong hành lang này, tất cả đều kinh ngạc và tức giận đến mức đầu ngón chân cũng có thể móc ra ba phòng một sảnh.

"Quá đáng rồi! Quá đáng lắm lắm rồi! Đây tuyệt đối là tham ô trắng trợn!"

Bắt đầu từ khoảnh khắc Lạc Thập (Lâm Ân) dẫn người xâm nhập vào nhà xưởng trang bị huyết nhục, nhóm cao tầng đang có mặt tại khoang sinh học đầu tiên đã thông qua con mắt của Leviathan ở nơi đó, để chứng kiến toàn bộ quá trình rồi.

Đương nhiên bọn họ biết, là một sinh vật vừa mới giành được địa vị cao như thế, ăn chút tiền hoa hồng gì đó cũng là chuyện không thể tránh được.

Dù sao bọn họ cũng thuộc về trận doanh hỗn loạn.

Dù sao thần giáo Huyết Nhục bên kia còn có tiền lệ là công khai niêm yết giá đại bản doanh nhà mình…

Đây tuyệt đối là sự thật mà mọi người đều ngầm hiểu nhưng không ai nói ra.

Nhưng... đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy loại chuyện trắng trợn tham ô nhiều như vậy.

Có thể nói là giờ khắc này, nhóm cao tầng vốn còn ôm một tia hoài nghi đối với thân phận của hắn, đã hoàn toàn xóa bỏ hoài nghi hắn là tên Dạ Y kia giả trang rồi, bởi vì nếu tên này còn được gọi là Dạ Y, thì bọn họ chẳng lẽ lại là Dạ Y đạo đức mẫu mực?

"Đúng là quá đáng! Quá đáng lắm lắm rồi! Hắn không chỉ tham một mình, còn cùng tham với đám thủ hạ! Chẳng lẽ bộ phận hành động bọn họ là người còn bộ phận trang bị cấy ghép kia không phải là người? Đây là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của mà!"

"Không được! Phải lập tức báo cáo chuyện này cho bác sĩ!!"

"Ta đã sớm chướng mắt với hắn rồi!"

"Giữ lại chứng cứ cho cẩn thận, nhất định phải trực tiếp vạch trần hành vi vô sỉ của hắn ở ngay trước mặt bác sĩ! Lại phái người đi tìm vị nguyên lão của nhà xưởng trang bị kia, nói cho hắn, bảo

hắn đừng hộc máu nữa! Gốc rễ của hắn sắp bị người ta lật tung lên rồi!"

Một đám cao tầng xung quanh đều lộ vẻ phẫn nộ vô cùng, mắt thấy bọn họ còn muốn đi đánh thức bác sĩ đang khống chế Leviathan tham gia đại chiến, trực tiếp kể hết mọi phát hiện ác liệt này cho bác sĩ, để ngài đến trị tội Lạc Thập kia!

Sâu mọt!

Quỷ hút máu!

Ta phỉ nhổ ngươi!

Nhưng đúng vào thời điểm bọn họ đang vô cùng phẫn nộ, chuẩn bị đi vạch trần tên khốn nạn kia, thì đột nhiên trong khung hình ảnh hiện ra trên màn hình lại truyền đến giọng nói của Lạc Thập (Lâm Ân): "Đúng rồi, các ngươi cũng đừng quên chuyện ta đã giao phó cho các ngươi, đừng chỉ nghĩ đến chuyện lấp đầy hầu bao của mình! Tuy chúng ta đã lấy đi hơi nhiều một chút, nhưng cổ nhân có câu ‘cắn người miệng mềm, bắt người non tay’, cho nên phải nhanh chóng phái vài người, đi đến các bộ phận khác, nhét một chút cho các vị lão đại bên đấy. Nhớ kỹ, phải lặng lẽ, không được rêu rao, đã biết chưa?"

Trong nháy mắt, bóng lưng của mấy tên lãnh đạo cấp cao kia lập tức ngừng lại, lỗ tai khẽ giật giật, bầu không khí xung quanh lập tức chìm vào một mảnh yên tĩnh quỷ dị.

Nhóm người bên kia vẫn đang nói chuyện với nhau.

"Yên tâm đi chấp sự! Mấy anh em chúng ta cũng không cầm được nhiều như vậy, ta đã sớm chuẩn bị xong phần hiếu kính cho các vị lão đại rồi, ba phần! Chúng ta đã bỏ riêng ra ba phần từ trong khoản tiền lãi đó, tuyệt đối là bỏ ra vốn lớn! Chấp sự cứ yên tâm!"

Nghe được câu này, mấy tên cao tầng vừa dừng lại kia, lập tức khôi phục vẻ nổi giận vừa rồi, bàn tay lớn vung lên, hung hăng xắn tay áo nói: "Đi đi đi! Đi báo cáo với bác sĩ! Tên chó đẻ kia, lại muốn kéo cả chúng ta xuống nước! Không thể nhịn được!"

"Đúng vậy! Đúng là khinh người quá đáng! Báo cáo bác sĩ! Phải báo cáo bác sĩ ngay!"

"Con bà nó chứ!"

Nhưng bọn họ vừa mới phẫn nộ nói xong, còn chưa đi được hai mét, trên màn hình phía sau lưng lại vang lên giọng nói đầy phẫn nộ và một cái gõ đau điếng vào đầu của Lạc Thập (Lâm Ân).

"Ba phần? Ngươi định đuổi ăn mày hả?"

Trong nháy mắt, bóng lưng của mấy tên lãnh đạo cấp cao kia lại một lần nữa ngừng chân, bước chân đang tiến về phía trước của bọn họ cứ di chuyển từ từ giống như vừa bị ai đó ấn xuống nút quay chậm vậy.

Bầu không khí xung quanh lại một lần nữa trở nên im phăng phắc, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được. Sự yên tĩnh quỷ dị không chút nể nang, lập tức lan tràn ra khắp nơi.

"Chấp sự, chấp sự (;? ;: 益:;? ;) vậy ngài nói xem, cần phải chia bao nhiêu mới thích hợp?"

"Ba phần thì chắc chắn là không đủ, ba phần trong một điểm kia thì có thể phân ra được bao nhiêu chứ? Như vậy đi, cá nhân ta lại móc tiền túi ra, lấy thêm hai phần từ trong danh sách đưa cho các vị lão đại, coi như là hiếu kính."

"Cái này... Cái này... Chấp sự! Nếu làm như vậy, thì ngài không cầm được bao nhiêu nữa đâu! Ngài cũng là lão đại... Sao có thể... (giọng điệu gấp gáp) ..."

"Được rồi! Không cần phải nói nữa, ý ta đã quyết! Ta có thể không ăn, nhưng các vị lão đại, một giọt cũng không thể thiếu! Trước kia... ta không có cơ hội được tiếp xúc với các vị lão đại, cũng chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà ngưỡng mộ, nhưng bọn họ đâu có biết... thật ra bọn họ vẫn luôn là phương hướng mà Lạc Thập ta phấn đấu..."

"Lạc Thập ta thật sự rất ngưỡng mộ bọn họ..."

Chương 925: Tất Cả Đều Không Quan Trọng Bằng Tiền Bạc!!!

"Chấp sự..."

"Không sao... Chỉ là đột nhiên trong lòng ta có chút thương cảm. Không cần phải để ý đâu, cứ đi thôi, mang theo những thứ này đi hiếu kính các vị lão đại một phen, coi như đây là món quà mà một người hâm mộ thầm lặng gửi đến những thần tượng mà trong lòng hắn luôn mong mỏi đi."

Trên màn hình, Lạc Thập (Lâm Ân) buồn bã ngẩng đầu, lại lấy khăn tay ra, đưa vào khoảng trống bên dưới chiếc mặt nạ con quạ, khẽ xoa xoa hai cái. Lúc kéo chiếc khăn ra ngoài, toàn bộ đều bị ướt hết rồi, thậm chí còn có những giọt nước tí tách rơi xuống dưới.

"Vâng! Chấp sự." Đám đàn em Dịch Y đang đứng bên cạnh hắn cũng bị cảm động lây.

Thì ra… ở trong lòng chấp sự của bọn họ, địa vị của các vị lão đại kia lại nặng đến vậy sao?

Chuyện này... thật sự... đã khiến bọn họ cảm động mất rồi.

"..."

"..."

Yên tĩnh.

Bầu không khí yên tĩnh vô cùng quỷ dị đang điên cuồng lan tràn phía trước màn hình bên trong khoang sinh học đầu tiên.

Mấy vị Dịch Y cao tầng vốn cực kỳ tức giận, chuẩn bị đi đánh thức bác sĩ, mách lẻo chuyện này, lập tức đứng đờ ra đó, im lặng lắng nghe những lời biểu lộ chân tình đang truyền đến từ phía sau màn hình.

Đó là một loại tình cảm chân thành vô tình lộ ra trong lời nói, hoàn toàn không nhìn ra bất cứ dối trá và giả tạo nào.

"Cái kia..." Một vị lãnh đạo cấp cao có chút mất tự nhiên, lập tức xoay người, trở về chỗ ngồi của mình, nói: "Trước không nói đến chuyện năm phần kia, thật ra thì… trong lòng ta vẫn cảm thấy đồng chí Lạc Thập này chính là một nhân tài có thể làm chuyện lớn, thật ra ta vẫn tương đối xem trọng đối với chuyện đồng chí Lạc Thập trở thành chấp sự thứ tám."

Một vị lãnh đạo cao cấp khác cũng nhẹ nhàng buông xuống bước chân sắp tiến lên, khẽ đưa tay chỉnh lại cổ áo, sau đó ho khan một tiếng nói: "Đúng vậy, bỏ qua không nói chuyện đến năm phần kia, thì thật ra ta cũng khá tán thành cách nhìn của ngươi. Lạc Thập kia là một đồng chí tốt, chẳng qua tính tình có chút hơi nóng nảy mà thôi, nhưng dẫu sao hắn cũng là người trẻ tuổi, vội vàng xao động như thế vẫn là chuyện bình thường."

"Không sai." Một vị cao tầng có chút mất tự nhiên gật gật đầu.

"Đúng rồi, vừa rồi ta muốn đi làm chuyện gì nhỉ? À, ta muốn đi ăn một bữa cơm, xem trí nhớ của ta này!" Vị cao tầng của Dịch Y kia khẽ thở dài một tiếng, sau đó chống gậy, rẽ vào nhà vệ sinh.

Mấy tên cao tầng chung quanh cũng đưa mắt nhìn đối phương một cái, sau đó phóng khoáng cười to, hoàn toàn không có bất cứ cảm giác lúng túng khó xử nào, lập tức xoay người đi trở về.

Không sai.

Bỏ qua không nói chuyện năm phần kia… thì đúng là đồng chí

Lạc Thập... này cũng rất đáng yêu!

Về sau này, tất cả đều là đồng sự trong cùng một chiến hào, cũng đều là lão đại, mà giữa đám lão đại với nhau, còn có thể báo cáo gì nữa? Đây đúng là làm loạn mà!

"Theo ta thấy, thành tựu tương lai của đồng chí Lạc Thập này tuyệt đối là không thể hạn lượng. Ta nhìn người rất chuẩn, người bình thường ta đều sẽ không liếc mắt nhìn một cái đâu."

"Không sai, hắn là một người có thể thành tài!"

"Vừa rồi là ai đề xuất đi cáo trạng với bác sĩ vậy? Đúng là kiếm chuyện mà! Người trẻ tuổi phạm chút sai lầm nho nhỏ không phải là rất bình thường sao? Đẩy vấn đề đi quá xa như vậy, đúng là một chút ý thức đoàn kết cũng không có, thật đáng xấu hổ!"

Những vị cao tầng kia bắt đầu mở miệng tán thưởng, cũng không biết vì sao đột nhiên bọn họ nhìn Lạc Thập (Lâm Ân) xuất hiện giữa màn hình, lại cảm thấy vô cùng thuận mắt!

Nhóc con này… Thật là đẹp trai! Rất có tinh thần!

Một tên Dịch Y đang đứng gần đó ngơ ngác (? Д?) nuốt nước bọt, nhìn thái độ của các vị lãnh đạo đột nhiên thay đổi một trăm tám chục độ như vậy, trong tay gã đang cầm văn kiện, (;? ;: 益:;? ;) chỉ có thể nghiến răng hỏi: "Cái kia... Vậy ta có cần đi tìm vị nguyên lão kia của nhà xưởng trang bị cấy ghép nữa không? Vị nguyên lão kia... vẫn đang phun máu, tình trạng khá nghiêm trọng..."

Một vị cao tầng của Dịch Y có chút không kiên nhẫn mà kẹp điếu thuốc lên, phất phất tay nói: "Cho hắn chút dược tề quá hạn, để hắn phun ra đi, đừng làm chậm trễ chuyện lớn của chúng ta!"

"..."

【 Đinh! Độ hảo cảm của chấp sự thứ bảy Dịch Y đối với ngươi +10】

【 Đinh! Độ hảo cảm của chấp sự thứ năm Dịch Y đối với ngươi +14】

Trong hành lang, nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng truyền đến bên tai, Lâm Ân khẽ liếc mắt nhìn từng viên từng viên nhãn cầu theo dõi mọc ra từ trong góc tường, trên mặt hắn lập tức để lộ ra nụ cười quỷ dị bên dưới mặt nạ con quạ kia.

Trên thực tế, sau khi âm thanh nhắc nhở của hệ thống bắt đầu vang lên, hắn đã biết mọi chuyện đều phát triển theo phương hướng bản thân mong muốn rồi.

Cái này gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn.

Nếu đống xà nhà bên dưới đã không thẳng hàng, thì khẳng định là mấy cái xà nhà bên trên đã nát bét từ lâu.

Xét cho cùng, nếu từ trên xuống dưới, không một người nào sa đọa mục nát, thì ngươi muốn làm tan rã tổ chức bọn họ từ bên trong nội bộ, cũng chẳng quá dễ dàng.

Mà bây giờ thì sao?

Hắn chỉ dùng một âm mưu nho nhỏ, hiến tế một cái nhà xưởng trang bị, đã thu nạp được gần như là toàn bộ đám đàn em thuộc bộ phận hành động. Mà sau khi tiếp tục dùng một phần trang bị cấy ghép còn lại để đạt thành nhận thức chung với nhóm cao tầng Dịch Y, có thể nói ở thời điểm hiện tại, hắn đã thật sự có thể vô pháp vô thiên, muốn làm gì thì làm rồi.

Dù bây giờ hắn hung hăng chơi nát con gái của bác sĩ ở trước mặt mọi người, thì đám người kia cũng tuyệt đối sẽ giả vờ như không nhìn thấy.

Không sai!

Đây chính là kết cấu tổ chức của trận doanh hỗn loạn!

Cái gì mà tín niệm, lý tưởng?

Cái gì mà nhất trí đối ngoại?

Cái gì mà đoàn kết một lòng?

Tất cả đều không quan trọng bằng tiền bạc.

Cho nên dựa theo lý thuyết, chỉ cần ngươi có thể chăm lo đầy đủ đến lợi ích của phần lớn các phe phái trong tổ chức này, bao bọn họ ăn no, thì ngươi muốn làm lãnh tụ của bọn họ cũng là chuyện vô cùng dễ dàng.

Chương 926: Các Anh Em Đã Vào Tư Thế Sẵn Sàng, Chỉ Còn Đợi Lệnh!!!

Nhưng Lâm Ân cũng hiểu rất rõ.

Loại trò hề này chỉ có thể đối phó với trận doanh hỗn loạn, nếu thật sự dùng để đối phó với thành Hắc Dạ của bọn họ, hoặc là loại tổ chức như thần giáo Máy Móc, chỉ sợ ngươi còn chưa kịp mở miệng đã bị người ta kéo lên tòa án thẩm phán rồi.

Bởi vì ở bên trong những tổ chức có lý tưởng có trật tự, tuyệt đối không thiếu một số người hoàn toàn không quan tâm đến lợi ích, chỉ biết cắm đầu làm việc và phấn đấu vì lý tưởng cao thượng kia thôi.

Mà đối phó loại sinh vật dầu muối không ăn này, đó mới là cuộc chiến khó khăn nhất.

Lâm Ân cười bí hiểm, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của hai Mị Ma, nói: "Hỡi các anh em, chúng ta đi thôi, bây giờ đến lượt chúng ta đi đối phó với con kỹ nữ máy móc kia rồi!"

Đám Dịch Y xung quanh lập tức vung quyền lên rống to, sĩ khí dâng cao.

Có thể nói ở thời điểm hiện tại, kế hoạch của Lâm Ân đã thành công hơn phân nửa rồi, toàn bộ Leviathan đã bị hắn thẩm thấu thành cái sàng, mà kế tiếp chỉ cần hắn thực hiện đúng từng bước trong kế hoạch, đi tìm cơ hội xử lý bác sĩ 315 kia, thì coi như hắn đã thành công làm xong nhiệm vụ của mình.

Đương nhiên. nếu trong quá trình này, hắn có thể khiến cho con kỹ nữ máy móc kia cũng đột ngột ngã xuống, thì không còn gì có thể tốt hơn được.

【Đinh! Ngươi bị khế ước phản phệ, lấy m chi lực của ngươi đang được bổ sung năng lượng liên tục! 】

【Đinh! Ngươi bị khế ước phản phệ, lấy m chi lực của ngươi đã đạt đến max! 】

Cố nén cơn đau đớn do phản phệ khế ước mang đến, rồi không thèm để ý đến nó, Lâm Ân lại mỉm cười, dẫn theo một đám đàn em của mình nhanh chóng đi tới phòng chỉ huy được đặc biệt sắp xếp cho bản thân.

"Chuẩn bị bố trí đi."

"Dựa theo bản thiết kế mà ta đưa cho các ngươi, tất cả những loại trang bị cấy ghép phải được lắp ráp vào đúng vị trí đã định. Sau đó, chúng ta có thể xem con kỹ nữ máy móc kia biểu diễn rồi."

Lâm Ân vén áo choàng lên, ngồi xuống. Một tên đàn em lập tức tỏ vẻ hiểu chuyện, nhanh chóng chui xuống dưới mông hắn, trực tiếp làm một cái ghế thịt người cho Lâm Ân ngồi lên. Đúng là quá tự nhiên, lại khiến Lâm Ân cũng có chút xấu hổ.

"Chấp sự, ngài có cần chúng ta phái thêm nhiều người tới đây không?"

"Trong bộ hành động có tổng cộng là 854 anh em, bao gồm năm mươi tiểu đội toàn bộ nghe ngài chỉ huy!"

"Các anh em đã vào tư thế sẵn sàng, chỉ còn đợi lệnh!"

Mấy tên đội trưởng của những tiểu đội hành động khác đều đứng chỉnh tề hai bên người hắn, trong ánh mắt nhìn về phía hắn đều ánh lên vẻ tôn kính ngập tràn đối với vị chấp sự mới nhậm

chức này.

Dù sao Lâm Ân cũng cho bọn họ ăn no rồi, không tôn kính không được!

"Không cần." Lâm Ân mỉm cười tựa vào chiếc ghế thịt người, khẽ vươn tay vuốt chóp đuôi của thư ký nhỏ Mị Ma một cái, lại dùng một tay tao nhã cầm một cây thước dạy học nạm vàng lên nhẹ nhàng đập đập hai cái.

Nhìn hắn ôm lấy hai chị em Mị Ma quyến rũ bên người, giống hệt một tên phản diện siêu cấp, đầy cám dỗ, tao nhã mà tà khí.

Ngón tay hắn khẽ chọc một cái. Đám đàn em dưới tay lại ngầm hiểu, lập tức đi kết nối hình ảnh giám sát với đoạn hành lang bên kia.

Ngay khi tín hiệu được kết nối, Lâm Ân nhanh chóng trông thấy cô gái máy móc vô cùng cường đại kia đã gần như nghiền nát thể dị dạng nọ thành vô số mảnh vụn rồi.

Lúc này, toàn thân cô ta nhuốm máu, ánh mắt lạnh lẽo dị thường. Nhân lúc thể dị dạng kia đã tan vỡ, cô ta cũng không dừng lại ở nơi này nữa, dứt khoát dùng một kiếm chém về phía trước, khiến cho bức tường máu thịt đang chắn đường mình lập tức nứt thành hai nửa.

"Tiếp theo chúng ta chỉ cần ngồi yên xem kịch là được, muốn đối phó với con kỹ nữ máy móc này, tuyệt không thể chỉ vì cái lợi trước mắt, mà dục tốc bất đạt, phải làm từng chút từng chút một mới xong."

"Yên tâm đi, ta rất có kinh nghiệm trong chuyện này." Lâm Ân khẽ mỉm cười, lại tao nhã nhận lấy ly rượu vang đỏ giống như máu vừa được một cô gái Mị Ma đưa tới, hắn lấy một cái ống hút ra, thản nhiên làm một ngụm.

A!

Đây là sự khác biệt đó!

Tiểu thư Trí Giới, khẳng định là ngươi hoàn toàn không thể nghĩ ra được.

Ở thời điểm hiện tại, người đến bao vây tiêu diệt ngươi đã không còn là những Dịch Y kia nữa, mà là ta, đồng đội đáng yêu của ngươi rồi.

Nhưng ngươi yên tâm, ta chắc chắn sẽ không xử lý ngươi nhanh như vậy. Nếu không, tên chấp sự thứ tám như ta cũng không còn ý nghĩa để tiếp tục tồn tại ở nơi này nữa. Ta sẽ vừa đối phó với ngươi vừa tiếp tục thẩm thấu vào tổ chức Dịch Y, đến lúc đó ngươi sẽ phát hiện, ta đã ở đáy quan ải, chờ ngươi rất lâu rồi~

...truyeˆ.n-y-y...

Cùng lúc đó.

Oanh —— Nương theo một tiếng vang thật lớn, Huyễn Tưởng Màu Bạc như một tia chớp màu lam, bỗng nhiên đột phá tầng trói buộc của khu vực thứ nhất. Cô ta nắm thanh kiếm đơn phân tử đơn trên tay, vẻ mặt lạnh lùng mà ngưng trọng.

Để đối phó với thể dị dạng gần như không thể giết chết kia, cô ta đã lãng phí quá nhiều thời gian ở khu vực đầu tiên rồi.

Mà điều quan trọng nhất là… gần như khu vực thứ nhất đã bị cô ta phá hủy đến mấy lần, nhưng vẫn không tìm được bóng dáng của tên kia, chẳng lẽ một người sống sờ sờ như vậy thật sự có thể biến mất sao?

Cho nên chỉ có một lời giải thích duy nhất cho tình huống này, chính là hắn đã thông qua một loại phương thức nào đó mà bản thân cô ta không hề hay biết, lẩn tránh tai mắt của cô ta và địch

nhân, và sớm lẻn vào chỗ càng sâu hơn rồi.

"Chết tiệt!" Càng nghĩ, ánh mắt Huyễn Tưởng Màu Bạc càng trở nên lạnh như băng, cơn phẫn nộ lạnh lẽo không ngừng trào dâng trong ý thức của cô ta.

Nếu là trước kia, cô ta tuyệt đối sẽ không tức giận đến vậy, nhưng chỉ cần nghĩ đến cái tên kia là trong đầu dù không muốn, vẫn lập tức nhớ đến cảnh tượng mình bị hắn lăng nhục, nó khiến cho cơn phẫn nộ trong lòng lập tức trào dâng không sao ngăn lại được, nó càng khiến cô ta muốn hung hăng trấn áp hắn, tiêu diệt hắn.